

Giới thiệu Ta Là Chí Tôn

Đây là tác phẩm mới nhất của tác giả nổi tiếng Phong Lăng Thiên Hạ.

Dược không hóa Đan rốt cuộc chỉ là độc; Người không hóa thần cuối cùng chỉ là hư vô!

Thiên Đạo có kẻ hở, Thiên Hạ liên đại loạn; Hồng trần thế ngoại, Vong Lược hoành hành; Tiếc thay kẻ bất hạnh, có hận mà không tranh; Quy tắc ở bên ngoài, đề ta đến thi hành.

Bố vô nhân gian, diệt tận bất bình; Trong tay có đao sắc, trong tâm có tình nồng; Lồng ngực ôm mỹ nhân, dưới đao trăm gian hùng; Lặng lẽ chốn hồng trần, sống không uống kiếp này!

Thời đại loạn thế, quần hùng tranh bá; Khói lửa khắp nơi, Sơn Hà phá toái; Cửu Tôn quân sư Văn Dương đại nạn không chết, dục tâm lự báo thù; Kinh thiên mưu trí, báo quốc thù gia hận; Thiết cốt mà nhu tâm, gom yêu hận tinh cừ; Tuyệt thế thần công, giết hết nhân gian bất bình; Lòng son bích huyết, viết lên huyền diệu thiên thu!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chuyện xưa!

Thiên Huyền đại lục.

Đó là một đại lục vô cùng thần kỳ.

Thiên Huyền đại lục có Vô Tận Chi Sâm, không ai biết nó rộng lớn bao nhiêu. Lại có Vô Tận Hải, không ai đo độ sâu của nó. Còn có vô tận Huyền thú, vô thượng núi cao...

Bản thân Thiên Huyền đại lục, càng không một ai biết nó rộng bao nhiêu, lớn nhường nào.

Nghe đồn, từng có một vị thiên địa Chúa Tể, thời xa xưa đã phi thăng từ Thiên Huyền đại lục mà đi...

Phương đông của Thiên Huyền đại lục, đó là vùng đất trật tự nhất trong toàn bộ Thiên Huyền đại lục. Nơi đây có Bảy phương bá quyền, ở giữa lại có năm nước thành thế chân vạc. Mặc dù chiến loạn không ngừng, bách tính sinh sống cũng coi như an cư lạc nghiệp.

Đông Huyền đế quốc, Đại Nguyên đế quốc, Ngọc Đường đế quốc, Thiên Tứ đế quốc, Từ U đế quốc.

Mọi việc, bắt đầu từ Ngọc Đường đế quốc phía đông Thiên Huyền đại lục.

...

Trong truyền thuyết cổ xưa: Cửu Tôn cùng nhau bình định thiên hạ xây thiên thu vạn thế cơ nghiệp!

Trong đó lại nói về Cửu Thiên đại trận vô cùng thần kỳ, hợp thành bởi tinh thần cùng với đại đạo nguyên lực. Cùng với sự chuyển động của tinh thần và nhật nguyệt luân hồi. Tùy cơ mà có thể hạ xuống bất kì lúc nào.

Một khi hạ xuống, liền có thể tác thành cho chín nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh.

Chỉ cần có được điều kiện phù hợp tạo thành Cửu Thiên đại trận. Liền có thể thu được truyền thừa thần bí, đạt được huyền bí lực lượng siêu tuyệt thế gian. Mà Cửu Tôn tự hợp, có thể định được vận mệnh quốc gia.

Nói một cách khác, bất kỳ quốc gia nào có được Cửu Thiên trận, lập tức có thể trở thành bá chủ đại lục.

Đương nhiên, hết thảy chỉ là truyền thuyết.

Cho đến một ngày...

Vạn dặm không mây, mặt trời chói chang thiêu đốt đại địa...

Đột nhiên, toàn bộ thế giới hoàn toàn hóa thành đêm tối.

Ngẩng đầu liền có thể thấy tinh tú đầy trời!

Trong đó chín đạo ánh sáng rực rỡ, từ trong bầu trời đêm mang một vệt sáng dài hoa mỹ, rơi xuống.

Địa điểm chính là Ngọc Đường đế quốc.

Cửu Thiên trận khởi, Cửu Tôn sắp thành. Ngọc Đường đế quốc, định sẵn vĩnh bá thiên hạ!

Chuyện này khiến cho cả Ngọc Đường đế quốc thành mục tiêu công kích chung của toàn đại lục.

Quần hùng khắp nơi rơi vào khủng hoảng.

Chiến tranh họa kiếp liên miên giáng lâm thế gian.

Ngọc Đường đế quốc ở chính giữa Đông đại lục, phía bắc có Thiên Tứ, nam có Đại Nguyên. Tây giáp Từ U, đông gần Đông Huyền. Đông Bắc, Tây Bắc lại có mệnh mông thảo nguyên, vô tận sa mạc. Bộ tộc trên thảo nguyên nhiều như sao trời. Mà Tây Nam, Đông Nam lại có Nam Hoang bộ lạc, nhân cường mã tráng.

Ngọc Đường đế quốc trong nháy mắt trở thành bát phương công địch!

Nhưng Ngọc Đường đế quốc cũng không có khuất phục, không tiếc bất cứ giá nào, binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn. Luân phiên huyết chiến, thà rằng nước mất nhà tan, cũng tuyệt đối không đồng ý giao Cửu Thiên trận.

Mà Cửu Tôn, bắt đầu hình thành...

Ba người đầu tiên có được năng lực Thổ Thủy Hỏa, sau đó dần dần phát triển đến năm người, sáu người, tám người... Cuối cùng tại ba năm trước, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi Huyết Vân - Cửu Tôn rốt cục tề tựu đầy đủ!

Chín người thần bí, trở thành thần hộ mệnh cường đại nhất của Ngọc Đường đế quốc.

Họ đánh đầu trắng đó, không gì cản được.

Có điều, không có ai biết bọn hắn tên gì, cũng không ai biết bọn hắn trông như thế nào, Càng không có người biết bọn hắn xuất thân ra sao...

Hết thấy đều vô cùng thần bí.

Vì giữ bí mật, ngay cả hoàng đế bệ hạ, cũng không biết thân phận chân chính của Cửu Tôn.

Cửu Tôn thực lực càng ngày càng cường đại, uy chấn thiên hạ.

Nhưng vào một ngày một năm trước. Cửu Tôn bí mật xuất động, chấp hành nhiệm vụ tuyệt mật, không rõ tại sao mà tin tức lại lộ ra ngoài. Vô số thế lực khắp nơi tụ tập mấy vạn lực lượng tinh nhuệ, xuất động vô số cao thủ, mang theo vô số cao giai Huyền thú, mai phục tại Thiên Huyền nhai, chặn giết Cửu Tôn.

Trận chiến đó đánh tới thiên băng địa liệt, nhật nguyệt vô quang.

Cửu Tôn toàn quân bị diệt. Không có bất kỳ người nào may mắn sống sót! Ngay cả Thiên Huyền nhai, đều bị đánh thành một mảnh phế tích.

Nghe nói sau khi nhận được tin tức này, hoàng đế Ngọc Đường đế quốc thổ huyết tại chỗ hôn mê bất tỉnh.

Lão nguyên soái Quân đội Thu Kiếm Hàn ngửa mặt lên trời gào thét, trút xuống thở hơi cuối cùng...

Cùng ngày Cửu Tôn chết đi, Cửu Thiên đại trận mặc dù vẫn tồn tại trong Cửu Tôn phủ Ngọc Đường đế quốc. Nhưng lại lập tức bị phong cấm toàn diện. Một mảnh sương trắng nồng đậm bao phủ lại toàn bộ Cửu Tôn phủ.

Không có bất kỳ người nào có thể tiến vào!

Cửu Tôn phủ trở thành khu vực thần bí.

Ngọc Đường đế quốc từng hi vọng, mời được một vị võ học Đại tông sư đỉnh cao Thiên Huyền đại lục đến, nhưng đối mặt Cửu Thiên trận, Đại tông sư cũng bất lực, cưỡng ép tiến vào, lại bị phản phệ đánh thành hấp hối...

Cùng với việc Cửu Tôn vẫn lạc, thời kỳ loạn thế của Thiên Huyền đại lục, rốt cục đến...

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Tình nghĩa huynh đệ chớ luận rượu, nam nhi hành thế tất rút đao!

(tình nghĩa huynh đệ không thể đo bằng rượu, đàn ông trong giang hồ dĩ nhiên phải dùng đao)

Ta thích động não, giải quyết sự việc bằng trí tuệ. Nhưng nếu chuyện đó có thể hoàn thành bằng sức mạnh, ta nhất định sẽ không động não.

—— Vân Dương trích lời.

...

“Tình nghĩa huynh đệ chớ luận rượu, nam nhi hành thế tất rút đao!”

Vân Dương ung dung ngâm nga một câu, nâng chén kính về phía không trung, sau đó đem chén rượu huyết sắc rót vào trong bụng. Ánh mắt sâu thẳm u lãnh.

Hắn một thân áo bào màu tím sẫm, lười biếng ngồi dưới kệ Thiên Lan Hoa trong đình viện, ánh mắt rơi vào nửa cái sân nhỏ nơi Thiên Lan Hoa tỏa bóng, nhưng lại tựa như xuyên thấu không gian, nhìn vào một vị diện khác.

Ngũ quan Vân Dương tựa như ngọc khí được tạo hình tỉ mỉ dưới tay một vị tông sư điêu khắc, hai hàng lông mày tinh xảo, con mắt thâm thúy tựa như vực sâu không đáy, mắt hai mí không phải quá rõ, sống mũi thẳng tắp hơi chút vênh lên, bờ môi tinh xảo không quá dày cũng không quá mỏng, khi hắn im lặng, tựa như một đóa hoa hồng sắp nở rộ.

Gương mặt của hắn tựa như nguyên một khối ngọc hoàn mỹ không chút tí vết, tóc dài đen mượt để tùy ý, từng sợi tóc tán loạn tung bay hai bên gương mặt.

Gió mát hiu hiu, một chút hương vị tiêu sái siêu thoát hồng trần, tựa như cả thế gian này chỉ có mình hắn cô độc tồn tại.

Cả khuôn mặt, lộ ra một kiểu xinh đẹp tựa như nữ tử.

Thậm chí có thể nói, chín thành chín nữ tử trên đời này cũng không có ngũ quan tinh xảo bằng hắn.

Nhưng, ngũ quan tú mỹ là vậy, ở trên cơ thể hắn, cho người ta cảm giác thanh lãnh mà tức sát. Tựa như trên một tôn Thần Linh băng lãnh đứng trên mây, đối với nhân gian thăng trầm, đều khinh thường chú ý.

Mặc dù thân thể có chút gầy gò, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, nhưng lại càng thêm một phần mị lực u buồn kỳ lạ.

Vân Dương tựa như rất thích câu nói này, nhin không được lại nói một lần: “Tình nghĩa huynh đệ chớ luận rượu, nam nhi hành thế tất rút đao!” Nói xong, lại nâng chén kính hướng hư không một cái, dường như đang mời người nào đó, sau đó một hơi uống cạn.

Trên mặt hắn, lộ ra biểu hiện thâm trầm thương cảm, chỗ sâu trong đáy mắt ánh lên một vệt đau đớn sâu sắc.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo sắc bén như lưỡi đao.

Một tia hàn khí toát ra, vài đóa Thiên Lan Hoa điểm lệ đang trong thời kì nở rộ trước mặt hắn đột nhiên run run rẩy rẩy một chút, sau đó thán nhiên bay xuống, còn chưa chạm xuống đất, đã khô héo.

Chợt, ánh mắt Vân Dương trong nháy mắt lại có chút ảm đạm. Thầm lo lắng “Tu vi của mình không biết bao giờ mới có thể khôi phục. Còn có rất rất nhiều việc cần bản thân đi làm, nhưng một thân tu vi giờ đây lại là chẳng còn sót lại dù chỉ một chút. “

Đột nhiên tiếng bước chân sau lưng hắn vang lên.

“Công tử.” Một lão giả, dáng vẻ cung kính đã đứng sau hắn.

Vân Dương không quay đầu lại, nói: “Lão Mai, chuyện gì?”

Thân thể của lão giả thẳng tắp. Mỗi lần đứng sau lưng vị công tử này, luôn có một loại tôn kính phát ra từ nội tâm lão, công tử mặc dù trọng thương chưa lành, lại mất đi một thân tu vi, hiện tại trời gà không chặt. Yếu đuối khiến người ta cảm giác nếu có một trận gió liền có thể thổi ngã, nhưng lại cho người ta cảm giác bất luận bất luận kẻ nào đều không thể khinh nhờn, xâm phạm.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, không có bất kì lý do, nhưng lại chân thực tồn tại.

“Đạ, có hai chuyện.” Lão Mai nói ngắn gọn: “Chuyện thứ nhất, quân đội đột nhiên xuất thủ, quét sạch nhà Tả Đô Ngự Sử Ngô Văn Uyên, còn có vài nhà của quan viên Ngự Sử đài. Nghe nói là lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn tự mình hạ lệnh, xuất động quân đội tinh nhuệ, cả nhà Ngô Văn Uyên bị một mẻ hốt gọn, Ngô Văn Uyên đã bị đánh vào thiên lao.”

Vân Dương chỉ nghe, không nói gì.

Chuyện này cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là một tên đại quan triều đình ngã xuống mà thôi. Trong Ngọc Đường đế quốc, chuyện như vậy không cơ bản không đáng giá để Lão Mai đến báo cáo. Hắn biết tất nhiên còn có đoạn dưới.

Mà Lão Mai nhất định sẽ nói.

“Ngô Văn Uyên người chúng ta đã nhìn chăm chăm nửa năm. Cho nên, lúc xét nhà, lão nô đã an bài một chút, cuối cùng quả nhiên có phát hiện, trong mật thất của Ngô Văn Uyên, còn có một mật thất bí mật khác. Chờ đám người xét nhà rời đi, lão nô tự mình đến, đem đồ vật trong mật thất bí mật lấy ra.”

Quân đội bắt đại quan triều đình, Lão Mai có thể đi vào người trước mắt mọi người tìm thấy bí mật trong mật thất, đồng thời che dấu xử lý trước sự đề phòng thâm nghiêm nhất của quân đội thành công đem đồ vật lấy đi.

Vân Dương đối với chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên.

Lão Mai lại nói: “Bên trong là một mật lệnh bài, một khối ngọc bội, một viên đan dược, một viên thú đan.”

Vân Dương nhú nhú mày.

Lão Mai vội vàng nói: “Trên lệnh bài viết bảy chữ: Một năm kể sách tại Vu Xuân! Trên ngọc bội lại khắc: Ngày mừng mười tháng giêng. Đan dược là Tục Mệnh Đan của Đan Vương điện. Thú đan chính là huyền đan lục giai của Huyền thú Thanh Đầu Ưng.”

“Ừm, tội danh Ngô Văn Uyên là... Phản quốc. Dính liú Thiên Huyền nhai Cửu Tôn chi chiến.” Lão Mai nói xong cũng kính lui một bước.

Vân Dương cũng không lên tiếng, nhưng Lão Mai thấy rõ ràng, khi nghe “Thiên Huyền nhai” Ba chữ, thân thể Vân Dương đột nhiên run lên rất nhẹ.

Lão Mai cảm giác được, nhiệt độ chung quanh đang không ngừng hạ xuống, một cỗ băng lãnh, tràn ngập tại trong tiểu viện, ép thẳng tâm thần lão.

Vô số Thiên Lan Hoa, đột nhiên không thổi mà tự rơi, toàn bộ đình viện tựa như một đợt mưa hoa vừa quét qua.

Một lúc lâu sau, Vân Dương nói: “Đem Ngô Văn Uyên đưa tới đây, Ta tự mình thẩm vấn!”

Ngô Văn Uyên bây giờ đang ở Hình bộ thiên lao, làm sao có thể dẫn tới?

Nhưng Lão Mai không chút do dự đáp ứng: “Vâng.” Lập tức lại nói: “Công tử, nghe nói quân bộ định dùng Ngô Văn Uyên cùng một đám đầu xỏ phản nghịch, để tế điện Cửu Tôn.”

Nghe được hai chữ “Cửu Tôn” này, sắc mặt Vân Dương đột nhiên trở nên tái nhợt, trong lòng hắn như bị hung hăng đâm một đao, thống khổ co quắp một hồi, nói: “Ta có chừng mực.”

“Vâng.” Lão Mai cung kính một tiếng.

“Còn chuyện thứ hai?” Vân Dương hỏi.

“Là... Chúng ta đã không có tiền.” Lão Mai có chút xấu hổ: “Bây giờ chỉ còn có mấy vạn lượng bạc, đoán chừng, chỉ có thể chèo chống đến tối ngày mai.”

Vân Dương gật gật đầu: “Biết.”

“Com trưa đã chuẩn bị xong.”

“Được rồi.”

Ngay sau đó Lão Mai lui ra.

Trên mặt Vân Dương chậm rãi nổi lên một tia nghiêm khắc: “Năm! Một năm kể sách tại Vu Xuân! Ngày mừng mười tháng giêng... Các ngươi, rốt cục muốn xuất hiện sao?”

Nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên mặt hắn.

Nhưng, nếu để cho người khác nhìn thấy dáng tươi cười của hắn lúc này, tất nhiên sẽ giật mình.

Trong nụ cười nhàn nhạt này, tựa hồ ẩn chứa sát khí của một kẻ bò ra từ núi thây biển máu! Giống như khi mở Quỷ Môn quan, vạn quỷ đều xuất hiện!

...

Trên bàn cơm.

Thịt Huyền thú chồng chất như núi. Từng giọt dãi hương xông vào mũi. Có điều, số lượng thật sự rất nhiều.

Đơn giản tính toán qua, chỉ ít cũng phải tới bốn năm mươi cân.

Vân Dương thở dài, bắt đầu ăn.

Lão Mai ho khan một cái, liền quay mặt đi không dám nhìn.

Vào thời điểm này mỗi ngày, là lúc hắn không nguyện ý nhìn thấy Vân Dương nhất, một người luôn luôn ưu nhã cao quý tựa như công tử đi ra từ trong bức họa, lại một mình ăn hết một đồng lớn thịt lớn như thế!

Mặc dù tướng ăn của hắn không khó coi, ngược lại, còn tràn đầy ưu nhã. Nhưng... Trọn vẹn năm, sáu mươi cân thịt Huyền thú a!

Đây là lượng thức ăn dành cho bao người?

Kể từ một năm trước khi công tử trở về với chồng chất vết thương, lượng cơm ăn đột nhiên trở nên khủng bố.

Làm cho người ta ghen hống nhìn trần trời.

Một bữa cơm, nhất định phải là thịt Huyền thú tràn đầy linh khí. Với lại, ít nhất là mấy chục cân. Một bữa thịt Huyền thú, liền tiêu hao tám ngàn lượng bạc!

Cứ tiếp như thế, thật sự chèo chống không được nữa a.

Huống chi còn có các khoản chi lớn khác nữa.

Trên người Công tử, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Đang mãi nghĩ ngợi, chỉ nghe được công tử nói ra: “Cho mấy người Mã Lưu, Trương Tân Lăng hạ thiệp mời, tối nay ta tại Bạch Vân lâu yến khách.” Lão Mai khò miệng co giật một chút, nói: “Vâng.”

Sau lưng lão, Vân Dương rốt cục ăn xong một khối thịt Huyền thú cuối cùng, sau đó đem Tục Mệnh Đan của Đan Vương điện ném vào trong miệng, nghĩ một chút lại nuốt nốt viên lục giai Huyền thú huyền đan kia.

Chỉ là hai thứ này, giá trị liền thành a.

“Mới no bụng bây phần.”

Vân Dương nói.

Trên khuôn mặt già nua của Lão Mai hung hăng co quắp một chút.

...

Tình nghĩa huynh đệ chớ luận rượu, nam nhi hành thế tất rút đao! (Hạ) Một tờ thiệp mời.

Khiến bảy vị công tử các thế gia ngay ở trong viện tử của mình nhao nhao tức giận tru lên!

“Ta không đi!”

“Ta không có tiền!”

“Ai đi kẻ đó là vương bát đần!”

“Hỗn đản, lại mời khách, ông trời ơi... Ta nên làm thế nào a!”

“Thiên địa quỷ thần, cầu ngài giáng thiên lôi đánh chết hắn đi... Hắn là một tên Hấp Huyết Quỷ... Ta vừa mới có chút tiền hắn liền ép ta nộp ra...”

“Cha, cho hài nhi chút tiền, Vân Dương lại mời khách...”

“... Thảo!”

...

Màn đêm buông xuống, Vân Dương đi ra ngoài.

Lão Mai đi bên cạnh hắn, nhắm mắt theo đuôi.

Dưới ánh Hoàng hôn, áo bào của Vân Dương lúc tựa màu đen lúc lại là màu xanh đậm. Trong từng bước đi, có một cỗ khí tức băng lãnh mơ hồ cùng với sự xa cách của màu đen, còn mang theo một tia khí tức thần bí của màu xanh đậm, tay áo bay trong gió lộ ra một tia ưu nhã tôn quý ảo mộng màu tím, mơ hồ chớp động.

Ưu nhã, tiêu sái dạo bước trên đường.

Hắn đi rất chậm, với thương thế trong cơ thể, khiến cho hắn căn bản không dùng lực được, mỗi một bước đi, ngũ tạng lục phủ đều đau đớn giống như bị lửa đốt. Nhưng trên mặt hắn luôn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Có vẻ con đau tận xương này, có thể làm cho hắn nhớ tới một chút gì đó, nhớ kỹ một chuyện nào đó. Có như thế, mới có thể để cho hắn dễ chịu một chút.

Lão Mai đi sau lưng hắn, nhìn xem bóng lưng công tử nhà mình, cảm giác rõ ràng được một loại khí chất xa cách mà cô độc không thuộc về hồng trần nhân gian.

Bạch Vân lâu.

Từ lâu xa hoa nhất đế đô Thiên Đường thành Ngọc Đường đế quốc.

Hiện tại, người trong từ lâu đều hơi kinh ngạc.

Trong đại sảnh có bảy vị công tử ca quân áo hoa lệ, bảy người này đều là khách quen Bạch Vân lâu, kẻ nào trong số họ không phải là mắt cao hơn đỉnh coi trời bằng vung?

Có điều hiện tại...

Chỉ thấy bảy vị công tử ca quân áo hoa lệ mỗi tên đều phần hận than thở như cha mẹ chết. Có mấy người còn hùng hùng hổ hổ núng giằng, biểu lộ sự không phục không cam lòng...

Rốt cục chuyện gì xảy ra?

Trong khi mọi người nghi vấn.

Chợt bóng tối lóe lên ở cửa ra vào, một bóng người đã đứng trước cửa.

Đèn hoa chiếu tới, chiếu xạ tại trên mặt người này, trước mắt tất cả mọi người đột nhiên sáng lên!

Ánh đèn mới chiếu rõ nửa bên mặt hắn, đã để người ta cảm thấy kinh diễm, trong đầu tự xuất hiện dòng cảm xúc “Người như vậy, sao có thể tồn tại?”.

Mấy thiếu nữ phục vụ không hẹn mà cùng cúi đầu xuống, trong mắt xinh đẹp tỏa ra hào quang, chỉ cảm thấy trong lòng tựa như có con hươu con đang xông loạn, sắc mặt ửng đỏ.

Vị công tử này... Thật... Đẹp trai! Nếu như ta có thể...

Bóng người ở cửa chậm rãi dạo bước vào, trong lúc hắn di chuyển, áo bào tím đậm đến mức gần như đen vậy xuống tạo thành một mảnh mộng ảo tôn quý. “Ha ha, các vị hảo bằng hữu quả nhiên đều tới, thật sự là khách khí.” Vân Dương ưu nhã cười: “Xin mời, mời vào nhã gian yên vị. Chúng ta đã lâu không gặp, lần này, nhất định phải vừa uống vừa tâm sự thật tốt.”

Một vị thanh niên công tử trong đám người cắn răng nói: “Vân thiếu gia, rượu, chúng ta cũng không cần uống. Ngươi cứ nói thẳng đi, lần này ngươi muốn bao nhiêu?”

Vân Dương ưu nhã cười một tiếng, có chút nghiêng đầu, hòa ái dễ gần nói ra: “Có chuyện gì sao... Mã công tử không nể mặt ta? Ngay cả một chén rượu, cũng không muốn uống?”

Công tử họ Mã sắc mặt trắng nhợt, vội vàng nói: “Nào có, ý ta không phải vậy, mặt mũi Vân thiếu gia ai dám không cho? Ha ha...” Một bên nói, mặt khác nháy mắt ra dấu cho những người khác.

“Đúng vậy đúng vậy, thế diện Vân thiếu gia lớn hơn trời, chén rượu này dù thế nào ta đều muốn uống.” Mấy tay công tử liên tục gật đầu, trên mặt nở nụ cười cực độ gượng ép, tiếng cười mà như tiếng vịt kêu khi bị bóp cổ, vừa khô lại khô khè kiểu hít thở không thông.

Vân Dương ôn nhu cười một tiếng: “Nếu như vậy, xin mời.”

“Mời!”

“Mời!”

Đám công tử tích cực đáp lời, tỏ vẻ rất hòa hợp cùng đi lên lầu. Nhìn kĩ, trên mặt từng người như bị ai đó bóp méo, có vẻ sắp khóc đến nơi...

Trời ạ.

Lần này thế mà còn được uống rượu. Trước kia cũng không có đãi ngộ tốt như vậy...

Nhưng một chén rượu này, không biết giá trị bao nhiêu tiền...

Đám người tự phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, Lão Mai đứng sau lưng Vân Dương, không nói không động, làm tốt chức trách bản thân.

“Lúc trước có con thỏ, có một ngày uống say, sau đó đem một con gấu XXX...” Vân Dương khẩu khí khinh đạm kể chuyện tiểu lâm, kỳ thật chuyện này không buồn cười, hoặc nói thẳng ra là nhạt tước, nhưng bảy vị công tử lại như là đang được nghe câu chuyện buồn cười nhất trên đời này, ai nấy ngửa tới ngửa lui cười sằng sặc.

“Vân thiếu gia kể chuyện cười thật sự rất tuyệt... Ha ha ha, nửa năm sau ta lấy câu chuyện cười này làm thú vui a...”

“Ta cảm thấy một năm tới chỉ cần nhớ tới chuyện hôm nay đều có thể vui vẻ thoải mái, ha ha ha...”

“Chết cười ta, ta đau bụng...”

Vân Dương mỉm cười gật đầu: “Xem ra mọi người rất hoan nghênh ta nha.”

“Đó là đương nhiên!” Trương công tử vội vàng nói: “Người như Vân công tử, làm gì có ai dám không chào đón, kẻ đó mới thực sự là... Thật sự là không biết điều!”

Các vị công tử nhao nhao gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng vậy, đúng vậy. Ai không hoan nghênh Vân thiếu gia, kẻ đó là vương bát đần.” Bảy vị vừa nói vừa đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: “Hắn a, sáu tên này đều là vương bát đần! Ta cũng thế... Ai sẽ hoan nghênh gia hỏa này... Kẻ đó mới là vương bát đần!”

Qua ba lần rượu, đồ ăn cũng qua ngũ vị.

Vân Dương ho khan một cái: “Các vị huynh đệ nếu đều tới, Vân Dương ta có chút chuyện, không nói ra sẽ không thoải mái. Nhưng nói ra lại có chút ngại ngùng a...”

Mã công tử cơ hồ muốn khóc đáp lời: “Vân thiếu gia có chuyện xin cứ nói.”

“Ân, tất cả mọi người đều hoan nghênh ta như thế, ta liền nói thẳng.” Vân Dương cười hàm ý xấu xa, nói: “Gần đây, ta có chút cần tiền gấp, cho nên, tìm các huynh đệ ha ha, thương thảo vài biện pháp.”

Mặt bảy vị công tử gia đồng thời biến thành mướp đắng: “Không biết Vân thiếu gia cần bao nhiêu?”

Vân Dương nhìn thức ăn trên bàn, hí hửng nói: “Bữa cơm Hôm nay không rẻ a...”

Lời còn chưa nói hết, Tần công tử đã cướp mở miệng: “Ăn bữa cơm mà thôi, sao có thể để Vân thiếu gia trả tiền? Để ta để ta!”

Vân Dương gật đầu: “Tần công tử quả nhiên cao thượng, tại hạ nếu từ chối thì quả là bất kính.”

Tần công tử như ăn phải khổ qua: “Đâu có đâu có, mọi người đều là huynh đệ nha.”

“Ân, trước khi ăn cơm, ta đã kể chuyện tiểu lâm, tất cả mọi người đều cảm thấy, có thể khiến một năm tới đều sống trong vui vẻ.” Vân Dương lại nói: “Kỳ thật lần này không cần nhiều, bảy trăm vạn lượng bạc, ta cảm thấy, liền đủ đến khi các huynh đệ nghe chuyện cười lần tiếp theo...” Bảy vị công tử mặt biến thành màu đất.

Bảy trăm vạn lượng? Mỗi người 100 vạn?

Trên đời này có chuyện tiểu lâm nào đáng tiền như thế?

Mã công tử về mặt đau khổ nói: “Vân thiếu gia, không phải ta tiếc, mà là hiện tại... Trong nhà sinh ý hơi chút hao tổn, làm ăn buôn bán cũng không tốt...”

Lời còn chưa nói hết, Vân Dương ngẩng mặt lên cười cười với hắn, nói: “Ngươi bỏ ra 200 vạn.”

“Ta...” Mã công tử sắc mặt lập tức cứng: “Cái này...”

“200 vạn quá ít?” Vân Dương nói: “Vậy liền ba...”

“Không ít không ít...” Mã công tử vội vàng ngắt lời, vẻ mặt đau khổ: “200 vạn liền 200 vạn, một lời đã định, Vân thiếu gia, ta mời huynh một chén.”

Bưng chén rượu lên, ngửa cổ một cái liền uống vào. Rượu ngon rơi vào trong miệng, chỉ cảm thấy như đang uống thuốc đắng.

Thầm rủa bản thân quá ngốc, 100 vạn liền 100 vạn, nhiều lời hại thân a...

Sáu người khác đồng tình nhìn Mã công tử, từng đợt cười trên nỗi đau của người khác.

Đáng đời!

Đề cho người nói nhiều!

“Ta rất ưa thích bằng hữu giống như Mã công tử vậy, hào sảng, nghĩa khí, rộng rãi!” Vân Dương tán thưởng nói ra: “Bằng hữu như vậy, làm gì có ai ngại nhiều?”

Mã công tử như ăn phải phân. Biểu cảm sáu người khác cũng vô cùng đặc sắc.

“Như vậy, sáu vị huynh đệ khác, chắc hẳn cũng sẽ không cảm thấy 100 vạn quá ít?” Vân Dương cười mỉm hỏi.

“Không ít không ít, vừa đủ vừa đủ.” Bảy vị công tử khóc không ra nước mắt.

Chuyện cười Hôm nay thật đắt a.

Sớm biết lần này tới tất nhiên phải xuất huyết lớn, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, lần này so mấy lần trước kia còn muốn tàn khóc rất nhiều lần!

...

Dịch: xonevictory

Lão Nguyên soái vẫn còn sống, chương trước chỉ là nghe nói!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bốn mùa giang hồ Máu, bắt diệt Thùy Thiên Vân!

(Giang hồ quanh năm nhuộm máu, Thùy Thiên Vân không chết)

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Vân Dương thắng lợi trở về.

Mặt mày hơn hờ đi ra khỏi tửu lâu, thất đại công tử phía sau hắn về mặt xanh xao đưa tiễn: “Vân thiếu gia đi thông thả, chúng ta lần sau lại tụ họp...”

Sau khi nhìn thấy thân ảnh Vân Dương đi mất, bảy người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngu! Đại ngu a!” Mã công tử cắn răng nghiêng lợi nước mắt chảy ròng: “Ta phải làm sao kiếm về 200 vạn đây?”

Mặt khác sáu vị công tử liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lại mừng thầm.

Ta mặc dù không may, nhưng... Còn có một tên so với ta còn xui xẻo hơn nha!

Nghĩ như vậy, hào hứng liền tăng vọt: “Tới tới tới, tới nay không say không về! Lão bản! Mang thêm một trăm đĩa thức ăn! Hẳn bao a, lão tử muốn ăn tới khi hồi vốn!”

Như ong vỡ tổ lại tuôn trở về.

Cả đám ăn như hổ đói khiến Tần công tử mời khách nhìn vào sắc mặt liền trắng bệch, vừa tức vừa gấp nói: “Ăn cho bể bụng hả, đều xéo ngay cho ta...”

Hắn vội vàng đuổi khách.

...

Trong ngực Lão Mai tràn đầy ngân phiếu, đi sau lưng Vân Dương.

Trong lòng nghi hoặc.

Bảy vị công tử này, người nào không phải dạng ngang ngược càng rõ? Tên nào không phải dạng vô pháp vô thiên? Làm sao biết nghe lời như vậy?

Chỉ một năm nay thôi, bọn hắn đã bị ăn chẹt hai lần...

Chớ đừng nói chi tới trước đó.

Công tử đến cùng nắm trong tay nhược điểm gì của bọn hắn?

“Trong này có 600 vạn, về phía mấy bên kia, người tự phân phối cho tốt.” Vân Dương vừa đi, một bên phân phó nói: “Việc gì nên chú ý, người cũng đã rõ không cần ta nhắc thêm.”

Lão Mai nghiêm nghị nói: “Công tử yên tâm, lão nô minh bạch.”

Vân Dương gật gật đầu.

Vừa đi vừa nói chuyện chả mấy chốc đã đến cửa Vân phủ.

Vân Dương ngẩng đầu, nhìn bốn chữ lớn trên bảng hiệu, cười cười, sau đó nhanh chân bước vào cửa.

Thiên Ngoại Chi Vân.

Bốn chữ lớn lóng lánh kim quang, tấm bảng ở cửa chính Vân phủ. Chính là do đương kim hoàng đế bệ hạ tự viết, đối với Thần Long Vân Hầu có kính ý chí cao.

Đại môn chậm rãi đóng lại.

Bên ngoài, xa xôi truyền tới tiếng kêu của một người: “... Ngọc Đường Cứu Tôn, anh hùng thiên hạ. Cả nước ai điếu, đưa ta anh linh. Mừng chín tháng ba, Anh Hồn trước điện. Chém giết gian nịnh, tể ta anh linh. Anh linh thường tại, chính khí trường tồn...”

Vô số người sắc mặt nặng nề, có quan viên, có quân đội tướng lĩnh, binh sĩ, lê dân bách tính... Biển người nhao nhao tuân hướng cửa hàng hoa tươi, hương nến...

Thiên Đường thành tất cả hương nến, chiều hôm nay, toàn bộ bán sạch.

Có tiếng khóc mơ hồ, ầm ầm vang lên.

Hôm nay là mùng tám tháng ba.

Ngày mai, tế điện anh linh.

Trong Vân phủ, Vân Dương dựa vào trên cửa chính, nghe tiếng kêu ở bên ngoài, vẽ mặt đầy đau đớn, đáy lòng tưởng niệm chuyện cũ.

“Cứu Tôn, mãi mãi vinh hằng!”

Vân Dương im ắng nói, ánh mắt vô cùng kiên định: “Bởi vì, ta còn tồn tại!”

...

Vân phủ.

Trong mật thất.

Vân Dương một bộ áo bào tím, đứng chấp tay, nhìn Ngô Văn Uyên đứng trước mặt, trong mắt huyết sắc chợt lóe lên, nói khẽ: “Ngô ngự sử, ngưỡng mộ đã lâu, chỉ tiếc không thể gặp một lần, cho nên hôm nay, ta cố ý mời Ngô đại nhân tới đây để chúng ta có thể hảo hảo tâm sự.”

Đối diện hắn, Ngô Văn Uyên thân mang áo tù khề cười một tiếng: “Vân công tử, trước đó Ngô mỗ chỉ nghĩ rằng người là Thiên Ngoại Vân Hầu công tử mà thôi, cũng không để người trong mắt, nhưng lại không nghĩ tới, tại Ngọc Đường đế quốc này, Vân công tử lại là nhân vật Quý Thần khó lường như vậy. Thật sự là ta đã lầm rồi.”

Hắn lại bật cười lớn: “Có thể đem Ngô mỗ từ trong thiên lao nhẹ nhõm mang tới đây, thủ đoạn của Vân công tử thật phải nói là thông thiên triệt địa nha.”

Vân Dương nhìn vị Tả Đô Ngự Sử này, từ trong con mắt của hắn không nhìn thấy nửa điểm khẩn trương cùng e ngại.

Đây là một tử sĩ.

Vân Dương trong lòng kết luận, cười nhạt một tiếng: “Một chút thù đoạn nhỏ, ngược lại để Ngô đại nhân chê cười rồi.”

Ngô Văn Uyên thông dong nói: “Không biết Vân công tử từ trong thiên lao đem ta đưa đến nơi này, nói chuyện gì với ta?”

Vân Dương *phong khinh vân đậm cười một tiếng: “Ta muốn cùng Ngô đại nhân chơi một trò chơi.”

*(phong khinh vân đậm = gió nhẹ mây nhạt, đại ý là cười với hàm ý coi thường, trêu chọc)

“Trò chơi?” Ngô Văn Uyên nói.

“Ân, trò hỏi vấn đề.” Vân Dương cười ha ha một tiếng: “Ngươi hỏi ta một vấn đề, ta hỏi ngươi một vấn đề.”

Ngô Văn Uyên cũng cười ha ha một tiếng: “Ngô mỗ hỏi ngươi một vấn đề, ngươi cái gì cũng có thể nói. Nhưng ngươi hỏi Ngô mỗ một vấn đề, Ngô mỗ ta chưa hẳn chịu nói.”

Vân Dương cười cười, ôn tồn lễ độ nói: “Theo ta được biết, Ngô đại nhân lần này bị trọng tội cả nhà đều bị bắt lại. Gồm có, mẹ già, thê tử của ngươi còn có hai vị thị thiếp và ba đứa con trai, một nữ tử nữa.”

Ngô Văn Uyên ánh mắt lạnh xuống: “Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?”

Vân Dương ôn nhu nói: “Ngô đại nhân sinh tử đã không để ý, đương nhiên cũng không để ý cái gì nữa. Chỉ là, tính mệnh người nhà, Ngô đại nhân chưa hẳn đã có thể bỏ mặc a?”

Ngô Văn Uyên ánh mắt nháy động: “Ý của ngươi?”

Vân Dương thần nhiên nói: “Ta hỏi ngươi vấn đề thứ nhất, ngươi trả lời, ta có thể cho ngươi chết thống khoái. Đây là phúc lợi đầu tiên.”

Ngô Văn Uyên trào phúng nói: “Nếu ta một vấn đề cũng không muốn trả lời, chẳng lẽ ngươi có thể để cho ta sống sao?”

Vân Dương hơi ngửa cổ nhìn lên trời, nói: “Chết, cũng phải phân chết như thế nào. Ngô đại nhân đây hẳn minh bạch. Ngươi nếu như cả một vấn đề cũng không trả lời, người nhà của ngươi một người cũng không sống được, mà Ngô đại nhân ngươi, ta lại muốn để ngươi ở chỗ này sống lâu tới trăm tuổi a.”

Hắn mỉm cười, hàm răng tuyết trắng chinh tề hé lộ: “Ngô đại nhân, ngươi nói xem có phải tốt không?”

Ngô Văn Uyên mặc dù thấy chết không sờn, lúc này cũng không nhịn được toàn thân run run một chút.

Sống lâu trăm tuổi.

Lời nói có ngụ ý tràn đầy cát tường, nhưng trong miệng Vân Dương nói ra, lại tràn đầy âm trầm khủng bố. Ngô Văn Uyên tự nhiên biết, bản thân sẽ “Sống lâu trăm tuổi” Như thế nào.

Hắn trầm mặc một chút, nói: “Ý của ngươi là, người nhà của ta, có thể tiếp tục sống?”

Vân Dương nói: “Tự nhiên, ta hỏi ngươi vấn đề thứ hai, ngươi trả lời, ta có thể đảm bảo, thê tử của ngươi có thể sống sót. Vấn đề thứ ba, mẹ của ngươi cũng có thể sống sót. Cái thứ tư, con gái của ngươi có thể sống sót. Cái thứ năm... Vấn đề, lão nhị nhà ngươi cũng có thể sống... Một vấn đề cuối cùng, từ ngươi ra, cả nhà ngươi đều có thể sống sót, còn có thể sống một cuộc sống tự do.”

Ngô Văn Uyên thống khổ nhắm mắt lại: “Nếu như trong đó có vấn đề ta không trả lời được thì sao?”

Vân Dương nhẹ nhàng nói: “Tỉ như nói, vấn đề thứ tư, ngươi nếu không trả lời, ta vẫn sẽ để cho con gái của ngươi sống sót, nhưng, sẽ sống trong kỹ viện, mà mỗi một khách chơi qua đều sẽ biết nàng là nữ nhi của Ngô đại nhân đây. Ân, mỗi một vấn đề, đều ứng với một người.”

Con mắt Ngô Văn Uyên bỗng nhiên trừng lớn muốn nổ đom đóm: “Ngươi thật là ác độc!”

Vân Dương mỉm cười: “Ta không hung ác, tất cả đều do Ngô đại nhân ngươi quyết định. Nếu ngươi không phối hợp mới dẫn tới thảm kịch như vậy mà thôi. Ngược lại, làm một người con, một người chồng, một người cha thì ngươi nên tạo cho người thân của ngươi một hoàn cảnh sinh hoạt tốt một chút.”

Ngô Văn Uyên nhắm mắt lại, trong lòng hắn bây giờ là một mảnh thảm đạm.

Tâm thấy chết không sờn của hắn bây giờ đã biến mất vô tung vô ảnh.

Vân Dương mở miệng, liền nắm được chỗ yếu hại của hắn.

“Vân công tử quả nhiên là Vân công tử.” Ngô Văn Uyên đau thương cười cười: “Ngươi muốn biết cái gì?”

Vân Dương chấp hai tay sau lưng, nói khẽ: “Vấn đề thứ nhất, một năm kể sách tại Vu Xuân. Câu nói này không tệ, nhưng ý tứ trong đó, muốn mời Ngô

đại nhân giải thích một chút.”

Ngô Văn Uyên sắc mặt xám xịt, ánh mắt vùng vẫy hồi lâu, nói: “Đây là Tứ Quý lâu... Một năm bốn mùa. Ý tứ của những lời này, là lệnh cho Xuân Đường xuất thủ...”

Vân Dương gật gù đầu: “Rất tốt, phúc lợi của vấn đề đầu tiên, ngươi có thể chết thõng khoái. Vấn đề thứ hai, ngày mừng mười tháng giêng, là có ý gì?”

“Ta chính là ngày mừng mười tháng riêng.” Ngô Văn Uyên nhắm mắt lại, vô lực nói: “Tứ Quý lâu, mỗi một mùa, đều có chia ra ba đường khâu. Mỗi một cái đường khâu, đều lấy tháng làm tên, Mỗi một Tháng đường khâu, đều có ba mươi người, từ mừng một, đến 30.”

*Câu này ai không hiểu có thể bình luận để ta thêm giải thích nhé!

“Chúc mừng, thế tử của ngươi được sống.” Vân Dương cười tủm tỉm nói: “Vấn đề thứ ba. Ai là Niên tiên sinh?”

Ngô Văn Uyên nhìn vào mắt Vân Dương nói: “Cái này ta không biết.”

Vân Dương nhú nhú mày, nhìn ánh mắt của hắn, thật lâu sau nói: “Tốt, đổi vấn đề, Xuân Thiên Đường đường chủ là ai?”

“Cũng không biết.” Ngô Văn Uyên đau thương cười một tiếng: “Vấn đề này, ngươi thật không cần hỏi lại nữa, chúng ta liên hệ với nhau qua một kênh đặc biệt, ai cũng không biết đối phương có thân phận gì. Ngay cả tháng giêng mừng 9 cùng tháng giêng 11, ta cũng không biết là ai. Huống chi là đường chủ?”

Vân Dương thở ra một hơi, sắc mặt khó coi hơn rất nhiều.

“Đường đường là một Tả Đô Ngự Sử của triều đình, nhưng chỉ là một ngày trong một năm bốn mùa, không có bất kỳ chức vụ gì... Tứ Quý lâu, quái vật không lồ a!”

Vân Dương một lúc sau hi hi cười nhạt. Trong tiếng cười đầy sự lạnh lẽo, để Ngô Văn Uyên không tự chủ được sợ run cả người.

“Nếu cái gì ngươi cũng không biết...” Vân Dương nhú nhú mày nói: “Như vậy, mùa xuân năm ngoái, tại Thiên Huyền nhai phục kích Cửu Tôn, người tham dự trong đó có những ai?”

Nghe được bảy chữ “Thiên Huyền nhai phục kích Cửu Tôn” này, cơ thịt trên mặt Ngô Văn Uyên không khỏi co rút một chút, nói: “Ta chỉ là nội tuyến, người trực tiếp lên kế hoạch, là tổng đường chủ Xuân Đường phụ trách, ta không biết người tham dự là ai.”

Vân Dương gật đầu: “Trừ ngươi ra, còn có nội tuyến a? Hắn ở trong quân đội sao?”

Ngô Văn Uyên nói: “Liên lạc với ta là mừng 9 cùng 11, ta cảm giác họ đều là tướng lĩnh quân đội, nhưng không biết thân phận cụ thể, cũng không thể xác định.”

Vân Dương nói: “Được. Vấn đề của ta đã hỏi xong, ngươi có vấn đề gì, có thể hỏi ta.”

Ngô Văn Uyên run rẩy một chút, lớn tiếng nói: “Ngươi vì sao phải hỏi mấy vấn đề này? Ngươi nếu đã hỏi tới sự kiện Thiên Huyền nhai, như vậy những chuyện ngươi nên hỏi hẳn còn rất nhiều đi?”

Vân Dương lạnh lùng nói: “Bởi vì những vấn đề khác, ta đều biết. Khi này ta hỏi ngươi, nếu ngươi có thể trả lời được ta sẽ thả con của ngươi ra, nhưng bây giờ ta không muốn thả hẳn nữa rồi.”

Ngô Văn Uyên giận dữ, khàn giọng hét lên: “Nhưng ngươi đã hỏi ta bốn cái vấn đề!”

Vân Dương thần nhiên nói: “Bởi vì hai vấn đề sau, ngươi không có trả lời cho ta. Cho nên, quy ra ngươi trả lời một cái. Tổng thể mà nói, ngươi trả lời ta hết bảy ba vấn đề. Vấn đề thứ nhất, ta để cho ngươi được chết một cách thõng khoái, vấn đề thứ hai, để cho lão bà ngươi mạng sống, vấn đề thứ ba, thả cho lão nương của ngươi một con đường. Ngươi yên tâm, ta sẽ thực hiện lời hứa!”

Thân thể Ngô Văn Uyên lập tức xụi lơ té xuống, trong lòng hắn một mảnh tuyệt vọng.

Người này, dùng phương thức đồ ước hỏi vấn đề, để cho trong lòng hắn dâng lên một chút hi vọng, nhưng tại thời điểm mấu chốt nhất, đột nhiên cắt đứt. Để cho người trọng yếu nhất bên cạnh hắn cuối cùng vẫn không thể sống sót.

Hắn nhìn biểu lộ lạnh lùng của Vân Dương, đột nhiên hỏi: “Ngươi đến cùng là ai?”

Vân Dương trên mặt lộ ra một tia bi thương đến cực điểm, ánh mắt nhìn lên hư không, chậm rãi rặng từng chữ: “... Ta là Vân Tôn!”

Ta là Vân Tôn!

Sau khi chiến đấu lần trước trở về, mặc kệ thể xác hay tinh thần của hắn đều chịu vết thương chồng chất, trăm ngàn vết thương mà trở về Thiên Đường thành. Mỗi lần nhớ tới thân phận của bản thân, hắn đều dâng lên một cảm xúc chua xót cùng bi thương tới cực điểm.

Sau một năm, hấn rốt cục có thể nói ra bốn chữ này!

Bởi vì, hấn đã tìm được manh mối đầu tiên.

Ta rốt cục có thể, tìm được một chút an ủi khi nhớ tới các người rồi.

Trên mặt Ngô Văn Uyên lộ ra vẻ kinh hãi cực độ, lão nhìn chăm chăm Vân Dương không nói ra lời.

Mãnh liệt chấn kinh, khiến hấn mất năng lực nói chuyện tạm thời.

Chỉ nghe được Vân Dương tiếp tục từng chữ nói ra: “... Ta chính là... Vân Tôn trong Cửu Tôn!”

“Người không chết?!” Ngô Văn Uyên khàn giọng hét lên: “Người rõ ràng đã chết!”

Vân Dương trên mặt lộ ra biểu lộ kỳ quái, trong thanh âm tràn đầy bi ai vô hạn: “Cửu Tôn, mãi mãi không chết!”

Ngô Văn Uyên cười thầm một tiếng, thất hồn lạc phách nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế... Nguyên lai người không chết...”

Câu nói này, hấn lẩm bẩm nói nhiều lần, cả người giống như xác, ngay cả trong hai mắt đều mất đi thần thái, đột nhiên hấn cười thầm một tiếng: “Nghĩ không ra... Cửu Tôn, thế mà lại không chết... Đây, đây là thiên ý sao?”

Vân Dương trên mặt băng lãnh, ánh mắt thâm trầm như biển cả.

Trong ánh mắt này, bất kỳ người nào cũng sẽ không nhìn thấy nội tâm của hấn, đến tột cùng nổi lên kinh đào hải lãng như thế nào.

“Thủy Thiên Vân, Quyền Địa Phong, Kinh Lô Chấn, Định Thương Khung.” Ngô Văn Uyên thì thầm nói ra: “... Kim Quang Thiểm, Thổ Long Đăng, Trùng Tiêu Mộc, Vô Bất Thắng, Liễu Nguyên Hòa, Thủy Vô Tung, Anh Hùng Huyết, là vĩnh hằng! Cửu Tôn, nguyên lai có người còn sống...”

Nghe được mấy câu nói đó, trong mắt Vân Dương đột nhiên hừng hực hỏa diễm. Nhẹ nhàng nỉ non nói: “Không sai, ta còn sống, nếu ta còn sống, như vậy, liền nhất định có vô số người phải chết!”

“Tất cả những người tham dự Thiên Huyền nhai, đều phải chết!”

“Ta có nhiều nợ máu của huynh đệ như vậy a...” Vân Dương cúi đầu xuống, nhìn Ngô Văn Uyên trước mặt, nhẹ nhàng nói ra: “Người là người thứ nhất.”

Trong mắt của hấn hiện lên huyết sắc, tựa như bị hỏa diễm thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sinh sinh bất tử, Tạo Hóa Kim Liên

(Sinh sôi không ngừng, Tạo Hóa Kim liên)

Nhìn máu tươi tí tách chảy xuôi, thi thể không đầu của Ngô Văn Uyên lẳng lẳng nằm trên mặt đất. Vân Dương bất thần suy nghĩ.

Ngay lập tức, thần sắc hấn đột nhiên biến đổi.

Bởi vì...

Ngay một giây này, hấn cảm giác được một loại khí tức kỳ dị, trống rỗng xuất hiện, tiến vào trong thân thể của hấn. Tựa hồ là... Sau khi Ngô Văn Uyên chết đi, mới xuất hiện?

Cảm giác này rất rõ ràng.

Đan điền khí hải của hấn vốn khô cạn từ một năm trước sau khi bị trọng thương, lại cảm thấy có một tia khôi phục.

Ánh mắt Vân Dương chuyển động, vận công thử điều động huyền khí của bản thân, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức yếu ớt nhỏ như sợi tóc, bỗng nhiên dâng lên, gian nan chuyển động trong kinh mạch tưởng chừng đã hỏng không thể hồng thêm của hấn...

Con mắt Vân Dương đột nhiên sáng lên!

Rốt cục hấn cũng có hi vọng khôi phục thực lực!

Mặc dù không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng với biểu hiện này, Vân Dương đã vừa lòng thỏa ý!

“Phúc lợi mà ngươi trả lời mấy vấn đề của ta.” Vân Dương nhìn thi thể Ngô Văn Uyên, nhẹ giọng nói ra: “Ta sẽ không nuốt lời.”

“Dù ngươi thông đồng với địch bán nước, dù ngươi tội ác chồng chất, nhưng việc ta đáp ứng ngươi, ta nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Bởi vì, đây là lời hứa hẹn của Cửu Tôn!”

Vân Dương chấp tay đi ra ngoài.

“Đem thi thể và đầu hân, đưa trở về thiên lao. Còn nữa, đem thê tử và mẫu thân Ngô Văn Uyên cứu ra, thả đi.”

Khi nói ra một chữ cuối cùng của câu nói này, thân ảnh Vân Dương đã biến mất.

Lão Mai quý mị xuất hiện khom lưng cung kính.

...

Khi Vân Dương trở lại dưới giàn hoa, mặt trăng đã xuất hiện trên bầu trời, tỏa ánh sáng nhu hòa vạn dặm.

Ánh mắt hân yên lặng nhìn Minh Nguyệt, đột nhiên trên mặt lộ ra một nụ cười tràn đầy bi thương: “Các huynh đệ, ta đã biết bọn họ là ai. Tứ Quý lâu!”

“Niên tiên sinh, chính là Tứ Quý lâu thủ lĩnh.”

“Một năm bốn mùa, mười hai tháng, 360 ngày. Đại biểu cho 360 thành viên.”

“Việc khôi phục thực lực của ta đã có hi vọng.”

“Các ngươi yên tâm. Ta sẽ sống thật tốt.”

Vân Dương trong lòng lâm bầm từng câu, chỉ cảm thấy thống khổ chưa xót trong lòng, tựa như là kinh đào hải lãng, cuồng bạo cuộn trào, khiến đôi tay tinh mỹ của hân trở nên run rẩy.

Thật lâu sau đó, Vân Dương thở phào một hơi. Dưới ánh sáng trong dịu của mặt trăng, vậy mà ẩn ẩn có một tia huyết sắc nhàn nhạt.

Khi hân chuẩn bị đứng dậy, một tia huyền khí yếu ớt trong đan điền kia rốt cục gian nan hoàn thành một chu thiên trong kinh mạch toàn thân.

Võ giả bình thường, thời gian mỗi một hơi thở, huyền khí có thể di chuyển qua kinh mạch toàn thân những mấy lần, hơn nữa đó còn là võ giả dưới tầng chót nhất. Nhưng một chu thiên này của Vân Dương, thế mà trọn vẹn mất tới một canh giờ.

Độ cản trở của kinh mạch, đã có thể thấy được một chút.

Nhưng dù sao, việc này đã là đã tiến bộ cả năm nay chưa từng có!

Ngay tại giây khi hoàn thành chu thiên...

Vân Dương chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên đột nhiên vang lên một tiếng vang thật lớn, oanh một tiếng, cơ hồ đem linh hồn của hân chấn vỡ!

Sau đó chỉ thấy trời đất quay cuồng, thân thể lung lay, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, thân thể hân mềm nhũn, ngã xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Lão Mai kinh hãi chạy tới muốn đỡ dậy Vân Dương, lại kinh ngạc nhìn thấy trên thân Vân Dương đột nhiên xuất hiện một mảnh lực quang mờ ảo, tràn đầy khí tức sinh mệnh!

Sinh mệnh lực cường đại, khiến Lão Mai lấy làm kinh hãi!

Hân đưa tay đỡ Vân Dương, đột nhiên toàn thân chấn động, chỉ thấy lực quang trên người Vân Dương đột nhiên tăng vọt!

Lão Mai kinh hô một tiếng, một cỗ đại lực không thể địch nổi đánh tới, lẳng không đánh bay lão ra ngoài, vèo một cái lướt qua hơn mười trượng bay đến Vân phủ cổng chính, ầm một tiếng hung hăng đập lên cửa! Nhất thời, Lão Mai gân xóp xương giòn, đứng dậy không nổi!

Cho lão một cảm giác ngũ tạng lục phủ, đều đã vỡ nát, xương cốt toàn thân đồng thời tan ra thành từng mảnh!

Lão Mai trông mắt cơ hồ lòi ra.

Chuyện gì xảy ra?

Tu vi của mình, coi như ở trong số cao thủ lộ diện Thiên Đường thành không xếp ba vị trí đầu, nhưng cũng tuyệt đối trong năm vị trí đầu a!

Thế mà... Khi lục quang nhu hòa này vừa chạm vào, lão liền không có nửa điểm phản kháng bị oanh bay ra ngoài hơn mười trượng!

Cái này...

Quả thực rất kinh dị!

Miền cường chống đỡ thân thể, lần nữa nhìn lại, đã thấy lục quang trên thân công tử đã biến mất.

Lão Mai xoa xoa con mắt, lần nữa nhìn lại, y nguyên không thấy có gì dị thường.

Lê thân thể ê ẩm của lão đi qua thử đỡ công tử dậy, lúc này mới không có gì trở ngại.

Bình thường

“Cái này... Thật sự là gặp quý...” Lão Mai tự lẩm bẩm “Chẳng lẽ vừa rồi là chính ta tự té? Rảnh rồi không có chuyện gì làm, đem bản thân ngã đến bán sống bán chết?”

...

Vân Dương tiến nhập một thế giới màu sắc sắc sỡ kỳ quái.

Một viên mặt trời màu xanh lá trôi nổi giữa trời, không ngừng xoay tròn, tỏa ra quang mang khiến thân thể hắn cảm nhận được vô hạn dễ chịu. Ngay cả linh hồn, cũng đều hài lòng rên rĩ.

Sau đó, ý thức của hắn lại đột nhiên từ nơi không gian kỳ quái rút về, về tới thân thể của mình.

Một cổ hương vị hôi thối, thiếu chút nữa để Vân Dương nôn khan.

Hắn lúc này mới phát hiện bản thân đã nằm ở trên giường.

Trong căn phòng tràn đầy mùi hôi thối tuyệt đối có thể làm cho toàn bộ người trên thế giới hít thở không thông!

“Ngọa tào!” Vân Dương nhanh chóng đứng lên rồi xông ra ngoài, những mùi hôi thối vẫn không giảm, lúc này hắn mới phát hiện, hương vị khó ngửi này lại là đến từ chính trên người hắn. Ngoài bề mặt da của hắn, bao trùm một lớp vật chất sền sệt đen đen đỏ đỏ...

Thậm chí trong lỗ mũi cũng có...

Vân Dương nín thở. Nhún một cái liền xông ra ngoài, trực tiếp nhảy vào hồ cá trong viện.

Phốc!

Bọt nước văng khắp nơi!

Sau đó phía trước Vân Dương xuất hiện một đôi mắt hoảng sợ.

Lão Mai!

Lão Mai không biết lúc nào mà đã ở trong hồ này.

Lão Mai biểu thị bản thân cũng là rất bất đắc dĩ, lúc đầu hắn hầu hạ Vân Dương, nhưng khi Vân Dương trên thân càng ngày càng thối... Lão Mai thực sự nhịn không được, lại thấy Vân Dương cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, thế là trực tiếp nhảy ra trốn vào đồng hoang.

Nhưng cả viện không có một chỗ nào mà không thối, Lão Mai không thể làm gì, cũng chỉ có chui vào đáy nước.

Nhưng lại tuyệt đối không ngờ rằng, nguồn gốc hôi thối thế mà cũng theo đó mà tới... Giờ khắc này, Lão Mai cơ hồ muốn khóc.

Lão phu xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, sống chết trải qua trăm ngàn lần, nhưng cũng chưa từng ngửi được qua hương vị thúi như vậy...

Vô số cường địch không cách nào làm lão lui một bước, nhưng mùi vị kia... Lại khiến lão phải chạy trốn chết!

Xui xẻo nhất là... Lão chạy trốn tới chỗ nào, mùi vị theo đến chỗ đó, như là như giòi trong xương... Không để lão thoát khỏi.

“Không xong rồi!”

Mắt Lão Mai tròn trắng lên, hồn mê bất tỉnh.

Vân Dương chỉ lo liều mạng chà xát đồng sền sệt trên người, mãi cho đến...

Hắn mở mắt xem xét, chỉ thấy tất cả cá trong hồ đều đảo trắng bụng nổi lên...

Vân Dương: "..."

...

Trộn vụn mất hơn một canh giờ Vân Dương rốt cục tẩy sạch cơ thể mình, mùi thối cũng theo đó mà tan hết, cơ thể hắn cùng lúc kiệt lực.

Lúc này thái dương bắt đầu hiện lên ở phía đông, trời đã tăng sáng.

Vân Dương nằm trong hồ cá, dù động cũng không muốn động.

"Công tử, da của ngươi..." Lão Mai rút cục lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Vân Dương, đột nhiên nghẹn họng nhìn trần trời, thật lâu sau mới hung hăng cắn nhẹ đầu lưỡi của mình, tiếng kinh hô bật ra khỏi miệng: "Đây... Đây là Tiên Thiên Kim Ngọc chi thể?"

Chỉ thấy da thịt trên mặt Vân Dương trở nên trơn bóng, khi trước vốn đã như một khối mỹ ngọc giờ đây càng là cực phẩm trong cực phẩm dương chi bạch ngọc, trong trắng lộ hồng, khiến người ta nhìn vào cảm thấy óng ánh.

Cả người hắn như muốn phát sáng.

Nguyên bản Vân Dương đã đủ anh tuấn, nhưng trên mặt vẫn còn có vài vết thương. Đó là dấu vết nhiều năm chiến đấu lưu lại, nhất là trận chiến liều mạng một năm trước, càng để lại cho Vân Dương vết tích không thể xóa nhòa.

Nhưng hiện tại, hết thảy biến mất không còn.

"Tẩy kinh phạt tử! Tiên Thiên Kim Ngọc!"

Hiện tại, trong lòng Lão Mai cũng chỉ có một câu nói.

Công tử đến cùng xảy ra chuyện gì?

Tại sao đột nhiên xuất hiện hiện tượng khiến võ giả thiên hạ đều ước ao ghen tị đến muốn chết muốn sống này?

Vân Dương vận công kiểm tra thân thể của mình.

Một lúc sau, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Ngoại trừ tu vi còn chưa có khôi phục, thân thể hắn hiện tại hoàn mỹ như một đứa bé sơ sinh, hơn nữa càng không chút tí vết!

"Chỉ cần thương thể trong kinh mạch khôi phục, tu vi cũng chỉ là vấn đề thời gian." Vân Dương đối với tình huống hiện tại đã rất hài lòng. Mặc dù ngay cả chính hắn cũng không biết, mọi thứ xảy ra đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Nhưng tâm trí trầm ổn của Vân Dương đã trải qua bao nhiêu thăng trầm khảo nghiệm, rất nhanh có thể bình tĩnh suy xét.

Nếu đã xảy ra, tất nhiên có nguyên nhân của nó.

Mặc dù tạm thời tìm không ra, nhưng sẽ có ngày tìm được. Việc hắn cần làm hiện tại, chính là tranh thủ thời gian khôi phục thực lực!

Từ một trận đánh thảm liệt năm trước, Vân Dương đã mất ròng rã một năm, không cảm giác được một chút "Lực lượng" Nào.

Đột nhiên, ánh mắt Vân Dương ngưng lại.

Viên Hàn Băng Ngọc trên cổ hắn đã biến mất từ lúc nào?

Sau khi hoàn thành việc thanh tẩy, dù cảm giác được ánh mắt quỷ dị của Lão Mai, Vân Dương vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra trở lại trong phòng, đem đồ vật trên giường toàn bộ vứt đi thay mới, sau đó thoải mái nằm xuống, bắt đầu truy tìm nguyên nhân.

Thần thức đắm chìm vào trong thức hải, phát hiện nguyên một phiến sương trắng nồng đậm.

Trong đám sương mù trắng, một viên Liên tử (hạt sen) tản ra vô số đạo kim quang, chậm rãi xoay tròn.

Sau một khắc.

Toàn thân hạt sen xuất hiện một đoàn thanh quang lấp lánh, dị hương đột nhiên xông thẳng vào tâm thần.

Đinh chớp hạt sen nứt ra.

Một đạo mầm xanh non mịn, lặng yên chui ra. Tươi mát xanh biếc, tựa như phi thủy trong suốt, khiến người xem cảm thấy tâm thần thanh thản.

Mầm non non nót chập chòn, một cỗ lực lượng huyền ảo chậm rãi tản ra.

Đây... Đây rốt cuộc là cái gì?

Ngay lúc này, đầu Vân Dương cảm giác được một trận choáng váng, có vô số tin tức như đê đập vỡ, cùng lúc chui vào trong đầu của hắn...

Đầu hắn căng cứng, dường như sắp bạo tạc đến nơi.

Một hồi đau đớn, khiến ý chí kiên cường của Vân Dương cũng thiếu chút liền hôn mê bất tỉnh!

Trong mơ hồ, một đoàn kí tự kim sắc xoay tròn xuất hiện trong đầu, dường như tận cùng vũ trụ, xoay tròn đến trước mắt hắn.

“... Hỗn Độn Vô Cực, Đại Đạo sinh nhất. Từ không sinh có, sinh sinh bất tức... Thu hết thiên hạ, bất bình chi khí. Thụ ta sinh linh, vô tận oan khuất. Đại đạo tiến lên, không thẹn ân nghĩa. Tim sen mặc dù đắng, sinh đường chi cơ. Tâm ý làm đạo, vạn ác lui tránh... Tru ác đồ linh, Liên tử mầm thành. Chiếu rọi hoàn vũ, bụi bay, tỏa sáng...”

“Sinh Sinh Bất Tức Thần Công.”

Một cỗ ý niệm huyền bí, bỗng nhiên xuất hiện.

Vân Dương nhắm mắt lại, thật lâu sau chậm rãi mở ra, trong mắt lộ một tia hiểu thấu.

“Thì ra là thế...”

“Ta rốt cuộc hiểu rồi...”

Đột nhiên tẩy kinh phạt tùy...

Sau đó, trong thức hải lại xuất hiện đồ vật thần kỳ!

Hắn hiểu được, nhưng thần sắc lại càng thêm thống khổ hơn.

Nếu sớm biết... Nếu sớm xuất hiện, các huynh đệ của hắn sao có thể chết?

Hóa ra, trong lúc kích chiến tại Thiên Huyền nhai, hắn không chết, có thể từ trong đồng tử thi leo ra, cũng là bởi vì thứ này...

Hắn thân mang tới 17 chỗ tổn thương chí mạng, mà vẫn có thể còn sống, cũng là bởi vì thứ này.

Nhờ hạt sen nho nhỏ kia.

Vân Dương nhắm mắt lại, tâm tư trong lòng cuộn sóng, tình huống ngày nào lại xuất hiện trước mắt hắn.

...

Ngày hắn vừa mới gia nhập Cửu Tôn, thời điểm mới trải qua ba trận chiến, đột nhiên có thứ gì đó bất ngờ từ trên trời rơi xuống, đập vào đầu của hắn.

Đập hắn hôn mê tại chỗ.

Phải nhờ tám vị huynh đệ cứu trở về.

Sau đó mới phát hiện, thứ nện choáng hắn, lại là một viên hạt sen. Nho nhỏ hạt sen!

Hơn nữa nó còn cắm sâu vào đầu hắn.

Chuyện này, để Vân Dương thành trò cười lớn nhất cho các huynh đệ.

“Đường đường Cửu Tôn lão út, thế mà bị một viên Liên tử nện choáng! Ha ha ha...” Tiếng cười của các huynh đệ hiện còn quanh quẩn bên tai.

Vân Dương vừa thẹn vừa xấu hổ, đem hạt sen từ trên đầu lấy xuống muốn đập nát. Đại Tôn cười nói: “Lão cửu, ngươi đem thứ này cất giữ đi, trên chiến trường, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ngươi giữ lại, cũng có thể nhắc nhở bản thân, cẩn thận là trên hết. Phải biết, cho dù là một hạt sen, cũng có thể nện choáng Cửu Tôn...”

Mọi người lại cuồng tiếu một trận. Nhưng Vân Dương lại tiếp nhận đề nghị của đại ca, đem hạt sen lưu lại, dùng Băng Tầm Ti buộc vào hạt sen, rồi đeo trên cổ.

Khi rảnh rồi không có việc gì, liền lấy ra xem.

Dù sao, một hạt sen nhỏ đều có thể nện choáng bản thân, huống chi vô vàn bảo vật trên đời khác?

Từ đó về sau, hắn càng ngày càng cẩn thận. Từ lúc mới bắt đầu là lão cừu, từ từ trở thành Cừu Tôn hạch tâm, Quân sư... Ngay cả lão đại đều nói, lão cừu từ khi bị hạt sen nện ngất xỉu, càng ngày càng trưởng thành...

Mặc dù mỗi lần nói tất cả mọi người đều cười vang, nhưng trải qua mấy lần trêu đùa, các huynh đệ cũng không còn lấy chuyện này ra nói giỡn. Bởi vì, Vân Dương biểu hiện ra tâm tư kín đáo, tính toán không bỏ sót, đã khiến các huynh đệ tôn trọng từ trong nội tâm. Thậm chí các huynh đệ còn nói: Vân Dương chỉ cần có thể tiếp tục trưởng thành, tất nhiên sẽ trở thành nhân vật khiến toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục đều phải khiếp sợ!

Bản thân Vân Dương cũng cảm giác được. Hạt sen nhỏ này mang đến cho bản thân sự cảnh giác, thay đổi tâm tính của hắn, rất nhiều.

Cho nên hắn càng quý trọng nó.

Càng không muốn lấy xuống.

Thậm chí, Vân Dương đã từng thầm thề trong lòng: Khi thiên hạ thái bình, hắn sẽ buông bỏ tất cả về quê, dùng hết thầy biện pháp, trồng xuống hạt sen này, vì nó tạo một cái hồ nước lớn, để nó trong hồ mọc rễ nảy mầm, sinh thành một hồ hoa sen. Hắn sẽ xây nhà ngay bên cạnh mà ở, an độ quãng đời còn lại.

Nó, chính là hạt sen xuất hiện trong thức hải lúc này.

Hơn nữa hạt sen này, đã nảy mầm...trong thức hải của hắn!

Mà, không biết tại sao, danh tự của nó tự nhiên xuất hiện trong đầu hắn..

Sinh Sinh Tạo Hóa Liên!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thương hải tang điền trong vòng một đêm!

(Biến đổi bất ngờ trong vòng một đêm)

Dịch Giả: Thiệu Bàn Từ

Trong thức hải sinh hắn lúc này lại mọc lên một đóa hoa sen.

Có chuyện thần kỳ như vậy!

“Trong thiên hạ, thế mà còn có chuyện kỳ dị như vậy.” Vân Dương khiếp sợ không thôi. Hắn có thể khẳng định, loại việc như thế này, trên toàn bộ Thiên Huyền đại lục xưa nay chưa từng xảy ra qua!

Bởi vì nó căn bản là chuyện không có khả năng xảy ra!

Nhưng bây giờ lại xuất hiện trên người hắn.

“Vội ta mà nói, hoặc là đây trời tai họa, từ đây bị không chế trở thành ma đầu gì đó... Hoặc khoáng thể tiên duyên, từ đây có thể vô địch thiên hạ...”

Đối với sự tình ngoài ý muốn này, Vân Dương rất tỉnh táo.

Hắn có nhận thức rất thanh tỉnh rằng: Sự tình khác thường tất có biến.

Nếu phát sinh trên người mình, như vậy, không phải phúc thì là họa!

“Nhưng mặc kệ là phúc hay họa... Ta đều có thể thần nhiên tiếp nhận!” Trên khuôn mặt tựa mỹ ngọc của Vân Dương lúc này lộ ra vẻ tươi cười: “Chỉ cần có thể để cho ta hoàn thành được tâm nguyện của các huynh đệ chưa thực hiện được, đồng thời có thể báo được huyết hải thâm cừu, phúc, ta có thể hưởng. Họa, ta cũng có thể gánh!”

Vân Dương trên mặt lộ ra một tia hoài niệm.

Thể nội của hắc lực này chỉ có một tia huyền khí nhỏ bé, bắt đầu dựa theo Sinh Sinh Bất Tức Thần Công vận chuyển đi...

Đây là một tuyến đường hoàn toàn mới!

Nhưng Vân Dương lại không có chút nào vội vàng xao động.

“... Ân!” Vừa mới bắt đầu vận hành, Vân Dương cảm giác trong cơ thể như bị kim đâm, lấy khả năng thừa nhận của hắc vậy mà cũng không nhịn được hừ nhẹ một tiếng.

Sinh Sinh Bất Tức Thần Công này mỗi khi vận chuyển một chút sẽ mang đến thống khổ cực hạn, tựa như 10 vạn thanh đao nhỏ đâm thẳng vào xương tủy của hắc.

Vân Dương hô hấp dồn dập, trên trán mồ hôi tuôn như suối!

Nhưng hắc dừng lại không chút, một mực tại toàn lực vận hành! Thông qua đi!

Cho ta thông qua đi!

Đau sao, chẳng lẽ loại đau đớn này còn có thể hơn sự đau đớn trong lòng ta? Đau nhức, là sự sống!

Là hi vọng!

Càng về sau, ý thức Vân Dương đã mơ hồ. Nhưng vẫn có một tia lực lượng yếu ớt trong kinh mạch Vân Dương gian nan mà kiên định không ngừng tiến lên!...

Không biết qua bao lâu...

Đột nhiên!

Hắc bỗng nhiên cảm giác thể nội âm vang chấn động, mẫn sen trong thức hải tựa hồ lắc lư một cái, trên đỉnh đầu lại đau đớn một hồi.

Sau một khắc, oanh một tiếng..

Tựa hồ bình chương nào đó trong người đột nhiên mở ra...

Lập tức, linh khí trong thể nội tựa hồ đã tìm được lối thoát, mãnh liệt tràn ra.

Một chu thiên hoàn thành!

Mà trên đỉnh đầu của Vân Dương lúc này, cảm giác được một cách rõ ràng, khi hắc tu luyện một cỗ linh khí cực kì tinh thuần tiến vào!

Cực độ mà vào!

“Khiếu huyết đột phá!”

Vân Dương trông mắt tròn tròn.

Giờ khắc này, hắc suýt nữa ngạc nhiên mà ngất đi! Bây giờ hắc có cảm giác, cho dù thống khổ hơn gấp trăm lần, cũng đáng!

Sinh Sinh Bất Tức Thần Công này, lại có công hiệu kinh thiên động địa!

Cái này...

Thân là Cửu Tôn, cũng từng là một trong những siêu cấp cao thủ, Vân Dương há có thể không biết, muốn đột phá khiếu huyết gian nan thế nào?

Người sống trên đời, không phải ai cũng có tư chất tu luyện! Mà người có tư chất tu luyện, cũng không phải là ai cũng có thể trở thành cao thủ!

Cái gọi là thiên sinh thể chất là tồn tại chân thực. Với võ giả ở Thiên Nguyên đại lục, thể chất phân chia vô cùng nghiêm ngặt.

Tựa như “Công phẩm thập nhị sơn, nhất sơn nhất trọng thiên”.

Cách biệt một tầng chính là thiên xa địa viễn, một trời một vực!

Võ giả tu luyện khiếu huyết gồm có cửu khiếu: Vĩ Lư khiếu, Khí Hải khiếu, Hội Âm khiếu, Mệnh Môn khiếu, Giáng Cung khiếu, Giáp Tích khiếu, Đỉnh khiếu, Ý khiếu, Thần khiếu!

Trong đó Võ giả được chia thành ba loại. Loại kém nhất là Nguyên Khí võ giả, trung cấp gọi Linh Khí võ giả, còn cánh tu luyện cao cấp nhất là Huyền Khí võ giả.

Đương nhiên trên đó còn có loại cao cấp hơn, những loại tồn tại đó hiếm có như phượng mao lân giác, trăm ngàn năm khó gặp.

Nguyên Khí vỡ giả. Trời sinh chưa khai khiếu hoặc chỉ khai một hai khiếu. Nhiều nhất chỉ thông Khí Hải khiếu cùng Mệnh Môn khiếu. Loại vỡ giả này tập trung rèn luyện gân cốt, tăng cường khí lực. Thiêu đốt tiềm lực bản thân để đạt được lực lượng tương ứng. Tiêu hao bản nguyên chi khí của bản thân tu luyện chủ tu nguyên khí. Loại vỡ giả này, tiềm lực hết thì ngưng tiến bộ, dù có cố gắng như thế nào, chung quy thành tựu cũng có hạn.

Linh khí vỡ giả. Còn có thể gọi là nội kinh vỡ giả. Trời sinh mở ra tam khiếu. Có được âm lực trong người, khi phát ra ngoài cơ thể có thể đã thương người khác. Khi tinh tọa có thể thu nạp thiên địa linh khí, hội tụ vào đan điền khí hải, người nào có tu vi thâm hậu đem hậu thiên lực lượng phát huy đến mức tận cùng thì có thể khai bia nứt thạch. Linh từ đó mà thành!

Huyền Khí cao thủ, chỉ ít lực khiếu thông, người như vậy có thể thu thiên địa chi linh, đập giang hải, tiếp thương khung. Còn gọi là Tiên Thiên, tu vi đạt đến cực hạn, có thể dung kim hóa thiết, leo núi lội nước như gấm trên đất bằng. Tới vô ảnh đi vô tung. Như vậy là huyền! Huyền bí.

Vân Dương chính là thiên khai lục khiếu. Tại Thiên Nguyên đại lục, tuyệt đối thuộc hàng tuyệt đại thiên tài! Nhưng, chính vì vậy, hắn mới càng thêm biết, khiếu huyết đột phá vô cùng khó! Ân, không phải khó, mà là tuyệt đối không thể!

Bởi vì, một người có vài khiếu thông, cũng không phải là Hậu Thiên cố gắng liền có thể. Mà là... Cái này hoàn toàn là trời sinh liền vậy! Người sinh ra, nếu thành một tên dốt đặc cán mai thì cả đời coi như vô vọng!

Này chính là cái mà người ta gọi là “Thiên phú”!

Vân Dương thiên khai lục khiếu: Võ Lư khiếu, Khí Hải khiếu, Hội Âm khiếu, Mệnh Môn khiếu, Giáng Cung khiếu, Giáp Tích khiếu. Đây là thể chất trời sinh. Vốn cho rằng thành tựu đời này của hắn, tới đa cũng chỉ trở thành một phương cao thủ mà thôi, vô vọng đạt tới cấp độ thần thoại, nhưng nằm mơ cũng không có nghĩ đến, bản thân sau khi tu luyện Sinh Sinh Bất Tức Thần Công, trong thời gian ngắn như vậy, thể mà liền có thể đã thông một khiếu khác!

Đỉnh khiếu!

Loại này sự tình này tuyệt đối không có khả năng xảy ra, chưa từng có ai ghi lại trong lịch sử, dĩ nhiên điều thần kỳ như thế lại xuất hiện trên người mình!

Hiện tại, Vân Dương chính là thất khiếu mở!

Trong lịch sử của Ngọc Đường đế quốc, cũng không có mấy người khai được thất khiếu! Chỉ kém một khiếu, nhưng, đem ra so sánh với Vân Dương lúc trước, có thể dùng "Một trời một vực" để hình dung.

Hiện tại là đám mây, trước đó là bùn đất!

Sinh Sinh Bất Tức Thần Công này, chỉ một điểm này thôi, Vân Dương đã cảm giác được, không hổ danh là thiên địa thần công.

Trong quá trình tu luyện, có thể tăng lên tư chất!!

Này là thủ đoạn của Thần Tiên a!

Còn có, hiện tại hắn chỉ có một tia huyền khí, so với lúc trước cách biệt một trời một vực. Nhưng Vân Dương có thể cảm giác được rõ ràng, nếu như trước đó huyền khí của mình là dây gai, vậy thì bây giờ nó chính là Thiên Tâm Tì!

Chất lượng vô cùng khác biệt a!

Theo Đỉnh khiếu mở ra, thiên địa linh khí mênh mông, mãnh liệt mà tới. Vân Dương không ngừng vận hành công pháp, từng bộ vị trên thân thể, mỗi một lỗ chân lông, đều có vô số vết bản chậm rãi chảy ra...

Tẩy cân phạt tủy!

Đúng nghĩa tẩy cân phạt tủy.

Vân Dương tâm tư vận chuyển, nhưng, Sinh Sinh Bất Tức Thần Công lại một chút cũng không ngừng vận chuyển.

Vân Dương không biết là...

Trên bầu trời, bốn phương tám hướng linh khí tựa như là gặp phải hố đen, không ngừng tụ tập tới... Sôi trào mãnh liệt, sóng sau xô sóng trước...

Chung quanh, mấy vị vỡ giả đang tu luyện, đột nhiên sợ hãi bừng tỉnh.

Bởi vì, bọn hắn phát hiện, tại thời khắc này, khi hấp thu thiên địa linh khí rất ích ỏi, gần như không có!

Đây là chuyện gì?

Suru suru suru...

Từng đạo thân ảnh xuất hiện trên nóc nhà, đưa mắt nhìn bốn hướng, cảm giác thiên địa linh khí trên trời có dị động, tất cả đều một mảnh mờ mịt.

Tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự chấn kinh.

“Là vị Đại tông sư nào, thế mà đi tới Thiên Đường thành?!”

Thiên địa linh khí, bản thân ta sử dụng. Trăm dặm ngạt thở, Tông Sư chỉ cảnh!

Chỉ có trong truyền thuyết tuyệt đại tông sư, thời điểm luyện công, mới sinh ra khí tượng như vậy mà thôi. Nhưng Đại tông sư cấp bậc cao như vậy, toàn bộ Thiên Nguyên đại lục, có được mấy người?

Bây giờ, ở trong Thiên Đường thành, thế mà xuất hiện một vị?

Điều này đại biểu cái gì?

Vị đại tông sư này muốn làm gì?

Hướng Hoàng thành.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa không trung, trong mắt người đó đều là kinh chấn, ánh mắt gắt gao nhìn về phía khí tức cường đại từ Tây Nam truyền đến, kinh nghi bất định.

“Là vị siêu cấp cường giả nào tới?”

Một bóng người khác phóng lên tận trời, bay tới bên cạnh hắn, sắc mặt vô cùng lo lắng. Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương.

“Rất cường đại!”

“Nhưng, vậy mà không cách nào nắm bắt được phương hướng phát sinh dị tượng.. Quái lạ.”

“Nói nhảm, loại tồn tại này, với tu vi yếu ớt của ngươi, còn muốn điều tra người ta?”

“Đây là ai?”

Lúc trước người kia một mặt cười khở: “Bất kể là ai, đều là nhân vật chúng ta không thể chọc nổi.”

...

Trong thức hải của Vân Dương, mầm sen nho nhỏ xanh nhạt kia, hiện tại vô cùng phấn chấn, trong bất chợt, còn biến lớn một chút xíu..

Một cỗ sinh mệnh lực tinh thuần, chậm rãi tản ra.

Từ dưới đất... Xông thẳng lên bầu trời, mắt thường căn bản không thấy được tình cảnh này, trên không trung bỗng nhiên nổ vang..

Toàn bộ Thiên Huyền đại lục, tất cả thực vật, tại thời khắc này nghênh đón một làn sinh trường vượt bậc...

Trong vòng một đêm, thương hải tang điền, toàn bộ Nhân Gian, hoàn toàn thay đổi.

...

“Tứ Ngọc Sâm của ta, làm sao mới một đêm liền nở hoa rồi?” Tại nơi nào đó, một lão giả mang về mặt kính ngọc nhìn viện tử của mình, trong Tứ Linh Trận, nụ hoa đã nở rộ, mùi thơm ngát truyền ra từ Tứ Ngọc Linh Sâm, lão không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tứ Ngọc Linh Sâm, chính lão cẩn thận chăm sóc đã được 20 năm, chưa hề có bất kỳ biến hóa nào, chớ đừng nói chi là nở hoa...

Nhưng bây giờ, vị lão giả này cơ hồ cho rằng Tứ Ngọc Linh Sâm của lão bị người ta đánh tráo.

...

Vô Tận Chi Sâm

Mấy người trong nhóm vừa tỉnh ngủ, từng tên nghện hống nhìn trần trời.

Buổi tối hôm qua mọi người lo lắng có mãnh thú đột kích, cố ý bố trí mọi thứ cho an toàn, cắm trại trên một chạc cây lớn. Kết quả sáng sớm hôm nay thức dậy, phát hiện nhóm người mình trực tiếp bị cành lá rậm rạp bao vây!

Bốn năm người tính cả lều vải, đều bị lá cây bao lại như bánh chưng.

Mà những thứ này... Rõ ràng là hôm qua bọn hán đã xử lý gọn gàng cả rồi.

“Chuyện này là sao a...” Một người trong đó không hiểu ra sao, không ngừng gãi đầu: “Chỉ là ngủ một giấc mà thôi, sao lại thế này... Cảm giác đã trôi qua rất nhiều năm. A, nhìn, bên cạnh hai cái cây kia, ta hôm qua còn chặt hai cái cành cây to cắm xuống để trói dựa vào mà, làm sao... Hai cây kia đều lớn nhiều như vậy? Chỗ ta chém lúc trước,... Hình như nhánh cây đó mọc lại còn to hơn trước?”

Gia hỏa này thất kinh nắm chặt vật áo của tên kẻ bên nói: “Huynh đệ, huynh đệ, chúng ta đến cùng đã ở trong này chờ đợi đã bao nhiêu năm rồi? Đáng thương ca ca ta thảng trước mới tân hôn, đừng nói khi trở về nương tử đã tóc bạc da mồi a..”

Bên cạnh mấy người cũng đều là ngây ra như phỗng..

Đúng vậy a, trong vòng một đêm, thương hải tang điền!

Cái này... Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

...

Bình minh ánh nắng chiếu xuống mọi góc ngách.

Vân Dương nhẹ nhàng thở một hơi, cảm giác như thân thể được sinh ra thêm lần nữa, tỏa ra sức sống vô hạn, hân mĩm cười.

“Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, một lá cứu trọng thiên, năm đó sơ bao phun, Hỗn Độn thiên địa hiện, thương hải tang điền. Về sau, thiên duyên không biết năm, Kim Liên mở lại ngày, Ngọc Diệp thanh trọc thiên, vốn là Khai Thiên Chủ, vạn thế đợi hữu duyên, hôm nay tạo hóa mở, quân lâm trước đại đạo.”

Vân Dương hít mắt lại đến, nói khẽ: “Sinh Sinh Tạo Hóa Liên...”

Đoạn văn này cũng không khó lý giải.

Năm đó sơ bao phun, thiên địa Hỗn Độn thành lập, nói cách khác, lần thứ nhất hạt sen nảy mầm nở hoa, mới có Hồng Mông Vũ Trụ. Lần thứ hai nảy mầm nở hoa, kết xuất chính là Tạo Hóa Ngọc Diệp, chính vì có Tạo Hóa Ngọc Diệp, mới có Thiên Đạo sinh ra. Mà Vân Dương lần này đạt được, chính là... Sinh Sinh Tạo Hóa Liên lần thứ ba mọc rễ nảy mầm!

Cho nên, hôm nay tạo hóa mở, quân lâm đại đạo!

“Bảo bối không tầm thường nha...”

Vân Dương cưỡng ép đè nén kích động trong lòng.

Dùng thần thức xem mầm non kia, lập tức cảm giác thân thiết như tay chân xuất hiện.

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, chỉ là phúc lợi đầu tiên của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, công pháp cơ bản. Đến khi đạt đến điều kiện nhất định, lá sen thứ nhất đạt tới viên mãn, thời điểm lá thứ hai bắt đầu sinh trưởng, Bản thân sẽ nhận được thêm càng nhiều chỗ tốt...

Nhưng, như thế nào mới có thể để Sinh Sinh Tạo Hóa Liên sinh trưởng nhanh đây?

Vân Dương nhíu đầu lông mày.

Bởi vì hán căn bản không có bất kỳ tin tức về việc này.

Vân Dương lấy tay chống cằm, tĩnh tế trầm tư.

“Viên hạt sen này, từ trên trời đến rơi xuống, nện choáng ta. Sau đó ta làm vòng đeo lên cổ...”

“Mãi cho lần tử chiến trước đó, cũng không có một chút dị dạng. Mà sau khi chiến đấu, lúc đó ta hán phải chết đi, lại đột nhiên sống, mà còn là.. Vết thương ở lồng ngực cũng không còn, hạt sen cũng từ lúc đó biến mất.”

“Chắc là hạt sen dung hợp với huyết mạch của ta, vào lúc đó, tiến nhập thân thể của ta.”

“Nhưng chỉ là đi vào, cũng không có bất kỳ động tĩnh gì xuất hiện... Thương thể của ta một mực không có chuyển biến tốt đẹp, tu vi cũng một mực không có nửa điểm khôi phục... Mãi cho đến hôm nay.”

“Tại thời điểm ta giết Ngô Văn Uyên, liền có cảm giác một cỗ lực lượng đột nhiên sinh ra... Mà cỗ lực lượng này, lại tựa hồ truyền tới từ thi thể của Ngô Văn Uyên...”

“Sau khi đạt được lực lượng này, hạt sen mới đột nhiên xuất hiện, để cho ta biết rõ mọi chuyện.”

“Sau đó, trong đan điền ta khôi phục sinh khí, bắt đầu sinh ra lực lượng, cũng có thể bắt đầu tu luyện Sinh Sinh Bất Túc Thần Công...”

Vân Dương trong mắt lóe lên một tia minh ngộ. Nhớ tới khẩu quyết: “... Hỗn Độn Vô Cực, Đại Đạo sinh nhất, từ không sinh có, sinh sôi không ngừng... Hút hết thiên hạ, bắt bình chi khí, thụ ta sinh linh, vô tận oan khuất, trước đại đạo đi, không thẹn ân nghĩa, tìm sen mặc dù khổ, sinh đường chi cơ, tâm ý làm đạo, vạn ác lui tránh... Tru ác đồ linh, hạt sen nảy mầm. Chiều rọi hoàn vũ, bụi bay, tỏa sáng...”

“Từ không sinh có, sinh sôi không ngừng... Bất bình chi khí... Tru ác đồ linh, hạt sen nảy mầm...”

Vân Dương lẩm bẩm nói ra: “... Là muốn ta giết người, mới có thể cung cấp năng lượng cho Sinh Sinh Tạo Hóa Liên? Mà... Tru ác đồ linh, nói rõ... Muốn ta giết ác nhân? Về phần hút hết thiên hạ bất bình chi khí, thụ ta sinh linh, vô tận oan khuất, liền dễ hiểu rồi...”

Vân Dương lẳng lặng trầm tư.

“Các huynh đệ, nếu là ta nghĩ không sai... Rất nhanh thôi... Ta liền có thể báo thù cho các người rồi...”

“Là phúc ta hưởng, là họa ta kháng. Chỉ cần có thể để cho ta có sức mạnh giúp chúng ta đòi lại nợ máu, mặc dù thành ma... Vân Dương ta có gì tiếc nuối!”

...

“Công tử, hôm nay là mừng chín tháng ba, nghi thức tế điện Cửu Tôn đã bắt đầu.” Lão Mai thanh âm từ bên ngoài truyền đến: “Hôm nay là những anh hùng hi sinh thời gian vừa tròn một năm. Qua một canh giờ nữa, hoàng đế bệ hạ và văn võ bách quan sẽ đến biểu Anh Hồn Bì.”

Vân Dương đang suy nghĩ trong nháy mắt trầm mặt, trong mắt lóe lên một tia đau đớn khó tả.

“Công tử, ngài có đi hay không?”

“Đi!”

Vân Dương hít một hơi thật sâu.

Vô số hình ảnh từ trong lòng chọt lóe lên.

Hắn cắn chặt bờ môi.

“Ta há có thể không đi để tiễn cho các vị huynh đệ một đoạn đường!”

“Chết, cũng phải đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thế gian dơ bẩn khi nào mới hết!

(Tội ác trên thế giới khi nào mới hết)

Thiên Đường thành.

Ngọc Đường đế quốc đô thành. Đây được coi là một thành phố lớn tính trên toàn bộ Thiên Huyền đại lục.

Tính cả cư dân xung quanh đô thành, có tới hơn tám triệu người.

Tường thành cao dày, dễ thủ khó công.

Lúc này đây, bên trong thành lớn cư ngụ mấy triệu người này, nhạc buồn nổi lên khắp nơi, đập vào mắt là vô số đám người từ bốn phương tám hướng dần dần xuất hiện, xếp thành từng hàng dài tựa trường long, hướng về trung tâm Thiên Đường thành mà tới.

Ở đó, là quảng trường Thiên Đường.

Thiên Đường quảng trường, là quảng trường to lớn nhất trong vô số thành thị được toàn bộ Thiên Huyền đại lục công nhận!

Năm đó khai quốc chi quân Ngọc Đường đế quốc tự mình hạ chiếu xây dựng. Ngày thường, nó được dùng làm Luyện Binh trường. Nhưng vào lúc đặc

thù, nó sẽ mở ra đối với dân chúng, thì lại là Thiên Đường quảng trường.

Lúc trước, khai quốc hoàng đế bệ hạ từng nói một câu.

“Tất cả tướng sĩ luyện binh trong quảng trường này bất kể là hiện tại hay là tương lai, dù chiến tử trên chiến trường, đều là Thiên Đường chi khách! Vĩnh viễn không trầm luân, anh linh vĩnh tại!”

Thế là, quảng trường Thiên Đường liền xuất hiện. Kỳ thật lúc mới bắt đầu nó gọi là “Vô An quảng trường”. Nhưng sau một đoạn thời gian, liền đổi thành Thiên Đường quảng trường. Đồng thời, nguyên bản cái tên “Vô An thành” này cũng dần dần biến mất, biến thành Thiên Đường thành.

Vô số người như thủy triều từ bốn phương tám hướng tràn vào Thiên Đường quảng trường.

Mỗi người đều mang theo một gương mặt thành kính, có người đeo hoa trắng, cũng có người buộc hắc sa lên trên cánh tay. Hoặc mang theo một chùm hoa tươi. Hương nến các loại đồ vật dùng cho tế điện càng là vô số.

Ngày hôm nay không phải tế điện bình thường.

Mà là lấy toàn bộ danh nghĩa của quốc gia, để tế điện tất cả anh linh chiến tử trên chiến trường!

Nhất là Cửu Tôn!

Danh tự thần bí, tổ hợp thần bí.

Chín vị anh hùng thần bí. Không ai biết, bọn hắn họ tên là gì. Cũng không người nào biết, bọn hắn trông như thế nào. Nhưng, tất cả đều biết, chín người này, chính là cơ mật tối cao nhất của Ngọc Đường đế quốc. Cũng chính là thủ hộ thần che trở toàn bộ Ngọc Đường đế quốc.

Vô số lần quốc gia chinh chiến, vào thời khắc mấu chốt luôn có thân ảnh Cửu Tôn xuất hiện. Chỉ cần Cửu Tôn xuất hiện, mặc kệ là chiến tranh nguy hiểm cỡ nào, đều có thể biến nguy thành an.

Bọn hắn chính là tồn tại cam đoan thắng lợi trên chiến trường!

Nhưng vào năm ngoái, ngày mừng chín tháng ba. Ngày này, tất cả người Ngọc Đường Quốc đều sẽ không quên.

Bởi vì ngày đó, bọn hắn đã mất đi Cửu Tôn!

Khi mà Cửu Tôn suất lĩnh 800 tráng sĩ, chấp hành nhiệm vụ tuyệt mật, bị người ta lập kế chặn giết tại Thiên Huyền nhai. 809 người, không một ai may mắn sống sót.

Đây vốn là một nhiệm vụ tuyệt mật, nhưng, lại không rõ tại sao lại để tin tức tiết lộ ra ngoài... Vì trận đó, Ngọc Đường đế quốc đã dày công điều tra cả năm trời!

Trên quảng trường.

Vô số tướng quân, vô số lão binh lệ nóng doanh tròng nhìn trung tâm Thiên Đường quảng trường, nơi chín tòa bia kỷ niệm đứng sừng sững cao lớn, liền kề cùng một chỗ.

Tựa như chín người đó, vẫn vai sánh vai đứng ở chỗ này như ngày xưa.

Khi bọn hắn còn sống, cùng nhau chiến đấu, cùng nhau hi vọng ái ố. Bây giờ chết đi, cũng vĩnh viễn ở cùng nhau.

Trong đám người, thanh âm nghẹn ngào trầm thấp vang lên. Thanh âm đến từ hướng tây bắc quảng trường, bên kia là tàn quân căn cứ. Vô số lão binh an dưỡng quãng đời còn lại, ai nấy một thân có tàn tật nhưng vẫn đứng ở nơi này ai nấy đứng nghiêm kính cẩn!

Dù cho là những tàn quân mất cả hai chân, y nguyên ngồi thẳng tắp. Đối mặt anh hùng ân nhân của mình, sự tôn kính được phát ra từ trong nội tâm bọn hắn!

Trước mắt bọn hắn, tựa hồ xuất hiện hình ảnh năm đó Cửu Tôn trừng kích chiến trận. Khi đó uy phong vô hạn, làm lòng người cảm thấy phấn chấn, tràn đầy động lực.

Thỏ Long chuyển mình, đại địa tại dâng lên cao, quân địch người ngã ngựa đổ, đó là Thỏ Tôn đang phát uy. Ánh lửa đốt trời xanh, chứng minh Hỏa Tôn tới. Sóng lớn ngập trời, là lúc Thủy Tôn hành động.

Khi mà bầu trời đang bình tĩnh, đột nhiên gió nổi mây phun, sấm chớp bùng bùng... Đó là khi Phong Tôn, Vân Tôn, Lôi Tôn cùng đến...

Cửu Tôn!

Trên bia kỷ niệm Cửu Tôn, đều có một câu.

Tất cả mọi người khi đi vào quảng trường, đều đọc thầm thật kỹ, cảnh tượng bi thống đến cực điểm.

Hậu Thổ vô cương, thể như bàn long. Thổ Tôn!

Duyệt kim trong tay, quần hùng cúi đầu. Kim Tôn!

Thủy lăng thao thiên, hoành hành thế gian. Thủy Tôn!

Cự mộc man thiên, trầm ổn bất định. Mộc Tôn!

Liệt diễm phản không, đánh đâu thắng đó. Hỏa Tôn!

Lôi minh cửu thiên, chấn nhiếp thiên hạ. Lôi Tôn!

Anh hùng chi huyết, trong mộng quan ải. Huyết Tôn!

Trùng Thiên có gió, Thiên Đạo vô tình. Phong Tôn!

Cửu Tôn chi tâm, Vân vụ che trời. Vân Tôn!

Tên Cửu Tôn, được khắc trên từng tấm bia đá, tất cả mọi người tựa hồ lại thấy được chín vị anh hùng đầu mặt kia, họ vẫn như ngày nào ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, đối mặt thiên quân vạn mã, bình tĩnh mà nói: “Tới đi!”

Trước Mỗi một tòa bia kỷ niệm, đều có vô số người đứng nghiêm, ngẩng đầu, cung kính tưởng niệm. Nhất là... Trước bia Vân Tôn và Thổ Tôn, số người nhiều nhất!

Thổ Tôn, Cửu Tôn đứng đầu, là Đại Tôn.

Vân Tôn, Cửu Tôn chi vĩ, lại là Cửu Tôn quân sư, hạch tâm cả nhóm!

...

Mặt trời chậm rãi mọc lên đằng đông.

Loan giá của Hoàng đế bệ hạ dưới sự chen chúc của vô số văn võ bá quan, rốt cục đã xuất hiện. Nghi lễ, chính thức bắt đầu.

Vân Dương bình tĩnh đứng trong một ngách nhỏ.

“Công tử, có cần ta bồi ngài cùng đi sao?”

“Không cần.”

“Cái này... Hiện tại ngài...”

“Không cần.”

“Vâng.”

Vân Dương cự tuyệt cùng tới với Lão Mai.

Bởi vì hắn biết, khi hắn đứng ở đó, tất nhiên sẽ thất thủ.

Nhưng hắn không muốn để cho bất luận người nào biết, hắn là một trong Cửu Tôn. Đương nhiên người chết thì được!

Trước báo thù cho các huynh đệ, hắn tuyệt không có mặt mũi tuyên cáo thân phận cho thiên hạ?

Hơn nữa, địch nhân vô cùng cường đại. Một khi có nửa điểm phong thanh tiết lộ, chính hắn hối hận cũng không kịp! Vân Dương cũng không dám làm bất cứ chuyện nào gây nguy hiểm cho bản thân, trước khi báo được đại thù, ít nhất hắn phải sống sót, càng ẩn giấu hắn càng dễ báo thù.

Bình tĩnh đứng tại một góc, ánh mắt thâm thúy nhìn chín tòa bia đá trên quảng trường, trong mắt ánh lên sự chua xót và tưởng niệm khó diễn tả được.

Các huynh đệ, ta tới.

Ta tới thăm đám các người.

Khoảnh khắc đó hắn biến thành một người vô hình.

Đứng trong bóng tối, bình tĩnh nhìn về phía xa xăm.

Mùi hương của nền trần ngập không trung.

Thanh âm bi thống của Hoàng đế bệ hạ tuyên đọc tể văn, bên dưới, mọi người đều đang tận lực kiềm chế tiếng khóc, hai hàng lệ không thể ngăn cản, chảy dài trên từng gương mặt.

Vân Dương đứng phía xa xa, thân thể thẳng tắp, ánh mắt thâm thúy.

Không ngừng có người đi qua bên cạnh hắn, nhưng không có bất luận kẻ nào có thể phát hiện, trong bóng tối, lại có sự tồn tại của một người sống sờ sờ.

Hắn biến thành một cái U Linh vô hình vô chất.

Cửu Tôn chi Vân Tôn Vân Ân chi pháp.

Hắn vẫn lẳng lặng đứng nơi đó, không nhúc nhích. Tiếng gió rít gào, khiến hắn tay áo tím đậm bay bay, một cổ phong vị điều hiu bao lấy thân thể cô độc ấy.

Màn đêm dần dần giáng lâm.

Nghi thức sớm đã kết thúc.

Hoa tươi khắp nơi trên đất.

Mùi hương nền trần ngập thương khung. Phía trước Cửu Tôn Bì là máu me đầm đìa. Đó là máu tươi của đám dư đảng Ngô Văn Uyên. Đối với những người này, dân chúng không có bất kì nửa điểm thương hại, thậm chí, sau khi hành hình hoàn tất, có vô số dân chúng tức giận xông lên, đem thi thể đâm đạp nát nhừ!

Toàn bộ quá trình, lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn lẳng lặng âm trầm.

Bởi vì... Ngay ngày hôm qua, Ngô Văn Uyên đột nhiên biến mất trong thiên lao, đến nửa đêm lại bị người ta đem thi thể đưa trở về. Sau đó, thê tử và mẫu thân của Ngô Văn Uyên đều không thấy...

Liên tục phát sinh mấy chuyện, khiến cho lão nguyên soái vô cùng tức giận!

Hàng rào quân bộ sâm nghiêm, thiên lao lại có trọng binh trấn giữ, vô số cao thủ ẩn nấp chung quanh, thế mà để người ta hành động mà thần không biết quỷ không hay!

Quả thực trò cười cho thiên hạ!

Lão nguyên soái vì việc này đã đem nhân viên phụ trách thiên lao đổi ba lượt, đánh đánh gãy gãy mấy chục cây roi. Nhưng không có bất kì tác dụng nào...

...

Đám người trên quảng trường tốp năm tốp ba rời đi trong tiếng khóc lóc bi thống. Cứ như vậy quảng trường từ từ lại trống trải.

Vân Dương vẫn bất động như cũ, ánh mắt thâm thúy nhìn về xa xăm.

Đời này chinh chiến, da ngựa bọc thây. Duy nguyện các huynh đệ kiếp sau hi nhạc, một thế bình an!

Anh linh không xa, nhìn ta hành động!

Gió đêm gào thét.

Toàn bộ Thiên Đường quảng trường, hoàn toàn chìm vào hắc ám.

Vân Dương đứng ở đây, hắn nhắm mắt lại, lơ mơ cảm giác được... Hắn vẫn đang ở trong 10 vạn chiến hữu mà điểm quân. Bên người, có vô số đồng đội. Loại cảm giác này, tồn tại rất chân thực. Huynh đệ của hắn, vẫn đang lớn tiếng cười đùa...

Gió đêm thổi tóc của hắn phiêu phiêu, gương mặt hoàn mỹ, trong bóng tối như là một pho tượng tạo hình tỉ mỉ, trầm ổn, cô độc, có một cổ bi thương kiềm chế không nói ra lời.

Tiếng khóc trầm thấp vang lên, từ phía trước một thiếu phụ áo trắng, ôm chặt một cô gái nhỏ, mặt mũi tràn đầy nước mắt, hư nhược đi tới.

Bên cạnh, một lão giả gương mặt trầm thống, nâng đỡ lấy nàng.

Nàng lão đạo nghiêng ngả đi tới, giống như hành thi tẩu nhục mất đi hồn phách. Bi thương tột cùng, khiến thân thể vốn yếu đuối của nàng càng mất đi hết thầy lực lượng.

“Vương Trang, chúng ta về nhà.”

Thiếu phụ lảo đảo nói, ánh mắt đờ đẫn, tử khí tràn ngập.

Thiếu phụ đi qua bên người Vân Dương, cũng không có phát hiện sự tồn tại của hắn, Vân Dương nhắm mắt chặt hai mắt lại, không dám gây ra bất kỳ động tác, nhưng khóe mắt lại mãnh liệt co quắp.

Tâm linh lảng lảng của hắn như bị ngàn mũi đao cắt xé.

Vương Trang Thiên Tướng thê tử.

Vân Dương còn nhớ rõ Vương Trang. Một năm trước lúc xuất chinh, khi đó Vương Trang mới tân hôn được hai năm, nữ nhi cũng vừa đầy tuổi tròn. Nhưng sau chuyến đi đó, rốt cuộc chưa có trở về.

Tướng sĩ vì nước chiến tử, chết cũng không hối hận. Nhưng, vợ con phụ nữ trẻ em trong nhà lại như thế nào?

Đã qua một năm, một nhà Vương Trang mất đi trụ cột gia đình, hiện tại... Sống ra sao?

Thân ảnh thiếu phụ từ sau lưng Vân Dương đi xa.

Vân Dương trong lòng im ắng thờ dài.

Lập tức, Vân Dương nhú nhú mày, tựa hồ cảm giác được cái gì đó không thích hợp. Hắn bỗng nhiên mở to mắt, lại phát hiện, có bốn bóng người, lén lút lút đi theo thiếu phụ.

Đó là mấy tên đại hán, từng tên ánh mắt thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm vào thân hình yếu đuối của thiếu phụ phía trước. Trong mắt chúng, dâm tà chi ý không hề che giấu.

Bọn hắn cực kỳ cẩn thận mượn màn đêm ẩn tàng thân thể, không nhanh không chậm đi sau lưng thiếu phụ khoảng vài chục trượng.

Sau một khắc, chúng lướt qua bên người Vân Dương.

Vốn dĩ ánh mắt Vân Dương đờ đẫn, bỗng nhiên hiện lên một trận cuồng bạo sát khí!

Bốn đại hán không biết lí do gì, đồng thời cảm thấy một luồng khí lạnh thổi qua sống lưng.

Tựa hồ trong bóng tối, có một tên Ác Quỷ đang nhìn chăm chăm bọn hắn.

“Chỗ này, hắn là có cái gì đó a...” Một tên đại hán toàn thân nổi da gà, có chút hãi hùng khiếp vía, thì thào nói.

“Đúng đó... Chúng ta mau mau trở về, nơi này có rất nhiều tử quỷ a... Nó khiến ta không được thoải mái...” Một tên hán tử khác co rụt cổ lại.

Ánh mắt Vân Dương càng thêm băng hàn, thâm nhiên nhìn mấy tên đại hán.

Tử Quỷ quá nhiều?

Hừ, chỉ bằng một câu nói này, bọn hắn tội đáng muôn chết!

“Cũng may Vương Trang chết rồi, hắn chết thật tốt! Tên Quỷ chết tiết này chết một năm, lão tử cũng đã nhịn một năm. Bây giờ té điện đại điển đã xong, mọi người cũng đều sẽ quên lãng...” Đại hán Cầm đầu trầm thấp cười cười, một nụ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

“Đúng vậy a đại ca, tên tử quỷ này khi còn sống, ép chúng ta cái này không được cái kia cũng không cho, để các huynh đệ không thờ nổi, kết quả không phải là chính hắn chết không yên lành, biến thành cô hồn dã quỷ... Hắc hắc...”

“Hừ, khi Vương Trang còn sống, chúng ta đều bị hắn khi dễ, bây giờ, cũng là lúc phong thủy luân chuyển a...” Đại hán cầm đầu nuốt nước miếng một cái: “Không thể không nói, lão bà của tên hôn đản Vương Trang này, đáng đáp thật con mẹ nó ngon a... Nhất là hiện tại với bộ dáng nhu nhược bị thương này, càng làm cho ta tâm động, thân thể bé nhỏ, yêu kiều, e ấp kia... Hắc hắc...”

“Hắc hắc hắc...” Ba người khác cùng phát ra tiếng cười hèn mọn.

Bốn người đi qua bên người Vân Dương mà không biết, chúng đã có sẵn bốn cái vé đi từ môn quan.

Vân Dương hít một hơi thật sâu, ngưng mắt hướng về quảng trường quan sát, tựa hồ có thể nhìn thấy, có vô số ánh mắt đang lảng lảng mà nhìn hắn.

Trong những con mắt kia, có cái gì đó như là đang nhắc nhở.

Hắn dùng sức gạt đầu, bờ môi mỏng nhấp một chút, lảng lảng quay người. Tay áo nhẹ nhàng đung đưa, lảng lảng đi phía sau mấy tên lưu manh.

Mặc kệ thời đại nào chẳng nữa, luôn có chút dư dấy bản thủ tồn tại! Trong lòng Vân Dương sát ý ngập trời. Nếu thật sự như vậy, liền để hán giết sạch toàn bộ đi!

Con đường càng đi càng hoang vu vắng vẻ.

Từ từ hướng tới biên giới Thiên Đường thành. Bốn phía cũng ngày càng âm trầm.

Thiếu phụ từng bước một vô ý thức dịch chuyển về phía trước, nàng căn bản không nghĩ mình bây giờ đang đi về phương nào, cũng chẳng biết tiếp đó sẽ đi đến đâu...

Nếu không phải có người nâng đỡ, chỉ sợ đã sớm hôn mê ngã trên mặt đất.

Tôi gần.

Phương xa có ánh đèn đuốc mơ hồ, yếu ớt lấp lóe.

Đó là nhà của nàng.

Nhưng... Bây giờ không đã không còn trượng phu, nơi này còn có thể coi là nhà sao? Một năm a, Vương Trang, chàng ở dưới đất, vẫn khỏe chứ? Nếu không phải vì chiếu cố nữ nhi của chúng ta, thiệp đã sớm đi tìm chàng...

Một mình thiệp sống như thế, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá chàng có biết không?

Khi nàng chuẩn bị đi qua một con đường tắt, đột nhiên một tiếng cười quái dị vang lên sau lưng, cảm giác như khi đang ở trong hoang sơn dã lĩnh đột nhiên nghe được tiếng cú mèo kêu.

“Nha... Tiểu nương tử, chớ có đi nhanh như vậy a...” Một cái thanh âm âm dương quái khí làm cho người thấy phản cảm: “Quay lại để đại gia thưởng thức... Chắc chắn... Từ thái này... Thật khiến cho người ta tiêu hồn...”

Thiếu phụ vẫn mắt nhắm tai nghe, chờ đợi di chuyển về phía trước.

Đột nhiên nhoáng một cái, bốn tên đại hán ác hình ác trạng choàng vai bá cổ nhau, ngăn cản đường đi phía trước, nụ cười theo kiểu cười trên nỗi đau của người khác.

“Nha... Đêm tối không thấy đường... Đây không phải là Quyên nhi phu nhân của tướng quân Vương Trang sao? Chắc chắn... Trách không được quyền rũ như thế, hắc hắc... Nha... Quyên nhi, người người người... Người sao vậy? Làm sao trên đầu lại đeo hoa trắng rồi? Sao a? Nghe nói Vương Trang tướng quân uy phong lẫm lẫm của chúng ta, hiện tại đã biến thành một tên tử quỷ rồi? Thật là đáng tiếc...”

Câu nói này vô cùng độc ác, đánh thẳng vào tâm thần thiếu phụ.

Hai người một phụ một lão dừng lại.

Lão giả Đờ nàng lập tức tức giận đến toàn thân run rẩy: “Vương Báo! Người muốn làm gì? Còn không mau tránh ra!”

Đại hán Vương Báo dẫn đầu phía đối diện cười hắc hắc cười: “Tránh ra? Dựa vào cái gì muốn ta nhường đường? Vương Trang khi còn sống có thể để lão tử tránh ra, lão tử cho hán mặt mũi, nhưng bây giờ... Hán biến thành quỷ đều rờn rã một năm trời, chỉ bằng người cũng muốn để lão tử tránh ra?”

Hán cười ha ha một tiếng, đổi giọng nói: “Bất quá... Không thể không nói... Bộ trang phục này của Quyên nhi... Thật đúng là có một phong vị đặc biệt a, khác khiến mắt đều sưng lên, ta thấy mà đau lòng muốn chết... Quyên nhi, Vương Trang không thương người, để ca ca tới yêu người...”

Lão giả ngăn trở trước người thiếu phụ, nghiêm nghị nói: “Vương Báo, trượng phu của Quyên nhi vì Ngọc Đường Quốc chinh chiến mà chết, hán bảo vệ quốc gia, không màng sống chết, chính là quốc gia anh hùng. Người chịu sự bảo hộ của vô số anh hùng mới được an gia lạc nghiệp, vậy mà nói chuyện như thế, còn có một điểm lương tâm nữa hay không?”

Vương Báo hắc hắc nhe răng cười: “Anh hùng? Ha ha, ai bảo hán đi đánh trận? Ta cũng không nhờ hán a! Hán cũng không phải chiến tử vì ta, cái gì anh hùng? Trước mặt ta hết thấy đều là rơm chó!”

Dương cái bộ răng nham nhở Vương Báo cười nói: “Tên tử quỷ Vương Trang kia, khi còn sống, ép các huynh đệ chúng ta không thờ nổi, cái này cũng không được vãi kia không xong, lão tử đã sớm muốn giết hán, hiện tại hán cũng đã chết, vừa hay a! Hắc hắc, khi hán còn sống ta không làm gì được. Nhưng hiện tại hán đã chết! Hán chết, lão tử liền muốn chơi lão bà hán, xem hán còn có thể lại đến đánh ta hay không, ha ha ha...”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ta có Dao Hạ Vô Tình Thiên!

(Dưới đao của ta, là một mảnh trời chí công vô tư)

Dịch giả: Thiều Bàn Tử

Đối với vị đại mỹ nhân danh tiếng vang xa này, mấy tên lưu manh bọn họ đều vô cùng nhớ thương. Nhưng, uy danh của Vương Trang truyền xa, quyền lực cao cả, ghét ác như cừu. Có hẳn ở đây, không ai dám nhìn thẳng vị phụ nhân này chứ đừng nói là đụng chạm.

Hiện tại thì tốt rồi, tên hỗn đản Vương Trang kia rốt cục đã chết.

Chết trên chiến trường.

Đã chết rồi!

Mà hiện tại, té lể đại điển đã qua, đã tra rõ mọi việc, cũng đã bắt được gian tế, tất cả mọi việc đã sóng im biển lặng rồi.

Tâm tư đám lưu manh này lập tức trở nên thoải mái.

Lão già kia tức giận đến toàn thân phát run, nỏ đom đóm mắt nói: “Các ngươi còn có liêm sỉ hay không, hay lương tâm đã bị chó ăn cả rồi? Vương Trang vì nước chính chiến, thi cốt chưa lạnh, vậy mà lúc này các ngươi còn đến đây ức hiếp quả phụ của hắn! Vương Bảo, ngươi sẽ chết không được yên lành!”

Vương Bảo nghe thấy cười một tiếng, hắn le lưỡi ra liếm môi trên, cười lạnh nói: “Ta sẽ chết không yên lành, cũng không cần nhọc Già lão đầu ngươi phải bận tâm, ngược lại tên Vương Trang kia... Mới là người chết không yên lành. Già lão đầu, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không tránh ra, đến ngươi lão tử cũng đánh!”

Nói xong, thân thể hắn tiến lên phía trước, đưa tay sờ lên khuôn mặt của Quyên nhi, cất tiếng nói: “Quyên nhi, ngươi nói xem ngươi theo tên quỷ nghèo Vương Trang này, có chỗ tốt gì chứ? Bây giờ, hắn không chỉ là quỷ nghèo, mà còn là quỷ chết luôn rồi... Ngươi nếu như lúc trước đồng ý đi theo ta, thì sao có chuyện như hôm nay? Mấy năm này, tâm tư ta đối với ngươi...”

Quyên nhi ánh mắt phẫn hận đến cực điểm nhìn Vương Bảo, nghiêng lợi nói: “Vương Bảo, ngươi sẽ chết không yên lành!”

Vương Bảo nghe thấy cười một tiếng: “Lão tử trước kia không thể động vào ngươi, nhưng hiện tại... Ta sẽ chết không yên lành? Tối nay, ta sẽ cho ngươi khoái hoạt tới chết!”

Một tiếng cười quái dị phát ra từ hư vô.

Đột nhiên.

Trong bóng tối, một thanh âm nặng nề vang lên: “Vương Bảo, buổi tối hôm nay, ta liền cho các ngươi khoái hoạt đến chết!”

Khi nói câu này, Vân Dương mặc một thân áo tím đậm, từ trong hư không xuất hiện bên ngõ hẻm.

Hắn xuất hiện chắn trước người Quyên nhi, ngăn trở ánh mắt của Vương Bảo.

Hai đạo ánh mắt đầy băng lãnh nhìn tới.

Trong lòng Vân Dương lửa giận trùng thiên, cơ hồ muốn bạo tạc cơ thể hắn. Sát ý trong lòng hắn bây giờ đã không có cách nào ngăn chặn được. Tướng sĩ đồ máu sa trường, bách chiến mà chết. Nhưng ở hậu phương mà bọn hắn đang liều mạng bảo vệ, thế mà có người dám ức hiếp người nhà của bọn hắn?!

Thứ rác rưởi như vậy, phải giết!

Vương Bảo cùng ba tên thủ hạ ngược mặt lên, nhìn thấy ánh mắt Vân Dương phía đối diện, băng lãnh mà vô tình.

Một cỗ sát khí mãnh liệt đột nhiên tuôn ra, không khí khuấy động. Giờ khắc này, giống như vạn quỷ xuất hiện!

Bốn tên lưu manh, tại thời điểm này đồng dạng có một loại cảm giác, tựa hồ bản thân đột nhiên bị đẩy xuống Địa Ngục, nhìn thấy Ác Quỷ gào thét bên tai. Ngay cả linh hồn cũng lập tức bị đông cứng.

Một tên lưu manh trong nhóm kinh hô lên, chỉ cảm thấy dường như bốc lên một trận nhiệt, chỉ với một ánh mắt, không ngờ hắn không tự kiềm được mà tiểu trong quần, toàn thân run rẩy.

Vân Dương đứng ở nơi đó, ánh mắt đầy sát cơ.

Bốn tên lưu manh sắc mặt tái nhợt, đồng thời lão đảo lui lại. Hắn từng trải qua núi thây biển máu luyện ra khí thể hung sát, mấy tên lưu manh nhỏ nhò này như thế nào có thể thừa nhận nổi?

Ánh mắt Vương Báo lóe lên tia kinh sợ, liền muốn quay đầu đào tẩu.

Nhưng dưới ánh mắt âm lãnh của Vân Dương, hai cái đùi tựa như hóa đá, thể mà không cử động được.

Sau một khắc, hắn trần đầy sợ hãi nhìn rõ khuôn mặt của Vân Dương, đột nhiên trong lòng nhẹ nhõm một trận.

Vân Dương sắc mặt tái nhợt, bước chân phù phiếm, rõ ràng bị trọng thương hoặc có bệnh trong người, mà tuổi lại trẻ, hắn thở dài một hơi, miễn cưỡng cứng rắn nói: “Người nói cái gì?”

Sau khi hỏi xong câu này, hắn có chút không thể tin. Đến lúc này, hắn mới có thể miễn cưỡng tỉnh táo một chút sau khi mới bị dọa ngất.

Vân Dương nghe Vương Báo tra hỏi, cười băng lãnh một tiếng, đột nhiên giơ tay, một tát xuất ra.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể Vương Báo giống như bao tải bỗng bay lên cao hơn ba thước, thân thể to lớn xoay trên không trung tạt ba vòng mới rơi xuống đất.

Oa một tiếng, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi, đinh đinh đang đang, khoản mười cái răng rơi trên mặt đất, nhất thời trời đất quay cuồng, ngôi sao đầy trời.

Cánh tay nhìn qua không có gì đặc biệt, thể mà có thể đem một đại hán nặng gần 200 cân tát bay.

Một tát này thật hung ác!

Vân Dương bước nhanh đến phía trước, một chân giẫm trên mặt Vương Báo, tiếng răng rắc rõ ràng vang lên, cái mũi bị giẫm nát. Lập tức, một mảnh máu thịt be bét.

“Ta nói cái gì người nghe không rõ đúng không?” Chân Vân Dương hung hăng giẫm lên mặt Vương Báo, có thể nghe tiếng gãy xương răng rắc không ngừng truyền tới, nói khẽ: “Có muốn ta nói lại một lần nữa hay không?”

“Không... Không... Ô ô...” Vương Báo ngao ngao rên thảm, loại đau đớn khoan tim thấu xương như thế này để cho hắn muốn ngất cũng không ngất được.

Muốn xin tha lại bị dẫm lên miệng, nói không ra lời, trong miệng ô ô vài tiếng không biết đang nói gì.

Thậm chí trong lòng hắn bây giờ còn có chút mơ hồ, chuyện gì xảy ra... Mới vừa rồi ta còn vênh vào tự đắc... Tiểu tử xuất hiện như thế nào? Làm sao đột nhiên liền... Xảy ra tình huống như vậy rồi?

Vân Dương vẫy tay với ba tên lưu manh còn lại nói: “Tới!”

Ba tên lưu manh nhìn một màn máu me trước mặt, đã sợ tới choáng váng. Mặc dù bọn hắn hoành hành trong thôn, cũng coi như làm qua nhiều việc ác, nhưng chưa từng thấy qua thủ đoạn tàn khốc dứt khoát như vậy?

Nghe được câu này, cả đám nhin không được hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỳ xuống.

Một tên trong đó hú lên quái dị sau đó quay người bỏ chạy.

Vân Dương hừ một tiếng: “Còn dám chạy!”

Tiện tay vung lên, một khối bạc vụn bay ra ngoài, nhanh như thiểm điện đánh lên đùi tên đó.

Trước mắt mọi người, lưu manh kia vừa chạy được hai bước, liền bị bạc vụn đánh trúng, đột nhiên hét thảm một tiếng, nương theo tiếng tách tách của miếng bạc vụn rơi xuống đất, phốc một tiếng liền té nhào xuống mặt đất.

Mà bắp đùi kia của hắn, thể mà bị đánh cong queo.

Đánh cho đùi của hắn thành góc vuông!

Hai tên lưu manh khác lập tức kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, suýt nữa liền dọa cho đại tiện tiểu tiện đều xả. Trong lúc nhất thời hai tên lưu manh hồn phi phách tán: Xem ra bọn hắn đã gặp cao thủ tuyệt thế trong truyền thuyết?

Bên kia truyền tới tiếng kêu thảm thấu tim gan, tên lưu manh bị đánh gãy chân kia trên mặt đất ôm bắp đùi mình lăn lộn, phát ra tiếng kêu thảm không giống người.

“Còn không qua đây?” Vân Dương một chân vẫn còn giẫm trên mặt Vương Bảo không nhúc nhích, đối với hai tên lưu manh còn lại nói ra: “Thế nào, cũng muốn để cho ta ra tay tiếp?”

Hai tên lưu manh toàn thân run lên, hoảng sợ nhìn trên tay Vân Dương còn hai khối bạc vụn đang bị hấn đảo qua đảo lại.

Không khỏi toàn thân mềm nhũn, bịch một tiếng quỳ xuống: “Đại... Đại hiệp... Xin... Xin... Tha mạng a...”

“Tha mạng?”

Vân Dương điềm nhiên nói: “Nếu ta tha cho các ngươi, ta như thế nào có thể nhìn mặt những huynh đệ tử chiến kia đây!”

Trong miệng Vương Bảo phát ra tiếng kêu đau đớn, thanh âm nghẹn ngào cầu xin tha thứ: “Hào hán tha mạng... Chúng ta, chúng ta chính là môn hạ của Thanh Xà bang, hết thầy, hết thầy đều có thể thương lượng...”

“Thanh Xà bang?”

Thế mà còn có bang phái? Vân Dương trong mắt hàn quang lóe lên: “Đứng lên, đi theo ta! Ta thật sự muốn lãnh giáo một chút, Thanh Xà bang này rốt cuộc là cái thứ gì!” Hấn quay đầu, đối với Quyên nhi gật đầu chào nói: “Các ngươi tạm trở về đi, việc này không liên quan tới các ngươi.”

Quyên nhi kinh ngạc nhìn hấn, đột nhiên trên mặt kích động nói: “Ngươi... Là Vương Trang huynh đệ?”

Vân Dương trầm mặc một chút, nói: “Yên tâm, về sau, sẽ không bao giờ có ai dám khi dễ gia quyến của tướng sĩ!”

Hấn không trả lời thẳng, mà là trực tiếp quay người, áp giải bốn tên lưu manh vào một cái biệt viện hoang phế, đem đại môn đóng lại.

“Thanh Xà bang, bang chủ là ai? Bao nhiêu người? Tổng đà ở đâu?”

Bọn người Vương Bảo toàn thân đau đớn muốn chết, nhưng lại không dám lãnh đạm chút nào, trả lời cực nhanh.

Trước mắt những người này, hấn quả thực là Ác Ma.

Bọn hấn không hoài nghi chút nào, bản thân chỉ cần trả lời chậm một chút, sẽ bị gia hỏa này đánh chết tại chỗ.

Hỏi qua hết thầy một lần, trên mặt Vân Dương lộ ra ý cười: “Thanh Xà bang... Hắc hắc, chớ có nói một cái Thanh Xà bang nho nhỏ, xem như các ngươi là thái tử của đương kim hoàng thượng, dám ức hiếp quả phụ tướng sĩ như thế, trong tay ta cũng chỉ có một con đường chết!”

Rời khỏi chỗ đó, chính là vì để tránh cho Quyên nhi chọc phải phiền phức, cũng là vì hấn muốn moi chút tin tức của cái gọi là Thanh Xà bang này. Nếu đã biết rõ, thì không còn chỗ cớ kị nữa rồi!

Vân Dương sát ý như bão táp.

Một đạo sáng như tuyết thoáng hiện.

Máu me tung tóe!

Bốn cái đầu người, chính tề rơi xuống đất.

Thanh âm Vân Dương vang lên lạnh lẽo.

“Thế gian dơ bẩn trừ không hết, ta có Đạo Hạ Vô Tình Thiên!”

“Huynh đệ trên chiến trường, đồng sinh cộng tử. Khi chiến đấu, tất cả như anh em một nhà. Giết một mình ta, như giết cha ta. Nhục một mình ta, như nhục mẹ ta. Vương pháp khó chịu, hình luật khó từ. Trong tay có đao, trong lòng có nghĩa. Để ta phát hiện, giết không lưu tình! Rút đao vô hồi, không thẹn kiếp này.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Vương pháp không giết ngươi, ta giết ngươi!

(luật pháp không quy định ngươi phải chết, nhưng phạm vào mấu chốt của ta thì ắt đều phải chết)

Người Anh hùng đã đổ máu sa trường, người nhà của hắn không thể lại bị khi dễ nữa. Dù chỉ là một chút phiền phức, cũng không được.

Trên điểm này, Vân Dương tuyệt không nhượng bộ. Cũng rất cẩn thận.

Chính như câu hắn nói với Quyên nhi, từ nay về sau, không người nào được phép khi dễ gia quyến của tướng sĩ đã hi sinh.

Có bao nhiêu kẻ vi phạm, hắn quyết giết bấy nhiêu!

...

Vân Dương ngửa đầu hít một hơi thật dài, lẩm bẩm nói: “Đại ca, đệ rút cuộc đã rõ, ý nghĩa câu nói kia của người, cũng minh bạch, vì sao huynh để cho đệ trở về, làm một người chấp hành ngoài vòng pháp luật... Nguyên lai, thế gian này, có nhiều dơ bẩn ghê tởm như vậy... Những thứ này... Cái gọi là quan phủ vương pháp, cũng không có khả năng diệt được hết...”

“Anh hùng đã đổ máu, quyết không thể để họ lại rơi lệ. Huynh nói đúng.” Vân Dương lẩm bẩm nói: “Đại ca, huynh yên tâm, lời của huynh, đệ đã nhớ kỹ!”

Vân Dương vừa muốn quay người, đột nhiên toàn thân chấn động, hắn lập tức dừng lại. Bởi vì... Hắn cảm giác được rõ ràng, lại có mấy cỗ huyền ảo khí tức yếu ớt, từ trên thân bốn người Vương Báo phát ra, sau đó bị hắn hấp thu...

“Quả là thế.” Thần thức Vân Dương chìm vào thức hải, nhìn gốc mầm sen nho nhỏ kia, ngay lúc này lại khẽ đung đưa, tựa hồ... Trưởng thành một chút?

“Quả nhiên, hấp thụ nhân gian bất bình chỉ khí, có thể làm cho lá sen sinh trưởng, suy đoán của ta không có sai.” Vân Dương nghĩ ngợi: “Nói như vậy, ta giết ác nhân càng nhiều, Sinh Sinh Tạo Hóa Liên trưởng thành cũng càng nhanh? Mà Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, tiến bộ cũng càng lớn?”

“Trong thiên hạ, thế mà còn có chuyện kỳ dị như vậy, công pháp như vậy quả là phù hợp tâm ý ta!”

“Loại căn bản này, coi như không có công pháp như vậy, ta cũng muốn giết! Ngược lại coi như tận dụng phế vật...”

Đêm đã khuya.

Vân Dương thu thập một chút, biến mất tại trong màn đêm.

Cái gọi là Thanh Xà bang, lại chứa chấp loại tâng tận thiên lương như Vương Báo, Cửu gia ta liền đi xem Thanh Xà bang này đến cùng là loại đầu trâu mặt ngựa nào.

Nếu trên dưới đều là cá mè một lứa, như vậy, ta không thể nói trước có muốn làm một cái trăm thảo trừ căn hay không a. Thuận tiện, cung cấp chút chất dinh dưỡng cho Sinh Sinh Tạo Hóa Liên...

...

Trong tổng đà Thanh Xà bang, có bảy tám người đang ngồi, thương nghị cái gì đó.

Dưới ánh đèn lò mờ, lộ ra mấy người sắc mặt dữ tợn đáng sợ.

Cái gọi là tổng đà, bất quá chỉ là một cái sân nhỏ bị bỏ hoang, sau đó bị đám lưu manh này chiếm cứ.

“Bây giờ, đại chiến đã dứt, quốc gia tất nhiên sẽ trọng điểm chiếu cố đối với đám lính này, cấp cho bọn hắn ngân lượng trợ cấp. Số ngân lượng này, chính là một lượng lớn tiền tài chờ chúng ta thu gặt a.”

Vết đao trên mặt Thanh Xà lay động: “Muốn cướp bóc những người thân thể khỏe mạnh có võ công kia, chúng ta tự nhiên không làm được, nhưng có thể làm giống như trước kia, cướp bóc những kẻ đã tàn phế trên chiến trường... Chẳng lẽ chúng ta còn không đoạt được mấy tên phế nhân? Số tiền này, quả thực là để quốc đặc biệt phát cho chúng ta a!”

Ánh mắt Mấy tên lưu manh đồng thời sáng rõ.

Chuyện này bọn hắn đã làm qua không ít, đích thật là đơn giản dễ dàng a!

“Đám tàn binh này, mỗi người đều cầm lượng lớn ngân lượng về nhà...” Nước bọt Thanh Xà đều muốn chảy ra: “Theo ta được biết, ngay tại trong mấy ngày tới, trợ cấp năm nay hẳn là sắp tới tay... Chờ bọn hắn cầm được khoản ngân lượng này, chính là thời điểm chúng ta xuất động.”

“Đại ca thật sự là nhìn xa trông rộng.” Mấy tên lưu manh đồng thời lộ ra bộ mặt thêm nhỏ dãi. Không sai, cướp bóc mấy tên tàn phế, có cái gì khó? Nhất là những kẻ gãy chân kia... Đê bọn hắn đuổi đều đuổi không kịp!

Chủ ý này thật sự rất tốt rồi...

“Lý Tam Nhi, phía người có mấy tên, nhanh điều tra cho xong đi. Độc Đầu, Tồn Ngũ, các người cũng đều đi thăm dò một chút, chờ lúc bắt đầu hành động, hãy trao đổi mục tiêu, người cướp mục tiêu của hắn, hắn cướp mục tiêu của người, như vậy mới không khiến người ta hoài nghi.”

Thanh Xà chỉ huy kế hoạch nói.

“Ân, mấy huynh đệ chúng ta, sắp giàu to rồi!” Mấy tên lưu manh hai mắt tỏa ánh sáng.

“Tên hỗn đản Vương Báo kia làm sao đến bây giờ còn không đến?” Thanh Xà bất mãn nói ra: “Thời điểm Trọng yếu như vậy, còn ra ngoài lêu lổng, tên vương bát đản kia sớm muộn sẽ chết trên bụng nữ nhân.”

Àm!

Một tiếng vang thật lớn.

Đại môn đột nhiên tại hoàn toàn bế nát, một người áo đen bỗng nhiên hiện thân, như U Linh hành tẩu trong đêm tối, chậm rãi tiến tới.

Trong tay người này, một cây đao hàn quang lấp lóe.

Bọn Thanh Xà giật nảy cả mình, đồng thời nhảy dựng lên: “Người là ai? Hỗn trướng, dám tìm đến gia gia gây phiền phức, không muốn sống à?!”

Kỳ thật Vân Dương mới xuất hiện không bao lâu, chỉ mới nghe Thanh Xà an bài mấy câu cuối cùng, nhưng cũng không thể kìm được phần nộ.

Vì nước chinh chiến mà tàn tật, đám hỗn đản kia không biết tôn kính đội ơn thì cũng thôi đi, lại muốn cướp bóc tàn quân! Rác rưởi Như vậy, quả thực là thiên lý nan dung!

Hắn Dứt khoát liền trực tiếp đập cửa vào.

“Bất hấn lại!”

Thanh Xà nổi giận gầm lên một tiếng.

Hai cái lưu manh Cạnh cửa hét lớn một tiếng, lập tức nhào tới.

Vân Dương không nói một lời, từng bước một tiến về phía trước, ánh mắt u lãnh.

Hai tên lưu manh đã đến trước người hắn. Vân Dương khóe miệng tàn nhẫn nhếch một cái.

Đao quang lóe lên.

Hai viên thủ cấp đột nhiên bay lên tận trời, hai đạo cột máu từ khoang cổ phun ra ngoài, Vân Dương mỗi cước một cái, phốc phốc hai tiếng đem hai cổ thi thể không đầu đá văng sang một bên, trầm mặc tiếp tục đi tới.

Mỗi đi một bước, Thanh Xà đều cảm giác được, Từ Thần đến gần thêm một bước.

Nhất thời sắc mặt hắn đều dọa đến trắng bệch, năm sáu tên bên người toàn thân run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn người áo đen trước mắt.

Đây là ai, hung tàn như vậy?!

Tiến một bước liền giết người, lạnh lùng một lời đều không nói.

“Người là ai? Người là ai?” Thanh Xà hồn phi phách tán, chặt vật lui lại: “Hào hán, có chuyện hảo hảo nói... Ta... Ta không biết đắc tội hảo hán chỗ nào...”

Vân Dương không nói một lời đi tới, ánh mắt lạnh lẽo. Hung sát chi khí Trong không khí, cùng với từng bước đi của hắn, dần dần cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất.

Mấy tên lưu manh gần cửa nhất bị dọa đến sợ đến vỡ mật, xoay người một cái muốn chạy trốn.

Đao quang Sáng như tuyết bỗng nhiên lại lóe lên một cái trên không trung, hai tên mới chạy đến cửa thì đã bay đầu, thân thể chúng nhờ quán tính vẫn chạy về phía trước ba bước rồi mới té ngã trên đất.

Thanh Xà dọa đến đại tiểu tiện không thể kiềm chế, mùi xú uế lan tỏa khắp nơi, run run rẩy rẩy: “Hào hán... Hào hán... Cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a... Người là ai? Cái này... Đến có việc gì a...”

Vân Dương vẫn trầm mặc, không nói một lời tiếp tục đi về phía trước,, máu me đầm chảy xuôi trên đoàn đao trong tay

Phốc, phốc, phốc...

Đây là thanh âm máu tươi từ trên thân đao nhỏ giọt xuống.

Tựa như Diêm Vương gia Thôi Hồn lệnh, khiến người nghệt thờ.

Ba tên lưu manh Trong phòng còn lại sợ hãi kêu một tiếng, đột nhiên quỳ xuống: “Hào hán tha mạng... Đại hiệp tha mạng... Đáng thương tiểu nhân trên có 80 lão mẫu, dưới có hài nhi ba tuổi...”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nhất diệp khai, Thiên Huyền linh hầu!

(Một lá sen mở ra, Thiên Huyền linh hầu)

Vân Dương sắc mặt lạnh lùng, thờ ơ, đao trong tay quét xuống.

Đầu ba người như dừa hâu lặn ra ngoài.

Trong phòng, cũng chỉ còn lại có Thanh Xà một người.

Từ lúc Vân Dương vừa vào cửa liền bắt đầu giết người, không nói một lời, không có bất kỳ gián đoạn, đã giết bảy người. Cái gọi là Thanh Xà bang, Vân Dương điều tra được hết thấy chỉ có mười hai người.

Tăng thêm bốn người Vương Báo chết trong tay hắn lúc trước, hiện tại cũng chỉ có Thanh Xà bang bang chủ Thanh Xà còn sống.

Phốc, phốc...

Vân Dương bước từng bước từng bước đến trước mặt Thanh Xà.

Thanh Xà tê liệt trên mặt đất, bị dọa đến toàn thân rã rời. Căn bản nghĩ không ra, bản thân đắc tội vị Sát Thần này lúc nào?

Từ đầu đến cuối một câu đều không nói liên tiếp giết người.

Hắn thấy giày Vân Dương đã đến trước mắt mình, biết bản thân tuyệt đối không có bất kỳ đường sống, giờ khắc này, Thanh Xà đột nhiên cuồng loạn đứng lên.

Đao của Vân Dương đã giờ lên.

“Chậm đã!” Thanh Xà bị phản hét lớn: “Đây... Đây là Thiên Đường thành, dưới chân Thiên tử, chúng ta mặc dù không phải người tốt, nhưng tội phạm phải tuyệt đối không đến mức chết! Người, người rút đao giết người, chẳng lẽ không sợ vương pháp a!”

Vương pháp?

Vân Dương đảo tròn mắt lòng vòng, một mặt hồ hững.

Đao trong tay nhấc lên.

Thanh Xà nước mắt đều chảy ra: “Người... Người coi như muốn giết người, nhưng... Cũng nên cho ta một cái lý do a? Vì, vì cái gì?!”

“Vì cái gì?” Vân Dương dừng hành động, thản nhiên nói: “Người có một tên thù hạ, gọi là Vương Báo a?”

Thanh Xà mở to hai mắt, tròn mắt cơ hồ lòi ra: “Đạ... Có...”

“Àn, Vương Báo ức hiếp cô nhi quả mẫu... Cho nên, ta liền đến xem người khác có phải cũng giống vậy hay không.”

Thân thể Thanh Xà lập tức cứng đờ, bị phản trong mắt ngưng tụ thành thực chất, oan uổng đến cực điểm quát to một tiếng: “Lão thiên a... Vương Báo khi dễ cô nhi quả mẫu... Người liền đến giết ta...”

Thanh Xà cuồng loạn kêu một tiếng: “... Chuyện đó... Liên quan ta cái rắm a...”

“Ta oan uổng...”

Vẫn chưa nói xong, một đạo hàn quang hiện lên, đầu Thanh Xà đã rơi trên mặt đất, lăn hai vòng, hai mắt trừng lên trời, bị phản biệt khuất.

Hắn đến chết đều không có nghĩ ra, Vương Báo khi dễ cô nhi quả mẫu, cùng bản thân có quan hệ gì? Tại sao phải tới giết hắn?

Vân Dương đem đao của mình xoa xoa lên trên bộ quần áo của thi thể, sau đó thu lại.

Nhìn thi thể đầy đất, ánh mắt Vân Dương hiện lên một đạo lãnh quang.

“Vương pháp... Đám tạp toái này thể mà còn dám cùng ta đàm luận vương pháp.”

Vân Dương thì thào: “Quốc nạn lâm đầu, nội loạn lưu manh mất đi lương tri, dù theo vương pháp hình luật, tội không đáng chết, nhưng dám ức hiếp tàn tật tướng sĩ, nên giết! Tất sát!”

“Người nói không sai, trong thành này có vương pháp. Dựa theo vương pháp hình luật, người thật sự tội không đáng chết! Vương pháp không giết người, nhưng ta sẽ giết người!”

Vân Dương đậm mặt xoay người, cất bước rời đi.

Bỗng nhiên lại cảm giác được, giữa thiên địa, có mấy cỗ sức mạnh kỳ diệu, lập tức chui vào thân thể của hắn.

Trong thức hải một mảnh chấn động, Vân Dương kinh ngạc phát hiện, mảnh chồi non nho nhỏ của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, chập chòn nhanh chóng lớn lên..

“Tội ác tày trời không thể lưu, một đao tru tuyệt khoái ý đi, thu lại nhân gian bất bình khí, Tạo Hóa Kim Liên nhất diệt thành.”

Vân Dương chỉ cảm thấy toàn thân tê ngứa, dễ chịu không diễn tả được.

Trong thức hải, lá sen xanh xanh bát ngát, chập chòn lớn lên, chỉ một chút đã lớn bằng cái bát con. Lá sen mỏng đầu khá nhọn.

Vô số tin tức huyền bí, vọt vào trong đầu Vân Dương như lũ quết xả xuống. Hắn cảm giác đầu của mình có chút lớn lên một vòng..

Vân Dương triển khai thân pháp, thừa dịp bản thân còn có thể tỉnh táo, chạy như bay hướng Vân phủ..

Một đường của hắn, bởi vì Sinh Sinh Tạo Hóa Liên sinh trưởng, vô số tinh thuần sinh mệnh chi khí dâng trào, cỏ cây không ngừng phát ra... Lớn lên mệnh mẽ!

Toàn bộ Thiên Đường thành đều trở lên hỗn loạn.

...

Người mặc dù là vạn vật chi linh, nhưng đối với vũ trụ linh khí biến hóa, cũng không phải rất miễn cảm. Mà miễn cảm đối với linh khí sinh khí nhất... Không thể không kể đến Thiên Huyền đại lục Huyền thú!

Càng là cao giai Huyền thú, đối với tinh thuần sinh mệnh chi khí cùng linh khí biến hóa, lại càng miễn cảm.

Thiên Đường thành là thành thị xếp ba hạng đầu làm trên toàn đại lục, trong thành tàng long ngọa hổ. Huyền Khí cao thủ, giang hồ hào kiệt, thoái ẩn danh túc... Các đại thế gia,... Vô số kẻ.

Mà trong những người này, rất nhiều người, đều nuôi mộ thai đầu Huyền thú làm chiến sủng.

Chiến sủng, không phải là sủng vật, mà là đồng bạn chiến đấu. Sức chiến đấu của Huyền thú rất cường đại, đó là thường thức mọi người đều biết.

Một đầu cửu cấp Huyền thú, sức chiến đấu thậm chí không kém tông sư.

Đương nhiên, cửu cấp Huyền thú là tồn tại trong truyền thuyết là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nhưng, Tam tứ ngũ lục...

Cấp Huyền thú đầy rẫy trong Thiên Đường thành a...

Thậm chí, thất cấp Huyền thú cũng không ít...

Giờ khắc này, toàn bộ Huyền thú Thiên Đường thành, đều trở nên hưng phấn!

Phẩm giai càng cao, thì càng hưng phấn...

Nhất thời, toàn bộ Thiên Đường thành gà bay chó chạy...

...

Phòng số một chữ Thiên của Lăng Vân khách sạn, Thiên Đường thành.

Một thiếu nữ quần áo màu xanh hai tay chống cằm, mặt mày hơn hờ đùa nghịch sùng vật trước mặt. Cũng chỉ có trước mặt sùng vật của mình, nàng mới có thể buông lỏng như vậy.

Đây là một tiểu gia hỏa dài hơn ba xích, trên đầu dài mọc hai cái sừng trong suốt như ngọc, hai con mắt đỏ bùng, linh động đến cực điểm. Sau lưng lại có ba cái đuôi, toàn thân da lông bóng loáng như là tơ lụa, lúc này đây uể oải nằm lỳ ở trên giường, thần thái cực kỳ hài lòng.

Nếu có người nhìn thấy, tất nhiên sẽ kinh hô một tiếng: “Thiên Huyền Linh Hầu!”

Huyền thú khó được, ấu thú càng thêm khó! Thọ sản có thể Huyền thú có thể giết chết Huyền thú. Nhưng trước khi chết, nó sẽ tự tay giết con của mình.

Bọn chúng tình nguyện tự tay giết chết con của mình, cũng không muốn con của mình bị nhân loại nô dịch. Càng cấp cao Huyền thú, thì lại càng ác liệt.

Thiên Huyền Linh Hầu trong số đó đều xếp hạng đầu.

Một ấu thú Thiên Huyền Linh Hầu, dùng bốn chữ “Giá trị liên thành” Cũng chưa đủ để hình dung!

Thiên Huyền Linh Hầu thuộc về bát phẩm Huyền thú, trong số Huyền thú được ghi chép của Thiên Huyền đại lục, hoàn toàn đứng trên đỉnh chuỗi thực vật. Hơn nữa, Thiên Huyền Linh Hầu có thể tấn cấp... Mặc dù hi vọng rất nhỏ, nhưng thực sự tồn tại.

Thế mà lại xuất hiện một đầu trong Thiên Đường thành này. Nếu để cho người khác biết, chỉ sợ sẽ gây nên một hồi tranh đoạt tinh phong huyết vũ.

Ngay sau đó, Thiên Huyền Linh Hầu bỗng nhiên đứng thẳng người lên, đôi lỗ tai trực lăng lăng dựng lên, con mắt đỏ ngầu, lập loè từng vòng quang hoa... Đường như đang hưng phấn cực hạn!

Ngay cả sừng trên đầu, đều đang lập loè tỏa sáng!

“Linh Linh, sao vậy?” Nữ tử kinh hãi, kinh hô một tiếng: “Linh Linh, ngươi sao vậy? Ngươi... Ngươi muốn đi đâu... Ngươi đâu tới đây này... Ngươi đâu mau tới đây...”

Thiên Huyền Linh Hầu đột nhiên đứng lên, ba cái đuôi duỗi xuống, từ cửa sổ nhảy ra ngoài phi như mũi tên.

Đây chính là tầng tám, nhưng Thiên Huyền Linh Hầu như giẫm trên đất bằng, vừa tung người, ngay trong màn đêm biến mất vô tung vô ảnh. Nữ tử bối rối, không tự chủ được kêu lên.

Hồ xong mới nhớ tới, lần này nàng một mình rời nhà trốn đi, căn bản không mang theo người.

Tâm hoảng ý loạn, không chút nghĩ ngợi từ cửa sổ nhảy xuống.

...

Ở chương 2 có nhắc đến lục giai Huyền thú, ở chương này lại nhắc đến bát phẩm huyền thú.

Vậy giai và phẩm ở đây là như thế nào?

Đầu tiên nên nói đến giai, giai ở đây là cấp độ tu vi của Huyền thú, giai càng cao thì Huyền thú càng mạnh.

Còn phẩm, phẩm được coi là tiềm lực của một con Huyền thú, phẩm sinh ra đã có và được quyết định bởi huyết mạch của phụ mẫu. Phẩm đại diện cho thành tựu cực hạn một đời mà Huyền thú có thể đạt được, nếu như không có cơ duyên kinh thiên nào đó.

Vd một con Huyền thú lục phẩm, vậy cả đời nó chỉ có thực lực tối đa là lục giai mà không thể đột phá thất giai!

Nhưng ở đây Thiên Huyền linh hầu là bát phẩm Huyền thú, vì vậy nó trưởng thành cực hạn là bát giai. Nhưng linh hầu này có cơ hội rất nhỏ có thể tự nhiên trưởng thành thành cửu giai! Điều đó làm nên giá trị của nó!

Vân Dương chỉ cảm thấy toàn thân tê ngứa dễ chịu, đầu óc phình to, vô số tin tức vọt vào đại não. Nhưng hắn cũng không có tâm trạng xem xét kỹ.

Mau chóng về nhà.

Tới đây, chỉ cần qua một cái giao lộ, liền có thể trở về Vân phủ, đột nhiên, một tiếng “Chi chi” Kỳ quái vang lên, tựa hồ thứ gì đang gọi hắn. Sau một khắc, chỉ thấy giữa không trung, một tia trắng như chớp giật hướng về hắn lao đến.

Tốc độ nhanh đến cực điểm.

Vân Dương tâm niệm vừa lóe lên, đạo bạch tuyến đã đến trước người.

Vân Dương xem xét, chỉ thấy một con khi con màu vàng xanh xấn, nhu thuận ngồi xổm dưới chân, ngẩng đầu, ánh mắt linh động bức thiết quan sát hắn.

“...” Vân Dương không còn gì để nói.

Trong đêm tối đen kịt, lại có một con khi con, đột nhiên nhảy đến trước người của hắn.

Chuyện gì xảy ra?

Còn bày ra một tư thái quen như vậy, ánh mắt thân thiết như vậy... Ta và ngươi là lần thứ nhất gặp mặt có được không?

Vân Dương cơ hồ muốn quay đầu nhìn xem, đây rốt cuộc là Thiên Đường thành hay là đang ở Huyền Thú sâm lâm nha?

Khi nhỏ thấy Vân Dương không để ý tới nó, chi chi kêu lên, một bộ lo lắng khát vọng, gãi đầu một cái, ôm lấy hai chân Vân Dương. Ngẩng cái đầu nhỏ nhỏ, ý là để Vân Dương ôm lại nó.

Chỉ là, nó vò đầu một cái, lại khiến Vân Dương giật nảy mình. Giấu dưới lông vàng là hai cây ngọc giác màu trắng tinh xảo.

Đầu mọc sừng rồng, sau lưng nhiều đuôi. Bạch ngọc vi cốt, huyết hải đồng tử. Thế gian linh vật, Thiên Huyền Linh Hài!

Con khi trước mắt này, lại là ấu thú Thiên Huyền Linh Hài.

“Sao có thể a...” Vân Dương cũng gãi đầu một cái: “Đi dạo một vòng, lại có Thiên Huyền Linh Hài chủ động tìm đến nương tựa... Ngại ngừng... Hôm nay nhân phẩm bạo phát a?”

Nhìn thấy khi nhỏ gấp rút vò đầu bứt tai đáng thương, trong lòng Vân Dương mềm nhũn, đưa tay đem Thiên Huyền Linh Hài bế lên.

Khi nhỏ lập tức tỏ vẻ hài lòng, thư thư phục phục cuộn tròn trong ngực Vân Dương, cánh tay nhỏ bé óng mượt mở ra, ôm lấy Vân Dương, trong cổ họng phát ra thanh âm “Hô hô” Hài lòng, ánh mắt híp lại, ngủ thiếp đi...

Ngay cả ba cái đuôi đều thuận thế nhét vào trong ngực Vân Dương.. Toàn bộ thân thể cuộn mình thành một quả bóng lông mềm mại..

Vân Dương có chút phát mộng.

Thiên Huyền Linh Hài a, bát phẩm Huyền thú a!

Mặc dù chỉ là con non có ba cái đuôi. Nhưng, linh trí tuyệt đối không thấp a. Thiên Huyền Linh Hài trong truyền thuyết hung hãn, táo bạo, cự lực vô biên lại thiện thiên biến vạn hóa... Vậy mà đáng yêu như thế? Đang nhiên đang lành, thấy hắn liền nhảy vào trong ngực?

Một bộ dáng vẻ an cư lạc nghiệp, có vẻ rất hài lòng a.

“Con khi nhỏ này không phải bị nhược trí đi...” Vân Dương trừng mắt xem khi nhỏ trong ngực, có chút vô si nghĩa thâm.

Ngay lúc đó, một trận khí tức lạnh lẽo, bão phủ lấy hắn mà tới. Một cỗ sát khí sắc bén.

Vân Dương có thể cảm giác được, có một thanh kiếm sắc bén, đang chỉ bản thân. Nếu như hắn có chút dị động, liền dẫn tới tai hoạ ngập đầu. Hiện tại thực lực của hắn, còn chưa khôi phục đến một thành, đối mặt sát khí như vậy, căn bản không có nửa điểm hoàn thủ.

Nhưng, lực lượng Sinh Sinh Bất Tức Thần Công trong kinh mạch bỗng nhiên vận hành.

Tựa như Đế Vương gặp phải tuyệt đại khiêu khích, mặc dù thực lực nhỏ yếu, nhưng địa vị quân lâm thiên hạ không dễ khinh nhờn!

“Ngươi... Là tặc tử phương nào!” Từng quát tiếng lạnh truyền đến: “Mau buông Linh Hài của ta xuống!”

Vân Dương xạm mặt lại.

Tặc tử?

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong sương đêm phía trước, một đạo thân ảnh yếu diệu đột nhiên xuất hiện.

Tựa hồ là một đoàn nông vụ, lập tức ngưng tụ thành một vị mỹ nhân. Tiếp đó, một bước liền từ trong sương mù dày đặc đi ra.

Trên tay của nàng cũng không có kiếm, nhưng sắc bén kiếm khí, lại không chút nào yếu bớt.

Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt như lan xạ, chậm rãi tràn ngập trong sương đêm. Nữ tử đáng người yếu diệu, cứ như vậy đứng trong mây mù, cho người cảm giác như là Vân Trung tiên tử, thần thánh cao khiết.

Nhưng Vân Dương đối với nàng hoàn toàn không có cảm giác. Đối với hắn hiện tại mà nói, Linh thú, mỹ nữ, đều không chút nào để ở trong lòng. Hắn khẽ ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: “Thiên Huyền Linh Hài này là của cô?”

Nữ tử ẩn thân trong sương mù dày đặc, thanh âm lạnh nhạt: “Chẳng lẽ là của ngươi?”

Vân Dương thân nhiên nói: “Nó không phải của ta, bắt quá, hai chữ tặc tử này, xin miễn thứ cho kẻ bất tài không dám nhận, còn xin cô nương thu hồi lại.”

Hắn mặc dù cảm giác nữ tử này sâu không lường được, tu vi cao cường, nhưng cũng sẽ không nhượng bộ. Chuyện gì cũng có thể, nhưng khí của người chủ động tới tìm ta, đuổi đầu đuổi không đi, người lại mắng ta là tặc tử?

Nữ tử một bước phóng ra, vốn là tức giận sôi sục, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lập tức trừng lớn con mắt xinh đẹp, miệng nhỏ kinh ngạc mở ra, nhìn khi nhỏ thành thành thật thật, thư thư phục phục trong ngực Vân Dương, không thể tin tưởng vào hai mắt của mình.

Nếu không phải có một đoàn nồng vụ che khuất mặt của nàng, biểu cảm chán kinh, tất nhiên sẽ bị Vân Dương nhìn thấy.

Nhưng dù như vậy, thân thể mềm mại vẫn lao đảo một chút.

Ta thấy cái gì?

Thiên Huyền Linh Hầu a!

Ta hầu hạ nó ba tháng, nó cũng không cùng ta quá thân cận. Tên trước mắt này, rõ ràng lần thứ nhất gặp mặt khi con, thế mà khiến nó ngoan ngoãn nằm nhoài trong ngực như vậy!

Nàng có thể thấy, người này cũng không có bất kỳ hành động cường chế linh hầu, hết thấy, đều là Thiên Huyền Linh Hầu tự nguyện! Hơn nữa khi nhìn thấy nàng đến đây, tiểu gia hỏa này thế mà lần nữa rụt rụt, đem đầu đều nhét vào trong vạt áo Vân Dương.

Quay ngoắt cái mông hồng về phía chính chủ nhân của mình.

Trong lòng nữ tử nhất thời trầm tĩnh lại, áy náy nói: “Không có ý tứ, tiểu gia hỏa này đột nhiên chạy mất, ta có chút nóng nảy... Vừa rồi nói hơi nặng lời, còn xin công tử thứ lỗi.”

Vân Dương có chút ngoài ý muốn.

Nữ tử này tu vi sâu không lường được, lại là một vị nữ tử tuổi trẻ. Tuổi trẻ thì khí thịnh, hẳn lại nói lạnh nhạt như vậy, mà nàng lại có thể không chế tính tình của bản thân, hướng hắn xin lỗi.

Đây quả thật là một chuyện khó có được.

Bình thường nữ tử như thế này, có ai mà không phải là bị trường bối chiêu đến bước bình, ai nấy đều mắt cao hơn đỉnh, tâm cao khí ngạo?

Nữ tử này vừa nói xin lỗi, ngược lại khiến cho Vân Dương có chút ngượng ngùng, nói: “Nếu là linh vật của cô nương, xin mời thu hồi.”

Thiên Huyền Linh Hầu tự nhiên là Thiên Địa linh vật, nhưng đối với Vân Dương mà nói, nửa điểm cũng để ở trong lòng.

Coi như Thiên Huyền Linh Hầu thành niên, Vân Dương cũng tuyệt đối sẽ không đồ mất, huống chi là một chỉ ấu thú? Nhìn dáng vẻ tiểu gia hỏa này, muốn trưởng thành đến Thất Vĩ Thiên Huyền Linh Hầu, không mất bảy tám chục năm, căn bản không có khả năng.

Bảy tám chục năm... Ca đều già rồi!

Một cái lão đầu, bên người mang một con khi?

“Uy, chủ nhân người tới.” Vân Dương nắm lấy lông vàng trên đỉnh đầu Thiên Huyền Linh Hầu trong ngực: “Mau trở về!”

Trong sương mù dày đặc, một đôi mắt đáng yêu mở tròn vo: Hắc... Hắc dám nắm huyền mao trên đỉnh đầu Thiên Huyền Linh Hầu?

Đây chính là chỗ cảm kị của Thiên Huyền Linh Hầu. Coi như chủ nhân Thiên Huyền Linh Hầu, đồng bạn thân mật sớm chiều chung đụng, cũng tuyệt đối không dám nắm như thế! Như vậy sẽ khiến Thiên Huyền Linh Hầu trực tiếp nổi giận phát cuồng!

Chuyện kể tiếp, khiến nữ tử càng thêm chán kinh.

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thiên ý như đao, Thiên Ý Chi Đao!

Dịch Giả: Thiều Bàn Từ

Thấy còn khi nhỏ chơi xấu cuộn tròn cả người lại, thế mà bị tên gia hỏa này nắm đỉnh đầu xách lên, hai cái chân trước còn bấu chặt vạt áo của hắn, lo lắng chỉ chi thét lên.

Trong mắt nó chỉ có cầu khẩn, ủy khuất tới nỗi nước mắt nhấp nhô trong hốc mắt, sống chết cũng không nguyện ý rời khỏi ngực hắn.

Không nổi giận, không phản kháng, ngược lại còn cầu khẩn nữa.

Làm chủ nhân của Thiên Huyền Linh Hầu, nữ tử này tự nhiên minh bạch động tác này của Thiên Huyền Linh Hầu có ý tứ gì: “Van cầu ngươi, đừng để ta đi, ta chỉ muốn ở ngực của ngươi ô ô ô...”

Vân Dương không nhịn được nói: “Ngươi cũng không phải sủng vật của ta, theo ta làm cái gì?”

Sau đó hắn đưa tay vỗ vào mông Thiên Huyền Linh Hầu một cái bốp, nâng nó lên, ném nó bay đi như ném tú cầu.

Ném thẳng hướng ngực nữ tử áo xanh.

Nữ tử áo xanh theo bản năng giơ tay tiếp được. Chỉ thấy con khi nhỏ dầy dụa, liều mạng muốn chạy ra ngoài, nằng nệ vàng kếu to, xem ra, nó rất muốn trở lại trong ngực của tên nam tử đó...

Miệng nữ tử này không khỏi co quắp một chút, ôm chặt lấy nó nói: “Đa tạ công tử, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?”

Kề trước mắt này, nếu như không phải một cái Tuần Thú sư tồn tại trong thần thoại, thì chính là mang theo thiên tài địa bảo, mới đưa tới phản ứng điên cuồng của Thiên Huyền Linh Hầu như vậy!

Trong lúc đang nói chuyện, thần niệm cường đại của nữ tử quét qua người Vân Dương không biết bao nhiêu lần. Nhưng lập tức hiện lên vẻ nghi hoặc, sau đó lại buồn bực.

Cái gì cũng không có!

Mà tu vi của hắn, cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, tuyệt đối không được tính là cao thủ. Cũng tuyệt đối không phải Tuần Thú sư.

Như vậy, vì sao khiến Thiên Huyền Linh Hầu hành động như vậy?

Bản thân nuôi nấng nó thời gian dài như vậy, nó cũng không thân thiết với mình như vậy...

“Không dám, tại hạ Vân Dương.” Vân Dương gật gật đầu: “Nếu vật đã quy nguyên chủ, tại hạ liền cáo từ. Ân, trước khi đi, không thể không cho cô nương một lời khuyên.”

“Lời khuyên?” Nữ tử áo xanh kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy... Cô nương, hay là cô đòi sủng vật đi.” Vân Dương gật gật đầu, nhìn qua con khi đang khát vọng nhìn mình, làm cho nữ tử kia trong mắt đầy hiếu kỳ, nhân châu xoay động: “Cái này, trên bờ vai một đại cô nương có một con khi... Nhìn không được phong nhã. Là khi nha... Lão đầu chơi khi mới là tốt nhất.”

Gật gật đầu, cười nhe nhả một tiếng, quay người không chút lưu luyến đi mất. Thân ảnh cao ráo, nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Đối với vị mỹ nữ này, đối với Linh thú trong truyền thuyết, vậy mà như kị răn, vứt bỏ như giày rách.

Dựa theo lẽ thường mà nói, mỹ nữ chủ động hỏi tên của ngươi, như vậy, ngươi cũng phải hỏi lại tên của người ta a?

Nhưng Vân Dương lại hoàn toàn không có khái niệm này. Một bộ dạng nếu như hắn đi chậm sẽ bị mỹ nữ quần lấy vậy... Trước khi đi còn muốn chọc giận nàng nữa.

Đòi sủng vật?

Nữ tử áo xanh muốn phát rồ. Đây chính là bát phẩm Huyền thú a!

Đòi một cái?

Nhìn thân ảnh Vân Dương đi xa, thần sắc trong mắt lóe lên, nói khẽ: “Vân Dương... Năm nay 19 tuổi. Chính là con trai độc nhất của Thiên Ngoại Hầu của Ngọc Đường Đế Quốc. Năm tuổi được nhận làm nghĩa tử, lai lịch trước đó không rõ. Trong năm năm, người có quan hệ với vị Vân công tử này, cũng chỉ có mười mấy người... Có thể thấy được hắn phần lớn thời gian đều không ra khỏi cửa? Hoặc không có ở nhà?”

“Chỉ là, Ngọc Đường Thiên Ngoại Hầu mặc dù là một người thần bí khó lường, nhưng thân phận chân thật hắn là Kiếm đạo cao thủ Thất Bộ Sát Sinh

Kiểm Vân Tiêu Dao nổi tiếng trên giang hồ. Nhưng từ khi nào Vân Tiêu Dao có một nhi tử lớn như vậy, lại còn che giấu trước bàn dân thiên hạ...”

Tùy tiện suy nghĩ một chút làm cho đôi mi thanh tú của nàng cau lại, trăm mối vẫn không có cách giải.

Vốn là một nhi tử rất bình thường của Hầu Thiên Ngoại, nhưng, lại bao phủ trong một tầng sương mù thần bí.

Vô luận từ phương diện nào, đều có thể nói là bình thường. Bình thường đến bất thường!

“Một nhân vật kỳ quái.” Nữ tử áo xanh lắc đầu cười cười: “Một vị nữ tử tuổi trẻ, mang theo một con ấu thú Siêu Phẩm Huyền Thú, đơn độc đi vào Thiên Đường thành... Đồi lại bất luận kẻ nào, chỉ sợ đều có tâm tư ngấp nghé rình mò, nhưng gia hỏa này thế mà không có cảm giác gì... Cũng coi như là một người hiếm thấy...”

“Còn nữa, Thiên Huyền Linh Hầu này đối với bất kỳ ai đều lạnh nhạt, thế mà không hiểu sao đối với vị công tử này lại thân mật như vậy...”

Thiên Huyền Linh Hầu trong ngực nàng u oán nhìn phương hướng Vân Dương đi xa, ừm khuất rồi lẹ. Người tốt, người sao có thể vứt bỏ ta a...

Vì sao không mang ta đi theo...

Ta rất muốn đi theo ngươi a, ta không muốn ở cùng với người này nữa...

“Trước khi đi còn cố ý khích ta một cái, hiển nhiên là nhìn ra Thiên Huyền Linh Hầu thân cận với hắc, sợ gây ra phiền toái? Cố ý chọc giận cho ta không mang theo Linh Hầu đi tìm hắc?”

“Xem ra, vị Vân công tử này...” Nữ tử áo xanh trong mắt có quang mang chớp động: “Ngược lại ta phải nhận thức thêm lần nữa rồi...”

Thanh âm mờ mờ, lập tức, dáng người yếu điệu xoay tròn, cả người biến mất trong sương mù.

Thời điểm sương mù theo gió tản ra, thân ảnh của nữ tử cũng đã biến mất vô tung vô ảnh.

...

Vân Dương ba chân bốn cẳng trở lại Vân phủ, lúc này Lão Mai đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Công tử trọng thương chưa lành đi ra ngoài, thân thể không có nửa điểm lực lượng, lẻ loi một mình đi tham gia tế tự đại điển, bây giờ, tế tự đại điển sớm kết đã thúc, công tử vẫn chưa về.

Bây giờ đêm đã khuya.

“Công tử ngài đi đâu vậy?”

“Làm sao trở về muộn như vậy...”

“Hiện tại thời buổi rối loạn, bên ngoài không an toàn đâu...”

Vân Dương vừa vào cửa, Lão Mai liền lú lo không ngừng đứng lên phàn nàn.

Vân Dương an ủi hai câu, cuối cùng cũng chán an được Lão Mai, lập tức như bị hung thú đuổi sau lưng, vội vội vàng vàng tiến vào gian phòng của mình, bịch một tiếng đóng cửa lại.

Sinh Sinh Tạo Hóa Liên mảnh lá thứ nhất đã trưởng thành, Vân Dương không kịp chờ đợi muốn biết. Bản thân sẽ nhận được chỗ tốt gì nữa. Từ khi giết những người của Thanh Xà bang, biến hóa trong cơ thể, giống như thủy triều đánh tới.

Khiến Vân Dương căn bản không kiểm được tâm tư tò mò.

Đang muốn về nhà, lại gặp Thiên Huyền Linh Hầu cùng nữ tử kia. Thật vất vả mới thoát khỏi. Vân Dương đã gấp không thể chờ nổi nữa rồi.

Quay về phòng, không kịp chờ liền khoanh chân ngồi xuống, thần niệm tiến vào trong thức hải.

Chỉ thấy trong đó là một biển sương mù màu tím. Một lá sen màu xanh lớn ở đó, trôi nổi trong thức hải của hắc, tản mát ra lục sắc quang mang khắp thức hải.

Loại lục sắc tràn đầy sinh mệnh này, để cho người khác liếc nhìn liền khiến tâm thần thanh thản. Khí tức lục sắc tiến vào trong thức hải, tiến vào kinh mạch, trong chốc lát, Vân Dương cảm giác được toàn thân đều nhẹ nhàng.

Thời điểm Vân Dương dùng thần niệm đi vào, phiến lá sen đã thành hình kia đột nhiên bỗng bành rung động hai lần, từ trên thân Sinh Sinh Tạo Hóa Liên thoát ly ra.

Bỗng bành hướng về Vân Dương bay tới, Vân Dương theo bản năng vươn tay ra nắm phiến lá vào tay.

Mà trên thân Sinh Sinh Tạo Hóa Liên ở vị trí cũ lúc này, thỉnh thoảng xuất hiện một hư ảnh lá sen. Chỉ lớn bằng nửa bàn tay, các đường vân trên lá có thể thấy rõ ràng.

Trong thức hải của hắn bỗng chấn động âm vang, thần thức Vân Dương không tự chủ được thối lui ra khỏi thức hải.

Vân Dương ngồi khoanh chân ở trên giường, có chút mê mang mờ mắt, cảm giác trong tay mát lạnh, rất là dễ chịu. Vô ý thức cúi đầu xem xét.

“A...!”

Vân Dương kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trong tay mình lúc này xuất hiện một lá sen bất ngạt lục sắc!

Lá sen trước mặt hắn tản ra ánh sáng nhu hòa, ần ần có hào quang màu tử kim lấp lóe.

Hào quang màu tử kim?

Trong lòng hắn run lên, chăm chú nhìn lại. Chỉ thấy trên mặt chiếc lá thể mà viết từng hàng chữ nhỏ, trong mắt Vân Dương lúc này, từng hàng chữ nhỏ kia lại đột nhiên xoay tròn, xoay tròn một lúc liền bay ra khỏi lá sen, đằng không mà lên, trên không trung hóa thành một vệt kim quang, bắn vào mi tâm của hắn.

“... Từ không sinh có, sinh sinh bất tức... Tru trừ thập ác, Liên Sinh nhất mạch. Thượng ứng thiên ý, hạ thuận lòng người...”

Vân Dương nhìn lại, lập tức minh bạch.

Mảnh lá thứ nhất của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, cần chém giết mười tên ác nhân, thu hoạch nhân quả bất bình chi khí, mới có thể trưởng thành. Mà lúc trước hắn giết bốn người Vương Báo, lại giết thêm tám người Thanh Xà bang, tổng cộng giết 11 người.

Trách không được không chỉ mảnh lá sen thứ nhất trưởng thành, mà ngay cả mảnh lá sen thứ hai, cũng đã lộ ra búp nhỏ.

“... Thiên Ý Liên Diệp, như ý như ý. Thiên ý như đao, đao đao bất tức.”

Vân Dương nhìn lá sen trong tay, nhũn mày trầm tư.

Thiên Ý Liên Diệp này, là kiện bảo bối thứ nhất Sinh Sinh Tạo Hóa Liên tặng cho hắn. Rất hiển nhiên, từ trong những chữ mà hắn đọc được lý giải ra, chính là... Người muốn nó biến thành cái gì, nó liền biến thành cái đó.

“Nếu thiên ý như đao, như vậy, người liền biến thành một cây đao đi.” Vân Dương nhìn lá sen đang tỏa ra quang mang lục sắc thử nghiệm nói.

Hắn cho tới bây giờ đều có chút không tin, một mảnh này lá sen, sẽ biến thành một thanh đao sắc như thế nào?

Nhưng câu nói còn chưa dứt, hắn chỉ cảm thấy tay trầm xuống. Cúi đầu xem xét, lá sen đã biến mất, xuất hiện trong tay hắn lúc này lại là một thanh đao hàn quang lấp lóe!

Một thanh đao để Vân Dương nhìn qua một lần, liền có một loại ưa thích xuất phát từ nội tâm.

Toàn thân đao màu tím xanh, cuối chuôi đao, là một nụ hoa sen chưa nở, tay cầm giống như thân sen, trong đó còn có một chỗ nhô lên nhỏ xíu.

Chút nhô lên này, khi Vân Dương dùng tay cầm lên, không những không có cảm giác lồi lõm, ngược lại có xúc cảm chặt chẽ. Bên trong tựa hồ có vô tận không gian, thời điểm Vân Dương cầm đao, ần ần cảm giác có một cỗ phong bạo thanh lương.

Hắn có một loại cảm giác: Vô luận tay mình tiết ra mồ hôi như thế nào đi nữa, hoặc trên tay có thoa thứ gì trơn trượt như thế nào, cũng không thể xuất hiện bất kỳ hiện tượng trơn trượt nào khi sử dụng thanh đao này.

Chỗ nối tiếp giữa cán và thân đao là một miếng hình bầu dục, ngoài nhô trong lõm, hình thành độ cong vi diệu. Vừa có thể ngăn máu của địch nhân chảy xuống, còn có thể dùng để đỡ đòn.

Lưỡi đao rét lạnh, mỏng như cánh ve. Sống đao hơi dày, lưỡi đao dài hai thước bảy hai thước tám, nhưng điểm kỳ quái chính là, nửa thân trước như hư ảo, cơ hồ không thể nhìn thấy, mà từ nửa thân sau nhìn lên, lại thấy mũi đao.

*Cây Đao này có 2 mũi đao. Mũi thứ nhất bình thường, còn mũi thứ hai nhô ra từ nửa thân sau chia lên gần mũi thứ nhất. Ai nào không hiểu có thể hỏi ở bình luận.

Đao hai cái mũi đao?

Mũi đao rất bén nhọn, so với đao bình thường thì nó như hai ngón tay. Nhưng thân đao so với bình thường mỏng hơn một chút. Trên thân đao có ánh sao lấp lánh, tựa như thương khung vũ trụ tinh thần đều tụ tập trên thân đao. Nhìn sơ qua giống như có vô số cái hố nhỏ, nhưng khi nhìn kỹ lại, lại không có

cái gì. Một mảnh bóng loáng!

Cả thanh đao tạo hình đường cong trôi chảy, dị thường hoàn mỹ. Cả độ cong cũng tràn đầy mỹ cảm.

Không phải kiểu dáng của loại đao bình thường, nhưng tuyệt đối không thể gọi là quái dị. Bất luận kẻ nào khi nhìn thấy cây đao này, chắc chắn đều sợ hãi thán phục, đây dường như là một tác phẩm nghệ thuật chứ không phải vũ khí giết người vậy.

Lộng lẫy!

Dưới ánh mắt của Vân Dương tìm một chút khuyết điểm, cũng tìm không ra nửa điểm khuyết thiếu!

“Thiên Đạo Chi Nhận!”

Trong đầu Vân Dương nhảy ra bốn chữ này. Ngoại trừ Thiên Đạo tạo ra, vì nguoi rèn đúc. Nếu không, sợ là không có bất cứ đại sư nào có thể làm ra một cây đao hoàn mỹ như vậy!

Thiên Đạo Chi Nhận, danh xứng với thực!

“Thiên ý như đao, Thiên Ý Chi Đao, một đao đồ linh, thay trời hành đạo!”

Vân Dương cầm cây đao trong tay, chậm rãi tiến vào trạng thái vong ngã. Trong đầu của hắn lúc này đang có một bóng người đang chậm rãi triển khai đao pháp.

“Thiên Ý Đao Pháp, đao thứ nhất.”

“Ngưng tâm thần vào chuôi đao. Lặng lẽ nhìn bát bình của nhân gian. Người hoành hành ác độc, thiên ý dưới đao bất dung tình!”

“Một đao hai thức. Thức thứ nhất, Đao Bất Dung Tình. Thức thứ hai, Đao Bất Dung Tình!”

Vân Dương chỉ cảm thấy bản thân tiến nhập một thế giới vô đạo kỳ diệu. Thiên Ý Đao Pháp này, vượt ra khỏi tất cả chiêu pháp trên thế gian mà Vân Dương có thể lý giải.

Lúc này mới chỉ là đao thứ nhất!

Trong đó có nhiều chỗ ảo diệu tới nỗi, Vân Dương có cảm giác, chỉ cần mình có tu vi, trong thiên hạ, không có bất kỳ người nào có thể từ dưới đao của mình chạy trốn!

Chỉ tiếc, nhìn tu vi trước mắt của hắn mà nói, nhiều nhất chỉ khôi phục một phần mười lúc trước. Hết thầy, đều phải bắt đầu lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Thiên Ý đao thứ nhất biến hóa, Vân Dương đã hiểu rõ.

Mặc dù chỉ là một chiêu đao pháp, nhưng phải lấy thân pháp, bộ pháp, tâm pháp, hoàn toàn hòa làm một thể, mới có thể hoàn mỹ xuất một đao này.

Vân Dương cầm thanh đao, trong phòng diễn luyện hết lần này tới lần khác, chỉ khi luyện đến mồ hôi đầm đìa, toàn thân muốn hư thoát. Hắn vẫn có cảm giác chiêu này rất khó phát ra.

“Xem ra cũng chỉ có từ từ cảm ngộ mà thôi.” Vân Dương thu đao, suy nghĩ nói: “Tu vi của ta bây giờ, một chiêu này uy lực ta tối đa cũng chỉ có thể phát huy nửa thành của thức này, còn phải có thời gian chuẩn bị... Thiên Ý đao thứ nhất uy lực, quả nhiên kinh thiên động địa!”

Hắn nhìn thanh đao màu xanh tím trong tay như tinh quang trong bầu trời đêm, ầm ầm cười một tiếng, chậm rãi cất vớ cỏ tay của mình, để cho máu tươi chảy ra.

Hắn dùng ngón tay đem máu tươi của mình chậm rãi bôi trên thân đao, nói khẽ: “Thiên Đạo Chi Nhận, từ nay về sau, nguoi sẽ là đồng bạn cả đời của ta... Hãy để ta dùng nguoi, giết sạch bát bình của nhân gian này!”

Trong con mắt của hắn, tựa hồ hiện lên huyết hỏa đầy trời của chiến trường, thấy được vô số chiến sĩ, đang reo hò chém giết, tứ bề báo hiệu bất ổn, phong hỏa khắp nơi trên mặt đất.

Khuôn mặt tám vị huynh đệ từng cái xuất hiện trước mặt hắn, cuối cùng là Thiên Huyền nhai, trận chiến khắc vào linh hồn của hắn...

Sau đó là... Hình ảnh của gia quyến anh hùng, trẻ mồ côi, quả phụ của liệt sĩ bị ức hiếp...

Toàn thân sát khí, bỗng nhiên bốc lên một trận.

Thiên Ý Chi Nhận toàn thân chấn động, phát ra từng tiếng đao ngâm, toàn thân phát ra hào quang sáng chói, thật lâu cũng không tiêu tan.

Tựa như là ngôi sao trên bầu trời, đột nhiên tiến đến nhân gian. Từng đạo cầu vồng, cứ như vậy quanh quẩn lấy thân đao... Sau một hồi lâu, không gian kể bên hần chấn động, tựa như thân đao tồn tại một cái vòng xoáy, đem tất cả tinh quang mỹ lệ đều thu vào!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Danh tự thật tốt!

(Họ đẹp, tên hay)

Đêm nay, Vân Dương khó lòng bình tĩnh mà ngủ được. Nhưng ở một nơi khác, cũng có một người càng không thể bình tĩnh.

Phù nguyên soái.

Hai chân mày lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn nhíu lại.

“Rốt cục là ai, kẻ nào cướp đi Ngô Văn Uyên, nhưng sau cùng lại giết hần, đem thi thể trả lại?”

“Ai, ai, ai đã cứu mẫu thân và thê tử của Ngô Văn Uyên?”

Hai vấn đề này, khiến lão nguyên soái có nghĩ mãi cũng không thể biết lời giải. Nếu đã giết Ngô Văn Uyên, sao lại còn cứu đi thê tử và mẫu thân của hần? Mà nếu đã có thể cứu đi thê tử mẫu thân Ngô Văn Uyên dễ dàng như vậy, sao lại không cứu nốt mấy đứa con trai con gái của Ngô Văn Uyên?

Loạn, loạn hết cả rồi!

Hơn nữa, thiên lao vốn được canh gác nghiêm mật là thế, mà kẻ địch lại có thể đem người mang ra ngoài, sau đó trả lại, lại mang người khác ra ngoài... Chuyện này, tạo cho Thu lão Nguyên soái một cảm giác khủng hoảng trong vô hình.

Cái gì càng không biết, thì nó càng thêm đáng sợ.

Tại sao?

Đây chính là thiên lao a!

Một trong những nơi được đề phòng sâm nghiêm nhất trong Kinh thành.

Vậy mà để cho người ta ra ra vào vào như như chốn không người vậy?

Bên cạnh, là một người trung niên một thân nho phục, diện mạo nho nhã, thần thái thoải mái, tựa hồ có bất cứ chuyện gì xảy ra trước mặt hần, cũng chỉ như mây trôi nước chảy, hoàn toàn không đáng đề trong lòng.

“Nguyên soái, ta cảm thấy, tìm ra hung thủ cũng không mấy quan trọng. Dù sao, đáng chết đều đã chết...” Người Trung niên nhàn nhạt mỉm cười: “Trong mắt của ta, còn có một vấn đề khác quan trọng hơn nữa.”

“Hà?” Thu Kiếm Hàn mày rậm nhăn lại.

“Giết Ngô Văn Uyên, đưa về thi thể, cứu đi Ngô Văn Uyên thê tử lão mẫu...” Trung niên nho sĩ nói: “Người làm những chuyện này, rõ ràng phải là một người, hoặc có thể... Cùng một tổ chức. Tổ chức này cũng không phải tổ chức mà Ngô Văn Uyên tham gia. Nếu là đồng bọn, chúng tuyệt sẽ không giết Ngô Văn Uyên.”

Thu Kiếm Hàn nói: “Tiếp đi?”

“Ta phỏng đoán, sở dĩ kẻ nà giết Ngô Văn Uyên, nhưng lại cứu đi thê tử và lão mẫu của hần, chẳng qua là một điều kiện trao đổi.” Trung niên nho sĩ mỉm cười: “Cứ như vậy, liền có thể giải thích mọi chuyện dễ dàng.”

“Việc hần không cứu nhi nữ của Ngô Văn Uyên, nói rõ hần và Ngô Văn Uyên quan hệ là địch nhân. Hần cũng không muốn để huyết mạch Ngô Văn Uyên kéo dài.”

Trung niên nho sĩ, nói: “Vì vậy hần mới làm ra chuyện khó lý giải như vậy. Tổng thể mà nói, tiêu đề cho rằng, người này cùng một phương này với chúng ta, ít nhất là bạn mà không phải địch. Dù phong cách làm việc có chút quái đản, không coi ai ra gì. Nhưng cũng có thể thông cảm được.”

Thu Kiếm Hàn chậm rãi gật đầu: “Nếu đã như thế, những chuyện khác phải nói như thế nào?”

“Những chuyện khác...” Trung niên nho sĩ nói: “Về Ngô Văn Uyên tự nhiên chứng cứ vô cùng xác thực, trừng phạt đúng tội. Nhưng sau lưng Ngô Văn Uyên tất nhiên phải có một thế lực khổng lồ chống đỡ. Mà mãi đến khi Ngô Văn Uyên chết đi. Hắn cũng không có tiết lộ bất cứ tin tức gì về thân phận đó!”

“Sau buổi tế điện Ngày hôm nay, không biết Nguyên Soái đã xem qua ghi chép báo cáo của quan giữ cửa thành chưa.” Trung niên văn sĩ trên mặt hiện lên vẻ nhàn nhạt lo lắng: “Có rất nhiều... Giang hồ nhân sĩ, từ khắp nơi, tiến vào Thiên Đường thành. Bốn cửa đều có. Trong những người này, rất nhiều người đều là thuộc về hàng ngũ cao thủ, nhưng, nhưng không có bất luận ghi chép nào về thân phận của bọn hắn...”

“Đủ thấy thân phận của những người này, đều là giả.”

“Vào thời gian khi mà ta vừa mới chém Ngô Văn Uyên, đột nhiên có nhiều người che giấu tung tích cái trang ăn mặc như vậy, tiến vào Thiên Đường thành... Chuyện này, không đơn giản!”

“Chỉ sợ là... Tổ chức thần bí kia vì trả thù mà tới. Hoặc là nói, có ở một mục đích nào đó khiến chúng không thể không xuất động đại lượng nhân mã.” Văn sĩ trung niên nói: “Liên quan tới vụ việc này, đại soái không thể không đề phòng.”

Thu Kiếm Hàn nặng nề gật đầu.

“Chỉ là ta vẫn cảm thấy...” Thu Kiếm Hàn nói: “Việc ở thiên lao kia, có chút kỳ quái.” “Ta cảm giác...” Do dự một hồi, văn sĩ trung niên nói: “Chuyện lần này, cùng... Năm đó... Khi mà Cửu Thiên lệnh phát ra... Có chút tương tự...”

Hắn không dám xác định cau mày, thấp giọng nói: “Cái kia một cổ... Cảm giác... Quen thuộc, sóng ngầm nổi lên không người nào có thể ngăn cản...”

“Cái gì!?”

Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn đột nhiên vươn người đứng lên, trong mắt bộc phát ra hào quang kinh người: “Cửu Tôn?!”

...

Sáng sớm.

Thiên Đường thành có chút rối loạn.

Đột nhiên bạo phát đại án liên quan tới 12 nhân mạng, nha môn trị an Thiên Đường thành lập tức bận bịu đến không kịp thở. Sai dịch sát đầu mề trán đi bốn phía điều tra, kết quả sau đó điều tra lại khiến người người hai mặt nhìn nhau, một cảm giác cùng lúc hiện lên trong suy nghĩ của mọi người: Đây không phải chuyện lớn gì.

Mấy người Chết đều là lưu manh cặn bã tội ác chồng chất. Trong những người được nha môn đi thăm hỏi lấy lời khai bằng chứng, trong giọng điệu của họ, đều mang mọi loại cảm giác: Vô cùng khoan khoái! Vương bát đản rốt cục đã chết! Máy tên này rốt cục cũng bị người xử lý...

Biểu hiện như vậy.

Thậm chí có một số người tràn đầy hưng phấn, mua thịt rượu chiêu bằng hữu gọi bạn: “Tới tới tới, uống chút, hôm nay có chuyện vui. Tâm tình đại sướng a...”

Thậm chí còn có người phàn nàn: “Những tên vương bát đản bên Chúng ta sao không có bị thu thập...”

Sau khi Sai dịch điều tra, dù không có đạt được bất luận tin tức nào có giá trị, chỉ lấy được một mảnh phản hồi hưng phấn. Hồi bẩm phủ doãn đại nhân, phủ doãn đại nhân rút rút khóe miệng, không đau không ngứa nói một câu: “Không có manh mối, từ từ tra nha...”

Tốt a, từ từ tra.

Vậy chúng ta liền từ từ tra...

Sai dịch lui ra, trong lòng buông lỏng: Đám chó hoang này, chết hết mới tốt, có quỷ mới đi điều tra cho các ngươi nhé.

...

Đạo phong trong viện gào thét, Vân Dương vẫn đang luyện tập hòng quen thuộc đạo pháp.

Việc luyện đạo pháp, hẳn tất nhiên là không nỡ dùng Thiên Ý Chi Nhận.

Thiên Ý Chi Nhận, bây giờ đã hóa thành một đóa hoa sen màu tím thêu tinh xảo trên ống tay áo hắn.

Bình khí Thần kỳ như vậy, tự nhiên nên để ở nơi dễ dàng âm người nhất khi cần mới đem ra sử dụng thì mới đáng giá a. Sớm lộ ra, vậy làm gì còn có ý nghĩa?

Còn muốn mỗi ngày treo ở trên thắt lưng rêu rao khắp nơi... Như vậy không phải ngu dốt sao...

“Thứ thứ nhất, Đào Bất Dung Tinh.” Mũi chân Vân Dương xoay chuyển, đầu gối khễ trùng, bấp chân xoay tròn kéo theo phần eo trục xoay, thân thể nghiêng nửa vòng, đao gỗ trong tay nghiêng nghiêng từ dưới chém lên, xoát một tiếng, xé toang không gian.

Lăn qua lộn lại cũng chỉ luyện một thức này, cũng đã luyện được trăm ngàn lần.

Lão Mai ở một bên quan sát, không ngừng bĩu môi.

Chiêu này... Trông thì có vẻ rất đẹp. Chỉ tiếc, không có tác dụng trong thực chiến...

Bất quá, công tử luyện công thật đúng là liều mạng...

“Hô...” Một điểm khí lực cuối cùng cũng bị tiêu hao sạch, Vân Dương đặt mông ngồi tại chỗ. Mồ hôi Toàn thân như thác nước đổ, dưới thân lập tức ướt một mảnh.

Dịch: xonevictory

Họ đẹp, Tên hay! (hạ)

Hắn ngậm chặt miệng, cố gắng dùng lỗ mũi hô hấp, sử dụng Sinh Sinh Bất Tức tâm pháp dẫn động một tia huyền khí trong đan điền, du tẩu trong kinh mạch toàn thân. Mặc dù kìm nén đến gần như ngạt thở, nhưng hắn cũng không hé miệng há mồm thở dốc vào thời điểm như vậy.

Bởi vì nếu như vậy, thành quả tu luyện vất vả từ sáng sớm, mười không còn một.

Sau thời gian uống cạn nửa chén trà, hô hấp Vân Dương chuyển thành bình ổn, sắc mặt tái nhợt, cũng dần dần trở nên đến hồng nhuận.

Thần sắc Lão Mai càng ngày càng tôn kính vị công tử này của mình.

Không phải ai cũng đều có thể đối với mình hung ác như vậy.

Từ khi công tử bắt đầu luyện đao, cho tới hiện tại hô hấp đã khôi phục bình tĩnh. Trong đó đã đột phá vài chục lần nhân thể cực hạn. Mà vài chục lần đột phá này, sẽ thành tiền bộ vĩnh viễn của Vân Dương, tuyệt đối sẽ không mất đi.

Bởi vì, hắn tại thời điểm một môi nhất, lựa chọn phương pháp luyện công gian nan nhất!

“Tâm trí Công tử như vậy, ngày sau tất thành đại khí. Chỉ là...” Trong lòng Lão Mai bấy lâu nay có một nghi hoặc: “Khi Công tử làm việc, từ trước tới giờ đều là bày mưu rồi mới hành động, tuyệt không xúc động, mà lại xu lợi tránh hung, mưu trí kinh thiên. Đến tốt cùng là nguyên nhân gì, khiến công tử năm ngoái bị thương nặng như vậy? Toàn thân tu vi một mất đi sạch sẽ?”

“Công tử đã trải qua chuyện gì?” Lão Mai cảm giác mình mặc dù đã đi theo công tử ba năm, nhưng, nhưng xưa nay không có thực sự hiểu rõ vị công tử của mình.

Trên người hắn, lúc nào cũng đều bao phủ một tầng mê vụ thần bí. Để cho người ta căn bản không thể rõ về bản thân hắn.

Còn có một chút kỳ quái chính là... Ngọc khí trên người Công tử, tựa hồ đã biến mất? Nguyên bản công tử vô cùng thích Hàn Băng Ngọc, có thể tinh tảo tâm thần... Nhưng bây giờ, rõ ràng một khối đều không thấy.

Đi đâu rồi?

Vòng cửa bị gõ vang.

“Xin hỏi Vân công tử có nhà không?”

Một thanh âm thanh thúy truyền đến.

Vân Dương cùng Lão Mai đồng thời ngẩng người.

Thế mà có khách tới thăm?

Đây chính là một chuyện vô cùng ly kỳ.

Vân phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, xưa nay không người vãng lai. Người Thiên Đường thành ai ai cũng biết chuyện này. Đã bốn năm nay không có bất kỳ vị khách nào tới thăm rồi.

Hôm nay thế mà có người đến...

“Chi chi...” Một thanh âm hưng phấn truyền đến.

Chỉ thấy một con khỉ con toàn thân lông vàng, nhảy tung tăng vọt vào, xe nhẹ đường quen từ cửa chính bay thẳng tới Vân Dương tiểu viện tử, phù một tiếng liền vọt vào lồng ngực Vân Dương, hưng phấn khoa tay múa chân.

“...”

Trên mặt Vân Dương, tỏ rõ vô cùng nghi hoặc.

Tối hôm qua vừa gặp được, hôm nay sao lại tìm tôi? Ta sao lại khiến khỉ con kia ưa thích? Tối hôm qua rõ ràng ta còn làm nữ tử kia tức giận, hiện tại sao lại tìm đến?

Nhìn khỉ nhỏ trong ngực, vênh lên cái mông đỏ búng, trong ngực hấn bò qua bò lại, nhảy một cái liền lên đầu vai, sau đó từ phía sau lưng tuột xuống, sau một khắc lại từ trong đũng quần bò lên, chui vào trong ngực...

Lòng trắng con mắt Vân Dương xoay loạn.

Cửa chính một làn gió thơm thoï tới, thấm vào ruột gan.

Chỉ thấy một nữ tử duyên dáng yêu kiều, đang đứng tại cửa chính, nhìn Vân Dương mỉm cười.

Nữ tử này dáng người yếu điệu, trên dưới cân xứng, một thân phở thông áo xanh mặc ở trên thân nàng, không gió mà lay, trên thân tràn đầy chung linh lưu tú chi khí, hoàn toàn không giống như là người trong hồng trần thế tục.

(Linh là linh động, lunh linh. Tú là tinh tú, đẹp đẽ)

Chỉ là... Một khuôn mặt lại quá mức bình thường hoàn toàn không phù hợp phong thái yếu điệu của nàng...

Vân Dương đương nhiên sẽ không cho rằng đây là diện mục chân thật của nữ tử này, nữ tử có được linh tú chi khí như thế, diện mạo sao có thể bình thường được?

“Vân công tử, mạo muội tới chơi, xin đừng trách.” Nữ tử thanh âm thanh thúy, để cho người ta nghe chút nói cũng dễ chịu không diễn tả thành lời.

“Không dám không dám, cô nương phượng giá chịu đến hàn xá, quả là rồng đến nhà tôm.” Vân Dương tao nhã mỉm cười: “Xin mời.”

“Tạ ơn công tử.” Nữ tử thông dong cười một tiếng, bước tới vài bước. Thấy Thiên Huyền Linh Hầu từ khi thấy mặt Vân Dương liền ở lại trên người hấn không xuống, trong mắt ánh lên một tia dị sắc.

“Đêm qua thất lễ, quên thỉnh giáo cô nương tôn tính đại danh.” Vân Dương có chút khiêm nhiên nói ra.

Nữ tử áo xanh nhin xúc động mắt tròn trắng, thầm nghĩ: Nếu hôm nay ta không đến, chỉ sợ người cả đời này cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này. Chắc là thấy ta đến đây, lại không có lời nào để nói, dứt khoát dùng câu hỏi làm lời dạo đầu.

Đây quả thực là một nam tử thông minh nhưng không rành tình cảm, một chút cũng không để ý tâm lý của con gái!

“Công tử chê cười. Tiểu nữ tử họ Kê, kẻ trong mưu kế.” Nữ tử áo xanh nói.

“Dòng họ tốt!” Vân Dương vỗ tay, dùng một biểu cảm khoa trương cùng khẩu khí kinh ngạc, lớn tiếng khen ngợi: “Chỉ một chữ này, liền khiến Vân mờ nghĩ đến, tất cả những người thành đại sự từ cô chí kim, đều dụng kẻ. Kẻ, mới là căn bản của cả nhân gian a. Cái gì mà vương đô bá nghiệp, sử sách long son, không thể thoát một chữ... Kê!”

“Công tử quá khen.” Nữ tử áo xanh rốt cục nhin không được liếc mắt.

Nếu không phải vì Thiên Huyền Linh Hầu cùng đại sự của bản thân, nàng chắc chắn sẽ nhấc chân rời khỏi nơi này, thế không bao giờ quay trở lại.

Chỉ một cái họ, người liền dùng đạo lý của vĩ nhân mà khen ngợi. Hơn nữa, quan trọng là cái giọng điệu đáng ghét, cố tình khoa trương để cho người ta nhân ra người khen chính là một lời dối trá! Gia hỏa này quả thực cần ăn đòn!

Vân Dương vuốt vuốt cái mũi, nói: “Xin hỏi phượng danh cô nương?”

Kẻ cô nương tức giận nói ra: “Tên một chữ một chữ ‘Linh’.”

“Tên rất hay!” Vân Dương lớn tiếng tán dương: “Phạm dụng kẻ, nhất định phải linh (động) a! Danh tự Cô nương quả nhiên tuyệt diệu! Có câu nói rất hay, Kẻ Linh Kẻ Linh, kẻ mất linh không phải kẻ, Kẻ Linh mới là kẻ, tên rất hay a tên rất hay. Danh tự Cô nương, thế mà thể hiện ảo diệu của tất cả những người thành công từ xưa đến nay a...”

“...”

Kẻ Linh cô nương chỉ thấy một cỗ lửa nóng xông lên đầu. Một cỗ xúc động muốn lật bàn tự nhiên mà sinh ra!

Nếu không phải trở ngại thân nữ nhi phần không tiện nói lời thô tục, giờ phút này đã mắng hấn máu chó xối đầu, phun tên hỗn đản này đầy đầu đầy mặt nước bọt!

Biết người không chào đón.

Nhưng người cũng không cần làm người buồn nôn như vậy a?!

Dù nói thế nào ta cũng là nữ tử, chẳng lẽ hỗn đản này, ngay cả một chút phong độ tối thiểu cũng không có?

Lão Mai đứng một bên, có một loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời thò dài.

Công tử, trách không được ngài đáng đáp anh tuấn như vậy, mà mãi cho đến 19 vẫn là một người cô đơn. Không có bất kỳ một vị hồng nhan tri kỷ... Tất cả không phải không có lý do a.

Chỉ cần nhìn EQ ngài biểu hiện ra khi nói chuyện cùng vị cô nương này, nếu hiện tại ngài mà đã thành gia lập thất, đó mới là kỳ quặc quái gở a!

*EQ là viết tắt của Emotional Quotient có nghĩa là chỉ số cảm xúc - Một tính trạng số lượng được dùng để đo lường trí tưởng tượng, sáng tạo của một người. Người có EQ cao có khả năng nhận biết, đánh giá và điều tiết cảm xúc của bản thân và mọi người rất tốt, do vậy thường trở thành những nhà lãnh đạo giỏi.

Ở đây ý nói là Vân Dương không có kinh nghiệm trong tình cảm, không hiểu phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Người là đại phiến toái!

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Cuộc nói chuyện lập tức lâm vào cục diện bế tắc.

Vân Dương tỏ vẻ không quan tâm.

Nữ tử áo xanh Kế Linh phần nộ ra mặt, nghiêng răng nghiêng lợi. Đêm qua sau khi trở về khách sạn, khi nhỏ của nàng liên rầu rĩ không vui, không ăn không uống, một bộ tâm sự nặng nề...

Kế Linh đột nhiên có chút ý tưởng, mới phải tìm tới tận cửa nhà hấn, không nghĩ tới con hàng này lại có thái độ như vậy.

Lão Mai ở bên cạnh, trên mặt nói không nên lời lúng túng mà cười gượng. Chính vì công tử nhà mình có EQ cực thấp nên khi hấn đối thoại, trong lòng lão đã lạnh băng.

Chỉ có Thiên Huyền Linh Hầu, trên người Vân Dương leo lên xong lại leo xuống, khoái hoạt nói không ra lời. Phát ra tiếng kêu chi chi hưng phấn, tinh thần phấn chấn.

Hai người, ngồi đối diện nhau trên một cái bàn đá.

Khục, Vân Dương tự nhiên không ngại gì. Nhưng Kế Linh lại ngượng muốn chết.

Bình sinh nàng chưa từng gặp qua loại tình huống này!

“Thật có lỗi.” Vân Dương rất khiêm nhường nói: “Hàn xá đơn sơ, đã lâu không có khách nhân ghé thăm. Cho nên trong phủ ngay cả một lá trà cũng không có... Chiều đãi không chu toàn, xin cô nương thứ lỗi.”

Lão Mai thiếu chút nữa ngất luôn.

Ai nói nhà ta không có lá trà?

Kế Linh hai con mắt trừng lớn về phía Vân Dương nhìn khuôn mặt hấn tuấn tú đến nỗi tất cả nữ nhân trong thiên hạ cũng không tìm được bất kỳ khuyết điểm nào, nàng im lặng nhưng trong lòng sớm đã nổi sóng!

Một hồi lâu sau...

“Ha ha ha...” Kế Linh một bên cười, một bên lắc đầu: “Không sợ Vân công tử chê cười, Kế Linh từ nhỏ tới lớn, với loại đả ngộ này của Vân công tử là lần đầu gặp phải. Hoặc là nói, cũng là lần cuối của ta.”

Vân Dương nghiêm mặt nói: “Cô nương sai rồi.”

Kế Linh nói: “Ừm?”

Vân Dương nói: “Mọi thứ, đã có lần thứ nhất, liền sẽ có lần thứ hai! Đây là một loại quy luật rồi. Có lẽ cô nương hôm nay là lần đầu gặp được đả ngộ bức này, nhưng, về sau sẽ thường gặp mà thôi.”

Hắn mỉm cười: “Cô nương, từ từ ngươi sẽ phát hiện... A, kỳ thật loại đả ngộ này... sớm đã thành thói quen luôn rồi...”

Kế Linh cặp mắt trắng dã trừng to, gất gao nhìn khuôn mặt tới nữ nhân cũng phải ganh tỵ này, trong lòng nàng đã không còn bất kỳ cảm giác kinh diễm nữa.

Hiện tại nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là hung hăng nện một quyền vào khuôn mặt tuấn tú của hắn!

Trực tiếp đập nát!

“Bản cô nương từ trước tới nay chưa từng gặp qua nam tử nào ác liệt như vậy.” Kế Linh thân thể mềm mại run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng hàm dưỡng tự nhận đã rất không tệ, nếu so sánh với người đồng lứa, không biết vượt qua bao nhiêu người. Nhưng, kẻ trước mắt này chỉ thuận miệng một câu, lại có thể làm cho nàng kim lòng không được có xúc động muốn giết người!

“Cô nương về sau sẽ thấy được càng nhiều.” Vân Dương dào dạt tự nhiên, nói: “Trong nhân thế, nào có nhiều quân tử để cô nương gặp được chứ? Cũng nên kiên nhẫn một chút những người không phải quân tử a.”

Kế Linh lạnh lùng hừ một tiếng, giấu cợt nói: “Xem ra Vân công tử cũng tự hiểu được, còn biết mình không phải là quân tử.”

Vân Dương nghiêm mặt nói: “Cô nương, xin đừng nên vũ nhục ta.”

Kế Linh nói: “Chính ngươi thừa nhận mình không phải quân tử, còn có thể trách bản cô nương vũ nhục ngươi?”

Vân Dương nghiêm túc nói ra: “Bản công tử có ý tứ là... Xin đừng nên dùng hai chữ quân tử này để vũ nhục ta. Mặc kệ ngươi nói ta không phải quân tử, hoặc nói ta là quân tử, đối với ta đều là một loại vũ nhục.”

“...”

Kế Linh ghen hờn nhìn trần trời.

Còn có người vô liêm sỉ như vậy, hơn nữa còn có thể nói lẽ thẳng lý hùng như vậy, Kế Linh thừa nhận, đây là người đầu tiên nàng bình sinh mới thấy qua.

Sửng sốt nửa ngày, đột nhiên nàng cười khanh khách.

Vân Dương sững sốt.

Nữ tử này hẳn phải rất giận dữ đi? Làm sao lại cười?

Kế Linh một bên cười, một bên nói: “Ta biết Vân công tử không chào đón ta, nhưng ta lại rất hiếu kì, có thể thỉnh giáo Vân công tử mấy vấn đề hay không?”

Vân Dương bất đắc dĩ nói: “Vấn đề gì?”

“Công tử cùng ta vốn không quen biết, chỉ là tối hôm qua gặp qua một lần. Nhưng không biết vì sao?” Kế Linh mặt đầy hứng thú hỏi: “Ước gì ta có thể lập tức rời khỏi nơi này, cao chạy xa bay, từ đây không thấy nhau nữa. Ta xác thực không rõ, Vân công tử, đây là vì sao?”

Vân Dương nhếch miệng cười một tiếng, đang muốn nói chuyện, đã thấy Kế Linh phía đối diện dựng thẳng bàn tay nói: “Vân công tử, nếu còn nói hươu nói vượn nữa thì không cần nói nữa rồi. Nếu là Vân công tử chịu giải thích cho ta biết, như vậy, ta liền xoay người rồi đi, tuyệt sẽ không làm một khách nhân để chủ nhà chán ghét.”

Vân Dương trầm ngâm một chút, ánh mắt dò xét nhìn nàng.

Kế Linh nghiêm túc gật đầu, biểu thị bản thân tuyệt đối không nói láo.

Vân Dương thần sắc cũng trịnh trọng lên, cười yếu ớt nói: “Nguyên nhân đầu tiên, chính là bởi vì Vân mỗ không thích có người tiến vào cuộc sống của ta. Ta thích thanh tĩnh. Cái thứ hai cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là vì cô nương đến đây, đại biểu cho một cái đại phiền toái, mà Vân mỗ bình sinh sợ nhất, chính là phiền phức.”

Kế Linh không hiểu nói: “Giải thích thứ nhất, ta có thể tiếp nhận được. Nhưng cái thứ hai... Ngươi làm sao xác định, ta sẽ mang theo đại phiền toái?”

Vân Dương nở nụ cười nhàn trả lời: “Thứ nhất, quá trình cô nương và ta gặp nhau, kỳ thật cũng không phải một chuyện vui vẻ gì. Thứ hai, cô nương mang theo Thiên Huyền Linh Hồn là Thiên Địa linh vật, biểu thị cho thân phận cô nương tuyệt đối không tầm thường.”

Kế Linh gật đầu thừa nhận.

Bình thường trong gia tộc, ai lại để cho một tiểu cô nương mang theo một bát cấp huyền thú bên người đi khắp nơi?

“Thứ ba, dung mạo hiện tại của cô nương là giả. Thứ tư, tên của cô nương bây giờ, cũng là giả.” Vân Dương khẳng định nói.

Con mắt của Kế Linh xoay vòng nói: “Khục, không phải thật... Tốt a, coi như ngươi nói có chút đạo lý đi.”

“Ừm, cô nương mai danh ẩn tích, lại tới đây. Thân phận không tầm thường, lại là lẻ loi một mình... Bình thường lấy thân phận của cô nương, khi xuất hành hẳn sẽ có cao thủ đi theo bảo vệ... Nhưng hiện tại không có. Cho nên... Cô nương hẳn là rời nhà ra đi. Đây là vấn đề thứ năm.”

Kế Linh ho khan hai tiếng, chột dạ khẽ gật đầu.

“Chỉ bằng những điều này thôi, đã tạo thành một cái siêu cấp đại phiền toái.” Vân Dương thở dài.

“Chẳng lẽ còn có chuyện khác?” Kế Linh hỏi.

“Đương nhiên là còn.” Vân Dương tiếp tục thở dài: “Thứ sáu, cô nương mặc dù dịch dung, nhưng hai mắt Vân mẫu không bị mù. Cô nương ánh mắt thanh chính, song mi nồng đậm, cái cằm nhọn, nhưng hai bên da dưới cằm lại không giống nhau. Một bên hơi có chút trắng bệch, một bên thì bình thường. Chênh lệch cực kỳ bé nhỏ.”

Kế Linh mặt đỏ lên nói: “Cái này là sao?” Nếu không phải Vân Dương nói, chính nàng cũng sẽ không chú ý tới, màu sắc hai bên cằm không giống nhau?

“Chuyện này chỉ có thể chứng minh một điều, cô nương là một người cực kỳ cao ngạo, hơn nữa, bình thường người có thể được cô nương để ở trong mắt, trên cơ bản không nhiều.” Vân Dương nói: “Cho nên cô nương đã dưỡng thành một cái thói quen, đó chính là... Thói quen quay đầu, giờ lên một bên cái cằm nhìn người.”

Kế Linh nhũn mày nghĩ nghĩ, có vẻ như gia hỏa này nói cũng có chút đạo lý? Bản thân lúc bình thường khi nhìn đám người kia, há không phải ngoẹo đầu, giờ lên cái cằm, nghiêng nghiêng nhìn?

“Lấy cô nương với loại tính cách như vậy, hẳn là một lời không hợp, liền giận dữ mà đi.” Vân Dương nói: “Hơn nữa, tuyệt đối chịu không nổi một chút xúi xẩy khuất.”

“Không biết ta nói, có đúng hay không?” Vân Dương mỉm cười nhìn Kế Linh.

“Ngươi nói... Đại khái... Không sai biệt lắm.” Kế Linh có chút chột dạ. Bởi vì Vân Dương thế mà toàn nói đúng. Nói mình cao ngạo, cũng tính là uyển chuyển, nhưng trên thực tế hẳn phải gọi là kiêu căng mới đúng...

“Ừm, nhưng cô nương quật cường như vậy, tính cách cao ngạo, đêm qua gặp nhau cũng không mấy vui vẻ, thế mà sáng sớm hôm nay đến nhà ta bái phỏng.”

Vân Dương nói: “Còn nữa, khi chịu lạnh nhạt, mặc dù lửa giận ngút trời, vẫn áp chế cơn giận trong người mà tới đây, chuyện này đối với cô nương mà nói thật đáng quý.”

“Nếu cô nương đã chịu thiệt thòi, cũng muốn đi tới chỗ này, như vậy... Tất nhiên là có một chuyện cực kỳ quan trọng rồi.” Vân Dương nói: “Kết luận thứ tám là... Có thể làm cho một người có thân phận cao quý như cô nương, rời nhà trốn đi, tính cách quật cường, tùy hứng nhân vật, không tiếc làm oan bản thân cũng muốn làm chuyện khẩn yếu... Mà chuyện đó lại liên quan tới ta, như vậy, không phải ta chọc đại phiền toái thì là gì đây?”

Vân Dương thở dài: “Với gia tộc khổng lồ của cô, phiền toái như vậy, lấy thân phận cùng địa vị Vân mẫu bây giờ mà nói, nào dám dính vào? Cho nên... Cô nương vẫn là đi sớm một chút a. Khách đi chủ an a.”

Kế Linh sùng sốt.

Đối phương lại nhận định mình là phiền phức..

“Ngươi nói không sai. Ta đúng là có chuyện muốn tìm ngươi hỗ trợ.” Kế Linh không khỏi nở nụ cười: “Lợi hại, ngay cả điểm này cũng nhìn ra được.”

Vân Dương cau mày nói: “Tại hạ đã giải thích rõ ràng. Mà lúc này cô nương cũng nói rõ, tại hạ nói có đạo lý, như vậy, xin mời cô nương thực hiện hứa hẹn, mau mau rời đi.”

Mắt Kế Linh giật giật mấy cái nói: “Nhưng ngươi hẳn phải biết, ta tìm ngươi có chuyện gì đi?”

Vân Dương khuôn mặt bất động nói: “Rất xin lỗi, ta cũng muốn biết. Cái ta muốn bây giờ, chính là cô nương dựa theo lời vừa hứa lúc này, chỉ cần ta giải

thích rõ ràng, người liền xoay người rời đi. Sẽ không làm một ác khách để chủ nhân chán ghét.”

Kế Linh cười khan một tiếng, thận trọng nói: “Đúng vậy a, vừa rồi ta nói chính là... Chỉ cần người giải thích rõ, ta liền xoay người rời đi. Nhưng bây giờ vấn đề là... Ta không quay người a.”

“...”

Vân Dương tròn mắt. Nhìn nữ tử nuốt lời trước mặt, trong lúc nhất thời, không còn lời nào để nói.

Kế Linh nhân châu xoay chuyển, hi hi cười nói: “Người nhìn, ta không quay người... Làm sao đi được? Người nói đúng không?”

Nàng quay đầu nhìn Lão Mai nói: “Ách, lão quần gia này, người nhìn công tử nhà người nói nhiều như vậy, tất nhiên đã khát rồi.. Người nhìn trên đầu hần đồ nhiều mồ hôi như vậy. Nhanh đi pha chút nước trà mang tới đi a.”

Lão Mai nhìn biểu lộ của Vân Dương, chỉ cảm thấy bụng mình run rẩy.

Có thể nhìn thấy công tử nhà mình kinh ngạc như vậy, bản thân cũng là bình sinh mới thấy qua.

Trên trán công tử toát đầy mồ hôi? Đây không phải là khát, đó là gấp! Cô nãi nãi ngài nói chuyện không tính toán gì hết, hần có thể không vội sao?

“Người vì sao nói không giữ lời?” Vân Dương tức giận thờ hồn hèn. Bản thân mang nhiều bí mật như vậy, còn nhiều chuyện phải làm, há có thể để tiểu nha đầu này cuốn lấy?

“Ta...” Kế Linh xoay động nhãn châu nói: “... Vì cái gì nói chuyện phải giữ lời?”

“Nói không giữ lời, tính là anh hùng hảo hán gì chứ.”

Vân Dương khí mống. Đối phương thế mà lẽ thẳng khí hùng thừa nhận mình nói không giữ lời!

“Ta vốn cũng không phải là anh hùng hảo hán gì.” Kế Linh nghĩa chính từ nghiêm: “Ta là tiểu nữ tử, không phải anh hùng hảo hán, hi hi...”

Vân Dương xoa huyệt Thái Dương, tròn trắng mắt nhìn trời.

Thiên Huyền Linh Hầu coi Vân Dương là người tốt muốn chơi cùng hần, hưng phấn bỏ lên đỉnh đầu của hần, đặt mông rũ xuống. Cái mông hồng hồng hướng về phía con mắt của hần.

“Nha...” Vân Dương kêu lên một tiếng rên rì, trong chốc lát chỉ cảm thấy một trận đau đầu.

Lão Mai đã đi chuẩn bị nước trà... Vân Dương cảm giác mình phải cắt tiền lương của lão? Mình chưa đồng ý cho lão đi mà...

“Người vẫn nên kiên nhẫn nghe một chút, ta muốn tìm người làm chuyện gì, Vân công tử a.” Kế Linh hi hi cười một tiếng. Nhìn thẳng vào mắt Vân Dương, nụ cười này, cực kỳ giống tiểu hồ ly ăn trộm gà thành công.

Hiển nhiên, bản thân hần hiện tại chính là con gà con đáng thương kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chuyện khó khăn nhất trong đời người!

Chuyện khó khăn nhất trong đời người, đó là nói đạo lý với nữ nhân. Nếu như người muốn nói đạo lý cùng một nữ nhân hơn nữa còn muốn thuyết phục nàng, để nàng thừa nhận người đúng. Như vậy, với tư cách là một thẳng đàn ông, ta thấy người hết thuốc chữa rồi.

—— Vân Dương tâm đắc.

...

Vị Kế Linh cô nương này tựa hồ đã quyết tâm không đạt mục đích thì không bỏ qua. Ngay cả sủng vật của nàng, cũng tỏ ý nguyện muốn muốn an ổn ở lại —— một người một thú này xem ra là đuổi không đi a.

“Cô nương, người thân là nữ nhi nếu cứ cứ ở trong phủ của ta, e là sẽ có hại đối với danh dự của nàng a a.” Vân Dương tiếp tục cố gắng: “Dù nói thế nào thì nói này... Cũng là trong nhà nam nhân a...”

“Đúng a.” Kế Linh nháy mắt cười nói: “Vì vậy người nên chú ý lời ta nói a. Hai ta mau mau thống nhất ý kiến, như vậy ta có thể nhanh chóng rời đi. Vạn nhất ta ở lại chỗ người quá lâu, ảnh hưởng tới danh dự bản thân, tin tức này mà truyền ra ngoài, đề cho gia tộc của ta biết, ta đoán chừng thời gian tới của Vân công tử ngài sẽ không dễ chịu nha...”

“Phốc!”

Vân Dương phụt ra ngụm nước đang uống dở.

Ngón tay run rẩy chỉ vào tiểu hồ ly trước mặt, bị phần nói không ra lời.

Vốn là hấn uy hiếp người khác, kết quả bị uy hiếp ngược lại...

“A, quên nhắc nhở ngài, gia tộc của ta rất lớn nha... So với mấy cái gọi Xuân, Hạ, Thu, Đông, Đông, Nam, Tây, Bắc đều lớn hơn a...” Tiểu yêu tinh nháy mắt.

Vân Dương triệt để im lặng.

Một bên Lão Mai lẩm a a hỏi: “Cô nương nói vậy, không khỏi có chút phóng đại a? Phải biết hiện tại trên cái Thiên Huyền đại lục này, bát đại gia tộc không hề nhất, chính là Xuân, Hạ, Thu, Đông, Đông, Nam, Tây, Bắc. Chẳng lẽ còn có gia tộc nào còn lớn hơn bát đại gia tộc này?”

Kế Linh bữu môi, nói: “Đại lục này rất không hề, chẳng lẽ người không biết đạo lý cái gì công khai, chỉ là hàng thứ phẩm thôi sao...?”

Vân Dương thờ dãi.

Câu nói này không sai.

Ví như trong một thành thị, người nào đó được coi là giàu nhất... Nhưng trên thực tế, ngay trong cái thành phố đó còn có rất nhiều người nhiều tiền hơn!

Chỉ là họ không khoe khoang mà thôi.

(Đạo lý này có chút khó hiểu, đơn giản vậy đi: ai cũng biết Bill Gates giàu nhất thế giới, nhưng thực tế đó chỉ là tài sản ảo tài sản chứng khoán mà thôi, còn người giàu nhất phải kể đến hoàng gia Ả Rập, Hoàng gia Dubai, các gia tộc lớn như Gia tộc Rothschild...)

“Ta tin.” Vân Dương nói.

“Người tin, tại sao?” Lần này lại đến phiên Kế Linh kinh ngạc. Gia hỏa sao lại dễ dàng tin tưởng mình như vậy? Chẳng lẽ không sợ mình khoác lác hù dọa hấn?

“Khí chất của cô nương cao quý, luôn vênh mặt hất hàm sai khiến. Tâm cao khí ngạo, hành động không đem bát đại gia tộc để ở trong mắt, chính là xuất phát từ nội tâm” Vân Dương chậm rãi nói ra: “Hơn nữa Thiên Huyền Linh Hầu mặc dù không phải đỉnh cấp Linh thú, lại là Linh thú có thể trưởng thành phát triển, tương lai bất khả hạn lượng. Cô nương mặc dù yêu thích nó, nhưng cũng chỉ xem nó như sủng vật, cũng không bồi dưỡng nó thành đồng bạn chiến đấu. Cứ vậy ta có thể khẳng định, nội tình gia tộc của cô nương, gia tộc bình thường không thể so sánh.”

“Cho dù là bát đại gia tộc có khả năng kiếm được Huyền thú cùng cấp bậc với Thiên Huyền Linh Hầu, nhưng.. Phương hướng bồi dưỡng phát triển, tất nhiên sẽ khác biệt. Coi như công tử, tiểu thư của bọn họ muốn bồi dưỡng thành sủng vật, thì trường bồi gia tộc cũng sẽ không đồng ý.”

Vân Dương càng nói sắc mặt càng khó coi, rốt cục nhịn không được thờ dãi một hơi: “Xem ra ta thật sự đã gặp phải một cái siêu cấp đại phiền toái.. Nhưng ta cũng không có làm gì a...”

Vân Dương buồn nản đến cực điểm. Từ đêm hôm qua khi gặp được nàng, hấn đã cảm thấy đó là một cái đại phiền toái, cho nên dứt khoát lạng lẽ chuồn.

Nhưng hấn không có tính tới cuối cùng vẫn là trốn không thoát.

“Cô nương, ngài đến cùng có chuyện gì cần ta hỗ trợ?” Vân Dương ủ rũ: “Có chuyện xin mời nói thẳng, nếu làm không được, ta tuyệt không miễn cưỡng.”

Làm không được tuyệt không miễn cưỡng?

Kế Linh đảo mắt một vòng, nói: “Chuyện này, đối với người mà nói dễ như trở bàn tay.”

“Chưa hấn.” Vân Dương nhếch nhếch miệng.

“Ừm, mỗi năm một lần các thế gia đại tộc sẽ tổ chức một lần giới trẻ Linh thú thi đấu, lần này sẽ cử hành tại Thiên Đường thành.” Kế Linh nói: “Lần này, có rất nhiều ẩn thế gia tộc, kể cả bát đại gia tộc, đều sẽ tham gia. Đây là một hội thịnh sự dành cho thế hệ trẻ các thế gia đại tộc. Vì vậy, mấy nữ tử cùng độ tuổi với ta, cũng phải phân cao thấp, quyết thắng bại a.”

“Tất cả có mấy vị tiểu thư?”

“Ách, tính cả ta... Hẳn có chừng 30 người a?” Kế Linh có chút do dự nói ra.

Vân Dương càng nghe, sắc mặt liền càng khó coi. Càng về sau cơ hồ muốn khóc.

Chừng 30 đại tiểu thư!

Vốn cho rằng gặp một vị đại tiểu thư đã đủ phiền toái, không nghĩ tới lần này lại rơi vào trong một ổ đại tiểu thư.

“Chuyện này... Không được đâu...” Vân Dương nhắm mắt nói: “... Ngươi xem ta... Đẹp trai như vậy... Vạn nhất những vị đại tiểu thư kia đều thích ta... Không phải ta chết chắc a?”

“Phốc!”

Kế Linh sắc mặt ngưng nước, thần sắc trở nên cực kỳ đặc sắc.

Nàng trừng mắt nhìn Vân Dương, sau đó thế mà gật gật đầu, nói: “Nói cũng đúng... Tiểu tử ngươi đúng là có chút nhan sắc... Bất quá ngươi yên tâm, có ta ở đây, dù xảy ra chuyện gì ngươi cũng không cần sợ! Nếu khi đó ngươi có thích một người nào đó trong số họ, ta có thể giúp ngươi làm chủ, coi như trả công người hỗ trợ ta a.”

Vân Dương giơ tay lên: “Dừng lại! Ta vẫn không có đáp ứng sẽ giúp a... Ngươi còn chưa nói rõ cực muốn ta làm cái gì.”

“Chuyện này, rất đơn giản.” Kế Linh dương dương đắc ý: “Ta phát hiện, Linh Linh rất thân thiết đối với ngươi, điều đó cho thấy ngươi có thể khiến Huyền thú cảm thấy dễ chịu. Đây là thể chất trời sinh, chính là ân huệ của lão thiên gia dành cho ngươi, ngươi có thể lợi dụng điểm này, kiến tạo một sự nghiệp hùng vĩ a.”

Thanh âm và ngữ điệu của nàng, cực kỳ giống với lão vu bà đang dụ dỗ nàng công chúa ngây thơ trong truyền thuyết a.

Vân Dương hừ một tiếng: “Chỉ là khi con của ngươi cảm thấy vậy mà thôi, những Huyền thú khác đối với ta không có cảm giác này.”

Kế Linh cười hắc hắc: “Tình cảnh giác của Thiên Huyền Linh Hầu, từ xưa đến nay đều đứng đầu trong số Huyền thú! Cho dù cửu giai Huyền thú, tính cảnh giác chưa hẳn có thể so được với nó, cho nên, nếu Thiên Huyền Linh Hầu có thể thân thiết đối với ngươi như vậy, Huyền thú khác cũng sẽ không kém nhiều.”

“Lần Huyền thú thi đấu này, mỗi người tỷ muội chúng ta đều chuẩn bị một con Huyền thú từ ngũ giai trở xuống. Khi thi đấu còn có tiết mục đặt cược. Còn có tặng thưởng ngoài định mức.”

Kế Linh hừ hừ: “Bản tiểu thư đã thua liên tục năm lần. Năm nay, ta nhất định phải thắng!”

Liên tục thua năm lần, chính là năm năm a... Như vậy hẳn là ngươi đã sớm thành thói quen. Trong lòng Vân Dương oán thầm.

“Đấu như thế nào?” Vân Dương mặt ủ mày chau hỏi.

“Rất đơn giản. Mỗi người chúng ta đều không được phép gian lận chọn sẵn Huyền thú, vì như vậy có thể nhận Huyền thú từ trường bối, như vậy sẽ không công bằng hoặc nói là thi đấu của đời trước chứ không phải thế hệ trẻ nữa”

“Tất cả mọi người sau khi tới Thiên Đường thành, sẽ tự mình đi mua Huyền thú ở cửa hàng. Mười ngày kế tiếp là thời gian để thuần dưỡng nó cùng với để huấn luyện năng lực phối hợp với chủ nhân sao cho ăn ý”

“Như vậy chúng ta sẽ so tổng cộng bốn hạng mục. Đầu tiên là mức độ thuần dưỡng của Huyền thú. Thứ hai là độ phối hợp giữa người và thú. Thứ ba là so năng lực của Huyền thú, Ân, không phải là so thiên phú, mà là so năng lực mới mà chủ nhân mới dạy cho nó. Thứ tư, so sánh tính ý lại của Huyền thú đối với chủ nhân.”

Kế Linh khổ não nói ra: “Cái đó, rất khó...”

“Xác thực rất khó.” Vân Dương đồng ý.

“Khó thì ta mới tìm ngươi a.” Hai mắt Kế Linh phát sáng nhìn Vân Dương.

“...” Vân Dương không còn gì để nói, liên tục khoát tay: “Chuyện này, ta không giúp được, ngươi tìm cao nhân khác đi. Tuần Thú sư trên đại lục nhiều như vậy, ngươi tùy tiện tìm một tên không phải là được sao?”

“Tuần Thú sư mà có tác dụng, ta còn tìm ngươi làm gì?” Kế Linh liếc mắt.

“Không giúp là không giúp.” Vân Dương đứng dậy, hẳn nào dám tiến trong cái ổ ong vò vẽ này? Đừng nói hiện tại chỉ có một mình, chỉ sợ khi Cửu Tồn huynh đệ đều tề tụ, cũng tuyệt đối không dám dính vào cái vũng nước đục này.

Hơn ba mươi thiên kim tiểu thư của các đại gia tộc...

Mấy cái gia tộc này cũng không phải gia tộc bình thường!

Mà là đỉnh cấp gia tộc giậm chân một cái khiến cả đại lục chao đảo a!

Cho dù hần chộc phải bắt kì một gia tộc nào, cũng khiến hần ăn đủ. Vân Dương hần hiện tại cần nhất là bo bo giữ mình, ít nhất chờ tu vi khôi phục ít nhiều, nên làm sao có hứng thú dính vào vụ này?

“Mời cô nương đi tự nhiên.” Vân Dương thẳng thắn đưa tay, muốn đem nàng đẩy ra ngoài: “Thứ ta không thể giúp, xin mời, chúc cô nương thượng lộ bình an...”

Vân Dương thấy Kế Linh không có dấu hiệu di chuyển, lập tức đổi giọng “Đi mau... Nếu người không đi ta gọi người a...”

“Người thật không muốn giúp?” Đôi mắt xinh đẹp của Kế Linh híp lại.

“Không giúp!” Vân Dương lắc đầu như trống bỏi.

“Người lợi hại.” Kế Linh dậm chân một cái, quay người bước ra hai bước, cắn răng nói ra: “Vân công tử, người nên nghĩ cho kĩ. Hiện tại người giúp ta, chính là chỉ giúp một mình ta... Chỉ có ta biết, trời biết đất biết ngoài ra không ai biết... Nhưng nếu người không giúp ta... Ta liền thay người quảng cáo một chút, đến lúc đó không chỉ có ta, mà hơn 30 vị tỷ muội khác cũng sẽ tìm đến người. Hơn nữa... Tin tưởng rằng các vị thế gia công kia, cũng sẽ mong người hỗ trợ... Hi vọng đến lúc đó, người có thể ứng phó được.”

“Có câu trăm nghe không bằng một thấy, trăm thấy không bằng một thử, dưới sự cổ vũ của ta, bọn hần nhất định sẽ tìm đến người thử chút thực hư a.” Kế Linh xoay người rời đi: “Đến lúc đó, dù người giúp bất kì ai, chính là đắc tội với toàn bộ số còn lại! Nếu ai người cũng không giúp, lúc đó hần phải chết không thể nghi ngờ. Hừ...”

“Ai...” Đầu Vân Dương phình lên như cái đầu: “Kế cô nương đừng bước...”

Khóe miệng Kế Linh lộ ra một nụ cười đắc ý như tiểu hồ ly: “Sao? Vân công tử có chuyện gì cần ta giúp?”

“Khục.” Khóe miệng Vân Dương lộ ra nụ cười ôn nhu hiền hòa: “Lão Mai a, mau dâng trà, lấy trà ngon mà ta trân tàng. Kế cô nương, ta cảm thấy, chuyện này, chúng ta vẫn có thể thương lượng một chút.”

“Hi hi...” Kế Linh vênh vào tự đắc xoay người lại, đắc ý nói: “Nghĩ kỹ sao?”

Vân Dương bị phần gật gật đầu: “Bất quá, ta có thể hỏi một chút, tiền cược của các người là gì? Còn nữa, người dự định trả thù lao cho ta như thế nào? Không phải... Để ta hỗ trợ không công a?”

“Đám Nam nhân kia, tiền đặt cược rất lớn. Còn đám Con gái ta a, chỉ là chơi đùa nhỏ.” Kế Linh ngoe đầu cười cười: “Người khác không nói, cược đều là một ít linh đan, huyền thạch, công pháp, hoặc thất bát giai huyền đan... Cũng phải rất lớn... Nhưng trong nhóm bảy vị tỷ muội kết nghĩa của ta, ngoại trừ những thứ này, sẽ căn cứ thứ tự thắng thua, quyết định bài vị trước sau...”

Kế Linh vẻ mặt đau khổ: “Ta đã làm lão út liên tục năm năm...”

Vân Dương mặt như đáy nồi.

Mặt xạm lại.

Cược một ít linh đan... Huyền thạch... Công pháp... Thất bát giai huyền đan các loại... Còn không phải cược lớn... Chỉ là... Chơi nhỏ!

Chơi nhỏ!

Người biết một viên linh đan, liền có thể khiến tuyệt đại đa số người của Thiên Đường thành đánh nhau vỡ đầu? Người biết một khối huyền thạch, liền có thể nhắc lên tinh phong huyết vũ trong giang hồ? Người biết một bộ công pháp, có thể làm cho cả giang hồ dậy lên phong ba bão táp? Người có biết một viên thất, bát phẩm huyền đan...

Được rồi, vẫn là không nói nữa.

Vân Dương cảm thấy ngực hần đau quá man.

Lần đầu hần thấy, hần nghèo như vậy! Hơn nữa còn có cảm giác mình là đồ nhà quê chưa từng va chạm xã hội!

Nữ hài tử mà đánh cược kinh thiên động địa như vậy, vậy giữa đám thế gia công tử kia, không biết sẽ đánh cược bằng gì a?

Sắc mặt Vân Dương cứng lại: “Vậy thù lao của ta đâu?”

“Chỉ cần ta thắng! Đồ vật đạt được, có thể cho người tùy ý chọn một nửa!” Kế Linh khẳng khái hào phóng nói: “Thế nào?”

Vân Dương rất muốn nói là không đủ.

Nhưng, chỗ đó không thể không đủ a...

“Thành giao!” Vân Dương nói: “Bất quá, nếu ta giúp người thắng, người phải cung cấp cho ta một tin tức, thế nào?”

Tin tức về Tứ Quý lâu, người khác có thể không biết, người trong thiên hạ có thể không biết, nhưng đối với những siêu cấp gia tộc này mà nói, chắc chắn không phải là vấn đề gì quá khó a?

Tiền nghi đưa đến trong tay, không dùng một lát, há không phải rất đáng tiếc.

“Tin tức gì?” Kế Linh nghi hoặc nhìn hấn.

“Đến lúc đó lại nói. Nếu như Ta không thể giúp người thắng, có nói cũng mất công a.” Vân Dương nói: “Nhưng nếu người thắng, tiền đặt cược khác có đưa hay không cũng được, chỉ cần người giúp ta tìm hiểu tin tức này là được.”

“Tốt! Một lời đã định!”

Kế Linh nghĩ một chút, cảm thấy không phải vấn đề gì lớn, sẵn khoái gật đầu.

“Thành giao!”

“Đùng đùng!”

Hai người vỗ tay thề.

“Ta phát hiện, tay của người... So tay đại cô nương còn trắng non hơn a, rất đẹp.” Kế Linh tựa hồ phát hiện đại lục mới, đột nhiên đưa tay lên mặt Vân Dương: “Đề ta nhìn kỹ một chút, người có phải là nữ giả nam trang hay không?”

Vân Dương mặt như nặng trĩu. Hấn không thể đem gia hỏa này đánh một trận, cắn răng hung tợn nói: “Có cần ta cời quần cho người xem hay không?”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dạ biến, cảnh cáo, hoàn khổ

Hợp tác thành công.

Kế Linh danh chính ngôn thuận ở lại Vân phủ.

“Nhà của các người lớn như vậy mà chỉ có hai người các người a?” Kế Linh nói: “Vậy thì không khỏi vắng lạnh đi! Ta ở nơi tốt rồi.”

“Cô nam quả nữ, tình ngay lý gian, có nhiều bất tiện. Kế cô nương hay là ở khách sạn tốt hơn.” Vân Dương lấy tay xoa xoa con mắt bầm tím nói. Đây là hậu quả của việc lúc nãy hấn dám nói một câu đùa giỡn với nàng.

“Ta muốn nói cho bọn tử muội, người đối với huyền thú có lực tương tác a...”

“Được rồi, người muốn ở gian phòng nào?”

...

Vân Dương than thở đi ăn cơm.

Đối diện hấn, Kế đại tiểu thư khuôn mặt kinh sợ nhìn hấn ăn cơm, tròn mắt muốn trợn trắng.

“Người người người... Một mình người ăn nhiều như vậy?” Kế Linh nhìn đồng thị Huyền thú chất như núi nhỏ thế mà bị Vân Dương dùng cách ăn vô cùng ưu nhã ăn hết, cả người nàng như phát điênpp.

Đây là... 40 cân? Hay 50 cân? Hay là...

“Nhanh ăn đi.” Lão Mai nắm chặt thời gian bắt một khối thịt lớn nhét vào trong miệng: “Một hồi nữa thì không còn gì để ăn đâu...”

“...”

Kẻ Linh như đang mơ.

...

Vân Dương đối với cuộc so đấu của mấy đại tiểu thư này không có chút hứng thú, nhưng mà...

“Những thế gia công tử này so đấu, lại có chút thú vị.” Trong mắt Vân Dương lóe lên thần sắc âm trầm: “Ta hiện tại muốn đối phó Tứ Quý lâu, nhưng không biết ra tay ở đâu... Hữu tâm vô lực, dù có lực cũng không có chỗ phát. Ngược lại ra tay với mấy tên thiếu gia này thì cũng không có gì ngại...”

Nghĩ đi nghĩ lại, mắt Vân Dương càng sáng lên.

“Phương hướng sai có thể điều chỉnh lại, nhưng ta không làm chuyện gì mà không thể hoàn thành.” Nghĩ đến nên làm như thế nào, trong mắt hắn hiện lên một tia quỷ dị.

Vân Dương trong lòng suy nghĩ: Nếu là thi đấu Huyền thú, như vậy lúc này, cũng đã có không ít tên công tử tới rồi?

Kẻ Linh trong lòng đắc ý: Để cho người chọc ta, để cho người đuổi ta, hừ, đến cuối cùng còn không phải giúp ta hay sao?

Nhưng nàng lại không biết, Vân Dương đã đem nàng như một bậc thang để bước lên mà thôi, hiện tại không chỉ mình nàng mà hắn còn tính toán luôn tất cả công tử thế gia tham gia lần này.

Thậm chí, ngay cả những gia tộc này... Khi bắt đầu cuộc thi này, cũng bắt đầu rung chuyển.

Đối với cái gọi là uy hiếp của Kẻ Linh, kỳ thật hắn chỉ cần nói một câu là có thể giải quyết: Không quan trọng, mặc kệ người nói cho ai biết, ta chỉ cần cam đoan người thua là được rồi.

Nhưng Vân Dương sao có thể làm như vậy.

Nếu Kẻ Linh không đến đây, Vân Dương còn không nghĩ tới những chuyện này. Nhưng, lúc này nàng tới đây, trước mặt Vân Dương đột nhiên xuất hiện lối tắt thông tới đại lộ.

Là Ngoại lực!

Ngoại lực a. Ngay cả địch nhân của hắn, cũng không biết bọn hắn có bất cứ ngoại lực nào, đó mới là sự nguy hiểm của nó.

Xem ra Thiên Đường thành này, mình phải đi ra ngoài đi dạo vài vòng mới được.

“Ngày mai, đi chọn lựa một con Huyền thú.” Vân Dương nói.

“Được.”

...

Đêm khuya.

Trong phủ của Nguyên soái Thu Kiếm Hàn.

Lão nguyên soái ở trong thư phòng, đang nhìn bức họa trên tường tới xuất thần.

Đó là một chiến trường. Chín loại màu sắc khác nhau, ở trong chiến trường tàn sát bừa bãi, thổ địa bốc lên, sấm chớp, một bên ánh thì lửa ngút trời, một bên sóng lớn vô biên, một bên cuồng phong gào thét, một bên mây vay khắp thương khung, một bên...

Cửu Tôn.

“Chín tên tiểu gia hóa các người...” Lão nguyên soái hộc mắt ướt át: “Luôn cẩn thận... Nhưng vì sao lần này lại...”

Trong tranh, chín người bị mặt trên chiến trường bá khí thôn thiên.

Lão nguyên soái thật sâu sau thờ dài một tiếng.

Bỗng nhiên.

Trong trời cao vang lên một tiếng kêu to.

Bên ngoài phát ra một tiếng quát chói tai: “Ai!?”

Lập tức, toàn bộ phủ đệ đều loạn cả lên.

Một đạo kiếm quang lóe sáng, cách tường viện mười trượng lẫm lẫm bay tới, oanh một tiếng, đem nóc phòng của phủ nguyên soái đánh thành mảnh nhỏ.

Bạch quang lóe lên, cắm ở trên khung cửa, phía trên là một trang giấy, đang phát ra tiếng phàn phật.

Một thanh âm âm trầm vang lên: “Thu Kiếm Hàn! Chuyện của Ngô Văn Uyên bỏ qua, chúng ta cho ngươi mặt mũi, bắt quá, làm người nên biết thức thời, nếu ngươi còn khư khư cố chấp, cẩn thận người đứng sau ngươi cũng không giữ được cái mạng già của ngươi!”

Kiếm quang lóe lên, mấy tên hộ vệ đồng thời kêu rên. Kiếm quang phóng lên tận trời, hiện lên một bóng đen như có như không, phía dưới, vô số hộ vệ phi thân theo truy kích.

Kiếm quang trên không trung xoay động, một chùm mưa kiếm rơi xuống, hào quang rực rỡ, như là lưu tinh bạo tạc. Bọn hộ vệ kinh hãi, huy kiếm tự vệ, kiếm quang biến mất chỗ, chỉ thấy Tinh Hà sáng rõ, thân ảnh người áo đen đã biến mất vô tung vô ảnh.

Thu Kiếm Hàn từ đầu đến cuối liên tục đứng ở cửa ra vào, sắc mặt trấn định, ánh mắt bề ngoài, ngạo nghễ đứng chấp tay.

“Đem lại đây ta xem.”

Tờ giấy kia rơi vào tay Thu Kiếm Hàn, mở ra, phía trên chỉ có một câu, dùng máu tươi để viết.

“Cửu Tôn đã chết, không oán không cừ!”

Ầm!

Thu Kiếm Hàn đem giấy trắng xé tan thành từng mảnh, nghiêm nghị hét lớn: “M ối thù của Cửu Tôn, không đội trời chung!”

Thanh âm nghiêm khắc ác liệt, xa xa truyền đi, chấn động đến không khí cũng ồ ồ tác hưởng.

“Hắc hắc hắc...”

Xa xa truyền đến âm thanh phiêu miểu bất định âm trầm cất lên: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, hãy đợi đây!” Nói xong câu đó cũng không xuất hiện bất kỳ âm thanh nào nữa.

Thu lão Nguyên soái ngửa mặt lên trời thét dài, trừng mắt muốn nứt ra: “Không chết không thôi!”

Âm thanh khiến cho hơn một nửa dân chúng trong kinh thành tỉnh giấc.

Lão nguyên soái tức giận đến nói không ra lời.

Hắc thủ phía sau màn chỉ bị ta điều tra ra mấy tên mà thôi, dám tỏ thái độ uy hiếp với ta? Vậy Cửu Tôn chết, người nào trả lại công đạo cho bọn hắc thủ đây!

...

Nhà Văn Dương cách phủ nguyên soái cũng không xa, lão nguyên soái dùng huyền khí tức giận quát lớn như vậy, cơ hồ chấn động toàn bộ kinh thành, Văn Dương tự nhiên cũng nghe được rõ ràng.

Hắn lộc cộc một tiếng xoay người ngồi dậy, trong tay một mảnh huyền ảo hoa quang hiện ra, nhanh chóng lên viết mấy chữ, mấy chữ này mang theo một tia huyền khí, quỷ dị biến mất trên không trung.

“Tra sự tình đêm qua của phủ Nguyên soái!”

...

Sáng sớm.

Chợ bán Huyền thú.

Văn Dương mặc một thân từ sắc trường bào, nhàn nhã như đi dạo. Mặc dù qua có vẻ không tình nguyện tới nơi này, nhưng, khí độ ung dung, lại không chút nào giảm bớt.

Bốn phía tất cả đều là cửa hàng.

Thị trường giao dịch Huyền thú, hoàn toàn khác với thị trường giao dịch sùng vật. Nơi này rất sạch sẽ, căn bản người không thấy mùi gì khác. Mà giao dịch ở đây, đều là Huyền thú nhị giai trở lên.

Huyền thú nhị giai trở lên, đã sơ thông linh trí. Bản thân cũng không chịu được dơ bẩn.

Kể Linh đi cùng Vân Dương, trên vai hắn là Thiên Huyền Linh Hầu đang nằm nhòai chời đùa, một bộ dáng vẻ không tìm không phổi. Vân Dương biết, cô nàng này cũng không phải mặt hàng có thể trêu chọc.

Dạ biển, cảnh cáo, hoàn khổ (Hạ) Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Chỉ mình nàng cũng có thể gây nguy hiểm cho hắn, có thể tìm đúng xương sườn mềm của hắn mà uy hiếp, cũng không phải một người bình thường có thể làm được.

Hiện tại Thiên Huyền Linh Hầu có dáng vẻ vô hại, sừng trên đầu cũng không biết dùng biện pháp gì co rút lại, đuôi cũng chỉ xuất hiện một cái, nhìn sơ qua chỉ là một khi con ấu niên bình thường.

Trên đường đi hai mắt đỏ bừng hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng, mặc kệ là thấy đồ vật hấp dẫn gì đi nữa, nó cũng tuyệt đối không chịu rời khỏi ngực Vân Dương.

“Tê tê tê...”

Một trận thanh âm kỳ lạ vang lên.

Thời điểm đi qua cửa hàng đầu tiên, đột nhiên, mấy cái đầu rắn như làm từ hoàng kim ở trong lòng cửa cửa hàng bỗng nhiên ngước lên, hướng về phía Vân Dương le lưỡi tê tê, dùng thân thể đánh về cái lòng, dáng vẻ như rất muốn đi ra.

Trong lòng Vân Dương cười khổ: Việc ta có thể hấp dẫn Huyền thú, mặc dù cũng không phải là chuyện xấu gì, nhưng, thường xuyên bạo lộ ra như vậy, cũng không phải chuyện tốt! Nhất định phải nghĩ biện pháp che giấu loại năng lực này mới được.

Đôi mắt đẹp của Kể Linh bỗng nhiên sáng lên.

Quả nhiên a...

Vân Dương mặc dù không tu luyện, nhưng hương vị tươi mát trên người của hắn, là sinh mệnh chi khí đối với Huyền thú mang lại lợi ích vô cùng lớn, lại không thể che giấu được.

“Kim Tiết Xích Luyện Xà.” Vân Dương bĩu môi, dáng vẻ không quan tâm tiếp tục đi về phía trước.

Kim Tiết Xích Luyện Xà, thân chứa kịch độc, là tam giai Huyền thú. Nhưng đối với Vân Dương mà nói, hắn không có chút hứng thú nào.

Sau đó là cửa hàng thứ hai, cửa hàng thứ ba...

Vân Dương chỉ cần đi ngang qua, thì ngay lập tức dẫn động một đám Huyền thú ở đó.

Trong lòng hắn bắt đầu suy nghĩ.

Điều kiện chọn lựa Huyền thú cho cuộc so đấu không thể nói là không cao, thứ nhất, so là so thuần dưỡng. Thứ hai, là sự ăn ý với chủ nhân. Thứ ba, dạy nó sử dụng năng lực mới, thứ tư, là sự ỷ lại đối với chủ nhân...

Còn không thể cao hơn ngũ giai.

Chỉ với năm cái điều kiện này. Trong vô số loại Huyền thú không tới ngũ giai, có thể đồng thời thỏa mãn hết những điều kiện này... Thật sự là... Không có nhiều.

Mà cái điều kiện khó nhất đối với Vân Dương chính là Huyền thú phải do nữ tử này bồi dưỡng. Điều kiện này nhìn sơ qua thì thấy có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng trên thực tế nó lại rất trọng yếu.

Đây là lần đầu tiên Vân Dương tới thị trường giao dịch Huyền thú. Hắn từ trước tới giờ vẫn chưa tới địa phương này, ăn thịt dê giai Huyền thú, cũng đều do Lão Mai tự mình đi mua, không cần đến Vân Dương động thủ.

Lần này đi tới đây nhìn một chút, không ngờ ở đây lại là náo nhiệt đến cực điểm. Người Tới tới lui lui, như nước chảy. Giống như mở hội vậy.

Phía trước có mấy tên gia hỏa mặc áo trắng như tuyết đang đưa cái quạt xếp, một bên cao đàm khoát luận, một bên đi về phía trước với dáng vẻ không coi ai ra gì.

Vân Dương nhìn lại, kém chút bật cười.

Người quen a.

Chỉ thấy Mã công tử cùng Tần công tử riêng phần mình mang theo một đám tùy tùng, mặt mày hớn hở hết nhìn đông một cái, lại nhìn tây, ánh mắt luôn xoay chuyển, tám phần là không nhìn Huyền thú ở đây, ngược lại dán sát vào thân thể của các mỹ nữ đi ngang qua.

Vị Mã công tử này trong ngực không ngờ ôm một đầu ấu thú? Tròng mắt sáng lấp lánh có thể dùng từ “Thiên Chân Vô Tà” Để hình dung...

A... Vân Dương hai mắt tỏa sáng.

“Ai, tiểu nương tử, ta hình như đã gặp ngươi ở nơi nào rồi thì phải...” Mã công tử đưa tay ngăn đường một nữ tử yếu điệu đang đi qua, một mặt trầm tư nói: “Nhà nàng ở đâu? Để cho ta ngắm một chút mình gặp nhau ở đâu a...”

Nữ tử xì một tiếng khinh miệt, mặt đầy căm ghét xoay người, đi hướng khác.

“Ai ai, đừng đi mà... Ta nhớ ra rồi... A, sao ngươi bỏ đi rồi? Thật phiền muộn, vì sao tiểu nương tử hôm nay gặp ta lại có thái độ như vậy rồi... Thật không có ý tứ...”

Mã công tử mặt đầy phiền muộn.

“Ai, cô nương, ta hôm nay vừa nhìn thấy ngươi, đột nhiên trái tim rung động, ta liền muốn vì nàng làm một bài thơ... Ai, ngươi đừng đi...” Tàn công tử vẻ mặt thất bại nói: “Để cho chiêm ngưỡng tài năng của ta a... Ai, ai...”

Hai tên cầm thú này sau đó liền buông lỏng hai tay, nhún nhún vai, tuyệt không để ý, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Vân Dương suýt nữa bật cười.

Hai tên khốn kiếp này!

Không hổ hai chữ “Hoàn khổ”!

“Hai người này thật đáng ghét.” Kế Linh nhíu đôi mi thanh tú lại, nhìn hai người này.

Trong khi đang nói chuyện với nhau, Tàn công tử cùng Mã công tử vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Kế Linh. Kế Linh hiện đang nghiêng người, không nhìn thấy mặt, chỉ thấy một dáng người vô cùng hoàn mỹ.

Trong chốc lát, hai đại cầm thú lập tức ánh mắt phát sáng, ba chân bốn cẳng lao tới.

Hai người này sắc mê tâm khiêu lao tới, vậy mà không nhìn thấy Vân Dương đứng kế bên, một trái một phải vây quanh Kế Linh: “Cô nương, ha ha ha... Cô nương, ta thấy ngươi trông rất quen...”

“Khục hừ!” Vân Dương ho khan một cái.

Nếu còn không ngăn cản, hai người này đoán chừng có thể sẽ bị Kế Linh đánh chết tươi.

“Ây... Vân công tử?” Mã công tử vừa quay đầu lại nhìn, bỗng như gặp quỷ mà hú lên quái dị. Một bên khác, Tàn công tử đang a du trên ghẹo Kế Linh ngạc nhiên quay đầu lại, lập tức khuôn mặt cũng thay đổi thành mớp đắng, hú lên quái dị: “Vân huynh... Ha ha ha... Thật sự là nhân sinh a, nơi nào cũng có thể gặp được...”

Vân Dương hừ một tiếng: “Hai người các ngươi chơi rất sung sướng a.”

Mã công tử cúi đầu khom lưng cười lạnh: “Vân huynh nói giỡn, hai chúng ta sao có thể chơi bởi sung sướng được, tính ra cũng không bằng Vân huynh người a... Đi ra ngoài còn mang theo mỹ nữ, thật sự là bản sắc anh hùng, danh sĩ phong lưu ha ha ha...”

Tàn công tử cũng nặng ra một nụ cười: “Đúng vậy a đúng vậy a, Vân huynh quả nhiên là diễm phúc không cạn...”

Ngay lúc này, Kế Linh một mặt sương lạnh xoay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía hai người Tàn, Mã công tử.

Tàn công tử cùng Mã công tử đang muốn cười chào lại, đột nhiên đình chỉ.

Khuôn mặt lập tức cương cứng.

Nữ tử này nhìn sơ qua thân hình tuyệt hảo như thế, khí chất như vậy siêu quần, lại có loại khí chất thanh lãnh Tiên linh làm cho người khác phải say mê điên đảo, làm thế nào... Lại có khuôn mặt khó coi như vậy?

Để cho hai người chuẩn bị một bụng từ ngữ “Hoa nhường nguyệt thẹn quốc sắc thiên hương” Mà khen tặng, đột nhiên nhìn thấy mặt nàng xon gài lại héo queo, chết từ trong trứng nước. Một chữ cũng nói được không ra ngoài.

*Chúng ta gửi lời cảm ơn tới lãgphong, cảm ơn đạo hữu đã donate ủng hộ cho bọn ta. Cũng gửi lời cảm ơn tới tất cả ai đã bỏ thời gian ra đọc truyện này □. Chân thành và quyết thắng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Đây không phải là Thiểm Điện Miêu!

“Quần là áo lượt! Hạng người vô sỉ!” Kế Linh lạnh như băng nói ra tám chữ, sau đó ngẩng cao đầu đi thẳng về phía trước.

Mã công tử thấy Kế Linh đã đi, mắt hắn ánh lên một tia kỳ quái nhìn qua Vân Dương nói với giọng sùng bái: “Ha ha... Không hổ là Vân huynh..., sở thích của huynh cũng thật đặc biệt... Khụ khụ, quả là không tầm thường ha ha ha...”

Tần công tử cũng tỏ vẻ thẫn thức: “Đáng tiếc, đáng tiếc... Thật sự là rất đáng tiếc a...”

Đáng tiếc cái gì?

Đương nhiên là đáng tiếc cái vóc dáng ma quỷ kia. Còn khí chất khiến cho người ta vừa xem liền mất hồn mê mẩn kia...

Vân Dương cơ hồ bật cười, chỉ vào ấu thú trong ngực Mã công tử, nói: “Mã huynh, người đây là?”

Mã công tử cười ha ha một tiếng, nói: “Một cái Thiểm Điện Miêu mà thôi, ta mua cũng chỉ cho vui a. Ân, chủ yếu là thấy bộ lông nó trắng như tuyết, trông đẹp mắt, hơn nữa rất nghe lời, nhu thuận, mà... Ha ha, Thiểm Điện Miêu bình thường, giá chỉ khoảng một ngàn năm trăm lượng bạc, cái con này giá lên tới hai ngàn lượng, đắt như vậy... Ta mua về nghiên cứu một chút...”

Trong chốc lát Vân Dương không còn gì để nói, hóa ra con hàng này thấy giá đắt mới mua... Quả là có tiền mà không chỗ tiêu rồi. Xem ra lần trước ta vẫn quá nương tay nha!

Lại nói, người nói nó là...

Thiểm Điện Miêu?

Vân Dương lập tức xam mặt lại.

Cái này mà là Thiểm Điện Miêu?

Thiểm Điện Miêu tối đa trưởng thành cũng chỉ là tam giai Huyền thú, còn con vật trước mắt này mới chỉ là ấu niên kỳ, mà cũng đã đạt đến tam giai,... Thế mà người gọi nó là Thiểm Điện Miêu sao?

Con hàng này gặp may mà không biết?

“Con mèo này không tệ.” Vân Dương nói.

“Vân huynh ưa thích?” Mã công tử lập tức cảm thấy mừng rỡ, thường ngày hắn muốn vuốt mông ngựa Vân Dương mà không biết nên bắt đầu từ đâu, vậy mà hôm nay lại phát hiện, Vân Dương cũng có thú yêu thích? Lập tức nắm lấy mèo con trong ngực đưa tới: “Còn xin Vân huynh vui vẻ nhận lấy.”

Vân Dương không còn gì để nói, thấy vật nhỏ đã bị cưỡng ép nhét vào trong lòng ngực của mình, gãi gãi đầu, không biết nói cái gì cho tốt.

Đây tuyệt đối không phải Thiểm Điện Miêu.

Mà hắn là... Một loại Huyền thú không biết tên. Hơn nữa... Chắc chắn không phải là Ngũ phẩm Huyền thú, chỉ nhìn nó còn chưa đầy tháng đã đạt đến tam giai, coi như nói nó là bát phẩm thậm chí cửu phẩm đỉnh phong Huyền thú, đều sẽ có người tin tưởng...

Bỏ ra hai ngàn lượng bạc ngân, có thể mua được thứ tốt như thế này, quả thực là nhân phẩm bạo phát!

Phản mộ tổ tổ tiên bốc khói xanh a!

Vị Mã hoàn khổ này phải bỏ số tiền lớn mới mua được, thế mà vừa đến tay lại đem đi tặng...

“Thật ngại quá...” Vân Dương thẹn thùng: “Dù sao cũng là đồ vật Mã huynh yêu thích...”

Mã công tử hào sảng cười to một trận: “Cái này có là gì! Bất quá chỉ là một con mèo! Vân huynh đem đi, nó còn có thể sống thêm mấy ngày, còn nếu để ta cầm về, mấy ngày nữa mua thêm một con Kim Lân Xà, lúc đó lại thành một nòi long hồ đầu...”

Long hồ đầu...

Mồ hôi Vân Dương trên trán tích tích cộc cộc rơi xuống.

Lúc này đây Vân Dương rất muốn hỏi tên họ Mã một câu: Có phải cho người một đầu Tiểu Long.. Người cũng có thể nấu hay không?

Ngoài ăn ra, người còn có thể làm cái gì?

“Đã như vậy, ta liền nhận lấy.” Vân Dương giả bộ khách khách khí khí nói: “Có cần ta trả lại cho người hai ngàn lượng bạc hay không?”

Mã công tử đại khí ung tay: “Vân thiếu gia, sao huynh có thể nói vậy? Chút tiền nhỏ này mà còn bắt huynh trả lại cho ta, không phải là mắng ta keo kiệt a? Giữa hai Huynh đệ chúng ta có giao tình bao năm? Đừng nói là một con mèo, coi như người muốn lão bà ta... Khụ khụ khụ, đương nhiên, không có khả năng người muốn lão bà ta, nhưng coi như người...”

Vân Dương xạm mặt lại ngắt lời hắn: “Đa tạ đa tạ... Chuyện không liên quan cũng không cần nói... Ân, Mã thiếu, ta thiếu người một cái nhân tình.”

Mã công tử lập tức mặt mày hớn hở.

Nhân tình của Vân thiếu gia a... Không phải là nói...

Vừa nghe câu nói này, hai mắt Tần công tử ngay bên cạnh đã trừng lớn như một hạt linh đan, gấp rút nói: “Vân thiếu gia, chỗ ta còn có một con...”

Vân Dương quay sang quan sát, chỉ thấy trong ngực hộ vệ sau lưng Tần công tử, ôm một đầu ngốc nghếch tiểu hắc hùng, liên tục giẫy dụa, trong miệng ô ô thét lên, ngạch, là tam phẩm Huyền thú...

Hắn khoát khoát tay: “Thật ngại quá, ta đã lấy mèo nhỏ của Mã công tử, thật sự không muốn làm phiền Tần huynh a...”

“Không có gì, không có gì...” Tần công tử vừa ôm lấy tiểu hắc hùng, cường ép nhét vào trong ngực Vân Dương: “Giữa Huynh đệ chúng ta cũng đừng khách khí, chỉ cần huynh muốn là được rồi...ha ha ha ha...”

Vân Dương vừa ôm tiểu hắc hùng, một trận choáng xồng thẳng lên não.

Ta muốn con mèo này là bởi vì nó có tiềm lực, còn con gấu của người thì có tác dụng quái gì?

“Cái này... Con mèo này, các người mua ở đâu?” Vân Dương giả bộ như vô tình hỏi: “Còn có hay không?”

“Có! Còn rất nhiều a!” Mã công tử nói một câu khiến cho Vân Dương quá đổi vui mừng. Huyền thú Bực này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, thể mà còn có rất nhiều? Quá tốt rồi!

“Ngay ở nhà bên kia, tính từ đây, một hai ba bốn năm... Nhà Thứ chín hoặc là nhà thứ mười gì đó... Có một cái sọt lớn, bên trong tất cả đều là mèo con như thể này.”

Mã công tử vừa nói xong, lại thấy một bóng người lấp lóe trước mặt, Vân Dương vốn đứng sờ sờ trước mặt họ vậy mà đã không thấy cả cái bóng...

“Người đâu?”

Mã công tử gãi đầu: “Đi đâu rồi?”

“Không biết.” Tần công tử cúi đầu, dáng vẻ có chút nản lòng thoái chí: Vân Dương đi rồi. Nhưng lại đem tiểu hắc hùng để lại.

Vân Dương không thu quà của mình...

Tần công tử cảm giác thế giới này đang chống lại hắn. Vì cái gì người thu mèo của họ Mã, lại không thu gấu của ta? Gấu của ta, ít nhất hơn so với mèo của hắn a? Coi như đem đi nấu ăn, cũng có thể làm nhiều mấy đĩa a...

Mã công tử khoái chí. Hừ hừ theo điệu hát dân gian: “Tần huynh, ta mời người uống rượu, chúc mừng một chút, oa ha ha...”

“Lão tử không rảnh!” Tần công tử oán hận liếc hắn một cái, quay người rời đi.

...

Dưới chân Vân Dương động tác nhìn như đi rất chậm, tựa như đang nhàn nhã tản bộ vậy, nhưng tốc độ lại vô cùng nhanh chóng.

Trong chớp mắt, liền vọt ra khỏi vị trí cũ vài chục trượng.

Gió lốc cuốn đến, Vân Dương dùng vạt áo che chắn cho mèo con trong ngực.

Nếu bị người trong nghề thấy ra, lấy tu vi bây giờ còn chưa khôi phục của hắn, tuyệt đối sẽ không giữ được.

Vì vậy.

Vân công tử vừa sải bước đi, tay trái đem tiểu bạch miêu cất kỹ, một chỉ tiểu kim hầu ngồi xổm trên bờ vai, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Kế Linh Sau lưng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, mơ mơ hồ hồ chạy theo Vân Dương, không biết tên này bị cái gì. Mới rồi còn rất tốt mà, tự nhiên đột nhiên phát điên?

Không phải đã nói đến đây tuyền sủng vật cho ta sao? Thế nào, nhìn cảnh này lại giống như ta đi theo hầu hấn vậy...

Trong mắt Vân Dương rất tập trung, khi mặt tiền cửa hàng của gian nọ vừa mới xuất hiện trong tầm mắt của hấn, Vân Dương liền nhận ra. Đơn giản, chỉ vì ngay trước mặt tiền cửa hàng, có một cái giỏ trúc lớn.

Bên cạnh Giỏ trúc, còn dựng thẳng một cái thẻ bài: Trân quý Huyền thú, con non Thiểm Điện Miêu.

Trong giỏ trúc, có một đám mèo nhỏ trắng như tuyết hoạt bát leo lên leo xuống.

Vân Dương lấy tốc độ trăm mét bắn vọt tới.

Vừa tiến lên, liền không nhận được có chút mắt tròn tròn.

Bởi vì... Phía trước giỏ trúc kia, đã có mấy người trẻ tuổi đứng đó, họ đang đưa tay đùa nghịch mấy con mèo nhỏ. Khi Vân Dương vừa nhìn thấy mấy người này, đồng thời Kế Linh cũng nhìn thấy.

Kế Linh biến sắc, xoát một tiếng ngoặt một cái, không biết đã biến mất ở nơi nào...

Mấy người này thân mặc cẩm y hoa phục, ánh mắt sắc bén, toàn thân mang theo một loại khí thế vô danh. Mặc dù không nói lời nào, nhưng dáng vẻ ung dung cùng ngạo khí đã tan vào tận trong xương tủy, vô luận như thế nào cũng không thể che giấu.

Không có ngoại lệ.

Chính vì như thế, Vân Dương có thể dễ dàng suy đoán trước những người trước mắt này là ai, căn bản không cần hỏi thăm này nọ.

Công tử ca trong Thiên Đường thành này, có ai mà Vân Dương không quen biết?

Kế Linh đã nói qua, Huyền thú thi đấu mỗi năm một lần, khi đó các thiếu gia tiểu thư của các đại gia tộc đều sẽ tham gia... Mà năm nay, tổ chức tại Thiên Đường thành.

Những người trước mắt này, rất hiển nhiên, chính cái gọi là thế gia công tử.

Mà đám gia hoả này, đều có chút con mắt.

Vân Dương giật mình, trên mặt cũng không lộ ra vẻ gì khác thường, xẹt tới. Chỉ thấy trong đám mèo nhỏ bên trong giỏ trúc kia, quả nhiên còn có ba con mèo con không giống bình thường, nhìn qua bề ngoài thì dường như là một, toàn thân tuyết trắng, tròn mắt mơ hồ xanh lam. Mặc dù hình thể còn nhỏ, lại mơ hồ có một loại thái độ cao ngạo khinh thường ở cùng với những con mèo khác.

Vân Dương nhìn kỹ lại, chỉ thấy ba con kia hiển nhiên cũng không có bằng con mèo trong lồng ngực hấn, nhiều nhất, cũng chỉ là Huyền thú còn tới nhị giai...

Nhưng cũng đã rất hiếm thấy.

Ba tên công tử ca kia cũng đang nghi hoặc.

“Mấy con mèo con này rất kỳ quái.” Một tên áo xanh lam trong ba người nói.

“Ừm, đúng vậy... Hấn là ăn được thiên tài địa bảo nào đó?” Một tên áo trắng nói.

“Nhỏ như vậy, đã là nhị giai. Có vẻ như...” Một cái áo xanh nói.

“Đáng tiếc... Chỉ là Thiểm Điện Miêu...” Thanh niên mặc áo lam có chút tiếc hận chép miệng một cái: “Cho có cơ duyên cỡ nào, ăn được thiên tài địa bảo gì dẫn tới được như vậy, cũng bất quá là Thiểm Điện Miêu mà thôi...”

Vân Dương thở dài một hơi.

Chỉ là Thiểm Điện Miêu mà thôi?

Xem ra mấy tên này cũng không có mắt nhìn. Như vậy dễ làm hơn nhiều a.

Vân Dương tưởng tượng, chuyện này cũng bình thường. Nếu không phải Bát ca Phong Tôn có một bản «Sơn Hải Dị Thú Đồ Chí», khi hấn rảnh rỗi liền đọc một chút, thì hiện tại chắc chắn cũng sẽ không nhận ra. Dù sao, nó quá thừa thớt, trong truyền thuyết tuy có, nhưng người đã chứng kiến lại rất ít, mà người nhìn thấy cơ bản là thấy bộ dạng khi trưởng thành vô cùng hung ác của nó.

Càng không cần nói, mấy tên tiểu gia hóa sống trong nhung lụa từ nhỏ này, sao có thể phát hiện ra bất thường khi còn có hai đạo thủ pháp che dấu cao minh...

“Mấy con tiểu bạch miêu này thật sự là không tệ...” Vân Dương mang theo tiểu kim hầu đang ngồi xỏm bờ vai, phần khời ngồi xỏm xuống... Thuận tiện giấu kín mèo con trong ngực, đồng thời tản mát ra một đạo khí tức của Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, nhập vào thân thể mèo con trong ngực.

Mèo con thoải mái cuộn tròn thân thể, gặm gừ khê khê nhưng cũng không chút động đậy...

Cùng lúc đó, ba đạo lực lượng yếu ớt khác của Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, cũng đã rơi vào trên thân ba con mèo con trong giỏ trúc. Lại phóng ra ý trấn an.

Ba con mèo con vừa mới ngẩng đầu muốn bò qua chỗ Vân Dương lập tức lại nằm xuống uể oải bất động.

Mặc kệ những người này là ai, mặc kệ kế hoạch đã định của hắn là cái gì. Nhưng, mấy tiểu gia hóa này, nhất định phải cướp đến tay!

Trong lòng Vân Dương thầm quyết tâm

“Ta muốn mua!” Tất cả hành động của Vân Dương, đã thuyết minh rõ ràng ba chữ này.

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Có dám đánh cược với ta?

Dịch Giả: Thiệu Bàn Tử

Hết thấy thời điểm Vân Dương hành động cũng không chú ý tới, ba tên công tử khi nhìn con khi trên đầu vai của hắn, sắc mặt tất cả đồng thời biến đổi, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, cẩn thận dò xét lại Vân Dương, ánh mắt không ngừng đảo qua tiểu kim hầu trên người hắn.

“Chường quý!” Vân Dương đứng lên, trực tiếp hỏi: “Mấy con mèo nhỏ này tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Chường quý vui mừng quá đổi, Khuôn mặt mập mạp của hắn cười như hoa: “Công tử thật sự là hảo nhân lực, mấy con này chính là ấu thú Thiểm Điện Miêu rất trân quý, là ta bỏ giá tiền rất lớn mua lại...”

“Bớt nhiều lời đi, người nói thẳng bao nhiêu tiền một con chẳng phải xong rồi sao?” Vân Dương đã có chút không nhịn được nói: “Thiếu gia ta mua về đưa cho mỹ nhân chơi đùa, dù sao ta cũng không thiếu tiền!”

Chường quý trong lòng vui mừng, vừa rồi mới có một tên hoàn khố mua một con, hiện tại lại tới một tên hoàn khố khác! Loại người này, đều là siêu cấp dê béo a... Nghĩ vậy lão liền thận trọng nói: “Cái này, không biết công tử thích con nào?”

Vân Dương đứng đấy thẳng tắp, bày ra dáng vẻ đại tài khí thô, tiện tay chỉ chỗ nói: “Cái này, cái này, cái này, cái này, cái này... Nếu như giá tiền phù hợp, ta liền mua hết.”

Hắn chọn năm con, ngoại trừ ba con vẻ ngoài có vẻ đặc biệt ra, còn có hai con là Thiểm Điện Miêu chân chính.

Béo chường quý lập tức vui mừng quá đổi nói: “Công tử nếu muốn mua nhiều như vậy... Ta có thể thêm ưu đãi a...”

“Chậm đã!”

Một vị công tử mặc lam bào ung dung nói: “Vị huynh đài này, mấy con mèo con này là chúng ta nhìn thấy trước.”

Vân Dương quay đầu: “Vị công tử này không biết có ý gì?”

Thanh niên mặc áo lam từ từ nói: “Ý tứ rất đơn giản, mấy con mèo con này, ta muốn.” Hắn mặc dù không biết mấy con mèo con này có chỗ không tầm thường. Nhưng khi nhìn thấy Vân Dương đi tới với dáng vẻ con nhà giàu muốn mua sạch, trong lòng hắn có chút không thoải mái, theo bản năng muốn đối đầu một chút.

Mà hắn lại mơ hồ cảm giác được: Đây là một cơ hội, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, bản thân sẽ hối hận.

Thanh niên mặc áo lam luôn luôn tin tưởng trực giác của mình. Lần này mặc dù không rõ một con Thiểm Điện Miêu nho nhỏ có tư cách gì để mình cảm thấy hối hận, nhưng hắn vẫn tuân theo trực giác mà làm việc.

Vân Dương cười hi hi, nói: “Xin hỏi vị huynh đài này, người nói là người nhìn thấy trước, như vậy, xin hỏi người đã hỏi giá chủ tiệm chưa?”

Thanh niên mặc áo lam khuôn mặt có chút hung ác đứng lên, lắc đầu nói: “Ta chưa hỏi giá!”

Vân Dương mỉm cười: “Xin hỏi người, đã đưa tiền đặt cọc chưa?”

Công tử áo lam cau mày nói: “Không hỏi giá, làm sao có thể đưa tiền đặt cọc được?”

“Thì ra là thế.” Vân Dương ồ một tiếng, thân nhiên nói: “Xem ra, vị công tử này có ý tứ là... Người căn bản không muốn mua, nhưng khi thấy ta mua, lại đột nhiên muốn mua... Có phải đạo lý này hay không?”

Thanh niên áo lam nhất thời nghẹn họng.

Sự thật là như thế, trong mắt mọi người xung quanh, cũng chính là như vậy.

Ba người các người đứng ở chỗ này xoi mói, nhìn một hồi lâu cũng không mua. Hiển nhiên không có ý tứ muốn mua sắm. Hết lần này tới lần khác vị công tử áo tím tới hỏi giá, thời điểm người ta muốn mua, các người lại chặn ngang nói mình muốn mua, mà còn là mào bị bọn hắn nhìn thấy trước!

Đây không phải có chủ tâm quấy rối thì là cái gì?

Ánh mắt của ba tên gia hỏa đồng thời lảng lệ, như sáu thanh đao, đánh vào mặt Vân Dương.

Vân Dương lập tức cảm giác trên mặt đau nhói, giống như mặt của hắn bị lưỡi đao chém trúng vậy.

Thanh niên mặc áo lam khẩu khí thanh đạm, chậm rãi nhưng ẩn chứa uy hiếp nói: “Vị công tử này nói chuyện, có chút cường từ đoạt lý. Ta nếu không mua, sao có thể đứng nhìn lâu như vậy được? Sở dĩ không lập tức mua đi, chẳng qua là muốn chọn lựa một chút mà thôi...”

Hắn dừng một chút nói: “Huống hồ, dù cho lúc trước ta không muốn mua đi chăng nữa, nhưng hiện tại bản công tử đột nhiên có hứng thú, muốn mua thì sao... Đó chính là muốn mua! Bản công tử nhìn thấy trước, tự nhiên là thuộc về bản công tử.”

“Người nhìn thấy trước, liền thuộc về người?” Vân Dương cười một tiếng.

“Đó là đương nhiên!” Thanh niên mặc áo lam hừ một tiếng.

Vân Dương cười ha ha nói: “Xin hỏi công tử có biết thiên hạ đệ nhất mỹ nữ năm đó Thủy Lam Thanh hay không?”

Hắn đột ngột chuyển chủ đề.

Thanh niên mặc áo lam con người co rụt lại, nói: “Người có ý gì?”

Vân Dương thân nhiên nói: “Thủy Lam Thanh vào thời điểm 30 năm trước, được giang hồ công nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ. Trước khi nàng gặp được trượng phu của nàng, thì có vô số người ái mộ nàng ta, trong đó bao gồm cả đệ nhất cao thủ thời đó Lăng Tiêu Túy. Nhưng cuối cùng nàng vẫn gả cho một người khác cũng chính là trượng phu hiện tại của nàng đó thôi.”

Thanh niên mặc áo lam sắc mặt bỗng thay đổi.

Vân Dương thân nhiên nói: “Nếu như ta vào thời điểm đó mà gặp được Thủy Lam Thanh, ta cũng sẽ... Ái mộ nàng. Mặc dù, nàng chưa hẳn để ý tới ta. Nhưng ta có thể nói, ta nhìn thấy trước, Thủy Lam Thanh chính là của ta hay không?”

Thanh niên mặc áo lam sắc mặt càng khó coi hơn.

Lăng Tiêu Túy, Thủy Lam Thanh.

Đây là một đôi thần tiên quyền lực mà Thiên Huyền đại lục công nhận. Trong đó Lăng Tiêu Túy là một vị nhân vật trong truyền thuyết, được mọi người công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ!

Thần Long yêu kiều, hồng trần diêu.

Nhất hồ nhất kiếm, túy lăng tiêu Tứ Hải Bát Hoang, ứng vô số Anh hùng thiên hạ tôn chí cao!

Vân Dương vậy mà dám đem vị nhân vật này ra so sánh, thật sự phải nói là gan to bằng trời.

Dựa theo tính cách luôn trầm ổn của Vân Dương, nếu chỉ là mấy con mèo con này không có chỗ đặc biệt mà nói, đối mặt với đệ tử thế gia vọng tộc, Vân Dương tất nhiên sẽ lui một bước, cũng không cho rằng bản thân bị mất mặt bao nhiêu cả.

Dù sao trên đời này cường giả rất nhiều. Có rất nhiều ân oán oán từ những chuyện vụn vặt mà nảy sinh. Loại phiền phức như thế này, Vân Dương tất nhiên sẽ không nguyện ý đi truỵ lạc.

Nhưng, giờ phút này vì mấy con mèo con, Vân Dương lại không thể không tranh!

Cũng không phải vì cuộc đánh cược của Kế Linh. Mà là... Mấy con mèo được bị gọi là “Ấu thú Thiểm Điện Miêu” Đây thật sự là một tồn tại đáng gờm!

Một khi trưởng thành, tất nhiên là một trợ lực cực kỳ kinh bố cho hần!

Cơ hội bực này, có lẽ trong cả đời hần, cũng chỉ có thể gặp được một lần mà thôi, Vân Dương há có thể không cố gắng tranh giành đến cùng?

Mà nếu như... Không tranh... Làm sao có thể đạt được thứ mình muốn... Đây là một cơ hội cho hần!

Thanh niên mặc áo lam ánh mắt hung ác nham hiểm gắt gao nhìn chăm chăm Vân Dương một hồi lâu rồi nói: “Đã như vậy, thì đấu giá đi, người nào trả giá cao liền được, cái này cũng không thể nói ta khi dễ người a?”

Hần rất tức giận, nhưng không biết vì cái gì, lại đem lửa giận áp chế lại.

Vân Dương thần nhiên nói: “Người có thể nói ra câu nói này, liền biểu thị rằng, người rất tự tin tiền của người so với ta nhiều hơn, nhất định ta sẽ đấu không lại. Nhìn qua tự như công bằng, nhưng kỳ thật chỉ là sửa lại loại phương thức khác, từ ý thể hiếp người, thì bây giờ biến thành dùng tiền nện người mà thôi. Người nói xem, như vậy có gì gọi là công bằng?”

Thanh niên mặc áo lam hít một hơi thật sâu: “Mấy con mèo con này, ta nhất định phải đạt được!”

“Người nhất định phải đạt được, ta cũng vậy. Tất cả mọi người là tính khí như nhau, cũng không có cách nào khác. Như vậy đi, người có dám cùng ta cược một ván hay không?” Vân Dương trầm ngâm một chút, nói: “Dùng một loại phương thức tuyệt đối công bằng! Có chơi có chịu, như thế nào dám không?”

Thanh niên mặc áo lam hỏi: “Cược? Đánh cược như thế nào?”

Vân Dương nói: “Dem mấy con mèo con này ra cược. Người và ta đều là lần đầu tiên nhìn thấy mấy con Thiểm Điện Miêu này. Vậy thì cược như vậy, mấy con mèo con này nguyện ý đi theo ai thì của người đó. Chúng ta có dùng bất kỳ vật gì có thể hấp dẫn Huyền thú, hoặc là đồ ăn, hoặc là linh dược. Để hấp dẫn mấy con mèo con này. Cho bọn chúng tự mình nhận định chủ nhân! Như thế nào?”

Thanh niên mặc áo lam hít một hơi thật sâu.

Nhìn giỏ trúc nhốt một đám mèo con, thần sắc trong mắt biến ảo.

Vân Dương cảm giác được trong nháy mắt, có bảy tám đạo thần niệm quét qua thân thể của hần.

Trên dưới trái phải.

Loại thần niệm này, mục đích là tìm kiếm. Vân Dương từ những loại thần niệm này có thể nhận thấy hương vị Tầm Bảo. Lập tức minh bạch.

Đây là bọn hần muốn nhìn tra xem trên người hần có thiên tài địa bảo có thể hấp dẫn Huyền thú hay không. Hần thần nhiên đứng đấy, mỉm cười nói: “Làm sao? Vị công tử này, người không dám đánh cược hả?”

Hần từ khi bắt đầu tranh đoạt, đã không còn nghĩ tới việc làm hòa với đối phương rồi.

Chỉ nhìn dáng vẻ của những người này, đều là một đám công tử thế gia tự cho mình là cao siêu. Nếu muốn hai bên cạnh tranh mà không có điều tra nhau một chút, gần như không thể.

Nhưng nếu thật sự trở mặt, dù sao cũng đã đem người ta đắc tội rồi, vậy thì, bản thân cũng phải tranh thủ thu thêm một chút lợi ích nữa a.

Hiện tại, đã đến thời khắc thu lưới rồi.

Tâm tư của Cửu tôn, há có thể dễ xúc động như vậy.

Đối diện hần, trên mặt thanh niên áo lam lộ ra nụ cười sâu xa khó hiểu, ánh mắt của thanh niên đó giống như ánh mắt của một con chim ưng nhìn hần vậy.

Hần đã xác định.

Tên gia hỏa này trên người cũng không mang đồ vật nào có thể hấp dẫn Huyền thú. Xem ra, đánh cược lần này mình thắng chắc! Không khỏi tâm tình cũng buông lỏng xuống.

“Người thật sự muốn cùng ta cược?” Thanh niên mặc áo lam dáng vẻ không biết nên khóc hay cười nữa. Bên cạnh hần, hai người đồng bạn cũng trưng một dáng vẻ xem kịch vui.

Thanh niên mặc áo lam này mặc dù không phải Tuần Thú sư, nhưng là thười nhỏ cũng đã tiếp xúc qua nghề thuần thú này rồi, còn chìm đắm vào nó thời gian không ngắn nữa, một Tuần Thú sư bình thường, chỉ sợ cũng không đạt được trình độ như hần.

Mấy tên hộ vệ phía sau hần nháy mắt lẫn nhau. Một người trong đó lập tức rời đi.

“Bất quá, tiền đặt cược của bản công tử rất cao, không phải bình thường người có thể tiếp nhận được.” Thanh niên mặc áo lam cười tủm tỉm nhìn Vân Dương, dáng vẻ như mèo đùa giỡn chuột vậy.

Vân Dương nhú mày nói: “Vị công tử này nói đùa sao? Tiền đặt cược của chúng ta, chẳng phải là đã sớm định rồi sao? Chính là mấy con mèo con này a? Người nào thắng, liền thuộc về kẻ đó.”

Thanh niên mặc áo lam thận trọng cười cười, từ từ nói: “Chỉ là mấy con Thiểm Điện Miêu mà thôi, còn không đáng để bản công tử đánh cược.”

Vân Dương nhìn có chút ngập ngừng, nhưng sau đó, trong mắt cũng lóe ra ánh sáng sắc bén, thân nhiên nói: “Nếu là vị công tử này nhất định phải bức ta đặt thêm một chút bảo vật khác, thì bản công tử cũng chỉ có thể vui vẻ tiếp nhận mà thôi.”

Thanh niên mặc áo lam cười cười: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Ở một góc bên vệ đường, Kế Linh che miệng cố gắng không cho bản thân cười ra tiếng, trong có vẻ rất chật vật.

Thời điểm nàng nghe Vân Dương nói muốn mua mấy con mèo con kia, Kế Linh cũng cảm giác được tên gia hỏa Vân Dương này chỉ có một bụng ý nghĩ xấu mà thôi, khẳng định đang gài bẫy đối phương. Kế Linh căn bản không cho rằng mục đích thật sự của Vân Dương chỉ là mấy con Thiểm Điện Miêu tầm thường đó.

Nghe thấy Vân Dương nói muốn đánh cược, mà lại dùng phương thức đánh cược như thế. Kế Linh xém chút nữa đau bụng.

Tới siêu giai Huyền thú như Thiên Huyền Linh Hài cũng đối với Vân Dương ngoan ngoãn như thế, mấy tên này lại muốn so độ tán thành của Huyền thú với hần? Đây không phải đưa tiền cho người ta hay sao?

Sau đó nàng nhìn thấy Vân Dương từng bước từng bước bị gã kia ép sát, nhưng lại lấy lui làm tiến, thế mà đem tên gia hỏa kia vào bẫy. Kế Linh tròn trố mắt, chỉ cảm thấy không biết nói gì cho phải.

Mấy tên thế gia công tử này gặp phải Vân Dương, quả nhiên bất hạnh.

Bị Vân Dương coi như heo làm thịt, mà tên gia hỏa này lại muốn buộc Vân Dương đặt thêm. Chuyện này, kỳ diệu đến cực điểm. Người mà thua thì cũng không chiếm lại được...

Tại sao trên đời này lại có người tự hành hạ mình như thế?

Kế Linh cảm giác mình thật sự mở rộng tầm mắt. Bẫy rập của người ta còn chưa đào xong thì bản thân liền gặp không thể chờ được nữa lao vào giúp hần đào hố, rồi cũng tự mình nhảy vào luôn... Thật đúng là trên đời này không có người đứng cảm như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thu lưới

Ngay sau đó, một tên hộ vệ tiến lên, nói thềm mấy câu bên tai thanh niên áo lam.

Mắt hần đột nhiên sáng lên, ngẩng đầu nhìn Vân Dương, mỉm cười, nói: “Bản công tử còn tưởng... Ha ha, hóa ra cũng không phải hạng người vô danh. Vân công tử, ngưỡng mộ đã lâu.”

Vân Dương lộ ra một tia ngoài ý muốn: “Ách?”

Thanh niên áo lam tựa như hết thấy đều là nắm trong tay, trầm chậm nói: “Thiên Ngoại Tiêu Dao Hài công tử, Thiên Đường thành đại danh鼎鼎 a... Ha ha, nếu Vân công tử có thân phận như thế, như vậy, tiền cược lần này, bản công tử cũng không cần lo lắng.”

Con người Vân Dương co rụt lại: “Người điều tra ta?”

“Không nên nói điều tra nặng như vậy, bất quá, biết người biết ta, bách chiến bách thắng.” Thanh niên mặc áo lam nói: “Không biết Vân tiểu hầu gia dùng cái gì để cược với ta đây?”

Vân Dương nhú mày, lộ ra một bộ dáng vẻ do dự.

Khóe miệng Thanh niên mặc áo lam khẽ nhếch lên bao hàm một tia khinh thường, nói: “Nếu Vân công tử đã muốn cùng bản công tử đánh cược, không

phải... Ngay cả tiền đặt cược cũng không bỏ ra được a?”

Vân Dương nhướn mày lên: “Chúng ta cược trăm vạn...”

Thanh niên mặc áo lam trào phúng cười một tiếng, ngắt lời Vân Dương, nói: “Mọi người đều là người trong giang hồ, vàng bạc với chúng ta mà nói chỉ là đồ vật thế tục, đem ra đánh cược không khỏi có chút không thích hợp a. Vân công tử vẫn là nên đổi mấy thứ khác.”

Hai tên thế gia công tử khác nhìn không được ha ha cười.

Mỗi lần nhìn thấy lam bào công tử dùng thủ đoạn, ép người ta vào đường cùng, khiến đối phương không còn cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn rơi vào sập đặt của bọn chúng. Mấy tay công tử ca luôn có một cảm giác khoái cảm khác thường.

Hôm nay cũng vậy.

Hiển nhiên, vị Thiên Đường thành Tiêu Dao Hầu công tử này, đã bị bằng hữu của bọn hắn ép đến tuyệt lộ.

Ắt hẳn táng gia bại sản, đối phương cũng phải giữ lại chút danh dự.

Vân Dương do dự một chút, tỏ vẻ ngoài mạnh trong yếu, nói: “Có điều, hai ta đánh cược lớn như vậy, cho dù bên nào may mắn thắng, không khỏi đều sẽ tổn thương hòa khí... Chúng ta vẫn là... Cho qua vấn đề này được chứ?”

Thanh niên mặc áo lam dễ gì mới thấy ép được Vân Dương lại bỏ qua? Mắt thấy một con cá lớn liền muốn lên câu, há có thể để hắn chạy trốn? Sầm mặt lại, sầm nhiên nói ra: “Vân công tử xem thường tại hạ sao? Ngươi nói cược, liền cược. Bây giờ ngươi nói không muốn cược, liền không cược? Ha ha... Mặc dù Vân công tử tại Ngọc Đường đế quốc quyền cao chức trọng, nhưng cũng không thể tiêu khiển người khác như vậy...”

Ánh mắt hắn nhú lại, từng chữ nói: “Huống chi... Tây Môn Vạn Đại Ta, cũng không phải đối tượng mà Vân công tử ngươi có thể trêu đùa.”

Tây Môn Vạn Đại.

Hắn rốt cục vẫn là nói ra tên của mình.

Vân Dương gật gật đầu, tựa hồ cái gì cũng không biết, nói: “Nguyên lai là Tây Môn công tử, xem ra, hôm nay Tây Môn công tử không đánh cược với tại hạ liền không bỏ qua?”

Nhưng trong lòng hắn lại run lên.

Tây Môn. Ân, thiên hạ bát đại gia tộc, Đông Nam Tây Bắc, Xuân Hạ Thu Đông. Xem ra, Tây Môn Vạn Đại này chính là người Tây Môn gia tộc?

Đang suy nghĩ, chỉ nghe Tây Môn Vạn Đại ngạo nghễ nói: “Không muốn cược, cũng phải cược!”

Mắt thấy Vân Dương đã bị bản thân dồn đến tuyệt lộ, Hắn sao chịu buông tay?

Tây Môn Vạn Đại đối với thủ đoạn của mình cũng không nhìn được cảm thấy kiêu ngạo. Từ đầu hắn vốn là đuối lý. Đồ vật mà người ta muốn mua, hắn chặn ngang một cược, căn bản là hắn không chiếm được đạo lý.

Nhưng một hồi, hắn phát hiện, a, tài ăn nói của bản thân lại tốt như vậy, từng bước từng bước dồn ép đối phương theo ý mình, hơn nữa còn muốn đánh cược... Đây không phải cơ hội vớt vớt chỗ tốt dễ dàng a?

Hắn vung tay lên, giễu cợt nói: “Thế nào, chẳng lẽ Vân công tử... Lại không đánh cược nổi?” Ngụ ý câu này, chính là ngươi mở lời khiêu khích đánh cược, ta ứng chiến, ngươi lại không dám cược nữa?

Khuôn mặt Vân Dương lập tức đỏ bừng lên, cả giận nói: “Ai không đánh cược nổi? Ngươi muốn đánh cược gì, bản công tử đều tiếp!”

Trúng phép khích tướng của bản công tử.

Trong lòng Tây Môn Vạn Đại thầm mừng rỡ, nhân cơ hội một câu xúc động của Vân Dương vừa ra khỏi miệng, nói thẳng: “Bản công tử ra thất giai huyền đan một viên, huyền thạch 100 khối, một thanh Phượng Minh bảo đao trong Thất Kiếm Tam Đao mà đệ nhất thợ rèn Âu Hồn Từ ngàn năm trước tạo thành... Bất quá, không biết Vân công tử có thể dùng cái gì để cùng ta đánh cược?”

Tây Môn Vạn Đại vừa dứt lời, tiếng bàn luận liền theo đó mà vang lên khắp toàn trường.

Thất giai huyền đan một viên! Thất giai Huyền thú huyền đan, nếu là quy đổi thành hoàng kim, chỉ ít cũng trăm vạn trở lên. Giá trị quả là liền thành. Còn có huyền thạch, càng là siêu cấp thuốc bổ dành cho huyền giả tu luyện. Năng lượng trong một viên huyền thạch, có thể hấp thu trong vòng ba ngày, sau khi hấp thu hết, công hiệu không kém bẻ quan tu luyện một năm! Đây càng là đồ tốt có tiền mà không mua được.

Về phần Thất Kiếm Tam Đao mà Âu Hồn Từ tạo thành, càng là thần binh lợi khí cả thế gian công nhận. Trong đó có Thiên Tuyền bảo kiếm. Hiện tại chính là trấn quốc chi bảo của Đông Huyền đế quốc, từ đó có thể suy đoán giá trị Thất Kiếm Tam Đao này.

Ba món đồ này, mỗi một thứ đều là trân phẩm tuyệt đại đa số người trên đời này cả đời cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một lần! Vân Dương có cái gì tương ứng để cược a?

Ánh mắt Vân Dương quả nhiên có chút trù trừ.

Còn có chút chán kinh.

Đây là sự thực. Bởi vì hắn cũng không nghĩ tới, gia hỏa này lại đem tiền đặt cược ép lớn như vậy. Đối với Vân Dương mà nói, quả là thiên hàng hoành tài a!

(tiền bạc trên trời rơi xuống)

Đã như vậy, chính hắn không ngại chơi một ván lớn.

Thấy Vân Dương chán kinh, Tây Môn Vạn Đại càng thêm đắc ý.

“Vân công tử nghĩ thế nào?” Tây Môn Vạn Đại chậm rãi nói: “không bằng Vân công tử chỉ chọn một loại trong đó để cược, cũng được a.”

Vân Dương hít một hơi thật sâu, nói: “Những thứ này của Ngươi còn chưa đủ!”

Tây Môn Vạn Đại cùng hai tên đồng bạn đồng thời sùng sốt. Những thứ này còn chưa đủ?

Ngươi chỉ là một tên nhai tử của hầu tước, lại còn là hầu tước của quốc gia thế tục, có thể xuất ra vật gì tốt?

Vân Dương do dự một chút, mới nói: “Ta dùng một đầu ấu thú cừ phẩm Huyền thú đánh cược với ngươi! Những thứ này, giá trị chưa đủ!”

Trong lòng Vân Dương cũng hít vào một hơi thật dài, hắn biết câu nói này phun ra, bản thân hắn sẽ bị vô số người chú ý! Nhưng có như vậy thì sao.

Đánh cược, đầu chỉ vì thắng chút đồ a? Hừ...

Cừ phẩm Huyền thú ấu thú!

Ngay cả Tây Môn Vạn Đại cũng bị mấy chữ này chấn tê cả da đầu.

Trong truyền thuyết cừ phẩm Huyền thú a! Dù là trong rừng rậm hay là xã hội loài người, đều là Vương giả tồn tại đứng tại đỉnh Kim Tự Tháp!

“Ngươi có cừ phẩm Huyền thú ấu thú?” Ánh mắt Tây Môn Vạn Đại lập tức trở nên nóng rực. Mơ hồ tham lam, căn bản không che giấu.

“Đương nhiên.” Vân Dương tựa hồ có chút hối hận: “Nhưng nếu ngươi không dám đánh cược vậy coi như...”

“Ta cược!” Tây Môn Vạn Đại bỗng nhiên ngắt lời Vân Dương, ánh mắt sáng rực: “Nhưng ấu thú cừ phẩm Huyền thú của ngươi, ở đâu?”

Cho dù là cừ phẩm Huyền thú thiên phú yếu nhất, trước mặt cao thủ bình thường, đó cũng là tồn tại vô địch a.

Cừ phẩm Huyền thú ở đâu?

Trong lòng Vân Dương bật cười.

Hắn rất muốn nói, ngay tại trong giỏ lớn trước mắt ngươi.

Mấy con mèo con này chính là...

Mấy tiểu gia hỏa này, không biết vì có gì luân lạc tới nơi này, hơn nữa Tiên Thiên suy yếu, lại còn trước khi đến đây, trên thân bị cha mẹ của bọn chúng hạ cấm chế, làm cho người khác không thể phân biệt được.

Nhưng chỉ cần đến trong tay hắn, thời gian một đêm, liền có thể để bọn chúng khôi phục nguyên dạng, trở thành ấu thú cừ phẩm Huyền thú giá trị liên thành.

“Nếu Tây Môn công tử tin tưởng, vậy liền cược.” Vân Dương thản nhiên nói: “Ấu thú cừ phẩm Huyền thú, hiện tại mặc dù không ở trên tay của ta, nhưng ta nói có, chính là có.”

Hắn ngẩng đầu, mỉm cười: “Nếu ta lừa gạt ngươi, chỉ sợ ta nhận không nổi Tây Môn gia tộc lừa gạt a.”

Ánh mắt Tây Môn Vạn Đại sáng lên, lạnh lùng nói: “Ngươi biết là tốt!”

Vân Dương nói tới mức này, Tây Môn Vạn Đại đã tin tưởng không nghi ngờ.

Hiện tại đến phiên hắn phát sầu.

Có cái gì, có thể so sánh với giá trị ấu thú cừ phẩm Huyền thú?

Đó là tồn tại có thể trưởng thành thành Cửu giai Huyền thú a. Trước đó chính hắn có nói tới thất giai huyền đan, 100 huyền thạch. Cùng với một cây đao, căn bản là không đủ.

Những thứ này có thể cho một người nhanh chóng phát triển, nhưng cũng chỉ thế thôi. Cùng cửu giai Huyền thú mà so sánh... Tất cả chỉ là phù du. Dù sao, chính Tây Môn gia tộc của hắn, khi trước có thể trở thành một trong bát đại gia tộc, cũng bởi vì tiền bối gia tộc có một đầu cửu giai đỉnh phong Huyền thú làm đồng bạn chiến đấu.

Nhờ đó mới từng bước một đặt vững cơ sở cho Tây Môn gia tộc quật khởi sau này.

Bây giờ, Tây Môn gia tộc đã tồn tại gần 1500 năm!

Từ đó có thể thấy, dù là 100 đầu bát giai đỉnh phong Huyền thú, cũng so ra kém một đầu cửu phẩm sơ giai Huyền thú!

Đây là cấp độ áp chế, Thương Thiên pháp tắc, không thể thay đổi.

Nếu hắn có được ấu thú cừ phẩm Huyền thú, như vậy... Không chỉ là bản thân trở thành người thừa kế số một trong gia tộc, mà... Toàn bộ Tây Môn gia tộc, sẽ từng bước phát triển lớn mạnh, trở thành đứng đầu bát đại gia tộc trên đại lục, thậm chí càng siêu việt một bước!

Ánh mắt Tây Môn Vạn Đại càng ngày càng nóng.

Hai tên công tử ca bên cạnh hắn sắc mặt lập tức cũng thay đổi!

Đều là công tử thế hệ trẻ tuổi thân phận ngang nhau, há có thể không biết tầm quan trọng của cửu phẩm Huyền thú?

Nếu cửu phẩm Huyền thú bị Tây Môn Vạn Đại lấy được... Cái này...

Ánh mắt Hai người nhìn Vân Dương lập tức trở nên nguy hiểm.

“Ta ra hai viên thất giai Huyền thú nội đan!” Tây Môn Vạn Đại đã gần như điên cuồng: “Lại thêm 500 huyền thạch, 30 Huyền Tinh. Một thanh bảo đao trong Thất Kiếm Tam Đao, lại thêm.. Một cái hứa hẹn cam đoan Vân gia các người an toàn! Hứa hẹn này, dù là ta cược thắng, hay thua, đều tuyệt đối hữu hiệu! Ta có thể phát thệ đối với Thương Thiên đại địa!”

Huyền đan tăng gấp đôi, huyền thạch tăng thêm bốn lần. Hơn nữa còn tăng thêm 30 Huyền Tinh, phải biết, giá trị một khối Huyền Tinh, có thể so sánh với 100 khối huyền thạch! Nhưng thực tế hoàn toàn không thể đánh đồng.

Vị Tây Môn Vạn Đại công tử này, rõ ràng đã dốc hết toàn lực.

Nhưng câu cuối của hắn xuất ra, ngay cả Kế Linh ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó cũng có chút bội phục.

Vị Tây Môn Vạn Đại công tử này, cũng là không phải người không có đầu óc.

Vân Dương dưới phép khích tướng của hắn, lộ ra cửu phẩm Huyền thú. Chỉ sợ sau này tất trở thành mục tiêu công kích của vô số người. Vấn đề an toàn, chính là vấn đề lớn nhất. Tất cả những thứ mà Tây Môn Vạn Đại nói tới trước đó, cũng không sánh nổi giá trị một đầu cửu phẩm Huyền thú. Nhưng tăng thêm hứa hẹn cuối cùng bảo hộ Vân gia an toàn, lại có thể xứng đôi.

Dù thấy đầu óc Tây Môn Vạn Đại vẫn là rất linh hoạt, có thể nắm được trọng điểm chân chính.

Kế Linh thở dài thật sâu: Chỉ tiếc, người không có bất kỳ hy vọng thắng lợi! Tiền đặt cược càng nhiều, cũng chỉ có thể chứng minh Vân Dương thắng lại càng phong phú.

Có điều, Vân Dương lấy đầu ra ấu thú cừ phẩm Huyền thú?

Kế Linh cảm thấy, lúc này chính là lúc Vân Dương có thể chấp nhận tiền cược.

Quả nhiên.

Chỉ thấy Vân Dương hít vào một hơi thật dài, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn: “Cược!”

Mọi như Có thể ném ra, đều đã ném ra ngoài, chỗ tốt có thể lấy được, đã cơ bản đào móc đến tầng dưới chót nhất. Mục đích ngoài định mức hắn muốn đạt được, cũng đã đạt được.

Giờ là lúc có thể thu lưới a.

Dịch: xonevictory

Chương 18: Bẫy rập của người là do ta thiết kế

Dịch Giả: Thiều Bàn Từ

Chương 17: Bẫy rập của người là do ta thiết kế.

Mọi người vây xem không ai nghĩ ra được, chỉ tại thị trường giao dịch Huyền thú nhỏ nhỏ như thế này, mà có thể thấy một cuộc đồ ước kinh thiên động địa tới vậy! Trong lúc nhất thời, tất đều là trợn mắt hốc mồm!

Trước mắt bao người, hai người riêng phần mình tiến lên phía trước ba bước, vỗ tay thề, để định đồ ước.

Đồ ước chính thức thành lập.

Ánh mắt mọi người, đều chú ý tới giờ khắc lớn kia.

Chỉ là mấy con Thiểm Điện Miêu bình thường, nhưng bọn hắn lại chọn nó để quyết định thắng bại một trận cược kinh thiên!

Từ lúc bắt đầu mọi chuyện tới giờ, tràn đầy một loại cảm giác hoang đường không chân thực.

Thậm chí, người chung quanh mặc dù tận mắt nhìn toàn bộ quá trình phát sinh, nhưng trong đầu bọn hắn vẫn có chút mơ hồ —— đến tận cùng là vì cái gì đột nhiên nảy ra một trận đánh cược lớn như vậy?

Nếu mà nói Vân Dương chủ động khiêu khích, có nói muốn cùng đối phương cược một trận. Nhưng khi hắn nghe tiền đặt cược có chút lớn liền muốn rút lui. Điểm này là tất cả mọi người nhìn ở trong mắt. Đến cuối cùng cũng là bị Tây Môn Vạn Đại đưa vào tuyệt lộ, mới bắt đầu đi đánh cược một lần. Như vậy nhìn lại, cũng không phải Vân Dương chủ động cược nữa rồi.

Muốn nói là Tây Môn Vạn Đại chủ động, có vẻ như cũng không phải. Hắn hẳn là muốn khi dễ người khác một chút thôi, nhưng lại thực sự không nghĩ tới, khi dễ người ta một chút lại lâm vào cảnh đồ ước Huyền thú như vậy!

Tất cả con em thế gia nhìn Tây Môn công tử, ánh mắt đều là tràn đầy hâm mộ và ghen ghét.

Gia hỏa này làm sao có vận khí cút chó như vậy? Tùy tiện dạo một vòng thị trường Huyền thú, thế mà có thể gặp được loại đồ ước may mắn này! Là Cừu phẩm Huyền thú a!

Nếu đánh cược độ tán thành của Huyền thú với tên gia hỏa này, chẳng phải là dễ như trở bàn tay? Một cái...khụ khụ hầu tước chỉ tử của Ngọc Đường đế quốc, thế nào lại là đối thủ của con cháu của Tây Môn gia tộc một trong bát đại gia tộc chứ?

Tây Môn Vạn Đại có thể nói là tự nhiên kiếm được một cơ hội vùng lên cho gia tộc a...

...

Giữa không trung quang mang lóe lên, suu suu mấy đạo nhân ảnh giống như Thiên Ngoại Phi Tiên bay tới. Chính là người Tây Môn gia tộc đến!

Tây Môn Vạn Đại rốt cục yên tâm, có chút đắc ý nhìn hai vị đồng bạn phía sau, nhếch cằm ngửa đầu nhìn Vân Dương bằng cái mũi nói: "Bắt đầu đi."

Vân Dương hít một hơi thật sâu, ánh mắt phức tạp nhìn Tây Môn Vạn Đại, thật lâu không nói gì.

Tây Môn Vạn Đại nhíu mày: "Hả?"

Một cỗ không khí áp bức bỗng nhiên xuất hiện.

Người dám không cá cược?

Ta sẽ giết chết ngươi!

Vân Dương bắt đầu nói: "Bắt đầu! hươu chết vào tay ai còn chưa biết." Hắn còn làm ra bộ mặt nghiền răng nghiền lợi.

Làm cho Kế Linh núp một bên góc phố nhìn thấy, suýt nữa liền bật cười.

Con hàng này đã đem người ta đá vào hố, thế mà còn làm ra vẻ như mình rất bắt đầu dĩ...

Chương quỹ của hàng này rõ ràng cũng bị hù dọa. Khi mở giỏ trúc thả Huyền thú, Hai đuôi hần đều đang run rẩy.

Đứng sau lưng Tây Môn Vạn Đại có một lão giả mũi ưng, hai tay lão giả chậm rãi hất nhẹ một cái, một cỗ lực lượng vô hình phát tán ra, đám người chung quanh xoát một tiếng như đụng phải một lực lượng không thể kháng cự, đột nhiên hướng về bốn phía tản ra. Làm cho khu vực này đột nhiên xuất hiện một mảnh đất trống.

Tây Môn Vạn Đại đề nghị đem giỏ trúc lớn đặt ở giữa, sau đó hai người đứng cách đó 10 trượng, bắt đầu dẫn dụ mèo con.

Vân Dương nghĩ nghĩ một chút liền đáp ứng.

Nhìn thấy điều này càng khiến Tây Môn Vạn Đại mừng rỡ trong lòng.

Bầy rập của ta, đã hoàn toàn thành công! Mà cái tên ngu đần này, đã một cước đạp vào! Ha ha ha...

Trong đám người vây xem, cũng không ít người giẫm chân thờ dài: Cái tên ngu đần này, trên thân của ngươi bây giờ không có gì cả. Tương đương không có chuẩn bị bất kỳ thứ gì. Mà Tây Môn đại thiếu gia vì cuộc so đấu Huyền thú mà tới đây, há có thể không chuẩn bị một số thiên tài địa bảo hay sao? Ngươi đáp ứng trận này, chẳng khác nào đã thua chín thành chín!

Chủ cửa hàng đứng ở giữa run lấy bầy, tám con mèo con chờ đợi hiệu lệnh.

Vân Dương ngoài mười trượng khoanh chân ngồi xuống.

Kế bên hần, trong tay Tây Môn Vạn Đại xuất hiện một đồng đan dược tuyết trắng, cùng một cái chuông tinh xảo, linh động. Dường như hần đã tính trước rồi.

"Xong xong, họ Vân đầu đất kia khẳng định thua!" Có người ai thán.

"Đúng vậy a... Tây Môn Vạn Đại trong tay có Huyền Thú Đan, hơn nữa còn là cấp bậc cao nhất... Không chỉ có thế, hần còn có *Huyền Thú Hồn Linh, đây là lợi khí chung cực để đối phó Huyền thú a! Họ Vân kia có cái gì để tranh cùng hần chứ... Ai, vô có làm lợi cho Tây Môn gia tộc..."

*Huyền Thú Hồn Linh là một cái chuông!

Một vị thể gia công tử khác thờ dài.

Ngay từ đầu đám gia hỏa này còn ngóng trông Vân Dương có thể làm ra một cái gì đó hay ho. Tuyệt đối không thể để cử phẩm Huyền thú kia rơi vào tay của Tây Môn gia tộc. Nhưng xem điệu bộ này của hần, cả đám lập tức tuyệt vọng.

"Mọi người có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào." Tây Môn Vạn Đại ra vẻ đạo mạo nói: "Hiện tại chúng ta bắt đầu dẫn dụ Huyền thú, xem coi đám Huyền thú này sẽ chọn ta, hay chọn ngươi."

Vân Dương ghen hờn nhìn trần trời, một bộ bi phần mà thốt lên: "Tây Môn công tử, ngươi làm vậy, khó tránh khỏi có chút không công bằng a?"

Tây Môn Vạn Đại dương dương đắc ý nói: "Không có cái gì không công bằng ở đây cả. Ta vẫn là ta, ngươi vẫn là ngươi. Từ lúc bắt đầu tới giờ, ta cũng không có mượn nhờ ngoại lực, không lấy thêm bất kỳ vật gì, tất cả mọi thứ, đều là chính là vật trên người mình mà thôi. Mà ngươi cũng phải như thế. Nói cách khác, ngươi và ta chỉ có thể dựa vào thủ đoạn của mình mà thôi, khi Vân công tử ngươi đưa ra trận cá cược này. Ta và ngươi đều không dùng ngoại lực, cho nên bốn công tử cảm thấy..."

"Tất cả đều hợp lý, cũng không có bất kỳ sự mờ ám nào trong cuộc đồ ước a." Tây Môn Vạn Đại nghiêm mặt nói: "Trong tình huống này, nếu như ta thua, ta tự nhiên có chơi có chịu."

Vân Dương toàn thân run rẩy: "Ngươi!"

Tây Môn Vạn Đại nhú mày, gằn từng chữ nói: "Cuộc đánh cược của chúng ta, chính là thiên địa làm chứng! Chẳng lẽ... Vân công tử muốn bội ước hay sao?"

Vân Dương làm bộ bức mình mà chẳng dám nói ra, nói: "Đã như vậy, Vân mỗ nếu như có thua, cũng là có chơi có chịu, xem như kết giao thêm một người bạn vậy."

Tây Môn Vạn Đại cười to: "Vân công tử suy nghĩ thật thoáng! Đã như vậy, chúng ta bắt đầu đi."

Vân Dương mặt âm trầm nói: "Bắt đầu, thắng bại do trời!"

Tây Môn Vạn Đại đắc chí, trong lòng cười lớn, hiệu lệnh phát ra hiệu lệnh.

Chủ cửa hàng Huyền thú đem giỏ trúc lớn kia xóc lên, lập tức, tổng cộng là chín con mèo nhỏ tựa hồ mới sinh được khoảng mười ngày, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Khuôn mặt non nớt, sợ hãi nhìn chung quanh, meo meo kêu.

Bên kia, Tây Môn Vạn Đại đã đem một nắm lớn Huyền Thủ Đan vẩy xuống mặt đất, đồng thời, tay trái vận công, phát ra một cổ phong lực, đem viên hương khí đan dược thổi qua tới.

Mà tay phải cũng đồng dạng vận công, một luồng năng lượng dọc theo mặt đất vô thanh vô tức tràn ra, mục đích để ngăn cho Vân Dương có bất kỳ động tác nào khác.

Trong cùng một khoảnh thời gian đó, Huyền Thủ Hồn Linh ở cổ tay hắn không ngừng vang lên tiếng leng keng, phát ra từng đợt tiếng chuông kỳ ảo, tựa hồ mang theo một loại âm luật kỳ diệu...

Tam đại sát chiêu đều xuất hiện!

Tây Môn Vạn Đại nhất định phải thắng.

Vân Dương trên mặt vẫn là một bộ dáng vẻ không phục, không cam lòng bị người ta lừa gạt, hắn khoanh chân ngồi xuống, thể nội Sinh Sinh Bất Tử Thần Công đã bắt đầu toàn lực vận chuyển. Sinh Sinh Tạo Hóa Liên là non nhỏ nhỏ chấp chôn, tản mát ra Sinh khí mãnh liệt...

Đồng thời trên mặt Vân Dương hiện ra vẻ lo lắng, con mắt nhìn chăm chăm vào chín con mèo nhỏ, trong miệng lo lắng kêu gọi: "Con mèo... Nhanh, đến chỗ của ta... Đến đây đến đây... Ta sẽ bảo vệ các ngươi thật tốt..."

Bốn phía nổi lên một trận cười to.

Ngươi này cũng quá ngây thơ đi...

Có con mèo con nào có thể hiểu được lời của ngươi nói chứ?

Mùi thơm nồng đậm của Huyền Thủ Đan, cơ hồ đã bao trùm toàn trường.

Mấy con mèo con đứng chen chúc một chỗ, khiếp đảm hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, tựa hồ đang do dự, không biết làm sao...

Nụ cười trên mặt Tây Môn Vạn Đại ngày càng tươi.

Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy, mấy con mèo nhỏ này nhìn về phía mình ngày càng nhiều, ngày càng tập nập a...

Sau lưng hắn truyền tới thanh âm thờ dài.

Biểu hiện trên mặt Tây Môn Vạn Đại vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt hắn lại toát ra vẻ tàn khốc. Những tên thờ dài, đều là những người không hy vọng Tây Môn gia tộc đạt được cử phẩm Huyền thủ.

Bình thường bọn hắn gặp nhau xưng huynh gọi đệ, thật sự nghĩ không ra sau lưng bọn hắn đều có dị tâm. Sau việc này, ta phải thay đổi thái độ với bọn họ một chút...

Ngay vào lúc này, một tràng âm thanh không thể tưởng tượng nổi kinh hô!

Tây Môn Vạn Đại đột nhiên biến sắc, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong chín con mèo con kia, có hai con do dự một chút, liền có động tác. Đầu tiên là hướng về phía mình tiến lên hai bước, sau đó ngừng lại. Có vẻ do dự...

Cái đuôi bông bành lác lác, trong miệng phát ra tiếng kêu non nớt yếu ớt, bộ dáng xem ra có vẻ chưa quyết định rõ ràng được.

trong lòng Tây Môn Vạn Đại lập tức khẩn trương!

Ta chiếm cứ ưu thế lớn như vậy, các ngươi còn do dự? Do dự cái gì!

Còn không mau tới đây!

nhìn qua phía đối diện, Vân Dương bên kia còn đang phí công kêu gọi: "... Mèo con mau tới đây, mau tới đây mèo con của ta a..."

Nhưng, chính là dưới tiếng kêu to nghe qua có vẻ buồn cười này, vậy mà khiến cho hai con mèo con chậm rãi quay người... Hướng về phía Vân Dương đi tới!

Tất cả người ở chỗ này như hóa đá!

"Trở về a!" Tây Môn Vạn Đại lo lắng hét lớn một tiếng, mồ hôi trên trán từng giọt tuôn ra.

Nhưng khi hắn vừa hô xong, hai con mèo con kia giống bị giật mình, ngược lại hướng về phía Vân Dương chạy nhanh hơn! 10 trượng khoảng cách cũng

không tính là dài, hai cái con mèo nhỏ đứng đưa cái đuôi nhỏ, thất tha thất thểu chạy tới, nháy mắt đã đến trước mặt Vân Dương, bốn cái vuốt nhỏ của hai chi trước bọn nó đồng loạt giơ lên, vậy mà lại thân thiết ôm lấy bắp chân của hắn, ngửa đầu kêu to meo meo, tựa hồ muốn nói: "Người tốt, nhanh bảo hộ chúng ta đi, tên kia sắp hù chết chúng ta rồi... Cái miệng của hắn thật đáng sợ... Tựa như người điên a..."

Vân Dương "Vui mừng quá đổi" ôm lấy hai cái con mèo nhỏ, mặt mày hớn hờ, không ngừng vuốt ve, thân thiết đến cực điểm. Mà hai cái con mèo nhỏ cũng càng thêm thích thú trên người Vân Dương cọ qua cọ lại, phát huy sở trường nịnh nọt của chúng tới cực điểm.

Tham lam hô hấp mấy hơi trên người của hắn, trên mặt mèo hiện ra một mảnh thỏa mãn.

Bốn phía thì lại một mảnh hóa đá!

Tròng mắt tất cả mọi người đều trừng lớn.

Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Làm sao... Người ta chuẩn bị trang bị tận răng thì có dấu hiệu thất bại, ngược lại Thiên Đường thành Vân công tử không có một chút tu vi, không có thủ đoạn gì, càng không có linh đan diệu dược, nhìn qua không có một phương diện nào chiếm thượng phong cả.

Đã có hai con mèo lựa chọn chủ nhân cho mình.

Tất cả mọi người càng căng thẳng hơn. Ở đây hiện tại có khoảng hơn trăm người đang vây xem, thế mà không ai dám lên tiếng!

Tây Môn Vạn Đại cố gắng thúc giục huyền khí của chính mình, đem mùi thơm của đan dược thôi phát đến cực hạn, trên mặt mồ hôi tích tích rơi xuống...

Chỉ mới hai con, còn có hi vọng!

Còn có hi vọng a!

Nhanh tới đây với ta a...

Trong lòng Tây Môn Vạn Đại cầu nguyện.

Nhưng tất cả lại không như mong muốn.

Lại có một con con mèo nhỏ màu trắng nữa có động tác, nâng lên móng vuốt do dự một chút, đột nhiên xoay thân.

Hướng về phía Vân Dương chạy như bay!

Lại là một mảnh yên lặng!

Lần này càng nhanh hơn! Cơ hồ trong nháy mắt, con mèo nhỏ nhảy vào trong ngực Vân Dương, khoái hoạt, hài lòng meo meo kêu to.

Sắc mặt của Tây Môn Vạn Đại đã biến thành đáy nồi!

Ba con!

Chính mình vẫn chưa không thu được con nào.

Cả đám người đứng ở ngoài quan sát lúc này ai cũng miệng chữ O mắt chữ A, giống như một đám con rối, cả đám đều cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Quá bất hợp lý đi!

Ta nhìn thấy, nhất định không phải thật sự!

Làm sao có thể phát sinh một sự tình không thể tưởng tượng như vậy chứ.

"Công tử chó lo lắng, vẫn còn sáu con mèo a." Lão giả mặt đen của Tây Môn gia tộc lên tiếng an ủi: "Chúng ta vẫn còn hi vọng rất lớn!"

Tây Môn Vạn Đại khăn trương gạt đầu, trong lòng bàn tay hắn lúc này đã tủa đầy mồ hôi.

Sau một khắc...

Sáu cái mèo con còn lại đột nhiên có động tác.

Ba con trước đó, là thứ mà Vân Dương chân chính muốn. Còn lại sáu con kia, mới thật sự là Thiểm Điện Miêu.

Nhưng, dù cho là tam phẩm Huyền thú, đó cũng là Huyền thú! Tuy có chút trì độn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được thiên địa có đồ vật nào đối với mình

có lợi nhất!

Chỉ thấy sáu cái mèo con đồng thời meo một tiếng, quay người, cất bước đầy ưu nhã hướng về phía Vân Dương đi tới, càng chạy càng nhanh!

Trong mắt cả bọn mèo lúc này đều lóe lên thần sắc vui mừng, từng cái đuôi vui sướng lay động.

Tây Môn Vạn Đại mặt như màu đất, mồ hôi trên trán như thác nước chảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ta chọn cho người thứ càng tốt hơn!

“Đáng giận!”

Tây Môn Vạn Đại đột nhiên cuồng bạo hét lớn một tiếng, vron người đứng dậy, sắc mặt dữ tợn, một chưởng hung mãnh vung ra!

Một mảnh hào quang màu vàng thoáng hiện!

Ngay lập tức vài tiếng kêu thảm non nót vang lên!

Sáu con Thiểm Điện Miêu đang vô cùng vui sướng chạy về phía Vân Dương, trong nháy mắt liền bị đánh bay vào không trung. Máu tươi bắn ra như mưa rải khắp không gian.

“Dừng tay!”

Vân Dương giận dữ quát lớn, lách mình tiến lên.

Có điều động tác của hắn dù nhanh, nhưng tu vi cách Tây Môn Vạn Đại quá xa, chỉ kịp đưa tay bắt lấy một con mèo nhỏ, huyền khí liền bao phủ toàn thân mà tới.

“Oa!”

Thân thể Vân Dương run lên, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, mặt như giấy vàng.

Hiện tại tu vi của hắn căn bản không có khôi phục, đối mặt lực lượng như vậy, gần như không thể chống lại dù chỉ một kích.

Nhưng một đôi mắt, y nguyên lăng lệ nhìn phía đối diện: “Tây Môn công tử, thua không nổi rồi hả?”

Toàn thân Tây Môn Vạn Đại run rẩy, con mắt dữ tợn nhìn Vân Dương chằm chằm.

Hắn rất muốn không thừa nhận kết quả này. Nhưng... Đổ ược lại là thiên địa chứng kiến. Căn bản không thể để hắn chơi xấu.

“Nguyên cục... Chấp thua!” Tây Môn Vạn Đại sắc mặt dữ tợn, tựa như ác quỷ: “Những thứ này... Đều là của ngươi!”

Tất cả mọi người đương tràng hiện tại đều chưa lấy lại tinh thần từ trong ngạc nhiên.

Từng người ngậy ra như phỗng.

Thật sự nghĩ không ra, kết quả lại quý dị như vậy, đến tột cùng là như thế nào!

Tây Môn Vạn Đại nhìn từ đồ vật trên tay mình giao ra, trái tim đều run rẩy, trong mắt hắn mà lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Hai viên thất giai Huyền thú huyền đan. 500 mai huyền thạch, 30 mai huyền tinh, một thanh bảo đao!

Sau khi giao ra những thứ này, coi như chính Tây Môn gia tộc, cũng phải thương cân động cốt.

Đây là một khoản tài nguyên khổng lồ a.

Ngoại trừ thanh bảo đao này là chính hắn vất vả cầu khẩn gia chủ phụ thân của hắn mà đạt được, cũng là thứ duy nhất thuộc về chính hă, ngoài ra mấy thứ kia, đều thuộc về tài nguyên gia tộc!

Giao ra những thứ này, chỉ sợ hắn trong thời gian tới ở trong gia tộc sẽ chịu vô số áp lực. Đừng nói là tiến thêm một bước, ngay cả duy trì địa vị hiện tại

cũng tuyệt đối không làm được...

Sắc mặt Vân Dương tái nhợt, mỉm cười nói: “Tây Môn công tử quả nhiên là người đáng tin. Đa tạ đa tạ. Còn có... Về sau an toàn của hàn xá, còn xin nhờ Tây Môn gia tộc...”

Tây Môn Vạn Đại cơ hồ nhìn không được phun một ngụm máu ra ngoài, con mắt gắt gao nhìn chăm nhăm Vân Dương, cất tiếng nói: “Đó là đương nhiên, đồ ước đã nêu rõ, ta tất nhiên tận lực hoàn thành.”

Ánh mắt mọi người nhìn Vân Dương đều rất phức tạp.

Gia hỏa này, cứ như vậy thắng?

Nhưng, đến tột cùng là vì cái gì mà thắng?

Huyền Thú Đan của Tây Môn Vạn Đại còn tán lạc trên mặt đất, nghi vấn của mọi người vẫn chưa có lời giải.

Người Tây Môn gia tộc rời đi rất nhanh chóng, người vây xem cũng dần tán đi. Mặt khác ánh mắt mấy vị công tử ca nhi phức tạp đánh giá Vân Dương một hồi, cũng đều rời đi.

Vân Dương trong ngực ôm một cái Thiểm Điện Miêu. Con mèo con này là hắn vừa mới cứu giúp được, nhưng cũng đã bị trọng thương, hiện tại thân sắc uế oải, hai mắt như nhắm như không, trong miệng yếu ớt rên rỉ.

Vân Dương đưa một cỗ huyền khí vào thân thể mèo con nhỏ nhắn xinh xắn, miễn cưỡng thay nó duy trì tính mệnh.

Mặt khác, ba con tuyết trắng mèo con đều tụ tập dưới trước chân Vân Dương, xếp thành một hàng, ngoẹo đầu quan sát Vân Dương, hai đôi mắt hắc bạch phân minh.

Vân Dương cười cười, mấy tiểu bảo bối này cuối cùng cũng tới tay.

Hiện tại, chính hắn thế mà lại có tới bốn chỉ!

Suy nghĩ một chút đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

“Công tử, cái này...” Chương quý về mặt cầu xin.

“Không có việc gì, kể cả mấy con đã chết, đều tính cho ta.” Vân Dương nói: “Bất quá, chương quý, ta hỏi ngươi một chuyện.”

Chương quý vui mừng quá đỗi, Tây Môn Vạn Đại đánh chết mèo con của hắn, chưa bồi thường liền nghênh ngang rời đi, chương quý tự biết không thể trêu vào, đã chuẩn bị cam chịu không may, nghĩ không tới Vân Dương lại có thể sẵn sàng bồi thường, vậy thì thật là quá tốt rồi, lập tức cảm kích nói: “Công tử xin hỏi.”

Vân Dương trầm ngâm một chút nói: “Bốn con mèo con này... Ngươi là phát hiện ở đâu?”

Hắn chỉ vào bốn chỉ mèo con màu lông đặc biệt óng ánh tuyết trắng.

Chương quý lập tức có chút xấu hổ, nói: “Cái này... Là thời điểm nửa tháng trước, lúc rạng sáng, trước cửa nhà tại hạ đột nhiên xuất hiện một người bất tỉnh, sau đó ta đem hắn cứu vào, trong ngực của hắn, có bốn con mèo con này... Ta thấy đều là Thiểm Điện Miêu con non, liền dứt khoát để ở chỗ này bán... Khụ khụ...”

Ánh mắt Vân Dương sáng lên: “Người kia đâu?”

Chương quý thở dài, nói: “Từ khi ta cứu được hắn, hắn vẫn hôn mê, cho tới bây giờ, cũng không có tỉnh lại... Trong mỗi ngày chỉ là cưỡng ép rót một chút nước canh... Duy trì sinh mệnh. Cũng từng cho hắn cầu y vẫn được, nhưng... Ta... Tiểu nhân thực sự thanh toán không nổi được phí khổng lồ kia... E rằng hắn cũng không chịu được lâu...”

Vân Dương nói: “Mang ta đi xem.”

Nếu Vân Dương đoán không sai, có thể mang theo người bốn con Huyền thú con non này, tất nhiên là từ chỗ sâu trong Huyền Thú Chi Sâm trở về, hơn nữa, không biết đã trải qua bao nhiêu hung hiểm, thậm chí có thể đã xử lý hai đầu Huyền thú trưởng thành, mới lấy được mấy con non này trở về...

Người như vậy, ắt hẳn là tồn tại kinh thiên động địa?

Thế mà lại hôn mê trước một cái Huyền thú cửa hàng, còn được chủ cửa hàng cứu, hơn nữa còn đem Huyền thú con non của hắn thành Thiểm Điện Miêu mà bán ra...

Chủ cửa hàng mang theo Vân Dương đi vào.

Trong ngực Vân Dương ôm Thiểm Điện Miêu đã thụ thương, bốn con mèo con khác nhu thuận xếp thành một hàng đi sau lưng Vân Dương, một tác

cũng không rời. Thiên Huyền Linh Hầu thành thành thật thật ngồi xổm ở đầu vai hắn.

Thời khắc này, nhìn Vân Dương như là một tên nhân viên của gánh xiếc thú...

Kể Linh chẳng biết lúc nào đã đi theo bên người Vân Dương, cười tủm tỉm quan sát Vân Dương, một bức: Tiểu tử, chờ sau khi về nhà, ngươi phải giải thích cho ta... Tất cả.

Người khác có thể không biết, nhưng Kể Linh lại là rõ ràng.

Vân Dương lần này, đem Tây Môn gia tộc lừa thăm a!

Nhưng Kể Linh lại có một chuyện nghĩ mãi mà không rõ: Lấy thân phận Vân Dương bây giờ, hắn vì sao lại muốn đắc tội Tây Môn gia tộc đây? Căn bản là người của hai thế giới a.

Vân Dương, có điểm nào đắc tội nời?

...

Tại trong sường phòng phía sau Huyền thú cửa hàng, mùi thuốc xông vào mũi. Một người gầy trơ cả xương, hô hấp yếu ớt nằm ở trên giường. Mặt như giấy vàng, sắc mặt đã là một mảnh màu tro tàn.

“Mất thấy mệnh không lâu dài, nhưng... Ta thật sự là cứu hắn mà không được, dứt khoát để hắn thông khoái mà đi, nhưng lại không hạ thủ được...”
Mập mạp chường quỹ một mặt phiền muộn: “Mấy ngày nay sâu chết ta a.”

Vân Dương đến gần, quan sát một chút, nhũu mày, lập tức kiệt lực vận công, truyền chút sinh mệnh chi khí đi qua, nói: “Ngươi không cứu nời hắn, để ta đem hắn mang đi.”

Chường quỹ lập tức đại hỉ!

Đối với củ khoai lang bông tay này, hắn đã sớm buồn muốn chết, Vân Dương chịu tiếp nhận, thật là vô tận niềm vui: “Đa tạ công tử, đa tạ công tử.”

Vân Dương gật đầu: “Àn, chờ hắn tốt, ta sẽ nói cho hắn biết, là ngươi cứu hắn.”

“Không cần không cần.” Chường quỹ một lòng chỉ nghĩ đến tranh thủ thời gian đưa tiễn củ khoai lang bông tay này, sao còn ham cái gì báo đáp: “Tất cả là công tử trạch tâm nhân hậu. Cái gì tiểu nhân cũng không làm, thực sự không dám giành công.”

Vân Dương nhìn hắn thật sâu, nói: “Như vậy, cũng tốt.”

Vị chường quỹ này cũng không biết chính hắn buông tha cơ duyên như thế nào. Không nói bốn chỉ cừu phẩm Huyền thú con non, chỉ riêng một cái nhân tình của đình phong cao thủ, liền đủ để hắn hưởng dụng không hết.

Bất quá Vân Dương cũng không có dự định hoàn toàn bỏ qua.

Người này mặc dù nhát gan nhu nhược, nhưng, nhìn thấy nguy nan có thể viện thủ. Nhìn thấy người sắp chết, dù chính mình bất lực nhưng vẫn hết sức duy trì... Bản chất cũng không xấu.

Thanh toán tiền bạc, Vân Dương liền bỏ thêm một ngàn lượng, sau đó thuê một bộ cáng cứu thương, đem người đặt lên, hướng về Vân phủ mà đi.

Kể Linh cười mím đi theo.

Một đường không nói chuyện.

...

“Ngươi hôm nay thế nhưng phát tài, ngươi muốn cảm tạ ta thế nào?” Thấy Vân Dương đã thu xếp tốt, Kể Linh rút cục chấp tay sau lưng đi lên tranh công.

“Cảm tạ ngươi?” Vân Dương bĩu môi: “Vì sao lại phải cảm tạ ngươi? Hôm nay thấy ta bị người khác khi dễ, ngươi không ra hỗ trợ làm rùa đen rút đầu thì cũng thôi đi, thế mà còn muốn để ta cảm tạ ngươi?”

Kể Linh lập tức cả giận nói: “Nếu không phải ta, ngươi sao có thể thắng?”

Vân Dương liếc mắt, càng ngày càng cảm thấy, nữ nhân thật sự là động vật không thể nói lý: “Chẳng lẽ không có ngươi ta liền không thắng được?”

Kể Linh đậm chân: “Tên ngu ngốc nhà ngươi. Những người kia đều là người quen của ta, nếu ta xuất hiện, vụ cục này chắc chắn sẽ không thành. Đây là thứ nhất.”

“Vậy thứ hai đâu?”

“Thứ hai, nếu không phải Thiên Huyền Linh Hầu của ta ở trên thân thể ngươi, bọn hán sao lại khách khí đối với ngươi như vậy?” Kế Linh hừ hừ nói.

Vân Dương suy nghĩ, có vẻ như... Có đạo lý? Ngay từ đầu ánh mắt mấy tên kia không ngừng quét trên người Thiên Huyền Linh Hầu, một bộ kinh nghi bất định, thì ra là thế?

“Bọn hán khách khí với ta là thấy ta đáng đáp đẹp trai!” Vân Dương đương nhiên sẽ không thừa nhận, nói: “Bất quá ngươi muốn truy cứu như vậy, rốt cục muốn gì?”

Kế Linh nói: “Đưa cho ta một con tiểu bạch miêu, coi như là cảm tạ ta.”

“Không được!” Vân Dương không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Mơ tưởng!”

Đây chính là cửu phẩm Huyền thú con non chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, ngươi cứ như vậy muốn một cái miễn phí, sao có thể? Ta và ngươi rất quen a?

Thấy Vân Dương cự tuyệt, Kế Linh lập tức giận sôi lên: “Ngươi ngươi ngươi... Ngươi người này thật không thể nói đạo lý, rõ ràng là ngươi theo giúp ta đi mua Huyền thú, kết quả ngay cả cùng lòng Huyền thú cũng không mua cho ta, ngược lại là chính ngươi chiếm lợi ích lớn trở về, ngày hôm nay, ta muốn ngươi một chỉ tam phẩm Linh thú con non, ngươi thể mà còn không nguyện ý!”

Kế Linh trừng trừng mắt: “Ngươi vì sao keo kiệt như vậy?”

Vân Dương cười khò: Hẹp hòi? Chuyện này thật là là hào phóng không nổi a. Ngươi nếu là ta lão bà ta ngược lại có thể cho ngươi một cái hộ thân, nhưng ngươi cũng không phải...

Đương nhiên lời này hán không dám nói ra khỏi miệng.

“Không phải không cho ngươi, mà là tam phẩm Thiểm Điện Miêu này, có chút quá...” Vân Dương nhún châu xoay động, nói: “Kỳ thật hôm nay, ta một mực thay ngươi tìm kiếm, đã sớm chọn tốt mục tiêu, so với cái này tốt hơn nhiều... Tại cửa hàng kia đối diện, có một đầu ngũ phẩm đỉnh phong Ngân Nguyệt Thiên Lang. Ta cảm thấy, cái kia tương đối tốt. Ngươi nếu là tuyển chọn nó, lại muốn Thiểm Điện Miêu này, chẳng phải đem Thiểm Điện Miêu làm lương thực cho Ngân Nguyệt Thiên Lang? Vậy còn có ý gì?”

Vân Dương uốn ba tấc lưỡi, nói tới sen nở đầy trời, cố gắng thuyết phục Kế Linh.

“Ngân Nguyệt Thiên Lang?” Lực chú ý của Kế Linh quả nhiên bị hấp dẫn.

“Không sai, Ngân Nguyệt Thiên Lang, toàn thân da lông màu bạc, nhìn vào sáng bóng. Hơn nữa, nhìn nhu thuận đáng yêu, người vật vô hại, có thể coi như súng vật, thời điểm then chốt, lại có thể hộ chủ. Trọng yếu nhất chính là... Ngũ phẩm đỉnh phong Ngân Nguyệt Thiên Lang con non, dễ nuôi, là có thể tiến giai... Mà một phát sinh biến dị, tương lai có thể đi bao xa, liền không nói được rồi. Dù là vào bát giai cửu giai, cũng chưa chắc không có khả năng, mấu chốt chính là thuần dưỡng thể nào, chồng chất bao nhiêu tài nguyên a.”

“Ngoài ra ta đã chú ý, Tiểu Ngân Nguyệt Thiên Lang kia, còn chưa đủ tháng... Đây là thời điểm tốt nhất...”

Vân Dương một bên nói, một bên nhìn con mắt Kế Linh càng ngày càng sáng, miệng hán như gấn thêm một đồng hồ xo nói: “Đương nhiên, tài nguyên bồi dưỡng Ngân Nguyệt Thiên Lang sẽ là con số trên trời, bức này tài nguyên, người bình thường không có, nhưng đối với cô nương ngươi mà nói, cũng không coi vào đâu a?”

“Không sao không sao!” Kế Linh hưng phấn hai mắt phát sáng.

“Ngươi nghĩ một chút, nếu Ngân Nguyệt Thiên Lang có thể phát sinh tiến giai trên tay ngươi...” Vân Dương mỉm cười, chỉ nói nửa câu.

Kế Linh đã mặt mũi tràn đầy hớn hở.

Có thể tưởng tượng, chuyện kia có bao nhiêu mặt mũi a...

“Đương nhiên, nếu là ngươi muốn Thiểm Điện Miêu này, ta đưa ngươi một cái cũng không có gì, ta hết thấy có năm con đây. Cũng không tính là chuyện lớn gì...” Vân Dương nói: “Như vậy, Ngân Nguyệt Thiên Lang kia liền thuộc về ta...”

“Không được!” Kế Linh quát to một tiếng, cả giận nói: “Ngân Nguyệt Thiên Lang là của ta! Ta hiện tại liền đi mua ngay!”

Xoay người, vèo một tiếng liền chạy vội ra ngoài.

Vân Dương ho khan một cái, nhìn vị đại tiểu thư này xoát một tiếng liền không còn bóng dáng, mới vuốt mồ hôi trên đầu.

Đi mua Ngân Nguyệt Thiên Lang đi, trở về ta giúp ngươi thuần dưỡng một chút, sau đó nhanh chóng đem vị cô nương này đưa tiễn là tốt nhất a. Miễn cho lại một ngày nằng biết, đã từng có bốn chỉ cửu phẩm Huyền thú con non ngay dưới mí mắt nằng, nằng lại sưng sốt thờ ơ...

“Đoán chừng khi đó ta sẽ không may...” Vân Dương nhếch nhếch miệng, thờ dài: “Nữ nhân không dễ chọc a... Nhất là nữ nhân then quá hóa giận càng

không dễ chọc a...”

“Bất quá đó là chuyện sau này, hiện tại mấu chốt nhất là... Hắc hắc, bốn tiểu gia hỏa này, đều là của ta!”

Vân Dương nhìn bốn con mèo nhỏ vây quanh đồng quanh bản thân, nhin không được cười đến híp cả mắt.

...

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lục Lục ăn trộm

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Mấy tiểu gia hỏa này, cuối cùng cũng đến tay.

Vân Dương dựa theo quyền «Son Hải Dị Thú Đồ Chí» của Phong Tôn đối chiếu một phen, néo lỗ tai, nhìn cái bụng, lật mí mắt, nhìn lỗ mũi, nhìn yết hầu, đưa huyền khí vào người chúng nó xem xét... Liên tục mười mấy loại nghiệm chứng, đều phù hợp tiêu chuẩn!

Hắn rốt cục cũng xác định được, đây chính là cửu phẩm sơ giai Huyền thú Thôn Thiên Báo không thể nghi ngờ!

Thôn Thiên Báo, hành tẩu như gió, ẩn nấp tốt, săn giết cấp tốc, từ trước đến nay có danh xưng “Thích khách trong Huyền thú”. Sau khi thành niên, có thể nuốt kim ngọc làm thức ăn, mình đồng da sắt, không thể phá vỡ.

Vân Dương càng thêm mừng như điên.

Nhưng cùng lúc đó trong lòng hắn cũng có một nỗi nghi hoặc: Bát ca Phong Tôn của hắn, thân phận chân thật đến cùng là gì?

Người của Tây Môn gia tộc, một trong bát đại gia tộc, cộng thêm đồng bạn của Tây Môn Vạn Đại, tất nhiên bọn họ có địa vị không kém hơn hắn, đám tùy tùng phía sau bọn hắn, cả đám đều là cao thủ.

Bọn hắn thế mà ngay cả một chút hoài nghi đều không có. Mà chính mình chỉ dựa theo một quyển sách, liền có thể tùy tiện nhận ra.

Bát đại gia tộc mỗi một cái đều có nội tình hơn ngàn năm, nhưng với kiến thức của bọn hắn, thế mà cũng không bằng một quyển sách của Phong Tôn thường được mình dùng để gói đầu mỗi tối?

Xem như bát ca đã từng tạo thấy qua Huyền thú này đi, nhưng điều này cũng không phải đơn giản.

Vân Dương đem sự nghi ngờ này đặt sâu trong đáy lòng.

Thân phận của bát, ta nhất định phải điều tra rõ, tất cả sự tình huynh ấy không hoàn thành được, mọi thứ ta đều sẽ thay hắn hoàn thành!

Nhưng điều kiện tiên quyết là... Chính mình phải khôi phục thương thế cái đã, lại đem tu vi đề cao, mới có thể ứng phó được đám địch nhân vô cùng vô tận này! “Công tử, người đây là...” Lão Mai tròn tròn mắt.

Mấy ngày trước, công tử đi ra ngoài, thời điểm trở về, liền mang theo một con khi. Ách, còn mang thêm một vị mỹ nữ nữa.

Hôm nay, công tử lại đi ra ngoài một lần nữa, thời điểm trở về mang thêm năm con mèo! Ách, còn có một tên nam nhân nữa chết nửa sống.

Lão Mai có chút hiếu kỳ: Công tử ngài lần sau đi ra ngoài, có thể mang về một đàn sói trăm ngàn con không nữa? Hoặc mang về một đám nam nữ nữa? “Ừm, không có gì, mấy cái tiểu súc vật mà thôi.” Vân Dương nói: “Người thông báo cho bọn Mã Tàn, ban đêm đến Vân phủ đến một chuyến, khục, nói với bọn hắn lần này có chuyện tốt.” Lão Mai tức xạm mặt lại.

Còn muốn thông báo cho bọn hắn nữa chứ?

Bọn hắn còn dám tới đây sao?

Mấy con hàng kia hẳn là có bóng ma tâm lý rồi đi? “Không có việc gì, lần này bọn hắn khẳng định tới.” Vân Dương khẳng định nói. “...” Lão Mai lơ ngơ, vừa muốn lui ra, thì thấy Vân Dương sờ sờ vào trong ngực móc ra một cái túi đưa cho mình: “Trong này có một chút vật tu đề tu luyện, người cầm lấy. Nếu có thể sớm ngày đột phá lên đệ lục son thì tốt.” Lão Mai tiếp nhận cái túi, đầu óc có chút mơ hồ.

Chờ đến khi hấn rời đi, lão mới mở túi ra xem xét, nhin không được kinh hô một tiếng.

Tay run một cái, suýt nữa đem túi nhỏ ném ra ngoài.

Chỉ thấy bên trong quang hoa sáng chói, linh khí mờ mịt. Không ngờ trong đó có tới 50 mai huyền thạch, còn có mười huyền tinh!

Đây chính là chỉ bảo phụ trợ tu luyện a! “Công tử những vật này từ nơi nào mà có vậy? Lại có nhiều như thế nữa.” Lão Mai nghĩ đi nghĩ lại cũng không có lời giải, trong lòng âm ập. Chính mình bị kẹt tại bình cảnh đệ ngũ sơn đã bốn, năm năm nay.

Bây giờ có những vật này, lão nhất định có thể đột phá đệ lục sơn!

Võ giả tu luyện, muốn đặt chân vào hàng ngũ cao thủ chân chính, điều kiện đầu tiên, chính là: Lục khiếu khai, mới có thể được cánh cửa tiến vào hàng ghế Huyền giả. *Thiên định ba phần hằng mệnh số, tự chủ bảy thành vận thế cơ. *muốn trở thành cao thủ, ba phần là do tư chất trời sinh, bảy phần là do chính bản thân cố gắng.

Nói cách khác, nhất định phải là khai mở lục khiếu trở lên, mới có thể tiến vào cấp độ Huyền giả. Mà trời sinh đã khai mở lục khiếu, cho dù không cố gắng cũng sẽ trở thành cao thủ.

Sau đó mới tới.. Công phẩm thập nhị sơn, nhất sơn nhất trọng thiên!

Tiên hiền có nói: Võ giả tu luyện, giống như leo núi vậy. Khi leo lên đỉnh của một ngọn, ta mới có thể nhìn thấy tòa sơn phong tiếp theo nằm ở nơi nào.

Ở trong mắt mỗi người, mãi mãi đều tồn tại một ngọn núi cao. Trước khi leo lên tòa núi cao thứ nhất, thì người vĩnh viễn sẽ không biết, trên đời này, còn có ngọn núi cao hơn nữa mãi mãi cũng không có điểm dừng.

Loại không biết này, được gọi là thức chướng.

Cho nên nhân gian có một câu như thế này: Muốn lên trời, phải giành trước một núi. Lấy một ngọn núi làm một trọng thiên.

Ý tứ chính là: Chỉ có leo lên một ngọn núi này, người mới có thể nhìn thấy một vùng thiên địa mới khác.

Cho nên nói, công phẩm thập nhị sơn, nhất sơn nhất trọng thiên. Trước có mười hai núi, sau lại bàn về cửu trọng thiên!

Nhìn qua thì dễ hiểu, nhưng lại hơi hơi tặc trần, nhưng đây chính là một con đường dẫn tới đại đạo! ... “Ta đã trở về!” Trên bờ vai Kế Linh vắt một con vật nhỏ toàn thân màu bạc, hào hứng búng búng vọt tới. “Nhìn, Ngân Nguyệt Thiên Lang ta đã mua về rồi. Thế nào? Người xem một chút có phải tiểu gia hỏa này hay không?” Vân Dương tiến lên xem xét, liên tục gật đầu: “Không tệ không tệ, chính là nó! Cô nương vận khí thật đúng là không sai, thời gian dài như vậy thế mà không có bị người khác mua đi.” Kế Linh lập tức hí mắt lại, ngoài miệng nói: “Cái này thật đúng là đa tạ người, toàn bộ thị trường hiện tại cũng đang đàm luận cuộc đổ ức kinh thiên của người, còn người nào có tâm tình buồn bán nữa...” “Ha ha...” Vân Dương cười to hai tiếng, nói: “Ngày mai bắt đầu cho dạy cho người cách chăm sóc sủng vật.” “Vây hôm nay...” Kế Linh chưa nói xong, liền bị Vân Dương không chút khách khí đuổi đi. “Hôm nay ta còn có việc, không thấy nơi này còn có người bị trọng thương à?” “Hỗn đản này thật sự là không có nửa điểm phong độ nam nhân! Đối đãi với mỹ nữ mà không không chút nhượng bộ nào cả. Kế Linh lâm bầm, tức giận dậm chân, miết miệng đi ra ngoài.

Câu nói này thanh âm không nhỏ, Vân Dương tự nhiên nghe được, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười khinh thường.

Phong độ nam nhân là cái gì? Có thể ăn được sao? Vì cái gì đối đãi với mỹ nữ phải cần có phong độ nam nhân? Phải cần nhượng bộ? Nếu như vị mỹ nữ đó sau này có thể làm vợ của tên nam nhân đó thì nhường một bước cũng không quan trọng. Nhưng, cũng không phải tất cả nữ nhân mà vị nam nhân đó gặp được đều có thể trở thành lão bà của hấn?

Như vậy, dựa vào cái gì muốn ta phải nhượng bộ cho người?

Cũng bởi vì người là nữ nhân sao?

Gọi chính xác: Cũng không phải là nam nhân phong độ nam nhân!

Những lời này hấn chỉ nghĩ trong lòng cũng không nói ra. Đương nhiên, nếu là bị Lão Mai biết Vân Dương có loại ý nghĩ này, tất nhiên sẽ dậm ngực dậm chân than thở nói: Công tử, ngài 19 tuổi còn độc thân cũng không phải không có đạo lý a... ..

Vân Dương đi vào sương phòng.

Trong khi đi vào hấn ả ả có cảm giác điều gì đó không thích hợp. Nhưng, một mực không nhớ ra được. Sau khi đi thẳng tới trước giường bệnh của kẻ sắp chết kia, hấn mới chợt nhớ ra.

A...

Trong ngực của ta tại sao lại rơi ra bột phấn thể này?

Hấn vô thức moi moi trong vạt áo.

Đột nhiên hần hít sâu một hơi, đem cái một cái túi trong ngực ra.

Chỉ là... Nguyên bản cái túi rất lớn, nhưng hiện tại rút lại chỉ còn một nửa.

Con mắt hần trừng lớn như chuông đồng: rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Mở túi ra xem xét, đồng Huyền thạch, Huyền tinh,... sáng nay hần mới thắng được.

Huyền đan còn tốt, hai cái còn đúng hai.

Chỉ là... Huyền thạch đâu? Làm sao thiếu đi 200 viên? Còn nữa, sao mấy viên còn lại đã nhỏ đi rồi?

Huyền tinh đâu? Tổng cộng có 30 mai, ta cho lão Mai 5 mai, vì sao giờ chỉ còn 13 mai?

12 mai kia đi tới nơi nào rồi?

Ngoài ra, trong túi có một đồng bột phấn...

Vân Dương nhìn thoáng qua, trong chốc lát cũng có chút choáng đầu hoa mắt.

Nếu những huyền thạch, huyền tinh kia biến mất... Sẽ không có bột phấn trong túi đi?

Tây Môn Vạn Đại này chẳng lẽ đưa ta hàng giả? Thế nhưng ta rõ ràng đã nghiệm chứng qua, ta coi như mù, cũng không thể nhận lầm a.

Chẳng lẽ là...

Vân Dương lòng như lửa đốt tiến nhập vào không gian ý thức, xem xét, chỉ thấy lá cây xanh nhạt của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên kia chấp chòn, lộ ra đáng vẻ rất là hân hoan.

Mặc dù mảnh lá sen thứ hai cũng không có lớn lên. Nhưng, có thể nhìn ra được lá thứ nhất trở nên trắng kiện hơn rất nhiều, màu sắc cũng đậm hơn trước...

Ở phần rễ của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, có một ít sương mù tỏa từ quang ngưng tụ thành thực chất, Vân Dương nhìn kĩ lập tức đau lòng, cả người run lên một cái.

Cái này... Huyền khí tinh thuần của Huyền Tinh và Huyền thạch sao?

Làm sao mà mấy viên Huyền tinh của ta có thể biến thành bột phấn, nguyên lại là có kẻ trộm! “Tên tiểu đầu đáng giận!” Vân Dương trừng mắt nhìn mầm non này, đầu óc cơ hồ phát điên.

Dưới cơ duyên xảo hợp, đắc tội với Tây Môn gia tộc, mới được một chút tài nguyên tu luyện, thế mà trong thời gian ngắn như vậy, bị Sinh Sinh Tạo Hóa Liên này nuốt một nửa!

Tựa hồ cảm giác được Vân Dương tức giận, chồi non mà nhẹ nhàng lắc lư một chút, giống như đuối lý mà cuốn lại phiền là, vậy mà... giống như đang thẹn thùng.

Giống như một tiểu hài tử làm sai đang làm nũng nhận lỗi: ai nha nha, người ta nhận sai à nha...

Vân Dương giống như bị sỏi một xô nước lạnh, tức giận trong bụng bỗng chốc biến mất. “Mấy ngày trước, những Hàn Băng Ngọc dùng để trấn định tâm thần ta đeo trên cổ, trên tay, đặt dưới gối,... Có phải cũng là mi trộm hay không?” Lá cây cuống lại chặt hơn, cơ hồ tạo thành một cái lá dài mảnh, nhẹ nhàng lay động.

Vân Dương vừa bực mình vừa buồn cười, hần rốt cuộc đã minh bạch.

Xem ra tiểu gia hòa này, cũng không phải chỉ thu nạp được bất bình chi khí mới có thể sinh trưởng, những thiên địa linh khí, thiên tài địa bảo nó cũng có thể hấp thụ.

Chỉ khác nhau ở điểm khi hấp thụ bất bình chi khí nó mới có thể sinh là mới, tấn cấp. Mà thiên địa linh khí cùng thiên tài địa bảo thì chỉ có thể giúp nó khỏe mạnh hơn một chút mà thôi. “Ừm, giống như tiểu hài tử vậy, muốn cao dài, cũng muốn đáng dấp cường tráng...” Vân Dương minh bạch: “Được rồi, về sau đừng len lén hấp thụ nữa, cứ quang minh chính đại cầm lấy là được. Bất quá khi ta cần tới, người cũng không thể động vào đồ của ta, bằng không, về sau không cho người ăn nữa!” Hoa một tiếng, phiền là lập tức giãn ra, chồi non cùng dây leo vui sướng chấp chòn, giống như là đang ăn mừng mà khiêu vũ vậy.

Vân Dương có thể cảm giác được rõ ràng, sự vui vẻ toát lên trong nó, nhìn không được khoe miệng cũng cong lên lộ ra nụ cười.

Àn, một góc hoa sen có thể nghe hiểu ta nói chuyện?

Nghĩ nghĩ, hần liền phì cười.

Nói ra, ai sẽ tin đây?

Giống như ban thường, Vân Dương chỉ thấy dây leo lắc một cái, một đạo lực sắc quang mang bay ra chui vào trong kinh mạch của hần.

Lập tức hần cảm thấy toàn thân có một cảm giác sáng khoái, một cỗ sinh mệnh lực mạnh đến khó tả tràn vào trong kinh mạch của hần. Lúc trước, hần bị Tây Môn Vạn Đại đánh một chưởng gây tổn thương, bây giờ liền khỏi hẳn.

Đồng thời, tinh thần phấn chấn, đầu óc cũng vô cùng thanh minh.

Àn, gia hỏa này có thể làm cho ta khôi phục thương thế? Trong lòng Vân Dương lập tức vui mừng, hỏi: “Có thể để cho tu vi của ta nhanh chóng hồi phục tới một năm trước hay không?” Đối với thực lực, Vân Dương khát vọng đã quá lâu!

Không có thực lực, cái gì cũng không thể làm a.

Chồi non chậm rãi chập chòn, tựa hồ đang lắc đầu, lại giống như đang khinh thường...

Vân Dương liên tục hỏi nửa ngày, mới hiểu rõ.

Tu vi lúc trước, sợ rằng không hồi phục được.

Hạt sen tan vào huyết mạch của hần, đem tu vi của hần toàn bộ thôn phệ, mới nảy mầm sinh cơ. Chờ đợi bất bình chi khí, nước chảy thành sông mà nảy mầm...

Mà còn là, chồi non kia tựa hồ đang biểu thị ý tứ: lực lượng lúc trước của ngươi, đơn giản chỉ là rác rưởi... Không cần hồi phục lại a.

Vân Dương dờ khóc dờ cười.

Cũng được, liền bắt đầu lại từ đầu đi. “lúc trước đều kêu mi là chồi non, hoặc là Tạo Hóa Liên, đều có chút khó đọc, nếu được không bằng ta đặt tên cho mi lần nữa đi” Hần thương lượng nói: “Ngươi có hình dạng dây leo, còn có lá cây. Gọi là Đằng Đằng? Mạn Mạn? Hoa Hoa? Diệp Diệp? Liên Liên? Lục Lục?” Chồi non chỉ không ngừng lắc lư biểu thị không đồng ý.

Nhưng, chờ đến cái danh tự cuối cùng là “Lục Lục” xuất hiện, nó lại đình chỉ lắc lư, sau nửa ngày, không ngờ nổi lên một cái mầm.

Vậy mà thích cái tên này?

Vân Dương một trận đau răng.

Nhiều danh tự như vậy, hần cho rằng cái tên khó nghe nhất chính là Lục Lục.

Cho nên mới nói cuối cùng.

Nào nghĩ tới cái danh chính mình cảm giác khó nghe đến cực điểm này, ngược lại được công nhận.

Lục Lục... “Áy... Ông trời của ta... Lục Lục...” Vân Dương vỗ vỗ trán của mình, một trận im lặng: “Đây là một cái danh tự buồn nôn tới cỡ nào chứ...” Trong thức hải, Lục Lục khoái hoạt vũ động, một đầu Tu Đằng, được nó làm thành các hình dạng, biểu thị mừng rỡ vì có tên mới. “Lục Lục!” Vân Dương súp đồ nói: “Ngươi phải nghĩ ra biện pháp giúp người nằm trong phòng kia sống lại.” Lục Lục sửng sốt một chút, lập tức dây leo lại vũ động một trận. “Không có vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có tiền mọi người cùng kiếm, Bó cục!

Vân Dương nhìn người hôn mê bất tỉnh trên giường.

Đây là một gia hỏa khôi ngô, thân cao đáng lớn, chỉ nhìn khoảng không gian hần nằm ở trên giường cũng có thể thấy được ót nào, người này một khi đứng lên, tất nhiên là một tên hần tử uy vũ hùng tráng.

Vân Dương kiểm tra tỉ mỉ một lần, không khỏi cảm thán một tiếng. Con hàng này có thể sống đến bây giờ, quả là kỳ tích a.

Xương cốt Toàn thân gãy ít nhất hai thành, nội tạng gần như chia năm xẻ bảy, đan điền phá toái, trên đầu rất rõ ràng bị cự lực va chạm, một góc đã bị

đánh tới lỗm vào.

Trên vai trên lưng có vô số vết trảo, mỗi một vết đều sâu tận xương...

Còn có hai vết thương đục lỗ từ trước ngực tới sau lưng!

“Bị thương nhường này, thế mà hần còn có thể kiên trì đến Thiên Đường thành mới hôn mê...” Vân Dương cau mày: “Chỉ ít cũng hần là cao thủ cùng cấp bậc với Lão Mai... Thậm chí, khả năng còn cao hơn Lão Mai, phi thường lớn.”

Tay của hần đưa đến uyển mạch trên người này, trầm giọng nói: “Lục Lục!”

Lập tức, một cỗ sinh mệnh chi khí tinh thuần, lấy tay của hần làm môi giới, từ trong Sinh Sinh Tạo Hóa Liên dung mãnh lao ra, tiến vào thân thể đại hần.

Sau khi đưa qua một cỗ, Lục Lục liền cắt đứt cung ứng.

Khẽ đung đưa, dù Vân Dương thúc giục, sống chết không chịu lại truyền tiếp: “Đủ rồi, đủ nha, đủ đâu...”

“Hóa ra không chỉ có là tên trộm, còn là quỷ hẹp hòi!” Vân Dương không còn gì để nói.

Nhưng, ra sinh mệnh chi khí Lục Lục truyền ra cường hần cỡ nào. Mặc dù chỉ là một chút nhỏ bé. Nhưng, Vân Dương đã cảm giác rõ ràng được, hô hấp của người này có lực hơn trước, mạch đập cũng đều đặn mạnh mẽ hơn.

Thậm chí sắc mặt, cũng hồng hào hơn rất nhiều.

Một bên Vân Dương luyện công, một bên chờ người này tỉnh lại. Thiên Huyền Linh Hầu cùng năm con con mèo nhỏ, đều vây quanh bên cạnh hần... Ở chung một chỗ, một con khi con, một con Thiểm Điện Miêu, bốn chỉ cao giai ấu thú, thế mà lại đoàn kết hữu ái như là người một nhà, gần nhau không kể hờ.

Sau một hồi lâu...

Người trên giường phát ra một tiếng yếu ớt đè nén: “Đây là... Chỗ nào?”

Vân Dương thu công.

Mở mắt nhìn lại. Chỉ thấy người này đã tỉnh lại, mở mắt, tròng mắt gian nan chuyển động, đánh giá chung quanh.

“Đây là nhà ta. Ngươi trọng thương, vừa mới tỉnh lại, nên điều dưỡng cho tốt đã.” Vân Dương nói.

“Đa... Tạ!” Người này nhẹ giọng nói ra.

“Không cần.” Vân Dương đứng dậy: “Chỉ là hơi tận sức mọn. Ngươi cứ yên tâm dưỡng thương đi.”

Nói xong liền đi ra ngoài.

Mặc dù biết rõ người này có thể là một cao thủ, nhưng, trước khi rõ ràng lai lịch, tính cách của người này, Vân Dương sẽ không biểu hiện quá nhiệt tình.

...

Dưới giàn hoa.

Vân Dương châm một bình trà, từ từ thưởng thức.

Trong phòng cạnh đó, Lão Mai luyện công. Một cỗ huyền khí chấn động, lạng yên phát ra lan tỏa không trung.

Mặt Trời chiều treo ở chân trời, ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Tiếng gió ào ào, một làn gió thơm bay tới, thân ảnh Kế Linh thanh tú động lòng người xuất hiện ở bên cạnh hần, tò mò hỏi: “sao lại thất thân một mình vậy?”

Vân Dương nói: “Bởi vì ta biết, cô sẽ tìm ta.”

Kế Linh sững sờ, lập tức cười chế nhạo: “Ngươi nói ngươi hộ pháp cho quân gia thì cũng thôi đi, lại còn dám khẳng định ta sẽ tìm ngươi. Vân công tử, bản lĩnh nói dối của ngươi, còn cần luyện một chút.”

Vân Dương bất động thanh sắc nói: “Nếu cô không tìm ta, vậy sao cô lại xuất hiện vào lúc này ở chỗ này?”

Kế Linh ngẩn người, nhin không được tức giận dậm chân: “Tốt a, ta đúng là muốn tìm ngươi.”

Vân Dương nhíu mày: “Chuyện gì?”

Kế Linh hừ một tiếng, nói: “Ta chỉ là có chuyện không thể hiểu nổi.”

Vân Dương nói: “Tổng cộng hẳn là có ba chuyện cô đang thắc mắc à?”

Kế Linh: “Ồ? Người biết ta có thắc mắc cái gì?”

Vân Dương bĩu môi, thản nhiên nói: “Chuyện thứ nhất, chính là... Vì sao ta đột nhiên xung đột cùng Tây Môn Vạn Đại? Bằng vào nhân lực, lịch duyệt, trí lực của ta chắc chắn sẽ đơn giản nhận ra lai lịch của hắc bất phẩm của hắn, biết như vậy còn muốn xung đột? Đúng không?”

Kế Linh rất ngạc nhiên: “Không sai, đích thật là như vậy! Người không phải là người lỗ mãng như thế.”

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “Chuyện không hiểu thứ hai chính là, sau khi Tây Môn Vạn Đại đã báo ra tên tuổi của bản thân, vậy mà ta còn không lui, kiên trì muốn cược. Sau đó tiền đặt cược đều lấy đi, vì thế đắc tội Tây Môn gia tộc. Đúng không?”

Kế Linh càng thêm ngạc nhiên: “Không sai!”

“Chuyện nghi vấn thứ ba, hẳn là... Ta rõ ràng không có cừu phẩm Huyền thú con non, lại dùng ngôn ngữ lừa gạt khiến Tây Môn Vạn Đại tin tưởng mà không nghi ngờ, sau đó lấy ra đại giới đánh cược... Hơn nữa, chuyện ta có cừu phẩm Huyền thú, lại bị rất nhiều người biết được. Những người này, đều là kẻ nguy hiểm... Chuyện này không thể nghi ngờ là đem chính ta và Vân phủ, dính vào mối nguy hiểm cực độ, trở thành trung tâm chú ý của vô số người... Rốt cục vì cái gì. Đúng không?”

Giọng điệu Vân Dương bình thản, nói đầu vào đấy.

“Những người này biết ta có cừu phẩm Huyền thú con non, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp để cướp đoạt, mà thực lực ta bây giờ, chắc chắn không thể chống lại được. Thậm chí có khả năng ngay tính mạng cả nhà còn không giữ nổi, tại sao phải làm như thế? Đúng không?”

Trên mặt Vân Dương lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Dưới ánh trăng, nụ cười của hắn vậy mà trong sáng như ánh trăng.

Kế Linh càng thêm ngạc nhiên, cũng càng thêm sốt ruột tức giận, nói: “Không sai, chính người đều biết rõ ràng rành, nhưng vì sao người lại làm như vậy! Nguyên nhân là gì? Người sao có thể ngăn cản Bát đại gia tộc được? Đây không phải tự tìm đường chết sao?”

Vân Dương vẫn chỉ cười cười, không nói lời nào.

“Đến cùng vì cái gì?” Kế Linh vô cùng nôn nóng. Chuyện này, nàng càng lúc càng nghĩ không thông. Vốn cho rằng, Vân Dương có thâm ý khác. Nhưng cho tới bây giờ, nghĩ đến đâu cả đầu, cũng không thể nghĩ ra được lý do nào thích hợp, thực sự nhịn không được liền gấp trực tiếp hỏi Vân Dương.

Không nghĩ tới gia hỏa này dầu nước không vào, khiến nàng càng nhìn càng tức giận, hận không thể đánh một trận thỏa sức.

“Ta ngăn không được, không phải còn có người à?” Vân Dương mỉm cười.

“Ta mới mặc kệ đâu!” Kế Linh cá giận nói: “Tất nhiên không phải cái này, người nói nhanh một chút.”

“Người muốn biết?” Vân Dương rốt cục quay sang, nghiêm túc nhìn nàng.

“Muốn!” Kế Linh không e dè lòng hiếu kỳ của bản thân.

“Nhưng ta lại không muốn nói cho người...” Vân Dương thân thiết cười cười.

“Người...” Kế Linh rốt cục phát điên, bay lên một cước đem băng ghế đá đá ra ngoài: “A a a a... Tức chết ta rồi a a a...”

Vân Dương cười cười, đương nhiên, dưới góc độ của Kế Linh, nụ cười của Vân Dương, chính là đang gọi đòn.

Nhưng trong lòng Vân Dương cũng là một mảnh bất đắc dĩ.

Đắc tội Tây Môn gia tộc, thả ra tin tức cừu phẩm Huyền thú ấu thú. Đương nhiên là hắn cố ý gây ra.

Nhưng, mục đích thật sự của hắn, bây giờ chưa thể nói.

...

“Nếu muốn đối phó quái vật khổng lồ Tứ Quý lâu, nhất định phải khiến bản thân đủ cường đại đã.” Đây là suy nghĩ trước này đều chưa từng thay đổi của Vân Dương.

Kể từ khi biết Tứ Quý lâu tồn tại, kể từ khi biết 800 thuộc hạ cùng tám vị huynh đệ của bản thân đều là chết dưới sự thiết kế của Tứ Quý lâu, Vân

Dương đã quyết định sẽ phải làm thế nào.

Chính diện đối kháng, tuyệt đối là không được.

Coi như Cửu Tôn phục sinh tề tộ, phát ra năng lực lớn nhất, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Tứ Quý lâu thần bí.

Thậm chí toàn bộ Ngọc Đường đế quốc dốc hết quốc gia chi lực đối phó Tứ Quý lâu, cũng không thể đem tổ chức thần bí này nhỏ tận gốc! Bởi vì cho tới bây giờ hãn giờ đều chưa từng xuất hiện trước mặt người khác.

Người căn bản không biết, ai mới là người Tứ Quý lâu.

Vì vậy, Vân Dương đã quyết định rõ con đường phải đi.

Hắn là Vân Tôn, thân phận này không thể bại lộ, nhưng, bản thân Vân Dương hãn trong thời gian này sinh hoạt quá an dật.

Cho nên, hãn muốn thiết lập một hoàn cảnh, đặt bản thân trong nguy cơ, từ đó rèn luyện bản thân.

Nếu như hãn không chịu nổi, bị kinh đào hải lăng xoắn tới thịt nát xương tan, vậy sao còn có thể đối phó Tứ Quý lâu hùng mạnh kia.

Nhưng nếu là bản thân có thể từ trong kinh đào hải lăng giết ra một con đường, đến lúc đó, hãn đã đủ cường đại.

Hơn nữa, bốn chữ cửu phẩm Huyền thú này, sẽ hấp dẫn vô số thế gia, thế lực tạo thành vô số phân tranh. Những thứ này, đều có thể trở thành quân bài để cho hãn lợi dụng!

Quan trọng là hãn lợi dụng như thế nào mà thôi.

Khóe miệng Vân Dương lộ ra một tia cao thâm mặt trác ý cười.

Làm xiếc trên vách đá, chuyện như thế, hãn đã làm quá nhiều!

...

Ban đêm.

Thất đại công tử tề tộ tại tiểu viện của Vân Dương, quả nhiên đến rất đầy đủ, hơn nữa đều rất hưng phấn. Là hưng phấn từ trong nội tâm, chứ không phải miễn cưỡng như mọi lần.

Tin tức Vân Dương vừa mới phát đại tài, tuyệt đối không phải bí mật.

“Tìm các huynh đệ đến đây, là có vụ mua bán cần giúp đỡ.” Vân Dương mỉm cười nâng chén: “Trước khi nói, chúng ta cạn một chén, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Uống!” Thất đại công tử đều uống một hơi cạn sạch.

“Ta vừa thắng hai cái thất phẩm huyền đan, cái này các ngươi biết, ngoài ra còn có 500 mai huyền thạch, 30 mai huyền tinh.” Vân Dương cười nói: “Tự nhiên, huyền thạch ta muốn lưu lại 300 mai, cho nên, còn có 200 mai, cần các huynh đệ giúp ta đi bán ra. Huyền tinh ta muốn lưu lại 20 mai, còn mười cái, cũng cần mọi người hỗ trợ.”

Ánh mắt Thất đại công tử đều là đột nhiên sáng lên.

Tài sản to lớn a!

“Tất cả những thứ này, ta chỉ cần hoàng kim, ba trăm vạn lượng, lợi ích còn lại, liền chia đều cho bảy vị huynh đệ đi.” Vân Dương mỉm cười nói: “Bắt chẹt các ngươi mấy lần, rốt cục cũng đến lúc đưa chút chỗ tốt cho mọi người a.”

Lời nói rất chính trực.

Nhưng hãn càng nói chính trực, ánh mắt bảy vị công tử cũng càng sáng.

Những vật này, dù là không đếm đi đâu giá, chính bọn hãn lưu tại cất giữ, cũng hoàn toàn đáng giá!

Chỉ riêng hai viên thất phẩm huyền đan, giá trị không dưới trăm vạn hoàng kim. Còn có 200 huyền thạch, mỗi một khối định giá chắc chắn một vạn lượng hoàng kim, thậm chí hàng còn không đủ bán. Mặt khác mười khối huyền tinh còn lại, giá trị càng không thể đong đếm!

Cuộc mua bán này, bảy người, mỗi người có thể đem về 20 vạn lượng hoàng kim trở lên. Chẳng khác nào Vân Dương tặng không mỗi người mấy trăm vạn lượng bạch ngân!

Hơn nữa chỉ tính theo giá thấp nhất!

Sau một hồi kinh hãi, bảy vị công tử ngược lại có chút mờ mịt.

Mọi người vốn là bị Vân Dương bắt chẹt thành quen, chưa bao giờ thấy Vân Dương hào phóng như thế? Sự bất thường tất có yêu?

“Vân thiếu gia, có chuyện gì à?” Lăng công tử ngạc nhiên hỏi lại: “chuyện này... Có vẻ như huynh bị thua thiệt chút...”

“Có tiền mọi người cùng chia a.”

Vân Dương âm áp mỉm cười: “Lấy của các ngươi nhiều như vậy, ta cũng nên hồi báo một chút, có cái gì đáng giá ngạc nhiên? Càng không thể nói các ngươi chịu thiệt... Đương nhiên, trừ việc đó ra, mấy nhà các ngươi có một số con đường, khi ta cần đến, vẫn mang giúp ta một chút, như vậy là được. Thế nào?”

Bảy người nhìn nhau, trong nháy mắt đều nhìn thấy đối phương đang suy nghĩ gì. Không hẹn mà cùng đồng thời gật đầu: “Thành giao!”

Mặc dù mọi người đều rõ, vị Vân thiếu gia này làm việc gì, từ xưa tới nay cũng sẽ không chịu thua thiệt bao giờ. Lần này hẳn đưa ra lợi ích lớn như vậy, chỉ yêu cầu mọi người khi cần có thể giúp một chút... Cuộc mua bán này, dù như thế nào cũng có thể làm!

Dù là đến lúc đó Vân Dương yêu cầu làm việc gì đó sinh ra lợi ích vượt xa khỏi lợi ích lần này, nhưng hiện tại cái hứa hẹn này, cũng nhất định phải có! Đến lúc đó, cũng nhất định phải giúp.

Vân Dương thỏa mãn cười.

“Mọi việc chính là đơn giản như vậy.” Vân Dương nói: “Liên quan tới 300 vạn hoàng kim này, mọi người có thể dùng hai loại phương thức để thanh toán, loại thứ nhất chính là, lấy một bộ phận cho ta trước, phần còn lại chờ các ngươi sau khi hoàn thành mua bán rồi lại đưa. Loại thứ hai, càng đơn giản, chính là bảy nhà các ngươi cùng gom tiền lại, đem toàn bộ ba trăm vạn lượng cho ta, về sau các ngươi bán thế nào, bán bao nhiêu tiền, ta hoàn toàn mặc kệ!”

Bảy người lại là hai mắt nhìn nhau.

Câu nói của Vân Dương này, thâm ý sâu sắc.

Loại thứ nhất, ta là muốn quản. Loại thứ hai, ta hoàn toàn buông tay. Đây chính là lời ngầm.

Ai nguyện ý khi làm việc còn bị người sau lưng cản trở?

“Chúng ta chọn loại thứ hai!” Mã công tử nhảy dựng lên: “Vân thiếu gia, tối nay liền có thể đem hoàng kim đưa tới cho ngươi!”

“Tốt!”

Về phần những tư nguyên này, bảy đại gia tộc phân chia làm sao, cũng không phải việc mà Vân Dương quan tâm, hắn chỉ phụ trách đem những thứ này đưa cho họ là được rồi.

Rõ ràng một đêm, thất đại công tử đầu võ mồm, ai nấy tranh đến mặt đỏ tới mang tai, cuối cùng rốt cục đều không cam lòng nắm chặt tay, hậm hực nhìn đối phương, sau đó lại a dua cười cười đối với Vân Dương, sau đó tự mình ngênh ngang về nhà chuẩn bị hoàng kim.

Từng đoàn hộ vệ đại quân gia tộc, đã sớm tập hợp tại trước cửa Vân phủ. Tài phú lớn như vậy một người sao có thể an toàn vận chuyển? Coi như dù là thời thái bình thịnh thế, thất đại công tử cũng không có lá gan này...

Trước khi trời sáng, ba trăm vạn lượng hoàng kim, đã đến trong tay Vân Dương.

Tất cả đều là vàng thật, không có kim phiếu ngân phiếu. Vân Dương không cần mấy tờ giấy lộn đó!

Hoàng kim lấp lờ, chồng chất như núi!

Toàn bộ hậu viện Vân phủ, giờ phút này kim quang trùng thiên!

Dịch: xonevictory

Nguồn: YY

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Làm người không thể ngây thơ!

Dịch: Thiều Bàn Tử

App.

“Ta thật không biết nói như thế nào với ngươi.” Một thanh âm trào phúng phát ra từ phía sau hắn.

Vân Dương không nói gì. “Nên gọi ngươi là ngu xuẩn hay là ngốc đây?” Kế Linh đứng sau lưng Vân Dương than thở: “Nhưng mặc kệ ngươi ngu xuẩn hay ngốc thì tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay không phải một người bình thường có thể làm được.” Vân Dương cười nhạt, cũng không giải thích điều gì. “Ngươi đem lượng lớn tài nguyên tu luyện, có thể đem một người bình thường tăng tu vi lên tam sơn, vậy mà đem toàn bộ đi đổi thành hoàng kim, hoàn toàn vô dụng này.” Ánh mắt hiện tại của Kế Linh nhìn hắn, giống như nhìn một tên đại ngốc: “Ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?” Trong thanh âm của nàng, có lẽ chính nàng cũng không phát giác được, có không hiểu, nghi hoặc, tức giận, còn có... Thất lạc! Thất vọng! “Ta tự nhiên biết ta đang làm cái gì.” Vân Dương cũng không quay đầu, nói: “Cho nên nói, ta và các ngươi, là người của hai thế giới.” Thanh âm của hắn cũng rất lãnh đạm.

Kế Linh rốt cục nhìn không được, tức giận nói: “Ta không rõ, ngươi vì sao lại thiên cận như vậy! Hoàng kim nhiều hơn nữa, cũng có làm được cái gì chứ? Coi như ngươi đem tất cả hoàng kim trong thiên hạ, toàn bộ thu hết thì ngươi cũng có được lợi ích gì đâu?!” “Ngươi chẳng lẽ không biết, trong lòng của một Huyền giả, một khối huyền thạch thôi nếu so với hoàng kim của toàn bộ thiên hạ đều quý hơn? Bởi vì huyền thạch có thể gia tăng lực lượng! Gia tăng tiền vốn để bảo mệnh, mà hoàng kim lại không thể!” Kế Linh hít một hơi thật sâu, áp chế nỗi kích động của chính mình. Nàng đang cố gắng khắc chế chính mình, ta không nên nổi giận, chuyện này, vốn dĩ không liên quan gì đến ta.

Nhưng nàng vẫn không nhìn được tức giận ngập trời.

Nhưng nàng vẫn kiềm nén không được.

Vân Dương tỉnh táo quay đầu lại, nhìn thật sâu vào ánh mắt tức giận của nàng, thật lâu sau mới lạnh lùng nói: “Người của hai thế giới, thảo luận cái chuyện này có ý nghĩa gì chứ?” Kế Linh lập tức đình chỉ. “Đối với ngươi mà nói, hoàng kim là vô dụng, mà huyền thạch và huyền tinh mới có tác dụng chân chính.” Ánh mắt hắn chỉ có lạnh nhạt, nói: “Nhưng với ta mà nói... Hoàng kim, so huyền thạch hữu dụng hơn, hoàng kim có thể mua gạo, mua cơm, mua được thức ăn lấp đầy bụng ta. Mà huyền thạch, lại không thể.” “Hoàng kim có thể trả tiền thừa, huyền thạch không thể.” “Cho nên chúng ta là hai loại phương thức tư duy.” Vân Dương nói: “Đây không phải việc có thể tranh luận. Đêm đã khuya, ngươi sớm đi nghỉ đi.” Hắn quay người bỏ đi.

Kế Linh sau lưng hắn lớn tiếng nói: “Vậy ngươi vì sao không đem tất cả huyền thạch và huyền tinh toàn bộ bán đi? Chỉ bán một nửa làm gì? Bán đi toàn bộ có thể đạt được nhiều hoàng kim hay sao?” Vân Dương thầm cười khò một tiếng.

Ta sao không muốn bán nhiều hơn chứ? Vấn đề là... Những huyền thạch, huyền tinh kia đã bị Lục Lục trộm mất rồi.

Huyền thạch, tự nhiên hữu dụng. Có thể làm cho chính mình mạnh lên, nhưng hoàng kim lại có thể làm cho người nhà của các huynh đệ đã chết của ta ăn no! Tại ta không có lực lượng, cũng không có đầy đủ vốn liếng...

Kế Linh hằm hằm trở về phòng đi ngủ. Trong phòng, khi nằm trên giường, trong lòng của nàng đang không ngừng vang lên một câu nói: “... Người của hai thế giới!” “Người của hai thế giới!” “Nguyên lai... Vẫn là người của hai thế giới a.” Kế Linh có chút thất lạc nghĩ: “Quan điểm giá trị, cũng không giống nhau... Có lẽ hắn nói có đạo lý, suy nghĩ của hai thế giới, có thể tranh luận cái gì đây? Ai...” ...

Nửa đêm về sáng.

Một nhóm mười người áo đen, lặng yên không một tiếng động đi tới trước mặt Vân Dương. “Dem những hoàng kim này, toàn bộ đổi thành bạch ngân.” Vân Dương thấp giọng phân phó, tâm tình của hắn trầm thấp, trong mắt u lãnh, tựa hồ sâu không thấy đáy, ai cũng không biết, giờ khắc này tâm tình của hắn đến cùng là gì. “800 gia đình kia... Mỗi một nhà, một ngàn lượng bạch ngân. Tới nay toàn bộ phải phát đi.” Vân Dương trầm thấp phân phó. “Vâng, công tử.” “Ngoài ra, phạm là liệt sĩ gia quyến, tàn quân gia đình của Thiên Đường thành... Mỗi một hộ một trăm lượng bạch ngân.” Vân Dương tiếp tục phân phó. “Vâng.” “Muốn làm thế nào, không cần ta nói rõ chứ?” Vân Dương ánh mắt u lãnh nhìn đám hắc y. “Cần tuân công tử phân phó, sẽ không xuất hiện việc ngoài ý muốn, cũng sẽ không xuất hiện bất luận tranh chấp gì, càng không thể xuất hiện bất kỳ cường đạo nào!” Tên cầm đầu trong đám lên tiếng. “Ừm, đi đi.” Vân Dương nói: “Còn có, chuyện ta phân phó, tiếp tục chú ý, một khi có người vi phạm hoặc tiết lộ, phải bẩm báo cho ta!” “Vâng!” Đám người áo đen đi đi về về, mới đem chín thành hoàng kim trong phủ của hắn đem đi. Trong tính toán của bọn hắn, còn dư 1 thành cũng đã rất nhiều rồi.

Vân Dương đem số hoàng kim để ở ngoài sân, trở về phòng.

Ánh trăng lạnh lẽo, hậu viện Vân phủ, vàng óng một mảnh... ..

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, Kế Linh tựa hồ rất tức giận, đang trong phòng dạy dỗ Tiểu Ngân Nguyệt Thiên Lang, bực tức không chịu gặp mặt Vân Dương, trong lòng Vân Dương mừng rỡ vì được thanh tĩnh. Đi xem tình người trọng thương kia một chút, sau đó lại đi luyện công, luyện đạo.

Hạt giống phiền phức đã trồng xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể nảy mầm. Từ lúc bắt đầu tới giờ hắn đã chuẩn bị tốt rồi. ...

Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn vừa mới kết thúc triều hội, tâm sự nặng nề trở lại trong phủ.

Triều hội truyền đến tin tức của địch quốc, Đông Huyền đế quốc cùng Đại Nguyên đế quốc đều tại rục rịch, mục tiêu tự nhiên là Ngọc Đường đế quốc, khối thịnh mở lớn nhất trong mắt các quốc gia này.

Nhiều năm chiến hỏa liên miên như vậy, cơ hồ không có đình chỉ lần nào. Nếu như lần này chiến tranh, Ngọc Đường đế quốc tuyệt đối không lạc quan a...

Lão nguyên soái ngửa mặt lên trời thở dài. “Nguyên soái, đêm qua lại phát sinh một chuyện kỳ quái.” Trong phủ nguyên soái, Vương tiên sinh là bằng hữu của lão nguyên soái đang mỉm cười nhìn lão, bình tĩnh ôn hòa nói: “Ngươi đoán xem là chuyện gì?” Thu lão Nguyên soái thở dài, ta hiện tại trong lòng phiền muộn muốn chết, còn đoán cái gì? “Có chuyện gì vậy?” Vương tiên sinh mẫn cảm, cảm giác được lão nguyên soái hôm nay tâm tình không được tốt, cũng không vòng vo nữa, nói: “Trong vòng một đêm, toàn bộ Thiên Đường thành, lại đột nhiên rơi *kim vũ.” *mưa tiền Lão nguyên soái ánh mắt bỗng nhiên sáng lên: Hử?” “Người nhà của 800 tráng sĩ đi theo Cửu Tôn xuất chinh có hơn một nửa, trong nhà đột nhiên xuất hiện một lượng lớn bạc... Sau khi tỉnh ngủ, bạc liền xuất hiện, ai cũng không biết từ đâu mà tới...” Vương tiên sinh từ từ nói. “Lại một lần xuất hiện chuyện như thế...” Lão nguyên soái ánh mắt kỳ dị. “Ừm, không chỉ như vậy, còn có không ít liệt sĩ gia quyến, tàn quân trong nhà, đều xuất hiện bạc, giống như có người có hảo tâm muốn giúp đỡ vậy...” Vương tiên sinh cười rất là vui vẻ.

Đôi mắt Thu Kiếm Hàn sáng lên: “Vương huynh đệ, theo ý ngươi... Chuyện này, có mấy phần là... Cửu Tôn có người còn sống?” Vương tiên sinh trầm ngâm một chút nói: “Chuyện này... Chứng minh không được Cửu Tôn còn có người sống. Nhưng cũng có hi vọng vô cùng lớn.” Ngừng nửa câu đầu, lão nguyên soái ánh mắt có chút tối nhạt, nhưng khi nghe nửa câu sau, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên đứng bật dậy. “Bất quá người này rõ ràng không muốn bại lộ thân phận.” Vương tiên sinh chậm rãi nói.

Thu Kiếm Hàn thở dài, nói: “Cái chết của Cửu Tôn, chính là một thiên đại âm mưu, bằng vào lực lượng của quốc gia, cũng không điều tra được gì... Người này có thể là một trong Cửu Tôn hoặc có quan hệ tốt với bọn hắn, nhưng hắn sao lại dám... Tùy tiện bại lộ thân phận đây?” Lão một mối phát phát tay, nói: “Hay là dựa theo phương pháp trước đó, mặc kệ, không hỏi nữa, chuyện này... Đem những vết tích, toàn bộ lau sạch đi!” Vương tiên sinh gật đầu: “Tốt!” “Phải đem hết thấy manh mối điều tra rõ” Lão chém đinh chặt sắt nói.

Vương tiên sinh nói: “Ta đã phân phó.” “Vậy là tốt rồi.” Lão nguyên soái thương cảm nhắm mắt lại, nói khẽ: “Chín tên tiểu tử các ngươi còn có kẻ sống sao, dù ẩn trốn thế nào đi nữa, ta vẫn muốn gặp mặt các ngươi...” “Lão phu rất nhớ các ngươi...” Khóe mắt lão bắt đầu ướt, từng giọt nước mắt chảy xuống.

Vương tiên sinh trong lòng thở dài một tiếng, lặng yên không một chút tiếng động lui ra ngoài. Thối lui tới cửa ra vào, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, nói: “Nguyên soái, về chuyện các đại gia tộc thi đấu Huyền thú tại Thiên Đường thành...” Thu Kiếm Hàn nhắm mắt lại khoát khoát tay, một mối nói: “Tùy ý bọn hắn.” Vương tiên sinh biết Thu lão Nguyên soái hiện tại không muốn nói chuyện, nhưng vẫn không nhịn được nói thêm một câu: “Nghe nói... Hôm qua, Văn Hầu gia công tử Văn Dương, ở thị trường Huyền thú cùng người của Tây Môn gia tộc xung đột, đánh cược một trận lớn, khiến cho vị Tây Môn kia cơ hồ tán gia bại sản...” Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái thở dài: “Chuyện này... Cũng tùy bọn hắn đi thôi. Vị Văn Hầu công tử kia, chưa bao giờ an phận. Chuyện này... Để cho Văn Hầu giải quyết đi.” Vương tiên sinh nghĩ nghĩ, muốn nói chuyện này tựa hồ có chút kỳ quái. Nhưng nhìn thấy lão nguyên soái ưu sầu như vậy, cũng nuốt xuống câu nói này, lui ra ngoài.

Nhưng qua ngày hôm nay, hắn cũng đã không để ý tới việc nhỏ như thế này nữa —— một cái là hoàn khổ công tử của Thiên Đường thành, một cái là hoàn khổ công tử của Tây Môn gia tộc, có thể có việc gì đây? ...

Trong phòng, truyền tới tiếng thở hì hục. Đây là do người bị trọng thương kia đang nỗ lực điều tức, cố gắng điều động huyền khí của chính mình, tiến hành trị liệu.

Văn Dương đối với điều này không ngạc nhiên chút nào, vẫn bình chân như vại.

Một cánh cửa khác mở ra.

Lão Mai bộ pháp nhẹ nhàng đi ra. “Đột phá rồi sao?” “Không có. Chỉ là, đập nửa bước vào mà thôi.” Lão Mai rất hưng phấn: “Trong vòng nửa tháng, nhất định có thể đột phá! Ta muốn tích lũy nhiều một chút, thời điểm đột phá, cũng sẽ tăng nhanh hơn.” Văn Dương gật đầu.

Đột phá bình cảnh, chỉ là một phương diện, chỉ cần có cảm giác, đột phá liền không khó khăn. Mà mấu chốt chính là... Sau khi đột phá bình cảnh, tu vi sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Mà sự tăng mạnh đột ngột này, là do sự tích lũy lúc trước của bản thân. Dù sao, trong tay Văn Dương cũng không có loại linh dược cũng cố căn cơ đẩy nhanh cấp độ. “Công tử, người bị thương kia... Có vẻ như không đơn giản a.” Lão Mai thấp giọng nói. “Đúng là không đơn giản.” Văn Dương gật đầu. “Công tử muốn... Kết một phần thiện duyên sao?” Lão Mai thử hỏi: “Hay là muốn... Thu phục hắn?” Văn Dương tươi cười: “Một phần thiện duyên này, kết không thành.” Lão Mai: “Ách?” Văn Dương lắc đầu cười cười. Người này bị nguy hiểm đến tính mạng, thiên tân vạn khổ, mới đạt được bốn đầu cửu phẩm Huyền thú con non, nhưng vừa tỉnh lại, liền thấy bọn chúng rơi vào trong tay mình. Phần thiện duyên này... Làm sao có thể kết đây?

Đối phương chỉ cần vừa khôi phục thực lực, chỉ sợ sẽ lập tức lấy oán trả ơn đem bốn đầu Huyền thú này cướp đi. “Ta muốn thu phục hắn.” Văn Dương rất thẳng thắn nói: “Ta hiện tại rất thiếu nhân thủ.” Lão Mai nói: “Nếu như không thể thu phục thì sao?” Văn Dương nhìn Lão Mai một chút, ánh mắt lộ ra ý cười, chậm rãi nói: “Ngươi cứ nói đi?” Lão Mai chỉ cảm thấy cả người giống như bị một cỗ hàn phong thổi qua, lạnh lẽo tận xương cốt. “Công tử nếu muốn thu phục.” Lão Mai đề nghị: “Hiện tại bản thân hắn bị trọng thương, không thể hành động, đây là thời điểm có thể thu nạp nhân tâm a.” Văn Dương lắc đầu, dường như đã tính trước nói: “Cao thủ bậc này, loại thủ đoạn này tuyệt đối không thích hợp. Phải dùng thủ đoạn càng thêm xảo diệu mới được.” Văn Dương trong lòng cười thầm: “Một tên có thể một mình xuất nhập Huyền Thú sâm lâm, một cao thủ có thể thắng được cửu phẩm huyền thú... Ôn huyệt nhỏ nhất thế này có thể khiến hắn cuối đầu sao?” “Phải dùng thủ đoạn càng thêm xảo diệu?” Lão Mai ngạc nhiên.

Vân Dương mỉm cười: “Cái gọi là ân cứu mạng, dùng thân báo nghĩa... Lão Mai à, loại sự tình như vậy, chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Cũng tỷ như nói người đi, người bây giờ bị thương nặng, sắp chết, được một người khác cứu, đồng thời đối với người rất tốt, hỏi han ân cần cẩn thận, người có thể bởi vậy mà làm nô tài cho hắn hay không?” “Cho nên, truyền thuyết là truyền thuyết, cố sự là cố sự, nhưng chúng ta làm người, lại không thể ngây thơ như thế.”

Nụ cười Vân Dương mang theo một cổ quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đan Tâm Ngọc Kiếm. Chấn trụ, Phản chấn!

Lão Mai gãi đầu, một bộ xấu hổ.

Chính lão cũng cao tuổi rồi, thế mà bị thiếu gia mới 19 tuổi nói ngây thơ... Chuyện này thật là có chút...

Nhưng trong lòng Lão Mai cũng hoàn toàn cảm giác được, bản thân lão cùng thiếu gia mà so sánh, quả là... Có chút ngây thơ?

Mấy năm trước, chính lão cũng không cảm giác gì. Mặc dù có đôi khi thấy công tử nhà mình có chút thần bí, võ lực cao cường mà lại không công khai ra ngoài. Luôn tỏ ra là một vị công tử ca chơi bởi lêu lổng.

Hon nữa thường xuyên chơi trò mất tích. Một lần biến mất có khi hon mấy tháng mới xuất hiện.

Hắn biết công tử nhà mình tuyệt không bình thường. Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Nhưng, từ một năm trước, công tử sau một lần biến mất trở về, từ đó cũng chưa từng biến mất qua.

Nhưng lấy võ giả trực giác của lão, có thể nhận ra công tử bị trọng thương. Hon nữa, giống như một thân tu vi toàn bộ bay hơi. Những thương thế đó, bất cứ lúc nào cũng đều uy hiếp tính mạng của hắn.

Nhưng có vẻ công tử cũng không thêm để ý, mỗi ngày vẫn một bộ dáng vẻ chơi bởi lêu lổng, chỉ là, ngẫu nhiên vào đêm khuya, lão có đôi khi từ đằng xa nhìn công tử ngồi một mình một chỗ, không khí thế lương cùng cô độc kia, thỉnh thoảng trong mắt bộc phát u lãnh quang mang...v

Tất cả cho lão biết, trong lòng công tử, tuyệt đối có một bí mật lớn.

Đến tận cùng chuyện gì xảy ra, Lão Mai cũng không dám hỏi. Hắn biết dù có hỏi công tử cũng sẽ không nói.

Nhưng uy thế công tử trên người, càng ngày càng nặng. Sát khí tựa hồ muốn trào ra tàn phá thiên hạ, cũng càng ngày càng nặng...

Ngoài ra, Lão Mai đột nhiên phát hiện.

Khả năng tính toán của công tử, đã đột phá giới hạn tưởng tượng của lão. Bất kì việc chẳng nữa, không có việc gì hắn nhìn không thấu, không có việc gì hắn không giải quyết được.

Nếu nói như đánh cờ.

Người bình thường có thể nhìn ba bước bốn bước đã coi như là cao thủ, nhưng công tử lại có thể nhìn thấy vài chục bước sau, nhưng hắn chưa bao giờ tự mãn qua.

Đã qua một năm, mỗi một việc công tử làm, đều có một thâm ý nào đó. Nhưng hết lần này tới lần khác chính lão một chút cũng nhìn không thấu.

Công tử nói ta ngây thơ... Có vẻ như, ta thật sự có chút ngây thơ a?

Bất quá công tử rốt cuộc muốn dùng thủ đoạn như thế nào, để thu phục người trọng thương trong đông sương phòng đây?

...

“Năm con mèo con này...” Lão Mai nhìn năm con tuyết trắng con mèo nhỏ sau lưng Vân Dương một tấc cũng không rời, ho khan một cái, sờ cái cằm đầy râu.

Mới có một ngày thôi, Vân phủ liền trở thành vườn bách thú.

“Ừm, coi như là... Thiêm Điện Miêu đi.” Vân Dương nói: “Thật đáng yêu.”

“Đáng yêu...” Loại từ ngữ như vậy, từ trong trong miệng công tử “Đa mưu túc trí” nói ra, Lão Mai cảm giác đột nhiên mọi thứ đều trở nên bất thường.

Thiên Huyền Linh Hầu ngồi trên vai Vân Dương. Hôm nay, tiểu gia hỏa này vẫn đi theo Vân Dương, một tắc cũng không rời, nhưng... Rõ ràng không hoạt bát bằng trước đó...

Hơn nữa, chỉ cần bốn con mèo nhỏ kia ở phía dưới, Thiên Huyền Linh Hầu liền sẽ không xuống đất. Đôi mắt, tràn đầy vẻ đề phòng. Nếu không phải nó thật sự là không rời khỏi Vân Dương, chỉ sợ sớm đã bỏ trốn mất dạng.

Loại áp chế về cấp bậc huyết mạch, mặc dù chỉ là hơn kém một bậc, nhưng, Thiên Huyền Linh Hầu y nguyên cảm giác... Có uy hiếp.

Chỉ là, điểm này không có ai chú ý tới.

Vân Dương sớm đã len lén tra xét bốn đầu Thôn Thiên Báo, một đầu đã đạt đến tứ giai Huyền thú, còn có hai đầu, hiện tại cũng đã là tam giai Huyền thú. Cuối cùng một đầu tương đối suy nhược, cũng đã ổn định ở nhị giai.

Có điều, mấy tiểu gia hỏa này rõ ràng đều bị hạ huyết mạch ẩn hình pháp. Đó là thủ đoạn bảo vệ tốt nhất mà cao giai Huyền thú áp dụng đối với hậu đại của mình, dùng huyết mạch của bản thân đặt một tầng chướng ngại pháp vào hậu đại, khiến cho người khác nhìn thấy cũng chỉ là tiểu Huyền thú không đáng chú ý.

Cứ như vậy, trước khi chúng nó trưởng thành, không có người nào có ý đồ với chúng. Như vậy sẽ an toàn rất nhiều.

Nhưng loại huyết mạch ẩn hình này, thấp nhất phải là cửu phẩm Huyền thú mới có thể thi triển. Vân Dương đã là hoàn toàn xác định. Nhưng hiện tại hắn cũng có ý định giống phụ mẫu bốn tiểu gia hỏa này, đều không muốn đem tầng huyết mạch ẩn hình này loại bỏ.

Nếu là một khi giải khai, nếu bị người ta phát hiện bên cạnh hắn có bốn đầu cửu phẩm Huyền thú ẩn đi theo, hơn nữa thực lực của hắn còn rác rưởi như thế...

Vân Dương dám khẳng định, hắn tuyệt đối sống không nổi một canh giờ!

“Vì lý do an toàn, các ngươi tiếp tục làm mèo đi.” Vân Dương vuốt vuốt cái đầu lông xù của bốn đầu Thôn Thiên Báo, nhận lấy bốn cái đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm tay hắn, tê tê ngứa ngứa.

Một đầu Thiểm Điện Miêu chân chính còn lại meo meo kêu, nó còn chưa phục hồi như cũ, co quắp nằm một bên, không cách nào đi tranh thủ tình cảm, gấp tới kêu meo meo.

Vân Dương bật cười: “Đúng, nơi này còn có một cái.” Cũng sờ lên đầu nhỏ của Thiểm Điện Miêu, lập tức tiểu gia hỏa hài lòng nằm xuống, xoay người lộ ra cái bụng trắng trắng.

Theo thường lệ, hắn lại vì mấy tiểu gia hỏa này truyền qua một đạo sinh mệnh khí tức. Ngay sau đó từng cái tiểu nhưng cầu tuyết trắng khoải hoạt lần qua lần lại đầy đất.

Thiên Huyền Linh Hầu trên bả vai hắn lo lắng chi chi chi gọi, Vân Dương bắt đặc dĩ cũng đưa qua một đạo. Cảm thụ được Sinh Sinh Bất Tục linh khí vốn đã ỳ ỏi nay càng không có nhiều, Vân Dương liền đình chỉ.

Thiên Huyền Linh Hầu cũng đã thỏa mãn. Quan sát một vòng, vèo một tiếng từ trên bả vai hắn nhảy xuống, hướng về gian phòng của Kế Linh chạy như bay.

Vân Dương đột nhiên cảm giác được, tựa hồ có hai đạo ánh mắt sắc bén, đang quan sát hắn. Hắn vừa quay đầu, khi thấy cửa sổ đông sương phòng lộ ra một người đầu, hai con mắt, như hai tia chớp lạnh lẽo.

Vân Dương cười ha ha một tiếng, quay người hướng về đông sương phòng đi tới.

...

Người kia đã ngồi dậy, dựa nghiêng ở đầu giường, nhìn Vân Dương tiến vào, cố gắng rặn ra một nụ cười.

Vân Dương phát hiện, tóc trên đầu người này, đã không còn rối tung giống khi hôn mê, đã được sửa sang lại một chút. Mặc dù chỉ là đơn giản buộc lại, nhưng lại nhìn ra người này rất chú ý hình tượng.

Vân Dương còn phát hiện, tay của người này rất sạch sẽ.

Một người vừa từ trong hôn mê tỉnh lại, trong khe móng ngón tay không có một chút dơ bẩn.

“Có thể... Giúp ta lau lau mặt hay không?” Người này nhìn thấy Vân Dương, sau khi mỉm cười, câu đầu tiên lại nói: “Dùng nước lạnh là được.”

Vân Dương gật đầu: “Tốt!”

Quay người ra ngoài bung một chậu nước tiến đến, quả nhiên là nước lạnh, những xuống một cái khăn lông, vắt khô, thoa lên trên mặt người này, thấy khăn lau qua trở nên hơi khô, lấy xuống, lại dùng nước thấm một lần, thoa lên trên mặt hẳn, cứ như vậy năm lần, mới bắt đầu dùng khăn lông giúp hẳn lau lại kĩ càng mỗi góc một lượt.

Trong quá trình, người này luôn rất bình tĩnh.

“Người rất trẻ.”

Hắn lẳng lặng nói ra: “Nhưng rất hiểu chăm sóc người khác.”

“Nhưng, ta nghe người gọi người là công tử.”

“Chúng tôi, người không phải một người chuyên đi chăm sóc người khác, nhưng lại biết rõ cách làm.”

“Nơi này là một cái đại trạch viện của Thiên Đường thành. Nhân số trong viện không nhiều, không thấy có thị nữ, cũng không có hộ vệ. Ngoài ra, ta từng nghe thanh âm một nữ nhân, gọi người là Vân Dương.”

Người này lại tiếp tục nói ra: “Xem ra, người chính là Thiên Đường thành, Vân Hầu gia công tử? Vân Dương?”

“Nhưng một Hầu gia công tử như người, sao lại biết cách chăm sóc người a?”

Người này hỏi.

Vân Dương giúp hẳn lau mặt, nhàn nhạt nói ra: “Người tuổi tác không nhỏ, mặc dù trọng thương nên trông khá tiều tụy, nhìn qua bất quá khoảng 40 tuổi. Nhưng số tuổi thật sự, hẳn là 80 tuổi trở lên. Ở trong giới thể tục, trên 80 tuổi, đã coi như là lão nhân. Mặc dù lấy tu vi của người mà nói, 80 tuổi mới là độ tuổi tráng niên, nhưng một người đã 80 tuổi còn có lòng hiếu kỳ như vậy, người cũng thật đặc biệt a.”

“Còn có, người rất thích sạch sẽ, rất chú trọng dáng vẻ. Nhìn thấy được, cho dù là chết, người cũng muốn chết sạch sẽ. Người như người, trên thế giới cũng không nhiều.”

“Bộ vị người chú trọng nhất, là tay của người.” Vân Dương vắt cái khăn mặt: “Dù cho thời gian hôn mê rất lâu, móng tay vẫn tự nhiên sinh trưởng đến bây giờ, lại rất chỉnh tề, xem ra bình thường người sửa sang, rất chú ý đi.”

“Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa tay phải của người, so với cổ khác đều mềm mại hơn. Bình thường mà nói, nơi này dùng sức nhiều nhất. Nếu là võ giả, mặc kệ luyện đao hay là luyện kiếm, đều sẽ có vết trầy, mà người lại không có, cũng không phải là chưa từng sinh trưởng. Mà là tu luyện đến mức nhất định, tiến vào Tiên Thiên cảnh giới, toàn thân tẩy tịnh phạp tủy, chỗ đó đều được huyết nhục trùng sinh. Cho nên mới so với chỗ khác khác càng thêm non mịn.”

“Ngón trỏ, ngón giữa tay trái của người không có vết tích chịu lực. Rất hiển nhiên, tay trái của người luôn luôn cầm kiếm. Cũng chưa từng luyện qua chương pháp quyền pháp các loại, nếu không nhất định sẽ có vết tích.”

“Người là một người rất mạnh mẽ, cho nên quen ở trên cao nhìn xuống nói chuyện với người khác. Thời điểm người nói chuyện, tràn đầy phong duệ chi khí.”

“Vì vậy, người hẳn là kiếm khách.”

“Nhưng bả vai trái của người có vết tích nhô lên, chứng tỏ sau vai quanh năm suốt tháng đều bị đè ép. Cho nên, kiếm của người không phải đeo bên hông. Mà là đeo nghiêng bên vai trái.”

“Vị trí này, tất nhiên là vị trí tốt nhất cho người xuất kiếm, vì thế vai trái của người mới như vậy.”

“Huyền khí trong cơ thể người, người đã có một nửa chuyển thành kiếm khí.” Vân Dương tiếp tục nói ra: “Cho nên, với người kiếm là tồn tại duy nhất, cái khác có hay không không quan trọng.”

“Ánh mắt của người rất sắc bén, ánh mắt đó hun đúc bởi thói quen của người, lúc nào cũng nhìn chăm chăm mũi kiếm. Ngay cả thời điểm luyện kiếm cũng vậy. Cho nên mặc dù người bây giờ không dùng kiếm, trong tay cũng không có kiếm, lại bị thương nặng, không thể dùng lực lượng, cũng vẫn còn loại khí thế bức người này.”

“Trông mắt người hắc bạch phân minh, rất rõ ràng. Cho nên người không phải là dạng tiểu nhân ác độc, càng không phải là người vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn.”

“Kiếm của người không ở bên người, gan bàn tay tay phải của người rách rất nghiêm trọng. Xương cốt cũng gãy, cho nên, ta đoán kiếm của người đã gãy.”

“Không có kiếm, người không chịu lộ thân phận. Ta đoán không ra thân phận cụ thể của người.”

“Chỉ dùng kiếm, không luyện quyền, đeo kiếm, xuất kiếm quái dị, kỳ môn thủ pháp, ngay thẳng, không cướp không đoạt, thích sạch sẽ, rất chú trọng dáng vẻ, chỉ bằng thực lực hai tay kiếm cơm, nhưng cũng tuyệt đối là người giang hồ, không phụ thuộc bất kỳ quốc gia nào, nhưng từ bề ngoài của người

có thể thấy, người không phải sát thủ hay thích khách gì đó, mà thực lực rất cao...” Vân Dương nói: “Theo ta được biết người giống như người, tất cả có ba người.”

Ánh mắt người này trở nên ngạc nhiên cực kỳ, không khỏi hỏi: “Là ba người nào?”

“Một người trong đó đã chết.” Vân Dương nói: “Nhưng nếu là hắn, dù đốt thành tro ta cũng nhận ra được. Mà một người khác, chính là nhân vật trong truyền thuyết, đỉnh phong cao thủ. Cao thủ như vậy, sẽ không bị thương thế này.”

“Mà người, lại có quan hệ cùng Huyền thú.”

“Cho nên người phù hợp thân phận của người cũng chỉ còn lại có một cái.” Diệp Tiểu mỉm cười nói: “Trừ danh Huyền thú liệt sát giả, Đan Tâm Ngọc Kiếm Phương Mặc Phi, Phương lão gia tử, không biết ta đoán đúng hay không?”

Người trọng thương trên giường đã chấn kinh mở to hai mắt, nhìn Vân Dương, giống như gặp quỷ!

Hắn tự nhận bản thân một mực điều thấp, thanh danh không lộ ra ngoài. Hơn nữa từ trước đến nay luôn luôn độc hành. Càng không có bằng hữu, độc lai độc vãng. Hắn là không có bao người nhận biết bản thân.

Nhưng, thiếu niên trước mắt này, không quen không biết, chưa từng gặp mặt. Chính hắn dưới tình huống trọng thương không thể dịch dung. Thế mà nhò vào một đôi mắt quan sát, liền có thể đoán được thân phận của hắn!

Hắn biết, thiếu niên này trước đó cũng không điều tra thân phận lão, mà là một bên quan sát, một bên phân tích, liền đoán được lai lịch của lão.

Mặc dù nội dung có chút lộn xộn, kết quả cuối cùng lại không sai.

Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Phương Mặc Phi xưa nay không rõ, trên người lão, thế mà tồn tại nhiều sơ hở vậy!

Lão biết, thiếu niên này sở dĩ nói dài như thế. Sau đó lại suy luận thân phận của lão, bởi vì, khi lão vừa nhìn Vân Dương, suy luận thân phận của hắn!

Cho nên hắn mới đáp trả như vậy!

Lão vừa rồi dựa vào suy luận, đoán ra thân phận của thiếu niên này, bất quá chỉ muốn lớn tiếng dọa người, trấn trụ gia hỏa nhìn như kinh nghiệm sống chưa nhiều này. Dựng nên hình tượng cao nhân thần cơ diệu toán, mục đích chuẩn bị mở một cửa hàng sau này.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, chính lão không thể trấn trụ người ta, ngược lại bị người ta làm cho bản thân triệt để để chấn kinh!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tứ đại công tử

Dịch Giả: Thiều Bàn Từ

Phương Mặc Phi trừng mắt thật lâu, có chút không thở nổi. Mà điểm Vân Dương thấy buồn cười chính là, vị Phương đại kiếm khách này, thế mà trừng trừng mắt tới hôn mê bất tỉnh.

Thân thể của hắn dù sao cũng quá hư nhược. Lại chịu nổi khiếp sợ mãnh liệt, tinh thần chịu đựng không được. Cho nên ngất đi... “Vì cái gì khi gặp mặt nhau lại như thế này a, cũng phải chờ một chút cho ta chiếm chút ưu thế chứ?” Vân Dương lẩm bầm nói.

Phương Mặc Phi bị dọa ngất, tại thời điểm không thể động đây, lão muốn dùng trí tuệ của mình tra ra thân phận của Vân Dương. Mà khi đó Vân Dương cũng muốn dùng ưu thế tâm lý áp đảo lão!

Trong viện.

Kế Linh đã mang theo Ngân Nguyệt Thiên Lang đi ra. Ngân Nguyệt Thiên Lang nhỏ bé toàn thân tuyết trắng, hấp tấp đi theo sau nàng, đi được vài bước lại té.

Hiển nhiên đã đối với nàng rất ý lại. “Những thế gia đệ tử này, quả nhiên bất phàm” Vân Dương đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ: “Chỉ một đêm công phu, liền đẻ chó Ngân Nguyệt Thiên Lang có tiếng kiệt ngạo bất tuân quy phục.” “Vân Dương!” Kế Linh trong sân hô: “Người mấy con mèo này có gì đó quái lạ a.” Vân Dương nhìn trong viện, con Ngân Nguyệt Thiên Lang đang sợ hãi rụt rè nhìn bốn con Thôn Thiên Báo, không khỏi khóe miệng co giật một chút.

Vân Dương ra ngoài.

Nhìn Kê Linh tâm trạng đã trở lại bình thường, Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt. Hắn có thể cảm giác được, Kê Linh trong đoạn thời gian này, có chút biến đổi.

Đó là một loại xa cách như có như không.

Xa cách của hai thế giới...

Vân Dương cười thâm trong lòng, mặt ngoài lại làm vẻ không có chuyện gì xảy ra, nói: “Làm sao?” “Sói của ta vì sao không dám đi qua?” Kê Linh hỏi. “Sói là động vật quần cư, quen thuộc hoạt động bầy đàn, đứa nhỏ này không có đồng bạn, chưa từng chiến đấu qua, khi đối mặt với năm con mèo hình thể không sai biệt lắm với nó, dám tới mới là lạ.” Vân Dương liếc mắt. “Vậy ngươi dự định giúp ta đoạt thắng lợi thế nào?” Kê Linh hỏi. “Đó là bí mật.” Vân Dương uể oải nói: “Ta chỉ cam đoan ngươi thắng lợi là được rồi. Còn nữa... Ngươi cũng phải cam đoan, đáp ứng chuyện của ta, không thể nuốt lời.” Kê Linh tròn trắng mắt, nói: “Ngươi đúng là quỷ hẹp hòi. Đi, ta tất nhiên nhớ kỹ!” Vân Dương nhìn Tiểu Ngân Nguyệt Thiên Lang, ngồi xổm người xuống, vẫy tay với nó nói: “Tiểu gia hỏa, tới đây nào.” “Nó cũng không nghe ngươi dễ dàng như vậy đâu.” Kê Linh cười cười: “Hôm qua ta phải cực khổ...” Nàng còn chưa nói xong câu này, đột nhiên tròn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy con Ngân Nguyệt Thiên Lang kia đột nhiên bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, nhìn Vân Dương, cái đuôi thế mà vênh lên, lắc lư giống như chó. Lập tức, giống lao tới giống như mũi tên về phía Vân Dương.

Trong miệng nó còn phát ra tiếng ô ô hưng phấn.

Kê Linh ngốc trệ.

Chuyện này cũng quá khinh người đi!

Chính mình thiên tâm vạn khổ nịnh nọt nó, ngay cả linh dược *áp đáy hòm cũng đã lấy ra, mục đích cũng chỉ để tiểu gia hỏa này thân với nàng hơn một chút. *ở đây có nghĩa là vật rất quý.

Không ngờ, tên này chỉ ngoắc ngoắc ngón tay thôi, mà tiểu gia hỏa này đã vui mừng hớn hở giống như nhìn thấy mẹ ruột mà chạy tới.

Còn chút thiên lý nào trên đời này nữa hay không đây a!

Chỉ thấy Vân Dương ôm Ngân Nguyệt Thiên Lang, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve lưng nó. Sau đó υχ một phát, đem thân thể nhỏ nhỏ của nó lật lên, tay chỉ nắm chân trái của nó treo lủng lẳng trên không trung.

Thế mà còn lắc lư nữa. “Ngươi muốn làm gì!” Kê Linh hét lên một tiếng, muốn xông tới. Nó chỉ là ấu thú mà ngươi dám đùa như vậy? Dùng sức lớn hơn một chút liền có thể giết chết...

Nhưng trái lại nàng chỉ nhìn thấy tiểu Ngân Nguyệt Thiên Lang đang hưng phấn tru lên ngoào ngoào, thế mà lắc đầu vẫy đuôi trông có vẻ khoái hoạt cực kỳ.

Vân Dương ném nó đi, thân thể nhỏ nhỏ tựa như một cái tú cầu bay lên không trung, tay phải duỗi ra, lại bắt lấy chân phải của nó...

Kê Linh: “...” Một trái tú cầu đang tung bay trên không trung, chân trái...

Lại bay... Tới chân phải...

Lại bay... Gáy...

Kê Linh cơ hồ muốn phát điên, đây là sói a! Không phải mèo! Ngươi nắm lấy da phần gáy của nó quăng lên như vậy có chút ý tứ sao?

Kê Linh thậm chí nghe được rõ ràng, xương cốt trên người con sói đang vang lên rắc rắc. “Sói con của ta...” Kê Linh đau lòng hốc mắt đều đã đỏ lên.

Cuối cùng, nàng nhìn thấy Vân Dương quăng con sói lên, lần này hắn nắm cái đuôi của nó, hung hăng xoay mấy vòng, sói con kêu to, hưng phấn tới độ khoa tay múa chân. Bốn chi tuyết trắng khua loạn.

Hồ hồ sinh phong! “Vân Dương!” Kê Linh không thể nhịn được nữa: “Ngươi lấy sói của ta chơi gánh xiếc a?” Vân Dương quay đầu cười một tiếng: “Ngươi không thấy được tiểu gia hỏa này cao hứng tới phát điên rồi hay sao?” Kê Linh: “...” “Tốt.” Vân Dương nói: “Đem tiểu gia hỏa này giao cho ta hai ngày, hai ngày sau liền có thể để cho ngươi đi dự thi. Đến lúc đó nếu ngươi không thắng được, ngươi muốn ta làm gì cũng được. Đương nhiên, nếu như ngươi thắng, thì phải đáp ứng điều kiện của ta.” Kê Linh không nhịn được thở dài: “Ngươi liền nhất định phải đem điều kiện này điều kiện nọ treo bên miệng a?” Vân Dương cười híp mắt nói: “Làm người, nên thực tế một chút sẽ tốt hơn.” Kê Linh dường như có điều suy nghĩ.

Thật lâu, nàng ôm Thiên Huyền Linh Hầu trở về phòng.

Vân Dương cười híp mắt ôm sói con đi vào phòng.

Sờ đầu nó nói: “Ta biết tiểu gia hòa ngươì nghe hiểu được tiếng của ta, ăn, chính là như vậy, hôm nay chơi vui như vậy... Nếu ngươì giúp cho chủ nhân của ngươì chiến thắng, sau khi trở về ta sẽ chơi với ngươì lần nữa, làm tốt sẽ ban thưởng. Hiểu chưa?” Ánh mắt con sói sáng lấp lánh nhìn hăn vẩy vẩy cái đuôi. “Không hiểu?” Sắc mặt Vân Dương tối đen, nắm chặt gáy của con sói nhắclên, nói: “Nghe hiểu không? Thắng liền xách mi lên một một lần. Đã hiểu chứ?” Ánh mắt nó long lanh chớp chớp hai lần, đột nhiên nâng lên chân trái, thẳng tắp giơ lên. Lại nâng lên chân phải, giơ lên, sau đó hai chân sau, lần lượt giơ lên. Xoay ngươì, dùng cái mông hướng phía Vân Dương, cái đuôi nhô lên thật cao.

Sau đó buông xuống, nhảy nháy rạo rức, ra hiệu bị tung hứng rất vui, sau đó dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn hăn: “...?” “Đúng!” Vân Dương xạm mặt lại. “Ngao ô...” Sói con phát ra tiếng tru non nớt.

Điều kiện đã thành.

Vân Dương nhẹ nhàng thờ ra. Trí thông minh của Huyền thú quả nhiên không thấp.

Bất quá... Con Ngân Nguyệt Thiên Lang này trí tuệ cũng có chút vượt quá dự đoán của hăn. Nhìn con ngươì hắc bạch phân minh của nó, Vân Dương lăm lăm nói: “Đây không phải là hậu đại của Lang Vương đi... Nha đầu này vận khí hăn không tốt như vậy...” ... “Xin hỏi Vân Dương Vân công tử có ở nhà hay không?” Bên ngoài truyền tới một thanh âm mười phần trung tính.

Lão Mai đáp lại: “Là ăi?” Bên ngoài thanh âm kia nói: “Thỉnh cầu bẩm báo Vân Dương công tử, Tây Môn gia tộc Tây Môn Vạn Đại. Đông Phương gia tộc Đông Phương Minh Thiên, Nam Cung gia tộc Nam Cung Bất Bại. Bắc Dã gia tộc Bắc Dã Thanh Không. Bốn người đến đây bái phỏng.” Lão Mai sắc mặt lập tức thay đổi.

Tây Môn Vạn Đại, Đông Phương Minh Thiên, Nam Cung Bất Bại, Bắc Dã Thanh Không.

Đông Nam Tây Bắc.

Hoặc là danh tự của bốn người này cũng không phải quá vang dội, tối thiểu Lão Mai cũng chưa từng nghe nói qua. Nhưng là, bốn họ này mang lại cảm giác quá rung động!

Bốn gia tộc trong Bát đại gia tộc!

Mà người cùng công tử đánh cược chính là Tây Môn Vạn Đại. Tây Môn Vạn Đại chính là công tử Tây Môn gia tộc. Bởi vậy có thể thấy được, đám ngươì Đông Phương Minh Thiên, Nam Cung Bất Bại, Bắc Dã Thanh Không... Chắc hăn chính là ba vị công tử của ba đại gia tộc khác.

Mặc dù chưa chắc là dòng chính, nhưng, cái thân phận này vẫn cao cao tại thượng.

Vân Dương vung tay lên, nắm con con mèo nhỏ ngoan ngoãn chạy vào trong sường phòng. “Xin mời bốn vị công tử vào.” Vân Dương nói: “Phòng khách dâng trà.” Cái gọi là phòng khách, dĩ nhiên chính là giàn hoa ghế đá của hăn.

Hoa ảnh lượn quanh, hương thơm đầy đất.

Vân Dương một tay châm trà, ung dung tự nhiên mà nói: “Bốn vị công tử đại giá quang lâm, bông tăt sinh huy. Đây là trà xuân mà năm nay Vân mỗ mới lấy được. Lấy từ đỉnh núi tuyết chi, phong tuyết trong sường mù, chồi non của Thường Thanh Đằng, cần phải hái xuống khi sường bao phủ, lại ở Hàn Sơn hong khô, tại chỗ thoáng mát bồi chế. Sau ba lần chưng, ba lần phơi, lại đặt ở hầm băng Hàn Sơn, hấp thụ linh tú băng hàn chi khí, trong nháy mắt nhiệt độ cao hong khô, sau đó lập tức thành trà, hương vị tuyệt vời. Điểm hạn chế duy nhất là trà này không thể giữ lâu, chỉ có thời hạn một tháng, nếu không, hàn khí ăm, thì trà sẽ hư!” Vân Dương đem là trà xanh biếc như bích ngọc, bỏ vào trong chén trà, trong nháy mắt ngưng tụ thành một màu xanh thanh khiết giống như mỷ ngọc. Phía trên ly trà, sường mù mỏng lung như mộng như ảo. “Trà này, tên là Hàn Sơn Phong Tuyết.” Vân Dương nâng chén, mỉm cười: “Xin mời, xin mời dâng trà.” Tứ đại công tử đi vào Vân gia, một câu còn chưa kịp nói, liền bị quán đầu một phen Trà đạo. Hơn nữa còn giảng đạo lý rõ ràng, có chút làm cho ngươì khác mê say.

Thưởng thức chén trà này, đều là ngũ vị tạp trần.

Tây Sường phòng, Kế Linh đứng ở cửa sổ nhìn về phía bên này, trong lòng thờ dài. Loáng thoáng cảm giác được: Tựa hồ... Trong năm ngươì uống trà tại phòng khách này, tên có thân gia thấp nhất, nội tình nhất cạn, không có một chút thực lực như Vân Dương lại càng giống một tinh anh đệ tử của thế gia đại tộc.

Phong thái kia, khí độ kia, sự thông dong kia... So tứ đại công tử trước mặt hăn thì không biết đã cao hơn bao nhiêu cấp độ rồi!

Đơn giản là vô pháp so sánh.

Kế Linh tinh tế hồi tưởng lại, tựa hồ... Dòng chính trung kiên của Bát đại gia tộc, ngươì thừa kế kia... Cũng chưa chắc có thể có phong thái cùng thông dong như Vân Dương Đó là trong lòng mây trôi nước chảy! “Vân công tử quả nhiên có phong thái. Định lực tốt.” Đông Phương Minh Thiên uống xong một chén này, lại không phẩm trà chỉ cười nhạt một tiếng: “Trách không được, Tây Môn huynh thua ngươì.” Tây Môn Vạn Đại trong mắt hận ý lóe lên, nở nụ cười nhàn nhạt nói: “Có chơi có chịu, Vân công tử có thể thắng ta chính là bản sự, bản công tử cũng là thua tâm phục khẩu phục.” Vân Dương thân thiết mỉm cười: “Tây Môn công tử quá khách khí, ta cũng là vận khí tốt mà thôi. Còn nữa, Tây Môn công tử khí độ rộng lớn, làm việc thoải mái. Vân mỗ cũng bội phục đến cực điểm. Chỉ cầu có thể cùng công tử gặp mặt lần nữa kết thành bằng hữu.” Nghe lời này xong, trên mặt Tây Môn Vạn Đại lập tức giãn ra rất nhiều. “Đương nhiên, các vị công tử nổi danh cùng Tây Môn công tử, Vân mỗ cũng cực muốn kết giao.” Vân Dương thành khẩn nói.

Mấy vị công tử dù cho trong lòng rất khinh thường, nhưng trên mặt cũng đều dễ nhìn hơn lúc đầu, bầu không khí lập tức an tường.

Có lẽ trong nhiều người như vậy, cũng chỉ có một mình Kế Linh hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của hắn: Ta rất hi vọng cùng các người kết giao bằng hữu, như thế thì ta liền có thể từ trên thân các người rút ra thật nhiều chất béo...

Nhìn sắc mặt thành khẩn của Vân Dương, mấy vị công tử liên thanh khiêm tốn nói chuyện, Kế Linh suýt nữa liền cười ra thành tiếng.

Nàng càng ngày càng có cảm giác, những thế gia công tử này, cùng với Vân Dương vị Hầu gia công tử thế tục, thế mà... Vô pháp so sánh!

Đây thật là kỳ quái!

Thuở nhỏ bọn hắn tiếp nhận giáo dục khác nghiệt, mỗi một người đều trải qua huấn luyện tinh anh của thế gia, vậy mà không bằng được Vân Dương trầm ổn khí độ, tâm cơ thâm trầm!

Chuyện này, thật kì quái!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ta cũng chưa từng thấy qua!

Người có biểu hiện trầm ổn như Vân Dương bây giờ. Trong tất cả những người Kế Linh gặp từ trước tới giờ, cũng chỉ có mấy người có thể so sánh.

Mấy vị lão tổ tông của gia tộc, còn có các trưởng bối được công nhận trí lực siêu quần, trải qua vô số hồng trần ma luyện, còn có các vị quân sư, cố vấn của các đại gia tộc.

Người như vậy, tuyệt đối không nhiều.

Nhưng Kế Linh rất rõ ràng, những người này có thể có thành tựu như vậy, đều là lịch luyện vô số mới có được. Đó là vô số sinh tử chiến đấu, vô số sinh ly tử biệt, vô số tâm linh đứt đoạn, vô số tuyệt vọng từ cảnh...

Mới có thể lịch luyện ra một người dù đối mặt với bất kể cái gì, đều mây trời nước chảy, mặc kệ đối mặt ai, đều không kiêu ngạo không tự ti. Mặc kệ đối mặt việc gì, đều có thể mưu tính sâu xa, bất luận thuận cảnh nghịch cảnh, đều có thể giữ vững tâm như Bích Thủy đầm sâu, sâu không lường được.

Nhưng, Vân Dương mới chỉ có 19 tuổi!

Hắn làm như thế nào?

Đối với việc này, Kế Linh vô cùng tò mò.

Trên người Vân Dương, tựa hồ có vô số bí mật.

Tuổi không lớn, nhưng trầm ổn cơ trí như ngàn năm lão yêu, phong thái khí độ kín kẽ. Đối nhân xử thế hoàn mỹ không một tí vết. Từ ăn nói, khí độ, phong thái, khí chất... Không ai có thể tìm được chút xíu khuyết điểm trên người Vân Dương! “...lần này chúng ta tới, đầu tiên, là muốn kiến thức một chút phong thái của Vân công tử.” Chủ đề chính rốt cục bắt đầu, Bắc Dã Thanh Không mở miệng trước tiên: “Thứ hai, tự nhiên cũng là có chút hiếu kỳ chi tâm. Muốn nhìn một chút cử phẩm Huyền thú con non, mà Vân công tử đem ra làm tiền đặt cược ngày đó.” Hắn có chút ngưng ngưng xoa xoa tay: “... Nói ra thật xấu hổ, mặc dù chúng ta xuất thân thế gia đại tộc, nhưng lại chưa từng có được chứng kiến cử phẩm Huyền thú con non bao giờ.” Câu nói này khiến tam đại công tử khác đồng ý. “Đúng a, ta cũng chưa từng thấy qua.” “Cử phẩm Huyền thú, quá thần bí, tại hạ rất muốn kiến thức một chút...” “Ài, nếu không vì nó, ngày đó bản công tử cũng sẽ không thua đến thảm như vậy... Sao có thể không tò mò muốn tận mắt chứng kiến.” Tây Môn Vạn Đại cuối cùng nói ra, than thở.

Trong thanh âm, ần ần có mấy phần bất đắc dĩ.

Nếu có khả năng, hắn thật sự muốn một mình tới đây.

Nhưng, ba cái gia hỏa kia là gắt gao đi cùng hắn, nói cái gì cũng không chịu để Tây Môn Vạn Đại đến ăn mảnh một mình. Nếu không phải có mấy kẻ này vướng bận, chỉ sợ ngày chiều hôm thua cược, Tây Môn Vạn Đại đã chạy tới.

Mấy cái công tử ca lời nói vui vẻ ra mặt, nhưng, trong không khí bầu không khí trong nháy mắt trở nên ngột ngạt.

Kế Linh tại bên cửa sổ cũng ngưng hô hấp, không biết Vân Dương sẽ ứng đối thế nào.

Đừng nhìn mấy tên này cười nói, hòa ái dễ gần, nhưng chỉ cần Vân Dương không đem ra được cử phẩm Huyền thú con non, chỉ sợ hôm nay, toàn bộ Vân phủ liền biến mất trên thế giới này!

Tuyệt đối không có bất kỳ may mắn.

Mấy người này kỳ thật là đến hung sư vấn tội.

Hoặc nói là đến chia của!

Vân Dương không lấy ra được cừu phẩm Huyền thú con non, chết chắc. Mà có lấy ra, cũng không sống nổi!

Chỉ cần lấy ra, liền khẳng định sẽ khiến tứ đại công tử cướp đoạt. Mặc kệ rơi xuống trong tay người nào, Vân Dương vốn là nguyên chủ nhân này, tuyệt đối không có đường sống!

Hiện tại Những người này biểu hiện ôn hòa, chẳng qua là khúc nhạc dạo trước khi bão tố mà thôi. “Cừu phẩm Huyền thú con non a...” Vân Dương mỉm cười: “Đích thật là đồ tốt a... Nhưng bốn vị công tử chưa xem, ta có chút không tin. Ha ha... Bất quá, Vân mỗ lại hoàn toàn chưa từng nhìn thấy, chính là thật.” Theo câu nói này vừa ra khỏi miệng, lập tức, bầu không khí trong viện trở nên lạnh lẽo âm trầm!

Không khí cơ hồ ngưng kết.

Sắc mặt tứ đại công tử, đều thay đổi!

Người chưa từng thấy? !!

Khuôn mặt Tây Môn Vạn Đại lập tức liền biến thành màu gan heo, ánh mắt cũng trở nên điên cuồng, hít một hơi thật sâu, âm trầm nói ra: “Vân công tử vừa nói gì, bản công tử có chút nghe không rõ. Nếu Vân công tử chưa từng nhìn thấy cừu phẩm Huyền thú con non, như vậy, cùng ta đánh cược, là cái gì?” Mặt khác tam đại công tử đều chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Vân Dương. “Nếu thua, ta tự nhiên có thể cảm ra được.” Vân Dương bình tĩnh tự nhiên, thậm chí còn mang theo một chút khiêu khích: “Bất quá bây giờ ta thắng, ta nói chưa thấy qua, thì như thế nào?” Tây Môn Vạn Đại chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xông lên não: “Người chưa thấy qua, chính là không có cừu phẩm Huyền thú con non, vậy người dựa vào cái gì đánh cược?” Vân Dương mỉm cười: “Dựa vào... Thứ nhất, ta có thể thắng. Chỉ cần ta thắng, như vậy liền đủ. Thứ hai... Tây Môn công tử, ai nói với người, chưa thấy qua, liền đại biểu cho không có?” Câu này, khiến đám người có chút phát mộng.

Ngay cả thấy đều chưa thấy qua, thế mà không có nghĩa là không có?

Đồng Phương Minh Thiên biến sắc, thu lại dáng tươi cười lạnh lẽo, trong nháy mắt tựa như xuân về hoa nở: “Vân huynh, ha ha ha... Chẳng lẽ Vân huynh còn có thâm ý khác? Chúng ta còn muốn nghe một chút.” Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, nâng bình trà lên khẽ nhấp, nói: “Bình thường, ta cũng không có ý định giải thích.” “Nếu là cùng người bình thường đánh cược, thắng chính là thắng, thua chính là thua... Tự nhiên sẽ không có nhiều vấn đề phát sinh như vậy. Bất quá mấy vị công tử nếu đã tìm tới cửa... Vân mỗ không giải thích, sợ là mấy vị sẽ dây dưa không bỏ. Như vậy, liền tổn chút nước bọt.” Tây Môn Vạn Đại mặt như màu gan heo, nói: “Bản công tử không phải là thua không nổi, nhưng lại hận nhất là bị người ta lừa gạt.” “Câu Lừa gạt có chút hơi quá.” Vân Dương nghiêm mặt nói: “Nếu là Tây Môn công tử thắng, tại hạ không bỏ ra được cừu phẩm Huyền thú con non, đó mới là lừa gạt. Nhưng vấn đề bây giờ là, Tây Môn công tử cũng không có thắng.” “Àn, chuyện này kỳ thật không quan trọng.” Vân Dương nói: “Xin mời, mời uống trà... Àn, cái gọi là đánh bạc, cần có tiền đánh bạc. Không có tiền đánh bạc, là thuộc về lừa dối. Suy nghĩ của Tây Môn công tử, chắc là cái này.” Trong lòng bốn vị công tử đều thầm nghĩ: “Không vì việc này ai rảnh rỗi đến chỗ người... Không phải nói nhầm sao?” “Vân mỗ đích thật là chưa từng thấy qua cừu phẩm Huyền thú con non.” Vân Dương dùng một câu khẳng định nói ra: “Đích đích xác xác, từ bé đến bây giờ, đều không có chứng kiến qua.” Oanh!

Lập tức lại bạo tạc.

Kể một ngàn nói một vạn, người vẫn là chưa thấy qua a... “Bất quá!” Vân Dương tăng thêm khẩu khí, nói: “Vân mỗ lại có một viên cừu phẩm thượng giai trứng Huyền thú, vẫn đang ấp.” “Áy...” Tây Môn Vạn Đại chỉ cảm thấy chính hãn toàn lực vung ra một quyền, đánh vào trong không khí. Cảm giác khó chịu không nói thành lời. “Trứng Huyền thú kia ở đâu?” Nam Cung Bất Bại hít một hơi thật sâu.

Vân Dương cười nhàn nhạt, nhìn hãn một cái.

Trong lòng Tứ đại công tử có chút ngại ngùng, chuyện thế này, người ta sao có thể nói ra đơn giản? Bọn họ có chút vô duyên! “Vân công tử không chịu nói, không phải là không có chứ.” Bắc Dã Thanh Không âm dương quái khí xen ngang. “Bắc Dã công tử không cần kích ta. Nên nói, ta tự nhiên sẽ nói.” Vân Dương mỉm cười: “Bất quá, ta cũng không muốn xung đột cùng các đại gia tộc, hoặc là nói, không muốn chư vị công tử đi chịu chết...” “Chịu chết?” Tây Môn Vạn Đại hắc hắc cười lạnh: “Vân công tử, khẩu khí này có chút quá lớn.” Vân Dương thâm ý quan sát Tây Môn Vạn Đại: “Tây Môn công tử có muốn cùng ta lại cược một lần hay không?” Trong con mắt của hãn, mang theo một tia bềnh bễ. Đối mặt tứ đại công tử, lại có tư thái ở trên cao nhìn xuống khiêu khích. “Áy...” Sắc mặt Tây Môn Vạn Đại biến lúc xanh lúc trắng.

Lại cược một lần?

Lại cược một lần nếu lại thua... Chính hãn cũng hết cách sinh tồn.

Đồng Phương Minh Thiên tranh thủ thời gian hoà giải, cười ha ha nói: “Nếu muốn cược tiếp, chúng ta sẽ đều biến thành dân cò bạc ha ha... Vân huynh, nếu chúng ta đã mất công tới, người cũng không nên thừa nước đục thả câu. Tất cả mọi người đều muốn cùng Vân huynh kết giao bằng hữu, vạn nhất gây nên hiểu lầm gì đó, đối với song phương đều không có lợi đi?” Nói thì thế nhưng trong lòng hãn đang suy nghĩ. Con hàng đang muốn uy hiếp chúng ta? Hãn lấy đâu ra tự tin a?

Vân Dương mỉm cười đầy thâm ý, nói: “Không sai, vạn nhất xung đột, đối với người nào cũng không tốt.” “Chuyện tiết lộ Cừu phẩm Huyền thú con non,

là ta xúc động.” Vân Dương chậm ung dung nói ra: “Lời vừa ra khỏi miệng, ta liền hối hận, lúc ấy vốn muốn cùng Tây Môn huynh nhận kết giao một chút, còn muốn hủy cả cuộc... Cũng muốn nói là ta không có, chuyện này coi như bỏ qua, về sau cũng không có nhiều hệ lụy như vậy... Chỉ tiếc...” Ánh mắt của mọi người đều nhìn Tây Môn Vạn Đại, lập tức đem hân nhìn tới đỏ bừng cả khuôn mặt.

Lúc đó đúng là hân kiên trì muốn cuộc, nghe tới cửu phẩm Huyền thú con non tròn mắt đều đỏ... “Việc này quan hệ đến đến một bí mật của Vân gia chúng ta.” Vân Dương nói: “Cụ thể ta cũng không muốn nói nhiều, cửu phẩm trướng Huyền thú... Là Kim Sí Điều...” Trướng Kim Sí Điều!

Tứ đại công tử ai nấy hô hấp đều trở nên dồn dập.

Tương truyền, Đại Bàng Kim Sí Điều là một trong những Thần Thú cường đại nhất thiên địa. Pháp lực vô biên, có thể hủy thiên diệt địa. Đương nhiên chỉ tồn tại trong truyền thuyết thời viễn cổ, chưa từng có ai từng thấy.

Mà Kim Sí Điều tự nhiên không phải Đại Bàng Kim Sí Điều. Mà là một loại siêu giai Huyền thú có được một chút Thần Thú huyết mạch mỏng manh. Một khi trưởng thành, đơn giản trở thành cửu giai đỉnh phong!

Khó được nhất là, đây là Huyền thú phi hành! “Sư phụ ta vẫn muốn thay ta tìm kiếm một cái cường đại Huyền thú con non, đầu tiên, làm bạn ta với ta, thứ hai, sau khi lão nhân gia ngài rời đi, cũng có thể bảo vệ bản thân...” Vân Dương từ từ nói.

Mang trên mặt nhàn nhạt mang theo một tia hoài tưởng, “Sư phụ ngươi?” Đông Phương Minh Thiên miễn cưỡng bắt lấy trọng điểm này. “Xin hỏi sư phụ Vân huynh là?” Đông Phương Minh Thiên hỏi.

Vân Dương trầm ngâm một hồi, sờ tay vào ngực, lấy ra một khối thẻ gỗ màu đen, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Đám người chú mục nhìn lại, chỉ thấy thẻ gỗ này toàn thân đen kịt, nhưng nhìn kỹ lại, tựa hồ ảm ảm sáng bóng, lại tiếp tục quan sát, lại thấy tinh quang lập loè nhàn nhạt. Tựa như Viên Cổ tĩnh không, tại tầng trời xa nhất, ảm ảm hiện hiện lóe sáng... “Tinh Thần Hắc Mộc?” Đông Phương Minh Thiên toàn thân run lên. “Không sai, chính là Tinh Thần Hắc Mộc, còn gọi là... Tinh Thần Hắc Mạc.” Khẩu khí Vân Dương có chút tận lực đạm mạc nói ra: “Phía trên này, có chữ sư phụ ta viết, chư vị công tử nhìn thấy, còn xin lưu bảo mật lại. Hôm nay bị buộc bất đắc dĩ, đưa ra bài này, đã là đối với sư môn ta là một lần vũ nhục lớn lao! Nếu lại lan truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến lão nhân gia tức giận.”

Tứ đại công tử đều cảm thấy trong lời Vân Dương nói một có một tia uy hiếp không chút nào che giấu.

Một cảm giác bị áp bức không nói lên lời.

Dường như hắc mộc bài nho nhỏ này, nặng tựa ngàn cân. Trần đầy uy nghiêm vô tận.

Từ khi Vân Dương lấy ra thẻ gỗ này, trong lòng đám người Đông Phương Minh Thiên đã còn nghi hoặc.

Tinh Thần Hắc Mộc, chính là thiên hạ kỳ trân. Hơn nữa, trên đời này, ngàn vạn năm nay, chỉ xuất hiện một gốc.

Mà người có được cây này, đồng thời sử dụng cây này, chỉ có một người!

Ngoại trừ người này, không còn có bất luận kẻ nào có thể tiếp xúc đến Tinh Thần Hắc Mộc! Cho nên chỉ cần Tinh Thần Hắc Mộc xuất hiện, đại biểu, chính là người kia!

Mộc bài chậm rãi đảo ngược, phía sau khắc bốn câu nói, tựa như tia chớp, tiến vào trong mắt tứ đại công tử. Ngay lập tức, con ngươi bốn người đều bỗng nhiên co rút lại.

Bốn khuôn mặt nhỏ, xoát một tiếng trở nên trắng bệch! “Đã là thiên thượng khách.

Nửa bước thượng thiên thê.

Bất quá vì hồng nhan.

Trễ bước áng mây thanh.” Chỉ có bốn câu thơ này!

Ngoài ra, bất kỳ kí hiệu thân phận đều không có.

Nhưng là, chỉ cần có bốn câu nói này, tại Thiên Huyền đại lục, liền hoàn toàn đầy đủ!

Cái này đã nói rõ một nhân vật kinh thiên động địa.

Là người mà bát đại gia tộc cũng không chọc nổi!

Thần thoại duy nhất đương đại.

Một đời truyền kỳ năm trăm năm trước vốn đã có thể phá toái hư không phi thăng thượng giới. Tung hoành ngang dọc Thiên Huyền đại lục 300 năm không có đối thủ, Thiên Bàng đệ nhất nhân!

Độc Cô Sầu!

Dịch: xonevictory

Bốn câu này là do tại hạ tự ý sửa đổi, nhưng ý nghĩa cơ bản không có gì khác biệt!

Huynh đệ đọc qua, nếu có ý thơ hay hơn, vui lòng góp ý để tại hạ hoàn thiện hơn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Có thể bắt đầu

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Truyền thuyết kể rằng Độc Cô Sầu năm đó vô địch thiên hạ, hồng trần tịch mịch. Nhưng tại thời điểm hần sắp phá toái hư không, lại gặp một vị tuyệt thế hồng nhan. Cứ như vậy mà lâm vào tình quan.

Mà vị hồng nhan này thể chất yếu đuối, không cách nào tu luyện. Độc Cô Sầu dốc lòng chăm sóc, cùng chung sống 10 năm thời gian. Rốt cục một đời hồng nhan hương tiêu ngọc vẫn, Độc Cô Sầu dưới sự thương tâm, nản lòng thoái chí, ẩn cư không màn thế sự.

Xây một căn nhà gần phần mộ của vong thể hần.

Mà Tinh Thần Hắc Mộc duy nhất trên thế gian này, chính là mọc đằng sau phần mộ của vong thể hần, như một thanh ô lớn che trời, bao lại phần mộ.

Sớm là cao thủ, thiếu một chút có thể bước lên trời, chỉ kém nửa bước. Chỉ cần hần muốn, liền có thể bước tiếp nửa bước còn lại. Nhưng vì hồng nhan cho nên, khiến thời cơ bị chậm trễ.

Đã như thế.

Từ đó về sau, thế nhân không còn có gặp qua Độc Cô Sầu nữa!

Nhưng, trong thiên hạ người có quan hệ với Độc Cô Sầu trong truyền thuyết, lại rất rất nhiều... Cho nên Thiên Huyền đại lục sau này cao thủ xuất hiện lớp lớp, Hóa Thần cao thủ cũng xuất hiện rất nhiều, nhưng không có bất kỳ một người nào thanh danh có thể ép qua vị Độc Cô Sầu này!

Thiên hạ đệ nhất cao thủ, thiên hạ đệ nhất kiếm khách, các loại danh hàm khác, cách mấy năm liền đổi thành người khác. Nhưng, “Đương thời đệ nhất nhân” cái danh này, không ai dám nhận!

Nhân gian Văn Võ đệ nhất, hần chính là một truyền kỳ!

Nhìn thấy tấm bảng này, nhớ tới truyền thuyết này, nhớ tới cái tên này, tứ đại công tử hoàn toàn phát mộng! Bọn hần chỉ cảm thấy trong đầu ong ong tác hưởng.

Bốn cặp mắt đồng thời trừng thật to nhìn Văn Dương, vẻ mặt toàn bộ đều chấn kinh.

Truyền thuyết, tấm bảng Tinh Thần Hắc Mộc này, chính là tiêu chí cho thân phận Độc Cô Sầu. Trong thiên hạ, chỉ có một khối! Bây giờ, tấm bảng Hắc Mộc này lại nằm ở trước mặt bọn hần.

Đồng Phương Minh Thiên chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay của mình bỗng nhiên bị phỏng, vội vàng đem Tinh Thần Hắc Mộc bài buông xuống, trên mặt hần nở nặn ra một nụ cười quái dị tới cực điểm.

“Ôi ôi...” Tiếng cười của tứ đại công tử cũng đồng loạt vang lên.

“Văn huynh... Người cùng Độc Cô tiên bối?”

Văn Dương thở dài, vẻ mặt tôn kính: “Đây là lệnh bài sư phụ cho ta, cũng là lễ gặp mặt... Ai, cũng vì Văn Dương học nghệ không tinh, không muốn dựa vào tên tuổi của sư phụ... Sợ thẹn với ân sư a...”

Tứ đại công tử chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Hôm nay là ngày gì đây?

Dù sao cũng không phải đến kết giao bằng hữu.

Nhưng làm sao... Đột nhiên lại chui ra một cái Độc Cô Sầu đây?

Cái này... Muốn chúng ta phải làm sao?

Về phần ấu thú cừu phẩm... Làm thế nào?

Đông Phương Minh Thiên hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt cứng ngắt, giọng cười nói: “Cái này, chẳng ai ngờ rằng... Khụ khụ, Vân huynh, ngươi có sư phụ như vậy, làm sao... Ha ha ha...”

Tây Môn Vạn Đại lập tức tỉnh ngộ: “Đúng đấy, ngươi có sư phụ như vậy, làm sao tu vi hiện tại lại chỉ có như vậy?”

Mấy tên thế gia công tử, kiến thức rộng rãi, liếc qua một chút cũng nhìn ra được, Vân Dương căn cốt không kém, nhưng tu vi lại là thật sự yếu tới độ rồi tình rồi mù!

Đừng nói tới ngũ sơn, lục sơn, hắc hiện tại chỉ sợ lưng chừng núi đều không có leo lên được.

Việc này có chút không hợp lý.

Vân Dương cười hắc hắc, có chút ý vị thâm trường, nói: “Có lẽ điều các ngươi cảm thấy kỳ quái không phải điều này, mà là... Việc sư phụ ta tại sao thu ta làm đồ đệ. Hoặc là nói... Các ngươi đối với chuyện này còn có chút hoài nghi...”

Bốn vị công tử lắc đầu như trống: “Không có không có.”

Không có mới là lạ!

Vân Dương cười cười, nói: “Thế chất của ta, không thích hợp để tu luyện...”

Bốn cặp mắt trừng lớn, Vân Dương bộ dạng lo lắng nói: “Ta cùng với sư nương... Có thể chất giống nhau!”

“Ồ...”

Bốn người đồng thời thở ra một hơi, rốt cuộc hiểu rõ!

Đã hiểu vì sao một người đứng ở đỉnh phong lại thu một đồ đệ phế vật như vậy.

Thì ra là thế!

Thì ra là vì chấp niệm trong lòng a!

“Mặc dù ta cũng được Thương Thiên chiếu cố khai khiếu, nhưng... Kinh mạch của ta lại rồi tình rồi mù, không cách nào tu luyện được. Cho nên...” Vân Dương âm thầm thở dài: “Sư phụ đem kinh mạch của ta toàn bộ hủy đi... Bây giờ, lại sinh trưởng một lần nữa, không biết sau này sẽ xảy ra tình trạng gì nữa...”

“Mà sư phụ cũng chính là vì an toàn của ta mà suy nghĩ, mới rong ruổi khắp thiên hạ để tìm ấu thú của cửu giai Huyền thú, rốt cục ba tháng trước ngài ấy đã đưa tin tới... Đã tìm được rồi.”

Vân Dương ngẩng đầu, nhìn Tây Môn Vạn Đại: “Cho nên, ta mới dám cùng ngươi cược! Nhưng ta lại không hủy trận cược đó được, không dám lùi bước, Tây Môn công tử, tất cả điều nghi hoặc, hiện tại đã được giải khai a?”

“Giải khai, giải khai rồi.” Tây Môn Vạn Đại có chút chật vật gạt đầu.

Cho tới bây giờ, nghi hoặc trong lòng mọi người đều, đích thật toàn bộ đều đã giải khai.

Nhìn ánh mắt Vân Dương, cả bọn không khỏi trong lòng phức tạp.

Con hàng này rất may mắn, có một sư phụ không ai dám đắc tội. Nhưng điểm đáng tiếc chính là, bản thân hắn lại là một tên phế vật. Sư phụ của hắn sở dĩ thu hắn làm đồ đệ, cũng vì bị tâm ma quấy phá: Kinh mạch giống như sư nương hắn.

Nói câu không dễ nghe một chút, thì hắn chỉ vật thí nghiệm của sư phụ hắn mà thôi.

Ngay cả kinh mạch đều bị đánh nát để trùng tu...

Tổng thể mà nói, Vân Dương có may mắn, nhưng cũng có bất hạnh.

Trong lòng bốn vị công tử đồng thời đưa ra phán đoán.

Điều Vân Dương nói là sự thật.

Độc Cô Sầu thật là sư phụ hần.

Bằng không, Tinh Thần Hắc Mộc tuyệt đối sẽ không rơi vào trong tay hần! Trong thiên hạ, cũng chỉ có Độc Cô Sầu mới có thể có Tinh Thần Hắc Mộc! Còn nữa, bởi vì Hắc Mộc chính là vật mọc lên trên một phần của thể tứ lão, cho nên, Độc Cô Sầu coi nó như trân bảo, cho dù là quân vương một nước, giang hồ Chí Tôn đi tới xin xỏ, lão ấy cũng tuyệt đối không có khả năng đáp ứng.

Đã như vậy, trứng cừu phẩm Huyền thú Kim Sí Điều kia, cũng hần là thật. Ở trên đời này, ngoại trừ Độc Cô Sầu ra, bọn hần thực sự nghĩ không ra còn có người nào có thể đuổi kịp tốc độ của Kim Sí Điều, chứ đừng nói chỉ là đem nó đánh chết, đoạt lấy trứng chim.

Kết hợp với sự tình Vân Dương đánh cược, nhưng về sau lại hối hận, bộ dáng xoắn suốt không muốn cược kia, tứ đại công tử càng thêm xác định chuyện này có tính chân thực rất cao.

Nếu là ta lỡ lời... Cũng sẽ hối hận, vội vã hủy cuộc đánh cược!

...

Nhưng, kể từ đó, gia tộc đối phó Vân phủ đã sớm định ra kế sách, liền hết thầy không thể dùng. Cho nên tứ đại công tử trong nháy mắt đã định ra sách lược để đối đãi Vân Dương.

Đối đãi Vân Dương, không thể quá phận, nhưng cũng không nên quá thân cận? Nhưng tiêu diệt giết chết là không thể được...

Vân Dương mặc dù có sư phụ rất ngu, nhưng bản thân rõ ràng không có tiền đồ... Điểm ấy ai cũng nhìn ra được.

Đông Phương Minh Thiên trầm nghĩ: Trước đây không có đắc tội hần, nhưng cũng không cần quá phận thân cận. Hết thầy chờ hần đem cừu phẩm Huyền thú kia mang tới, xem xem lời hần nói có thật hay không, vạn nhất hần nói dối thì sao? Như vậy chính mình đi tin, chẳng phải sẽ trở thành trò cười Thiên Cổ?

Tây Môn Vạn Đại nghĩ thầm: Nếu là sư phụ hần là Độc Cô Sầu, thua bởi hần ngược lại không sao... Bất quá muốn thân cận với hần, ngược lại không cần suy nghĩ nữa. Bất quá muốn từ trong tay của hần đoạt lại tồn thất lúc trước, cũng đồng dạng không cần suy nghĩ nữa. Nghĩ đến tồn thất, Tây Môn công tử sắc mặt có chút dữ tợn. Tròng mắt loạn chuyển, không biết đang có ý định gì.

Nam Cung Bất Bại nhìn qua có chút thô hào, nhưng trong lòng đang suy nghĩ: Nếu như có thể kết một phần thiện duyên... Cho dù không thể dính dáng quan hệ tới Độc Cô Sầu, chỉ là thân phận Độc Cô Sầu đệ tử này...

Hần là... Cũng có thể à?

Ân, bất quá tính cách của vị Vân công tử này, ngược lại hợp khẩu vị của ta. Nếu có thể có giao tình với hần, chuyện đó cũng có thể đi...

Bắc Dã Thanh Không thì trong lòng đang suy nghĩ: Nếu chúng ta chờ ấu thú cừu phẩm Huyền thú kia tới... Sau đó thần không biết quỷ không hay giết chết Vân Dương, ấu thú kia há không phải của mình rồi? Muốn chờ ấu thú cừu phẩm Huyền thú trưởng thành cũng phải hơn trăm năm, trong khoảng thời gian này giấu đi, Độc Cô Sầu cũng không phải Thần Tiên làm sao biết...

Làm sao có thể biết?

Tứ đại công tử mỗi người đều có tâm tư riêng.

Vân Dương đã đem “Tinh Thần Hắc Mộc” bài kia thu vào.

“Tinh Thần Hắc Mộc” bài này vừa thu vào trong ngực, lập tức biến mất vô tung vô ảnh, hóa thành một cây đao thêu trên ống tay áo của hần.

Vân Dương làm gì có Tinh Thần Hắc Mộc bài chứ?

Hần cũng chẳng phải đồ đệ của Độc Cô Sầu.

Bất quá, hần mượn nhờ năng lực biến hóa của Thiên Ý Chi Đạo, trước dùng cái danh này tự vệ một đoạn thời gian, Vân Dương có cảm giác... Việc này cũng không có gì ghê gớm. Dù sao lão Độc Cô Sầu kia cũng không biết...

Lại nói, cho dù biết... Có thể làm gì đây?

Vân Dương cũng không thêm quan tâm.

Toàn bộ thiên hạ đều đối địch với ta, ta cũng không để trong lòng, huống chi một cái Độc Cô Sầu chứ?

...

Vân Dương mặc dù ân cần giữ lại, nhưng tứ đại công tử vẫn cáo biệt mà đi.

Phi thường nhiệt tình ở đằng sau nói lời tạm biệt, ước định thời điểm gặp lại, bốn vị công tử rời đi.

Lúc thì vênh vào tự đắc ngẩng đầu ưỡn ngực, lúc thì hoà hợp êm thấm. Vốn định dùng thế lôi đình vạn quân trước đem ấu thú cứu phẩm Huyền thú đoạt đi, sau đó lại đem Vân gia giam bằng... Nhưng ai có thể nghĩ ra được, sau lưng tên Vân công tử lại mang một sự uy hiếp cực đại!

Độc Cô Sầu a...

Nghĩ đến cái tên này, tứ đại công tử trong lòng đều có một loại cảm giác khó chịu. Bát đại gia tộc của chúng ta, chí cao vô thượng cỡ nào chứ. Chúng ta là tứ đại công tử, mặc dù không phải là dòng chính được quyền thừa kế, nhưng trên toàn bộ đại lục này, coi như hoàng tử của năm đại đế quốc, khi nhìn thấy chúng ta cũng phải khách khách khí khí.

Thậm chí là cẩn thận từng li từng tí.

Ai có thể nghĩ tới hôm nay gặp được một tên biến thái như vậy...

Trong lúc nhất thời, tứ đại công tử đối với người chọn địa điểm đấu Huyền thú ở Thiên Đường Thành này vô cùng oán hận: Người chọn thành nào không chọn? Hết lần này tới lần khác chọn Thiên Đường thành...

Làm cho mặt mũi của bọn ta mất sạch!

Thật sự là... Xui xẻo a!

Nhìn thân ảnh của bốn vị công tử rời đi, Vân Dương hít một hơi thật sâu, trong lòng hẫng lóe lên trăm ngàn ý nghĩ.

Ta trước chọc cho đầy trời phong vân, lại lấy ra một vị tôn thần cường thế ngăn chặn trái tim rực rỡ của bọn hắn. Nhưng mà... Phong vân vẫn là phong vân, đầu nguồn nào động, vẫn nằm trong tay ta.

Từ hôm nay trở đi, trong lòng của các ngươi, tôi thiếu đã có một chỗ cảm dùi cho ta!

Điều này thôi cũng đủ rồi!

Tựa hồ, có thể bắt đầu rồi?

...

Bốn người vừa đi, Kế Linh liền nhảy ra ngoài, mở to con mắt hỏi Vân Dương: “Ngươi là đệ tử của Độc Cô Sầu tiền bối?!”

Đôi mắt xinh đẹp mở to, trong đó hiện vẻ không thể tin nổi.

Vân Dương sờ sờ cằm nói: “Ngươi đem diện mạo thật sự cho ta xem một chút, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Dừng a!” Kế Linh hơi ngửa đầu: “Ai mà thèm biết...”

Vân Dương đầy phiền não: Vừa rồi đem đám gia hỏa này lừa dối đuổi đi, nguy cơ tạm thời đi qua, tâm tình chính mình lại có chút bất ổn, câu vừa rồi có một chút trên chộc? Cái này không thể được. Tâm niệm vừa động, hần mỉm cười thay đổi chủ đề: “Sói con kia của ngươi có nghe lời không?”

Câu nói này lập tức dẫn dắt toàn bộ lực chú ý của Kế Linh, nàng liền hưng phấn nói: “Không sai, ngươi dùng cái biện pháp gì vậy? Hiện tại nó rất nhu thuận để ta tâm hoa nộ phóng a, ha ha...”

Nói xong, nàng liền bắt đầu đem sói con phóng xuất, mệnh lệnh nó làm mọi động tác, bắt chước, thế mà còn lệnh cho sói con chồm cây chuối, hai chi trước chạm đất, hai chi sau giờ lên trời...

Vân Dương có chút choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Đau lòng, rời đi, tuần sát!

“Suy nghĩ của nữ nhân, thật sự thứ khó hiểu nhất trong thiên hạ...” Vân Dương trong lòng thì thầm nói ra.

“Ta đã lấy cho Sói con một cái tên, gọi là Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi thấy thế nào?” Kế Linh tràn đầy hưng phấn hỏi.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt?” Vân Dương khẽ nhếch miệng, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Tên rất hay! Rất tốt a!”

“...” Kế Linh trừng trừng hai mắt, đối với kẻ dối trá qua loa này nàng thật sự không còn gì để nói.

Bất quá lập tức lại trở nên vui vẻ: “Lấy độ phối hợp của Tiểu Nguyệt Nguyệt với ta, trận này muốn thắng quả thực là dễ như trở bàn tay! Chúc vị đại tỷ này, ta đặt sẵn a.”

“Thắng chắc?” Vân Dương cổ quái hỏi. Huyền thú thi đấu của các người, là so trình độ huấn luyện sùng vật? Chỉ như vậy thôi? Thế mà lúc trước cô nói phức tạp như vậy...

“Khẳng định thắng chắc!” Kế Linh tự tin mười phần.

“Nếu thắng chắc...” Vân Dương buồn bực nói: “Vậy cô còn không mau đi đi? Ăn vạ ở chỗ ta làm gì?”

“...” Kế Linh há miệng sừng sốt. Nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Thần chuyển hướng!

Từ bé đến giờ, nàng còn chưa từng gặp một tên nam nhân không hiểu phong tình như vậy!

“Sẽ không phải là cô coi trọng ta đi?” Vân Dương hoảng sợ lui về phía sau một bước: “Cô nương, ta còn trẻ, còn...”

“Người đi chết!”

Kế Linh thẹn quá hoá giận.

Vân Dương ôm chân phải tru lên một tiếng nhảy dựng lên, nhe răng nhếch miệng: “Đang yên đang lành, tại sao cô đá ta?”

Kế Linh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn, đột nhiên tức giận nói: “Ai thêm ăn vạ người, ta đi là được!”

Cúi đầu xuống, ôm sói con liền chạy ra ngoài.

Vành mắt đã đỏ lên.

Tên hỗn đản này!

Cái này...

“Ai...”

Vân Dương ở sau lưng nàng kêu một tiếng.

Bước chân Kế Linh lập tức dừng lại, trong lòng có chút chờ mong: “Người còn muốn gì? Không phải muốn đuổi ta đi sao?”

Thăm nghĩ con hàng này khẳng định muốn nói xin lỗi.

“Đừng quên điều kiện mà hai ta trao đổi.” Vân Dương nghiêm túc nói: “Nếu người thắng, nên giúp ta điều tra chuyện kia. Nó rất trọng yếu với ta!”

“...”

Thân thể mềm mại của Kế Linh hung hăng run rẩy, vèo một tiếng bay ra ngoài, từ xa truyền đến một câu: “Kế Linh a không phải là người không biết giữ chữ tín!”

Thân ảnh nàng đã biến mất không thấy.

Trong thanh âm, mang theo sự tức giận không hề nhẹ.

Vân Dương bình tĩnh đứng một hồi, nở nụ cười nhàn nhạt, lầm bầm nói: “Nhớ... Là tốt rồi, ta chỉ sợ người quên...”

Lão Mai đứng sau lưng Vân Dương, nhìn thân ảnh Vân Dương, rồi thở dài thật sâu, hai tay ôm lấy đầu.

Thiếu gia... Cứ như này ngài sẽ cô đơn đến cuối đời a...

Muốn tiễn người ta đi, có vô vàn phương pháp a, vì cái gì mà lại dùng cách này đây?

...

Nhìn Kế Linh rời đi, ánh mắt Vân Dương lóe lên một cái, sắc mặt trở nên thâm trầm, tựa như vừa đổi một cái mặt nạ. Không khí xung quanh như ngưng

lại một khắc này.

“Công tử...” Lão Mai sau lưng hần nhẹ nhàng thở dài: “Ngài... Làm Kế cô nương thương tâm a...”

Vân Dương thở ra một hơi, thản nhiên nói: “Không có gì mà thương tâm hay không thương tâm, Vốn là người của hai thế giới. Tiểu cô nương có thể không hiểu chuyện, nhưng ta sao có thể không rõ.”

Lão Mai nghi hoặc: “...?”

Vân Dương thản nhiên nói: “Lão Mai, vị Kế cô nương này xuất thân như thế nào?”

Ngươi hẳn là nhìn ra được a?”

Lão Mai gật đầu, thở dài.

“Nếu là thật sự muốn lưỡng tình tương duyệt, cần phải đối mặt với cái gì, ngươi biết a?” Vân Dương nói.

Lão Mai lại thở dài.

“Hơn nữa, tôi thiếu hiện tại mà nói, vị Kế cô nương này cũng không có để ý ta, đúng không? Nhiều nhất, chỉ có một ít cảm giác mơ hồ chưa thành hình... Thấy người này cũng không tệ lắm, có chút thú vị... Cũng chỉ là như vậy a?” Vân Dương nói.

Lão Mai lại thở dài. Vân Dương nói không sai.

Giới hạn chỉ đến đó mà thôi, chưa tới ưa thích, càng chưa tới ái mộ. Chỉ là... Cảm thấy cũng không tệ mà thôi. Nhưng có thể phát triển nha...

“Cho nên... Không cần dây dưa tiếp tục làm mất mặt?” Vân Dương mỉm cười, ánh mắt xa xăm, bình tĩnh băng hàn.

“Công tử nói có đạo lý.” Lão Mai trong lòng lại trầm thở dài.

Vân Dương nói: “Cho nên, cứ như vậy... Cũng tốt a?”

Trong lòng của hắn không chút gợn sóng, âm thầm nghĩ: thù huynh chưa báo, tám huynh đệ cùng với 800 thuộc hạ thì cốt chưa lạnh, ngay cả đầu mối báo thù ta không điều tra ra, sao có tâm tình đi nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt?

Tình yêu nam nữ, hiện tại đối với ta mà nói, chính một thứ vô cùng xa xỉ không nên động tới.

Đột nhiên trong mắt Vân Dương bắn nòng đậm huyết quang, lóe lên một cái rồi biến mất không tung tích: “Ta đi ra ngoài một chút.”

Lão Mai nói: “Ta bồi công tử cùng đi.”

“Không cần.”

“Vân Hầu sắp trở về rồi...” Nhìn bước chân Vân Dương sắp ra cửa chính, Lão Mai đột nhiên nói ra. “Nha...”

Vân Dương ồ một tiếng, thân ảnh liền biến mất.

“Ài!”

Lão Mai phát hiện bản thân lão ngoại trừ thở dài, liền không biết làm gì khác. Đi theo Vân Hầu 10 năm, lão cũng không biết, Vân Hầu thành thân lúc nào, lại có nhi tử lúc nào.

Mãi cho đến ba năm trước, Vân Hầu mang theo Vân Dương trở về, nói là con của hắn; Ngay lúc đó Lão Mai phát mộng. Sau đó chính lão liền lưu lại Thiên Đường thành, làm quản gia ba năm.

Đương nhiên, càng làm cho Lão Mai không thể tin được chính là: từ sau khi Vân Hầu đem Vân Dương mang về nhà, một tháng sau liền rời đi, đi một cái là ba năm không có tin tức. Dường như bốc hơi không để lại chút dấu vết.

Đối với đứa con trai này chẳng thêm quan tâm.

Mà kẻ làm nhi tử như Vân Dương, đối với việc phụ thân đi đâu ở đâu thế mà cũng không thêm để ý chút nào. Chẳng quan tâm...

Quan hệ phụ tử kỳ quái như vậy, đời này Lão Mai chưa từng thấy qua!

Vị công tử gia này, hai năm trước còn rất bình thường, ngoại trừ ngẫu nhiên mất tích vài tháng, một năm mất tích hai ba lần... Ngoài ra mọi thứ cũng coi như bình thường.

Nhưng năm nay vừa đến, lại hoàn toàn khác trước đó!

...

Vân Dương một thân từ bao, bỗng bênh mà đi. Diện mạo tuấn lãng khiến người đi đường nhao nhao ghé mắt, đại cô nương tiểu tức phụ len lén nhìn một cái, liền đỏ mặt cúi đầu...

Hắn đi cũng không nhanh; từng bước tiêu sái thong dong, từ bên trong bọc lộ ra một bộ không thèm quan tâm thế sự thiên hạ. Sắc mặt hắn hồng nhuận phơn phớt, khí định thần nhàn.

Hắn từ Vân phủ đi ra, vòng vo mấy con phố, liền tới đường lớn, đi hướng Thiên Đường quảng trường.

Trước Anh Hồn các.

Người đang tế điện vẫn vô số.

Mùi hương mùi nến, tràn ngập thương khung.

Vân Dương lách theo biển người, đi đến trước bia, thân thể đứng nghiêm, đem hương nến nhóm lửa, nâng trong tay, rất cung kính hành lễ, khom người sát đất, giữ đó thật lâu cũng không thấy đứng dậy.

“Các ca ca, phù hộ ta sớm ngày tìm được manh mối cừu nhân, báo thù rửa hận!”

“Các huynh đệ, phù hộ ta sớm ngày tìm ra trong triều gian nịnh, trăm thảo trừ căn!”

“Các huynh đệ anh linh không xa, nhìn ta báo thù cho các người!”

“Các huynh đệ an tâm, có Vân Dương ta ở đây, dù là táng gia bại sản, dù là cướp bóc thiên hạ... Cũng sẽ không để người nhà của các người, nhận một chút ủy khuất!”

Vân Dương đứng thẳng lên, đem ba nén hương trong tay cắm trong lư hương, ngẩng đầu nhìn chăm chú, sau đó hắn quay người mà đi, cũng không quay đầu.

Hắn nhanh chóng quẹo vào một đầu đường nhỏ, thân hình biến mất.

Tới khi xuất hiện lại, đã ở một nơi xóm nghèo, nhà cửa cảnh vật cũ nát không chịu nổi.

Có điều, người nơi này nhìn mặc dù nghèo khó, nhưng, từng người lại rất thỏa mãn. Ven đường, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài vị lão nhân tóc trắng, đang ngồi nói chuyện phiếm, gương mặt trải đầy sương gió, cũng thỏa mãn vui vẻ. Thình thoảng có thể nghe thấy tiếng cười.

Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài người tàn tật, có thiếu cánh tay, có thiếu một con mắt, hoặc là mất một cái chân... Giúp đỡ lẫn nhau, người có mắt nhìn đường, người có chân bước đi, người có tay dìu dắt, cùng nhau đi qua đường. Trên mặt chòm chát vết thương, nhưng cũng tràn đầy hi vọng đối với cuộc sống.

“Lý lão tứ, gần đây nhà người có nhận được bạc không?”

“Có, còn người?”

“Chúng ta cũng đều có.”

“Thật không biết là vị đại thiện nhân nào bố thí, số bạc này... Cầm trong tay mà lòng ta phát run a. Người đó có tài phú cỡ nào, mới có thể d một mực tiếp tế như vậy...”

“Đúng vậy a... Chúng ta vô duyên vô cớ chịu ân huệ của người ta, nhưng lại không biết là ai... Thật sự hổ thẹn.”

Khỏe miệng Vân Dương khẽ mỉm cười, chậm rãi đi qua.

Một thanh âm trầm thấp vang lên, khiến cho Vân Dương chú ý.

“Các huynh đệ, ta cảm thấy...” Một người cụt một tay như có điều gì đó khó nói, đem thanh âm ép thấp xuống: “Ta cảm thấy... Chuyện này, tựa như có quan hệ với chín vị đại nhân...”

“Cửu Tôn đại nhân?” Mấy người khác không hẹn mà cùng kinh hô.

“Im lặng.” Người cụt tay vội vàng nhắc nhở: “Ta thấy... Chín vị đại nhân trước kia cũng thường xuyên phát bạc cho các huynh đệ, chỉ có điều khi đó là trong quân đội, mỗi khi xuất ngũ, hoặc là khi các huynh đệ thương được đưa về, luôn có người ra roi thúc ngựa đuổi theo, mặc kệ bao nhiêu người, mỗi người đều được cấp ít nhất năm trăm lượng bạc...”

“Về sau chúng ta mới biết được, bạc này không phải do quân bộ phát;... Các người còn nhớ chứ?”

“Chuyện này chúng ta hiển nhiên nhớ kỹ! Chín vị đại nhân ban ân đối với tàn tật quân sĩ chúng ta, suốt đời không quên?”

“Năm đó người mà chín vị đại nhân phái ra đưa ngân lượng, luôn mặc một bộ đồ đen, che mặt...” Người cụt một tay âm thanh run rẩy: “... Đêm hôm đó, ta ăn linh tinh nên bị đau bụng, một đêm không ngủ, mơ hồ nhìn thấy... Mấy bóng đen, áo đen, che mặt, đem bạc ném vào trong phòng của ta... Tiếp đó liền biến mất...”

“Mấy người áo đen này, cùng nhóm thủ hạ trước kia của Cửu Tôn đại nhân... Đều mặc một loại quần áo a...”

Thân thể mấy người khác đột nhiên chấn động, đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ kích động mãnh liệt: “Người... Nói là thật?!”

Thanh âm người cụt tay run lấy bầy, trong mắt xuất hiện lệ quang, thanh âm nghẹn ngào: “Các người nói... Có phải hay không chín vị đại nhân còn chưa có chết a...”

Trong giọng nói của hắn, tràn đầy sự chờ mong mãnh liệt. Tho to hầu kết trên dưới nhấp nhô, khát vọng nói: “Chín vị đại nhân... Hắn không có chết...”

“Ngoại trừ chín vị đại nhân, ai còn có thể luôn đem đám tàn tật chúng ta để trong lòng...”

...

Vân Dương hít một hơi, nhanh chân rời đi. Thảo luận phía sau vẫn như cũ tiếp tục, cũng đã có tiếng ngen ngào vang lên.

“... Ta rất hy vọng, chín vị đại nhân vẫn còn ở đó... Ô ô...”

Thân hình Vân Dương tăng tốc, mặt không thay đổi phi tốc chuyển qua mấy con phố, đi vào một nơi yên tĩnh, dừng lại, đem lưng tựa vào một bức tường đồ nát, hô hấp dồn dập, miệng thở lớn...

Trong lòng từng đợt quặn đau; Năm đó, các ca ca của ta chính là làm như vậy. Sự trách nhiệm, cùng kiên trì của các huynh ấy, ta nhất định phải duy trì... Mãi mãi?

Chắc hẳn, tám vị huynh trưởng trên trời có linh, nhìn thấy việc thiện của bọn hắn năm đó, vẫn còn được hắn duy trì tiếp tục, sẽ cảm thấy vui mừng a?

Thật lâu sau, hắn thở ra một hơi, sau đó rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thủ hộ, màu xanh, hoàn khổ, gặp mặt trên đường!

Vân Dương một đường hành tẩu.

Người tàn tật, quần áo tả tơi, chỗ nào cũng có. Nhưng người này, ai nấy đều rất vui vẻ, rất thỏa mãn. Với họ mà nói, chỉ cần còn sống, những thứ khác có hay không đều không quan trọng.

“So với những huynh đệ đã chôn thân nơi chiến trường, chúng ta... Đã quá may mắn.”

Một lão binh mù hai con mắt, què một chân, đang nhắm mắt phơi nắng tại góc tường đồ nát, nói chuyện với một người không có tay bên cạnh.

Thanh âm trầm thấp, trong giọng điệu vương vấn nỗi nhớ khôn nguôi...

Ánh nắng bao phủ thân bọn họ, gương mặt nhẹ nhàng không màng danh lợi, quyền thế.

Vân Dương đi qua, ngừng chân ngoái nhìn, không một chút che giấu sự hâm mộ trong mắt.

Trên đường phố, mấy tên lưu manh phanh ngực áo, gương mặt dữ tợn, hùng hù hỏ hỏ đi tới đi lui, thỉnh thoảng ẩn hiện.

Ánh mắt Vân Dương dừng trên những người này thật lâu, trong mắt hắn tràn đầy lãnh ý. Mấy tên lưu manh này cao lớn vạm vỡ, thân thể khoẻ mạnh, võ nghệ đầy mình, những lại không báo hiếu cha mẹ, không đền đáp quốc gia, dấn thân chiến trường, cũng không an cư lạc nghiệp, càng không suy nghĩ bảo hộ một phương bình an...

Ngược lại bằng dũng lực, cường đoạt, khi dễ người già yếu... Lương tâm quả là đem cho chó ăn.

Những kẻ như vậy đều đáng chém!

...

Một cái sân nhỏ đơn sơ. Tường viện dùng những tảng đá lớn chồng lên, bên trong là năm gian phòng, còn có thiên phòng trái phải, mặt phía nam là một nhà kho. Hiển nhiên, người nhà này mặc dù không giàu có, nhưng rõ ràng so với những gia đình khác khá hơn một chút.

Đại môn khép hờ, một tiểu nữ hài chừng hai ba tuổi, ngồi chồm hổm trên ụ đá ở cửa chính, hai cái tay nâng lấy má, không biết đang suy nghĩ gì.

Một thiếu phụ xinh đẹp vận một thân lam bào, từ bên trong đi ra: “Niếp Niếp, mau trở về phòng đi. Sao lại ngồi ngồi ngoài cửa...”

Tiểu nữ oa không động, thanh âm non nớt nói: “Con ở chỗ đây, chờ ba ba trở về. Mụ mụ, ba ba đi đâu? Sao giờ còn chưa trở lại?”

Thân thể Thiếu phụ cứng đờ, lập tức vành mắt liền đỏ lên, nàng yên lặng ngẩng đầu, ánh mắt đau thương nhìn chiều hồn linh màu đen treo lơ lửng trên cửa, lắp bắp nói: “Chờ Niếp Niếp trưởng thành, hiểu chuyện, ba ba sẽ trở lại...”

“Nha...” Tiểu nữ oa bĩu môi, nói: “Thế nhưng Niếp Niếp đã lớn lên a...”

Thiếu phụ dùng sức gật đầu, nhin xuống nghẹn ngào, nói: “Đúng vậy a... Ba ba sắp trở về rồi...”

Vừa nói, hai hàng nước mắt rớt cục cục không được chảy xuống.

Vân Dương đứng tại chỗ rẽ, nhìn hai mẹ con, chỉ cảm thấy cay cay nơi khóe mắt.

Người thiếu phụ này, chính là... Thiếu phụ hấn cứu đêm trước, thê tử Thiên Tướng Vương Trang, Quyên nhi.

Vân Dương cũng không hiện thân.

Nhưng, tiểu nữ oa kia lại đột nhiên vui vẻ kêu lên: “A..., mèo con từ đâu tới, thật đáng yêu!”

Chỉ thấy một con mèo nhỏ như quả cầu nhung tuyết trắng, không biết từ khi nào xuất hiện ở trước cửa nhà. Con mèo con này mà toàn thân không nhuốm bụi trần, sạch sẽ dường như có thể phát sáng, con mắt xanh biếc tròn trịa, ngồi xõm ngay trước mặt Niếp Niếp, tò mò quan sát nàng.

Tiểu nữ oa Niếp Niếp cười thích thú, tập tễnh bước tới: “A..., mèo con, ngươi đến làm bạn với Niếp Niếp sao?”

Mèo con lông tóc dựng lên tỏ vẻ đề phòng, nhưng chẳng biết tại sao đột nhiên trầm tĩnh lại, tò mò nhìn Niếp Niếp, ưu nhã gật đầu nhẹ.

Tiểu nữ hài lập tức vui vẻ kêu to: “Oa oa, quá tốt rồi...”

Mẹ của nàng đứng ở phía sau đang muốn can trở, trong lòng dờ khóc dờ cười, tiểu hài tử quả là đồng ngôn vô kỵ, một con mèo nhỏ xuất hiện làm bạn? Nó có thể nghe hiểu ngươi nói cái gì sao...

Nhưng tiếp đó, con mắt thiếu phụ xinh đẹp mở to, bởi vì nàng thấy rõ, con mèo con này vậy mà gật đầu nhẹ, tựa hồ biểu thị đáp lại đối với lời nói của con gái nàng. Lập tức,... Ưu nhã đi đến trước người Niếp Niếp, thận trọng vươn ra một cái tuyết trắng móng vuốt, cùng Niếp Niếp nắm tay...

“Trời ạ...” Thiếu phụ có chút mơ hồ không tin tưởng ánh mắt của mình.

“Quá tốt rồi, về sau ngươi chơi với Niếp Niếp có được hay không?” Niếp Niếp hoan thiên hi địa đem mèo con ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, coi như trân bảo, đôi mắt nhỏ cười đến híp thành vành trăng khuyết.

Mèo con rõ ràng có chút kháng cự, nhưng chẳng biết tại sao, lại không tiếp tục phản kháng, yên tĩnh trong bàn tay nhỏ của Niếp Niếp. Một cái móng vuốt nhỏ phẩn nộn chần chờ giờ lên, lại buông xuống, kêu một tiếng trầm thấp.

Niếp Niếp yêu thích không buông, ôm mèo nhỏ trở về phòng: “Mụ mụ mụ mụ, có gì ăn hay không? Bánh quy của Niếp Niếp, cá nhỏ của Niếp Niếp,...”

Mèo con trong ngực nàng, nhẩn nhẩn cái mũi.

Thiếu phụ vội vàng đi vào theo, mơ hồ thanh âm truyền tới: “Ai nha, Niếp Niếp, mau thả xuống, đây là mèo nhà người khác... Rất có thể chủ nhân của nó đang đi tìm đây, không thể tùy tiện lấy đi... Con mèo nhỏ này thật đúng là đáng yêu...”

Vân Dương cười cười, yên lặng rời đi.

Trong phòng truyền đến tiếng kêu meo ô ư khuất của mèo nhỏ.

“Từ nay về sau, ngươi chính là thủ hộ thần nơi này... Phạm là có người khi dễ người nơi đây, ngươi xuất thủ không cần kiêng dè...”

“Nơi này, là gia quyến các huynh đệ của ta, còn là nơi ở của rất nhiều tàn tật huynh đệ... Ta cần ngươi, bảo vệ nơi này bình an... Mỗi khi trời tối, ngươi có thể trở lại đại viện, tất cả vật tư tu luyện ăn uống, ta đều cho ngươi gấp bội. Nhưng, nếu là nhiệm vụ không chấp hành tốt, dù chỉ một lần, tất cả tài nguyên, khấu trừ vĩnh viễn!” “Nghe rõ chưa?”

“Meo ô...”

“Những tên bại hoại kia dám khi dễ người, lập tức hạ tử thù, rõ chưa?”

“Meo!”

“Ngoan.”

Con mèo này, chính là Thôn Thiên Báo đã đạt đến tam giai Huyền thú. Sau khi được Vân Dương truyền qua một luồng sinh mệnh linh khí, lại tăng thêm một tầng nguy trang, liền ủy thác trách nhiệm...

Tốc độ tiến cảnh của Thôn Thiên Báo vô cùng kinh khủng... Có một đầu cửu giai Huyền thú tương lai bảo vệ gia quyến các huynh đệ, Vân Dương rốt cục có chút yên tâm.

Muốn trừ giặc ngoài trước an bên trong.

“Thực lực bây giờ của ta còn nhỏ yếu, chỉ có thể nỗ lực hết sức. Các huynh đệ chớ trách. Nếu ta báo thù thành công, hơn nữa còn có thể tiếp tục sống. Ta sẽ tiếp tục thủ hộ gia quyến các huynh đệ. Nhưng nếu vạn nhất ta báo thù không thành công, nửa đường bỏ mình, như vậy...”

Những gì bây giờ ta có thể làm được, là để bọn họ trong vòng năm năm, không lo ăn uống. Trong vòng trăm năm, có con báo này bảo vệ, an toàn không lo!”

“Rất xin lỗi, các huynh đệ, hiện tại ta chỉ có thể làm đến vậy.”

Vân Dương đi.

Hắn đi rất dứt khoát.

Sinh Sinh Bất Tử tự vận hành trong thể nội, Vân Dương cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, huyết dịch sôi trào. Mặc dù thực lực hiện tại tối đa cũng chỉ khôi phục hai thành, nhưng, Vân Dương cũng đã có chút không nhịn được nữa.

Đánh không lại, chẳng lẽ ta còn không tính được các người?

...

Một chỗ khác.

Kẻ Linh rời đi Vân phủ, vừa đi vừa cảm thấy ủy khuất vô hạn. Nước mắt không nhịn được rơi xuống.

“Đồ quỷ sứ chán ghét!”

“Đại hỗn đản!”

“Về sau không để ý tới người nữa!”

Càng nghĩ càng thấy ủy khuất, càng nghĩ càng thấy khổ sở. Càng nghĩ càng thấy Vân Dương vô lại.

“Người cho rằng ta coi trọng người... Hừ, phi! Ai thèm chứ...”

“Độc Cô Sầu đồ đệ, thật ghê gớm nha?”

Hừ...”

“Đời này bản cô nương ghét nhất chính là loại người như người!”

Một mạch về lại khách sạn, không rõ là tức giận hay là ủy khuất, nước mắt rốt cục nhịn không được ào ào rơi xuống.

Nàng đối với Vân Dương, căn bản mà nói, cũng chỉ là thoáng có chút hảo cảm mà thôi, chưa thể nói đến cái dạng yêu nhau sâu đậm đến mức lấy thân báo đáp, nhưng thái độ của Vân Dương, lại làm cho nàng chịu không được. Cảm giác ủy khuất không nói thành lời.

“Dám khi dễ ta, nhất định khiến người đẹp mặt! Hừ!”

Cùng lúc đó, từng đám người giang hồ, từ bốn phương tám hướng đổ về Thiên Đường thành...

...

Một người mặc áo choàng xanh biếc, đi giày xanh biếc, đội nón xanh biếc, bên hông thắt một cái đai lưng xanh biếc, trên đỉnh đầu, còn cắm một cành

trúc xanh biếc, trên lưng đeo một cái tay nải xanh biếc, đồ vật trong tay cũng xanh biếc.

Lung la lung lay đi tới trước cửa thành.

Người này tuổi tác không lớn, thoạt nhìn cũng chỉ trên dưới 20, một cổ hương vị bất cần đời tỏa ra từ đầu tới chân.

Toàn thân hần nhuộm một màu xanh lá, màu sắc khác biệt duy nhất, chính là một đầu sư tử con màu đen đi theo bên cạnh hần. Ngoài ra càng bất thường chính là, đầu sư tử màu đen này, lại mọc ra hai cái đầu, rõ ràng chỉ là một đầu ấu thú chưa trưởng thành, nhưng nhìn lại rất hung ác.

Người mặc kỳ trang dị phục, hình thù kỳ quái như vậy cũng thật là hiếm thấy.

Người đi ngang qua đều phải ghé mắt.

Nhưng người này đi lại tự nhiên như chốn không người, phóng khoáng tiêu sái, vênh mặt, thờ dãi một hơi.

Như trút được gánh nặng!

“Con mẹ nó! Thiên Đường thành a, lão tử cuối cùng đã tới!”

Hai người trung niên bên cạnh hần, đều đang xụ mặt xuống. Giờ phút này rốt cục thần sắc cũng biến hóa: “Không sai, công tử gia sẽ rửa sạch nhục nhã tại chính nơi này, coi xuống cái này... Cái này...”

Hai người có chút không tiện mở miệng phạm thiếu gia kiêng kị.

“Có cái gì không dám nói!” Thiếu niên hừ hừ cái mũi: “Lần này, lão tử tất thắng! Bộ quần áo này, lần trước lão tử thua, đã mặc vào một năm, có chơi có chịu, cũng không là gì! Nhưng lần này nếu lão tử thắng, mấy người bọn hần ai cũng đừng nghĩ tốt hơn, đều mặc vào cho lão tử! Con mẹ nó! Một năm nay sống tội sống nhục, lão tử bắt bọn hần phải chịu thay!”

“Dù sao cũng phải khiến bọn hần đều nếm thử mùi vị mà lão tử chịu đựng một năm này!” Gia hỏa này hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, ác hình ác trạng.

Hai trung niên hộ vệ nhất trí giữ im lặng.

Cái khác không nói, chỉ riêng việc “cái này Lão tử, cái kia lão tử...” Có thể sửa lại hay không? Chịu đánh nhiều như vậy, thế mà còn chưa tợn...

Lần trước người cùng đại ca người tự xưng lão tử, bị đánh ba ngày không xuống được giường. Gia chủ đại nhân đến thăm, người một câu lão tử khiến cho lão tử người trực tiếp giận tím mặt, 24 cái tát thiếu chút đánh thành não chấn động. Vậy mà còn không thay đổi. Khi lão tử tổng đến hỏi, người một câu “Lão tử không có việc gì” để vị lão tử của lão tử của lão tử của người... Lão tử tổng hừ lạnh phẩy tay áo bỏ đi...

Vừa mới thả người ra, để người ra ngoài hóng gió một chút, thế mà mở miệng một tiếng lão tử, ngậm miệng cũng một tiếng lão tử...

Chuyện như thế quả là độc nhất vô nhị.. “mau chóng tìm chỗ ăn cơm uống rượu.”

Thanh niên áo xanh khoát tay chặn lại: “Lão tử sắp chết đói, chết khát a!”

Hai tên hộ vệ tức xạm mặt lại.

Nếu hần không phải là thiếu chủ, bọn họ đã vây lại đánh hần một trận: Người là lão tử của ai?

“Bảo bối của lão tử cũng đói bụng rồi!”

Thanh niên áo xanh sờ đầu sư tử đen, sư tử con chán ghét lắc đầu thoát khỏi tay của hần, hai cái đầu tỏ rõ sự tức giận.

“Hỗn đản này vậy mà cũng ghét bỏ lão tử!”

Thanh niên áo xanh giận dữ mà nói: “Nếu không phải người còn có chút tác dụng, tối nay lão tử liền nấu người!”

Bốn con mắt Sư tử con đồng thời mất trọn trắng, lui hai bước, đi tới sau lưng...

“G rừ!”

Thanh niên áo xanh mắng một câu: “sùng vật của lão tử, lại dám có thái độ làm phản! Chờ khi lão tử thực lực cao, liền giết người ăn thịt! Hôm nay nấu canh, ngày mai băm chân sau, ngày kia...”

“Ồ!”

Sư tử hai đầu hung mãnh xông lên, a ô một ngụm đem áo choàng của thanh niên áo xanh xé một cái lỗ lớn, ngay tại phần mông. Sau đó quay người chạy...

“Ngọa tào!”

Thanh niên áo xanh bung lấy cái mông nhảy dựng lên, nổi giận đùng đùng: “Có ngày lão tử làm thịt ngươi...”

Hai đầu sư tử con vừa quay đầu, rống to một tiếng, hung thần ác sát nhào hướng hấn, lần này, mục tiêu rõ ràng là đống quần.

Thanh niên áo xanh hồn phi phách tán: “Đại gia, đại gia, ngươi là đại gia của lão tử... Tha mạng a... Chủ nhân! Ngươi là chủ nhân của ta a? Được rồi...”

Sư tử con liếc mắt, vênh vào tự đắc đi lên phía trước, thanh niên áo xanh mặt như đặc sắc vô cùng, bung cái mông đi ở phía sau: “Mau tìm khách sạn cho lão tử, hoặc là mua quần áo mới cho ta... Để cái mông trần như vậy, thật mất mặt?”

Hai tên hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, không phản bác được: không phải chính ngươi tự chuốc lấy sao? Rảnh rồi không có chuyện gì làm đi treu đầu sư tử tính không tốt kia làm cái gì?

Thuần túy là ăn no rửng mỡ!

Áo xanh thiếu niên bước lên mấy bước, đột nhiên a một tiếng, nhìn về phía trước.

“Cái này... Thú vị a.”

...

Vân Dương đi dạo một vòng trở về, mắt thấy đã đến đường cái phía trước, chỉ cần rẽ một cái, chính là Vân phủ.

Đang muốn tiến lên phía trước, đột nhiên một tiếng quát tháo không biết truyền đến từ nơi nào, vèo một tiếng, một bóng người từ trong cửa lớn trước mặt bị ném ra ngoài, ụp một cái bị quăng xuống đất, nửa ngày không đứng dậy được.

Vân Dương theo bản năng nghiêng người một cái, rồi lại lui một bước, đồng thời con mắt nhìn phía sau hông, một tay đặt trên chuôi Thiên Ý Chi Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Ai thêm nói đạo lý với ngươi!

Nghiêng người, đầu tiên có thể né tránh công kích, thứ hai coi như không thể tránh né, nghiêng người cũng có thể tránh bị thương chỗ yếu hại, thứ ba, có thể dùng cánh tay, mông,... Bất luận bộ vị nào không thể gây ra vết thương chí mạng để ngăn lại binh khí ám khí bay tới.

Lui một bước, chính là bảo đảm an toàn. Con mắt nhìn về phía sau hông, chính là chuẩn bị, vạn nhất công kích trước mặt chỉ là nguy trang, hấp dẫn lực chú ý của hấn mà nói, như vậy, một kích trí mạng tất nhiên là đến từ đằng sau hoặc bên cạnh.

Tay cầm chuôi đao, thân thể nghiêng nghiêng, chuẩn bị đại khai sát giới.

Đây là bản năng phản ứng mà Vân Dương hình thành được trong thiên chuy bách luyện!

Chờ hấn ngồi thẳng lên mới phát hiện...

Thứ bay đến, là một hán tử chỉ có một cánh tay trái, máu tươi vẩy ra đầy đường. Hán tử kia thống khổ co rút, gian nan muốn đứng lên.

Vân Dương nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên cửa chính, một tấm biển son son thiếp vàng, trên đó viết bốn chữ lớn: “An Viễn hầu phủ”.

“An Viễn hầu phủ...” Trong lòng Vân Dương lập tức xuất hiện tư liệu tương ứng: An Viễn Hầu, Tạ Vô Nguyên. Binh Bộ Thị Lang. Một vị văn chức quan viên. Cha vợ là thái sư đương triều Lưu Uy, bản thân Tạ Vô Nguyên vốn là một quan viên phổ thông, từng ra chiến trường kiếm lấy vài lần quân công, sau đó nhất bộ đăng thiên, trở thành Binh Bộ Thị Lang.

Vị trí này rất có thực quyền. Bất quá người này chiếm được quân công của tướng sĩ mà thượng vị, thụ phong Vô Hầu, trở thành Binh bộ quan viên, nhưng đối với võ tướng nhất hệ không có một chút thân mật.

Từ xưa văn võ bất lưỡng lập!

Bất luận triều đại nào cũng đều như vậy, nhưng, người như vị Tạ đại nhân này cũng không nhiều.

“Tạ đại nhân!” Hán tử bị đánh ra ngoài rõ ràng va chạm không nhẹ, miệng mũi chảy máu, mất một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, thảm liệt hô to: “Tiểu nhân oan uổng! Đều là người bình gia, có sao ngài muốn chém tận giết tuyệt?”

Đều là người bình gia?

Vân Dương nhướn mày.

Ngay sau tiếng kêu của hắn, ba người thân nhiên bước ra từ trong cửa lớn, một thanh niên, hai hộ vệ. Đạo bước đi xuống bậc thang, thanh niên chấp tay sau lưng, đánh giá người trên đất, quệt miệng nói:

“Trần Tam, hảo ý của bản công tử, cho ngươi một cơ hội, vậy mà ngươi không biết trân quý, biển thủ. Tha cho ngươi một mạng, độ lượng khai ân, xem trên phương diện từng là đồng liêu trong quân, còn không mau mau rời đi, chẳng lẽ còn muốn chết hả?”

Trần Tam gian nan đứng dậy: “Xin công tử khai ân, thả nương tử tiểu nhân cùng trở về. Công tử mình giám, Tạ đại nhân mình giám, tiểu nhân cả đời quang minh lỗi lạc, chưa từng làm mấy chuyện trộm gà bắt chó. Tiểu nhân oan uổng!”

“Cút!” Vị Tạ công tử tức giận: “Ngươi oan uổng? Chẳng lẽ, ngọc bội phát hiện trên người ngươi, lại là giả hay sao?”

Trần Tam bị phần nói: “Đó là có người vu oan hãm hại a... Công tử, công tử mình giám a!”

Tạ công tử cười lạnh một tiếng: “Hãm hại, có sao phải hãm hại ngươi? Là ngươi có tiền hay người... Đẹp trai?”

Sắc mặt Trần Tam ánh lên vẻ tuyệt vọng, đột nhiên tê thanh nói: “Chuyện này xem như tiểu nhân làm, những nương tử của tiểu nhân vô tội a? Tiểu nhân nguyện lấy thân gánh tội, cầu công tử thả nương tử của tiểu nhân trở về!”

“Đuổi ra!” Tạ công tử nói: “Nếu hắn tiếp tục đông dài, trực tiếp đưa ra quan phủ xử theo pháp luật!”

“Tạ công tử!” Trần Tam bị phần lớn tiếng nói: “Ngươi thèm thường tư sắc nương tử nhà ta, tiểu nhân đã sớm biết! Nhưng người luôn có lương tâm, ngươi lại hãm hại ta như vậy, lương tâm ở đâu?”

Sắc mặt Tạ công tử đen lại, trầm mặt phân phó một câu, quay người liền đi vào trong cửa.

Trần Tam đứng lên, muốn đuổi theo: “Ngươi thả nương tử nhà ta ra...”

Nhưng hai tên hộ vệ đã lấy thân ngăn cản đường đi của hắn: “Trần Tam, chớ có nói bậy, bồi đen danh dự công tử nhà ta. Ngươi dám nói thêm một câu, ta sẽ đem ngươi đi quan phủ xử theo pháp luật!”

Bờ môi Trần Tam run rẩy: “Thế nhưng... Nương tử của ta... Nương tử của ta...”

Một hộ vệ khác oanh một tiếng, một quyền nện trên mặt hắn, máu tươi lập tức vẩy ra: “Cái gì mà nương tử của ngươi! Mau cút!”

Trần Tam ngửa mặt lên trời ngã xuống, tuyệt vọng kêu thảm một tiếng: “Trời ạ... Trên đời này còn có công lý sao? Đây là Thiên Đường thành, dưới chân thiên tử...”

Người xung quanh tránh hắn như tránh tà, đi lại đều tận lực đi thật xa, ngẫu nhiên đồng tình nhìn lại một chút.

“Tên Trần Tam này thật tội nghiệp... An Viễn hầu phủ không phải là nơi hắn chọc nổi a!”

“Không sai, có thể giữ được cái mạng mà đi ra, đã có thể cảm tạ trời đất rồi...”

“Nếu hắn tiếp tục náo loạn, chỉ sợ khó giữ được tính mạng... Ai!”

“Hong nhan họa thủy a...”

Quả thực không có gì có thể giấu được quần chúng nhân dân, chỉ nói mấy câu liền rõ ràng sự việc. Nhưng, đối mặt An Viễn hầu phủ quyền thế ngập trời, ai dám nói nhiều?

Vân Dương sầm mặt lại, sai bước tới.

Khẽ vron tay.

Phốc!

Một quyền đánh tới tên hộ vệ đang ngăn trở, một cái tay khác đem Trần Tam kéo lên: “Trong quân tàn binh? Chuyện gì xảy ra?”

Trần Tam máu me đầy mặt trộn lẫn nước mắt: “Là... Bị tàn trong trận Dương Võ quan chiến bốn năm trước... Công tử ngươi?”

Vân Dương nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Trần Tam còn không kịp trả lời, hai tên hộ vệ đã hung thần ác sát vọt lên: “Tiểu tử, không cần lo chuyện bao đồng...”

Vân Dương cũng không quay đầu, một cước đá ra.

Phanh phanh hai tiếng, hai tên hộ vệ đã bị hấn đá lăn quay trên mặt đất, chân trái chân phải, hai cái chân vừa vịn dẫm trên lòng ngực hai tên hộ vệ.

Hai tên kia chỉ cảm thấy một tòa núi lớn đè ép trên người, hô hấp khó khăn, hai con mắt cơ hồ lòi ra ngoài. Liều mạng giãy dụa, nhưng không làm nên bất cứ tác dụng.

Trần Tam lau máu trên mặt một cái, bi phẫn nói: “Một tháng trước, Tà công tử phái người tìm tiểu nhân, nói là để cho tiểu nhân tới làm hộ vệ. Để cho nương tử tiểu nhân tới may vá, đãi ngộ không thấp, đủ để nuôi sống còn có chút dư dả, lúc ấy chỉ biết là, chính là Tà công tử thấy chúng tiểu nhân sinh sống khó khăn, cố ý tạo điều kiện, nào nghĩ tới sau khi đi vào, lại xảy ra chuyện như vậy...”

“Hôm nay khi phiên canh gác của tiểu nhân vừa dứt, ngọc bội của công tử bị mất, sau đó lại tìm được dưới giường của tiểu nhân... Oan... Oan uổng a...”

Vân Dương gật gật đầu: “Không cần nói.”

Trong mắt đột nhiên đờng đờng tuôn ra sát khí.

“Thị thị phi phi ta mặc kệ!” Vân Dương lời kéo Trần Tam: “Nhưng, cường đoạt chiếm giữ lão bà của người khác là chuyện quái gì? Đi theo ta!”

Sải bước đi qua đại môn An Viễn Hầu phủ.

Hai tên hộ vệ đứng dậy đuổi theo: “Dừng lại!”

Vân Dương cau mày, đột nhiên quay người, hai cái bạt tai bay tới, hai tên hộ vệ lập tức phun máu tươi, bay ra ngoài: “Người khác thì cũng thôi đi, nhìn các người cử chỉ của các người, hẳn cũng là trong quân đi ra a? Huynh đệ ngày xưa bị khi phụ như vậy, ngay cả lão bà đều bị người ta chiếm đoạt, các người vậy mà còn có mặt mũi nói giáo cho giặc!”

“Súc sinh không bằng!”

Vân Dương thanh sắc bén.

Hai tên hộ vệ nằm trên mặt đất, vô cùng xấu hổ. Vấn đề này ai đúng ai sai, liếc qua thấy ngay. Bọn hắn là người trong cuộc, nào có không biết đạo lý?

“Vân Dương!” Vị Tà công tử kia nghe thấy động tĩnh, đã quay người đi ra, sắc mặt khó coi: “Chuyện này không có quan hệ với người, người bớt lo chuyện bao đồng!”

Vân Dương cười lạnh một tiếng, kéo Trần Tam, bước nhanh về phía trước, một đường đi tới trước mặt Tà công tử: “Tà Thanh Vân, nếu ta cứ quản thì sao?”

Tà Thanh Vân cả giận nói: “Người có tư cách gì quản chuyện nhà ta!”

Vân Dương gật gật đầu, đột nhiên hơi vung tay, bốp một tiếng, một cái cái tát hung hăng đánh lên mặt Tà công tử, lập tức ngoe đầu, hai cái răng bay ra, máu tươi chảy ồ ạt từ hai lỗ mũi.

“Đem người thả ra!”

Sắc mặt Vân Dương lạnh lại.

“Người dám đánh ta...” Đầu Tà Thanh Vân nghiêng một bên, có chút không thể tin nổi trừng trừng mắt.

“Dừng!”

Vân Dương lại tát một cái, đem hấn tát lệch quai hàm, lạnh lùng nói: “Giao người!”

Tà Thanh Vân bị hấn đánh một bạt tai bay ra ngoài, ngã xuống đất, đột nhiên nổi điên đứng lên, cuồng nộ nói: “Người đâu! Người đâu! Có ai không! Đem cuồng đồ này bắt lại cho ta!”

Vân Dương sải bước tiến lên, quyền đấm cước đá, đã đem bốn tên hộ vệ vây quanh đánh ngã trên mặt đất, tóm lấy vạt áo Tà Thanh Vân, đột nhiên cầm lên đến, tay trái hung hăng nắm lại đánh trên mũi Tà Thanh Vân.

Răng rắc một tiếng.

Sống mũi Tà công tử sụp xuống: “Bắt ta lại? Coi như là cha người, cũng không dám cùng bản công tử nói như vậy! Ta chỉ hỏi người, người giao, hay là không giao người!”

Tạ Thanh Vân ô nghẹn ngào, nói không ra lời.

Bên trong, một thanh âm uy nghiêm vang lên: “Ta tưởng là ai, nguyên lai là Vân Hầu gia công tử gia, khó trách tại An Viễn hầu phủ ta, cũng dám làm càn như vậy!”

Theo tiếng nói, một trung niên nhân một thân nho phục, mặt lạnh đi ra. Nhìn thấy nhi tử bị Vân Dương đánh ngã xuống đất không rõ sống chết, trên mặt lướt qua một tia đau lòng: “Vân công tử, việc này không có quan hệ với ngươi, còn xin buông tay.”

Vân Dương lạnh lùng nói: “Đề nhi tử ngươi thả người, ta liền buông tay.”

“Mọi thứ nên giảng chữ lý.” Trung niên nhân này chính là Binh Bộ Thị Lang Tạ Vô Nguyên, mặt âm trầm: “Ngươi không hỏi xanh đỏ đen trắng tiền căn hậu quả, cứ như vậy chặn ngang một cước! Là đạo lý gì?”

Vân Dương cười lạnh một tiếng, nói: “Phân rõ phải trái? Ta cũng phải hỏi một chút, Tạ gia các ngươi phân rõ phải trái như thế nào! Chớ có nói Trần Tam có trộm đồ hay không. Coi như hấn trộm, các ngươi bắt giữ lão bà của hấn là chuyện gì? Chẳng nhẽ đó là đạo lý? Bắt gian tại trận, bắt trộm bắt tang. Vậy mà các ngươi lại bắt lão bà của người ta?”

“Đây là phân rõ phải trái a? Tạ đại nhân?” Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “các ngươi không nói đạo lý, sao ta lại phải cùng các ngươi phân rõ phải trái? Ta hiện tại chỉ hỏi Tạ đại nhân một câu: Ngươi thả người, hay là không thả người?”

“Ta mặc kệ tiền căn hậu quả, ta cũng không cùng ngươi phân rõ phải trái, ta chỉ đòi người! Dù không liên quan gì tới ta, ta cũng muốn người!” Vân Dương động thân: “Thả hay là không thả! Một câu thôi!”

Tạ Vô Nguyên trầm mặt nhìn Vân Dương. Chuyện này, hấn cũng không biết, không biết nhi tử của hấn thế mà làm ra chuyện như thế. Nhưng bây giờ trước mắt nhiều người như vậy, sao có thể đơn giản nhận thua, thế chẳng phải đánh mặt mình sao?

“Nếu ta không thả người, thì như thế nào?” Tạ Vô Nguyên lạnh lùng nói.

“Không thả người?” Vân Dương cười lớn một tiếng: “Ngươi không thả người, chẳng lẽ ta còn không thể đoạt người?!”

Vân Dương trực tiếp phóng vào bên trong.

“Bắt hấn lại!” Tạ Vô Nguyên giận tím mặt: “Bắt hấn lại. Lão phu coi như cùng hấn tiến điện diện thánh, cũng muốn đem chuyện này phân rõ phải trái, Tiêu Dao hầu phủ dù quyền khuynh thiên hạ, cũng phải cho lão phu một công đạo!”

“Ta hiện tại liền cho ngươi công đạo!” Vân Dương băng lãnh cười một tiếng, đột nhiên huy tay tóm lấy vị Tạ đại nhân này!

Kéo lão xuống, đầu gối như lời đình vạn quân giã lên.

“Phanh phanh...”

“Phân rõ phải trái! Ta cùng ngươi phân rõ phải trái! Ngươi không phải muốn phân rõ phải trái a? Đến phân rõ phải trái!” Vân Dương vừa mắng, một bên quyền đâm cước đá. Mặc dù không dùng tới huyền lực, nhưng là Tạ đại nhân thân kiều nhục quý, không cần mấy cước liền trực tiếp ngất lịm!

“Thả người! Tuồng diện thánh liền hù sợ ta? Kể cả tới gặp Diêm Vương gia cũng phải thả người cho ta!”

Đám người vây xem giật giật khóe mắt. Con hàng này thế mà cha con cùng đánh...

...

Chương thứ 2 ngày Chủ nhật!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ngài là thần tượng của ta a!

“Đừng đánh nữa!” Tạ Thanh Vân lau máu trên mặt đứng dậy, thần sắc dữ tợn: “Thả người, người đâu mau thả người cho hấn!”

Nói xong lập tức oán độc nhìn Vân Dương: “Vân Dương, ngươi xong rồi! Đánh mệnh quan triều đình, ngươi nhất định phải chết!”

Vân Dương cười lạnh một tiếng: “Ta chết hay không còn không biết, nhưng ta đếm ba tiếng, người ta cần không xuất hiện, nguoi chết chắc!”

Ánh mắt Vân Dương băng lãnh nhìn Tạ Thanh Vân.

Tạ Thanh Vân có thể cảm giác được, sát cơ trong mắt Vân Dương không chút che giấu. Hắn tin tưởng, nếu hắn thực sự không thả người, hắn liền chết chắc!

Kẻ trước mắt là một tên điên!

Nhưng trong lòng vạn phần nghi hoặc: Chỉ là một kẻ tàn quân mà thôi. Mất một cánh tay, hơn nữa còn vô số vết thương trên cơ thể. Có thể nói không còn nửa điểm giá trị lợi dụng. Lại không có chút quan hệ nào với Vân Dương, gia hỏa này rốt cục nổi điên vì cái gì, vì một phế vật đối đầu với An Viễn Hầu phủ?

Hành xử thô bạo, làm việc xúc động!

Việc này để người ta cảm thấy... Có vẻ người bị bắt không phải lão bà của tên thương binh kia, mà là lão bà của hắn vậy!

Đến mức đó sao?

Trong lòng Tạ Thanh Vân trăm mối vẫn không có cách giải.

Không lâu sau, một thiếu phụ dung mạo tú lệ, có điều mặt mũi tràn đầy kinh hoàng được mang ra ngoài, vừa nhìn thấy Trần Tam, liền khóc lớn.

Trần Tam bước nhanh, đem nàng ôm chặt lấy, ôn nhu an ủi: “Không sao, không sao... Đừng sợ.”

Vô số Tạ gia hộ vệ gia đình bốn phía quan sát, nhưng không ai dám động dù chỉ một chút.

Vợ chồng Trần Tam quay người, phù phù liền quỳ xuống: “Đa tạ công tử! Công tử trời cao đất rộng chi ân...”

Vân Dương nhú nhú mày, nói: “Đi nhanh đi. Mang theo vợ nguoi về nhà sinh hoạt, nam tử hán đại trượng phu, dưới gối dát vàng, không thể tùy tiện quỳ được.”

Trần Tam ưỡn ngực, nói: “Trần Tam không đi! Hôm nay công tử vì Trần Tam, gây nên phiền phức lớn, Trần Tam sao có thể đi thẳng một mạch. Bất kể như thế nào, việc này đều vì Trần Tam mà ra, công tử yên tâm, Trần Tam ta tuyệt không để công tử vì ta chịu oan uổng!”

Vân Dương bật cười: “Oan uổng cái gì, mau về nhà đi. Ta chưa bao giờ làm chuyện mà không nắm chắc? Nếu sợ bọn hắn, ta sao có thể làm càn như vậy? Đạo lý này nguoi cũng không hiểu sao? Nhanh về nhà đi.”

Trần Tam nghĩ cũng phải, nhưng vẫn không yên lòng, nói: “Vệ tiểu nhân cáo lui trước, sau khi đưa nương tử về nhà, liền đến Vân phủ báo cáo. Nếu là vạn nhất có việc gì, Trần Tam tuyệt không lùi bước.”

Trần Tam dập đầu lạy một lạy, sau đó đỡ nương tử rời đi.

Đám người vây xem, nhìn bóng lưng Trần Tam, ánh mắt đều có chút phức tạp.

Tên Trần Tam này xem như gặp được quý nhân, bằng không, đời này của hai người coi như đã bị hủy. Nhưng hắn nói không sai, vị Vân công tử này đích thật là đã gây nên phiền phức ngập trời...

Nhìn vợ chồng Trần Tam rời đi, Vân Dương khoanh tay ung dung đi ra ngoài.

“Chậm đã!” Tạ Thanh Vân hung hăng quệt mặt, oán độc nói ra: “Vân Dương, nguoi cứ như vậy liền đi?”

Vân Dương xoay người, buồn bực nói. “Không cho ta đi? Chẳng lẽ nguoi muốn mời ta ở lại ăn cơm?”

Lúc này, Tạ Vô Nguyên mới tỉnh lại, trong mắt đầy sao, rên rỉ một tiếng: “Vân Dương, lão phu cùng Tiêu Dao hầu phủ, thế bất lưỡng lập!”

Sát cơ trong mắt Vân Dương hiện lên, nói: “Nói như là ta muốn ở chung với họ Tạ các nguoi vậy, có bản lĩnh, cứ việc dùng hết ra, bản công tử đều tiếp!”

Tạ Vô Nguyên hô hấp khó khăn: “Nguoi chờ! Nguoi chờ! Oa...”

Nói xong, đột nhiên lửa giận công tâm, phun ra một ngụm máu tươi.

Vân Dương trợn mắt một cái, thần nhiên đi ra ngoài, trước khi ra cửa, phi một tiếng nhổ một ngụm nước bọt. Lầm bầm nói: “Mấy người các nguoi... Không có cả tư cách khiến ta động não...”

Nghênh ngang rời đi!

“... Tức chết ta!” Tạ Vô Nguyên quát lớn một tiếng, thân thể ngửa ra, lại hôn mê bất tỉnh.

...

Vân Dương mới vừa rời khỏi cửa lớn Tạ gia, liền thấy một tên gia hoat toàn thân diện đồ xanh ở phía đối diện.

Một thân áo xanh.

Áo lục, quần lục, giày lục, đai lưng lục, Nón... Lục...

Khóe miệng Vân Dương co quắp một hồi.

Con hàng này trên nón xanh vậy mà còn cắm một nhánh trúc xanh!

Người này thích màu xanh tới cỡ nào mới có thể cực phẩm như vậy a...

Chỉ thấy gia hỏa này mặt mũi tràn đầy nhiệt tình đi tới, cười vui vẻ: “Ai nha nha... Bội phục bội phục... Ân, Vân công tử... Đúng không? Thật sự quá sung sướng.. Quá sung sướng, ta nhìn rất thoải mái a...”

Vân Dương một trận mộng.

Gia hỏa này bị bệnh a?

Tự nhiên quá sung sướng? Hẳn không hiểu a?

Vân Dương không biết. Từ sau khi hấn đối đầu với Tạ Thanh Vân, thanh niên áo xanh này chăm chú quan sát, hơn nữa vừa xem vừa vồ đuôi đen đét!

“Quá đã nghiền... Quá sáng khoái! Ngươi xem một chút người ta...” Thanh niên áo xanh liú lo không ngừng, ánh mắt nhìn Vân Dương như thấy được tuyệt thế thần tượng.

“Đạo lý đều không cần, đúng! Chính là không nói đạo lý, thì sao! Lão tử chính là nhìn ngươi không vừa mắt! Thì sao! Quá vênh váo! Quá... Cái này... Ngươi tào tiểu tử này thật có gan, thật đánh a?!... Quá ngu, đánh nhỏ, lại còn đánh già... Cái này cái này cái này... Thần tượng a...”

Công tử áo xanh không ngừng chỉ trỏ, phục sát đất, một bên hướng hai tên hộ vệ của bản thân thổn thức: “Thấy không... Thấy không? Đây mới gọi là hoàn khổ! Đáng thương ta mang danh hoàn khổ nhiều năm như vậy, hôm nay tới Thiên Đường thành, mới minh bạch chân chính hàm nghĩa hai chữ hoàn khổ...”

“Ta trước sao có thể gọi ta là hoàn khổ a... Vị này mới là hoàn khổ tổ tông a... Thân là Thiên Đường nhân sĩ, lại mang danh huân tước quý tộc. Một lời không hợp, liền dám đánh mệnh quan triều đình... Còn hơn cả lúc ta khi dễ người a...”

“Nhưng người ta nói đánh là đánh, nhanh gọn lẹ... Hơn nữa, căn bản không cần nhắc hậu quả gì... Cái này cmn thoải mái, chắc chắc...”

“Quả là gương sáng a...”

“Đáng thương Vô Tà công tử Đông Thiên Lãnh ta mang danh hoàn khổ nhiều năm như vậy mới phát hiện, cuộc sống trước kia đều là sống trên thân chó...”

Thanh niên áo xanh một phen cảm thán, khiến hai tên hộ vệ càng nghe mặt càng đen lại.

Ngài đã đủ vô pháp vô thiên, thế mà còn bội phục một gia hỏa bên đường đánh người...

Nếu là khi trở về ngài cũng làm như vậy, nhìn không thuận mắt liền đánh một trận... Lúc đó dù lão tổ tông cũng không bênh được ngài a.

Con hàng này khi Vân Dương động thủ đã muốn tiến lên hỗ trợ. Nhưng bị hai tên hộ vệ liều mạng ngăn cản. Giờ phút này vừa nhìn Vân Dương xong việc, liền nhanh chóng xông tới.

“Vị công tử này ngươi là...” Vân Dương một mặt mộng bức.

“Lão... Tại hạ Đông Thiên Lãnh!” Thanh niên áo xanh rất nghiêm túc thân thiết tự giới thiệu: “Đông trong Đông Thiên, Thiên trong Đông Thiên, Lãnh trong Đông Thiên Lãnh.”

(đông thiên là mùa đông)

Vân Dương lập tức liếc mắt: “Tốt a, mùa đông... Đúng là không nóng.”

“Tên của ta là Đông Thiên Lãnh!” Đông Thiên Lãnh tức xạm mặt lại: “Ta họ Đông, tên Thiên Lãnh.”

“Tên rất hay!” Vân Dương chân thành khen ngợi một câu.

Không thể không nói, tiểu tử này hẳn không biết là ai tự nhiên sẽ không phục. Nhưng, người đặt tên cho tiểu tử này, bản công tử quả thực phục sát đất!

Người phải có trí tuệ cỡ nào, mới có thể đặt ra danh tự ‘Đông Thiên Lãnh’ như vậy.. Nhà ngươi mùa đông không lạnh a?

Đông Thiên Lãnh lập tức mừng rỡ.

Người thường lần đầu nghe tên của hắn đều tỏ vẻ như ăn phải con ruồi? Vậy mà người trước mắt này không chút nghĩ ngợi lớn tiếng tán thưởng, Đông Thiên Lãnh lập tức vui mừng như sấm, thận trọng mà nói: “Hay chỗ nào?”

Tốt chỗ nào?

Vân Dương gãi gãi đầu, rốt cuộc nói: “Hay ở... Đơn giản! Tho bạo! Ngay thẳng! Hơn nữa, ngụ ý sâu sắc, còn rất dễ nhớ. Bất kể là ai, chỉ cần gặp người một lần, nghe được tên của người một lần, cả đời sẽ không quên! Cái này... Thật là tên rất hay a...”

Càng nói, Vân Dương càng cảm thấy... Ngạo tào danh tự này quả không tệ a.

“Ha ha ha ha... Nguyên lai tên của ta hay như vậy... Hóa ra là ta trách oan cha ta nhiều năm như vậy...” Đông Thiên Lãnh cười vui vẻ, vỗ bả vai Vân Dương: “Huynh đệ không tệ! Rất tốt! Hợp tính, trọng nghĩa, rộng rãi! Ta mời người uống rượu!”

“...”

Vân Dương nào có tâm tư uống rượu gì? Lập tức lời nói điệu dàng chối từ: “Ta trở về còn có việc...”

“Không sao! Ta cùng người đến chỗ ở của người uống rượu! Chờ người làm xong việc hai ta lại uống.” Đông Thiên Lãnh đại thiếu gia thật vất vả và mới kiếm được một người mà bản thân vừa ý, bất kể là làm việc hay là nói chuyện đều hợp... Sao có thể cứ vậy rời đi?

Vân Dương trợn trắng mắt, có người đi theo, ta còn làm chuyện gì?

“Rảnh rồi, uống vài chén a...” Đông Thiên Lãnh mặt mày hớn hờ ôm bả vai Vân Dương, đột nhiên sắc mặt tỏ ra trầm lắng: “Huynh đệ, nhân sinh khó được một tri kỷ a...”

Ta và người cũng không phải tri kỷ.

“Nói thật, hoàn khổ trong thiên hạ ta gặp cũng không ít, nhưng có thể thô bạo không nói đạo lý như huynh đệ người...” Đông Thiên Lãnh nhìn mà than thở nói ra: “... Chưa từng thấy qua! Xem như toàn bộ Thiên Huyền đại lục, huynh đệ người cũng có thể được cho hoàn khổ đứng đầu a.”

Vân Dương chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng.

Con hàng này đang nói cái gì? Sao ta nghe không hiểu?

Hoàn khổ?

Ta thế nào mà trở thành hoàn khổ rồi?

Vốn là muốn tìm chút chuyện để làm, đột nhiên trùng hợp gặp được hai cha con Tạ gia, dứt khoát bắt đầu từ đây... Hơn nữa ta ra mặt cũng là vì tàn tật tướng sĩ... Sao có thể gọi là hoàn khổ?

Ta muốn đem mâu thuẫn hai mạch văn võ triệt để dẫn bạo, làm cho cả triều đình hỗn loạn, tất cả kế hoạch đều đã sơ bộ hoàn thành, hiện tại chỉ là mới bắt đầu a...

Sau này còn nhiều trò hay hơn nhiều...

Nào nghĩ kinh thiên đại kế vào trong miệng người... Lại trở thành hành vi của hoàn khổ công tử?

Đứng đầu Hoàn khổ?

Danh hiệu này nếu đeo trên người, tên tuổi Cửu Tôn quân sư sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ a... Nói thế nào ta cũng là người kiếm cơm bằng chất xám nha...

“Thủ đoạn của Huynh đệ, Lãnh ta mặc cảm. Nhưng chuyện này hôm nay, có vẻ như gây lớn.” Đông Thiên Lãnh ôm bả vai Vân Dương: “Bất quá người yên tâm, có ca ca ta ở đây, người nhất định không phải chịu thiệt thòi! Cùng lắm thì tôi nay...”

Hắn thấp giọng: “... Tôi nay liền diệt môn...”

Trong lòng Vân Dương trầm thấp hừ một tiếng, không nói thì thôi, nhưng con hàng này rất có ánh mắt, quả là anh hùng cùng chí hướng. Chính hắn vừa vặn mới có quyết định này...

Hai đại hộ vệ của Đông Thiên Lãnh đen mặt đi theo sau lưng hai người Vân Dương, chỉ thấy trong lòng như có ngàn vạn đầu Thần Thú phi nước đại gầm rú lao qua.

Làm việc không chút trách nhiệm như vậy...

Thế mà thiếu gia nói không chút suy xét?

Vân Dương phí hết tâm tư, dùng hết thủ đoạn, uyển chuyển xin miễn... Đều không làm nên chuyện gì. Cứ như vậy bị Đông Thiên Lãnh ôm vai, một đường kẻ vai sát cánh về Vân phủ.

Về đến nhà, nhìn thấy ánh mắt Lão Mai quái dị, Vân Dương cũng chỉ có phản phó: “Đưa rượu và đồ ăn lên. Đêm nay ta cùng Đông huynh... Uống một trận... Không say không về.”

Ánh mắt Lão Mai quái dị, thần sắc quái dị.

Ta vừa nghe nói người trực tiếp đập An Viễn hầu phủ, hai cha con người ta đều bị người đánh gần chết... Ngài đây là... Về nhà ăn mừng?

Thế mà còn muốn uống một trận không say không về?

Ngài biết ngài gây ra phiền phức như thế nào a..

Chương thứ 3 ngày Chủ nhật!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kinh ngạc, chó không tặc, khó hiểu!

Thịt rượu đầy đủ.

Trong đời Đông Thiên Lãnh chưa từng có một bữa cơm mà biểu cảm biến đổi nhiều lần như vậy.

“Người... Ăn nhiều như vậy?” Đông Thiên Lãnh ghen hòng nhìn trần trối, dường như chịu vô tận kinh hãi. Chỉ vào cái chậu thịt Huyền thú chồng chất trước mặt Vân Dương.

“Hiện tại lượng cơm ăn đã giảm một nửa.” Vân Dương rất là thỏa mãn. Mấy ngày Trước một bữa phải ăn 50~60 cân, buổi tối hôm nay chỉ ăn khoảng 20 cân thì đã cảm thấy no. Đây quả là tín tức tốt a.

Chỉ nhìn từ điểm này, biểu thị Lục Lục đang thu thập năng lượng. Hẳn là... Sắp đủ rồi? Xem ra, chính hắn cũng sắp có thể khôi phục thực lực ngày xưa.

Hắn chờ một ngày, chỉ cần ăn vài cái bánh liền có thể no a.

“Giảm một nửa...” Đông Thiên Lãnh công há hốc mồm. Cái cảm cơ hồ rớt xuống.

Ăn một bữa hơn 20 cân thịt, ngoài ra còn ăn những thứ khác, còn uống rượu... Thế mà còn là lượng cơm giảm mạnh!

“Đây không tính là cái gì.” Vân Dương thần nhiên nói: “Trước đó, ta có thể ăn khiến bản thân đều sợ hãi!”

“Không hổ là hoàn khó thần tượng!” Đông Thiên Lãnh đầu rạp xuống đất.

Nhìn người ta!

Ăn thôi cũng hoàn khó như vậy!

Hắn a chính là công tử của bát đại gia tộc, cũng không có đãi ngộ cao như vậy a. Một người ăn một bữa cơm tốn vạn lượng bạc... Cái này gọi có phong phạm!

Cái này gọi tài đại khí thô!

“Nếu đã tới, vậy cứ thoải mái uống! Đến!”

Cạch!

Vân Dương đem một bình rượu lớn đặt trước mặt Đông Thiên Lãnh. Đông Thiên Lãnh lập tức tròn con mắt: Một vò này, phải tới 15 cân a?

Trời ạ, người Thiên Đường thành các người uống rượu đều uống như thế sao?

Lại thấy Vân Dương kéo thêm một vò, vẩy tay với hai đại hộ vệ, hai vị hộ vệ vội vàng lắc đầu, bọn hắn thân mang trọng trách, phải bảo đảm an toàn cho Đông công tử! Nếu như uống rượu, không thể đảm bảo tinh táo? Nói không chừng bọn hắn uống say sau đó tiềm thức bộc phát, đem công tử rằng rắc cũng không biết...

“Vây ta không khách khí.” Vân Dương bóc ra nê phong, trực tiếp giờ cái bình lên.

(Nê phong, Nê là bùn, để bảo quản rượu, người ta thường lấy bùn để bịt kín miệng bình.)

Dưới sự kinh ngạc của Đông Thiên Lãnh, rầm rầm...

Một hơi nửa vò!

“Thoải mái!” Vân Dương buông vò rượu xuống: “Uống rượu a, người nhìn ta làm gì?”

Đông Thiên Lãnh miệng méo mắt lác: “Thần tượng, các người đều uống như thế?”

Vân Dương tròn mắt một cái: “Người khác ta không biết, nhưng ta uống như thế, cũng được một năm.”

“Lão đại!”

Bờ môi Đông Thiên Lãnh run rẩy, lệ nóng doanh tròng, vong tình ôm chặt tay Vân Dương: “Từ nay về sau, người chính là lão đại ta! Người chính là anh ruột ta! Quá ngưu... Chỉ là uống rượu trang bức như thế, quả là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả... Người... Người nhất định phải dạy ta a...”

Vân Dương im lặng nhìn gia hỏa này.

Mặc kệ là ăn com cũng tốt, uống rượu cũng được. Người cho rằng ta muốn ăn như thế? Uống như thế? Trang bức? Ta cùng người trang cái beep a trang...

Thiếu chút liền khiến Vân Dương buồn bực buông đũa không ăn nữa.

Chỉ thấy Đông Thiên Lãnh Đại công tử hú lên quái dị, kéo bình rượu tới liền rót.

“Thiếu gia không thể...” Hai tên hộ vệ vừa mới hô lên, Đông Thiên Lãnh đã ho khan: “Hụ khụ khụ khụ... Khụ khụ... Thật không phải loại tiểu hoàn khó như ta có thể t rang... Khụ khụ...”

“Sư Tử Cầu của người không tệ.” Vân Dương nhìn Song Đầu Sư vô cùng nhu thuận ngồi bên cạnh bàn com, khích lệ nói: “Còn là hai đầu, rất tốt, rất ngoan.”

“Nó là Song Đầu Thiên Sư...” Đông Thiên Lãnh im lặng nói ra: “Bát phẩm Huyền thú a...”

“Áy.” Vân Dương tiện tay lấy ra một cục xương đã gặm sạch sẽ từ trong miệng, ném cho “Song Đầu Thiên Sư”, nói: “Gặm xương không?”

“Nó không gặm xương...” Khóe miệng Đông Thiên Lãnh co giật, Song Đầu Thiên Sư a lão đại. Ở trong nhà ta đều tính là ăn kỳ trân dị bảo đó a lão đại. Coi như ăn thịt cũng là ăn thịt Huyền thú mới ra lò a lão đại. Xưa nay chưa từng ăn đồ vật người khác đã ném qua... Dát?

Đông Thiên Lãnh trừng trừng mắt, nhìn Song Đầu Thiên Sư vẩy vẩy đuôi, gặm xương răng rắc răng rắc, hai cái con người lại một lần nữa thiếu chút liền lòi ra ngoài.

Ta khát, người đang đùa ta a...

“Không gặm xương?” Vân Dương dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà nhìn Đông Thiên Lãnh một cái: “Vây...”

Đông Thiên Lãnh hận không thể mau chóng đào hố mà chui xuống cho bớt ngượng, nhìn Song Đầu Thiên Sư gặm xương trông thật ngon lành kia, Đông Thiên Lãnh Đại công tử cảm giác mình vừa bị tát một bạt tai.

Con hàng này mỗi gặm một miếng, trên mặt của hắn đùng đùng vang hai tiếng.

Hắn a không thể chừa chút mặt mũi cho lão tử...

Nghĩ đến đây, Đông Thiên Lãnh Đại công tử đột nhiên tỉnh ngộ: A... Không đúng, ở cùng gia hỏa này, sao ta không xưng lão tử a?

“Đây rõ ràng là một đầu Sư Tử Cầu.” Vân Dương khẳng định nói: “Hai đầu.”

Đông Thiên Lãnh không còn gì để nói.

Hiện tại hẳn nhìn đáng vẻ con hàng này vẩy đuôi gặm xương cốt, cũng cảm thấy nó là một con Sư Tử Cầu...

“Con chó này không tệ.” Vân Dương vươn tay, bắt lấy cái đuôi Song Đầu Thiên Sư.

“Đừng...” Đông Thiên Lãnh vội vàng nhắc nhở, nó thật sự là Song Đầu Thiên Sư nha, biết ăn thịt người a! Nhất là cái đuôi, người khác tuyệt đối không thể đụng vào.

Hắn từng thấy qua mấy người, muốn sờ một chút kết quả bị Song Đầu Thiên Sư đại phát cuồng tính, cắn tới thương tích đầy mình.

Nhưng một câu vừa mới đến bên miệng, lập tức lại nuốt xuống.

Bởi vì Vân Dương xuất thủ rất nhanh, xoát một tiếng, nắm lấy cái đuôi thô to trong tay, vuốt vuốt, sờ sờ, lật qua lật lại mấy lần, nghiêm túc nói ra: “Chó này không tệ!”

“...”

Đông Thiên Lãnh trừng trừng mắt, chỉ cảm thấy bản thân một câu cũng nói không nên lời.

Nhất là nhìn thấy Song Đầu Thiên Sư gặm xương cốt, còn có thể làm ra bộ mặt nịnh nọt, sợ vị Vân công tử nắm cái đuôi của mình chưa chặt, liều mạng lắc lắc móng lớn đẩy vào...

Đây là bát phẩm Huyền thú Song Đầu Thiên Sư sao? Đây quả thực là một đầu Sư Tử Cầu!

Một chữ, tiện!

Đông Thiên Lãnh cảm giác phát ngốc...

Hắn a ta có phải là bị bệnh hay không?

Hay là con mắt hắn bị hỏng rồi? Hoặc là hắn lên cơn động kinh?! Chuyện bất thường như thế, vậy mà hắn cũng có thể tưởng tượng ra được, hơn nữa còn có thể huyền tưởng để bản thân tin tưởng nó...

Hai tên hộ vệ bốn con mắt cơ hồ đều rơi ra!

Chuyện gì xảy ra?

Đầu Song Đầu Thiên Sư từ trước đến nay đều là siêu cấp bảo bối tồn tại, không nói người khác, coi như Đông Thiên Lãnh thân là chủ nhân nó, muốn kiểm tra, đều phải nắn ni ỉ ôi, mới miễn cưỡng có thể nhẹ nhàng vuốt ve.

Dù vậy cũng chỉ có thể vuốt một chút!

Nhưng bây giờ, mới lần đầu gặp mặt Vân Dương, liền biểu hiện ngoan ngoãn như thế! Hai người tuyệt đối tin tưởng: Coi như chó nuôi từ nhỏ... Đều không thể nhu thuận như Song Đầu Thiên Sư ở trước mặt Vân Dương!

“Lại ăn khối xương?” Vân Dương như cũ vui đùa: “Khối này? Còn có chút thịt, ta vừa gặm hai cái...”

“Lại đến cái cù lạc... Đến, nhảy dựng lên tiếp...”

Suru!

Cù lạc bay đến giữa không trung, Song Đầu Thiên Sư duyên dáng nhảy vọt một cái nhảy dựng lên, ở giữa không trung dùng há miệng bắt lấy cù lạc, sau đó rơi xuống, vẩy đuôi trước mặt Vân Dương, tranh công, xin thưởng.

“Thật ngoan!” Vân Dương lại thưởng một khối xương đã được hắn gặm sạch.

“...”

Đông Thiên Lãnh triệt để ngốc tệ.

Đáng vẻ Song Đầu Thiên Sư khiến Đông Thiên Lãnh nhìn thấy đều nhin không được mắng một tiếng: Tiện!

Nhưng vấn đề là: Vì cái gì?

Đông Thiên Lãnh ngây ngốc lắc cái cổ đã cứng ngắc, nhìn Vân Dương: “Lão đại... A, thần tượng... Không đúng... Đại ca! Anh ruột! Ngài ngài... Ngài...

Làm thế nào?”

Vân Dương tỏ vẻ mê hoặc liếc hẳn một cái: “Làm cái gì?”

Đông Thiên Lãnh kêu một tiếng, đột nhiên rời bàn tiệc đứng lên, cúi đầu bái: “Đại ca! Cầu người thu nhận ta đi... Tiểu đệ, tiểu đệ đối với ngài kính ngưỡng, như Thiên Huyền trường hà, cuộn cuộn không ngừng, như vô tận biển sâu, cuộn cuộn vô định a...”

Vân Dương: “...”

Hai đại hộ vệ: “...”

Tối hôm đó, Đông Thiên Lãnh uống say mềm, ôm chân Vân Dương, khóc lóc cầu xin. Nước mắt tuôn a ào ào.

Cuối cùng, Vân Dương phải gỡ mãi, mới đem gia hỏa này đuổi ra khỏi cửa.

“Đại ca, lão đại, anh ruột! Lưu lại ta đi, ta muốn theo người học bản lĩnh... Học hoàn khổ... Ô ô ô ta thật tâm đó a...”

“Không nên đuổi ta đi... Anh ruột...”

Thật lâu, dưới sự trợ giúp của hai đại hộ vệ đang mắc cỡ chết người, Đông Thiên Lãnh đại thiếu gia, bị xem như một bãi bùn nhão mà vác đi.

“Rốt cục thanh tĩnh...” Vân Dương không nhịn được nhẹ nhàng thở ra, cười khổ một tiếng: “Con hàng này thật đúng là...”

Lão Mai sau lưng, ánh mắt phức tạp nhìn hẳn.

Vân Dương quay người lại: “Lão Mai? Thế nào?”

Lão Mai hít một hơi, nói: “Có mấy lời, không biết nói thế nào... Ta có chút không hiểu.”

Vân Dương ảm áp mà nói: “Cứ việc nói.”

Lão Mai trầm ngâm một chút, nói: “Như thế này, ta luôn luôn cảm giác, trong mấy ngày này, có vẻ như là công tử bỏ lỡ quá nhiều cơ hội...”

Vân Dương nhíu mày: “Hả?”

“Là như thế này... Kế Linh cô nương vào Vân phủ chúng ta. Rõ ràng là ả thế gia tộc, hơn nữa còn là thế lực rất lớn... Mặc dù không thể trở thành... Cái này, cũng hoàn toàn có thể trở thành bằng hữu, có thể hỗ trợ đôi chút... Nhưng, công tử không chút quan tâm, coi như không phải là vì sắc đẹp,... Cũng hoàn toàn có thể là mặt lá trái nha... Đây là chuyện không hiểu thứ nhất.”

“Khi tứ đại công tử kia đến đây, công tử đã dùng thân phận trấn trụ những công tử ca này. Nếu tiếp tục tiến tới, chưa hẳn không thể thu được bốn nhà này trợ lực, hoặc chí ít, một hai nhà trợ lực... Đây đối với một cái gia tộc Thiên Đường thành mà nói, là thiên đại chuyện tốt, nhưng công tử lại không làm như thế...”

“Bọn Mã công tử Tần công tử, đã bị công tử bắt chẹt mấy lần, lần này, công tử cho bọn hắn lợi nhuận to lớn, để bọn hắn đem tổn thất thu hồi, hơn nữa còn kiếm lớn, vốn là thời cơ tuyệt hảo để hàn gắn quan hệ tiến thêm một bước, công tử lại từ bỏ, thậm chí từ ngày đó chẳng quan tâm.”

“Thứ tư, người bị thương kia hiện tại đã có thể hành động, công tử nói qua, muốn mời chào hắn, nhưng công tử lại chẳng thèm đả động, chẳng quan tâm đã ba ngày...”

“Thứ năm, hôm nay vị Đông công tử này rõ ràng vô cùng bội phục đối với công tử, chỉ cần công tử hơi chút tỏ ra thân thiện, liền có thể thu làm thù hạ... Nhưng công tử lại không làm như thế...”

Lão Mai một hơi đem lo nghĩ trong lòng nói ra, nói: “Công tử, Lão Mai thật sự không hiểu...”

Chương thứ 4 ngày Chủ nhật!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Sâm La đình

Vân Dương khẽ lắc đầu.

“Thời cơ chưa tới.”

Lão Mai có chút không rõ, càng thêm xoắn xuýt.

Tôi hiện tại còn tính là chưa đến thời cơ? Vậy đến lúc nào mới có thể xem như đến thời cơ a? Nếu thật là đến lúc đó... Chẳng phải là người trong thiên hạ này đều bị nguoi đắc tội hết một lượt..

“Lão Mai, đem án cũ của Tạ Vô Nguyên lấy ra.” Vân Dương không giải thích, đôi đề tài nói chuyện.

“Được.” Lão Mai cười: “Kể từ khi biết công tử đại náo Tạ gia, ta đã sớm chuẩn bị xong.”

“Tốt!” Vân Dương thân nhiên nói: “Sao chép một phần, đem đưa cho Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái.”

“Ây... Vẫn là len lén đem qua?”

“Đương nhiên.”

Lão Mai ngửa đầu nhìn trời, nói: “Canh ba ta đi.”

“Ân.”

Vân Dương quay người, hướng về sương phòng bên phải đi tới. Nơi đó, lúc nào cũng sáng đèn: “Nơi này, hẳn là đến lúc rồi.”

Vị Đan Tâm Ngọc Kiếm Phương Mặc Phi từ ngày hai người đoán thân phận lẫn nhau, liền bắt đầu trầm mặc. Mỗi ngày ngoại trừ luyện công, chữa thương, ăn cơm, uống nước, đi ngủ ra, không nói một lời.

Ngẫu nhiên ở trong phòng vịn cái bàn đi hai bước, sau đó lại thở dồn dập. Tối nay, dù đám Vân Dương hô to gọi nhỏ uống rượu, Phương Mặc Phi cũng không đi qua, vẫn đang luyện công.

Hắn một mực chờ. Chờ Vân Dương đến cùng hắn đàm luận.

Mặc dù không biết nói chuyện gì, nhưng hắn biết Vân Dương nhất định có mục đích.

Rốt cục, Vân Dương tới.

Lần này, không có thăm dò như lần trước, Vân Dương trực tiếp ngồi xuống.

“Phương huynh, thân thể thế nào?” Vân Dương mỉm cười hỏi.

“Khôi phục nhanh ngoài dự liệu.” Phương Mặc Phi cũng có chút ngạc nhiên: “Dựa theo tình huống bình thường, thương thế của ta, trừ phi có thiên tài địa bảo bảo mệnh. Lại phải thêm thần y xuất thủ. Linh đan phụ trợ kéo dài tính mạng, mới có thể kéo dài tính mệnh, khôi phục thần trí trong thời gian ngắn như vậy.”

“Nhưng... Ở đây, ta đã từng cẩn thận kiểm tra qua, dược vật chỉ là phổ thông dược vật. Nhưng hiện tại ta đã có thể đứng lên. Quả thực vô cùng thần kỳ.”

Phương Mặc Phi khẽ nhếch miệng. Hắn cả đời xông xáo giang hồ, kiến thức rộng rãi. Nhưng loại chuyện quý dị nhường này, đúng là lần thứ nhất gặp. Hơn nữa... Phát sinh trên người chính hắn, còn không tìm thấy nguyên nhân. Cứ như vậy càng thêm quý dị.

Đồng thời, Phương Mặc Phi cũng cảm thấy có chút quái dị, Vân Dương gọi hắn... Phương huynh. Cái này, hắn mặc dù nhìn ba bốn mươi tuổi, nhưng thực tế đã bảy tám chục nha?

Ngươi thanh niên này gọi hắn là Phương huynh... Làm thế nào cũng có chút không hợp thích lắm?

Nhưng người ta cứu mạng hắn, lời này thế nào cũng không tiện nói a?

“Bất kể như thế nào, đa tạ ân cứu mạng của Vân công tử.” Phương Mặc Phi nói.

“Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến.” Vân Dương nhẹ nhàng cười một tiếng: “Hơn nữa... Nếu nói muốn cảm tạ ta, thứ Phương huynh mang đến cho ta, đã vượt xa ta mong muốn.”

Trong lòng Phương Mặc Phi cảm thấy nặng nề, nói: “Vân công tử có ý là... Mấy con Thiểm Điện Miêu kia?”

Vân Dương ý vị thâm trường cười cười. “Thiểm Điện Miêu? Phương huynh, nếu vậy cũng không đáng ân cứu mạng trong miệng Phương huynh a.”

Phương Mặc Phi lúng túng nhếch miệng. Trong lòng một mảnh lạnh buốt.

“Ta có chút thắc mắc, Phương huynh thân là Đan Tâm Ngọc Kiếm, như thế nào có thể lấy được mấy con... Ách, Thiểm Điện Miêu?” Vân Dương lo lắng nói: “Theo ta được biết,... Ách Thiểm Điện Miêu, chính là sinh sống trong Vô Tận Chi Sâm, hơn nữa, dù không phải khu vực trung tâm, nhưng cũng là bá chủ bên ngoài!”

Vân Dương nghiêng ngẫm nói: “Đan Tâm Ngọc Kiếm, Phương Mặc Phi. Huyền khí thất sơn lục trọng. Trong tay Hàn Ngọc Kiếm màu trắng, không gì không phá. Bảy tuổi luyện kiếm, 10 năm có thành tựu, du tẩu giang hồ, thân kinh bách chiến... Năm 56 tuổi, leo tới huyền khí thất sơn. Tiếc bại dưới tay một người áo đen bịt mặt, thoái ẩn ba năm, sau đó tái xuất. Ân, ở chỗ này, muốn nói rõ một chút, người áo đen bịt mặt kia tục truyền là Toàn Phong Đào Vương Tử Phục.”

Trên mặt Phương Mặc Phi thanh sắc bất động. Nhưng trong lòng vô cùng kinh hãi.

Từ khi chính hắn xuất đạo đến nay, tất cả tin tức, tất cả chiến đấu, bao gồm luận bàn giữa bằng hữu, thế mà đều bị Vân Dương nói ra.

Càng kỳ quái hơn, người áo đen bịt mặt đánh bại hắn, chính hắn tới hiện tại cũng không biết là ai, thiếu niên này thế mà bằng quơ đã nói ra.

Toàn Phong Đào Vương Tử Phục. Trách không được động tác dùng kiếm quái dị như vậy...

“... Từ đó, Phương Mặc Phi bắt đầu theo nghiệp Huyền thú thợ săn, mãi cho đến...” Vân Dương hơi cười: “Mãi cho đến khi, đột nhiên xuất hiện tại Thiên Đường thành, bất tỉnh trước một cửa tiệm Huyền thú.”

Phương Mặc Phi không ngừng hít khí lạnh, gật gật đầu: “tư liệu của Vân công tử rất tường tận.”

“Tường tận?” Vân Dương tựa tiểu phi tiếu: “Đây là tư liệu công khai, ngoài ra còn có một phần tư liệu bí mật, ngươi có muốn nghe một chút hay không?”

Phương Mặc Phi biến sắc: “Bí mật?”

Vân Dương chấp hai tay sau lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như đã học thuộc bình tĩnh trôi chảy nói: “Phương Mặc Phi, ngoại hiệu Đan Tâm Ngọc Kiếm. Nhưng, Đan Tâm hai chữ không phải đan tâm bình thường, Phương Mặc Phi mặc dù không phải hạng người đại gian đại ác. Bất quá cũng không xứng hai chữ đan tâm (lòng son). Mà trên người Phương Mặc Phi, có một kiện thần bí vũ khí, một khi xuất ra ắt phải thấy máu. Thiết nghĩ, bình khí thần bí này, chính là lai lịch hai chữ đan tâm. Đây là bí mật thứ nhất.”

Phương Mặc Phi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Phương Mặc Phi nhìn bề ngoài, chỉ là Huyền thú thợ săn, nhưng, một số thời khắc, sẽ vô cớ mất tích. Thời gian ngắn thì nửa tháng, lâu thì ba tháng. Nhìn qua không có gì khác thường, người giang hồ ai mà không có chút bí mật. Nhưng, trong lúc Phương Mặc Phi mất tích, trong giang hồ, ắt có án mạng. Hoặc là giang hồ thanh niên trai tráng, hoặc là giang hồ đi lão, người ẩn cư không ra, tất cả đều đứng hàng cao thủ. Sau khi những chuyện đó kết thúc, Phương Mặc Phi liền xuất hiện trong mắt người giang hồ. Thiết nghĩ, Phương Mặc Phi có một thân phận khác...”

Vân Dương cũng không quay đầu.

Nhưng hắn có thể cảm nhận, thân thể Phương Mặc Phi đang run rẩy.

“Một thân phận khác của Phương Mặc Phi. Chính là sát thủ. Trên giang hồ hiện tại có tam đại tổ chức sát thủ bá tuyệt thiên hạ, thứ nhất Sâm La đình, thứ hai Huyết Đào đường, thứ ba Vô Tình lâu. Vô Tình lâu công khai danh sách mục tiêu, có thể loại bỏ. Huyết Đào đường tất cả đều dùng đao, cũng không phải. Chỉ có Sâm La đình, là có khả năng nhất.”

Vân Dương xoay người, nhìn sắc mặt trắng bệch của Phương Mặc Phi, chấn kinh đến cơ hồ con mắt mất đi tiêu cự, chậm rãi nói: “Sâm La đình, có mười vị Vương giả. Căn cứ số người chết khi người biến mất gần đây mà suy luận, nhân sĩ vùng Phương Vân U Yến chiếm đa số, nơi đây là do Sâm La đình Nhất Điện Tàn Quang Vương quản lý. Mà Phương Mặc Phi tu vi, vẫn chưa tới mức có thể một mình đảm đương một phía, không thể là Tàn Quang Vương. Cho nên, nếu ta đoán không lầm...”

Vân Dương trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, nhìn chằm chằm vào Phương Mặc Phi: “... Xác nhận là... Thiên hạ đệ nhất sát thủ tổ chức, môn hạ Sâm La đình, sát thủ dưới trướng Điện Tàn Quang Vương trong Thập Điện Vương giả! Theo tu vi của ngươi mà suy luận, hẳn là Sâm La đình kim bài sát thủ. Xếp hạng không rõ, hồ thẹn hồ thẹn, Phương huynh có ý kiến gì thêm không?”

Mồ hôi từ trên trán Phương Mặc Phi đầm đìa chảy xuống, trong lòng sóng cuộn ngập trời.

Hắn cảm giác chính hắn bị lột sạch, bị người ta bắt ra từ trong bóng tối, đặt ở dưới ánh mặt trời. Tất cả bí mật, không còn sót lại chút nào!

“Sao ngươi có thể biết?” Phương Mặc Phi chỉ thấy tim hắn đập như trống chầu, thanh âm khô khốc.

“Là tư liệu thủ hạ ta đưa tới.” Vân Dương thần nhiên nói: “Ta để hắn nghe ngóng Phương Mặc Phi, vậy mà chỉ cấp được một chút tư liệu như vậy, trong đó đại đa số kết luận là tự ta suy đoán... À, Hắn còn chưa biết Phương huynh ngươi trong số kim bài sát thủ của Nhất Điện Tàn Quang Vương xếp hàng thứ mấy, cho nên, gia hỏa này sợ hãi, đến đây thỉnh tội với ta.”

Thình tột!

Phương Mặc Phi cơ hồ sụp đổ!

Phần tài liệu này, thiếu chút nói luôn tổ tông mười tám đời nhà hắn có ai, thế mà còn muốn thỉnh tội! Còn ngại chưa đủ tí mi!

Trong lúc nhất thời, Phương Mặc Phi chỉ thấy đầu óc một trận hỗn độn mông lung, há mồm thờ đốc, sắp ngất đến nơi.

“Đương nhiên, còn có rất nhiều tư liệu.” Vân Dương nói: “Còn có... Người nhà Phương huynh, Phương huynh thuở nhỏ chừng nào thì bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân, lần thứ nhất tiếp xúc nữ nhân, chuyện gì khiến tính cách cải biến... Thái độ Phương huynh với người nhà, các loại phân tích nếu không chế người nhà có tác dụng hay không, cùng... Tình huống Nhi nữ, Phương huynh thiên vị người con nào, Phương huynh những năm này giết những ai, những người này đắc tội với ai, người có khả năng xuất tiền giết bọn hắn là ai...”

Vân Dương thờ phào một cái: “Ồ đây ta đều có. Phương huynh có muốn xem một chút hay không?”

“Không... Không cần...” Phương Mặc Phi đã hoàn toàn sụp đổ, hai mắt đăm đăm.

Hắn đã không biết nói cái gì.

Ai có thể nghĩ tới, chính hắn một lần trọng thương hôn mê, lại có thể gặp một kẻ yêu nghiệt như thế!

“Kính lịch cả đời Phương huynh, có thể tính là rất đặc sắc nha.” Vân Dương lo lắng nói: “Thế nhân đều biết, huynh là Đan Tâm Ngọc Kiếm... Nhưng lại có ai có thể biết, quang minh lỗi lạc Phương huynh, lại là môn hạ U Minh Sâm La đình!”

Phương Mặc Phi mồ hôi đầm đìa.

“Kỳ thật những thứ này, chỉ là chi tiết thêm vào. Ta cũng không quan tâm” Vân Dương đến trước bàn, rót cho mình một chén nước, nói: “Ta quan tâm là... Với tu vi Phương huynh, không thể đánh bại một đầu Thôn Thiên Báo. Càng thêm không có khả năng xử lý một đôi Thôn Thiên Báo, đồng thời còn có cơ hội, đem bốn cái con non Thôn Thiên Báo, đều cướp đi!”

Sắc mặt Phương Mặc Phi xấu hổ.

Thôn Thiên Báo bức này linh vật, nếu là thật sự chết chắc, trước khi chết chúng sẽ giết con non của mình! Đây là thường thức của Huyền thú thế giới.

Càng là cao giai Huyền thú, thì càng như vậy.

“Nhưng Phương huynh cuối cùng lại làm được. Đặc biệt là, an toàn đem bốn đầu Huyền thú con non đưa tới Thiên Đường thành.” Vân Dương nói: “Cố sự trong đó, ta muốn nghe một chút.”

Phương Mặc Phi sắc mặt trở nên rất khó coi, hắn thật dài một hơi sâu thở, nói: “Lần này, là có người trong lúc vô tình phát hiện. Một đôi Thôn Thiên Báo, mẫu thú mang thai, bị một đám cao cấp Huyền thú vây công, vết thương chồng chất mà chạy trốn...”

“Sau khi ta biết, lập tức lập ra kế hoạch, liên hệ năm người, cùng nhau tiến vào Vô Tận Chi Sâm.”

Sắc mặt Phương Mặc Phi tràn đầy bi ai: “Quá trình rất thuận lợi, Thôn Thiên Báo chính xác bị trọng thương. Năm người chúng ta bỏ ra đại giới, một người chết, bốn người trọng thương, mới hoàn thành chuyện này.”

Vân Dương trầm tĩnh nghe, không khỏi cười cười bí ẩn.

“Còn lại bốn người, đỡ nhau trở về, thương thế của ta là nhẹ nhất. Ta mỗi tay vịn một người, kết quả... Ngay khi sắp rời khỏi Vô Tận Chi Sâm, đột nhiên hai bên trái phải đồng thời bị tập kích, hai thanh kiếm, đồng thời cắm vào hai bên lưng. Ngực trái ngực phải, cùng lúc bị đâm thủng. Đồng thời, sau gáy cũng bị trọng kích...”

Vân Dương nhú nhú mày: “Không sai, ta thấy vết thương bên ngực trái của ngươi rất dứt khoát, tựa hồ là lúc không phòng bị mà bị người ta đánh lên...”

“Hồ thị tam huynh đệ...” Phương Mặc Phi nỗ lực chớp mắt. “Chúng ta là... Huynh đệ kết bái hơn bốn mươi năm a... Một cái đầu đập đầu trên đất, cùng nhau kết bạn sánh vai mấy chục năm, đồng sinh cộng tử vô số lần...”

Vân Dương khẽ thở dài một hơi, lo lắng nói: “Nếu là huynh đệ... Không cần kết bái? Nếu không phải huynh đệ, kết bái để làm gì?”

Phương Mặc Phi như bị sét đánh tỉnh ngộ!

Chương thứ 5 ngày Chủ nhật!

Dịch: xonevictory

Hôm nay ta đã đưa lên 5c, cùng với đó là tổng số chương của truyện đã lên tới hơn 30!

Có thể nói đây là thành công bước đầu của Hắc Ám chi địa!

Hy vọng các vị đạo hữu ghé qua đọc truyện của ta dịch nhiều hơn!

Ta xin hứa sẽ không ngừng nỗ lực nâng cao trình độ của mình để đáp ứng nhu cầu của các vị!

Lời cuối xin đa tạ chư vị đạo hữu đã quan tâm theo dõi, đa tạ @NhịThếTổ đã ủng hộ 333t! đa tạ @BảnTử đã ủng hộ 100t!...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Phương Mặc Phi lựa chọn, Vân Dương đau đầu!

Nếu là huynh đệ, không cần kết bái? Nếu đã không phải huynh đệ, kết bái để làm gì?

Câu nói này của Vân Dương nghe qua rất bình thường, nhưng, vào trong tai Phương Mặc Phi, lại như là kinh lôi từng đợt.

“Vi thế, ngươi liền giết bọn hắn, rồi mang theo Huyền thú con non chạy?” Vân Dương hỏi.

“Ta muốn giết.” Phương Mặc Phi khò sờ thờ dài: “Nhưng... Ta không có năng lực đó... Đột nhiên chịu ba lần trọng kích. Chờ ta thoát ra thân ra được, ba người bọn họ đã nhào tới. Ta khi đó đã tiếp cận dầu hết đèn tắt...”

“Cho nên, ta bắt buộc dĩ phải vận dụng Đan Tâm...” Phương Mặc Phi cười khổ: “Đây là một loại bí pháp, cũng là một loại ám khí ác độc...”

“Sau khi trọng thương ba người bọn họ, ý thức sau cùng của ta chính là bắt lấy Huyền thú rồi chạy...” Mắt Phương Mặc Phi đỏ ngầu, không phải muốn khóc, mà là bị huynh đệ phản bội mà thương tâm: “Trên đường đi thiếu sót tinh huyết, không tiếc đại giới đào tẩu...”

“Kỳ thật ngay cả chính ta, cũng không biết bản thân tiến vào Thiên Đường thành thế nào, càng không biết sao lại hôn mê trước tiêu điểm gì gì đó...” Phương Mặc Phi thôn thức thờ dài: “Ba người kia... Ba huynh đệ Hồ gia, ta cũng không biết bọn hắn hiện tại như thế nào... Bất quá, khi ta xuất thủ, còn mềm lòng một chút, ta nhớ rõ... Không có đánh vào chỗ trí mạng...”

Phương Mặc Phi thờ dài: “Chắc hẳn, bọn hắn đều còn sống.”

“Ba huynh đệ Hồ thị...” Vân Dương lẩm bẩm nói một câu, cúi đầu xuống, trầm ngâm một chút. Nói: “Ngươi muốn báo thù sao? Muốn giết bọn họ sao?”

Phương Mặc Phi lâm vào suy tư, thần sắc trong mắt kịch liệt giãy dụa.

Mấy chục năm tình nghĩa... Đổi mặt kinh thiên lợi ích, hai đao một kích không chút do dự...

Muốn giết bọn họ sao?

“Không cần trả lời vấn đề này.” Trong mắt Vân Dương mơ hồ ánh lên vẻ hài lòng. Tới lúc này còn do dự, chứng tỏ Phương Mặc Phi là người có tình có nghĩa. Mặc dù bọn hắn bắt nạt bắt nghĩa, bọn hắn thấy lợi quên nghĩa, nhưng, Phương Mặc Phi vẫn do dự không vạch rõ giới hạn, càng do dự có nên báo thù không.

Khẩu khí Vân Dương khoan khoái hơn rất nhiều, nói: “Phương huynh, huynh có dự định gì cho tương lai không?”

Phương Mặc Phi mặc dù một mực không rõ mục đích của Vân Dương là gì, nhưng khi nghe được câu nói này của Vân Dương, lập tức rõ ràng ý định của đối phương.

Hắn muốn mời chào ta?

Sau khi biết hắn là sát thủ Sâm La đình, thế mà còn muốn mời chào?

“Tương lai... Ta cũng không rõ.”

Phương Mặc Phi cười khổ: “Sau lần trọng thương này, nguyên khí hao tổn. Chỉ sợ, đời này kiếp này, chưa hẳn đã có thể khôi phục.”

Vân Dương bình tĩnh nói: “Đây chỉ là cảm giác của ngươi. Bất quá, ta đối với tương lai của Phương huynh, lại có mấy dự đoán.”

Phương Mặc Phi: “Hả?”

“Lựa chọn thứ nhất, sau khi thương thế Phương huynh gần như khôi phục, rời khỏi chỗ này, tiếp tục xông xáo giang hồ. Tiếp tục mua bán Huyền thú, lại

âm thầm làm sát thủ. Nhưng con đường này, tràn đầy gian khổ. Phong hiểm rất lớn, hơn nữa, chính như Phuong huynh nói, lần này trọng thương nguyên khí, muốn một lần nữa trở lại đỉnh phong, gần như không có khả năng. Ta tin trong lòng Phuong huynh cũng đã có chuẩn bị. Sớm muộn cũng có một ngày, chết dưới đao kiếm người khác.”

Vân Dương vừa dứt lời, Phuong Mặc Phi thở dài. Thân là người trong giang hồ, điểm này, há có thể không sớm chuẩn bị? Có đôi khi, chết mà không biết lý do mình chết là gì.

“Thứ hai, mấy huynh đệ kết nghĩa của ngươi. Tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi. Bọn họ đã ra tay tuyệt tình như vậy, ắt hẳn đã sớm xác định phải diệt cõ tận gốc, không từ thủ đoạn mà diệt trừ ngươi. Điều này, trong lòng ngươi hẳn cũng rõ ràng.”

Vân Dương chậm rãi nói: “một là tiếp tục xông xáo giang hồ, cho đến bị người giết chết. Lựa chọn thứ hai, là ẩn cư, rời khỏi giang hồ... Nhưng bây giờ lại chưa đến lúc đó... Muốn lui nhưng nội tình còn chưa đủ.”

Phuong Mặc Phi bực mình thở dài.

Không sai, nội tình không đủ.

Hiện tại lui thân, tương đương với một con đường chết.

“Lựa chọn thứ ba, lưu lại bên cạnh ta. Vì ta hiệu mệnh.” Vân Dương thẳng thắn nói: “Lưu lại, chỗ tốt khác không nói... Chỉ riêng thân thể của ngươi, hoàn toàn có thể khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí, tiến thêm một bước. Điểm này, ngươi đã có thể nghiệm.”

“Một chỗ tốt khác chính là... Vị trí sát thủ của ngươi ở Sâm La đình, nếu ngươi tiếp tục muốn làm. Ta sẽ không can thiệp, nhưng là, nhất định làm dưới sự quản lý của ta.”

Ánh mắt Phuong Mặc Phi ngưng lại, suy tư thật sâu.

Hắn ngừng đầu, nhìn Vân Dương tựa tiếu phi tiếu, đột nhiên cười khổ một tiếng, nói: “Còn có một khả năng... Chính là, nếu ta không lưu lại, hẳn là tuyệt đối không còn sống mà đi ra khỏi cái đại môn này.”

Ánh mắt Vân Dương lạnh nhạt.

“Trong tay Vân công tử, có tới bốn đầu cừu phẩm Huyền thú con non. Tin tức này, một khi truyền ra, Vân công tử sẽ mãi mãi không có ngày yên tĩnh, mà tin tức này, trước mắt chỉ có mình ta biết.”

Phuong Mặc Phi nói.

“Không tồi.” Đôi mắt Vân Dương khép hờ, nặng nề nói: “Tin tức này, đối với ta rất trọng yếu.”

“Ta lưu lại!” Rất nhanh Phuong Mặc Phi đã có quyết định.

“Trong tay Vân công tử, có mạng lưới tình báo có một không hai trong thiên hạ. Bản thân lại suy nghĩ thâm trầm, mưu tính sâu xa, tuyệt đối là một đời nhân kiệt. Hơn nữa, hiện tại có bốn đầu cừu phẩm Huyền thú trong tay, đợi qua một thời gian, chắc chắn trở thành Thiên Huyền cự phách. Phuong mỗ cả đời lang bạt giang hồ, chẳng làm nên trò trống gì, liền đem lúc tuổi già, đưa hết cho công tử.”

Không phải là vì sợ Vân Dương diệt khẩu, cũng không phải vì sợ tu vi hạ xuống mà chết thảm trên giang hồ. Trọng yếu nhất chính là... Phuong Mặc Phi phát hiện tâm cảnh chính hắn đã thay đổi.

Lão huynh đệ nhiều năm phản bội, khiến hắn có chút nản lòng thoái chí. Loại khí phách xông xáo giang hồ, bốn biển là nhà, khoái ý ân cừu trước kia, đều đã ma diệt, chỉ cảm thấy trong lòng trống vắng không nhìn thấy tương lai.

Có lẽ, trước hết cư lưu tại chỗ Vân công tử này, coi như thời cơ để bản thân suy nghĩ lại, hoặc là một lần chuyển cơ đi.

Đối với ba huynh đệ Hồ thị phản bội trở mặt thành thù, Phuong Mặc Phi có một suy nghĩ đóng chặt tâm cảnh, không tiếp xúc bất luận người nào...

Thấy Phuong Mặc Phi nhìn trời lập thệ, thần sắc trên mặt Vân Dương không chút nào biến hóa, nói khẽ: “Mấy ngày nay, ngươi cứ ở trong nhà luyện công tinh dưỡng. Việc vật vãnh cứ để Lão Mai hỗ trợ xử lý. Ta sẽ khiến cho ngươi khôi phục, hơn nữa càng để cho ngươi tiến thêm một bước. Chờ thương thế tốt lên, ta có chuyện trọng yếu cần ngươi đi làm.”

“Vâng, công tử.”

...

Màn đêm yên tĩnh như nước.

Vân Dương ngồi dưới giàn hoa, nhìn lên thương khung, tâm tư ung dung. Trong lúc vô tình Phuong Mặc Phi có nói một câu, khiến hắn suy tư chút thất thần: “Trong tay công tử có một mạng lưới tình báo có một không hai thiên hạ.”

Mạng lưới tình báo này... Là chín người... Ta và tất cả các huynh đệ cùng nhau gây dựng...

Ba con Thôn Thiên Báo cùng một đầu Thiểm Điện Miêu nhu thuận ngồi xổm bên chân của hắn, nhìn đi nhìn lại hoàn toàn là tứ bào thai. Ba con Thôn Thiên Báo trong đó thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Vân Dương, thần sắc trong mắt có chút nghi hoặc.

Lão đại của chúng ta đâu rồi? Mấy ngày nay đều không thấy đâu?

Vào một tiếng.

Một cái bóng dáng màu trắng nho nhỏ xông vào từ ngoài tường, nhanh như chớp giạt đến dưới chân Vân Dương, nhẹ nhàng ô oa một tiếng. Trong thanh âm, tràn đầy vô hạn ủy khuất...

Ô, chủ nhân, người đem ta ném ở chỗ đó, tiểu nữ oa oa kia thiếu chút vò chết ta...

“Ha ha, còn ủy khuất, đến, chỗ tốt không thể thiếu người.” Vân Dương đem một tay bắm vào trên thân vật nhỏ, một cổ sinh mệnh nguyên khí tinh thuần lập tức truyền qua.

Vật nhỏ khoái hoạt cao giọng thét lên một tiếng, gừ, thật sự là... Quá tốt rồi!

“Thức ăn, chính người tự đi tìm.” Vân Dương sờ đầu tiểu gia hỏa: “Nhiệm vụ giao cho người, nhất định phải làm cho tốt. Nếu làm không tốt... Cũng đừng mong có được chỗ tốt từ ta a...”

Tiểu Thôn Thiên Báo khéo léo gạt đầu, dùng cái mũi ngửi ngửi tay Vân Dương, sau đó tự lại một chỗ cùng huynh đệ tỷ muội khác, khoái hoạt đùa giỡn một lát, lưu luyến lượn một vòng, vào một tiếng vọt ra ngoài.

...

Vân Dương tỉnh lại từ trong nhập định.

Cảm giác huyền khí trong thể nội đã lớn mạnh hơn một phần, trong mắt lóe ra quang mang thần bí, một tay chậm rãi duỗi ra, năm đầu ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt bàn.

Vô thanh vô tức, ngón tay xuyên thấu mặt bàn dày ba tấc, tạo ra năm cái lỗ thủng chính tề.

Mảnh gỗ vụn bay tán loạn.

Vân Dương rút về tay, chậm rãi vận khí. Huyền khí khuấy động, trong lòng bàn tay mơ hồ hiện ra một ngọn núi. Núi cao tuyệt đỉnh, từ xa nhìn lại rõ ràng có thể thấy một chút đỉnh núi đang bị mây mù bao phủ.

“Thêm một ngày nữa, ta liền có thể đột phá đệ nhất trọng sơn.” Vân Dương nói một mình: “Cũng chính là sắp đột phá tầng thứ nhất trong tu luyện a.”

Hắn hít một hơi thật sâu, chuyển đổi lộ tuyến tu luyện, dần dần, thân thể Vân Dương càng ngày càng mông lung, càng ngày càng hư ảo, hóa thành một mảnh mây trắng.

Bay tới bay lui, biến đổi các loại hình dạng.

Cho dù là khe hở nhỏ bằng một đầu móng tay, cũng có thể tùy ý xuyên qua.

Đây chính là độc môn bí pháp thuộc về Vân Tôn.

Sau một lát, mây mù rung chuyển một trận, Vân Dương đầy mồ hôi xuất hiện trước bàn, hít thở dồn dập từng ngụm, sắc mặt có chút xanh xao.

“Chỉ có thể duy trì ba hơi thở.” Vân Dương thở dài: “Hơn nữa, hữu hình vô chất, còn chưa được a...”

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, vô cùng cường đại, tiến cảnh nhanh gấp trăm ngàn lần so với công pháp bình thường, nếu tu luyện công pháp bình thường, thiên tư dù có cao hơn nữa, nếu từ không có gì cả đến sắp đột phá nhất trọng thiên, cũng phải mất ít nhất một năm.

Vân Dương chỉ dùng bốn ngày, thể mà vẫn không vừa lòng.

“Không cách nào chống đỡ!”

Vân Dương thở dài: “Vẫn là không cách nào chống đỡ a. Xem ra, phải nhanh chóng tăng một chút chất dinh dưỡng cho Lục Lục.”

Trong thức hải, Lục Lục buồn bực ngăn ngắt đứng đưa thân thể nho nhỏ, linh động vô cùng.

Nghĩ đến gia tăng chất dinh dưỡng, Vân Dương cũng có chút đau đầu.

Lục Lục ưa thích mỹ ngọc, huyền thạch, huyền tinh,... Tất cả những thứ trải qua ngàn vạn năm tích lũy, tự thân chứa đựng Tiên Thiên Linh Khí, Lục Lục

đều ưa thích.

Vấn đề là... Những vật này đều là giá trên trời, hơn nữa... Có tiền mà không mua được?

Mấy món lần trước thắng được, có một nửa đã bị Lục Lục ăn, hóa thành bột phấn. Một nửa khác để đáp ứng nhu cầu cấp bách của bản thân, chỉ có thể bán đi. Sau đó đã không còn nữa...

Về phần đi giết người thu hoạch loại bất bình chi khí. Vân Dương hiện tại cũng không hứng lắm. Chính hán đường đường Vân Tôn, sao có thể mỗi ngày đi tìm mấy tên tiểu lưu manh...

Về phần một vài mục tiêu lớn, thực lực bây giờ của Vân Dương còn chưa đủ!

“Đầu đầu!”

Vân Dương nhíu mày, bắt đầu sắp xếp lại kế hoạch.

“Sơ sẩy một bước là đi đời a...”

...

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Một chiêu định sinh tử!

Kể từ mừng chín tháng ba năm ngoái, sau khi Cửu Tôn xảy ra chuyện, Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn liền không có đêm nào ngủ yên giấc.

Mỗi khi đêm đến, lão lại không tự chủ nhớ đến việc này rồi theo thói quen cất tiếng thở dài. Đi cùng với tiếng thở dài đó là vô số mạch suy nghĩ ngổn ngang như thủy triều ủa về.

Cái chết của Cửu Tôn, tuyệt đối là một âm mưu khổng lồ.

Đằng sau cái âm mưu khổng lồ này là những mối liên hệ vô cùng rộng lớn và phức tạp. Phức tạp đến mức mỗi một lần nhớ đến lão lại thêm một lần hãi hùng kinh tâm.

Trải qua cẩn thận điều tra hơn một năm mà cũng chỉ bắt được vài con cá nhỏ râu ria.

"Phía quân đội, chắc chắn có nội gian, hơn nữa lại còn là kẻ quyền cao chức trọng. Đám triều thần kia cũng không ngoại lệ. Về phần Hoàng tộc..."

Lão nguyên soái càng nghĩ càng xoắn xýt. Lão cảm giác đầu mình sắp nổ tung:

"... cũng có phần đi. Về phần những quốc gia và thế lực khác, không cần bàn cãi, tất nhiên cũng đều tham dự!"

Nương theo ánh trăng, Vương tiên sinh dạo bước đi tới.

"Nguyên soái còn chưa ngủ sao?"

"Loạn trong giấc ngoài khó bề phân biệt, tình huống như thế lão phu ngủ cách nào được!"

Thu Kiếm Hàn thở dài một hơi thật sâu, tiếp đó buông một câu không đầu không đuôi:

"Có tin tức không?"

"Không có."

Wương tiên sinh nhíu mày đáp:

"Những người kia... không muốn giao thiệp với bất kỳ ai. Sau khi cự tuyệt liên hệ từ lần trước, bọn hán đột nhiên biến mất... Tựa hồ là bốc hơi khỏi thế gian vậy..."

"Haiz.....!"

Lão nguyên soái lại thật sâu thở dài. Tiếp đó lẩm bẩm:

"Mối thù của Cửu Tôn còn chưa báo thì những người này chắc chắn sẽ không lộ diện... Chỉ tiếc..."

Vương tiên sinh nghe xong lời lẩm bẩm của Lão nguyên soái thì trầm mặc, một lúc sau mới nói:

"Bọn họ mặc dù biến mất, nhưng có không ít vết tích để lại. Từ những vết tích này, có thể kết luận, những người này từ đầu đến cuối đều luôn tích cực hành động..."

"Đó là đương nhiên, cái chết của Cửu Tôn vô cùng kỳ quặc. Bọn họ không tìm cách báo thù mới lạ!"

Đối với tin tức này, Lão nguyên soái không hề cảm thấy kinh ngạc:

"Cửu Thiên vốn là một mạng lưới tình báo rời rạc. Mỗi người một mảnh trời riêng. Cái chết của Cửu Tôn là cơ hội duy nhất để Cửu Trọng Thiên(1) này hoàn toàn dung hợp lại với nhau thành một tổ chức bền như sắt thép."

"Ngoại trừ Cửu Tôn, bọn hắn sẽ không nghe theo hiệu lệnh của bất kỳ ai!"

Lão nguyên soái tiếp tục nói lên phán đoán của mình:

"Hiện tại, bọn hắn cự tuyệt đối ngoại, theo thời gian trôi qua sẽ dần thoát khỏi tầm mắt của triều đình, trở thành một lực lượng mang tính chất giang hồ. Kẻ từ đó, hoàn toàn ẩn núp dưới mặt đất(2). Và cũng sẽ tạo thành một lực lượng ngầm khổng lồ, bao quát toàn bộ Thiên Huyền Đại Lục... Điều này, không biết là phúc hay vẫn là họa."

Sau khi nói xong, Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn phát hiện, Vương tiên sinh một bộ muốn nói lại thôi. Liền hỏi:

"Vương huynh đệ có gì muốn nói sao?"

Vương tiên sinh ngập ngừng:

"Có lẽ là ảo giác..."

Sau đó tiếp tục:

"Từ đầu đến cuối ta vẫn luôn có cảm giác... mạng lưới tình báo Cửu Thiên, hình như vẫn còn đang nghe hiệu lệnh của ai đó... Hoặc là nói, vẫn còn đang bị một thế lực nào đó quản chế..."

"Cái gì!"

Lão nguyên soái kinh tâm thốt lên, sau đó thẳng lưng nghiêm túc:

"Người có chứng cứ gì không?"

Đối mặt với chất vấn của Lão nguyên soái, Vương tiên sinh cất giọng chậm rãi:

"Mỗi vị Cửu Tôn đều tự mình suất lĩnh một chi đội ngũ riêng. Mỗi chi đội ngũ này, chỉ nghe hiệu lệnh của riêng mỗi người bọn hắn. Sau đó mới xen kẽ vào nhau hình thành nên Cửu Thiên."

"Mặc dù nghe lệnh Cửu Tôn, nhưng mỗi chi đội ngũ cũng là một tổ chức độc lập. Nói cách khác, ngoài Cửu Tôn ra thì mỗi một tổ chức đều có lãnh đạo riêng của mình. Hoặc là, ít nhất phải có một hai người phụ trách riêng."

"Nếu thật sự là rạn mất đầu, chín tổ chức này nhất định sẽ sụp đổ, tuyệt đối không thể nào dung hợp lại với nhau như sắt thép được."

Vương tiên sinh tiếp tục phán đoán:

"Nếu ví von Cửu Thiên là một bang phái có chín bang chủ là Cửu Tôn. Đồng thời, môn phái này cũng chia làm chín đường khẩu, mỗi một đường khẩu lại có một vị đường chủ phụ trách riêng. Và mỗi vị đường chủ này chia đều nghe lệnh của chín vị bang chủ. Đột nhiên, một ngày đẹp trời nào đó, chín vị bang chủ đều lần lượt ra chết. Người có quyền lực cao nhất bang phái lúc bấy giờ chính là chín vị đường chủ. Sẽ có vị đường chủ nào chịu cam tâm nghe lệnh của những đường chủ khác hay sao?"

"Đáp án khẳng định là không!"

"Thế nhưng giờ đây, Cửu Thiên lại không có bất cứ dị động nào!"

"Nói cách khác, phía trên bọn hắn, nhất định còn có lực lượng nào đó tiết chế!"

Càng nói, hai mắt Vương tiên sinh càng sáng ngời:

"Bằng không, bọn hấn sẽ không cự tuyệt liên hệ cùng chúng ta."

Hai mắt Lão nguyên soái cũng phát sáng theo, lão run rẩy thân thể đứng lên nói với giọng điệu pha chút mong chờ:

"Chẳng lẽ... Cứu Tôn... Không chết?"

"Điều này là không thể nào!

Thế nhưng lời khẳng định tiếp theo của Vương tiên sinh lại đem chút chờ mong vừa dấy lên kia của Lão nguyên soái đánh tan, khiến lão như hụt hơi, chán nản ngồi lại trên ghế.

Vương tiên sinh tiếp tục:

"Cứu Tôn mặc dù đã chết, nhưng khẳng định còn để lại hậu thủ khác."

Hắn suy đoán:

"Khả năng lớn nhất, hậu thủ này chính là Hoàng Đế bộ hạ, còn có một khả năng khác... Cứu Tôn từng sắp đặt một vị tổng quản dưới quyền bọn hấn."

Vương tiên sinh nói rất chắc chắn:

"Ngoại trừ hai loại khả năng này, không thể còn khả năng nào khác."

"Hoàng Đế bộ hạ..."

Lão nguyên soái thờ dãi:

"Vì sự tình của Cứu Tôn, Hoàng Đế bộ hạ ít nhất đã ba lần học máu hôn mê... Mà thôi, lão phu lại tìm cơ hội thương nghị cùng bộ hạ một lần nữa..."

Vương tiên sinh còn đang muốn nói gì đó, thì đột nhiên có tiếng ống tay áo xé gió vang lên bên ngoài.

Huru!

Xoạt một cái, một bóng người từ trên không trung Phủ nguyên soái lướt qua.

"Ai!"

"Lớn mật!"

Suru! Suru! Suru!

Cơ hồ trong nháy mắt, có vài thân ảnh phản ứng lại, đồng thời xông lên trên không đuổi theo. Chỉ trong chốc lát, từ bốn phương tám hướng cũng đã tụ tập đầy người.

"Đã chậm."

Vương tiên sinh sắc mặt âm trầm:

"Người đã chạy mất."

Lúc này, một vị thị vệ vóc người khôi ngô vạm vỡ chạy nhanh tới báo cáo:

"Nguyên soái, có người ném xuống một cái túi. Bên trong tựa hồ chứa một ít giấy tờ."

Vương tiên sinh trực tiếp hạ lệnh:

"Thu Đạo, mở ra nhìn xem."

"Vâng."

Thị vệ có tên Thu Đạo đáp lại một tiếng, sau đó lập tức xé mở miệng túi, một chồng hồ sơ từ bên trong rơi ra.

Thu Đạo tranh thủ kiểm tra, sau đó hồi đáp:

"Không có độc, cũng không có điểm đáng ngờ nào khác..."

Lão nguyên soái lên tiếng:

"Mang đến ta xem."

Bên trên hồ sơ, có một cái ấn ký nho nhỏ. Lão nguyên soái vội chớp vào trên tay tỉ mỉ quan sát, tiếp đó lão liền run rẩy toàn thân.

Ấn ký này do mực nước vẽ thành chín ngôi sao quay quanh thành một đoàn. Chính giữa của chín ngôi sao này là một cái tiêu chí kỳ dị, tựa như một đám lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Vương tiên sinh cũng đang ở bên cạnh quan sát, vừa thấy rõ ấn ký này liền kinh hãi thốt lên:

"Cửu Thiên Lệnh!"

"Là Hỏa Diễm Lệnh trong Cửu Thiên Lệnh."

Lão nguyên soái xác nhận lại, sau đó hít sâu một hơi nói tiếp:

"Đáng tiếc, không phải tự tay Hỏa Tôn phát ra. Nếu là do tự tay Hỏa Tôn phát ra thì đoàn hỏa diễm này sẽ đỏ rực lên."

Trên khuôn mặt già nua của hắn, đột nhiên lộ ra một tia sắc bén tựa lưỡi dao:

"Đã là Cửu Thiên Lệnh truyền ra thì tất nhiên là có việc quan trọng. Lão phu nhìn kỹ rồi quyết định tiếp."

Nội dung của hồ sơ rất đơn giản, chính là việc xấu cả đời của một quan viên.

Lão nguyên soái chỉ mới nhìn một nửa, liền giận tím mặt!

"Tạ Vũ Nguyên! Dù đem tên này thiên đạo vạn quả cũng không đủ để hóa giải nỗi bất bình trong lòng của dân chúng!"

Trên hồ sơ là toàn bộ tư liệu về Binh Bộ Thị Lang Tạ Vũ Nguyên. Từ việc Tạ Vũ Nguyên bắt đầu đắc cử làm quan cho đến hành động của hắn sau khi đắc cử. Như giết thê tử cùng nhi tử từ để cưới nữ nhi của Thái Sư đương triều. Bao gồm cả việc hãm hại trung lương, khi nam phách nữ, hoành hành tại kinh thành. Tư liệu về các bản án liên quan đến nhân mạng cũng không dưới một trăm.

Về phần đầu cơ trục lợi dân tư, quân tư của Ngọc Đường Đế Quốc cũng vô cùng rõ ràng. Có thể nói, nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ xác thực. Bao quát nhân chứng của một sự việc điều cần kờ tường tận.

Cuối cùng là sự tình giết hại tàn binh càng nhiều không kể, nhìn sơ qua đã có mấy chục vụ.

"Loại người mất hết cả thiên lương như thế mà cũng có thể đứng trong hàng ngũ quan lại triều đình!"

Khóe mắt Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn như muốn nứt toát, nghiêng răng:

"Ngày mai, lão phu chắc chắn đem tên quan liêu này hoàn toàn xử lý!"

Trông thấy bộ dạng Lão nguyên soái như thế, Vương tiên sinh lại thờ phào nhẹ nhõm. Bởi vì hắn có thể cảm nhận được sự vui mừng trong lòng Lão nguyên soái.

Cửu Thiên chủ động liên hệ khiến Lão nguyên soái yên lòng! Đừng nói chỉ là một cái Binh Bộ Thị Lang nho nhỏ, cho dù là Tể Tướng đương triều, chỉ cần Cửu Thiên Lệnh xuất hiện tại nơi này thì Lão nguyên soái cũng sẽ liều mạng một phen!

Buổi tảo triều(3) ngày thứ hai.

Lưu thái sư quả nhiên nhảy ra ngoài than khóc:

"Bệ hạ, xin người vì lão thần chủ trì công đạo."

Hoàng Đế bệ hạ biểu tình buồn bực:

"Thái Sư, người đây là..."

Lưu thái sư tiếp tục than khóc:

"Vân Dương, con trai của Vân Hầu, xem thường kỷ luật, ngang nhiên tại bên đường ẩu đả mệnh quan triều đình. Hắn đem Tạ Vũ Nguyên, con rể của lão thần đánh tàn phế. Hơn nữa, còn xông vào nhà đập phá, cướp bóc... Hiện tại, một nhà Vũ Nguyên đã trở nên thê thảm vô cùng..."

"Lại còn có việc này?"

Hoàng Đế bệ hạ một trận kinh ngạc:

"Vi công tử của Vân Hầu kia bá đạo như thế sao?"

Đứng một bên, Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn đã sớm không kiềm nén được, sai bước ra:

"Bệ hạ, lão thần có bản tấu xin dâng!"

Lưu thái sư trừng cặp mắt nhìn về phía Lão nguyên soái, hần cau mày nói:

"Lão Thu, ngươi hẳn là chờ ta làm xong việc..."

Lão nguyên soái cũng trừng mắt lại đáp:

"Bản soái muốn tấu chính là việc này của ngươi!"

Lưu thái sư lập tức lộ vẻ vui mừng:

"Tên Vân Dương kia ngang ngược, xứng bậc đến mức Lão Thu ngươi điều nhìn không vừa mắt a..."

"Ta nhìn không vừa mắt chính là con rể tốt của ngươi!"

Thu Kiếm Hàn tròn mắt:

"Ngươi xem lại mình đi, hết người rồi hay sao mà lại tìm một tên vương bát đần làm con rể? Khuê nữ của ngươi cũng không phải không gả ra được, mặc dù dung mạo hơi chút khó coi, tướng mạo lại hơi béo bệu. Thế nhưng nam nhi trong quân đội của ta cũng không quá quan tâm việc này..."

"Lão thất phu!"

Lưu thái sư vừa nghe một đoạn liền không kiềm được mắng. Sau đó hần tức giận lão đảo người quát lên:

"Ngươi câm miệng!"

Thu Kiếm Hàn hừ lạnh một tiếng, sau đó lớn giọng:

"Thần cáo trạng Binh Bộ Thị Lang Tạ Vũ Nguyên, kẻ này tham vinh hoa phú quý mà giết thê tử cùng nhi tử để cưới người khác. Đây quả thật là táng tận thiên lương. Ngoài ra, hần thường xuyên khi nam phách nữ, lạm sát kẻ vô tội. Bên cạnh đó, hần còn từng hãm hại trung lương, chiếm lấy dân tư và quân tư để tư lợi,... thông đồng ngoại quốc... Tổng cộng hết thảy chín mươi tám đại tội! Cầu xin bệ hạ chế tài!"

Tấu xong, Lão nguyên soái đem hồ sơ đem qua nhận được dâng lên.

Lúc này, đám quần thần đã xôn xao cả lên.

Khóe miệng Lưu thái sư kéo ra, trên mặt tràn đầy không tin:

"Lão thất phu, ngươi nói vậy.. con rể của ta..."

Thu Kiếm Hàn lạnh lùng nói:

"Con rể của ngươi, mỗi một sự việc mà hần đã làm đều có nhân chứng, vật chứng vô cùng xác thực. Phải nói là tội ác tày trời! Trên hồ sơ có ghi lại hết thảy rõ ràng! Đại bệ hạ xem xong, ngươi cũng có thể chính mình nhìn. Nếu xem xong mà ngươi còn cho rằng con rể của ngươi không nên giết thì... Hừ!"

Lão nguyên soái liếc xéo Lưu thái sư, ngụ ý trong mắt rất rõ ràng: Nếu ngươi dám bao che, ta tiện thể đem ngươi cùng một chỗ xử luôn!

Không cần hần nói.

Trên long uy, Hoàng Đế bệ hạ vừa mới xem qua một nửa liền đã tức giận đến toàn thân phát run, tiện tay ném hồ sơ cho đại nội thị vệ bên cạnh:

"Đọc lên, để mọi người cùng nhau nghe xem Binh Bộ Thị Lang của chúng ta đã làm chuyện tốt như thế nào!"

Theo mỗi một sự việc được đại nội thị vệ đọc lên, văn võ bá quan toàn triều đều tròn tròn trông mắt.

Bản thân Lưu thái sư, sau khi nghe xong việc thứ nhất liền tại chỗ hôn mê bất tỉnh: Tạ Vũ Nguyên, ở quê nhà đã có thê tử cùng nhi tử, sau khi đắc cử làm quan, bí mật phái người hồi hương đem mẫu tử giết chết. Thi thể chôn ở... qua tay người là... nhân chứng là... Về sau, cố ý tiếp cận thiên kim Phủ thái sư...

Lưu thái sư đã sớm hôn mê nên không nghe được những việc phía sau. Nhiều năm trôi qua, hần bị Tạ Vũ Nguyên xoay quanh lừa gạt, ngay cả con gái cũng bị gộp vào. Bản thân hần lại toàn lực đi nâng đỡ một tên súc sinh lang tâm cầu phước như thế...

Hoàng Đế bệ hạ sau cùng chỉ nói bốn chữ:

"Xét nhà diệt tộc!"

Hắn cũng như Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn, sau khi nhìn thấy ấn ký Cửu Thiên Lệnh trên hồ sơ, liền biết vận mệnh của tên Tạ Vũ Nguyên này đã được chú định!

Sau khi Cửu Tôn xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên người của Cửu Thiên chủ động liên hệ cùng triều đình. Nếu như chuyện này không được giải quyết một cách thích đáng, chỉ sợ từ đó về sau người của Cửu Thiên sẽ thật sự biến mất vô ảnh vô tung.

Cho nên, mặc dù dựa theo trình tự, còn cần phải đi kiểm chứng thực hư của những việc trên, Hoàng Đế bệ hạ lại căn bản không có ý nghĩ đi kiểm chứng!

Sau khi tan triều.

"Lão nguyên soái."

Hoàng Đế bệ hạ hai mắt như ưng nhìn về phía Thu Kiếm Hàn:

"Vị công tử của Vân Hầu kia... Người kiểm tra một chút."

Thu Kiếm Hàn đáp ứng sáng khoái:

"Tốt! Lão thần đã sớm có ý đó."

"Việc kiểm tra làm ngay tại nhà của người đi."

Hoàng Đế bệ hạ nói:

"Trẫm cũng muốn quan sát hần một lần."

Lông mày Lão nguyên soái lập tức nhíu chặt.

*** Chú ***

(1) Cửu Trọng Thiên: chín tầng trời, ý của Lão nguyên soái ở đây là chỉ chín tổ chức lệ thuộc của Cửu Thiên, tổ chức tình báo của Cửu Tôn.

(2) Mặt đất ở đây chỉ thể lực ẩn tính, thể lực ngầm.

(3) Tảo triều: Châu triều vào lúc sáng sớm của các triều đại phong kiến cũ.

Dịch: Hắc Âm chi địa!

(Do thành viên Hắc Âm chi địa dịch, xonevictory chỉnh sửa và xuất bản)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kinh hãi, báo ân, ám sát

Buổi sáng cùng ngày, Binh Bộ Thị Lang Tạ Vũ Nguyên đang ở nhà chờ tin tức của cha vợ, trong lòng tính toán sau khi bắt được Vân Dương, hẳn nên hành hạ đối phương như thế nào...

Đột nhiên toàn bộ phủ đệ bị bao vây.

Ngoại trừ phu nhân Tạ Vũ Nguyên có Lưu thái sư ra sức bảo vệ, được mang về phủ thái sư ra, những người khác, toàn bộ đều bị trói gô mang đi, trực tiếp đánh vào thiên lao. Lập tức tuyên án, ba ngày sau, khai đao xử chém!

Chuyện này, khiến tất cả người đang chờ xem náo nhiệt đều ghen hống trần trời!

Không phải... Không phải kẻ đánh người kia bị bắt a? Sao người bị đánh lại bị bắt rồi?

Chuyện này, nhanh chóng truyền bá trong các gia tộc quan lại Thiên Đường thành vô thành tạo thành một mạch nước ngầm: Vị Thiên Ngoại Vân Hầu công tử kia... Xem ra không thể chộc a...

Quá đáng sợ.

Giờ phút này, Kế Linh đang trong phòng chữ Thiên số một của khách sạn xa hoa nhất Thiên Đường thành, hung hăng dậm chân: “Sao không đem hỗn đản này bắt lại!”

Trong phòng, còn có mấy vị thiếu nữ, từng người đều lười biếng ngồi, thậm chí lười biếng nằm nhòai trên giường Kế Linh, chân nhỏ tựa bạch ngọc ngán ngăm dơ lên hạ xuống... Đập vào giường chiếu phốc phốc vang.

Đám thế gia tiểu thư này. Ai nấy đều rất phong hoa tuyết đại, nhưng khi ở trước đám khuê mật, đầu không giữ chút hình tượng nào.

“Nha, muội muội sao tức giận như vậy? Hỗn đản?” Một thiếu nữ ra vẻ kinh ngạc: “Kế muội muội quen biết một tên hỗn đản từ lúc nào nha? Thế nào mà chúng ta không biết?”

Kế Linh hừ một tiếng, nói: “Các ngươi biết? Nếu các ngươi nhìn thấy hắn, còn chưa bị hắn làm tức đến ăn không ngon, thì chính là gặp nhầm a!”

“Nha, còn có kiểu người này... Như vậy bọn tỷ muội chúng ta cần phải kiến thức một chút.” Thiếu nữ kia cười đến đến run rẩy: “Người thú vị như vậy...”

Kế Linh bĩu môi hừ một tiếng, mắt dùng lực trợn trắng: Thú vị? Chờ hắn làm các ngươi tức chết, các ngươi mới biết cái gì gọi là thú vị!

Sau một khắc, năm sáu cái thiếu nữ cùng một chỗ nhào lên.

“Gọi là gì?”

“Cao bao nhiêu?”

“Có đẹp trai hay không?”

“Tuấn không tuấn?”

“Béo không béo?”

“Dáng người thế nào?”

“Gia thế kiểu gì?”

Càng có một thiếu nữ một mặt hoa si: “Oa, ta đột nhiên có cảm giác... Ta sắp gặp được vương tử của ta...”

Kế Linh bưng kín trán của mình.

“Đám gia hoả các ngươi không cứu nổi...”

“Mau nói a, chúng ta đi xem một chút nha.”

“Đúng a, nói không chừng, có thể tìm được như ý lang quân đâu.”

“Tiểu đề từ này không nói, mọi người làm nàg!”

“Lên!”

“Tha mạng a...”

Quần ma loạn vũ.

...

Vân Dương mới ra khỏi cửa phòng, liền thấy Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đứng trước cửa.

“Ồ?” Vân Dương kinh ngạc một chút.

Xảy ra chuyện gì?

Lão Mai đứng ở chỗ này thì cũng thôi đi. Phương Mặc Phi hiện tại đứng đây đều gian nan, sao cũng đứng ở nơi đây?

“Công tử, ngoài cửa có một người gọi Trần Tam. Từ buổi tối hôm qua, vẫn ngồi bên cạnh cửa ra vào...” Lão Mai nói: “Đến bây giờ vẫn chưa rời đi.”

Vân Dương gật gật đầu: “Biết.”

Phuong Mặc Phi nói: “Công tử, cái này... Không biết nên nói thế nào, lúc ta tu luyện tới hôm qua, ả ả cảm giác, có rất nhiều người tiến vào trong phủ...”

“Đều là cao thủ.” Phuong Mặc Phi ngưng trọng nói: “Tựa hồ bọn họ đang tìm kiếm thứ gì đó, chuyện này, công tử không thể không đề phòng.”

Trời có mắt rồi, tới hôm qua Phuong Mặc Phi cũng bị giật nảy mình.

Mặc dù không biết vì cái gì mà tốc độ tu luyện cực nhanh, hơn nữa năng lượng thần thức cũng đã khôi phục rồi. Phuong Mặc Phi mừng rỡ, phát ra thần thức xem xét bốn phía, kết quả có thể khó lường.

Toàn thân lông tơ dựng thẳng.

Chỉ cảm thấy Vân phủ không ngừng có người xa lạ lui tới, đi tới đi lui, cái này đi cái kia lại tới, có đôi khi tập năm tập ba tới...

Hơn nữa, Phuong Mặc Phi có thể cảm giác được, trong những người tới, đại đa số đều là Ngũ lục sơn cao thủ, thậm chí có số, so với chính hắn còn cao hơn, hơn nữa loại cao thủ này, tuyệt đối không ít.

Nửa đêm về sáng, người như vậy tới lui chỉ ít 50~60 lần, nếu mỗi lần là một người... Như vậy, ít nhất cũng là 50~60 cao thủ!

Em gái nó, cái này là đang đi chợ à?

Phuong Mặc Phi đổ mồ hôi ướt nhẹp. Vốn cho rằng ở trong phủ Vân công tử có thể an toàn một chút, nào nghĩ tới lại có tình huống như vậy? Quả thực là so với xông xáo đâm rỗng hang hồ trên giang hồ còn phải nom nớp lo sợ.

Vân Dương nhẹ nhàng nở nụ cười nhàn nhạt: “Không có việc gì, cứ để cho bọn họ tới là được. Cứ tới, nơi của chúng ta chính là đại lộ khang trang.”

Trên mặt của hắn tươi cười, có một chút thâm ý không hiểu.

Phuong Mặc Phi nháy mắt mấy cái, hồn nhiên không hiểu.

Rất muốn hỏi một câu: nhà mình bị người khác coi thành phiên chợ, chỉ thiếu bày hàng là có thể bắt đầu buôn bán, vậy mà người còn cười được?

Bốn tiểu nhưng câu đi theo phía sau gót chân Vân Dương, lẩn lộn lộn từ trong phòng đi ra, trên mặt đất nháo thành nhất đoàn.

Phuong Mặc Phi nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn không được phi cười lên.

Những người kia tất nhiên là đến tìm kiếm cửu phẩm Huyền thú con non trong truyền thuyết. Nhưng, mấy nhóc này vẫn ngay trước mắt chúng, vậy mà bọn họ lại không nhìn thấy, vẫn tới tới lui lui tìm như đi chợ, há không buồn cười?

Hắn cảm thấy, công tử nhất định cũng đang cười cái này.

Cho nên Phuong Mặc Phi cười theo.

Nhưng Phuong Mặc Phi đã nghĩ sai, Vân Dương không phải đang cười chuyện này..

...

Sáng sớm.

Vân Dương nhận được năm tấm bái thiếp. Một tấm thiệp mời.

Tứ đại công tử Đông Tây Nam Bắc đều muốn lại đến tâm sự cùng Vân Dương, tăng tiến tình cảm. Nhất là Tây Môn Vạn Đại vốn ăn nhiều thua thiệt lại biểu hiện tích cực nhất.

Mặt khác một tấm bái thiếp còn lại lại rất thơm, màu hồng phấn, chữ viết xinh đẹp: “Nghe qua Vân công tử đại danh, tỷ muội chúng ta ngưỡng mộ đã lâu... Ân, muốn tới bái phỏng một chút...”

Đại thể chính là ý tứ này.

Vân Dương đối với trương bái thiếp này cực kỳ kinh ngạc.

Ở đâu ra?

Nhìn kiểu này, làm sao cũng thấy giống là... Một đám tỷ muội Thanh lâu muốn đi qua? Tới làm gì? Vân Dương sờ lên mặt mình, cảm thấy mình đẹp trai như vậy thật sự là có tội...

Mặt khác một tấm thiệp mời lại rất ngay thẳng. Hơn nữa, Vân Dương vừa nhìn thấy địa điểm trên thiệp mời, lập tức nảy ra một lúc.

Thiệp mời của Phủ nguyên soái.

Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái mời Vân Dương ban đêm qua phủ gặp mặt, cùng uống chút rượu nhạt...

Vân Dương thờ dãi.

“Những người muốn tới bái phỏng đâu?” Vân Dương nói: “Mời tiến đến đi.”

Thần sắc Lão Mai vô cùng đặc sắc: “Đều không tới...”

“...” Vân Dương không còn gì để nói. Bái thiệp bái thiệp, có ý tứ gì? Tay ngời cầm bái thiệp đem đến trước cửa, sau đó ngời đứng ở ngoài cửa chờ đợi, sau khi chủ nhân cho phép, liền đi vào.

Cái này gọi bái thiệp.

Nói cách khác, nếu bái thiệp đã đến trong tay chủ nhà, như vậy khách nhân nhất định phải ngoài cửa lớn.

Nhưng bây giờ... Bái thiệp đã tới tay, mà khách nhân lại không đến!

“Đám gia hoả này sao có thể không hiểu đạo lý đối nhân xử thế?” Vân Dương cảm giác suy đoán này có chút không đáng tin lắm..

Đều là tinh anh đại gia tộc, há có thể không hiểu? Nhưng, vì sao hạ bái thiệp mà người lại không đến?

Nhưng Vân Dương lập tức liền đem việc này ném qua một bên: Ngời thích tới hay không thì kệ ngời.

Quay người ra cửa phủ, quả nhiên thấy Trần Tam đang ngồi thẳng tắp ở một bên, trên mặt rất có gió sương chi sắc, hiển nhiên đã ngồi ở đây cả đêm.

“Trần Tam, về đi.” Vân Dương ôn thanh nói: “Không có chuyện gì cả.”

Trần Tam quát cường nói: “Công tử đối với tiểu nhân có ân tái tạo, lại vì tiểu nhân mà gây ra phiền phức ngập trời, tiểu nhân sao có thể cứ như vậy mà bỏ đi? Tiểu nhân chờ ở đây, nếu có quan phủ tới tìm công tử, tiểu nhân tự nhiên biết rõ nên làm như thế nào.”

Vân Dương nói: “Chuyện kia giải quyết, một nhà Tạ Võ Nguyên, đều đã bị đánh vào thiên lao, chẳng lẽ ngời còn không biết?”

“Thật chứ?” Trần Tam bỗng nhiên đứng lên, hai mắt tỏa ánh sáng. “Tên vương bát đần kia tội ác chồng chất, làm đủ trò xấu, nghĩ không tới cũng có ngày hôm nay.”

Vân Dương mỉm cười.

“Nếu chuyện kia đã giải quyết, tiểu nhân liền về nhà. Luôn ở đây trông coi, cũng ảnh hưởng danh dự công tử.” Trần Tam nói: “Đại ân của công tử, tiểu nhân xin khắc ghi, ngày sau có điều gì sai khiến, tiểu nhân xông pha khói lửa, muôn lần chết không chối từ!”

Nói xong, liền quỳ xuống dập đầu hai cái liền đi.

Vân Dương tiến nhanh hai bước, nhét một thỏi hoàng kim vào trong tay hấn, nói: “Về nhà hảo hảo sinh hoạt... Ai.” Muốn nói nhiều hơn hai câu, lại có chút không cách nào mở miệng.

Nam nhi đã từng đâm máu sa trường, bây giờ tàn tật, lại phải vì sinh kế mà khổ sở, khuất nhục. Nhưng trong lòng, lại có một phần kiên trì vì ân nghĩa.

Trần Tam chối từ không được, đành phải chịu, trong lòng kích động, không khỏi ứ nước mắt, nghẹn ngào nói: “Đa tạ công tử... Công tử hiệp can nghĩa đảm, Trần Tam vô cùng cảm kích... Ai, năm đó, Cửu Tôn đại nhân uy chấn thiên hạ, cả nước ai dám đối với tàn quân bất kính... Chỉ tiếc Thương Thiên không có mắt, không phù hộ thiện nhân, từ khi Cửu Tôn đại nhân rời đi, lũ tiểu nhân...”

Hai giọt nhiệt lệ rơi xuống: “Đa tạ công tử.”

Nhìn bóng lưng Trần Tam, Vân Dương chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh dòng nước xiết. Năm đó Cửu Tôn uy chấn thiên hạ, cả nước ai dám đối với tàn quân bất kính?

“Còn, Vẫn còn, vẫn luôn còn.” Trong lòng Vân Dương thầm nhủ.

Trở lại trong viện, tâm tình vẫn đang buồn bực.

“Thiệp mời của Lão nguyên soái...” Vân Dương nhíu mày: “Không thể nào là hoài nghi thân phận của ta, như vậy... Vì cái gì? Vì hôm qua ta đánh Tạ Võ Nguyên?”

“Chuyện của Tạ Võ Nguyên, vận dụng Cửu Thiên chi lệnh. Xem ra, lão nguyên soái coi ta như một cửa đột phá?”

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt.

Bất kể như thế nào, chuyện này vẫn phải đi.

Vân Dương chậm rãi đi tới đi lui, một bên cau mày suy nghĩ. Đột nhiên trong lòng bỗng nhiên sợ hãi, tâm niệm vừa động, ngã nhào xuống đất.

Thanh âm Đoạt đoạt vang lên, ba tiểu phi đao như ba đạo thiểm điện, cắm sâu vào mấy khóa hoa thụ sau lưng Vân Dương. Sau đó, thanh âm suru xé gió mới vang lên.

Sau khi Vân Dương lăn lộn né tránh, cùng một thời gian, một đạo bóng dáng quý mị lóe lên, sau khi lao đến gần hoa thụ, thân thể vận vẹo uốn éo, biến mất không để lại chút vết tích.

Ngay lúc đó, Lão Mai nổi giận gầm lên một tiếng, trên không trung thân thể lóe ra mấy đạo tàn ảnh, nháy cái liền xông ra ngoài.

Có người ám sát!

Trên nóc nhà đối diện.

Một tên áo xanh bịt mặt kinh ngạc vào bên trong Vân phủ, trong mắt ánh lên vẻ không thể tưởng tượng.

Lấy tu vi huyền công lên đến ngũ trọng sơn của hắn, lại sử dụng ám khí ám sát một con kiến hôi không đầy nhất trọng sơn, thế mà thất thủ! Hơn nữa mơ mơ hồ hồ, không biết sao lại thất thủ!

Hắn chỉ biết là, tại một khắc hắn xuất thủ, mục tiêu lại đột nhiên nằm xuống. Trên thực tế, khi phi đao chuẩn bị bay ra, chỗ mục tiêu đã trống không!

Làm sao lại phát sinh loại chuyện này?!

Người bịt mặt Áo xanh cơ hồ muốn giận mắng: Lão tử ám sát thủ nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua chuyện kỳ quái bực này!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thích khách, hạ lệnh, dự tiệc

Một bên, Lão Mai mang theo khí thế bén nhọn, phô thiên cái địa mà tới.

Người áo xanh vô thanh vô tức tung người bay lên, giương một tay, một sợi tơ không màu từ trong tay xuyên thẳng ra.

Đồng thời tay trái tụ lực, đỡ lấy Lão Mai.

Thân thể Lão Mai như Đại Bàng tung cánh lao xuống, song chương lôi đình vạn quân nện tới.

Người áo xanh một tay đón lấy, oanh một tiếng bạo hưởng, thân thể Lão Mai đình trệ giữa không trung, vừa muốn đuổi theo, chỉ thấy thân thể người áo xanh này bỗng bành bay ra ngoài, lùi lại trăm trượng. Lóe lên một cái, đã không thấy.

Lão Mai mặc kệ thể nhân, trực tiếp dậm chân phi thân, trên không trung tạo ra một đạo khói xanh, người kia đã biến thành một cái chấm đen nhỏ nói phurong xa.

Đối phương rõ ràng đã sớm chuẩn bị. Một kích không trúng, tức truyền xa ngàn dặm.

Khi Lão Mai trở về, sắc mặt rất khó nhìn. Tu vi Thích khách, rõ ràng yếu một bậc so với lão, nhưng bằng sợi tơ thần kỳ kia, lại có thể trong nháy mắt đi xa, mà chính lão lại là bất lực.

“Ám sát ta...” Vân Dương một bộ áo tím phía không nhiễm chút bụi, nhẹ nhàng nhún mày: “Là ai muốn ám sát ta?”

Bên kia, Phurong Mặc Phi từng bước đi tới, sắc mặt nghiêm túc.

“Lão Phurong, người nhìn ra lai lịch thích khách?”

“Công tử, tên thích khách này, không phải tới từ Sâm La đình.” Phurong Mặc Phi đầu tiên khẳng định một câu như vậy.

“Giải thích thế nào?” Vân Dương hỏi.

“Nếu là đến từ Sâm La đình, trên thân tất nhiên sẽ có Diêm Vương lệnh. Mà Diêm Vương lệnh thứ nhất là nhiệm vụ chứng minh, thứ hai cũng là nhắc nhở người một nhà, đây là việc của ta, người khác không nên nhúng tay. Đây là cộng đồng quy tắc mà Ngân Bài sát thủ trở lên đều phải tuân theo, người này thân thủ không yếu, chỉ ít có thể xếp vào hàng ngũ Kim Bài sát thủ, nhưng từ trên người này, ta không cảm giác được Diêm Vương lệnh tồn tại.”
Phương Mặc Phi nói.

Vân Dương gật gật đầu: “Người này dùng phi đao.”

“Chưa chắc là Huyết Đao đường.” Phương Mặc Phi nói: “Mọi người đều biết, Vô Tình lâu chủ yếu là sát thủ dùng kiếm, Huyết Đao đường chủ yếu dùng dùng đao, nhưng cái này cũng không phải là tiêu chuẩn phán đoán. Cũng sẽ có ngoại lệ. Hơn nữa, phi đao thuộc về ám khí, không phải chính đương binh khí.”

“Cho nên thuộc hạ suy đoán, người này, vô cùng có khả năng đến từ Vô Tình lâu.” Phương Mặc Phi nói.

“Vô Tình lâu.” Vân Dương trầm tư. “Công khai ghi giá, lấy tiền giết người, không hỏi thị phi, mặc kệ nhân quả. Đầu người làm chứng, không chết không thôi!”

“Vâng.” Phương Mặc Phi nói: “Chỉ cần là nhiệm vụ Vô Tình lâu tiếp, mục tiêu không chết, Vô Tình lâu chắc là sẽ không bỏ qua, hết đám này tới đám khác lại tới. Khác nhau ở chỗ, người muốn chèo chống bọn hần làm việc, nhất định phải cung cấp đại lượng phí tổn...”

Trên mặt Vân Dương lộ ra thần sắc giống như cười mà không phải cười, nói: “Àn, không chết không thôi, ta thật thích nha.”

...

Lập tức, Vân Dương tiến vào trong gian phòng của mình.

Chờ lúc hần trở ra, đã có một đạo Cửu Thiên chi lệnh mới, như là lưới lớn vung ra truyền xuống dưới.

“Cửu Thiên có lệnh, tra! Thiên hạ sát thủ, gần nhất ai ở Thiên Đường, đặc điểm, binh khí... Là ai thuê sát thủ đến ám sát Thiên Ngoại Vân Hồn công tử...”

Một đạo mệnh lệnh xuống dưới.

Thế giới ngầm Thiên Đường thành, lập tức liên lật trời!

“Ta ra ngoài dạo chơi.”

Vân Dương vừa nói: “Hai người các ngươi ở nhà giữ nhà. Phương Mặc Phi mau chóng khôi phục...” Sau đó liền nghênh ngang rời đi.

“Công tử, ta đi theo ngươi đi.” Ánh mắt Lão Mai nghiêm túc: “Thích khách kia...”

“Không cần!” Thần sắc Vân Dương kiên quyết: “Lão Mai, ngươi có trách nhiệm của ngươi, ta có sự kiên trì của ta. Càng là nguy cơ tứ phía, ta càng có thể phát huy khả năng của bản thân.”

Không đợi Lão Mai suy nghĩ, Vân Dương đã đi ra khỏi cửa lớn, biến mất trong đám người.

Ta có trách nhiệm của ta, ngươi có sự kiên trì của ngươi... Lão Mai suy nghĩ hồi lâu rốt cục muốn nói một câu: Thế nhưng trách nhiệm của ta chính là bảo hộ ngươi a...

Chờ lão nghĩ tới câu nói này, Vân Dương đã sớm biến mất...

Sau đó Lão Mai mới đột nhiên nhớ tới: “Công tử, mấy bài thiếp kia... Mấy vị công tử kia nếu tới...”

Nhưng ngoài cửa biển người cuộn cuộn, không còn nhìn thấy tung tích Vân Dương...

Lão Mai im lặng quay đầu, thấy Phương Mặc Phi đối với mình giương cằm cười cười.

“Cười cái gì mà cười?” Lão Mai hung thần ác sát đi qua: “Ngươi cảm thấy ta làm việc không tốt sao? Đừng tưởng ngươi tu vi cao hơn ta, mà ta sợ bây giờ ta có thể đánh ngươi tới khóc!”

Phương Mặc Phi cười hắc hắc cười, thần nhiên nói: “Ta ngược lại thật ra không cười ngươi không biết làm việc, chỉ là có chút kỳ quái, năm đó Độc Giác Giao Mai Vãn Kiếm hoành hành giang hồ, lúc nào lại mà thành Vân gia quân gia...”

Lão Mai tức giận hừ một tiếng: “Ngươi quản được a? Lão tử thích thì lão tử làm đấy!”

Hắn trên dưới đánh giá Phương Mặc Phi một chút: “Quản gia thì sao rồi? Đan Tâm Ngọc Kiếm nhà ngươi, không phải cũng đến dưới trướng ta?”

Phuong Mặc Phi không biết nên khóc hay cười.

“Về sau thành thật một chút!” Lão Mai trừng trừng mắt: “Đối với cấp trên trực tiếp phải tôn kính!”

Phuong Mặc Phi: “...”

...

Sau khi Vân Dương ra cửa, liền biến mất trong đám người.

Một khi hắn muốn bị người ta chú ý, cho dù là ở trong thiên quân vạn mã, hắn cũng có thể để cho mình trở thành trung tâm. Nhưng khi hắn có chủ tâm muốn ẩn nấp, cho dù là độc hành giữa ban ngày, cũng có thể làm cho bất luận kẻ nào đều tự động bỏ qua.

Vân Tôn ẩn nấp chi pháp, vốn là thiên hạ vô song!

Hắn theo đám người, tựa hồ đang nước chảy bèo trôi không có phương hướng, nhưng, tam chuyển lưỡng chuyển, đã đến một đầu đường nhỏ. Cuối Đường nhỏ, là một ngọn núi nhỏ.

Dưới núi nhỏ, là một mảnh sương mù dày đặc.

Đây cũng là Cửu Tôn phủ ban đầu, cũng chính là vị trí Cửu Thiên trận. Từ khi Cửu Tôn xảy ra chuyện, không hiểu tại sao, Cửu Thiên trận liền bị nồng vụ bao phủ.

Bất luận kẻ nào đều không được ra vào.

Bất kỳ lực lượng nào đều không thể phá hỏng.

Trong vòng một năm, ít nhất là mấy chục vạn người hoặc là ngoài sáng hoặc là âm thầm tới đây, nhưng không có bất luận kẻ nào có thể đi vào. Từ từ, nơi này cũng trở nên vắng lạnh.

Trên đất khắp nơi là hương nến, sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề, quét tước sạch sẽ.

Có vô số tàn tật quân nhân, tự chia nhau thành các đợt, từng đợt chăm chỉ quét dọn khác.

Bọn hắn tuyệt đối không cho phép, chỗ của anh hùng trong lòng mình, bị bụi đất vùi lấp!

Trong lòng bọn họ, Cửu Tôn phủ, mãi mãi đều là quang mang vạn trượng!

Vân Dương đứng nhìn từ xa, chỉ thấy có vô số người cụt một tay, dùng một tay tại cầm cây chổi, nghiêm túc quét rác. Bọn hắn nhẹ nhàng điều khiển cây chổi, chậm rãi kéo kéo, toàn bộ quá trình, không một chút bụi đất bị hất bay lên.

Nét mặt của bọn hắn vô cùng thành kính.

Cửu Tôn phủ, Cửu Thiên trận, chính là thánh địa trong lòng những lão binh này!

Vân Dương hít vào một hơi thật sâu, cổ nén lệ nóng thiếu chút tràn mi mà ra, chậm rãi đi đến dưới một bóng cây, yên tĩnh đứng đó.

Nhìn trước mắt mảnh sương trắng này, Vân Dương chỉ cảm thấy trong lòng mình đang sôi trào. Huyết dịch đang thiêu đốt.

Hắn đứng đó bình tĩnh, đứng cho đến khi sắc trời hoàng hôn. Ở giữa, có không ít lão binh đang cầm cây chổi đảo qua bên chân hắn, nhưng căn bản không ai phát hiện, nơi này còn có một người tồn tại.

Cửu Thiên trận, mảnh nồng vụ này khóa lại hết thảy.

“Có lẽ, tại toàn bộ thế gian này, đã chỉ có mình ta... Có thể tiến vào.” Vân Dương nhắm lại hai mắt: “Thế nhưng ta... Hiện tại không dám tiến vào.”

Hắn tựa hồ thấy được, tám vị huynh đệ đều ở bên trong chờ đợi hắn mà hỏi: Tứ Quý lâu, đã tiêu diệt a? Đã báo thù chúng ta sao? Lão cửu, ngươi bây giờ, sống tốt chứ?

Vân Dương hít sâu một hơi, nước mắt rớt cục thuận khoeo mắt im ắng nhỏ xuống.

“Ta tới thăm các ngươi một chút, thế nhưng, ta tới liền không muốn đi...”

...

Thu lão Nguyên soái ngồi một mình ở đại sảnh, sắc mặt có chút nôn nóng.

Mắt thấy trời đã hoàng hôn, khách nhân thế mà còn chưa tới.

Vương tiên sinh cũng khẽ nháy lông mày.

Lão nguyên soái mời khách, một người dưới một người trên vạn người của Ngọc Đường đế quốc quân đội đệ nhất nhân mời khách, tiểu tử này lại dám đến trễ?

“Có cần phái người đi dự hay không?” Vương tiên sinh có chút không vui hỏi.

“Không cần.” Thu lão Nguyên soái mày trắng Nhất Hiên: “Không sao, bệ hạ cũng còn chưa đến.”

“Bệ hạ cũng tới?” Vương tiên sinh kinh ngạc.

“Không sai, ta cùng bệ hạ trong lòng đều có chung một nghi vấn.” Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái nhẹ nhàng nói: “Vì sao Vân Dương chân trước vừa đánh người, chân sau Cửu Thiên chi lệnh liền truyền xuống?”

Vương tiên sinh nói: “Cái này...”

“Bất kể như thế nào, phụ tử Tạ Võ Nguyên làm nhiều việc ác, trước đó cũng đã tội lỗi chồng chất, vì sao không thấy Cửu Thiên chi lệnh hạ đạt?” Thu lão Nguyên soái nói.

“Có lẽ đây là một cái trùng hợp...” Vương tiên sinh khó nhọc nói: “Dù sao, Vân Dương này chỉ là một tên hoàn khổ...”

“Chuyện thiên hạ, nào có nhiều trùng hợp như vậy? Coi như trùng hợp, trong đó tất nhiên có vấn đề tồn tại.” Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái nghiêm túc nói ra: “Cho nên bữa cơm hôm nay... Đối với lão hủ mà nói, rất trọng yếu. Dù cho là muốn chờ một chút, cũng đáng.”

Vương tiên sinh thở dài, không tiếp tục thuyết phục.

Thu lão Nguyên soái nhìn Vương tiên sinh một chút, trong lòng cũng thở dài một hơi.

Vương tiên sinh xuất thân hàn môn, lấy sức một mình trở nên nổi bật, cho tới bây giờ, áo trắng ngạo công khanh, mưu trí thâm trầm, mưu tính sâu xa, tuyệt đối được cho thế gian nhất lưu nhân vật. Chỉ là trong lòng, Vương tiên sinh có một cái quan điểm thâm căn cố đế, chính lão sửa lại cho hắn nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không có sửa được. Trừ cái đó ra, mọi chuyện đều tốt.

Khuyết điểm này chính là: bản năng Vương tiên sinh cho rằng, Quan nhị đại, phủ nhị đại, đều là ăn chơi thiếu gia!

Không năng lực! Không bản sự! Ngoại trừ khi nam phách nữ, mọi thứ đều vô ích...

Đối với loại quan điểm này, lão nguyên soái cũng chỉ có thể im lặng.

Tỉ như chuyện của Vân Dương, Vương tiên sinh không phải không nhìn thấy điểm đáng ngờ trong đó, nhưng lại cố chấp cho rằng việc quan trọng không thể có liên quan một tên hoàn khổ.

Lão nguyên soái chỉ có thể thở dài.

Cửa chính truyền báo: “Nguyên soái, bệ hạ giá lâm”

Thu Kiếm Hàn vội vàng đứng lên đi ra nghênh đón.

...

Màn đêm đã buông xuống.

Trong tay Vân Dương mang theo một hộp hoa quả, thản nhiên đi tới trước phủ nguyên soái. Đây là hần tiện tay mua trên đường.

Thủ vệ đại môn thấy cảnh này khung mày trực nhảy.

Lão nguyên soái mời khách, đây là chuyện mặt mũi lớn cỡ nào, thế mà tiểu tử này mang theo giỏ hoa quả có chút rách da, vậy mà còn hùng dũng oai vệ khí đi tới?

“Xin thông báo một chút.” Vân Dương nho nhã lễ độ, khí vũ hiên ngang nói ra: “Vân gia Vân Dương đến đây dự tiệc, có lễ mọn đưa lên.”

Thủ vệ nhìn hoa quả trong tay Vân Dương, khóe miệng giật giật, đếm đi đếm lại chỉ có năm quả đào? Không khỏi tức xạm mặt nói: “Ngài chờ một lát.”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Lễ mọn

Mấy tên thị vệ cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Lễ mọn?

Đích thật là lễ mọn a.

Mang theo năm quả đào liền dám vào cửa đại nguyên soái nắm quyền binh mã Ngọc Đường đế quốc, hơn nữa bộ dạng tỏ vẻ không kiêu ngạo không tự ti, có qua có lại...

Vân công tử thật ngưu bức a!

Thị vệ miệng méo mắt lác đi vào bẩm báo.

“Cho mời.”

Thị vệ mau chạy ra tiếp người. Nghĩ thầm, không biết chút nữa Nguyên soái nhìn thấy mấy quả đào kia sẽ có biểu tình gì. Nghĩ như vậy, lại có chút bất quái...

Vân Dương nói một tiếng cảm ơn, mang theo giỏ đào ngang nhiên tiến vào.

Trước đại sảnh.

Vương tiên sinh dáng vẻ tươi cười ấm áp đứng chờ: “Vân công tử mời vào, Nguyên soái đang đợi trong sảnh.”

Lấy thân phận Thu lão nguyên soái, tự nhiên không có khả năng đích thân nghênh đón, thực tế, lấy thân phận đời thứ hai của Vân Dương hiện tại, Vương tiên sinh cảm giác hân ra nghênh tiếp, đều đã là quá cho hân mặt mũi.

Nhưng đây là lão nguyên soái chủ động mời khách, cho nên Vương tiên sinh cũng chỉ đành khiêm tốn hạ mình.

“Làm phiền.”

Vân Dương cười hi hi, tinh thần phấn chấn sai bước tiến vào đại sảnh, vừa bước chân qua cửa liền thấy Thu lão nguyên soái đang ngồi chủ vị, phong thái như uyên đình núi cao sừng sững. Một cỗ khí thế bức người, tự nhiên phát tán.

Nhưng ánh mắt Vân Dương cũng không có dừng lại trên người lão nguyên soái, ngược lại rơi vào trên mặt một người khác trong phòng.

Người này ước chừng bốn mươi tuổi, mặt chữ quốc bàng, dung nhan như ngọc, mặc dù cách ăn mặc tùy tiện, lại không giận tự uy, chỉ ngồi một chỗ, nhưng tựa hồ đem toàn bộ thiên hạ giám dưới chân.

Mặc dù hân kiệt lực ẩn giấu loại khí thế của bản thân này, nhưng dưới mắt Vân Dương, lại không cách nào ẩn trốn. Huống chi, người này Vân Dương đã từng thấy qua, hơn nữa không chỉ một lần.

Ngọc Đường đế quốc hoàng đế bệ hạ!

Ngọc Phái Trạch.

Vân Dương chỉ nhìn thoáng qua một cái liền quay đầu, thần sắc không chút biến hóa. Biểu cảm tựa như gặp một người xa lạ, có chút hiếu kỳ, nhưng lại có chút câu nệ.

“Vân công tử không hổ nhi tử Vân Hầu, anh tư toả sáng.” Với tư cách chủ nhân, Thu Kiếm Hàn mở miệng trước.

“Tham kiến Thu lão đại nhân.” Vân Dương có chút câu nệ hành lễ: “Được lão đại nhân triệu kiến, tiểu tử vinh sùng vô cùng. Đây là... Hồ thẹn, trong nhà tiểu tử nghèo rớt mồng tơi, cũng không có gì... Từng nghe gia phụ nói, lão nguyên soái thích ăn đào... Cho nên...”

Vân Dương nhấc giỏ đào trong tay lên.

“Ây...”

Dù là lão hồ ly như Thu lão nguyên soái, cũng bị chiêu này của Vân Dương kém chút làm cho trực tiếp thất thố. Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy mắt tự nhiên, hơi giật mình gạt đầu, cường ép nở một nụ cười trên mặt, cười khan nói: “... Khụ khụ, không tẻ không tẻ, lão hủ thích ăn đào nhất... Người tới,

đem... Quả đào thu lại.”

Thăm nghĩ, tên hồn trưởng phụ thân người, lão tử còn chưa từng gặp mặt, hần thế mà biết lão phu thích ăn đào? Càng quái hơn là, chính lão phu còn không biết bản thân thích ăn đào từ lúc nào a...

Nhiều năm như vậy lão phu còn chưa có ăn đào!

Ranh con!

Thu lão nguyên soái trong lòng giận mắng, trên mặt lại tỏ vẻ ôn hoà: “Nếu đã tới, cũng không phải là ngoại nhân, tới tới tới, ta giới thiệu cho người, đây là Ngọc... Thúc thúc của người, ă, cũng có giao tình nhiều năm với phụ thân người.”

“Bái kiến Ngọc thúc thúc.” Vân Dương nhu thuận hành lễ: “Ngọc thúc thúc nhìn so với ta cha còn trẻ hơn, xem ra Ngọc thúc thúc chính là đại quan, bảo đường tốt... Ách, cái này, sinh hoạt hạnh phúc, tâm tình thư sướng, nhi nữ hiểu thuận, gia đình hòa thuận... Khụ khụ...”

Hoàng đế bệ hạ không khỏi không biết nên khóc hay cười, nói: “Thôi, tiểu gia hòa người chớ có khấn trương, hôm nay bảo người tới, chính là Thu lão nguyên soái tổ chức một bữa gia yến, không có ý khác, đừng câu thúc, đến ngồi xuống ngồi xuống.”

Vân Dương rút lại tay: “Tiểu chất... Tiểu chất vẫn không thành võ chẳng xong, một hoàn khổ ngồi ăn rồi chờ chết... Tại trước mặt hai vị trưởng bối, tiểu chất nào dám ngồi...”

“Kêu người ngồi thì người cứ ngồi!” Thu lão nguyên soái trầm giọng quát.

“Đứng đứng, đứng.” Vân Dương tựa hồ bị dọa đến sợ run cả người, sợ hãi rút rờ chọn cái ghế, chỉ dám ngồi nửa cái mông, thân thể thẳng tắp hơi run, tâm thần bất định nói: “Tiểu chất... Tiểu chất thụ sủng nhược kinh a.”

Thấy hần rốt cục ngồi xuống, Thu lão nguyên soái cùng hoàng đế bệ hạ nhìn nhau, đều thấy được vô tận phiền muộn từ đối phương trong mắt.

Tiểu tử sao lại có thể sợ như thế!

Từng đạo tinh mỹ thức ăn, như nước chảy được đưa ra, mùi thơm xông vào mũi, trong nháy mắt hai mươi mấy món ăn bày đầy bàn.

“Uống rượu không?” Thu lão nguyên soái có chút thất vọng, thanh âm nói chuyện nặng hơn.

“Không... Tiểu chất không... Không uống rượu.” Vân Dương nhanh chóng hạ thấp người cười bồi.

“Uống hay không?!” Lão nguyên soái quát to một tiếng.

“... Uống!” Vân Dương giờ ồng tay áo lên lau lau cái trán.

“Rót đầy!” Lão nguyên soái lại nói.

“Vâng, vâng.” Vân Dương vội vàng bung bình rượu lên, trước tiên rót đầy cho lão nguyên soái, rồi mới rót cho hoàng đế bệ hạ. Dù sao hiện tại, hoàng đế bệ hạ cũng chưa bại lộ thân phận, nếu Vân Dương rót rượu cho hoàng đế bệ hạ đầu tiên, vậy hết thấy nguy trang lập tức vô ích.

“Hừ!” Sắc mặt Lão nguyên soái càng ngày càng đen, nâng ly một cái: “Uống đi!”

“Cái này... Tiểu chất xin phép ăn chút đồ ăn lót dạ...” Vân Dương mặt lộ vẻ khó khăn.

“Nam tử hán đại trượng phu, không cần đông dài như đàn bà! Bảo người uống thì người phải uống!” Lão nguyên soái giận không chỗ phát tiết.

“Vâng, vâng...” Hai cánh tay Vân Dương run rẩy nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, lập tức sặc một cái: “Khụ khụ... Hụ khụ khụ khụ...”

Lão nguyên soái cùng hoàng đế bệ hạ tức xạm mặt lại.

Hai người Lão tử nhân vật bậc nào, bận trăm công nghìn việc còn phải rút ra một chút thời gian kiểm tra người, kết quả vừa sờ, liền sờ thấy một đít phân!

Thực sự con mẹ nó người cô tình làm buồn nôn lão tử a.

“Ăn chút gì đi.” Lão nguyên soái thất vọng nói.

“Đứng, đứng... Lão nhân gia ngài cũng ăn, Ngọc thúc thúc cũng ăn... Ha ha, tiểu chất, tiểu chất không khách khí.” Vân Dương giả trang một bộ tư thế ‘Thả lỏng, thông dong’, khẽ vươn tay, liền gấp tới một khối thịt lớn, chừng hơn nửa cân, đưa đến bên miệng, a ô một ngụm, nửa cân thịt liền mất đi một nửa.

Nhai nhai hai cái, khẽ vươn cổ tựa như hươu cao cổ, nuốt xuống, nịnh nọt cười nói: “Ăn ngon thật...”

Gân xanh trên trán Lão nguyên soái nhảy nháy nháy.

Hoàng đế bệ hạ cúi đầu xuống, mặt xạm lại.

“... Ai!” Lão nguyên soái thở dài, nâng chén uống một hơi cạn sạch, mượn rượu tiêu sầu.

“... Uống.” Vân Dương dần dần cũng nâng ly uống theo, uống một hơi cạn sạch.

“Đứa nhỏ này, thật là chất phác a...” Hoàng đế bệ hạ than thở một tiếng.

Lão nguyên soái thở dài: “Đúng vậy a, quanh năm Vân Hầu không ở nhà, hải tử...”

Nói đến đây, đột nhiên nhớ tới: Chất phác? Hôm qua gia hỏa này thế mà ngang ngược can rờ trực tiếp đánh vào nhà Binh Bộ Thị Lang, ngay hai cha con người ta đều đánh thành tàn phế!

Một người như vậy, sao có thể nói là thành thật chất phác a?

“Vân Dương.”

“Có Tiểu chất.”

“Ta hỏi ngươi một việc.”

“Lão nguyên soái cứ việc hỏi, tiểu chất biết gì trả lời đó, biết gì nói nấy.”

“Cái này, vì sao hôm qua ngươi... Áu đã với Binh Bộ Thị Lang Tạ Vô Nguyên?” Lão nguyên soái nén lại hỏa khí.

“Chuyện này...” Trên mặt Vân Dương lộ vẻ khó khăn, lấp bắp.

Hoàng đế bệ hạ đưa mắt liếc ra hiệu. Không nói? Chuốc say lại hỏi.

“Uống rượu!” Lão nguyên soái ngẫm hiểu, chủ động nâng chén.

“Đúng, đúng.” Vân Dương cạn ly.

“Lại đến ba chén.”

“Là... Cái này... A, tốt a...”

Cạch cạch cạch.

“Lão hủ lại cùng ngươi uống ba chén!”

Cạch cạch cạch!

“Đến, Ngọc thúc thúc cũng cùng ngươi làm ba chén.”

Cạch cạch cạch.

Vân Dương triệt để buông lỏng dạ dày, một bên ăn một bên uống, cùng với lượng rượu càng uống càng nhiều, động tác cũng hần cũng càng ngày càng thoải mái, bắt đầu ngửa đầu cười to, vô cùng hưng phấn.

Tay trái một cái đùi sau Huyền thú, tay phải một cái chân Huyền thú, trái một ngụm phải một ngụm, ăn uống nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, híp mắt, thức ăn trên bàn chốc lát vơi đi bảy tám chục cân, lằng lằng nói: “Không dám dối gạt... Lão nguyên soái, thịt này, ăn ngon thật! Ha ha, hôm nay có thể ăn đã nghiền, uống đã nghiền, rượu này... Ách, đủ mạnh!”

Cạch, không cần người khuyên, ngửa cổ liền uống một chén. Trên gương mặt tuần tú đã đỏ bừng, thân thể lay động, ánh mắt mê ly.

Không sai biệt lắm.

Hai lão già đồng thời âm thầm gật gật đầu.

“Ta hỏi ngươi, Vân Dương, vì sao hôm qua ngươi đánh người a?” Lão nguyên soái nhắc lại câu hỏi cũ.

Vân Dương uống nhiều, lớn miệng, ngửa đầu: “Đánh hần? Đánh hần... Ách, làm sao vậy? Ta còn không có hạ tử thủ! Hừ... Người cận bã như vậy, sớm đánh chết một chút, thế gian liền sớm sạch sẽ!”

“Vì sao?” Lão nguyên soái nhú mày hỏi.

“Vi sao?” Vân Dương ánh mắt mê ly, cố gắng khiến bản thân thanh tỉnh ngồi xuống, lớn tiếng nói: “Lão nguyên soái, ngươi cũng biết, tiểu chất cũng không phải thứ gì tốt... Tiểu chất, chính là một tên hoàn khổ, tiểu chất...”

Lão nguyên soái tức xạm mặt lại.

Phốc!

Thức ăn trong miệng Hoàng đế bệ hạ suýt nữa phun ra.

“Nhưng trong lòng tiểu chất, luôn có một điểm mâu chốt!” Vân Dương lung la lung lay: “Hôm qua, lão tử cũng không muốn quân vớ vẩn kia...”

Trước một câu còn tiểu chất, tiếp đó thế mà thành lão tử.

Một câu nói này vừa ra, hoàng đế bệ hạ cùng lão nguyên soái đồng thời hai mặt nhìn nhau.

Con mẹ nó thật sự là gặp quỷ giữa ban ngày. Tại cái Ngọc Đường đế quốc này, lại có người dám tự xưng lão tử trước mặt hai người bọn hắn...

Thu Kiếm Hàn mặt xạm lại, có chút oán trách nhìn hoàng đế bệ hạ: Ta nói không nên kiểm, ngài nhất định muốn ta đến kiểm tra, hiện tại thì vui rồi, người nhìn ta đây đang kiểm tra ra thứ gì...

“Nhưng, lão nguyên soái ngài biết không? Người mà bọn hắn khi dễ kia, lại là một lão binh! Còn là tàn tàn binh!” Vân Dương quang minh lấp lệt, nghĩa khí lấp ửng: “Lão binh vì nước chinh chiến, thân thể đã tàn tật, sinh hoạt khó khăn, tên chó má nhĩ tử Tạ Vô Nguyên, lại sai người lập kế cướp lão bà người ta! Còn vu hãm hấn trộm đồ vật...”

“Tiểu chất mặc dù không phải thứ gì tốt!” Vân Dương lớn tiếng nói, vẫy tay, cốc rượu trong tay rơi xuống, rượu bắn tung toé ra bốn phía, hoàng đế bệ hạ cùng lão nguyên soái liên tục né tránh, một mặt cười khổ. Vân Dương hồn nhiên không hay: “Nhưng tiểu chất còn có lương tri! Cũng biết quân nhân vì nước chinh chiến, thân thể tàn tật, chính là anh hùng!”

“Bọn hắn bình thường khi nam phách nữ, khi dễ dân chúng tầm thường, thì cũng thôi đi, lão tử không rảnh sinh con giận không đâu cùng bọn hắn!” Vân Dương tru một tiếng như sói: “Ngao! Nhưng bọn hắn khi dễ tàn quân là không được! Chuyện này dù như thế nào lão tử đều muốn quân một chút!”

“Kết quả là... Lão tử gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ! Vọt thẳng đại môn Tạ gia, quyền đâm cước đá, uy phong lấp lệt!” Vân Dương hai mắt mê ly: “... Chuyện này, vì chính nghĩa! Ách, ách...”

Vừa nói liền nấc lên mấy cái, vung tay lại rống: “... Vì công đạo! Vì anh hùng! Đáng tiếc trên tay ta không có đao...”

Nói đến đây, tựa hồ đột nhiên có chút tỉnh rượu, rụt cổ ngồi xuống, lớn miệng nín nọt cười một chút: “Có đao ta cũng không dám giết... Hắc hắc hắc...”

Hoàng đế bệ hạ cùng lão nguyên soái mặt nặng như trĩ, tức xạm mặt lại, trên áo choàng một mảng rượu thịt bày nhầy, vô cùng chật vật. Bọn hắn mặc dù kiệt lực tránh né, nhưng hết thấy cũng chỉ có một khoảng như cái bàn, có thể trốn đi đâu a?

Ngay cả trên tóc, trên râu Lão nguyên soái đều là đồ ăn. Hoàng đế bệ hạ cũng tốt không hơn được bao nhiêu, trên cổ còn mơ hồ một đoàn...

“Bữa ăn này đã không ăn được nữa...” Lão nguyên soái thở dài, cúi đầu xem xét, hai người đồng thời ghen hống nhìn trần trời!

Đồ ăn đâu?

Thịt đâu?

Đồ ăn vốn đầy ắp trên mặt bàn đều đã bốc hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thất vọng, kiểm tra đối chiếu sự thật, xuất động!

Lão nguyên soái cùng hoàng đế bệ hạ hai người nhìn một khối thịt Huyền thú cuối cùng tiếng vào trong miệng Vân Dương, hai người không còn gì để nói. Dù hai người kiến thức rộng rãi, định lực như núi. Giờ khắc này, cũng suýt nữa đem trông mắt trừng ra ngoài.

28 đĩa thức ăn, trong đó thịt có 16 loại, chúng ta mới chỉ gấp một hai đĩa rau xanh, chỗ còn lại... Tiểu tử này ăn hết?

Con hàng này bị bỏ đói bao nhiêu năm rồi a?

“Từ từ ăn.” Hoàng đế bệ hạ nổi lên lòng thương xót, hòa nhã nói: “Đừng cố nuốt.”

“A ô a ô... Không vấn đề, a ô a ô... Ăn ngon! Thịt!” Vân Dương mồm miệng không rõ: “Trong nhà nghèo... Vài chục năm chưa được ăn thịt...”

Hoàng đế bệ hạ ngẩng mặt.

Lão nguyên soái cúi đầu.

Hai người cũng không dám nhìn Vân Dương.

Thật sự là sợ lại nhìn hấn sẽ đập tới một bạt tai: Ngươi con mẹ nó mới mấy tuổi, vài chục năm chưa từng ăn thịt? Còn nói trong nhà nghèo? Khi chúng ta không biết vài ngày trước ngươi vừa mới thắng được lượng tài sản phú khả địch quốc?

Ranh con này!

“Những số tiền kia đâu? Số ngươi thắng đâu?” Lão nguyên soái nổi lên lòng nghi ngờ.

“Đã sai người đi bán.” Vân Dương bung lên một bát canh, trực tiếp uống từng ngụm lớn: “Tiền còn chưa tới tay.”

Lão nguyên soái nuốt chút che mặt mà chạy. Ngươi cho rằng đây là là chỗ nào? Còn dám bung nguyên bát canh mà uống?

“Mau bung thêm mấy món thịt!” Lão nguyên soái mặt đen lên.

“Hắc hắc... Ăn ngon...”

...

“Xem ra hấn là trùng hợp a.”

...

Nhưng, có phải hấn giả bộ hay không?

Tròng mắt Hoàng đế bệ hạ đảo một vòng, quay đầu nói với lão nguyên soái: “Thu lão, theo ý ngươi, hiện tại thế cục quốc gia đại sự...”

Thu lão nguyên soái tự nhiên là một cái vai phụ tuyệt hảo: “Đúng vậy a, vô cùng khó khăn a.”

“Loạn trong giặc ngoài a...”

“Đúng vậy a...”

“Ta thấy đương kim bệ hạ cũng vô cùng khó xử...”

“Đúng vậy a...”

“Trong số dòng dõi của bệ hạ, Thu lão coi là, người nào... Có thể đảm đương trọng trách?” Hoàng đế bệ hạ nói.

Mất hồ Thu lão nguyên soái lập tức trợn lên, suýt nữa bị câu này của bệ hạ dọa đến ngã xuống ghế.

Ngài... Ngài sao đột nhiên nói tới chuyện này? Dù ngài đang cải trang thân phận, thế nhưng ta vẫn biết ngài là hoàng đế bệ hạ, ngươi hỏi ta như vậy, ta biết trả lời thế nào cho thỏa đáng?

Trả lời thế nào đều là sai!

Trên trán Lão nguyên soái đổ mồ hôi hột.

Hoàng đế bệ hạ cười ha ha một tiếng, đối với Vân Dương nói: “Vân gia chất nhi hấn biết hoàng tử dưới gối đương kim bệ hạ? Đối với chuyện này cao kiến gì chăng?”

Lão nguyên soái thờ phào vuốt mồ hôi.

Nguyên lai vấn đề này là đang thăm dò tiểu tử kia, đáng thương lão tử suýt nữa không cẩn thận gây họa. Đối với vấn đề này, bất kỳ vị Đế Vương nào, tuyệt không có khả năng cho phép thần tử khoa tay múa chân, ngươi nói ai tốt ai xấu đều không được.

Rất hiển nhiên, hoàng đế bệ hạ đột nhiên đưa ra một kích này, không chỉ khảo nghiệm Vân Dương, mà lão nguyên soái cũng ở trong đó. Nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên rất hài lòng đối với biểu hiện của lão nguyên soái.

Không biểu hiện thái độ, chính là tốt nhất.

Vân Dương nghe câu hỏi này, không khỏi gãi gãi đầu, nói: “Hoàng tử của Hoàng đế đệ hạ, ta một cái cũng không biết.” Nắc một cái, lại nói: “Mặc kệ về sau ai làm hoàng đế, dù sao cũng không quan hệ với ta, tiểu chất ngu dốt, cũng không làm quan được. Ngẫu nhiên kiếm chút tiền tài, cũng không liên lụy tới hoàng đế... Cho nên...”

“Ta mới mặc kệ ai làm hoàng đế đâu.”

Vân Dương như là nói: “Ai thích làm hoàng đế liền để hắn đi làm là tốt a!”

Đừng!

Lão nguyên soái thực sự nhện không được một chương đem tiểu tử này đập vào một bát canh cá trên bàn. Tên tiểu hỗn đản này nói không chút suy nghĩ...

Khóe miệng Hoàng đế đệ hạ giật giật một cái, tên tiểu hỗn đản này nói chuyện thật là ngay thẳng.

Lại là nói bóng nói gió hỏi mấy chuyện, Vân Dương biểu hiện ngốc nghếch, một tên hoàn khổ chính cống không có chí lớn, ngồi ăn rồi chờ chết.

Hoàng đế đệ hạ cùng Thu lão nguyên soái đều có chút bất đắc dĩ. Hai người không tiếc tự hạ địa vị, thiết yến, đem tiểu gia hỏa này mời đến, chính vì lực lượng Cửu Tôn không lồ kia.

Mặt khác chính đối với vị Vân Hầu chi tử này có lòng tò mò mãnh liệt.

Nhưng hiện tại xem ra, suy nghĩ trong lòng hai người... Hiển nhiên quá tốt đẹp. Gia hỏa này, căn bản không có bất kỳ quan hệ gì với Cửu Thiên chi lệnh.

Cửu Thiên chi lệnh cũng sẽ tuyệt đối không tuyển nhận loại người này vào.

Nghĩ đến đây, hoàng đế đệ hạ cùng lão nguyên soái lập tức mất đi tất cả hào hứng.

Hai người giống trống khua chiêng đem hắn mời đến, còn cho lui tất cả hạ nhân, vốn muốn nghe một vài bí mật...

Hiện tại xem ra.

Ngoại trừ phiền muộn, cái gì cũng không nhận được!

Sau khi trao đổi một ánh mắt thất vọng, hoàng đế đệ hạ dẫn đầu đứng dậy: “Nguyên soái, ta đột nhiên nhớ ra còn có chút chuyện cần phải xử lý...”

Uống rượu một nửa, người đột nhiên nhớ ra có chút việc. Hoàng đế đệ hạ lấy cớ có chút lảng xẹt. Bất quá hiển nhiên hắn không quan tâm, nhất là càng không đem vị Vân công tử này để ở trong mắt, càng không có kỳ gia hỏa này nghĩ cái gì.

Lần này, đã là trời xui đất khiến, mới để cho tiểu tử này có cơ hội yết kiến thiên nhan, về sau... Chỉ sợ không có bất cứ hi vọng gì có thể khiến Vân Dương lại nhìn thấy đương kim Thiên Tử.

“Uhm.. Ngọc huynh xin cứ tự nhiên.”

Lão nguyên soái tự nhiên thức thời, một lời nói tiếp Hoàng đế.

Trong lòng lão sớm đã vô cùng phiền muộn, người là hoàng đế người lớn nhất, dùng một cái người bỏ đi, để lại mình ta ta đối mặt với loại hoàn cảnh chi đó này...

Vân Dương trở mặt giật mình đứng lên: “Ngọc thúc thúc muốn đi.”

“Ân.” Hoàng đế đệ hạ cười lớn một tiếng: “Người nên lĩnh giáo cùng lão nguyên soái nhiều một chút...”

Hoàng đế đệ hạ tựa như trốn Huyền thú đuôi.

Lại nói mấy câu với tiểu gia hỏa này, không chừng chính hắn liền lập tức sụp đổ. Lại nói, mất cả bữa mà không ăn được chút gì... Trầm hời cung, còn muốn ăn bù một chút...

...

Không còn đồng minh bên, sắc mặt lão nguyên soái liền có chút khó coi.

“Vân Dương, người ăn no chưa?” Ý Lão nguyên soái chính là, ăn no rồi liền đưa người trở về.

“Còn không có.” Vân Dương trả lời phi thường thành thật.

Bình thường khách nhân nghe được chủ nhân hỏi như vậy, coi như có ngọc, cũng biết chủ nhân muốn trục khách. Nhưng vị Vân công tử này hiển nhiên

không ý thức được.

“Lại đem lên mười phần thịt!” Lão nguyên soái giận không chỗ phát tiết, hướng phía ngoài cửa hét lớn một tiếng.

Chưa ăn no?

Lão tử cho ngươi ăn bẻ bụng!

“Bất quá, nói đến còn có chuyện.” Vân Dương quệt quệt mồm, nói: “Tiêu chất suýt nữa quên...”

“Còn có chuyện gì vậy?” Lão nguyên soái không chút hứng thú hỏi.

“Àn, tại trên đường ta tới, có gặp một người, hắn kêu ta mang một vài đồ vật cho lão nguyên soái, mãi ăn uống nên ta quên mất.” Vân Dương nói.

“Đưa đồ?” Lão nguyên soái nhướng mày: “Người nào?”

Vân Dương lộ ra một vẻ mặt nghĩ đến mà sợ: “Người này rất hung hăng, hắn nói, nếu ta không giao cho ngươi, sẽ giết ta...”

Lão nguyên soái: “Thứ gì?”

Vân Dương lấy ra một bọc nhỏ từ trong ngực, một mặt hồ thẹn: “Suýt nữa quên mất.”

Con mắt Lão nguyên soái lập tức trừng trừng trông.

Trên bao bố nhỏ, đồ án cửu tinh vây quanh một mảnh hỏa điểm, lập tức khiến lòng lão nguyên soái như nóng như lửa đốt, thiếu chút nữa liền nước mắt chảy ròng.

Nắm chặt bọc nhỏ trong tay, âm thanh run rẩy: “Dáng dấp người kia như thế nào?”

Vân Dương suy tư nói ra: “Hắn rất lùn, nhưng rất to khỏe, gương mặt... Ta thật không có nhìn kỹ.”

Lão nguyên soái khí suýt nữa một chương đập lên: Chuyện trọng yếu như vậy mà ngươi không nhìn kỹ?

Tâm tình Vân Dương tựa giếng cổ không chút gợn sóng.

Vân Dương biết tâm tình bản thân bây giờ. Cũng biết tình cảnh của mình. Hiện tại trừ bản thân hắn ra. Ai hắn cũng không dám tin tưởng. Kể cả hoàng đế!

Cái chết của Cửu Tôn, vô cùng kỳ quái!

Hoàng đế có động cơ hạ thủ hay không? Có!

Đối với lão nguyên soái, hiện tại Vân Dương cũng chỉ dám tin tưởng sáu thành. Nhưng coi như trăm vạn phần tin tưởng, hắn cũng sẽ không đem bản thân bại lộ trước mặt lão nguyên soái.

Quân không mật thì mất nước, thần không mật thì thất thân! Vân Dương hiện tại cảm thấy bản thân: Không mật thì sẽ mất đi tất cả hi vọng!

Lão nguyên soái cầm bao nhỏ, mà hồn bay phách lạc.

Khi Vân Dương cáo từ, lão nguyên soái chỉ phát phát tay. Lão hoàn toàn không quan tâm.

Tất cả tâm thần, đều đã tập trung vào trên bọc nhỏ trong tay.

Căn bản không chút để ý Vân Dương.

Khi Vân Dương rời khỏi soái phủ, thiên không đã dày đặc tinh thần. Hít một hơi thật sâu, phát phát tay, lưng lay thắt tha thắt thều mà đi.

Trong bóng tối phía sau, con người Vương tiên sinh tựa như chìm ung nhìn bóng lưng Vân Dương, vung tay lên, bốn đạo u linh thân ảnh bay ra ngoài.

Vân Dương chỉ đi vài bước, cảm giác được phía sau mình có thêm mấy cái đuôi.

Nhưng hắn cũng không để ý, bám lấy một cái cây ven đường, nôn ọe một trận. Tiếp tục lão đảo đi hướng Vân phủ.

Dù nhìn thế nào đi nữa, đều là một tên hoàn toàn khó uống quá nhiều. Bốn cái u linh bóng đen một mực theo dõi tới khi Vân Dương tiến nhập Vân phủ, mới bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn nhau, rồi đi.

Phía sau một cái cây ven đường, lộ ra một cái đầu nhỏ.

Con mắt Kế Linh đảo vòng, lăm lăm nói: “Gia hỏa này lại đang gat người... Sao hán mỗi ngày đều gat người đâu?”

Trong phủ Nguyên Soái.

Lão nguyên soái nhìn nội dung trong bao. Sắc mặt âm trầm, không ngừng biến ảo.

Bên trong chỉ có một cái hộp nhỏ, cái hộp nhỏ được sử dụng phương thức mật tẩu mở ra mà lão quen thuộc không thể quen thuộc hơn. Hiển nhiên, là vì phòng bị người đưa tin nhìn lên?

Mở hộp ra, bên trong là một trang giấy.

“Mọi chuyện soái phủ loạn sự ba ngày trước.”

“Ba ngày trước, soái phủ bị tập kích, chức bộ phụng mệnh điều tra, kết quả như sau.”

Chính là mấy chữ này, khiến con mắt lão nguyên soái lập tức ẩm ướt.

Phụng mệnh điều tra!

Phụng mệnh của ai?

Cửu Thiên chi lệnh, còn có thể phụng lệnh của ai?

Lão nguyên soái hít một hơi thật dài, rồi đột nhiên thở phào, trấn định tâm tình, mới nhìn xuống dưới.

“Kiểm quang biến mất tại phía đông bắc Thiên Đường. Chức bộ tại trong vòng ba ngày, điều tra phương đông, phương bắc, phương nam Thiên Đường thành, ba phương hướng, hết thảy có 13 vạn 7000 Huyền cấp võ giả... Trong đó có 3,400 người tu vi ngũ trọng thiên trở lên, khả nghi có bảy người theo thứ tự là... Có lẽ có bỏ sót, nhưng...”

“... Trong bảy người, có ba người cùng chúng ta có liên hệ, không có động cơ ra tay, còn lại bốn người khác, đều có hiềm nghi. Chức bộ tự mình phân tích,...v.v... Hiềm nghi lớn nhất, lý do như sau... Trong hai người, một người vẫn luôn lộ diện, một người khác lại là mai danh ẩn tích, làm thợ rèn... Thiết nghĩ, người thợ rèn, tám thành chính là mục tiêu.”

“... Hoàn tất. Nếu có sai sót, cam linh trách phạt.”

“Nếu cuối cùng tra đúng là thật, chức bộ thay mặt tất cả các huynh đệ khẩn cầu, đem kẻ này giao cho tổ chức.”

Cuối cùng là tiêu chí chín ngôi sao, ở giữa nhỏ một giọt máu đỏ thẫm.

Một tập tài liệu, chừng mười lăm mười sáu trang. Từ khi bắt đầu nhận được mệnh lệnh hành động, đến mỗi một cái khâu, mỗi một cái trình tự trọng điểm. Đầu ghi lại kỹ càng cực điểm.

Để cho người ta xem xét phong thư này, sẽ lập tức rõ ràng, những người này đến cùng đang làm làm việc gì, hữu hiệu hay không. Kết quả cuối cùng, có thể tin không.

Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái hít một hơi thật sâu, tâm tình vui sướng hài lòng, nhưng rồi lại thất lạc thờ dài.

Hắn đã từng thấy qua Cửu Thiên chi lệnh báo cáo. Rất rõ ràng, Cửu Thiên chi lệnh chấp hành nhiệm vụ, mỗi một cái khâu đều ghi rõ là ai đang phụ trách, đã qua những tay ai...

Nhưng, trong bộ tài liệu trước mặt, cũng không có những mục này.

Hiển nhiên sợ lão sau khi biết tên, sẽ tìm tới cửa. Điều này nói rõ, bọn hắn vẫn không nguyên ý chính diện tiếp xúc với lão.

“Truyền lệnh!”

Lão nguyên soái hít sâu một hơi: “Ấm vệ xuất động!”

Đùng!

Lão nguyên soái vỗ bàn một cái.

Cái bàn làm từ ôn ngọc oanh một tiếng biến thành bột phấn.

Lão nguyên soái nhảy dựng lên tại chỗ, hai mắt cơ hồ lồi ra ngoài, nhìn một đồng bột phấn cùng với chén đĩa đập nát trên mặt đất, há miệng nói không ra lời.

Chuyện... Chuyện quái gì đang xảy ra?

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đông như trẩy hội!

Lão nguyên soái nhìn bàn tay của mình, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Cái bàn này của lão làm từ ôn ngọc, chính tay hoàng đế bệ hạ ban tặng, cũng coi là một kiện bảo bối. Sao có thể vỡ một cái, liền nát? Coi như chính lão vận dụng toàn bộ tu vi đập một chưởng, tuyệt đối cũng sẽ không nát triệt để như thế!

Cùng lắm là tạo thành vài vết nứt mà thôi.

Nhưng tình huống trước mắt phải giải thích thế nào?

Hoàng đế bệ hạ chắc chắn sẽ không làm, mà tiểu tử Vân Dương kia... Lão nguyên soái nhìn rất rõ ràng, tu vi hắn không đến huyền khí nhất trọng thiên, ngay cả đệ nhất sơn cũng chưa vượt qua, chớ đừng nói đánh cho bàn ăn ngọc thạch cứng rắn hơn sắt này hóa thành bột mịn. Hơn nữa còn bảo trì nguyên dạng, để cho lão cũng nhìn không ra!

Tuyệt không có khả năng này.

“Gặp quý...”

Khóe miệng Lão nguyên soái co rút, chỉ cảm thấy... Huyền bí trên thế gian, cùng lắm cũng chỉ như vậy!

...

Khi Vân Dương về đến nhà, sắc mặt Lão Mai rất ư là đặc sắc.

Ngay cả sắc mặt Phuong Mặc Phi, cũng khá là quái dị.

“Công tử, hôm nay... Từ khi ngưởi ra ngoài, trong phủ chúng ta, liên tiếp không ngừng có khách nhân đến thăm...”

Khóe miệng Lão Mai giật giật.

Chính lão đã ở Vân gia hơn ba năm, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Vân phủ đông như vậy, còn hơn là đi trẩy hội!

Ngưởi tới ta đi, nói liền không dứt.

“Những ai tới?”

“Trong nhà bảy vị công tử Lăng gia, Mã gia, Tản gia..., đều có người đến đây, trong đó công tử ba nhà Lăng Mã Tản đích thân đến, mấy nhà khác, cũng phái người đưa tới đại lượng lễ vật...”

“Àn. Còn gì nữa không?”

“Đông Nam Tây Bắc bốn vị công tử hôm nay đều qua...” Đây chính là 11 nhà.

“Àn.”

“Còn có... Sáu bảy vị tiểu thư xinh đẹp, mang theo thị nữ tùy tùng đến trước phủ... Nhưng sau khi biết Công tử không ở trong phủ, có vẻ đều rất tức giận...” Lão Mai nhìn Vân Dương, con mắt đảo một vòng.

Thật sự là không hiểu.

Công tử Nhà mình, từ khi nào có nữ nhân duyên như thế? Nhiều cô nương xinh đẹp như vậy tìm tới cửa, đều chỉ vì gặp hắn?

Vân Dương đưa hai đầu ngón tay vuốt vuốt lông mày: “Còn không?”

“Còn.”

“Lúc chiều, vị Đông Thiên Lãnh công tử kia ở chỗ này chờ đến trưa, mãi đến vừa rồi, mới cáo từ, khi đi ra còn than thở...”

Lão Mai nói ra.

“Không cần quản hấn.” Vân Dương cảm giác hấn ra ngoài trán một ngày thật sự là cử chỉ sáng suốt. Nhiều người đến đây tìm hấn như vậy, nếu phải không ngừng xả giao, đoán chừng có thể khiến hấn mệt chết.

“Lão Phương hôm nay như thế nào?”

“So hôm qua có cải thiện.” Phương Mặc Phi nói ra.

“Ân.” Vân Dương gật gật đầu, mang theo một thân mùi rượu trở về phòng. Khi hấn vừa đi vào phòng, tất cả mùi rượu trên người, nháy mắt biến mất.

“Meo ô...”

“Meo ngao...”

Tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt vang lên. Một góc chăn trên giường Vân Dương, lũng búng chuyển động, lộ ra bốn cái đầu nhỏ tuyết trắng, từ bên ngoài nhìn vào, bốn con mèo nhỏ giống nhau như đúc nhỏ.

Nhưng âm thanh lại khác nhau.

Thân thể Bốn tiểu gia hòa đều rúc trong chăn, chỉ lộ ra mấy cái đầu, tám con mắt sáng lấp lánh nhìn Vân Dương.

Trong chốc lát Vân Dương bị mấy con mèo đáng yêu làm cho phát ngốc.

“Ta đã nói các ngươi nhiều lần như vậy...” Vân Dương cau mày đau khổ với ba đầu tiểu Thôn Thiên Báo: “Về sau không được meo ngao, phải kêu meo ô... Sao các ngươi luôn quên vậy?”

“Meo ngao...” Ba tiểu gia hòa ủy khuất nhìn Vân Dương, lại kêu một tiếng.

“Thật sự là bị các ngươi đánh bại.” Vân Dương vuốt cái trán. Ba tiểu gia hòa khoải hoạt từ trong chăn leo ra, leo lên thân thể Vân Dương.

Kỳ thật Vân Dương đã rất có thành tựu, tiếng kêu bình thường của Thôn Thiên Báo đều là “Ô ngao”, không khác tiếng kêu của lão hổ lắm. Nhưng Vân Dương trực tiếp huấn luyện cho chúng nó đổi thành “Meo ngao”...

Có thể nói đã thành công một nửa.

Về phần một nửa khác nếu có thể viên mãn hoàn thành... Chỉ sợ mấy tiểu gia hòa này sẽ gây nên kịch liệt bạo động trong Huyền thú thế giới.

Thôn Thiên Báo kêu tiếng mèo...

Đây quả thực là hành động có tính đột phá.

Rất hiển nhiên, Vân Dương vẫn đang kiên định đi tiếp trên con đường này...

Vân Dương khoan chân ngồi xuống, bắt đầu luyện công. Sinh Sinh Bất Tức Thần Công chậm rãi vận hành, Vân Dương muốn hôm nay vọt thẳng đệ nhất sơn!

Nhưng, ngay từ lúc vận công, Vân Dương lập tức cảm thấy có điều lạ.

Trong kinh lần này... Sinh Linh chi khí tăng lên rất nhiều? Hơn nữa, ngay từ khi luyện công, huyền khí liền bắt đầu sôi trào mãnh liệt. So với buổi trưa, mạnh hơn rất nhiều!

Cảnh tượng này... Căn bản không phải đệ nhất sơn có thể có.

Chuyện này là sao?

Vân Dương không chế huyền khí bắt đầu xông quan... Không có chút khó khăn nào, trực tiếp vọt qua! Hơn nữa, linh khí trong kinh mạch còn có dư lực, tiếp tục đẩy tu vi của hấn lên một đoạn, chờ đến khi triệt để củng cố cửa thứ nhất, còn có một chút tiến bộ nhỏ.

Sau khi đột phá hồi lâu, rốt cục Vân Dương mới tán đi linh khí trong đan điền, tâm thần không kiềm được liền chìm vào trong thức hải.

Lực lượng này, đến từ nội bộ.

Cũng không phải ngoại lực.

Ngoại trừ Lục Lục, không có giải thích nào khác.

Nhìn một cái, chỉ thấy Lục Lục khoái hoạt rung động, dáng vẻ như đang khoa tay múa chân...

Nhìn kĩ một chút có thể thấy, nguyên bản lá cây xanh nhạt của Lục Lục đã trở thành màu xanh đậm!

Vừa nhìn thấy Vân Dương xuất hiện, Lục Lục càng thêm hưng phấn, vút một cái, một nhánh dây leo tinh tế kéo dài hướng Vân Dương.

Ngay cả dây leo đều mọc ra, còn có thể kéo dài như vậy!

Vân Dương lập tức hoảng sợ, xoát một tiếng lui ra ngoài. Dây leo của Lục Lục xững lại giữa không trung, trong lúc nhất không biết làm thế nào.

Sao vừa tới đã đi rồi?

Vân Dương vừa rút sự chú ý ra khỏi thức hải, cấp tốc kiểm tra đồ vật trên người mình, rốt cục hắn đã bỏ qua cái gì?

Hoặc là... Thứ gì lại bị nuốt rồi?

Kiểm tra tới kiểm tra lui, không phát hiện bản thân mất bất cứ thứ gì, không khỏi kinh ngạc một trận.

Bộ dạng này của Lục Lục, tuyệt đối là đã hấp thu vật đại bổ nào đó, nếu không tuyệt đối không có khả năng biến hóa rõ ràng như vậy.

Nhưng... Rốt cục ăn cái gì?

Vân Dương quay đầu lại tiến nhập thức hải lần nữa.

Sau một phen bức cung, Lục Lục không thể làm gì, rũ cụp phiến lá, huyền hóa ra hình ảnh một cái bàn, biểu thị nó cũng chỉ ăn một cái bàn mà thôi a.

Vân Dương vừa thấy liền tròn mắt hốc mồm!

Cái này cái này cái này...

Đây không phải cái bàn trong nhà Thu lão nguyên soái a? Chính hắn mới rồi còn dùng cái bàn này ăn cơm!

Đây... Đây chính là Bảng Tâm Noãn Ngọc!

Truyền thuyết năm đó chính là hoàng đế bệ hạ thương tiếc lão nguyên soái cả đời chinh chiến, cố ý tặng một bộ bảo bối cho hắn. Từ giường ngủ, đến cái bàn bát đĩa, đều là Bảng Tâm Noãn Ngọc...

Mà toàn bộ Ngọc Đường đế quốc, cũng chỉ có một bộ này mà thôi!

Công hiệu thần dị.

Không nghĩ tới, lão nguyên soái mời một lần khách, liền mất cái bàn...

Vân Dương không còn gì để nói.

Nhìn Lục Lục rũ cụp lấy phiến lá, gục đầu ủ rũ, thật sự cũng không đành lòng trách. Chỉ là thờ dài, lão nguyên soái... Sau này nghĩ biện pháp bồi thường lão một chút a...

Ai, may mắn không có ngủ lại chỗ lão nguyên soái, nếu không cái giường kia...

Vân Dương nghĩ tới đây, chẳng biết tại sao, lại có một cỗ hồi hận: sao ta không biểu hiện say thêm một chút đây? Vạn nhất lão nguyên soái để ta ngủ lại, giường kia... Không phải cũng bị nuốt?

...

Suốt cả đêm.

Vân Dương không ngừng vận chuyển công pháp, đem phúc lợi mới đạt được toàn bộ tiêu hóa trở thành lực lượng của mình. Sinh Sinh Bất Tử Thần Công liên tục tuần hoàn vận hành.

Bất luận bảo bối như thế nào đi nữa, cũng chỉ là bảo bối. Bất luận ngoại lực cường đại như thế nào, cũng không bằng lực lượng bản thân!

Mãi cho đến khi, kinh mạch truyền đến cảm giác muốn nứt ra, Vân Dương mới đình chỉ.

Trong quá trình này, một thân ảnh nho nhỏ xuyên qua cửa sổ tiến vào, Vân Dương cũng không mở mắt ra. Đó Thôn Thiên Báo được hắn phái đi chấp hành nhiệm vụ trở về. Sau khi trở về, nhìn thấy Vân Dương đang luyện công, trực tiếp nhảy vào trong ngực, không nhúc nhích, cứ như vậy một đêm cũng không ra ngoài tiếp.

Ba con Thiên Báo cùng một đầu Thiểm Điện Miêu đều ngoan ngoãn nằm sấp bên người Vân Dương, nhất trí không đi đoạt vị trí trong ngực.

Bọn họ đều biết, lão đại phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ thường không trở về được, vị trí tốt nhất hiện tại này, nhất định phải lưu cho lão đại. Dù sao, bọn hắn luôn bên người chủ nhân, còn có rất nhiều cơ hội...

Bình minh.

Thân ảnh Nho nhỏ màu trắng lưu luyến dạo qua một vòng, lập tức xuyên qua cửa sổ mà đi.

...

Vân Dương từ từ mở mắt, trong hai mắt, một đạo điện quang chợt lóe lên. Vượt qua đệ nhất sơn, mới nhìn đến tầng thứ nhất. Câu nói này, nửa điểm không giả.

Núi cao còn có núi cao hơn.

Trước khi đột phá cửa thứ nhất, Vân Dương bắt quả chỉ là con tôm nhỏ. Mặc dù trong đầu có vô số kỹ xảo, có vô số kinh nghiệm, nhưng một chút cũng không dùng được.

Nhưng sau khi đột phá cửa thứ nhất này, Vân Dương đã miễn cưỡng có được lực lượng để tự vệ.

Hơn nữa, huyền khí trong thể nội vô cùng cứng cỏi, khiến cho Vân Dương cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng!

Hắn vươn người đứng lên, mặc dù một đêm không ngủ, nhưng tinh thần vô cùng sáng lạng.

Trong tay, một khối ngọc thạch kỳ lạ đang lóe sáng. Vân Dương vận công thôi động, phía trên xuất hiện mấy tin tức.

“Canh ba thành bắc, đại chiến, Ám Vệ chết bốn người, thương 13 người, hung thủ trọng thương mà chạy, trước mắt đang truy tung.”

“Ám sát Vân thiếu gia không có kết quả.”

“Ám sát Vân thiếu gia không có kết quả.”

“Không có kết quả, suy đoán sau khi một kích không trúng, sát thủ đã rời khỏi Thiên Đường.”

...

Không có kết quả.

Trong mắt Vân Dương lóe lên một cái.

Chẳng lẽ đi rồi?

Trong lòng Vân Dương nghi ngờ một chút, lập tức bỏ qua vấn đề này. Nếu Sát thủ đã nhận nhiệm vụ, tuyệt sẽ không tùy tiện bỏ qua, chính hắn chỉ cần chờ bọn họ lại đến là được rồi!

Không có chuyện gì lớn cả.

Bắt quả sát thủ đào kia, cũng thật không đơn giản. Dưới tình huống phù nguyên soái phái hết tinh nhuệ, thế mà còn có thể phá vây rồi đi. Trước mắt, cũng chỉ có thể chờ tin tức...

Nhu cầu cấp bách hiện tại... Chính là có người đang chờ ở cửa vào từ sáng sớm, Đông Thiên Lãnh - Đông đại thiếu gia!

Khi Vân Dương nhìn thấy Đông Thiên Lãnh, hắn hoàn toàn sập đổ, tuyệt đối rơi vào ngây ngốc!

Chỉ một ngày không gặp, hắn triệt để không nhận ra Đông Thiên Lãnh!

“Người là...” Vân Dương nhìn đầu heo trước mặt, hai con mắt so gấu trúc còn thâm hơn, cái mũi cũng lệch hẳn sang một bên, bờ môi cũng sưng lên hai thốn, lỗ tai đã bị xé rách, trên mặt đầy đủ nhan sắc đỏ cam vàng lục lam chàm tím...

Nói tóm lại, tuyệt đối không còn bộ dạng ngày hôm qua!

“Ta là Đông Thiên Lãnh a...” Đông Thiên Lãnh há mồm nói chuyện, Vân Dương nhìn thấy trong lợi còn đang chảy máu... Đông Thiên Lãnh cố gắng mở con mắt đã sưng húp lại chỉ còn một đường chỉ nhỏ, khóc hề hề nói.

“...” Vân Dương không còn gì để nói.

Mới có một đêm, thế nào trông như mới bị 100 đại hán cuồng ẩu một trận?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Dương nhìn hai tên hộ vệ bên người Đông Thiên Lãnh. Hai tên hộ vệ này vẫn khí định thần nhàn, toàn thân ngay cả một vết thương cũng không có, hơn nữa, nhìn thấy nhà mình công tử bị đánh thành dạng này, cũng không có bất kỳ biểu lộ gì.

Cái này... Quá quái dị!

Hơn nữa... Đầu Song Đầu Thiên Sư kia, chỗ này mất một nhúm lông, chỗ kia lộ một khối thịt..., rõ ràng cũng bị đánh một trận...

Chuyện này, Vân Dương cảm giác mình có chút không thể hiểu nổi.

Dựa theo lẽ thường mà nói, trừ phi hai tên hộ vệ của hán chết trận nếu không Đông Thiên Lãnh không thể bị đánh thành bộ dạng này! Nhưng bây giờ hai tên hộ vệ vẫn bình yên vô sự!

Dịch: xonevictory

Chúc mừng Ta Là Chí Tôn đạt 10 vạn chữ! □□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thật con mẹ nó Tiện!

“Một lời khó nói hết...” Đông Thiên Lãnh ai oán thở dài một hơi: “Đều là do vận khí ta không tốt, ai...”

“Vận khí không tốt?” Vân Dương tròn mắt trừng trừng.

Vận khí không tốt tới mức nào mới có thể bị đánh thành bộ dạng này?

“Buổi tối hôm qua, ta chờ ngươi đến khuya, sau đó không đợi được nữa mới rời đi...” Đông Thiên Lãnh u oán nhìn Vân Dương một cái, nhỏ ngậm nước bọt đỏ lôm: “Sau đó liền đi đánh bạc một trận...”

Đánh... Bạc một trận...

Vân Dương có chút lộn xộn. Đánh thế nào cũng không đến mức này a?

“Ai, thua.” Đông Thiên Lãnh khóc không ra nước mắt: “Tiền đặt cược của chúng ta rất đơn giản, dù sao cũng chỉ giải chí chút nên mọi người cũng không đặt lớn. Mỗi người bỏ ra 100 khối huyền thạch, một viên đan dược. Sau đó, cùng nhau lên đài luận bàn, đương nhiên đánh tới điểm đến là dừng, không thể dính đến nhân mạng, để góp thêm phần thú vị chúng ta ra thêm một điều kiện... Người nào thua, sẽ bị đối thủ của hán đánh một trận, tiêu chuẩn là... Nhất định phải đánh đến mẹ hán cũng không nhận ra...”

“...” Khóe mắt Vân Dương giật giật.

Điều kiện này thật... Hiếm có khó tìm a!

“Đây là quy định tên vương bát đản nào đặt ra?” Vân Dương có chút khó tin: “Đồ ước như vậy, thế mà ngươi cũng có thể đồng ý?”

Hai tên hộ vệ đồng thời ho khan một cái, quay đầu đi.

Đông Thiên Lãnh chớp mắt nhỏ, có chút im lặng nhìn thoáng qua Vân Dương, lấp bắp nói ra: “Cái này... Quy định này, đồ ước... Là ta nói ra...”

“Hự khự khự...” Vân Dương ho khan.

Đông Thiên Lãnh vội la lên: “Giữa thế hệ trẻ tuổi các đại gia tộc chúng ta, cạnh tranh vô cùng gay gắt. Không ít lần xảy ra án mạng... Về sau các đại gia tộc liền hợp đặt ra quy định: Đồng lứa tranh đấu không quan trọng, nhưng không thể chết người. Có ân oán, có thể dùng những phương thức khác giải quyết...”

Vân Dương cười khổ.

“... Sau này mọi người vẫn luận bàn với nhau. Nhưng... Không thể đánh quá nặng tay sợ xảy ra án mạng, lúc đó ai cũng không tốt. Vì vậy, ta liền nêu ra vụ cá cược này, kẻ nào thua cuộc, sẽ bị đối thủ của hán đánh cho hán một trận hả giận, không thể đánh chết, nhưng phải đánh đến mẹ ruột cũng không nhận ra... Hơn nữa không được phép xúc thuốc, không được phép chữa thương. Phải chờ tới khi tự lành mới được...”

Vân Dương thở dài.

“Không nghĩ tới... Từ sau khi đổ ước thành lập, bình thường... Người bị đòn đều là ta...” Đông Thiên Lãnh khóc liệ liệ nói ra: “Tổng cộng mới cuộc tám lần, ta đã thua năm lần...”

Vân Dương đã hoàn toàn im lặng.

Với trí thông minh bằng số tuổi của ngươi... Thế mà còn dám chế định quy tắc trò chơi?

“Vậy sao ngươi không ở khách sạn dưỡng thương cho tốt, sáng sớm còn tìm ta làm gì?” Vân Dương phi thường muốn nói: “Ta rất bận, ngươi mau đi nhanh a.”

Nhưng như vậy thì phũ quá.

“Ta cảm thấy..., cũng chỉ có ngươi có thể giúp ta a.” Ánh mắt Đông Thiên Lãnh sùng bái nhìn Vân Dương.

“Ta?” Thanh âm Vân Dương vút cao. Một đám nhĩ thế tổ các ngươi cùng nhau đùa giỡn, ta có thể giúp ngươi cái gì?

“Đúng vậy a, ngươi là hoàn khổ tổ tông a!” Đông Thiên Lãnh sùng bái nói: “Trong số người người ta gặp qua, không có người nào có thể ăn chơi hơn ngươi, không có người nào có thể hoàn khổ hơn ngươi, không có người nào có thể... Cho nên, nếu ngươi giúp ta, hai chúng ta liên thủ, thu thập những kẻ này, quả thực là như lấy đồ trong túi.”

Ánh mắt Đông Thiên Lãnh sùng bái tràn đầy hy vọng nhìn Vân Dương: “Đại ca, lão đại, chỉ cần áp dụng kinh nghiệm hoàn khổ phong phú của ngươi, nhất định có thể đánh bại bọn hần!”

Hoàn khổ kinh nghiệm phong phú...

Vân Dương muốn khóc.

Ta thật không có!

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Đông Thiên Lãnh, Vân Dương bất đắc dĩ nói: “Chuyện này ta thật sự không thể giúp được ngươi...”

“Đừng a...” Đông Thiên Lãnh cầu khẩn nói: “Đại ca, lão đại, anh ruột! Chỉ cần ngươi giúp ta, chỉ cần ngươi giúp ta thắng một trận, để cho ta đánh ba tên tiểu vương bát đản kia một trận, ngươi bảo ta làm cái gì, ta liền làm cái đó, ngươi muốn cái gì, ta cũng cho ngươi cái đó...”

“Cái gì ta cũng không cần, ta cũng không cần ngươi làm gì cả, ta cũng không giúp được ngươi.” Vân Dương thờ ơ.

“Ngươi thật không giúp ta?”

“Không giúp!”

“Ngươi thật thấy chết không cứu?” Đông Thiên Lãnh sắc mặt dữ tợn.

“Nói không giúp được chính là không giúp được!”

Vân Dương bắt vi sở động.

Uỳnh!

Đông Thiên Lãnh đột nhiên quỳ xuống trước mặt Vân Dương.

“Ngươi muốn gì?” Vân Dương giật nảy mình.

“Nếu ngươi không giúp ta, ta sẽ không đứng dậy!” Đông Thiên Lãnh kiên quyết nói.

“Trước tiên ngươi đứng lên rồi lại nói!”

“Không giúp ta, chết ta cũng không đứng dậy!”

“...”

“Không giúp ta thắng, ta sống cũng không có ý nghĩa, ta liền quỳ đến chết ở chỗ này!”

“Ta quỳ nơi này! Ai kéo ta ta liền tự vẫn!” Đông Thiên Lãnh nhìn thấy hai tên hộ vệ muốn tới nâng hần dậy, lớn tiếng gầm rú: “Ta tự đoạn kinh mạch! Ta tuyệt thực mà chết! Ta... Quỳ chết! Ta... Huy kiếm tự vẫn! Ta... Treo cổ mà chết!”

“Dù sao không thắng được, ta sống không bằng chết a!”

“Các ngươi làm sao thì làm!”

Lần này Vân Dương thật sự thúc thủ vô sách.

Trước đó Kế Linh uy hiếp đối với hắn, chẳng qua là Vân Dương muốn thuận thế mà làm, cũng không phải không có cách nào giải quyết. Nhưng hiện tại, gặp một gia hòa mềm không được cứng không xong, hấp không chín nấu không nát, một tên lưu manh đến không thể lưu manh hơn...

Vân Dương đầu đầu muốn nứt, đành phải xin giúp đỡ: “Ta nói... Hai vị hộ vệ, các ngươi cứ nhìn công tử nhà ngươi... Như vậy a?”

Hai tên hộ vệ một mặt cười khò: “Vân công tử, không phải là chúng ta không muốn quản, thật sự là chúng ta không quản được...”

“Ngươi nói bọn hắn cũng vô dụng!” Đông Thiên Lãnh quý trên mặt đất, khí thôn non sông gầm rú: “Tìm ai đều vô dụng! Dù tìm đến cha ta, cũng như thế mà thôi! Bần công tử nam tử hán đại trượng phu, nói không dậy liền không dậy!”

“...” Vân Dương bất đắc dĩ đến cực điểm.

“Coi như để cho ta giúp ngươi, ta cũng không biết giúp thế nào, ta cũng không biết các ngươi đánh cược cái gì...” Vân Dương xoa huyệt Thái Dương. Đối mặt tên gia hòa này, hắn thật sự cảm thấy quá mệt mỏi a.

“Ngươi đáp ứng giúp ta rồi?” Đông Thiên Lãnh kinh hi ngẩng đầu.

“Trước tiên ngươi nói rõ các ngươi cược cái gì? Xem một chút ta có thể giúp được việc hay không.” Vân Dương nói.

“Chúng ta cược Huyền thú!” Đông Thiên Lãnh than thở: “Lần này đánh cược là bát phẩm Huyền thú. Nhưng thành niên bát phẩm Huyền thú chúng ta căn bản không khống chế được, cho nên cược ấu thú. Hai con Huyền thú chiến đấu, phân ra thắng bại, sau đó bên thắng cùng bên thắng tiếp tục chiến đấu. Cho tới còn một người thắng duy nhất.”

“Song Đầu Thiên Sư của ta...” Đông Thiên Lãnh một mặt xui xẻo biểu lộ: “Vốn cho rằng đã là điểm quan quân phương, nào nghĩ tới đám hỗn đản kia thế kiếm được một đầu Ngân Vĩ Hồng, chính là bát phẩm đỉnh phong Huyền thú con non. So với Thiên Sư cao hơn một cấp... Thiên Sư của ta chỉ là bát phẩm trung giai...”

“Là cao hai cấp!” Vân Dương hít sâu một cái, hừ hừ, nói: “Bát phẩm trung giai, bát phẩm cao giai, bát phẩm đỉnh phong. Cao hai hơn tiểu giai vị, vậy mà ngươi còn dám chiến đấu... Sao mấy tên kia không có đánh chết ngươi!”

“Cho nên ta mới thua nha...” Đông Thiên Lãnh khóc hề hề nói: “Lão đại ngươi nhìn ta bị bọn hắn đánh thành...”

“Chuyện này ta thật không thể giúp.” Vân Dương lắc đầu: “Cao hơn hai tiểu giai vị, áp chế phẩm chất liền có thể đè chết ngươi. Nếu người ta một mực dùng Ngân Vĩ Hồng đến đấu cùng ngươi, dù đấu lại một trăm lần, ngươi cũng thua một trăm lần.”

“Nhưng Ngân Vĩ Hồng nhỏ tuổi hơn so với Thiên Sư a.” Đông Thiên Lãnh vội vàng nói: “Nó mới ba năm lẻ năm tháng, Song Đầu Thiên Sư đã 6 tuổi! Vẫn có thể một trận chiến đó a...”

Vân Dương thờ dài, trên lý luận mà nói, là có thể một trận chiến.

Nhưng áp vào trong hiện thực, tất thua không thể nghi ngờ.

Trừ phi... Đem đầu Song Đầu Thiên Sư này để cho hắn dạy dỗ...

Chuyện này, đúng là hắn có thể giúp được!

“Đông Thiên Lãnh...” Vân Dương tự lẩm bầm, rốt cục chau mày, nói: “Như vậy đi, chỉ cần ngươi có thể nói cho ta một tin tức, ta sẽ giúp ngươi một lần!”

“Ca, ngài nói!” Đông Thiên Lãnh mừng rỡ, nhảy lên một cái, hình thể mạnh mẽ nhanh nhẹn: “Tin tức gì đều được, coi như ngươi muốn tin tức cha ta... Ta...”

Vân Dương tức xạm mặt: “Dừng lại!”

“Ngươi đi theo ta.”

“Các ngươi chờ ở đây!” Đông Thiên Lãnh vút xuống một câu, hấp tấp chạy theo Vân Dương.

Hai tên hộ vệ hai mặt nhìn nhau.

Như thế nào họ đều cảm thấy công tử nhà mình trúng tà...

Vấn đề này, khuya ngày hôm trước hai người đã từng vô cùng khiêm tốn hỏi công tử nhà mình: “Vì sao ngài lại khiêm tốn đối với tên Vân Dương này?”

Nhớ tới lúc ấy công tử trả lời, trong lòng hai người có một loại cảm giác giẫm phải phân chó.

“Nguyên nhân có rất nhiều, thứ nhất, ta nhìn Vân lão đại thuận mắt. Thứ hai, việc hấn làm, nếu đặt ta trong hoàn cảnh đó, ta không dám làm. Thứ ba, ta nhìn hấn thuận mắt, thứ tư, ta nhìn hấn thuận mắt...”

Trong lòng hai người triệt để im lặng.

Thuận mắt!

Lão tử nhìn mấy nữ đều rất thuận mắt! Đây là cái lý do quý gì.

...

Trong phòng.

“Đông Thiên Lãnh.” Vân Dương nói: “Ta rất tò mò đối với bang phái thần bí nhất trong giang hồ.”

“Bang phái thần bí nhất?” Đông Thiên Lãnh buồn bực nói: “Sâm La đình?”

“Không phải.” Vân Dương nói: “Ngoài Sâm La đình ra, còn có bang phái thần bí hơn.”

“Hết rồi!” Đông Thiên Lãnh khẳng định nói.

“Không có?” Vân Dương nhú mày: “Ngươi xác định?”

“Đích thật là hết rồi!” Đông Thiên Lãnh nghiêm túc gật đầu.

Vân Dương trầm ngâm một chút, nói: “Vậy, Tứ Quý lâu đâu?”

Sắc mặt Đông Thiên Lãnh thay đổi.

“Im lặng!” Đông Thiên Lãnh cơ hồ muốn nhào lên che miệng Vân Dương: “Đại ca, lão đại, ngươi thật đúng là muốn hại chết người... Sao ngươi có thể biết Tứ Quý lâu?”

Vân Dương ánh mắt sáng lên: “Ngươi biết?”

“Ta không biết.” Đông Thiên Lãnh nghe rằng trợn mắt: “Ta khuyên ngươi đừng nên tìm hiểu. Chuyện này, thật sẽ chết người.”

Vân Dương buông buông tay: “Vậy không có biện pháp, ngươi đi bị người đánh chết đi. Ta không giúp được ngươi.”

“Cái này...” Đông Thiên Lãnh xoắn xuýt.

Vân Dương không lưu luyến chút nào, mở cửa đi ra ngoài.

“Đừng đại ca...” Đông Thiên Lãnh kéo hấn lại.

Một bước Vân Dương đã bước ra cửa phòng: “Đi thôi, hôm nay ta còn có việc...”

“Thật sự ta biết không nhiều a...” Đông Thiên Lãnh cơ hồ muốn khóc.

“Ta không muốn nghe ngươi nói a...” Vân Dương kỳ quái nhìn hấn: “Ta thật sự có việc. Rất gấp!”

Đông Thiên Lãnh bất đắc dĩ: “Ta đem những gì ta biết toàn bộ nói cho ngươi. Nhưng ta muốn biết, ngươi hoit thăm Tứ Quý lâu làm cái gì?”

“Ta có việc bận, không hoit thăm nữa.” Vân Dương dùng sức khẽ giẫy dụa.

“Đừng đừng đừng...” Đông Thiên Lãnh triệt để sốt ruột, nhìn thái độ lạnh nhạt cự tuyệt của Vân Dương, thề thề nói: “Đại ca, ta không hoit, ta nói toàn bộ cho ngươi, vậy được rồi chứ?”

“Ta không hoit. Ta không muốn nghe.” Vân Dương trợn mắt một cái, kiên quyết muốn đi.

“Đừng... Đại ca...”

Mất thấy ngăn không được, phũ phũ một tiếng, Đông Thiên Lãnh lại quỳ xuống, bộ mặt khổ cực: “Đại ca, cầu ngươi hoit ta đi a...”

Bộp một tiếng, Đông Thiên Lãnh tự vả miệng một cái vang dội, lệ rơi đầy mặt: “Miệng ta tiện, miệng ta tiện a.”

...

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tin tức, thuần sư, xuất chiến

“Tứ Quý lâu, là một trong những tổ chức thần bí nhất giang hồ. Nhưng, nó lại không hoàn toàn thuộc về giang hồ.” Đông Thiên Lãnh nói: “Tổng bộ Tứ Quý lâu ở đâu ai cũng không biết, nhưng, dù là là giang hồ, hay các quốc gia triều đình, thậm chí danh môn đại phái, hoặc bát đại gia tộc, thậm chí... Ân thế gia tộc, nói không chừng đều có lực lượng Tứ Quý lâu tồn tại, hơn nữa địa vị tuyệt không thấp!”

Đông Thiên Lãnh mới nói một đoạn mở đầu, liền khiến Vân Dương có cảm giác rợn cả tóc gáy.

“Nhưng xưa nay Tứ Quý lâu chưa từng công khai. Mức độ làm việc khiêm tốn có thể nói đến cực điểm! Cho nên, trên đời này cực ít người biết tồn tại của tổ chức Tứ Quý lâu này.”

“Tổ chức này, nếu nói là bang phái, chẳng bằng nói là tông giáo.” Đông Thiên Lãnh thấp giọng: “Riêng Xuân Hạ Thu Đông tứ đại gia tộc chúng ta, ta cảm giác, trong mỗi một gia tộc, đều tồn tại lực lượng của Tứ Quý lâu!”

“Người có thể thấy, danh tự bốn gia tộc của chúng ta, chính là bốn mùa trong năm.” Đông Thiên Lãnh nói.

Vân Dương nhếch nhếch miệng: “Thần bí như vậy? Mấy ngày trước ta có nghe người ta nói đến, ta còn tưởng rằng mọi người đều biết đâu.”

“Mọi người đều biết?” Đông Thiên Lãnh hừ hừ, nói: “Đây chính là Tứ Quý lâu! Từ thời thiên cổ của Thiên Huyền đại lục đến đây, đều là bang phái cực kỳ thần bí. Truyền thuyết năm đó Lăng Tiêu Túy cùng Tứ Quý lâu nảy lên xung đột, song phương dây dưa ròng rã hơn trăm năm, Lăng Tiêu Túy cũng không lời ra nền tảng của Tứ Quý lâu được, ngược lại lặng yên trôi qua...”

“Mà Tứ Quý lâu cũng không muốn trêu chọc cao thủ tuyệt thế như Lăng Tiêu Túy, nếu Lăng Tiêu Túy chịu nhượng bộ, Tứ Quý lâu cũng sẽ không muốn thêm nhiều thương vong, dù sao, luận võ lực cá nhân, không có ai là đối thủ của Lăng Tiêu Túy.”

Đông Thiên Lãnh thở dài: “Tứ Quý lâu... Quá lớn!”

Vân Dương nhíu nhíu mày nói: “Vậy người có biết, lâu chủ Tứ Quý lâu là ai a?”

“Niên tiên sinh a!” Đông Thiên Lãnh thốt ra: “Điểm này, tất cả những người biết Tứ Quý lâu đều biết.”

“Niên tiên sinh là ai?” Vân Dương theo sát lấy hỏi.

“Cái này... Toàn bộ Thiên Huyền đại lục, ngoại trừ chính bản thân Niên tiên sinh ra, không có bất luận kẻ nào, có thể trả lời vấn đề này cho người.” Đông Thiên Lãnh cười khổ.

“Còn gì nữa không?”

“Ta chỉ biết như vậy.”

“Người chỉ biết một chút vậy?” Vân Dương trừng lớn hai mắt: “Thế mà còn làm như là tuyệt thế bí mật? Mấy điểm này, người nào không biết?”

Đông Thiên Lãnh kêu oan uống: “Lão đại! Những gì ta nói đã là tuyệt thế bí mật a! Tứ Quý lâu có quy định, phạm là có người bại lộ thân phận của mình, như vậy, chỉ có một con đường chết! Dịch nhân không giết người, chính Tứ Quý lâu cũng sẽ không tha!”

“Trong giang hồ trước trước sau sau rất ít người lộ ra thân phận Tứ Quý lâu, cơ bản đều là mấy tên đầu tháng, nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ đã từ vong! Ngay cả thi thể, cũng bị người ta tra xét trăm ngàn lần!”

“Quân chủ các quốc gia, ai không muốn diệt trừ Tứ Quý lâu?” Đông Thiên Lãnh phì cười: “Nhưng người nào có thể tìm được bọn hắn?”

“Còn có gì nữa không?” Vân Dương không hứng thú mà hỏi.

“Không có... Ách, còn có... Một tổ chức tên Thiên Ván. Thiên Ván cũng giống như Tứ Quý lâu, đều là truyền thuyết trên thế gian, nếu trên đời này thực sự có tin tức về Tứ Quý lâu, e rằng chỉ có Thiên Ván mới có.” Đông Thiên Lãnh nói: “Truyền thuyết... Từng có người, tìm được Thiên Ván. Muốn mua tin tức Tứ Quý lâu.”

“Thiên Ván?”

“Đúng, Thiên Vấn.”

“Chuyện đó như thế nào?”

“Thiên Vấn khai ra giá tiền bao gồm 10 vạn huyền tinh, bảy đại kỳ hoa, tam đại độc thảo, Ngũ Hành Linh Thủy.” Đông Thiên Lãnh nói: “Đây chính là, đại giới để biết tin tức Tứ Quý lâu.”

Vân Dương khẽ tròn mắt.

Quả thực là... Rao giá trên trời.

Chỉ điều kiện bắt đầu 10 vạn huyền tinh, cũng đã là số lượng khiến một vị đỉnh phong võ giả sau khi nghe liền tuyệt vọng, huống chi, còn có bảy đại kỳ hoa, tam đại độc thảo, Ngũ Hành Linh Thủy!

Mỗi một kiện, đều là đồ vật trong truyền thuyết. Mỗi một cái, đều giá trị liên thành, không cách nào định giá!

“Nhưng, tất cả cao cấp võ giả trên đời này đều biết, chỉ cần Thiên Vấn định ra giá cả, như vậy, họ nhất định biết rõ về tin tức đó!” Đông Thiên Lãnh nói.

“Có điều với giá tiền này, không một ai có thể giao nổi!”

Vân Dương thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng 50 năm gần đây, Thiên Vấn cũng cơ hồ biến mất.”

“Thiên Vấn, được xưng không gì không biết. Ngay cả nếu việc mà Thương Thiên không biết, chỉ cần hỏi hắn, liền có thể có được đáp án!” Vân Dương thì thầm nói ra: “Thiên Vấn, mới là tổ chức thần bí đệ nhất thế gian a.”

“Thiên Vấn, chỉ có một người.”

Đông Thiên Lãnh nói: “Chỉ có một người!”

Một người!

Vân Dương có một loại cảm giác hoang đường không thể tưởng tượng.

“Hiện tại, những gì ta biết, đã hoàn toàn nói hết.”

“Một vấn đề cuối cùng. Tứ Quý lâu đã điều thấp như vậy, từ trước tới giờ chưa hề dương danh lập vạn, như vậy, ý nghĩa sự tồn tại của bọn họ là cái gì?” Vân Dương hỏi: “Hoặc nói, đến tột cùng bọn hắn muốn làm gì?”

“Điểm này, thật không biết. Nhưng ta tin tưởng, trên thế giới này, chỉ sợ ngoại trừ vị Niên tiên sinh thần bí kia, không có ai có thể cho người đáp án. Nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng, Tứ Quý lâu tất nhiên là có mục đích. Hơn nữa mục đích này cực kỳ đáng sợ. Việc hiện tại có thể làm chính là... Chờ đợi. Chờ bọn hắn chân chính bại lộ ra mới có thể biết.”

“Chờ đợi...” Vân Dương hừ một tiếng, phi thường khó chịu.

Đông Thiên Lãnh trong chớp lát khôi phục thần sắc a dua nịnh hót: “Lão đại... Lão đại... Giúp ta thắng a...”

“Người đã nói cho ta biết...” Vân Dương hừ hừ: “Mặc dù tất cả đều là tin tức vô dụng, nhưng ta sẽ không nghe không công... Tính người tiểu tử nhát được tiện nghi, hừ hừ.”

“Hắc hắc... Đúng, đúng, lão đại khoan hồng độ lượng, ý chí như biển cả, trí tuệ cao ngất...” Đông Thiên Lãnh cười hắc hắc nói: “Vây... Chúng ta nên làm như thế nào âm chết bọn hắn?”

“Âm chết bọn hắn? Rất dễ dàng a!” Vân Dương nói: “Để cho Song Đầu Thiên Sư của người đi chiến đấu, liền thắng.”

Đông Thiên Lãnh lập tức sụp đổ.

Không phải đã chiến đấu rồi a? Tiếp tục đi chiến đấu, không phải là tìm tai vạ sao?

“Đưa Song Đầu Thiên Sư của người gọi đến đây, ta giúp người huấn luyện một chút.” Vân Dương mỉm cười nói: “Huyền thú, cũng không phải là chỉ có bản năng chém giết, bọn chúng, kỳ thật cũng cần học tập...”

Đông Thiên Lãnh kinh ngạc nhìn Vân Dương, trong đầu có chút mơ hồ.

Hắn... Muốn thu Song Đầu Thiên Sư làm đồ đệ?

Ta ta ta... Ta làm sao có chút mê hoặc?

Vân Dương liền bắt đầu giảng dạy trước mặt Đông Thiên Lãnh.

Đem Song Đầu Thiên Sư kêu đến, bắt đầu đánh một bộ quyền, để Song Đầu Thiên Sư học tập chính hần đánh quyền.

Khuôn mặt Đông Thiên Lãnh không ngừng run rẩy, hai vị hộ vệ bên cạnh cũng nhìn như gặp phải quỷ.

Đây chính là hỗ trợ vị đại gia này nói đến?

Song Đầu Thiên Sư hiển nhiên cũng như nằm mộng, nếu như nó biết nói chuyện, khẳng định liền cả lăm Đánh đánh đánh... Đánh quyền? Ngươi để cho một đầu sư tử như ta... Học đánh quyền của nhân loại?

Mặc dù ta là bát phẩm Huyền thú, mặc dù ta rất thông minh, nhưng ta...

“Đồ đàn!” Vân Dương không lưu tình chút quát lớn: “Phải nắm nắm đầm như vậy mới đúng.”

Nói rồi làm mẫu.

Song Đầu Thiên Sư:

Móng của Sư tử có thể giống tay người a? Như vậy nắm đầm thế nào?

“Thế này!” Vân Dương đi qua, bắt lấy móng trái phía trước Song Đầu Thiên Sư, lấy tay đẩy ra, sau đó khép lại cho nó: “Minh bạch chưa?”

Đông Thiên Lãnh cùng hộ vệ tập thể sụp đổ.

Bốn con mắt Song Đầu Thiên Sư bỗng nhiên sáng lên, tràn ngập hưng phấn giờ thẳng lên trời hét dài: “Tê ngao...”

Ngay lúc này, một cỗ sinh mệnh nguyên lực tinh thuần không cách nào tưởng tượng rót vào thân thể Song Đầu Thiên Sư, hiệu quả rõ ràng đến... Song Đầu Thiên Sư lập tức cũng cảm giác, chân trước của nó, lập tức trở nên cường tráng, tràn đầy lực lượng, tiềm lực!

Nếu lực lượng như vậy có thể nhiều hơn một chút mà nói, chính nó thậm chí có thể tiến giai!

“Kêu cái gì!” Vân Dương một chương đánh vào đầu Song Đầu Thiên Sư, một cỗ lực lượng, lần nữa đi vào.

Song Đầu Thiên Sư hưng phấn vẫy vẫy cái đuôi như chó con: “Tê ngao... Tê ngao... Tê ngao...”

Vừa kêu một tiếng.

“Còn gọi!”

Vân Dương một chương, lại một chương, lại một chương...

Càng bị đánh, Song Đầu Thiên Sư càng hưng phấn, càng tâm hoa nộ phóng, càng...

“Hiện tại ra hữu quyền! Như thế!”

“Không đúng! Thằng ngu này, Như thế này!”

Lại một cỗ...

“Tiếp đó huấn luyện thời pháp, đá thẳng, đập ngang, đá vòng cầu, đá móc, đá hậu... Ai nha, sai, sai hết cả rồi...”

“Thật ngu!”

“Ta đến uốn nắn...”

“Tê ngao... Tê ngao tê ngao...”

Đông Thiên Lãnh cùng hai tên hộ vệ nhìn trần trối, mắt đều muốn rớt xuống.

Cái này mẹ nó... Cả đời lần đầu gặp a.

Một con Song Đầu Sư Tử, đột nhiên đứng thẳng người, móng trước oanh một tiếng đánh ra một... Quyền?

Đứng thẳng người, vọt giữa lên không trung, xoay người một cái, đuôi phải hung mãnh co lại rồi bật sang ngang... Đạp..

“Ta... Ta điên rồi...” Đông Thiên Lãnh một tay che mặt, cúi đầu xuống, hẳn không có gì để nói.

Gia hỏa này, thế mà thành công? Nhưng... Song Đầu Thiên Sư bị cái gì nhập a? Nghe lời của hắn như vậy? Bị hắn một chưởng lại một chưởng đánh cho lao đảo lại lao đảo, nhưng vẫn hưng phấn rúc vào người hắn...

“Chẳng lẽ ta điên... Ta nuôi sư tử cũng đi theo tiện...?” Đông Thiên Lãnh cảm giác ngoại trừ lời giải thích này bên ngoài, không còn có khác khả năng...

Người rõ ràng là một đầu sư tử, Song Đầu Thiên Sư, trời sinh thông hiểu Âm Dương Thủy Hỏa chi lực, thiên phú bản năng của người đầu?

Coi như không được, người còn có thể cắn người a? Hai cái miệng dùng để làm gì?

Thế mà lại bắt đầu đấm quyền...

Phượng Mặc Phi cùng Lão Mai cũng đang nhìn, gân cơ toàn thân căng cứng.

Hiện tại Phượng Mặc Phi, bộ dạng nho nhã tuấn tú, hoàn toàn là một thư sinh trung niên yếu đuối trời gà không chặt. Mà thực tế tu vi của hắn cũng còn lâu mới khôi phục.

Ba người Đông Thiên Lãnh chỉ nhìn thoáng qua rồi không dám nhìn nữa.

Ngược lại hai vị Đông gia hộ vệ, nghi ngờ dò xét Lão Mai, ần ần cảm giác được mãnh liệt uy hiếp truyền tới từ trên người Lão.

“Vị Vân công tử này, bên người lại có quân gia như vậy...” Trong lòng hai tên hộ vệ đều đang nghĩ: Xem ra cũng không phải hạng người bình thường a.

Trước mắt bao người, Vân Dương hoàn thành cái tạo bước đầu đối với Song Đầu Thiên Sư. Sau đó, lại bắt đầu.

“Nhảy bật lộn vòng!”

“Đi bằng hai chân trước!”

“Hai chân trước ôm bóng, chân sau đứng thẳng di chuyển!”

“Đi, nhặt bóng da ta ném về.”

“Đến, nhìn thấy tay của ta rồi chứ? Nhảy qua tay ta đi.”

“Trong vòng một hơi thở, chạy đến đại môn rồi chạy trở về...”

...

Đông Thiên Lãnh hoàn toàn đờ đẫn.

Mẹ nó người đang thuần sư tử hay là thuần chó?

Đông Thiên Lãnh công tử thật sự chịu đựng không nổi, một bước đứng ra: “Lão đại người...”

“Tốt!”

Vân Dương vỗ tay một cái, gọi lại Song Đầu Thiên Sư đã mệt mỏi thở hồng hộc: “Mau gửi chiến thư đi, buổi tối hôm nay, để Song Đầu Thiên Sư nghênh chiến Ngân Vĩ Hồng! Cam đoan người thắng!”

“Dát!?”

Tròng mắt Đông Thiên Lãnh cơ hồ lồi ra ngoài.

Người dạy sư tử đánh quyền, lại sai cho nó chạy tới chạy lui giống như chó, liền... Liền có thể tham chiến?

“Cái này... Còn không được a?” Đông Thiên Lãnh sờ lên đầu của mình, cảm thụ vết sưng đau đớn còn chưa hết, vẻ mặt đau khổ nói: “Tối nay lại đánh... Chỉ sợ ta... Ta nửa năm cũng không khôi phục lại được...”

“Đêm nay lại đi đánh. Người có lòng tin hay không?” Vân Dương hỏi Song Đầu Thiên Sư.

“Tê ngoa!” Ý chí chiến đấu của Song Đầu Thiên Sư sục sôi, cuồng hống một tiếng!

“Đi, nói cho công tử nhà người, người tất thắng!” Vân Dương tay một chỉ.

Song Đầu Thiên Sư hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi đến trước mặt Đông Thiên Lãnh, nâng hai cái đầu to lên: “Gâu!”

Cái đuôi vẫy vẫy điên cuồng!

Đồng Thiên Lãnh khóc không ra nước mắt: “Ngươi ngươi ngươi... Ngươi thế mà đem Song Đầu Thiên Sư thuần thành chó...”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thắng thua, tìm người, kỳ quặc, tung tích

Ngay khi Vân Dương và Đồng Thiên Lãnh dạy dỗ Song Đầu Thiên Sư, một nơi khác cũng vô cùng náo nhiệt.

Kẻ Linh chấp tay, dương dương đắc ý nhìn sáu tỷ muội: “Mau gọi đại tỷ đi!”

Sáu thiếu nữ cả đám giống như con gà trống thất bại, tóc tai rối loạn ánh mắt vô thần.

Nhìn đáng vẻ cả đám như bị đá kích rất lớn!

Ngân Nguyệt Thiên Lang đáng vẻ vênh vao tự đắc, trên mặt đất đi tới đi lui.

Ở bên cạnh nó, chính sáu Huyền thú, từng con mặt ủ mày chau, ủ rũ.

“Linh muội muội, người thuần nó bằng cách nào vậy?” Trong chúng nữ, một thiếu nữ tuổi hơi lớn vẻ mặt đau khổ nói: “Làm sao để nó nghe lời như thế được?”

“Kêu muội muội cái gì?” Kẻ Linh hừ hừ: “Gọi đại tỷ! Chẳng lẽ các ngươi tính giết nợ sao? Trước kia ta thua, ta vẫn chấp nhận a.”

Sáu thiếu nữ bắt đầu than thở, nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của Kẻ Linh, trong lòng bọn chúng không ngừng oán thán: “Vốn chính là ngươi nhỏ nhất... Ngươi thua gọi tỷ tỷ cũng phải thôi, thế nhưng chúng ta đều lớn hơn ngươi... Thế nào gọi đây?”

“Nhanh! Mau gọi tỷ tỷ!”

Kẻ Linh oai phong lẫm liệt nói.

“Nhưng ngươi phải nói cho chúng ta biết, con Ngân Nguyệt Thiên Lang này ngươi thuần như thế nào?” Thiếu nữ tuổi tác hơi lớn cắn môi nói: “Trong này của chúng ta, cũng có ba đầu Ngân Nguyệt Thiên Lang, nhưng vô luận phương diện nào đi nữa cũng không bằng ngươi con của ngươi...”

“Đây rốt cuộc là tại sao?”

“Đúng vậy a, ta cũng không phải đi một vòng nhìn thấy rồi mua giống như ngươi, vả lại ta so với ngươi mua còn sớm hơn, con của ngươi trên lỗ tai có mấy điểm đen bị ta phát hiện nên mới không tuyển. Hơn nữa lúc ấy huyền thú của ngươi không bằng mấy con khác, nhưng ngươi mua mới mấy ngày thôi, mà các phương diện của nó đều đã siêu việt tất cả Ngân Nguyệt Thiên Lang rồi, Linh muội muội, ngươi nhất định có bí quyết!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, mau nói cho chúng ta biết đi.”

“Nói cho chúng ta biết, chúng ta liền gọi ngươi là tỷ tỷ.”

“Không nói cho chúng ta liền không gọi.”

“Hi hi, cứ làm như thế.”

Kẻ Linh hừ một tiếng, hất cằm lên: “Dựa theo đồ ước, các ngươi đã thua. Bí quyết... Ta tự nhiên có, nhưng, ta không thể nói cho các ngươi biết. Sang năm, ta còn muốn tiếp tục làm đại tỷ đây này... Nếu ta nói cho các ngươi biết rồi, thì sang năm ta làm sao thắng đây?”

“Chúng tỷ muội, cù lét nàg!”

Lập tức sáu thiếu nữ cùng nhau tiến lên.

“Ha ha... Tha mạng, ha ha... Các ngươi... Không gọi đại tỷ còn... A ha ha tha mạng a...”

Chúng nữ náo loạn một trận, cũng không thể bức được Kẻ Linh khai ra, không thể làm gì, đành phải để con bé ngông nghênh này ngồi ở vị trí đầu. Chúng nữ rất không cam lòng mà tiến lên thì lễ: “Đại tỷ!”

“Ngoan! Các muội muội miễn lễ.”

Con mắt Kế Linh đã cao hứng cong thành vành trăng khuyết luôn rồi.

Chúng nữ cuồng bĩu môi.

“Hôm qua chúng ta đã đi gặp Vân công tử gì đó rồi, rõ ràng đã đến đưa thiệp trước, để hắn ở nhà chờ đợi, vậy mà lúc tới lại không gặp ai.” Một thiếu nữ áo lam quệt miệng, nói: “Đúng là không biết trên dưới”.

“Đúng đấy, không phải chỉ là một công tử của Thiên Ngoại Vân Hầu thôi sao? Đã ngông cuồng như vậy! Hừ...”

“Trách không được Linh muội muội nổi giận, tên nam tử như vậy, căn bản không hiểu chuyện, không có lễ phép, không hiểu tôn trọng người khác...”

“Đúng, tên quân gia trong phủ đó cũng là một tên chết giẫm... Càng nghĩ càng giận mà.”

“Bất quá vị Vân công tử kia ngược lại cũng có một chút ưu điểm, chính là trong nhà không có nô bộc thị nữ, xem ra cũng coi như đáng tin cậy.”

“Thôi đi, đó là do nghèo mà thôi...”

Chúng nữ nói tới Vân Dương, đều là một bụng tức giận, mồm năm miệng mười thảo phạt. Những thiếu nữ này đều là hòn ngọc quý trên tay những đại gia tộc, làm sao chịu đựng qua đải ngộ đó chứ?

Vân Dương lần này, mặc dù cái gì cũng không làm, nhưng cũng đã chọc nhiều người tức giận.

Kế Linh nghe được tên Vân Dương, lại nhìn không được trở nên yên lặng. Hắn quả nhiên làm được. Hắn nói có thể tất thắng, quả nhiên, chính mình liền lấy ưu thế áp đảo mà thắng.

Mà còn là Ngân Nguyệt Thiên Lang của mình lúc đầu rõ ràng cũng không xuất chúng, điểm này bọn tỷ muội của nàng có thể nhìn ra được.

Nhưng rơi vào trong tay hắn, chỉ bất quá hơn một ngày thời gian mà thôi, liền giống như thoát thai hoán cốt...

Nhớ tới ước định với Vân Dương, Kế Linh trong lòng lại một mảnh xoắn xuýt.

Lúc đó ước định, thắng tính sau, thắng thì chia cho hắn một nửa, mà lại mặc cho hắn chọn trước. Mặt khác, chính mình còn thiếu hắn một tin tức... Không biết hắn là muốn tin tức gì...

Nhớ tới ngày đó Vân Dương quyết tuyệt đem chính mình đuổi ra ngoài, Kế Linh liền hận đến nghiến răng. Hận không thể đá hắn một cái, cũng hận tên hỗn đản không biết thương hoa tiếc ngọc!

Nhưng, tiền đặt cược này lại phải đưa cho hắn. Mà chính mình lại không đi không được, bởi vì, còn có một vấn đề, chính mình cần hỏi đáp. Cũng chính là tin tức kia..

Kế Linh xoắn xuýt đến cực điểm.

Nàng trầm mặt cau mày, lặng lẽ nghĩ đầy tâm sự, nhưng không có chú ý tới bọn tỷ muội ồn ào đã sớm đình chỉ, từng cái hai mắt nhìn nhau, lẫn nhau nháy mắt, an tĩnh chú ý thần sắc biến hóa trên mặt của Kế Linh...

Từng cái che miệng lên lên cười...

Xem ra, tiểu nha đầu có tâm sự? Chẳng lẽ là... Tư xuân?

“Ai...” Kế Linh thở một hơi thật dài.

Chỉ nghe thấy sáu người kẻ bên cũng học nàng thở dài: “Ai...”

Đều là thở dài, một tiếng vừa sâu vừa dài, tràn đầy xuân khuê ai oán chi ý.

Lập tức là một trận cười ha ha.

“Ngươi... Các ngươi...”

Kế Linh lấp ba lấp bắp chỉ về phía các nàng.

“Nha, chúng ta mới là người nên hỏi đại tỷ đang suy nghĩ gì đấy a? Làm sao mà mặt hồn như thế?”

“Đúng a, mới vừa rồi sắc mặt của đại tỷ, rất là tương niệm...”

“Cái gì tưởng niệm, rõ ràng là tư xuân, chỉ hận không được gả đi mà thôi!”

“Nói không chừng nghĩ tới nữ nhân a...”

“Cái rắm! Khăng định là muốn nam nhân.”

“Nói không chừng chính là vị Vân công tử kia...”

“Cái này nói không chừng là thật đó... Cô nhân có nói, nữ tử người có thể chân chính nhớ, vĩnh viễn không phải là người có thể làm cho nàng vui cười, mà là một người có thể làm cho nàng tức giận, có thể làm cho nàng rơi lệ... Lời ấy không giả a.”

“Đúng a đúng a. Đại tỷ xem ra là có ý trung nhân rồi à.”

“Là ai là ai? Đại tỷ mau nói đi ra, bọn tỷ muội chúng ta giúp người kiểm định một chút.”

“Đừng! Giữ cửa ải, giữ cửa ải!”

Chúng nữ một trận làm ầm ĩ.

Kế Linh lông mày dựng lên: “Nói hươu nói vượn cái gì đó? Ta chỉ là đang suy nghĩ một ít chuyện khác mà thôi... Ta chỉ là đang nghĩ tới đại ca của ta... Hắn rời nhà đã nhiều năm như vậy, một mực không có tin tức, không biết chuyện ra sao rồi nữa? Hơn một năm trước đó từng nghe nói, hắn từng xuất hiện tại Thiên Đường thành, gia tộc phải nhiều người như vậy tới tìm kiếm, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức... Ai...”

Nói xong lời cuối cùng, nàng lại thở dài thật sâu.

“Đừng vậy a, Kế đại ca cũng không biết đã chạy tới nơi nào nữa... Thật làm cho người khác thấy lo lắng...”

Thiếu nữ áo xanh kia cũng không nhịn được thở dài một tiếng, ánh mắt hiện lên vẻ tưởng niệm.

Lần này, chúng nữ cũng không có nói đùa nữa. Đại tỷ thích Kế đại ca, chuyện này bọn tỷ muội đều biết. Mấy năm trước, thời điểm Kế đại ca vừa mới mất tích, chúng nữ còn có gan trêu ghẹo một chút.

Nhưng, nhaoáng một cái nhiều năm như vậy cũng không có tin tức, đối với việc này không ai dám nói giỡn nữa.

Vốn cho rằng trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho, lại nghĩ không ra...

“Ai...” Chúng nữ đều là *tình chân ý thiết thở dài. *Thật Lòng.

“Lần này chúng ta cưỡng ép đem nơi thi đấu định tại Thiên Đường thành, không phải là vì tìm kiếm Kế đại ca hay sao?”

“Chúng ta mấy ngày nay chia ra hành động, chạy kiếm khắp nơi.”

“Đừng, cái gì thiên lao, hình ngục, nơi lưu vong... Tất cả cũng đã điều tra rồi.”

“Đúng, trong quân đội cũng tra một chút.”

“Thiên Đường bốn bề phương viên ba ngàn dặm, cũng nên điều tra một chút.”

“Đây là việc quan trọng nhất lúc này!”

“Phải đem người yêu của Lam tỷ tìm cho ra!”

“Hi hi ha ha...”

“Các người!”

Vị Lam tỷ kia sắc mặt đỏ hồng, làm bộ muốn đánh. Lập tức lại thăm thăm thở dài, lẩm bẩm nói: “Chỉ hy vọng hắn... Bình an vô sự liền tốt...”

Nói nói, hốc mắt liền đỏ lên.

Chúng nữ cũng trầm mặc lại. Cảm nhận được đại tỷ thật sự khắc cốt tương tư, mỗi một người đều trong lòng nặng nề.

...

Thời điểm Đông Thiên Lãnh ra đi, thần sắc rất lạ.

Thậm chí, là vị đại tỷ mới được bổ nhiệm này, đang nghĩ về Vân Dương tức muốn phát điên.

Nhưng cũng không dám mắng.

Trong mắt hắn, vị hoàn khổ này không chừng đã làm ra sự tình gì đó... Lại nói, khó gặp được một người nào làm mình vừa ý như thế...

“Nếu là thua, người thua bao nhiêu, ta giúp người trả gấp mười lần tiền đặt cược!” Vân Dương nhún mày: “Người không có một chút mạo hiểm cũng dám nói mình hoàn khổ... Chút tiền đồ này!”

“Thua người trả gấp mười lần tiền đánh bạc?” Đông Thiên Lãnh trừng to con mắt.

“Ân, không chỉ gấp mười lần, mà còn, người bị người ta đánh thành bộ dáng gì, ta sẽ cùng người một chỗ bị đánh thành bộ dáng đó.”

Vân Dương khinh thường nói: “Bất quá, chỉ bằng bộ quyền pháp cước pháp ta dạy cho hồ con, tuyệt đối không có khả năng thua!”

Đông Thiên Lãnh khòe miệng lại bắt đầu co quắp.

Người lại xách chuyện đó ra nói...

Bất quá, Đông Thiên Lãnh trong lập tức yên tâm.

Cái hắn muốn không phải là tiền đặt cược của Vân Dương, mà là sự tự tin này của hắn! Vân lão đại người ta còn tự tin như vậy, không lẽ mình không dám thử một phát?!

Dù có bị đánh chết, cũng không thể không có gan như thế a!

“Hoàn khổ không phải người như vậy.” Vân Dương lời nói thâm thúy vỗ vỗ bả vai Đông Thiên Lãnh: “Hoàn khổ, phải có một tinh thần không biết sợ.”

Kế bên, hai tên hộ vệ Đông gia như ngồi bàn chông.

Thiếu gia nhà ta đã đầy đủ tiêu chuẩn hoàn khổ rồi. Người còn muốn để hắn làm sao càng thêm “Không biết sợ” một chút? Lại “Không biết sợ” hơn nữa, đoán chừng gia viên điều bị hắn đốt luôn a... “Tốt! Làm đi!”

Đông Thiên Lãnh bị kích động, mặt mũi đỏ bừng: “Nếu như thắng, ta tối nay sẽ đem ba người bọn hắn trực tiếp đánh thành đầu heo! Không! So đầu heo còn đầu heo hơn!”

“Thua thì sao?”

“Thua... Cùng lắm thì bị đánh một trận, dù sao ta đã thành cái dạng này, bị đánh thêm một trận có gì không được chứ?” Đông Thiên Lãnh ra vẻ mặc kệ: “Dù sao cũng không thể làm xấu mặt...”

“Lần trước thua, bọn hắn dám cho ta mặc y phục nữ một năm... Nha! Rốt cục đã tới thời điểm lão tử nở mày nở mặt rồi!”

Vân Dương lúc này mới phát hiện, vị đông đại thiếu gia lần này, thế mà không phải mặc y phục nam...

Trong lòng bàn tay một trận nóng rực.

Một khối ngọc hiện ra trong tay, Vân Dương bất động thanh sắc đem khối ngọc này lại nhét vào túi, dung hợp trong máu thịt, trong chốc lát biến mất không thấy gì nữa. Hết thấy, đều tiến hành trong tay áo.

Đông Thiên Lãnh cuối cùng đã đi!

“Thắng, ta đến cùng lão đại ăn mừng!” “Thua, ta đến đánh người!”

Đông Thiên Lãnh lưu lại hai câu nói, cười to mà đi.

“Dám đánh ta...” Vân Dương hừ một tiếng: “Chỉ Song Đầu Thiên Sư cũng có thể găm chết người...”

Thần nhiên trở về phòng, vội vàng lấy ra ngọc thạch xem xét.

Chỉ thấy phía trên quả nhiên có tin tức đang không ngừng thoáng hiện.

“Phát hiện soái phủ vào ban đêm có tung tích của người áo đen, trước mắt tại... Thanh Vân phùng.”

Tin tức này, liên tục nháy vài chục lần, đủ hiểu độ khẩn cấp của nó.

Thanh Vân phùng.

Vân Dương biến sắc.

Lại là một cái địa phương mình không muốn đi, nhưng lần này, không đi không được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tâm Trung Thiên Hỏa Tảo Liệt Nguyên

Thanh Vân Phưởng!

Đại danh đỉnh đỉnh của Thiên Đường Thành từ trước đến nay!

Đây là một động tiêu tiền, cũng là thiên đường của tất cả nam nhân Thiên Đường Thành.

Ân, chính xác thì đây là một thanh lâu!

Nhưng cái thanh lâu này cùng những thanh lâu khác không giống nhau. Tại nơi này, tất cả nữ tử đều chỉ bán nghệ không bán thân. Mỗi một nữ tử, đều là kỳ nữ(2) băng thanh ngọc khiết hàng thật giá thật. Thông tục một điểm thì... con mẹ nó đều là xử nữ.

Một khi có bất kỳ một vị nữ tử nào cầu kết(3) cùng khách nhân, chỉ có hai con đường duy nhất có thể đi:

Thứ nhất, được vị khách nhân kia chuộc thân, rước vào gia môn.

Thứ hai, bị trục xuất khỏi Thanh Vân Phưởng.

Người cầm lái hiện tại của Thanh Vân Phưởng gọi là Vân Túy Nguyệt, một vị kỳ nữ chân chính.

Theo truyền thuyết kể lại, vào tám năm trước, thiên hạ đệ nhất cao thủ Lăng Tiêu Túy từng đi qua nơi này và có duyên chạm mặt cùng Vân Túy Nguyệt. Đôi bên vui vẻ tương đàm(4). Thậm chí, Lăng Tiêu Túy đã từng buông lời hứa hẹn:

"Lăng Tiêu nhất túy, Nguyệt hạ trường đàm;

Thùy cảm mạo phạm, đương ngã nhất kiếm!"(5)

Kẻ nào dám mạo phạm Vân Túy Nguyệt, nhất định phải ăn một kiếm của Lăng Tiêu Túy!

Dối mặt khắp thiên hạ, có mấy người có thể nhận được một kiếm của Lăng Tiêu Túy? Chỉ sợ, ngay cả vị Hoàng Đế bệ hạ kia cũng không dám!

Hơn nữa, tất cả mọi người đều biết, sau lưng Vân Túy Nguyệt còn có một thế lực vô cùng khủng bố duy trì.

Mỗi một khi Thanh Vân Phưởng xảy ra chuyện, thế lực này đều bày ra lực lượng khiến người người kinh tâm!

Có kẻ buông tiếng, Thanh Vân Phưởng chính là nơi an toàn nhất Thiên Đường Thành. Điều này rất nhanh được tất cả mọi người công nhận.

Bởi vì, không có bất cứ kẻ nào, dám gây chuyện tại Thanh Vân Phưởng!

...

Giờ phút này, Vân Túy Nguyệt mặc một thân hồng y(6), trong lúc nói cười tự nhiên, đem mùi tên ám vệ của quân đội đưa ra ngoài.

"Quân gia đi thông thả, nơi này của chúng ta cũng không có trọng phạm, cho nên các vị cũng không cần phải tiến đến lần nữa nha! Nơi này của chúng ta còn không chịu nổi đại quân xéo đầu..."

Vài tên ám vệ chỉ biết hai mặt nhìn nhau không biết làm sao.

Có biện pháp gì kia chứ?

Bọn hắn còn dám cường ép điều tra Thanh Vân Phưởng hay sao? Trừ phi là Lão Nguyên Soái tự mình đích thân tới, có lẽ còn có thể làm một phen. Những người khác... chỉ sợ tới một cái lại tính một cái cho đủ số. Điều cũng sẽ giống như bọn hắn, bị uyển chuyển mời ra ngoài.

Thế nhưng lần truy nã thích khách này đã sớm thất bại, khiến Lão nguyên soái nổi giận tựa lôi đình. Bây giờ lực soát cũng thất bại nữa thì... thật không biết lúc trở về sẽ phải gánh chịu một trận mưa to gió lớn cỡ nào nữa đây...

Khoát trên mình một thân hồng y như vẽ, Vân Túy Nguyệt lười biếng khẽ tựa vào một trong những trụ môn(7) ít ỏi của Thanh Vân Phưởng. Dáng vẻ lười

biếng nhưng lại tràn đầy tự nhiên, phong vận vô tình lộ ra rất dễ dàng khiến cho ngàn vạn người vì đó mà say lòng.

Trên gương mặt tuyệt sắc của nàng luôn đọng lại một nụ cười nhẹ nhàng yếu ớt, tựa hồ ngàn vạn năm trôi đi thì nụ cười kia vẫn sẽ không hề thay đổi.

Ánh mắt nàng hơi lưu chuyển, lướt về phía những người qua đường, làm ánh mắt của những người qua đường này không tự chủ đều trừng thẳng vào ánh mắt đầy quyền rũ đó.

Rất nhiều người đồng thời nhìn vào cặp mắt kia, thế nhưng không một ai phát hiện, sâu trong đôi mắt kia là cả một mảnh u oán không cách nào diễn tả bằng lời...

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi thật sâu, oan gia kia... Hơn một năm rồi không tới...

Hắn đi nơi nào rồi?

Chẳng lẽ, thật sự... Quên rồi hay sao?

...

Bên góc đường đối diện, Vân Dương một thân từ y(8), chấp tay đứng. Hắn đứng chỗ này đã được một hồi lâu, nhìn thấy có tới hai đội ám vệ, liên tiếp bị Vân Túy Nguyệt vãn đạm phong khinh(9) mời ra.

Ánh mắt Vân Dương tràn đầy phức tạp.

Thậm chí còn mang theo một tia áy náy.

Hắn không muốn đi tới, càng không muốn phải đối mặt cùng Vân Túy Nguyệt vào lúc này. Nhưng là... toàn bộ Ám vệ đã không công mà lui.

Bên cạnh hắn, Lão Mai đã đứng đó từ lúc nào, trong lòng lão lúc này cũng đang tự hỏi: "Không biết công tử nhà mình đứng trơ ra ở chỗ này làm cái gì nữa.."

Mất thấy Vân Túy Nguyệt sắp sửa quay người trở vào, Vân Dương thở hắt ra một cái rồi sai bước đi tới.

Tính Vân Dương là như thế, trước khi muốn làm cái gì đó thì hắn sẽ vắt óc suy nghĩ rất nhiều. Nếu như hắn không muốn làm hoặc không muốn đối mặt với chuyện gì đó, hắn sẽ lùi bước ngay cả trong suy nghĩ.

Nhưng một khi đã quyết định làm, hắn sẽ dùng khí thế một đi không trở lại để đối mặt! Ngoại trừ thành công, hắn sẽ không cân nhắc bất cứ vấn đề nào khác.

Vân Túy Nguyệt khe khẽ thở dài, đang muốn xoay người vào trong, đột nhiên nàng nhìn thấy đối diện bên kia đường, có một thiếu niên thân mặc từ y đang hướng về phía mình bước nhanh tới.

Diện mục của thiếu niên này dù là Vân Túy Nguyệt cũng không nhận được mà tán thưởng trong lòng: "Thật đúng là một thiếu niên phong lưu anh tuấn."

Vừa có chút nghĩ ngợi thì Vân Dương đã đứng trước mặt nàng, hắn cười cười bắt chuyện:

"Có phải Túy Nguyệt cô nương hay không?"

Vân Túy Nguyệt mềm mại cười cười:

"Công tử là...? Nhìn qua, cũng không thấy quen mặt nha!"

Vân Dương mỉm cười đáp:

"Đương nhiên không quen mặt, thế nhưng ta biết rõ nàng gọi Vân Túy Nguyệt. Hiện tại, ta có thể cho Vân cô nương biết thêm một tin tức, ta cũng họ Vân. Nói cách khác, chúng ta chính là người một nhà!"

Vân Dương tiếp tục cười nói, tiếng cười của hắn mang đầy lực tương tác:

"Bây giờ, cô nương đã thấy chúng ta quen hay chưa?"

Vân Túy Nguyệt che miệng cười lên nhẹ nhàng:

"Công tử đúng là khôi hài, không sai, bây giờ chúng ta đích thật không xem là người xa lạ"

Vân Dương nghe thế tranh thủ đưa ra lời mời:

"Ừm, nếu đã không xem như người xa lạ, vậy ta có thể vinh hạnh được mời Túy Nguyệt cô nương một bữa cơm hay không?"

Hắn tiếp tục đề nghị:

"Ngay tại Thanh Vân Phưởng này thì thế nào?"

Sóng mắt Vân Túy Nguyệt lưu chuyển vòng vo trên khuôn mặt Vân Dương:

"Công tử, đồ ăn của Thanh Vân Phưởng này cũng không hề rẻ nha!

Vân Dương nghe xong chỉ cười nhạt một tiếng:

"Coi như đất thế nào đi nữa thì dùng để mời Túy Nguyệt cô nương một buổi vẫn là đáng giá"

Vân Túy Nguyệt cười duyên một tiếng:

"Công tử thật là biết nói chuyện".

Rất nhanh nàng lại dùng ánh mắt mang theo chút ý vị thâm trường nhìn kỹ Vân Dương, lời nói xoay chuyển:

"Bất quá, nói thế nào thì nô gia cũng không tin, công tử vào Thanh Vân Phưởng cũng chỉ để mời Túy Nguyệt ăn một bữa! Nói không chừng... Công tử tại Thanh Vân Phưởng của ta cũng có tình nhân?"

Vân Dương băng quơ:

"Cô nương của Thanh Vân Phưởng đều đắt như vàng, trong khi đó bản công tử thật sự nghèo rớt mồng tơi, không kham nổi. Lần này, chỉ là mời Túy Nguyệt cô nương ăn một bữa cơm mà thôi, thuận tiện... có mấy vấn đề muốn cùng Túy Nguyệt cô nương nghiên cứu thảo luận. Hi vọng cô nương nể mặt."

Vân Túy Nguyệt cười lên khanh khách:

"Ừm, sớm biết công tử có mục đích mà đến. Bất quá, với dáng dấp anh tuấn của công tử... coi như là vì gương mặt này của công tử... nô gia hiện tại cũng là vừa vặn có thời gian."

"Công tử, mời!."

"Túy Nguyệt cô nương, mời!"

Vân Dương ung dung sánh vai cùng Vân Túy Nguyệt cùng một chỗ tiến vào Thanh Vân Phưởng.

Đứng phía sau, Lão Mai đã chấn kinh tới mức tròng mắt sắp sửa rơi ra.

Công tử nhà ta... Đúng là rất biết trêu chọc mỹ nữ nữa a... Khẩu tài như vậy, thủ đoạn bất chuyện này, thần thái thông dong tự nhiên này...

Lão thủ a!

Lão Mai cảm giác bản thân càng xem càng không hiểu vị công tử gia của mình này.

Hắn vốn không nên trêu chọc người trước mặt này, nhưng lại như xe nhẹ đường quen trêu chọc thành công không một chút trở ngại. Chẳng khác nào một khách làng chơi dày lão luyện, thế nhưng những lời nói cuối cùng của hắn lại đầy lạnh nhạt và không hiểu phong tình...

Lão Mai mơ mơ hồ hồ bước theo vào, chân thấp chân cao tựa như mất hồn mất vía. Trong đầu lão vẫn đang lẫn xoăn một vấn đề: "Chuyện này rốt cuộc là sao?"

Tầng cao nhất của Thanh Vân Phưởng.

Tầng cao nhất, chính là một lương đình. Vách tường bốn bề chỉ cao chừng nửa trượng. Từng cây cột nối liền với trần đình. Xung quanh là tầng tầng lưa lổ theo gió tung bay tứ phía.

Chỉ có hai người Vân Dương cùng Vân Túy Nguyệt đi lên. Thời điểm nghe được phân phó không cần đi lên cùng, Lão Mai ném tới một vẻ mặt ngăm ngăm: "Minh Bạch, minh bạch."

Vân Dương nhìn về mặt bị ối, điệu bộ nháy mắt kèm theo cái nhìn "Ta cái gì cũng đều minh bạch" kia của Lão Mai mà muốn đạp tới một cước: Ngươi minh bạch cái rắm!

"Túy Nguyệt cô nương thật biết hưởng thụ."

Vân Dương chấp tay nhìn quanh:

"Đứng trên vị trí cao vài chục trượng để quan sát Thiên Đường Thành quả nhiên là một phen tâm cảnh khác."

Nói nhẹ nhàng như thể không liên quan gì đến bản thân mình, thế nhưng trong lòng Vân Dương lại thoáng nặng nề chìm vào trong ký ức: Đây là lần thứ mấy ta đến tòa Từ Diệm Phong Các này rồi?

Vân Túy Nguyệt cười nhạt:

"Con người sống cả một đời, tần tần khổ khổ làm tất cả mọi việc, há không phải cũng chỉ vì để bản thân mình có thể trôi qua cuộc sống thoải mái hơn? Vân công tử nghĩ sao?"

Vân Dương đáp:

"Cô nương nói không sai! Đây cũng là suy nghĩ chung của phần lớn người! Bất quá, vẫn còn một số ít người không quá quan tâm đến những điều này."

Vân Túy Nguyệt thần nhiên:

"Ý nghĩ của phần lớn người đã đủ. Túy Nguyệt cũng không muốn làm một số ít người kia."

Vân Dương khẽ nói:

"Kỳ thật, Túy Nguyệt cô nương cũng đã nằm trong số ít người này."

Trong mắt Vân Túy Nguyệt chợt lóe lên một vệt dị sắc:

"Công tử quá khen nô gia rồi."

Tiếp đó, nâng bình trà đã sớm pha xong, chậm rãi châm trà vào chén, ôn nhu lên tiếng:

"Mời công tử dùng trà, mặc kệ là có chuyện gì, trước tiên uống xong ấm trà này đã rồi lại nói, có được hay không?"

Ngữ khí của nàng, tựa hồ vĩnh viễn đều là không nóng không vội. Mỗi một âm tiết phát ra đều mang theo vô tận ôn nhu. Không phải là nàng cố ý dùng ngữ khí như thế để nói chuyện, mà nó vốn đã như thế rồi, tự nhiên thiên thành.

Vân Dương nâng chén trà lên đáp:

"Cô nương nói phải."

Tiếp đó, hai mắt ngưng chú(10) vào nước trà màu hổ phách, khẽ ngâm nga:

"Vạn trượng hồng trần tam bôi tửu, thiên thu bá nghiệp nhất hồ trà." (11)

"Bất kể là sự tình gì, đợi uống xong chén trà này, ổn định lại tinh thần lại nói sau. Trong lúc này, có dư thừa thời gian để suy tính, sẽ càng thêm ung dung không ít."

Vân Túy Nguyệt bật cười:

"Chẳng lẽ, sự tình mà Vân công tử muốn cùng Túy Nguyệt đàm sẽ không phải là việc ung dung hay sao?"

Vân Dương nặng nề đáp:

"Không sai."

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt có chút biến đổi, lập tức khôi phục vẻ nói cười tự nhiên:

"Mời công tử dùng trà."

"Mời cô nương dùng trà."

Vân Dương nuốt xuống nước trà trong chén một cách chậm rãi, chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm, thuận theo yết hầu mà xuống, chảy qua lục phủ ngũ tạng, lục phủ ngũ tạng phảng phất như theo đó mà ấm lên. Hắn nhẹ giọng khen:

"Trà đạo của Túy Nguyệt cô nương đúng là ngày càng tinh thông!"

Vân Túy Nguyệt nhẹ nhàng nghiêng mắt trông nhìn Vân Dương, nàng khe khẽ cười:

"Mặc dù chỉ mới gặp công tử lần đầu, nhưng chẳng hiểu vì sao... từ trên người công tử, ta lại cảm nhận được một tia hơi thở quen thuộc? Chuyện này rất là kỳ quái nha!"

Sâu trong đáy mắt Vân Dương bỗng nhiên có chút co rút, bề ngoài hắn vẫn bất động thần sắc cười nói:

"Điều này chứng tỏ ta cùng Túy Nguyệt cô nương có chút duyên phận."

Vân Túy Nguyệt che miệng cười duyên:

"Công tử thật là xấu."

Sau đó cuối đầu tiếp tục pha trà, bất quá trong mắt nàng lúc này đã tràn đầy ý lạnh. Nàng dùng giọng điệu không điểm xia nói ra:

"Công tử có thể bắt đầu được rồi, lần này đến tìm Túy Nguyệt, không biết là bởi vì sự tình không ung dung gì?"

Vân Dương gật gật đầu nói:

"Thật sự là không biết làm sao để mở miệng, bởi vì... tại nơi này của cô nương, hiện đang có một tên đào phạm lẫn vào... Hơn nữa, thân phận của đào phạm này lại vô cùng trọng yếu. Một khi để hắn trốn thoát... Về sau tất để lại vô cùng hậu hoạn..."

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt triệt để lạnh xuống. Nàng ngồi thẳng người, giọng thản nhiên:

"Công tử hẳn là minh bạch quy củ của Thanh Vân Phường."

Vân Dương cười khò:

"Chính là bởi vì minh bạch, cho nên ta mới cảm thấy không thể nào ung dung."

Vân Túy Nguyệt lạnh lùng nói:

"Công tử xin cứ tự nhiên, Túy Nguyệt đột nhiên cảm thấy thân thể có chút khó chịu, không thể bồi lâu cùng công tử."

Nói xong, nàng trực tiếp đứng dậy, xoay người rồi đi không một chút lưu luyến.

Vân Dương vẫn ngồi bất động tại chỗ, nhìn xem Vân Túy Nguyệt đã bước tới ngay lối ra, hai mắt hắn lóe lên từng trận phức tạp khó hiểu, nhẹ nhàng lên tiếng:

"Cô nương, trong lòng có hỏa nha."

Một chân vừa nhấc qua khỏi ngưỡng cửa của Vân Túy Nguyệt đột ngột dừng lại giữa không trung. Thân thể mềm mại của nàng giờ khắc này tựa hồ như trúng phải định thân chú. Hoàn toàn cứng nhắc bất động. Theo đó là giọng nói đầy run rẩy của nàng:

"Ngươi... Ngươi nói cái gì?"

Rồi lập tức, nàng quay phắt người lại, nhanh như gió xoáy phóng tới trước người Vân Dương, hai mắt sáng rực lên nhìn chằm chằm vào hắn.

Vân Dương nhắm hai mắt lại, đem nỗi thống khổ đang phiên giang đảo hải trong lòng kia toàn bộ đè xuống. Thanh âm khôi phục lại bình tĩnh như lúc đầu:

"Cô nương, hỏa rất tốt, hỏa có thể khiến con người ta cảm thấy ấm áp, có thể khiến con người ta thoát khỏi cảnh ăn lông ở lỗ, hơn thế, nó còn có thể đốt cháy sạch sẽ mọi dơ bẩn trong thiên hạ... Bất quá, nếu như hỏa này lưu lại trong lòng, chỉ sợ... sẽ đem bản thân chính mình hủy đi."

Thân thể mềm mại của Vân Túy Nguyệt run rẩy càng thêm lợi hại. Sắc mặt nàng càng thêm trắng bệch ra. Bỗng nhiên, nàng xông mạnh về phía trước, nắm chặt vạt áo trước ngực Vân Dương. Hai mắt nàng nhìn chòng chọc vào hai mắt hắn, thấp giọng cuồng hô:

"Ngươi.. Ngươi đến cùng là ai?"

Vân Dương ngây người bất động, rồi nói khẽ:

"Thủy Hòa Vô Tình, Hòa, có thể hủy diệt hết thảy. Trên thế giới này, cũng không có bất luận đồ vật gì thật sự không sợ lửa; Vương đồ bá nghiệp, vạn lý thâm lâm, vô biên thảo nguyên... Cũng có thể bị dã hỏa liệu nguyên hoàn toàn hủy diệt; Mà hỏa trong lòng một khi liệu nguyên... Mới thật sự là một phát không thể vãn hồi."

Thanh âm của Vân Dương vẫn trầm thấp, bên trong mang theo từng tia đau đớn khó tả:

"Hồng trần anh hào tuy thiên vạn, thiếp bất hồi đầu canh bất kiến;

Thâm khuê vô mộng tình sở hệ, tâm trung thiên hỏa tảo liệu nguyên."(12)

Tay phải đang nắm chặt vạt áo Vân Dương của Vân Túy Nguyệt đã nổi cả gân xanh lên, sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, vành mắt cũng chuyển sang đỏ bừng. Nàng cố gắng trấn định lại thân mình, nhưng dáng vẻ run rẩy cơ hồ đứng không vững kia của nàng, lại như đang chứng minh tâm tình nàng lúc này của nàng vô cùng không bình tĩnh.

Nàng cố gắng từng câu:

"Nói! Người là ai!"

"Người từ đâu mà biết được, bài thơ này là do ta viết!"

...

Chú:

(1) Tâm Trung Thiên Hóa Tảo Liệu Nguyên: Thiên hóa trong lòng đã sớm liệu nguyên: Xem chú (12).

(2) Kỳ nữ: chỉ những vị nữ tử bất phàm, không thua đáng mày râu.

(3) Cầu kết ở đây ý chỉ lên giường cùng khách nhân, đã mất tấm thân xử nữ.

(4) Tương đàm: trò chuyện, nói chuyện phiếm, tán gẫu.

(5)

- Lăng Tiêu nhất túy, Nguyệt hạ trường đàm:

Lăng Tiêu ý chỉ Lăng Tiêu Túy, chữ túy ở đây ý nói say rượu nhưng lại dùng "nhất túy" cộng với về dưới "Nguyệt hạ trường đàm" thì theo ta nghĩ chữ "Túy" này cũng là ngầm chỉ chữ "Túy" có chung trong tên của hai người (Lăng Tiêu Túy - Vân Túy Nguyệt) ngụ chỉ hai người tâm đầu ý hợp, hai mà như một. Chữ Nguyệt trong "Nguyệt hạ trường đàm" là chữ Nguyệt trong Nhật Nguyệt ý chỉ ánh trăng, đồng thời nó cũng là chữ Nguyệt trong tên của Vân Túy Nguyệt. Trường đàm là trò chuyện lâu dài.

Ý của nguyên câu đại khái là Lăng Tiêu Túy cùng Vân Túy Nguyệt tâm đầu ý hợp mà trò chuyện đối ẩm dài lâu dưới ánh trăng.

- Thù cảm mạo phạm, đương ngã nhất kiếm:

Ai dám mạo phạm, ăn ta một kiếm. Câu này chỉ là phụ trợ cho câu trên, ẩn dụ cũng không quá thâm sâu, nhìn vào là thấy ngay, đại khái là ai dám động vào Vân Túy Nguyệt thì trước tiên ăn của Lăng Tiêu Túy ta một kiếm.

(6) Hồng y: áo đỏ.

(7) Trụ môn: cột cửa.

(8) Tử y: áo tím

(9) Vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, ý chỉ thái độ hoặc phong cách nhẹ nhàng hời hợt, không tốn sức.

(10) Ngưng chú: nhìn chăm chú không chớp mắt.

(11) Vạn trượng hồng trần tam bôi tửu, thiên thu bá nghiệp nhất hồ trà: Hồng trần vạn trượng ba chén rượu, bá nghiệp ngàn năm một bình trà. Câu này có nghĩa khá rộng, khá thâm và sâu, ta cũng chả biết chú như thế nào. Thôi thì khỏi chú, các người tự tìm hiểu nhá.

(12)

- Hồng trần anh hào tuy thiên vạn, thiếp bắt hồi đầu canh bất kiến:

Anh hào trong chốn hồng trần mặc dù có đến ngàn vạn, thiếp không quay đầu nhìn nên không thấy được. Ý câu này chỉ người con gái si tình một người đàn ông, mặc kệ ngoài kia có bao nhiêu người tốt đẹp hơn đi nữa thì nàng cũng không thèm nhìn ngó dù chỉ một lần, trong mắt nàng chỉ có một người đàn ông duy nhất, người mà nàng yêu.

- Thâm khuê vô mộng tình sở hệ, tâm trung thiên hóa tảo liệu nguyên:

Sâu trong khuê phòng không có mộng tưởng tình cảm sớm có nơi để gửi gắm, lửa trong lòng sớm đã cháy tràn lan. Câu này ngụ ý, thân con gái thì ai mà chả ấp ủ mộng tưởng về bạch mã hoàng tử trong lòng mình, thế nhưng cô gái nhân vật trong câu này lại không có giấc mộng tựa như bao người khác, cũng không phải không có, mà là sớm đã có nơi để gửi gắm nên không cần phải mộng mơ nữa. Tình cảm trong lòng của nàng mãnh liệt tựa như lửa trời và đã sớm cháy lên tràn lan từ lúc nào.

Dịch: Hắc Ám Chi Địa (HồngĐế)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Si tâm, hạ độc, động thủ!

Hồng trần anh hào tuy thiên vạn,

Thiếp bất hồi đầu canh bất kiến

Thâm khuê vô mộng tình sở hệ,

Tâm trung thiên hóa tảo liệu nguyên.

(Thiên hạ hồng trần, anh hùng vô số.

Nhưng trong mắt ta, tất cả chỉ là hư vô!

Khuê phòng không mộng, chỉ vì tình của ta, đều đã thuộc về người.

Trong lòng, đều đã bị đoàn hóa liệu nguyên này thiêu đốt!)

Đây chính là ý bài thơ Vân Túy Nguyệt viết. Nhưng nàng lại tuyệt đối không ngờ rằng lại có thể nghe được trong miệng Vân Dương. Cái này lẽ ra không nên phát sinh!

Nghe Vân Túy Nguyệt tra hỏi, Vân Dương ung dung thờ dài một tiếng, nói: “Ta thật sự không thể nói cho ngươi, ta là ai.”

Vân Túy Nguyệt tựa như đã mất đi hồn phách, chậm rãi buông vạt áo Vân Dương ra, lui ra phía sau mấy bước, thất hồn lạc phách ngồi xuống, hai con mắt, sớm đã mất đi thần thái.

“Ngươi không thể nói cho ta biết ngươi là ai.” Vân Túy Nguyệt đem một tay đặt lên bàn, cắn răng, kiệt lực không chế thân thể đang không ngừng run rẩy của mình, nói: “Như vậy, ngươi có thể nói cho ta biết, người phái ngươi tới, người nói cho ngươi bài thơ này, ở đâu?”

“Ngươi hẳn đã rõ, điều này ta càng thêm không thể nói cho ngươi.” Vân Dương nhắm mắt lại. Chỉ cảm thấy trong lòng đau như đao cắt. Ta nói, ngươi sẽ chết.

“Hắn tên gọi là gì, ngươi dù sao cũng nên biết đi!” Vân Túy Nguyệt hung hăng nhìn hắn.

“Ta không biết.”

“Hắn đang ở Thiên Đường thành sao?”

“... Không biết.”

Vân Túy Nguyệt rốt cục bộc phát: “Vậy ngươi cũng nên nói cho ta biết, hắn hiện tại, sống hay chết?”

Vân Dương cắn răng thật chặt, thật lâu, gian nan nói ra: “Hắn để cho ta nói cho ngươi, quên hắn.”

“Quên hắn!”

Vân Túy Nguyệt cười thâm đứng lên: “Hắn chính là một tên vương bát đần! Đồ bỏ đi! Trái lương tâm! Không có trách nhiệm! Một tên phế vật!”

Vân Dương nhắm mắt lại, hít một hơi khí lạnh.

Vân Túy Nguyệt vẫn không ngừng tức giận mắng.

“Đùng!”

Vân Dương trừng điệp vỗ lên bàn một cái, trầm thấp quát: “Đủ rồi!”

Một cỗ khí thế ngập trời, bỗng nhiên bộc phát!

Thanh âm Vân Túy Nguyệt, dừng lại im bất. Hơi nghiêng, đột nhiên nở nụ cười tựa như như người điên: “Các ngươi đều không phải thứ tốt! Ha ha ha... Ngoại trừ bản lĩnh khi dễ nữ nhân của mình, bản lĩnh khác đều không dám gặp ngươi!”

Lòng ngực Vân Dương kịch liệt đập trùng, mấy loại lí do thoái thác ở trong lòng vòng vo hồi lâu, nói: “... Hắn ở đâu, ngươi nên biết.”

Vân Túy Nguyệt điên cuồng nổi giận hướng về phía Vân Dương gầm lên một tiếng: “Ta không tin!”

Vân Dương đang muốn nói gì đó, Vân Túy Nguyệt đã liên tục không ngừng gào thét hướng hấn: “Ta không tin, ta không tin, ta không tin!”

Hai mắt nàng đỏ bừng nhìn Vân Dương: “Ngươi nói cái gì, ta đều không tin.” Nàng tựa hồ là đang tự nhủ, lại tựa hồ lắm bả cầu nguyện với thiên địa, lại từng chữ nói ra: “Hắn là tuyệt đối sẽ không chết!”

Vân Dương trầm mặc.

Thật lâu, không đành lòng nói chuyện.

Vân Túy Nguyệt đột nhiên lại gần, cầu khẩn hỏi: “Hắn không chết... Đúng không? Đúng không? Không có chết, đúng không! Đúng không?”

Vân Dương nhìn ánh mắt nàng tràn đầy cầu khẩn, trong lòng một trận chua xót, một trận mềm lòng, quay đầu, nói khẽ: “Đúng, trong mắt của ta, hắn không chết.”

Hắn vĩnh viễn sống ở trong lòng ta.

Vân Túy Nguyệt nghe câu nói này, toàn thân lập tức cứng lại.

Rất rất lâu sau, mới đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, rồi bỗng nhiên lớn tiếng khóc. Tựa hồ tất cả lo lắng trong lòng, đều dưới câu nói này của Vân Dương, đột nhiên buông xuống.

Nàng khóc đến ai oán đến cực điểm.

Vân Dương ngồi đờ đẫn, không biết nói cái gì. Chỉ cảm thấy trong lồng ngực, từng đợt quặn đau.

“Hắn... Hắn hiện tại thế nào?” Vân Túy Nguyệt thút thít hỏi: “Còn... Còn tốt không?”

“Không có khả năng tốt...” Hắn đã nói ra hoang ngôn, nhất định phải dùng vô số hoang ngôn bù lại: “Trọng thương... Quá nặng đi... Hơn nữa, rất nguy hiểm... Hắn hiện tại, không có khả năng trở về...”

“Ta minh bạch!” Vân Túy Nguyệt dùng sức gật đầu: “Ta chờ hắn! Bao lâu, ta cũng chờ! Nhờ ngươi, truyền tin tức trở về cho hắn.”

“Không thể nào!” Vân Dương thống khổ lắc đầu: “Ta không truyền tin về được...”

“A, ta minh bạch, ta minh bạch.” Vân Túy Nguyệt vội vàng nói ra: “Đúng vậy, nếu đã đi ra, liền không thể truyền tin tức lại, địch nhân thật sự là đáng sợ... Đúng, không truyền tin tức trở về là tốt nhất, an toàn nhất.”

Vân Dương nhìn nữ tử si tâm này, chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt.

“Ngươi mới vừa nói, đào phạm?” Sau một hồi lâu, Vân Túy Nguyệt rút cục lau đi nước mắt, con mắt đã hoàn toàn sưng đỏ, cũng đã khôi phục một chút khí độ bình thường: “Đào phạm nào?”

“Là... Có khả năng...” Vân Dương lấy ánh mắt ra hiệu.

Ánh mắt Vân Túy Nguyệt lập tức trở nên nguy hiểm: “Có phải có quan hệ cùng với chuyện của hắn?”

Vân Dương im lặng gật đầu.

“Ta giúp ngươi!” Ánh mắt Vân Túy Nguyệt lập tức trở nên hung hăng, như là một đầu mãnh thú u lãnh khát máu trong đêm tối.

Vân Dương thở phào nhẹ nhõm.

“Bình thường, ta có thể đi tìm ngươi tâm sự?” Vân Túy Nguyệt mong đợi nhìn Vân Dương.

“Không được!” Vân Dương kiên quyết nói. “Quá nguy hiểm.”

“Ta minh bạch...” Vân Túy Nguyệt ủy khuất cúi đầu xuống, lại là rất khéo hiểu lòng người nói ra: “Từ khi hắn được tuyển vào, ta đã xác định rõ cuộc sống sau này, bởi vì khi hắn đi tham tuyển, là ta đi cùng hắn... Nhiều năm như vậy, bí mật này, từ đầu đến cuối ta vẫn giữ ở trong lòng ta.”

“Ngươi yên tâm.”

Vân Túy Nguyệt nghiêm túc nói.

Vân Dương trong lòng lại là đau xót.

Ngũ ca.

Người ra đi không lo không lắng, nhưng vị si tâm nữ tử này, lại nên làm cái gì? Ta mặc dù có thủ đoạn thông thiên, nhưng làm thế nào chữa được vết thương vô hạn trong lòng nữ tử si tình kia a?

...

Lý Trường Thu thần sắc an nhiên, ngồi trong một gian phòng Thanh Vân phùng. Đây là gian phòng của Thanh Sơn Tuyết đạo gần đây đang rất nổi tiếng tại Thanh Vân phùng.

Lý Trường Thu chính là khách quen của nơi này, sắc mặt hân hỉ hồng nhuận phơn phớt, bình yên ngồi, trước mặt một bàn Đàn Hương, khói trắng lượn lờ bay lên. Một bình trà thơm ngát, trên chiếc giường cách xa chừng ba trượng, bị một mảnh lụa mỏng bao phủ, từng sợi tiếng đàn, từ phía sau lụa mỏng truyền tới.

Xuyên thấu qua lụa mỏng, có thể nhìn thấy nữ tử dáng người yếu đuối, tóc dài như thác nước, một bộ áo trắng như tuyết băng thanh ngọc khiết, mảnh khảnh tay nhỏ, theo nhịp gảy trên từng dây đàn...

Phong nhả đến cực điểm.

Tiếng bước chân vang lên ở cửa ra vào, một đoàn hồng ảnh nhanh nhẹn tiến vào. Người còn chưa tiến đến, tiếng cười đã truyền vào: “Lý tiên sinh, vị muội muội này của ta đánh đàn như thế nào?”

Lý Trường Thu mỉm cười nói: “Thiên âm”

Vân Túy Nguyệt cười khanh khách đi đến, eo thanh mảnh, khiến cho người ta lo lắng bất cứ lúc nào cũng sẽ gãy mất, cười duyên nói: “Danh tiếng Lý tiên sinh thật sự rất lớn a... Gian phòng này của Tuyết Nhi, bình thường không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, coi như tỷ tỷ ta đây, có đôi khi, cũng không cho vào đâu...”

“Thật sao... Ha ha...” Lý Trường Thu bật cười lớn.

“Nguyệt tỷ... Lúc nào nhân gia không cho tỷ tiến vào...” Một âm thanh vừa vội vừa thẹn truyền ra từ sau màn che.

“Tuyết Nhi ngại quá...” Vân Túy Nguyệt nói: “Lý tiên sinh, nhà bếp mới làm chút thức ăn, nên ta mang đến cho tiên sinh nếm thử.”

“Ha ha, Lý nỗ thật là có phúc được ăn ngon.” Lý Trường Thu mỉm cười, đột nhiên khẽ giật mình: “Sao con mắt của Túy Nguyệt cô nương có chút sưng đỏ? Xảy ra chuyện gì a?”

Vân Túy Nguyệt thu lại nụ cười, thở dài nói ra: “Có chuyện, ai, trong nhà một vị tỷ muội gửi thư tới, mẫu thân nàng đột nhiên bệnh chết... Ai, ta cùng nàng khóc một hồi... Nàng còn có mẹ của mình, còn Vân Túy Nguyệt ta, ngay cả cha mẹ của mình là ai... Cũng không biết...”

Nói rồi, lại là chậc chậc khóc.

Lý Trường Thu thở dài một tiếng, nói: “Sinh lão bệnh tử, cuộc sống thăng trầm, khiến cho người ta luôn cảm thấy bất đắc dĩ. Túy Nguyệt cô nương bớt đau buồn.”

Vân Túy Nguyệt miễn cưỡng cười một tiếng, nói: “Phiền muộn không cách nào giải được... Ai! Nhìn ta, nói những lời mất hứng làm gì, đến, Lý tiên sinh, mời ngài nếm thử tay nghề Thanh Vân phùng ta như thế nào.”

Vung tay lên, một nha hoàn bưng một khay đồ ăn tinh xảo tiến đến, bên trong có bốn đĩa điểm tâm linh lung tiểu xảo. Một bầu rượu nhỏ xinh.

Quả nhiên là điểm tâm.

Trong mỗi một đĩa đồ ăn, tối đa cũng chỉ hai phần.

Bầu rượu kia, tối đa cũng chỉ được một chén rượu.

Tuyết Nhi trong rèm che miệng yêu kiều cười: “Nguyệt tỷ hôm nay thật hào phóng nha. Điểm tâm như vậy, ngay cả ta đều đã hơn mấy tháng không ăn được.”

Vân Túy Nguyệt cá giận nói: “Tiểu đề từ nhà người, mỗi lần làm điểm tâm đều không phải người ăn nhiều nhất? Còn không sợ béo phì!”

Tuyết Nhi trong rèm hờn dỗi đứng lên, Lý Trường Thu không khỏi vì thế cười lên, nói: “Quý tỷ muội tình cảm thật là tốt.”

Vân Túy Nguyệt thở dài: “Mọi người đều là người không nơi nương tựa, tự an ủi lẫn nhau...”

Lý Trường Thu cười ha ha, cầm lấy đĩa, nói: “Điểm tâm này thật không tồi, khiến ta mới xem đã chảy đầy nước miếng, đáng tiếc số lượng quá ít a.”

Vân Túy Nguyệt cười nói: “Số lượng nhiều... Đã không phải là điểm tâm, phải không Lý tiên sinh?”

“Có đạo lý! Có đạo lý!” Lý Trường Thu ha ha cười to, ăn một miếng. Vận công kiểm tra một cái, không phát hiện bất kỳ dị dạng. Cười híp mắt nói ra:

“Lời Nguyệt cô nương nói, luôn luôn có đạo lý.”

Vận đũa như gió, mỗi một đũa điểm tâm đều thử một miếng. Lại vận công xem xét, vẫn vô sự, lập tức thả lỏng toàn thân. Trong chốc lát một ngụm rượu lại một miếng đồ ăn, ăn đến sạch sẽ, cười nói: “Tay nghề như ông này... Coi như tiền hoàng cung cũng được a... Nguyệt cô nương, một chút như vậy ăn không đủ no, ngược lại càng cảm thấy đói bụng... Số đồ điểm tâm này cũng quá ít a. Thuần túy dụ dỗ ta a.”

Vân Túy Nguyệt vũ mị cười nói: “Nhân gia chính là muốn dụ dỗ người đâu, chỉ mong Lý tiên sinh đến nhiều hơn...”

“Ha ha! Hay lắm!” Lý Trường Thu cười ha ha, tâm tình thư sướng.

“Lý tiên sinh từ từ thưởng thức, Túy Nguyệt xin phép ra ngoài trước.” Vân Túy Nguyệt cười cười: “Nô gia ở chỗ này, chỉ thêm quấy rầy nhã hứng Lý tiên sinh...”

Lý Trường Thu cười ha ha, vội vàng giữ lại, nhưng Vân Túy Nguyệt đã cười duyên bước ra ngoài.

Tiếng đàn lượn lờ, Đàn Hương trầm trầm, trong lòng Lý Trường Thu từ từ cũng buông lỏng đề phòng, Thanh Vân phùng, quả nhiên là chỗ an toàn nhất, lời ấy không sai.

Nghĩ tới đây, Lý Trường Thu cầm lên bầu rượu cũ, lại uống hai chén rượu, thở dài: “Thống khoái.”

“Thống khoái?”

Một thanh âm mĩa mai nói ra: “Không biết Lý tiên sinh, có muốn càng thêm thống khoái một chút hay không?”

“Ài?” Lý Trường Thu bỗng nhiên đứng lên, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ngoài cửa, một đạo tử sắc thân ảnh như ẩn như hiện. Hai ánh mắt như tia chớp lạnh lẽo, khiến Lý Trường Thu cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Lý Trường Thu hừ lạnh một tiếng nói ra. “Muốn ở trước mặt Lý mỗ giả thần giả quỷ, đạo hạnh của ngươi còn kém chút!”

Nói xong câu đó, hần liền chuẩn bị động thủ.

Thân ảnh tử sắc kia đột nhiên đứng lại bất động, nói khẽ: “Lý Trường Thu, không sai, một cái nho nhỏ thọ rên, lại có thể có tiền vào Thanh Vân phùng, hơn nữa một tháng đi tới ba bốn lần... Đầu năm nay, rèn sắt quả nhiên có thể kiếm tiền a?”

Lý Trường Thu hừ một tiếng, âm thầm vận công, nói: “Kiếm được tiền hay không, không cần ngươi quan tâm. Ngươi bây giờ lo lắng nên là... Mạng nhỏ của ngươi a...”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên sắc mặt thảm biến!

Bởi vì, hần vừa mới vận công liền cảm thấy huyền khí điên cuồng dao động, nhưng ngay sau đó, lập tức biến mất vô tung vô ảnh!

Lý Trường Thu vội vàng vận khí lần nữa, nhưng lần này, vẫn có thể đưa huyền khí ra khỏi đan điền, nhưng lại nhanh chóng tiêu tán!

Thân ảnh tử sắc bên ngoài nhân nhật nói: “Lý Trường Thu, đừng uống phí sức lực, không có thời gian nữa canh giờ, ngươi không thể bài xuất độc ra ngoài cơ thể! Coi như cao thủ huyền khí thất trọng thiên trở lên, cũng phải mất ít nhất ba cái hô hấp, huống chi ngươi vẫn chưa tới thất trọng thiên!”

Thất trọng thiên?

Trong lòng Lý Trường Thu chợt vui mừng.

Ta từ trước đến nay hần luôn đối ngoại biểu hiện là lực trọng thiên, giấu dốt quả nhiên hữu dụng!

Không đến thất trọng thiên? Hừ, chờ qua ba cái hô hấp, ta liền cho ngươi đẹp mắt.

Lý Trường Thu đột nhiên giương một tay lên, vỗ vỗ hai cái!

“Àm!”

Một tiếng bạo hưởng, một đoàn sương mù nồng đậm đột nhiên bạo tán ra.

Ngay lập tức, khói đặc cuộn cuộn bao phủ cả phòng, đưa tay không thấy được năm ngón. Hơn nữa khói mù này, dường như không bị gió thổi ảnh hưởng, từ đầu đến cuối chỉ bao phủ một khối này.

...

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Nhẹ nhàng tóm cường địch!

Trong sương mù dày đặc, thanh âm mờ mờ của Lý Trường Thu vang lên.

“Nếu muốn giết ta, liền phóng ngựa tới đây.”

Vân Dương cười cười, nói: “Có Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này, ta dĩ nhiên là không dám bước vào, nhưng ngươi có dám ra đây sao?”

Trong thanh âm Vân Dương không chút nào che giấu như trút được gánh nặng.

Lý Trường Thu ần ần cảm thấy không ổn, nghiêm nghị nói: “Ngươi có ý gì?”

Vân Dương đứng tại cửa, thản nhiên nói: “Lý tiên sinh đại chiến cùng Âm Vệ phủ nguyên soái, lấy một địch trăm, quả nhiên anh dũng, bất quá, Lý tiên sinh dù sao cũng không có thông thiên chi lực, mà cao thủ phủ nguyên soái cũng không phải hạng người bình thường. Cho nên cuối cùng Lý tiên sinh vẫn là không địch lại.”

“Mà thủ đoạn cuối cùng Lý tiên sinh dùng để đào tẩu, chính là dùng Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này, đám cao thủ phủ nguyên soái xông vào không có người nào không bị Lý tiên sinh diệt sát... Sau đó chúng ta mới biết được, đây thủ đoạn cực ác độc của Lý tiên sinh, Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này một khi xuất hiện, trong vòng một khắc đồng hồ, tuyệt sẽ không tiêu tán.”

“Mà trong một khắc đồng hồ này, nếu có ai bước vào trong Thực Cốt Tiêu Hồn Yên, linh trí sẽ lập tức bị che đậy, linh hồn cũng sẽ bị Lý tiên sinh tùy ý thôn phệ, Lý tiên sinh không những không bị tổn thương, ngược lại mượn lực lượng thôn phệ linh hồn, có thể khôi phục tu vi.”

Vân Dương một thân áo tím, lãnh ý nói: “Thực Cốt Tiêu Hồn Yên, chính là thủ đoạn ác độc năm đó của Vạn Tà Độc Môn. Vốn thất truyền đã lâu. Theo ta biết, Thực Cốt Tiêu Hồn Yên vừa ra, không phải địch chết thì chính là ta vong.”

“Bởi vì, chính ngươi cũng bị vây ở trong Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này, không ra được.”

“Khả năng duy nhất có thể làm cho ngươi đi ra đồng thời an toàn rời khỏi, đó là khi địch nhân của ngươi không chút nghi ngờ xông vào, để cho ngươi thôn phệ linh hồn của hắn, sau đó ngươi liền có thể giết ra!”

“Đây là thủ đoạn cuối cùng của ngươi!” Vân Dương ngừng một lát lại nói: “Nhưng ngươi có lẽ không biết đây cũng là kế hoạch ôn hòa nhất của ta. từ đầu đến cuối ta chỉ đợi, đợi ngươi xuất ra Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này!”

Lý Trường Thu thất hồn lạc phách: “Ngươi là ai?”

Vân Dương không đáp, thản nhiên nói: “Buổi tối hôm đó, sau khi ngươi chiến đấu, ta liền biết, tu vi của ngươi đã đạt đến thất trọng thiên, nếu tính đơn độc đấu, hiện tại ngươi trong Thiên Đường thành này có thể tổn thương ngươi thực tình không nhiều.”

“Mà Hồn Độc chi pháp của ta, chỉ có thể làm ngươi mất đại bộ phận chiến lực, cũng không thể khiến ngươi hoàn toàn vô lực. Cho nên ta có thể sẽ gặp nguy hiểm. Vì ít nhất cũng cần ba năm cái hô hấp, huyền khí của ngươi mới biến mất sạch sẽ.”

“Thời gian ba năm hô hấp này, nếu chiến đấu, mặc dù ngươi vô lực để tụ huyền khí, nhưng ngươi bộc phát lực lượng linh hồn quyết tử phản công, có thể sẽ khiến ta bị thương nặng! Thực lực của ta không đủ, không có cách nào ôn hòa tóm được ngươi lại.”

“Nhưng là... Hiện tại, ngươi ở trong Thực Cốt Tiêu Hồn Yên, ra không được.” Vân Dương nói: “Cho nên hiện tại ta đứng ở chỗ này nói chuyện với ngươi, bởi vì... Mỗi khi ngươi nghe ta nói một câu, độc trong cơ thể ngươi, lại ít nhiều hóa giải một phần huyền khí của ngươi.”

“Ta không vội, ta có thể cùng ngươi trò chuyện vui vẻ nha.”

Vân Dương nói: “Dù sao ngươi cũng không ra được, ta cũng không có chuyện làm. Cơ hội có thể cùng cường địch nói chuyện trời đất, cũng không nhiều, hôm nay ngươi ta lại có thể tùy ý thỏa thích.”

Trong sương mù Thực Cốt Tiêu Hồn Yên dày đặc, truyền tới một tiếng oa.

Hiển nhiên, Lý Trường Thu bị lời Vân Dương dẫn tới lửa giận công tâm, không nhịn được nên đã phun một ngụm máu.

Hắn cũng chân thực cảm giác được, tu vi của chính hắn, thật sự đang từng bước lui xuống. Ngay cả đan điền kinh mạch, đều đang chậm rãi héo mòn.

“Đây là độc gì?” Lý Trường Thu khan giọng quát: “Nói cho ta biết!”

Vân Dương nói: “Người đã muốn để cho ta nói nhiều thêm vài câu, ta cũng không ngại giải thích thật tỉ mỉ. Trong thiên hạ, có rất nhiều thứ, khi chỉ đơn độc một mình, không hề có độc, ngược lại khi ăn vào lại hữu ích đối với thân thể.”

“Hai món hỗn hợp lại cùng nhau, đối với thân thể càng tốt hơn. Ba món, cũng không hề gì, bốn món, cũng không có làm sao. Nhưng, bốn loại dược vật này ăn vào cơ thể, lại cho thêm loại dược vật thứ năm vào rượu, lại có thể đạt tới công hiệu hoàn mỹ vì diệu.”

Vân Dương cười cười: “Bất quá, người chỉ cần biết độc là do năm loại dược vật làm ra, không cần biết quá kỹ càng. Lý tiên sinh, thời gian nửa khắc thời gian đồng hồ, đã đến rồi.”

Quả nhiên, Thực Cốt Tiêu Hồn Yên bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

“Người là ai?” Lý Trường Thu thờ dài tuyệt vọng, cầm chặt trong tay một thanh chủy thủ sắc bén, đưa lên sát lồng ngực chính hân.

“Nếu ta là người của phủ nguyên soái, sẽ không phải ít người tới như vậy.” Vân Dương nhẹ giọng cười nói: “Bất quá, sớm nghe nói trên người Lý tiên sinh có một bộ phận truyền thừa của Vạn Tà Độc Môn, cho nên, muốn cùng Lý tiên sinh luận bàn một chút.”

Lý Trường Thu hừ một tiếng: “Người nghĩ thật hay!”

Vân Dương lạnh nhạt nói: “Lý tiên sinh có thể yên tâm, hiện tại chung quanh gian phòng này, cũng chỉ có người của ta, hơn nữa cũng chỉ có hai cái. Tin tức tuyệt sẽ không tiết lộ.”

“Chỉ cần Lý tiên sinh chịu hợp tác, ta cũng không cần mạng của Lý tiên sinh.” Vân Dương hòa ái dễ gần cười: “Ta chỉ là lợi dụng một chút thiên thời địa lợi nhân hòa, để đạt tới mục đích này của ta. Đường nhiên, tâm đắc tu luyện của Lý tiên sinh, tại hạ nhất định phải đạt được.”

Lý Trường Thu cười ha ha: “Người dùng thủ đoạn đối phó với ta như vậy, thế mà còn muốn tâm đắc tu luyện của ta? Người nằm mơ đi!”

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Lý Trường Thu mơ hồ buông lỏng.

Nguyên lai gia hỏa này chỉ vì mục đích này, như vậy, chưa chắc ta đã không có cơ hội sống sót. Nghĩ tới đây, suy nghĩ kiên quyết muốn chết kia liền hòa hoãn buông xuôi.

Tiểu tử, hân người còn không biết đi. Cao thủ Thất trọng thiên, từ trước đến nay đều có cơ hội bất diệt, phàm là còn có một hơi huyền khí trong đan điền, dù là bị đánh nát, cũng sẽ giữ lại một phần nguyên lực!

Chỉ cần còn có thể sống, mặc kệ bị thương nặng cỡ nào, trong vòng một năm, đều có thể khôi phục tu vi. Chỉ cần lão tử khôi phục tu vi... Chỉ bằng đám tiểu lâu la các người, ta một hơi liền có thể thổi chết!

Vân Dương miễn cảm cảm thấy, sự quyết tử bên trong bầu không khí này, đã từ từ biến mất.

Trong lòng cũng thờ dài một hơi. Nếu đã phí hết sức lực lớn như vậy, còn kém chút bại lộ thân phận của mình, cuối cùng lại chỉ bắt được một người chết trở về, thật sự được không bù nổi mất!

“Tiểu tử, người mơ tưởng đạt được truyền thừa của lão phu! Lão phu có chết cũng sẽ không thỏa mãn tâm nguyện của người.”

Lý Trường Thu nghiêm nghị nói.

“Thời gian của chúng ta còn rất dài.” Vân Dương nhẹ giọng cười.

Thực Cốt Tiêu Hồn Yên đã hoàn toàn tán đi, trong sảnh khôi phục thanh minh. Chỉ thấy vị Lý Trường Thu kia, một dáng vẻ thân thể uể oải nằm trên mặt đất, hai con mắt hung hăng nhìn Vân Dương như muốn một ngụm đem hân nuốt vào bụng vậy.

Ngay cả ngón tay cũng không động đậy được.

“Quản gia!”

Vân Dương chấp tay quát.

“Vâng!”

Một bóng người quý mị hiện thân ngay lập tức, đi đến trước mặt Lý Trường Thu, đem một bàn tay tinh chuẩn đặt trên lồng ngực của hân, một chương khác đập vào đan điền.

Oanh một tiếng, bụi đất tung bay.

Lý Trường Thu cắn răng, không làm bất cứ hành động phản kháng, chỉ cười lạnh.

“Huyền khí đã tán.” Lão Mai quay đầu nói.

“Ừm, dùng gân Huyền thú lục giai trói hấn đi!”

Vân Dương cũng không tiến lên, chỉ đứng ở phương xa truyền lệnh.

Nghe câu nói này, hi vọng cuối cùng trong lòng Lý Trường Thu rốt cục triệt để tiêu tán. Hấn một mực chịu đựng, giữ lại một tia nguyên lực cuối cùng, chính là nghĩ đến, vạn nhất tiểu tử này hào hứng tiến tới, như vậy, chính lão liễu mạng tiêu hao tiềm lực sinh mệnh cũng có thể đem hấn bắt làm con tin, như thế hấn tự cho là mình sẽ an toàn.

Nhưng không có nghĩ đến, gia hỏa này đã dùng Hổn Độc tiêu tán tu vi của mình, lại bảo hộ vệ của hấn phong kín kinh mạch, tản đi huyền khí trong đan điền, không ngờ vẫn cẩn thận như vậy!

Gân huyền thú lục giai, coi như tu vi chính lão không một chút tổn hại, muốn thoát khỏi cũng là chuyện tuyệt đối không thể nào được!

Lão Mai nhanh chóng lấy ra hai sợi Huyền thú gân đem Lý Trường Thu trói lại, lại tiếp tục lấy ra một cái túi vải đen, một bàn tay đập vào gáy Lý Trường Thu, rồi nhét hấn vào trong bao vải.

“Đại công cáo thành.”

Vân Dương vỗ vỗ tay.

Từ đầu đến cuối, hấn chỉ đứng một chỗ, ngay cả hai cái chân đều chưa từng chuyển động.

Lập tức có thể bắt sống một vị cao thủ Thất trọng thiên!

Lão Mai nhắc túi đen lên, nói: “Công tử, ta về trước.” Chia ra trở về là sách lược tốt Vân Dương đã sớm tính toán qua.

“Nhất định phải vạn vô nhất thất.” (Không được sai lầm)

“Vâng.”

Lão Mai mang theo cái túi, thân thể vèo một tiếng bay ra ngoài, trong nháy mắt không thấy tăm hơi.

.....

Tiếng bước chân vang lên.

Vân Túy Nguyệt từ trên thang lầu lượn lờ đi xuống, trong mắt lóe dị sắc, vỗ tay nói: “Công tử hảo thủ đoạn! Nô gia thật sự nhìn mà than thở không bằng.”

“May mắn mà có Nguyệt cô nương phối hợp với tại hạ.”

Vân Dương âm áp hành lễ nói ra: “Nếu không có Nguyệt cô nương, chuyện này hung hiểm vạn lần, làm sao dễ dàng như ý như vậy.”

Vân Túy Nguyệt xinh đẹp cười nói: “Vây, ngươi cần phải hảo hảo cảm tạ ta đó.”

Vân Dương nhẹ nhàng thờ dãi: “Đó là đương nhiên! Nguyệt cô nương, hiện tại Thanh Vân phùng...”

“Không có người.”

Vân Túy Nguyệt che miệng cười nói: “Ngay tại thời điểm ta bùng thức ăn tiến vào nơi này, Thanh Vân phùng đã chỉ còn lại có mấy người chúng ta, bọn tỷ muội khác, ta cũng đã cho các nàng đi ra ngoài chơi một hồi.”

Vân Dương trầm mặc một hồi, nói: “Như vậy hiện tại trong những người biết chuyện này, có ngươi, Tuyết Nhi cô nương, thị nữ bùng thức ăn vừa rồi, còn có ta, cùng quản gia của ta, tổng cộng là năm người.”

“Thị nữ không biết gì, sau khi bùng thức ăn vào, liền rời đi. Bất quá ngươi quên tính cả người trong túi a. Cho nên vẫn là năm người.” Vân Túy Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp: “Thế nào, không tin ta được hả?”

Vân Dương trịnh trọng nói: “Việc lớn không thể không cẩn thận, hi vọng Nguyệt cô nương thứ lỗi.”

Vân Túy Nguyệt lý giải gật đầu, nói: “Tuyết Nhi, là muội muội của ta.”

Vân Dương sửng sờ, nói: “Là ta thất lễ.”

Vân Túy Nguyệt thờ dãi một tiếng nói: “Các ngươi... Cẩn thận một chút không có gì xấu cả.” con ngươi thu thủy của nàng nhìn Vân Dương, nói: “Thủ đoạn của ngươi để cho ta vô cùng kinh tâm động phách, hấn là địa vị của ngươi không quá thấp a?”

Vân Dương đắng chát cười một tiếng: “Cùng các lão đại so sánh, ta còn kém xa lắm. Nguyệt cô nương, đa tạ hỗ trợ, để đảm bảo cho mọi chuyện. Tại hạ cáo từ trước.”

Vân Túy Nguyệt u oán nói ra: “Ngươi nhất định phải gọi ta là Nguyệt cô nương sao?”

Vân Dương sững sờ, chỉ nghe Vân Túy Nguyệt ai oán nói: “Kêu một tiếng tẩu tử(chị dâu) khó lắm sao?”

Hầu kết Vân Dương gian nan di động, rốt cục nói khẽ: “Nguyệt tỷ, không nên làm khó ta...”

Thần sắc Vân Túy Nguyệt âm trầm một trận, lập tức lại gượng cười nói: “Có thể nghe ngươi gọi một tiếng Nguyệt tỷ, ta... Thật cao hứng”

Trong lòng Vân Dương thống khổ.

“Về sau... Nếu có chuyện gì cần hỗ trợ... Có tin tức gì...” Vân Túy Nguyệt cầu khẩn nhìn Vân Dương: “... Tuyệt đối đừng quên Nguyệt Tỷ...”

Vân Dương trầm mặc một chút, nói: “Tuyệt đối sẽ không!”

Vân Dương lặng yên rời khỏi Thanh Vân phường, đi ra ngoài thật xa, quay đầu nhìn lên, chỉ thấy một bộ áo đỏ, vẫn đang thất thần đứng tại đại môn Thanh Vân phường.

Vân Dương cảm giác ngực mình tựa hồ bị đặt lên một khối đá lớn, trĩu nặng và khó chịu.

“Đã đem thân này giao quốc phúc, sao là thâm tình thù hồng nhan.”

Nhớ tới mỗi lần Ngũ ca Hòa Tôn uống say liền ngâm ra hai câu thơ này, lại nhìn thấy một bộ áo đỏ si tâm không thay đổi, si ngốc chờ, Vân Dương chỉ cảm thấy trong lòng chua xót.

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tâm sự, tri kỷ!

Vân phủ, mật thất.

Vân Dương đơn độc đối mặt với Lý Trường Thu đã bị trói gô.

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đều đang ở bên ngoài.

“Lão Mai, ta thấy công tử rất thần bí a.” Phương Mặc Phi có chút buồn bực nói: “Thật sự là kỳ, nguyên bản ta cho rằng, trong Vân phủ này cũng chỉ có một vị công tử sống cùng với một lão quân gia, liếc mắt liền có thể nhìn rõ ngọn nguồn. Nhưng sau khi đi vào, càng ngày ta càng nhận thấy mơ hồ, không rõ sâu cạn a?” (không tìm ra nội tình)

Lão Mai cười hắc hắc, nghiêng nghiêng liếc hẩn một cái, thần nhiên nói: “Không rõ sâu cạn? Vậy thì mới đúng! Lão Mai ta ngay người trong viện tử này hơn ba năm, đến bây giờ, còn chưa có thăm dò sâu cạn đâu! Ngươi vừa tới, liền muốn hiểu rõ mọi chuyện?”

Lão Mai khinh thường cười một tiếng.

Phương Mặc Phi thật sự chịu chán kinh, mở to hai mắt nhìn: “Lấy bản lĩnh của ngươi, mắt hơn ba năm, còn không mò ra sâu cạn?”

Lão Mai nhếch nhếch miệng, then quá hoá giận hung ác nói: “Ngươi hiểu kỳ như vậy làm gì? Còn nói ta? Lấy IQ bằng số tuổi của ngươi, đừng nói ba năm, ở trong phủ này ba đời... Ngươi cũng không đào được ngọn nguồn công tử nhà ta!”

Phương Mặc Phi trừng trừng mắt, thương thế chưa tốt, lão tử không thèm nói chuyện với ngươi!

...

“Tiểu tử, đừng uống phí tâm tư.” Ánh mắt Lý Trường Thu lấp lóe: “Cái gì truyền thừa, lão phu hoàn toàn không biết.”

“Ngươi sẽ giao ra.” Vân Dương cười tủm tỉm tiến lên, một trận quyền đấm cước đá mãnh liệt trút xuống: “Giao hay không giao! Giao hay không giao! Giao hay không giao!”

Phốc phốc phốc...

Lý Trường Thu cắn răng không rên một tiếng, nhưng trong lòng lại càng lúc càng yên tâm. Ngươi muốn truyền thừa? Hừ... Như vậy chắc chắn ngươi không dám giết ta!

Lý Trường Thu đột nhiên biến sắc... Một cỗ khí tức tinh thuần trong nháy mắt đã phong tỏa đan điền, kinh mạch toàn thân hắn.

Mức độ tinh thuần của cỗ khí tức này, cả đời này lần đầu hắn thấy!

Đối phương đã có tuyệt thể thân công như vậy, sao còn muốn Vạn Tà Độc Môn truyền thừa?

Đang nghĩ đến đây, một quyền như lôi đình chớp giật gào thét mà tới.

Ngô...

Răng rắc...

Bốn cái răng cửa bị sinh sinh đánh rớt, máu tươi chảy dài.

“Sĩ khả sát bất khả nhục!” Lý Trường Thu oán độc nhìn Vân Dương: “Làm nhục một vị cường giả như vậy, tiểu tử, ngươi còn có nửa điểm phong độ hay không!”

Răng cửa của hắn bị đánh gãy, thanh âm nói chuyện rất là quái dị.

“Cường giả?” Vân Dương thu tay lại, cười nhạt một tiếng, lấy một tấm khăn mặt mới tinh, bắt đầu lau vết máu trên nắm đấm của mình, chậm rãi nói: “Lý Trường Thu, nhớ kỹ thân phận của ngươi, ở chỗ này của ta, ngươi chỉ là một tên tù nhân!”

Lý Trường Thu hung tợn nói: “Lão phu nhớ kỹ ngươi!”

Vân Dương mỉm cười: “Kinh mạch của ngươi bây giờ đã bị ta cưỡng chế, muốn tự đoạn kinh mạch, tự đoạn tâm mạch cũng không thể làm được. Đan điền của ngươi cũng bị ta phong tỏa, muốn tự hủy đan điền, cũng chả thể làm được rồi. Hành động của ngươi cũng bị ta hạn chế, muốn treo cổ cũng chả được. Thậm chí răng của ngươi cũng bị ta đánh rụng, muốn cắn lưỡi tự sát cũng không có khả năng.”

Vân Dương nói chuyện rất chậm, nhưng vào tai Lý Trường Thu lại như từng đợt kinh lôi, lão không tự chủ được rung mình: “Ngươi... Ngươi có ý gì?”

“Không có ý gì cả, chỉ là ta không muốn để cho ngươi chết mà thôi.”

Vân Dương nhẹ nhàng cười một tiếng: “Bởi vì tiếp đây, ngươi sẽ phi thường muốn chết!”

Lý Trường Thu khắc khắc cười một tiếng, mơ hồ không rõ nói ra: “Dù ta chết, ngươi cũng đừng hòng lấy được truyền thừa Vạn Tà Độc Môn!”

Vân Dương quái dị cười một tiếng: “Đến bây giờ ngươi còn cho rằng, ta bắt ngươi đến, là vì cái gọi là truyền thừa Vạn Tà Độc Môn gì đó?”

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngẩng đầu: “Ngươi?”

“Không sai!”

Sắc mặt Vân Dương trở nên băng hàn, khe khẽ miết miệng, lộ ra một nụ cười lạnh lùng, tàn khốc: “Ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề?”

Bản năng Lý Trường Thu cảm thấy không ổn: “Đến tột cùng ngươi muốn cái gì?”

“Ngươi, là, ngày, nào, tháng, mấy?” Vân Dương từng chữ hỏi.

Lông tơ toàn thân Lý Trường Thu trong nháy mắt dựng đứng.

...

“Ngươi là ngày nào tháng mấy?” Sáu chữ rất phổ thông.

Nhưng uy lực tổ hợp lại, nhất là sau khi rơi vào trong tai Lý Trường Thu, lại giống như một đạo thiểm điện, từ trên cao bổ xuống, trực tiếp liên chém vào chỗ sâu nhất trong tâm linh của hắn.

Giờ khắc này, hắn thậm chí có một cảm giác đầu váng mắt hoa.

Đã bao nhiêu năm, hắn chưa từng bị người lột trần như thế, đây chính là bí ẩn sâu nhất trong lòng hắn!

Lý Trường Thu trấn định một chút, nói: “Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì.”

Vân Dương cười lạnh một tiếng, thân nhiên nói: “Lý Trường Thu, tên giả Lý Thiết Tượng. Ẩn cư mười ba năm tại Thiên Đường thành. Trong mười ba năm, luôn luôn cần cù chịu khổ. Binh khí chế tạo đều là tinh phẩm. Hơn nữa, có người đã từng nói, chỉ cần Lý Thiết Tượng duy trì cố gắng có lẽ một ngày nào đó sẽ đột phá, đạt tới tiêu chuẩn đại sư rèn đúc binh khí.”

“Trong những năm gần đây, tên Lý Thiết Tượng càng thêm vang dội, hơn nữa, còn có người coi việc nhận được binh khí Lý Thiết Tượng tự tay chế tạo làm vinh dự.”

“Làm một kẻ gian tế, hoặc nói là cọc ngầm, người có thể làm đến một bước này, đã được coi là đẳng phong tạo cực a.”

“Bất quá tính tình Lý Thiết Tượng không tốt, hơn nữa, tâm tình thường xuyên không tốt, cho nên, chỉ cần tâm tình Lý Thiết Tượng không tốt, sẽ đóng cửa mất tích.”

“Mà chỉ cần vị Lý Thiết Tượng trung thực, tính khí nóng nảy, một thân quê mùa, mặt mũi tang thương này mất tích, Thanh Vân phường sẽ xuất hiện một vị phong độ tiêu sái Lý Trường Thu, Lý đại quan nhân.”

“Lý đại quan nhân rất có tiền, xài tiền như nước. Mỗi một lần đến Thanh Vân phường, chỉ ít bỏ ra mấy trăm lượng bạc.”

“Sau đó vị Lý đại quan nhân này sẽ đột nhiên biến mất, không ai biết hắn là người nơi nào, từ đâu tới đây, lại đi nơi nào. Nhưng trong cùng một thời gian, Lý Thiết Tượng sẽ xuất hiện, tâm tình khôi phục bình ổn. Tiếp tục cần cù chăm chỉ rèn sắt, tiếp tục đúc kiếm.”

“Nếu Lý Thiết Tượng có thể tiết chế bản thân, không để bất luận kẻ nào tìm ra sơ hở, chắc chắn không một ai đem Lý đại quan nhân anh tuấn tiêu sái cùng với Lý Thiết Tượng trung thực thẳng thắn liên hệ với nhau. Dù sao, nhìn từ bề ngoài, hoàn toàn chính là người của hai thế giới.”

Vân Dương chậm rãi nói, con mắt băng lãnh nhìn vào mắt Lý Trường Thu.

Lý Trường Thu mỉm cười: “Ta hoàn toàn không rõ, người nói vậy có ý gì.”

Vân Dương cũng không để ý đến hắn, tiếp tục từ từ nói ra: “Nếu người không chủ động đi cảnh cáo Thu Kiếm Hàn Nguyên soái, như vậy cả đời này cũng không có ai có thể phát hiện người. Chỉ là đáng tiếc, chuyện người đã làm, có muốn cũng không rút lại được.”

“Tin tưởng cấp trên của người khi biết chuyện này cũng sẽ rất kinh ngạc. Lý Thiết Tượng một mực rất ôn trọng, sao lại chủ động đi làm chuyện điên cuồng như vậy? Cho dù tin rằng hiếm có người có thể là đối thủ của người, cho dù người không địch lại cũng có thể tùy thời thoát thân. Nhưng, người làm chuyện này đích thật không hề có đạo lý.”

Lý Trường Thu cười lạnh nói: “Người bắt ta, càng thêm không có đạo lý.”

Vân Dương cười nhạt cười: “Ta vốn cũng rất tò mò, tại sao người lại phải làm như vậy. Nhưng mãi cho đến vừa rồi, ta rốt cục nghĩ thông suốt, vì sao người làm như vậy.”

Lý Trường Thu không tự chủ được hỏi: “Vì sao?”

“Hết thầy chi vì... Bốn chữ.” Vân Dương mỉm cười nói: “Bốn chữ này, gọi là xông xáo giang hồ.”

“Xông xáo giang hồ...” Lý Trường Thu chậm rãi nhắc lại, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

“Bởi vì người dù sao cũng là một cao thủ. Hơn nữa, thân thủ của người đã đạt đến độ cao người thường khó thể với tới. Mặt khác, bản thân người trước khi định cư Thiên Đường thành, hiển nhiên cũng là nhân vật có mặt mũi trên giang hồ.”

“Người có địa vị của mình, có thanh danh của mình, có hư vinh của mình, có sự kiêu ngạo của mình. Những thứ đó, đều thuộc về chính người. Nhưng từ sau khi tới Thiên Đường trở thành một tên thợ rèn, người đã mất đi những thứ này, người không còn là chính mình.”

“Tất cả mọi thứ của người, cũng đã mất đi, từ khi đó người chỉ là tên cái thợ rèn.” Vân Dương nói: “Nhưng người giang hồ có mặt khắp mọi nơi.”

“Tiệm thợ rèn của người, cùng người giang hồ gặp nhau cũng sẽ rất nhiều.”

“Coi người nghe được phong vân biến ảo trên giang hồ, nghe được danh tự vô số người, hoặc người biết, hoặc người không biết, hoặc người người nhận biết còn không bằng người, nhưng bây giờ đều rất phong quang, ngược lại, người có thực lực siêu tuyệt lại không thể biểu lộ, không thể đương danh lập vạn, không thể khiến cho thiên hạ đều ngưỡng nhìn...”

“Người nhìn giang sơn đời nào cũng có tài tử ra, người nhìn giang hà sóng sau đè sóng trước. Mà danh tiếng thuộc về người, dần dần bị người đời quên lãng.”

“Cho nên người không cam tâm, người biệt khuất, người không phục. Những con kiến hôi này, dựa vào cái gì? Nếu ta vẫn còn, há lại để cho bọn hắn phách lối? Cho nên tâm tình người liên không tốt, sẽ táo bạo. Tâm tình không tốt, liền đóng cửa, không muốn làm thợ rèn nữa...”

Lý Trường Thu xùy cười một tiếng, thấp giọng nói: “Hoang đường.”

Vân Dương vẫn bình tĩnh, nói: “Mặc dù thời điểm xúc động, không muốn làm thợ rèn nữa. Không muốn bị người ta lãng quên. Nhưng chính người cũng hiểu được, bị người ta quên lãng, bị người đem người xem như thợ rèn chân chính, mới là mục đích lớn nhất của người.”

“Cho nên người không thể đi xa, không thể xông xáo chém giết trên giang hồ, vì vậy người mới đến Thanh Vân phường. Đến Thanh Vân phường để tự mê hoặc chính bản thân, để cho tâm cảnh trở lại bình ổn, sau đó áp chế phần xao động này xuống, sau đó sẽ trở về, tiếp tục làm thợ rèn.”

“Nhưng tích lũy như vậy, lại là một cái tuần hoàn ác tính. Tình tình của người, càng ngày càng táo bạo, tâm tình càng ngày càng tồi tệ.”

“Nhất là, nhìn thấy người ta làm ra đại sự kinh thiên động địa, lại không thể nói, không thể bình phẩm. Từ đó tâm tình càng thêm tồi tệ, cho nên một năm gần đây, thời gian người mở cửa tiệm thợ rèn càng ngày càng ít, mà thời gian người đi Thanh Vân phường, càng ngày càng nhiều.”

Sắc mặt Lý Trường Thu trắng bệch, không nói một lời, gắt gao nhìn Vân Dương.

“Người như người, trong lòng tràn đầy sợ hãi cùng bất an, cho nên, khi một chuyện người cảm thấy không thể thừa nhận phát sinh, người sẽ liều lĩnh đi làm chuyện người cho rằng nên làm. Tỷ như, uy hiếp Thu Nguyên soái.”

“Bởi vì, Ngô Văn Uyên bị bắt, đối với người mà nói, thỏ tử hồ bi, cảm giác nguy cơ, quá nặng. Người sợ hãi, sợ rằng vận mệnh người cũng sẽ như vậy. Bởi vì, xét đến cùng, người cùng Ngô Văn Uyên đều là một dạng người. Cho nên, người nhìn không được.”

“Nhưng chính vì người nhìn không được, mới khiến cho người xuất hiện ở chỗ này của ta.”

Vân Dương lãnh đạm híp mắt, nhìn đôi mắt Lý Trường Thu có chút thất thần, thân nhiên nói: “Bất cứ chuyện gì, mặc kệ là tốt hay xấu. Nhưng chỉ cần phát sinh, chỉ cần bị người làm ra, như vậy, nhất định là có lý do, hơn nữa, nhất định có dấu vết quy luật!”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Siêu cấp lừa đảo

Vân Dương chậm ung dung nói: “Nhưng ta không làm như vậy. Ta muốn người tự nói ra, thứ nhất, là sự tôn trọng người tri âm của ta, thứ hai dù sao người cũng là một vị cường giả, ta cũng không muốn làm người quá mức khó xử.”

Sắc mặt Lý Trường Thu biến đổi.

“Coi như ta buộc phải dùng hình với người để đạt được tin tức mà cấp trên cần. Nhưng ta vẫn muốn bảo trì một chút tôn trọng tối thiểu đối với một vị cường giả như người.”

Vân Dương chân tình thực ý nói: “Cho nên, ta phân tích hết mọi thứ từ tâm lý của người, động cơ của người, bởi vì ta muốn để người biết, thứ nhất, ta tôn trọng người, thứ hai, người thua ở dưới sự tính toán của, thật sự... Không oan chút nào.”

Lý Trường Thu thở dài, nhất thời không có lời nào để nói.

Ngay từ đầu, hần vốn định phản kháng, dù đối phương có dụng nhục hình bức cung thì cái gì hần cũng không nói. Nhưng nghe Vân Dương nói chuyện, hần lại đột nhiên cảm thấy, bản thân cố gắng phản kháng, đều là uống phí công phu, trong mắt đối phương vô cùng buồn cười.

Đối phương đã hiểu rõ bản thân hần đến trình độ này, hần còn giấu diếm cái gì hoặc nói hần còn gì để mà giấu diếm?

Chẳng bằng dứt khoát thoải mái, còn may giữ lại cho bản thân một chút tôn nghiêm cường giả.

Ở trước mặt một người như vậy, bất kỳ hành động chống chế, hoang ngôn, đều chỉ là trò cười cho người ta mà thôi. Thua dưới tay của hần, thật sự không oan a.

trong lúc bất tri bất giác, Vân Dương đã thành công không chế tiết tấu câu chuyện, thậm chí không chế tiết tấu nội tâm Lý Trường Thu.

“Lợi hại!” thần sắc Lý Trường Thu trở nên âm đạm, nói: “Rốt cục người là ai?”

khóe mắt Vân Dương ánh lên một tia ý cười như nước mùa xuân: “Ta chỉ có thể nói, kỳ thực... Ta thật không phải là người quan phương, cũng không phải là người quân đội.”

Lý Trường Thu lạnh lùng nói: “Điểm này ta đã sớm đoán được.”

Vân Dương nói: “Xin hỏi Lý đại quan nhân, phân tích vừa rồi của ta, có sai lầm chỗ nào hay không?”

Lý Trường Thu nhắm mắt lại: “Hoàn toàn chính xác.”

Vân Dương nói: “Như vậy, thân phận Tứ Quý lâu của ngươi, cũng chính xác chứ!” Hắn dùng khẩu khí khẳng định chắc nịch.

Lý Trường Thu hừ một tiếng: “Ngươi đã biết rõ như vậy, còn hỏi cái gì?”

Vân Dương nói: “Vậy là ngươi ngày nào tháng mấy?”

Lý Trường Thu chậm rãi nói: “Ta là ngày 19 tháng giêng.”

Vân Dương nói: “Àn, 19 tháng giêng... Theo ta được biết, Xuân Đường của Tứ Quý lâu mặc dù là một đường khẩu thống nhất, nhưng mỗi một thành viên đều hoạt động riêng rẽ, mỗi người một nơi. Coi như cùng thuộc một tháng, cũng không có bất kỳ quan hệ lệ thuộc.”

Lý Trường Thu ngược mắt nhìn Vân Dương, nói: “Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao có thể hiểu rõ Tứ Quý lâu như vậy?”

Vân Dương không đáp, nói: “Nhưng, một khi có hành động lớn, sẽ có người liên lạc xuất hiện. Mà người liên lạc này, thường là một người trung gian.”

Lý Trường Thu nói: “Nói nhảm.”

trong lòng Vân Dương thở dài một hơi.

Thành công.

câu nói này của hắn, chính một cái bẫy cho đối phương. Những thứ này đều chỉ là suy đoán chưa được kiểm chứng của hắn, nhưng lại được nói ra bằng khẩu khí tựa như đã biết rõ mọi việc.

Người liên lạc, bất kỳ tổ chức nào mà chẳng cần người liên lạc, muốn thực hiện bất kỳ hành động nào đó, cũng phải cần đến người liên lạc. Mà người liên lạc này, nếu không phải một người trung gian, sao có thể làm công việc liên lạc?

bất kỳ người liên lạc của tổ chức nào đi nữa, tất nhiên đều phải là người trung gian.

Điều đơn giản như vậy, khi vào tai Lý Trường Thu lại như tiếng sấm, nhất là sau khi hắn đã bị Vân Dương lừa một hồi. Tạo cho Lý Trường Thu cảm giác “Đối phương không gì không biết” và dễ dàng mắc lừa.

“Nhưng, theo ta được biết, Lý Trường Thu ngươi không phải là người liên lạc.” Vân Dương lại lừa dối một câu, giọng điệu khẳng định.

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt thất thố: “Làm sao ngươi biết?”

Vân Dương đã tính trước nói ra: “Ta biết là được.”

Lý Trường Thu trầm mặc xuống, ánh mắt lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì.

“Hơn nữa, ta không chỉ biết ngươi không phải là người liên lạc, còn biết, ngươi còn là một cái tiết điểm trọng yếu, hoặc nói là một đầu mối.”

Vân Dương lại nói một câu lập lòe nước đôi, lý giải kiểu gì cũng cảm thấy đều đúng.

Sau đó, hắn nhìn thần sắc trong mắt Lý Trường Thu biến hóa, thật nhanh lại bổ thêm một câu: “Nhìn thì tưởng Lý Trường Thu ngươi thân phận thấp, nhưng trong Tứ Quý lâu lại là nhân vật trọng yếu, chỉ ít, trong Thiên Đường thành này từ, ngươi chính là người quyết định.”

về chấn động trong mắt Lý Trường Thu càng ngày càng đậm.

Vân Dương trong lòng càng thêm yên tâm, nhìn về chấn động trong mắt Lý Trường Thu, tiếp tục lập lòe nước đôi tiến công: “Ngươi là cường giả, ngươi không sợ chết, có tôn nghiêm, cho nên, ngươi hẳn là kẻ cầm đầu tiêu đội.”

sắc mặt Lý Trường Thu trắng bệch, lâm bảm nói: “Những thứ này, sao ngươi có thể biết. chẳng lẽ, trong tổ chức có nội gian?”

Vân Dương từ chối cho ý kiến mà nói: “Còn một vài điều nữa, bất quá ta hơi mệt chút. Lý Trường Thu, ta cũng không có ý định muốn lấy tính mạng của ngươi, ngươi hẳn là rõ ý của ta.”

trong lòng Lý Trường Thu mờ mịt. Ngươi không muốn tính mệnh ta? Còn nói ta đã rõ ý ngươi?

Ta rõ cái con bà nó a?

Nhưng, hiện tại, chính hắn vô luận thế nào cũng không thể nói “Ta không rõ ý của ngươi”.

Vậy quá mất thể diện.

Người ta đã nói đến như vậy rồi, chẳng có nhẽ ngay cả ý tứ đối phương ngươi đều không rõ?

Có điều, trong lòng đã xác định một việc: Nội gian! Có nội gian!

“Tỉ như nói, hết thấy có mấy người lệ thuộc vào ngươi, thân phận, công việc phụ trách, mục đích cuối cùng như thế nào.. của mỗi người bọn họ.” thần thái Vân Dương nhẹ nhõm, khẩu khí thư giãn: “Ta cũng không phải biết rõ mọi chi tiết, cho nên, hiện tại là thời gian cho ngươi nói chuyện.”

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngẩng đầu, âm trầm nói ra: “Ta chỉ muốn biết, là ai, là ai bán đứng chúng ta?”

Vân Dương lắc đầu, cải chính: “Câu nói này, nói sai rồi. Không phải bán đứng.. Các ‘Ngươi’! chỉ là tiết lộ chút tin tức về ‘Ngươi’ mà thôi, chỉ thế thôi.”

hận ý trong mắt Lý Trường Thu bùng nổ!

Chỉ là tiết lộ chút tin tức của ta mà thôi!

Hừ!

Tại nơi đầm rồng hang hổ như Thiên Đường thành này mà lại tiết lộ tin tức của ta, ta còn có thể sống sao? Việc này hoàn toàn là muốn dồn ta vào chỗ chết!

Vân Dương lẳng lặng phẩm trà, thần thái thản nhiên.

Lần tra hỏi này đến đây, cơ bản đã đại công cáo thành. Việc còn lại chính là không ngừng đánh tan phòng tuyến tâm lý của Lý Trường Thu làm sâu sắc sự thù hận của hắn là được.

Lời của Vân Dương từ đầu đến giờ, đều mang ý lập lòe nước đôi. Ngoại trừ lúc phân tích một vài ý về bản thân Lý Trường Thu, những thứ khác cơ bản đều có thể hiểu theo nhiều hướng, muốn nghĩ thế nào đều được.

Tu vi ngươi cao như vậy, làm sao có thể là nhân viên bình thường của Tứ Quý lâu? Ngươi không phải là người liên lạc, một tên thợ rèn, sao có thể làm người liên lạc? Khi nói ngươi là đầu mối, từ trong ánh mắt có thể nhìn ra là ta nói đúng, cho nên ngươi là đầu mục. Đầu mối, há không phải chính là một cái tiết điểm? Nếu là một cái tiết điểm, há có thể không phải đầu mục? Hơn nữa, ngoại trừ một tên đầu mục có thể tự quyết định hành động bản thân, ai có thể tự ý đi uy hiếp Thu Kiếm Hân? Không sợ bị phạt a?

Ngươi nói trong các ngươi xuất hiện nội gian, tốt, ta cũng không thừa nhận, ngươi muốn nghĩ thế thì nó chính là như thế.

Ngươi đã nói rằng có nội gian, mà ta chỉ là biết tin tức một mình ngươi, điều này đại biểu cái gì? Ngươi có kẻ thù.

Người ta muốn dồn ngươi vào chỗ chết.

Người ta hại ngươi bị ta bắt đến nơi này.

Ngươi còn muốn giữ bí mật cho hắn bảo sao?

Ngươi còn bảo vệ cho hắn a?

Những việc này, Vân Dương tin tưởng Lý Trường Thu có thể nghĩ ra được.

“... Ta, cho ta một chén nước.” Lý Trường Thu yêu cầu.

Vân Dương đổ đầy một chén nước, bưng qua cho hắn, tỉ mỉ giúp hắn uống, tiếc hận nói: “Kỳ thật, ngươi không nên ở chỗ này. Lấy tu vi của ngươi, thiên hạ có nơi nào mà không thể đi... Hơn nữa, cũng thật không muốn, cứ như vậy làm nhục tôn nghiêm một vị cường giả...”

Lý Trường Thu cười thâm một tiếng: “Thế nhưng, cuối cùng ta vẫn bị ngươi bắt a.”

Vân Dương tiếc hận nói: “Thật sự mà nói, có tư liệu liên quan tới ngươi trong tay của ta... Kỳ đến mức nếu ta bắt không được ngươi, không phải nói ta quá... Ha ha, chỉ có thể nói, đây là mệnh, đây là mệnh của ta, cũng là mệnh của ngươi.”

“Mệnh a?” trong mắt Lý Trường Thu lóe ra vẻ vô cùng dữ tợn: “Không! Đây không phải mệnh của ta! Nếu không phải có người bán đứng ta, sao ta có thể rơi xuống mức này?”

Vân Dương im lặng một hồi, nhìn Lý Trường Thu thờ vù vù, thấp giọng nói: “Kỳ thật... điều hắn nói cho chúng ta cũng không nhiều, cũng chỉ có vài chi tiết như, thân phận chân thật của ngươi, tu vi, chân diện mục, những thứ cụ thể hơn, hắn cũng không có nói...”

“Ha ha ha...” Lý Trường Thu ngửa mặt lên trời cười thê lương: “Ta đã rơi vào trong tay của ngươi, những thứ kia, còn cần hắn nói sao?!”

Vân Dương thờ dãi: “Rất xin lỗi.”

Lý Trường Thu thở ồ ồ, ánh mắt dữ tợn, đột nhiên một đôi mắt tinh quang sáng rực nhìn Vân Dương, từng chữ hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi một câu!”

Vân Dương nghiêm mặt nói: “Ngươi nói, nếu ta biết nhất định không giấu diếm. Đây là sự tôn trọng của ta đối với một vị cường giả.”

Vân Dương ba phen mấy bận nhấn mạnh sự tôn trọng của bản thân với cường giả.

Lý Trường Thu trầm giọng nói: “Ta, còn có thể tự tay giết người này sao?”

Vân Dương lập tức trầm mặt.

ánh mắt Lý Trường Thu phát sáng, quan sát biểu lộ của Vân Dương, rồi lại từ từ âm đạm.

“Có thể.” sau một hồi lâu, rốt cục Vân Dương gian nan nói một từ như vậy, thần sắc trong mắt Lý Trường Thu vừa mới lóe lên, Vân Dương nói tiếp: “Bản thân ta không thể hoàn toàn không chế được một cường giả như ngươi. Cho nên ta không dám khẳng định. Trừ phi, ngươi đối với Thiên Đạo thề, hơn nữa, được Thiên Đạo chứng kiến hiệu trung với ta, nếu không... Ta không dám để cho ngươi có cơ hội như vậy.”

Vân Dương vô cùng thẳng thắn nhìn Lý Trường Thu: “Tu vi ngươi quá cao...”

Lý Trường Thu đáng chất nở nụ cười: “Xem ra ta không có cơ hội...”

Vân Dương nói khẽ: “Ngươi có thể hiệu trung với Tứ Quý lâu, chẳng lẽ không thể làm việc cho ta sao? Chẳng lẽ, ta sẽ đối xử không tốt với ngươi? Chí ít mà nói, ta tin ngươi hẳn là có thể nhìn ra được, ta cũng không phải loại tiểu nhân hèn hạ a?”

Lý Trường Thu nhắm mắt lại, bị thương cười cười: “Ta tự nhiên biết rõ, lấy thái độ của ngươi đối với ta, lấy cách ngươi tôn trọng cường giả, ta đương nhiên biết, ngươi không phải loại tiểu nhân hèn hạ, hơn nữa, từ lúc mới bắt đầu, ngươi liền muốn chiêu hàng ta, thành ý của ngươi, ta cũng nhìn thấy.”

Vân Dương phi thường phối hợp thở dài: “Như vậy...”

“Nhưng ta không thể.” tâm Lý Trường Thu như khô héo đau thương lắc đầu nói: “Ngươi không hiểu.”

Vân Dương chậm ung dung nói: “Nhưng ta không làm như vậy. Ta muốn ngươi tự nói ra, thứ nhất, là sự tôn trọng người tri âm của ta, thứ hai dù sao ngươi cũng là một vị cường giả, ta cũng không muốn làm ngươi quá mức khó xử.”

Sắc mặt Lý Trường Thu biến đổi.

“Coi như ta buộc phải dùng hình với ngươi để đạt được tin tức mà cấp trên cần. Nhưng ta vẫn muốn bảo trì một chút tôn trọng tối thiểu đối với một vị cường giả như ngươi.”

Vân Dương chân tình thực ý nói: “Cho nên, ta phân tích hết mọi thứ từ tâm lý của ngươi, động cơ của ngươi, bởi vì ta muốn để ngươi biết, thứ nhất, ta tôn trọng ngươi, thứ hai, ngươi thua ở dưới sự tính toán của, thật sự... Không oan chút nào.”

Lý Trường Thu thở dài, nhất thời không có lời nào để nói.

Ngay từ đầu, hẳn vốn định phản kháng, dù đối phương có dụng nhục hình bức cung thì cái gì hẳn cũng không nói. Nhưng nghe Vân Dương nói chuyện, hẳn lại đột nhiên cảm thấy, bản thân cố gắng phản kháng, đều là uống phí công phu, trong mắt đối phương vô cùng buồn cười.

Đối phương đã hiểu rõ bản thân hẳn đến trình độ này, hẳn còn giấu diếm cái gì hoặc nói hẳn còn gì để mà giấu diếm?

Chẳng bằng dứt khoát thoải mái, còn may giữ lại cho bản thân một chút tôn nghiêm cường giả.

Ở trước mặt một người như vậy, bất kỳ hành động chống chế, hoang ngôn, đều chỉ là trò cười cho người ta mà thôi. Thua dưới tay của hẳn, thật sự không oan a.

trong lúc bất tri bất giác, Vân Dương đã thành công không chế tiết tấu câu chuyện, thậm chí không chế tiết tấu nội tâm Lý Trường Thu.

“Lợi hại!” thần sắc Lý Trường Thu trở nên âm đạm, nói: “Rốt cục ngươi là ai?”

khóe mắt Vân Dương ánh lên một tia ý cười như nước mùa xuân: “Ta chỉ có thể nói, kỳ thực... Ta thật không phải là người quan phương, cũng không phải là người quân đội.”

Lý Trường Thu lạnh lùng nói: “Điểm này ta đã sớm đoán được.”

Vân Dương nói: “Xin hỏi Lý đại quan nhân, phân tích vừa rồi của ta, có sai lầm chỗ nào hay không?”

Lý Trường Thu nhắm mắt lại: “Hoàn toàn chính xác.”

Vân Dương nói: “Như vậy, thân phận Tứ Quý lâu của ngươi, cũng chính xác chứ!” Hẳn dùng khẩu khí khẳng định chắc nịch.

Lý Trường Thu hừ một tiếng: “Ngươi đã biết rõ như vậy, còn hỏi cái gì?”

Vân Dương nói: “Vậy là ngươi ngày nào tháng mấy?”

Lý Trường Thu chậm rãi nói: “Ta là ngày 19 tháng giêng.”

Vân Dương nói: “Àn, 19 tháng giêng... Theo ta được biết, Xuân Đường của Tứ Quý lâu mặc dù là một đường khẩu thống nhất, nhưng mỗi một thành viên đều hoạt động riêng rẽ, mỗi người một nơi. Coi như cùng thuộc một tháng, cũng không có bất kỳ quan hệ lệ thuộc.”

Lý Trường Thu ngược mắt nhìn Vân Dương, nói: “Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao có thể hiểu rõ Tứ Quý lâu như vậy?”

Vân Dương không đáp, nói: “Nhưng, một khi có hành động lớn, sẽ có người liên lạc xuất hiện. Mà người liên lạc này, thường là một người trung gian.”

Lý Trường Thu nói: “Nói nhảm.”

trong lòng Vân Dương thở dài một hơi.

Thành công.

câu nói này của hắn, chính một cái bẫy cho đối phương. Những thứ này đều chỉ là suy đoán chưa được kiểm chứng của hắn, nhưng lại được nói ra bằng khẩu khí tựa như đã biết rõ mọi việc.

Người liên lạc, bất kỳ tổ chức nào mà chả cần người liên lạc, muốn thực hiện bất kỳ hành động nào đó, cũng phải cần đến người liên lạc. Mà người liên lạc này, nếu không phải một người trung gian, sao có thể làm công việc liên lạc?

bất kỳ người liên lạc của tổ chức nào đi nữa, tất nhiên đều phải là người trung gian.

Điều đơn giản như vậy, khi vào tai Lý Trường Thu lại như tiếng sấm, nhất là sau khi hắn đã bị Vân Dương lừa một hồi. Tạo cho Lý Trường Thu cảm giác “Đối phương không gì không biết” và dễ dàng mắc lừa.

“Nhưng, theo ta được biết, Lý Trường Thu ngươi không phải là người liên lạc.” Vân Dương lại lừa dối một câu, giọng điệu khẳng định.

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt thất thố: “Làm sao ngươi biết?”

Vân Dương đã tính trước nói ra: “Ta biết là được.”

Lý Trường Thu trầm mặc xuống, ánh mắt lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì.

“Hơn nữa, ta không chỉ biết ngươi không phải là người liên lạc, còn biết, ngươi còn là một cái tiết điểm trọng yếu, hoặc nói là một đầu mối.”

Vân Dương lại nói một câu lập lòe nước đôi, lý giải kiểu gì cũng cảm thấy đều đúng.

Sau đó, hắn nhìn thần sắc trong mắt Lý Trường Thu biến hóa, thật nhanh lại bổ thêm một câu: “Nhìn thì tưởng Lý Trường Thu ngươi thân phận thấp, nhưng trong Tứ Quý lâu lại là nhân vật trọng yếu, chí ít, trong Thiên Đường thành này từ, ngươi chính là người quyết định.”

về chấn động trong mắt Lý Trường Thu càng ngày càng đậm

Vân Dương trong lòng càng thêm yên tâm, nhìn về chấn động trong mắt Lý Trường Thu, tiếp tục lập lòe nước đôi tiến công: “Ngươi là cường giả, ngươi không sợ chết, có tôn nghiêm, cho nên, ngươi hẳn là kẻ cầm đầu tiểu đội.”

sắc mặt Lý Trường Thu trắng bệch, lẩm bẩm nói: “Những thứ này, sao ngươi có thể biết. Chẳng lẽ, trong tổ chức có nội gian?”

Vân Dương từ chối cho ý kiến mà nói: “Còn một vài điều nữa, bất quá ta hơi mệt chút. Lý Trường Thu, ta cũng không có ý định muốn lấy tính mạng của ngươi, ngươi hẳn là rõ ý của ta.”

trong lòng Lý Trường Thu mờ mịt. Ngươi không muốn tính mệnh ta? Còn nói ta đã rõ ý ngươi?

Ta rõ cái con bà nó a?

Nhưng, hiện tại, chính hắn vô luận thế nào cũng không thể nói “Ta không rõ ý của ngươi”.

Vậy quá mất thể diện.

Người ta đã nói đến như vậy rồi, chẳng có nhẽ ngay cả ý tứ đối phương ngươi đều không rõ?

Có điều, trong lòng đã xác định một việc: Nội gian! Có nội gian!

“Tỉ như nói, hết thấy có mấy người lệ thuộc vào ngươi, thân phận, công việc phụ trách, mục đích cuối cùng như thế nào.. của mỗi người bọn họ.” thần thái Vân Dương nhẹ nhõm, khẩu khí thư giãn: “Ta cũng không phải biết rõ mọi chi tiết, cho nên, hiện tại là thời gian cho ngươi nói chuyện.”

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngừng đầu, âm trầm nói ra: “Ta chỉ muốn biết, là ai, là ai bán đứng chúng ta?”

Vân Dương lắc đầu, cải chính: “Câu nói này, nói sai rồi. Không phải bán đứng.. Các ‘Ngươi’! chỉ là tiết lộ chút xíu tin tức về ‘Ngươi’ mà thôi, chỉ thế thôi.”

hận ý trong mắt Lý Trường Thu bùng nổ!

Chỉ là tiết lộ chút tin tức của ta mà thôi!

Hừ!

Tại nơi đầm rồng hang hổ như Thiên Đường thành này mà lại tiết lộ tin tức của ta, ta còn có thể sống sao? Việc này hoàn toàn là muốn dồn ta vào chỗ chết!

Vân Dương lặng lẽ phẩm trà, thần thái thản nhiên.

Lần tra hỏi này đến đây, cơ bản đã đại công cáo thành. Việc còn lại chính là không ngừng đánh tan phòng tuyến tâm lý của Lý Trường Thu làm sâu sắc sự thù hận của hắn là được.

Lời của Vân Dương từ đầu đến giờ, đều mang ý lập lòe nước đôi. Ngoại trừ lúc phân tích một vài ý về bản thân Lý Trường Thu, những thứ khác cơ bản đều có thể hiểu theo nhiều hướng, muốn nghĩ thế nào đều được.

Tu vi ngươi cao như vậy, làm sao có thể là nhân viên bình thường của Tứ Quý lâu? Ngươi không phải là người liên lạc, một tên thợ rèn, sao có thể làm người liên lạc? Khi nói ngươi là đầu mối, từ trong ánh mắt có thể nhìn ra là ta nói đúng, cho nên ngươi là đầu mục. Đầu mối, há không phải chính là một cái tiết điểm? Nếu là một cái tiết điểm, há có thể không phải đầu mục? Hơn nữa, ngoại trừ một tên đầu mục có thể tự quyết định hành động bản thân, ai có thể tự ý đi uy hiếp Thu Kiếm Hàn? Không sợ bị phạt a?

Ngươi nói trong các ngươi xuất hiện nội gian, tốt, ta cũng không thừa nhận, ngươi muốn nghĩ thế thì nó chính là như thế.

Ngươi đã nói rằng có nội gian, mà ta chỉ là biết tin tức một mình ngươi, điều này đại biểu cái gì? Ngươi có kẻ thù.

Người ta muốn dồn ngươi vào chỗ chết.

Người ta hại ngươi bị ta bắt đến nơi này.

Ngươi còn muốn giữ bí mật cho hắn bảo sao?

Ngươi còn bảo vệ cho hắn a?

Những việc này, Vân Dương tin tưởng Lý Trường Thu có thể nghĩ ra được.

“... Ta, cho ta một chén nước.” Lý Trường Thu yêu cầu.

Vân Dương đổ đầy một chén nước, bưng qua cho hắn, tỉ mỉ giúp hắn uống, tiếc hận nói: “Kỳ thật, ngươi không nên ở chỗ này. Lấy tu vi của ngươi, thiên hạ có nơi nào mà không thể đi... Hơn nữa, cũng thật không muốn, cứ như vậy làm nhục tôn nghiêm một vị cường giả...”

Lý Trường Thu cười thâm một tiếng: “Thế nhưng, cuối cùng ta vẫn bị ngươi bắt a.”

Vân Dương tiếc hận nói: “Thật sự mà nói,, có tư liệu liên quan tới ngươi trong tay của ta... Kỹ đến mức nếu ta bắt không được ngươi, không phải nói ta quá... Ha ha, chỉ có thể nói, đây là mệnh, đây là mệnh của ta, cũng là mệnh của ngươi.”

“Mệnh a?” trong mắt Lý Trường Thu lóe ra vẻ vô cùng dữ tợn: “Không! Đây không phải mệnh của ta! Nếu không phải có người bán đứng ta, sao ta có thể rơi xuống mức này?”

Vân Dương im lặng một hồi, nhìn Lý Trường Thu thờ vù vù, thấp giọng nói: “Kỳ thật... điều hắn nói cho chúng ta cũng không nhiều, cũng chỉ có vài chi tiết như, thân phận chân thật của ngươi, tu vi, chân diện mục, những thứ cụ thể hơn, hắn cũng không có nói...”

“Ha ha ha...” Lý Trường Thu ngửa mặt lên trời cười thê lương: “Ta đã rơi vào trong tay của ngươi, những thứ kia, còn cần hắn nói sao?!”

Vân Dương thở dài: “Rất xin lỗi.”

Lý Trường Thu thờ ồ ồ, ánh mắt dữ tợn, đột nhiên một đôi mắt tinh quang sáng rực nhìn Vân Dương, từng chữ hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi một câu!”

Vân Dương nghiêm mặt nói: “Ngươi nói, nếu ta biết nhất định không giấu diếm. Đây là sự tôn trọng của ta đối với một vị cường giả.”

Vân Dương ba phen mấy bận nhấn mạnh sự tôn trọng của bản thân với cường giả.

Lý Trường Thu trầm giọng nói: “Ta, còn có thể tự tay giết người này sao?”

Vân Dương lập tức trầm mặc.

ánh mắt Lý Trường Thu phát sáng, quan sát biểu lộ của Vân Dương, rồi lại từ từ ảm đạm.

“Có thể.” sau một hồi lâu, rốt cục Vân Dương gian nan nói một từ như vậy, thần sắc trong mắt Lý Trường Thu vừa mới lóe lên, Vân Dương nói tiếp: “Bản thân ta không thể hoàn toàn không chế được một cường giả như ngươi. Cho nên ta không dám khẳng định. Trừ phi, ngươi đối với Thiên Đạo thể, hơn nữa, được Thiên Đạo chứng kiến hiệu trung với ta, nếu không... Ta không dám để cho ngươi có cơ hội như vậy.”

Vân Dương vô cùng thẳng thắn nhìn Lý Trường Thu: “Tu vi ngươi quá cao...”

Lý Trường Thu đáng chất nở nụ cười: “Xem ra ta không có cơ hội...”

Vân Dương nói khẽ: “Ngươi có thể hiệu trung với Tứ Quý lâu, chẳng lẽ không thể làm việc cho ta sao? Chẳng lẽ, ta sẽ đối xử không tốt với ngươi? Chỉ ít mà nói, ta tin ngươi hẳn là có thể nhìn ra được, ta cũng không phải loại tiểu nhân hèn hạ a?”

Lý Trường Thu nhắm mắt lại, bi thương cười cười: “Ta tự nhiên biết rõ, lấy thái độ của ngươi đối với ta, lấy cách ngươi tôn trọng cường giả, ta đương nhiên biết, ngươi không phải loại tiểu nhân hèn hạ, hơn nữa, từ lúc mới bắt đầu, ngươi liền muốn chiêu hàng ta, thành ý của ngươi, ta cũng nhìn thấy.”

Vân Dương phi thường phối hợp thờ dài: “Như vậy...”

“Nhưng ta không thể.” tâm Lý Trường Thu như khô héo đau thương lắc đầu nói: “Ngươi không hiểu.”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Một cây đao, Sở Thiên Lang!

Vân Dương không cam lòng hỏi: “Đây là cơ hội sống sót duy nhất của ngươi, ngươi hẳn phải rõ ràng.”

Lý Trường Thu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào không trung, rồi lại lắc đầu, đau thương trầm giọng nói: “Ngươi không hiểu, ngươi không hiểu, ngươi không hiểu a...”

Vân Dương trầm mặc: “Tứ Quý lâu đáng sợ vậy sao!”

Lý Trường Thu lạnh lùng nói: “Tứ Quý lâu chính là thiên hạ đệ nhất! Sao có thể hình dung bằng hai chữ đáng sợ?”

“Không hổ là thiên hạ đệ nhất a...”

Vân Dương lắc đầu khổ sở nói: “Chỉ riêng thủ đoạn không chế lòng người, ta không thể không phục. Nếu nói đối mặt sinh tử, y nguyên không chút động tâm, thì những tiền bối thanh khiết đều làm được. Những trung thành tuyệt đối, không phải ai cũng có thể so với thủ đoạn Tứ Quý lâu a...”

Lý Trường Thu ung dung thờ dài.

Nói tới tận lúc này, Lý Trường Thu đã triệt để không còn nửa điểm hận ý đối với Vân Dương.

Mặc dù, chính hắn biết rõ, bản thân chắc chắn chết trong tay người này, nhưng người này, tối thiểu mà nói, còn không tính quá đáng hận...

Mà người bán đứng hắn kia, mới là kẻ đáng chết!

hận ý trong lòng Lý Trường Thu Đối với người đã bán đứng hắn kia, dù có dốc hết Tam Giang Ngũ Hồ, cũng vô pháp rửa sạch! biệt khuất, bi phẫn, khiến lòng ngực hắn cơ hồ muốn bạo tạc!

“Người đưa tin cho các ngươi, ngươi có biết, hiện tại đang ở đâu?” Lý Trường Thu nhắm mắt lại, lòng như tro nguội.

“Không biết.” Vân Dương thành thành thật thật hỏi đáp: “Từ trước tới nay chúng ta chưa từng gặp qua hắn, cũng không biết hắn là ai, hình dạng thế nào.”

“Cái này cũng đúng.” Lý Trường Thu lạnh lùng nói: “Lấy phương thức làm việc của hần, sao có thể để lại dấu vết nhọc nhằn! Hừ...”

Hần nói xong câu đó, liền im lặng một hồi lâu. Tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

Sau một hồi lâu, nói: “Người có thể nói cho ta biết, đến tột cùng các người là ai? Vì sao phải đối phó Tứ Quý lâu?”

Vân Dương thở dài thật sâu, thần sắc xoắn xuýt, bộ dạng muốn nói lại thôi nhìn Lý Trường Thu: “Thật có lỗi.”

Lý Trường Thu sâu thẳm nói: “Từ khi rơi vào trong tay người, ta đã không còn chút hy vọng sống sót. Người chắc chắn quyết không cho phép ta sống mà ra ngoài. Chẳng lẽ, một kẻ chắc chắn phải chết, hỏi người một việc, còn khó trả lời như vậy sao? Hay là, người vẫn còn lo ta sẽ để lộ bí mật?”

Vân Dương xoắn xuýt nói: “Vấn đề ở chỗ, người chưa chắc sẽ chết... Ta cũng không biết, kết quả của người sẽ như thế nào...”

Ánh mắt Lý Trường Thu sáng lên: “Xin chỉ giáo cho?”

Vân Dương thở dài: “Bên trên còn có người... Ta cũng không thể trực tiếp xử từ người.”

Lý Trường Thu thở phào nhẹ nhõm một cái, kiên quyết nói: “Nếu ta chết, mọi chuyện đều sẽ kết thúc! Nhưng vạn nhất ta không chết, ta tuyệt sẽ không tìm người gây chuyện! không biết, người có thể tin tưởng ta hay không!”

Vân Dương chăm chú nhìn vào ánh mắt của Lý Trường Thu, từ trong mắt đối phương, thấy được tràn đầy thành ý, cười khổ một tiếng gật đầu: “Ta tin!”

Lý Trường Thu nói: “Còn xin giải đáp nghi hoặc của ta! Ta chỉ muốn biết, đến cùng ta thua trên tay người nào, tổ chức nào!”

“Thực không dám giấu giếm!” Vân Dương cắn răng một cái, nói: “Ta là người Sâm La đình!”

“Thì ra là thế!” Lý Trường Thu thở dài một hơi, tựa hồ rốt cục giải quyết được vấn đề khó khăn trong lòng. Lại có chút cảm giác lòng dạ thư sướng, cười cười: “Chính ba chữ này, khôn nhiều ta đến bây giờ! Ha ha...”

“Nguyên tắc của Sâm La đình là lấy tiền làm việc, chắc hẳn có người muốn đối phó Tứ Quý lâu? Hoặc đối phó ta?” thần sắc Lý Trường Thu tựa như đã hiểu rõ.

“Cái này, ta liền thật không thể nói cho người biết.” Vân Dương cười khổ, kiên quyết nói ra.

“Lão phu minh bạch!” Lý Trường Thu cũng tại cười khổ: “Đây là đạo đức nghề nghiệp cơ bản, nếu là ta, cũng sẽ không nói. Bất luận ngành nghề gì, đều phải dựa vào thứ này mới có thể tồn tại trên thế gian, hoành hành thiên hạ.”

“Đa tạ thông cảm.” Vân Dương nói.

“Có điều, với người báo tin tức cho các người, các người chuẩn bị làm gì?” câu nói này Lý Trường Thu, hiển nhiên là vấn đề hần quan tâm nhất hiện tại.

Vân Dương tựa hồ không phát giác, không chút nghĩ ngợi nói: “Nếu xác nhận hẳn cũng là người Tứ Quý lâu, đương nhiên chúng ta cũng muốn xuống tay với hần!”

Nói xong mới chợt tỉnh ngộ, cả giận nói: “Lý Trường Thu! Người đang bắt ta!”

Lý Trường Thu cười, cười rất đắc ý: “Nguyên lai các người muốn đối phó Tứ Quý lâu, vậy ta an tâm.”

“Người yên tâm cái gì?” Vân Dương cảnh giác hỏi, thần sắc rõ ràng có ý là: Ta tuyệt sẽ không để cho người lại lừa gạt.

“Tự nhiên là yên tâm hai phương diện, thứ nhất, ta có thể giúp các người, đem tên kia chop tới. Thuận tiện, báo thù cho chính ta!” Lý Trường Thu thê thê cười. “Ngoài ra, mục tiêu của các người là Tứ Quý lâu, vì thế Tứ Quý lâu chắc chắn sẽ vì ta báo thù, xử lý các người. Cho nên, ta yên tâm.”

Vân Dương lạnh lùng nói: “Ta cũng muốn báo thù cho người, bất quá, ta sao có thể tin tưởng, lời người nói chính là nói thật?”

Lý Trường Thu hừ một tiếng, nói: “So người ta càng muốn giết hần hơn! Nếu đã như vậy người còn chưa tin, lão phu cũng không thể nói gì hơn.”

Vân Dương tự tin nói: “Chúng ta tự nhiên có biện pháp chứng thực.” Đột nhiên nhân châu xoay động, nói: “Ta mặc dù không thể cho người ưu đãi đặc biệt, nhưng... Nếu người nói là sự thật, chúng ta có thể đem người này đưa đến trước mặt người!”

Ánh mắt Lý Trường Thu bỗng nhiên sáng lên: “Thật chứ?!”

Vân Dương mỉm cười: “Quần từ nhất ngôn!”

Lý Trường Thu vù vù thở, hô hấp trầm trọng: “Nếu được như vậy, ta xin cảm ơn người!”

Vân Dương gật đầu, lại tình thâm ý cắt nói một câu nói: “Tiền bối, ta thật không muốn để cho người chết.”

Lý Trường Thu ung dung thở dài, sau một hồi lâu, nói: “Đáng tiếc, nguoi cũng không thể làm chủ.”

Vân Dương im lặng.

Thở dài.

Sau một lát, sử thượng lớn nhất kẻ lừa đảo Vân Dương chậm rãi rời khỏi mật thất.

Cửa mật thất sau lưng hắn, trầm chậm đóng lại.

trong mắt Vân Dương lóe ra một tia tinh quang: “Lại là hắn...”

...

Nguyên bản, khi Vân Dương bắt được Lý Trường Thu, cũng chỉ có một ý nghĩ: Hung hăng tra tấn, ép hỏi ra đồng bọn của hắn. Có thể hay không ép hỏi ra không cũng được, nhưng Lý Trường Thu nhất định phải bị hành hạ chết!

Dùng thế thủ đoạn khốc nhất gian tàn!

Có điều, khi Vân Dương sắp bắt đầu thi triển thủ đoạn, lại lâm thời cải biến suy nghĩ. Hắn muốn phát tiết một chút thì dễ. muốn khắc chế lại không dễ dàng.

Nhưng... khi đối mặt với địch nhân cường đại như Tứ Quý lâu, nhất định phải khắc chế tâm tình của mình lại.

Cho nên Vân Dương lâm thời cải biến chủ ý.

Hắn bắt đầu suy đoán hoàn chỉnh tâm lý Lý Trường Thu, từ khi Lý Trường Thu xuất đạo đến bây giờ mấy chục năm lịch trình, sau khi tinh tế cân nhắc, liền bắt đầu diễn trước mặt Lý Trường Thu.

Trước tiên hắn cho Lý Trường Thu tạo thành một cái ảo giác: Đối phương vô cùng hiểu rõ bản thân. Chắc chắn hắn đã điều tra mình vô cùng kĩ càng! Chính mình ở trước mặt hắn, căn bản không có bí mật!

Một khi tạo được loại cảm giác này, mọi chuyện, liền dễ làm.

Nhưng muốn đạt tới loại hiệu quả này, lại không dễ dàng chút nào.

Vân Dương hao hết tâm tư, xảo diệu lợi dụng cách nói mơ hồ nửa úp nửa mở, khiến đối phương nghe vào trong tai liền tự động điền vào phần còn lại, từ đó công phá tâm phòng bị của Lý Trường Thu.

Sau đó liền lợi dụng lối nói lập lờ nước đôi, dẫn dắt Lý Trường Thu, để hắn từng bước một rơi vào bẫy rập ngữ ngôn của mình. Cho tới bây giờ, đã có thể nói đại công cáo thành.

Nếu không có gì xảy ra, Vân Dương hiện tại dám cam đoan, Lý Trường Thu chắc chắn sẽ trợ giúp hắn công phá phòng tuyến thứ nhất của Tứ Quý lâu. trở thành một cái “Trợ thủ đắc lực”!

Sẽ trở thành một cây đao trong tay hắn!

Hơn nữa, ngay trong tình huống bản thân đối phương cũng không biết.

Chỉ là, người mà Lý Trường Thu nói ra, để Vân Dương đều cảm thấy có chút đau đầu.

Sở Thiên Lang!

Người này tại khu vực Thiên Đường thành, thế nhưng lại là một nhân vật đỉnh đỉnh đại danh.

một cái điền trang bên ngoài Thiên Đường thành, Thiên Lang trang. Thiên Lang trang không phải một cái phổ thông điền trang!

Tiêu tiền như nước, trọng nghĩa khinh tài. Bát phương bằng hữu, tứ hải huynh đệ. Tu vi cao cường, hân hữu địch thủ.

Có thể nói là lá lãnh tụ giang hồ Thiên Đường thành.

Hắn không phải người trong quan phủ, không có bất kỳ quan thân. Nhưng lực ảnh hưởng của hắn, tại một mảnh chung quanh này, lại vô cùng khủng bố.

Trong điền trang của hắn, cao thủ vô số, hộ vệ như mây.

Quan hệ cùng với một số tướng lĩnh quân đội, đều là tương giao tâm đầu ý hợp.

Vừa nghe đến cái tên này, lòng mày Vân Dương liền nhúu chặt lại.

Trách không được Lý Trường Thu vừa nghe có người bán mình, liền nghĩ đến hần đầu tiên. Một người như vậy, sao lại chịu làm kẻ dưới?

Chắc hẳn từ lâu Lý Trường Thu đã cảm nhận được uy hiếp đến từ Sở Thiên Lang a?

Chỉ là... Bây giờ muốn nhờ Thiên Lang trang, xử lý Sở Thiên Lang..

Vân Dương cau mày, có vẻ như độ khó không nhỏ.

Ngày 21 Tháng giêng a... Sở Thiên Lang.

“Dùng lực lượng quân đội? Hoặc là, lực lượng chính phương? Hay là lực lượng ngầm của Cửu Thiên chỉ lệnh?”

bước chân Vân Dương thông thả, vừa đi vừa trầm tư mình tưởng, càng nghĩ càng rối, sắc mặt trầm trọng, tâm sự nặng nề.

Sau lưng, ba con Thôn Thiên Báo, một con Thiểm Điện Miêu, bốn cái tiểu nhung cầu, ưu nhã nện bước chân mèo, bộ pháp thống nhất. Đi theo sau mõng hần...

Ngẫu nhiên cái này nhào cái kia một phát, sau đó lẩn mình một cái, tựa như bóng da lẩn lông lốc, sau đó lập tức trở về gia nhập đội ngũ...

Vân Dương đi tới chỗ nào, chúng theo tới chỗ đó. sắc mặt Vân Dương nặng nề, cùng bốn cái tiểu gia hỏa nhẹ nhõm vui sướng, quả thực là khác biệt rõ ràng.

“Hao tổn tâm trí.”

Vân Dương nhíu mày: “Phương Mặc Phi hiện tại còn chưa nổi lên được tác dụng, Lão Mai tuyệt đối không thể ra mặt. Cửu Thiên chỉ lệnh rất mạnh, nhưng, một khi bại lộ liền xong rồi. Cho nên cũng không thể dùng. Chính phương... lại không nắm chắc. Rất dễ dàng để lộ tin tức, hơn nữa những tên văn nhân kia ai nấy tâm nhãn tặc nhiều, không dễ thiết trí. Quân đội... Cũng không an toàn.”

“Muốn làm chuyện này, nhất định phải lòi đỉnh nhất kích! Không để cho Sở Thiên Lang có cơ hội phản ứng mới được.”

“Cái này...”

Vân Dương trong trầm ngâm, trực tiếp truyền ra tin tức: “Yêu cầu, tất cả tư liệu về Sở Thiên Lang!”

Tin tức trên ngọc bích lóe lên, truyền ra ngoài.

“Một ngày lại sắp đi qua.” Vân Dương nhìn mặt trời lặn xuống núi, không khỏi thở dài. Cảm thấy thời gian quá ngắn mà công việc quá nhiều...

“Công tử, Kế Linh cô nương tới.” Lão Mai đến đây bẩm báo.

“Xin mời.”

Kế Linh trầm mặt đi tới, trong tay cầm theo bao khóa, dáng vẻ thờ phỉ phò, nhìn thấy Vân Dương, trên mặt càng thêm lạnh giá, như là khoác lên một tầng sương lạnh.

“Kế cô nương đại giá quang lâm, Vân mỗ thật nỡ mảy mỗ mặt.” Vân Dương nhiệt tình nghênh đón: “Nhìn sắc mặt cô nương hồng nhuận phon phớt, khí sắc tốt đẹp, nghĩ đến hần là cuộc thắng, trở thành đại tỷ, long hành hổ bộ, khí thế uy nghiêm, quả nhiên là có phong phạm đại tỷ đầu! Bội phục bội phục, chúc mừng chúc mừng.”

Kế Linh không tự chủ trợn trắng mắt.

Mấy ngày không gặp, gia hỏa đáng ghét này vẫn không đổi tính.

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chia cửa, tức giận, Thiên Lang

“Bản cô nương mới không thèm tới ổ chó của người đâu.” Kế Linh miết miệng nói: “Địa phương kém, hoàn cảnh kém, không chút nhân khí, ban đêm thì âm trầm, hơn nữa chủ nhân xấu xí, tính tình lại xấu xa, ai gặp cũng ghét, tới đây một lần, bản cô nương tối thiểu đoán mệnh ba năm!”

Vân Dương cười tủm tỉm nói: “Vậy thì không ổn rồi, năm nay cô nương cũng mới hơn 30 tuổi, cộng với đã tới chỗ ta năm sáu lần, đoán mệnh 20 năm... Hiện tại cô nương, thọ hơn năm mươi a...”

Kế Linh tức nổ phổi: “Ngươi mới hơn 30! Ngươi mới hơn 50! Cả nhà ngươi đều hơn 50!”

Vân Dương cười dương quang xán lạn: “Bất quá mỗi lần cô nương tới, lại có một diện mạo khác nhau... thật sự khiến Vân mỗ bội phục.”

Kế Linh khẽ giật mình, vô ý thức đưa tay lên sờ sờ mặt: “Khác lắm sao?”

Vân Dương trịnh trọng gật đầu.

Nhìn về phía Lão Mai, khoe miệng Lão co giật một chút: “Hoàn toàn chính xác không giống lắm.”

Gương mặt Kế Linh hơi ửng hồng, hừ một tiếng, nói: “Bản cô nương thiên sinh lệ chất, há có thể để cho đấng đồ từ như ngươi nhìn thấy chân diện mục?”

Vân Dương thở dài nhẹ nhõm, chấp tay một cái: “Đa tạ cô nương. Cô nương một phen khổ tâm, hóa trang bản thân thành bộ dạng quái dị này, thật sự để tại hạ bớt một phen nổi khổ tương tư.”

Kế Linh dậm chân, nghe răng trợn mắt, thấp giọng gào thét: “Nam nhân không có phong độ, hừ!”

“Phong độ cũng không thể ăn thay cơm nha.” Vân Dương trở lại chuyện chính: “Vô sự bất đắc tam bảo điện, mặc dù chỗ ta cũng không phải chùa chiền, nhưng lần này cô nương tới hẳn là có việc?”

Kế Linh tức giận cầm túi đồ trong tay ném tới: “Đây là đồ ta thắng được, tất cả mọi thứ đều ở bên trong, ngươi tùy ý lựa chọn một nửa là được. Đây là thù lao Vân công tử nên được.”

Vân Dương mở ra túi đồ, các loại quang mạng lấp lóe bắn ra suýt khiến hấn hoa mắt.

Huyền thạch, huyền tinh. Còn có hai bình ngọc? Còn có huyền đan, còn có đan dược, còn có...

Vân Dương sững sờ hồi lâu, ngẩng đầu, nhìn Kế Linh: “Cái này... Chính là đồ ngươi thắng được?”

Nhiều như vậy!

Kế Linh hừ một tiếng, đỉnh đặc nói ra: “Chỗ này thì có là gì. Chỉ là chơi nhỏ mà thôi.”

Chơi nhỏ.

Cơ miệng Vân Dương khẽ co giật.

“Quả nhiên là nữ tài chủ a.” Vân Dương cảm khái nói ra: “Chơi nhỏ của các ngươi, còn lớn so cái gọi là thiếu gia Thiên Đường thành phá sản a...”

“Ngươi tùy tiện chọn. Chọn xong, thì cho ta biết, ngươi cần tin tức gì.”

Kế Linh lạnh như băng nói: “Ta sẽ không nuốt lời, tin tức ngươi muốn, ta nhất định nói cho ngươi.”

Vân Dương cười ha ha một tiếng, nói: “Vậy ta liền không khách khí, nói thật, vẫn là đầu ta nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy.”

trong mắt Kế Linh lóe lên vẻ thất vọng, nói: “Nếu ngươi ưa thích, đều cho ngươi cũng không sao.”

Vân Dương cười cười, nói: “Nói là một nửa, tự nhiên chỉ có thể cầm một nửa. Nhiều một chút, ta cũng không cần, ít một chút, ta cũng không muốn.”

Kế Linh lãnh đạm nói: “Ngươi ngược lại rất có nguyên tắc.”

Vân Dương nói: “Đương nhiên. Nguyên tắc của ta chính là, là đồ của ta, ai cũng đừng mong cướp đi một chút. Nhưng nếu không phải là đồ của ta, cứng rắn nhét ta cũng không cần nửa phần!”

“Ta hiểu.”

“Trong này, tổng cộng có 200 huyền thạch, ta cầm một nửa. 100 khối. 50 huyền tinh, ta cầm một nửa, 25 khối. Hai bình linh thủy, ta cầm một bình. Ba viên huyền đan, ta cầm một viên, ba viên đan dược, ta muốn hai viên. Như vậy cân bằng. Còn có mấy quyển sách này, chính là võ kỹ tâm pháp, cái này quan hệ đến bí mật đại gia tộc các ngươi, ta lấy đi, ngươi cũng không dễ nói, cho nên coi như thôi.”

Vân Dương nhanh chóng đem một nửa của bản thân thu lại, không chút ngưng ngừng ôm đồm, sau đó đem túi đồ trả lại cho Kế Linh: “Còn lại, mời Kế cô nương cất kỹ.”

Kế Linh mặt không đổi sắc thu hồi túi đồ của mình, nhất thời, trong lòng dậy sóng, nhưng lại không nói lời nào. vừa rồi Vân Dương cẩn thận chia của,

khiến suy trong đầu Kế Linh loạn thành một đồng.

“Đây chỉ là một lần giao dịch công bằng.” Vân Dương ngừng đầu, nụ cười xán lạn nói: “Cô nương quả nhiên là người giữ chữ tín. Vân mỗ phi thường hài lòng đối với lần hợp tác này.”

Đúng a, hợp tác, chỉ là một lần hợp tác, chỉ là một lần giao dịch.

Kế Linh cắn môi một cái, xinh đẹp cười nói: “Tiểu muội đối với lần giao dịch này, cũng cảm giác thật đáng giá. Bất quá, dù sao Vân công tử cũng hơi chút thua thiệt đâu.”

Vân Dương nhếch miệng cười một tiếng: “Thời thế hiện nay, ăn thiệt thòi chính là chiếm tiện nghi a.”

Kế Linh cắn răng, nói: “Không biết lúc ấy công tử đề cập tới một tin tức, ân, không biết công tử muốn biết tin tức gì a?”

Đột nhiên trong lòng Kế Linh có một loại cảm giác không tên, nàng muốn kết thúc loại giao dịch này.

Một khắc cũng không muốn ở lại.

“Ừm, ta muốn biết một tin tức.” Vân Dương nhìn Kế Linh, nói: “Ta muốn biết, rốt cục Niên tiên sinh của Tứ Quý lâu, là ai?!”

Kế Linh lập tức ngây dại!

Niên tiên sinh Tứ Quý lâu.

Trong thiên hạ ngoại trừ bản thân Niên tiên sinh ra, còn có ai có thể biết hắn là ai? Nếu thân phận Niên tiên sinh mà bại lộ, chỉ sợ... Coi như hắn có thực lực vô địch, suy tính thiên địa, cũng đã sớm hỏi phi yên diệt a?

“Không sao, nếu Kế cô nương không thể làm được, ta có thể...”

Vân Dương còn chưa nói xong, Kế Linh đã cắn răng nói: “Chính là tin tức này a? Ngươi yên tâm, sớm muộn ta nhất định tìm cho ngươi!”

Nói xong, ánh mắt nàng phức tạp nhìn Vân Dương một chút, lại không đợi hắn nói chuyện, thân nhiên nói: “Cáo từ.”

Xoát một tiếng, quay người mà đi.

Cuối cùng vẫn là nhìn không được, quay người hét lớn một tiếng: “Vân Dương! Ngươi hỗn đản!”

...

Vân Dương nhìn bóng lưng Tiểu Nữu rời đi, trong lúc nhất thời có chút mê hoặc, nàng lên cơn gì a? Giao dịch đã nói từ trước. Hơn nữa chia của ngươi còn chiếm đại tiện nghi... Làm sao đột nhiên liền nổi giận?

Ta nói câu nào đắc tội nàng a?

Vân Dương gãi gãi đầu, buông buông tay, cười khổ một tiếng: “Lão Mai, ngươi xem một chút, nữ nhân... Thật sự là khó hiểu... đang yên đang lành đột nhiên nổi giận...”

Lão Mai im lặng nhìn hắn nửa ngày, thở dài một tiếng, cô đơn trở về phòng.

Lão phi thường muốn nói một câu: Công tử, ngài hết thuốc chữa a.

Nhưng... Nói không nên lời.

...

lần này Vân Dương cũng không đem bán huyền thạch huyền tinh đi. Mà... đều cho Lục Lục.

Một khối huyền tinh đặt ở trong lòng bàn tay, Vân Dương trừng trừng mắt nhìn, liền thấy khối huyền tinh chậm rãi thu nhỏ, sau đó, hóa thành một đồng bột phấn, một con gió thoảng qua, không còn sót lại chút gì..

Huyền thạch, cũng thế.

Trong thức hải, bốn bề đều là linh khí, mắt thường cũng có thể thấy được Lục Lục đang không ngừng tăng trưởng, từ từ, thân hình đứng thẳng, chiều dài tăng cao, càng trở nên cứng cáp hữu lực...

Mà phiến lá là sen kia, càng lúc càng dày, càng lúc càng đậm. Dây leo, chậm rãi dài ra, trở nên cứng cỏi, đầu dây leo thứ hai cũng lặng yên mà sinh trưởng... Từ xanh nhạt, tinh tẻ, trở nên xanh lục, trắng kiện cứng cỏi...

Vân Dương chỉ cảm thấy, một cỗ sinh mệnh năng lượng tinh thuần, tràn vào kỳ kinh bát mạch rồi hội tụ ở đan điền.

Bình linh thủy kia, Vân Dương chỉ mới mở nắp bình ra, xoát một tiếng, thứ còn lại chỉ là một cái bình nhỏ.

Hai viên đan dược, đều là Nguyên Khí Đan. Có tác dụng cố bản bồi nguyên, bất quá tác dụng đối Vân Dương không lớn, vì vậy hắn dứt khoát cho Lão Mai cùng Phương Mặc Phi mỗi người một viên. Còn viên huyền đan cuối cùng kia, Vân Dương trực tiếp bỏ vào trong miệng ăn.

Chỉ bất quá trong một cái chớp mắt, khoản tài sản khổng lồ liền tiêu hóa xong!

...

Liếc nhìn tư liệu Sở Thiên Lang, một bên lật, một bên nhíu mày.

Phần tài liệu này, cực kỳ kỹ càng, chừng dày hơn một xích. (33cm)

“Sở Thiên Lang, thiếu niên nhậm hiệp, thiên khai thất khiếu, ba tuổi luyện kiếm, bảy tuổi giết người. 15 tuổi một mình tiến vào Vô Tận sâm lâm săn giết lục phẩm Huyền thú. Thắng lợi trở về...”

“Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không biết dùng thủ đoạn gì, đột nhiên có được đại lượng tài phú, không rõ lai lịch. 25 tuổi thành lập Thiên Lang trang, uy chấn một phương.”

“Sở Thiên Lang tướng mạo uy vũ, quang minh lẫm liệt. Tự xưng là thượng thiên Thiên Lang Tinh Quân hạ phàm, giảng hồ danh xưng Thiên Lang Tinh. Sở trường song kiếm một dài một ngắn, không gì không phá, biến hóa khó lường. Trong tay áo giấu ám khí, một khi xuất tất thấy máu. Tính cách hào sảng, cười như sấm chớp. Sinh ý trải rộng trong ngoài kinh thành, chi nhánh vô số.”

“Yến Sí Tặc hung hãn một thời, bị Sở Thiên Lang thu phục, mai danh ẩn tích. Nhưng, giặc cướp phạm vi ngàn dặm cũng không có cái thiện... Hoài nghi bị Sở Thiên Lang hợp nhất, trở thành lực lượng chuyên môn vơ vét của cải.”

“Sở Thiên Lang háo sắc như mạng, đêm không ba nữ không vui, cũng không chuyên sủng. Thuộc hạ điều tra, phàm là nữ tử bị Sở Thiên Lang sủng hạnh qua, không một người có thể sống quá 20 tuổi, càng có vô số vô cơ mất tích. Hoài nghi Sở Thiên Lang đã luyện tà công Thái Âm Bô Dương.. Cho nên, kiếm pháp ám khí là đã rõ, cần cẩn thận âm độc quyền chương công phu...”

“Tu vi Sở Thiên Lang hiện tại, căn cứ mấy lần hắn xuất thủ, khoảng chừng lục trọng sơn tả hữu, bất quá, thuộc hạ hoài nghi có ẩn tàng.. Nếu muốn nhắm vào người này, phải coi như thất trọng sơn cao thủ. Người này vô số hậu thủ, vây cánh cực đông, một kích không trúng, khó tránh khỏi hậu hoạn vô tận. Muốn trừ chi, cần thận trọng...”

Vân Dương càng xem, sắc mặt càng âm trầm.

Người này bề ngoài hào sảng phóng khoáng nhưng lại là một cái họa thể ma đầu. Hàng năm, người mất mạng dưới tay hắn vô số kể. Nhưng hết lần này tới lần khác người này lại có thanh danh vô cùng tốt. Được rất nhiều người xưng là đại thiện nhân, bởi vì vào mùa thu, mùa đông hàng năm, hắn đều tổ chức phát cháo miễn phí, cứu khổ cứu nạn...

Hơn nữa khi hắn phát cháo làm việc thiện, lo sợ nam nhân trẻ nãi công việc, còn đặc biệt cho phép nữ tử đến nhận phần cho cả gia đình...

Kết hợp với việc hắn luyện Thái Âm Bô Dương cùng với việc vô số nữ tử mất tích, dụng tâm trong đó, không nói cũng rõ.

“Mặt người dạ thú!” Vân Dương tức giận muốn vỗ bàn.

Tài liệu phía sau, khiến Vân Dương lập tức có chút sững sốt.

Sở Thiên Lang thế mà còn từng cứu tính mệnh thái tử đương triều, đó là khi thái tử tuổi nhỏ ra ngoài du ngoạn, bị người ám sát, thời khắc mấu chốt, là Sở Thiên Lang đứng ra...

Chuyện này, lúc ấy được truyền thành giai thoại. Hoàng đế bệ hạ muốn ban thưởng Sở Thiên Lang làm quan, nhưng Sở Thiên Lang kiên từ không nhận. Cuối cùng, hoàng đế bệ hạ cho Sở Thiên Lang một khối miễn tử kim bài!

Chỉ cần không phải mưu phản, liền có thể miễn tử một lần!

Vân Dương nhìn đến đây thời điểm, con mắt ngưng định.

Ánh mắt của hắn, dừng lại tại mấy chữ “Thái tử” “Ám sát” “Đứng ra” “Sở Thiên Lang” “Miễn tử kim bài” thật lâu, nhìn đi nhìn lại.

Ánh mắt của hắn, càng ngày càng trở nên rét lạnh.

Dần dần, nguyên bản ánh mắt lạnh tựa thu thủy, tựa hồ động lại, thành băng sơn vạn năm.

“Hắc hắc hắc...” Vân Dương thấp giọng không hiểu cười lên. Tiếng cười rét lạnh âm trầm, tràn đầy vô cùng vô tận sát ý: “Tốt một cái Sở Thiên Lang a! Tốt một cái miễn tử kim bài, tốt một cái đương triều thái tử! Tốt, tốt, tốt! Quả nhiên là tốt!”

“Chỉ mong, chuyện này không phải như suy đoán của ta! Nếu không, phiền phức này cũng thật lớn lắm a, hắc hắc...”

“Bất quá, muốn đối phó Sở Thiên Lang, quả quyết không thể minh tranh a...”

ánh quang chớp động trong ánh mắt Vân Dương, sắc mặt hắn âm trầm tới cực điểm “Người này không thể đối đầu, nếu đã như vậy...”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đột phá! Âm sát!

...

Vân Dương ngồi xếp bằng, Sinh Sinh Bất Tử Thần Công từ từ vận hành trong thể nội. Dù đang nhập định tu luyện, gương mặt hắn cũng ánh lên vẻ chuyên chú đề phòng!

Cách đó không xa, Lão Mai cùng Phương Mặc Phi cũng đang trong phòng chuyên chú luyện công, ngay khi Vân Dương ngồi xuống, hai người đồng thời cảm thấy, ngày hôm nay có chút khác thường.

Dường như, linh khí, có chút khác lạ...

Nguyên bản khi hấp thu linh khí luôn có một cảm giác tràn đầy sức sống, thế mà hôm nay lại không có cảm nhận được... Điều này khiến hai người mất hết tâm tình tu luyện, dù sao có luyện cũng không có chút tiến cảnh nào.

...

Trên đỉnh đầu Vân Dương, Đỉnh khiêu từng chút hút linh lực vào, hóa thành huyền lực, thuận theo lộ tuyến Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, rót vào đan điền, sau đó lại tuần hoàn kinh mạch toàn thân.

Năng lượng huyền đan vừa mới nuốt vào, dần dần tan ra trong thể nội, hóa thành lực lượng chuyên hữu Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, cùng lúc trong thức hải, sinh mệnh nguyên khí liên tục không ngừng phát ra, tư dưỡng Vân Dương thần hồn, kinh mạch, thân thể, ngũ tạng...

Tiền thắng cuộc mà Kế Linh đưa tới, phát huy tác dụng cực lớn!

Một cỗ sương mù màu trắng, từ từ bốc lên trên đỉnh đầu hắn.

Dần dần, bóng dáng một ngọn núi, xuất hiện trong đám sương trắng. Ngay sau đó hình ảnh ngọn núi thứ hai cũng đang chậm chậm hình thành, Vân Dương không ngừng tăng cường tốc độ hấp thụ. Huyền khí trong thể nội vận hành cũng càng lúc càng nhanh.

“Lục Lục! Lại đến!”

“Hôm nay, nhất định phải đột phá nhị trọng thiên!”

Vân Dương trong lòng lo lắng thúc giục. Dây leo của Lục Lục liên tục vũ động, kiệt lực đem tinh thuần huyền khí có thể khổng chế, đều chuyển vào trong kinh mạch Vân Dương...

Vân Dương cảm giác kinh mạch bắt đầu phồng lên.

Nê Hoàn cung trên đỉnh đầu không ngừng nhảy lên.

Chuẩn bị, đột phá!

Vân Dương cắn răng, không quan tâm thôi động linh lực đã hình thủy triều, xông quan!

Hắn rất gấp!

Vân Dương lúc đầu không vội, việc luyện công, gấp không được. Cho nên, hắn một mực chỉ củng cố cảnh giới của mình. Mặc dù hắn biết rõ, Lục Lục chỉ cần tấn cấp, tu vi của hắn liền có thể đột nhiên tăng mạnh. Cũng biết rất rõ ràng, giết người có thể hấp thụ bất bình chi khí, để cho bản thân càng nhanh chóng bước vào cao thủ hàng ngũ.

Nhưng hần một mực khổng chế.

Hần muốn cho bản thân tăng tích lũy, tăng nội tình, cũng để cho Lục Lục gia tăng tích lũy, loại này tích lũy, càng nhiều càng tốt, càng dày càng tốt.

Hơn nữa khổng chế bản thân không đi giết người.

Trước khi đột phá, tận lực củng cố vững chắc căn cơ của bản thân!

Coi như đã đạt đến biên giới đột phá, cũng phải áp súc, tiếp tục củng cố, tuần hoàn không ngừng lặp lại. Chỉ có đặt vững căn cơ đến không thể rung chuyển, mới có thể thu được thành tựu phi thường!

Chính hần trước đó tu vi mặc dù không thấp, nhưng căn cơ bất ổn. Lần này, tu luyện lại, Vân Dương sao có thể để cho bản thân đi lại vết trượt trước kia?

Vài ngày trước, hần đã có thể đột phá đệ nhị sơn, nhưng vẫn không có hành động, một mực tiếp tục tích lũy.

Nhưng hôm nay, không đột phá không được.

“Oanh!”

Thể nội, vang lên tiếng tiếng oanh minh như sấm nổ, toàn thân Vân Dương run lên, trong thất khiếu, đột nhiên phun ra tơ máu! Huyền khí Toàn thân, cuộn cuộn vận chuyển.

Sương trắng trên đỉnh đầu, nồng đậm như muốn ngưng thành thực chất.

Hai tòa sơn phong, thỉnh linh hiện ra, sừng sững trong sương trắng.

Tà hữu sương phòng.

Phượng Mặc Phi cùng Lão Mai đồng thời mở to mắt, tinh quang lấp lóe.

“Công tử... Lại đột phá? Sao có thể... Nhanh như vậy?”

...

Vân Dương mở mắt, hai đạo tinh quang bắn ra.

Lập tức, hần vươn người đứng dậy, trong nháy mắt thân thể liền hóa thành một mảnh sương mù, sau đó theo một trận gió từ trong khe cửa bay đến nội viện, lẳng lẳng bay lên bầu trời, theo gió rong chơi, chớp mắt đã đến mấy trăm trượng bên ngoài.

Vân Tôn mật pháp, đệ nhất sơn chỉ có thể miễn cưỡng thôi động, nhưng đến đệ nhị sơn đã có chút tác dụng. Vân Dương nhất định phải đột phá, mới có thể đi làm việc hần muốn làm!

Roi xuống, khôi phục thân hình, xoay mình một cái, một bộ áo bào tím đã hóa thành áo bào đen, hình thể cũng biến đổi.

Áo đen, che mặt!

Khô ngô, cao lớn!

Sau đó, hần liền lặng lẽ biến mất trong màn đêm.

...

Tây Môn Vạn Đại thỏa mãn hí dài một tiếng, từ trên thân thể thiếu nữ đứng lên, toàn thân mồ hôi đầm đìa. Khóe môi nhếch lên cười tà, đứng dậy mặc quần áo.

Dưới thân, thiếu nữ thanh tú mặt đầm lệ, nhãn thần trống rỗng nhìn lên trần nhà, trên cổ máu me đầm đìa. Khó khăn hô hấp, trên mặt tất cả đều là tuyệt vọng...

Tây Môn Vạn Đại không chút lưu luyến ngồi xuống, đối diện tấm gương, nhìn ánh mắt bản thân lấp lóe huyết sắc, đặc ý cười một tiếng.

“Vương Phượng!”

Tây Môn Vạn Đại kêu lên.

“Có thuộc hạ.”

“Tiến đến!”

Cửa phòng kết kết mở ra. Thân thể nữ tử lả lợ trên giường, nhưng Tây Môn Vạn Đại cùng thị vệ của hắn, trên mặt đều không chút dị dạng, hiển nhiên đối với chuyện như vậy, đã thành thói quen.

“Tin tức, hành tung Vân Hài, đã tra được chưa?”

Tây Môn Vạn Đại chậm rãi hỏi.

“Đã có tin tức. Hiện tại, Vân Hài đang trên đường về Thiên Đường thành.”

“Ừm, việc chặn giết, an bài xong xuôi rồi?”

“Đã an bài thỏa đáng.”

“Còn tin tức sư phụ Vân Dương, có tra... được không?”

“Chuyện này... Không có tin tức.”

“Hừ.” Tây Môn Vạn Đại hừ lạnh một tiếng, nói: “Nhất định phải làm bí ẩn, giết chết Vân Hài, ta muốn xem phản ứng của Vân công tử này một chút, để xem cha ruột hắn chết rồi, sẽ có hay không phản ứng quá kích. Coi như hắn có giấu diếm, tại thời điểm như vậy, cũng phải triển lộ thực lực chân chính!”

“Nếu hắn thật sự là đệ tử Độc Cô Sầu, như vậy, nhất định sẽ bộc lộ ra lực lượng vốn có!”

“Còn nếu như hắn không phải!”

Trong mắt Tây Môn Vạn Đại tuôn ra huyết quang: “Chúng ta cũng không cần cố kỵ. Mặc kệ hắn có phải hay không, không ai có thể dè dặt đến trên đầu ta!”

“Công tử dạy bảo phải ạ.”

“Bố trí chặn giết Vân Hài, nhất định phải bí ẩn.”

“Vâng, cam đoan vạn vô nhất thất.”

“Ừm, đem nữ nhân trên giường này xử lý sạch.” Tây Môn Vạn Đại thở dài: “Hiện tại máu tươi của nữ tử, chất lượng rất kém cỏi.”

“Tại Thiên Đường thành, có thể bắt đến đâu là dân nữ bình thường, những nguyên âm chi thể có tu vi kia, dù sao rất ít, công tử trước tạm nhẫn nại, chúng ta đã có mục tiêu.”

“Chớ có khiến ta thất vọng.”

Tây Môn Vạn Đại lạnh lùng nói: “Vương Phụng, các nguoi, đã khiến ta thất vọng một lần.”

“Công tử yên tâm!”

Tên thị vệ gọi là Vương Phụng, trực tiếp dùng ga giường, bao lấy thân thể thiếu nữ kia, trong ánh mắt tuyệt vọng của thiếu nữ, bẻ lên, muốn xuyên cửa sổ mà đi...

Ngay vào lúc này...

Một đoàn mây mù, lặng yên hiển hiện.

Một đạo kiếm quang đột nhiên lóe sáng trong mây mù. Tên thị vệ này dù tu vi bất phàm, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, ngay tại trong phòng của công tử nhà mình, dưới tình huống không có bất kỳ ngoại nhân nào, thế mà đột nhiên gặp tập kích!

Hơn nữa hai tay của hắn đang ôm thân thể thiếu nữ kia, dưới tình huống đó chỉ có thể nhanh chóng thôi lui về sau. Nhưng, hắn chưa kịp lui lại phía sau, đạo kiếm quang kia đã nhanh chóng xuyên thủng cổ họng của hắn.

Lập tức, biến mất không thấy gì nữa.

“Phốc!”

Tây Môn Vạn Đại phản ứng thần tốc, ngay một khắc kiếm quang kia xuất hiện, đã không để ý thị vệ sống chết, trực tiếp phá vỡ cửa sổ, đầu dưới chân trên, trực tiếp từ tầng lầu xuống.

Người giữa tới không trung, mới kêu lên: “Người đâu! Có thích khách!”

Tây Môn Vạn Đại tự tin, phản ứng của bản thân đã rất nhanh!

Nhưng hắn vừa mới rơi được nửa đường, liền thấy một đạo thân ảnh khôi ngô, ở trên cao bổ nhào xuống. Áo đen, che mặt, tay phải giương lên, một đạo kiếm quang bắn ra!

Kiểm quang như liệt nhật, khiến Tây Môn Vạn Đại mất thị giác trong giây lát.

Tây Môn Vạn Đại kinh hô một tiếng, tay phải lắc một cái, một tia sáng xuất hiện, đón lấy đạo kiếm quang kia. Đồng thời thân thể gia tốc hạ xuống.

Coong!

Đạo kiếm quang bị đánh bay trở lại, bóng đen kêu lên một tiếng đau đớn. Mà kiếm trong tay Tây Môn Vạn Đại lại không chút hư hao.

“Người mặc áo đen này tu vi không cao!”

Tây Môn Vạn Đại lập tức trấn định, nhìn không được có chút hối hận. Người áo đen này rõ ràng tu vi kém nhiều so với hắn, nếu là hắn không trốn, lập tức triển khai phản công trong phòng, đối phương cũng không làm gì được hắn!

Tu vi kém như vậy, ba chiêu hai thức liền có thể thu thập.

Đáng tiếc, bởi vì sợ chết... Ân, bởi vì cẩn thận, nhảy cửa sổ mà ra, lại đem bản thân đặt dưới tình huống cực đoan bất lợi.

Trong nháy mắt Tây Môn Vạn Đại buông lỏng, đã thấy tay trái người áo đen lại lấp lóe một đạo linh hoạt kiếm mang, sau một khắc đã đến trước ngực hắn.

Tây Môn Vạn Đại cuồng khiêu một tiếng, dưới thân thể bỗng nhiên uốn éo, một chưởng đánh vào kiếm quang, bóng đen lại khẽ rên một tiếng. Tây Môn Vạn Đại phát hiện, nắm đấm của mình đã đánh trúng mũi kiếm, vốn đã chuẩn bị thụ thương, nhưng ấy vậy mà lông tóc không hư hại!

“Hắn ngay cả hộ thân huyền khí của ta đều không phá nổi!”

Lập tức trong lòng Tây Môn Vạn Đại càng thêm hối hận!

Ta sợ cái gì a... Ta chạy cái gì a!

Lúc này, thị vệ Tây Môn gia tộc, đã từ bốn phương tám hướng hiện thân, lăng không bay tới. Từng tên tốc độ nhanh đến cực điểm, kinh phong gào thét, toàn bộ khách sạn trở nên ồn ào!

“Muốn chết!”

“Bất thích khách!”

“Bảo hộ công tử!”

“Xem kiếm!”

“Lưu lại!”

Từng đạo kiếm mang đao quang, trên không trung giăng khắp nơi mà tới. Đã tạo thành một cái lưới lớn, đem người áo đen bịt mặt kia vây lại.

Nhưng ngay lúc này, người áo đen bịt mặt kia đột nhiên phát ra một tiếng thô hào cười to: “Chết!”

Trong ống tay áo của hắn, đột nhiên có một đạo quang mang mờ hồ lóe lên một cái rồi biến mất!

Đạo ánh sáng này, mặc dù chỉ lóe lên, nhưng, lại như quang mang Cửu Thiên liệt nhật, không thể nhìn chính diện! Hơn nữa, tốc độ nhanh đến cực hạn!

Tây Môn Vạn Đại chỉ cảm thấy ngực mát lạnh, vị trí trái tim nhiều thêm một cái trong suốt lỗ thủng, máu tươi phun tung toé!

“Điều đó không có khả năng!” Tây Môn Vạn Đại kinh ngạc nhìn máu tươi tựa suối phun ra khỏi lồng ngực của mình, trong nháy mắt lực lượng toàn thân bị rút khô!

Còn kém một khoảng cách liền có thể rơi xuống đất, sau khi hạ xuống, chính hắn liền triệt để an toàn!

Người bịt mặt áo đen này rõ ràng không phá nổi hộ thân huyền khí của hắn.

Ta... Sao có thể chết?

Hắn sao có thể làm được?

Thân thể Tây Môn Vạn Đại, tựa như búp bê vải rách rưới, ngã ầm ầm trên mặt đất, trước khi chạm đất, đã đình chỉ hô hấp, hai con mắt vẫn mở to.

Chết không nhắm mắt.

Người áo đen bật mặt khô ngơ cười lớn một tiếng, thanh âm thô hào, tựa hồ đang cực lực che giấu bản thân chân chính thanh âm, nhưng lại y nguyên có thể nghe được, thanh âm như là lời chửi: “Chỉ bằng các nguoi, cũng muốn ngăn lại bản tọa!”

Trước khi kiếm khí đao quang từ bốn phương tám hướng bay tới, đột nhiên thân thể hắn chuyển một vòng trên không trung, bịch một tiếng phá tan một mặt cửa sổ, thân thể biến mất trong một cái phòng.

Hộ vệ Tây Môn gia tộc theo sát xông vào gian phòng, chỉ thấy một đôi nam nữ trần truồng thất kinh từ trên giường nhảy dựng lên, phát ra tiếng kêu sợ hãi bấn nhon..

Nhưng bóng dáng người áo đen bật mặt, đã triệt để biến mất!

Dịch: xonevictory

Chúc mừng "Ta Là Chí Tôn" dịch được 50c nào ae!!!

Dạo vừa rồi ta bận quá nên không thể dịch truyện thường xuyên được, mong các đạu hũ thông cảm!

Từ chương sau ta sẽ đặt vip, chỉ thu tượng trưng 1~2 từ linh thạch thôi!

Mong các đạu hũ ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Điều tra! Trong phòng có người!

Toàn bộ khách sạn vì sự kiện vừa rồi mà triệt để bạo loạn. Cao thủ Tây Môn gia tộc ai nấy sắc mặt khó coi như chết cha chết mẹ!

Nửa cái khách sạn đều là người Tây Môn gia tộc, trong vòng bảo hộ của mười mấy tên cao thủ, thế mà để thích khách lấy tính mệnh Tam công tử dễ như trở bàn tay, hơn nữa thông dong rồi đi!

Cảm xúc tức giận, sợ hãi đan xen.

Mấy chục người bọn hắn đều sắp phát điên rồi!

Khi trở về, nên giải thích thế nào a? Dùng đầu gối có thể nghĩ được. Chuyện như vậy, tuyệt đối không thể giải thích được.

Cánh cửa một căn phòng bỗng nhiên mở ra, ánh đèn lộ ra, một thanh niên toàn thân áo trắng, chậm rãi bước ra.

Thi thể Tây Môn Vạn Đại, nằm trên mặt đất ngay dưới lầu, hai mắt trợn lên, ánh lên vẻ sợ hãi cùng không cam lòng.

Thanh niên áo trắng kia chậm rãi đi đến trước thi thể Tây Môn Vạn Đại, cúi đầu xuống, nhìn mặt Tây Môn Vạn Đại, trên mặt lộ ra một tia bi thương chỉ ý. Chậm rãi vươn tay, vuốt nhẹ đôi mắt trợn trừng của Tây Môn Vạn Đại, nói khẽ. “Mặc dù ta đã sớm biết, sớm muộn nguoi sẽ có một ngày này, bất quá... Vẫn còn có chút ngoài dự liệu. Nguoi an tâm đi đi, mối thù của nguoi, vì huynh thay nguoi báo!”

Trên mặt của hắn, mặc dù có bi thương, nhưng lại rất bình tĩnh. Ánh mắt nhìn Tây Môn Vạn Đại, rất tỉnh táo, rất lạnh.

Không có sự bi thương vì cái chết của huynh đệ chết, cũng không có sự thả lỏng vui mừng vì bớt đi một đối thủ cạnh tranh.

“Kiểm tra thương thế của hắn rồi báo cáo ta.”

“Tất cả mọi người có mặt ở đây, phải quên chuyện hôm nay, coi như nó chưa từng xảy ra.”

“Tất cả thị vệ của Tam công tử, mỗi người lĩnh 100 Lang Nha Tiên, chịu được, liền sống. Chịu không được, bồi táng Tam công tử đi.”

Thanh niên áo trắng lãnh đạm nói.

“Đa tạ Nhị công tử!” Trên mặt thị vệ của Tây Môn Vạn Đại đều lộ ra một tia thả lỏng.

100 Lang Nha Tiên, tất nhiên sẽ đem bọn hắn đánh đến chết đi sống lại. Nhưng, Nhị công tử đã nói như vậy, liền đại biểu chuyện này đã xử phạt xong.

Ngụ ý chính là muốn bảo vệ bọn hần.

Nếu như chờ về đến gia tộc mới xử lý, kết cục bọn hần lúc đó chính là phải chết không nghi ngờ. Mà sau khi thụ hình ở đây, về đến gia tộc mặc dù còn sẽ có trừng phạt, nhưng ít nhất đảm bảo giữ được một mạng..

“Vết thương, chỉ có một đạo vết thương trước ngực, nhìn qua không thể nhận ra là binh khí gì, vết tích nhỏ bé, nhưng lại phá nát trái tim, huyền khí trong nháy mắt phá hư. Uy lực rất lớn, hiển nhiên, huyền khí của hung thủ rất tinh khiết.”

“Tam công tử cũng có tu vi tam trọng sơn, hơn nữa cơ thể của hần càng cứng, huyền khí quán chú toàn thân, vậy mà cũng không có đưa đến bất kỳ hiệu quả phòng hộ. Cho nên, hung khí của đối phương, rất có thể là một thanh thân binh lợi khí.”

“Hung thủ xông tới, trước hết sử dụng kiếm trong tay phải trực tiếp cắt đứt cổ họng, giết Vương Phụng, sau đó lập tức truy kích Tam công tử, kiếm trong tay phải ra, nhưng không thu được kết quả. Sau đó tay trái lại xuất một thanh đoản kiếm, tiếp tục công kích nhưng vẫn không có kết quả. Rồi trong tay áo mới đột nhiên xuất hiện thanh hung khí này.”

“Nói cách khác hung thủ ít nhất sử dụng ba thanh binh khí.”

“Lưỡng minh nhất ám”

“Thân hình hung thủ cao lớn khôi ngô, thanh âm thô hào, thanh tuyến rất thô.”

“Động tác hung thủ rất nhanh, huyền công rất cao.”

“Có thể tại dưới sự vây quanh của nhiều cao thủ như vậy, một kích đánh giết Tam công tử, chứng tỏ người này vô cùng can đảm can trọng. Hơn nữa, hần là sớm đã có mưu đồ.”

“Khi xuất hiện vô thanh vô tức, lúc rời đi cũng vô tung vô ảnh. Hiển nhiên đã sớm sắp xếp lộ tuyến xong xuôi.”

“Người này hần là rất quen thuộc đối với địa hình khu này.”

“Tu vi hung thủ, hai kích đầu mặc dù không thể phá phòng ngự, nhưng, cũng có thể là thủ đoạn mê hoặc của hần. Bởi vì hai kích đó coi như trúng chiêu, cũng không phải chỗ trí mạng, mà Tam công tử cũng có thể mượn lực rơi xuống mặt đất, khi đó hung thủ sẽ mất đi thời cơ xuất thủ tốt nhất. Thậm chí đưa bản thân vào thế nguy hiểm đám hộ vệ xung quanh xông tới...”

“Sở dĩ hần làm vậy, chính là chuẩn bị cho kích trí mạng thứ ba!”

“Tu vi của hung thủ, hần trong khoảng tứ trọng thiên đến thất trọng.”

“Thấp hơn tứ trọng thiên, không có đảm lượng và mưu tính được như vậy.”

“...”

Tất cả mọi người tập hợp một chỗ, vắt hết chất xám để nhớ lại, cùng phân tích.

Mỗi người trong lúc này, đều dốc hết toàn lực.

Đây cơ hội duy nhất, lấy công chuộc tội!

Thanh niên áo trắng, cũng chính là Nhị ca của Tây Môn Vạn Đại, Tây Môn Vạn Lý hít mắt, lắng lắng lắng nghe. Thần sắc trong mắt, không ngừng biến hóa, tựa như đang tự hỏi bản thân.

“Từ khi lão tam lại tới đây, đã từng đắc tội người nào sao?”

“Cái này...”

Mấy cái thị vệ Tây Môn Vạn Đại hai mặt nhìn nhau. Đã từng đắc tội người nào a? Câu hỏi kỳ quặc. Ngày nào mà Tây Môn Vạn Đại không đắc tội mấy người? Ngày nào lại không khi dễ mấy người? Có ngày nào mà hần không đoạt mấy mỹ nữ trở về?

Cái này quá bình thường a.

“Từng việc đánh người, mắng người, khi dễ người, liệt kê ra. Truy kỹ càng cho ta.” Tây Môn Vạn Lý tinh táo phân phó: “Nữ nhân mà hần cướp đoạt, gia đình bối cảnh các loại, liệt kê hết ra, nhất định phải tỉ mỉ.”

“Dựa theo đặc điểm của tên hung thủ này, tìm kiếm tất cả võ giả Thiên Đường thành.”

“Ta muốn, hình thái tên hung thủ này rõ ràng như vậy, muốn tìm được hần rất dễ dàng.”

Tây Môn Vạn Lý híh mắt, lạnh lùng nói: “Chậm nhất sớm ngày mai, ta muốn biết kết quả. Hung thủ là ai. Chậm nhất tối ngày mai, ta muốn nhìn thấy đầu hung thủ!”

“Vâng, Nhị công tử!”

...

Vân Dương rơi xuống đất, lao đảo mấy vòng mới đứng vững được. Trận chiến ngắn ngủi trong chớp mắt vừa rồi, khiến huyền khí của hắn hoàn toàn tiêu hao.

Tây Môn Vạn Đại mặc dù chỉ là một tên hoàn khố, nhưng dù sao gia học uyên thâm, huyền khí thâm hậu. Lấy thực lực Vân Dương bây giờ, căn bản không đánh nổi hắn. Nếu không phải cuối cùng lấy Thiên Đạo Chi Nhận ra tay, chỉ sợ, tối nay khó tránh khỏi không công mà lui.

Nhưng điểm này, Vân Dương đã sớm ngờ tới.

Cũng chính bởi vì có đại sát khí như Thiên Đạo Chi Nhận, hắn mới có thể mạo hiểm như vậy, bằng không, với tính cách và tình cảnh của hắn sao dám dễ dàng phạm hiểm?

Vân Dương vốn không muốn ra tay từ Tây Môn Vạn Đại, nhưng, từ khi đi vào Thiên Đường thành, gia hỏa này thật sự là quá làm càn, chỉ ngắn ngủi hơn mười ngày, nữ tử chết tay hắn dùng tay không đếm hết!

Nếu là chuẩn bị giá họa, Vân Dương liền dứt khoát lấy hắn khai đao.

Trở lại Vân phủ, đã là canh hai nửa đêm. Vân Dương trực tiếp đi vào phòng, một tay thuận tay đã đặt ở trên đai lưng, đang muốn tháo đai lưng cỡi quần áo ra, đột nhiên hai mắt tròn tròn.

Trong phòng có một người, trong bóng đêm, hai con mắt nhìn hắn hàn quang bắn ra bốn phía!

Lông tơ toàn thân Vân Dương dựng thẳng, trong miệng lại đột nhiên cười nói: “Đêm đã khuya như vậy, sao Kế đại tiểu thư còn đến, lại còn vào trong phòng của ta. Thật sự khiến Vân mỗ bất ngờ a.”

Người trong phòng, chính là Kế Linh.

Nhưng hôm nay Kế Linh lại lạ lẫm vô cùng, gương mặt vô cảm, ánh mắt lạnh như băng, nhìn chăm chăm Vân Dương.

Khí tức của nàng, hoàn toàn nội liễm, không biết dùng biện pháp gì ngay mùi thơm cơ thể cũng che giấu hoàn toàn.

“Vân công tử quả nhiên là lật tay thành mây, trở tay thành mưa.” Kế Linh chậm rãi nói ra: “Ta một mực đi theo ngươi, nhìn ngươi biến đổi hình thái, cải trang cách ăn mặc, sau đó giết ngươi, lại thân nhiên như không có chuyện gì trở về, nhìn thấy ta ở trong phòng của ngươi, thế mà tuyệt không kinh ngạc, phần này định lực, để Kế Linh minh bạch, công tử quả nhiên không phải người bình thường.”

Trong lòng Vân Dương nhảy một cái.

Lại là kinh ngạc nói ra: “Câu nói này của Cô nương, ta nghe thật không hiểu.”

Trong lòng lập tức lấy lại bình tĩnh.

Lừa ta?

Vân Dương tự tin, hành động của hắn, trên đời này, không có bất kỳ người nào có thể theo dõi. Nhất là bản sự mây mù chuyển đổi hình thể kia, trong thiên thiên hạ, chỉ mình hắn biết!

Huống chi bản thân hắn vô cùng cẩn thận, điều này làm nên sự tự tin của hắn.

Kế Linh tuyệt đối không có khả năng theo dõi hắn, cũng tuyệt đối không có khả năng trước đó biết hắn hành động mà đi theo, càng không có khả năng trở lại phòng sớm hơn hắn.

Mặc dù hắn có dừng lại một hồi ở bên ngoài còn, thời gian đó tuy có thể để Kế Linh về đến nơi, nhưng nàng tuyệt không có khả năng biết tất cả hành động của hắn.

“Nghe không hiểu?”

Kế Linh lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Tây Môn Vạn Đại không phải ngươi giết?”

Vân Dương lập tức sùng sốt, lập tức bỗng nhiên đứng lên: “Tây Môn Vạn Đại? Chết rồi? Chuyện gì xảy ra?”

Trên mặt tất ánh lên vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Kế Linh nhìn chằm chằm vào mắt Vân Dương, chậm rãi nói: “Chết rồi, là người giết!”

Vân Dương liếc mắt, cười khở không thôi: “Đại tiểu thư, lời này, người hù dọa ta còn trong này còn được, ra ngoài cũng chớ nói lung tung... Tây Môn gia tộc ta còn thể không thể trêu vào. Loại quái vật khổng lồ này... Người hẳn là rõ... A, tại Thiên Đường thành, lại có người dám giết Tây Môn Vạn Đại?”

Ánh mắt Kế Linh rốt cục trở nên hồ nghi, nói: “Chẳng lẽ không phải người?”

Cô nàng này quả nhiên là đang lừa ta.

Vân Dương lấy tay vỗ trán, bất đắc dĩ nói ra: “Đại tiểu thư... Ta sao có thể rảnh đến vậy, hơn nữa tu vi ta như vậy, sao có thể giết được Tây Môn Vạn Đại a... Lại nói, hẳn còn gánh chịu trách nhiệm bảo hộ Vân gia ta an toàn... Ai! Hoàn toàn không thể nói lý với người!”

“Hừ...” Kế Linh nói: “Cái này còn chưa chắc...”

Vân Dương tròn trĩnh mắt: “Ta an an ổn ổn làm ta công tử ca nhi của ta. Phiền phức chỗ Tây Môn Vạn Đại ta đã mượn tên tuổi sư phụ ta để ngăn chặn, ta còn cần trêu chọc cái gì... Hai bên không oán không cừ, ta thừa hơi đâu mà đi trêu chọc hắn, chẳng lẽ đâu ta có vấn đề...”

“Đầu óc người vốn dĩ không bình thường!” Kế Linh tức giận nói.

Vân Dương: “...”

Kế Linh lạnh lùng nói: “Người nói không phải người làm? Vậy vì sao vừa rồi người không có ở trong phòng?”

Lo lắng trong lòng Vân Dương triệt để buông xuống, bày ra một bộ dáng vẻ đau đầu tới cực điểm: “Kế cô nương... Đây là nhà ta... Hiểu không? Tại nhà ta, ta muốn làm gì thì làm cái đó, ta muốn ở trong phòng, ta sẽ ở trong phòng, ta không muốn trong phòng, ta đi ra ngoài ngắm trăng, ra ngoài đi nhà xí, ra ngoài lột sạch quần áo cho tiểu đệ hưởng chút ánh trăng... Chuyện này, không cảnh huống tới cô a?”

“Luu manh!” Kế Linh đỏ mặt, hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Vân Dương rốt cục đoạt lại chủ động, lập tức khí thế hung hăng nói: “Ta ngược lại thật không rõ, một đại cô nương bằng thanh ngọc khiết như Kế cô nương, đêm hôm khuya khoắt chạy tới trong phòng một người đàn ông như ta, không báo mà vào, lại còn muốn vu oan ta giết người!”

“Lẽ nào có cái lý đó?” Vân Dương trừng trừng mắt, một bộ lý lẽ oai hùng.

Nhưng trong lòng hắn đang suy nghĩ một việc: Kế Linh tiến đến như thế nào? Ta không ở nhà thì cũng thôi đi. Nhưng... Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đều không có phát giác, chuyện này có chút kinh khủng.

Mặc dù từ bắt đầu hắn cũng không có nhìn thấu tu vi thật sự của Kế Linh, nhưng tu vi nàng tuyệt không thể còn cao hơn so Lão Mai cùng Phương Mặc Phi a!

Nàng vào bằng cách nào?

Bất quá, bây giờ hắn tuyệt đối không phải đối thủ của cô nàng này, điểm này, xác thực không thể nghi ngờ.

Kế Linh mặt đỏ lên, cường từ đoạt lý nói: “Ta nhìn người khả nghi, cho nên mới đến đây điều tra người!”

“Điều tra ta... Hừ, may mắn người không phải là hái hoa tặc! Nếu là hái hoa tặc, tối nay ta coi như tuyệt đối nguy hiểm.” Trong lòng Vân Dương vẫn còn sợ hãi vỗ ngực một cái.

“Hái hoa tặc...” Kế Linh giận sôi lên nói: “Có hái cũng không hái đến tên quái dị như người...”

Nhưng trong lòng lại thầm nói: Chuyện này cũng thật có thể a, gia hỏa này đáng đáp tuần tú như vậy, coi như trêu chọc mấy tên nữ hái hoa tặc cũng không phải không được... Nghĩ tới đây, không khỏi trong lòng thầm mừng mình, suy nghĩ cái gì a!

Vân Dương ôm cánh tay, bộ dạng nhìn xuống từ trên cao, tựa như đang thăm vấn phạm nhân, ánh mắt tràn nghi ngờ... Lại nhìn Kế Linh: “Nói, người vào bằng cách nào?”

Giờ phút này, địa vị hỏi đáp hai người, hoàn toàn đảo lộn!

Dịch: xonevictory

Cảm ơn các đạo hữu đã ủng hộ ta! Mặc dù 100~200 tit chỉ là số tiền nhỏ không đáng kể nhưng lại là động lực không nhỏ để ta tiếp tục dịch truyện!

Đa tạ~~~~ Đa tạ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thiếu nữ tình hoài, cảm giác quen thuộc

“Cứ như vậy mà vào a!” Kế Linh nghiêng nghiêng đầu.

“Ngươi cứ như vậy mà vào phòng của ta! Lại lặng yên không tiếng động chờ ta trở về...” Vân Dương chấp tay sau lưng, đi tới đi lui vòng quanh Kế Linh, trong miệng chặc chặc: “Bản sự thâm hương thiết ngọc này của Kế cô nương, không tệ a...”

“Ngươi nói cái gì!” Kế Linh thẹn quá hoá giận, nghe răng nhếch mép, dữ dần nói: “Ngươi nói thêm câu nữa?”

Lại nghĩ đến Vân Dương trước đó có nói “Nữ sắc lang”, rồi hiện tại bởi thêm câu thâm hương thiết ngọc này, Kế Linh thực sự xúc động muốn đánh người!

Vân Dương ngửa đầu nói: “Thế nào, ngươi còn không cho ta nói?”

“Ngươi!” Kế Linh thẹn quá hoá giận, cảm giác trần chiến miệng lưỡi không chiếm được lợi lộc gì, rốt cục bạo phát.

Dù sao tiểu tử này cũng đánh không lại ta!

Tiến nhanh một bước, Vân Dương vừa muốn né tránh, nhưng động tác Kế Linh cực nhanh, chớp mắt đã bẻ tay của hắn xoay chấp sau lưng, đưa tay tách ra một cái. Cuối cùng nhấc Vân Dương ngã xuống đất, đầu gối gối lên, húc mạnh vào sau mông Vân Dương. Vân Dương đang vân giả vũ bay ra ngoài, đầu cắm xuống đất tay chân sõng soài, còn chưa kịp kêu đau thành tiếng, lập tức cảm thấy phía sau trầm xuống, Kế Linh đã đặt mông ngồi trên lưng hắn, Vân Dương cảm giác tựa như một ngọn núi đè ép xuống, eo vừa mới nhô lên chút xíu lại bị ép chặt xuống đất, kêu thảm thiết không thôi.

“Có muốn nói hay không?” Kế Linh hung ác hỏi.

“Ta... Nhà ta, sao ta không được nói?” Vân Dương thở hồng hộc, ra sức ngẩng đầu lên.

“Hả?” Kế Linh khẽ vron tay, đem cánh tay Vân Dương bẻ ngoặt sau lưng, vừa dùng lực, Vân Dương lập tức kêu rên: “AAAAAAAAAAAA...”

“Có muốn nói hay không?”

“Không nói!”

“Ta có thể tới hay không?”

“Có thể! Có thể! Đại tỷ, mau buông tay...”

“Ngươi còn dám lên mặt với ta không?”

“Không dám không dám... Ôi...”

“Tây Môn Vạn Đại có phải hay không ngươi giết?”

“Đừng, đừng ta giết... Là ta giết được rồi...” Thân thể Vân Dương xoay loạn, muốn xoay người chuyển vị trí, nhưng tu vi hiện tại của Kế Linh đâu chỉ cao hơn một bậc so với Vân Dương? Hai bên cách biệt quá xa, Kế Linh đặt mông ngồi lên, coi như Vân Dương muốn khẽ động, cũng muôn vạn khó khăn.

Kế Linh ngồi trên người Vân Dương, ở trên cao nhìn xuống, trong lúc nhất thời, lại có chút cảm giác hưng phấn, nghĩ đến mấy ngày bản thân luôn bị con hàng này làm tức giận, lập tức cảm giác mở mồm mở mắt, có một loại khoái ý “Phiền muộn trong lồng ngực rốt cục tiêu trừ”.

Vênh vào tự đắc nói: “Đề cho ngươi mấy ngày nay chọc tức ta! Nói cho ngươi, thời điểm thực lực không đủ, vẫn là cụp đuôi mới tốt...”

Đang nói đến đó.

Tiếng bước chân vội vã vang lên cửa ra vào.

Kế Linh sững sờ, còn chưa kịp nhảy dựng lên, cửa phòng liền bị Lão Mai lập tức đẩy ra, thanh âm lo lắng lập tức truyền vào: “Công tử... Chuyện gì xảy ra? Sao ta nghe tiếng chiến đấu bên này...”

Lập tức thanh âm lập tức im bặt.

Kế Linh quay đầu, Vân Dương từ dưới đất gian nan ngẩng đầu.

Chỉ thấy Lão Mai đứng sững sờ ở cửa ngoài cửa, hai con mắt nhìn bên này tựa như muốn lồi ra, miệng há to, cơ hồ có thể nhét vừa hai quả trứng vịt!

Kế Linh theo bản năng nhảy dựng lên, bối rối nói: “Chuyện này...”

“Ây... Không có việc gì, không có việc gì...” Lão Mai vội vàng cười làm lành: “Ta không nhìn thấy gì hết... Hai người... Các người tiếp tục, tiếp tục a...”

“Vừa rồi ta không phải... Ta chỉ là... Ta...” Kế Linh nói càng nhanh, càng lắp ba lắp bắp nói không ra lời.

“Không có gì, không có gì, người trẻ tuổi a...” Thân thể Lão Mai lui về sau: “Chơi đùa chơi đùa... Cũng bình thường ha ha...”

“Người đừng đi!” Kế Linh lo lắng nhảy dựng lên: “Ta chỉ... Ta chỉ muốn giáo huấn... Đúng, muốn giáo huấn hần một chút... Cho nên mới cười lên...”

Nói đến đây, đột nhiên nghẹn lại.

Giáo huấn liền cười lên người người ta? Lý do này, chính Kế Linh nàng cũng cảm giác không thể nào tin nổi.

“Không có gì không có gì...” Lão Mai một mặt xấu hổ, vô cùng hối hận vì bản thân tới lúc không nên tới, vội vàng nói: “Kỳ thật, ai cười ai đều giống nhau... Ách, ta đi...”

Cảm giác mình nói sai, Lão Mai vừa đóng cửa liền chạy: “Các người tiếp tục...”

“Không phải...” Kế Linh tiến lên mở cửa, lo lắng nói ra: “Chuyện không phải như người thấy... Người không nên hiểu lầm... Người nghe ta nói...”

Nhưng sau cánh cửa nào có bóng dáng Lão Mai!

Kế Linh giương miệng nhỏ, nhìn cái sân trống rỗng ngoài cửa, chỉ cảm thấy hai má nóng lên như lửa đốt.

Gió đêm thổi tới, Kế Linh sững sờ đứng một hồi, đột nhiên kịp phản ứng, xấu hổ tới cực điểm “A...” Một tiếng, hai tay đưa lên che mặt, ngồi thụp xuống.

Chuyện này... Nhảy vào Vô Tận Hải cũng rửa không sạch...

Khuê dự của ta... Thanh danh của ta...

Kế Linh ngồi chồm hóm trên mặt đất, cảm thấy bản thân đã không còn mặt mũi nhìn người.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, chợt ô ô nghẹn ngào khóc nức lên.

“Người khóc cái gì?” Vân Dương vội vàng bò lên, trong miệng phi thường không hiểu nói: “Người bị đòn là ta... Làm sao người đánh như người lại khóc?”

Kế Linh nghẹn ngào nói: “Ai cần người lo!”

“Ta cũng không muốn quản...” Câu nói này của Vân Dương lập tức lại đưa tới một đợt tức giận lớn, nhưng vẫn mờ mịt chưa phát giác: “Nhưng đây là phòng của ta, người khóc ở trong này, bị người nghe thấy được, còn tưởng rằng ta đem người...”

Kế Linh xoay người một cái nhảy dựng lên, một tay bóp lấy cổ Vân Dương, mặt đỏ tới mang tai cắn răng nói: “Người dám nói tiếp?”

“Ây... Buông tay... Ta không thờ... Được” Vân Dương trợn trắng mắt.

Kế Linh rút cục buông tay, Vân Dương bùng nổ “Khụ khụ khụ” ho một hồi lâu, trợn trắng mắt nói ra: “Thiếu một chút...”

Kế Linh hừ một tiếng.

“Lại nói đêm khuya người còn đến phòng ta làm gì?” Vân Dương cảnh báo giải trừ, nói chuyện cũng nghiêm chỉnh. Không thể không nói, hần vừa rồi rõ ràng cảm giác được, Kế Linh thực sự có hoài nghi với mình.

Sau khi nói những nói cuội một hồi, Vân Dương cũng có thể cảm giác được, hiện tại, Kế Linh đã không còn hoài nghi là mình giết Tây Môn Vạn Đại.

Như vậy đương nhiên hiện tại đã đến thời điểm nói chuyện.

“Còn không phải bởi vì người.” Kế Linh hừ một tiếng, khẩu khí càng thêm lạnh: “Ta nghe nói, Tây Môn Vạn Đại phái người muốn chặn giết cha người... Cho nên một mực chú ý động tĩnh bên kia, không nghĩ tới đột nhiên nhìn thấy bên đó đột nhiên bạo loạn, đi qua xem xét, mới biết được Tây Môn Vạn Đại đã chết...”

“Ta sợ nhân rồi không có chuyện gì, vạn nhất Tây Môn thế gia giận chó đánh mèo, sẽ tìm người phiền phức.” Kế Linh hừ hừ, nói: “Tiện đường tới nói với người một tiếng, nào nghĩ tới vậy mà người không có ở nhà...”

Trong con người Vân Dương lộ ra một tia sắc màu ấm.

Sao hán có thể không biết, tiểu cô nương này đang quan tâm bản thân?

Nhiều lần bị hán làm thương tâm, nhưng vẫn chú ý tin tức bên này. Vừa có chuyện, lập tức đến đây báo tin. Vân Dương lập tức liền hiểu.

Ngay từ đầu nha đầu này cũng không phải muốn gạt mình. Chẳng qua là cảm giác không có gì để nói, cố ý làm bộ một chút, để làm lời dạo đầu, chứng minh... Không phải ta đến báo tin cho ngươi! Mà là tới tra án...

Đây là một loại vi diệu của thiếu nữ tình hoài.

“Đa tạ!” Vân Dương thu lại thần thái bất cần đời, nhẹ nhàng hít một hơi, ngưng trọng nói.

Vân Dương đột nhiên nghiêm túc, ngược lại khiến Kế Linh cảm giác có chút không quá thích ứng, sùng sốt một chút mới nói: “Không khách khí.”

“Dù sao chuyện hiện tại chính là như vậy. Tây Môn Vạn Đại chết, triệt để khiến người của Tây Môn gia tộc điên rồi.”

Kế Linh vội vã nói: “Ngươi phải cẩn thận.”

“Ta đi.”

Kế Linh cúi đầu, giờ phút này, hoàn toàn không còn loại bá khí cười trên người Vân Dương cuồng bạo vừa rồi.

Sau lưng truyền đến thanh âm ung dung của Vân Dương: “Vân Dương cũng không phải người không hiểu chuyện, ân đức của cô nương, ngày sau nếu có cơ hội, ôn hòa báo đáp.”

Kế Linh hừ một tiếng, nói: “Ai cần ngươi báo đáp.”

Đột nhiên ngẩng ra một lúc, xoay người nói: “Bất quá, ta thật sự lại có chuyện muốn tìm ngươi hỗ trợ.”

Vân Dương một trận ngạc nhiên.

Ta vừa nói báo đáp xong, ngươi liền có chuyện muốn tìm ta hỗ trợ? Nhắm mắt đưa chân nói: “Cô nương mời nói.”

Kế Linh cắn môi một cái, nói: “Ta có một người ca ca, đã mất tích thật nhiều năm... Người nhà của chúng ta tìm khắp Thiên Huyền đại lục, cũng không tìm thấy tin tức của hán... Nghe nói, hai năm trước hán từng xuất hiện tại Thiên Đường thành...”

Vân Dương nhẹ nhàng thờ ra, nói: “Ca ca ngươi tên gì?”

Kế Linh nói: “Ca ca ta gọi Kế Lăng Phong, năm nay 25 tuổi, dáng người không phải rất cao, rất gầy, trên má trái cười một tiếng liền xuất hiện lúm đồng tiền, làm người rất... Rất... Nhưng tuyệt đối là người tốt, khụ khụ...”

Nàng kỹ càng đem tình huống ca ca của mình nói một lần, sau đó còn lấy ra một bức tranh.

Vân Dương mở ra tấm chân dung này, chỉ nhìn một chút, liền bị hấp dẫn.

Chỉ thấy, trong khung cảnh tuyết trắng, một nam tử áo xanh đứng chấp tay, dáng người thẳng tắp, ánh mắt kiên nghị nhìn phương xa, trên thân treo một thanh kiếm, chuôi kiếm hình đầu rồng, toàn thân tràn ra một loại hương vị linh động thoải mái, tựa hồ, ngay tại trong tuyết trắng đầy trời này, chỉ cần hán muốn liền có thể cười gió bay đi.

Nam tử này nhìn rất ngưng trọng, nhưng sự tiêu sái của hán, lại tựa hồ như đều xuất phát từ nội tâm. Mà người hội họa, nhưng lại tạo nghệ cực cao, đem loại này thần vận, cũng vẽ ra.

Chỉ là đơn thuần luận kỹ thuật vẽ, đây là một bộ họa tốt hiếm có.

Chỉ là, Vân Dương càng xem bức vẽ, càng cảm giác quen mắt. Nam tử này diện mạo, thần thái, dáng người, phôi súc, binh khí, không có vật nào mà hán từng thấy qua.

Nhưng, không hiểu hán lại cảm giác rất quen thuộc, thân thiết! Nhìn không được nhìn chăm chú thật lâu, nhú mày trầm tư.

Kế Linh vừa nhìn thấy biểu lộ của Vân Dương, lập tức liền khẩn trương: “Ngươi từng gặp qua? Ngươi đã gặp qua người này có phải hay không?”

Vân Dương suy nghĩ bị ngắt, lắc đầu, mê hoặc nói: “Người này, ta chưa từng gặp, nhưng không hiểu sao ta cảm thấy... Thấy...”

“Ngươi cảm thấy cái gì?” Kế Linh chăm chú hỏi

“Ta cảm thấy... Có vẻ như rất quen thuộc...” Vân Dương cau mày: “Nhưng trong thời gian ngắn, lại không thể nghĩ ra, hơn nữa, căn bản không có ấn tượng về khuôn mặt này...”

Ánh mắt Kế Linh sáng lên, nói: “Ngươi cẩn thận suy nghĩ lại một chút...”

Vân Dương moi ruột gan lục tung trí nhớ. Cơ hồ tất cả những người hấn gặp từ khi chính hấn bắt đầu hiểu chuyện cho tới bây giờ toàn nhớ lại một lần, cuối cùng rốt cục lác đầu, bắt đắc dĩ nói ra: “Không có ấn tượng... Thật kì quái!”

Theo lý mà nói, người có thể cho ta loại cảm giác này, ta không dù thế nào ta cũng không thể quên mới đúng!

Nhưng vì sao không nghĩ ra?

Kế Linh cắn môi, lẳng lặng nhìn hấn, thật lâu sau nói: “Nếu lúc nào ngươi nhớ tới, hoặc gặp được người này, xin ngươi nhất định phải nói cho ta biết. Đây là ca ca ta! Thân nhân duy nhất trên đời này của ta.”

Vân Dương vội vàng đáp ứng.

Kế Linh tâm sự nặng nề cáo từ, cũng không quên đem bức tranh mang đi.

Nhìn thân ảnh Kế Linh, Vân Dương vẫn đang nghĩ về bức tranh này, người trong tranh, rất quen thuộc a...

Tâm thần của hấn, vốn dĩ không nên bị bất cứ chuyện gì ảnh hưởng, nhưng tại thời điểm hấn nhìn thấy bức vẽ này, rõ ràng cảm thấy lòng mình rất loạn.

Cho đến hiện tại, Vân Dương vẫn chưa chú ý đến một việc: Kế Linh vốn là người của đại gia tộc, nhưng, vì cái gì lại nói... Ca ca của nàng là thân nhân duy nhất của nàng ở trên đời?

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Kỳ tích phát sinh

Thiên Đường thành có chuyện lớn xảy ra.

Tam công tử Tây Môn gia tộc, bị ám sát tại Thiên Đường thành. Chuyện này, phải nói vô cùng nghiêm trọng.

Toàn bộ Thiên Đường thành, đều chuyển sang trạng thái giới nghiêm.

Cùng lúc đó, trong một khách sạn khác, một đám gia hỏa đang hô to gọi nhỏ, căn bản không biết chuyện kinh thiên động địa xảy ra bên ngoài.

Trong này là một cái Đấu Thú Trường. Tư nhân Đấu Thú Trường, hiện tại, hiển nhiên đã bị trưng dụng.

Tham dự đấu thú, chỉ có bốn người.

Mỗi người mang theo hai tên hộ vệ. Sân bãi rộng rãi, tổng cộng chỉ có mười hai người. Tám người bất động chỉ nhìn, mà còn lại bốn người lại khàn giọng kêu to, cảm xúc kích động, gân xanh nổi lên. Đường như sắp điên đến nơi.

Vên vẹn chỉ có bốn người, thế mà tiếng hô hào cho cảm giác không kém siêu cấp đại đồ tràng. Thậm chí, ngay cả tám đại hộ vệ bên cạnh, bị bốn tên gia hỏa này kêu đến đỏ mặt hời.

Đã là trận chung kết.

Trong sân, một đầu Song Đầu Sư Tử, một đầu Huyền thú đuôi bạc toàn thân lông đen, cả hai say xưa chiến đấu, cắn xé lẫn nhau.

“Cắn a!”

“Đồ đàn! Băng nhận băng nhận!”

“Hỏa cầu oa hỏa cầu a...”

“Tốt! Quay người, quay đầu, đánh trả!”

“Oa gào gào gào, Rất tốt! Tiếp tục!”

“Cắn cái đuôi! Cắn cái đuôi nó nha!”

“Băng nhận, băng nhận gọt lão nhị nó... Thành công liền trực tiếp thắng...”

“Móa! Dựa dựa dựa dựa... Ta cái cuồng móa!”

“Lão thiên...”

“Lão thiên của ta đâu...”

“Cái này... Cái này cái này cái này... Đây là... Ngọa tào! Đông Thiên Lãnh, không phải ngươi phải người đội lốt Song Đầu Sư Tử a...”

“Áy da da nha nha... Ngọa tào! Thật sự là mở rộng tầm mắt a... Lần đầu trong đời a... Trời a... Thế giới này quá điên cuồng, sư tử bắt đầu biết đánh quyền a...”

“Ngọa tào... Lão tử không có hoa mắt đi...”

“Ta x con mẹ nó, nhất định là đang nằm mơ...”

Chỉ thấy trong sân, đầu Song Đầu Thiên Sư lúc đầu rơi xuống hạ phong, đột nhiên đứng thẳng người lên, hai chân sau đứng thế chân trước chân sau, hai chân trước vậy mà đột nhiên cùng giờ lên, trong nháy mắt đánh ra một chiêu!

Đám người còn chưa kịp kinh ngạc, chân cond lại đột nhiên siết thành nắm đấm, hung hăng đâm vào hốc mắt Ngân Vĩ Hồng!

Ngân Vĩ Hồng rít lên một tiếng, mắt thường cũng có thể thấy một cái mắt phải vành mắt đã chuyển thành màu đen.

Ngân Vĩ Hồng không khỏi lão đảo một hồi.

Mà lúc này, Song Đầu Thiên Sư đối diện vẫn giữ tư thế hai chân sau đứng yên, bỗng nhiên nhảy dựng lên, xoay một vòng hoa mỹ trên không trung, một cái chân sau như thiểm điện đập giữa mặt Ngân Vĩ Hồng.

Bên cạnh, bốn tên hoàn khổ vậy xem như gặp quỷ, tiếng kinh hô một mảnh, tám đôi mắt, gần như đồng thời bắn ra khỏi hốc mắt!

“Toàn Phong Thối!”

“Ta... Trời! Thật sự là Toàn Phong Thối!”

“Mau nhìn, lại là một chân... Ngọa tào đây là đập ngang? Ta x con mẹ nó đại gia hán, lão tử những năm này đều sống vô dụng rồi... Súc sinh này đập ngang so với ta còn tiêu chuẩn...”

“Ta muốn choáng... Liên Hoàn Quyền! Ngao! ~~~ Nhặt a nhặt a, Uyên Ương Liên Hoàn Thối... Ngọa tào quả là cao thủ a!”

“Ta ta cảm giác ta đến một cái vị diện đầy Tiên Nhân... Sư tử thành tinh, học người đánh quyền, hơn nữa hán a một quyền một cước... Quả là một đời tông sư a...”

Bốn tên hoàn khổ trừng trừng mắt, giờ phút này nào còn quan tâm cái gì thắng bại, tên nào tên nấy khàn giọng kêu to.

Ngay cả tám đại thị vệ kiến thức rộng rãi, từng cái cũng đều như bị sét đánh choáng váng, toàn thân cứng ngắc, đưa cổ, trừng trừng mắt, cả người tựa như run rẩy.

“Ta choáng...”

Một tên hoàn khổ khoa trương ôm trán đổ về phía sau: “... Ta thật sự là không tiếp thụ được... Một đầu bát phẩm trung giai Huyền thú, chiến thắng một đầu bát phẩm đỉnh phong Huyền thú... Hơn nữa lúc sau cùng, đột nhiên thi triển một bộ công phu quyền cước Quỷ Thần khó lường... Trong nháy mắt nghịch chuyển thế cục, giành chắc thắng lợi... Ta hán a nhất định là đang nằm mơ...”

Giữa sân thắng bại đã phân.

Đầu Ngân Vĩ Hồng hiển nhiên đã bị đánh đến choáng váng, ôm đầu ô ô kêu to, cũng không đánh trả. Nó thật sự không thể suy nghĩ được, đến nó đang cùng một đầu Song Đầu Thiên Sư chiến đấu, hay cùng một người chiến đấu?

Có thể chơi như vậy sao... Con mẹ nó phạm quy a!

Càng thêm rung động lòng người là một màn xuất hiện.

Chỉ thấy đầu Song Đầu Thiên Sư đã thắng lợi thế mà lần nữa đứng thẳng người lên, hai cái chân trước thế chấp ở phía sau, một bộ phong phạm cao thủ, dùng hai cái chân sau đi đường, thân nhiên lấy tư thái người thắng, lượn quanh một vòng trong sân.

“Nha... Ta muốn choáng...” Một tên hoàn khổ mắt tròn trắng lên, mềm nhũn ngã xuống.

“Ta đã choáng...”

“Ta hôn mê sâu...”

“Ai đến nói cho ta biết... Đây không phải là thật...”

“Lão tử đã bị chấn động đến đầu đều đang bốc khí lạnh...”

“Từ xưa đến nay... Chúng ta xem như thêm kiến thức...”

“Đây cũng không phải là dùng ngư bức có thể hình dung, quả thực là 10 vạn con trâu...”

“Trăm vạn đầu!”

“Ưc vạn đầu!”

“Toàn bộ Tinh Hà vũ trụ trâu... Mụ mụ, nói cho ta biết đây không phải là thật...”

Ngay cả Đông Thiên Lãnh đã thắng lợi, giờ phút này cũng đang vò đầu bứt tai, hai mắt không thể tin nhìn giữa sân, đột nhiên hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười dài: “Oa ha ha ha ha... Lão tử thắng!”

Ba tên hoàn khổ một bên nghe vậy, lập tức tỉnh hồn.

Gia hỏa này thắng?

Đúng a, Song Đầu Thiên Sư yêu nghiệt như thế, hẳn không thắng người nào thắng? Ngay cả đánh quyền đều biết...

Không sợ Huyền thú điên cuồng, chỉ sợ Huyền thú biết võ công! Con mẹ nó, chân lý a...

“Lão tử rốt cục thắng!” Đông Thiên Lãnh rống to một tiếng, tràn đầy hương vị tiểu nhân đắc chí: “Ba tên các ngươi, đều tới đây cho lão tử! Mau mau! Ngoan ngoan đứng đây, ba người, chóp mũi đối với chóp mũi, mân mê mỏng nhau! Mau mau! Lão tử muốn dạy bảo! Oa ha ha ha...”

Ba tấm mặt ba tên gia hỏa lập tức đều biến thành mướp đắng.

Cười khổ nhìn nhau, đều vô cùng than thở. Vốn cho rằng có Ngân Vĩ Hồng, trên cơ bản đời này đều có thể đem Đông Thiên Lãnh ép tới gắt gao. Chỗ nào nghĩ ra được chỉ qua một buổi tối liền bị hấn lật bàn!

Bất quá có chơi có chịu, cái này không có gì nói. Huống chi người ta là dùng bát phẩm trung giai Huyền thú, chiến thắng bát phẩm đỉnh phong Huyền thú! Đây càng thêm...

Ba người bất đắc dĩ nhìn Đông Thiên Lãnh: “Lần này tính ngươi may mắn...”

“Bớt nói nhảm!” Đông Thiên Lãnh ma quyền sát chương, một mặt đối khát: “Buổi tối hôm qua đánh ta thật thích đi! Hôm nay đến phiên các ngươi, ngã lại đáng về đắc ý vênh vào của các ngươi tối hôm qua, hừ hừ, bản công tử như thế nào cầu xin tha thứ, các ngươi đều châm chọc khiêu khích bỏ mặc, nghĩ không ra cũng có hôm nay đi!”

Hắn đắc ý cười to: “Mau mau! Ta đã sớm nói cho các ngươi biết, phong thủy luân chuyển. 10 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, không ai mãi mãi hèn! Hoa có ngày nở, con rùa cũng có lúc xoay người!”

“Mau mau đứng vững!”

Ba người hừ một tiếng, một mặt thấy chết không sờn, cùng tiến tới, ba cái chóp mũi dán sát vào, thân thể đứng nghiêm, một người trong đó lạnh lùng nói: “Đông Thiên Lãnh, ngươi không nên quá phận!”

Đông Thiên Lãnh cười ha ha: “Ta không quá phận, ta chỉ dựa theo đồ ước, đem bọn ngươi đánh cho mẹ các ngươi cũng không nhận ra là được rồi!”

Lời còn chưa dứt, một cước không kịp chờ đợi đá ra ngoài.

“Tới tới tới, tiểu huynh đệ, ngươi đừng khóc, ngươi khóc ta cũng đánh tới ngươi biến thành heo!”

Phanh phanh phanh!

“Tiểu gia hỏa, ngươi không cần tỏ ra không phục, có không phục nữa ngươi vẫn thua!”

Phanh phanh phanh!

“Tới tới tới, tiểu huynh đệ ngươi thật đáng yêu, nhanh nhô cái mông lên để cho ta đập...”

Đông Thiên Lãnh đặc ý, toàn thân mỗi một khối cơ bắp đều đang khiêu vũ, thỏa thích điên cuồng đánh ba tên này, vùng quyền vùng cước, hướng về toàn thân ba tên mà chào hỏi.

Nhất là trên mặt trên đầu, càng thêm không chút lưu tình. Ba tên hoàn khổ coi như cũng có khí phách, từ đầu đến cuối con mắt phun lửa, nhưng lại không rên một tiếng. Càng không phản kháng, tùy ý để Đông Thiên Lãnh điên cuồng ầu ẩu.

Bất quá một hồi, ba người liền biến thành ba cái đầu heo tươt mới ra lò! Đông Thiên Lãnh ra tay rất có chừng mực, để mỗi một chỗ mặt trên ba tên này đều sưng phồng ở mức độ nhất định...

Tám tên hộ vệ ở bên cạnh nhìn, người người im lặng như một. Thực sự không biết đám nhị đại này còn có thể chơi cái gì...

“Từ hôm nay trở đi!”

Đông Thiên Lãnh kêu gào nói: “Mỗi người các ngươi, đều phải mặc áo xanh, nón xanh, giày xanh, đai lưng xanh, ngay cả vỏ kiếm vỏ đao, đều phải là màu xanh, trên đầu lại cắm một cành trúc xanh biếc! Ân, ngay cả đồ lót cũng phải là màu xanh! Hiểu chưa?”

“... Hiểu!”

“Đây chính là đai ngọc một năm trước của ca!”

Đông Thiên Lãnh chỉ cảm thấy tâm hoài đại sướng: “*... *...”

Ba cái hoàn khổ ngẩng cái đầu heo đứng lên: “Đủ rồi a?”

“Thế nào, các ngươi còn chưa đã ngứa?” Đông Thiên Lãnh mà quyền sát chương.

“Đánh rắm!” Trong ba người, một tên hai con mắt đã cơ hồ không mở ra được, gia hỏa này cố gắng đem con mắt mở ra một đường nhỏ: “Hiện tại đến phiên ngươi, nói một chút đi. Bất phẩm trung giai Huyền thú của ngươi, thế nào có thể chiến thắng bất phẩm đỉnh phong Huyền thú của ta. Coi như chúng ta thua, cũng phải để cho chúng ta thua minh bạch. Cái này đã ước định cẩn thận a.”

Đông Thiên Lãnh sao có thể nói. Đây chính là vũ khí bí mật của hắn. Bị đám gia hỏa này học há không liền đến phiên hắn bị đánh?

Nhân châu xoay động, nói: “Ta là tìm một kẻ Tuần Thú sư mà thôi...”

“Thả mẹ ngươi 17~18 cái liên hoàn cái rắm!” Một hoàn khổ trong đó há miệng liên mắng: “Chúng ta những năm này tìm bao nhiêu Tuần Thú sư, ngay cả Tuần Thú đại sư đều tìm qua không ít, nào có dạng này!”

“Nếu Đông Thiên Lãnh ngươi đã không nói thật, đừng trách chúng ta không tuân thủ đồ ước!”

“Buổi tối hôm nay lại cược một trận ta sẽ nói cho các ngươi biết. Tối nay cược sang năm...” Đông Thiên Lãnh tiện hề hề nói.

“Cút!”

“Ngươi có nói hay không?!”

“Suy nghĩ kĩ a...”

Đông Thiên Lãnh một mặt xoắn xuýt, nói: “Tốt tốt, nói cho các ngươi biết, ta... Gặp được một vị cái thể kỳ nhân, nhưng vị kỳ nhân này tính tình không tốt, tính cách cổ quái, ta cũng phí hết đại lực khí, hắn mới giúp ta lần này, bỏ ra cái giá rất lớn...”

“Bớt nói nhảm! Đại giới gì?”

“Ngạch, tất cả tiền đặt cược một nửa...”

“Vậy cũng là nhiều! Xoa! Dù sao là thắng... Nếu là ta, tất cả cho hắn đều được!”

“Còn có... Ta cũng không biết vị kỳ nhân hiện tại đi đâu...” Đông Thiên Lãnh chuyển tròn mắt: “Sau khi hắn giúp ta, liền rời đi, ta làm thế nào cũng không tìm được tung tích hắn...”

Con hàng này rõ ràng không muốn nói thật.

Ba người khác nhìn nhau, rất ăn ý nói: “Quên đi.”

Nhưng trong lòng đều đang nghĩ: Con hàng này ngay cả nói láo đều râu ông nọ cắm cằm bà kia. Ngươi muốn cho người ta một nửa tiền đặt cược, ngươi tìm không thấy người ta làm sao cho?

Chúng ta chỉ cần theo dõi tiểu tử ngươi, liền có thể tìm tới! Hừ... Ân, chính ta tìm tới, tốt nhất hai tên khác đều không có nghĩ tới chỗ này... Vậy ta cũng thắng một lần thoải mái...

Bốn người mang theo thị vệ rời khỏi Đấu Thú Trường, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Mới ra đi, liền thấy trong viện đứng đầy người.

“Chuyện gì xảy ra?” Từ đại hoàn khổ giặt này mình.

“Tây Môn Vạn Đại chết rồi.” Trong viện có người nói: “Ngay vừa rồi, chuyện mới phát sinh.”

Bốn người trợn mắt há mồm, trăm miệng một lời: “Ngoa tào! Mới chết!”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Là hắc, hành động, giết Sờ!

Rạng sáng.

Trong khách sạn Tây Môn gia tộc ở tạm, bầu không khí như nghẹt lại.

Ánh mắt Tây Môn Vạn Lý tựa như sói đói nhìn mấy người trước mặt.

“Đã tra được hung thủ chưa?”

“Chỉ... Chỉ đem những người có điều kiện phù hợp tập hợp lại một danh sách. Còn chưa phân tích...”

“Nói.”

“Phù hợp điều kiện có bảy người... Trong đó hiềm nghi lớn nhất, có hai tên. Một kẻ là... Một tên khác, chính là Sờ Thiên Lang... Mà hiềm nghi lớn nhất, chính là Sờ Thiên Lang.”

Ánh mắt Tây Môn Vạn Đại chớp động, thanh âm u lãnh: “Mau nói thông tin Sờ Thiên Lang.”

“Sờ Thiên Lang, chính là... Trang chủ Thiên Lang trang, bên ngoài Thiên Đường thành. Sờ trường song kiếm một dài một ngắn, thân hình cao lớn khôi ngô góc cạnh, được coi là thể hệ trung tâm trong giang hồ. Hơn nữa, trong truyền thuyết... Sờ Thiên Lang còn có tuyệt kỹ Tụ Lý Càn Khôn, thần bí ám khí giấu trong tay áo... Không rõ có còn thủ đoạn khác hay không...”

Mắt Tây Môn Vạn Đại sáng lên: “Ừm? Trường Đoãn Kiếm, hung thủ cũng dùng Trường Đoãn Kiếm.. Tụ Lý Càn Khôn... Hung thủ chẳng phải cũng có Tụ Lý Càn Khôn?”

“Còn có... Tu vi Sờ Thiên Lang cực cao, chỉ ít cũng có tu vi lục trọng son...”

“Lục trọng son... Thấp nhất, nói cách khác, hắc có thể là thất trọng thiên, thậm chí là thất trọng thiên đỉnh phong. Coi như bát trọng thiên, cũng không phải không xảy ra, có đúng không?”

“Vâng.”

“Hừ, lão tam cùng Sờ Thiên Lang, có xung đột sao? Hoặc, trong số người bị lão tam khi dễ, có người có quan hệ với Sờ Thiên Lang sao?”

“Chuyện này, từ mặt ngoài mà xem xét... Dường như không có bất cứ quan hệ nào. Bất quá, hai bên đều có sở thích là mỹ nữ...”

“Không có quan hệ... Mới là khả nghi nhất.” Tây Môn Vạn Lý hừ một tiếng, vẻ tàn khốc chớp động trong mắt.

“Nhị công tử... Mặc dù đặc thù của Sờ Thiên Lang tương xứng với hung thủ, bất quá... Lại quá tương xứng, việc này nhất định có điểm đáng ngờ. Rất có thể là vu oan giá họa.” Một người nhủ này nói.

“Vu oan giá họa?” Tây Môn Vạn Lý hừ lạnh một tiếng: “Vu oan giá họa thì như thế nào? Sờ Thiên Lang, vẫn là đối tượng hoài nghi lớn nhất, vẫn là mục tiêu thứ nhất của chúng ta.”

“Nếu là Sờ Thiên Lang làm, chúng ta xử lý hắc, chuyện này coi như xong. Nếu không phải Sờ Thiên Lang làm, như vậy chúng ta bắt lấy Sờ Thiên Lang, từ từ tìm kiếm trong số cừu gia của hắc, cũng có thể tìm được hung phạm, cho nên, bất kể có phải hắc làm hay không, Sờ Thiên Lang, nhất định phải bắt.”

lại!” Tây Môn Vạn Lý nói.

“Có nên... Hỏi thăm chút...” Người kia do dự một chút, đề nghị.

“Hỏi thăm chút... Hắc hắc...” Tây Môn Vạn Lý cười lạnh: “Nếu như đánh cỏ động rắn... Ngươi nhận trách nhiệm này sao?”

Mặt tên cao thủ Tây Môn gia tộc kia lập tức chuyển màu đất: “Không... Không dám”

“Không dám thì im miệng!” Tây Môn Vạn Lý hừ một tiếng, nghiêm nghị nói: “Nếu như tiết lộ phong thanh, ta đề ngươi ra hỏi!”

Sắc mặt người kia lập tức tái nhợt. Trong lòng vô cùng hối hận, vừa rồi sao lại nói câu đó.

Tây Môn Vạn Lý chậm rãi dạo bước, ánh mắt chớp động: “Tin tức gia tộc, còn chưa truyền đến. Bất quá, ta đoán chừng người gia tộc đã trên đường đến.”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, vô luận như thế nào, cũng phải có người trả giá đất.”

“Về chuyện Sở Thiên Lang... Phải bắt vào tay trước khi cao thủ gia tộc đến!”

“Nếu không... Chuyện này, ai cũng đừng hòng thoát không khỏi liên quan!”

Thanh âm Tây Môn Vạn Lý âm trầm, nhưng người ở đây lại đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Vấn đề chủ yếu hiện tại, căn bản không phải tìm được hung phạm chân chính, mà là... Trước khi người gia tộc đến, phải tìm ra một tên gánh tội thay, làm dấy lửa giận gia tộc.

Nếu ngay cả một người thế tội đều không có, thời điểm người trong gia tộc đến, chỉ sợ cũng thời gian bọn hán xui xẻo.

Thời gian rất gấp bách.

Nói cách khác, nhất định phải tóm Sở Thiên Lang rồi. Coi như không phải hán làm, hiện tại cũng nhất định phải là hán làm! Ai bảo hán phù hợp điều kiện như thế đâu?

“Mau chóng thu thập tư liệu Sở Thiên Lang, Thiên Lang trang!” Tây Môn Vạn Lý mặt lạnh ra lệnh.

“Rõ!”

“Mau chóng điều tra rõ cho ta!”

“Rõ!”

Nhưng vừa đi vào điều tra phân tích Thiên Lang trang này, người Tây Môn gia tộc lại hít vào một hơi. Thiên Lang trang đương nhiên tuyệt sẽ không đặt ở trong mắt toàn bộ Tây Môn gia tộc. Nhưng, chỉ tính những người hán có hiện tại, tuyệt đối không phải đối thủ của Thiên Lang trang!

Thiên Lang trang tại vùng đất này, chính là một siêu cấp quái vật không phải bọn hán có thể đối phó!

Vô số cao thủ, quan hệ phức tạp, cảnh lá đan chen khó gỡ. Phòng bị sâm nghiêm!

“Cầm danh thiệp của ta, mời Đông Phương công tử, Nam Cung công tử, Bắc Dã công tử đến đây.” Tây Môn Vạn Lý hừ một tiếng: “Mọi người cùng hợp tác, một cái Thiên Lang trang nho nhỏ, chẳng lẽ còn có thể ngăn trở tứ đại thế gia ta một kích chi uy? Nhiều nhất, ta nợ một ân tình cho bọn hán.”

“Công tử diệu kế.”

...

Mặt trời mọc, tứ đại công tử đã thương nghị xong xuôi, tứ đại gia tộc, mỗi nhà ra mười tên cao thủ, tiêu diệt Thiên Lang trang!

Có điều, một vị thất trọng sơn trưởng lão duy nhất tới từ Đông Phương gia tộc lại không muốn xuất thủ.

Còn lại trong số cao thủ tứ đại gia tộc, tu vi cao nhất cũng chỉ lực trọng sơn đỉnh phong.

“Đã như vậy, còn mong Thượng Quan trưởng lão lược trận cho chúng ta?” Tây Môn Vạn Lý lùi một bước mà cầu việc khác.

“Như vậy cũng tốt.”

“Như vậy, chúng ta có sáu cao thủ lực trọng sơn, tám cao thủ ngũ trọng sơn. Còn lại đều là tứ trọng sơn. Đủ để đối phó một cái Thiên Lang trang!”

Đông Phương Tinh đông đưa quạt xếp: “Nếu như thế, chúng ta cũng không ngại, đi xem náo nhiệt một chút.”

“Ngoài ra, còn cần chào hỏi phương diện quan phủ Thiên Đường thành một chút. Vạn nhất thời điểm đang tấn công Thiên Lang trang, quan phủ đại quân xuất hiện... Có chút không thỏa đáng lắm.”

“Yên tâm, việc này ta đã an bài thỏa đáng.”

“Đa tạ chư vị, ngày sau nếu có việc cần, Tây Môn Vạn Lý ta tất toàn lực tương trợ.” Tây Môn Vạn Lý trịnh trọng ôm quyền.

“Tây Môn huynh khách khí. Việc này là chúng ta nên làm..”

“Tứ đại gia tộc chúng, vốn là đồng khí liên chi, chiếu cố lẫn nhau a.”

“Chừng nào thì bắt đầu hành động?”

“Buổi chiều.”

“Buổi chiều, trước khi mặt trời xuống núi, liền bắt đầu hành động. Phải kết thúc chiến đấu trước lúc trời tối.” Trên mặt Tây Môn Vạn Lý hiện lên ý cười tàn khốc: “So với xuất thủ ban đêm, liền càng muốn hủy diệt lúc ban ngày!”

“Ta muốn cho người trong thiên hạ đều biết, hạ tràng của kẻ dám trêu chọc tứ đại gia tộc chúng ta!”

“Tây Môn huynh thật sự là bá khí, hào khí lãng vân!”

“Ha ha ha... Một lời đã định!”

...

Xế chiều.

Trận chiến này ảnh hưởng sâu xa, không có bất cứ dấu hiệu, đột nhiên bắt đầu!

Thiên Lang trang cơ hồ không chút phòng bị, đột nhiên bị bao vây, bốn chi nhân mã, từ bốn phương tám hướng tiến công, gặp người liền giết, một đường sóng máu cuộn cuộn, thẳng hướng trong trang.

Thiên Lang trang còn không kịp phản ứng, máu đã chảy thành sông.

Sở Thiên Lang giữa trưa còn cùng một đám giang hồ hán tử bày yến nâng ly, bây giờ còn đang trong cơn say sưa, đang nằm nghỉ ngơi. Đột nhiên tiếng “Sát” rầm trời, họ Sở ngồi dậy, đầu vầng mắt hoa, đầu như chỉ muốn nứt ra.

“Chuyện gì xảy ra?” Sở Thiên Lang quát lớn, đồng thời nhảy dựng lên, khẽ vươn tay, kiếm đã trong tay. Thể nội huyền công điên cuồng vận chuyển, từng tia sương trắng mang theo mùi rượu, từ trong thân thể phát ra, đồng thời, tay trái khẽ chuyển, một cỗ lực lượng băng hàn thỉnh thoảng hiện ra, một chén nước trên bàn trà đã ngưng tụ thành khối băng, trực tiếp bóp nát, toa lên mặt mình.

Sợ người một cái, lập tức tỉnh táo.

Một cái trang đỉnh lộn nhào chạy tiến vào đại sảnh: “Trang chủ không xong, có tặc nhân đột kích điền trang, hiện tại đã tấn công vào tới...”

“Tặc nhân?” Trong lúc nhất thời Sở Thiên Lang có chút mờ mịt: “Tặc nhân từ đâu tới?”

Nhiều năm như vậy vẫn thái bình vô sự, Thiên Lang trang uy chấn tứ phương, ai dám đến vuốt râu hùm? Sao lại đột nhiên xuất hiện lượng lớn tặc nhân?

“Không rõ chúng từ nơi nào tới, bất quá tu vi chúng đều rất cao cường, người trong trang đã tử thương vô số kẻ, địch nhân ra tay độc ác, không chút lưu tình... Tàn ngũ gia đã chết trận...”

Tráng đinh toàn thân run rẩy.

Sở Thiên Lang nỗ lực trấn tĩnh, rống to một tiếng, thân thể như lưu tinh vọt ra đại sảnh.

Tiếng chuông báo hiệu dồn dập, vang lên liên miên. Võ lực Thiên Lang trang, ngay tại lúc này hiện ra từ bốn phương tám hướng, nghênh đón người tứ đại gia tộc, chiến đấu kịch liệt nổ ra.

Sở Thiên Lang chợt lách người, phóng đến gác chuông cao nhất Thiên Lang trang. Nhìn xuống, Chỉ thấy bốn phương tám hướng, khói đặc cuộn cuộn, sóng máu ngập trời, tiếng la giết như sấm chấn.

Đập vào mắt, đều là thi thể.

Địch nhân vô cùng cường đại, nhân viên thủ vệ điền trang bình thường, căn bản không thể chống đỡ, đơn giản sụp đổ.

Mấy bóng người từ trong điện trang lao ra như thiểm điện, cao thủ trong trang bắt đầu hành động...

Sở Thiên Lang ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, thân thể tựa lưu tinh bay ra ngoài, lựa chọn phương hướng giết chóc điên cuồng nhất, lửa giận vạn trượng mà nghênh đón.

Hai đạo kiếm quang kinh thiên hiện lên, Sở Thiên Lang còn chưa rơi xuống đất, đã có hai người bị kiếm quang chém làm hai đoạn, họ Sở oanh một tiếng rơi xuống, một kiếm hung hăng bổ vào thân kiếm người đối diện, đánh bay kiếm trong tay đối phương.

“Dừng tay!” Sở Thiên Lang hét lớn một tiếng, quát: “Các người là ai? Vì sao vô cớ phạm Thiên Lang trang ta?”

Nhóm người này quả thực giết người tới đỏ mắt, ra tay vô cùng tàn độc, hơn hẳn ba hướng khác. Hơn nữa ai nấy thân thủ cao cường, huyền công thâm hậu. Sở Thiên Lang thật sự không nhớ rõ, bản thân hắn từ khi nào đắc tội đám người như vậy!

Đối diện quả nhiên ngừng lại. Một tên thanh niên áo trắng chấp tay tiến tới, bộ dạng từ trên cao nhìn xuống Sở Thiên Lang, thân nhiên nói: “Người chính là Sở Thiên Lang?”

Sở Thiên Lang nhìn xuống một hơi, nói: “Không sai, các hạ là ai? Chuyện này hắn có hiểu lắm?”

Trên mặt thanh niên áo trắng lộ ra một tia cười trào phúng: “Hiểu lắm? Hắc hắc hắc...”

Một trận cười lạnh, ánh mắt nhìn song kiếm trong tay Sở Thiên Lang, tay phải trường kiếm, tay trái đoản kiếm. Lại chuyển ánh mắt lên thân thể khôi ngô tráng kiện đánh giá một hồi, đột nhiên một cái xoay người lui ra phía sau, quát: “Giết! Trên dưới Thiên Lang trang, chó gà không tha!”

Sở Thiên Lang giật dử: “Người!”

Nhưng nhân mã đối phương đã điên cuồng công kích mà tới. Đi đầu một lão già, hai mắt đỏ hồng, đã sớm giết tới điên cuồng, tựa như có mối thù giết cha đoạt vợ với Sở Thiên Lang, hét lớn một tiếng, phần đầu quên mình xông lên phía trước.

“Đang!”

Sở Thiên Lang chống lại một đạo của đối phương, tức giận quát: “Đến cùng vì cái gì cũng nên nói rõ a? Mọi người đều là người trên giang hồ, mọi thứ cũng nên có tiền căn hậu quả đi...”

Nhưng thanh âm của hắn nhanh chóng bị bao phủ bởi một mảnh tiếng la giết, căn bản không ai để ý đến hắn nói cái gì. Trong khoảnh khắc, đám người đi theo Sở Thiên Lang, đã ngón ngang lộn xộn ngã xuống một mảnh.

Sở Thiên Lang cuồng nộ, hắn vô cùng biêt khuất, cùng với nghi hoặc, chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Rốt cục là như thế nào!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thiên Lang trang trọng thương

Lửa Thiên Lang trang cháy ngút trời, người tứ đại gia tộc đều giết tới đỏ cả mắt. Người Thiên Lang trang cũng triệt để điên cuồng.

Hai bên đều chém giết tới điên rồi.

Ba hướng không có Sở Thiên Lang, người Tứ đại gia tộc xuyên qua dễ như trở bàn tay. Hơn mười cao thủ đứng trên tường viện Thiên Lang trang, thông dong xuất thủ, chém giết những người Thiên Lang trang có ý đồ đào tẩu!

Hoàn toàn là một bộ chém tận giết tuyền, không lưu người sống.

Sở Thiên Lang lửa giận ngút trời, cơ hồ đã mất đi lý trí. Hắn bị mười mấy tên cao thủ vây quanh. Mặc dù tu vi đối phương thấp hơn một bậc so với bản thân, nhưng vẫn đề là nhiều người, trong lúc nhất thời vậy mà hắn không xông ra được.

Nhân mã đối phương đông đảo, thanh niên áo trắng kia chỉ đứng một bên, vung tay chỉ huy, không ngừng bày trận, khiến Sở Thiên Lang vừa mới mở được một đường máu, lại có người dưới sự chỉ huy của thanh niên kia mà liều mạng phong bế lỗ hổng, từ đầu đến cuối đều vây ép Sở Thiên Lang vào giữa.

Ba hướng kia, tiếng la giết đã dần dần dừng lại. Trái phải đều có một nhóm người, máu me khắp người mang theo đao kiếm, chạy tới hướng này.

Đại thế đã mất!

Trong lòng Sở Thiên Lang vô hạn bi phẫn.

Trong lầu chính một trận kinh hô rối loạn, tiếng chiến đấu vang lên. Sở Thiên Lang giật nảy cả mình, liều mạng xuất kích, đem địch nhân đánh lui, quay người nhìn lại, chỉ thấy đã có không ít người cầm đao kiếm trong tay, cường ép bắt một đám nữ nhân, hài tử hướng về bên này mà tới...

Đó chính là thân nhân Sở Thiên Lang!

Một cái đầu người, lẳng không mà đến, lăn mấy vòng trên mặt đất, ngửa mặt hướng thiên.

Sở Thiên Lang một tiếng hét lên, toàn thân run rẩy.

Đầu người này, chính là huynh đệ kết nghĩa của hắn, cũng là người có tu vi cao nhất trong Thiên Lang trang trừ hắn ra. Từ trước đến nay suất lĩnh mười vị huynh đệ, chính là lực lượng trung kiên của Thiên Lang trang.

Tu vi khoảng chừng huyền công lục trọng son, ngay từ đầu chiến đấu, chính hắn suất lĩnh cao thủ trong trang bảo hộ lầu chính, nhưng giờ phút này, đầu người đã bị người chặt xuống. Mười vị huynh đệ khác, e cũng đã không may từ lâu.

“Dừng tay!” Có một người lên tiếng gào to.

Ngay sau đó biển người vây công Sở Thiên Lang lập tức lui lại mười bước.

Sở Thiên Lang máu me khắp người, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy đông nam tây bắc, đều có một hai vị công tử trẻ tuổi suất lĩnh. Những người khác là toàn thân vết máu, nhưng những thanh niên công tử ca này ai nấy trên thân không nhuốm bụi trần.

Dung mạo tuấn nhã, phong thái xuất chúng. Giờ phút này, bọn hắn đang dùng ánh mắt lạnh như băng, nhìn Sở Thiên Lang.

Thanh âm chiến đấu bốn phía, đều đã biến mất. Chỉ có khói đặc từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn mà lên, toàn bộ Thiên Lang trang, như một mảnh tử vực.

Bốn phía, chỉ còn tiếng bước chân sần sật.

Nhìn người nhà bị bắt, trong lòng Sở Thiên Lang một mảnh lạnh buốt.

“Các ngươi rốt cuộc là ai?” Sở Thiên Lang oán độc nhìn những người này, bờ môi run rẩy: “Sở Thiên Lang ta đến cùng là từ lúc nào đắc tội các ngươi? Chúng ta có cái gì thâm cừ đại hận? Vậy mà các ngươi làm ra chuyện táng tận thiên lương diệt tuyệt nhân tính bực này?”

Trong lúc cực kỳ tức giận, vậy mà thanh âm Sở Thiên Lang vẫn rất bình tĩnh.

Trong đầu của hắn, tựa hồ có vô số hành tinh đang bạo tạc nổ tung, thần sắc trong mắt có chút mơ hồ.

Tây Môn Vạn Lý tiến lên một bước: “Sở Thiên Lang, đệ đệ ta cùng ngươi cũng không oán không cừ, vì sao ngươi giết đệ đệ ta?”

Sở Thiên Lang nghi ngờ nói: “Đệ đệ ngươi là ai?” Người hắn giết thực sự quá nhiều, căn bản không nhớ nổi. Hiện tại cũng bản năng cho rằng, thật chẳng lẽ lực lượng sau lưng người ta từng giết tìm tới?

“Hôm nay, liền để cho ngươi cái chết rõ ràng!” Tây Môn Vạn Lý nhàn nhạt nói: “Bản công tử Tây Môn Vạn Lý, đệ đệ ta Tây Môn Vạn Đại, đêm qua chết thảm trong tay của ngươi!”

Sở Thiên Lang khẽ giật mình, đột nhiên hiểu được.

Tây Môn gia tộc!

Như vậy, mấy vị công tử trẻ tuổi khác, chính là Đông Phương, Nam Cung, Bắc Dã mấy tên công tử ca?

Một cỗ cảm xúc hoang đường xông lên đại não, Sở Thiên Lang kinh ngạc nói: “Hôm qua ta một mực trong trang, sao có thể giết Tây Môn Vạn Đại công tử?” Câu nghi vấn này sau khi ra miệng, hắn mới rốt cục tỉnh táo lại.

Lớn tiếng nói: “Không phải ta làm!”

Hắn rốt cục nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc!

Tây Môn gia tộc!

Nếu chuyện này dính chặt vào hắn, như vậy ngoại trừ cái chết để tạ tội, không còn bất kỳ con đường nào khác có thể đi. Tây Môn gia tộc khổng lồ, há có thể chỉ là một cái Thiên Lang trang có thể so sánh!

Ánh mắt Sở Thiên Lang sợ hãi nhìn địch nhân bốn phía, nhìn sát cơ không chút che giấu trên mặt bọn họ, nhìn người nhà của mình đã bị tóm, trong lúc nhất thời, có một loại cảm giác tuyệt vọng.

“Ngươi nói không phải ngươi, thì không phải ngươi sao?” Tây Môn Vạn Lý nở nụ cười nhàn nhạt, sát cơ sắc bén lộ ra trên mặt, đột nhiên rít lên một tiếng: “Bắt lấy hắn! Ta muốn sống!”

Ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người bốn phía cùng lúc hành động!

Đạo quang lóe sáng, huyết quang trùng thiên, tất cả thân quyến Sở Thiên Lang, đều đầu một nơi thân một nẻo!

Sở Thiên Lang sợ vỡ mật, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm không giống người, điên cuồng xuất thủ, song kiếm trong tay thế như hồ điệp trực tiếp đánh vào trong trận địa địch!

“Tứ đại gia tộc! Sở Thiên Lang ta cùng các ngươi thế bất lưỡng lập!”

Tiếng kêu điên cuồng, chấn động đến ánh lửa đang thiêu đốt cũng điên cuồng run rẩy.

...

Vân Dương đứng tại đỉnh núi không xa, nhìn ánh lửa cùng sương mù phóng lên tận trời kia, ánh mắt như thu thủy không chút gợn sóng.

“Lão Mai, ngươi đột phá đệ lục sơn đi.”

Lão Mai hơi cười, nói: “Ân, đã đột phá, hơn nữa, mượn nhờ huyền thạch cùng huyền tinh công tử cho, tu vi cũng đã tiếp cận thất trọng sơn.”

“Ân.”

Vân Dương trầm ngâm một chút: “Đối phương có vô số cao thủ, đệ lục sơn cao thủ, cũng có mấy cái. Cho nên, lần này ngươi xuất thủ, chỉ có một lần cơ hội, sau khi ra tay, mặc kệ thành công hay không, đều nhất định phải lập tức rút lui, tuyệt đối không thể đem bản thân hãm trong nguy hiểm.”

Lão Mai gật đầu: “Ta rõ.”

“Ngươi đi đi. Nhớ kỹ, sau khi xuất thủ, nhất định phải lập tức biến mất. Còn lại, giao cho ta.”

“Vâng.”

Thân thể Lão Mai như ánh sáng lóe lên trên không trung, hướng về phía Thiên Lang trang ánh lửa ngút trời mà đi.

Vân Dương áo tím lóe lên, cũng biến mất tại chỗ.

...

Sở Thiên Lang điên cuồng chiến đấu, lớn tiếng gào thét, tả xung hữu đột, thế như cuồng hổ.

Cừu hận đã lấn át lý trí hắn.

Trượng kiếm bên tay phải đã gãy, bây giờ kiếm hắn đang cầm là một thanh kiếm tiện tay giành được, tay trái đoàn kiếm y nguyên hàn quang lấp lóe, thân thể ngón ngang lộn xộn, tràn đầy vết thương.

“Phốc!”

Một tên cao thủ Tây Môn gia liều mạng đón một kiếm của Sở Thiên Lang, hung hăng đánh một chưởng đại lực vào lưng đối thủ, thân thể Sở Thiên Lang lao đảo một cái, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Kiếm trên tay trái hung hăng cắm vào lồng ngực một người trước mặt, phía sau lại cảm thấy mát lạnh, đau xót, bên hông lại trúng một đao.

“Không thể chết!”

Ý nghĩ này đột nhiên từ trong lòng của hắn dâng lên.

“Ta mà chết, ai thay ta báo thù!”

“Lao ra!”

“Nhất định phải lao ra!”

Hắn điên cuồng chém giết, hai mắt luôn chú ý tìm cơ hội..

Nhưng đối phương lập tức phát hiện ý đồ của hắn.

“Gia hỏa này muốn chạy, mọi người chú ý!”

“Ngoại vi chú ý!”

Sở Thiên Lang vọt ra mấy lần, đều không thể xông phá trùng vây, ngược lại khiến trên thân lại nhiều thêm mấy vết thương, đột nhiên quyết tâm trong lòng, ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể đột nhiên đột nhiên phát ra bên ngoài một loại cực hạn khí âm hàn, người chung quanh hắn, không nhận được cảm giác một trận rét lạnh thấu xương, run rẩy cơ hồ không cầm nổi binh khí.

“Ai cản ta đều phải chết!”

Sở Thiên Lang điên cuồng gào thét, nhún người nhảy lên, hướng về phía nam lao ra, bên kia bốn người cùng một chỗ vọt lên, không sợ chết đánh tới đối diện.

Sở Thiên Lang giương tay lên, hai ống tay áo, đột nhiên có hàn quang chói mắt lóe lên một cái rồi biến mất.

Hai tên cao thủ Nam Cung gia tộc đang vọt tới không kịp rên một tiếng, đột nhiên ngửa xuống đất, đã ngưng hô hấp!

“Quả nhiên là nguoi!”

Ánh mắt Tây Môn Vạn Lý âm độc: “Cẩn thận ám khí của hắn! Không được thả hắn chạy!”

Sở Thiên Lang đã xông ra 10 trượng, mắt thấy liền có thể vọt lên trên tường vây. Ba người trên tường quyết định thật nhanh, lẳng không kích xuống.

Sở Thiên Lang tựa như dã thú gầm thét, dài ngắn song kiếm điên cuồng huy động, kiếm quang như sóng cả, cuộn cuộn nước, mà hàn quang trong tay áo của hắn lại liên tục lấp lóe.

Phốc phốc phốc...

Ba bóng người ngã quy.

Bọn hắn mặc dù sớm có phòng bị, nhưng tốc độ ba đạo ám khí của Sở Thiên Lang lại là vượt ra khỏi tưởng tượng, vô luận như thế nào cũng không tránh khỏi.

Bên cạnh bảy tám người phi tốc vọt tới.

Sở Thiên Lang sắc mặt trắng bệch.

Liên tục phát ra năm đạo ám khí, tựa hồ đối với hắn hao tổn rất lớn, nhưng, cũng thành công giết chết năm tên cao thủ của đối phương, áp lực xung quanh vì thế đại giảm.

“Ai cản ta đều phải chết!” Sở Thiên Lang hét lớn một tiếng, thân thể lẳng không vọt lên, bỏ nhào hướng tường vây.

Tường vây này, chính là Sở Thiên Lang tự mình thiết kế, cao 5 trượng, vô cùng kiên cố. Nguyên bản vốn là phòng bị ngoại địch, bảo đảm an toàn, nhưng bây giờ, độ cao như vậy, lại thành cản trở trí mạng cho chính Sở Thiên Lang hắn!

Thân giữa không trung, bốn phía quang mang lấp lóe, tất cả đều ám khí tứ gia bắn tới, thậm chí còn có người trực tiếp phóng đao kiếm trong tay thay thế ám khí.

Hắn thét dài một tiếng, song kiếm điên cuồng vũ động, đánh rơi tất cả ám khí bắn tới. Nhưng, ngay tại trong thời gian ngắn ngủi này, trên tường rào nguyên bản xuất hiện lỗ hổng, cũng đã lại có ba người lấp lại, càng có hai người, một trái một phải, mang theo cuồng mãnh kinh phong, lẳng không mà tới.

Một đao một kiếm, đao quang kiếm khí kịch liệt bắn ra.

“A!” Sở Thiên Lang rống to một tiếng, Trường Đoàn Kiếm đồng thời nghênh tiếp đao kiếm đối phương, vốn muốn mượn lực mà đi, nhưng hai người này lại hoàn toàn liều mạng, tư thế một đi không trở lại.

Đao kiếm đều bị ngăn trở, hai người họ không chút do dự lập tức bỏ qua, nhào người tới, xuất quyền tấn công!

Sở Thiên Lang một tiếng bị phản cuồng hống, thân thể trên không trung không chỗ mượn lực, trực tiếp bị đối phương đập rơi xuống đất.

Bốn phía, mười mấy người cùng một chỗ nhào lên, cuốn lấy Sở Thiên Lang.

Sở Thiên Lang điên cuồng gầm rú, hàn quang trong tay áo chớp lóe liên tục, xoát xoát xoát... Liên tục có sáu tên cao thủ chết dưới ám khí thần bí của hắn.

Nhưng, chính hắn lại biết, xong!

Ám khí kia vốn dĩ không thể tùy tiện vận dụng... Mỗi một lần dùng, đều hao tổn quá lớn. Cực hạn của hắn là một lần chiến đấu sử dụng bảy lần!

Mà bây giờ, số lần sử dụng, đã vượt xa số đó, lực lượng cơ hồ hoàn toàn bị tiêu hao. Tường viện mà hắn chế tạo, giờ phút này đối với hắn mà nói, cao không thể chạm!

Chiến lực của địch nhân, lại chỉ là tổn hao một bộ phận. Còn có mấy người cao thủ vẫn khí định thần nhàn quan chiến!

Một khi những người này vừa ra tay, chính hắn là hắn phải chết không nghi ngờ!

“Ta không cam tâm!” Sờ Thiên Lang trong lòng cuồng hống.

Nhưng, hành động của hắn càng ngày càng chậm chạp. Thân thể liên tiếp không ngừng thụ thương, con mắt cũng trở nên mờ hồ. Nếu không phải có một tia không cam lòng chống đỡ, giờ phút này e rằng Sờ Thiên Lang đã không còn lực đứng vững.

Hắn thực sự đã là đèn đã cạn dầu.

“Dùng thêm chút lực!” Trong mắt Tây Môn Vạn Lý lóe ra ánh sáng tàn khốc: “Nhanh chóng bắt lấy Sờ Thiên Lang!”

Bốn phía, đám người vây công Sờ Thiên Lang đồng thời nhận lệnh, chiến ý dâng trào. Địch nhân đã nỗ lực hết đà, chính là thời cơ lập công tốt!

Đồng thời xông lên.

“Xong.” Sờ Thiên Lang cảm thấy áp lực đột nhiên tăng mạnh, trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Ngay vào lúc này, đột nhiên, trên tường viện đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thiếu

Chương bị thiếu, các bạn đọc đỡ nhé, hai chương thôi

Đạo thân ảnh kia áo đen che mặt, dáng người thẳng tắp, giống như u linh, cứ như vậy xuất hiện ở trên tường viện hoàng hôn.

Tại xuất hiện trong nháy mắt đó, tất cả mọi người còn không có chú ý tới thời điểm, đột nhiên tay phải giương lên, vô số đạo hàn quang đột nhiên như là Thiên Nữ Tán Hoa đồng dạng bắn ra ngoài, cùng lúc đó, hét lớn một tiếng: "Sờ Thiên Lang!"

Sờ Thiên Lang nghe tiếng vừa quay đầu, lập tức tinh thần đại chấn.

Mặc dù hắn cũng không biết đây là có chuyện gì, nhưng là bản năng liền ý thức được, viện binh của mình đến.

Không chỉ có là Sờ Thiên Lang ý thức được, mà tất cả mọi người ở đây cũng đều ý thức được.

Nhưng, người mặc áo đen này vừa rồi đột nhiên liền bỗng nhiên phát ra mấy trăm miếng ám khí, đã đề không ít người thụ thương, những người còn lại cũng đều là luống cuống tay chân.

Tại trong thời gian nháy mắt này, người trên tường viện tay run một cái, một đầu giống như du long dây thừng đột nhiên bay ra, tại tất cả mọi người kịp phản ứng trước đó, liền đã đến Sờ Thiên Lang trước mặt.

"Bắt lấy!"

Không cần hô, Sờ Thiên Lang cũng đã liều mạng tiến lên, bắt lại dây thừng, trên đầu tường người kia vừa dùng lực, Sờ Thiên Lang thân thể bỗng bình ung dung liền bay lên.

Mà đầu tường người đã biến mất bóng dáng.

Sờ Thiên Lang tựa như là một con điều lớn, bị đặt ở không trung, phía dưới một sợi dây thừng, mà người lôi kéo dây thừng đang điên cuồng chạy về phía trước.

Chân trời một tia ánh sáng cuối cùng rớt cục rơi xuống, màn đêm, rớt cục đến.

"Đuổi!"

Tây Môn Vạn Lý kém chút cắn nát hàm răng của mình.

Tại sắp đại công cáo thành thời điểm, thế mà chạy đến như thế một cái giáo cục!

Tất cả mọi người đồng thời phóng người lên, bay lên đầu tường, chỉ thấy phía trước tới gần mờ tới giữa hoàng hôn trời chiều, Sở Thiên Lang như cũ tại không trung tung bay, phía dưới có người chính liều mạng lôi kéo dây thừng, như chớp giật hướng phía trước trong một khu rừng chạy tới.

"Luru lại!"

Từng đạo kiếm quang đã bay đi, trăm đầu thân ảnh, liều mạng đuổi theo. Nhưng, những người này đều là lực chiến thân mệt, mà người kia lại là dùng khoẻ ứng mệt, khoảng cách thế mà càng kéo càng xa.

Chờ đến đám người đuổi tới rừng cây bên cạnh, đã hoàn toàn đã mất đi Sở Thiên Lang cùng thần bí nhân kia tung tích.

Hai người kia vừa tiến vào rừng cây, tựa như là giọt nước tiến nhập biển cả, thế mà lập tức biến mất.

"Tìm kiếm kĩ vào tra!"

Tây Môn Vạn Lý mặt trầm như nước.

"Trên ngọn cây, nhiều bố mấy người, bốn phương tám hướng nhìn xem! Một khi có bất kỳ tung tích, lập tức thét dài cảnh báo."

"Đứng!"

...

Mới vừa tiến vào rừng cây.

Sở Thiên Lang cũng cảm giác thân thể của mình thẳng tắp hạ xuống, phía dưới người kia một thanh tiếp được thân thể của hắn, Sở Thiên Lang đang muốn nói chuyện, lại cảm giác thân thể còn tại hạ xuống.

Nguyên lai tại dưới vùng lá rừng này, lại có một đầu địa đạo, hai người tại trong chớp mắt, đã tiến vào trong địa đạo, lập tức, phía trên một cái vô thanh vô tức xoay chuyển, vô số lá rừng, một lần nữa đem nơi này bao trùm ở.

Trên mặt đất chặn đường, thần bí nhân kia lôi kéo Sở Thiên Lang, phi tốc bay về phía trước chạy.

"Tôn giá là ai? Ân cứu mạng..."

Sở Thiên Lang thờ hào hên.

"Đừng nói chuyện." Một thanh âm hơi có chút già nua, rất là dồn dập nói: "Sở Thiên Lang, ngươi nhớ rõ ràng. Lần này mạo hiểm quá lớn; đối phương chính là tứ đại gia tộc, thế lực hùng hậu; mà chúng ta ngoại trừ địa đạo này, tất nhiên sẽ bị đuổi kịp."

"Cho nên, ra địa đạo đằng sau ta sẽ nghĩ biện pháp, dẫn dắt rời đi một bộ phận truy binh. Mà ngươi, lập tức hướng Thụy Trúc sơn phương hướng đi, chỉ có hơn mười dặm địa, cho dù là chạy đoạn khí, cũng nhất định phải tiến vào Thụy Trúc sơn, bên kia, có người tiếp ứng ngươi. Nhớ không?"

Sở Thiên Lang trong lòng run lên: "Nhớ kỹ, tôn giá là?"

"Không cần quản ta là ai." Thần bí nhân kia nói ra: "Lối ra ngay tại phía trước. Ngươi muốn lập tức chuẩn bị sẵn sàng." Nói, từ trong ngực móc ra một viên đan dược, trực tiếp nhét vào Sở Thiên Lang trong miệng.

"Cái này, có thể cho ngươi thôi phát một chút tiềm lực. Sở Thiên Lang, kẻ tiếp là chết hay sống, liền nhìn chính ngươi."

]

Địa đạo đã đến cuối cùng.

"Bắt đầu!"

Người thần bí khẽ vươn tay, phía trên tảng đất im lặng lật lên, hắn lôi kéo Sở Thiên Lang liền bay ra ngoài, tay phải vừa dùng lực, đem Sở Thiên Lang đưa ra ngoài: "Chạy mau!"

Sở Thiên Lang lập tức phát hiện; chính mình đối mặt, chính là Thụy Trúc sơn phương hướng; mà đối phương đẩy chính mình thanh này, chính để cho mình

không cần dùng cái gì khí lực, liền bay ra vài chục trượng

Lập tức cúi người xuống, nín thở một cái, hướng về Thuyết Trúc sơn phương hướng chạy như điên.

Trong lúc cấp thiết quay đầu nhìn lại, chỉ gặp thân bí nhân kia ngay tại hướng phương hướng ngược nhau phi nước đại, trong tay hắn, thế mà còn có một cây thật dài dây thừng, mà dây thừng trên không, thế mà còn có một cái hình người, tựa như là tại chơi điều đồng dạng, đã phi nước đại ra ngoài mấy trăm trượng xa!

Sở Thiên Lang nhẹ nhàng thở ra.

Sau lưng truyền đến điên cuồng kêu gào: "Ồ bên kia!Ồ bên kia! Còn tại trên sợi dây tung bay đâu! Mau đuổi theo!..."

Một bộ phận người điên cuồng hướng về bên kia đuổi theo.

Cũng có người đứng tại ngọn cây, hoặc là thả người ở trên không nhìn người, cũng phát hiện ngay tại hướng về phương hướng ngược nhau điên cuồng bỏ trốn Sở Thiên Lang.

"Ồ bên kia cũng có một cái!"

"Bọn hắn tách ra... Trong đó tất nhiên là giả!"

"Phân một nửa người đi bên kia!"

Sở Thiên Lang dán đất trốn phi tốc bay về phía trước chạy, cảm giác tim đập của mình càng ngày càng là gấp rút, đại não cũng càng ngày càng là choáng váng, có một loại "Đã không cách nào duy trì" loại cảm giác này.

Hắn cưỡng ép chống đỡ lấy, cố nén trái tim đều muốn bạo liệt cái chủng loại kia cảm giác áp bách, rốt cục một đường vọt vào Thuyết Trúc sơn.

Truy binh sau lưng càng ngày càng gần.

Tại hắn vừa mới xông vào trong núi một khắc này, cũng nhận không được nữa một phát té ngã trên đất.

Vân Dương tại chỗ này chờ đợi đã lâu, một phát bắt được Sở Thiên Lang, thấp giọng nói: "Đừng lên tiếng."

Lập tức một cái xoay người, bên người một cái cửa hang đột nhiên xuất hiện.

Hai người lẩn lộn lộn hạ xuống, đồng thời, Vân Dương một cước đi lên đạp một cái, cửa hang trong chớp lát biến mất.

Hang động này, vậy mà khoảng chừng vài chục trượng sâu, ở phương xa, tựa hồ có một cái cửa ra, ảm ảm lóe ra ánh sáng.

Đang rơi xuống ngọn nguồn một khắc này, Vân Dương đưa tay chụp một cái, tại cách đáy cao cỡ một người vị trí, xuất hiện một cái cửa hang, hắn nắm lấy Sở Thiên Lang liền vọt vào.

Lập tức cửa hang biến mất.

Khi tiến vào đằng sau, Vân Dương tay nâng một chướng, đánh vào Sở Thiên Lang sau ót, Sở Thiên Lang không rên một tiếng, liền ngất đi. Mà Vân Dương mang theo thân thể của hắn hướng bên trong vọt mạnh, theo xông đi vào, ngoại tạng bùn đất không ngừng rơi xuống, đem hang động hoàn toàn che giấu.

Hang động này miệng gãy mà đi lên, tại cách xa mặt đất xa một trượng gần thời điểm ngừng lại. Lúc này, Vân Dương cũng đã mệt không nhẹ. Nhưng hắn lập tức hít sâu một hơi, thân thể liền hóa thành một đám mây sương mù.

Một cái hôn mê, một cái thân thể mây mù hóa, vô thanh vô tức.

Đuổi theo người tại một phen điều tra đằng sau, rốt cục phát hiện tại một mảnh tảng đá ở giữa có cái hướng xuống động, không chút nghi ngại liền đuổi tới, một đường gào thét lên, từ động lối ra khác đuổi theo...

Tiếng hò hét không ngừng vang lên, không ngừng vừa đi vừa về, rốt cục, chưa tới một khắc đồng hồ đằng sau, từ từ không có thanh âm.

Vân Dương cũng không có buông lỏng, vẫn là bất động.

Lại qua nửa canh giờ, cuối cùng từ mây mù hóa khôi phục thân thể, hít một hơi thật sâu, để Lục Lục từ trong thức hải chuyển vận ra một mảnh sinh mệnh khí tức, hóa giải tự thân áp lực. Lập tức lại hóa thành một đám mây sương mù.

Một mực tính toán lại qua hai canh giờ rồi, thời gian đã đến nửa đêm về sáng, Vân Dương mới rốt cục mang theo Sở Thiên Lang, thận trọng xuất hiện trên mặt đất.

Gió đêm quét, một mảnh quanh quẩn.

Hiển nhiên, người tứ đại gia tộc đã đều đi.

Vân Dương nhẹ nhàng thở dài một hơi, cúi đầu nhìn lại, chỉ gặp Sở Thiên Lang mặc dù đã hôn mê, nhưng là một mặt buồn lòng, một mặt như trút được gánh nặng.

Hiển nhiên, tại may mắn chính mình rốt cục trốn ra tìm đường sống.

Vân Dương khước miệng lộ ra một cái băng lãnh cười.

Buồn lòng?

Rất nhanh người liền sẽ phát hiện, roi trong tay ta, còn không bằng đứt khoát bị Tây Môn Vạn Lý người tứ đại gia tộc bọn hắc giết được rồi...

Vân Dương cực đoan cẩn thận đi ra một đoạn đường, phương xa xa luân lộc cộc thanh âm vang lên, Lão Mai trực tiếp khôi phục diện mục thật sự, vội vàng một chiếc xe ngựa mà tới.

Phía trên là một bao bao hàng hóa.

Đem Sở Thiên Lang nhét vào một cái bọc lớn, đặt ở trên xe ngựa, dùng vài bao hàng hóa ngăn chặn, Vân Dương trực tiếp quay người mà đi.

Lão Mai đánh xe ngựa, một đường thoải mái nhàn nhã, hướng về cửa thành đi đến.

Trên đường, không ngừng mà đụng phải người tứ đại gia tộc đang nóng nảy không có đầu con ruồi đồng dạng tìm kiếm lấy cái gì, hẳn nhiên không có phát giác, mục tiêu của bọn hắc nhân vật, liền tại bọn hắc không coi vào đâu, đường hoàng ngồi xe ngựa, tiến nhập Thiên Đường thành!

Xe ngựa đi qua, lưu lại một đường mùi thuốc.

Trong này, tất cả đều là hàng thật giá thật được liệu.

...

Tây Môn Vạn Lý đám người sắc mặt âm trầm, nhìn xem một mảnh hỗn loạn Thiên Lang trang, nổi trận lôi đình!

Tất cả mọi người giết, nhưng, cũng chỉ là một cái trọng yếu nhất Sở Thiên Lang trốn!

Căn bản chính là thất bại trong gang tấc.

"Công tử, phát hiện Sở Thiên Lang kim khóa." Một cái thủ hạ đến báo.

"Kim khóa?" Mấy vị công tử đều là ánh mắt sáng lên.

Ngay cả ngay tại thốt nhiên nổi giận Tây Môn Vạn Lý, cũng lập tức quay đầu, lực chú ý quay lại.

"Có bao nhiêu đồ tốt?" Tây Môn Vạn Lý có chút thận trọng mà hỏi.

"Đồ tốt... Quả thực không ít." Vị thủ hạ này hẳn nhiên có chút kích động. Thật sự là không nghĩ tới; tại chỉ là trong một cái Thiên Lang trang, lại có nhiều như vậy tài phú, nhiều như vậy đồ tốt.

Không đợi lại nói, mấy vị công tử không hẹn mà cùng cùng một chỗ quay người đi đến.

"Tây Môn huynh, tài phú này..."

"Mọi người chia đều." Tây Môn Vạn Lý sắc mặt không thay đổi.

"Cái này không thích hợp a? Chúng ta đều là vì người hỗ trợ mà đến, người còn muốn cùng chúng ta chia đều?"

"Chúng ta Tây Môn gia tộc lần này tổn thất nhiều nhất, cùng mọi người chia đều hay là bị thua thiệt..."

"Đánh rắm! Vốn là chuyện của nhà người, các người người chết nhiều, chẳng lẽ chúng ta liền không có người chết? Lại nói, nhà người người chết là hắc là, nhà chúng ta người chết lại là vô tội..."

"Phóng cái rắm vào mặt mẹ người, cái gì gọi là nhà ta người chết chính là hắc là? Người hắc a biết nói tiếng người a?"

"Tính sao? Chẳng lẽ không đúng sao? Tây Môn Vạn Lý, người đến cùng muốn thế nào, cho cái nói! Nói rõ trước, thiếu đi ta cũng không làm!"

"Hừ..."

Tứ đại gia tộc vì chia của bao nhiêu, lập tức cãi vã; bất quá cũng giới hạn thế là cãi lộn, đương nhiên sẽ không đến động thủ tình trạng, một phen tranh chấp đằng sau, Tây Môn Vạn Lý bắt đắc đi làm ra nhượng bộ.

"Kiểm kê rõ ràng đằng sau, chúng ta Tây Môn gia tộc cầm hai thành, còn lại tám thành, các người ba nhà phân, như thế nào?"

"Cái này còn đúng..."

"Nhưng cái này Sở Thiên Lang, về sau ai gặp được, chớ có quên bắt được. Hiện tại, hẳn nhưng là chúng ta cùng chung địch nhân."

"Đó là đương nhiên! Ha ha..."

Tất cả đều vui vẻ.

Mà lúc này đây, Lão Mai đã đánh xe ngựa, tiến nhập Thiên Đường thành, tiến nhập trong Vân phủ.

Vân Dương chấp hai tay sau lưng, ánh mắt băng lãnh nhìn xem xe ngựa vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thiếu

Chương bị thiếu, các bạn đọc đỡ nhé, hai chương thôi

"Công tử, hàng đến." Lão Mai nói.

"Ừm, kéo đi kho hàng." Vân Dương gật gật đầu.

Lão Mai cười cười.

Phượng Mặc Phi đã ra tới, hiện tại, Phượng Mặc Phi đã khôi phục không ít, mặc dù hay là không thể động thủ, nhưng, giúp đỡ Lão Mai đánh một chút ra tay, đã không thành vấn đề.

Theo tốc độ này, hoàn toàn khôi phục, cũng bất quá chính là hơn một tháng thời gian. Phượng Mặc Phi đối với dạng này tiến độ phi thường hài lòng.

Dựa theo lẽ thường tới nói, thương thế như vậy, chính mình thế nhưng là ít nhất phải nằm một năm trở lên, mà lại tu vi sẽ còn bị hao tổn. Mà bây giờ ở chỗ này, có thể rút ngắn đến hơn một tháng không nói, mà lại bản nguyên chi lực, đã bù đắp lại.

Vân Dương nghĩ nghĩ, hay là đi trước mặt thất.

Lý Trường Thu vẫn là bị buộc ở bên trong, nhìn thấy Vân Dương tiến đến, ánh mắt chớp động một chút, không nói gì. Nhưng là, hẳn không có chủ ý âm lên, đã đại biểu cho... Hẳn kỳ thật đối với Vân Dương người này ấn tượng cũng không xấu.

Chủ yếu là Vân Dương trước đó một phen lừa dối kia, làm ra tác dụng cực lớn!

"Lý lão, rất xin lỗi, không thể giải khai trên người người cầm chế." Vân Dương sau khi đi vào, rót chén nước, cho Lý Trường Thu cho ăn xuống đi, lập tức áy náy nói ra.

"Hắc hắc... Tin rằng người cũng không dám." Lý Trường Thu cười hắc hắc, nói: "Bất quá, lão phu cũng không có cái gì có thể sống đi ra ý nghĩ, người đến lúc đó, nếu là có thể cho lão phu một thống khoái, cũng không tệ rồi."

Vân Dương cười khò một tiếng, nói: "Phía trên còn không có đến tin tức, Lý lão còn muốn chờ một chút."

Lý Trường Thu thở dài, nói: "Ta hiểu được." Hẳn nhìn xem Vân Dương, muốn nói lại thôi.

Vân Dương hít một hơi thật sâu, nói: "Hiện tại, đã đối với Thiên Lang trang triển khai hành động, nghe nói... Thiên Lang trang đã bị nhỏ tận gốc."

"Tốt!" Lý Trường Thu tinh thần phấn chấn, hét lớn một tiếng tốt, nói: "Vậy Sở Thiên Lang đâu?"

Vân Dương mỉm cười: "Lý lão tâm nguyện có thể đã đạt thành. Sở Thiên Lang đã bị bắt sống, trước mắt, chính hướng bên này đưa tới. Chờ đến ta trước thẩm vấn hoàn tất, Lý lão liền có thể nhìn thấy vị này Thiên Lang trang trang chủ."

Lý Trường Thu cười ha ha, tràn đầy khoái ý: "Sở Thiên Lang lại dám bán ta, chắc hẳn hẳn cũng không nghĩ ra, sẽ có một ngày như vậy đi. Hẳn cố nhiên

đem lão phu hại, nhưng hán cả đời tâm huyết, tính mạng của hán, cũng chờ thế là chôn vùi trong tay lão phu! Ha ha ha ha... Báo ứng xác đáng a! Báo ứng xác đáng!"

Vân Dương cười cười, nói: "Bất quá, ta sẽ hướng thượng cấp báo cáo, Lý lão phối hợp, khẩn cầu phía trên, có thể thả Lý lão một đầu sinh lộ."

Hán chân thành nói ra: "Bất quá có thể làm được hay không, cũng không dám cam đoan. Tiểu tử vẫn là vô cùng hi vọng, Lý lão người như vậy, có thể sống sót."

Lý Trường Thu nghiêng ngả nhìn xem Vân Dương: "Người liên không sợ ta sống xuống tới sẽ trả thù người?"

Vân Dương nụ cười nhàn nhạt cười, dị thường thẳng thắn nói ra: "Sợ, nhưng cũng cùng chung chí hướng... Ha ha..."

Lý Trường Thu thở thật dài một cái, thanh âm trầm thấp: "Ta là sống không xuống... Coi như các người Sâm La đình không giết ta, Tứ Quý lâu cũng sẽ đem ta diệt khẩu... Lão phu... Đã là người chết chắc."

Vân Dương cũng đi theo thở dài, đồng tình nói: "Liên không có những biện pháp sao khác? Mai danh ẩn tích không được sao?"

Lý Trường Thu trầm mặc nửa ngày, im lặng nói: "Trên đời này, không ai có thể thoát khỏi... Tứ Quý lâu truy sát! Không có người!"

Vân Dương lập tức có chút trầm mặc.

Tứ Quý lâu, quả thật cứ như vậy cường đại mà thần bí sao?

Hán miễn cưỡng cười cười, nói: "Tôi thiếu, hiện tại chúng ta còn có thể trò chuyện. Đúng, Lý lão, có kiện sự tình, ta cũng rất không minh bạch, còn hi vọng Lý lão có thể vì ta giải giải hoặc."

Lý Trường Thu nói: "Có chuyện gì?" Hiển nhiên, Vân Dương đối với mình ưu đãi, để Lý Trường Thu trong lòng có chút băng cứng hòa tan. Phối hợp độ, đã là càng ngày càng cao.

Vân Dương nói: "Theo ta được biết, lúc trước Thiên Huyền nhai phục kích Cửu Tôn, chính là Tứ Quý lâu thủ bút, mà lại, sự tình cũng là từ Thiên Đường thành bắt đầu. Đối với chuyện này, ta là phi thường mê hoặc..."

]

Lý Trường Thu trầm mặc, không nói chuyện.

Vân Dương không để ý tới hán, tựa hồ đang nói một mình, nói: "Theo đạo lý tôi nói, Cửu Tôn mặc dù cường đại, nhưng, cũng bất quá là một quốc gia mấy cái đại tướng cấp bậc nhân vật, mặc dù có thể trong vạn mã thiên quân chém tướng đoạt cờ, quyết định thắng bại, nhưng, tu vi của bọn hán, nếu là phóng tới trên giang hồ, cũng chưa chắc thấy cỡ nào cao minh, cỡ nào siêu quần bạt tụy."

Lý Trường Thu trầm mặc một chút, nói: "Người đây liên sai, người không biết Cửu Tôn chỗ đáng sợ."

Vân Dương nói: "Ồ?"

Lý Trường Thu nói: "Cửu Tôn thực lực, hoàn toàn chính xác cũng không tính cao. Nếu là chỉ là lấy huyền khí đến luận, mỗi người cũng bất quá là trung lưu tiêu chuẩn; liên ngay cả Cửu Tôn lão đại, lúc ấy cũng bất quá là huyền khí ngũ trọng sơn. Căn bản không chịu nổi một kích."

"Nói đúng a, huyền khí ngũ trọng sơn mặc dù đã tính cao thủ, nhưng ở cao thủ chân chính trong mắt, chẳng phải là hay là cùng sâu kiến một dạng?"

Vân Dương không hiểu chút nào nói.

"Nhưng Cửu Tôn, còn có lực lượng khác... Lực lượng như vậy một khi trưởng thành, mới thật sự là uy hiếp." Lý Trường Thu thở dài: "Cửu Thiên trận, vốn cũng không phải là chế tạo giang hồ cao thủ địa phương, Cửu Tôn chân chính chỗ lợi hại, cũng không phải lực lượng của bọn hán đến cỡ nào mạnh!"

"Mà là... Phân thuộc tại Cửu Tôn chính mình cá nhân, những lực lượng kỳ quái kia, kỳ quái không thể tưởng tượng năng lực, mới thật sự là chỗ đáng sợ!"

"Cái này... Ta thế nhưng là không rõ."

Vân Dương gãi gãi đầu.

"Từ Cửu Tôn tham gia chiến đấu đến xem, trước mắt Cửu Tôn có thể biểu hiện ra lực lượng cũng chỉ ở chỗ, vì địch nhân gia tăng rối loạn. Để cho địch nhân quân không thành quân, trận không thành trận. Chỉ cần Cửu Tôn xuất thủ, tỉ như nói Thổ Tôn Hậu Thổ chi lực, có thể cho quân địch dưới chân thổ địa đột nhiên biến hình, hoặc là sụp đổ, hoặc là cao lên, thậm chí lật đổ; cái này tại giang hồ trong quyết đấu, cũng không có cái tác dụng gì; nhưng ở hai quân đối chọi thời điểm, lại đủ để trí mạng!"

Lý Trường Thu giải thích nói.

"Cái này... Cũng không tệ." Vân Dương nói.

"Còn có, Hòa Tôn cùng Thủy Tôn, nhưng thật ra là đạo lý giống nhau. Nếu là trong quân doanh đột nhiên bốc cháy? Hoặc là lương đạo bị cướp, trong nháy mắt đốt rụi? Hoặc là đột nhiên lũ lụt xuất hiện, trùng kích quân trận, để trận địa địch bùn đủ hăm sâu..."

"Mặt khác mấy vị đều là giống nhau. Mà Phong Tôn, có thể cùng bất luận một vị nào phối hợp, tí như nói, Hòa Tôn phóng hỏa, nhưng gió thổi không đúng, Phong Tôn lại có thể cải biến, đem gió nghịch hướng quét... Tác dụng bao lớn?"

"Mà Lôi Tôn, thiểm điện lôi hỏa chi lực kia; dùng cho chiến trận? Ha ha..."

"Đây chính là trên chiến trận, Cửu Tôn đáng sợ. Cho nên nói, Cửu Tôn có thể quyết định mấy chục vạn đại quân tồn vong thắng bại. Nhưng, nếu là trên giang hồ đơn đả độc đấu, bọn hãn chưa hẳn có thể có danh tiếng lớn như vậy, minh bạch đi?"

"Mà Cửu Tôn cường đại nhất địa phương, chính là ở chỗ bọn hãn thần bí! Không có bất kỳ người nào biết Cửu Tôn chân chính thân phận, diện mục chân thật. Thậm chí bọn hãn giữa lẫn nhau cũng không biết... Đây mới là đáng sợ nhất..."

"Nếu là Cửu Tôn thật trưởng thành, ngay cả huyền khí tu vi cũng đều càng thêm cao minh một chút... Người suy nghĩ một chút, toàn bộ thiên hạ này, còn có quốc gia nào quân đội, sẽ là Ngọc Đường để quốc đối thủ?"

Vân Dương nói: "Nhưng cái này, cũng tuyệt không phải Tứ Quý lâu muốn đối phó Cửu Tôn lý do chứ? Cửu Tôn mạnh hơn, đối với Tứ Quý lâu cũng không có cái gì uy hiếp a."

Lý Trường Thu trầm ngâm nói ra: "Cụ thể vì cái gì, lại là ta cũng là chân chính không biết. Bất quá, nếu làm được chuyện như thế, như vậy nhất định nhưng là có nguyên nhân."

Vân Dương trong lòng có chút thất vọng.

Lý Trường Thu bên này, cũng là hỏi gì cũng không biết. Như vậy, cần đến cấp bậc gì, mới có thể có tư cách biết bí mật này?

"Nhưng lúc đó đối phó Cửu Tôn, Lý lão bên này, lại là trong đó máu chốt một vòng a." Vân Dương bắt đầu lừa dối.

"Máu chốt một vòng... Chưa hẳn!" Lý Trường Thu cười hắc hắc: "Đối phó Cửu Tôn, chúng ta cũng chỉ là cung cấp một chút tình báo mà thôi, mà lại, tuyệt đối không phải cái gì hạch tâm tình báo..."

"Tình báo?" Vân Dương cười ha ha một tiếng, nói: "Muốn biết Cửu Tôn tình báo, cũng không phải một chuyện dễ dàng."

Lý Trường Thu hừ lạnh: "Đây là Sở Thiên Lang đang phụ trách, trời mới biết hãn từ nơi nào biết đến tin tức, cho nên tên vương bát đần này, mới một mực không phục lão phu... Hừ, hồn trưởng sinh nhi tử không có mí mắt này!"

Sở Thiên Lang phụ trách?

Vân Dương hé mắt, mỉm cười nói: "Ta sẽ để cho Sở Thiên Lang nói ra được."

Lý Trường Thu trên mặt lộ ra một cái tàn nhẫn mỉm cười, nói: "Người nếu là hỏi không ra đến, đến nói cho lão phu, lão phu có thể dạy người mấy chiêu thâm vấn người biện pháp, dù là hãn là làm bằng sắt Kim Cương, dùng lão phu nói tới thủ đoạn, cũng là người muốn biết cái gì, là hãn có thể nói cho người cái gì!"

Vân Dương mỉm cười: "Đến lúc đó, nhất định hướng Lý lão lĩnh giáo."

Lý Trường Thu cười to.

Tựa hồ thấy được Vân Dương dùng phương pháp của mình, đến tra tấn Sở Thiên Lang tình cảnh.

...

Một chỗ khác mật thất.

Sở Thiên Lang mơ màng tỉnh lại.

Mở mắt nhìn lại, ấn tượng đầu tiên là: Mình đã an toàn.

Nhưng là...

Trên người mình đây là vật gì? Làm sao đem ta trói lại rồi? Cái này từng đầu Huyền thú gân trói rắn rắn chắc chắc, hơn nữa còn trói tại một cây như thế thô cây cột... Toàn thân tu vi cũng bị cấm chế.

Đây là muốn náo loạn nào?

Đây không phải người một nhà a? Đem ta cứu ra, rõ ràng là người một nhà a...

Sở Thiên Lang trong lòng một mảnh mê võng, trong lúc nhất thời, không biết chuyện gì xảy ra.

"Có người sao?" Sở Thiên Lang lên tiếng kêu lên.

Thanh âm lỏ ra, mới phát hiện thanh âm của mình khàn giọng khó nghe, cuống họng tựa hồ xé rách đồng dạng.

Ngay cả kêu hai tiếng, bên ngoài mới vang lên tiếng bước chân, lập tức, một cái thiếu niên áo tím, phong thần như ngọc, từ bên ngoài đi vào. Tại mờ tối dưới ngọn đèn, vị này thiếu niên áo tím diện mạo, cũng làm cho Sở Thiên Lang có một loại "Nhẹ nhàng nỷ thiếu niên" cảm giác như vậy.

Nhưng lập tức chính là giận dữ: "Người là ai? Ta tại sao lại ở chỗ này?"

Vân Dương quái dị cười cười: "Ta là ai? Sở Thiên Lang, đây chính là người đối với ân nhân cứu mạng nói chuyện thái độ sao? Nếu không phải ta, người bây giờ đã sớm rơi vào Tây Môn gia tộc trong tay, người bây giờ thế mà đi lên chính là chất vấn ta?"

Sở Thiên Lang một trận mê hoặc: "Người đã cứu ta?"

"Nói nhảm!" Vân Dương hừ một tiếng: "Người mắt trí nhớ rồi? Nghĩ không ra?"

Sở Thiên Lang cả giận nói: "Người nếu đã cứu ta, vì sao muốn đem ta trói lại?"

"Ta không trói người, như thế nào chữa cho người thương?" Vân Dương cả giận nói: "Người hẳn a tựa như con lợn, uốn qua uốn lại, lực lớn vô cùng, ta không trói lại, phong bế tu vi của người, chẳng lẽ chờ người chính mình đem chính mình hành hạ chết a?"

Sở Thiên Lang lập tức có chút ngưng ngung.

So sánh chính mình trong hôn mê gần dựa đến kích liệt? Lại xem xét trên người mình vết thương, đích thật là bị băng bó đứng lên, không khỏi áy náy nói: "Thì ra là thế. Xin lỗi, như vậy, tạp vụ có thể hay không đem ta buông ra? Tay chân của ta bị trói khó chịu."

"Khó chịu? Càng khó chịu hơn thời điểm... Lập tức liền bắt đầu nữa nha." Vân Dương cười tùm tùm nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cực hình bức cung

Sở Thiên Lang lập tức cảm thấy bất ổn.

Hắn bỗng ngừng đầu lên, ánh mắt trở nên sắc bén tựa mắt chim ưng:

- Rốt cục người là ai?

Khóe miệng Vân Dương khẽ nhếch lên, lộ ra một tia tàn nhẫn, chậm rãi nói:

- Nói thật với người, ta không phải người của hoàng đế bệ hạ, cũng không phải người của thái tử điện hạ, càng không phải là người của Tứ Quý lâu.

Về sợ hãi trong mắt Sở Thiên Lang ngày càng đậm. Hắn biết rằng, bản thân cơ bản đã rơi vào một cái bẫy.

Một cái bẫy vô cùng độc ác.

Nguyên vốn hắn cho rằng có thể đào thoát từ trong tay tứ đại gia tộc là đã an toàn. Nhưng xem hiện trạng, tựa như vừa thoát hang sói lại vào hang cọp, tình huống càng thêm nguy hiểm.

Với Tứ đại gia tộc kia hắn còn biết rõ lại lịch gốc gác, còn thiếu niên thần bí này hắn không có bất kì thông tin nào, mà cái nào mình không biết thì nó càng thêm đáng sợ.

- Người nhà người đã chết hết.

Thanh âm của Vân Dương chậm rãi, rõ ràng từng chữ nói:

- Vì thế, ta không có gì để áp chế người cả. Trong khi... thông tin mà ta muốn biết chỉ có thể lấy từ người.

Ánh mắt hắn tựa thua thủy hàn đàm nhìn thẳng vào Sở Thiên Lang:

- Cho nên, ta hi vọng ngươi... Chuẩn bị sẵn sàng.

Sở Thiên Lang cười hắc hắc, nghiêm nghị nói:

- Ngươi có thể thử một chút, thử xem có thể lấy được thông tin hữu dụng từ chỗ Sở mỗ hay không!

Vân Dương cười tủm tỉm nói:

- Đương nhiên, đương nhiên. Kỳ thực ta cũng không hi vọng, vừa tát tai một cái mà ngươi đã phun hết thông tin ra... Như thế thực không thú vị, cũng không tạo cho ta cảm giác thành tựu.

Sở Thiên Lang cười lạnh:

- Cái khác không rõ, nhưng một thân xương cứng này, nếu làm ngươi đau tay cũng không thể trách ta.

- Ta cũng đang muốn biết, đến cùng xương cốt ngươi có thể cứng đến bao nhiêu.

Vân Dương ôn nhu nói:

- Chẳng lẽ ngươi chưa phát hiện? Toàn thân hiện tại như đang nhũn ra a?

Sở Thiên Lang sững sờ, lập tức vận công cảm ứng, ngay sau đó hần kinh hải phát hiện, huyền công toàn thân đã hoàn toàn biết mất.

Đan điền hoàn toàn trống rỗng.

Hơn nữa hần phát hiện toàn thân vô lực, bắp thịt trở nên lỏng lẻo, xương cốt rã rời, thậm chí răng đều trở nên mềm nhũn.

Cùng với đó, một cổ cảm giác choáng váng tập kích vào não hải.

Sở Thiên Lang đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hần giật nảy cả mình kinh hải ngừng đập:

- Thần Tiên Hận?!

Vân Dương vỗ vỗ tay phát ra tiếng bộp bộp:

- Quả không hổ là Thiên Lang trang chủ, đến cả Thần Tiên Hận mà cũng biết, bội phục, bội phục.

Thần sắc Sở Thiên Lang lập tức lộ ra một tia tuyệt vọng.

Vân Dương đưa tay đẩy ghế, ngồi trước mặt Sở Thiên Lang nói:

- Thời gian một chung trà nữa là Thần Tiên Hận hoàn toàn phát tác, trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể hảo hảo tâm sự.

Sở Thiên Lang cắn chặt răng, thậm chí con mắt cũng nhắm nghiền lại, lòng hần lúc này tràn đầy hận ý.

Hần không muốn nói bất kỳ câu nào, cũng không muốn nhìn thấy tên ác ma kia.

Thần Tiên Hận a!

Nghe đồn đây là một loại độc dược tán công vô cùng độc ác. Dược tán công bình thường sau khi sử dụng còn có thể khôi phục lại tu vi, nhưng với Thần Tiên Hận lại tuyệt đối không thể.

Ngay một khắc Thần Tiên Hận nhập thể, tu vi đã hoàn toàn trở thành hư không. Coi như thần tiên trên trời trúng loại độc này cũng phải trở thành phàm nhân mặc người định đoạt, vì thế mới gọi là Thần Tiên Hận!

Sở Thiên Lang rất rõ ràng, lúc này hần đã hoàn toàn bị hủy.

Cho dù có sống sót ra ngoài, cũng không có bất kỳ ý nghĩa.

- Ta vốn cũng không muốn đối phó ngươi, Thiên Lang trang chủ.

Vân Dương không để ý đối phương có nhìn hay không, cũng không cần biết hần có nghe hay không, từ từ nói tiếp:

- Dù sao, tuy Sở Thiên Lang lang ngươi nổi danh làm nhiều việc ác, tội lỗi chất chồng, nhưng những việc này cũng không đến phiên ta quan tâm.

Sở Thiên Lang không muốn nghe bất kỳ thanh âm nào của tên ác ma đối diện, nhưng thanh âm của Vân Dương tựa như ma âm mặc nã, bàng nhiên tiến vào trong óc Sở Thiên Lang.

Nghe tới đó, Sở Thiên Lang không tự chủ muốn hỏi một câu: Con mẹ ngươi không muốn quan tâm ta, cũng không muốn quản chuyện của ta. Vậy chuyện hôm nay là cái trứng gì!?

Nhưng Vân Dương không cho hắn cơ hội mở miệng, thân nhiên nói tiếp:

- Bất quá sau khi ta nghe một người nói về ngươi, ta liền quyết định muốn ngươi roi dài.

Sở Thiên Lang rốt cục không nhịn được, nói:

- Ai?

Thanh âm của Vân Dương phát ra hòa ái dễ gần:

- Mười chín, tháng giêng!

Còn hàng này, quả nhiên vô sỉ, đem Lý Trường Thu bán mà không thèm chớp mắt lấy một cái.

- Mười chín, tháng giêng!

Sở Thiên Lang cơ hồ muốn cắn chặt răng, nhưng răng hắn cũng đã bủn rủn. Nhưng giọng điệu vẫn tỏ vẻ không để ý:

- Cái gì là mười chín tháng giêng? Có quan hệ gì với ta?

Vân Dương cười cười:

- Ngươi cứ nói đi? Hai mốt, tháng giêng? Hả?!

Toàn thân Sở Thiên Lang càng thêm mềm nhũn.

Ngay cả hai mốt tháng giêng đối phương đều có thể nói ra, như vậy đối với mình hắn còn gì mà không biết nữa?

- Ngươi là ai? Ngươi là ai? Ngươi là ai? Rốt cục ngươi là ai?!

Sở Thiên Lang gần như trở nên điên cuồng.

Từ khi nào lại xuất hiện một tên đáng sợ như vậy?

Hắn từ đâu tới?

Thân phận bản thân tuyệt mật như vậy! Làm sao hắn có thể biết?

- Ta là ai... Lúc nào ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi sẽ biết.

Vân Dương trầm âm nhẹ nhàng nói:

- Bất quá, ngươi phải nghe lời mới được a!

Sở Thiên Lang hung tợn trừng mắt, hé miệng phun một bãi nước miếng.

Vân Dương khẽ nghiêng đầu, miếng nước bọt bay xèo qua bên tai.

- Ngươi dám phun nước bọt vào ta? Ngươi có biết hành động của ngươi sẽ phải trả giá thế nào chứ? Biết chứ?

Vân Dương mỉm cười đưa tay ra, điểm mấy cái, từ cổ tới bả vai, đến cánh tay phải, hai ngón tay bóp tại mạch môn của Sở Thiên Lang.

Sở Thiên Lang đau đớn tới biến sắc.

Ma Quý Trừu Cẩn!

Đây chính là thủ pháp Vân Dương vừa sử dụng, thủ pháp này không phải ai cũng biết dùng. Nhưng lại là cái tên khiến người nghe biến sắc.

Sở Thiên Lang còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy gân xanh trên cánh tay hoàn toàn lộ ra, bắt đầu xoay tròn biến hóa không ngừng.

Loại thống khổ cực hạn như vậy, khiến Sở Thiên Lang ngửa đầu muốn kêu thành tiếng.

Nhưng Vân Dương đã nhanh tay đem một miếng vải rách nhét vào miệng hắn, thân nhiên nói:

- Đừng kêu, ta thích yên tĩnh.

Gân lớn trên tay bắt đầu xoay tròn, đến bả vai, cổ... Xương cốt bị gân cuốn kêu lên ken két, bả vai cơ hồ chia làm hai khối, một khối gần như kéo sát vai trái, một khối nhô cao ngang trán. Khuỷu tay đã bị lật lên, phần cùi trở vậy mà lại hướng vào trong.

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt Sở Thiên Lang không ngừng rơi xuống, khuôn mặt hấn vắn vẹo, hai mắt tưởng chừng rớt ra, lòng trắng chỉ chít tơ máu.

Hắn muốn kêu mà không thể kêu được. Cơ bắp trên mặt đau đớn co rút vắn vẹo.

- Dễ chịu a?

Vân Dương sâu kín hỏi:

- Nếu chưa đủ thoải mái, ta có thể giúp ngươi mát xa cả tay trái và hai chân...

Hai chân Sở Thiên Lang đập mạnh, hai mắt thống khổ nhìn Vân Dương.

Răng hấn rung động lách cách.

- Thực sự ta cũng không đành lòng..

Vân Dương đưa tay vỗ, Sở Thiên Lang lập tức trở lại gần như nguyên trạng ban đầu, hấn hô hô há mồm thở dốc, trong miệng ô ô lên tiếng.

Vân Dương gỡ miếng vải trong miệng Sở Thiên Lang ra, để một bên, nói:

- Sở Thiên Lang, còn muốn phun nước bọt sao?

Hắn đưa mặt tiến lên một chút, lại nói:

- Tiếp a, lại phun một miếng ta xem chút!

Sở Thiên Lang nhìn gương mặt yêu nghiệt của Vân Dương, đột nhiên rùng mình một cái.

Đây chính là một tên Ác Ma!

Tay thi triển thủ đoạn tàn độc như vậy, mà gương mặt, giọng nói lại không có nửa điểm biến hóa!

Nhìn Vân Dương đưa gương mặt lên, Sở Thiên Lang phi thường muốn nhổ thêm một bãi, nhưng nghĩ nửa ngày, hấn cũng không dám a.

- Thế mới ngoan a!

Vân Dương cười hi hi, vỗ vỗ mặt Sở Thiên Lang nói:

- Tiếp theo nghiêm túc nghe ta hỏi, có trả lời hay không cũng không sao, nhưng nếu không nghe rõ ta nói, từ chi cùng nhau chịu Ma Quỷ Trừu Cân hầu hạ nha.

Sở Thiên Lang hận khí ngút trời, ngửa mặt gào thét một tiếng.

Vân Dương bắt vì sở động, nói:

- Sự kiện Thiên Huyền nhai khi trước, hấn là ngươi còn nhớ rõ. Ta hỏi ngươi, từ đâu ngươi lấy được tình báo của Cửu Tôn.

Hai mắt Sở Thiên Lang tròn lên, nhìn Vân Dương tựa như gặp quỷ.

- Nghe rõ chứ?

Vân Dương hiền lành hỏi.

- Rồi.

Sở Thiên Lang miễn cảm nhận ra sự điên cuồng trong khóe mắt bình tĩnh kia, không tự chủ trả lời.

- Ừm, nói đi.

Sở Thiên Lang thở dồn dập, đột nhiên trấn định:

- Ta không biết gì cả!

- Không biết là tốt rồi.

Vân Dương cười:

- Ta thích nhất người thẳng thắn gan dạ.

Hắn khẽ vươn tay, đem miếng vải vừa nãy lại nhét vào miệng Sở Thiên Lang, quan tâm nói:

- Chút nữa sẽ rất đau, coi chừng cắn vào lưỡi đó. Ta thật sự rất quan tâm ngươi a... ha ha...

Hai tay Vân Dương nhanh chóng bay múa, Ma Quỷ Trừu Cân đồng thời triển khai với tứ chi Sở Thiên Lang.

Toàn thân Sở Thiên Lang trở nên run lẩy bẩy...

Vân Dương quay người lại, bình tĩnh đi ra ngoài:

- Không vội. Sở Thiên Lang, ta có thể đảm bảo ngươi có thể sống ở đây ít nhất mười năm! Chúng ta có thời gian mười năm để từ từ nói chuyện a. Ngươi phải tin tưởng ta, chỉ cần ta không muốn, ngay cả chết ngươi cũng chết không được.

Trên mặt Sở Thiên Lang lộ ra vẻ cực hạn sợ hãi, hắn muốn mở miệng nhưng loại thống khổ thấu tim này ập tới như thủy triều. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Dương đi ra ngoài, trong mắt tràn đầy cầu khẩn.

Thân ảnh Vân Dương vừa bước tới cửa:

- Haiz, cái tính mềm lòng không bỏ được. Ta không thể nhìn nổi người khác phải chịu khổ, cho nên nhất quyết ra ngoài, mắt không nhìn, tâm không phiền. Sở trang chủ hảo hảo mà hưởng thụ, cũng không cần cảm tạ ta.

Nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên hắn lui mấy bước, khẽ vươn người, đưa tay điểm chính xác tại huyệt Thái Dương của Sở Thiên Lang, một cỗ khí lạnh thanh lương thấu chỉ truyền vào trong đầu đối phương:

- Suyt nữa quên mất, cỗ lực lượng này có thể giúp ngươi không hôn mê...

Lúc này Vân Dương mới thản nhiên ra ngoài.

Ác Ma!

Ác Ma!

Trong lòng Sở Thiên Lang điên cuồng mắng chửi.

Từng cơn đau đớn kéo tới như thủy triều, song sau cao hơn song trước. Khiến hắn ngay cả rên cũng không rên được, chỉ có thể thống khổ dầy dụa, nghe âm thanh xương cốt va chạm vào nhau...

Lần đầu Sở Thiên Lang biến đến cái gọi là... sống không bằng chết.

Qua chừng một khắc đồng hồ, Vân Dương mới mở cửa đi vào, đưa tay vỗ vỗ trên người Sở Thiên Lang, giải trừ nỗi thống khổ của hắn. Tiếp đó tươi cười, chân thành nói:

- Sở trang chủ, hiện tại nguyện ý trả lời a?

Sở Thiên Lang thở dốc từng ngụm, tham lam hô hấp không khí, hai mắt vô thần đục tựa tro tàn. Dường như một tia lực lượng cuối cùng của hắn cũng đã bị thống khổ vô biên vừa nãy kéo đi!

Vân Dương từng từng cười nói:

- Ừm? Thật đúng là xương cốt rất cứng rắn, còn chưa chịu nói đúng không?

- Ta nói!

Bờ môi Sở Thiên Lang run rẩy:

- Chỉ cầu ngươi cho ta một cái thống khoái!

Phóng tác: xonevictory

Chương 59: Thiếu

Chương này thiếu, các bạn đọc đỡ convert nha

"Cho người một thống khoái?" Vân Dương nói: "Ta cũng ưa thích thống khoái. Ân, vậy ta hỏi người, Cửu Tôn tình báo, người từ chỗ nào được đến?"

"Ta... Ta là từ tháng giêng 19 nơi đó có được tình báo... Ta thật không nói láo!" Sở Thiên Lang run rẩy: "Tháng giêng 19, tại quân đội quân bộ có nội tuyến..."

Vân Dương gật gù đầu, nói: "Vi khen ngợi người không thành thật, lần này, nửa canh giờ."

Lại lần nữa Ma Quý Trừu Căn sử xuất, lần này, ngoại trừ tứ chi bên ngoài, ngay cả lưng, cũng cùng một chỗ hành động. Sau đó, Vân Dương căn bản không để ý Sở Thiên Lang cầu xin tha thứ, không để ý Sở Thiên Lang liên thanh: "Ta nói, ta nói..."

Mà là trực tiếp ngăn chặn miệng của hắn, quay người đi ra ngoài.

Nửa canh giờ này thế nhưng là ước chừng!

Chờ Vân Dương trở về thời điểm, Sở Thiên Lang đã chỉ có ra khí, không có tiến khí; cả người tựa như là một bãi bùn, mà lại là nước bùn đặc biệt nhiều cái chủng loại kia...

Nhìn về phía Vân Dương nhân thần đều là câu khăn.

Vân Dương chậm rãi giúp hắn giải quyết thủ pháp, thần nhiên nói: "Thật là từ tháng giêng 19 nơi đó lấy được tình báo sao? Dạng này tư vị, ta có thể một ngày để cho người từng thụ hai mươi lần, lưu lại hai canh giờ, cho người hồi hồi khí, yên tâm, thời gian mười năm dài lắm..."

"Không phải, không, không, không phải tháng giêng 19..." Sở Thiên Lang sắc mặt tro tàn, lo lắng nói: "Là một người khác, nhưng là ta cũng không biết thân phận của hắn, mà lại, hắn không phải người Tứ Quý lâu chúng ta, điểm này ta rất xác định."

"Ân. Nói một chút." Vân Dương ngồi xuống, thần nhiên nói: "Tướng mạo a, khí chất a, khí thế a, đặc điểm a, binh khí a, dáng người a, đều nói nói."

Sở Thiên Lang cố gắng nhớ lại, trên mặt nước mắt tung hoành.

Hắn vốn cho là mình là cái xương cứng, có thể đối phó được bất luận cái gì hình phạt. Nhưng lại đánh giá cao chính mình.

Loại hình phạt này, là thật gánh không được a.

Nếu là trên thân còn có huyền công, ngược lại là không sai biệt lắm, nhưng, cũng đã bị hóa không có. Đương nhiên, đánh bại Sở Thiên Lang cuối cùng một cây rom rạ, chính là... Còn sống đã không có nhớ mong, không có hi vọng.

Người nhà đã tắt cả cũng không có, chính mình cũng đã phế đi. Còn kiên trì cái gì?

"Đó là một người đáng người rất khôi ngô, che mặt, nhưng là, có thể cảm nhận được một loại quân đội đặc thù thiết huyết khí tức... Trên thân uy thế rất nặng... Hắn là tay nắm đại quyền... Kém nhất, cũng hắn là là Đại tướng quân hàng ngũ..."

"Có chừng cao tám thước, bàn tay khớp xương rất rộng lượng, thanh âm nói chuyện hùng hậu, nhưng trầm thấp; tựa hồ là tận lực che giấu..."

"Xung hô thời điểm, ta chỉ là xung hô hắn thượng quan... Cũng không biết tên thật."

"Trên người hắn loại mùi máu tanh kia rất đậm, đó là một loại giết qua rất nhiều người... Một loại hung sát chi khí."

Sở Thiên Lang cố gắng nhớ lại.

Vân Dương hơi hơi hí mắt, dựa theo Sở Thiên Lang miêu tả, tại trong đầu của mình tìm kiếm lấy người này. Hắn hiện tại hoàn toàn có thể xác định, Sở Thiên Lang không có lừa gạt mình. Hắn nói tới, đều là thật.

Ánh mắt của hắn, đã sụp đổ, con người, đều đã tán loạn.

Đây là may mắn không giả được.

"Quyền cao chức trọng, trải qua chiến trận sát phạt; rất uy nghiêm, rất cao lớn, rất khôi ngô, khớp xương rất thô to..." Vân Dương trong lòng tại từng cái loại bỏ.

Đương nhiên, cũng muốn cân nhắc người này có phải hay không cải biến hình dáng tướng mạo nguyên nhân.

Cho nên hiện tại, Vân Dương sàng chọn đi ra người, chỉ là đều ở hiềm nghi giai đoạn.

"Còn gì nữa không?" Vân Dương âm trầm nói.

"... Không có..." Sở Thiên Lang dùng sức suy tư, mờ mịt lắc đầu.

"Đánh rắm!" Vân Dương âm lãnh nói ra: "Còn có, là người nào! Cái này, Sở Thiên Lang ngươi dám nói chính ngươi trong lòng không có số?"

Sở Thiên Lang rung mình một cái, nói: "Cái này, ta đoán chừng, hẳn là người của mấy vị hoàng tử... Nhưng, trong đó đến tột cùng là ai người ủng hộ, thật đúng là khó mà nói. Ngay từ đầu vốn cho rằng là thái tử người... Nhưng, về sau phát hiện, nhưng lại lập lòe nước đôi, không giống."

Vân Dương nhú nhú mày.

Đáp án này, có chút vượt quá hần ngoài dự liệu.

Hắn lúc đầu không sai biệt lắm đã đem mục tiêu khóa chặt thái tử; tại sao lại ở chỗ này, lại có mặt khác chuyển hướng?

"Ngươi có gì bằng chứng?" Vân Dương hỏi.

"Công tử khả năng biết, Sở mỗ cùng thái tử điện hạ, cũng coi là quen biết; mà lại, thái tử điện hạ cũng từng chuyên tiếp Thiên Lang trang, có ý đi cảm tạ Sở mỗ ân cứu mạng... Năm trước, thái tử điện hạ đã từng chuyên môn đi một chuyến, giải sầu một chút. Hẳn lộ ra rất là tâm sự nặng nề; đối với Cửu Tôn chết, thờ dài thờ ngắn, đối với trong triều tình thế, cũng là hận thấu xương, ta nhìn... Thái tử điện hạ chân tình bộc lộ, không hề giống là giả vờ giả vệt..."

Sở Thiên Lang trầm ngâm: "Ta cũng là từ lúc kia, liền bắt đầu trong lòng có nghi hoặc."

Vân Dương lông mày khóa chặt lại.

Nhấn thành một cái chữ Xuyên - Ⅲ.

"Ngươi năm đó cứu thái tử điện hạ nguy nan, hẳn là tổ hợp thiết kế? Hay là chính ngươi thiết kế? Hoặc là, thật là trùng hợp?" Vân Dương hỏi.

"Là tổ hợp thiết kế." Sở Thiên Lang hiện tại là biết gì đều nói hết không giấu diếm.

"Tổ hợp thiết kế." Vân Dương nói: "Vậy các ngươi làm thế nào biết thái tử điện hạ hành tung?"

Sở Thiên Lang sâu thẳm nói: "Tại thái tử điện hạ bên người, có người của chúng ta; người này, ta cũng không biết là ai, nhưng ở thái tử điện hạ, trong mấy người phụ tá trọng yếu nhất, lại nhất định chiếm cứ hết sức quan trọng một vòng."

Vân Dương gật gật đầu: "Ngươi còn biết cái gì? Tỉ như, tại ngươi tháng giêng 21 một tuyến liên hệ với, ngươi còn biết ngươi hạ tuyến là ai? Ngươi thượng tuyến là ai? Ngươi còn biết mấy cái?"

Sở Thiên Lang ánh mắt lộ ra gãy dựa thần sắc.

Mở mắt, khi thấy Vân Dương một mặt ôn nhu hiền lành nhìn xem hắn.

Không từ cái run rẩy, nói: "Ta biết, tháng giêng 19, là một cái thợ rèn... Tháng giêng 20, là trong quân đội một vị tướng quân, biệt hiệu Trần Bắc, cái này một cái, đã từng liên lạc qua, bất quá, khi đó cũng là che mặt, từ hần khăn che mặt dưới, có thể thấy được râu quai nón, thậm chí, có chút xám trắng. Tháng giêng 22, chính là trong hoàng cung một vị hoạn quan... Chân thực danh tự, cũng không biết, mặt khác, liền không biết."

Vân Dương sắc mặt đều là vì đó biến đổi.

Cái này Tứ Quý lâu thăm thấu, lại là khủng bố như thế. Chỉ là Vân Dương hiện tại biết đến; một cái Tà Đô Ngự Sử, một cái thái tử điện hạ phụ tá, một cái không biết tên tướng quân, một cái hoàng cung hoạn quan, một cái quân đội biệt hiệu Trần Bắc tướng quân, một cái thợ rèn, một cái trên giang hồ Thiên Lang trang chủ...

Quả thực là đáng sợ tới cực điểm.

Bất luận cái gì ngành nghề, đều có Tứ Quý lâu ẩn núp.

Bất quá, cái này Sở Thiên Lang, hiển nhiên so tháng giêng 19 kia phải biết còn nhiều... Vân Dương trong lòng thâm nghĩ, trách không được Sở Thiên

Lang không phục, cũng trách không được cái kia Lý Trường Thu trong lòng kiên kị.

"Người biết, có vẻ như đã vượt ra khỏi phạm vi chức quyền của người." Vân Dương lãnh đạm nói.

"Là... Là ta một mực âm thầm lưu ý, mà lại, cũng muốn... Tại đi lên một bước." Sở Thiên Lang sầm trầm nói: "Trong lòng có dự định, chỉ cần đến vị trí đường chủ, tôn chủ liền có thể truyền xuống Bất Lão bí thuật..."

Vân Dương toàn thân chấn động: "Bất Lão bí thuật?!"

"Nghe đồn là như vậy..." Sở Thiên Lang một mặt thê thảm: "Nhưng ta nhiều năm như vậy kinh doanh, cũng bắt quá là sờ soạng một tí tẹo như thế, hơn nữa còn tất cả đều là mơ hồ không rõ..."

"Còn có khác sao? Đã người đã từng cùng vị kia cái gì Trần Bắc tướng quân gặp qua, lấy sức quan sát của người, tất nhiên có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn." Vân Dương ánh mắt lạnh lẽo, chăm chú đe dọa nhìn Sở Thiên Lang.

"Hắn rất cao, có chừng tám thước, hình thể khô ngô trắng kiện, hẳn là có 200 cân... Mà lại, có một cổ thượng vị giả nắm giữ sinh tử khí độ..." Sở Thiên Lang kiệt lực hồi ức: "Chắc hẳn chức vị không thấp. Đúng rồi..."

Hắn đột nhiên nhãn tình sáng lên.

"Cái gì?" Vân Dương cũng là ánh mắt bỗng nhiên sáng lên.

"Người này, là một cái quý đối trong sắc... Đã hơn một lần là bởi vì có chuyện đến ta trong trang, ta đã từng an bài cho hắn thi thiếp thị tẩm, theo vị kia thi thiếp nói, hẳn... Bờ mông, có một đạo mặt sẹo, giống như một đạo Loan Nguyệt, ở bên trái mông..."

Vân Dương mừng rỡ.

Quý đối trong sắc, bờ mông có mặt sẹo.

Đạo này manh mối, trọng yếu nhất. Tối thiểu nhất, có minh xác đồ vật. Mặc dù bộ vị này phi thường bất nhả, nhưng là, có tính cách, có tiêu ký, liền tốt tìm!

Mất liếc thấy Sở Thiên Lang, con hàng này cũng thực sự là... An bài thi thiếp thị tẩm... Khó trách sắc mặt như thế lục!

"Còn gì nữa không..."

Lần này, Sở Thiên Lang suy tư hồi lâu, rốt cục chán nản nói: "Thật không có..."

Vân Dương cau mày một cái, nói: "Như vậy, Tứ Quý lâu tại sao muốn đối phó Cửu Tôn đâu?"

Sở Thiên Lang trong mắt xuất hiện lần nữa kịch liệt giây dựa thần sắc. Tựa hồ vấn đề này, đã chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn.

Vân Dương cũng không nóng nảy, chỉ là ung dung nói ra: "Tứ Quý lâu, quái vật khổng lồ như vậy, nhưng là, cùng thế tục hoàng quyền, cũng không có cái gì xung đột, cũng chưa từng nghĩ muốn độc bá thiên hạ, vốn là một cái vượt khỏi trần gian dưới mặt đất lực lượng... Dĩ vãng, quốc gia hưng vong giao thế, Tứ Quý lâu cũng chưa từng có xuất thủ qua, nhưng lần này, vì sao đối với Ngọc Đường Cửu Tôn hạ tử thủ?"

Sở Thiên Lang im lặng không đáp.

Vân Dương thanh nhả cười cười, đứng lên nói: "Đã người không nguyện ý trả lời, ta cũng không bắt buộc, người nghỉ ngơi trước, ta sẽ cho người khôi phục thương thế. Ba ngày sau đó chờ người khôi phục được không sai biệt lắm, ta hỏi lại người."

Sở Thiên Lang lập tức toàn thân run rẩy một chút: "Ta nói!"

Liên tiếp không ngừng tra tấn, cùng cho người ta thời gian, để cho người ta khôi phục sau lại một lần nữa lăn qua lộn lại tra tấn, thế nhưng là không giống với.

Sở Thiên Lang chỉ cần nghĩ đến như thế tư vị, toàn thân liền không cầm được co rút đứng lên.

Vân Dương dừng lại, giống như cười mà không phải cười: "Ta không miễn cưỡng."

"Ta nguyện ý nói." Sở Thiên Lang tê thanh nói: "Chỉ cầu người, tại ta nói xong đằng sau, cho ta một thống khoái."

Vân Dương thần nhiên nói: "Đó là không có khả năng, như lời người nói mỗi một sự kiện, ta đều cần đi kiểm chứng. Kiểm chứng minh bạch đằng sau, nên cho người thống khoái, tự nhiên sẽ cho người một thống khoái."

"Ta cũng biết rất mơ hồ, mà lại, có rất nhiều cũng là chính ta suy đoán." Sở Thiên Lang thanh âm yếu ớt: "Liên quan tới Cửu Tôn chuyện này, nguyên nhân đầu tiên, tựa hồ là... Cửu Tôn lực lượng nếu là đại thành, sẽ có lướt ngang thiên hạ uy lực, mà cái này... Là chúng ta tôn chủ rất để ý. Đây là ta suy đoán..."

Vân Dương ánh mắt buông xuống, thân nhiên nói: "Tiếp tục."

"Còn có chính là... Có rất nhiều người, muốn để Cửu Tôn biến mất... Bao quát, trong Ngọc Đường quốc, quân đội chính phương, hoàng tộc quý tộc các loại... Mà mặt khác trong nước, càng khỏi cần nói..."

"Mà lại, cũng có rất nhiều nhân vật thần bí cùng bang phái, cũng đều tham dự xuất thủ; ta biết, cứ như vậy nhiều..." Sở Thiên Lang cố gắng suy tư: "Đúng rồi, lúc ấy nhớ kỹ trên giang hồ còn có vài câu truyền ngôn, nhưng, rất nhanh liền biến mất..."

Vân Dương lông mày đột nhiên nhăn lại đến, thân nhiên nói: "Cửu Tôn Quy Nguyên, long trời lở đất; giang hồ thiên hạ, độc tôn độc tài!"

Sở Thiên Lang bỗng nhiên ngẩng đầu: "Không sai, chính là mấy câu nói đó!"

Vân Dương hít một hơi thật dài.

Sở Thiên Lang nói; "Nhớ đến lúc ấy, cũng là bởi vì độc tôn độc tài mấy chữ này... Đưa tới khủng hoảng. Bởi vì câu nói này, chính là... Thiên Văn nói tới!"

"Đây là một cái đối với tương lai dự đoán!"

Vân Dương ung dung thờ dài, lẩm bẩm nói; "Thì ra là thế... Toàn bộ thiên hạ này, đều muốn để Cửu Tôn chết a..." Trong con mắt của hắn, lại có một đạo hàn quang vút qua.

Thiên Văn.

Thiên Văn làm ra đến đoạn văn này, muốn làm gì?

Đoạn văn này, phối hợp với Cửu Thiên trận truyền thuyết, tuyệt đối có thể làm cho Cửu Tôn trở thành mục tiêu công kích. Mà lại là toàn bộ giang hồ thiên hạ mục tiêu công kích!

"Một vấn đề cuối cùng," Vân Dương nói: "Các ngươi đường chủ là ai? Tôn chủ là ai?"

Sở Thiên Lang đau thương cười khổ: "Cái này... Ta tin tưởng người hỏi bất cứ người nào, đều là không biết..."

Vân Dương cũng chẳng suy nghĩ gì nữa gật đầu: "Không tệ."

...

Vân Dương ra mặt thất, đi vào trong sân, lẳng lặng ngồi tại dưới giàn hoa, chỉ cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn. Theo năm đó chuyện thần bí một chút xúu bị lộ, Vân Dương cũng càng ngày càng phát hiện... Chính mình phải đối mặt địch nhân, lại là càng ngày càng nhiều!

Lãnh nguyệt hàn phong, chạm mặt tới.

Vân Dương đột nhiên rất muốn uống rượu.

Có rất nhiều người, muốn để Cửu Tôn biến mất... Bao quát, trong Ngọc Đường quốc, quân đội chính phương, hoàng tộc quý tộc các loại... Mà mặt khác trong nước, càng khỏi cần nói... Rất nhiều trên giang hồ nhân vật thần bí cùng bang phái, cũng đều tham dự xuất thủ...

"Trong Ngọc Đường quốc, quân đội chính phương, hoàng tộc quý tộc, nhân vật giang hồ, thần bí bang phái..."

Vân Dương lẩm bẩm nhắc tới, một tấm tuần tú mặt, đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn!

"Chúng ta bảo vệ quốc gia, không màng sống chết, bách chiến sa trường, không có chút nào tư tâm, nhưng là... Vì cái gì!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Vân Hầu, quán rượu

Trong lòng Vân Dương càng lúc càng nặng nề.

Những tin tức này khiến hắn cảm thấy áp lực vô cùng.

Thân tín Thái tử, Đại thần triều chính, Đại tướng quân đội, nội các Hoàng cung... có có tên Trần Bắc tướng quân hai mươi tháng giêng kia nữa, Vân

Dương dám cam đoan, nhưng tên này không có gì là tốt đẹp cả.

Vô dĩ Vân Dương có ý định, sau khi tra được tin tức từ miệng Lý Trường Thu cùng Sở Thiên Lang, lập tức truyền lệnh Cửu Thiên, nhanh chóng tìm được tung tích kẻ tiếp theo.

Nhưng bây giờ, hắn cũng không dám làm như vậy.

Không phải hắn không dám đối phó những kẻ này, mà là... không dám để cho Cửu Thiên lệnh xuất thủ.

Những thứ này liên lụy quá lớn.

Nếu để cho đám tiểu tử kia biết được, lão đại mà bọn hắn một mực cung kính lại bị hại chết bởi những người mà bọn hắn luôn đi sát bảo vệ, cơ trời mới biết sẽ nháo ra chuyện gì.

Chỉ ít Ngọc Đường đế quốc nhất định sẽ bị làm ầm ĩ long trời lở đất.

Nhớ tới Hoàng Đế bệ hạ năm lần bảy lượt thổ huyết hôn mê, lại nhớ tới lão nguyên soái vì thế mà ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, lại nghĩ tới nếu không may loạn lên, ức vạn lê dân Ngọc Đường đế quốc chắc chắn phải chịu cảnh sinh linh đồ tể.

Vân Dương cắn răng, đem bị phần trong lòng nuốt xuống.

- Một mình ta chịu!

- Xem ta một tay... Đưa thiên hạ này...

Vân Dương nhớ tới câu nói của Thiên Vấn, không khỏi cắn răng gần từng chữ:

- Độc tôn, độc tài!

...

Vân Dương đứng dưới giàn hoa, Vân phủ tọa tại trung tâm Thiên Đường thành, bốn phía nhà nhà đốt đèn sáng trưng. Nhưng giờ khắc này, hắn lại đột nhiên cảm thấy một cảm giác liêu tịch phát ra từ trong nội tâm.

Đó là một loại cảm giác tịch mịch mãnh liệt.

Ánh sao trên trời lấp lánh, trong lòng Vân Dương bỗng có một loại cảm giác khó nói thành lời, dường như dưới cái tinh không vô ngần này, cũng chỉ có mình hắn cô đơn.

Hắn chính chính là trung tâm của thiên địa này.

Giữa biển người mênh mông, cũng chỉ có hắn một thân một mình.

Vân Dương thở một hơi dài thăm thẳm.

Lão Mai lặng yên đứng sau lưng hắn, lão nhìn Vân Dương, lão cảm nhận được sự cô đơn toả ra từ bóng lưng thanh tú đó, một cảm giác nội tâm cô độc tịch liêu, nhịn không được mà lại có chút cảm giác đau lòng.

Lão ảm ảm cảm giác được, trên lưng công tử nhà mình đang đeo một trách nhiệm nặng nề.

- Công tử.

Lão Mai nhẹ nhàng nói.

- Cái gì?

Vân Dương thất thần hỏi, hồn hắn vẫn đang ngao du nơi u minh thăm thẳm.

Lão Mai trầm mặc một chút, thấp giọng nói:

- Hiện tại, Lão Mai ta có chút hiếu kỳ với thân phận công tử.

Vân Dương cười nhạt một tiếng:

- Hiếu kì?

- Đúng vậy, một năm qua, ta theo sự phân phó của công tử, đem thiên văn sổ tự tiền bạc của cải phân phát cho người nghèo khổ.

Lão Mai nói:

- Hiện tại, trước là bắt Lý Trường Thu, sau là tóm Sở Thiên Lang. Mặc dù từ đầu đến cuối công tử đều ẩn sau màn, nhưng hai người kia đều không phải là loại tiểu nhân vật.

- Vậy mà, công tử không tổn chút sức, nháy mắt đem chúng tóm vào trong tay. Thời điểm thăm vấn lại không cho bất luận kẻ nào ở bên.

Lão Mai nghiêm túc nói:

- Ta biết, công tử đang làm đại sự, không muốn cho bất luận kẻ nào biết. Nhưng Lão Mai ta dù sao cũng không phải ngoại nhân, lão cũng muốn giúp đỡ công tử một chút sức lực.

Vân Dương cười âm áp:

- Ta biết.

Hắn nhìn Lão Mai:

- Lão Mai, cho dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, ngươi cũng là một trong những người mà ta tín nhiệm nhất. Sở dĩ hiện tại không để cho người biết, là bởi vì... chính ta cũng không dám chắc chắn, hơn nữa, thời cơ vẫn chưa tới.

- Nhưng, nhất định có một ngày, ta sẽ để lão biết tất cả.

- Ta sẽ cho ngươi biết.

Vân Dương khẽ nói:

- Lão Mai, ngươi cứ an tâm chờ đợi. Nếu ta không tin ngươi, đã không để ngươi tham gia nhiều chuyện như vậy.

- Lão Mai biết rõ.

Lão Mai nói:

- Nhưng việc này, không nên nói với Vân Hạo.

Vân Dương nhẹ nhàng nói ra.

Trong lòng Lão Mai đột nhiên cảm thấy chấn động điên cuồng.

- Vân Hạo!

Vân Dương gọi Vân Tiêu Dao là Vân Hạo!!

Điều này đại biểu cái gì?

...

Ngàn dặm bên ngoài Thiên Đường thành.

Một thân ảnh áo đen cao lớn, đang nhanh chóng bay vọt tới Thiên Đường thành. Mũi chân của hắn chĩa xuống đất, thân hình như vay lướt qua khoảng cách 10 trượng, mỗi một bước đều là 10 trượng!

Không có bất kì sai sót đáng nói.

Trong cái khu vực hoang vắng bóng người này, thân ảnh áo đen cười gió mà đi.

Áo đen bông bông, khuôn mặt tuấn lãng điềm tĩnh, đôi mắt đen kịt thâm thúy, áo đen, đai lưng đen, trường kiếm treo lơ lửng bên người cũng đen nốt.

Vừa mới bước vào địa phận một khu rừng, phía trước bỗng nhiên rung động thật mạnh, mười mấy tên áo đen bật mặt lao ra từ bốn phía, người cầm đầu quát lớn:

- Người phía trước có phải Vân Hạo?

Người này nhẹ nhàng giương ánh mắt lên, hắn không đáp lời, nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được, ánh mắt của hắn như đang trả lời: Chính là ta!

- Thất Bộ Sát Sinh Kiếm – Vân Tiêu Dao... ha ha, ngươi thân là kiếm khách giang hồ, bây giờ lại làm việc cho triều đình, vinh hoa phú quý đều đã hưởng đủ, đến lúc nên theo chúng ta đi rồi.

Người áo đen bịt mặt cầm đầu nhe răng cười một tiếng.

Vung tay lên gầm nhẹ:

- Bắt lấy hắn!

Vân Hài lạnh nhạt nhìn đám người đối diện đang vọt về phía mình, thân thể đột nhiên lay động.

Áo đen tiêu sái tung bay xông tới đối diện, tay phải xoay một vòng ưu nhả bên hông, ngay lập tức một đạo kiếm quang xuất hiện, xoát xoát xoát...

Trong màn đêm hắc ám, mười mấy đạo không gian thiểm điện bạo liệt ra những ánh sáng chói mắt.

Thiểm điện màu xanh da trời!

Mười mấy tên áo đen bịt mặt xông lên vừa tiếp xúc với Vân Hài, trên yết hầu đã xuất hiện một đạo huyết tiễn. Trong mắt lóe ra thần sắc không thể tin được.

Mũi kiếm của Vân Hài mang theo một màu xanh ưu nhả tựa thu thủy, trong nháy mắt đã cắm vào lồng ngực tên áo đen cầm đầu.

Mũi kiếm thanh lương như nước, lam quang lấp lóe.

Hai người cách nhau một thanh trường kiếm, bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt người bịt mặt lộ ra một tia tuyệt vọng bất ngờ, còn ánh mắt Vân Hài vẫn lạnh tựa băng tuyết, không chút biến hóa.

- Ngươi... ngươi không phải... không phải lục trọng sơn... ngươi... Ngươi cả cừu trọng...

Người áo đen gian nan mở miệng, nhìn trường kiếm cắm trước ngực, chỉ cảm thấy sinh cơ toàn thân trút ra như thác đổ.

Trong lòng chỉ cảm thấy một mảnh buồn cười, hoang đường đến cực điểm.

Một tên cao thủ tuyệt thế cừu trọng thiên, vậy mà tình báo truyền tới lại nói là lục trọng! Bọn hắn lại ngây ngốc đi phục kích một tên cao thủ cừu trọng thiên?

Cái này... con mẹ nó thực sự là bị hãm hại a!

- Ta cũng không có nói ta là lục trọng sơn.

Vân Hài nhàn nhạt nói:

- Ai kêu các ngươi tới?

- Khách khách...

Trong cổ họng người bịt mặt phát ra âm thanh quái dị, lẩm bẩm nói:

- Ngươi cho rằng ngươi hỏi ta sẽ trả lời sao?

Vân Hài lạnh nhạt gật đầu, khẽ dùng lực, trường kiếm xuyên ngực mà qua.

Keng!

Trường kiếm đã trở lại vỏ.

Thân ảnh áo đen của Vân Hài đã lướt ra ngoài mười trượng, lại lóe lên cái nữa, đã không còn tung tích.

Ta cũng không định hỏi!

Cái gì nên tới, kiểu gì cũng sẽ đến!

Ta có kiếm!

Là đủ!

Thân ảnh cao lớn biến mất giữa rừng núi, tiếp tục bay lượn hướng về Thiên Đường thành, trong màn đêm, hóa thành một mảnh lưu quang hữu hình vô chất.

Trong rừng rậm sau lưng, người bịt mặt áo đen kia vẫn không thể tin được nhìn vào lỗ máu trên ngực mình, hắn hoàn toàn không nghĩ tới, đối phương có

thể giết hấn dứt khoát như vậy.

Không phải hấn muốn hỏi người sau lưng mình sao? Tại sao lại không hỏi nữa?

Cứ như vậy dứt...

Người bị mặt mang theo nghi hoặc không lời đáp, chạm rầm ngã ngửa trên mặt đất.

Mười hai cái thi thể áo đen cứ như vậy ngã trên mặt đất, đầu đối đầu, chân hướng về mười hai hướng khác nhau...

Tựa như một đóa hoa cực kì cân xứng nở rộ trên mặt đất.

Tiện tay nhất kiếm, huyết hoa nở rộ. Nhất chiêu thập nhị sát, sinh mệnh thành trận.

...

Thiên Đường thành.

Một cái quán rượu nhỏ trong ngõ ngách.

Quán rượu nhỏ vô danh.

Sinh ý rất vắng vẻ, mạng nhện trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Một lão đầu nhí tóc râu bụt, hai mắt đục ngầu ngồi trên băng ghế nhỏ trước cửa, gương mặt toát lên vẻ buồn ngủ.

Thân ảnh Vân Dương xuất hiện từ trong màn đêm, đi vào đến bên cạnh lão đầu, thản nhiên nói:

- Lão Độc Cô, có khách tới cửa.

Tiểu lão đầu mắt mờ liên thanh nói:

- Khách quan muốn ăn gì?

Trên mặt Vân Dương nở nụ cười âm áp:

- Ta muốn ngươi làm cái trắng đậu hũ, còn nữa, thêm một chút Đồng Tâm tửu.

Tiểu lão đầu ngẩng đầu, nhìn Vân Dương một chút rồi nói:

- Vị khách quan này thật lạ mặt a.

Vân Dương nói:

- Người có thể ném qua cái trắng đậu hũ mà ngươi làm, coi như có lạ mặt hơn nữa, cũng là người quen a.

Nhân tình tiểu lão đầu sáng lên:

- Đúng, đúng, có đạo lý. Mời theo ta.

Vân Dương đi vào, tiểu lão đầu vẫn đứng sau lưng, trực tiếp đem cánh cửa đóng lại, treo lên một tấm thẻ bài.

Đóng cửa.

Vậy mà không chiêu đãi khách nữa.

- Cái điểm nhỏ này của ta, rất lâu rồi không có người đến uống rượu...

Thân thể lão Độc Cô còng còng, vừa vội vàng, trầm thấp nói:

- Nếu hôm nay ngươi không đến, mấy ngày nữa không có ai đến, ta liền phải đóng cửa chuyển đi rồi...

Thần sắc Vân Dương xa xăm, ánh mắt khẽ quét tiểu điểm bản thủ một lượt, trong mắt tràn đầy tình cảm.

Hắn còn nhớ lúc trước... khi ấy mọi lần hoàn thành nhiệm vụ, các huynh đệ đều chia nhau tìm đường, tới nơi này tụ họp.

Mỗi huynh đệ mỗi người một bàn rượu, ai nấy tự uống rượu một mình, nhưng ánh mắt ngẫu nhiên va chạm, tràn đầy vui vẻ khoái hoạt.

Chúng ta lại đang cùng nhau.

Tôi bây giờ, vẫn cần tiệm, vẫn những cái bàn nhỏ chỉ có hai thước vuông, chỉ đủ đặt một chút đồ ăn, một bầu rượu.

18 cái dài chính chính tề tề sắp dọc theo góc tường.

Vân Dương theo bản năng đi đến cái bàn thứ chín, rồi ngồi xuống.

Ánh mắt hần không tự chủ được quét tới quét lui trên mấy cái bàn khác.

Lão Độc Cô nhìn biểu lộ của Vân Dương, đột nhiên cúi đầu xuống, hai giọt lão lệ đục ngầu rơi xuống mặt đất, sau đó lão tỉ mỉ cọ nôi, đem tất cả dụng cụ trong cửa hàng đều lau dọn sạch sẽ. Lão làm phi thường cẩn thận. Một gốc rau cải trắng óng ánh như ngọc xuất hiện trên thớt.

Ngón tay khê lục lọi, trên bức tường trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái kết ngăm, lấy ra một thanh dao phay hàn quang lấp lóe, cuồng bá nói:

- Môn thủ nghệ này của lão phu, ngươi có muốn học hay không?

- Có muốn học ta làm cải trắng đậu phụ không?

- Cải trắng cần phải tía... đậu phụ, phải... dùng nước, muốn...

Vân Dương lắng nghe, rốt cục nói khẽ:

- Lão Độc Cô, ngươi cũng muốn đi sao?

Ánh mắt đục ngầu của lão Độc Cô khê sững lại, lão lẩm bẩm nói:

- Đi đi... Khách cũ đều đã đi... bọn hần cũng không tiếp tục tới đây nữa... ta còn lưu lại nơi này... làm cái gì?

Trong lòng Vân Dương chợt chua chát, nói:

- Ta sẽ thường xuyên tới.

- Ngươi sẽ không thường xuyên tới, cũng không thể thường xuyên tới.

Lão Độc Cô lẩm bẩm nói:

- Đây là bữa cơm cuối cùng, ta làm vì ngươi.

Trong đôi mắt đục ngầu, lệ quang lấp lóe.

Vân Dương lặng lẽ một hồi.

Sẽ không thường xuyên tới, vì ngươi có quá nhiều chuyện phải làm. Không thể thường xuyên tới, ngươi tới sẽ ảnh hưởng tâm cảnh của ngươi.

Vân Dương hiểu.

Hần trầm mặc, Lão Độc Cô trầm mặc, bận rộn.

Thanh âm của dao phay, của dầu nóng, hương khí khó tả tràn ngập căn phòng nhỏ. Một cỗ cảm xúc cô tịch khó hiểu, cùng với cảm giác ảm áp không thể nói thành lời đột nhiên vây lấy trái tim Vân Dương.

Một bài cải trắng đậu phụ đã bày trước mặt hần.

Cải trắng như phi thúy, óng ánh long lanh. Đậu phụ như bạch ngọc, trắng tinh không tì vết. Canh tựa bích thủy lam thiên.

Một bầu rượu, đặt trước mặt Vân Dương.

Mùi rượu xông thẳng vào mũi.

- Lão Độc Cô, tám cái bàn kia, đều mang lên một bầu rượu, một bàn đồ ăn.

Rốt cục Vân Dương cũng không nhịn được, giọng khàn khàn nói ra.

Lão Độc Cô ngẩn người, lẩm bẩm nói:

- Mang lên sao?

- Mang lên!

Vân Dương cúi đầu, thanh âm khàn giọng, mang theo một cổ run rẩy mơ hồ.

Đi mẹ hán che giấu tung tích, đã đến nơi này, ta chỉ cần cùng các huynh đệ ăn một bữa cơm, uống một bầu rượu!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lão Độc Cô, Báo Ân lệnh

Tám cái bàn nhỏ, mỗi một cái bàn đều được bày đầy rượu thịt, từng chén rượu đã được rót đầy.

Vân Dương ngồi đó một mình, đầu hán cúi xuống.

Ăn một miếng đồ ăn, uống một hớp rượu.

Không nói một lời.

Lão Độc Cô ngồi trong góc nhìn ra, nhìn tám cái chỗ ngồi trống rỗng, lại nhìn thịt rượu bày trên bàn. Nhìn một hồi, con mắt chậm rãi nhắm lại.

Hai hàng lão lệ đục ngầu, im lặng rơi xuống.

...

- Ta phát hiện một quán rượu.

Thanh âm Huyết Tôn rất là hưng phấn:

- Chúng ta có thể cùng đi uống rượu.

- Ở đâu? Có đáng tin không?

- Đương nhiên là đáng tin! Hơn nữa, chỗ lão đầu kia chỉ làm một món ăn chính là cái trắng đậu hũ, mùi vị kia, quả thật rất tuyệt.

- Chỉ có cái trắng đậu hũ?

- Chỉ có cái trắng đậu hũ?

- Vậy chúng ta phải đi nếm thử a!

...

- Thật là ngon. Lão đại, lần sau chúng ta lại đến đây đi.

- Được, nhất định thể.

- Lão đầu kia tính tình cổ quái, sinh ý cũng không tốt, chẳng mấy người tới đây ăn. Khi trả tiền, chúng ta có thể đưa lão nhiều một chút.

- Được.

...

- Hôm qua uống thật sảng khoái!

- Ta cũng thấy vậy, cảm giác tới đó uống rượu, rất thoải mái, haha, rất lâu rồi ta không được cảm nhận cái cảm giác này.

- Có vẻ như lão cửu hôm qua uống tới say khướt ha.

- Mọi người thông cảm chút a, lão cửu còn nhỏ không hiểu chuyện, vẫn là con nít. Lòng còn chưa mọc dài, uống rượu cái gì!

- Ha ha ha ha...

- Ngươi mới là con nít, cả nhà ngươi là con nít! Ngươi mới chưa mọc lông!

- Ngươi có mọc lông sao? Lấy ra chúng ta xem a?

- Ha ha ha...

...

Mỗi một chén rượu uống vào, một đoạn kí ức theo đó trào lên, tập kích não hải Vân Dương. Mỗi một kỉ niệm, mỗi một việc đều rõ rõ ràng ràng, tựa như tám vị huynh đệ khác đều đang ngồi tại riêng phần chỗ của mình, một bên uống rượu, một bên lẳng lặng nhìn các huynh đệ khác.

Dù không nói câu nào, trong lòng mỗi người vẫn cảm thấy khoái hoạt thấy thỏa mãn.

Mùi rượu tràn ngập không gian, tựa như linh hồn chín vị huynh đệ đang quyện cùng nhau.

Vân Dương uống một ngụm rượu, trong lòng chợt cảm thấy chua xót, nhất thời ho khan kịch liệt.

- Khụ khụ khụ...

Hắn che miệng, cúi người thật sâu mà không ngừng ho khan, từng giọt nước trong mắt nhỏ xuống.

Thật lâu sau, hắn mới dừng con ho khan lại.

Trong lòng của hắn, âm thầm đem tất cả những điều phát hiện trong thời gian rồi, lần lượt báo cáo cùng các huynh đệ:

- Ta đang làm, ta vẫn đang làm! Các ngươi đều thấy được a...

...

- Lão Độc Cô, ngươi muốn đi đâu?

Giọng Vân Dương buồn buồn.

- Ta cũng không biết.

Lão Độc Cô mờ mịt nói.

- Tới nhà của ta đi.

Vân Dương nói:

- Nhà ta đang rất thiếu người.

- Không đi.

Ánh mắt Lão Độc Cô từ ái nhìn bóng lưng trên bàn của Vân Dương, tựa như một lão nhân yếu ớt, không chịu nổi gánh nặng đứa con của mình, lão khẽ khàn nói:

- Ta còn chuyện muốn làm...

Vân Dương kinh ngạc nói:

- Đúng vậy a... chúng ta đều có chuyện muốn làm...

Thời gian tích tắc trôi qua.

Vân Dương đứng lên, lưu luyến nhìn từng cái bàn nhỏ, nhìn rượu thịt không được động đến ở các bàn khác, cố nén từng đợt co thắt trong lòng, nhắm mắt lại, giọng khàn khàn:

- Ta đi...

Lão Độc Cô nhìn thân ảnh Vân Dương biến mất sau góc rẽ, ánh mắt thật lâu cũng chưa thua lại, gió đêm thổi phàn phật qua gương mặt già nua của lão, những nếp nhăn trên mặt tựa như dấu vết thời gian phác họa.

- Hải tử... ngươi quá mệt mỏi rồi...

Lão Độc Cô lẩm bẩm, im ắng nói ra:

- ... Huyết... là thân nhân duy nhất của ta a... là ta đem tã lót đặt hắn về từ trong gió tuyết, từng này nhìn hắn lớn lên, cũng từng ngày nhìn hắn kiến công lập nghiệp, cuối cùng... lại nhận được tin tức như vậy...

- May mắn... vẫn còn một đứa. Thật tốt...

Ánh mắt Lão Độc Cô dần trở nên sâu thẳm:

- Nếu đã vẫn còn ngươi, ta cũng yên lòng... cũng đến lúc, ta đi làm chuyện ta nên làm. Nợ máu, sao có thể không đòi lại.

Ánh mắt lão đột nhiên sắc bén.

Tựa như hai tia chớp, phá vỡ bầu trời đêm.

Thân hình cong cong trước cửa bỗng trở nên thẳng tắp, một tiếng oanh trong u minh bạo hưởng, khi thế vô hình tỏa ra từ trên người lão. Phía sau lưng, từ cái bàn, đồ làm bếp và cả toàn bộ phòng ốc, vô thanh vô tức hóa thành tro bụi.

Sau đó thân thể lão nhoáng một cái, cả người như hòa tan vào không trung, biến mất.

Vân Dương bước chậm trên đường, khí tức u ám bao lấy người hắn.

Từ nay về sau, hắn không còn có thể trở lại tiểu điểm này nữa a.

Bỗng nhiên một bóng người nhoáng qua người hắn, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Bóng người mờ hồ tựa như tồn tại trong mây mù, không thể nhìn rõ hình dạng.

- Tiểu tử, cho ngươi một kiện lễ vật.

Thân ảnh mờ hồ mở miệng nói một câu, lập tức vung tay lên, Vân Dương đột nhiên cảm thấy trên ngực dường như có thêm một vật nào đó.

Hắn vô ý thức kêu lên:

- Lão Độc Cô?

Vân Dương miễn cưỡng nhận thấy được một cỗ khí tức đầu khới đặc trưng.

Chẳng lẽ Lão Độc Cô lại là một tuyệt thế cao thủ?

Thân ảnh mờ hồ cũng không trả lời, xoát một tiếng lại biến mất trên không trung, vô tung vô ảnh.

Vân Dương ngẩng đầu nhìn bốn phía, chỉ thấy tinh hà sáng tỏ, vàng trắng sáng treo trên đỉnh đầu. Bóng ảnh mờ hồ đã biến mất dạng.

Sờ tay vào trong lòng ngực, đem vật kia lấy ra xem xét, lập tức trở nên sững sờ.

Một khối thiết bài.

Toàn thân lạnh bài màu đỏ sậm.

Chính giữa chỉ khác một chữ: “Ân”

Cửu Thiên Huyền Thiết, bảo ân chi lệnh.

Trong chốc lát, Vân Dương giật nảy cả mình.

Phản lễ vật này, quả thực quá nặng!

Bảo Ân lệnh!

Trên giang hồ có một tuyệt thế kiếm khách, hần hái Cửu Thiên Huyền Thiết, lấy Thâm Hải Chi tinh, rèn đúc ra ba viên ám khí. Xưng là: Truy Hồn lệnh!

Nhưng về sau, khi kiếm pháp đại thành, sở hướng vô địch, Truy Hồn lệnh này đã không còn tác dụng. Hắn một người một kiếm đã đủ tung hoành thiên hạ, sao còn cần dùng tới ám khí?

Chính vì vậy, hắn dứt khoát đem ba viên ám khí này, làm ba viên Bảo Ân lệnh.

Người từng có đại ân với hắn, cứu tính mệnh hắn hết thấy có ba người. Phân biệt đem ra tặng.

Lại nói rõ ràng: “Chỉ cần đưa Báo Ân lệnh tới, không ràng buộc vì quân làm một việc. Mặc kệ đúng sai, bất cứ chuyện gì!”

Bất kể chuyện gì, bốn chữ này quá nặng!

Không ai biết, hán đưa ba viên lệnh bài này đưa cho ai. Nhưng trong ba viên, hai viên đã trở về, mỗi một viên đều nhắc lên thao thiên cự lãng, quét sạch thiên hạ.

Trong đó, viên Báo Ân lệnh đầu tiên trở về, là lúc thái tử Từ U đế quốc cùng với thị vệ, cung nữ phi tần... tổng 1,788 người mệnh tang hoàng tuyền, chết dưới kiếm vị kiếm khách này.

Một viên khác khi trở về, lúc ấy một siêu cấp môn phái Đạo Trảm môn từ môn chủ xuống tới tạp dịch... tất cả đều bị huyết tẩy. Đạo Trảm môn bị nhô tận gốc.

Trọn vẹn hơn ba ngàn người, chết oan chết uổng.

Cho đến bây giờ, dư nghiệt Đạo Trảm môn hành tẩu trên giang hồ, cũng không dám tự nhận mình là người Đạo Trảm môn.

Sau khi vị kiếm khách này giết chết Từ U thái tử, Từ U đế quốc từng điều động vô số cao thủ truy nã, nhưng hán chung quy vẫn bình yên vô sự, ngược lại những người đuổi giết hán đều không ngoại lệ chết dưới kiếm của hán.

Cũng chính từ khi đó, vị kiếm khách này được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách.

Quân Mạc Ngôn!

Chính là tên hán.

Thanh y thanh phong việt Thiên Sơn,

Thủ kiếm tại thủ Quân Mạc Ngôn,

Bể nghệ hồng trần vân đoan thượng,

Báo Ân lệnh hạ thiên địa hân.

(Dịch ý:

Áo xanh theo gió lạnh vượt ngọn Thiên Sơn,

Có kiếm trong tay Quân Mạc Ngôn

Đứng trên đám mây bể nghệ thiên hạ

Báo Ân lệnh xuất thiên hạ đều phải run sợ)

Ba viên Báo Ân lệnh đã có hai viên xuất hiện. Cũng chính là, viên Báo Ân lệnh trên tay Vân Dương này chính là một khối cuối cùng

Bằng lệnh bài này, hán có cơ thể hiệu lệnh thiên hạ đệ nhất kiếm khách Quân Mạc Ngôn làm một việc cho mình!

Mặc kệ là chuyện gì!

Vân Dương hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay lập tức quay người chạy lại.

Lão Độc Cô này rốt cục là ai? Trong tay lão sao lại có đồ vật kinh thiên động địa dường này?

Phản lễ vật này quá nặng, nặng đến mức Vân Dương hán cũng không dám thu.

Nhưng khi hán trở lại chỗ quán nhỏ lúc trước, chỉ thấy một đám bột phấn phủ kín mặt đất.

Vị trí nguyên bản của tiểu điểm, giờ phút này không còn cả một chút phế tích, chỉ có một lớp hạt phấn phủ dày trên mặt đất.

Ở một bức tường bên cạnh, một trang giấy được dính lên tường bằng một con dao phay sáng loáng.

Trong lòng Vân Dương chợt động.

Đưa tay chớp lấy linh khí trong không trung, lập tức đem trang giấy làm ướt sũng, phía trên chậm rãi lộ ra mấy dòng chữ: “Không nên tìm ta! Con ta đã

chết, cần có người trả giá cho việc đó. Người ở lại Ngọc Đường, ta đi Đông Huyền, Tử U, Thiên Tứ, Đại Nguyên.”

Sát ý trùng thiên bao hàm trong từng nét chữ!

Vân Dương run sợ giật nảy cả mình!

Can ta đã chết!

Con ta!

Là ai?

Hắn chợt nhớ tới, trước đây lần nào Huyết Tôn cũng đều tranh cãi muốn tới chỗ này. Hơn nữa, mỗi lần tới đây, Huyết Tôn đều rất vui vẻ. Nơi này cũng là do Huyết Tôn phát hiện ra.

Lão Độc Cô là phụ thân của Huyết Tôn! Phụ thân của huynh đệ ta!

Người cha già này, ở đây, ngay tại chỗ này, tại quán rượu cũ nát này, tới tận bây giờ vẫn luôn yên lặng thủ hộ những đứa con của lão. Thân mang tuyệt thế huyền công, lại một mực sống nơi gian khổ như vậy.

Chỉ vì lão biết, chỉ cần lão vẫn ở đây. Con của lão liền có thể tìm tới lão.

Bọn nhỏ, có nhà để về.

Một một lần, lão đều tự tay làm đồ ăn cho bọn nhỏ, mỗi lần như vậy trong lòng lão đều tràn đầy hạnh phúc. Lão không cần quát tháo phong vân chốn giang hồ, cũng chẳng màng cái thế uy danh. Lão chỉ cần, nhìn bọn nhỏ của mình bình bình an an.

Ngay cả khi thế gian đều nói Cửu Tôn đã chết, lão vẫn đợi ở chỗ này, vẫn chờ một cái hy vọng mong manh. Chờ đợi một năm ròng rã.

Rốt cục, Vân Dương tới.

Lão nhân đã có thể yên tâm.

Nhưng cũng để lão triệt để hết hy vọng!

Vân Dương nói, đem đồ ăn lên tám cái bàn trống. Một khắc này, lão xác định, con của mình đã không còn nữa.

Lão không biết người còn lại là ai, là người nào trong Cửu Tôn. Nhưng hắn sẽ quyết không hỏi. Bí mật chính là bí mật! Bí mật của bọn nhỏ, cũng là bí mật của lão!

Vì vậy, sau khi lão biết chân diện mục của Vân Dương, lão liền lập tức rời đi.

Lão muốn báo thù!

Lần này xuất hành, tất khiến giang hồ phong vân cuộn cuộn, huyết hỏa thao thiên. Nhưng hắn sẽ không trở lại. Bởi vì, tâm hắn đã chết.

Trước khi đi, lão đem Báo Ân lệnh lưu lại cho Vân Dương.

Báo Ân lệnh với lão mà nói cũng chỉ ngang với vài ba mạng người. Nhưng, nếu lưu lại cho đứa nhỏ này, lại có thể phát huy được lực lượng khó tưởng. Hơn nữa, cũng coi như lưu cho đứa nhỏ một đạo hộ thân phù.

Lão đem Báo Ân lệnh đưa cho đứa bé này, tất nhiên lão sẽ chuyển lời tới Quân Mạc Ngôn.

Có Báo Ân lệnh của thiên hạ đệ nhất kiếm khách bên mình, ai dám động đến con lão!

- Bá phụ!

Trái tim Vân Dương run rẩy kịch liệt, đột nhiên ngửa mặt lên trời gào lớn:

- Sao ngài không nói sớm!

Hắn đột nhiên quỳ rạp xuống đất, lệ tuôn như suối trào!

Nếu hắn sớm biết đây là phụ thân của huynh đệ mình...

“Ta cũng khát vọng có thân nhân a, cho dù là phụ thân của huynh đệ, cũng là phụ thân của ta... vì sao cho tới bây giờ ngài đều không nói a...”

Vì sao không ở lại, để ta hiếu thuận với ngài...

Coi như muốn báo thù, chẳng lẽ chúng ta không thể cùng nhau báo...

...

Cửa Nam Thiên Đường thành.

Trong sương đêm, một đạo thân ảnh mơ hồ lảng không đập hư, đặng vân giá vũ bay ra khỏi cửa thành.

Hắn hít một hơi thật dài, quay đầu nhìn lại.

Trong màn đêm, Thiên Đường thành vẫn nguy nga hùng vĩ.

- Hải tử, bào trọng.

Hắn khẽ thở dài một hơi, thân hình cong cong, tiêu điều đi về phương xa.

Phía đối diện, trong màn đêm đó, một đạo thân ảnh cao lớn từ phương xa bay đến, hai người vô tình hữu ý đối diện nhau.

Trong lòng Vân Hạo dâng lên một cảm giác hết sức nguy hiểm, tựa như hắn gặp phải địch nhân khó mà địch nổi, hơn nữa trên người người này tràn đầy khí tức nóng nảy, hủy diệt cùng bạo liệt.

Tựa như, một ngọn núi lửa bộc phát ngay trước mặt hắn.

Toàn thân Vân Hạo không khỏi chấn động, nhìn chăm chăm hướng lão già lưng còng trước mặt.

Con mắt đục ngầu của Lão Độc Cô nhìn thấy mặt Vân Hạo, vậy mà cười cười, nói:

- Bào trọng!

Thân thể lão đột nhiên từ dưới đất bay lên không trung, một thanh âm tựa lời đình vang lên, cứ như vậy âm mất đi tung ảnh.

Mồ hôi lạnh thấm đẫm hắc bào của Vân Hạo, chảy xuống ròng ròng. Ngay lúc này, hắn rốt cục biến người kia là ai.

Kính lời chân không, phích lịch tùy hành.

Hồng trần tịch mịch, Độc Cô danh!

Độc Cô Tịch Mịch, cao thủ thần thoại cái thế như vậy, sao lại đi ra từ Thiên Đường thành? Hắn tới Thiên Đường thành từ khi nào?

Còn nữa, hắn nói với ta: “Bào trọng”

Đây là có ý gì!?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: “Chacon nói chuyện

Vân Dương đem theo tâm tình buồn bực trở lại Vân phủ. Mai Báo Ân lệnh áp trước ngực, khiến trái tim hắn cảm nhận từng đợt nóng bỏng.

- Chỉ mong sau này, chúng ta còn có thể gặp lại.

Ánh mắt Vân Dương trở nên kiên định:

- Ta nhất định sẽ để ngài được an hưởng Thiên Luân.

- Lão gia tử, ngài nhất định phải bảo trọng.

Vân Dương sai bước vào nhà, chưa kịp điều chỉnh lại tâm tình, đã thấy Lão Mai nhìn hẩn với thần sắc quái dị.

Hơn nữa, trong viện còn xuất hiện một người đứng thẳng, quay lưng về phía hẩn.

Ánh mắt Vân Dương sáng lên, ngay lập tức hẩn đã biết người đó là ai.

- Lão Mai, người đi xuống đi.

Vân Hẫu nhẹ nhàng nói ra.

- Vâng.

Mặc dù Lão Mai rất hiếu kì về mối quan hệ giữa đôi “phụ tử” này tốt cùng là như thế nào? Lão cũng muốn ở lại xem, nhưng Vân Hẫu đã nói lão đi xuống, lão không thể không đi xuống.

- Người đã trở về, mọi việc vẫn ổn chứ?

Vân Dương nhẹ nhõm cười cười.

- Còn tốt, mọi việc rất thuận lợi.

Vân Hẫu cũng tùy ý cười cười, hẩn xoay người lại, dùng ánh mắt mạng chút cổ quái nhìn Vân Dương:

- Thủ lĩnh Bát đại bộ lạc Man tộc Nam Hoang, đều đã bị ta tiêu diệt. Hiện tại mà nói, chí ít có hướng Tây nam như rấn mất đầu.

Vân Dương dò ý, ánh mắt cũng rất cổ quái.

Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút. Đây lại là chuyện của người, nói với ta làm cái gì?

Ta cũng không kêu người đi làm mấy chuyện này...

- Thời gian qua người vẫn ổn chứ?

Vân Hẫu hỏi.

- Ta tạm ổn, mọi thứ vẫn như thế.

Vân Dương câu được câu không nói:

- Dù sao sống cũng rất thoải mái.

Vân Hẫu cười cười:

- Chỉ cần người không gây chuyện là được.

Vân Dương cười ha ha một tiếng, nói:

- Người về lần này, còn phải tiếp tiếp tục ra ngoài sao?

Vân Hẫu nhiu nhiu lông mày:

- Ta về mấy ngày, sau đó lại phải đi thảo nguyên một chuyến.

Thảo nguyên.

Vân Dương ừ một tiếng, nói:

- Thảo nguyên không giống với Nam Hoang, ở đó cao thủ vô số. Người nhất định phải cẩn thận một chút mới được.

- Ta biết.

Đôi “Phụ tử” kỳ lạ này, cha không ra dáng cha, con không ra dáng con, người ngoài nhìn vào chẳng khác một đôi bằng hữu tương kính như tân, bè nước gặp nhau, không mặn không nhạt nói đôi câu.

- Ta đi ngủ.

Vân Dương nói.

- Đi đi, đứng rồi, ta có một việc muốn hỏi ngươi một chút.

Vân Hầu gọi Vân Dương lại:

- Kỳ thực ba năm nay ta vẫn luôn rất hiếu kỳ thân phận của ngươi. Từ khi ngươi cứu ta một mạng ở tái ngoại, ta liền biết ngươi nhất định không phải người bình thường.

- Nhưng... rốt cục ngươi là ai?

Trong ánh mắt Vân Hầu ẩn chứa cực hạn hoang mang:

- Lúc ấy ngươi nhờ ta sắp xếp thân phận này cho ngươi, còn nói ba năm sau sẽ nói cho ta biết nguyên nhân. Bây giờ đã đủ ba năm.

Vân Dương ngăn người, lập tức nở nụ cười khổ:

- Vân Hầu ngài thân là phú quý nhân nhân. Hơn nữa, còn có một thân phận bí mật, chính là dòng dõi bên ngoài của tiên đế... cũng chính là huynh đệ ruột thịt với đương kim hoàng đế bệ hạ.

Vân Hầu hừ một tiếng.

- Chính vì vậy, cho dù Vân Hầu ngài vẫn luôn hoạt động trên giang hồ, không vào triều chính. Nhưng mọi hành động đều lấy lợi ích Ngọc Đường đế quốc làm chủ. Chuyện năm đó khi Vân Hầu xuất thủ cứu bệ hạ, cũng không phải việc ngẫu nhiên, mà đó là Vân Hầu ngài luôn quan tâm tới ca ca mình, vì vậy mới kịp xuất thủ.

- Cũng bởi chuyện đó, tạo cho bệ hạ một cái cớ, phong ngươi thành Thiên Ngoại Vân hầu. Năm đó tiên đế đặt tên cho ngươi là Tiêu Dao, cũng bởi không muốn ngươi nhúng tay vào chuyện triều chính...

- Cho tới ba năm trước, khi Vân Hầu ngài ngộ hại. Trung hợp tại thời điểm này, may mắn ta có thể giúp Vân Hầu chút sức. Giúp xong đương nhiên là thi ân cầu báo, muốn lấy tới một cái thân phận Vân Hầu chi tử.

Vân Dương nói:

- Năm đó ta từng nói, ba năm sau sẽ nói chân tướng cho ngươi, chân tướng này, ta sẽ nói với ngươi.

Ánh mắt Vân Hầu sáng rực lên nhìn Vân Dương.

Đột nhiên Vân Dương nói về đoạn tin tức như vậy, Vân Hầu biết rõ, tên tiểu tử kia cũng không phải nói cho thuận miệng, nếu hắn đã nói về chuyện đó, như vậy tất có dụng ý.

- Vân Hầu toàn tâm làm việc vì Ngọc Đường đế quốc, điểm này ai cũng không thể phủ nhận.

Vân Dương bình tĩnh nói:

- Ta cùng vươu chu có chút giống nhau, chính là... sinh là người Ngọc Đường, chết là quỷ Ngọc Đường.

Sắc mặt Vân Hầu hơi nguội xuống.

- Chân tướng thực sự không thể nói hết cùng ngươi, bởi vì... hiện tại chưa phải lúc thích hợp.

Vân Dương ngăn đầu, hai con mắt nhìn thẳng Vân Hầu:

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta có quan hệ cùng Cửu Thiên chi lệnh.

Thân thể Vân Hầu đột nhiên chấn động mãnh liệt.

Trong mắt hắn chợt bắn ra thần sắc nóng bỏng, thái độ lập tức lộ ra vẻ tôn kính:

- Cửu Thiên chi lệnh của Cửu Tôn đại nhân?

Ánh mắt Vân Dương khẽ chớp động:

- Là một Ám tử, Vân Hầu chỉ cần biết như vậy là được rồi.

Ám tử!

Vân Hầu ngẫm hiểu trong lòng.

Ám tử của Cửu Thiên chi lệnh, hai từ Ám tử, chính là không thể để cho bất luận kẻ nào biết.

- Ta đã rõ.

Vân Hào nói:

- Nếu có việc cần, ta có thể xuất thủ.

Vân Dương nói:

- Nếu thực sự có chuyện, ta nhất định sẽ không khách khí. Nhưng chỉ ít hiện tại... và tương lai khá dài, ta cần thân phận này.

- Ta hiểu.

Vân Hào mang theo ánh mắt nóng bỏng nói:

- Nếu đã là chuyện của Cửu Tôn đại nhân, cũng chính là chuyện của tất cả thần dân Ngọc Đường đế quốc, xin người cú yên tâm, Vân Tiêu Dao ta dù thịt nát xương tan, cũng quyết giữ bí mật này.

Vân Dương gật gật đầu, nói khẽ:

- Có điều, Vân Hào ngài cũng phải chú ý một chút. Máy dĩa nhỏ của Bệ hạ đều đã lớn rồi... cũng đều bắt đầu có suy nghĩ riêng của mình, cho nên, chỗ Vân Hào...

Vân Hào thở dài, nhẹ gật đầu.

Vân Dương cũng thở dài một hơi.

Cửu Thiên chi lệnh Âm tử.

Hiện tại, hẳn phải loại bỏ tất cả nghi hoặc trong lòng Vân Hào, cho nên Vân Dương mới sắp xếp cho mình một cái thân phận như vậy. Vân Dương tin tưởng, Vân Hào tuyệt sẽ không tiết lộ bí mật của mình.

Mà cho dù Vân Hào có đem thân phận ‘Cửu Thiên chi lệnh Âm tử’ tiết lộ ra ngoài. Vân Dương cũng có vô số biện pháp để bản thân thoát đi mà không mất một cọng tóc gáy.

Cho nên hẳn cũng không có bất cứ cớ kị nào khi nói chuyện này ra.

- Khi nào người đi thảo nguyên?

- Mười ngày sau.

- Cũng tốt, có thể tránh được dính vào vũng nước đục trong kinh.

- Ân, bất quá trước khi ra ngoài, ta còn muốn gặp bệ hạ một lần.

Vân Hào cau mày nói:

- Ngọc Đường đế quốc vốn đã bấp bênh, lại chịu sự giày vò của mấy vị hoàng tử... nếu cứ tiếp tục như vậy, há có thể là chuyện tốt? Nên thu liễm một chút mới tốt.

Vân Dương nở nụ cười nhạt nhạt, ngoài miệng tuy không nói gì.

Nhưng trong lòng thầm nói: ‘Hoàng đế bệ hạ nhất định cũng đang lo sốt vó về vấn đề này, người đi nói chuyện chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa? Xem ra vị Vân Hào này đúng là không có đầu óc chính trị mấy a.

Nói mấy câu, Vân Hào thò tay vào ngực lấy ra một cái túi:

- Đây là Huyết Sắc Linh Chi, sau khi vô tình chém giết một con mãnh thú ở Nam Cương, ta phát hiện nó đang thủ hộ thứ này. Ta cũng đã sử dụng một nửa, chỉ như vậy đã khiến tu vi của ta đột phá từ bát trọng đỉnh phong lên tới cửu trọng thiên...

- Đây chính là nửa còn lại.

Vân Hào nói:

- Ta biết thân thể người xảy ra vấn đề, thời điểm ba năm trước khi người cứu ta, đã có tu vi Huyền khí tam trọng đỉnh phong. Nhưng bây giờ lại tụt xuống không được cả tam trọng... có lẽ thứ này có thể giúp được người.

Vân Dương trầm mặc một chút, hẳn cảm giác Lục Lục đang xao động, vốn dĩ muốn cự tuyệt lại gật gật đầu:

- Đa tạ!

- Khách khí rồi!

Vân Hào ôn hòa vỗ vỗ bả vai hắn:

- Sớm mai ta sẽ vào cung, buổi chiều lại muốn tới nhà mấy người bạn, vì vậy mấy hôm tới ta sẽ không về nhà.

Vân Dương nói:

- Vậy trước khi người đi, trở lại gặp ta nói chuyện một chút là được.

- Được.

Cuộc nói chuyện của “Hai cha con” này mà rơi vào tai người khác, nhất định sẽ ngạc nhiên há hốc mồm.

Vân Dương đang định quay trở lại phòng, đột nhiên nhớ tới một chuyện:

- Vậy, hoàng đế bệ hạ có biết chuyện của ta hay không?

Hắn nhớ tới buổi gặp mặt trong phủ lão nguyên soái hôm trước.

Nếu hoàng đế bệ hạ biết nội tình trong đó, tất không dùng vẻ mặt đó nói chuyện với mình.

Quả nhiên Vân Hào hồi đáp:

- Hắn không biết. Nếu ta đã đáp ứng người sẽ giữ bí mật, như vậy bí mật này, thiên hạ cũng chỉ có hai người chúng ta biết.

- Vậy là tốt rồi.

...

Vân Dương về đến trong phòng, nằm xuống nghỉ ngơi.

Vân Hào đứng trong bóng đêm, đem ánh mắt nhìn ngắm từng gốc hoa thụ bên người, trong mắt lóe lên vẻ suy tư cân nhắc.

- Ám tử?

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt, từng suy nghĩ trong đầu lóe qua như thiểm điện: “Căn cứ theo những gì Lão Mai quan sát được, Vân Dương nhất định có quan hệ với Cửu Thiên chi lệnh. Bất quá thân phận của hắn, e không chỉ là ám tử...”

Nhưng đến cùng là thân phận gì, hắn cũng không xác định được.

Hơn nữa sự cẩn thận của tên tiểu tử này, đã đẹp đến trình đẳng phong tạo cực.

Trong tay hắn, chỉ có mỗi Lão Mai có thể dùng công khai, ấy vậy mà dù sau khi làm xong bất cứ chuyện gì, đều khiến Lão Mai cảm thấy mơ mơ màng màng... trí kế như vậy, quả thật rất đáng sợ.

Hắn trầm ngâm một hồi.

Liền đi vào gian phòng của Lão Mai.

- Lão Mai, từ này về sau, người hãy toàn tâm toàn ý đi theo Vân Dương công tử đi.

Vân Hào chấp tay nhàn nhạt nói:

- Có việc gì, cũng không cần báo cáo với ta.

Lão Mai nói:

- Vâng, công tử.

Vân Hào thở dài một tiếng:

- Năm xưa ba người các người cùng ta xông xáo giang hồ, tới bây giờ cũng chỉ còn lại chính người... sau này đi theo Vân Dương, cũng có thể an ổn một chút, không giống như theo ta, một mực lang bạt kì hồ, không chốn dung thân.

Con mắt Lão Mai có chút ướt át:

- Công tử, được đi theo ngài Mai Văn Kiếm ta đến chết cũng không hối hận.
- Ta biết, chỉ có điều, đời này của ta đã định sẵn kết cục, khó mà thay đổi. . .

Vân Hầu ung dung thờ dài:

- Vân Dương là người làm đại sự. Người đi theo hần, ta cũng yên tâm.

Lão Mai nháy mắt, có chút mê mông hỏi:

- Công tử, vị Vân Dương công tử này, thật sự không phải con của ngài sao?

Vân Hầu cười khỏ.

- Ta cũng muốn đùa giả thành thật, nhận hần làm con ta, có điều hiển nhiên là không có bất kỳ hi vọng gì.

Lão Mai thờ dài.

...

Vân Dương trở lại phòng, tâm tình đã bình tĩnh như nước. Bốn tên tiểu gia hỏa thấy hần trở về, một tên từ trong chăn chui ra, một tên từ trên nóc giường leo xuống, một tên khác thì nhảy xuống từ trên xà nhà, tên cuối cùng bò lên từ trong một quyển sách Vân Dương đặt trên bàn. . .

- Meo ô. . .

- Meo ngao meo nago. . .

Vân Dương sút chút bật cười.

Mấy tên tiểu tử này thật biết ẩn núp. Chỉ là, sao nó có thể ẩn mình trong một cuốn sách được? Vân Dương đi qua mở ra xem, chỉ thấy bên trong quyển “Thiên Huyền Đại Lục Đế Vương Tương Tương Đại Truyện” dày hơn một thước đã bị găm sạch, khép sách lại vẫn là một quyển sách thật tốt.

Nhưng mở ra lại là một cái động lớn! Hơn nữa lại có hình một con mèo nằm sắp, đủ cho mèo nhỏ nằm vào vừa vặn kín kẽ. . .

- Móa!

Vân Dương trở mặt, thật sự biết ẩn giấu a!

Lại gỡ móng vuốt ba chỉ Thôn Thiên Báo ra xem xét, đã thấy móng vuốt của chúng sắc bén tựa đao thương, lóe ra hàn quang nhẹ nhẹ, Vân Dương nói một tiếng hiệu lệnh:

- Cào cái ghế này ta xem một chút.

“xoát”

Phốc!

Tên tiểu gia hỏa lớn chừng nắm đấm, như đang chơi đùa với chủ nhân của mình, nó hào hứng vung vuốt ra, rất chính xác cào ra một cái hố hình vuốt mèo trên chiếc ghế làm từ Tử Đàn Mộc rắn chắc.

- Hắc!

Da đầu Vân Dương rần rần tê dại.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chuẩn bị động thủ

Tiểu Thôn Thiên Báo này hiện tại mới đạt đến Huyền thú tam giai. Tính trong đồng tộc Thôn Thiên Báo cũng chỉ là một đứa nhỏ mới chào đời, về cơ bản không thể có bất kì sức chiến đấu gì đáng nói.

Coi như là đã đạt đến tam giai, nhưng tuyệt đối không thể có sức chiến đấu như vậy.

Nhưng một trào vừa rồi, khiến cho Vân Dương hoàn toàn há hốc mồm.

Đừng nói ấu thú Thôn Thiên Báo mới tam giai, coi như Tam phẩm Huyền thú hoàn toàn trưởng thành cũng không thể có công kích sắc bén như vậy.

Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?!

- Lục Lục, chuyện này là sao vậy?

Đầu óc Vân Dương có chút mơ hồ hỏi.

Trong không gian thức hải, Lục Lục vui vẻ chấp chôn, hai xúc tu không ngừng bay múa, tạo ra từng cảnh tượng giải thích cho Vân Dương.

Lục Lục rất dễ thỏa mãn.

Chỉ cần Vân Dương có thể vào trong thức hải nói chuyện cùng nó, làm bạn với nó một chút, nó liền vui vẻ khiêu vũ. Ngoài đó ra cũng không còn cầu mong gì. Đương nhiên, nếu mỗi ngày có sinh cơ lực lượng tiến vào, như vậy càng tốt hơn. ...

Rốt cục Vân Dương cũng hiểu rõ.

Đối với Huyền thú, sinh cơ khí tức mà Lục Lục phát tán ra có tác dụng vô cùng lớn, cho dù là một tia cũng là tuyệt thế phúc duyên. Sinh cơ khí tức có thể cải tạo lại tư chất của Huyền thú, làm cho Huyền thú nhanh chóng tấn cấp, thậm chí giúp chúng nó thoát thai hoán cốt, đạt tới độ cao mới.

Trong khi đó, mấy tiểu tử này ngày nào cũng làm bạn với Vân Dương, chẳng khác nào mỗi ngày đều được sinh cơ khí tức tẩy luyện thân thể, cứ như vậy sao có thể không nhanh chóng trưởng thành?

Mặc dù trên mặt hình thể chúng không có quá nhiều biến hóa, nhưng thực tế toàn bộ thân thể cùng với linh trí của chúng, đều đã hoàn toàn khác biệt với những đồng loại khác.

- Như vậy cũng có nghĩa là Thôn Thiên Báo hiện tại đã có thể so với nhân loại cao thủ tam trọng.

Ánh mắt Vân Dương lấp lấp, nếu cứ như vậy thì quá tốt rồi.

Hiển nhiên Lục Lục căn bản không biết “nhân loại cao thủ tam trọng” trong lời Vân Dương nói là cái gì, nó mê mẩn lắc lư dây leo mọi hồi, sau đó lập tức thu lại, quấn quanh Vân Dương. Tựa như đứa trẻ đánh làm nũng đòi đồ ăn với người lớn.

Vân Dương vừa liếc, liền biết Huyết Sắc linh chi mà chu cho mình không giữ lại được.

Dưới sự nũng nịu của Lục Lục, bắt đầu dĩ phải nộp ra:

- Ta còn chưa biết, rốt cục đây là dược liệu gì. ...

Ngày khi Vân Dương lăm bằm, hắn đã thấy Huyết Sắc linh chi xoát một tiếng, lập tức biến thành bột phấn.

Khóe miệng Vân Dương giật mạnh một cái.

Tiểu gia hỏa này ăn cũng quá nhanh a!

Ngay trong thức hải lúc này, Lục Lục đang vui vẻ lay động, từng sợi dây leo cuốn lấy các đào linh lực hồng phấn mà nhép vào trong đất bùn dưới gốc.

Càng đưa linh lực vào, Lục Lục càng thêm vui vẻ.

Mà thân thể của nó cũng lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ.

Day leo tinh tế, cuốn lấy từng đoàn sinh mệnh khí tức vui đùa.

Thình thoảng lại bắn ra một đoàn, sinh mệnh khí tức kia đã đến bên người Vân Dương, nó gạt gù đắc ý, uốn qua uốn lại tỏ vẻ cao hứng. Tiểu gia hỏa ăn no rồi. ...

Vân Dương vui vẻ ngồi trên giường, bắt đầu nhập định luyện công.

Bốn tên tiểu gia hỏa kia lại bắt đầu vây tới, im lặng dựa vào người Vân Dương. . .

Khi Vân Dương từ trong nhập định tỉnh lại, trên ngực vẫn còn lưu lại hơi ấm, đó là hơi ấm do một đầu Thôn Thiên Báo khác trở về lưu lại, hiện tại cũng đã yên lặng rời đi. . .

Mấy này tiếp đó trôi qua rất bình dị, không chút biến động.

...

Hiện tại Vân Dương còn không biết, phần khu vực mà hắn giao cho Thôn Thiên Báo tới bảo vệ đã phát sinh biến cố không tưởng.

Ít nhất có tới bảy, tám chục tên lưu manh còn đồ bị giết trên đường. Trên cổ họng mỗi người đều lưu lại một vết cắt tựa như móng vuốt Huyền thú tạo ra. . .

Nhiều người bị Huyền thú tập kích giết chết như vậy, lại xảy ra trong mấy ngày liên tiếp, tự nhiên khiến người ta ngờ vực.

Người của triều đình cũng đã điều tra tất cả mọi người trong khu vực, ai nấy đều lộ vẻ bất ngờ không rõ.

Không biết a.

Thực sự không biết a.

Huyền thú? Người đang đùa sao? Khu chúng ta đều là người nghèo, ăn còn chả đủ, sao có thể nuôi Huyền thú?

Huống chi Huyền thú còn lợi hại như vậy. . .

Gi cơ? Người hỏi cảm xúc của chúng ta? Không có gì để nói, mấy tên lưu manh này tán tận thiên lương, chết là tốt, mà chết hết mới tốt.

Trong quá trình điều tra, quan sai phát hiện những tên lưu manh này trước khi chết đều có một điểm chung, đó là. . . khi để người dân lương thiện.

Hoặc là, trêu chọc phụ nữ. . .

Chẳng lẽ đầu Huyền thú này biết thay trời hành đạo? Nhưng. . . thù oán cũng quá mức hung ác a?

Trong đó có mấy tên lưu manh, nói khó nghe một chút là chỉ đẩy mấy người tàn tật ngã một cái, không thương không tích, ấy vậy mà cũng chịu một trảo chí tử.

Trong mấy ngày vừa qua, quan sai cơ hồ đều tập trung ở khu vực này phá án, hơn nữa còn đặc biệt đem ra mấy tên lưu manh, để bọn hắn đi bắt nạt người khác, nhằm hấp dẫn Huyền thú hung thú xuất hiện.

Tuy nhiên, đêm ban đêm phát hiện, người đều chết hết. . . mà không có bắt được dù chỉ một chút dấu vết.

Đám quan sai quả là sứt đầu mẻ trán.

Sự việc lúc này càng lúc càng lớn!

...

Trong quá trình quan sai phá án, đều có bách tính vây xem. Nhất là khi khám nghiệm thi thể, người xung quanh vây chặt thành vòng.

Thỉnh thoảng, có một tiểu nha đầu phấn điêu ngọc trác, trong ngực ôm một con mèo nhỏ tinh xảo đáng yêu, rụt rè tới vây xem. . .

Nhưng sau khi mọi người nhìn thấy, đều quát lớn một tiếng: mau về nhà, trẻ con xem mấy cái này làm gì. . .

Mọi người hiển nhiên không chút hoài nghi đối với mèo con trong ngực nữ hài. . .

Mão con còn chưa đầy tháng nhỏ yếu như vậy, ai có thể hoài nghi đến?

Mèo con giương trong mắt nhìn hai cái đuôi nhân loại trước mắt, thoáng qua liền nhắm lại.

Mấy thi thể này hiển nhiên do tiểu gia hỏa tạo nên.

“Chủ nhân đã nói để ta thủ hộ... Vậy ta nhất định phải bảo vệ sao cho cẩn thận. Chủ nhân nói không thể để người dân ở đây bị bắt nạt... Như vậy ai dám bắt nạt họ ta liền cho hắn một vuốt...”

Tiểu gia hỏa đơn giản là suy nghĩ như vậy, còn vấn đề chúng có đáng chết hay không, tội đáng phạt như nào? Tuyệt nhiên không phải vấn đề nằm trong sự quan tâm của nó, hơn nữa nó cũng không thể suy nghĩ phức tạp như vậy.

Nó chỉ đơn thuần là đang thi hành mệnh lệnh của chủ nhân!

Đám khi dễ người ta cần bảo vệ, ta liền vô chết người!

Bản án này, vô luận điều tra như thế nào cũng không thể tra ra kết quả! Một đầu Thôn Thiên Báo đã đạt đến tứ giai, hơn nữa còn là một tiểu gia hỏa thời thời khắc khắc luôn trải qua biến dị, việc xử lý mấy tên lưu manh tuyệt đối dễ như trở bàn tay, hơn nữa tuyệt nhiên không để lại bất kì dấu vết...

...

Trong mấy ngày này, cứ rảnh rỗi là Vân Dương lại đi thăm vấn Sở Thiên Lang, mỗi lần thăm vấn hẳn đều lấy góc độ khác nhau mà hỏi về cùng một vấn đề.

Sau khi hỏi xong, hẳn liền tìm Lý Trường Thu để so sánh...

Sở Thiên Lang vì vậy mà bị dẫn vật tới thiếu chút phát điên. Mỗi lần đều muốn cầu khẩn: cho ta một cái thống khoái đi a... Ta thực sự không chịu nổi...

Trong thời gian này, Vân Dương cũng thu thập rất nhiều tư liệu về đám quan viên, tướng sĩ, kể cả hạ nhân trong phủ thái tử điện hạ, mỗi người đều lập thành một phần hồ sơ.

Những tư liệu này, vẫn không ngừng truyền đến tay hẳn.

Sao đó hẳn sẽ nghiêm túc sàng lọc, từng bước loại bỏ. Ngoại trừ tư liệu trong hoàng cung cũng không truyền được ra ngoài, còn lại tư liệu đã chất đầy một gian mật thất.

Sau khi tra hỏi Sở Thiên Lang tới bảy, tám lần, Vân Dương mới rốt cục cũng cẩn trọng xác định: những gì Sở Thiên Lang nói tới đều là thật!

- Một tên phụ tá của thái tử, nếu ta phân tích không nhầm, nhất định là một trong ba tên kia. Vị tướng quan thần bí kia thì khó xác định. Nhưng kẻ mang danh Trần Bắc tướng quân kia, tất là một trong mấy kẻ này... Còn vị trong cung, tạm thời ngoài tầm với...

- Một tên chính phương đại thần còn lại, cũng không có đầu mối.

- Ngoài ra, nhất định phải cảnh giác với tất cả, người Tứ Quý lâu không phải chỉ có từng ấy! Nhất định còn những người khác mà Sở Thiên Lang cũng không biết được.

- Nếu ta tùy tiện hành động, chẳng may đánh rạn động cơ, e rằng hậu quả khó mà cứu vãn.

Vân Dương không ngừng sàng lọc những tài liệu này, dù có cái đầu phi phàm, nhưng hẳn cũng cảm thấy đầu mình căng lớn ba vòng.

Có điều hẳn không định chờ đợi thêm nữa, cũng không muốn tiếp tục phân tích tài liệu làm gì.

Hắn muốn bắt đầu động thủ.

Bất quá, trong lòng Vân Dương còn một vài chỗ chưa hiểu: con hàng Đông Thiên Lãnh kia, sao mấy ngày nay không tới? Rốt cục có thắng hay không? Dựa theo tính cách của con hàng này mà nói, nếu hẳn thắng, không phải sẽ khoa trương tới độ muốn cả thế giới đều biết sao?

Cứ bình tĩnh như vậy, có chút không bình thường a.

Còn nữa, mấy tên công tử Tứ đại gia tộc các kiểu kia, sau sau khi đối phó Sở Thiên Lang, liền bất động rồi?

Vốn Vân Dương cho rằng, mấy tên kia kiểu gì cũng muốn tới kiểm tra ngọn nguồn thân phận của mình mới đúng, nhưng thủy chung vẫn không có người đến dò hỏi.

Điều này cũng làm cho Vân Dương cảm thấy có chút không thích hợp.

Điều thứ ba mà hẳn không hiểu chính là... Không phải sau khi mấy vị khuê nữ của Kế Linh kia tới bãi phỏng mình một lần rồi coi như xong chứ? Chuyện này cũng không phù hợp với tính nết đám nha đầu kia a?

Bất quá, những chuyện này cũng chỉ khiến Vân Dương bận tâm một chút mà thôi.

Hắn cầm bút, nhìn cào mấy tấm cái tân xung quanh mình một lượt, rốt cục nhẹ nhàng nói:

- Liền bắt đầu... Từ kẻ gọi là Trần Bắc tướng quân này đi!

Đây cũng chính là một kẻ mà hẳn nắm chắc nhất.

- Tứ Quý Lâu quả thực cường đại, nhưng nếu ta chủ tâm đối phó chúng, nhất định có một ngày lòi chúng ra ánh sáng!

Vân Dương trầm nghĩ:

- Bắt được Lý Trường Thu liền lộ ra Sở Thiên Lang, mà Sở Thiên Lang lại đem đến cho ta thông tin của mấy người khác... Cứ như vậy, một ngày nào đó...

- Cái ta có chính là sự kiên nhẫn!

Ánh mắt Vân Dương ánh lên hàn quang lấp lóe.

Qua mấy ngày, thân thể Phương Mặc Phi đã khôi phục hơn phân nửa, tu vi cũng khôi phục sáu phần. Điểm này khiến Vân Dương cảm thấy ít nhiều cũng có một chút lực lượng.

- Lão Phương, theo ta làm chút việc.

Vân Dương an bài.

Phương Mặc Phi hào hứng đi tới.

Ngay sớm hôm sau, hai người cùng nhau rời khỏi Vân phủ, Vân Dương bận một thân tử y, tiêu sai đi hướng Thanh Vân phường.

Thanh Vân phường vẫn náo nhiệt thịnh vượng như vậy.

Tiếng sao trúc vang lên du dương vương vấn bên tai.

Vân Túy Nguyệt biết Vân Dương đến liền đem khách nhân bỏ qua, đưa Vân Dương lên tới lầu cao nhất. Đây chính là đài ngắm những người khác hoàn toàn không được hưởng.

Các vị khách nhân khác nhao nhao bĩu môi.

Đây không phải công tử nhà Vân Hầu sao? Cũng chỉ là một tên tiểu bạch kiếm mà thôi... Vừa đến đã được dùng quy cách cao quý nhất tiếp đãi... Có điều không thể phủ nhận, tên tiểu tử này cũng thật tuần tú, khó trách Túy Nguyệt cô nương cũng phải động tâm... Aiz, ai bảo cha mẹ ta không sinh cho ta một tướng mạo tuần tú a...

- Tiểu đệ, có tin tức mới sao?

Vân Túy Nguyệt nhìn có vẻ tiêu tụy hơn lúc trước không ít.

- Không có.

Trong lòng Vân Dương thầm chua xót.

Hắn nhìn Vân Túy Nguyệt thống khổ, nhiều lúc cũng muốn nói ra chân tướng, để nàng có thể bớt đi sự chờ đợi vô ích.

Nhưng suy nghĩ một lúc, lập tức gạt bỏ suy nghĩ này.

Nếu cứ để cho nàng một hi vọng như thế, nàng mới có một hi vọng để sống tiếp, một khi cho nàng biết sự thực tàn khốc... Vân Dương cũng không cách nào tưởng tượng điều gì có thể xảy ra.

Nữ nhân này tính cách liệt hảo kiên trinh, tính cách này Vân Dương từng lĩnh hội qua. Nếu bởi vì hắn nói ra sự thật mà lại phát sinh chuyện không nên phát sinh...

Có điều, cứ để Vân Túy Nguyệt như vậy, lương tâm Vân Dương cũng chịu dày vò rất lớn!

Nếu không phải bất khả kháng, hắn thật không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm của nữ tử khiến người khác đau lòng này.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chuyện quá khứ, kế hoạch

Vân Túy Nguyệt vô cùng vui mừng khi Vân Dương chủ động đến thăm

Bình thường nàng không dám chủ động liên hệ Vân Dương vì sợ để lộ bí mật, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng về tin tức của người trong lòng: không biết hắn ra sao?

Lúc này, Vân Dương chính là mối liên hệ duy nhất của nàng với người trong lòng, chính vì vậy chỉ cần Vân Dương còn tồn tại thì mối liên hệ giữa nàng với người đó vẫn còn.

- Không có tin tức mới cũng đừng vội.

Vân Túy Nguyệt cười duyên đáng nói:

- Đúng vậy, lời ta nói thực sự không phải, huynh đệ đừng để trong lòng, không có việc gì đến thăm tẩu tử cũng được, ha ha... như vậy tẩu tử cũng đã thỏa mãn.

Trong giọng của Vân Túy Nguyệt không tự chủ được mà thêm chút ý vị nhỉnh nọt.

Nàng sợ chẳng may làm Vân Dương giận, hắn sẽ không tới đây nữa.

- Nguyệt tỷ, người... không cần phải như vậy.

Vân Dương cảm thấy ngộp thở nói:

- Người càng như vậy, trong lòng ta... càng khó...

Vân Túy Nguyệt cười dịu dàng:

- Rảnh rồi nên thường tới thăm ta, như vậy Nguyệt tỷ sẽ rất vui vẻ.

Nàng thấy Vân Dương không gọi mình là tẩu tử, ánh mắt có chút âm ảm xuống, liền theo các xưng hô của Vân Dương mà tự xưng Nguyệt tỷ.

- Nhưng tiểu đệ thực sự không muốn tới.

Vân Dương nói:

- Bởi nếu ta tới, nhất định sẽ đem đến vô tận phiền phức cho Nguyệt tỷ người.

Vân Túy Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp:

- Người biết, ta rất vui lòng nếu bị người làm phiền. Người đem đến càng nhiều chuyện càng tốt. Cứ như vậy, ta mới có cảm giác đag giúp hắn làm chút việc...

Vân Dương cẩn thận hỏi:

- Nguyệt tỷ, có thể cho ta hỏi chút... về quá khứ của người và Ngũ đại nhân...?

Vân Túy Nguyệt cười cười thê lương:

- Quá khứ... thực ra rất đơn giản... hai chúng ta đến từ cùng một nơi. Nơi đó là một trị huấn luyện ma quỷ, rất nhiều cô nhi bị đưa tới đó... khi ta bị bắt, lúc đó ta mới 5 tuổi, còn hắn 6 tuổi.

- Tại đó, nam hài bị huấn luyện thành kẻ ăn trộm, ăn cắp, sát thủ, tội tệ hơn là kẻ nào không có thiên phú sẽ bị đánh gãy tay chân tra tấn không ra hình người, rồi ném ra ngoài đường làm ăn xin...

- Về nữ hài tử, nếu có chút tư sắc sẽ bị huấn luyện thành kỹ nữ, hoặc là đem tặng người khác... một số khác có thiên tư trác tuyệt, sẽ bị huấn luyện thành nữ sát thủ, hoặc là tử sĩ... dung mạo tầm thường đều bị ném ra ngoài ăn xin. Lớn lên nếu có chút tư sắc lại bị kéo đi là kỹ nữ, không có tư sắc sẽ bị chém giết tại chỗ...

- Lại có nơi mất nhân tính như vậy!

Vân Dương chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy căm phẫn:

- Ở đâu?

Vân Túy Nguyệt thống khổ cười cười:

- Khí đó, hấn khá là cường tráng so với hài tử cùng lứa, vì vậy hấn chiếu cố mấy tiểu tử muội chúng ta khắp nơi, hơn nữa hấn cũng có thiên phú, được liệt vào danh sách bồi dưỡng thành sát thủ. Lúc ta chín tuổi, đáng đáp cũng coi như thanh tú, kẻ quản lý nổi tà tâm với ta. Hấn đã giết tên quản lý, rồi kéo theo mấy tử muội chúng ta cùng trốn...

- Từ đó về sau, chúng ta cùng nhau lưu lạc giang hồ... ăn bữa nay, lo bữa mai. Mỗi ngày hấn đều phải ra ngoài liều mạng, giết người, cướp bóc, ăn trộm... để nuôi sống chúng ta, hấn không gì không làm, không khổ gì chưa chịu.

Vân Dương thở dài thăm thẳm.

Đoạn quá khứ này tuy Vân Túy Nguyệt cũng không nói tỉ mỉ, nhưng Vân Dương hoàn toàn có thể tưởng tượng được hoàn cảnh hiểm ác lúc đó. Một bé trai mười tuổi đem theo mấy bé gái tám chín tuổi, giết người, đào vong, mưu sinh, thời gian đó đối với mấy đứa trẻ không biết phải nói gian khổ đường nào. Chắc hẳn thời điểm đó, ngũ ca phải chịu rất nhiều đau khổ...

- Tại năm ta mười một tuổi, chúng ta gặp Hồng Tụ phu nhân.

- Hồng Tụ phu nhân đồng ý chứa chấp chúng ta, nhưng hấn lại từ chối, tự mình ra ngoài xông xáo... năm đó, hấn mới mười hai tuổi.

- Sau đó, mỗi năm hấn đều về thăm chúng ta, mỗi lần về hấn đều mang theo rất nhiều đồ đạc. Về sau, năm ta mười sáu tuổi, Hồng Tụ phu nhân không may bạo bệnh qua đời, chúng ta lại rơi vào hoàn cảnh không chỗ nương tựa. Lúc đó hấn trở về...

- Ba năm sau, khi ta mười chín tuổi, thành lập Thanh Vân phường. Còn hấn mang theo mấy tên huynh đệ, huyết tủy căn cứ tà ác kia.

- Mà rất nhiều người của Thanh Vân phường chính là huynh đệ tử muội đi ra từ nơi đó... hấn vẫn âm thầm chiếu cố chúng ta.

- Sau khi, thứ kia... bắt đầu tuyển người, chúng ta cũng không biết đó là con đường như thế nào, có rất nhiều người đi lên con đường đó, đến khi chúng ta trở về, hấn liền bị mang đi.

- Khi hấn trở lại, hấn rất hưng phấn.

Ánh mắt Vân Túy Nguyệt tỏ rõ vẻ thê lương:

- Ta biết, hấn được chọn.

- Qua một thời gian, ta mới biết chỗ tuyển người là...

Vân Túy Nguyệt nói:

- Người ta yêu nhất, trở thành anh hùng vạn người kính ngưỡng... người không biết, khi đó ta hưng phấn cỡ nào.

Trong lòng Vân Dương thăm rầu rĩ.

Hưng phấn...

Hẳn là lúc đó người còn không ý thức được, Ngũ ca bước lên con đường đó, cố nhiên là trở thành một vị tuyệt thế anh hùng, nhưng đối với tương lai hai người các người... cũng không phải chuyện tốt...

- Vào đêm hôm đó...

Vân Túy Nguyệt cười khổ:

- Ta muốn đem mình giao cho hấn, ta nói với hấn, muốn làm nữ nhân của hấn, muốn là thị thiếp của hấn!

- Kết quả, hấn giận tím mặt!

- Hấn nói, hấn muốn cưới ta, muốn đường đường chính chính cưới ta làm thê tử! Nhưng lúc đó ta biết, khi chúng ta cùng nhau xây dựng Thanh Vân phường, mặc dù bản thân bằng thanh ngọc khiết, nhưng trong mắt người ngoài, chúng ta đều là gái lầu xanh! Nếu hấn là kẻ lang bạt giang hồ thì may còn có thể, nhưng hấn lại... Ta đã mất đi tư cách trở thành thê tử của hấn.

- Nhưng hấn vẫn kiên trì.

- Vì thế chúng ta cãi nhau một trận... rồi tan rã trong không vui.

Vân Dương nhắm mắt lại.

Lấy thân phận Cửu Tôn, muốn đường đường chính chính cưới một nữ nhân...

Quá khó!

Hắn nhớ tới, khi hắn mới vào Cửu Tôn, trở thành một thành viên của Cửu Tôn. Khi đó, đáng về Ngũ ca lúc nào cũng đều vô cùng rầu rĩ, bộ dạng tâm sự nặng nề, không vui. Dù có bất cứ việc gì hắn đều hoàn thành tốt, nhưng nỗi buồn trong lòng hắn, ải này đều có thể cảm nhận được.

Và cũng chỉ, mỗi khi hắn đem theo huynh đệ đi Thanh Vân phùng giải trí, thì hắn mới biểu hiện ra sự vui vẻ, nhưng sau khi trở lại, hắn sẽ lại khôi phục đáng về...

Thanh Vân phùng này...

Chính hắn đã đến rất nhiều lần... mỗi lần đều dịch dung mới tới...

- Thế là chúng ta bắt đầu cái lộn không ngừng...

- Nhưng hắn vẫn kiên định không thay đổi chủ ý. Rốt cục, đến năm ngoái, hắn nói với ta, hắn đã thông suốt, hắn vười ta không có khả năng trở thành vợ chồng công khai...

Vân Túy Nguyệt nói:

- Chờ hắn làm nhiệm vụ này xong, hắn muốn mời huynh đệ chứng kiến, làm một lễ nghi đơn giản, chúng ta coi như thành thân...

- Hôm đó, chúng ta đều rất vui vẻ... bởi vì, cuối cùng ta cũng có thể trở thành nữ nhân của hắn, mộng tưởng nhỏ nhỏ trong lòng ta rốt cục cũng sắp thành sự thật... rốt cục có thể ở cùng hắn... hắn cũng rất cao hứng. Hắn cho rằng, hắn đã nghĩ thông suốt... hôm đó, là mừng ba tháng ba.

Vân Dương cúi đầu thật sâu.

Mùng ba tháng ba.

Rạng sáng mừng bốn tháng ba, chín huynh đệ bọn hắn cùng nhau xuất phát, đem theo 800 huynh đệ, một đường đồng tiến.

Mùng chín tháng ba, đến Thiên Huyền nhai...

- Nhưng lần làm nhiệm vụ này của hắn...

Vân Túy Nguyệt buông bã cười một tiếng, ngẩng nhìn Vân Dương chậm rãi nói:

- Cho tới bây giờ, hắn cũng chưa trở về.

Vân Dương lòng đau như cắt. Một lúc lâu sau mới khẽ nói:

- Nguyệt tỷ, về sau các tỷ muội có việc cần... cứ việc tìm ta, mặc Ngũ đại nhân không còn.. Nhưng hết thảy mọi chuyện, đều có ta!

Vân Túy Nguyệt mỉm cười:

- Nhất định.

Mặc dù nàng nói thì nói như vậy, nhưng Vân Dương hiểu được, chỉ sợ... dù nàng có gặp bất kì khó khăn, cũng tuyệt không tìm mình nhờ giúp đỡ.

Cũng như trước kia, Thanh Vân phùng có bất cứ chuyện gì, nàng cũng chưa từng yêu cầu Ngũ ca hỗ trợ.

Nàng biết, thân phận bọn hắn không thể lộ ra ngoài.

Vân Túy Nguyệt nhẹ nhàng hít sâu một hơi, không chút dấu vết lau đi vệt nước mắt chẳng biết xuất hiện trên mặt từ khi nào, nàng giọng nói:

- Mấy chuyện này, vừa nhắc đến liền... còn chưa hỏi, không biết tiểu đệ tới đây có chuyện gì cần Nguyệt tỷ hỗ trợ a.

- Chuyện là như vậy...

Vân Dương trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có một vị tướng lĩnh quân đội, người này tự xưng Trần Bắc tướng quân. Thân hình khôi ngô, mặc dù hắn làm việc đều che mặt, nhưng từng lộ ra dưới khăn che là một góc râu quai nón...

- Hơn nữa có chút xám trắng.

- Hình thể tráng kiện, cao chừng thước tám, nặng tầm 200 cân (một thước bằng 1m; 2 cân TQ bằng 1 kg)

- Quan chức của hắn phải trên Thiên tướng, tối thiểu cũng phải là Đô thống chế cấp một, thậm chí cao hơn, từ trong lời nói cử chỉ, có thể thấy một loại khí thế nắm đại quyền trong tay.

Vân Dương nói:

- Những tướng lĩnh phù hợp với đặc điểm này có chừng mấy chục người.
- Mà hiện tại ta muốn tìm ra hấn từ trong mấy chục người này.

Vân Dương nói khẽ:

- Trong những người này, có bảy tám người thường xuyên tới Thanh Vân phường.
- Cho nên, cần Nguyệt tỷ giúp chuyện này.

Vân Túy Nguyệt nghiêm túc lắng nghe, nói:

- Người này...

Vân Dương trầm giọng nói:

- Chín vị lão đại xảy ra chuyện, chính là do quân chính hai phương, hoàng gia quý tộc, thế gia sĩ tử, cùng với nhân sĩ giang hồ... Lực lượng cơ hồ ngang ngửa với một phần ba siêu cấp thế gia liên thủ mà làm

- Bây giờ, chúng ta muốn tìm ra những người này.

- Chúng ta không cầu vinh hoa phú quý, cũng không cầu công danh lợi lộc, càng không cầu lưu danh Vạn Cổ, nhưng công đạo cho các huynh đệ, nhất định phải đòi lại!

- Nếu chẳng chết trong tay tướng lĩnh địch quốc, chúng ta đều có thể buông tha. Bởi vì hai bên vốn là địch, bọn hấn có làm thế nào cũng là công minh, đều là đúng. Nhưng, với những tên nội gian trong nước, những tên giang hồ nổi giáo cho giặc, chúng ta... Một kẻ cũng không bỏ qua!

Ánh mắt Vân Dương ánh lên vẻ thanh lãnh, cương quyết.

- Các người định thanh lý ra sao?

Vân Túy Nguyệt hỏi.

- Tru di Cửu tộc!

Vân Dương gần từng chữ nói:

- Tất cả những kẻ dính tới chuyện này, không bỏ qua bất cứ kẻ nào! Lần này, vì đòi lại công đạo, vì báo thù... Chúng ta nguyện làm tất cả mọi chuyện. Dù tương lai bị đẩy xuống địa ngục... Chuyện này, cũng không thể không làm!

- Tốt!

- Các người đã có quyết tâm như vậy, ta đã rất mừng!

Hai mắt Vân Túy Nguyệt tỏa sáng, tán thưởng nói một tiếng:

- Ta nhất định toàn lực hỗ trợ! Bất cứ chuyện gì, đều được!

Phóng tác: xonevictory

Cầu Kim phiếu~~~

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tìm được

Thanh Vân phường vẫn náo nhiệt như vậy, tiếng nhạc du dương không ngừng vang vọng, người qua người lại đông như mắc cửi. Không ít người sau khi

biết phòng đã hết, các cô nương đều bận rộn thì xếp hàng dưới đại sảnh để chờ đến lượt.

Đối với những người này, Thanh Vân phường cũng không bỏ mặc hoài không, tiểu nhị từ trong bếp mang lên trà thơm bánh ngọt hầu hạ.

Thanh Vân phường có Thập nhị Kim hoa, hôm nay đóa Kim hoa tọa trấn đại sảnh là Thanh Sơn Tuyết.

Nàng vận một bộ áo trắng, ngồi sau tấm rèm lụa, hình ảnh mơ hồ, tiếng đàn du dương, cứ như vậy mà làm cho lòng người say đắm.

Người ngồi trong sảnh, dù là đại hán giang hồ thô kệch, hay thư sinh, sĩ tử, đều diện lên bộ mặt hào hoa phong nhã, ôn nhu hữu lễ.

Một số người gương mặt dữ tợn cũng tỏ vẻ ôn hòa...

Phía mé, có mấy người ngồi thẳng tắp, mặc dù mặc y phục thường ngày, nhưng rất dễ có thể nhìn thấy khí thế quân nhân lộ rõ.

Dù là quân nhân, nhưng giờ khắc này cũng híp mắt nghe đàn, một bộ như đang trầm mê trong tiếng nhạc.

Hôm nay cùng những ngày trước có chút khác biệt.

Sau tấm lụa mỏng, có thêm một cái bóng trắng nhỏ như nắm tay, nhảy tới nhảy lui, vô cùng hoạt bát.

Một khắc sau...

Tiếng đàn đột nhiên loạn nhịp.

- A...!

Phía sau màn tơ truyền tới một tiếng kinh hô.

Ngay sau đó, một đạo bóng trắng nho nhỏ nhảy ra từ phía sau tấm màn mỏng, rõ là một đầu mèo trắng nhỏ. Lớn chừng quả đu đủ, thân khoác lên mình bộ lông xù, con mắt xanh thẳm, vô cùng đáng yêu.

Vừa nhảy ra, nó ngồi xồm trên mặt đất, sau đó lập tức chui vào dưới một cái gầm bàn.

- Đại Bạch!

Thanh âm kinh hoàng của Thanh Sơn Tuyết truyền đến từ sau tấm màn.

- Đại Bạch của ta chạy ra ngoài...

Hóa ra là sủng vật của Thanh Sơn Tuyết?

Ngay sau đó, liền thấy Thanh Sơn Tuyết trực tiếp bước ra từ phía sau màn che, con mắt lộ rõ vẻ lo lắng quét một vòng, trên gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn, là một mảnh sốt ruột.

Thanh Sơn Tuyết cứ đứng như vậy, người trong đại sảnh cũng đổ dồn ánh mắt về phía nàng.

Điềm đạm đáng yêu, thân hình yếu đuối, gương mặt quốc sắc thiên hương, vừa nhìn đã khiến người khác dấy lên cảm giác muốn bảo vệ.

- Mọi người có thể hay không giúp ta một chút, tìm Đại Bạch trở lại a... Đừng làm nó bị thương nha...

Thanh âm của Thanh Sơn Tuyết nhu nhu, con mắt ngưng nhìn vào giữa sân, trong mắt ánh lên vẻ chờ mong.

- Cô nương yên tâm, ta sẽ giúp cô bắt trở lại.

Lập tức phía dưới như phát nổ.

Một con mèo mà thôi.

Chẳng nhẽ từng này người còn không bắt được a.

Một thị nữ từ trong đại sảnh đi qua, thân thể khom xuống dưới đáy bàn tìm tung tích mèo con, trong miệng không ngừng kêu gọi

- Đại Bạch... Đại Bạch... Mau ra đây...

Đột nhiên, một bóng trắng lóe lên, một con mèo nhỏ chạy vọt ra từ dưới một cái bàn, bên cạnh lập tức có người đưa tay ra bắt, nhưng mèo con linh hoạt liền tránh được.

Lập tức...

Xoẹt một tiếng...

Con mèo nhỏ kia bắt ngờ vọt tới, bấu vào hông thị nữ vẫn đang cúi người kia...

Ngay sau đó...

Xoẹt... một mảnh vải tùy theo móng vuốt của mèo nhỏ mà rơi xuống, lộ ra da thịt phấn nộn, tất cả mọi người trong đại sảnh liền trở mắt lên nhìn.

- A...

Giương mặt thị nữ kia lập tức trở nên đỏ bừng, một tay nhanh chóng đưa ra che phía sau, thẹn thùng vô hạn:

- Đại Bạch, người thật xấu...

Vội vàng dùng vạt váy che phía sau lại, đỏ mặt chạy vào trong...

Trong sảnh lập tức rộ lên một mảnh tiếng cười.

- Đại Bạch tốt!

Có người lớn tiếng khen hay, càng có người huýt sáo không ngừng.

Con mèo nhỏ kia linh hoạt xuyên qua trong đám người, lại chạy qua một thị nữ, lại nhảy lên đưa móng vuốt ra trao một trao...

Xoẹt một tiếng!

Phần vải che hông lại bị xé hỏng.

Lập tức vô số âm thanh ủng hộ, khen hay, tiếng huýt sáo vang lên thành một đoàn. Những quân tử lão luyện thành thực, cũng tỏa sáng hai con mắt, có điều trong miệng vẫn nói:

- Thật chẳng còn ra cái thể thống gì nữa...

Ánh mắt trung thực nhìn trộm theo phần xuân quang lộ trong gió...

Thị nữ này liền che mặt chạy...

Phía sau lại vang lên một mảnh tiếng huýt sáo...

Mấy thị nữ đều đang bắt mèo, nhưng tất cả khách quan đều không còn tích cực nữa. Bởi vì họ nhìn ra, tựa hồ con mèo này chuyên môn... thích trao vạt váy phụ nữ?

Quả là một con mèo lưu manh điển hình a!

Bắt quá... ta thích oa ha ha ha... chờ nó cào nát thêm mấy cái, hắc hắc hắc...

Mọi người đều ngầm hiểu với nhau, bắt đầu đuổi mèo, chuyên môn đuổi hướng mấy thị nữ.

Con mèo nhỏ dị thường linh hoạt, trên nhảy dưới tránh, xào trá tàn nhẫn, mấy thị nữ không ngừng kêu to duyên dáng, căn bản không thể bắt được nó.

Đột nhiên...

Xoẹt một tiếng, một tên mập mạp cũng bị mèo nhỏ cào rách quần, một cái hông lớn tròn trịa lộ ra ngoài, các nam nhân giữa sân thấy vậy đều cười lóe:

- Ha ha ha, thật trắng a... Lý viên ngoại... ha ha ha ha...

Vị gọi là Lý viên ngoại này cũng nở nụ cười, dù sao nam nhân sao với nữ nhân cũng mở hơn một chút, lão cười mắng:

- Tiểu sắc miêu đáng giận này!

Đưa áo choàng che lại phần hông bạo lộ, lui hai bước ngồi xuống ghế. Vậy mà cũng không rời đi.

Xoẹt xoẹt..

Liên tiếp không ngừng có người bị mèo con cào nát...

Giữa sân đã loạn càng thêm loạn. Mọi người cười nói không ngừng, tiếng huýt sáo vang lên chói tai. Nào còn bộ dạng một Thanh Vân phường tao nhã

thanh tịnh lịch sự.

Thanh Sơn Tuyết ở trên bục, tựa hồ cũng ngây dại.

Vân Túy Nguyệt từ lâu hai xuất hiện, cả giận nói:

- Chuyện gì xảy ra? Còn không mau bắt lấy con mèo con này?! Tuyết nhi, sớm nói người không cần mang mèo theo người lại không nghe, nhìn xem đại sảnh hiện tại đã thành cái dạng gì rồi, còn ra thể thống gì!

Thanh Sơn Tuyết đã chẳng trực khóc:

- Nguyệt tỷ... xin lỗi, ta cũng không nghĩ đến...

Ngay sau tiếng thúc dục của Vân Túy Nguyệt, động tác của mọi người cũng nhanh hơn. Nhưng độ linh hoạt của mèo nhỏ làm người ta không thể tin được, vốn dĩ đã dồn nó tới chân tường, nào ngờ nó xoay người nhảy vọt một cái, nhoáng cái đã thấy nó lao ra khỏi vòng vây.

Lại có mấy nam nhân, cùng hai người thị nữ gặp tai vạ...

Tiếng cười mắng ngày càng nhiều.

Nhưng cũng không có ai tức giận, hiển nhiên tất cả mọi người đem chuyện ngoài ý muốn này xem như một hồi vui chơi...

Sau một khắc...

Mấy tên gia hỏa tựa hồ là sĩ quan kia đồng thời đứng lên, hai trong số đó thân hình khôi ngô cao lớn, mặc kiếm cầu nhêm...

Mèo nhỏ nhảy tới nhảy lui nhanh như thiểm điện, đột nhiên... xoẹt xoẹt hai tiếng đem quần vải của hai tên kia xé xuống một lỗ lớn...

Tiếng cười lớn, thanh âm hờn dỗi vang lên không dứt.

Xoẹt xoẹt...

Mấy người khác cũng không có may mắn tránh khỏi.

Trong đại sảnh, vô số người mang theo nửa cái mông trắng chạy tới chạy lui, đương nhiên đa số là nam nhân, chỉ lộ một chút như vậy, bọn họ cũng không quan tâm.

Thậm chí là có lộ hết, mấy lão cũng không thèm quan tâm!

Xoẹt!

Một tên râu quai nón đại hán cuối cùng vừa mới đứng lên, áo choàng phía sau mông cũng bị xé một cái hố.

- Thảo!

Người này theo bản năng mắng một tiếng, lật tức khiến người khác vô cùng bất mãn. Con mèo này tốt nhường nào, hiểu lòng nam nhân nhường nào a... vậy mà người còn mắng nó!

Quả thực không biết tốt xấu a!

Ở một hướng khác, ánh mắt của Vân Dương và Vân Túy Nguyệt đồng thời sáng lên.

Ngay trên mông trái đại hán này, có một vết sẹo hình trăng khuyết.

Tìm được rồi!

Ánh mắt Vân Dương phát lạnh.

- Người này là ai?

Vân Dương nhẹ giọng hỏi.

- Triệu Bình Long!

Thanh âm Vân Túy Nguyệt so với Vân Dương càng thêm rét lạnh:

- Quanh năm tác chiến tại Chính Tây, chức vị cao nhất từng đạt đã đến phó soái đại quân Chính Tây. Được xưng Triệu Tây Bắc!

- Triệu Bình Long, Triệu Tây Bắc!

Tư liệu người này lần lượt xuất hiện trong đầu Vân Dương, hấn nở nụ cười nhàn nhạt:

- Không trách lạ mặt như vậy, hóa ra là tướng lĩnh Tây Bắc...

- Người này dùng mãnh thiện chiến, tu vi cũng đạt mức tứ phẩm. Hơn nữa tâm cơ xảo trá, tại phương tây cũng coi như chiến công vang dội, lưng lẩy một phurong. Hơn nữa, kiêu binh hấn tướng dưới trướng vô kể, tính cách hấn rất cẩn thận, tử sĩ bên người vô số. Thân binh của hấn càng được xưng là 36 Lang kỵ Tây Bắc, uy danh hiển hách.

Vân Dương nhớ tới phần ghi chép về Triệu Tây Bắc trên án tông quân đội.

- Người này tuy chiến công hiển hách, uy danh vang dội, bất quá tính cách rất háo sắc, nghe nói trong nhà có tới ba mấy vị tiểu thiếp. Không dùng ở đó, quanh năm suốt tháng tầm hoa vấn liễu ở bên ngoài, hấn từng nhiều lần yêu cầu chuộc thân giúp Tuyết nhi, nhưng Tuyết nhi không đồng ý, ta cũng không đáp ứng.

Vân Túy Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Ta luôn cảm thấy, người này có chút âm... Hơn nữa, tính cách có mới nói cũ, vì vậy không tán thành để Tuyết nhi đi theo hấn.

Vân Dương gật gật đầu:

- Nguyệt tỷ, ta đã tìm được đáp án. Ba ngày qua đã quấy rầy tỷ nhiều.

Tính cách háo sắc, râu quai nón xám trắng, hình thể cường tráng, háo sắc như mệnh, sau một lại có vết sẹo hình trăng khuyết.

Chính là hấn!

Không sai.

Hết thấy điều kiện, hấn đều đáp ứng.

Vân Túy Nguyệt nói:

- Sao có thể nói vậy. Ta thực mong nếu có cơ hội, tự tay giết sạch đám cầm thú như vậy!

Vân Dương nặng nề nói:

- Nguyệt tỷ, có cơ hội, nhất định có cơ hội!

Lúc này, chợt có người đến bẩm báo:

- Nguyệt tỷ, Triệu tướng quân muốn gặp mặt Nguyệt tỷ cùng trao đổi một chút chuyện.

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt lạnh xuống:

- Không thấy chỗ ta đang có khách sao?

Thị nữ thưa dạ lui ra.

Chỉ chốc sau, ngoài cửa liền truyền đến âm thanh lo lắng ngăn cản:

- Tướng quân... Tướng quân ngài không thể đi vào...

Lập tức một thanh âm thô hào truyền đến:

- Nguyệt cô nương có khách quý đến mức nào? Chẳng nhẽ không nể mặt Triệu mỗ chăng?

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Một tên đại hấn vạm vỡ đứng trước cửa ra vào, hai mắt hấn như điện, quét mắt vào trong phòng.

Vị này chính là Triệu tướng quân, Triệu Bình Long, Triệu Tây Bắc!

Mắt hấn vừa thấy Vân Túy Nguyệt liền lóe sáng một cái, lộ ra một tia tham lam, nhưng khi vừa thấy Vân Dương, đôi mắt liền híp lại, hàn quang lóe lên!

Vân Dương nhú nhú mày.

Hắn vốn định chờ đến đêm mới thu thập vị Triệu tướng quân này, không nghĩ tới, gia hỏa này còn nóng vội hơn mình, tự dẫn thân đến cửa.

- Vị này là ai? Sao lạ mặt vậy a.

Triệu Bình Long âm trầm nói, nghênh ngang bước tới giữa gian phòng, cũng không chào hỏi xin phép, kéo ghế liền ngồi.

Khuôn mặt Vân Túy Nguyệt tức giận đến trắng bệch:

- Triệu tướng quân, tại sao vô lễ như thế?

Triệu Bình Long cười ha ha một tiếng:

- Nguyệt cô nương nói vậy thật kì quặc, Triệu mỗ thật vất vả mới trở về một lần, nhưng đợi liên tục bốn ngày trời cũng không được gặp mặt Nguyệt cô nương thương lượng chút chuyện, há có thể không nóng vội.

Triệu Bình Long thâm nhiên nói:

- Bản tướng quanh năm huyết chiến ngoài biên ải, trong doanh lại toàn mấy kẻ thô hào, vì vậy tính Triệu mỗ có chút nóng nảy vội vàng, chắc hẳn Nguyệt cô nương cũng có thể tha thứ.

Trong lời nói, lộ rõ ý uy hiếp.

“Lão tử giết người vô kể, thủ hạ hùng binh vô số, ai nấy đều là kẻ thô hào. Chẳng may bọn hán có làm chuyện gì đó... Ta cũng không chịu trách nhiệm!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thủ đoạn cực đoan, Giết đến tận cửa

Khuôn mặt Vân Túy Nguyệt trắng bệch vì tức giận, Vân Dương quay đầu, bình tĩnh nói:

- Theo lý của Triệu tướng quân, là Triệu tướng quân ngài tới nơi nào, là người nơi đó nhất định phải tránh thật xa sao?

Con mắt Triệu Bình Long hẹp lại, tỏ rõ vẻ nguy hiểm:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Lại dám nói như vậy với bản tướng?

Vân Dương bình thản đáp lời:

- Chẳng nhẽ không có thân phận, là không thể nói chuyện với Triệu tướng quân a?

Một trong bốn người bên cạnh Triệu Bình Long vọt lên, lớn tiếng quát:

- Lớn mật!

Hiển nhiên tên này là thân binh của Triệu Bình Long, hán phát tay một chương, đánh hướng mặt của Vân Dương.

Vân Dương đứng thẳng bất động, lãnh đạm nói:

- Xử hán!

Một bóng người lóe lên.

Phương Mặc Phi vận một thân thanh bào, xuất hiện bên Vân Dương một cách quỷ mị, lão khẽ vươn tay.

Răng rắc...!

Ngay lập tức, cổ tay tên thân binh kia đã bị Phương Mặc Phi đánh gãy. Tiếp đó lại bị lão đập bay ra ngoài, tên thân binh vừa bị đập bay, vừa hét lên như tiếng chọc tiết lợn.

Một đường bay lượn, tiếng răng rắc vang lên không ngừng.

Hai bắt tay, hay cái đùi, đều lần lượt nổi gót ra đi.

- Lớn mặt!

Phuong Mặc Phi lạnh lùng quát:

- Dám vô lễ với công tử nhà ta, Triệu Bình Long, ngươi đã không quản tốt thủ hạ của ngươi, vậy để lão phu thay ngươi dạy dỗ.

Người trong nghề vừa ra tay liền thấy kết quả.

Động tác của Phuong Mặc Phi mau lẹ dứt khoát, vừa phát tay một cái đã phé đi một tên thân vệ của Triệu Bình Long.

Tâm gan Triệu Bình Long thầm rung động, hẳn biết lần này gặp phải cao thủ, tuy nhiên lại không chút run sợ, Triệu Bình Long âm trầm nói:

- Tiểu tử, khó trách ngươi lớn lối như thế, hóa ra bên cạnh có cao thủ hộ vệ... bắt quá, mặc kệ bên cạnh ngươi có bao nhiêu hộ vệ, thân thủ như thế nào, động phải ta, là ngươi gặp rắc rối lớn rồi!

Sắc mặt Vân Dương bất động:

- Triệu Bình Long, mặc kệ ngươi có thân thủ thế nào, bên cạnh có bao nhiêu hộ vệ, mà cho dù ngươi làm tướng quân thì lại như thế nào... lần này ngươi, gây phải rắc rối lớn rồi!

Triệu Bình Long hung hăng gật đầu:

- Hào tiểu tử, có dũng khí mau xưng tên ra.

Vân Dương thản nhiên nói:

- Tên của ta, ngươi còn chưa xứng để biết. Triệu Bình Long, ngươi tự rút ra ngoài hay để ta ném ngươi ra ngoài?

Triệu Bình Long cười gằn nói:

- Bản tướng quân ở đây, tiểu tử ngươi nếu thực sự có gan, cứ thử một chút, bản tướng ngược lại muốn xem ngươi làm thế nào để ném ta ra ngoài!

Vân Dương gật gật đầu, lạnh lùng nói:

- Nếu Triệu tướng quân đã có nhã hứng, như vậy... ta đành đáp ứng yêu cầu của ngươi vậy! Ném hẳn ra ngoài!

- Vâng, công tử!

Phuong Mặc Phi đáp ứng một tiếng, thân thể thon gầy đột nhiên bắn ra như thiểm điện.

Triệu Bình Long cùng ba tên thân vệ còn lại đồng thời tiến lên phía trước xuất thủ chặn đường.

Phuong Mặc Phi cười lạnh một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái.

Phanh, phanh, phanh.

Ba cước đá ra ngoài, ba tên hộ vệ lập tức biến thành ba quả bóng da, bị đá lặn ra ngoài.

Triệu Bình Long giật nảy cả mình, định ra tay, nhưng Phuong Mặc Phi đã đến trước mặt, khẽ vươn tay chụp vào cổ Triệu Bình Long, Triệu Bình Long hét lớn một tiếng, một chương toàn lực đánh vào trong không khí.

Hắn thân là tướng lĩnh trong quân, vốn có một thân tài nghệ không tầm thường, nhưng trước mặt Phuong Mặc Phi lại chẳng khác một đứa trẻ đang chơi đùa, không chút uy hiếp.

Cánh tay Phuong Mặc Phi chậm rãi đưa tới.

Triệu Bình Long phách một chương vào cánh tay Phuong Mặc Phi.

Bịch, răng rắc...

Bàn tay Triệu Bình Long bị phản lực chấn tả tơi, mà tay Phuong Mặc Phi vẫn một đường tiến thẳng, năm ngón tay kẹp vào cổ Triệu Bình Long!

Sau đó...

- Nói nguoi lẫn, như vậy không thể để nguoi đi!

Phuong Mặc Phi cười lạnh một tiếng, thân thể Triệu Bình Long tựa như ba tên hộ vệ trước, đồng dạng bị đá lăn ra ngoài.

Ngay sau đó, Phuong Mặc Phi đuổi chân ra, đá lăn nốt tên hộ vệ bị đánh gãy tay gãy chân lúc trước:

- Đem theo nguoi của nguoi cút cho ta! Để ta gặp lại một lần, ta đánh một lần!

Bên ngoài vốn náo nhiệt đột nhiên lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều có thể thấy được, Tây Bắc tướng quân Triệu Bình Long uy danh hiển hách cùng với hộ vệ của hắn bị người ta một cước đá ra ngoài.

Hơn nữa, tựa như trái bóng bị người đá lăn ra ngoài, mặt mũi bầm dập, không đứng dậy nổi.

Ngay sau đó, một thân ảnh áo xanh xuất hiện trên lầu hai, biểu cảm sương lạnh, thanh âm lãnh đạm truyền khắp toàn bộ Thanh Vân phường:

- Ngày trước, Lăng Tiêu Túy đại ca có nói, ai dám mạo phạm Thanh Vân phường, nhất định phải nhận Lăng đại ca một kiếm! Bất quá, hôm nay có lão phu ở đây, vậy liền không cần nhọc Lăng đại ca xuất thủ, chuyện này cứ để lão phu làm.

- Ngày sau, nếu kẻ nào có cam đảm làm loạn Thanh Vân phường, giết không tha!

Thanh âm sâm nhiên, quanh quẩn bốn phía.

Câu nói này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều đột nhiên ý thức được.

Thanh Vân phường này... là được Lăng Tiêu Túy bảo hộ a...

Người kia, ai chọc nổi?

Xem ra lần này, Triệu tướng quân phải ngậm bồ hòn a.

Đã thật lâu không có ai nháo sự ở Thanh Vân phường, cơ hồ mọi người đều quên chuyện này...

- Tiểu đệ, nguoi quá vọng động rồi.

Vân Túy Nguyệt lo lắng nhìn Vân Dương:

- Không có việc gì, thứ nhất ta cũng không lộ diện, Triệu Bình Long này cũng không biết ta. Thứ hai, hộ vệ này của ta. Triệu Bình Long càng không nhận ra, thứ ba, chỗ này của Nguyệt tỷ đã bình yên quá lâu, nhiều người đã quên một số chuyện, cần nhắc nhở một chút. Thứ tư, tối nay Triệu Bình Long nhất định phải chết, hắn biết một chút chuyện cũng không quan trọng!

Ánh mắt Vân Dương sắc bén bức nhân:

- Nếu trước khi hắn chết, còn muốn làm một con gà té để đám khi nhìn, ta cũng vui lòng tác thành hắn!

Ánh mắt Vân Túy Nguyệt ôn nhu như nước:

- Đám gia hỏa các nguoi, mãi mãi vô pháp vô thiên như thế.

Vân Dương cười cười nói:

- Nhưng gì Nguyệt tỷ nhìn thấy, cũng chỉ là khởi đầu, ta nhất định... phải càng thêm tàn nhẫn, càng thêm vô pháp vô thiên mới được! Đêm nay, Nguyệt tỷ sẽ thấy được.

Vân Túy Nguyệt cười duyên một tiếng.

- Ta cũng phải đi.

Ánh mắt Vân Dương lấp lóe hàn quang, nhìn Triệu Bình Long hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài.

- Cái kia... cái kia Đại Bạch...

Vân Túy Nguyệt có chút khó mở miệng:

- Cái này... Tuyệt nhi rất thích... nàng nhờ ta hỏi nguoi một chút...

- Chuyện đó... thực sự không được.

Vân Dương cười khỏ một tiếng, sớm biết vật nhỏ này nhìn sạch sẽ, xinh đẹp, nhu thuận đáng yêu, dù là ngồi, đi đứng, giờ móng khê vuốt, đều có thể khiến người khác không kim lòng ve vuốt, nhất định khiến nữ hài tử ưa thích, nhưng cũng không nghĩ tới lại đến mức độ này.

Chỉ ở đây có ba ngày, vậy mà có thể vị Kim hoa nổi tiếng giữ lễ Thanh Sơn Tuyết mở miệng đòi hỏi.

Nhưng chuyện này, thực sự không thể đồng ý...

Chuyện này thực khiến Vân Dương có chút xấu hổ.

Vân Túy Nguyệt cũng có chút thất lạc, cười nói:

- Quên đi.

- Ân, rảnh rồi ta sẽ cho tiểu tử này đến chơi nhiều một chút...

Vân Dương gãi gãi đầu:

- Không phải ta không bỏ được, mà tiểu gia hỏa này... là một Huyền thú phẩm giai rất cao, hiện tại mới là ấu thú ta chỉ giúp nó nguy trang một chút... , chờ đến khi nó thực sự trưởng thành, chỉ sợ... lớn bằng năm sáu người cộng lại...

- A?

Hai mắt Vân Túy Nguyệt mở to, hai tay trắng nõn đưa lên che miệng.

Tiểu chút chút đáng yêu như vậy, trưởng thành lại lớn bằng năm sáu người?

- Thịnh thoảng tới chơi cũng đủ rồi.

Vân Túy Nguyệt cười nói:

- Như vậy càng thích hợp hơn.

Nàng lập tức nói lời xin lỗi:

- Việc này, là Tuyết nhi có chút can rờ, huynh đệ ngơoi tha thứ cho nàng.

Vân Dương có chút xấu hổ:

- Là Vân mỗ hẹp hòi, nếu có cơ hội thích hợp, ta sẽ giúp Nguyệt tỷ cùng các tỷ muội tìm Huyền thú hộ thân. Đảm bảo vừa đáng yêu lại mạnh mẽ, ít nhất trông khá hơn tiểu tử này nhiều.

Vân Túy Nguyệt cười duyên dáng một tiếng, nàng cũng không coi là Vân Dương nói thật. Huyền thú như vậy, con nào không phải tuyệt thể trân phẩm? Sao có thể nói tìm là tìm? Lại còn mỗi người một cái?

...

Triệu Bình Long một đường ôm tức giận về phủ, khi tới nơi càng thêm tức giận, giận thúng đá niêu. Lão hoành hành một thế, chưa từng chịu thua thiệt lớn như vậy, càng chưa từng mất mặt như vậy!

Thế mà lần này, Thanh Vân phường đem uy phong của hấn quét rác.

Triệu Bình Long luôn ngang ngược bá đạo, sao có thể chịu đựng cảnh như vậy!

- Đuổi theo tiểu tử kia!

- Xem đến cùng là nhà nào!

- Dám lấy tên tuổi Lăng Tiêu Túy tới dọa hấn! Ranh con, chán sống rồi!

- Thanh Vân phường lão tử không dám động, chẳng nhẽ một tên ranh con như vậy lão tử cũng không thu thập nổi!

Màn đêm buông xuống mặt đất.

Triệu Bình Long ở trong phủ càng lúc càng phiền não.

- Tra được tiểu tử kia là ai chưa?

- Còn không được? Không biết tung tích?

- Đồ hỗn trướng!

Triệu Bình Long nổi trận lôi đình:

- Rốt cục các người con mẹ nó làm việc thế nào! Bao lâu nay là sống uống trên thân chó hay sao? Theo dõi một tên thiếu gia ăn chơi mà cũng để mất đầu!

- Một lũ súc vật đóp cút!

Lửa giận của Triệu Bình Long bốc cao vạn trượng.

Toàn bộ đại viện Triệu gia hoàn toàn rơi vào trong yên tĩnh.

Một lão già đứng sau lưng Triệu Bình Long nhàn nhàn nhướn mí mắt:

- Triệu tướng quân không cần tức giận, sớm muộn chúng ta cũng có thể tìm được người này.

Triệu Bình Long dường như muốn nói gì đó, nhưng lại ngập ngừng không nói, lão cau mày khó chịu một hồi, đặt móng xuống nói tiếp:

- Nói đúng lắm.

Lấy quyền hành của hắn, mà cũng không dám nổi giận với lão già này, thậm chí trong giọng mang theo vị a dua:

- Bất quá, đáng tiếc là Cát lão lại không ở đó, nếu không nhất định khiến tiểu tử kia đẹp mặt tại chỗ.

Lão già này hơi híp mắt lại:

- Xưa nay lão phu không đi mấy chốn yên hoa liễu hạng.

Triệu Bình Long chẹn họng một chút:

- Cát lão giữ thân trong sạch, tất nhiên là...

Đang nói đến đó, đột nhiên một tiếng ầm ầm vang bạo hừng!

Thanh âm của một người nào đó quát to:

- Triệu Bình Long, ra đây nhận lấy cái chết!

Đại môn nháy mắt bị cự lực đánh nát!

Vị lão già được gọi “Cát lão” vừa nghe thấy thanh âm, trong nháy mắt đã bay ra ngoài hành lang, tư thái uyển mỹ, tốc độ như thiểm điện.

Lúc này cửa chính đã vùng đầy sóng máu.

Một người áo xanh, đeo khăn che mặt, trong tay cầm một thanh kiếm, thế như Giao Long xuất Hải, một đường giết chóc mà đến. Mà bên cạnh hắn còn có một người áo đen che mặt cầm đao xông vào, tựa như phiên giang đao hải giết tiến đến.

Tại Thiên Đường thành, kinh đô của Ngọc Đường đế quốc, dưới chân thiên tử mà có người dám hung hăng càn quấy như thế!

Hành vi như vậy khiến người khác sợ ngây người.

Chuyện này quả thực quá điên cuồng!

Hai người sóng vai giết tới, trong phủ của Triệu Bình Long đã thành một mảnh kêu thảm, máu nhỏ trên cửa lớn thành dòng, chảy xuôi vào trong đình viện.

Vị “Cát lão” kia lẳng không tựa như chim lớn bay tới, ở giữa không trung quát to:

- Tặc tử phương nào, dám đến tướng quân phủ giương oai!

Thanh ảnh áo xanh kia cười lạnh một tiếng:

- Phủ tướng quân? Phủ tướng quân tính là cái rắm gì?

Đột nhiên, thanh ảnh hắn tựa như hỏa tiễn, lung lay bay lên, kiếm trong tay chém ra một đạo trường long kiếm khí, quát lớn:

- Vốn biết nơi này có thứ rắm chó như ngươi, cút xuống cho ta!

Coong một tiếng.

Thân thể vị “Cát lão” kia chấn động trên không trung, tựa như điều đứt dây bay ngược về phía sau mà rơi xuống.

Khi thể hấn hùng hồn mà tới, vốn sức thể đã lâu chờ lắng không nhất kích. Vậy mà bị thân ảnh áo xanh kia một kiếm đánh tan.

- Thất phẩm cao thủ?!

Trong miệng vị “Cát lão” kia bỗng phun ra một ngụm máu, con mắt lão không thể tin nổi nhìn thân ảnh áo xanh giết vào đại sảnh:

- Ngươi là ai?

Thân ảnh áo xanh đem trường kiếm bãi xuống, hì vệ Triệu phủ hai bên ngã xuống như ngã dạ, sóng máu quay cuồng vọt tới đình viện, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Thân sắc “Cát lão” hảm về tuyệt vọng, một kích vừa rồi khiến hấn nhận thấy: mình tuyệt đối không phải đối thủ của người này.

Lão liên tiếp lui về phía sau:

- Tướng quân, mau chạy!

Lời còn chưa dứt, đã bị thân ảnh áo xanh kia một kiếm bổ từ đình đầu xuống tới dưới hông, cơ hồ đứt làm đôi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Mạc đạo giang hồ Viễn, thủy ngôn hồng trần điêu

Một kiếm tựa lời đình phích lịch kia khiến Triệu Bình Long hoàn toàn ngốc trệ!

Huyết dịch còn ẩm tuôn ra từ trong mai mảnh thi thể, Triệu Bình Long trơ mắt nhìn lục phủ ngũ tạng rơi xuống, hấn chỉ thấy hai chân như nhũn lại, vậy mà không thể chạy nổi.

Một bên khác, thân ảnh áo đen kia nhẹ nhàng du tẩu, cây đao trong tay xuất quỷ nhập thần, trong chốc lát đã có hơn 20 người mất mạng dưới đao.

Hấn cũng không phải quá mạnh mẽ, nhưng thân pháp lại thập phần quỷ dị, rõ ràng ở trước mắt, lại giống như hư ảo, hữu hình vô chất, chỉ có đao của hấn là không ngừng lóe sáng trong đêm tối, mỗi lần lóe lên, đại biểu một đạo huyết quang!

Từ đầu tới cuối hấn vẫn lãnh đạm giết người, tốc độ cũng không chậm hơn người áo xanh kia là bao.

Mỗi một đao xuất ra, là một cái mạng ung dung nhàn nhã bị gạt bỏ!

Triệu Bình Long sợ đến vỡ mật, hấn liền mạng đứng lên, chạy hướng hậu trạch.

Nhưng, người áo xanh cười hắc hắc một tiếng:

- Còn muốn chạy?

Một đạo hàn quang lóe lên.

Một thanh trường kiếm sáng loáng trực tiếp xuyên qua đùi Triệu Bình Long, đem thân thể hấn hung hăng găm xuống đất!

Oanh!

Huyền khí đi kèm trên thân kiếm nháy mắt nổ tung, trong nháy mắt thân thể Triệu Bình Long hoàn toàn tê liệt!

Toàn thân hấn run rẩy, nhưng lại không thể nhúc nhích, ngay cả âm thanh cũng không thể phát ra.

Hấn trơ mắt nhìn đám thân vệ, hộ vệ mà mình vẫn kiêu ngạo, trong đó có người hấn lấy giá cao thuê tới, thậm chí... có người là tổ chức phái tới phụ tá...

Từng tên, từng tên bị chém giết như chặt dưa thái thịt!

Chỉ mất không quá thời gian hai ba lần hít thở, toàn bộ tiền viện đã không thấy bóng người sống.

Bóng người áo xanh thét dài một tiếng, kiếm quang tựa trường long bay lên, mang theo đuôi sáng tựa như thiên thạch vạch phá vũ trụ, bay thẳng tới nội viện của Triệu Bình Long!

- Phụng mệnh, một nhà Triệu Bình Long, chó gà không tha!

Phía hậu viện truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

Trong khi đó, người áo đen mang theo thanh đao, đến trước người Triệu Bình Long, không đợi hắn nói chuyện, chuôi đao gọn gàng mà linh hoạt đem Triệu Bình Long đánh ngất. Tieten tay rút ra một cái bao, đem thân thể Triệu Bình Long nhét vào trong.

Sau đó bắt đầu trắng trợn vơ vét.

Tựa hồ hắn rất quen thuộc Triệu phủ, ngay cả bảo tàng mật thất của Triệu Bình Long cũng bị hắn một đao trực tiếp bỏ ra, chỉ chốc lát, một bao lớn được kéo ra.

Trong thư phòng cũng bị thân ảnh áo đen ghé qua.

Cùng lúc đó, người áo xanh kia vẫn đang đại khái sát giới ở hậu viện.

Sau một lát, người áo đen xoay người trở ra, người áo xanh cũng mang theo một thân sát khí trở lại, một tay cầm lên bao bố chứa Triệu Bình Long.

- Có giết nhiều không?

- Không, chỉ giết người nhà Triệu Bình Long.

- Ân, đám tiểu thiếp của hắn, rất nhiều người là bị bắt tới, thả đi.

- Công tử, những tiểu thiếp kia ta không có giết, bắt quá, lão bà nhi tử của Triệu Bình Long, cùng với những thị nữ thị vệ tâm phúc kia, một cái cũng không bỏ qua!

- Tốt, chúng ta đi!

Người áo xanh gật gật đầu.

Người áo đen kia tất nhiên là Vân Dương, hắn đảo mắt một vòng:

- Chuyện lớn như vậy, nếu không có ai thế tội cũng không hay lắm...

Phương Mặc Phi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn công tử của mình.

Chỉ thấy Vân Dương đột nhiên cầm lên một tấm vải dính đầy máu tươi, viết viết lên vách tường dòng chữ:

Mạc đạo giang hồ viễn, thù ngôn hồng trần diêu. Đám cam phạm hồ uy, nhất kiếm huyết thao thao.

(dịch nghĩa: Chớ nói giang hồ xa, ai nói hồng trần xa. Đám can phạm hồ uy, một kiếm máu cuộn cuộn)

Dòng chữ thiết họa ngân câu, khí thế phi phàm!

Viết xong, Vân Dương cùng Phương Mặc Phi trực tiếp thả người mà đi.

Tiếng cảnh báo không ngừng vang lên bốn phía, thanh âm vô số quân mã di chuyển truyền tới, tiếng gót sắt ầm ầm đã đến rất gần. Quân đội đế đô quả nhiên được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh như vậy đã tới. Có điều Vân Dương cùng Phương Mặc Phi còn nhanh hơn.

Hỏa diễm thao thiên.

Chờ khi quan binh nha môn tới, chỉ thấy một mảnh thảm trạng tựa địa ngục.

Toàn bộ tiền viện Triệu phủ không có bất cứ bóng người sống!

Triệu Bình Long mất tích.

Hậu viện, trực hệ của Triệu Bình Long đều chết sạch, thiếp thân thị vệ thị nữ càng là chết chung một chỗ, chỉ có hơn ba mươi nữ tử đang rúc vào nhau, run lấy lấy.

Những người này đều là thị thiếp của Triệu Bình Long...

- Lập tức phong tỏa hiện trường.

Có người kêu to một tiếng.

- Kiểm số thương vong, mau chóng điều tra hung thủ. Hồi cung người sống, rồi gửi bản sao cho các bộ!

- Ở đây có một bài thơ... đây... đây...

Có người kêu sợ hãi.

- Thơ? Để ta xem một chút... xítttttttt.....

- Xem phong cách thơ này... mặc đạo giang hồ viễn, thùi ngôn hồng trần điều... chẳng lẽ đây là... Lăng Tiêu Túy làm?

- Tê...

Hai mặt nhìn nhau.

...

Tại thời điểm Triệu phủ vẫn còn binh hoang mã loạn, Vân Dương cùng Phương Mặc Phi đã về tới Vân phủ.

Lão Mai nhìn thấy Vân Dương trở về, ánh mắt lão nhìn vào mắt Vân Dương có chút u oán.

Trước đó, làm chuyện gì cũng lôi kéo ta đi, hiện tại Phương Mặc Phi tới... liền biến thành Phương Mặc Phi...

Công tử, ngài đây là có mới nói cũ a.

Vân Dương nhìn vào ánh mắt Lão Mai, không khỏi nổi da gà, cơ mặt co rút một hồi:

- Lần sau, lần sau...

Lão Mai vẫn u oán như cũ.

Vân Dương gãi gãi đầu, thực sự cảm giác ác hàn tập kích toàn thân, vòng vo đòi chủ đề:

- Vân Hầu có nhà không?

- Không có, không biết đi đâu.

Lão Mai suy nghĩ nói.

- Nha...

Vân Dương lên vào trong mật thất. Không quên kéo theo Triệu Bình Long.

Phương Mặc Phi đã thay đổi một bộ đồ khác, lạnh lùng đứng trước mặt Lão Mai.

- Rất miễn nguyện a?

Lão Mai không đầu không đuôi hỏi một câu.

- Đã nghiền!

Phương Mặc Phi gật gật đầu:

- Dưới chân thiên tử, ban ngày ban mặt, ngang nhiên động thủ...

Lão Mai trợn trắng mắt:

- Còn ban ngày ban mặt... ta thấy người vui tới quên trời đất... giờ con mẹ nó cũng đã là canh hai...

...

Vân Dương tiến vào trong mật thất, phù một cái ném Triệu Bình Long xuống mật đất, căn bản không thèm để ý tới hắn, quay người đi ra ngoài.

Hôm nay hấn giết quá nhiều người, trọn vẹn cũng có bốn chín người, lại thêm lúc trước giết Tây Môn Vạn Đại cùng thị vệ của hấn, bất bình chi khí thu được trong thời gian này cũng không ít.

Tâm thần hấn tiến vào thức hải xem xét, vừa nhìn không khỏi ngạc nhiên.

Lục Lục vẫn như cũ, nhưng tráng kiện hơn nhiều, đã trưởng thành một chút, nhưng mảnh lá thứ hai vẫn...

A.

Mảnh lá thứ hai có vẻ cũng trưởng thành hơn một chút.. Nhưng còn lâu mới đạt đến độ mở thành một lá sem hoàn chỉnh./.

Lần trước chỉ giết mười hai người mà đã xuất hiện lá thứ nhất. Hơn nữa theo tình trạng chỉ cần mười người là đủ. Tính như vậy lần trước còn thừa hai cái, trong thời gian này giết năm một người, tổng là năm ba.

Sao mảnh lá thứ hai còn chưa hình thành?

Cái này có chút không đúng a.

Day leo của Lục Lục vung vẩy, tỏ vẻ khinh bỉ Văn Dương nửa ngày: nếu cứ giết mười tên ác nhân có thể hình thành một lá, vậy chẳng phải người chỉ cần giết một trăm tên ác nhân là có thể trở thành vũ trụ Chí Tôn rồi?

Trên đời nào có chuyện tốt như vậy!

Văn Dương yên lặng

Vốn nghĩ một lần nữa có thể có thêm một bảo bối, hiện tại xem ra chỉ là mộng tưởng. Không biết bảo bối thứ hai bao giờ mới hình thành a...

Day leo của Lục Lục lại điên cuồng vung vẩy, tỏ vẻ khinh bỉ cực điểm.

Bảo bối như vậy, một cái cũng đủ nghịch thiên, người lại muốn mỗi cái lá cái lá cây được một cái... thực sự nghĩ nhiều a.

Đây chính là bảo vật Tiên Thiên cấp bậc...

Văn Dương có chút buồn bực, trước khi rời đi còn hung tợn cảnh cáo:

- Còn dám khinh bỉ ta như vậy, ta sẽ không cho người ăn nữa.

Lục Lục lập tức khuất phục, day leo quấn quanh chân Văn Dương, một trận vuốt mông ngựa, tựa như tiểu nữ hài đang làm nũng, mềm mại, hồn nhiên, đáng yêu...

Trong chốc lát Văn Dương đã bị đánh bại.

...

Không tán cấp, như vậy cũng nên đi thu thập Triệu Bình Long a.

Văn Dương xuất hiện trong mắt thất, trực tiếp đem Triệu Bình Long còn đang hôn mê treo trên không trung thành hình chữ đại. Nhìn Triệu Bình Long còn đang hôn mê, trong mắt Văn Dương tràn đầy lãnh ý.

Địch quốc, hoặc là Tứ Quý lâu đối phó Cửu Tôn, Văn Dương cũng không lấy làm lạ.

Hắn chỉ trả thù mà không tức giận.

Nhưng, Triệu Bình Long thân là tướng lĩnh Ngọc Đường đế quốc, vì cái gì mà còn muốn hại Cửu Tôn?

Đối với loại người này, Văn Dương nhất quyết không thể tha thứ!

Triệu Bình Long bị dội một gáo nước lạnh mà tỉnh lại, vừa mở to mắt liền thấy Văn Dương bình tĩnh mà hàm vô hạn sát khí. Con người lạnh lùng kia khiến Triệu Bình Long có một loại cảm giác: “Đôi con người này, có thể trực tiếp thông tới Âm Tào Địa Phủ!”

- Triệu tướng quân, chúng ta lại gặp mặt.

Văn Dương nhàn nhạt, không chút ý cười:

- Thật là có duyên a. Trong lòng người ước gì sớm xử lý ta, mà trong nội tâm ta cũng sớm muốn trò chuyện như vậy với Triệu tướng quân a.

Triệu Bình Long nghe rồi cười một tiếng:

- Tiểu tử, ngươi đừng phách lối, bản tướng quân chính là trọng tướng của Ngọc Đường đế quốc, ngươi làm như vậy với ta, thiên uy tức giận, vương pháp không dung!

- Vương pháp không dung?

Vân Dương cười lạnh một tiếng, đột nhiên ánh mắt trở nên sắc lạnh, hần gằn từng chữ nói:

- Vậy khi ngươi tiết lộ tin tức của Cửu Tôn, khi ngươi lập âm mưu hãm hại Cửu Tôn, có suy nghĩ vương pháp không dung hay không?

Triệu Bình Long đột nhiên trợn tròn trong mắt, hần không thể tin được mà nhìn Vân Dương, tựa như gặp quỷ mà kêu lên một tiếng, thanh âm khàn giọng, khó nghe vô cùng:

- Ngươi... ngươi là ai! Ngươi... làm sao ngươi biết!?

- Làm sao ta biết?

Trên mặt Vân Dương lộ ra biểu lộ khó chịu cơ hồ muốn khóc.

- Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Triệu Bình Long, báo ứng của ngươi đã đến!

Hần gắt gao nhìn Triệu Bình Long:

- Ai có thể nghĩ được, thân là trọng tướng quyền cao chức trọng trấn thủ biên cương của Ngọc Đường đế quốc, thế mà lại là hai mươi tháng giêng của Tứ Quý lâu! Rất tốt, rất tốt!

Toàn thân Triệu Bình Long trùng xuống như quả cầu da bị xì hơi, ánh mắt vốn hung lệ, nháy mắt trở nên uể oải.

...

Chưa đến nửa canh giờ.

Vân Dương đem một thân thâm đầm máu tươi đi ra khỏi mật thất, sau khi nhìn thấy chân diện mạo của Triệu Bình Long ở Thanh Vân phùng, Vân Dương đã mất đi lòng tin đạt được nhiều tin tức từ trên người Triệu Bình Long.

Tham lam, háo sắc, thô bạo, vô mưu, hơn nữa tu vi không cao.

“Nếu mình là người chủ sự của Tứ Quý lâu, cũng sẽ không để tên ngu xuẩn như vậy biết quá nhiều tin tức”

Mặc dù hần thân là tướng quân, nhưng năm nay lại không xưng phong ra chiến trường giết địch. Một chút dũng khí cuối cùng trong lòng hần đã bị cảm y ngọc thực, tiền quyền sắc đẹp ăn mòn sạch sẽ!

Quả nhiên, sau khi Vân Dương thi triển chút thủ đoạn, phòng tuyến của Triệu Bình Long trực tiếp sụp đổ!

Đối với tất cả mọi chuyện đều trực tiếp thừa nhận. Chi tiết trong đó cũng nói rõ ràng. Nhưng đối với những người khác của Tứ Quý lâu, trừ Sở Thiên Lang ra, mặt khác... hoàn toàn không biết.

- Từ khi nào ngươi biết đến Sở Thiên Lang?

- Hai năm rưỡi trước... bởi vì tin tức của Cửu Tôn cần không ngừng truyền lại, nên ta mới biết Sở Thiên Lang cũng là người trong tổ chức.

- Trước đó thì sao?

- Trước đó cũng không có nhiệm vụ...

- Vậy ngươi gia nhập Tứ Quý lâu từ khi nào? Ai giới thiệu ngươi? Ai tìm tới ngươi?

- Ba năm trước... là một người bịt mặt, nhưng hần chỉ xuất hiện có một lần, sau đó không còn xuất hiện nữa.

- Có đặc điểm gì không?

- Người kia che chắn vô cùng chặt chẽ, căn bản không nhìn ra bất cứ đặc điểm gì...

- Sứ mệnh của ngươi?

- Nghe ngóng tin tức Cửu Tôn... chỉ có như vậy.

- Tin tức Cửu Tôn sao có thể dễ dàng nghe đến? Là ai nói cho ngươi?

- Không biết... tóm lại, thời điểm cần ta truyền tin tức trở lại, trên bàn sẽ xuất hiện một phong thư...

- Thư đâu?

- Theo phân phó, đã đốt toàn bộ...

Vân Dương hỏi tới lúc này liền có xúc động một chương chụp chết con heo này!

Ngươi là đầu heo sao?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Xuân Hàn Tôn Chủ

Tên gia hỏa này cái gì cũng không biết, người ta xuất hiện trước mặt hắn mà hắn không quan sát được bất kì đặc điểm gì.

Rốt cục, Vân Dương đã minh bạch, tên Triệu Bình Long này chỉ là một tên nhân viên vòng ngoài, được tuyển chọn làm thời khi Tứ Quý lâu chuẩn bị đối phó Cửu Tôn.

Sau khi xử dụng, sớm đã bị đào thải... chỉ là con hàng này vẫn chưa tự biết lấy mình.

- Vì sao ngươi đồng ý gia nhập Tứ Quý lâu?

- Tứ Quý lâu... có một loại công pháp bí mật về trường sinh... Ngự Nữ Chân Kinh...

Triệu Bình Long có chút ngập ngừng nói.

Vân Dương chỉ thấy trong lòng dâng lên cơn sóng vô lực.

Một bản Ngự Nữ Chân Kinh... một bản tà công Thái Âm Bồ Dương, chỉ như vậy đã khiến cho ngươi phản bội tổ quốc của mình? Chỉ như vậy đã khiến ngươi hãm hại công thần quốc gia?

Chỉ như vậy đã khiến ngươi tham gia hãm hại đồng bào chiến hữu?!

- Ngươi có biết, những tin tức qua tay người như vậy, có thể tạo thành bao nhiêu nguy tổn trí mạng với Cửu Tôn hay không?

“...”

Ánh mắt Triệu Bình Long lấp lóe.

- Ngươi có biết, như vậy là ngươi đang bán nước? Ngươi tham dự vào cái âm mưu này, chẳng nhẽ nội tâm ngươi không có chút áy náy hổ thẹn hay sao?

Lửa giận trong lòng Vân Dương không ngừng bốc lên.

- Ta... ta có, ta hổ thẹn... ta cũng rất áy náy...

Triệu Bình Long vội vàng nói:

- Lương tâm ta cũng chịu rất nhiều răn vặt...

Đùng!

Vân Dương nâng tay, một chương đập nát đầu Triệu Bình Long.

Hắn không muốn nghe nữa, cũng không muốn nhìn nữa.

Nếu không phải bởi muốn tra hỏi chút tin tức, loại người như Triệu Bình Long, bình thường Vân Dương thậm chí không thèm mở miệng một câu, trực tiếp xuất thủ đánh chết mới hợp!

Sau khi giết Triệu Bình Long, Vân Dương vẫn tức giận, cả người run rẩy hồi lâu mới dứt.

Đối với đám người như Lý Trường Thu, Sở Thiên Lang, Vân Dương mặc dù vô cùng tức giận, cừu hận có thể nói như biển. Nhưng hắn vẫn có thể nhin, kìm chế tâm tình mà vờn bọn hắn, tranh thủ đạt được thêm càng nhiều tin tức, thêm một chút nhắc nhở...

Vì cái đó, Vân Dương có thể nhin.

Nhưng, duy chỉ có loại người như Triệu Bình Long là Vân Dương không thể nhin dù chỉ một khắc!

“Thứ ta hận nhất, là đao đến từ sau lưng”

“Người ta hận nhất, là phản đồ trong quân”

“Bối, dù không phải chiến đấu cùng một chiến trường, nhưng đến cùng chúng ta cũng là... chiến hữu! Là những người chiến đấu vì mục tiêu chung”

“Mặc kệ ngươi có lý do gì, kẻ bán đứng huynh đệ chiến hữu của mình đều tuyệt không thể tha thứ, cũng không đáng để tha thứ!”

...

Vân Dương mang theo một thân sát khí rời khỏi mật thất.

Manh mới lần đến chỗ Triệu Bình Long thì bị dứt.

Rẽ ngoặt.

Vân Dương tới chỗ Sở Thiên Lang:

- Sở Thiên Lang, ta tin rằng ngươi còn có những phát hiện khác.

Sở Thiên Lang đã sụp đổ triệt để, hai con mắt hắn đã sớm mất đi thần thái vốn có:

- Thực sự đã không còn... ngươi cũng tra tấn ta đủ nhiều ngày như vậy... van cầu ngươi, cho ta một cái thống khoái đi.

Nhầu châu Vân Dương xoay động:

- Ta dắt ngươi đi gặp một người!

Vân Dương nhắc Sở Thiên Lang vốn đã nhũn như một đồng bần lên, ra khỏi gian mật thất đó, đến nơi giam giữ Lý Trường Thu.

- Lý Lão, ta mang lão bằng hữu tới thăm ngươi đây.

Vân Dương vừa vào cửa, cười tủm tỉm nói.

Lý Trường Thu đang bị khóa trong mật thất gian na quay đầu, liếc thấy Sở Thiên Lang đang hấp hối, đột nhiên ánh mắt lóe sáng một trận, lão cười ha ha, vui vẻ vô cùng:

- Sở Thiên Lang, tên vương bát đản nhà ngươi cũng có ngày hôm nay!

Sở Thiên Lang cũng hận ý ngập trời, chửi ầm lên:

- Lý Trường Thu, đồ chó điên nhà ngươi! Ngươi dám bán đứng lão tử! Ngươi chết không yên lành!

Hai người hung hăng nhìn nhau như hai con gà chọi trong tròng quyết đấu, bốn con mắt đều bị che phủ bởi tơ máu, ý vị hận ý ngập trời kia khiến người đạo diễn vở kịch như Vân Dương cũng phải không rét mà run.

- Người a, cừu hận dĩ nhiên đáng sợ như thế...

Vân Dương cảm thán một câu.

- Hai người các ngươi đều oán hận người kia.

Vân Dương đem Sở Thiên Lang trói trước mặt Lý Trường Thu, thở dài nói:

- Cho nên, ta đem hai người các ngươi trói cùng một chỗ. Ta không thể tự ý thả các ngươi, cũng không thể tự ý giết các ngươi... vì thế, hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội trút giận.

Lý Trường Thu quay đầu, nghiêm túc nói:

- Đa tạ.

Cùng lúc đó, Sở Thiên Lang cũng chân tình thực ý nói:

- Đa tạ.

Lập tức, cả hai người cùng sùng sốt.

Lý Trường Thu nghĩ: “Sở Thiên Lang bán rẻ ta, bây giờ tiểu tử này cho ta cơ hội mắng chết hắn, cơ hội này ta tất nhiên phải cảm ơn. Nhưng vì sao Sở Thiên Lang cũng cảm ơn a?”

Sở Thiên Lang nghĩ: “Tên vương bát đần Lý Trường Thu này hãm hại ta, bây giờ tiểu tử này cho ta một cơ hội trút hận, dĩ nhiên là ta phải cảm ơn hắn, nhưng Lý Trường Thu cũng nói cảm ơn làm cái gì?”

- Ngươi cảm ơn cái gì?

Lý Trường Thu khinh bỉ nhìn Sở Thiên Lang:

- Đồ hèn hạ vô sỉ!

Sở Thiên Lang cá giận nói:

- Ta cảm ơn cái con mẹ ngươi! Lý Trường Thu ngươi chết không yên lành!

Một đời oai hùng, nay sắp chết đến nơi, hiện tại Sở Thiên Lang có thể mắng chửi khó nghe đến đâu thì mắng chửi khó nghe đến đó.

Sau khi mắng xong, chỉ thấy Lý Trường Thu tức đến xanh mét cả mặt, hai mắt bốc lửa, Sở Thiên Lang không khỏi thấy khuây khoả trong lòng, hắn dương dương đắc ý hỏi:

- Ngươi cảm ơn cái gì?

Lý Trường Thu chửi ầm lên:

- Ta cũng cảm ơn con mẹ nhà ngươi!

Phi!

Sở Thiên Lang nhổ một miếng nước bọt lên mặt Lý Trường Thu, Lý Trường Thu giận dữ, lập tức khạc một cục đờm trúng ni tâm Sở Thiên Lang!

Tay chân hai người đã bị trói chặt, không thể động thủ, vì vậy chỉ có thể nhổ nước bọt vào nhau. Trong chốc lát, người này nhổ một bãi kè kia phun một ngụm, cơ hồ đẫm mặt đối phương trong nước bọt. Nhất thời, cả hai đều trông vô cùng chật vật!

- Tiểu nhân hèn hạ vô sỉ!

- Súc sinh tâng tặn thiên lương!

- Thiên đạo vạn quả nhà ngươi!

- Vương bát đần nhà ngươi sẽ bị dày xướng địa ngục!

- Ta thao con mẹ nhà ngươi!

- Ta xxx con bà nhà ngươi...

Hai người càng mắng càng khó nghe, càng mắng càng thêm hăng máu, mặt đều đỏ lên, thở hỗn hạo hỗn hạo, mắt trừng như chữ O tròn trịa, moi hết ruột gan những từ ngữ mắng người càng thêm ác độc.

Mắng ít một câu, sẽ thấy mình bị thiệt thòi lớn!

- Ngươi dám bán ta! Ngươi là tội nhân của tổ chức!

- Ngươi dám hãm hại ta, tên hỗn đần đỉnh đầu mọc nhọt, bàn chân chảy mủ nhà ngươi!

- Cái rắm! Ta hãm hại ngươi? Ngươi không bán đứng ta sao ta có thể thâm hại ngươi? Phải biết thiên ác có báo, ngươi đang làm thì trời đang nhìn!

- Mười tám con lừa liên tục xxx bà nội ngươi! Ta bán đứng ngươi? Lão tử có rãnh háng cũng khinh thường bán đứng tên vương bát đần nhà ngươi! Ngươi còn không đáng để lão tử bán!

Sở Thiên Lang chửi ầm lên.

Nhưng hai câu này vừa xuất ra khỏi miệng, hai người đột nhiên sững sốt một chút.

Lập tức, hai người không hện mà cùng yên lặng trở lại.

Sau đó, hai người không hện mà quăng ánh mắt hoài nghi về phía Vân Dương.

Chỉ thấy Vân Dương khoanh hai tay, tủm tủm cười cười nhìn hai người bọn hắn.

Sở Thiên Lang nháy mắt mấy cái:

- Ngươi nói ta bán đứng ngươi? Từ lúc nào ta bán đứng ngươi?

Lý Trường Thu sững sốt, kinh ngạc nói:

- Đến lúc này rồi ngươi còn không thừa nhận? Ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống rời khỏi đây sao?

Sở Thiên Lang chửi ầm lên:

- Cũng bởi đến lúc này rồi nên ta cũng không nói láo, ngươi nói ta bán đứng ngươi? Con lợn nhà ngươi! Lão tử bán đứng ngươi mà lão tử còn không biết?

- Ngươi... không phải ngươi đem tin tức của ta bán cho tên tiểu tử này sao?

Lý Trường Thu từ từ như hiểu ra vấn đề, ánh mắt dần dần trở nên kinh ngạc, rồi phẫn nộ:

- Sau đó để tiểu tử này đến bắt ta?

Sở Thiên Lang nổi trận lôi đình:

- Họ Lý! Ngươi dùng cái não lớn bằng hạt đậu nành của ngươi nghĩ xem, có khả năng như vậy sao? Nếu ta bán rẻ ngươi... tại sao hiện tại ta lại ở chỗ này? Chẳng nhẽ trước ta bán đứng ngươi, lại còn để cho ngươi cơ hội trong lúc phần hận hãm hại lại ta? Sau đó hai ta cùng chết?!

Sở Thiên Lang bị phẫn có chút không chịu được!

Trách không được con hàng này hận ta như vậy, hóa ra hận cho là ta bán đứng hắn... đây... đây quả là oan uổng thấu trời a, chẳng nhẽ trong đầu tên Lý Trường Thu này không phải là não mà chứa đầy phân sao?

Sắc mặt Lý Trường Thu trở nên trắng bệch, lão chậm rãi quay đầu, ánh mắt hàm chứa vẻ không thể tin được nhìn Vân Dương, nói từng chữ:

- Sở Thiên Lang... không có bán ta...?

Vân Dương nhìn lão cười tủm tủm, cũng không nói chuyện.

- Hết thầy là ngươi sắp đặt?

Lý Trường Thu tuyệt vọng hỏi.

Vân Dương vẫn cười hi hi như vậy:

- Đúng vậy a, Lý lão, thế nào, có sáng khoái hay không?

Sắc mặt Vân Dương từ từ trở nên lạnh lẽo, hắn thở dài một hơi, cắn răng nói:

- Ngươi có sáng khoái hay không? Ta không biết, nhưng ta... sáng khoái! Nhưng huynh đệ chết dưới sự hãm hại của các ngươi, cũng sẽ thấy sáng khoái!

Oa một tiếng, Lý Trường Thu thổ huyết tại chỗ, lão nuốt máu, quát to:

- Ngươi lừa ta thật thâm...

Đột nhiên lão trợn mắt tròn xoe, ho khan một tiếng, phun ra một cục đờm hươg trên mặt Vân Dương.

Vân Dương sao có thể để lão như nguyện, nhanh chóng lách người né tránh, thân thể lập tức lóe lên một cái, một cái tát nặng nề giáng lên mặt Lý Trường Thu, giọng nói rét lạnh quát:

- Còn dám phun một ngụm, ta để ngươi sống trong này thêm một năm!

Lý Trường Thu toàn thân giật nảy mình, sợ run cả người, lão cực kỳ phẫn hận nhìn Vân Dương, nhưng cuối cùng cũng không dám phun ra một miếng nước bọt nữa.

Sống thêm một năm!

Ý tứ trong đó, Lý Trường Thu rất rõ ràng!

Trước mặt hắn, Sở Thiên Lang như quả cầu da xì hơi, toàn thân mềm nhũn, lão thầm thở dài một hơi, muốn nói điều gì đó, nhưng vừa ra đến cửa miệng lại nuốt vào...

Việc đã đến nước này, còn gì để nói nữa?

Mãng?

Bắt quá chỉ cho người ta thêm cái có tra tấn hai người bọn hắn mà thôi.

Nhưng hiển nhiên Lý Trường Thu hiện tại không ý thức được điều đó, hắn như người mất hồn. Cực hạn xấu hổ, cực hạn phẫn hận. Một đời kiêu hùng vậy mà từ đầu đến cuối đều bị Vân Dương xoay tròn, đùa giỡn trong lòng bàn tay, hơn nữa lão còn lấy thân phận tù nhân, đi giúp kẻ bắt mình đối phó đồng đội của mình...

Lý Trường Thu giờ phút này đã triệt để rơi vào trong rối loạn.

Một cảm giác xấu hổ muốn chết, hắn cứ ngốc như vậy bị người ta lừa! Lý Trường Thu mắng lớn, diện mục dữ tợn:

- Tiểu vương bát đần, thứ thất đức đoạn tử tuyệt tôn... ngươi chờ đó, Xuân Hàn tôn chủ của chúng ta tuyệt không tha cho ngươi...

- Im miệng.

Sở Thiên Lang quát lớn một tiếng.

Lý Trường Thu bỗng ngậm chặt miệng. Ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, nhưng cũng đã chậm...

Hắn đột nhiên kêu thảm một tiếng, con mắt bỗng tròn to, hai con ngươi cơ hồ trừng lòi ra ngoài hốc mắt, thất khiếu đồng thời chảy đầy máu tươi.

Hắn trực lăng lăng nhìn Vân Dương, nhìn Sở Thiên Lang, đột nhiên kêu to một tiếng, toàn bộ thân thể cùng lúc trở nên khô quắt.

Tại dưới mắt Vân Dương cùng Sở Thiên Lang, thân thể Lý Trường Thu không ngừng toát ra huyết sắc sương mù, cả thân thể không ngừng rút nhỏ...

Huyết vụ tan hết.

Vân Dương cùng Sở Thiên Lang đồng thời sợ run cả người.

Chỉ trong một nhịp hít thở, thân thể vốn khôi ngô to lớn của Lý Trường Thu đã hóa thành một cái xác ướp nhỏ bé khô quắt.

Tất cả nội tạng cùng với huyết nhục đều quý dị biến mất không chút tung tích.

Chỉ còn lại một lớp da bao lấy bộ xương cốt đã làm khô, tựa như khúc gỗ vứt trong bóng tối ba năm trời.

Khí tức Lý Trường Thu đã tuyệt!

Cứ như vậy quý dị chết đi!

Sở Thiên Lang hơi giật mình nhìn, trong mắt phủ đầy sợ hãi, toàn thân run rẩy như co giật. Vân Dương thấy một màn quý dị như vậy cũng không kìm được hít một hơi lạnh thật sâu bỗng nhiên cũng cảm giác âm trầm, da đầu không chịu được run lên từng cơn.

Nhưng, trong ánh mắt hắn lại bỗng nhiên sáng lên.

Xuân Hàn Tôn Chủ!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Thoải mái, chấn động

Xuân Hân Tôn Chủ!

Sau khi Lý Trường Thu vừa mở miệng nói bốn chữ này, lập tức biến thành bộ dạng khủng khiếp như vậy! Điều này nói lên... bốn chữ này, có cỗ quái.

Vì sao bốn chữ này lại có uy lực lớn đến như vậy?

Chỉ là bốn chữ mà thôi a!

Bữa nay Vân Dương cố tình đem hai người này đặt cùng một chỗ, cũng không đơn thuần chỉ để bọn hắn mắng chửi nhau. Hai bọn hắn tuy bị Vân Dương châm ngòi, nhưng đến tột cùng cũng không phải người ngu ngốc. Chỉ cần đặt bọn hắn chung một chỗ, chắc chắn bọn hắn có thể hiểu rõ chân tướng sự việc.

Điểm này, đương nhiên Vân Dương biết rõ.

Đây cũng là lần cuối cùng hắn lợi dụng hai người, coi như là tận dụng phế vật đi.

Hắn vốn chủ định để hai người kia cãi nhau, hoặc sau khi biết sự thật mắng chửi bản thân, trong lúc vô tình hoặc dưới sự phẫn nộ mà nói ra vấn đề gì đó.

Hắn vốn cũng không hy vọng nhiều về kế hoạch này. Chỉ là thử lần cuối trước khi kết thúc sinh mệnh hai người kia mà thôi.

Nhưng, một màn quỷ dị này, lại khiến trong lòng hắn khẽ động.

Vân Dương đột nhiên quay đầu, hắn nhìn Sở Thiên Lang, mục quang như kiếm:

- Sở Thiên Lang, ta có một câu hỏi.

Sở Thiên Lang cười thầm một tiếng:

- Ngươi bỏ cái ý định này đi... dù ngươi tra tấn ta có tàn khốc hơn gấp vạn lần... ta cũng không dám giải thích bốn chữ này với ngươi.

Về ác lạnh trong mắt Vân Dương lóe lên, nhưng lại tựa hồ nghĩ điều gì đó, hắn nói khẽ:

- Hồn phi phách tán? Vĩnh tuyệt siêu sinh? Bốn chữ này, là huyết chú?

Thân thể Sở Thiên Lang chấn động, ánh mắt quái dị nhìn Vân Dương.

Vân Dương hít một hơi thật sâu:

- Xem ra ta đã đoán đúng.

Sở Thiên Lang thà bỏ mình tra tấn hàng ngàn hàng vạn lần, thậm chí thà bị mình hành hạ đến chết cũng không muốn nói ra bốn chữ huyết chú này, Vân Dương liền hiểu hết thấy. Nhưng loại thủ đoạn này khiến Vân Dương không rét mà run.

Trong thiên hạ, lại có thủ đoạn ác độc như thế?!

Đây là tà pháp gì?!

Sở Thiên Lang im lặng hồi lâu, chợt nói:

- Nếu ngươi đã đưa ta đến đây, Lý Trường Thu cũng chết rồi, chắc hẳn, những ngày an nhàn của ta cũng bắt đầu từ hôm nay đi?

Vân Dương lạnh lùng cười cười:

- Sở Thiên Lang, ngươi rất thông minh, vô luận thế nào, dù là người trong giang hồ, nhưng trong xương người vẫn là người Ngọc Đường, điều này ta tin rằng ngươi sẽ không phủ nhận.

Trong mắt Vân Dương ánh lên vẻ phức tạp:

- Không sai, ta là người Ngọc Đường.

- Thân là người Ngọc Đường, ngươi lại tham gia hãm hại Cửu Tôn, thù hận của Ngọc Đường.

Thanh âm Vân Dương nhàn nhạt:

- Sở Thiên Lang, ngươi còn gì để nói hay không?

Sở Thiên Lang há to miệng, lại không có gì để nói.

- Vô luận vì lý do gì, đều không thể che dấu tội phản quốc của ngươi.

Vân Dương khẽ thở ra một hơi:

- Nhưng sau cùng ta vẫn không rõ. Lý Trường Thu không phải người Ngọc Đường thì ta có thể hiểu được, còn ngươi thân là nhân sĩ Ngọc Đường, đến cùng là vì cái gì?

- Ngươi cho ta một đáp án, hôm nay ta có thể cho ngươi một thống khoái.

Sở Thiên Lang trầm ngâm một hồi lâu, mới lẩm bẩm:

- Ta là một người trong giang hồ.

- Người giang hồ...

Vân Dương lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ không phải người Ngọc Đường? nếu Ngọc Đường quốc gia bị diệt, ngươi cho rằng chỉ bằng một câu người trong giang hồ là có thể khiến người nhà ngươi, bằng hữu của ngươi có thể bảo toàn sao? Sinh linh đồ thân ngay cạnh ngươi... ngươi có thể an tâm thoải mái sao?

Nói xong, Vân Dương không nói gì thêm.

Quay người đi ra ngoài.

Ngay khi hắn bước đến cửa, lãnh ý toàn thân toát lên, Thiên Đạo Chi Nhận đột nhiên rời khỏi tay.

Một vòng lưu quang bỗng nhiên xuất hiện chặt đứt cổ Sở Thiên Lang.

- Bình sinh Vân Dương ta hận nhất chính là quân bán nước!

- Ngay cả liếc, ta cũng không muốn liếc thấy loại người như ngươi.

Thân thể Vân Dương khẽ động, khẽ nói một câu rồi sải bước ra ngoài. Quang mang lóe lên, Thiên Đạo Chi Nhận tự động bay lên, hóa thành một đạo lưu quang bay theo Vân Dương, hóa thành một đồ án tinh xảo trên ống tay áo hắn.

- Lão Mai, thu dọn mật thất.

Toàn thân Vân Dương hiện tại như bị bao phủ bởi một màn u ám.

...

Vân Hầu vận một thân bạch bào đứng trước mặt Vân Dương.

- Người trong mật thất là ai?

Ánh mắt Vân Hầu sắc như chim ưng.

- Người phản quốc hàng địch, hãm hại Cửu Tôn.

Vân Dương cũng không giấu diếm.

- Giết tốt.

Vân Hầu tán thưởng một tiếng:

- Ta phải đi.

- Đi sớm vậy?

Vân Dương ngẩng đầu hỏi.

- Ta ở chỗ này sẽ khiến ngươi bó chân bó tay.

Trên mặt Vân Hào lộ ra một vòng cười khổ:

- Có nhiều chuyện ta nhìn ra được, ngươi không muốn cho ta biết. Dù sao thân phận ta cũng trong tình huống khó xử.

- Đúng thế.

- Cho nên, ta sớm đi.

Vân Hào mỉm cười nhìn Vân Dương:

- Ta đang đợi, đợi một ngày ngươi có thể công khai lộ diện. Đến lúc đó, ta sẽ chân chính đến giúp ngươi một chút sức lực.

Vân Dương trầm mặc một chút, nói:

- Ngày đó, sẽ không quá xa.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vân Hào nói:

- Nhưng nếu có một ngày, ngươi đột nhiên nghe tin ta chết. Cũng có thể nhanh chóng trở về, bởi lúc đó, Thiên Đường thành rất rất cần ngươi.

Ánh mắt Vân Hào ngưng trọng lại.

Từ câu nói này, Vân Hào có thể ảm ảm cảm nhận được áp lực mà Vân Dương đang gánh lớn đến mức nào. Cũng nghe ra được, Vân Dương đối với lần chiến đấu này cũng không thực sự nắm chắc.

Nhìn Vân Dương, nhìn thân thể đơn bạc của thiếu niên này. Vân Dương rõ ràng có thể cảm giác được, hắn cô độc, rất quật cường, rất quyết tuyệt, hắn có thể là loại một mình đối đầu thiên hạ mà không chút thối lui.

Hắn giống như một hải tử bị nhân thế vứt bỏ, toàn thân sớm đã chất đầy thương tích, tổn thương do thế giới này gây ra cho hắn còn chưa liền, hắn lại cố chấp giúp thế giới bẩn thỉu này trồng đầy hoa cỏ.

Cố gắng nở rộ, tỏa ngát hương thơm cho thiên hạ, cho nơi hắn thuộc về.

- Bảo trọng!

Vân Hào chỉ thấy ngẹn ngào tại yết hầu, cố gắng nở nụ cười:

- Người tốt, sẽ không dễ chết như thế.

Trên mặt Vân Dương lóe lên một nụ cười mỉa mai.

Người tốt không dễ chết sao?

Cổ tay hắn khẽ lật, lấy ra một cái bình ngọc nhỏ đưa cho Vân Hào:

- Ngươi muốn đi, ta cũng không có gì để cho ngươi. Ngươi cầm cái này, tìm một nơi an toàn ăn vào, nó có thể giúp ngươi trùng kích thập trọng viên mãn.

Thập trọng viên mãn!

Toàn thân Vân Hào chấn động, gò má trên mặt rung rung. Hắn không chút nghi ngờ tính chân thực của câu nói này, chỉ có điều khá mơ hồ:

- Thứ này, sao ngươi không giữ lại?

Ánh mắt Vân Dương nhìn phương xa:

- Tạm thời nó không có tác dụng đối với ta. Nhưng nếu ngươi nhờ nó mà đạt đến thập trọng viên mãn, nhất định có thể trở thành một lực lượng có tác dụng chấn nhiếp ngoại bang cho Ngọc Đường đế quốc!

Ánh mắt Vân Hào ngưng trọng, chậm rãi nhận lấy, chỉ cảm thấy trên tay như đặt một tòa núi lớn.

Hắn rõ ràng, Vân Dương không có chút nắm chắc đối với trận đấu sắp tới. Vì vậy mới đưa thứ này cho mình. Nếu vạn nhất Vân Dương thực sự xảy ra chuyện, như vậy Ngọc Đường đế quốc có một tên đại cao thủ thập trọng viên mãn tọa trấn, mặc kệ là đối với giang hồ, hay là đối địch quốc, đều là một loại uy áp quan trọng.

Nhưng hắn không hiểu.

Vì sao Vân Dương không muốn lão tham gia vào chuyện của hắn.

- Vì sao ngươi không muốn cho ta tham gia?

Cuối cùng Vân Hào không nhịn được bèn hỏi.

- Bởi, nếu ngươi tham gia... thứ nhất, tuy có thể nói là ta rất tin tưởng ngươi, nhưng chuyện này ta không dám tiết lộ đối với người mà ta không hoàn toàn tin nhiệm.

Sự thăng thần của Vân Dương khiến Vân Hào cười khổ một trận. Nhưng câu tiếp theo của Vân Dương khiến hắn tròn to hai mắt nhìn:

- Lại nói... không nói thập trọng viên mãn, coi như Lăng Tiêu Túy tham gia, ta cũng không thể cam đoan hắn sẽ không bị giết!

Vân Dương nói:

- Chuyện này của ta, trước mắt mà nói, không nên tạo ra thanh thế quá lớn. Nếu ta bị chết, đã nói lên chuyện này đã hoàn toàn kết thúc.

- Địch nhân của ta cũng sẽ không gây sự với Ngọc Đường đế quốc.

- Cho nên tu vi thập trọng viên mãn của ngươi lúc đó mới có tác dụng. Nếu không...

Vân Dương cũng không tiếp tục nói.

Chỉ là, ý vị tịch liêu trên mặt lại ngày càng nồng đậm.

Tứ Quý lâu không tham dự tranh bá thiên hạ. Điểm này rất xác thực. Mưu hại Cửu Tôn, cũng chỉ là vì một cái nguyên nhân nào đó. Bọn hắn chắc chắn sẽ không đối phó một quốc gia.

Nếu mình thắng, mọi chuyện tự nhiên sẽ kết thúc. Nhưng nếu mình chết rồi, chuyện của Cửu Tôn sẽ vĩnh viễn chìm vào quên lãng. Tứ Quý lâu cũng sẽ không giận chó đánh mèo mà công kích Ngọc Đường đế quốc hay Vân Hào.

Như thế cũng tương ứng với hết thảy sẽ bình tĩnh.

Đối với Ngọc Đường đế quốc mà nói cũng là một chuyện tốt.

Mà lúc đó, Vân Hào với tu vi thập trọng viên mãn sẽ có thể phát huy tác dụng vô cùng to lớn trên chiến trường.

Đây là an bài cuối cùng của Vân Dương dành cho quốc gia.

Huyết chú vừa xuất hiện, áp lực báo thù đối với Vân Dương trở mình nặng gấp trăm lần!

Hắn càng thêm không nắm chắc.

Nhưng, vô luận thế nào chẳng nữa, con đường này hắn nhất định đi tiếp!

- Đến tận cùng ngươi có thân thể như thế nào?

Đây là câu hỏi sau cùng của Vân Hào.

Ánh mắt Vân Dương nhìn vào gốc cỏ non xanh biếc dưới chân, dù bị người giam qua cũng ngoan cường phát lên, hiên ngang đứng thẳng. Hắn nở nụ cười, nhưng trong ý cười lại hàm vẻ đáng ghét:

- Thân thể của ta... ngay cả chính ta, cũng không biết. Hắc hắc...

Hắn đứng nơi đó, dáng người thẳng tắp như ngọn cỏ kia ngoan cường trời dậy.

Vân Hào cảm giác, thiếu niên anh tuấn thẳng tắp, phong trần như ngọc này, nhưng trong lòng lại chứa đựng vô tận bi thương cô độc. Ngay cả tiếng cười cũng thể lương như thế.

...

Vân Hào rời đi.

Sinh hoạt của Vân Dương cũng bình tĩnh một thời gian. Nhưng ngoài thì bình tĩnh, còn trong lòng hắn chưa một khắc nguôi ngoai.

Cái gọi là Trấn Bắc tướng quân đã loại trừ. Vậy Thái tử mưu thần là ai? Cái này còn cần quan sát, tùy từng trong cung là kẻ nào, cũng cần loại bỏ, còn có vị trọng tướng trong quân kia, hẳn chính là quan trọng nhất.

Vân Dương biết, thân phận địa vị người kia so với Triệu Bình Long cao hơn rất nhiều!

Còn có vị Xuân Hàn Tôn Chủ kia!

Đến cùng là tồn tại như thế nào?

Ban đêm

Một phong thư với phương thức quý dị lại xuất hiện trên bàn Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn. Cử tính thủ hộ, chính giữa là biểu tượng hồng thủy thao thiên.

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn rất rõ, điều này biểu thị... phần tài liệu này được tạo bởi thủ hạ dưới trướng Thủy Tôn.

Lão mở ra xem, không khỏi hừng hực lửa giận.

“Người tập kích Phủ nguyên soái đã bị loại trừ. Chuyện Thiên Lang trang cũng có nguyên nhân. Triệu Bình Long đã bị thanh trừng. Ba người này, chính là đồng lõa mưu hại chín vị đại nhân, chứng cứ phía sau...”

- Đáng chết! Những kẻ này chết vạn lần chưa hết tội!

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn tức giận vỗ bàn một cái, chỉ thấy trong tim một mảnh quặn thắt.

Chứng cứ vô cùng xác thực!

Nhưng Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn chỉ thấy vô cùng thoải mái.

Hắn rốt cục cũng rõ, vì sao người của Cửu Thiên chỉ lệnh không ngừng liên hệ với hắn.

Thích khách thần bí Lý Trường Thu kia không nói đến. Chỉ riêng tên Thiên Lang trang chủ kia cũng khiến Thu Kiếm Hàn thấy sợ hãi. Thiên Lang trang chủ có vô vàn liên hệ với Thái tử điện hạ.

Sau khi chuyện ở Thiên Lang trang xảy ra, thái tử điện hạ đã phái người tìm hiểu khắp nơi, về sau còn tự mình ra mặt, tiếp đãi mấy vị công tử của Tứ Đại gia tộc kia, muốn bảo trụ tính mệnh cho Sở Thiên Lang.

Một người như thế, vậy mà tham gia mưu hại Cửu Tôn!

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn chỉ cảm thấy một trận vô lực bao phủ toàn thân. Chuyện này đã liên lụy tới thái tử? chỉ nghĩ như vậy đã khiến lão có cảm giác thống khổ như bị khoan tim. Đó là nhất quốc thái tử a!

Còn có Triệu Bình Long, đại tướng quân đội vậy mà cũng tham gia hãm hại Cửu Tôn!

Cứ như vậy, sao có thể khiến người Cửu Thiên chỉ lệnh yên tâm liên lạc cùng lão?

Có trời mới biết, trong nội bộ Ngọc Đường, còn có bao nhiêu quan lớn, bao nhiêu người quyền cao chức trọng tham dự chuyện này!

Lão nguyên soái nhắm mắt lại, chỉ thấy tâm thần quá mệt mỏi.

Thật lâu sau, rốt cục hắn đứng dậy.

- Đi hoàng cung.

Chuyện này nhất định phải bàn bạc với Hoàng đế bệ hạ. Nhưng, nói như thế nào? Lão nguyên soái cũng không phải rất rõ, một đường suy tư tức giận tới hoàng cung.

Triệu Bình Long vừa nhìn chỉ nghĩ là một tên tướng quân, nhưng Lão nguyên soái biết Triệu Bình Long chính là người của Tam hoàng tử. Mà Thiên Lang trang lại có quan hệ với Thái tử.

Mới bắt đầu đã liên lụy tới hai đứa con trai của Hoàng đế bệ hạ!

Chưa kể phía sau còn rất nhiều bí ẩn, hiện giờ mới chỉ lộ ra một góc băng sơn mà thôi.

Phóng tác: xonevictory

Chương 70: Thống khổ thấu tâm

Àm!

Phanh phanh!

Rầm rầm!

...

Trong ngự thư phòng của Hoàng đế bệ hạ, vô số đồ đạc bị lão Hoàng đế đập nát!

Sau khi nhận được mấy tin tức này, Hoàng đế bệ hạ đột nhiên bạo phát, như một đầu Hùng sư đang nổi điên phát cuồng!

Hắn cuồng loạn hủy diệt hết thảy những thứ mình có thể nhìn thấy, đem trọn cái ngự thư phòng đập đến nát như!

Hai mắt Hoàng đế bệ hạ đỏ ngầu.

Thu Lão nguyên soái há hốc mồm, khiếp sợ nhìn Hoàng đế bệ hạ nổi giận. Việc Hoàng đế bệ hạ sẽ nổi giận cũng đúng, Lão nguyên soái đã từ lâu nghĩ tới trường hợp có thể Hoàng đế bệ hạ thổ huyết chết vì tức giận.

Nhưng, nhưng Lão nguyên soái cũng không nghĩ đến, phản ứng của Hoàng đế bệ hạ lại lớn đến vậy.

Trong ngự thư phòng, không ngừng nghe thấy âm thanh phanh phanh soạt soạt, tất cả nội thị đã bị đuổi đi từ sớm, trong vòng trăm trượng chỉ còn lại hai người Lão nguyên soái và Hoàng đế bệ hạ.

Thật lâu sau, trong một mảnh hỗn độn đồ nát, rốt cục Hoàng đế bệ hạ đã an tĩnh lại, hoàng bào khẽ phát, trực tiếp ngồi trên mặt đất, không chút hình tượng nào, đột nhiên hai tay che mặt, thấp giọng nghẹn ngào, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi.

Hắn kiệt lực khống chế tâm tình, nhưng sự bi thống này, cố thể nào cũng không thể nhịn được.

Nước mắt điên cuồng tuôn ra từ các kẽ ngón tay.

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn từ đầu đến giờ cơ hồ không lúc nào không trong trạng thái ngạc nhiên tột độ.

Mặc dù sớm biết Hoàng đế bệ hạ sẽ phản ứng rất lớn, nhưng cũng tuyệt không nghĩ tới sẽ lớn như vậy! Đây là Hoàng đế bệ hạ bình tĩnh, bất động thanh sắc năm cân khôn quân lâm thiên hạ sao?

- Bệ hạ, ngài...

Lão nguyên soái rơi vào mê vờng, cẩn thận từng li từng tí nói:

- Bây giờ, chỉ có chút manh mối, cũng chưa chắc trực tiếp... có quan hệ với hai vị hoàng tử... bệ hạ hay là...

Hoàng đế bệ hạ ngẩng đầu, con mắt trùng trùng nhìn Thu Kiếm Hàn, thật lâu sau cũng không nói gì, nhưng loại ý vị tuyệt vọng cuồng loạn trong mắt kia, khiến Thu Kiếm Hàn cảm giác một trận bi thương bao phủ.

Thật lâu sau, Hoàng đế bệ hạ trầm thấp nói:

- Lão Thu... người có biết hay không, Cửu Tôn lão đại... Thổ Tôn, chính là nhi tử của trẫm. Đại hoàng tử!

Câu nói này, long trời lở đất!

Thân thể Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn cứng đờ, cả người cứ như bị sấm sét giữa trời quang đập vào đầu, hai mắt bỗng nhiên lòi ra, không thể tin được nhìn Hoàng đế bệ hạ.

- Đó là hài nhi của ta...

Hoàng đế bệ hạ hô hô thở dốc, hai mắt đỏ ngầu:

- Lão Thu, thể lực Cửu Tôn khổng lồ là thế, coi như trăm có càng thêm thoải mái, nhưng sao có thể yên tâm để nó trong tay người khác? Cửu Thiên trận rơi xuống, hoàng nhi của trăm lại có cảm ứng... trăm mừng rỡ như điên...

Lão nguyên soái rốt cục hiểu rõ.

Vì sao sau khi Cửu Thiên trận rơi xuống, lại đột nhiên xuất hiện một vị Thổ Tôn! Mà mấy tháng sau, Đại hoàng tử đột nhiên bạo chết...

Vì sao Thổ Tôn bí mật xây dựng hoàn thiện Cửu Tôn lực lượng, Hoàng đế bệ hạ đối với thể lực khổng lồ có thể chỉ phối quân đội, lại chẳng thêm quan tâm

Vì sao Cửu Tôn có thể thành hình nhanh như vậy, vì sao không có bất kì chế ước nào đối với Cửu Tôn!

Vì sao...

Hết thảy là vì... Thổ Tôn! Cửu Tôn lão đại, chính là Đại hoàng tử. Mà vào một khắc Đại hoàng tử tiếp nhận nhiệm vụ này, liền đã chú định hấn vô duyên với hoàng vị!

Bởi vì ngoài sáng, hấn đã chết!

Đã như vậy, Thổ Tôn sẽ không có bất kì uy hiếp nào đối với hoàng vị!

Cho nên, vô luận thể lực Cửu Tôn có khổng lồ thế nào cũng tuyệt không có bất kỳ uy hiếp. Có như vậy Hoàng đế bệ hạ mới có thể tin nhiệm tuyệt đối lực lượng này.

Không cần biết thân phận mỗi người, cứ thần bí bảo trì như vậy cũng tốt. Bởi vì, Đại hoàng tử đang chủ trì đại cục!

Mà hôm nay vì sao Hoàng đế bệ hạ thất thố như vậy, Lão nguyên soái cũng đã minh bạch.

- Hoàng nhi của trăm... thông minh hiểu chuyện, văn thao vũ lược, tính cách quyết đoán, là nhân trung long phượng, từ đầu trăm đã xác định có người kế tục... nhưng, Cửu Thiên trận rơi xuống, khiến cho cả đế quốc đều nhóm lên hy vọng... chính hấn cũng từ bỏ tranh đoạt hoàng quyền, bí mật thành lập một lực lượng trấn nhiếp thiên hạ...

- Hấn từ bỏ tất cả những gì vốn thuộc về hấn, vì quốc gia này, sáng tạo một tương lai tươi sáng.

- Hoàng nhi của trăm, từ khi đó không ngừng xống pha chiến đấu, vào sinh ra tử... hấn vì Ngọc Đường, lo lắng hết lòng, trung thành tuyệt đối, từ bỏ thân phận đệ tử Hoàng tộc cảm ý ngọc thực không lo, lại trở thành... chiến sĩ mỗi ngày đều phải giã gạo trong sinh tử. Từ khi hấn tiếp nhận nhiệm vụ này... chưa từng trải qua một ngày tốt lành...

- Người biết không... ngay vào giao thừa năm ngoái, khi tiệc tối mới kết thúc, ta triệu tập Thổ Tôn vào bí mật bàn chuyện..

- ... ai!

Lão nguyên soái thờ dài một tiếng.

Chuyện này sao lão có thể không biết? Lúc ấy lão còn không rõ ràng, giao thừa người còn tìm Thổ Tôn nghị sự... ngay cả ăn tết cũng không để người ta nghỉ ngơi một ngày a?

Nhưng bây giờ mới biết, tại sao lại có cuộc nghị sự này? Đơn giản chỉ là một cha một con, năm hết tết đến một lần đoàn tụ!

- Lúc ấy... hoàng nhi uống rượu, hấn rất hưng phấn nói với ta sự hình thành của Cửu Tôn, sự phát triển ngày càng lớn mạnh... hấn rất cao hứng. Nhưng càng về sau, khi hấn uống say, chuẩn bị đi ngủ, khi đó hấn quỳ trước mặt ta, đem đầu hấn gối lên đùi ta, mơ mơ màng màng nói với ta, nước mắt Hoàng đế bệ hạ lại chảy xuống:

- ... hoàng nhi nói... phụ hoàng, ta mệt mỏi quá.

Thu Kiếm Hàn chấn động trong lòng.

Ta mệt mỏi quá.

Có thể không mệt a?

Tận mắt nhìn thấy mình còn sống nhưng đã chết, tận mắt thấy vị trí thái tử của mình lại truyền cho huynh đệ, tận mắt nhìn thấy cái ghế kia vô duyên với bản thân, nhưng bản thân còn muốn vì quốc gia này mà vào sinh ra tử...

Mặc kệ người làm bao chuyện, tạo ra công lao bao lớn, nhưng vĩnh viễn viễn xa, cũng chỉ là một người tàng hình...

- Mừng một đầu năm... hoàng nhi của trăm mang theo huynh đệ của hấn đi chấp hành nhiệm vụ...

Hoàng đế bệ hạ lệ rơi đầy mặt:

- Mãi cho đến mừng chín tháng ba... tại thời điểm hần làm nhiệm vụ kia, tẫm còn nhớ rõ, đó là đêm mùng hai tháng ba, hần vào hoàng cung cùng ta gặp mặt, trước khi đi, hần do dự một hồi rồi nói: “Phụ hoàng, ngài bảo trọng!”

- Lúc ấy trăm rất tức giận, quát lớn hần, bất luận thời điểm nào đều phải chú ý, phải vĩnh viễn nhớ kỹ, không được gọi trăm là phụ hoàng!

Hoàng đế bệ hạ bi thống ngửa đầu nhìn trời, nước mắt cuộn cuộn:

- Nhưng trăm không nghĩ đến, đó đúng là lần cuối nhi tử của trăm gọi trăm một tiếng phụ hoàng!

- Hần là Thổ Tôn, hần có thể cảm ứng được cái gì đó, nhưng hần không thể nhìn thấy được vận mệnh của chính mình, cho nên theo bản năng hần bảo trăm bảo trọng, hần lo lắng cho trăm... đây là nhi tử của trăm, trước khi chết đang tận hiếu tâm với trăm a...

- Nhưng, trăm hồ đồ, lần cuối rồi còn răn dạy hần, kết quả từ đó về sau, thiên nhân vĩnh cách... hoàng nhi của ta... phụ hoàng... phụ hoàng xin lỗi con...

Hoàng đế bệ hạ gào khóc.

- Bây giờ... mới biết được, trong những kẻ mưu hại Cửu Tôn... lại có người của cả thái tử lẫn tam hoàng tử...

Hoàng đế bệ hạ bi thảm kêu một tiếng, đột nhiên phun một ngụm máu tươi, đã hôn mê.

- Bệ hạ!

- Thái ý! Mau truyền thái ý!

- Có ai không...

...

Hoàng đế bệ hạ đột nhiên thổ huyết hôn mê, mặc dù rất nhanh đã tỉnh lại, nhưng tinh thần vẫn uể oải như cũ. Còn Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn, đêm khuya vào cung nghị sự, lại trở thành đối tượng công kích của mọi người.

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

- Làm sao đột nhiên Hoàng đế bệ hạ lại hôn mê?

- Ngươi đã nói gì cùng bệ hạ?

...

Lão nguyên soái sứt đầu mẻ trán, có khổ mà không nói được. Nhất là đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Hoàng hậu nương nương ép hỏi, chân tay càng thêm luống cuống, cứng họng, ấy ấy không thể nói.

Ta nói gì cùng bệ hạ... ta có thể nói với các ngươi a?

Cho đến khi Hoàng đế bệ hạ tỉnh lại, hình phạt như ngồi bàn chông của Thu Lão nguyên soái mới cáo hủy bỏ.

Sau khi Hoàng đế bệ hạ tỉnh lại, ánh mắt vẫn vô hạn u lãnh, thân thể hư nhược liên tiếp hạ chỉ/

“Thái tử bế môn tư quá, ba tháng không cho phép rời khỏi phủ.”

“Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, Ngũ hàng tử, cấm túc! Không cho phép tiếp xúc bất luận người ngoài! Một khi phát hiện, biếm thành thứ dân, người tiếp xúc, tru di cửu tộc!”

Hai đạo ý chỉ vô lý này được ban ra khiến người ngoài không thể hiểu thấu. Nhưng dưới ánh mắt u lãnh căm giận ngút trời của Hoàng đế bệ hạ, tất cả mọi người không chút nghi ngờ. Cổ lửa giận này nếu phát tác ra, đủ để người nơi đây đều phải hóa thành tro tàn!

“Triệu Bình Long... thông đồng với địch mưu phản, tru di cửu tộc! Hình phạt lăng trì xử tử!”

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn ở trong hoàng cung một đêm, mãi cho đến rạng sáng mới trở về phủ. Cho tới khi nằm trên giường nhà mình rồi, Lão nguyên soái vẫn mơ mơ màng màng.

Chỉ thờ ngẩn than dài một tiếng.

Chuyện Hoàng đế bệ hạ tiết lộ hôm nay, hóa thành từng đợt kinh lôi vang lên trong đầu lão.

Mà nổi bi thương, thống khổ thấu tim kia của Hoàng đế bệ hạ cũng lây sang người Lão nguyên soái.

Hoàng đế bệ hạ không chỉ có nỗi thống khổ mất con a..

- Làm một vị hoàng đế... cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Mà làm một hoàng tử... cũng không phải chuyện đơn giản a...

Lão nguyên soái cảm thán một câu.

Sau đó chuẩn bị đi ngủ. Một ngày một đêm qua, Hoàng đế bệ hạ tâm thần lao lực quá độ thổ huyết hôn mê, mà Lão nguyên soái cũng cảm thấy tâm thần mình cũng lao lực quá độ.

- Nguyên soái! Biên quan cấp báo!

Đang chuẩn bị mơ màng thiếp đi, liền nghe thấy âm thanh phía ngoài truyền đến.

Thu Kiếm Hàn chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, lập tức ngồi dậy, chịu đựng cơn đau truyền như muốn nứt, nói:

- Chuyện gì? Biên quan? Là phía bên nào?

- Là phía đông!

Một tên thị vệ nhanh chóng bước tới, một phong thư liền xuất hiện trước mặt Lão nguyên soái.

- Hai mươi vạn đại quân Đông Huyền đã tập trung ở biên giới. Chiến tranh hết sức căng thẳng... trước Thiết Cốt quan, đều đã bao phủ bởi thiết kỵ Đông Huyền...

Tin cấp báo của biên quan, khiến Thu Kiếm Hàn trong nháy mắt hoàn toàn tỉnh ngủ!

Hắn vừa khoác áo rời giường, vừa phân phó.

- Lập tức đem tin truyền đến quân bộ.

- Chuẩn bị ngựa, lão phu lập tức tiến cung!

- Truyền lệnh các bộ trong quân, chuẩn bị chiến đấu!

- Đi tìm tài chính đại thần, nói hắn chuẩn bị tiến cung!

- Truyền lệnh tất cả châu huyện, triệu tập quân lương dự trữ chuyển về phía đông!

“...”

Trong phủ Lão nguyên soái lúc này hoàn toàn rối ren, mà quân bộ cũng rơi vào rối loạn, toàn bộ cao tăng Ngọc Đường đế quốc đều chấn động!

Mây đen chiến tranh, vào lúc này đã bao phủ toàn bộ Ngọc Đường đến độ, hơn nữa rất không đúng lúc.

Vội vàng như vậy căn bản không kịp chuẩn bị.

...

Tối nay là một đêm mưa nhỏ, Vân Dương vừa hoàn thành công tác luyện công, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng. Huyền khí trong thể nội đã hoàn toàn hóa thành từng đợt sóng mãnh mẽ, tùy ý tốc chuyển trong kì kinh bát mạch.

Toàn thân tràn đầy lực lượng vô tận.

- Tối nay, trùng kích tam trọng sơn đi, đi xem một chút tam trọng thiên đã lâu không thấy!

Ý chí chiến đấu trong lòng Vân Dương sôi sục.

Mà mấy tiểu tử theo sau kia tiến bộ càng nhanh.

Hiện tại, mặc dù hình thể bốn đầu Thôn Thiên Bảo không chút biến hóa, nhưng tất cả đã tiến vào tứ giai.

Bên ngoài phủ, tiếng binh hoang mã loạn, vô ngựa gấp gấp không ngừng truyền vào trong lỗ tai hắn.

Vân Dương sững sờ, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén đến cực điểm.

Loại thanh âm này.

Quá quen thuộc!

Bình thường âm thanh này chỉ xuất hiện khi... biên quan cấp báo!

Chiến tranh, lại muốn tới rồi?

Vân Dương đứng trước cửa phủ, nhìn phía ngoài rồi rên, trong mắt đột nhiên trở nên hoảng hốt...

Trước kia, vào thời điểm như vậy, chỉ sợ hấn đã sớm được thông báo. Cùng các huynh đệ tập hợp a? Cũng không cần đợi triều đình phản ứng, trong nửa canh giờ, bọn hấn đã ra khỏi thành, trên đường tới chiến trận.

Thúc ngựa phi nước đại, áo đen như mực, mỗi người yên tĩnh không nói một lời. Trong mắt mỗi người, tựa như xuyên thấu muôn sông nghìn núi trên đường, trực tiếp nhìn thấy phong vân biến ảo trên chiến trường...

Mỗi lần như vậy, thanh âm của địa ca Thổ Tôn sẽ vang lên bên tai.

“Đem tất cả tình báo chuyển cho Vân Tôn!”

“Vân Tôn, miễn chắc thời gian, xuất ra phương án.”

“Chúng ta không có thời gian cho ngaoi, chỉ có thể để ngaoi vừa đi vừa nghĩ, đến địa đầu lập tức thực hiện!”

“Yên tâm, đại ca” Lúc ấy chính hấn sẽ trả lời như vậy, thanh âm truong dương của tuổi trẻ: “Lần này xuất hành, tất là lên núi đao biển lửa, bất quá, chúng ta cũng muốn giết đến thi cốt như núi! Khai hoàn mà về!”

“Ha ha ha...”

“Lão cừu có chí khí!”

...

Vân Dương đứng trước cửa Vân phủ, ánh mắt đui hiu.

Bây giờ, chiến tranh lại một lần nữa giáng lâm Ngọc Đường, ta còn muốn cùng các ngaoi cùng nhau thúc ngựa nước đại ra chiến trường!

Nhưng, các ngaoi, lại ở đâu?!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ép buộc, tiếp cận, áp chế

Kinh thành bắt đầu loạn.

Mà trên thực tế, Thiên Đường thành đã bắt đầu loạn từ trước đó.

Các thiên kim tiểu thư đại gia tộc như Kế Linh trong thời gian này cũng không ngừng thăm dò tin tức khắp nơi. Nhân thủ đi tìm hiểu tin tức nhiều vô số kể.

Ngay cả Tứ đại thế gia Xuân Hạ Thu Đông cũng tham dự vào chuyện này, cùng nhau hỗ trợ tìm kiếm. Về sau, thậm chí người của Đông Nam Tây Bắc bốn gia tộc cũng đều tham dự...

Đương nhiên, bọn chúng không chỉ tìm kiếm sự mất tích của ca ca của Kế Linh, mà còn tìm kiếm Sở Thiên Lang, hoặc nói là tìm người đã mang Sở Thiên Lang đi.

Trong đám công tử ca đó, không thể tránh khỏi minh tranh ám đấu, nhưng rất kỳ quái là lại phân thành hai phe đấu đá rõ ràng.

Xuân Hạ Thu Đông thuộc về một phe, Đông Nam Tây Bắc lại thuộc về phe khác.

Mặc dù trong nội bộ mỗi phe cũng nội đấu đến long trời lở đất, nhưng một khi có người phe kia động đến, liền tự động nhất trí hướng đầu mâu ra bên ngoài!

Hiện tại Tây Môn gia tộc chiếm lực lượng rất mạnh... từ khi Tây Môn Vạn Đại bị ám sát, người Tây Môn gia được phái đến cũng đã vượt quá con số một trăm!

Trong đó mười người áp tải linh cữu trở về gia tộc, những người còn lại đều ở lại Thiên Đường thành.

Ban đầu báo lên là Sở Thiên Lang giết... nhưng rõ ràng nó chỉ là một cái cớ nguy trang tạm thời tránh tội.

Vì vậy, việc truy tình hung thủ đích thực còn cần tìm kiếm từ từ.

Đối với việc này, Tây Môn gia biểu lộ thái độ vô cùng coi trọng, không tìm được hung thủ quyết không bỏ qua.

Trong quá trình Tây Môn gia tra tìm tin tức, có người nói: Đồ vật mà Tây Môn Vạn Đại thua cược lúc trước... Hiện tại Tây Môn Vạn Đại đã chết, vì vậy nên cầm lại những thứ đó.

Tây Môn Vạn Lý đối với đề nghị này có chút động tâm.

Nhưng khi hán vừa chuẩn bị bắt đầu, mấy vị tiểu thư do Kế Linh – tân nhậm đại tỷ dẫn đầu cùng nhau tới chằm chọc khiêu khích.

- Tây Môn gia tộc thua không nổi a
- Người đã chết mà còn muốn đi đòi tiền cược... hơn nữa lại còn cược thua...
- Tại sao không đòi tiền cược mà lão tổ tông Tây Môn gia các người thua ba trăm năm trước?
- Các người có hoàn toàn có thể đi đòi tiền thua cược của tất cả người Tây Môn gia chết trong vòng ngàn năm qua a.
- Như vậy Tây Môn gia phát lớn a!
- Toàn bộ thế giới đều là của các người!
- Thực không biết xấu hổ!
- Quá vô si...
- Cô nàng nào gả vào Tây Môn gia các người đúng là có phúc tiêu tiền a... Tổ tông thua cược, chờ đến khi tổ tông chết đi liền đến nhà thu lại tiền là được.
- Thực sự hấp dẫn nha, chỉ nghe như vậy ta đã muốn tới Tây Môn gia... Phi!
- Da mặt thật sự... chắc chắc chắc...

...

Một đám thiếu nữ miệng mồm lạnh lợi, người một câu ta một câu, nói tới người Tây Môn gia chỉ muốn đào lỗ chui xuống cho bớt nhục...

Sau khi cầu cứu khắp nơi, mới rút cục cũng tiễn đám bà trẻ này về, còn về phần đi đòi lại tiền cược từ chỗ Vân Dương, hiển nhiên từ nay không hề đề cập tới.

Thực sự không ai có thể chịu được sự kích thích này a.

Mọi người đều là người mắt sáng, há có thể không nhìn ra, đám tiểu tỷ muội này đến chính là vì Vân Dương? Đặc biệt ra mặt cho Vân Dương a!

Nếu tiếp tục dò thủ đoạn đến tìm Vân Dương đòi tiền, mấy bà trẻ này chỉ sợ cũng không chỉ đến nói vài câu rồi coi như xong...

Tây Môn gia lần này tiếp tục phái tới hai tên trưởng lão dẫn đội, hai lão đầu một bụng chất đầy phiền muộn:

- Tên Tây Môn Vạn Đại kia đến cùng là chọc ai? Đánh bạc với ai? Tại sao xảy ra chuyện này?

Khóe mắt Tây Môn Vạn Lý co rút từng chớp.

Hắn không nghĩ tới tên tử quý đệ đệ này chết đi lại gây ra phiền phức lớn như vậy...

- Người kia chính là Vân Dương người Thiên Đường thành... tính ra cũng không có bối cảnh, cha hắn cũng chỉ là Thiên Ngoại Vân Hầu của Ngọc Đường...

- Vậy sao... có thể xảy ra chuyện này?

Hai vị trưởng lão vẫn trong trạng thái trầm mồi không có lối giải.

- Tên Vân Dương kia ngoài vẻ đẹp mắt, cũng không có gì đặc biệt.

Có người đột nhiên nói.

- Cái này cũng đúng ha.

Một vị trưởng lão ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, lão nổi giận đùng đùng:

- Đẹp mắt sao có thể nói là không đặc biệt? Các ngươi há không biết cổ nhân minh huấn, chị em yêu cái đẹp... việc hôm nay, há lại không có nguyên nhân?

Khóe miệng đám thế hệ trẻ Tây Môn gia khẽ co giật.

Không nhìn ra a, hóa ra vị Tam gia gia từ trước đến nay vẫn quang minh lẫm liệt cũng là người đồng đạo nha... con mẹ nó, chị em yêu cái đẹp, câu này là truyền từ thanh lâu kĩ viện mà ra... tính thế nào cũng không thể tính lên người đám tiểu thư đại tộc này a...

- Xem ra, năm đó Tam gia gia cũng là người phong lưu a...

Một người trẻ trong đám cười hắc hắc.

- Lăn con bà nhà ngươi!

Tam gia gia một tay chụp tới, đập gia hỏa này quay mòng mòng...

...

Bốn tên công tử Xuân Hạ Thu Đông tứ đại thế gia đi đến đâu hấp dẫn vô số ánh mắt tới đó.

Quả thực nơi nào đi qua là vạn chúng chú mục!

Chỉ thấy ba tên gia hỏa toàn thân xanh biếc, dẫn theo hộ vệ cùng một đầu heo, diễu hành khắp phố. Người nào người đó từ trên xuống dưới đều mang một màu xanh lá đặc thù, Đại lung, giày, vỏ đao vỏ kiếm, đều mang một màu xanh lục! Trên nón xanh vậy mà còn cắm một cành trúc xanh biếc!

Đại công tử Đông Thiên Lãnh vui vẻ ra mặt, toàn thân vận một bộ cẩm y trắng như tuyết, chấp hai tay sau lưng, cùng ba tên đồng phục xanh lá đồng hành, trong đám người toát ra một bộ ý vị hạc giữa bầy gà.

Trên mặt hần mặc dù còn bị thương, nhưng sau khi cuộc thắng cũng đã được phép chữa thương, hiện tại trên mặt chỉ còn vết tích rất nhỏ mà thôi. Đi tới nơi nào, chưa kịp để cho người khác nghị luận, Đông Thiên Lãnh liền bắt đầu chỉ điểm giang sơn.

- Ngoa tào! Mọi người mau đến xem, ở đây có ba người mặc trang phục thật kì dị...

- Oa ha ha ha... xin hỏi huynh đài, tại sao ngươi lại muốn mặc như vậy a?

Đông Thiên Lãnh thấy càng nhiều người đến, càng hô to, ra vẻ kẻ dưới không ngại học hỏi.

Ba người kia tức tới nổi bụng, trong lòng thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông tên Đông Thiên Lãnh.

Con hàng này sao có thể bỉ ổi như vậy?!

Cũng không biết các trưởng bối Đông gia làm thế nào lại để lọt con hàng dê tiện như vậy! Quả thực tiện tới mức không thể tiện thêm...

Bất quá, trong lòng thì bọn hần mắng, nhưng ngoài miệng lại không thể nói ra. Ba người không hèn mà cùng nhìn chăm chú vào Đông Thiên Lãnh!

Vô luận như thế nào cũng không để tên tiểu tử này hành động một mình!

Cho dù đi nhà xí, cũng nhất quyết phải có người đi cùng hần.

“Chúng ta biết tên tiểu tử này nhất định là nhờ người giúp đỡ! Tháng a... hừ!”

“Nhất định phải bám chặt lấy hần!”

“Tuyệt không để hần đi một mình!”

“Bất luận thế nào cũng phải tìm được người kia!”

“Bằng không mấy năm tới chúng ta tất sống trong cái cảnh khốn kiếp này!”

“ta không thể chịu nổi cảnh đó a!”

“Tìm ra, chúng ta mới có thể thắng. Tôi thiếu đi cuộc với người khác ta có thể thắng.”

...

Đông Thiên Lãnh vô kế khả thi.

Không được phép lộ tin tức là yêu cầu đặc biệt của Vân Dương. Đông Thiên Lãnh nào dám không tuân thủ?

Việc nhỏ như vậy còn không làm được, sau này lão đại không giúp ta thì làm sao mà xử lý?

Mấy ngày nay Đông Thiên Lãnh như bị bệnh trĩ, đứng ngồi không yên, như dưới kẻ sách bám chặt như đĩa của ba tên kia, căn bản không có bất cứ cơ hội nào để chuồn đi!

Ngay cả canh ba nửa đêm, hắn vừa xuống giường đi ra ngoài, cũng lập tức có một người đuổi theo.

- Người theo ta làm gì?

- Không có gì, ta đi xem người a.

- Xem xong chưa?

- Chưa xem xong!

- Con mẹ nó, ta muốn đi nhà xí người cũng đi theo ta? Nửa đêm muốn đi tè chẳng nhẽ cũng không được?

- Được a, ai nói không được? Mà thật trùng hợp, vừa hay ta cũng muốn đi, chúng ta cùng đi a?

- Cùng đi cái em gái người!

Đông Thiên Lãnh buồn bực tới phát cuồng.

Nhưng tam đại công tử kia kết hợp làm việc tới không biết mệt.

Bám ngày càng thêm chắc.

- Con hàng này mặc dù vô cùng dễ tiện, nhưng lại không có tính nhẫn nại, chúng ta đã bám hắn mấy ngày, cơ bản không kém nhiều lắm đạt đến cực hạn của hắn a.

- Đúng! Thêm chút sức là hắn tất sẽ phải lòi đuôi!

- Thời điểm then chốt, nhất định không thể để xảy ra sai sót!

Mấy nhóm người này ai nấy đều bận rộn, cũng không có thời gian tìm Vân Dương. Vân Dương vì vậy cũng vui vẻ đến thanh nhàn. Đối với hắn mà nói, đám gia hỏa này không đến đó mới là nhẹ nhõm!

Về phần đồ mà Đông Thiên Lãnh thắng được có chia hay không... Vân Dương cũng không có đặt trong lòng.

Lúc này, Vân Dương đang đi cùng Tần công tử, đến Tần gia ngọc trang.

Cửa hàng ngọc của Tần gia có thể xưng là cửa hàng số một tại khu vực xung quanh Thiên Đường thành. Vân Dương còn biết... ngọc mà nội viện hoàng cung, đệ tử hoàng tộc dùng, đại đa số xuất phát từ nơi này.

Hôm nay Vân Dương lấy cớ:

- Tần thiếu gia, chuyện lần trước ta nói với người, người còn nhớ chứ?

- Đương nhiên là nhớ.

- Ừm, hiện tại ta cần mua một số ngọc thạch chất lượng cao. Ân, một nhóm lớn nha, không biết ngọc trang các người có đáp ứng được không?

- ...

- Làm sao? Không được?

Ánh mắt Vân Dương dần trở nên nguy hiểm.

- Cái này... cũng không phải là không được...

Tần thiếu gia áp ứng:

- Chỉ là... người cũng biết, ngọc trang nhà ta chuyên cung cấp ngọc cho hoàng gia... nếu người muốn một ít thì không sao, nhưng muốn số lượng lớn... chuyện này...

- Hóa ra là vậy, người đi đi.

- Ta cũng không cách a... Vân Thiếu gia...

- Ừm, người đi đi, ta không mua của nhà người nữa. Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tần công tử lập tức sợ tới kém chút tè ra quần.

- Vân thiếu gia, Vân thiếu gia, người nghe ta nói.

- Không có gì để nói, loại người lời nói thốt ra ngoài như đánh rắm như người, còn có gì để nói?

- Vân thiếu gia, Vân thiếu gia...

- Yên tâm, ta cũng sẽ không quá làm khó các người. Lần trước các người giao dịch cùng Tăng Bảo các, nhiều mỹ ngọc được vận chuyển ra ngoài như vậy, lại còn giữ lại Hoàng gia cực phẩm mỹ ngọc, giành lợi ích cá nhân. Lại còn dùng nhất phẩm ngọc thạch nhái thành cực phẩm ngọc thạch đang lên cho hoàng gia, ta nhất định giúp các người nói ra... người an tâm đi.

- Vân thiếu gia!

Tần công tử hồn phi phách tán, bịch một tiếng quỳ trước mặt Vân Dương:

- Vân thiếu gia, yêu cầu của người ta nhất định có thể làm được, cần bao nhiêu ngọc thạch người cứ nói! Không có vấn đề, ngọc trang chúng ta có thể cung cấp được!

- Không cần, nói thực, ta cũng không dùng nhiều ngọc như vậy làm gì? Nhà ta hết thầy cũng chỉ có tầm hai ba người, không cần đến. Người đi đi...

- Vân thiếu gia, ta sai rồi... ta sai rồi... ta sai rồi, người tha thứ cho ta đi...

- Người không sai a, người trung thành với hoàng thất, trung thành tuyệt đối, đáng giá tán thưởng, là ta sai, ta không nên ép buộc người... người đi đi.

Phanh phanh phanh, Tần thiếu gia không ngừng dập đầu:

- Vân thiếu gia, Vân thiếu gia... ngài giờ cao đánh khẽ, coi như ra là cái rắm, đánh cái rồi thôi đi... làm như thế sẽ thực sự chết người đó a...

- Vậy cũng không được... các là cửa hàng chuyên dụng của hoàng gia a...

- Không không không, Vân thiếu gia, chỉ cần một câu nói của người, chuyện này ta có thể đứng ra làm chủ!

- Người thực có thể làm chủ?

- Thật! Thật như vàng mười!

- Không gạt ta?

- Nào dám a...

- Hay là vẫn thôi đi... nói thật lòng, vừa nãy người từ chối đã khiến ta mất hứng thú, bỏ đi... hiện tại ta cũng không khơi dậy được tinh thần...

- Đừng a... chúng ta sẽ không thu tiền của ngài...

- Như vậy... thật không tốt a!

- Tốt, tốt, rất tốt a. Rất tốt! Chỉ cần Vân thiếu gia chịu đại giá quang lâm, ngọc trang bỗng tất sinh huy... Vân thiếu gia, xin mời, hiện tại chúng ta liền đi! Hiện tại liền đi!

- Hiện tại ta còn có chút việc...

- Ai nha, Vân thiếu gia, làm ơn quang lâm a... nếu người không đi, ta cũng không có mặt mũi báo cáo với liệt tổ liệt tông a...

- Tốt a, vì để người có thể có mặt mũi báo cáo với liệt tổ...

Vân Dương một bộ ôn hòa đi lên phía trước, phía trước chính là ngo trang,

Vừa mới đi qua, liền thấy phía đối diện có hai cỗ kiệu ngừng lại. Đó là hoàng cung đại nội... đến đây lấy ngọc thạch,

Sắc mặt Tần thiếu gia lập tức trắng bệch.

Không phải trùng hợp thế chứ?

Còn chưa nghĩ rốt cục nên xử lý chuyện của Vân Dương như thế nào, mà bên hoàng cung cũng phải người tới, người phủ thái tử cũng đến.

Cộc cộc cộc...

Khoái mã phi tốc, người của mấy vị hoàng tử khác cũng đến...

Tần thiếu gia triệt để choáng váng.

Đây là muốn giết người a! Trong lòng Tần thiếu gia tuyệt vọng nghĩ thầm, không nhịn được kêu lên thành tiếng:

- Cái này tuyệt đối là muốn ép chết người a... trời a...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ngang ngược

- Đi, sao không đi nữa?

Vân Dương đứng sau lưng Tần gia đại thiếu, hỏi thăm với giọng kỳ quái:

- Có phải người muốn đổi ý hay không?

- Không không không...

Sắc mặt Tần đại thiếu lúc trắng lúc xanh, đổi màu liên tục, hấn sợ tới kém chút tè ra quần:

- Sao có thể đổi ý đâu... Vân thiếu gia, xin mời.

Đem Vân Dương mời vào cửa như tôn tử mời gia gia, Tần đại thiếu lập tức chạy như con thỏ bị trúng tên.

Vấn đề này cần phải nhanh chóng báo lên cho phụ thân của hắn, chuyện này làm không tốt, cả Tần gia sẽ bị lừa gạt của mấy vị đại thần này thiếu rui a.

Những người tới hôm nay, ai cũng không phải đối tượng mà Tần gia có thể chọc nổi a.

Vân Dương một thân một mình ngồi uống trà, hắn cũng không sốt ruột, khoe miệng lúc nào cũng động một nụ cười mỉm ấm áp, người khác nhìn vài chỉ thấy một thiếu niên phong thần như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, không chút phập phồng bất ổn.

Vân Dương đương nhiên biết rõ ngọc của hoàng cung dùng cũng sắp hết, hôm nay muốn chọn mua thêm.

Ngọc của Thái tử cùng với mấy vị hoàng tử khác dùng để ban thưởng hay gì đó cũng không nhiều. Hơn nữa Thái tử cùng mấy vị Hoàng tử bị cấm túc tập thể, không được ra ngoài, đương nhiên cần ngọc thạch nhiều hơn bình thường.

Không thể ra khỏi cửa, dùng cái gì để lung lạc cao thủ, để thuộc hạ ra ngoài làm việc? Tại trong thời đại cả thế gian đều tôn sùng ngọc thạch, đương nhiên là cần loại mỹ ngọc cực phẩm như thế này.

Ngọc thạch, phủ thái tử cùng với mấy phủ của các vị hoàng tử, không hẹn mà hôm nay cùng đến tranh mua.

Những điều này, đương nhiên Vân Dương cũng biết.

Nói nhảm, nếu hần không biết, thì hôm nay hần cũng chả đến đây làm gì rồi!

Vân Dương an tĩnh uống trà, dung mạo tuấn nhã, khí chất siêu phàm. Như một bức vẽ siêu thần, khiến cho thị nữ bên cạnh nhìn đến ngây người.

Thực sự là một mỹ nam tử hiếm tinh...

Nàng không biết, vị mỹ nam tử hiếm tinh này đang thực hiện một kế hoạch kinh thiên động địa. Hôm nay, tại ngọc trang này, vị Vân công tử muốn nhắc lên sóng to gió lớn!

Chỉ một lúc sau, Tàn công tử đầu đầy mồ hôi chạy tới:

- Vân thiếu gia, thật có lỗi, thật có lỗi, để ngài đợi lâu.

- Không sao.

Vân Dương ôn tồn lễ độ:

- Hiện tại, đi chọn ngọc?

- Cái này...

Sắc mặt Tàn công tử phát khổ:

- Hiện tại mấy vị hoàng tử cùng người trong cung đang chọn... Vân thiếu gia người...

- Ý người là... để ta bọn họ chọn xong mới để cho ta chọn?

Vân Dương cười tủm tỉm:

- Trong mắt người, thấy ta... rất thích ăn đồ thừa?

- Không... không không không...

Khuôn mặt Tàn thiếu nhân như quả mướp đắng:

- Ý của ta là...

- Ừm, ý của người là, mọi người cùng chọn cho náo nhiệt.

Vân Dương đứng dậy đi ra ngoài:

- Cũng cho ta kiến thức một chút, cái gọi là hoàng thất phong phạm, thiên gia đệ tử.

- Không không...

Khuôn mặt tàn công tử xoắn xuýt cơ hồ muốn thành nếp nhăn:

- Gia phụ có ý... Vân công tử an tâm chớ vội, chút nữa chúng ta trực tiếp đi tàng bảo mật thất nhà ta... đồ nơi đó, chính là trân tàng mấy đời nhà ta, tuyệt đối đều là đồ tốt, so với cái gọi là cực phẩm ngọc thạch bên ngoài... còn tốt hơn nhiều.

Đây vốn là ranh giới cuối cùng.

Tàn phụ đã từng dặn đi dặn lại, nếu có thể không nói thì cũng đừng nói ra.

Nhưng Vân Dương chưa kịp để Tàn đại thiếu nói nhiều, trực tiếp đứng dậy toan bước đi, trực tiếp bức Tàn công tử phải xuất ra ranh giới cuối cùng.

- Ừm?

Vân Dương sờ cằm, có chút hoài nghi nhìn Tàn công tử, chậm rãi nói:

- Thật?

- Thật! Thiên chân vạn xác a!

Tần thiếu thiếu chút giờ tay thè độc.

- Ủm, vậy ta cũng đi nhìn chút, ta sẽ không cùng bọn hấn đoạt, chỉ đi xem một chút, cái này cũng không vấn đề a?

Vân Dương nói.

- Cái này... nghề này, chỉ là... thân phận của ngươi...

Tần thiếu nhẹ nhàng thờ ra.

- Người cứ trực tiếp nói với họ thân phận của ta là được, chẳng nhẽ thân phận của ta không dám gặp người sao?

Vân Dương nhìn Tần thiếu kỳ quái:

- Ta đến mua ngọc, sau đó để bọn hấn chọn trước... ta ở bên cạnh nhìn... bổ sung chút kiến thức, cũng không được sao?

- ... đi... được chưa...

...

Tần gia ngọc trang, chính là ngọc trang đệ nhất Ngọc Đường đế quốc, tự nhiên rất không lồ!

Đây cũng là lần đầu tiên Vân Dương tới đây, trên đường đi nhìn sân nhỏ trang viên bốn phía, khắp nơi đều là nơi làm việc, các loại thanh âm huyền ảo truyền đến bên tai không dứt.

- Đây là nhà kho số một, những nguyên thạch (Đá có khả năng chứa ngọc) có tỷ lệ lấy được mỹ ngọc cao đều ở nơi này. Sau khi lấy nguyên thạch từ Ngọc sơn xuống, tiền cất miệng mở cửa sổ, nếu phát hiện phẩm chất tốt, đều không ngoại lệ để vào nhà kho này.

- Đây là nhà kho số hai. Tất cả nguyên phiêu ngọc thạch đều đặt ở đây.

- Tận cùng bên trong nhất, mới là thành phẩm ngọc thạch đã gia công tỉ mỉ.

Vừa đi, Tần thiếu gia vừa làm công tác giới thiệu.

Vừa vào đến nơi này, Vân Dương lập tức cảm giác được Lục Lục trong thức hải trở nên vô cùng hưng phấn, từ lấy cây, thân cây cùng dây leo đều điên cuồng nhảy múa.

Một cỗ ý niệm nhu nhu non nớt, không ngừng thúc dục Vân Dương.

“Có đồ tốt!”

“Có rất nhiều đồ tốt!”

“Nhanh cho ta ăn!”

“Ta muốn ăn!”

“Oa nha nha nha có.. Đồ ăn tốt!”

...

Vân Dương thực sự bị Lục Lục làm ồn tới không chịu được, sắc mặt hấn đen kịt lại, gào to một tiếng:

- Im miệng!

Tần thiếu gia ở một bên, vốn miệng hấn không ngừng liến thoắng giới thiệu cho Vân Dương đột nhiên ngậm chặt lại, hoảng sợ nhìn qua:

- Vân thiếu gia, ngươi...

Vân Dương đỏ mặt hỏi:

- Khục, ta cũng không phải nói ngươi.

Tần thiếu lập tức xạm mặt lại.

“Nơi này cũng chỉ có hai người bọn họ... ngươi không nói ta, vậy ngươi nói ai đây?”

“Đến cùng là ta nói sai chỗ nào? Lại trêu chọc khiến tên gia hỏa này mất kiên nhẫn?”

- Người tiếp tục giới thiệu đi a...

Vân Dương kỳ quái nhìn hẳn:

- Sao không nói nữa?

Tần thiếu:

- ...

...

Vân Dương vừa tiến vào đại sảnh đã thấy mấy đám người đang lựa ngọc trong đó, ân, sáu nhóm người, tự mình tách biệt mà chọn ngọc, nước sông không phạm nước giếng.

- Sao lại có sáu nhóm người?

Trong lòng Vân Dương cảm thấy ngờ vực. Một nhóm hoàng cung, một nhóm phủ thái tử, còn lại ba nhóm của ba vị hoàng tử, trong đó có cả một vị hoàng tử mới vị thành niên, tất cả bất quá mới năm nhóm, sao ở đây lại có sáu?

- Nhóm cuối cùng kia, chính là do một vị hoàng phi, năm ngoái mười sinh cho Hoàng đế bệ hạ một tiểu Hoàng tử phải tới...

Tần thiếu ghé vào bên tai Vân Dương.

“...”

Vân Dương không còn gì để nói.

Còn chưa đầy một tuổi, vị mẫu phi của tiểu Hoàng tử này đã nghĩ giúp con mình thành lập thế lực? Cũng quá sớm a?

Một thanh âm âm nhu vang lên:

- Bồn cung(Nguyên văn “Tạp gia”) lần này tới, chính là vãng mệnh thánh dụ, nếu có ngọc thạch tốt một chút, phẩm chất cao một chút, Tần trang chủ không ngại lấy ra, Bồn cung cảm liền đi, tuyệt sẽ không quấy rầy.

Phụ thân Tần thiếu đứng một bên đầu đồ đầy mồ hôi.

Lấy ra? Ta dám lấy ra? Ta đem đồ tốt đều đưa cho người... người lựa xong là hết chuyện của người, nhưng những người khác cũng muốn phẩm chất giống như người, ta đi nơi nào tìm a?

Mấy người kia.. Có người nào dễ trêu?

Bất quá, Tần trang chủ cũng đã quan ứng phó loại tình thế như này.

- Nếu như thế, Ngô công công, không bằng chúng ta đều đi lâu ba đi, toàn bộ lâu ba đều là mỹ ngọc phẩm chất cao.

Tần trang chủ làm bộ người thức thời, nhún nhường nói:

- Đủ cho chư vị dùng.

- Như vậy rất tốt.

Vị Ngô công công này thanh âm âm nhu, lão mang theo bốn tiểu thái giám, ai nấy mi thanh tú mục. Đưa ta lên đầu một tiểu thái giám vỗ vỗ, lại sờ lên cổ nói:

- Như vậy, xin mời.

Đang muốn khởi hành, đột nhiên con mắt nhìn nghiêng, bắt ngờ nhìn thấy Vân Dương.

Đôi mắt Ngô công công trong chốc lát tuôn ra tinh quang nóng bỏng, thế mà không đi theo Tần trang chủ, mà nhiệt tình đi tới chỗ Vân Dương, trong giọng nói mang chút thận trọng cùng nhiệt tình, âm nhu hỏi:

- Vị công tử này là ai? Tướng mạo thật là tuấn tú, bồn cung rất thích người có tướng mạo tuấn tú...

Ánh mắt lão nhìn Vân Dương, như một tên sắc lang nhìn thấy được một mỹ nữ không mảnh vải che thân!

Thèm nhỏ dãi!

Nhưng lão có nghĩ cũng không nghĩ tới, Vân Dương run tay một cái, một cái bạt tai thật mạnh điên cuồng đập lên!

Coi như không có chuyện gì, Vân Dương cũng phải tìm cơ để kiểm tra nội tình gia hỏa này, bây giờ con hàng này lại dám ác tâm dâng lên, Vân Dương sao còn lưu thủ!

Đừng!

Một tiếng vang thật lớn!

Không sai, một cái tát, thế mà đánh ra một tiếng vang tựa như pháo nổ!

Thân thể Ngô công công tựa như một cái bao tải rách bay lên, quay vòng vòng bảy tám vòng trên không trung mà còn chưa rơi xuống đất, tựa con thoi bay ra ngoài, oanh một tiếng, đập vào nhóm người của Thái tử điện hạ, lập tức ngã một đám.

Há miệng, một cái ngum máu tươi cùng với 7~8 cái răng phun ra ngoài, cơ hồ cả hàm đều bị Vân Dương đánh xuống.

- Lớn! Lớn mặt!

Thanh âm một tiếng thái giám vang lên.

Người trong đại sảnh hỗn loạn tung bùng!

Vân Dương cất bước tiến lên, người dẫn đầu bên nhóm người của thái tử rõ ràng là một cao thủ, lão khẽ động thân, liền ngăn trước mặt Vân Dương:

- Làm càn! Trước mặt mọi người hành hung, ngươi có biết vương pháp ở đâu!

Vân Dương hừ lạnh một tiếng, tay khẽ động một cái, một thanh kiếm ông một tiếng rơi trên mặt đất.

Một chuôi kiếm màu vàng sáng, trên thân có khắc mười sáu chữ nhỏ phân làm hai hàng:

Kiếm lăng sơn hà, như trầm thân tới.

Giám thị bách quan, tiền trăm hậu tấu!

Anh mắt thị vệ phủ thái tử lập tức co rút lại:

- Là Sơn Hà Kiếm, Bệ hạ ban cho Vân Hầu!

Lúc trước, Hoàng đế bệ hạ ban cho Vân Hầu vốn khắc: Trên đánh hôn quân, dưới trăm nịnh thần! Nhưng Vân Hầu kiên quyết không nhận, mới đổi thành mười sáu chữ này.

- Ta không đánh hẳn được?

Vân Dương lạnh lùng hỏi.

- Đánh được, đánh được.

Sắc mặt người này trắng nhợt, thối lui hai bước.

Vân Dương nhảy tới, quyền đâm cước đá không ngừng lên Ngô công công đang nằm trên mặt đất, chỉ trong chốc lát, liền đánh Ngô công công không thành hình người, lão nằm trên mặt đất kêu thảm, tiếng kêu như tiếng heo bị chọc tiết, nhưng lập tức yếu ớt dần.

- Vân thiếu gia...

Sắc mặt Tần thiếu trắng bệch tiến lên khuyên can:

- Đừng đánh nữa, đánh nữa... là xảy ra án mạng đó!

- Đánh chết hẳn... lại có thể làm sao?

Vân Dương tức giận nói, dưới sự lôi kéo ngăn cản của mọi người còn đạp thêm ba bốn cước mới thôi:

- Thực sự làm ta buồn nôn... ngươi nhìn tay ta này, nổi hết cả da gà...

Đám người ta nhìn người người nhìn ta.

Chỉ vì một câu nói, ngươi liền đánh người nội viện hoàng cung phải đi mua sắm thành cái dạng này?

Lá gan này... không phải người nào cũng có a.

Khi Vân Dương xuất thủ, hần đã chuẩn bị vô số hậu chiêu. Chính là để phòng ngừa nếu gia hỏa này là ám tuyến của Tứ Quý lâu, tất sẽ không dễ động đến.

Không thể nghi ngờ tuyệt đối sẽ là cao thủ!

Trong lúc tối hậu, Phương Mặc Phi cũng đã chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng không nghĩ tới, Vân Dương không tốn chút sức liền có thể giải quyết, lúc đó ngay cả Vân Dương cũng có chút cảm giác mơ hồ.

Xem ra con hàng này không phải người Tứ Quý lâu.

Nếu hần không phải... không biết người bên Thái tử điện hạ có phải hay không?

Vân Dương ngẩng đầu, thờ hần hần, đột nhiên quay đầu nhìn người dẫn đầu nhóm người của phủ thái tử:

- Thì sao? Nhìn ta làm gì? Có phải ngươi không phục?

Người kia một mực giữ im lặng.

“Ta cũng không làm gì ngươi a... tự nhiên gây sự với ta làm gì? Tay ngươi cầm tiền trăm hậu tấu kiếm, ta có thể không phục sao?”

- Ngươi tên là gì?

Vân Dương một bộ được lý không tha người:

- Báo cho ta nghe nghe chút.

- Tại hạ Hàn Vô Phi!

Người kia một bụng ôm khó chịu, mặt lạnh nói:

- Tại hạ mặc dù là người làm việc trong phủ thái tử, nhưng không phải quan viên. Vân công tử, ngươi làm như vậy là có ý gì?

- Đánh rắm!

Vân Dương cả giận nói:

- Trong thiên hạ đều là vương thổ! Người sống trên vương thổ đều là vương thần! Làm sao... ngươi không làm quan, người còn cảm thấy ủy khuất sao?

Nói thế này là nói thế nào...

Hàn Vô Phi chỉ cảm thấy tức muốn nổ bụng.

Cả đời hần, chưa từng gặp người không nói lý như vậy.

- Mấy người các ngươi, còn chưa báo tên tuổi cho ta.

Vân Dương nhìn mấy tên dẫn đoàn khác:

- Vạn nhất về sau đi đường buổi tối gặp ám toán...

Sau khi ghi tất cả tên tuổi mọi người lại, Vân Dương chậm rãi thu trường kiếm vào vỏ, quay đầu nói với Hàn Vô Phi:

- Hàn Vô Phi, ngươi thành thật một chút, về sau nhớ chú ý cho ta!

Nói xong, Vân Dương thần nhiên trợn mắt mà đi.

Nếu đã biết danh tự, như vậy sẽ có phương pháp đi thăm dò.

Hần thì hài lòng rồi đi, để lại Hàn Vô Phi sau lưng tức muốn nổ đom đóm mắt!

“Con mẹ nó thực là tai bay vạ gió... vị Ngô công công trong cung này có chút... đam mê đặc biệt, điều này mọi người đều biết. Hôm nay là do Ngô công công không biết nhìn người chộc phải người không nên dây vào... cái này mọi người đều rõ ràng. Sau đó Vân Dương không thể chịu được liền trực tiếp nổi giận... mọi người cũng có thể đoán trước.”

“Nhưng vấn đề là... hết thầy, có quan hệ với Hàn Vô Phi ta sao?”

“Có quan hệ a, có quan hệ a?”

“Dựa vào cái gì còn muốn đem lửa đốt lên người ta? Trước khi đi còn cảnh cáo ta thành thật một chút, về sau chú ý một chút...”

“Nghe mấy lời này, người không biết còn nghĩ ta chọc phải mấy tên lưu manh du côn nào đó a...”

Mấy tên khác càng thêm vô tội: thế nào mà còn muốn nhớ tên chúng ta a? Rốt cục muốn làm gì? Chúng ta đã làm gì sai a?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ngọc thạch, Lại gặp ám sát

Ánh mắt Tần thiếu nhìn Vân Dương lúc này, quả thực mang theo vẻ ngưỡng mộ nồng đậm!

Quá mạnh!

Từ bé tới giờ Tần gia đại thiếu còn chưa từng gặp người bá khí như vậy!

Hôm nay thật con mẹ nó thêm chút kiến thức a.

Vân Dương cũng cảm giác, hôm nay hấn biểu hiện có chút quá mạnh... hơn nữa có chút... tiện.

Bản thân Vân Dương cảm giác, nếu mình chưa từng gặp qua Đông Thiên Lãnh mà nói, chắc chắn hấn sẽ không dùng biện pháp và lý do vô sỉ như vậy! Đơn giản là quá bạo lực, sẽ không thể hiện được phong độ và khí chất của hấn a.

“Sau này nhất định phải phải sạch quan hệ với tên tiện nhân kia! Nếu không sẽ bị hấn truyền nhiễm a...”

Trong lòng Vân Dương thầm quyết định.

- Nhìn ta là gì? Trên mặt ta có hoa sao?

Vân Dương nhìn Tần thiếu.

- Không có... Vân thiếu gia, hôm nay ngươi quá trâu... quả thực là...

Tần thiếu gia miệng như Huyền Hà, không khỏi vỗ mông ngựa đối với Vân Dương, nói khiến Vân Dương mặt mày hớn hờ.

- Vuốt mông ngựa cũng phải đưa cho ta ngọc tốt!

Vân Dương vừa hưởng thụ xong lời khen liền hoir:

- Nhà kho ở đâu?

Tần thiếu:

- ...

Hấn trợn mắt một cái nói:

- Bên này... vốn biết ngươi không quên được ngọc của ngươi.

- Ta hình như đã quên mất, hiện tại có thể đi a.

- Đại ca... đại gia...

Tần thiếu giật nảy mình, mặt vàng như nếu nói:

- Cũng đừng a...

Mở ra mười bay mười tám cái khóa ắt, rồi cạy cả hai tiến vào một cái nhà kho nhỏ. Trong này có vô số cái hộp được bày chỉnh tề trên giá, tất cả đều được làm từ mỹ ngọc cao cấp.

Vừa đến, Lục Lục càng thêm kích động.

- Quá tuyệt!

Hai mắt Vân Dương tỏa sáng:

- Ta muốn hết!

Bịch một tiếng, Tần thiếu gia té ngã trên mặt đất:

- Đại ca, ngài tha cho ta đi, đây là trân tàng gia tộc ta ba trăm năm mới tích được... để tỏ lòng thành với người, ta mới mang người đến đây, nhưng gia phụ đã nhiều lần căn dặn, Vân thiếu gia người nhiều nhất, nhiều nhất, chỉ có thể cầm đi mười cái! Đừng làm khó dễ ta... nếu người cầm đi hết thảy, gia tộc bọn ta...

- Mười cái không được!

Vân Dương không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Người nói mười cái thì nghĩ ta sẽ tin là mười cái sao? Người có thể mở miệng nói mười cái, như vậy ranh giới chỉ ít cũng phải là hai mươi cái!

Nơi này có cả thảy mấy trăm cái hộp!

Các người để ta đến đây một lần, chỉ để ta cầm đi mười hộp? Cái này có con mẹ nó thành ý!

- Ít nhất một trăm hộp!

Vân Dương quả quyết mở miệng, sur tử há mồm.

- Trời ạ...

Tần thiếu bị phản kêu lớn:

- Người giết ta đi... nhiều nhất mười một hộp!

- Ít nhất chín mươi!

- Không được, tuyệt đối không được! Nhiều nhất mười hai hộp!

- Ít nhất tám mươi!

- Không được, nhiều nhất mười ba!

- Ta lười cùng người mặc cả.

Vân Dương đã mất đi sự nhẫn nại:

- Ta mặc kệ ranh giới cuối cùng của các người là bao nhiêu. Ta chỉ nói một câu thôi, được, ta lấy đi, trả người tiền. Không được, ta lập tức liền đi, sẽ không tiếp tục dây dưa với các người. Như thế nào?

Tần thiếu lo lắng đề phòng nói:

- Vậy người nói bao nhiêu?

- Năm mươi!

Vân Dương lạnh lùng nói:

- Không được thì thôi! Ta cũng không cần ngọc của các người nữa.

Sắc mặt Tần thiếu như ăn phải mướp đắng.

Năm mươi!

Phụ thân hẳn cho hẳn ranh giới cuối cùng không được vượt quá hai lăm khối. Vị đại gia này lại trực tiếp la ó, lật một cái gấp đôi.

Bảo ngọc nơi này cũng không phải bảo ngọc bình thường a, mỗi một khối đều có thể chế tạo bảo ngọc duyên thọ đều là vô giới chi bảo a.

- Cần xoắn xuyết như vậy sao?

Vân Dương liếc mắt nhìn:

- Kỳ thật, nếu ta nói muốn hết, các người cũng phải cho. Hiện tại chỉ cần có năm mươi kiện, hơn nữa còn trả tiền...

- Thành gia!

Tần thiếu cắn răng một cái.

- Bao nhiêu tiền? Hoàng kim?

- Ít nhất, cũng phải năm trăm vạn lượng hoàng kim a.

Tần thiếu nén cảm giác nhò máu trong lòng, đưa ra một cái giá vốn.

- Không thành vấn đề!

Vân Dương rất sáng khoái đáp ứng:

- Không phải chỉ năm trăm vạn lượng hoàng kim thôi sao, quyết định như vậy đi.

- Tiền kia?

- Trước ghi nợ cho ta.

- ...

Khóc không ra nước mắt.

- Để ta chọn một chút.

Vân Dương nói.

- Cái này... chuyển đến dọn đi để tạo thành hư hao. Hơn nữa, chất lượng bảo ngọc bên trong này cũng không khác nhau là mấy, Vân thiếu gia tùy tiện lấy năm mươi cái hộp là được.

Tần thiếu hạo tâm nhấc nhở.

- Yên tâm, ta tùy tiện rút năm mươi cái hộp.

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Xem vận khí tốt.

Lục Lục trong thức hải sớm đã ma quyền sát chương, đối với Lục Lục mà nói, cái hộp nào đối với nó có tác dụng lớn nhất, đó là nhìn một cái là không sót chút nào.

Rất nhanh...

Vân Dương đem năm mươi cái hộp lấy ra. Toàn bộ quá trình không dùng đến nửa nén hương thời gian.

- Nhưng cái này đi.

Vân Dương nói:

- Nếu ta tuyển lựa quá kỹ, người cũng không dễ bàn giao với gia tộc.

Tần thiếu cảm động đến rơi nước mắt:

- Vân thiếu gia trượng nghĩa!

...

Lần này Vân Dương đến đây, mục đích quan trọng nhất tự nhiên là tìm nội gian Tứ Quý lâu, nhưng mục đích khác cũng chính là vì tìm chất dinh dưỡng cho Lục Lục. Từ khi hấn phát hiện Lục Lục đối với ngọc thạch có nhu cầu không bình thường, Vân Dương đã chú ý tới tần gia.

Toàn bộ Thiên Đường thành, cũng chỉ có Tần gia mới có được đại lượng ngọc thạch dự trữ. Cho nên hấn mới nhân cơ hội hoàng gia đệ tử tụ tập đến đây liền tới hỏi thăm.

Cũng chính là vì muốn đi vào gian mật thất này.

Nhưng hấn cũng không quá mức quá phận, nói năm mươi cái hộp thì chính là năm mươi cái hộp. Nhiều một hộp cũng không cảm, càng thêm sẽ không động tay động chân cái gì.

Chuyện giao dịch với Bảo Tàng các năm đó của tần gia là hoàn toàn bất đắc dĩ, nhưng vẫn là phạm tội khi quân. Nhược điểm này, mặc dù Vân Dương nắm giữ, nhưng cũng biết tình huống Tần gia năm đó, nên hấn cũng không thực có ý truyền chuyện này ra ngoài.

Sau khi áp chế mấy lần, Vân Dương tất nhiên cũng sẽ có hồi báo. Làm sao có thể thực bức tử gia tộc người ta.

Tần thiếu đối với chuyện này cũng có chút cảm giác mơ hồ, nên cũng tùy ý để Vân Dương bắt chẹt, thậm chí báo giá rất thấp để Vân Dương chiếm đại tiện nghi.

Bởi vì hấn biết, mặc dù ngoài miệng Vân Dương không nói, nhưng xưa nay hấn chưa từng chiếm tiện nghi không của người khác bao giờ.

Điểm này, mọi người tự biết trong lòng là tốt. Có một số việc, không thể nói toạc ra... tối thiểu nhất, nếu có người tìm tới cửa hỏi, ta có thể lễ thắng khí hùng nói: Ta bị áp chết...

...

Trong khi mấy nhà kia còn chưa chọn ngọc xong, Vân Dương đã ngồi xe ngựa rời khỏi ngọc trang.

Lục Lục đã không kìm nén được nữa, nó uốn qua uốn lại nũng nịu, muốn đồ ăn tốt.

Vân Dương kiên quyết không đáp ứng, hấn còn muốn về quan sát, xem rốt cục đây là nhưng thứ gì... sau này có chuẩn bị, trong lòng cũng có cái mà đo đếm.

Trong cũng một thời gian, hấn đem tên mấy người này truyền trở về: người có thể được mấy vị hoàng tử phái tới đây, coi như không phải người thân cận quan trọng nhất, chỉ ít cũng nằm trong năm vị trí đầu.

Tên năm người này, Vân Dương phải làm thành một cái cửa đột phá.

Mà vị Ngô công công kia... Vân Dương nghĩ đến hồi lâu, chỉ có thể lưu lại trong lòng, cũng không có truyền đi để thuộc hạ điều tra.

Tên gia hỏa bị mình một đập một phát suýt chết... Tứ Quý lâu hấn là chương mắt a?

Ngay khi Vân Dương sắp tiếp cận Vân phủ, trong lòng hấn đột nhiên nhảy lên một cái. Một tia báo động đột nhiên xuất hiện. Mà Phương Mặc Phi bên cạnh hấn như có phát hiện điều gì đó, suy nghĩ rồi ngẩng đầu lên.

Khí tức nguy hiểm kia lóe cái rồi biến mất.

Vân Dương cùng Phương Mặc Phi liếc mắt nhìn nhau.

- Hấn là tên sát thủ lần trước.

Bờ môi Phương Mặc Phi bắt động, truyền âm qua Vân Dương.

Nhưng công phu truyền âm này, công phu của Vân Dương vẫn chưa thể vận dụng được, chỉ có thể gật gật đầu nói:

- Cảm giác cũng rất quen thuộc. Dù sao ta cũng không bị ám sát nhiều, gia hỏa này liên tục đến hai lần, cảm giác đều như vậy.

Phương Mặc Phi thở dài:

- Công tử, ta có một loại dự cảm, về sau kinh nghiệm này của ngươi sẽ trở nên rất nhiều.

Vân Dương im lặng trừng mắt nhìn hấn một cái.

- Đêm nay, đem gia hỏa này cầm tới.

Vân Dương nói.

- Ừm.

Phuong Mặc Phi vẫn không động đậy môi:

- Đây là một tên sát thủ chân chính, một kích không trúng mục tiêu lập tức toàn lực chạy, hơn nữa chạy rất xa. Chờ qua một thời gian, khi mục tiêu không sai biệt lắm nên buông lỏng cảnh giác. Hắn sẽ trở lại thăm dò, tùy thời ra tay...

- Rất có kinh nghiệm. Mặc dù thực lực không phải rất cao.

Đây là đánh giá của Phuong Mặc Phi.

- Chỉ là, loại kinh nghiệm này không có tác dụng trên người ta.

Vân Dương nói.

Phuong Mặc Phi hiểu lầm ý Vân Dương, gật gật đầu tán đồng nói:

- Bởi vì người công tử đắc tội ngày càng nhiều, cho nên ngày càng cảnh giác, cho nên tên sát thủ này mỗi ngày đến một lần, người muốn giết công tử ngày càng đến nhiều, tính cảnh giác của công tử ngày một cao. Đích thật là không thích hợp.

Vân Dương tức tới xám mặt lại.

Còn có thể tán gẫu tốt chút được không...

...

Ban đêm.

Vân Dương lấy ra ba cái hộp, mặt khác đều đặt ở nơi mà Lục Lục không thể tiếp cận. Dù sao Lục Lục cũng quá non, Vân Dương cũng sợ mầm non nhỏ này có thể ăn no đến...

Mở hộp ra, một mảnh hào quanh xanh lục bát ngát chiếu xạ ra ngoài.

Lục Lục vui sướng vũ động.

- Lục Lục, tại sao ngươi lại có sở thích đặc biệt đối với ngọc thạch?

Vân Dương có chút khó lý giải hỏi.

Một bên Lục Lục ăn như gió cuốn, một bên vũ động dây leo trả lời, ý niệm yếu ớt mặc dù mơ hồ, nhưng Vân Dương cũng có thể minh bạch.

Ngọc, vốn hình thành từ tảng đá bình thường. Duy trải qua trăm vạn ngàn vạn năm lắng đọng, không ngừng hấp thu linh khí mới có thể hình thành. Cho nên, ngọc chính là thiên địa nguyên khí thuần túy nhất. Mà phẩm chất ngọc càng cao, thì linh khí càng thêm thuần túy.

- Huyền thạch huyền tinh so ra kém ngọc?

Vân Dương vẫn có chút không rõ.

“Huyền thạch huyền tinh, chỉ là một sản phẩm đặc biệt... tại nơi sử dụng hệ thống tu luyện huyền khí mới có. Mà ngọc thạch, lại là sản phẩm của bất cứ mảnh đại lục nào, bất kỳ một cái không gian nào, cũng sẽ có địa tâm chi linh. Mặc dù nhìn huyền thạch, huyền tinh có giá trị thực dụng cao hơn ngọc thạch, nhưng trên thực tế, ngọc thạch lại thuần túy hơn nhiều.”

- Thì ra là như thế.

Vân Dương rốt cục hiểu rõ.

Ngay trong lúc một hỏi một đáp, Vân Dương cảm giác rõ ràng một cỗ cảm giác nguy cơ tới gần.

Sát thủ, lại tới!

Nhưng hắn không chút sợ hãi.

Chờ người đã lâu. Đến, đừng không dám ra tay, ca ca sáng tạo cho ngươi cơ hội.

Vân Dương ung dung thở dài một tiếng, đẩy cửa bước ra ngoài. Tựa hồ ban đêm phiền muộn khó giải, đi qua ngoài tản bộ thư giãn một chút.

Sau lưng hắn, ba con tiểu Thiên Báo như ba tiểu nhung cầu bước theo, một tác cũng không rời. Nhưng hôm nay chúng cũng không hòa vào chơi đùa, mà là một con ở phía sau, sai con phân biệt trái phải đi theo Vân Dương.

Đi đến bên cạnh hoa thụ trong phủ, Vân Dương nhìn bóng cây lắc lư dưới trăng, kìm không được tán thưởng:

- Bóng đêm trên người a...

Hắn đứng ngay bên cạnh, cúi đầu, nhìn bóng cây, chắp hai tay sau lưng, ung dung ngâm thơ:

- Bất tri cửu trọng thiên thượng nguyệt, tăng chiếu hồng trần đa thiếu niên?

(Không biết trăng trên chín tầng trời, từng chiếu hồng trần bao nhiêu năm?)

- Hồng trần nhân thế, chia chia hợp hợp, thua thua thắng thắng, anh hùng hào kiệt, đời nào cũng có, nhưng có sinh mệnh của người nào, có thể so với minh nguyệt vĩnh hằng trên bầu trời này?

Vân Dương ngẩng đầu thờ dài:

- Minh nguyệt a minh nguyệt, người sẽ không phải là lão yêu đi?

Ánh trăng như nước, thanh lương phù chiếu đại địa.

Vân Dương vừa ngẩng đầu, cổ họng hiện rõ ràng dưới ánh trăng, toàn thân hắn cực kỳ buông lỏng, hoàn toàn là đang trong cảnh hoài niệm phiền muộn. Hai tay chắp phía sau...

Nếu muốn ám sát, đây là thời cơ tốt nhất!

Quả nhiên, hàn mang lóe lên!

Một đạo hơi lạnh, từ đình nhà dân cách khoảng hơn mười trượng bên ngoài tường rào mãnh liệt bắn đến! Vô thanh vô tức, tốc độ nhanh đến cực điểm, nhưng ngay cả nửa điểm âm thanh xé gió cũng không có.

Đạo hàn mang kia, chỉ mới thoáng hiện đã xuất hiện trước cổ họng Vân Dương.

Vị sát thủ này rất có nắm chắc, lần này, vị Vân công tử này tuyệt đối... chạy không khỏi mình ám sát! Lần này, vốn hắn chỉ muốn về xem một chút, cũng không muốn xuất thủ.

Nhưng không nghĩ đến lại vừa vặn gặp được thời cơ tốt như vậy! Gia hỏa này thế mà lên con thần kinh, nửa đêm đi ra cảm hoài mặt trăng...

Thời cơ như vậy, nếu còn không xuất thủ, hắn phải thực xin lỗi chính bản thân mình!

Hơn nữa, sau khi giết Vân Dương, hắn chỉ cần mượn chút lực từ bên cạnh hoa thụ, lập tức có thể vọt người rời khỏi!

...

Hàn mang vừa tới gần!

Cổ họng Vân Dương thậm chí cảm thấy một hơi lạnh trí mạng, trên yết hầu, bị sát khí kích thích lên một tầng da gà tỉnh té...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Trưa mai, nhập Tôn phủ

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc!

Trên mặt Vân Dương lộ ra một tia mỉm cười.

Một cây đao.

Không biết từ lúc nào, một cây đao xuất hiện trước cổ Vân Dương, hoành đao chặn lại.

Coong!

Chiều thức của tên sát thủ kia chính thức dùng hết, mũi kiếm hung mãnh đâm vào trên thân đao. Nhưng hấn lập tức kinh hãi phát hiện, kiếm của mình sau khi đụng phải thanh đao kia, mũi kiếm chế tạo từ Hải Đề Huyền Thiết, vậy mà giống như tuyết trắng đụng phải khối sắt nung đỏ.

Trực tiếp vỡ nát!

Mũi kiếm vỡ nát, lập tức thân kiếm cũng kéo theo vỡ nát, hoàn toàn tan vỡ.

Hiện tượng quỷ dị như vậy, khiến hấn kinh hãi đến tột độ.

Tại sao có thể như vậy?

Ngay lúc này, một đạo bóng trắng lóe lên, ba con mèo nhỏ nhìn như vô hại tới chỉ có thể làm súng vật cho người ta ôm kia, thế mà đồng thời nhảy lên từ trên mặt đất.

Xuy xuy xuy...

Ba tiếng vang!

Tên thích khách thống khổ kêu lên một tiếng đau đớn, một đạo vết cắt xuất hiện trên đùi hấn, máu chảy ồ ạt từ bẹn đùi cho đến bắp chân, lưng hấn cũng xuất hiện một đạo vết cắt, cơ hồ đem xương hấn cắt đứt, tay phải cầm kiếm vậy mà bị một con mèo nhỏ vô xuyên, một khối huyết nhục bị tiểu miêu xé xuống!

Đây là mèo?

Con mẹ nó đây là mèo?

Ta chính là ngũ trọng thiên cao thủ, toàn thân chẳng khác nào mình đồng da sắt có được không? Mấy con mèo này sao có thể...

Nhưng hấn đã không kịp cẩn thận tìm hiểu vấn đề này.

Việc ngay lúc này, đảo mệnh mới là trọng yếu nhất.

Hấn biết, bản thân đã rơi vào bẫy rập!

Tên thích khách cuồng hống một tiếng, không tiếp tục quan tâm các vấn đề ngổn ngang khác, thân thể bỗng nhiên xoay tròn, với một tư thế không thể tưởng tượng mà lăng không nghịch chuyển, một nửa trường kiếm rời khỏi tay. Lập tức thân thể hấn lăng không bay lên. Khẽ gặp người, liền xuất hiện trên hoa thụ.

Phản ứng này, đã nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt.

Hai chân hấn tụ lực, tinh xảo giẫm trên cành cây một cái, cả người liền như lướt bay lên. Mà tay trái hấn đồng thời giương lên, một đạo tơ không màu đã bay ra ngoài.

“Chỉ cần dùng sức một cái nữa, Thần tiên cũng không lưu được ta”

Nhưng đúng vào lúc này, hấn đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, một thân ảnh khôi ngô đột nhiên ngăn trước mặt hấn, tay hấn khẽ buông lỏng, sợi tơ đã bắn ra ngoài kia, vậy mà đã xuất hiện trong tay người này.

Phương Mặc Phi!

- Đi xuống đi!

Một bàn tay của Phương Mặc Phi trực tiếp đem không khí trong phương viên ba trượng hoàn toàn ngưng lại thành một cái đĩa sắt khổng lồ, hung hăng vỗ xuống!

- Oa!

Tên thích khách phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân phát ra âm thanh răng rắc của xương gãy, người hấn như bị mất đi toàn bộ xương cốt, mềm nhũn rơi trên mặt đất, máu tươi điên cuồng phun lên không trung, từ trên đến dưới như là một cái máy bơm máu phun cầu vồng ra ngoài, dưới một chương của Phương Mặc Phi, tên thích khách hoàn toàn mất đi năng lực chống cự.

Hấn ngửa mặt nằm trên mặt đất, không ngừng co quắp, trong mắt ánh lên vẻ tàn độc vô hạn, cổ hấn khanh khách rung động, cổ hết sức nói:

- Cái bẫy thật hoàn hảo!

- Bể Khẩu Âm!

Vân Dương đột nhiên khê giạt mình, lập tức hơi vung tay, một đạo chớp lóe lên như thiểm điện, trực tiếp bắn vào trong miệng tên thích khách, xuyên thấu đầu hắn, găm trên mặt đất!

Trong cùng một thời gian, Phương Mặc Phi cũng đồng thời gầm lên một tiếng, trường kiếm bay ra như thiểm điện, không bàn mà hợp cùng bay về một mục tiêu với Vân Dương!

Nhưng, Thiên Ý Chi Nhận của Vân Dương đã đâm vào trước, kiếm của Phương Mặc Phi chính xác đâm trên Thiên Ý Chi Nhận, tất tất ba ba...

Phương Mặc Phi chỉ cảm thấy một trận quần đau trong lòng.

Kiếm của hắn trong chốc lát chỉ còn lại một cái chuôi kiếm!

Từ mũi kiếm cho tới thân kiếm, đều nháy mắt tan chảy như tuyết gặp nước sôi. Ân, không phải tan chảy, mà là hóa thành một bãi bột phấn sáng như bạc!

- Nguy hiểm thật!

Vân Dương có chút may mắn nói.

Khê vẩy tay, Thiên Ý Chi Nhận xoát bay trở về, rơi vào trong tay Vân Dương, Vân Dương khê đảo tay, Thiên Ý Chi Nhận biến mất.

- Nếu không phải chú ý tới hắc Bê Khẩu Âm, chi sợ... cái thi bạo này, liền hình thành...

Vân Dương như trút được gánh nặng.

Phương Mặc Phi cũng sờ gáy đầu, hắn vẫn đang nhìn chuôi kiếm của mình. Chuyện này, rốt cục là như thế nào?

Trong câu “Cái bẫy thật hoàn hảo!” Chữ “Tĩnh” là một khẩu âm mở một nửa, nhưng tên thích khách khi nói lại ngậm chặt miệng, Vân Dương bản năng cảm giác có vấn đề, lập tức xuất thủ.

Lúc này, một hạt nhỏ màu đen rơi ra từ trong miệng tên thích khách, chính là nhờ Thiên Ý Chi Nhận cắt đứt hàm răng mà rơi ra.

Phương Mặc Phi lật lên một cái, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Thi Bạo Hoàn!

Đây là một món đồ cực kỳ ác độc, giấu ở trong miệng sẽ có một lớp màng tinh tế bảo hộ. Nếu đến lúc nhất định phải chết, chỉ cần dùng răng cắn nát, Thi Bạo Hoàn có thể phát tán toàn thân trong nháy mắt, sau đó người sử dụng lập tức mất mạng, độc tố thẩm thấu trong thi thể sẽ sản sinh ra bạo tạc mãnh liệt.

Lúc này, mỗi một khối huyết nhục dù rơi xuống bất kỳ chỗ nào, đều sẽ tạo thành độc tố mấy năm không tan. Nếu không may bị huyết độc rơi trên người, như vậy người đó trong nháy mắt sẽ toàn thân hư thối mà chết!

Thi Bạo Hoàn chính là một trong những thứ ác độc nhất trên đời.

- Quả nhiên là thủ bút của Vô Tình lâu!

Ánh mắt Phương Mặc Phi phức tạp nhìn Vân Dương:

- Cũng chỉ có Kim bài sát thủ trở lên của Vô Tình lâu mới được phân phối Thi Bạo Hoàn. Thật không biết...

Câu nói tiếp theo cũng không xuất ra khỏi miệng.

Hiển nhiên là “Thật không biết người chọc nhiều phiền toái ở Thiên Đường thành như vậy rồi, sao còn chọc phải người Vô Tình lâu...”

Vân Dương hoàn toàn có chút mơ hồ: Ta... ta lúc nào trêu phải người Vô Tình lâu... cái này hình như có người bỏ tiền ám sát ta đi?

...

- Mau xử lý thi thể rồi đi nghỉ ngơi đi...

Vân Dương nhìn Phương Mặc Phi kỳ quái:

- Người còn thất thần làm gì?

- Ta... kiếm của ta...

Phương Mặc Phi nhìn chuôi kiếm của mình, trong lúc nhất thời Phương Mặc Phi nói năng có chút lộn xộn:

- Ta Ngọc kiếm a...

Khóe miệng Vân Dương khẽ co giật:

- Đan Tâm Ngọc Kiếm... Đây chính là Ngọc kiếm của ngươi?

Phương Mặc Phi khóc không ra nước mắt.

Đan Tâm Ngọc Kiếm Phương Mặc Phi, trong giang hồ cũng là một cái tên tuổi thật lớn. Nhưng sau khi đầu phục Vân Dương, mới chỉ xuất kiếm có một lần, vậy mà quý dị đem Ngọc kiếm của mình hủy đi...

Vân Dương có chút khó thể tưởng tượng nổi:

- Ngươi... lão Phương ngươi thực có chân tài a, với một thanh kiếm còn không cứng bằng đậu hũ, có thể xông ra một cái danh tiếng lớn như vậy, khiến cho ta không bội phục ngươi cũng không được...

Còn không cứng bằng đậu hũ.

Phương Mặc Phi chỉ cảm thấy chân răng ngứa ngáy khó chịu, áp chế hàm răng nói:

- Kiếm của dòng Hải Đê Huyền Ngọc, kết hợp với Huyền Ngọc Chi Tâm lấy dưới ngàn trượng của Cực băng chi địa, dung hợp Thiên Tâm Thiết Ngọc, Tinh Thần Cương Tinh, tốn thời gian mười năm ròng... mới chế tạo thành thanh kiếm này!

Ngụ ý, so với đậu hũ cứng rắn hơn nhiều!

- Nha...

Vân Dương ồ một tiếng liền đi về phòng.

Phương Mặc Phi vẫn đang hỗn loạn:

- Công tử, ngươi... thanh kiếm của ngươi rốt cục làm từ gì, sao lại thế...

Vân Dương khẽ lật tay một cái, lộ ra Thiên Ý Chi Nhận:

- Thấy rõ chứ! Đây là đao! Lão Phương a, ta phải nói ngươi một chút, xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, ngay cả đao với kiếm... đều không phân rõ?

Phương Mặc Phi trừng trừng mắt:

- ...

Vân Dương đã quay người rời đi:

- Chẳng phải một thanh kiếm thôi sao... cũng khiến ngươi đau lòng thành cái dạng này, ngày mai ta phê cho ngươi ba trăm lượng hoàng kim, chính ngươi tự đi mua một thanh thần binh lợi khí dùng tạm...

Phương Mặc Phi muốn té xỉu.

Không phải chỉ một thanh kiếm a?

Đó là binh khí thành danh của ta a!

Còn có, ba trăm lượng hoàng kim rất lớn a? Còn đi mua thần binh lợi khí? Ngay cả rì sắt trên thần binh lợi khí cũng không mua được ấy chứ mà nói!

Phương Mặc Phi rất cực khổ quyết định, sáng sớm mai, hẳn đi mua một thanh kiếm bình thường dùng tạm trước. Chỉ là, trong lòng hẳn vẫn có một nghi hoặc không thôi: trong thiên hạ, lại có loại đao này?!

Vân Dương về đến trong phòng.

Dùng ngón tay viết ba cái tên lên không trung, vò đầu bứt tai, trầm tư suy nghĩ.

Tên ba người này, chính là tên những kẻ mà hắn nghi vấn thuê người ám sát mình. Đương nhiên, là... cho đến bây giờ là như vậy.

Vân Dương quyết định ăn một bữa rồi tính tiếp.

Mặc dù đã là nửa đêm, nhưng hán đói a.

Hơn nữa để Vân Dương cảm thấy rất thỏa mãn... Lần này hán chỉ ăn hết có mười một cân thịt huyền thú, cộng thêm ba cái bánh bao lớn, hai cái bánh thịt, liền đã cảm giác siêu đã no đủ.

Đương nhiên còn uống một chén canh.

- Lượng cơm giảm mạnh a...

Vân Dương đắc chí.

Cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất một tháng, hán sẽ khôi phục lại mức ăn của người bình thường...

Sau khi ăn uống no kỹ, Vân Dương lại bắt đầu suy nghĩ:

- Ngày mai, ta nên đi tìm ai làm phiền a?

Một tiếng kèn lệnh vang lên từ phía xa, khiến sắc mặt Vân Dương trở nên nặng nề.

Chiến tranh sắp nổi lên.

Chậm nhất ba ngày, đại quân xuất chinh.

Vân Dương mất rờn rã một ngày cộng thêm một đêm, mới cưỡng ép khiến mình cao hứng trở lại, cưỡng ép khiến mình ương ngạnh đứng lên, cưỡng ép áp chế cảm xúc, cưỡng ép điều chỉnh bản thân, đi tìm manh mối Tử Quý lâu, cưỡng ép nói với bản thân, ta đã báo thù! Chuyện khác mặc kệ!...

Nhưng cuối cùng, hán phát hiện, tất cả cố gắng đều bị một tiếng kèn lệnh hoàn toàn đánh tan.

Chiến tranh.

Đó là chiến trường của Cửu Tôn a.

Các huynh đệ không có ở đây, ta liền mặc kệ sao?

Vân Dương vươn người đứng dậy, nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu.

Có tám huynh đệ lần lượt hiện lên trong đầu hán, mọi người trầm thấp nói một câu.

“Ngọc Đường chi huyết, Ngọc Đường chi hồn. Ngọc Đường chi người, Ngọc Đường chi quân!”

Trước mắt hán như đứng tám vị huynh đệ đang quan sát hán:

“Quốc thù cùng tư oán, lão cừu, ngươi chú trọng bên nào?”

- Đừng ép ta!

Vân Dương nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói:

- Ta không phải Thánh nhân!

- Ta cũng không có lực lượng ngăn sóng dữ!

- Ta càng không muốn liều mạng, hao tâm tổn trí bảo vệ một đám muốn dồn ta vào chỗ chết!

- Ta cũng không muốn liều mạng chiến đấu, sau khi chiến tử, để đám người này ức hiếp người nhà của ta.

- Ta càng không muốn sau khi chiến tử, để nỗi oan của các huynh đệ chìm vào biển cả.

- Ta không muốn ta không muốn ta không muốn... ta thật sự không phải là Thánh nhân!

Vân Dương không ngừng tự nhủ.

Nhưng, cuối cùng, hán hung hăng đập đầu trên mặt bàn, thống khổ gào thét một tiếng.

- Giữa trưa ngày mai, ta vào Tôn phủ!

Rất cực, đến lúc phải đối mặt, thì muốn tránh cũng tránh không được cái hiện thực tàn khốc đầm máu kia, vẫn phải tự mình thoát khỏi vết sẹo trong lòng!

Ta không muốn!

Ta muốn báo thù, rồi làm gì thì làm.

Vân Dương lặng lẽ gục xuống bàn, không chút nhúc nhích, tựa hồ cứ như vậy là ngủ. Nhưng, trên thực tế hắn vẫn luôn không có ngủ.

Cứ nằm sấp như vậy.

Chờ, bình minh đến.

Hắn có thể cảm giác được, từ nơi sâu xa, có tám đôi mắt, thương yêu nhìn hắn. Trong từng ánh mắt, đem thêm ý cười ấm áp, cùng với chiến ý trùng thiên.

“Lão Cửu, chúng ta là Ngọc Đường Cửu Tôn. Trước có Ngọc Đường, sau có Cửu Tôn. Không vì thiên hạ, nhưng vì nhân dân. Trước dẹp quốc thù, lại báo gia hận. Vân Dương chi thân, Cửu Tôn chi hồn!”

“Lão Cửu, đi thôi. Vì gia viên không bị đồ thán, vì gia quyến không bị ức hiếp...”

...

Rạng sáng.

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đứng trước nhưng tia nắng đầu tiên của Thái dương luyện công, hai người không bàn mà cũng cảm thấy hôm nay an tĩnh lạ thường!

Mọi ngày, công tử vốn dậy từ lâu, giờ này hắn bắt đầu hoạt động thân thể, hấp thụ thiên địa linh khí, thu lấy Thần Hi chi hoa*, sao hôm nay một chút động tĩnh cũng không có vậy?

Hai người đưa mắt dò ý nhau.

Phương Mặc Phi lắc đầu.

Lão Mai thờ dãi, đi đến trước cửa phòng Vân Dương, nhẹ nhàng gõ gõ.

Không có trả lời.

Nghiêng tai lắng nghe, Lão Mai lập tức biến sắc, bả vai vừa dùng lực, liền đem cửa phòng đẩy ra, lão nhanh chóng vọt vào bên trong.

Không thấy bất cứ ai trong phòng.

Chỉ thấy trên bàn có một tờ giấy.

“Ta không sao, về muộn.”

Công tử, đi đâu?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tạm biệt, Vân Dương

Vân Dương vận một bộ tử bào bông bành, nhưng khi hắn bước ra khỏi cửa lại mang theo một cảm giác rất nặng nề. Bởi, hắn quyết định muốn đi Cửu Tôn phủ.

Kể từ ngày mừng chín tháng ba năm ngoái, hắn một mực bài xích nơi này. Mỗi lần tới gần Cửu Tôn phủ, hắn liền xuất hiện một cảm giác không còn mặt mũi đối diện với các ca ca.

Thù lớn chưa trả, người tới làm gì?

Vân Dương đem theo tâm tình nặng nề tiến lên.

Hắn vừa vượt qua một chỗ ngoặt liền gặp phải một đám người.

Hai bên thấy đối phương đồng thời ngậy người.

Kế Linh. Người dẫn đầu nhóm người kia là Kế Linh, nàng mang theo khăn che mặt màu tím nhạt, một thân áo xanh váy dài, nhan sắc quần áo mặc dù mộc mạc, nhưng không che được khí tức linh hoạt kì ảo như lần đầu gặp mặt của nàng.

Bên cạnh nàng có năm sáu thiếu nữ, ai nấy dung mạo đều không thường, Vân Dương khẽ lướt sang, dáng người thướt tha, phong hoa tuyết thể.

Phía sau là thị vệ, thị nữ, hộ vệ. Đếm sơ cũng thấy hơn trăm người.

Liếc nhìn Vân Dương trầm tư đi tới, nhãn tình đám thiếu nữ này lập tức sáng lên.

Trong sương sớm phiêu đảng, một thiếu niên tử bảo, phong thần tuấn nhã, ngọc thụ lâm phong, lại mang theo từng tia u sầu nhẹ nhẹ, khinh bào buộc nhẹ bông bành, chậm rãi bước tới.

Khung cảnh này, thực sự giống như một bức họa hoàn mỹ.

Ngay cả sương sớm mờ mịt kia, cũng trở nên linh hoạt kỳ ảo, một cảm giác mỹ hảo không nói lên lời.

- Là người.

Ánh mắt Kế Linh phức tạp:

- Người muốn đi đâu?

Vân Dương nói:

- Còn người? Sớm như vậy người lại muốn đi đâu?

Mấy vị thiếu nữ khác ở một bên nhìn hai người đối thoại, đột nhiên nhãn châu sáng lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn bọn hắn, không nói lời nào.

Ánh mắt Kế Linh có chút âm đạm, lập tức cười nói:

- Ta đi hướng này, tự nhiên là muốn rời khỏi thành.

Vân Dương kinh ngạc nói:

- Ra khỏi thành... công lớn ở đầu phố đối diện a?

Kế Linh xững lại, xấu hổ cả giận nói:

- Mắc mớ gì người?

Mấy vị thiếu nữ lập tức có người che miệng cười.

Từng đôi mắt sáng người nháy mắt, ra hiệu với nhau. Mặc dù họ không nói chuyện, nhưng trong lúc vô hình, khiến người ta có cảm giác họ đang lủi rủ trò chuyện rất vui vẻ.

Trách không được nha đầu này có đường gần không đi, lại phải đi con đường này để ra khỏi thành.

Thì ra là thế.

Trong lòng Kế Linh lúc này một mảnh quần bách.

Nàng thực không nghĩ tới lại gặp Vân Dương, chỉ bất quá lúc sắp rời đi khỏi cái tòa thành này, quý thân xui khiến làm sao mà lại muốn đi qua nhà Vân Dương.

Nhưng nàng tuyệt không nghĩ tới, tại thời điểm sáng sớm như vậy mà lại gặp được gia hỏa này.

Vân Dương giật mình nói:

- Người muốn đi rồi?

Kế Linh vừa có chút nộ khí, lập tức lại bị câu này của Vân Dương thổi tan, nhẹ gật đầu nói:

- Vừa rồi có tin tức, nói... tại Thiên Nam xuất hiện một vị... Lăng Phong công tử, giống... ca ca ta... chúng ta muốn đi qua tìm hiểu một chút...

Thanh âm rất thấp, tràn đầy một loại cảm xúc không nói lên lời.

Vân Dương chấn động trong lòng, bình hòa nói:

- Thiên Nam a... thật xa.

Kế Linh nói:

- Đúng vậy a... thật xa.

Vân Dương bình tĩnh nói:

- Lần này đi Thiên Nam, bảy mươi lăm ngàn dặm. Cô nương hãy bảo trọng nhiều hơn.

Đôi mắt Kế Linh rủ xuống, thần nhiên nói:

- Ta biết, người cũng thế.

Vân Dương gật gù đầu.

Trong lúc nhất thời, hai người đều có chút không có lời nào để nói.

Một cỗ cảm xúc thần thò nhàn nhạt, đang dần sinh sôi, lan tràn.

Kế Linh buông thõng mí mắt, chỉ cảm thấy trong lòng ngày càng chua xót thống khổ.

“Người cũng biết bảy mươi lăm ngàn dặm.”

“Người cũng biết núi cao đường xa.”

“Nhưng người có biết không, ta đi chuyến này, rất ít có cơ hội trở lại?”

“Người có biết hay không, ta đi chuyến này, cơ hội gặp lại của chúng ta sẽ trở nên phi thường xa vời?”

Một nữ tử tuổi tác hơi lớn, trên trán bao phủ một tầng u sầu nhẹ, đưa con mắt nghiêm túc nhìn Kế Linh, lại nhìn Vân Dương, đột nhiên nhãn châu xoay động nói:

- Đúng vậy a, lần này Linh nhi muội muội rời đi Thiên Đường thành, đời này thật không biết còn có hay không cơ hội trở lại nơi đây.

Vừa nói nàng vừa chú ý sắc mặt Vân Dương.

Vân Dương khẽ nói:

- Đúng vậy a... từ đây núi cao nước xa, chỉ có thể gặp lại trên giang hồ...

Thiếu nữ áo trắng nhũ nhũ mây, thâm nghĩ, tiểu tử này thật không hiểu phong tình.

Trong lòng nàng có chút tức giận, nhưng nhìn thấy vẻ đáng yêu của Kế Linh trong gió sớm, không khỏi lòng mềm nhũn, nói:

- Sắp chân trời góc biển, chẳng nhẽ vị công tử này không muốn nói cái gì hay sao?

Vân Dương ngẩn người:

- Nói cái gì...

Thiếu nữ khẽ cắn môi nói:

- Mọi người coi như quen biết một trận, cũng nên lưu lại chút vết tích nhân sinh mới phải. Linh muội tử, ta thấy tối hôm đó người vò qua vò lại, túi thơm kia... đến cùng muốn làm gì a?

Kế Linh lập tức xấu hổ đến cực điểm, cơ hồ thét lên:

- Lan tỷ!

Vị Lan tỷ này cũng rất kiên quyết:

- Nếu đã gặp được trước mặt, còn không đưa ra đi, chẳng nhẽ thực muốn đi ra khỏi thành rồi ném đi sao?

Kể Linh hừ một tiếng, cường ép xụ mặt, thanh âm hơi lạnh xuống:

- Vân công tử, hai ta quen biết một phen, cũng là duyên phận, nay sắp ly biệt, tiểu muội có một vật nhỏ đem tặng, còn xin công tử chớ ghét bỏ.

Nói xong câu đó, ngay cả lỗ tai nàng cũng đỏ lên, hàm răng cắn chặt môi đỏ, từ trong ngực lấy ra một cái túi thom nho nhỏ màu trắng, do dự một chút liền đưa tới.

Vân Dương khẽ thở dài trong lòng, đành đưa tay nhận lấy:

- Đa tạ thịnh tình của cô nương.

Trong lòng hẳn biết rõ.

Cái này, chính là một phần của thiếu nữ tình hoài ký thác a!

Như chính hắn đã nói, Thiên Nam đường xa núi cao, lần này đi chính là bảy mươi lăm ngàn dặm, trên đường đi vô số sơn thủy ngăn cách. Đi đi về về một lần là mười lăm vạn dặm.

Coi như cao thủ, muốn đi cũng mất một năm.

Hướng chi, hai bên đều có chuyện cần làm.

Cho dù có chút tâm tư... nhưng... chắc hẳn cũng không có kết quả gì.

Một phần ký thác, cũng chỉ là... một phần ký thác mà thôi.

Nhìn thấy Vân Dương nhận lấy túi thom, vậy mà không chút động tĩnh, đôi mi thanh tú của vị Lan tỷ kia nhăn lại:

- Vân công tử, muội muội ta đều đã đưa cho người túi thom, chẳng nhẽ người... không có chút biểu thị sao?

Vân Dương sờ sờ lên người, quả thực hắn cũng không mang cái gì, cười khổ một tiếng nói:

- May mắn lần trước đánh cược thắng một cây đao. Cây đao này khéo léo đập đề, ta là một tên nam nhân, cầm cũng không có tác dụng, không bằng liền tặng cho Kể cô nương đi. Nguyên trong sóng gió phong ba trong giang hồ, cây đao này có thể vì cô nương giữ được một phần bình yên.

Nói, liền đem Phương Minh bảo đao lấy ra ngoài.

Phương Minh bảo đao, một trong thất kiếm tam đao mà một đời đại sư rèn đúc Âu Hồn Tử luyện thành.

Lần trước Vân Dương thắng được, hắn lại phát hiện, cây đao này hoàn toàn là một thanh nữ sĩ đao, hoặc có thể nói là một thanh thiếu nữ đao. Chính hắn căn bản không dùng được.

Khó trách lúc đó Tây Môn Vạn Đại lại sáng khoái đem ra làm tiền cược như vậy.

Nguyên lai là tên kia cũng không dùng được.

Vân Dương hiện tại trên thân cũng không còn vật nào khác, chỉ mang theo cây đao này, nguyên ý vốn định khi có chuyện, để che dấu Thiên Ý Chi Nhận thì sẽ dùng thanh này. Giờ phút này không có đồ vật tặng người, liền đem cây đao này lấy ra.

Nhân tình vị Lan tỷ sáng lên:

- Vẫn là công tử có lòng, Linh muội còn không thu?

Gương mặt Kể Linh sau mạng che mặt đỏ lên, đưa tay tới đón.

Vân Dương cảm thụ được phần thiếu nữ hoài tình tình khiết, trong lòng cũng ung dung thở dài một tiếng.

“Hôm nay từ biệt, có thể ta chưa hẳn có thể sống đến ngày... đã như vậy, vì một phần tình cảm này của người, vào lúc sắp chia tay này, để ta đưa người một phần lễ vật.”

Hắn đem Phương Minh bảo đao cầm trong tay, tay phải nắm chặt chuôi đao, hơi động niệm một chút, Lục Lục rất không nguyện ý phát ra mệnh nguyên chi lực, liên tục truyền vào trong Phương Minh bảo đao.

Trong chốc lát, đã hoàn thành.

Vân Dương đảo ngược vô đao, đem chuôi đao đưa đến trong tay Kể Linh, nói khẽ:

- Giang hồ phong ba hiểm ác, chú ý bảo trọng.

Kế Linh cắn môi, kìm hãm cảm xúc bốc lên trong lòng, khẽ gật đầu:

- Ngươi cũng thế.

Thanh âm rất thấp, cơ hồ không nghe được.

Kế Linh vừa nhận lấy bảo đao, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ diệu, tựa hồ cây đao này trong nháy mắt đã hoàn toàn hòa hợp với nàng. Không cần vũ động, đã cảm thấy vạn phần thuận tay.

- Lần này đi Thiên Nam, thuận buồm xuôi gió.

Vân Dương đứng thẳng người, dáng vẻ tươi cười, ôn tồn lễ độ:

- Xin từ biệt, từ đây núi cao đường xa, sau này còn gặp lại.

- Sau này còn gặp lại.

Kế Linh thấp giọng nói.

Lập tức cắn môi, hai chân kẹp lấy yên ngựa:

- Giá!

Thốt ngựa hí dài một tiếng, chậm rãi di chuyển bước chân. Thân thể Kế Linh mềm mại lập tức trở nên cứng nhắc, một cảm giác trống rỗng bao phủ lấy nàng.

Con ngựa dưới hông từng bước tiến về phía trước, tiếng chân đồm đồm gõ trên mặt đất, mỗi vang lên một tiếng, là khoảng cách giữa nàng và Vân Dương lại xa thêm một bước.

Nhưng chúng quy nàng không quay đầu lại.

Chỉ vô ý thức để con ngựa tiến lên phía trước, chua xót trong lòng từ từ hóa thành đau khổ cùng đau đớn...

Trái tim, như nhận lấy từng trận roi quất.

Nàng lúc này đối với mọi thứ xung quanh hoàn toàn trống rỗng, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng bọn tỳ muội phía sau trò chuyện không ngừng.

Lan tỷ nói:

- Vân công tử, kính mong bảo trọng, xin từ biệt, sau này còn gặp lại.

Một tỳ muội khác nói, mang theo ý cười:

- Vân công tử đúng không? Ta là Hạ Vũ Hân, nhớ kỹ tên của ta nha... khanh khách...

- Vân công tử, ta gọi Ngọc Hương Nhi, lần sau gặp mặt có thể nhớ được hay không?

- Vân công tử, ta là...

Thanh âm hi hi ha ha không ngừng truyền lên, tiếng vó ngựa cũng càng ngày càng xa, mới thể mà đã đi ra ngoài mấy chục trượng.

Phía sau cũng không có thanh âm cáo biệt.

Kế Linh cố gắng nhịn xuống suy nghĩ quay đầu lại nhìn, thân thể mềm mại cứng nhắc ngồi trên yên ngựa. Chỉ thấy trong lòng trống rỗng tiến về phía trước.

Không biết từ lúc nào, nước mắt đã ướt đầm hai mắt.

Một tay nàng nắm thật chặt lấy thanh Phượng Minh bảo đao.

Lan tỷ thúc ngựa đuổi theo nàng, nhẹ nhàng thở dài:

- Linh muội, nếu trong lòng cảm thấy khó chịu, đừng ngại khóc lên, như vậy sẽ dễ chịu hơn.

Kế Linh cúi đầu xuống, một chuỗi nước mắt im ắng rơi xuống bụi đất, cắn môi nói:

- Lan tỷ... vì cái gì người... nhất định kêu ta đem túi thơm tặng hân đâu? Từ đây cứ thế quên đi, không phải tốt hơn sao?

Lan tỷ nhẹ nhàng cười cười:

- Người sẽ quên sao?

Kế Linh im lặng.

- Nữ nhân nha, trong đời không có nhiều cơ hội động tình đâu.

Thanh âm Lan tỷ tràn đầy hoài cảm, phiền muộn nói:

- Giống như hôm nay, vị Vân công tử này, hiển nhiên là vị mấy ngày đó chúng ta tới bãi phóng mà không gặp mặt a? Hân là người Thiên Đường thành, cùng với chúng ta là người của hai thế giới khác nhau.

- Có lẽ từ hôm nay, hai người kiếp này sẽ không gặp lại nữa.

- Nhưng, trong tay có một chút gì đó tưởng niệm, còn có thể cảm giác được khi đó hoài tình... chính là một cái ký thác, chính là chuyện tốt. Dù sao cũng tốt hơn là tương lai hối hận, rõ ràng từng động tâm, nhưng trong nhân sinh lại chẳng lưu chút vết tích...

- Đó mới là một loại tiếc nuối.

- Ta để người lưu lại túi thơm, mang đi thanh đao này, chính là... để người sau này, trong nhân sinh tuế nguyệt, chớ có giống ta lưu lại tiếc nuối.

Lan tỷ phiền muộn nói:

- Cái gì cũng không có...

Kế Linh không khỏi ôm chặt Phượng Minh bảo đao, nàng tựa hồ cảm giác được, trên cây đao này còn lưu lại nhiệt độ của người kia, không khỏi có chút an ủi trong lòng:

- Lan tỷ, chúng ta nhất định sẽ tìm được ca ca ta.

Lan tỷ lắc đầu, nhẹ giọng thở dài:

- Đúng vậy a... nhất định sẽ tìm thấy hân...

Nhưng trong thanh âm của nàng, lại không có chút lòng tin.

Hai hàng nước mắt, im ắng rơi xuống.

Kế Linh cũng cảm động lây, mắt thấy cửa thành phía trước, Kế Linh rốt cục nhìn không được, quay đầu nhìn lại.

Chỉ nhìn thấy đường phố vắng vẻ, gió sớm thổi lên mặt đất, vài phiến lá rụng bay lên. Trống rỗng, nơi nào còn thân ảnh Vân Dương?

Nhìn không được trong lòng chua chua, nước mắt tràn đầy hốc mắt.

- Giá!

Một tiếng hô quát, đoàn người tăng nhanh tốc độ, xông ra cửa Nam Thiên Đường thành.

Phốc phốc hai tiếng.

Trong bụi đất nhiều thêm một chuỗi nước đọng.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Giao Long Châu, Cửu Tôn phủ

Vân Dương cầm túi thơm trong tay, khi hần nhìn Kế Linh rời đi không chút quay đầu lại, trong lòng nhiều ít có chút hoài cảm.

Khẽ thở dài một tiếng, Vân Dương thu túi thơm vào trong lòng, toan tiến về phía trước.

Đột nhiên cảm giác được Lục Lục đang xao động.

- Sao vậy?

Vân Dương miễn cưỡng nghĩ đến cái gì đó:

- Chẳng nhẽ cái túi thơm này có vấn đề?

Vân Dương đem túi thơm cầm trên tay, nhẹ nhàng nhéo nhéo mấy cái, quả nhiên, bên trong có một hạt châu căng tròn, xoa nhẹ viên châu trong túi, Vân Dương bắt đầu có chút suy nghĩ.

Mở túi ra xem, chỉ thấy trong từng mớ hương liệu, có một hạt châu tròn trịa, nhỏ cỡ đầu ngón tay, không ngừng phát ra một vầng sáng mờ mờ lung.

Loáng thoáng, còn toát ra một mùi thơm sâu kín.

Vân Dương cầm hạt châu trên tay xem xét, chỉ thấy mặt ngoài của hạt châu có một đám mây đang lưu chuyển, nhẹ nhàng lay động, thỉnh thoảng lại có một đầu Thanh Long nho nhỏ đang thôn vờn thổ vù, ung dung lướt qua trong đám mây mù.

- Giao Long Châu!

Vân Dương giật nảy cả mình!

“Đây... Đây quả thực là vô giới chi bảo! Nếu chỉ luận giá trị bình thường, Phượng Minh bảo đao mà hần tặng cho Kế Linh, so với Giao Long Châu này, quả thực là một trời một vực!”

Giao Long Châu, tên như ý nghĩa, chính là Bảo châu lấy ra từ trên người Giao Long.

Giao Long, đã gần như siêu thoát khỏi phạm trù Huyền thú, thuộc về Cửu phẩm đỉnh phong Huyền thú. Hoặc có thể nói, là do Huyền thú chi phân Cửu phẩm, vì vậy chỉ có thể xếp Giao Long vào hàng cửu phẩm đỉnh phong.

Nếu như trên thế giới này mà Huyền thú phân ra thập nhị phẩm, vậy nhất định Giao Long phải thuộc hàng Thập nhị phẩm đỉnh phong!

Một đầu Giao Long, toàn thân đều là bảo vật.

Huyết nhục da gân cốt, đều là bảo bối khiến võ giả trong thiên hạ mơ ước tha thiết a!

Nhưng đặc biệt, quý trọng hơn cả là Giao Long Châu trong Giao Long cốt tủy (xương sống)!

Giao Long có 24 tiết xương sống, trong mỗi một tiết đều có một viên Giao Long Châu. Giao Long Châu cũng chính là mệnh nguyên vị trí của một đầu Giao Long, nơi đây tập trung tất cả tinh hoa một thân của Giao Long. Hơn nữa, trong mỗi một khóa Giao Long Châu đều ẩn chứa một bộ phận Long hồn.

Một người, nếu đeo Giao Long Châu ở trên người, như vậy có thể tùy thời tùy khắc mà hấp thu được long hồn chi lực, tinh hoa Giao Long chi lực. Coi như đối với võ giả đỉnh phong cấp Đại tông sư cũng mang đến tác dụng không nhỏ!

Hơn nữa, trong Giao Long Châu ẩn chứa Thiên Đạo chi lực. Nếu một vị Đại tông sư có thể mỗi ngày cảm ngộ lực lượng ẩn chứa bên trong Giao Long Châu, thậm chí có thể thông qua đó để ngộ được truyền thừa của Thượng Cổ Long Thần, từ đó trong nháy mắt phá toái hư không!

Loại vật này, dùng “Vô giới chi bảo” cũng không đủ để hình dung nó!

- Nha đầu này...

Vân Dương thở dài một tiếng.

Hần cảm thấy tâm tư càng thêm nặng trĩu.

Cứ như vậy mà đem bảo bối này ném ở chỗ ta... nàng thực sự đúng là cam lòng a...

Hần quay đầu lại, phương xa đã không còn bóng dáng người đó. Lúc này, đám người Kế Linh đã sớm rời khỏi thành.

Túi thơm trên tay, vẫn phát ra một mùi hương dễ chịu.

Vân Dương thở dài khe khẽ, đem túi thơm bỏ lại vào trong ngực.

Đối với chút tình ý này, trong lòng Vân Dương cũng vô cùng phức tạp.

- Lục Lục, cái này, không thể ăn.

Vân Dương lăm bằm nói.

Lục Lục uốn éo cơ thể, dây leo lắc tới lắc lui, nũng nịu đưa ra yêu cầu: Không ăn, chỉ nhìn.

Vân Dương cười cười, khẽ buông lỏng tay, Giao Long Châu đã xuất hiện trong không gian thần thức. Rơi xuống dưới chân Lục Lục, nhanh như chớp giật, tinh tế dây leo của Lục Lục đã cuốn Giao Long Châu lên, lăn qua lăn lại xung quanh mình, vui tới quên trời quên đất.

Vân Dương phát hiện, Lục Lục đích thực không có ăn, hơn nữa còn đem sinh mệnh nguyên lực của mình thử truyền vào trong Giao Long Châu.

Mờ mịt hào quang trên Giao Long Châu bắt đầu lóe lên...

Một cái mầm non cùng với một hạt châu, vậy mà chơi đến quên cả trời đất...

Vân Dương nhin không được cười lên, bỏ qua hai bọn nó chơi đùa một bên.

...

Cửu Thiên trận.

Cũng chính là Cửu Tôn phủ.

Bên ngoài.

Bình minh, đã sớm có mấy lão binh đầm sương quét tước sạch sẽ. Họ quét vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, bởi, đây là thần thánh chi địa trong lòng bọn họ! Bọn họ quyết không cho phép, bên ngoài Cửu Tôn phủ xuất hiện dù chỉ một chút cát bụi!

Cho dù là một mảnh lá rụng, cũng không thể rơi xuống thổ địa mà anh hùng đã bước qua.

Vân Dương giấu mình sau một thân cây, ánh mắt chăm chú quan sát Cửu Thiên trận trong sương mù dày đặc, thần sắc trong mắt biến đổi không ngừng.

Gió lớn dù có thể thổi bay đại sơn, nhưng cũng không chút tác dụng đối với mảnh sương mù trên Cửu Thiên trận này.

Vân Dương im lặng thở dài, dựa vào thân đại thụ, thân thể từ từ hư hóa...

Hóa thành một mảnh sương mù.

Phiêu khởi trong những tia nắng ban mai, hòa tan vào không trung...

Chỉ trong nháy mắt, đã tan vào trong sương mù dày đặc của Cửu Thiên trận.

Trong sương mù dày đặc.

Vạn lại câu tỉnh.

Vân Dương vô thanh vô tức tiến vào Cửu Tôn phủ.

Nhìn các loại lực lượng mạnh mẽ không ngừng vờn quanh người thoáng ẩn thoáng hiện trong sương mù, Phong Vũ Lôi Điện, Kim Mộc Thủy Hỏa, Huyết Hỏa sát cơ...

Vân Dương cảm thấy chúng thân thiết vô hạn.

Trên đời này chỉ có hán cùng các huynh đệ đi vào đây mới không bị tổn thương. Những người khác, cho dù là đệ nhất Đại tông sư trong thiên hạ cũng đừng hòng bước vào cái Cửu Thiên trận này nửa bước!

Phía trước là một cái đại sảnh. Đại sảnh cấu thành từ một chất liệu đặc thù, không phải vàng cũng chẳng phải ngọc, nhưng lại kiên cố cực kì. Nó là địa phương rộng rãi nhất trong Cửu Tôn phủ, trước kia, khi cần bàn chuyện, các huynh đệ đều tụ họp ở đây.

Hiện tại, chỉ có một mình hán, lơ lửng trên không trung đại sảnh, mũi Vân Dương chua chua, nhiệt lệ tràn mi mà ra.

Trước mặt người khác, dù trong lòng có phiên giăng đảo hải, đôi non lấp bể, nhưng hán sẽ tuyệt không rơi lệ. Nhưng, ở đây, nơi hán hằng quen thuộc, lại chỉ có một người, hán cũng không muốn kìm nén cảm xúc thật trong lòng mình lúc này.

- Vân Dương ta không chỗ nương tựa, cực khổ lang thang thiên hạ. Học nghệ chưa thành thì ân sư chịu ngộ hại. Trong lúc lang thang giang hồ thì được đại ca phát hiện, trở thành một thành viên Cửu Tôn... từ lẻ loi hiu quạnh, đột nhiên lại có được tám người huynh đệ... loại hạnh phúc thỏa mãn này, không cách nào miêu tả.

- Cho dù mỗi ngày đều chinh chiến sa trường, nhưng có huynh đệ ở bên, trong lòng ta cũng không còn mong cầu gì khác. Nhưng loại hạnh phúc này, Thương Thiên chỉ cho ta năm năm. . .

- Cuối cùng, ta vẫn lẻ loi bơ vơ một mình trên cõi đời này.

Bốn phía là từng cái gian phòng, chúng cũng được cấu thành từ chất liệu chẳng phải kim cũng chẳng phải ngọc kia, có thể sử dụng, nhưng tuyệt đối không thể tạo thành phá hư.

Vân Dương nhìn từng gian phòng đóng kín.

Thật giống như, tám người huynh đệ kia cùng nhau đóng cửa nhốt mình bên ngoài.

Vân Dương nhắm chặt hai mắt, cố nén cảm giác chua xót trong lòng, đi vào bên trong phòng.

Nơi này là một gian phòng nhỏ nhỏ. Trong phòng trống không, nhưng, nơi này mới là bí mật lớn nhất Cửu Tôn phủ. Vân Dương đi vào trong phòng, đột nhiên chuyển động như gió lốc.

Mỗi bước chân đều giẫm lên một phương vị kỳ dị, mỗi một cước đều dùng lực không giống nhau, hướng cũng khác nhau. Liên tục, Vân Dương giẫm vòng vo chín vòng, cả phòng chật kín tàn ảnh, cuối cùng, hắn giẫm mạnh một cước ngay trung ương.

Két két két...

Thanh âm cực nhẹ vang lên như có như không.

Tại trong căn phòng nhỏ này, đột nhiên mặt đất chậm rãi xuất hiện một đạo vết nứt.

Ánh kim lóe lên từ trong khe nứt, nó được làm từ một chất liệu đặc biệt không biết tên. Độ dày phải hơn mười trượng, toàn bộ cấu thành từ chất liệu đặc biệt đó.

Từ trên mặt đất lộ ra một cái lỗ hổng rộng chừng ba thước, phía dưới, từng tầng từng tầng cầu thang đặc biệt chậm rãi dâng lên, mãi cho đến chỗ vết nứt mới dừng lại.

Vân Dương chột lách người, đứng ở bậc thang thứ nhất.

Ngay khi hắn vừa đứng lên bậc thang, cầu thang bắt đầu chậm rãi chìm xuống. Tinh cương bình chướng bên trên cũng bắt đầu chậm rãi khép lại. Cho đến khi Vân Dương hoàn toàn chìm vào trong đất, phía trên đã kết thành một mảnh vuông vức, hoàn toàn không lưu lại chút vết tích chứng minh nơi đây từng có một khe hở.

...

Đây là một khu vực kỳ dị.

Vẫn là chín cái phòng đóng chặt cửa giống hệt nhau. Chỉ duy nhất khác nhau ở chỗ tiêu ký trên cửa.

Đây mới chân chính là nơi luyện công của Cửu Tôn.

Cũng chính là bí mật chân chính của Cửu Tôn! Trong thiên hạ, người biết bí mật này chỉ có chín cái. Mà hiện tại, cũng chỉ còn Vân Dương một người.

Tại vị trí chính giữa mà chín cái cửa vây quanh, có một cái đài cao kỳ quái, là một khối mỹ ngọc hoàn mỹ, toàn thân óng ánh sáng chói.

Nếu bị người khác nhìn thấy, tất sẽ khinh hô một tiếng.

Truyền Tán Ngọc!

Truyền Tán Ngọc từng xuất hiện trên giang hồ, lớn nhất cũng chỉ bằng bàn tay, giá trị khó đoán. Nhưng nơi này, lại có một khối lớn không kém người trưởng thành.

Trên đài, có một viên lệnh bài.

Cửu Thiên lệnh!

Đây mới thực là Cửu Thiên lệnh!

Ánh mắt Vân Dương lạnh nhạt trầm xuống, hần chậm rãi tiến lên. Tay phải từ từ duỗi ra, cầm tấm lệnh bài kia.

- Các huynh đệ, Cứu Thiên lệnh, ta mang ra ngoài.

...

Sau đó, hần đi tới trước một cánh cửa có tiêu chí là một đám mây trắng. Khẽ vận công, một mảnh mây trắng tinh khôi xuất hiện trên không trung, mây trắng trên cửa bắt đầu lay động, cùng với mây trắng mà Vân Dương vận công ngưng kết hòa thành một thể, đồng thời, cánh cửa này bỗng nhiên mở rộng.

Vân Dương lách mình vào phòng.

Cửa đóng lại.

Lần này tiến vào phòng của Vân Dương, trọn vẹn hết mười ngày.

Trong mười ngày, trong căn phòng nhỏ nhỏ này, tiếng gió rít gào vang lên từng chớp, gió nổi mây phun.

Khi Vân Dương ra khỏi phòng, hần liền đến trước cửa phòng Bát ca Phong Tôn, ngẩng người một hồi, tinh quang trong con mắt hần lại lóe lên, bàn tay giờ lên, đột nhiên xuất hiện một cỗ tiếng gió gào thét!

Gió trực tiếp lao thẳng vào trong cửa.

Cửa phòng Phong Tôn, trong chớp lát đột nhiên mở ra.

Bên trong, trống rỗng.

Vân Dương lại là lệ rơi đầy mặt.

Bát ca, ngài còn, ta tuyệt không đi vào. Nhưng bây giờ... ta nhất định phải đi vào, ta muốn biết, người là ai. Ta muốn biết, người nhà người ở phương nào.

Bát ca, yên tâm đi.

Có Vân Dương ta còn ở đây, không có bất kỳ kẻ nào, có thể khi dễ người nhà chúng ta!

Vân Dương lách mình mà vào.

Trong phòng Phong Tôn, có phương thức tu luyện hoàn chỉnh Huyền Phong. Vân Dương đem tất cả bí tịch khắc thật sâu vào trong đầu. Sau đó lấy ra một phong thư đặt dưới cùng nhất.

Bên trong, là di thư của Phong Tôn.

“... Không biết là vị huynh đệ nào thấy được di thư của ta, bất quá bây giờ ta cảm thấy rất buồn cười, ta còn sống khỏe re, hơn nữa Phong Tôn ta không cho rằng, tại cái Thiên Huyền đại lục này, còn có ai có thể giết được ta, ha ha... bất quá lão đại nhất quyết bắt ta viết di thư rồi đặt ở chỗ này, không có cách nào, ai bảo hần là lão đại của chúng ta a...”

“Nếu Phong Tôn ta còn sống, nguyện vọng của ta, ta sẽ tự hoàn thành từng cái một. Đương nhiên, nếu ta thực sự chết... chuyện ta không yên tâm, cũng có thật nhiều a ha ha ha.”

“Ta họ Kế, ta gọi Kế Lăng Phong. Ân, đây là tên của ta, có phải rất khó hay không? Ha ha...”

Vân Dương nhìn đến đây, toàn thân đột nhiên chấn động!

Sắc mặt hần đột nhiên tái nhợt!

Hần đột ngột đứng dậy, toan muốn lao ra, nhưng cuối cùng chán nản ngồi xuống!

Kế Linh... đã đi mười mấy ngày đường... làm sao còn có thể đuổi được?

“Ta có một người ca ca, đã mất tích rất nhiều năm...”

“Ca ca ta gọi Kế Lăng Phong...”

Đêm hôm đó, thanh âm Kế Linh mang theo sự đau thương, tựa hồ lại vang lên bên tai Vân Dương:

“Nghe nói... từng xuất hiện tại Thiên Đường thành...”

- Ta thật ngốc! Tại sao ta ngu ngốc như vậy!

Vân Dương giờ tay lên, hùng hăng cho mình một bạt tai:

- Vân Dương, người cò có tư cách gì tự xưng Cửu Tôn quân sư! Còn có cái gì tư cách tự xưng Vân Tôn!
- Chân dung của ca ca mình đứng ngay trước mắt, người không biết a! Thế mà còn mặt mũi nói quen thuộc...
- Kề Linh, là muội muội của Bát ca! Thân muội muội a!

Vân Dương hồi hận đến cực điểm

Tại sao hấn ngu ngốc như vậy, vì cái gì không nghĩ tới đâu...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Anh hùng nhất mộng, Hồng nhan cả đời

- Ai...

Vân Dương thở dài thật sâu.

- Kề Linh muốn đi bảy mươi lăm ngàn dặm tìm ca ca của nàng...

Vân Dương thông khổ nhắm mắt lại.

Nàng sao có thể tìm được!

...

Năm đó, sau một trận chiến, các huynh đệ đều chịu đựng những vết thương chồng chất, Thổ Tôn liền yêu cầu các huynh đệ viết một phong di thư.

“Ngõa quán bất ly tình thượng phá, tương quân nan miễn trận tiền vong. Nếu có một ngày, chúng ta không còn trên đời này nữa, cũng nên di ngôn một chút hậu sự. Mặt khác, khi chúng ta không còn nữa, Cửu Tôn tâm pháp cũng không nên chịu cảnh thất truyền...”

“Nếu một ngày xảy ra chuyện ngoài ý muốn, huynh đệ nào còn sống, có thể xem di thư, thay các huynh đệ hoàn thành tâm nguyện”

Quyết định này, mọi người đều im lặng tiếp nhận.

Thế là, ai mấy đều tự mình chuẩn bị, sau khi trở về, liền tự mình đem tâng thứ nhất thần công giao cho người huynh đệ kế tiếp. Thổ Kim Mộc Thủy Hỏa Lôi Huyết Phong Vân.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, tâm tình mọi người đều rơi vào trạng thái nặng nề, trong lòng đều có chút gì đó khó chịu, vì thế lập tức giải tán, ai nấy tự mình ra ngoài tìm biện pháp giải tỏa.

“Nhớ lần đó, Huyết Tôn lôi kéo mình: Lão cừu, đi theo ca ca ta, đi đập một cái hắc viện từ...”

Vân Dương nhớ lại, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Hồi lâu sau, mới cúi xuống đọc tiếp nội dung trên di thư của Phong Tôn.

“Chuyện không bỏ được, tạm thời cứ nói trước, bất quá hẳn là không cần đến các người ha ha...”

Khẩu khí Phong Tôn vẫn nhẹ nhàng như trước, hiển nhiên, khi hấn viết phong di thư này, Phong Tôn căn bản không thực sự coi trọng nó. Nhưng Vân Dương càng xem càng cảm thấy khó chịu.

“... ta có một người muội muội, là thân nhân duy nhất của ta... muội muội gọi là Kề Linh, cái tên này thật êm tai a? Hừ, cảnh cáo đám gia hỏa các người, ai cũng không thể đánh chủ ý đến trên đầu muội muội ta!”

“Huynh muội chúng ta là cô nhi, bất quá, được phát hiện ở một cái thôn nhỏ của Ngọc Đường đế quốc, hẳn là người Ngọc Đường a? Ha ha, dù sao, ta cũng coi bản thân là một phần tử của Ngọc Đường. Năm ta tám tuổi, phụ mẫu đều qua đời, ta cùng với muội muội được Kề thị gia tộc thu dưỡng. Lúc

ấy gia chủ không có con, liền thu huynh muội ta làm nhi nữ. Mười năm sau, gia chủ có con ruột... cho nên, địa vị của ta liền trở nên tương đối vi diệu ha ha, muội muội dù sao cũng là nữ hài tử, nhưng Đại công tử như ta, liền từ đây hắc hắc hắc, các người hiểu a?”

Hiểu, ta hiểu! Bát ca, dù người nói nhẹ nhõm khôi hài, nhưng ta biết rõ nỗi thống khổ trong lòng người.

“Ta cũng không quan tâm cái gì mà thiếu gia chủ, cái gì mà Đại công tử, nhưng sự tồn tại của ta chẳng khác nào tâm bệnh của một đại gia tộc. Nếu mệnh ta thực sự ô hô, các huynh đệ giúp ta chiếu cố hai người.”

“Người đầu tiên là muội muội của ta, Kế Linh. Linh nhi là bảo bối của ta, là linh hồn của ta. Nếu như ta xảy ra chuyện, các người nhất định phải giúp ta chiếu cố muội muội của ta, không cho phép nói chuyện ta đã chết cho nó biết, không cho phép để cho muội muội ta thương tâm rơi lệ, không cho phép để muội muội ta nương tựa không đúng người, không cho phép muội muội ta không hạnh phúc, không cho phép muội muội ta không vui vẻ... không cho phép... hừ, nếu làm không được, sớm chết đi cho rảnh nợ!”

Liên tiếp là những câu không cho phép.

Một hình tượng ca ca hết lòng yêu thương muội muội hiện ra trước mắt.

Vân Dương tựa hồ thấy Phong Tôn đang đứng ngay trước mắt mình, cau mày, mắt húng nhin chính hấn.

- Xin lỗi... bát ca, ta...

Vân Dương thở dài thật sâu:

- ... Ta tựa như để muội muội huynh... mắt húng nhiều lắm...

“Muội muội ta là người quan trọng nhất, tâm can bảo bối của ta, có thứ gì tốt, trước hết phải nhường cho nó, phải bảo vệ đồ dành nó thật tốt, khi muội muội ta tức giận, thường thích nhăn cái mũi, ai khiến muội muội ta nhăn mũi, ta từ trong quan tài bò ra đập chết hấn!”

“Người thứ hai, là vị hôn thê của ta... ha ha, không nghĩ tới sao. Kỳ thật, trước khi có người kia, ta được quyết định việc hôn nhân, khi đó ta còn nhỏ, nhưng khi trưởng thành ta cũng rất thích nàng, nàng gọi Nguyệt Như Lan. Êm tai a? Ai, ngoài muội muội ra, đây là người ta thích nhất, cũng là nữ tử ta cảm thấy có lỗi nhất...”

“Nàng cũng thích ta, ta định sẽ cưới nàng, đợi khi nào việc Cửu Tôn kết thúc, ta mời các người uống rượu mừng... ăn, chỉ mong không có cơ hội nhờ các người chiếu cố...”

“Bởi vì nguyên nhân từ gia tộc... cho nên có một đoạn thời gian ta rất xa lánh nàng, ha ha, có phải cảm thấy ta rất không ra dáng một nam nhân? Hắc hắc... bát ca bây giờ ta đã thông suốt. Ta muốn cưới nàng! Ha ha...”

“Đương nhiên, nếu như ta thực sự chết đi, hãy nói với nàng, ta đã thay lòng, đã cưới một nữ tử khác, sau đó ẩn cư... như vậy là được, không cần giải thích. Nhưng phải trông coi nàng, tâm hồn nàng rất nhỏ, ta sợ nàng sẽ nghĩ quẩn... ít nhất phải chú ý nàng trong một năm, nha đầu này là một tiểu bi nương cố chấp... chuyện này tương đối khó, ta cảm thấy, ta sẽ không chết, ha ha, Cửu Tôn sao có thể chết đâu? Ta nghĩ, hấn là không cần nhờ đến các người...”

Nguyệt Như Lan...

Ánh mắt Vân Dương dừng lại.

Hắn nhớ đến, buổi sớm hôm ấy, khi gặp được Kế Linh chuẩn bị rời khỏi thành, người đi cùng nàng, sau đó lại giúp mình cùng nàng trao đổi lễ vật, nữ tử áo trắng kia...

Hai đầu lông mày, tựa hồ bao phủ một cổ u sầu nhẹ...

Cả người, như bị phủ bởi vàng tối u buồn tràn đầy tâm sự nặng nề sầu não uất ức.

Kế Linh gọi nàng: Lan tỷ!

Hơn nữa, nàng cùng Kế Linh tìm kiếm ca ca của Kế Linh...

Vậy hấn là, chính là Nguyệt Như Lan đi?

Trong lòng Vân Dương lại nhói lên một trận.

Bát ca, xin lỗi người. Hai người kia ta đều đã gặp được, nhưng...

...

“... Ngoài ra, tại thời điểm không làm nhiệm vụ, ta có một thân phận...”

Nội dung phía trên, mặc dù Phong Tôn có chút xem thường, nhưng vẫn đem từng cái bí mật lớn của mình lần lượt liệt kê.

Cái gọi là thân phận khác, chính là... khi không cần làm nhiệm vụ, Cửu Tôn cũng cần thư giãn giải tỏa bản thân. Vì vậy họ đều có một thân phận đời thường khác, thân phận này chỉ có bản thân người đó biết đến.

Vân Dương cười khổ một tiếng, không nhìn được trọn tròn tròn mắt: nếu nói như vậy, một thân phận khác của mình trong một lần phát sinh xung đột bên ngoài, thiếu chút còn chịu thiệt thòi, chính là xung đột cùng vị Bát ca này...

Hắn cũng không nghĩ đến, thân phận bình thường của Bát ca, thế mà chính là... người mà hắn ngày đêm muốn trả thù kia...

“Ngoài ra, dưới ghế của ta có một cái hốc, ai dám nói ta đánh rắm tạo thành ta liền đánh chết hắn a! Ân, bên trong là tầng thứ nhất Huyết Hồn đại pháp của lão thất. Sau khi luyện thành, liền có thể mở cửa phòng lão thất... ha ha...”

“Ngoại trừ công pháp của lão thất, còn có toàn bộ Huyền Phong Quyết của ta, còn có Phong Tôn lệnh của ta, một viên Huyền Phong Châu. Còn có một viên Giao Long Châu, viên Giao Long Châu này là muối muối cho ta. Một khối ngọc, là năm đó Lan nhi tặng ta... ai nhìn thấy di thư này, liền tặng lại cho người đó. Hoặc, đưa lại cho Lan nhi cũng được. Nếu ta chết, cũng cần để cho nàng triệt để hết hy vọng. Nếu không, ngày đêm mong nhớ một người chết như ta thật... phì phì phì, con mẹ nó điềm xấu...”

“Bất quá, lúc ấy ta từng để lại cho Lan nhi một câu: Chờ ta trở thành Phong Vân anh hùng, tất mang mười vạn đại quân tới rước ngươi qua cửa! Ha ha, bất quá, nếu phong di thư này bị các ngươi thấy được, đó mới thực sự là... anh hùng một giấc chiêm bao, hồng nhan cả một đời... bất quá, các ngươi hãy nghĩ biện pháp, mai mối cho nàng một chút, chớ để nàng vì ta mà phí một đời, nếu như thế, ta chết đi, cũng không nhắm được mắt a.”

“Mặt khác còn có vài chuyện, cũng nói qua một chút đi, có một lần ta bắt gặp một cơ duyên, khi đó ta ngã xuống khe núi, kết quả ngã vào một cái động, trong động là mặt thất của một vị cao nhân nào đó, trong mặt thất có vài cuốn sách, cái gì mà Sơn Hải Dị Thú... đều đặt trên bàn của ta a, ai thấy phong di thư này, đều tặng cho người đó. Ân, mấy khóa Giao Long châu, cũng đều lấy được từ trong đó... mấy thứ khác đều bị ta dùng, các ngươi cũng đừng trông mong nha...”

“Kỳ thật, cuối cùng ta phải phàn nàn một câu, lão đại thực có vấn đề... đang sống tốt mà lại đi viết di thư, ta xxx, bây giờ ta đang nghĩ, có thể hay không liên thủ các huynh đệ làm hắn một trận... viết cái di thư rách nát này làm lão tử nhưc trúng tới cực điểm... kém chút liền khóc, con mẹ nó a, lão đại chính là một tên vương bát đản!”

Sau đó là một đồng lời phàn nàn.

“Cuối cùng, nghiêm chỉnh nói một câu, nói thế nào đây, chúng ta là Cửu Tôn, bảo vệ quốc gia, cũng coi như là anh hùng, nếu thực có một ngày, chiến tử sa trường... vì nước chinh chiến mà chết, lão tử cũng cảm thấy rất vinh quang.”

“Ta là người Ngọc Đường, vì nước mà chết, chết, cũng vui vẻ. Chiến tử sa trường mà nói, cũng đừng báo thù. Không thù! Chiến sĩ quốc gia khác cũng vì tổ quốc mà chinh chiến. Ai mà không muốn quốc gia mình thống nhất thiên hạ a, ha ha ha...”

“Còn có, mỗi ngày lão đại đều tâm sự nặng nề, lúc nào cũng một bộ già nua không vui. Lão nhị lão tam lão tứ lại không tìm không phở, ba tên sát phôi, không cần lo bọn hắn, bất quá về ngũ ca, chuyện của lão phải nắm chặt a, nếu ta chết rồi, các ngươi phải thúc dục hắn, liền nói ta nói, lão tử chết cũng không được uống rượu mừng của hắn, đừng để các huynh đệ khác cũng không được uống. Nói hắn tranh thủ thời gian xử lý! Hắn a, để nữ nhân tốt như vậy chờ hắn, tật xấu của hắn không ít, tiện nhân già mồm!”

“... Lão lục cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều trên người hơi có nhiều bí mật, tựa hồ gia thế không tầm thường, thế gia đại tộc a? A đến, mỗi ngày đều trang bức với lão tử. Sát khí của lão thất quá nặng, tuổi nhỏ như vậy, mỗi ngày đều suy nghĩ âm mưu quỷ kế. Lúc rảnh rỗi, nên nói chuyện nhiều với hắn một chút, đừng để hắn lúc nào cũng suy nghĩ như ông già. Không có việc gì thì đánh hắn một trận, so lão nhị ai to hơn... ha ha, nếu ta chết, mấy lời trên ta khẳng định có tác dụng, các ngươi tin không? Ha ha ha...”

“Không nói không nói, trong lòng khó chịu, ha ha...”

Trên di thư, Phong Tôn đang cười.

Nhưng Vân Dương đọc, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

“Bát ca, mặc dù ngươi không nói, nhưng trong lòng ngươi, người ngươi lo lắng nhất, còn có những huynh đệ chúng ta...”

“Nhưng ngươi có biết hay không... các huynh đệ khác, cũng đều không còn...”

Vân Dương xem hết phong di thư.

Hắn khó có thể buông bỏ được, gần lại từng chữ, tựa hồ, Bát ca của hắn đang ngay trước mắt hắn, cười đùa tí tưng.

...

Thật lâu.

Vân Dương đứng trong phòng Phong Tôn, nhìn di thư của Phong Tôn từ từ hóa thành tro tàn trong ánh lửa. Thư đã cháy, nhưng từ nét từng bút đều

khắc trong đầu hần.

- Bát ca, ta sắp đi ra ngoài. Để tu luyện tầng thứ nhất Huyền Phong quyết của ngươi ta mất mười ngày, nếu muốn mở cửa phòng thất ca, lại cần tu luyện tầng thứ nhất Huyết Hồn đại pháp...

- Phong Vân tương thông, tu luyện nhanh chóng, nhưng nếu ta muốn tu luyện Huyết Hồn đại pháp liền không thể tiếp tục đơn giản như vậy... đến lúc đó ta trở lại thăm ngươi.

- Muội muội của chúng ta, huynh yên tâm, ta sẽ tìm được nàng, ta sẽ chiếu cố tốt cho nàng. Ta cam đoan! Về phần Lan tỷ...

Trên mặt Vân Dương ánh lên vẻ xoắn xuýt phiền muộn

- Bên ngươi có Lan tỷ, quyết vượt muôn sông ngàn núi tìm ngươi... mà bên ngũ ca, còn có Nguyệt tỷ si ngốc chờ hần. Bát ca, Ngũ ca, các ngươi muốn ta phải làm sao mới tốt...

- Ta sao có thể nhẫn tâm, dùng phương pháp của ngươi mà tàn nhẫn tổn thương nàng...

Vân Dương nói, tựa như trước mắt vẫn là vị Bát ca Phong Tôn, người xưa nay du hí cuộc đời, vui cười, giận mắng, không chút nghiêm chỉnh.

Vân Dương không ngừng tổ khổ.

- Hiện tại các ngươi cứ như vậy đem những chuyện này giao cho ta... thế nhưng ta nên làm sao bây giờ a Bát ca!

Vân Dương thống khổ kêu rên một tiếng:

- Ta thật hi vọng, hiện tại là các ngươi đang nhìn di thư của ta a!

Vân Dương thì thào nói, gương mặt anh tuấn trở nên dữ tợn.

Hần lẩm bẩm nói hồi lâu.

Cũng ngồi hồi lâu.

Sau đó, hần mới rút cục đứng dậy.

- Ta đi ra ngoài trước, chờ tìm được muội muội cùng tẩu tử, ta trở lại thăm ngươi.

- Nhớ kỹ nói với các huynh đệ, nói họ không cần gấp gáp.

Vân Dương thâm trầm thấp giọng nói:

- Lão cừu còn ở đây. Trời có sập xuống, lão cừu cũng gánh vác được!

Vân Dương hành lễ thật sâu đối với tám cái cửa phòng. Sau đó quay người bước nhanh rời đi!

...

Mây mù, không ngừng phiêu đảng bay múa trên không trung Cửu Tôn phủ.

Bên dưới, rõ ràng tăng thêm không ít hài cốt.

Đó là những kẻ không sợ chết, đến muốn phá giải Cửu Tôn phủ trong mười ngày nay a?

- Chết tốt lắm!

Ánh mắt Vân Dương lóe lên vẻ lạnh lùng:

- Hừ, ta lại đem Cửu Thiên trận tăng cường một chút... đến bao nhiêu, mặt kệ là ai đến, chỉ cần cả gan phá giải Cửu Thiên trận, chết hết ở chỗ này cho ta...

Sau một phen bận rộn, một đoàn mây mù bay ra từ trong Cửu Tôn phủ.

Trong không gian, lập tức tràn đầy một cỗ đau thương chi ý thật sâu.

Hai lão binh đang quét rác đều có chút cảm hoài:

- Ai, chín vị đại nhân a...

- Trận chiến này, nếu chín vị đại nhân cần còn, làm gì có lý nào lại bại... à!

- Đáng tiếc, chín vị đại nhân... chúng quy không có ở đây...

Vân Dương ngăn người.

Tiền tuyến, bại!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Ngọc Đường tướng sĩ nay còn tại, thiết cốt trung hồn trúc hùng quan!

(Thiết cốt trung hồn trúc hùng quan - dịch nghĩa: dù có chết trận thì xương và linh hồn trung thành với tổ quốc của binh sĩ Ngọc Đường cũng phải trở thành một phần của quan ải quan trọng, anh hùng (hùng quan))

Vân Dương chuẩn bị kế hoạch kỹ lưỡng, sau khi ra ngoài, lập tức tuyên bố Cửu Thiên lệnh, thứ nhất là lệnh tìm kiếm tung tích Kế Linh, hoàn thành tâm nguyện của Bát ca, thứ hai là tiếp tục đuổi giết người Tứ Quý lâu, đem mấy tay nghị vấn trong hoàng cung cùng với người bên cạnh Thái tử mang tới, ngoài ra còn tiếp tục tìm hiểu tung tích - tên Đại tướng quân quyền cao chức trọng trong quân đội kia nữa.

Sau khi ban hành hai mệnh lệnh, Vân Dương tiếp tục suy nghĩ, rốt cục nên làm thế nào để tham gia vào trận chiến hiện tại?

Nhưng hắn không ngờ rằng, hắn mới vào trong Cửu Thiên lệnh mười ngày, mà trận chiến này, đã bại!

- Theo lý mà nói, trận chiến này dù không có quy mô lớn, nhưng rõ ràng không phải chuyện mười ngày nửa tháng có thể kết thúc...

Vân Dương trăm mối mà không có cách giải:

- Nhanh như vậy, chẳng nhẽ có vấn đề gì xảy ra sao?

Vân Dương một đường di chuyển, trên đường đi, mọi người ai nấy đều bị bao phủ trong một không khí nặng nề u ám.

Hiển nhiên, mây đen do trận chiến bại này mang đến, đã bao phủ toàn bộ Thiên Đường thành.

Tiếng kèn lệnh vang lên từ bốn phương tám hướng.

Tiếng vó ngựa chinh tề cũng từ bốn hướng mà đến. Tiếng trống dày đặc vang lên rung trời ngay giữa quảng trường Thiên Đường thành.

- Lần này, lại phải xuất chinh?

Vân Dương chuyển hướng, tiến thẳng tới quảng trường...

Một đám mây thần nhiên bay qua chân trời.

...

Trên đài, Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn đang đứng cùng một vị tướng quân râu tóc bạc phơ khác, hai vị phục một thân giáp bạc, hàn quang lấp lóe, tựa như hai pho tượng chiến thần sừng sững!

Một thành Kim Long trường kiếm, một khối Hồ Phù, trong thành âm u ù của Chiến Thiên cổ, mỗi người nâng một món, trao cho một vị tướng quân, đáng người khô ngô, cao hơn người thường đến hai cái đầu.

- Thiếu nguyên soái, lần này ngươi đi Đông Phòng, trách nhiệm vô cùng trọng đại, an nguy của đế quốc, giao cho tay ngươi!

Thu Kiếm Hàn Lão Nguyên soái nghiêm túc bảo giao:

- Nhất định phải đoạt lại Thiết Cốt quan, đánh đuổi Đông Huyền quân địch ra khỏi cương vực Ngọc Đường ta!

Phía đối diện, vị tướng quân khôi ngô, vai khoác chiến bào, âm thanh hữu lực như kim thạch giao kích:

- Mặt tướng quyết không nhục sứ mệnh! Toàn quân ta tất khiến Đông Huyền đại quân có đến mà không có về! Thiết Cốt quan vĩnh viễn thuộc về Ngọc Đường!

Soái kỳ tung bay phấp phật, nhuộm đỏ bầu trời quảng trường, một chữ “Thiết” đón gió bay phấp phới.

Tiếng trống vang lên.

Thiết Tranh bỗng ngừng đầu, nhìn Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn, trong mắt bắn ra một tia hào quang tình cảm nồng đậm mà người ngoài không nhìn thấy được.

Lão Nguyên soái nhìn tên đệ tử đắc ý của mình, ánh mắt ngưng trọng.

- Mặt tướng đã rõ!

Thiết Tranh chậm rãi đứng dậy, thiếp nhận Long Kiếm cùng Hồ Phù giờ lên cao!

Hắn cũng không nói những lời hùng hồn, ánh mắt lạnh lùng đảo quan tam quân, trường kiếm trong tay phải đột nhiên chấn động!

Dưới đài, tam quân đột nhiên trở nên cuồng nhiệt.

- Chiến! Chiến! Chiến!

- Tắt thắng! Tắt thắng! Tắt thắng!

Tiếng gầm của mười vạn đại quân ngút trời, xuyên thẳng vân tiêu.

Chỉ một động tác, không chút hào ngôn, nhưng tướng sĩ tam quân lập tức trở nên điên cuồng.

Đây là mị lực chỉ thuộc về Thiết Tranh, cũng là vinh quang mà Thiết Tranh xứng đáng có được!

Thống soái Ngọc Đường đánh đầu thắng đó, đệ tử đắc ý nhất của Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn! Danh tướng hàng thứ bảy của cả Thiên Huyền đại lục!

Thiết Tranh!

Thắng thần, cương nghị, đại quân chi hồn!

Dưới trướng Thiết Tranh đều là kiêu binh hãn tướng, chính là võ lực trấn quốc của Ngọc Đường đế quốc. Thiết Tranh bao nay nam chinh bắc chiến, chiến công vô số, có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì có thể ngăn cản. Phong hào cùng với phần thưởng của hắn gần như đến tình trạng đã thưởng đến không thể thưởng thêm, công cao chán chủ tình trạng. Cũng vì có Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng với lão tướng quân Lãnh Dao Ngâm liên thủ áp xuống, giúp hắn đề dư luận xuống, tránh cho phong quang quá thịnh. Vì thế mấy năm nay hắn cũng không hề xuất chinh.

Bây giờ, cuối cùng cũng tới thời khắc Thường Thắng chỉ quân này xuất động!

Thiết Tranh tựa như Hùng sư bị khóa trong lồng sắt, nay đã cất bước ra khỏi lồng giam, đang phấn chấn vũ động vũ mao, ánh mắt sắc bén nhìn về phương xa, răng nanh chậm rãi lộ ra.

Mặc dù còn chưa xuất động, nhưng huyết sắc đã tràn ngập đại thảo nguyên!

Tướng sĩ dưới đài, ai nấy đều mặc giáp trụ sẵn sàng, thân thẳng như cây tùng cây bách. Ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về phía thống soái trên đài cao.

Từ tướng lĩnh đến binh sĩ, tại một giây Thiết Tranh tiếp nhận Hồ Phù, con mắt tất cả mọi người đều trở nên nóng bỏng.

Khát máu mà điên cuồng!

Đối với bọn hắn mà nói, chiến trường đồng nghĩa với đi lấy chiến công!

Quân địch?

Trên đời này, nào có quân địch nào có thể ngăn cản bước chân của chúng ta?

Đây chính là niềm tin cùng lực lượng thuộc về kiêu binh hãn tướng.

Thân thể khôi ngô của Thiết Tranh đối mặt với toàn quân, mắt hắn chậm rãi quét xuống, không nói, nhưng tam quân như hiểu ý, đột nhiên trở nên tĩnh lại.

Giờ khắc này, dù là tiếng kim roi cũng trở nên trôi tai lạ thường.

Người người đều biết, Thiết Tranh muốn nói chuyện.

Thiết Tranh cứ đứng như thế, cũng chưa nói chuyện, dưới cái nhìn chăm chú của Hoàng đế Bệ hạ cùng với hai đại Lão Nguyên soái, đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài!

Thanh âm khắc liệt, xuyên thấu trời cao!

Sát khí chất chứa trong đó, cơ hồ khiến toàn bộ không gian như đóng băng.

- Đề ta nói cho các ngươi biết! Địch nhân mà chúng ta đối mặt lần này, chính là đệ nhất Nguyên soái Đông Huyền đế quốc, cũng chính là đệ nhất danh tướng băng, Hàn Sơn Hà! Các ngươi, có sợ hay không?

- Không sợ!

Mười vạn tướng sĩ, cùng noit giận gầm lên.

- Đề ta nói cho các ngươi biết! Địch nhân mà chúng ta sắp đối mặt, chính là thiết kỵ đánh đầu thắng đó của Đông Huyền đế quốc, Đông Huyền hắc kỵ! Các ngươi có sợ hay không?

- Không sợ!

- Ta nói cho các ngươi biết, lần này xuất chinh, trong các ngươi, tất có người không về được!

Thiết Tranh khàn cả giọng gầm lên:

- Các ngươi có sợ hay không?

- Không sợ!

Phía dưới hét lên đến lạc cả giọng.

- Các ngươi nói cho ta biết! Chúng ta là ai?

- Ngọc Đường thiết kỵ!

- Ngọc Đường thiết kỵ, vô địch thiên hạ!

- Ngọc Đường thiết kỵ, vô địch thiên hạ!

- Các ngươi nói cho ta biết, các ngươi từng bại sao?!”

Thiết Tranh thanh như lôi chấn!

- Chúng ta bất bại! Vô địch thiên hạ!

- Chúng ta bất bại! Vô địch thiên hạ!

- Chúng ta cùng nhau nói cho Hàn Sơn Hà, ta là ai!

- Thiết Tranh! Thắng thần cương nghị, quân hồn vĩnh tại!

- Tốt!

Thiết Tranh hét lớn một tiếng:

- Vì Ngọc Đường!

Mười vạn đại quân cùng nhau hô to:

- Vì Ngọc Đường!

- Vì người nhà!

- Người nhà!

- Vì chúng ta!

- Chúng ta!

- Vì vinh quang!

- Vinh quang!

- Hãy để chúng ta cùng nhau nói cho kẻ xâm lược!

Thiết Tranh lớn tiếng gầm thét:

- Ngọc Đường bất bại! Vô địch thiên hạ!

Như một tiếng sấm nổ vang, tâm linh mười vạn đại quân đều trở nên kích động. Mỗi một sợi tóc đều như muốn kích động dựng đứng lên!

- Ngọc Đường tướng sĩ nay còn tại!

Thiết Tranh vùng tay hét lớn.

- Thiết cốt trung hồn đúc hùng quan!

Tam quân cùng hồng lên.

Thiết Tranh nhảy vút lên, ngồi lên chiến mã, huy kiếm hét lớn một tiếng:

- Xuất chinh!

“Ngao~~~~~”

Tiếng trống rung trời vang lên ầm ầm, mười vạn đại quân động tác chỉnh tề, muôn người như một!

Tiền quân ầm ầm thúc đẩy, hậu phương ai nấy bạo liệt sát khí, nhưng vẫn lù lù bất động, chỉ chờ đến phiên mình, mới phóng ngựa mà ra!

Bọn hán không kịp chờ đợi! Cấp tốc ra trận!

Tùng đột khói bụi phóng lên, tiếng vó ngựa mười vạn đại quân chỉnh tề như một!

Đại quân thế tiến như rồng, vùng roi phi nước đại!

Chỉ mới nửa canh giờ, mười vạn đại quân đã ra khỏi thành, tập thể lao nhanh trên đường!

...

- Nhìn Thiết Tranh chinh quân, quả là một loại hưởng thụ.

Lãnh Dao Ngâm lão tướng quân nhìn đại quân đã đi xa, vuốt râu mỉm cười:

- Dăm ba câu, một đám kiêu binh hán tướng đã bị hán cổ động tới toàn thân sát khí. Lão Thu, tên đệ tử này của ngươi không tệ!

Thu Kiếm Hàn nhẹ giọng thờ dài, ánh mắt sâu lo:

- Thiết Tranh cố nhiên là Đại tướng chi tài, bất quá, lần này hán đối mặt với địch nhân quả thực rất mạnh! Hàn Sơn Hà... thế nhưng mà là đối thủ một mất một còn của hai lão già hòa chúng ta năm đó... lão Lãnh, ngươi không phải không biết sự lợi hại của Hàn Sơn Hà...

Lãnh Dao Ngâm cũng thờ dài, lẩm bẩm nói:

- Hàn Sơn Hà a... Năm đó chúng ta mang danh Dao Kiếm Song Hùng, chỉ thiếu một chút liền bị hán đánh thành Dao Kiếm Song Hùng a...

(Ở đây tác giả sử dụng lối chơi chữ, Hùng về trước là 雄, tức là anh hùng kiêu hùng; Hùng về sau là 熊, tức là con gấu)

Thu Kiếm Hàn hít một hơi thật sâu:

- Nếu Thiết Tranh thực không thủ được... Ngọc Đường lần này... chỉ sợ rơi vào nguy hiểm. Binh mã của Thiết Tranh mà bại, hai lão già chúng ta có đi tới... đoán chừng, cũng chịu không nổi, chỉ có thể dòi dõ...

Lãnh Dao Ngâm nặng nề không nói.

Thật lâu sau:

- Trước khi Thiết Tranh xuất trình, người nói dặn dò gì với hắn?

Thu Kiếm Hàn im lặng một hồi không nói, tốt cục nhắm mắt lại, từng chữ nói:

- Quan còn người còn, quan mắt người vong!

Toàn thân Lãnh Đạo Ngâm chấn động.

- Thiết Tranh có yêu cầu gì không?

Lãnh Đạo Ngâm hỏi.

- Thiết Tranh chỉ hỏi ta: Cửu Tôn vẫn còn chứ?

Trên mặt Thu Kiếm Hàn lộ ra một nụ cười khổ sở.

Lãnh Đạo Ngâm biến sắc.

- Trận chiến này, Thiết Tranh cũng không có nắm chắc tất thắng a... không có lòng tin tất thắng a... chuyện này, nguy rồi.

Lãnh Đạo Ngâm run tay một cái, bộ râu bạc mà lão luôn giữ gìn cũng bị bứt xuống một đám.

- Đối mặt với Hàn Sơn Hà, ai dám nói chắc thắng?

Thu Kiếm Hàn thờ dài.

- Thiết Tranh đi lần này...

Lãnh Đạo Ngâm nhìn về từng đám khói bụi bay lên hùng tráng ở phương xa:

- Hắn còn nói gì không?

Thần sắc Thu Kiếm Hàn ánh lên vẻ cô đơn:

- Còn hỏi ta một câu, hắn nói... vì cái gì mà chúng ta để mặc cho chuyện Cửu Tôn xảy ra? Gia hỏa này đối với chuyện của Cửu Tôn, có oán khí không nhỏ! Ngay lúc Cửu Tôn mới xảy ra chuyện, Thiết Tranh mang theo thân vệ, suất nữa bao vây hoàng cung... muốn đòi một lời giải thích... ai...

Lãnh Đạo Ngâm nhin không được cười lên:

- Tình tình tiểu tử này không tệ.

Thu Kiếm Hàn cười khổ.

- Tổng thể Thiên Huyền đại lục, hai trong năm đội ngũ kỵ binh tinh nhuệ nhất, Hắc kỵ cùng với Thiết kỵ... rốt cục muốn chính diện tác chiến...

Lãnh Đạo Ngâm lẩm bẩm nói.

...

Ngoài thành, trên đường Thiết kỵ hành quân.

Sắc mặt Thiết Tranh lạnh như thiết, thân thể khô ngô bình ổn ngồi trên lưng ngựa, không chút nhúc nhích, tựa như một tòa đại sơn trầm ổn, trong cuộc đời quân nhân của hắn, đây là lần đầu tiên, hắn xuất chinh mà không có chút lòng tin tất thắng nào!

- Quan còn người còn, quan mắt người vong!

“Quan viên Ngọc Đường...”

Thiết Tranh trầm lặng suy nghĩ:

“Nếu lần này thắng trận trở về, dù không cần công huân, cũng phải đem bọn chúng thanh tẩy một lần!”

“Lần này coi như bại. Cũng muốn tàn sát một lượt!”

“Loạn thế chiến quốc, quân tâm không thể để lạnh a!”

Bên người Thiết Tranh, trên có tướng lĩnh, dưới có binh lính, mười vạn đại quân sắc mặt như một: Mặt lạnh như sắt, không chút biểu tình; ánh mắt nóng

bồng, tràn đầy sát khí!

- Thiết Tranh ta có sợ gì!

Thiết Tranh ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, lớn tiếng nói:

- Chờ trận này thắng trở về, lão tử mời các huynh đệ một chén! Uống rượu mừng của ta!

Oanh một tiếng!

Đại quân lập tức bùng nổ.

- Tất lấy vô thượng chiến công, làm quà mừng đại soái!

Một viên Thiên tướng vung tay hô to, kích động đến đỏ bừng khuôn mặt!

- Tất lấy vô thượng chiến công, làm quà mừng đại soái!

Mười vạn tướng sĩ đồng thời bạo hồng.

- Ha ha ha ha...

Thiết Tranh cất tiếng cười lớn, tràn đầy phóng khoáng!

Đại quân đẩy nhanh tốc độ, thanh âm vó ngựa chinh tề, hướng về phương xa tốc hành.

- Chúng ta là tiên phong, mau mau! Có muốn mau uống rượu mừng của đại soái hay không!

- Trình sát, lần lượt phái ra mười đợt trinh sát, ta muốn tất cả tin tức sáu tám dặm trước mắt!

- Nhanh nhanh nhanh!

- Uống Dạng vệ, đuổi theo trinh sát!

- Âm Dạ tổ, phối hợp với Ung Dương, ẩn nấp tùy thời tiếp ứng.

- Đào Phong vệ, chuẩn bị tiếp địch!

- Thần Xạ cung, mau chuẩn bị!

- Đại Thuần doanh, phối hợp Thần Xạ!

- Tất cả chú ý bảo vệ Quân Nhu doanh, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng!

Một tiếng lại một tiếng hiệu lệnh, dựa vào phương thức đưa tin đặc biệt dưới trướng của Thiết Tranh, không ngừng quán xuyên truyền tới toàn bộ đại quân.

...

Vân Dương nhìn đại quân của Thiết Tranh xuất trình, mãi cho đến cửa thành, đoàn mây mù kia vẫn còn trôi nổi.

Hắn biết trận chiến này vô cùng tàn khốc và nguy hiểm.

Thiết Tranh dù lợi hại, nhưng, địch nhân của hắn lại là Hàn Sơn Hà – Đại lục đệ nhất quân thần!

Thiết Tranh, chưa hẳn có thể kiên trì quá lâu. Vân Dương cảm thấy một loại cấp bách không ngừng thúc dục hắn!

Ta còn kịp a?

- Chịu đựng, cố gắng chịu đựng a Thiết Tranh!

- Chờ ta!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Trung mộng quan sơn trường ác chiến, tàn khu năng dã báo quốc ân

Vân Dương về tới Vân phủ.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Lão Mai cùng Phương Mặc Phi, Vân Dương cũng không dừng lại giải thích, một đường tiến thẳng vào mật thất.

- Lục Lục, cần trong thời gian ngắn nhất đột phá tam trọng sơn, mặt khác, Huyền Phong quyết cũng phải đột phá tầng thứ tư!

- Ê a nha...

Đại quân Đông Huyền đã tiếp cận, Ngọc Đường rơi vào thời khắc sinh tử tồn vong, Vân Dương không thể làm gì khác ngoài việc quyết định tạm thời buông thù hận xuống, dốc lòng luyện công.

Thứ hần cần luyện bây giờ chính là Huyền Phong quyết của Phong Tôn, ngoài ra còn có Huyết Sát quyết của Huyết Tôn. Huyết Sát quyết chỉ cần tu luyện tầng thứ nhất, sau đó hần trở lại Cửu Tôn phủ, mở ra gian phòng của thất ca Huyết tôn, từ trong đó lấy ra Kinh Lôi quyết của lục ca. Tu tầng thứ nhất rồi tiếp tục mở mật thất của Ngũ ca, tu luyện Tinh Hỏa quyết.

Thời gian rất ngắn!

Nhưng Vân Dương nhất định phải làm được mấy điều đó.

Thứ có thể giúp đại quân, trước mắt cũng chỉ có thể dùng Phong Hỏa hợp lực. Nếu có thể đem Kinh Lôi quyết cũng luyện đến tầng thứ ba thứ tư thì đó là tốt nhất. Nhưng... Vân Dương đoán chừng, dù hần có liều mạng tu luyện... chỉ sợ cũng không thể làm được điều đó.

Coi như tu luyện Tinh Hỏa quyết đến tầng thứ ba, tầng thứ tư, Vân Dương cũng không thực nắm chắc.

Nhưng dù có liều mạng, Vân Dương cũng phải làm

Các huynh đệ, chúng ta thù hận tổ quốc lâu như vậy, ta quyết không để vinh quang thuộc về Cửu Tôn này biến mất trong tay ta!

- Aiz, Hóa ngũ ca, nếu ngươi là Thất ca hoặc Bát ca thì tốt biết bao nhiêu... ta phải mở phòng Bát ca mới có chìa khóa phòng Thất ca, lại mở phòng Thất ca mới có chìa khóa phòng Lục ca, mở được phòng Lục ca mới thấy được chìa khóa phòng ngươi...

Vân Dương thầm nhủ trong lòng.

Nếu Hóa Tôn còn tại, đoán chừng Vân Dương không tránh được hần đập cho một trận... Tiểu tử này lại muốn giáng cấp của hần a?

...

- Không chút động tĩnh biến mất mười ngày, trở lại lập tức bế quan...

Phương Mặc Phi biểu lộ vẻ mơ hồ khó hiểu.

- Chuyện này rất lạ sao?

Lão Mai tròn mắt nói:

- Bất ngờ mất tích ba tháng, sau đó trở lại liền bế quan ba tháng, ngươi có thấy qua chưa?

Phương Mặc Phi kinh dị kêu:

- Lại có chuyện này?

Lão Mai tròn mắt một cái, chia sẻ kinh nghiệm với Phương Mặc Phi:

- Lão Phương a, trên người công tử của chúng ta còn rất nhiều chuyện khác thường khiến người không thể tưởng tượng nổi... rất nhiều a... ngươi vừa tới, nên làm quen với nó đi... a, ngươi quét dọn đình viện đi.

Phương Mặc Phi nhìn bóng lưng Lão Mai rời đi, khẽ gãi đầu, có chút điệu bộ của một tên hòa thượng sờ không tới não.

- Một cái Hầu phủ lớn như vậy, tiền chất đồng không tiêu... Chẳng nhẽ thuê một tên thị nữ người hầu... Sẽ chết a...

Thực sự phát rồ!

Đề một cao thủ thất trọng thiên như lão tử đi quét sân...

...

Thiên Đường thành rơi vào trong một mảnh trầm mặc, tất cả mọi người đều đợi tin tức truyền về từ tiền tuyến.

Thắng hoặc bại.

Tin tức như tuyết rơi, nhanh chóng truyền về kinh thành.

Mùng bốn tháng sáu, Thiết Cốt quan bắt đầu chiến loạn, đại quân Đông Huyền vượt biên.

Mười bốn tháng sáu, Thiết Cốt quan thất thủ.

Mười lăm tháng sáu, đại quân của Thiết Tranh xuất kích.

Hai mươi một tháng sáu, Thiết Tranh đại quân tiên phong gia nhập chiến trường, một đường quét ngang, đánh cho quân địch lui về Thiết Cốt quan, tin tức truyền về, cả nước vui mừng.

Hai mươi ba tháng sáu, Thiết Tranh đại quân liều chết chiến đấu hai ngày, giành lại Thiết Cốt quan, tại quan ngoài, cùng địch nhận trực diện đối chọi.

Mùng ba tháng bảy, Đông Huyền tổng tấn công, bên ngoài biên ải, hắc kỵ xuấ động, Thiết Tranh phái hai vạn thiết kỵ ứng chiến, một trận ác chiến, máu đỏ thành sông, hai vạn thiết kỵ toàn bộ tử trận, ba vạn kỵ sĩ Đông Huyền xuất động không còn đủ hai ngàn.

Cả nước chấn động.

Mùng bốn tháng bảy, hai mươi vạn viện quân Đông Huyền đến chiến trường. Tiền tuyến ngày càng căng thẳng.

Mùng năm tháng bảy, một chi viện binh cuối cùng của Ngọc Đường được phái ra. Trong thời gina ngắn, đây có thể là nhóm binh mã cuối cùng được phái ra chiến trường. Chỉ ít trong hai tháng tới, Ngọc Đường vô lực chi viện.

Cả nước trầm mặc.

Một cổ khí tức bi ai tuyệt vọng bắt đầu tràn ngập quốc cảnh Ngọc Đường.

...

Tiểu Niếp Niếp ôm Đại Bạch, từ trong nhà nhìn qua cánh cửa, ánh mắt tinh khiết hiểu kỳ nhìn các thúc thúc bá bá. Ai nấy ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, họ muốn làm gì?

Quyên nhi từ trong phòng đi ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt mà kinh hãi:

- Lý đại ca, Lưu đại ca, Phương đại ca, Mạnh huynh đệ... Chuyện này... Các người muốn làm gì?

- Chúng ta đến nói với đệ muội một tiếng.

Một tên trung niên trên mặt có ba vết sẹo lớn, lại mù một con mắt lộ ra một nụ cười thật thà:

- Mấy người chúng ta muốn tông quân.

- Tông quân?

Quyên nhi kinh ngạc nói:

- Các người không phải đã thương lui?

(Lui về bởi bị thương)

Nhìn qua mấy người, không phải bị mù thì cũng là mất một cánh tay, từng người đều mặc quân trang cũ chỉnh tề, một cổ khí tức bu rầu hằn lộ rõ.

- Thương lui? Chúng ta chỉ là bị thương một con mắt, phế một cánh tay. Chúng ta còn có chân, chỉ ít cũng còn có một tay.

Lý đại ca thật thà cười:

- Bấy giờ quốc gia nguy nan, là thời khắc sinh tử tồn vong, chúng ta còn có sức chiến đấu, muốn ra trận góp sức, vì nước vì dân.
- Nếu không, đại quân Đông Huyền đánh tới... Chính là sự sỉ nhục đối với chúng ta!
- Chúng ta dù bỏ đi quân trang, nhưng sâu trong máu chúng ta là quân nhân! Nếu đã là quân nhân Ngọc Đường quốc, chúng ta đương nhiên muốn góp sức chiến đấu vì quốc gia này.
- Còn có vô vàn gia quyến của các huynh đệ chiến tử sa trường đang sinh sống trên mảnh đất Ngọc Đường này, mạng của chúng ta vốn là nhờ sự hy sinh của các huynh đệ đổi lại, hiện tại tiền tuyến nguy cấp, chúng ta nhất định phải đi.
- Nợ của các huynh đệ, chúng ta phải đi trả cho bọn hán, chớ để tương lai có một ngày gặp nhau dưới đất, họ lại mắng chúng ta là thứ hèn nhát. Hắc hắc...
- Hôm nay đến đây cùng đệ muội nói lời cáo biệt... Cũng chính là muốn cáo tri một tiếng, mấy người chúng ta đi lần này, khả năng còn sống trở về là cực nhỏ. Nếu đệ muội có gì cần hỗ trợ, về sau cứ tìm bọn lão Thọt... Mấy tên đó què chân, không chạy nổi nên lần này không đi.

Một người trẻ tuổi không có tay trái cười hắc hắc nói:

- Còn có một chuyện xin nhờ tẩu tử. Ngươi biết đó, trong nhà chúng ta không có mấy người biết chữ, hải tử không có ai dạy. Tẩu tử có thời gian, mong chỉ bảo chúng nhiều hơn, chớ để bọn nhỏ đi đường rẽ. Tương lai còn dài, để bọn hán ra chiến trường, báo thù cho lão cha bọn hán đi.
- Đúng vậy, về sau mong Quyên nhi ngươi tốn nhiều tâm sức.

Mấy người đồng thời cúi đầu.

Một lão binh chỉ còn một con mắt, chớp chớp thật thà nói:

- Mấy năm nay về nhà, việc tốt không làm được mấy, bất quả lại sinh mấy đứa nhỏ... Thế hệ chúng ta chiến tử sa trường, chờ đám trẻ trưởng thành, nhà ta ít nhất cũng có thể ra ba chiến sĩ! Một người liều bằng hai người, liều thay phần lão tử...
- Hồn tướng, ngươi sao không mong đám trẻ lập chiến công làm tướng quân a...

Một lão binh bên cạnh lấy tay đập vào đầu hán.

- Sợ là không có mang này nha.

Lão binh này cười hắc hắc.

Quyên nhi nhìn những người này, chỉ thấy hốc mắt trở nên ẩm nóng.

- Ta tiễn các ngươi, tối nay đến nhà ăn cơm, giờ ta đi mua rượu.
- Không được, không được.

Mấy người cười thật thà nói:

- Tối nay chúng ta còn phải ở nhà ăn cơm, sớm mai liền muốn lên đường. Tối nay... Còn muốn trò chuyện với lão bà...

Nói rồi đưa ra một bao quần áo tới:

- Các ngươi cô nhi quả mẫu... Sinh hoạt khó khăn hơn chúng ta, đây là chút bạc mà mấy ca dành dụm được, sau này chúng ta không có ở đây, ngươi lấy tiền này mua cho Niếp Niếp chút hoa quả, may chút quần áo, ăn nhiều một chút, tìm nhà chồng tốt... Hắc hắc...

Trong tiếng cười thật tào, mười mấy người quay người rời đi.

Quyên nhi nhìn thân ảnh những lão binh này, nước mắt đã sớm làm nhòa ánh mắt.

- Các ngươi nhất định phải bình an trở về...

Nàng đã từng oán hận, hận quân đội đem trọng phụ của mình mang đi, hận quân đội khiến trọng phụ không thể trở về. Nhưng, giờ phút này nhìn thấy những lão binh này, trong tâm khảm nàng như mình bạch cái gì đó.

Cơ lẽ, trong suy nghĩ của những nam nhi nhiệt huyết này, cũng không phải có cái gì mà tranh bá thiên hạ, nhưng bảo vệ quốc gia, bảo vệ những gì bản thân quan tâm... Vì những điều này, mà bọn họ liều mình không hối không hận.

Chúng ta đi chuyến này, phải trả lại cho bọn hán.

“Nợ của các huynh đệ, chúng ta phải đi trả cho bọn hán, chớ để tương lai có một ngày gặp nhau dưới đất, họ lại mắng chúng ta là thứ hèn nhát. Hắc hắc...”

Nghĩ đến câu nói này, Quyên nhi lệ tuôn không thôi.

Niép Niép mở to ánh mắt sáng rỡ:

- Mẹ, các thúc thúc bá bá muốn làm gì? Về sau bọn hán sẽ không để ý tới Niép Niép nữa sao?

- Sẽ không, sẽ không...

Quyên nhi lệ tuôn như suối:

- Các thúc thúc bá bá sẽ vĩnh viễn bảo hộ người...

...

Trần Tam mặc một thân nhung trang, đứng trước cửa Vân phủ.

Lão Mai ra mở cửa.

- Xin hỏi quân gia đại nhân, công tử có ở đây không?

Lão Mai lắc đầu:

- Không có.

Trên mặt Trần Tam lộ ra một tia tiếc nuối, ngu ngơ cười, nói:

- Vốn đi đến gặp công tử chào một tiếng... Đại ân đại đức của công tử, đời này của Trần Tam sợ không cách nào báo đáp...

Lão Mai nhú mày:

- Người...?

- Ta muốn đi ra chiến trường...

Trần Tam cười nhẹ:

- Rất nhiều huynh đệ đều đi. Nghe nói tiền tuyến đang rất nguy cấp... Đám người chúng ta, dù sao cũng từng ra trận giết địch, từng thấy máu, cái gì cũng không sợ... Lần này lại đi một lần.

- Hiện tại Cửu đại nhân không có ở đây, Ngọc Đường lại rơi vào nguy hiểm... Chúng ta còn có tay có chân, chúng ta còn có thể chiến đấu. Chúng ta muốn đi...

Nói xong, hán phù phù quỳ xuống, đập đầu ba cái với đại môn Vân phủ:

- Đại ân của công tử, kiếp sau Trần tam xin báo!

Sau đó liền muốn quay người rời đi.

Lão Mai chỉ cảm thấy trong cổ như có cái gì chặn lại:

- Trần Tam!

- Quân gia đại nhân có gì phân phó?

Lão Mai xuất ra hai thỏi vàng, nhét vào ngực Trần Tam:

- Cái này đem về cho bà nương sinh hoạt. Đừng từ chối, từ chối chính là xem thường công tử.

- Làm cho tốt! Trần Tam, sống sót trở về!

...

Toàn bộ Thiên Đường thành, ân, là toàn bộ Ngọc Đường quốc, khắp mọi nẻo đường đều là một khung cảnh như vậy.

Rạng sáng ngày thứ hai.

Từng cái tàn binh từ trong các ngõ nhỏ, các căn phòng sập xệ cũ nát bước ra, yên lặng tập hợp chính tề trên đường cái.

Mặt trời còn chưa xuất hiện, tất cả cơ bản đã tập hợp xong.

Một tiếng hiệu lệnh nhẹ nhàng vang lên, nhẹ nhàng tựa như sợ đánh thức vợ con còn đang trong giấc ngủ yên, họ yên tĩnh trật tự tiến về hướng cửa thành.

Có người thiếu tay trái, có người thiếu tay phải, đoàn người đi trên đường nhìn rất quái dị, tựa như một đám hỗn độn không chính tề, nhưng nhìn vào hai bắp đùi, tần suất nhịp bước hoàn toàn thống nhất.

Bọn hắn đem thoe binh khí năm xưa, gương mặt nghiêm túc, nhẹ nhõm đi ra phía ngoài thành.

Ngoài cửa thành lúc này cũng đã tập hợp rất nhiều người.

Vô số lão binh gãy chân, không tham gia được hành động lần này, bọn hắn một đêm không ngủ, sớm bước ra ngoài thành, đưa tiễn huynh đệ của mình.

Đây là một chi đại quân tàn tật, không có người nào không từng tổn thương, không có người nào không tàn.

Không ít tướng quân tàn tật, mặc giáp sáng loáng, ngồi trên lưng ngựa, nhìn các huynh đệ của mình đổ đến của các hướng, như hải nạp bách xuyên, từ từ, nhân số ngày càng nhiều.

- Tiễn các huynh đệ đi!

Từng vò, từng vò rượu bày tại trên đất, vô số lão binh tàn tật đôi chân đều ươn thảng nguwoif lên.

Tất cả tàn quân xuất chinh, đồng thời cúi đầu tới đất:

- Chuyện trong nhà, xin nhờ các huynh đệ!

Không có nghi thức xuất chinh rầm rộ, không có chống chèo đưa tiễn.

- Các huynh đệ, xuất phát!

Có người khàn giọng kêu lên một tiếng.

Một cây cờ lớn, phấp phất bay trên không trung.

“Trung mộng quan sơn trường ác chiến, tàn khu năng đã báo quốc ân”

(Trong mộng trường kỳ ác chiến, thân thể tàn phế cũng có thể báo quốc ân)

Đại quân trầm mặc xuất phát, khoảng chừng trên vạn người! Từng người kiên định bước đi, không ai quay đầu.

“Chớ có quay đầu! Nếu trận chiến này còn sống trở về, muốn nhìn thế nào đều được! Nếu không thể trở về, quay đầu càng thêm khó chịu!”

Gió sớm thổi ô ô qua Thiên Đường thành.

Đoàn người dần dần từng bước đi đến.

Trên đầu thành, vô số thân ảnh phụ nữ trẻ em lúc này mới dám hiện ra, các nàng vẫn một mực ở chỗ này, che miệng, nhìn con mình, nhìn nam nhân của mình lần nữa xuất chinh...

Nước mắt, im ắng rơi xuống.

Thời đại loạn lạc, cái thời gian chiến hỏa bay loạn này, lúc nào? Mới có thể kết thúc?

Ngay lúc này, tiếng vó ngựa gấp gấp đột nhiên vang lên.

Hai thót khoái mã, như bốn lôi thiểm điện từ trong cửa thành vọt ra.

Hai thân ảnh lão tướng lệ nóng doanh tròng, hai tôn quân thần của Ngọc Đường.

Thu Kiếm Hàn, Lãnh Dao Ngâm!

Nhìn đại quân đi xa, hai vị lão tướng lệ nóng doanh trong, đứng lặng thật lâu.

- Bọn hắn đều là anh hùng!

- Chỉ là chúng ta... Lại bạc đãi anh hùng!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Thiên Đường nổi gió

Thiên Đường thành tựa như trở nên hoang vắng hơn không ít.

Nó như mất đi cái áo phồn hoa của ngày xưa.

Ngay cả những người cao đàm khoát luận trong các tửu lâu cũng đều ít đi... Tất cả mọi người đều sinh hoạt một cách trầm mặc. Trầm mặc chú ý... Tin tức ngoài tiền tuyến chuyển về!

Nhưng, tại một góc khuất nào đó...

Những tay côn đồ ngày thường ý thể hiếp người, bắt nạt thôn dân lương thiện, những kẻ đó, từng đám, từng đám... chết.

Có những kẻ bị Huyền thú giết. Nhưng cũng có những kẻ là chết dưới đao kiếm. Mà mật thám trong quân đội, cũng được Lão Nguyên soái toàn lực huy động.

Trước đó, Lão Nguyên soái bận trăm công ngàn việc, những việc như thế này lão không chú ý tới. Nhưng lần này, dưới tình cảnh bi tráng của đội quân tàn tật đó, lão hạ ngoạn tâm.

- Phàm là kẻ ức hiếp gia quyến các tướng sĩ xuất chinh, phàm là kẻ ức hiếp gia quyến tướng sĩ hy sinh, phàm là kẻ ức hiếp gia quyến của tướng sĩ tàn tật... Giết không tha!

Lúc Lão Nguyên soái hạ mệnh lệnh này, hai mắt lão đỏ phừng như lửa, phần vì xúc động mà các tướng sĩ đem lại, phần vì giận dữ với những kẻ lưu manh ác ôn.

Cùng lúc đó, Hoàng đế cũng xuất động mật vệ, Lãnh Dao Ngâm lão tướng quân cũng truyền lệnh cho thủ hạ tâm phúc. Hơn nữa, pháp luật Ngọc Đường cũng vì điều này mà thay đổi. Tất cả, đều hướng đến các tướng sĩ nơi tiền tuyến...

Kẻ phạm tội, nhất định bị xử nặng!

Chính vì vậy, lưu manh côn đồ trên phạm vi toàn Ngọc Đường đều gặp phải đả kích, tên nào muốn tiền, ra đường thu phí bảo hộ, nói không chừng, có tiền mà không có đầu dùng...

...

Một trận chiến giằng co tàn khốc tới cực điểm.

Đông Huyền hắc kỵ của Hàn Sơn Hà, đội quân mạnh nhất thiên hạ, gặp phải Thiết quân hung mãnh, cũng tung ra hết sức của mình.

Trận chiến này, hươu chết vào tay ai, cũng khó mà đoán trước.

Viện quân không ngừng được đưa đến chiến trường. Nhưng, tất cả cao tăng đế quốc đều rõ một điều, chân chính có thể quyết định thắng bại của trận chiến, duy chỉ có mười vạn Thiết quân của Thiết Tranh.

Đây mới thực là, lực lượng mạnh nhất mà Ngọc Đường có thể đem ra lúc này.

“Nếu Cửu Tôn đại nhân vẫn còn...” Vô số người Ngọc Đường đều đang thầm nghĩ.

Nếu Cửu Tôn vẫn còn. Khỏi phải nói, Đông Huyền hắc kỵ căn bản không dám xuất động.

Chuyện tình như nguy hiểm như chồng trứng này sao có thể xảy ra?

Những lời như vậy, tạo thành một cơn sóng dư luận chủ lưu trong Ngọc Đường quốc, từ tiệm cơm quán rượu đến khách sạn quầy hàng.. Mỗi khi đàm luận đến mấy lời này, đều thờ dài khôn nguôi.

- Nếu Cửu đại nhân vẫn còn, Hắc kỵ dám đến?
- Nếu chín vị đại nhân vẫn còn, ngay cả Hàn Sơn Hà cũng không dám bước ra khỏi cửa!
- Ai.. Nếu chín vị đại nhân vẫn còn sống...
- Thật tốt biết bao!
- Thiết Cốt quan, hình như không cách chỗ Thiên Huyền nhai mà chín vị đại nhân gặp nạn xa mấy...

Có người thần sắc thẫn thờ nói:

- Thật muốn đi tể bái chín vị đại nhân...
- Cái gì mà không xa? Người hồ đồ rồi à? Thiên Huyền nhai là ở phía sau Thiết Cốt quan, ở trong cảnh nội Ngọc Đường của chúng ta!
- Cửu đại nhân bị ngộ hại trong nước?! Sao có thể?
- Ai..

Ngày mười lăm tháng bảy.

- Hai mươi vạn đại quân Đông Huyền bày trận, triển khai quyết chiến với Thiết Tranh tướng quân.
- Tình hình trước mắt hai bên giằng co... Song phương gần năm mươi vạn quân đang ác chiến trước Thiết Cốt quan... Bất phân thắng bại!
- Nhưng quân ta thương vong thảm trọng...

Tin tức từ tiền tuyến truyền tới như mưa...

Tâm tình người Ngọc Đường cũng ngày càng nặng, lòng của mỗi người đều dâng lên đến tận cổ...

Chiến tranh không ngừng mà tiếp tục giằng co...

Đại quân Thiết Tranh xuất quân đã đến ngày thứ bốn mươi lăm.

Vân Dương từ trong mật thất bế quan đi ra.

Hiện tại, tiền tuyến đã sắp vỡ đến nơi.

Sau khi Vân Dương xuất quan, không nói hai lời, lập tức chuyển thân, một đường hướng đông.

Gió nổi mây phun.

Một đạo mây trắng kỳ lạ từ dưới đất phóng lên trời cao, dưới sự thúc dục của gió, gấp gáp ung dung mà đi!

Gió Thiên Đường thành bỗng tăng mạnh.

Hô hô hô...

Lão Nguyên soái ngẩng đầu nhìn quảng trường Thiên Đường thành, Thiên Đường long kỳ bỗng nhiên phản phất đón gió, yên lặng hồi lâu. Loại cảm giác này, rất quen thuộc a...

Từng có lúc. Gió nổi lên thì vẫn dừng. Vẫn dừng, thì lời chân. Lời chân, thì Thổ long đằng, kim quang diệu, sóng cuộn trào, cự mộc ngút trời, ánh lửa lấp lánh, huyền sắc đầy trời!

Bây giờ, gió lại lên!

- Chi tiếc, Cửu Tôn chi uy, khó mà tái hiện.

Lão Nguyên soái chấp hai tay sau lưng, thần thái tiêu điều, thờ dài một tiếng.

...

Trước Thiết Cốt quan.

Tiếng chém giết rung trời.

Hai quân giao chiến, mưa tên bay vùn vụt trên đầu, chưa từng ngừng lại dù chỉ một phút.

Đây không phải mấy trăm mấy ngàn người, mà là mấy vạn, mấy chục vạn binh sĩ đang giao chiến.

Phốc!

Một mũi tên bay qua trước mắt Thiết Tranh, sắc mặt Thiết Tranh vẫn bình tĩnh như sắt thép làm thành, mí mắt cũng không chớp lấy một cái.

Hắn đứng tại chỗ cao, sau lưng khoác hoàng kim chiến bào, trong tay huy vũ long thương hai trượng rưỡi, bình tĩnh ngồi trên Truy Phong Xích Viêm Cầu thần tuấn vô song, đỉnh đầu đội kim khôi, trên eo đeo trường kiếm.

Hắn ở chỗ này, cười ngửa hùng trì, lạnh lùng quan sát chiến trường.

Thân là tam quân chi soái, hắn biến, giờ này hắn nên ở trong trướng soái. Những đối mặt với Hắc kỵ Đông Huyền do Hàn Sơn Hà dẫn dắt điên cuồng tấn công, hắn chỉ có thể đứng ở chỗ này.

Lù lù bất động! Hắn muốn cho tất cả các tướng sĩ đang tác chiến, chỉ cần quay đầu liền có thể thấy, đại soái của bọn hắn đang đứng ở đây, như một tòa đại sơn trầm ổn!

Vẫn đứng ở đó!

Coi như trời có sập xuống, đại soái vẫn sát cánh chiến đấu cùng với họ.

Hai quân giao chiến, mấy vạn binh mã chém giết lẫn nhau.

Phía trước, một đội kỵ binh, thần sắc thâm nghiêm, từ người đến ngựa đều mang một màu đen huyền ảo! Dù cho tiếng chém giết vang vọng ngập trời, những chi kỵ binh này vẫn trầm tĩnh bất động, tựa như một núi băng vạn năm.

Ngay cả ngựa dưới thân họ cũng yên tĩnh như chủ.

Một cỗ khí thế áp bách vô hình tỏa ra.

Đó là một loại lãnh đạm mà chỉ có chiến binh vào sinh ra tử mới có được! Bọn hắn căn bản không đem sinh tử đặt vào trong mắt.

Trong mắt bọn hắn, không có sinh tử thắng bại, chỉ có giết chóc!

Một chi kỵ binh tự xuất hiện trong Ngọc Đường quân, hai chi kỵ binh này từ cách ăn mặc tới phong thái lãnh đạm đều giống hệt nhau.

Chỉ khác là, Hắc kỵ của Đông Huyền mặc Hắc y khoác Hắc giáp, cười Hắc mã, đội Hắc khôi, mang Hắc bào.

Còn Thiết kỵ, ngoài những trang bị đó ra còn mang theo một cái mặt nạ mà bạc. Chỉ có mang lên chiếc mặt nạ này, người một nhà mới có thể phân biệt lẫn nhau.

Song phương đều hung tợn nhìn đối thủ, trong mắt họ không còn gì khác. Sinh tử thành bại chiến trường, giờ khắc này đều không được đặt vào trong mắt họ.

Thiết Tranh ngang nhiên đứng đó, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, tinh táo hơn nhật nguyệt.

Hắn tựa như tảng đá ngầm bất động trong cuồng phong đại lãng, lạnh lẽo quan sát diễn biến trên chiến trường, ung dung điều binh khiển tướng, đem tất cả năng lực mỗi một chi quân đội phát huy đến tận cùng.

Mỗi một đội ngũ được tung ra chiến trường, đều đánh thẳng vào điểm yếu của đối thủ. Nhưng đối phương lập tức làm ra phản ứng, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Mỗi một thủ thế trên tay Thiết Tranh xuất ra, đều tựa như chém đinh chặt sắt, tư thế thậm chí tràn đầy vẻ ưu nhã tiêu sái.

Mỗi một vị tướng quân bên cạnh đều sùng kính, dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn hắn, cẩn thận tỉ mỉ tiến hành theo mệnh lệnh của hắn, bọn hắn biết rất rõ, không phải chi đội ngũ nào cũng có được chủ soái anh minh đường này.

Cũng không phải vị thống soái nào cũng có thể làm đến mức phòng thủ một giọt nước không lọt như vậy.

Chủ soái ổn định trầm tĩnh, chính là thuốc an thần dành cho tướng sĩ tam quân.

Chủ soái như vậy mà vẫn còn, quân đội sẽ không thất bại!

Trên mặt Thiết Tranh tinh táo, nhưng trong lòng lại sớm như dầu sôi. Hắn biết, mình đã sắp chống không nổi nữa. Trí mạng sát chiêu của đối phương còn không có tung ra.

Hàn Sơn Hà, từ đầu tới giờ vẫn chưa từng xuất thủ!

Đại quân đang cùng Thiết Tranh hỗn loạn chiến, chỉ là tam đại tướng quân dưới trướng của Hàn Sơn Hà. Thậm chí, ngay cả hai vạn hắc kỵ lộ ra kia, cũng không phải là át chủ bài của Hàn Sơn Hà.

Hắn nhất định còn có hậu chiêu.

Nhưng, hậu chiêu đó đến cùng ở đâu?

Bên trong gương mặt tinh táo đó, là những vô vàng suy tư vội vàng.

Chiến đấu sau đó chỉ có thể là tiêu hao chiến, nhưng hắn lại tiêu hao không nổi. Thiết Tranh rõ ràng, tất cả các viện binh, có thể tới thì đều đã tới.

Sau này, trong nước muốn duy trì hắn mà cũng không có lực.

Nhưng binh mã tiếp viện của đối phương lại không ngừng kéo đến.

Phía sau hắn là Thiết Cốt quan, nếu Thiết Cốt quan vẫn chưa từng bị công phá, hắn hoàn toàn có thể dựa vào hùng quan này mà ngăn chặn Đông Huyền, coi như Hàn Sơn Hà dốc hết quốc lực Đông Huyền tới đây, hắn cũng có tự tin đem hết thủy ngân cản bên ngoài.

Coi như không ngăn được, hắn cũng có thể liều mạng, đồng quy vu tận với đối phương.

Nhưng, Đông Huyền đã từng công phá Thiết Cốt quan, hơn nữa sau khi công phá lại phá hư hoàn toàn các kết cấu. Khi hắn đem quân đuổi tới chiến trường, đối phương đã kịp thời rút khỏi Thiết Cốt quan.

Dưới tình huống như vậy, coi như toàn thân Thiết Tranh đều do gan tạo thành, cũng tuyệt không dám trú đóng trong Thiết Cốt quan này.

Chỉ có thể dựng trại trên bình nguyên bên ngoài Thiết Cốt quan, cùng đối phương giằng co.

Ai biết được, sau khi đối phương công phá Thiết Cốt quan, có lưu lại những cạm bẫy độc ác nào đó? Coi như không có bố trí, nhưng ngày cả Quan trường đều đã sắp, còn nói cái gì mà thủ quan?

Đối phương rõ ràng đến đây tiến công, nhưng hoàn cảnh hia bên lại là đối chiến trực diện.

Sau lưng Thiết Tranh có ba vạn thiết kỵ. Từ đầu đến giờ, mặc kệ thế cục biến hóa thế nào, hắn vẫn chưa từng dựng đến chi thiết binh này. Bọn hắn ăn tốt nhất, ở cũng tốt nhất!

Nếu một khi cuộc chiến đến hồi bại, ba vạn thiết kỵ này chính là át chủ bài liều mạng cuối cùng của hắn.

- Ô ô...

Tiếng kèn hiệu trầm muộn vang lên trong doanh trại của đối phương.

Một dòng lũ đen ngòm, chậm rãi chuyển động, từ chậm đến nhanh, từ từ tạo thành mũi tiến công sắc bén. Tiếng bước chân chinh tề kia, tựa như tiếng chuông gọi hồn.

Tại một giây ngay khi tiếng kèn lệnh vang lên, Thiết Tranh không chút do dự phát tay, trống trận đồng thời vang lên. Năm ngàn thiết kỵ chinh tề xuất động.

Hai chi đội ngũ, như hai đạo hắc long cuồng nộ lao trên chiến trường. Hai nhánh quân đội, không có bất kỳ một ai gầm rú.

Ngay cả một tiếng kêu đau cũng không có.

Cứ như vậy, ai nấy trầm mặc chiến đấu, tất cả đều chiến ý điên cuồng, sự liều sinh cùng sát khí được lộ rõ.

Hai chi kỵ binh tựa như nộ long, trong sự trầm mặc va vào nhau.

Trong nháy mắt, kể cả Thiết Tranh lẫn tướng lĩnh bên Đông Huyền, con người hia người lập tức co rút lại.

Sóng máu bài không mà lên!

Tinh nhuệ đối tinh nhuệ!

Hắc kỵ mặt không biểu tình, không thèm nhìn đồng đội ngã xuống bên cạnh, trong mắt họ chỉ có binh khí trên tay cùng với đối thủ trước mắt, điên cuồng vọt lên. Thiết kỵ, người người đeo mặt nạ sắt, lẳng lặng tiếng công.

Đây là chiến trường, tất cả lấy binh khí cùng sinh tử để giao tiếp!

Phốc phốc...

Thiết kỵ Ngọc Đường do phó thống lĩnh thiết kỵ Ngô Quân Dao xuất lĩnh. Trường thương trong tay Ngô Quân Dao đâm ra như mưa, điểm điểm hàn tinh hiện lên, từng đạo hắc ảnh bị hấn bốc lên, rơi xuống, chiến mã cuồng chạy, một khắc không ngừng, hấn xuất lĩnh binh lính dưới trướng, tựa như một thanh đao sắc bén, đâm thẳng vào nội bộ địch.

Mà đối phương, cũng sử dụng chiến thuật tương tự, vọt thẳng vào trong trận doanh thiết kỵ, ngoại trừ âm thanh binh khí va chạm, hết thấy đều diễn ra trong trầm mặc, song phương đều tiến đến phía trước.

Song phương đều đang tử vong!

Ầm!

Một bóng người màu đen bị chiến mã đung bay rơi xuống đất, đang muốn đứng lên, nhưng, vô số tuấn mã lao nhanh nhanh chóng che mắt hắn.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Bại cục đã định

Tất cả binh sĩ rơi xuống khỏi lưng ngựa, trong nháy mắt liền bị loạn mã giẫm nát!

Từng đạo huyết quang không ngừng phun tung tóe, bay lượn trên không trung. Đứng từ xa mà quan sát, chỉ thấy sau khi hai chi kỵ binh va vào nhau, những cánh tay người thoát ly thân thể không ngừng bay lên giữa không trung, cũng không ngừng có những đầu người bay lên như ếch xanh nhảy khỏi mặt nước, quay tròn mấy vòng trên không trung rồi mới rơi xuống đất, lại không ngừng có những thân thể vụn vụn bay lên không trung, rồi lại chán nản rơi trở lại mặt đất...

Ngô Quân Dao liễu mạng trùng sát, đột nhiên hắn cảm thấy toàn thân thả lỏng, áp lực bỗng nhiên biến mất, trước mắt hắn là một mảnh không gian rộng rãi, hắn đã xuống ra khỏi trận hình kỵ binh của đối phương. Sau lưng hắn, đội ngũ thiết kỵ vẫn chỉnh tề như trước, tất cả đồng thời vọt ra, trường đao của Ngô Quân Dao khẽ nâng nghiêng lên, chiến mã lao vùn vụt thành một đường cong hoàn mỹ, mũi nhọn của Thiết kỵ lần nữa hướng tới kỵ trận của đối phương.

Không gào thét, kêu rên, một lần nữa hai bên xông vào chém giết.

Sinh tử lướt qua trong nháy mắt.

Thắng bại, cũng sẽ được quyết định vào giờ phút này.

Đầu mũi nhọn tấn công.

Thiết Tranh đột nhiên nhấc tay, hét lớn một tiếng:

- Ngọc Đường Thiết kỵ!

Thanh âm như sấm dậy quét ngang chiến trường.

Mấy chục vạn tướng sĩ đồng thời gào rống:

- Vô địch thiên hạ!

Kể từ khi Thiết kỵ khia chiến đến nay, Đây là lần đầu tiên họ phát ra âm thanh.

Lại là gào thét dưới sự dẫn đầu của chủ soái.

Đồng thời, tiếng trống động trời vang lên trong quân trận của đối phương. Nhưng trên mặt Thiết Tranh lại nở ra một nụ cười tàn khốc.

Hắn, nhanh hơn một bước!

Tiếng rống đinh tai nhức óc của chủ soái, không thể nghi ngờ chính là một liều thuốc cường tâm cho chúng tướng sĩ.

Thiết kỵ Ngọc Đường trong chốc lát liền trở nên triệt để điên cuồng, đồng thời bạo hống một tiếng:

- Ngọc Đường thiết kỵ, Vô địch thiên hạ!

Tiếng gào thét vang lên, thiết kỵ đồng thời phóng tới trước mặt hắc kỵ Đông Huyền.

Quân doanh Đông Huyền.

Tướng lĩnh chỉ huy trận đánh hiện tại của Đông Huyền đang vô cùng lo lắng, mồ hôi không ngừng rơi xuống từ trên chóp mũi.

Một lão già gầy gò, đứng chấp tay nhìn chiến trường, thân nhiên nói:

- Lần đối chiến này, Hắc kỵ bại, thu binh đi.

- Đại soái!

Tướng lĩnh lãnh trận không cam tâm khê rên.

- Bại chính là bại!

Lão già gầy gò lạnh lùng nói:

- Bây giờ, thu binh!

- Rõ!

Trận địa Đông Huyền nhanh chóng hạ lệnh thu binh, nhưng kỵ binh song phương đã quấn lấy nhau, đâu có dễ mà tách ra ngay được.

Hai bên vẫn không ngừng cắn xé, chém giết nhau... Nhưng mục tiêu thống nhất là phát đội hình quân địch, nhanh chóng trở về bản trận.

Sau lưng họ để lại là mặt đất đầy những thi thể huyết nhục mơ hồ.

- Ngươi có biết, bản thân ngươi thua ở chỗ nào?

Trong ánh mắt lão già gầy gò tràn đầy cơ trí.

- Là ngạo mạn.

Tướng lĩnh kia hồ thẹn cúi đầu.

- Không sai.

Lão già gầy gò chính là Quân thần của Đông Huyền – Hàn Sơn Hà:

- Hắc kỵ của chúng ta cùng với thiết kỵ của đối phương, về cơ bản là giống nhau, đều là những đội quân tinh nhuệ nhất, chính diện va chạm rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, hai bên cùng nhau đồng quy vu tận. Nhưng, ngươi lại chỉ huy thất bại. Trận chiến này cả ta và họ đều xuất động năm ngàn kỵ binh, số kỵ binh của đối phương có thể quay về bản trận tầm từ ba ngàn năm trăm đến bốn ngàn người, mà số kỵ binh của bên ta có thể quay lại ít hơn bọn họ ít nhất năm trăm! Sao lại có điều đó?

- Bởi vì ngay khi mới xông phá chiến trận của nhau, khi mà hai bên tập trung lại đội hình tiến công, Thiết Tranh đã nắm chắc chiến cơ, hấn thành công sử dụng một tiếng hét để kết nối sĩ khí toàn quân.

- Chiến đấu đến hồi đó, kỵ binh hai bên cơ bản đều đã nỗ lực hết đà, thứ duy nhất có khả năng duy trì chiến lực cũng chỉ có sĩ khí. Phương nào có sĩ khí cao hơn, bên đó giành chiến thắng. Mà đối phương lập tức lợi dụng cơ hội sĩ khí lên cao này mà đánh một đòn phủ đầu, khí thế lập tức dâng cao, mà chúng ta lại đi sau một bước, khí thế bị đối phương đè lại.

- Tại trong đợt tiến công thứ nhất, tổn thất hai bên kỳ thực không khác biệt nhiều lắm. Mấy trăm thương vong mà chúng ta hơn họ, đều là tại đợt thứ hai phát sinh. Ngươi, không phải đối thủ của Thiết Tranh!

Hàn Sơn Hà lạnh nhạt nói:

- Còn có một nguyên nhân dẫn đến ngươi thất bại, đó chính là, Thiết Tranh từ đầu đến lúc kết thúc đều đứng trên đài cao, tướng sĩ khi nhìn thấy hắn liền có thể an tâm chiến đấu. Còn ngươi, tướng sĩ không nhìn thấy ngươi!

- Đó chính là binh chi đảm!

- Tướng chi đảm, là quân chi hồn!

- Cho nên trận chiến này người tất bại.

Hàn Sơn Hà nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Thiết Tranh... Quả thực là một tướng tài!

Viên tướng đứng bên hồ thẹn tới mức nhỏ ra máu.

- Sau trận chiến này, chỉ ít trong thời gian ngắn hắc kỵ không thể tiếp tục xuất hiện lại trên chiến trường, khí thế bị áp chế, nhất định phải tìm cơ hội lật trở lại, lúc đó mới có thể tiếp tục ác chiến! Nếu không, bữa khác đối đầu thiết kỵ, ưu thế tâm lý của đối phương đã thành, chúng ta tất sẽ nhận tiếp một trận đại bại!

- Bốn mươi lăm ngày liên tục, ba người các người đã thay phiên nhau ra trận đối chiến Thiết Tranh, ba người, hai hòa một bại!

Hàn Sơn Hà neho mắt nhìn chiến trường nơi xa.

- Xem ra, cũng đến lúc lão phu phải tự mình xuất thủ.

- Mặt tướng hồ thẹn, nguyên lĩnh quân pháp.

- Quân pháp thì không cần, trận chiến này vốn có mục đích luyện binh.

Hàn Sơn Hà lạnh lùng nói:

- Ba người các người ở trong nước mình tranh ám đấu, tranh đoạt cái phong hào đệ nhất danh tướng thế hệ trẻ... Ha ha, trận chiến này chính là để cho các người thấy, các người còn cách phong hào danh tướng còn xa lắm.

- Hi vọng các người nhớ kỹ, trận chiến này bởi vì sai lầm của các người mà khiến vô số anh linh chết đi!

Hàn Sơn Hà lạnh lùng nhìn viên tướng này, lại quét mắt liếc hai viên tướng còn lại, gần từng chữ nói:

- Lần này dùng nhân mạng cho các người một bài học, để cho các người nhớ kỹ. Tại trước mắt danh tướng đích thực, các người... So với cỏ rác cũng không bằng!

- Nếu không tiến bộ, các người sớm muộn cũng chết trên chiến trường này.

Thanh âm Hàn Sơn Hà lạnh lẽo, mặt mũi ba tên tướng lĩnh sớm đã đỏ hồng tới độ nặn ra máu, họ cúi đầu như đang tìm kiếm vết nẻ dưới đất mà chui xuống.

- Đây chính là nhất tướng công thành vạn cốt khô!

Hàn Sơn Hà trầm mặt, leo lên đài chỉ huy.

Trong quân doanh Đông Huyền, một lá cờ đột nhiên đón gió bay lên, theo gió mạnh mà phấp phật trên không trung.

Hàn!

Mấy chục vạn đại quân Đông Huyền đột nhiên gào thét mãnh liệt! Các tướng sĩ cùng reo hò, thanh âm chấn động thanh thiên.

Phía đối diện, sắc mặt Thiết Tranh đột nhiên rét lạnh, Hàn Sơn Hà, rốt cục Hàn Sơn Hà chính thức xuất thủ. Hắn chủ động treo tướng kỳ của bản thân lên, chính là muốn nói cho Thiết Tranh, rằng đã chính thức coi Thiết Tranh là đối thủ của hắn.

“Ta sẽ toàn lực xuất thủ”

Đây chính là sự tôn trọng của Hàn Sơn Hà dành cho đối thủ của mình.

Nhưng sự toont rọng này lại khiến cho trái tim Thiết Tranh nhảy chậm nửa nhịp. Hắn thà rằng để Hàn Sơn Hà khinh thị bản thân, cũng tuyệt không muốn đối phương trịnh trọng như vậy mà khiêu chiến hắn.

Áp lực này không khác thập vạn đại sơn đang đè trên lưng Thiết Tranh.

Trong quân trận Đông Huyền, những mệnh lệnh không ngừng truyền ra, tất cả binh lính vừa mới bị áp chế trên chiến trường đều trở về đơn vị.

Tình kỳ bay phấp phật, có thể nói là phô thiên cái địa, trong phương viên trăm dặm, dưới sự trợ lực của cuồng phong mãnh liệt, đại kỳ múa lượn như

rồng.

Hàn Sơn Hà chỉ cần vừa mới xuất hiện, toàn bộ đại quân Đông Huyền liền lập tức như lọt xác. Dù là khí thế, chiến ý, hay là sát ý đều tăng mấy lần trong nháy mắt.

Dưới sự chỉ huy của Hàn Sơn Hà, dường như tất cả những sợ hãi úy kỵ của tướng sĩ đều như tuyết gặp nước sôi, nháy mắt biến mất không chút dấu vết.

Đối mặt với khí thế ngập trời của Hàn Sơn Hà, Thiết Tranh hít một hơi thật sâu, đồng thời truyền ra mấy hiệu lệnh.

Toàn quân lập tức rút về phòng thủ.

Mặc dù Thiết Tranh biết rõ mệnh lệnh như vậy được thực hiện, sẽ khiến cho chính hắn rơi vào thế hạ phong, nhưng với khí thế áp đảo như vậy, Thiết Tranh không thể làm gì khác.

Bởi nếu hiện tại giao chiến, hắn sẽ phải thua không thể nghi ngờ.

Khí thế đối phương hiện tại như mặt trời ban trưa.

Hàn Sơn Hà chỉ mới có chút biểu hiện, cũng không phát bất cứ lệnh tấn công nào, đã bừa Thiết Tranh chuyển đổi thế trận, từ công sang thủ.

Trên mặt Hàn Sơn Hà cũng không hề lộ vẻ đắc ý, lão vô cùng tinh táo, phát lệnh đâu ra đấy. Vô số quân đội từ các hướng xông ra, không ngừng áp tới Ngọc Đường đại quân, lần lần lượt lượt thực hiện chiến thuật quân rối.

Liên tục, chợt tiến lại chợt lui, đông đến tây hướng, nam chinh bắc chiến.

Thiết Tranh đem sự tính toán trong óc mình dùng đến hết công suất. Gặp chiêu phá chiêu, đối chọi gay gắt.

- Mũi tên!

Thời giờ trôi qua từng giây từng phút.

Thiết Tranh mặc dù vẫn trấn định như cũ, nhưng trong lòng đã sớm trở nên vô lực.

Ba ngày liên tục, Hàn Sơn Hà không ngừng phát động tiến công, lợi dụng đủ loại phương thức, từng cái phương hướng, từ đánh lên, tập kích, xông trận, đến mai phục, hòa công...

Hàn Sơn Hà quả thực có thể nói là bách khoa toàn thư về chiến tranh.

Chiến thuật từng bước bào mòn.

Đây chính là chiến thuật xâm chiến của Hàn Sơn Hà, nó khiến cho danh tướng các phương nghe tin mà sợ mất mật. Với chiến thuật này, mặc kệ đối phương phong ngự như thế nào, Hàn Sơn Hà đều có biện pháp từng chút một đánh tan đối thủ.

Binh lực của Thiết Tranh nhiều lần bị đánh phải co lại...

Những, sau ba ngày, Hàn Sơn Hà hạ lệnh mở cửa thành, toàn bộ binh lính đều xuất hiện trước cửa thành.

Đây chính là một bộ tư thế truy kích.

Đối mặt với cục diện như vậy, bước tiếp chỉ có chính diện chiến tranh. Nhưng nếu chính diện chiến tranh. Thiết Tranh không có nửa điểm nắm chắc có thể giành chiến thắng.

Thua, chỉ có thể triệt thoái.

Nhưng nếu hắn triệt thoái, năm vạn hắc kỵ của đối phương như hổ đói rình mồi lập tức tiến công.

Đến lúc đó, nếu hắn tiếp tục đào tẩu, tin rằng Hàn Sơn Hà một mực đuổi đến tận chân Thiên Đường thành cũng không có bất kỳ khó khăn nào cả.

- Đại lục Quân thần, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thiết Tranh thở dài một hơi thật sâu. Sự vô lực đã sớm bao lấy hắn. Bất tri bất giác, hắn không chút phát hiện đối phương bố cục như thế nào, nhưng tai họa ngập đầu cứ như vậy phô thiên cái địa mà đến.

Bốn phương tám hướng, không chút bỏ sót.

- Đại soái!

Binh sĩ phụ trách trên đỉnh núi bỗng kêu to hoảng sợ.

- Chuyện gì? Vội cái gì!

Thiết Tranh giận tím mặt. Nhưng hấn lập tức ngăn cả người.

Sau lưng hấn không biết từ lúc nào mà xuất hiện một chi kỵ binh chừng mấy vạn người. Dòng người thể tới như thác đổ, đen ngịt một mảng.

Đông Huyền thiết kỵ!

Từ lúc nào mà đã xuất hiện ở sau lưng hấn?

Thiết Tranh hoàn toàn mất hết can đảm, hấn quay người nhìn quân trận của đối phương. Hàn Sơn Hà vẫn chưa từng lộ diện. Nhưng Thiết Tranh biết, hấn... Đã xong!

Mấy ngày nay Hàn Sơn Hà tiến công như nước chảy, vô không bắt nhập, chính là vì chuẩn bị cho ám chiêu này.

Mấy vạn kỵ binh chặn hoàn toàn đường lui của Ngọc Đường tàn quân.

Trong lúc hấn bận rộn ứng đối mười mấy lộ tấn công, chi kỵ binh này không chút tiếng động đã vây phía sau lưng.

Tiến không đường, lui không cửa!

Một chiêu này của Hàn Sơn Hà chính là muốn một lần dập tắt hoàn toàn vũ lực của Ngọc Đường.

Hiện tại, Thiết Tranh đối mặt với thế công từ bốn phương tám hướng, thế công của địch ngày càng nhanh chóng...

Rõ ràng đối hương chuẩn bị tổng tiến công.

Một khi bắt đầu, tất sẽ như lời đình vạn quân!

Thiết Tranh kiệt lực vắt óc, hấn thực không thể nghĩ ra phương pháp gì có thể lật lại thế bại này! Nếu hấn thực sự đại bại ở đây, như vậy đông tuyến của Ngọc Đường sẽ toàn diện sụp đổ.

Hàn Sơn Hà công kích, vô biên bất tận.

Căn bản khó lòng mà phòng bị.

- Đại soái!

Vệ binh đột nhiên kêu lên đầy kinh ngạc:

- Đại soái, phía tây nam, đại quân Đông Huyền đột nhiên phân loạn, tựa hồ có chiến đấu...

Thiết Tranh sửng sờ.

Phía tây nam...

Hấn vẫn muốn đột kích theo hướng đó, sau đó dựa núi mà thủ. Nhưng hấn có thể thấy, Đông Huyền cũng có thể thấy điểm này, phía tây nam được Hàn Sơn Hà xây dựng không khác tường đồng vách sắt. Nơi đó, sao có thể có chiến đấu?

...

Lời tác giả: viết xong một chương này, có chút cười khổ, trang diện chiến tranh như vậy, nếu là trước đây ta chỉ ít phải viết mười mấy chương. Lần này cố hết sức rút gọn, cũng chỉ có thể sút đến mức này.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Gió đến nơi tuyệt cảnh!

Thiết Tranh quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên khói bên đó cuốn lên cuộn cuộn, phóng lên tận trời, tiếng chém giết cách mấy chục dặm mà vẫn có thể nghe rõ như thường.

Đây quả là bộ dạng của một cuộc chiến quy mô lớn.

Thiết Tranh chỉ thấy trái tim mình nhảy dựng lên, bờ môi có chút khô khốc:

- Phát hiệu lệnh, phát cờ hiệu! Hối thăm tình hình bên kia rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Nhưng không đợi bên này có động tác, bên kia đã có chín cột khói đặc phóng lên trời.

Hoàn toàn là sương mù, không có ánh lửa.

- Người của chúng ta.

Thiết Tranh thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Chi viện binh này từ đâu mà có?

Hàn Sơn Hà ở bên kia cũng phát hiện phía tây nam đột nhiên rối loạn, một tiếng hiệu laanhj phát ra, mười ngàn kỵ binh trực tiếp lao như tên bắn mà tới.

- Giết qua.

Thiết Tranh quyết định thật nhanh.

Đây là cơ hội duy nhất, cũng là sinh lộ duy nhất.

- Qua bên kia tụ họp, đi Thiên Huyền nhai.

Hiện tại, coi như bên kia có viện binh, nhưng bại cục đã định, khả năng hiện tại mà hắn có thể làm cũng chỉ là đem quân qua bên Thiên Huyền nhai kia, lời dụng địa thế núi non dễ thủ khó công, một lần nữa lập lại phòng tuyến, có thể thủ bao lâu thì thủ bấy lâu.

Đại chiến bộc phát không chút dấu hiệu.

Thiết Tranh tự thân xuất mã, soái lĩnh toàn quân phá vây hướng tây nam.

Điểm này Hàn Sơn Hà cũng chưa từng nghĩ tới, mà Thiết Tranh cũng chưa từng hy vọng xa vời có thể phá vây từ hướng này.

Hai bên đều có chút ngoài dự liệu.

Sự thảm liệt của trận chiến này, càng thêm ngoài sức tưởng tượng.

- Ngọc Đường thiết kỵ!

Thiết Tranh gào thét một tiếng, thúc ngựa dẫn đầu.

Thiết Tranh từ đầu đến cuối vẫn chưa động ban vạn thiết kỵ, lần này toàn bộ xuất động, hóa thành một chiếc búa lớn đập vào vòng vây của Đông Huyền.

Mà năm vạn hắc kỵ của đối phương cũng trực tiếp chuyển mình.

Truy sau, cắt đường lui của ba vạn thiết kỵ Ngọc Đường, có điều hắc kỵ chậm một nhịp mới kịp trùng sát. Trước đó, không có bất ai nghĩ tới, nơi khó công phá nhất mà lại đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy.

...

Ngọc Đường tổng hai mươi vạn đại quân, tập thể trùng vây. Đông Huyền tập trung ưu thế binh lực liều mạng ngăn cản.

Hàn Sơn Hà vững vàng đứng giữa đội hình đại quân, thuận thực phát ra chỉ lệnh điều binh khiển tướng. Mà Thiết Tranh cũng đỏ mắt giết tới, trước sau như một mạnh mẽ trùng kích.

Mục tiêu hai bên đều vô cùng rõ ràng.

Nếu hai mươi vạn quân Ngọc Đường này có thể thành công rút về Thiên Huyền nhai phía tây, như vậy nguyên khí của Ngọc Đường còn có thể giữ lại, còn có thể chiến một trận. Nhưng nếu Đông Huyền thành công lưu lại hai mươi vạn quân đó, Ngọc Đường tắt nguyên khí đại thương.

Hàn Sơn Hà vất vả bỏ cục lâu như vậy, sao có thể để Thiết Tranh chạy thoát?

Thiết Tranh một ngựa đi đầu, người ngăn cản hấn tan tác toi bồi, trường thương hia trượng năm hóa thành vô số hư ảnh, phốc phốc...

Nhưng nơi Thiết Tranh đi qua, hắc kỵ không mây may sống sót.

Dưới hông ngựa đã tạo thành một cỗ gió lốc, Thiết Tranh xuất linh ba vạn thiết kỵ, xông tới thế như chẻ tre. Hoàn toàn mà một tư thế liều mạng.

Mà phía bên kia cũng không biết xuất ra một chi đội ngũ nào đó, cũng đang liều mạng lao đến bên này, tiếp ứng Thiết Tranh phá vây. Sự liều mạng đó, so với bên này chỉ có hơn chứ không kém.

Đại quân Ngọc Đường điên cuồng công kích, trận chiến trực tiếp chuyển sang giai đoạn vô cùng gay cấn.

Thiết Tranh hoàn toàn điên cuồng:

- Giết, giết qua cho ta!

Đây là cơ hội duy nhất.

- Chi quân đội này từ đâu mà tới?

Trên khuôn mặt gầy gò của Hàn Sơn Hà đầy nghi vấn. Binh mã Ngọc Đường có thể điều động, lão hoàn toàn rõ như lòng bàn tay.

Tới mức này, tuyệt không thể có bất kỳ viện binh nào có thể trợ giúp Thiết Tranh, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một chi quân ngũ?

Thiết Tranh một đường xông qua, huyết lưu mười dặm, rốt cục tiếp cận chiến trường phía trước, nhưng, ngay một khắc khi Thiết Tranh tiếp cận chiến trường, đột nhiên tâm tình hấn như bị một cái búa đập thật mạnh, khiến nó rung động không thôi.

Vành mắt Thiết Tranh đỏ lên, nhiệt lệ cuộn cuộn tuôn rơi trên gương mặt cương nghị đó.

- Giết qua!

- Tự hợp với các huynh đệ.

Đối diện hấn lúc này là một đám người mặc cựu quân trang, một đám tàn binh mặc áo giáp cũ nát. Từ chỉ huy đến binh sĩ, không phải bị mù một con mắt thì cũng là gãy một cánh tay.

Bọn hấn chính tề hết lớn, chiến đấu một cách dữ tợn...

- Ngọc Đường bắt bại!

- Ngọc Đường vô địch!

- Người Ngọc Đường, tử chiến báo quốc!

- Cứu Thiết đại soái.

- Các huynh đệ đến lúc liều mạng rồi...

Từng tên tàn binh xông lên như thể hóa điên hóa dại, bọn hấn căn bản không thèm né tránh công kích, hoàn toàn một bộ tư thế lấy mạng đổi mạng. Ngươi chặt ta một đao, ta cũng chặt ngươi một đao!

Ta đã tàn tật, không đấu lại các ngươi, điều có thể làm, cũng chỉ có thể liều mạng!

Một lão tàn binh cười ha ha xông lên, đối diện lão là hai tên binh sĩ Đông Huyền vung đao chém xuống. Lão binh không tránh không né, lão trừng to hai mắt, cuồng hồng một tiếng:

- Lão tử không phải đến đánh trận, lão tử đến là để liều mạng!

Lấy cổ cùng lồng ngực đỡ hai đao, thanh đao trong tay lão cũng cuồng mãnh đánh xuống.

Huyết quang phóng lên, ba cái đầu cùng nhau rơi xuống đất.

Một lão tàn binh mù một con mắt khác trực tiếp nhảy qua đao thương phong nhuệ mà tới, thân thể phốc phốc bị xò xuyên, nhưng thanh đao trong tay lão cũng điên cuồng bổ nát một cái đầu của binh sĩ Đông Huyền.

- Thiết đại soái, bên này!

Các tàn quân một bên công kích, liều mạng, một bên gào thét dẫn đường.

- Mạng của chúng ta đã không đáng giá, ở hậu phương cũng chỉ có thể ngồi chờ chết...

Một tên tướng lĩnh tàn tật quát to một tiếng:

- Thiết đại soái! Ngọc Đường để quốc không thể không có người!

- Chúng ta có thể tử chiến ở Thiên Huyền nhai, trước mặt Cửu Tôn đại nhân, không hối không tiếc!

- Chúng ta đi theo Cửu Tôn đại nhân, không hối hận!

Huyết lệ của Thiết Tranh không kịp được chảy ngang:

- Giết qua! Giết qua! Chớ để cho các huynh đệ hết vô ích!

Hắn điên cuồng hét lớn, ngay khi đến trước sơn cốc, Thiết Tranh đột nhiên nhảy xuống từ trên lưng ngựa, thân thể khôi ngô tiếp tục xổng về phía trận địa địch, trường thương trong tay hắn đâm ra dày đặc như mưa, một mảnh vòng tròn quanh hắn hàn quan điểm điểm, trăm tên binh sĩ Đông Huyền bị hắn một thương đâm chết.

Lỗ hồng, đã mở ra!

- Tiến lên!

- Ta đến đoạn hậu!

Thiết kỵ Ngọc Đường, ầm ầm xông qua lỗ hồng này.

Thiết Tranh vốn đã hoàn toàn điên cuồng.

Nhưng khi nhìn đến những tàn quân này, hắn liền triệt để mất hết lý trí! Đám huynh đệ này, dùng tính mạng để mở đường cho đại quân.

Bọn hắn không có chỉ huy thống nhất, tuy nhân số mặc dù không ít, nhưng lại thiếu người chủ trì an bài. Chỉ có thể dùng biện pháp tàn khốc dã man này để thể hiện sức chiến đấu của mình.

- Thiết Tranh ta sao có thể để các huynh đệ dùng mạng để đổi mạng bản thân. Để ta cùng với các huynh đệ cùng nhau mở ra cái lỗ hồng này.

Đại thương hai trượng năm vung lên, trong phương viên mười trượng, một tia nước cũng không thể lọt.

Chủ soái tự thân đoạn hậu, binh mã Ngọc Đường tận dụng thời cơ, thuận theo đường máu đã mở, cấp tốc lao vút ra. Mà mỗi tên tướng lĩnh sau khi nhìn thấy các binh sĩ dưới trướng tiến lên, không chút ngoại lệ lập tức trở lại sát cánh với Thiết Tranh, thay đại quân đoạn hậu.

- Ta làm tướng! Chính vì đoạn hậu cho các huynh đệ của ta!

- Ta làm tướng! Không thể chỉ dùng tính mạng các huynh đệ mà đổi lấy công huân!

- Ta làm tướng!

Tướng lĩnh tụ tập bên người Thiết Tranh ngày càng nhiều, sắc mặt mọi người nghiêm nghị, phương thức giết người càng thêm điên cuồng. Đại quân Ngọc Đường tựa như tường đồng vách sắt, ngăn trở quân đội Đông Huyền truy sát.

Một âm thanh băng lãnh vang lên trong trận địa địch:

- Hắc kỵ! Tiến lên nghiền nát bọn hắn!

Binh sĩ Đông Huyền đang chém giết đột nhiên tuôn hướng hai bên, vô số Hắc kỵ tựa như ác ma phóng ra từ trong bóng tối, khí thế đại sơn áp đỉnh mà vọt lên.

Ánh mắt Thiết Tranh lộ một tia kiên quyết.

- Đại soái!

Mấy trăm tên tàn binh điên cuồng lao lên đón hắc kỵ:

- Đi mau!

- Toàn thể bắn tên.

Một tiếng lệnh vang lên phía đối diện, đột nhiên bầu trời như phủ một tầng mây đen.

Mấy chục vạn mũi tên cùng lúc bắn ra, che phủ cả bầu trời.

- Đi a~~~~~

Tàn binh trong sơn cốc liều mạng lao ra, phóng tới hắc kỵ, dùng thân tàn ngăn cản những mũi tên phủ kín bầu trời đang bay tới kia.

- Thiết Tranh, ngươi không đi, các huynh đệ chết không nhắm mắt...

Tiếng gươm thét vang lên đau đớn đến tận cùng.

Toàn thân Thiết Tranh hiện giờ bị máu tươi nhuộm đỏ, hắc tuyệt vọng cuồng hồng một tiếng, hai tên Thiên tướng liều mạng kéo hắc đi.

- Đại soái! Đi mau...

- Vượt qua Thiên Huyền nhai, chúng ta còn cơ hội...

Hốc mắt Thiết Tranh sớm tròng tới rách, máu tươi rò rỉ chảy ra, nước mắt hỗn hợp cùng máu tươi tạo thành hai hàng huyết lệ, rốt cục hắc cũng hét lớn một tiếng:

- Đi!

- Đi!

Tiếng gươm thét thê lương này như dã thú bị thương gào thét.

- Hàn Sơn Hà!

Thanh âm Thiết Tranh vang vọng trời đất:

- Thiết Tranh ta nếu không chết, tất giết ngươi! Tất giết ngươi! A a a~~~~

Đại quân lui vào trong sơn cốc.

Nhưng quân đội Đông Huyền dưới sự chỉ huy của Hàn Sơn Hà cũng liều mạng đuổi theo, cơ hồ cắn lấy cái đuôi Ngọc Đường đại quân.

- Hắc kỵ, cho dù chạy tới chết không còn một móng, cũng không được mất dấu Thiết Tranh đại quân!

Đây chính là từ lệnh của Hàn Sơn Hà!

Vị Quân thần độc bá một đời này, sự lãnh khốc trong trái tim hắc, vượt qua bất cứ sự tưởng tượng nào. Hắc hung ác với địch nhân, nhưng với binh sĩ của mình, hắc càng không chút nương tay!

Đây là cơ hội ngàn năm có một!

Chỉ cần đuổi theo đại quân của Thiết Tranh, một đường truy sát, tất sẽ khiến võ lực Ngọc Đường hoàn toàn sụp đổ. Dù sau trận chiến này Ngọc Đường đế quốc tuy vẫn sẽ tồn tại, nhưng yếu tắc hoàn toàn biến mất, quốc thổ cũng mất một nửa, tất sẽ phải rời khỏi hàng ngũ năm đại đế quốc!

Từ đây biến thành miếng thịt mỡ người khi dễ!

Hàn Sơn Hà đã hạ quyết tâm, lão không tiếc bất cứ giá nào, tuyệt không để cho Thiết Tranh có một cơ hội chinh quân!

- Âm Ảnh toàn viên xuất động, chặn giết Thiết Tranh!

...

Vô số tàn quân tự động tránh ra một đường, để cho binh mã của các huynh đệ tiến vào, nhưng bọn hắc lại không có chút ý định di chuyển theo.

- Thân thể tàn phế không còn nhiều tác dụng, chỉ có thể lấy mệnh để đoạn hậu cho đại quân!

Vô số tàn quân, dùng tính mạng của mình, liều chết công kích, điên cuồng xông lên đối mặt với quân địch phô thiên cái địa mà đến.

Cho dù chỉ có thể trì hoãn đối phương một giây một phút, họ cũng muốn xông lên.

- Các huynh đệ từ trận!

Có người thê lương hô quát:

- Ta đến đây!

- Các huynh đệ đều tới!

Một đại hán điên cuồng quát lên, độc tý của hắn vung vẩy cương đao, thân thể khô ngo to như cột đình xông về phía trước:

- Người nhà các huynh đệ, Đỗ Hắc Tử ta sau này không thể tiếp tục chiêu cố. Nhưng nhìn thấy các ngươi, lão tử cao hứng, cũng không thấy thẹn!

- Ha ha ha...

Trên trăm tên tàn binh cùng nhau cười lớn, họ giơ cương đao trong tay vọt vào trận địch.

- Không thẹn quốc! Không thẹn nhà! Không thẹn với huynh đệ!

Một bên sườn núi khác, tám trăm tàn quân đang nhặt những tảng đá lớn đập xuống, nhưng vẫn không thể ngăn cản bước tiến của Đông Huyền, đột nhiên một tiếng hiệu lệnh vang lên.

- Một người một đao, lấy mệnh ngăn cản!

Tám trăm tàn quân, cứ năm mươi người một tổ, hai mắt đỏ hồng, giơ cao cương đao, trực tiếp nhảy xuống từ trên vách đá cao hơn ban mươi trượng.

Chỉ với độ cao này mà nhảy xuống, cũng đã hữu tử vô sinh. Bọn hắn đem thân mình xem như gỗ đã, gỗ đã mang theo cương đao lăn xuống.

“Ta có thể chém chết một tên, coi như ta kiếm lời!”

“Ta có thể dè chết một tên, cũng coi như ta kiếm lời!”

“Không thể chém, không thể dè chết, ta con mẹ nó rơi xuống cũng có thể làm tảng đá ngăn ngươi tiến lên!”

...

Huyết lệ trên má Thiết Tranh sớm đã khô cạn, mấy lần muốn hô to một tiếng, định dẫn các huynh đệ lao ra nhất quyết tử chiến. Nhưng ngay cả cơ hội chinh quân cũng không có.

Từ này tới giờ vẫn bị truy sát, Thiết Tranh mấy lần muốn chinh quân, nhưng cũng không kịp, hắc kỵ ngay sau lưng, khoảng cách không đến trăm trượng. Với khoảng cách như vậy, nếu dừng lại chinh quân, đối phương vọt lên, công kích một cái là có thể khiến hắn toàn quân bị diệt.

Chỉ có thể chạy!

Chạy tới khi có khoảng cách an toàn! Nhưng khoảng cách an toàn này, địch nhân sao có thể để cho hắn thỏa mãn?

Hai bên rừng rậm rạp, cỏ mọc tới eo.

Gió tây bắc ô ô thổi mạnh, cơ hồ thổi bay đoàn người đang chạy.

Thiên Huyền nhai!

Đến Thiên Huyền nhai!

Thiết Tranh giơ thẳng trường thương, cuồng hồng:

- Thiên Huyền nhai! Cứu Tôn hi sinh tại chỗ này, chẳng lẽ Thiết Tranh ta cũng muốn chiến tử ở đây sao? Thiết Tranh ta chiến tử thì có làm sao, chỉ hận... Chỉ hận mấy trăm triệu sinh linh Ngọc Đường sắp đổ thán dưới tay Đông Huyền hắc kỵ... Thiết Tranh ta, chết không nhắm mắt a!

- Cứu Tôn! Nếu như các ngươi trên trời có linh, thấy được cảnh này, cứu lấy Ngọc Đường! Cứu Ngọc Đường!

Thiết Tranh tuyệt vọng gầm rống, một ngụm máu tươi không kịp được phun ra.

Góc rẽ phía sau lưng, vô số hắc kỵ cuồng mãnh thoáng hiện.

Bốn năm mươi đạo u linh xuất hiện trong bóng tối, đao kiếm mang theo hàn mang vô tức vây lấy Thiết Tranh.

- Âm ảnh!

Thiết Tranh đã sức cùng lực kiệt, đột nhiên cuồng tiếu:

- Đông Huyền Âm Ảnh, lão tử nghe danh đã lâu! Tới đi!

Hắn cuồng hồng, sải bước ngênh đón. Những người kia trong bóng tối không rên một tiếng, rơi xuống từ bốn phương tám hướng.

Thiết Tranh rống to một tiếng, trường kiếm cấp tốc phản công. Những dù sao hắn chỉ là chiến tướng, rõ là không địch lại đám cao thủ giang hồ này, trong nháy mắt, thân thể hắn đã chẳng chịt vết thương.

- Đại soái!

Mười tên thân vệ nhún người nhảy lên, dùng thân thể của mình nghênh tiếp đao quang kiếm ảnh, thay Thiết Tranh ngăn đón một đợt công kích. Máu tươi bay tán loạn. Từng giọt máu ẩm rơi trên mặt Thiết Tranh, Thiết Tranh hét lớn một tiếng, mắt hồ trừng lớn, lòng đau như muốn ngừng thở.

Lại là mấy chục thân ảnh lao lên, trong đêm tối vang lên tiếng cười lớn:

- Đại soái! Rượu mừng chớ quên phần ta một chén!

Người nói ra một câu này, một khắc sau đã thành công đưa đao của mình vào trong ngực địch, mà đầu của hắn, cũng bay lên sau một đạo hàn quang lóe sáng.

Trong đêm tối, chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm gào thét, cùng với tiếng phốc phốc trào máu. Thân thể Thiết Tranh nhoáng lên một cái, chột ngời xuống. Một tên hộ vệ bên người hắn đang hô hấp khó khăn, giữa eo có một đạo vết thương nhìn mà sợ, ruột gan cơ hồ xô hết ra ngoài, máu tươi trào ra ừng ực ừng ực.

- Huynh đệ...

Thiết Tranh gian nan xé xuống vạt áo, muốn băng bó vết thương cho huynh đệ của mình.

- Đại soái!

Tên thương binh trên mặt đất đột nhiên hét lớn một tiếng, không để ý đau đớn đẩy Thiết Tranh ra, một cây đao như thiểm điện bay xuống cắm vào bụng hắn.

Thiết Tranh cuồng hồng, một kiếm điên cuồng chém tên thích khách thành hai. Thiết Tranh quang đầu lại:

- Huynh đệ!

- Đại soái...

Thương binh mỉm cười:

- Rượu mừng đừng quên ban thưởng ta một chén... Vốn định lấy vô thương chiến công chúc mừng đại soái... Rất xin lỗi...

Cổ hắn ngoe xuống, không còn hô hấp.

- Có! Có! Huynh đệ! Ngươi muốn uống bao nhiêu, liền uống bấy nhiêu...

Thiết Tranh lệ nóng doanh trong, thanh âm nghẹn ngào:

- Huynh đệ, huynh đệ của ta a...

Vô số thân vệ xông lên, trong màn đêm đen kịt chém giết với địch nhân. Thanh âm như toái kim khắc thạch vang lên không dứt.

Tiếng vó ngựa ầm ầm ngoài sơn cốc càng lúc càng gần.

Hắc kỵ, đã đến!

Ngọc Đường thiết kỵ triệt thoái phía sau đột nhiên chỉnh tề ghì cương ngựa, trên mặt là một mảnh bi tráng.

- Đại soái! Chúng ta liều mạng!

Mấy vạn người đỏ bừng hia mắt, đông thanh la lên.

- Liều mạng?

Thiết Tranh gian nan đứng lên, thân thể không ngờ chẳng chịt vết máu. Hắn lẩm bẩm nói một câu, đột nhiên hét lên:

- Liều mạng! Kiếp này Thiết Tranh ta xin lỗi các huynh đệ, để cho chúng ta cùng nhau tử chiến, xuống dưới đó chúng ta lại thống binh tía chiến.

- Là các huynh đệ xin lỗi đại soái!

Một tên phó tướng nghẹn ngào:

- Vốn định lấy vô thương chiến công, chúc mừng đại soái! Chỉ tiếc... Các huynh đệ xin lỗi ngài! Càng xin lỗi tẩu tử...

Tẩu tử.

Ánh mắt Thiết Tranh ngưng lại. Thân ảnh mảnh mai dựa cửa mà trông kia như hiện trước mắt hắn.

“Chiến trường hung hiểm, chớ nhớ bảo trọng”

“Vâng, Thiên nhi, chờ ta trở về, liền cưới nàng làm vợ! Ta muốn huynh đệ tam quân, cùng dân chúng cả nước đều đến ăn mừng chiến thắng của chúng ta, đều đến ăn mừng hôn lễ của chúng ta!”

“Ta chờ ngươi”

Thiết Tranh ngửa mặt lên trời cười thảm.

Thời thiếu niên hắn đã sớm nhập ngũ, bận việc quân ngũ, mãi cho đến nay là ba mươi chín tuổi mới có ý định thành gia lập thất. Nghĩ không tới... Cuối cùng vẫn là công dã tràng.

Tiếng vó ngựa của Đông Huyền hắc kỳ vang vọng bên tai, tiếng hò hét đi tai nhức óc:

- Thiết Tranh, chạy đi đâu!

- Giết!

Dung nhan ôn nhu kia, chậm rãi từ trong mắt Thiết Tranh mà đi xa, hóa thành phong cảnh chớp chò:

- Sau khi ta chết, ngươi hãy tìm người tốt mà gả đi... Bất quá, nhớ kỹ đừng có tìm người trong quân!

Hắn xoay người, không mặt lại trở nên lạnh lẽo, trường thương chống xuống đất, thân hình khôi ngô như một tòa đại sơn đỉnh thiên lập địa, hét lớn mồm to:

- Liều mạng!

- Liều mạng!

Tướng sĩ tam quân cùng gào thét, trong chớp lát hai mắt đỏ hồng.

- Chuẩn bị đòi lại nợ máu! Các huynh đệ chuẩn bị sẵn sàng!

Thiết Tranh cười lớn một tiếng, vẫn phong vị phóng khoáng như trước. Trong mắt hắn, thân ảnh mềm mại đáng yêu kia cuối cùng hóa thành mây khói, còn lại, chỉ là thiết huyết sát phạt, khăng khải liều mạng!

Ngoài năm mươi trượng, một đội hắc kỵ của Đông Huyền đã xuất hiện, hàn mang lóe sáng trong đêm tối.

- Tất cả đã sẵn sàng!

Thiết Tranh quát lớn một tiếng, thanh âm chấn động trời cao!

- Sẵn sàng!

Mấy vạn đại quân chinh tề hô quát.

Thiết Tranh đang muốn hạ lệnh, trường thương đã chỉ sáo phía trước, một tiếng từ chiến đang muốn phát ra, đột nhiên động lại trong cổ họng, toàn bộ thân thể đều trở nên cứng ngắc!

Bởi...

Đúng lúc này.

Một trận gió đột nhiên thổi xuống từ trên Thiên Huyền nhai.

Hô hô hô...

Nguyên bản gió Tây Bắc đang tàn phá, vậy mà đột nhiên đổi hướng!

Gió thổi nghịch hướng!

Tiếng gió rít gào càng lúc càng lớn!

Ô ô... Tiếng gió thê lương, chốc lát biến thành tiếng ma quỷ gào thét.

Toàn bộ cây cối chinh tề xoay người, hướng về phía hắc kỵ mà quát tới! Thiên Huyền nhai vốn được trời ưu ái, giờ phút này tạo thành một cái sát cục chí mạng.

Là sát cục chí mạng đối với Đông Huyền đại quân.

Trong lòng ngực Thiết Tranh nhảy một cái, trong lòng ngực tất cả quân nhân Ngọc Đường đều nhảy một cái.

Tình cảnh này... Thật quen thuộc...

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ...

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Phong quyền, Hỏa vũ

Cuồng phong bỗng thổi nghịch hướng.

Ô một tiếng, sức gió liền trở nên mạnh chưa từng có, cỏ dại dưới đất bị gió thổi bật tận gốc, cành cây cũng nhao nhao gãy rạp.

Hô hô hô... Gió mạnh đổ ập tới hướng đám hắc kỵ

Mà bên phía Ngọc Đường quân, vậy mà không chịu bất cứ tác động nào.

Huyết lệ lần nữa chảy trên gương mặt Thiết Tranh, hán đột nhiên bật dậy hải nhiên, hai mắt mở to như chuông đồng, kinh ngạc nhìn hướng Thiên Huyền nhai.

- Cửu Tôn!

- Phong Tôn tới?!

Theo thanh âm gió đạt đến đỉnh phong, một tiếng nổ lớn vang lên sau lưng Thiết Tranh, một đoàn ánh lửa trùng thiên bốc lên, lấy một tốc độ không tưởng lan về phía Đông Huyền đại quân.

Ánh lửa vừa chỉ mới thoáng hiện, nhanh chóng bốc lên cao mấy chục trượng, chỉ hắc kỵ hơn ngàn người của Đông Huyền vừa mới đến hoàn toàn bị cuốn vào trong biển lửa.

Kỵ binh phía sau phi tốc lao tới, không kịp kìm cương ngựa cũng lần lượt va vào bức tường lửa, tiếng kêu thảm thiết vang lên tứ phía.

Hỏa diễm thiêu đốt phá ra âm thanh tựa như Từ thần đòi mạng, đột nhiên một tiếng nổ siêu lớn vang lên, đã hỏa liệu nguyên, ngay một khắc sau đó, đại quân Đông Huyền trải dài mấy trăm dặm hoàn toàn bị biển lửa bao lấy.

Trong ánh lửa tựa hồ vang lên tiếng Từ thân cười lớn, giờ lưỡi hái trong tay thu gom tính mạng Đông Huyền.

- Trước Thiên Huyền nhai, đám trẻ con Đông Huyền nguoi cũng dám làm càn!

Cuồng phong rít gào!

Hỏa diễm thao thiên!

Phong Hỏa song tôn!

Mấy chục vạn binh sĩ Ngọc Đường lệ nóng doanh trong, ánh mắt nhìn Thiên Huyền nhai trầm mặc đột nhiên nóng lên, hàng vạn người chinh tề quỳ xuống đất.

- Cửu Tôn đại nhân!

Một tiếng gào thét vang lên, những hán tử xuất sinh nhập tử như cơn bão này nghen ngào, nhiệt lệ bay toát loạn trong không trung.

...

Hàn Sơn Hà nhìn hướng tây nam, Thiết Tranh đã phá vây từ đó, hắc kỵ cũng đã đuổi theo.

Ba vạn hắc kỵ bọc đánh, năm vạn hắc kỵ truy kích. Với tư thái liều mạng như thế, Hàn Sơn Hà dám can đoan Thiết Tranh tuyệt không có nửa phần hy vọng.

Coi như hoàn cảnh này rơi vào trên người hắn, cũng tuyệt không có biện pháp nào thoát được, dưới tình huống như vậy, căn bản không thể chinh quân tái chiến. Trận chiến này, thắng bại đã định.

Vất vả trù tính kế hoạch lâu như vậy, cuối cùng cũng đã đến thời điểm thu hoạch. May mắn, Cửu Tôn không có ở đây.

Nếu không, với địa hình phức tạp của Ngọc Đường đế quốc, lại có Cửu Tôn tọa trấn, hắn thật sự không dám mạo hiểm tiến công. Bởi, hắn có thể bại mà không biết bại như thế nào.

Cửu Tôn thừa sự quá... Quá quý dị.

- Đại soái, lần này Ngọc Đường coi như thua hoàn toàn trong tay ngài.

Một tên tướng quân bên cạnh hững hờ:

- Cái thế công tích khai cương khoáng thổ này, cũng chỉ có đại soái mới có thể làm dễ như trở bàn tay.

Hàn Sơn Hà trầm ổn cười cười:

- Trận chiến này lão phu không tiếc binh lực, trực tiếp ăn sạch mười vạn đại quân tinh nhuệ cùng với hai mươi vạn đại quân tiếp viện, nhưng nếu nói là khai cương khoáng thổ thì còn hơi sớm. Chỉ bất quá, sau lần này, Ngọc Đường quốc không có mười năm đường thương, không có cách nào khôi phục nguyên khí.

- Lần này quân ta tối đa có thể lấy được, hắn là đem lãnh thổ kéo dài ra hai ngàn dặm, bức thẳng quốc đô Ngọc Đường.

- Những thứ này, chưa thể nói đã nắm chắc trong tay chúng ta.

Trong mắt Hàn Sơn Hà ánh lên nỗi khát vọng sâu sắc:

- Bởi, Ngọc Đường còn có hai lão quái vật còn chưa động.

- Hai tên Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm mặc dù được xưng Dao Kiếm song hùng, nhưng nhiều năm liền đã không lãnh binh, tuổi tác lại già nua, sớm không còn được như năm đó, đại soái xuất thủ tuyệt đối có thể dễ dàng bắt lấy hai người hắn.

Một tên tướng lĩnh bên cạnh vuốt mõng ngựa nói.

- Đúng vậy a, tinh nhuệ Ngọc Đường đế quốc sau lần này đã bị đại soái đánh gục phân nửa. Mặc dù Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm kia đao kiếm hợp bích, nhưng trên tay không có binh có thể dùng, bọn hắn lại có thể làm như thế nào!

Hàn Sơn Hà thân nhiên nói:

- Mộc Vô Vận nói không binh có thể dùng, có chút đạo lý, nhưng Cao Hàn người nói bọn hắn không còn như năm đó... Lại phải chú ý. Nhớ kỹ, kẻ làm tướng, dù bất cứ lúc nào cũng không được khinh thị địch nhân.

- Đây là chuyện tối kỵ, danh tướng chỉ bởi khinh thị địch nhân mà thất bại thảm bại, bài học này không phải chưa có.

Hai tên tướng quân đồng thời khom người:

- Mặt tướng nhớ kỹ.

- Mặc dù hai lão già đó không có binh lính khả dụng, nhưng muốn thủ vững Ngọc Đường, giằng co đôi ba năm với ta cũng tuyệt có thể làm được.

Thần sắc Hàn Sơn Hà trở nên dịu hiền:

- Bởi vì Ngọc Đường quốc chủ đối với hai người kia, tuyệt không giữ lại chút tín nhiệm nào!

Sau lưng Hàn Sơn Hà là ba tên tướng, Mộc Vô Vận, Cao Hàn và Chiến Ca, ba tên cầm như hến, không dám nói lời nào.

Lão soái công cao chân chủ, bởi vậy quốc chủ Đông Huyền hiện tại cực kỳ kiêng kỵ lão soái. Chuyện này sớm đã không còn là bí mật với cao tầng quân đội. Hàn Sơn Hà nói ra câu này cũng là tự nhiên cảm khái mà nói ra.

- Sau trận chiến này, có thể đặt xuống căn cơ vạn thế bắt hủ cho Đông Huyền ta.

Hàn Sơn Hà tiêu điều nói:

- Bất quá, Ngọc Đường có thể tàn, có thể yếu, nhưng tuyệt không thể diệt.

- Tựa như một đầu mãnh hổ, chỉ cần bỏ gãy nanh vuốt của nó là được.

- Nếu ta trực tiếp diệt quốc, Đông Huyền lập tức trở thành mục tiêu công kích của các đế quốc còn lại.

Hàn Sơn Hà chấp tay sau lưng, nhìn khung cảnh chém giết rung trời ở phương xa, nói ra từng chữ:

- Lâm vào cảnh tứ bề thụ địch như Ngọc Đường hiện tại.

- Đại soái anh minh.

- Nếu thực sự diệt Ngọc Đường, chúng ta chưa hẳn có thể chống đỡ lâu như bọn họ.

Hàn Sơn Hà thở dài:

- Ngọc Đường dù sao cũng có tam đại danh tướng mới có thể kiên trì lâu như vậy. Thập đại danh tướng đứng đầu đại lục, mà Ngọc Đường chiếm liền ba ghế!

- Bất quá, Thiết Tranh cùng với tướng sĩ tâm phúc của hắn, nhất định phải chết!

Trong mắt Hàn Sơn Hà ánh lên vẻ tôn trọng, chậm rãi nói:

- Trận chiến cuối cùng, Thiết Tranh tự mình đoạn hậu, tất cả các tướng lĩnh cũng tự giác ở lại phía sau, hành động đó triệt để thành công ngưng tụ quân tâm Ngọc Đường. Nếu để chúng thoát, một thời gian sau nhất định sẽ tạo thành một chi thiết huyết đại quân chân chính.

- Sau trận chiến này, địa vị Thiết Tranh ở Ngọc Đường nhất định có thể so sánh với hia lão quái Thu Kiếm Hàn và Lãnh Dao Ngâm, thậm chí còn hơn. Hơn nữa, cái đáng sợ nhất ở người này là hắn còn trẻ... Cho nên, trận chiến này, người nào cũng có thể không chết, duy chỉ có Thiết Tranh là nhất định phải chết! Nếu không, hắn sẽ thành tâm phúc đại họa của chúng ta.

Sau trận chiến này, Sự đánh giá của Hàn Sơn Hà đối với Thiết Tranh lập tức nhảy lên ba bậc.

Gió Tây nam thổi mạnh, ba vị tướng quân chỉ cảm thấy Hàn Sơn Hà trước mắt tựa như Tiên nhân.

Lật tay thành mây, trở tay thành mưa.

Ngay lúc đó.

Gió, tựa như ngừng lại.

Hàn Sơn Hà cau mày, thần nhiên nói:

- Gió, vì sao ngừng?

Ba vị tướng quân hai mặt nhìn nhau, không hiểu ý Hàn Sơn Hà.

- Lão phu đã xem thiên tượng đêm qua, mấy ngày nay gió Tây nam thổi mạnh, chính là thời cơ truy kích hợp nhất, quân ta lại thuận gió tiến công, chính là thiên thời... Gió, vì sao lại ngừng?

Hàn Sơn Hà đang nói, đột nhiên tiếng gió lại nổi, cuồng phong đập vào mặt đau nhức.

Hương gió hoàn toàn nghịch đảo.

Hàn Sơn Hà biến sắc.

- Cái chết của Cửu Tôn, thiên hạ đều biết... Chỉ là Phong Tôn không có ở đây, sao hướng gió lại nghịch chuyển?

Ánh mắt Hàn Sơn Hà lộ ra một tia kinh nghi bất định.

- Cái này...

Chỉ mới nói hai câu, gió càng lúc đập vào mặt càng mạnh.

Vậy mà thổi tới mức người thường khó đứng vững.

- Chuyện này tuyệt đối có cô quái!

Lông mày Hàn Sơn Hà nhíu lại:

- Truyền lệnh, đại quân truy kích, lập tức giảm tốc!

Quyết định này phát ra nhanh chóng, nhưng nội tâm lão phải trải qua cuộc đấu tranh gay go không kém hoàn cảnh của Thiết Tranh lúc trước.

Bởi, nếu thừa thế truy kích có thể hoàn toàn diệt Thiết Tranh.

Nhưng nếu từ bỏ, thả chậm tốc độ sẽ khiến cho Thiết Tranh có cơ hội thở dốc.

Khiến cho trận chiến vốn nắm chắc trong tay xuất hiện biến số khó lường.

- Chuyện này... Mong đại soái nghĩ lại.

Chiến Ca nói:

- Cái chết của Cửu Tôn là thực không thể nghi ngờ, lúc này gió đột nhiên nghịch hướng là do thiên địa chi uy... Đối phương đã sớm tan tác, không thể...

Hàn Sơn Hà chỉ cảm thấy một cỗ nguy cơ trong lòng ngày càng mãnh liệt, quả quyết nói:

- Trên chiến trường, chỉ cần có biến tất có nguyên nhân! Lập tức hạ lệnh xuống!

Tiếng kèn lệnh vang lên.

Những ngày khi tiếng kèn vừa mới vang lên, sắc mặt Hàn Sơn Hà đột nhiên trầm biến.

Bởi, phía trước mặt hắn, liệt diễm thao thiên, khói đặc ngút trời.

Đại hỏa trung thiên, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã đốt trăm dặm som lâm, con mắt chỉ nháy một cái nữa, hỏa thể đã lại tăng gấp đôi.

Thêm chút nữa, ánh lửa kéo dài ngàn dặm, phô thiên cái địa xuyên thẳng vân tiêu.

- Phong Hỏa song tôn!

Sắc mặt Hàn Sơn Hà đại biến:

- Lập tức rút lại.

Những, lệnh tôi đã không kịp.

Tất cả tướng sĩ tiến vào hẻm núi truy kích đã bị hỏa diễm bao phủ!

Thậm chí liệt hỏa như một đầu hỏa long có sinh mệnh, hỏa long loa ra hẻm núi, cuốn lấy gần vạn người ngựa, xu thế bài sơn đảo hải vẫn được kéo dài, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Địa thể Thiên Huyền nhai được ông trời ưu ái, cây cối che trời trong rừng rậm, dưới thời khắc cuối hè đầu thu này trở thành nhiên liệu tốt nhất cho biển lửa.

- Sao lại thành như vậy?

Ánh mắt Hàn Sơn Hà lộ ra thần sắc không thể tin được.

Cửu Tôn đã chết!

Tin này xác thực vô cùng tỉ mỉ. Thậm chí bên Đông Huyền còn có người trực tiếp nhìn thấy Cửu Tôn chết, tự mình tham gia cái chết của cnt.

Cửu Tôn, sao còn có thể xuất hiện?

Sóng nhiệt trung kích cánh trăm dặm, vẫn khiến người ta hai má hồng rất.

Chuyện này tựa như mộng ảo, những lại phát sinh ngay trước mắt hần.

Một trận gió, một mối lửa, gần hai mươi vạn đại quân hóa thành hư không!

Trong đó, làm Hàn Sơn Hà đau lòng nhất còn có tám vạn Hắc kỵ.

- Phía sau triệt thoái!

- Chinh quân!

- Điểm số!

- Báo cáo thiệt hại!

Hàn Sơn Hà cắn răng hạ lệnh:

- Từ bỏ truy kích, toàn quân đổi công thành thủ.

- Trận chiến này, đã bại!

- Triệt binh, lập tức trở về phòng thủ, nhất định phải cố thủ biên cảnh, cố thủ Nguyệt Bích Thiên Quan, chiến lược tây tiến, hủy bỏ!

Hàn Sơn Hà nói xong mấy câu, thân thể cao gầy vốn đứng vững trên đỉnh núi, chợt lung lay như sắp đổ.

Trận chiến này, lão quá không cam lòng.

Lão biết rõ Cửu Tôn đã chết, nên mới tiếp nhận ủy nhiệm của Hoàng đế Bệ hạ, cử binh tây tiến, nhưng hần không nghĩ đến... Trận chiến này không chút phòng bị mà rơi vào cái bẫy độc ác.

Cửu Tôn, không chết!

Phong Hỏa song tôn xuất thủ, một trận liên diệt sát hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ Đông Huyền.

Dưới địa hình như vậy, nếu Hàn Sơn Hà dám liều lĩnh... Vạn nhất các Tôn khác vẫn còn, coi như lão nướng vào đó bốn mươi vạn quân cũng không có tác dụng...

Chuyện này tuyệt không hiếm lạ!

Hàn Sơn Hà cắn chặt hàm răng, sát khí nồng nặc bắt ra từ trong hai mắt.

- Ai! Ai cũng cấp tình báo hoang đường như thế? Sau khi về nước, tường tra!

Cửu Tôn đã chết, các quốc gia đề nghị ngồi lấy sức, phục hồi nguyên khí bị chiến loạn cướp mất. Đây vốn không phải thời cơ xuất binh thích hợp, nhưng trong nước lại nhất định bắt phải xuất binh... Bây giờ, phát hiện Cửu Tôn không chết!

Dùng hai mươi vạn đại quân làm đá dò đường?!

Trong lòng Hàn Sơn Hà dấy lên một nỗi nghi hoặc.

Tám trăm dặm phương viên phía trước cuộn cuộn khói đen, ánh lửa ngút trời, vô số người ngựa hóa thành từng ngọn đuốc, điên cuồng quay múa bên trong ánh lửa, tiếng kêu thảm vang lên không ngớt...

Gió đã ngừng, nhưng hỏa diễm vẫn đang hùng hực thiêu đốt...

Hàn Sơn Hà âm thầm nhắm mắt, thật lâu sau, nói từng chữ:

- Trận chiến này... Chính là sỉ nhục lớn nhất đời lão phu!

Không chỉ có chiến bại, mà còn có thể là bị người tính kế!

...

Đông Huyền để quốc lui binh.

Nhưng bên Thiết Tranh cũng đã nỗ lực hết đà, căn bản vô lực truy kích. Nói đùa, có thể sống sót dưới sự truy kích của Hàn Sơn Hà đã là thiên đại

may mắn.

Huống chi Đông Huyền cũng không phía chiến bại, đội ngũ của họ nghiêm chỉnh, chiến lực đầy đủ, nếu Thiết Tranh lỗ mạng truy kích, chi sợ tuyệt đối sẽ bị cắn ngược một cái.

Chi là trong quân trận Ngọc Đường bây giờ là một mảnh vui mừng phấn chấn!

Một trận cuồng phong, một trận đại hỏa, hoàn toàn đẩy lui mấy chục vạn đại quân địch!

Tình huống như vậy, quả là kỳ tích!

- Cửu Tôn đại nhân hiểm lĩnh...

Có người lệ nóng doanh tròng.

- Con bà nhà nguoi!

Có người giận giữ:

- Các đại nhân không có chết, học chỉ ẩn đi thôi.

Thiết Tranh thờ dốc thật lâu mới đứng lên, chỉ cảm thấy não hải choáng váng, dưới chân như đạp bông mềm, vết thương trên cơ thể vẫn ào ào đổ máu.

Thân binh bên cạnh luống cuống tay chân giúp hắn cầm máu, hắn lại tựa như hồn du sơn ngoại, không chút cảm giác, con mắt mê vờng thật lâu bỗng rùng mình một cái, đột nhiên kêu lên:

- Cửu đại nhân ở đâu? Mặt tướng Thiết Tranh, muốn tạ ơn cứu mệnh, viện thủ chi ân, xin Cửu Tôn đại nhân cho phép!

Câu nói này vừa truyền ra, tất cả mọi người ngừng hô hấp, ngay cả người bị trọng thương cũng cắn răng không phát nửa điểm thanh âm, từng đôi mắt nóng rực, ngẩng đầu nhìn Thiên Huyền nhai.

Bọn hắn vô cùng hy vọng, chín thân ảnh thần bí che mặt kia, cứ như vậy xuất hiện từ giữa rừng sâu núi thẳm bước ra.

Đây chính là hạnh phúc của Ngọc Đường tướng sĩ!

Vô số người thờ dốc ồ ồ, chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong lồng ngực chỉ trực xông lên, chỉ cần Cửu Tôn xuất hiện, họ sẽ lập tức cất tiếng reo hò!

Hỏa diễm ngập trời, tiếng gió liệt không, thanh âm lớp ba lớp bốp vang lên không ngừng, những trù cái đó ra, không còn bất cứ thanh âm nào khác.

Thiết Tranh chưa bỏ ý định, lần nữa kêu lên:

- Cửu Tôn đại nhân! Thiết Tranh cần kiến!

Y nguyên vô thanh vô tức, sơn lâm lại rơi vào tình trạng vắng vẻ.

Không có bất kỳ thanh âm hay dấu hiệu đáp lại.

Thiết Tranh thờ dài.

- Chinh quân, kiểm tra tổn thất, cứu thương!

- Bằng tốc độ nhanh nhất giết lại Thiết Cốt quan. Lập tức triệu hồi dân chúng, nhờ họ hỗ trợ trùng kiến Thiết Cốt quan!

- Phó soái, các nguoi đi phụ trách những chuyện này.

- Lập tức đem chiến báo, hòa tốc đưa đến kinh thành.

- Mặt khác, theo dõi động tĩnh của Đông Huyền, không được lười biếng!

Phó soái gật đầu lĩnh mệnh:

- Còn ngài a đại soái?

Thiết Tranh thờ dài:

- Ta mệt mỏi, muốn ở chỗ này nghỉ ngơi một chút.

Phó soái thâm hiểu trong lòng.

Hắn biết rõ tâm tư đại soái, nhất chính còn chưa chết tâm muốn gặp Cửu Tôn.

Nhiều người ở đây có lẽ Cửu Tôn không xuất hiện, nhưng nếu ít người, có lẽ... Cửu Tôn sẽ ra ngoài một lần a?

- Mặt khác...

Thiết Tranh nhắm mắt lại, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi:

- Thu thập... Thi hài các huynh đệ...

Một câu còn chưa nói xong, một ngụm máu tươi lần nữa phun ra, Thiết Tranh đau lòng không ngừng run rẩy.

- Rõ...

Phó soái trầm mặc, thấp giọng nói:

- Nếu đại soái nhìn thấy chín vị đại nhân, cịn xin thay mặt tướng vãn an các ngài.

Nói rồi quay đầu quát lớn:

- Thân vệ lưu lại, những người khác lập tức xuất phát!

...

Thiết Tranh một mực đứng trên Thiên Huyền nhai.

Nơi này, chính là linh đường kỷ niệm Cửu Tôn mà Ngọc Đường xây dựng. Chín pho tượng bịt mặt thoải mái tự nhiên trên đài, ánh mắt pho tượng huu thần bề ngễ, tựa như vẫn đang tiểu ngạo sơn hà.

Thiết Tranh đợi một lần đợi đến ba ngày.

Không có nửa điểm tin tức.

- Đại soái... Chuyện này...

Một tên thân vệ thân trọng nói:

- Pho tượng của Phong Tôn đại nhân cùng với Hòa Tôn đại nhân... Tựa hồ có vết bản, còn có hương vị lửa cháy... Liệu có phải... Hai vị đại nhân hiển linh... Mà không phải...

Sắc mặt Thiết Tranh thân thờ.

Hoàn toàn chính xác.

So với thất Tôn khác, pho tượng của Phong Tôn cùng với Hòa Tôn tựa hồ xuất hiện biến đổi nhỏ, tựa hồ đã di chuyển qua... Càng về sau, ngay cả Thiết Tranh đều có chút nghi hoặc...

Chẳng nhẽ, thực chỉ là Phong Tôn cùng Hòa Tôn hiển linh? Mà không phải... Không có chết?

Phải biết, từ trước đến này, Cửu Tôn đều là chín người cùng nhau xuất chiến. Mà lần này chỉ có hai người đơn độc tham chiến, chuyện này chưa từng xảy ra.

- Cửu Tôn đại nhân!

Thiết Tranh quỳ hai gối:

- Đa tạ cứu giúp! Anh linh không xa, nhận ta một lạy!

Thiết Tranh bái xong, thở dài một tiếng, xuống khỏi Thiên Huyền nhai rồi rời đi.

Nếu Cửu Tôn đại nhân đã không muốn gặp, ta cứ giả bộ hồ đồ đi.

- Truyền lệnh... Nói...

Sắc mặt Thiết Tranh sâu xa, nói khẽ:

- Thời khắc đại quân gian nguy chiến bại, Phong Tôn cùng Hòa Tôn trong Cửu Tôn hiển linh, đánh tan quân địch, biên cương bảo toàn!

- Rõ!

Sau khi chiến đấu, cuồng phong cải biến hướng gió, biến thành gió đông cuồng mãnh.

Vân Dương đang nghiêng ép chút lực lượng cuối cùng của mình.

Trên trời, những đám mây mờ ảo, như đại quân trùng trùng điệp điệp lao nhanh hướng Ngọc Đường đế quốc. Tựa như đội ngũ... Anh linh chính tề, hướng về quê quán mà về.

“Bách chiến sa trường lãnh đao thương, (Bách chiến sa trường lãnh đao thương)

Tương quân nan miễn trận thượng vong, (tướng quân khó tránh chết trên chiến trận)

Nam nhi nhất sinh ứng vô hối, (Nam nhi cả đời không hối tiếc,)

Vì quốc vì dân tử hà phương? (vì nước vì dân chết ngại gì?)

Cảnh cảnh đan tâm chiếu nhật nguyệt, (Lòng son sáng rõ soi nhật nguyệt)

Lâm lâm thiết cốt chú biên cương, (thiết cốt lâm liệt đức biên cương)

Vạn lý trường phong quyển địa khởi, (Vạn lý trường phong từ đất bay lên)

Tổng quân trung hồn quy Ngọc Đường, (đưa trung hồn về Ngọc Đường)

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Hậu chiến, dư ba

Trong nháy mắt, toàn bộ Ngọc Đường đế quốc đều trở nên sôi trào!

Cửu Tôn hiển linh, đại phá quân địch!

Chuyện mang theo sắc thái thần kỳ thần tiên mà quý này được truyền ra một cách sinh động từ trong miệng mấy chục vạn đại quân... Có trời mới biết nó gây ra bao nhiêu rung động.

Hóa tốc ba ngàn dặm, khoái mã báo tin vui. Một đường khoái mã tốc hành, chỉ mất chừng bảy tám ngày, toàn bộ Ngọc Đường đế quốc bị tin tức này hoàn toàn oanh tạc.

Chiến trường đại thắng, quốc thổ đảm bảo. Cường địch lui bước, quốc gia an toàn. Mà ở trong một trận chiến truyền kỳ như vậy, lại có bóng dáng của Cửu Tôn hoành không xuất thế.

...

Trà lâu.

- Biết gì chưa? Cửu Tôn đại nhân xuất hiện trở lại!

- Chỉ biết là, Cửu Tôn đại nhân hiển linh, đánh tan đại quân Đông Huyền.

- Đúng vậy a, đúng vậy a, một mối lừa thiêu rụi trăm vạn hùng binh Đông Huyền. Đệ nhất quân thần Hàn Sơn Hà thất bại tan tác mà chạy, quả là đại khoái nhân tâm a.

- May mà có Cửu Tôn đại nhân, bằng không..

- Ta sớm biết người tốt sẽ có hảo báo, Cửu Tôn đại nhân khẳng định không chết!

- Nghe nói là chết rồi... Lần này là hiền linh...

Có người chần chờ nói.

Ngay lập tức, không khí náo nhiệt trở nên trì trệ.

Mấy người mang theo thần sắc bất thiện quay đầu nhìn gia hỏa nói Cửu Tôn chết này.

Con hàng này lập tức haogr hốt:

- Ta không phải có ý đó...

- Vậy ngươi có ý gì?

Có người nghiêm nghị hét lớn:

- Dám nói Cửu đại nhân chết rồi... Các huynh đệ, cho hắn một bài học!

Một đám người ồ lên.

- Không biết nói chuyện thì im con mẹ nó miệng! Ta xxx con mẹ ngươi... Cả nhà ngươi có chết sạch thì Cửu Tôn đại nhân cũng không chết...

- Tha mạng...

...

Cả nước đều vui mừng.

...

Thiết Tranh viết một phong sớ thật dày xin thỉnh tội.

- Thần có tội... Suýt chút thì chiến bại, mong bệ hạ trách phạt...

- Thần có lời muốn nói... Trận chiến này, thần tận mắt nhìn thấy tàn quân tự phát tham chiến... Không màng sống chết chém giết địch nhân... Tình cảnh này thần khắc sâu trong tâm khảm, thần đại biểu ba mươi vạn tướng sĩ, thỉnh công cho tàn quân! Cũng khẩn cầu bệ hạ, trợ cấp người nhà, đem vinh quang về cho bọn họ.

-... Mười vạn thiết kỵ, chiến từ ba vạn bảy ngàn năm trăm. Ba mươi vạn đại quân, hiện còn hơn hai mươi vạn... Quân ta vì nước mà tử chiến cũng là lẽ phải, nhưng tàn binh tự phát ứng chiến, cả nước tụ tập tám vạn ba ngàn tàn binh, chiến từ hai vạn bảy ngàn ba trăm sáu mươi người! Không người không bị thương! Thần, hổ thẹn.

- Với chiến tổn như vậy, thần xấu hổ vô cùng...

...

Thiết Tranh dâng sớ, một nửa thỉnh tội, một nửa thỉnh công.

Thỉnh tội cho mình, thỉnh công cho tàn quân.

Nhưng trong cả bản sớ dày, không có bất luận một câu một chữ nhắc tới “Cửu Tôn”.

Trên triều.

Hoàng đế Bệ hạ cảm khái tuyên đọc thánh chỉ:

- Ngọc Đường ta thiết huyết tráng sĩ sao mà nhiều! Có những quốc dân như thế, Ngọc Đường ta có sợ gì! Chỉ là... Trước đây trăm lại bạc đãi công thần!

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Đạo Ngâm đồng thời ra khỏi hàng.

- Biên quan bộc phát chiến tranh, quân ta trần ngập nguy hiểm, quân sĩ tàn tật đã xuất ngũ tự phát tham chiến, các nơi đều có... Thậm chí, sau khi đại chiến kết thúc, trên đường còn có những đội ngũ tàn quân tự phát từ nơi xa không ngừng di chuyển...

-... Lòng trung sáng tỏ, nhiệt huyết sôi trào, Ngọc Đường quân hồn...

- Trên tay lão thần, có thư gửi của toàn thể tàn quân tướng sĩ dâng lên, nhờ lão thần chuyển cho bệ hạ.

Thu Kiếm Hàn nói.

- Đọc!

Sắc mặt Hoàng đế Bệ hạ kích động tới đỏ bừng, lớn tiếng nói:

- Đọc, đọc cho chúng bá quan văn võ cùng nghe. Để cho mọi người nhớ kỹ, cũng dạy cho...

Các cấp quan viên, thế nào mới là quan phụ mẫu tốt.

- Rõ.

Lão Nguyên soái đáp ứng một tiếng, lấy ra một phong thư từ trong ngực, mở ra nhìn thoáng một cái, đột nhiên sùng sốt một hồi. Lập tức thân thể khỏi ngô run rẩy một trận, mắt hồ đỏ bừng.

- Chỉ có mấy câu.

Âm thành Lão Nguyên soái run rẩy.

- Bệ hạ vạn tuế, thần dân vạn hạnh, sách thấy thiên nhan... Mấy người tiểu dân vốn làn tướng sĩ trong quân, chỉ hận năng lực thấp kém, tàn tật nơi chiến trường, không thể cùng các đồng bào cùng nhau dầm máu sa trường, vì nước xuất lực, trong lòng hổ thẹn...

-... Mỗi năm bệ hạ đều trợ cấp, chúng ta nhận mãi cũng ngại.. Bây giờ, quốc gia nguy nan, chúng ta tự phát giết địch, chính là việc nằm trong phận sự, không cầu ban thưởng. Chiến sự kết thúc, chúng ta lập tức giải ngũ về quê, thế nhưng...

-...duy muôn lần chết khấn cầu bệ hạ, lần này xuất chiến, các huynh đệ chiến tử... Trong nhà đều có vợ già con trẻ, xin mong hồng ân của bệ hạ, ban thêm trợ cấp. Tâm nguyện chúng ta đã trọn, không còn cầu mong gì khác!

- Từng là nam nhi chốn sa trường, trong lòng ngực tự có một cỗ nhiệt huyết. Khi nào quốc gia cần, sẽ tái lâm sa trường.

Đại biểu tàn quân dâng thư, thư này vừa nhìn đã thấy, mặc dù trải qua chinh sửa tân trang tỉ mỉ, nhưng cũng cách đúng thật chả ra sao, câu cú lủng củng, từ ngữ thậm chí có chút bừa bãi, càng không thể nói đến tài nghệ văn chương.

Nhưng sự trung tâm với nước mệnh mông kia, lòng nhiệt huyết sôi trào tràn đầy chí khí kia, lại được thể hiện vô cùng chân thực.

Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn đọc không sót một chữ, toàn bộ đại diện triều đình lạnh ngắt như tờ.

- Tốt, tốt, tốt!

Sau một hồi lâu, nhiệt lệ trong mắt Hoàng đế bệ hạ không kiềm được chảy dài, tán thưởng ba tiếng lớn, cảm động nói:

-Đây chính là con dân của trẫm! Đây chính là con dân Ngọc Đường! Trẫm, cảm thấy vô cùng vui mừng, vô cùng cảm động!

-Với những chiến binh lòng son thiết huyết này, nếu Trẫm không khen ngợi...

Hoàng Đế Bệ Hạ còn chưa dứt lời, lão nguyên soái liền xin lỗi nói:

-Bệ hạ bớt giận cho phép lão thần nói chen vài câu... những tàn quân này sau khi kết thúc chiến sự đã giải giáp về nhà, hiện tại mây trời sao dãi... Sợ là khó mà tập hợp lại được.

Chen lời của Hoàng đế nói chuyện, thực vô lễ đến cực điểm. Nhưng Thu lão nguyên soái lại không thể không nói, bởi nếu... nếu Hoàng Đế Bệ Hạ muốn khen thưởng, cần phải tổ chức nghi thức các kiểu... nếu không tụ họp được đám người, vậy chuyện vui sẽ trở thành một chuyện xấu hổ.

Hoàng Đế Bệ Hạ có chút thất lạc:

-Chuyện này, chẳng lẽ Trẫm lại bạc đãi công thần...

Lãnh Dao Ngâm ở một bên, thở dài một tiếng:

-Tâm tư đám huynh đệ này, thần có thể phỏng đoán một phần... bọn hần hần cũng không cho rằng mình có bao nhiêu công lao to lớn. Mà cho rằng, hết thảy những đó chỉ là bản phận...

-Hơn nữa, bọn hần còn cảm thấy có lỗi với những huynh đệ đã ra đi không trở lại...

Lãnh Dao Ngâm thở dài:

-Bệ hạ... những người đi qua chiến trường, mỗi người đều còn sống mà trở lại đều cảm thấy... còn sống mà trở lại đã là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho họ!

Đù gì... sinh hoạt có khó khăn đến mấy... cũng tốt hơn các huynh đệ nằm lại trên chiến trường lạnh lẽo kia.

Thu lão nguyên soái cũng hiểu loại tâm tình này.

-Ai...

Hoàng Đế Bệ Hạ thở dài một tiếng.

-Đã như vậy, mỗi binh sĩ chiến tử, 27,360 vị tàn quân tướng sĩ... trợ cấp tăng lên!

Hoàng Đế Bệ Hạ nặng nề nói:

-Mỗi hộ, trợ cấp mười lượng hoàng kim. Trẻ nhỏ trong nhà, giúp đỡ nhập học.

-Còn nữa, khoản trợ cấp này, giám thị kỹ càng, nếu có người dám tham ô...

Thanh âm của Hoàng Đế Bệ Hạ chợt trầm nghiêm:

-Tận trư Cửu tộc!

...

Tan triều.

Tất cả mọi người đều đã tản đi, chỉ còn sót lại Thu lão nguyên soái bị Bệ hạ lưu lại.

Hoàng Đế Bệ Hạ có chút không thể chờ đợi:

-Có tin tức sao?

Thu Kiếm Hàn lắc đầu:

-Không có!

-Không có?

Hoàng Đế Bệ Hạ hồ nghi nhìn Thu lão nguyên soái:

-Thiết Tranh không nói gì với ngươi sao?

Thu lão nguyên soái cười khổ một trận:

-Tin ở chỗ này.

Nói rồi từ trong ngực lấy ra một phong thư, giao cho Hoàng Đế Bệ Hạ.

-Cái này...

Hoàng Đế Bệ Hạ xem xét tỉ mỉ, ngạc nhiên mở to hai mắt, một bộ không thể tin nổi:

-Thiết Tranh... hắn cũng nói... hiển linh?

Mặt Thu lão nguyên soái đen lại, lão không biết nói gì hơn.

-Hỗn trướng!

Hoàng Đế Bệ Hạ rốt cục nhìn không nổi, giờ chân gằm thét:

-Người tin được không?!

Thu Lão nguyên soái nhếch miệng:

-Ta cũng không tin.

-Tên Thiết Tranh kia... hắn đang muốn lừa trê nít sao?

Hoàng Đế Bệ Hạ giận đến không kiềm chế được:

- Chẳng nhẽ Trâm ngu ngốc như vậy hả?! Hiền linh? Thiết Tranh sống tới hồ đồ rồi! Bất hấn trở về cho Trẫm, Trẫm muốn trừng trị hấn!

- Bệ hạ chậm đã!

Thu Lão nguyên soái vội vàng ngăn cản, cân nhắc kĩ càng mới nói ra:

- Tâm tư của Thiết Tranh lão thần cũng có thể hiểu một chút... mà lại, trước mắt nói rằng hiền linh cũng có chút thỏa đáng... tương đối đúng.

Hoàng Đế Bệ Hạ hô hô thở dốc, nhưng trong lòng cũng bắt đầu tự hỏi.

Hắn dù sao cũng không phải người ngu, chỉ là quân tâm quá nên hóa loạn, lúc này được Thu Kiếm Hàn điểm một câu, cũng lập tức suy nghĩ tới điểm mấu chốt.

- Cừu Tôn, từ trước đến nay đều là chín người cùng nhau xuất hiện... nhưng lần này chỉ có Phong Hòa song tôn.

Sắc mặt Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái nặng nề:

- Hơn nữa, trong mật tín Thiết Tranh có nói, năng lực Phong Hòa song tôn biểu hiện ra, so với trước đây kém rất nhiều...

Hoàng Đế Bệ Hạ sầm mặt lại.

- Thiên Huyền nhai chi chiến, tất nhiên là thật... Cừu Tôn coi như nhờ phúc của bệ hạ mà còn có người sống sót... nhưng những người khác... chỉ sợ...

- Mà, năng lực bị hoa tởn... cũng là trong dự liệu...

- Đã như vậy, sự tình kì quặc trong Thiên Huyền Nhai chi chiến cũng có quá nhiều...

Thu Lão nguyên soái cân nhắc, từng chữ từng chữ nói:

- Không bằng trước ta cứ đem chuyện này xác định là hiền linh... sau đó lại... như vậy... như vậy...

- Cứ như vậy, trong nước có thể an ổn, địch nhân cũng bị tê liệt, các đại đế quốc khác cũng nghi thần nghi quỷ mà không dám tiến công... nhờ đó cho chúng ta cơ hội thở dốc...

- Cừu Tôn chi kiếp... giang hồ cùng với nước ngoài chưa nói, nhưng trong triều đình, thậm chí... trong các đại giai cấp... nội gian, nhất định phải tìm ra, nếu không hậu họa vô cùng.

- Bọn hấn có thể tạo ra một sự kiện Thiên Huyền nhai, chẳng nhẽ không thể tạo ra một sự kiện Thiên Huyền nhai thứ hai, thứ ba?

- Vạn nhất như thế... mới thực là... tai họa ngập đầu a...

Thu Lão nguyên soái tận tình khuyên bảo, thuyết phục.

- Về phần tên gia hỏa Thiết Tranh này, hiện tại bên Thiết Cốt quan đang chờ khôi phục từ đồng đồ nát, trước hết để hấn chỉnh lý lại bên đó... dời mọi việc yên ổn, Thiết Cốt quan trùng kiến hoàn toàn, ngoại hoạn Đồng Huyền cũng đẩy lui... lại triệu hấn vào kinh, để hấn báo cáo tỉ mỉ tình hình với Bệ hạ... lúc đó cũng không muộn.

- Đến lúc đó, Bệ hạ muốn đánh muốn phạt tiểu tử này... còn không phải chuyện một câu nói a...

Thu Lão nguyên soái nói ra.

- Điều này cũng có lý...

- Bất quá, Thiết Tranh có một cái yêu cầu.

Thu Lão nguyên soái nói.

- Yêu cầu gì?

- Hấn muốn đại hôn, sau đó xin lỗi tất cả các huynh đệ trong quân, uống rượu mừng của hấn, kẻ cả... tướng sĩ chiến tử!

Sắc mặt Thu Lão nguyên soái nặng nề, đem mọi chuyện nói lại một lần, tiền căn hậu quả cũng trình bày tỉ mỉ, than thở một tiếng:

- Cái này...

Hoàng Đế Bệ Hạ nhếch nhếch miệng:

-Thiết Tranh... hần muốn mời nhiều người uống rượu mừng như vậy... hần có nhiều tiền như vậy a?

Thu Lão nguyên soái ho khan một tiếng, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Mời mấy chục vạn đại quân uống rượu, lại mời các huynh đệ chiến tử uống rượu, cái này mà nói, quả thực là con số trên trời.

-Trăm bỏ số tiền kia!

Hoàng Đế Bệ Hạ khẽ cắn môi:

-Quốc khố cạn dù rộng, nhưng khoản tiền thưởng này lại phải cho.

Thu Lão nguyên soái thở dài một tiếng, lời muốn nói lại ứ trong cổ họng.

Mấy năm nay chiến tranh liên tục, ngân khố quốc gia đều rút cả vào quân đội, rút cả vào trợ cấp. Với phương diện hòa bình quốc gia, dân chúng an cư lạc nghiệp, Hoàng Đế Bệ Hạ chưa bao giờ nung tay qua.

Nhưng hiện tại, thực sự là ngân khố cũng đã hết tiền.

Khoản tiền thưởng này... tuyệt là một con số trên trời.

Nếu tiêu sai, chỉ sợ sẽ gây ra một trận rối loạn không nhỏ, mấy kẻ phản động trong ngoài nước lại được dịp vạch tội, bôi nhọ. Hoàng đế sẽ đứng trước áp lực cực lớn: Hiện tại dân chúng lầm than, người lại tốn một số tiền lớn, mua rượu đổ ra đất?

Nhưng nếu không tiêu... chẳng phải ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi sau cùng của các huynh đệ, chẳng nhẽ cũng không được thỏa mãn?

Bọn hần cũng chỉ muốn uống một chén rượu mừng thôi a!

Lão nguyên soái cảm thấy, Hoàng Đế Bệ Hạ làm cũng không dễ dàng.

...

Hoàng Đế Bệ Hạ bước đi thông thả, đột nhiên thấp giọng nói:

-Lão Thu, người nói Phong Hòa song tôn còn sống... chuyện này, hần là thật sao?

Thu Kiếm Hàn tức sạm mặt lại.

Mới vừa nói rõ, tốt nhất không nói đến chuyện này nữa... ngài sao lại...

-Lão thần cảm thấy... lại như, lại không giống...

Thu Kiếm Hàn chần chờ.

Hoàng Đế Bệ Hạ ngày càng phấn khởi:

-Vậy người nói... nếu Phong Hòa song tôn còn sống, như vậy, mấy tôn khác có thể còn sống hay không?

Con mắt Lão nguyên soái tối sầm lại.

“Ngài suy nghĩ quá nhiều a?”

“Coi như Phong Hòa có còn sống hay không, cũng chưa thể nói chắc đâu...”

-Vậy hài nhi của Trầm...

Hoàng Đế Bệ Hạ tràn đầy chờ mong:

-... có phải cũng còn...

Nói đến đây, một đôi mắt tràn đầy ánh sáng:

-... còn sống?!

...

Thu Lão nguyên soái cảm thấy mình sắp phát điên.

Người khác còn có một hai phần vạn khả năng sống sót, nhưng Thổ Tôn tuyệt không thể nào... nếu Thổ Tôn còn sống, dù chỉ còn một hơi,

-Chuyện này... có chút không có...

Lão nguyên soái rất thành thật nói.

Hoàng Đế Bệ Hạ lập tức tròn tròn mắt, lửa giận xung thiên hét lớn:

-Thu Kiếm Hàn lớn mật, dám khi quân phạm thượng!

-...

Lão nguyên soái có chút cầm nín.

Lão phu khi quân từ lúc nào a? Coi như ngươi là hoàng đế, cũng không thể tùy tiện định tội a!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Đáng giá

- Lão thần oan uổng a!

Thu Kiếm Hàn có lý mà không nói được.

“Muốn trị tội ta, nói lý do trước a”

- Lão thần chưa bao giờ lừa gạt bệ hạ... bệ hạ định tội này cho thần, thần không dám nhận.

- Lão già, ngươi còn không nhận tội!

Hoàng đế bệ hạ tức đến thở hổn hển.

- Nhân chứng vật chứng đều có đủ! Ngươi còn dám chối sao!

Thu Kiếm Hàn có chút mơ hồ:

- ...

- Hừ! Mật tín! Mật tín!

Hoàng đế bệ hạ một tay chỉ vào mũi Lão nguyên soái, nói:

- Lấy ra cho Trẫm xem, không lấy chính là tội khi quân!

- Mật tín?! Mật tín nào?!

- Mật tín Thiết Tranh đưa ngươi, chính ngươi vừa mới nói!

Sắc mặt Hoàng đế bệ hạ rất dữ tợn, lại mang theo chút đắc ý:

- Ta sớm biết hai sư đồ các ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu! Lại dám khi quân dấu giếm Trẫm!

Đến đây Lão nguyên soái lập tức nhớ tới, lời khi nãy lão mới nói: Hơn nữa, trong mật tín Thiết Tranh có nói, năng lực Phong Hỏa song tôn biểu hiện ra, so với trước đây kém rất nhiều...

Mà trông tấu chương dâng cho Hoàng đế bệ hạ lại không có điểm này.

Lập tức sắc mặt Lão nguyên soái khẽ co giật.

...

Một quân một thần, hai người hồ nháo một trận. Hoàng đế bệ hạ cũng biết bản thân mới rồi có chút suy nghĩ hão huyền. Thở dài nói:

- Thu lão! Tiểu tử Vân gia kia hiện đang làm gì?

Thu Lão nguyên soái nói:

- Nghe nói... mấy thang qua chưa từng ra ngoài, chỉ ở trong nhà... nuôi mèo...

- Nuôi mèo?!

Hoàng đế bệ hạ tức xạm mặt lại:

- Tên khốn này!

Thu Lão nguyên soái bĩu môi.

Sau buổi gặp tối hôm đó, Hoàng đế bệ hạ rời đi với vẻ mặt rất thất vọng. Nhưng lập tức sai người mang mật chỉ tới cho lão: Mật thiết chú ý Vân Dương!

Vì việc này, Lão nguyên soái phái tới ba mươi tên mật thám tinh nhuệ của quân bộ đi tra xét. Bao phủ toàn bộ Vân phủ, có thể nói là giọt nước cũng không lọt.

Nhất cử nhất động của Vân phủ đều lọt vào mắt mật thám.

- Vân phủ vẫn quanh quẩn như vậy?

Hoàng đế bệ hạ hỏi.

- Tạm được.

Lão nguyên soái cười khò:

- Hắn có một tên quân gia, tên này vốn đã là cao thủ, gần đây lại như có chút đột phá, càng mạnh thêm một chút. Hơn nữa, không biết tiểu tử kia từ nơi nào tìm đến... một cao thủ còn mạnh hơn tên quân gia kia...

- Nghe nói là lúc trước đấu với Huyền thú...

Thu Kiếm Hàn đã sớm điều tra chuyện này. Giải thích tỉ mỉ cho Hoàng đế bệ hạ một lần, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng có chút cảm giác kỳ kỳ quái quái:

- Tùy tiện nhặt được một người? Lại là một cao thủ? Hơn nữa lại trung thành với hắn?

Hoàng đế bệ hạ chép chép miệng:

- Người... đầu óc ngu si, có ơn tất báo như vậy... sao Trẫm không nhặt được vài người a?

Lão nguyên soái ngẩng mặt nhìn trời.

- Gần hai tháng trước, Vân Hầu vào cung cùng Trẫm nói chuyện.

Hoàng đế bệ hạ cười ha ha, trong mắt thêm vài tia tâm tình phức tạp rồi lại biến mất:

- Trẫm hỏi hắn một câu, bao lâu nay ngươi chưa lập gia đình, từ lúc nào lại xuất hiện một tên nhi tử lớn như vậy?

Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái lập tức cảm thấy có chút hứng thú:

- Vân Hầu nói như thế nào?

- Đây là lần thứ sáu Trẫm hỏi hắn vấn đề này.

Hoàng đế bệ hạ nói:

- Trước đó hắn đều nói với ta chuyện này ta không cần quan. Nhưng lần này cách nói của hắn đã thay đổi.

- Hắn nói... dù sao hắn cũng không tạo phản, ngươi hỏi tới hỏi lui có ý gì?

Hoàng đế bệ hạ cười khở.

Khóe miệng Thu Lão nguyên soái có chút giật giật.

Còn có thể nói như vậy a?!

- Nhưng câu nói này của hần khiến Trẫm rõ một điều.

Hoàng đế bệ hạ thân nhiên nói:

- Vân Dương, không phải con ruột của Vân Hầu.

Thu Lão nguyên soái rất muốn nói một câu: chuyện này có quan hệ với người sao? Người quan tâm như vậy làm cái gì?

Nhưng lao lập tức nhớ đến: chuyện này, đúng là có quan hệ với Hoàng đế bệ hạ. Nếu Vân Dương là con ruột của Vân Hầu, vậy hần chính là huyết mạch của Hoàng gia!

May là không phải. Trong lòng Thu Lão nguyên soái dâng lên một cảm giác may mắn.

Hoàng đế bệ hạ nói:

- Chú ý một chút thì tốt hơn.

- Ta luôn có cảm giác, tiểu tử kia không đơn giản...

Hoàng đế bệ hạ cau mày.

- Ta cũng cảm thấy, tiểu tử này không đơn giản...

Lão nguyên soái cũng cau mày.

Quần thần hai người đều như có điều suy nghĩ.

- Lần này Cửu Tôn hiền linh...

Hoàng đế bệ hạ hừ một tiếng, hiển nhiên cảm thấy khó chịu với hai chữ “hiền linh” này:

- Tiểu tử này... không có động tĩnh gì a?

Thu Kiếm Hàn lắc đầu:

- Không chút động tĩnh.

- ...

...

Vân đại thiếu không chút động tĩnh trong lời Lão nguyên soái nói, đúng thật là hiện tại không chút động tĩnh!

Giờ phút này hần đang nằm bệt trên giường, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt móp méo, một bộ hữu khí vô lực, cả người như một bộ khô lâu.

Thời gian này, Vân Dương một tấc cơ hồ muốn chết. Toàn bộ tinh thần thể lực của hần đều cạn kiệt.

Đã năm mươi ngày, Vân Dương chưa từng chớp mắt. Huyền Phong quyết còn có chút dễ tu luyện, phong vân nhất thể, Vân Dương chỉ tốn có mười mấy ngày liền có thể mở cửa của Phong Tôn, lấy được Huyết Sát Đại Pháp.

Nhưng sau khi cầm Huyết Sát Đại Pháp về nhà, với sự tương trợ của Lục Lục, lại có hai viên Giao Long châu tiếp sức, càng có vô số mỹ ngọc cung cấp tinh khí, bản nguyên sinh khí của Lục Lục không ngừng vận chuyển, vậy mà cũng mất tới tám ngày trời mới luyện thành tầng đầu, mở ra gian phòng của Huyết Tôn...

Từ trong phòng của Huyết Tôn thu được Kinh Lôi quyết của Lục ca, nhưng Kinh Lôi quyết so với Huyết Sát Đại Pháp càng thêm khó luyện, Vân Dương không ngủ không nghỉ luyện liền mười hai ngày mới nhập môn tầng một, từ đó mới mở ra phòng của Lục ca, từ trong phòng của Lục ca mới lấy được Tinh Hỏa quyết của Ngũ ca.

Sau đó một trận tu luyện hôn thiên địa ám chân chính bắt đầu.

Chiến báo không ngừng được truyền về, Thiết Tranh rõ không phải đối thủ của Hàn Sơn Hà, tài chi huy xuất thần nhập hóa của Hàn Sơn Hà đã là đỉnh

phong thiên hạ. Thiết Tranh mặc dù cũng thuộc tầng tuyệt thế chiến tướng, nhưng so với nhất thế Quân thần, lại có chút kém xa.

Bất cứ lúc nào cũng có thể thảm bại.

Vân Dương nhất định phải luyện thành tầng ba Huyền Phong quyết cùng với tầng ba Tinh Hỏa quyết, trước khi đại quân của Thiết Tranh hoàn toàn tan tác. Đây là yêu cầu tối thiểu mà hắn phải đạt thành.

Nếu không hắn có xuất hiện trên chiến trường, e cũng không có nửa điểm tác dụng.

Trong thời gian đó, Vân Dương cơ hồ rơi vào trong điên cuồng tu luyện, Lục Lục không ngừng bị hắn nghiền ép, tới mức muốn bãi công. Năng lượng trong hai viên Giao Long châu cũng cơ hồ bị rút sạch...

Sau nửa tháng, Vân Dương mới đột phá tầng ba Tinh Hỏa quyết.

Sau đó hắn lập tức xuất quan chạy tới chiến trường. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, rốt cục kịp thời đuổi tới.

Sau khi hoàn thành, lại suốt đêm chạy về, mấy ngày nay vẫn nằm liệt giường, không nhích nổi một ngón tay. Lần tiêu hao này, khiến Vân Dương cảm giác hắn đang trong trạng thái lúc nào cũng có thể ô hô ai tai.

Nhưng nhìn thấy đại quân cao hứng ăn mừng, bách tính ven đường nhảy cẫng hoan hô, vô số tàn quân mặt mày hớn hờ...

Trong lòng Vân Dương chỉ có một cảm giác.

Giá trị!

Đáng giá!

Nhất là nhìn thấy, tàn quân ở ngoài Thiên Đường thành như ong vỡ tổ chạy về phía người nhà của mình, ai nấy đều vui tới phát khóc...

Những nụ cười như trút được gánh nặng...

Vô số lão nhân, gương mặt nhăn nheo tràn đầy lo lắng, nhưng khi nhìn thấy thân nhân trở về, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng kia còn sáng hơn nhật nguyệt...

Những hán tử không sợ sinh tử chiến trường, không kim được nước mắt, cười ha ha nâng con nhỏ xoay vòng tròn không trung, một nhà vui vẻ phát khóc.

- Đây chính là nhưng gì ta bảo vệ a.

Vân Dương nằm trên giường, nhớ lại khung cảnh mới xảy ra, từ đáy lòng nở ra nụ cười, rất vui vẻ.

Từ khi các huynh đệ xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên Vân Dương cảm giác đáy lòng vui vẻ.

- Người sống trên đời, có việc không nên làm, lại có việc tất phải làm.

- Nam tử hán đại trượng phu, có năng lực mà đi làm, chính là anh hùng. Có năng lực mà không làm, chính là tội nhân!

- Đây là tổ quốc của ta! Là thân nhân của ta!

- Ta chỉ cầu không thẹn với lương tâm, thế là đủ!

- Nhưng, ta càng cảm thấy tịch mịch...

...

Sau một trận đại chiến, Ngọc Đường cuối cùng cũng có một thời kỳ an tĩnh thái bình.

Vân Dương cũng được yên tĩnh một đoạn thời gian, hắn cũng không có cách nào. Vạn dặm bốn tập, liên tục tiêu hoa. Lại cưỡng ép vận chuyển Huyền Phong quyết cùng với Tinh Hỏa quyết tầng ba phát huy uy lực tầng thứ tư...

Hắn nằm trên giường an tĩnh hơn nửa tháng, mới coi như khôi phục một chút. Bước nhẹ một chân xuống giường, chỉ cảm thấy hai chân như giẫm trên bông.

Lão Mai cùng với Phương Mặc Phi trăm mối không cách giải.

Trong khoảng thời gian này, hành vi của công tử vô cùng quái lạ. Luôn có một loại cảm giác đột phá truyền ra... nhưng nó lại lặp đi lặp lại...

Liên tục đột phá khoảng vài chục lần... sau đó an tĩnh một thời gian, rồi chợt suy yếu thành cái dạng này.

Hai người nghĩ nát óc cũng không hiểu rốt cục xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Vân Dương cũng không nghĩ đến, hậu quả mà hấn liều mạng lại nghiêm trọng như thế. Mấy ngày nay hấn không động được chút huyền khí, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy.

Thời gian này Vân Dương ân an ổn ổn nằm trên giường, còn Thu Lão nguyên soái thực sút đầu mẻ trán.

Sau khi Lão nguyên soái nói chuyện với Hoàng đế bệ hạ trở về, liền phát hiện bầu không khí rất quái dị, qua vài ngày lại càng thêm quái dị. Mặc kệ lão đi đến chỗ nào, luôn có một cảm giác có người đang nhìn chăm chăm vào lão.

Hơn nữa loại cảm giác này ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng Lão nguyên soái cũng cảm giác được, những ánh mắt này không có sát ý, cũng không có ác ý!

Rốt cục là chuyện gì?

ở kinh thành, có thể làm được chuyện này, lại không mang theo ác ý, chỉ có một tổ chức: Cửu Thiên chi lệnh!

Nhưng vì sao Cửu Thiên lại chú ý lão?

Tình huống như vậy chỉ kéo dài mười ngày liền biến mất, hết thấy lại khôi phục bình thường chỉ sau một buổi sáng. Tựa như cái cảm giác mơ hồ kia là do Thu Lão nguyên soái tự mình phóng đoán.

Mọi chuyện như chưa từng phát sinh.

Trong lòng Thu Lão nguyên soái thầm biết rõ, nhưng không có bất cứ hành động gì.

Nhưng trong lòng lão lại khẳng định một điều: Cửu Tôn, tất còn người sống!

Nhưng lần xuất thủ này cũng có chút lực bất tòng tâm... cho nên thời gian này Cửu Thiên chi lệnh rất khản trương. Thậm chí, có lẽ Cửu Thiên chi lệnh cũng không biết vị lão đại nào xuất thủ... họ muốn xem phản ứng từ chỗ của lão...

Kết luận này khiến Lão nguyên soái rất vui vẻ.

Mặc dù tư vị bị người khác nhìn chăm chăm rất không thoải mái, nhưng đêm nay Lão nguyên soái vô cùng phấn chấn, tự rót trà ngồi uống một mình, bộ dạng thỏa mãn.

“Mặc dù không biết ai còn sống.”

“Nhưng chỉ cần có người còn sống.”

“Lão phu đã thỏa mãn!”

Hiện tại mặc dù Vân Dương đã có thể hoạt động, nhưng hấn còn rất yếu ớt, muốn ngay lập tức đối phó Tứ Quý lâu cũng hữu tâm vô lực. Cho nên hấn vẫn là đợi trong nhà. Cũng không đi ra ngoài.

Nhưng sớm một ngày.

Vân phu đột nhiên nhận được một tấm thiệp mời.

Thiệp mời tới từ Thanh Vân phường.

Vân Túy Nguyệt mời Vân công tử đến Thanh Vân Phường, nói là có tiết mục ca múa mới, mời Vân công tử đến xem.

Khi Lão Mai đem thiệp mời chuyển cho Vân Dương, lão rõ ràng nhìn thấy, trên gương mặt tiêu tụy của Vân Dương có ánh lên một nỗi lo sợ nghi hoặc, đó là một loại bản năng muốn trốn tránh gì đó.

- Ta sẽ đến đúng giờ.

Vân Dương nhắm mắt lại nói.

...

Thanh Vân Phường.

Vân Dương vừa đi vào, liền bị Vân Túy Nguyệt lôi kéo vào mật thất.

Trong mặt thất bí mật nhất của Vân Túy Nguyệt...

- Là hấn! Có phải là hấn hay không! Có phải là hấn xuất thủ hay không?

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt sáng bừng lên.

Quang mang bắn ra từ trong mắt như những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời!

Tràn đầy hy vọng, tràn đầy sinh cơ!

Tràn đầy ước mơ!

- Phong Hỏa song tôn xuất thủ trợ chiến! Đúng không? Đúng không?

Khuôn mặt kích động của Vân Túy Nguyệt hoàn toàn đỏ bừng, nước mắt tuôn rơi trong sự vui sướng, vui đến phát khóc:

- Hấn quả nhiên không chết, ô ô... cảm ơn trời đất... cảm ơn trời đất...

Vân Dương hoàn toàn đứng hình.

Nhìn Vân Túy Nguyệt cuồng hỉ, hấn cảm giác cổ họng mình như bị mấy tòa núi lớn chặn lại.

Nói không ra lời.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Uy hiếp trong yên lặng!

Khi Vân Dương làm dùng thân phận Cửu Tôn để can thiệp chiến tranh, hấn đơn thuần chỉ nghĩ đó là trách nhiệm của hấn, là trách nhiệm mà hấn thay các huynh đệ gánh vác.

Bảo vệ quốc gia, bảo vệ dân chúng, khiến cho quốc gia dân chúng không phải chịu nỗi khổ chiến tranh.

Nhưng, mãi cho đến khi nhận được thiệp mời của Vân Túy Nguyệt, Vân Dương rốt cục cảm thấy hối hận.

Hấn làm như thế, không khác nào biểu lộ với thiên hạ rằng: Hóa Tôn còn sống.

Cũng chính là hấn tự tay giao cho Vân Túy Nguyệt một cái mộng tưởng mãi không thể thực hiện được! Càng là cho nàng một cái hy vọng khiến nàng tuyệt vọng!

Đối với Vân Túy Nguyệt mà nói, chuyện này thực sự vô cùng tàn nhẫn.

Thậm chí so với việc nói thẳng rằng Hòa Tôn đã hy sinh còn càng thêm tàn nhẫn.

Nếu lúc trước, có lẽ Vân Túy Nguyệt còn có thể từ bỏ hy vọng, quên đi phần tình cảm đối với Hòa Tôn, có khả năng lần nữa tìm được hạnh phúc. Nhưng sau chuyện này...

Rốt cục không còn bất kỳ khả năng nào nữa!

Bối trong lòng Vân Túy Nguyệt, cũng như trong lòng toàn bộ con dân Ngọc Đường: Hòa Tôn, không chết!

Nếu không chết, sao Vân Túy Nguyệt có thể quên đi hấn? Làm sao có thể bắt đầu lại từ đầu? Nàng sẽ ngày ngày sống trong lo lắng chờ đợi, càng ngày càng rơi vào bế tắc chờ đợi vô vọng...

Đến lúc này, nhìn thấy biểu hiện của Vân Túy Nguyệt, Vân Dương càng nhận thức triệt để việc này,

Nàng, vui đến điên rồi.

- Tiểu đệ!

Hai mắt Vân Túy Nguyệt chớp lóe:

- Hắn ở đâu? Hắn ở đâu? Nói cho ta biết! Van ngươi!

Vân Dương vô lực nhìn nàng.

- Cầu ngươi nói cho ta biết đi!

Vân Túy Nguyệt lo lắng nói:

- Hắn, đã xuất hiện... hắn đã không còn trốn tránh... ngươi còn không nói cho ta sao?

Vân Dương vô lực nhìn nàng, chỉ có thể máy móc nói:

- Ta không biết...

Vân Túy Nguyệt thất vọng lao đảo lui hai bước, con mắt cuồng nhiệt nhìn Vân Dương từ từ trở nên tỉnh táo. Tựa như một chùm hỏa diễm đang thiêu đốt, từ từ bé dần lại, mãi cho đến khi trở thành một tảng băng.

- Ngươi... rốt cục có phải huynh đệ của Hòa hay không?

Vân Túy Nguyệt dùng ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn Vân Dương:

- Ngươi nghe được tin tức bọn hắn còn sống, nghe được tin tức bọn hắn còn đang chiến đấu, vậy mà ngươi tuyệt không kích động?

Vân Dương thở một hơi thật dài.

- Nguyệt tỷ, ta hỏi ngươi một câu, có được hay không?

Vân Dương nói.

- Hỏi gì?

Trong mắt Vân Túy Nguyệt vẫn có một tia cảnh giác.

- Ngươi nói... một người mang theo hy vọng mà sống, vĩnh viễn sống trong hy vọng, mộng tưởng thì tốt? Hay là...

Vân Dương còn chưa nói xong, đã bị Vân Túy Nguyệt ngắt lời, nàng lạnh lùng nói:

- Vấn đề này quả hết sức buồn cười, một người, nhất là một nữ nhân, nếu ngay cả hy vọng, mộng tưởng còn không có, thử hỏi... sống còn có ý nghĩa gì?

- Một nữ nhân, nếu ngay cả hy vọng, mộng tưởng còn không có, thử hỏi... sống còn có ý nghĩa gì...

Vân Dương lẩm bẩm lặp lại một câu.

Rốt cục hắn khờ thờ dài:

- Nguyệt tỷ, ngươi nói đúng, ta nghe được tin tức bọn hắn đang chiến đấu, cũng không có bất cứ chút cảm giác vui vẻ nào, thậm chí còn rất không vui/.

Vân Túy Nguyệt biến sắc, con mắt lạnh lùng nhìn Vân Dương nói:

- Ngươi nói có ý gì?

Vân Dương than nhẹ:

- Nguyệt tỷ, có lẽ ngươi không biết... cái giá phải trả cho lần chiến đấu này lại là cái gì?

Thần sắc Vân Túy Nguyệt ngưng lại:

- Cái gì?

Nàng càng lúc càng thêm khẩn trương.

Vân Dương trầm quyết định, chỉ có thể đi một bước tính một bước, hắn không do dự nói:

- Sau khi bọn hấn bị thương, ròng rã một năm nay đều không truyền lại chút tin tức, có thể nói là kéo dài hơi tàn hoặc nói dầu hết đèn tắt cũng không quá...

- Bây giờ, quốc gia nguy nan, bọn hấn nhất định phải xuất thủ... trong trận chiến này, thứ cần phải trả... không chỉ đơn giản là tiềm lực sinh mệnh...

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt đại biến.

- Nhất là... ban đầu các lão đại đã thành công lấy “cái chết” để tránh đi sự chú ý của thiên hạ, nhưng trận chiến này, khiến họ lập tức trở thành mục tiêu công kích...

Vân Dương nhìn Vân Túy Nguyệt:

- Ta sao có thể vui vẻ?

Vân Túy Nguyệt lập tức tâm loạn như ma, nàng đi tới đi lui, tay chân luống cuống, sợ hãi nói:

- Đúng a, sao ta không nghĩ tới điểm này... hiện tại bọn hấn, thật... càng thêm nguy hiểm so với trước...

Lòng Vân Dương co thắt đau đớn:

- Hiện tại... chính là thời điểm phi thường. Bây giờ ta chỉ có thể trốn trong nhà, bình thường đều không ra khỏi cửa...

Vân Túy Nguyệt áy náy nói:

- Tiểu đệ, xin lỗi... ại, Nguyệt tỷ cứ... nữ nhân... khực, thích nghi thần nghi quỷ...

- Không có gì.

Ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng Vân Dương thâm đau xót:

- Nguyệt tỷ không nên tự trách, thật ra tiểu đệ bây giờ lòng nóng như lửa đốt, nhưng sự việc nhảy ra khỏi tầm với, thực không biết tình huống như thế nào...

Vân Túy Nguyệt thở dài, ánh mắt đưa ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần ngươi có thể sống thật tốt... chỉ cần ngươi có thể sống thật tốt... ta... nguyện ý đời đời kiếp kiếp... nhận hết thảy cực khổ...

Thanh âm thành kính, tựa như đang hướng Thương Thiên mà cầu nguyện.

Vân Dương chỉ thấy trong lòng càng thêm chua chát.

“nữ tử si tình này...”

Lòng hấn ngày càng xoắn xýt.

Đến bao giờ mới có thể chấm dứt mối si tâm vô tận này?

Ngũ ca...

Vân Dương đột nhiên nhớ đến một việc, hấn đã mở đến phòng chữ Hỏa của Hỏa Tôn, mấy phong di thư của các ca ca hấn đều để trong phòng luyện công của bản thân.

Trước đó bởi muốn toàn tâm toàn ý tu luyện, hấn không dám mở ra xem, Xem ra, tối nay hấn phải đọc qua một lượt...

Chỉ là, mỗi lần nhớ tới di thư của Phong Tôn, Vân Dương cảm giác trong lòng lại nhói lên một lần. Hiện tại, lập tức đối mặt với ba phong di thư của ba huynh đệ, Vân Dương thật có chút cảm giác cận hương tình kiếp.

Từ trong đáy lòng hấn thật không dám mở ra...

Bởi, mỗi lần mở một phong di thư, hấn như tươi sống xé nát trái tim mình một lần...

- Nguyệt tỷ, chuyện của Triệu Bình Long, có người nào đến tìm ngươi gây chuyện hay không?

Vân Dương hỏi.

- Chuyện này ngược lại là không có. Dù sao tội ác của Triệu Bình Long ngay sau đó đã được công khai rộng rãi...

Vân Túy Nguyệt nói:

- Bất quá, hiện tại nhiều ít đúng là có chút phiền não...

Nàng chần chờ một lúc, lập tức cười duyên đáng nói:

- Bất quá ta có thể ứng phó.

Vân Dương cau mày:

- Nguyệt tỷ nếu có phiền nào... không ngại nói rõ ràng một chút, chẳng lẽ còn coi tiểu đệ là người ngoài? Câu vừa rồi của Nguyệt tỷ... khiến ta vô cùng thương tâm

Vân Dương nói một câu khiến Vân Túy Nguyệt áy náy, vội vàng cười làm lành nói:

- Tiểu đệ đừng nói giận, chỉ có mấy tên thiếu gia công tử...

Nói đến đây, nàng đột nhiên im bặt.

Sắc mặt Vân Dương đột nhiên trở nên nghiêm khắc:

- Đông Tây Nam Bắc? Hay là Xuân Hạ Thu Đông?

Vân Túy Nguyệt gượng cười:

- Không có việc gì lớn, tiểu đệ người cứ làm việc của bản thân cho tốt, bên này của Nguyệt tỷ có hộ thân phù, ai dám động đến Nguyệt tỷ? Người nói đúng không? Ha ha...

Vân Dương hơi suy nghĩ, cũng cười nói:

- Cũng đúng. Tiểu đệ hơi chút thất thố.

Hắn trầm nghĩ, với thần sắc này của Vân Túy Nguyệt, chuyện này tất không dễ giải quyết. Hơn nữa Vân Túy Nguyệt nói sáu chữ “ai dám động đến Nguyệt tỷ?” Sáu chữ này khiến Vân Dương ý thức được, lần này mục tiêu gấp rắc rồi không phải là tứ đại kim hoa của Thanh Vân phường, mà là chính Vân Túy Nguyệt.

Hoặc là, nhắm vào toàn bộ Thanh Vân Phường.

Việc này, khiến Vân Dương sớm đã sát khí ngập trời!

Nhưng trên mặt hắn không chút biểu lộ, nói đùa mấy câu với Vân Túy Nguyệt, sau đó liền cáo từ.

Vân Túy Nguyệt nhìn sắc mặt hắn bình thường, ánh mắt ôn nhu, vẫn ôn tồn lễ độ như thường ngày, tựa như không chút nào đem chuyện mới rồi để trong lòng, trong lòng nàng mới thoáng yên tâm.

Chỉ là nàng vẫn trách mình: không đâu nói việc này làm gì? Vạn nhất tiểu đệ vì thế mà... chẳng phải đó là tội lỗi của ta ư? Vân Túy Nguyệt à Vân Túy Nguyệt, người cũng là người từng trải, sao lại không giữ được miệng của mình đâu?

Chỉ mong Vân Dương thực không quan tâm việc này, tuyệt đối không nên xúc động...

...

Vân Dương cáo biệt Vân Túy Nguyệt, khuôn mặt âm áp, nhẹ nhõm đi về phía trước. Sau khi vượt qua một ngã rẽ, thần sắc hắn lập tức trầm xuống!

Ai dám đánh chủ ý tới Vân Túy Nguyệt cùng với Thanh Vân phường?

Muốn chết!

Hắn hừ một tiếng, sờ tay vào ngực, nắm chặt ngọc bội trong tay, phát động Cửu Thiê lệnh!

Thanh Vân phường vốn là địa phương Vân Dương truyền lệnh trọng điểm chú ý, chuyện xảy ra ở nơi này, tất được ghi lại trong danh sách. Mệnh lệnh Vân Dương vừa phát ra chưa đầy một khắc, đầu đuôi mọi chuyện đã được truyền đến chỗ hắn.

Mười ngày trước, Thu Vân Sơn, công tử Thu gia một trong tứ đại gia tộc Xuân Hạ Thu Đông, cùng với mấy người khác tiến vào Thanh Vân phường, kết quả sau khi nhìn thấy Vân Túy Nguyệt, không biết bị làm sao, cứ như vậy thích nàng...

Liên tục mười ngày, ngày nào cũng xuất hiện tại Thanh Vân phường. Xài tiền như nước, càng là từng quỳ trước cửa Thanh Vân phường, trước mặt mọi người cầu thân. Muốn nạp Vân Túy Nguyệt làm thiếp.

Vân Tủy Nguyệt không đồng ý, vị Thu công tử này cũng không nhụt chí. Thế công càng thêm mãnh liệt...

Thậm chí mời rất nhiều người quyền quý địa vị đến làm thuyết khách thay hẳn.

Chuyện vô lễ, ngược lại không có, nhưng mỗi ngày dây dưa, khiến người phiền phức vô cùng.

Hàn quang trong mắt Vân Dương bắn ra bốn phía.

Thu Vân Sơn? Muốn Vân Tủy Nguyệt là thiếp thất của hẳn?!

Thật to gan!

Tâm niệm vừa động, Cửu Thiên lệnh lại truyền ra ngoài:

“Những ai đến làm thuyết khách?”

Lần này lại càng nhanh.

Tin tức xoát một cái liền truyền tới. Thậm chí Vân Dương còn không kịp suy nghĩ. Hiển nhiên, bên kia sớm biết tính tình vị lão đại của mình, sớm chuẩn bị xong những gì Vân Dương có thể cần đến.

“Phụ tá Thủy Nguyệt Hàn của Phủ thái tử? Chu Tử Chính, con rể Quân bộ Lãnh Dao Ngâm lão nguyên soái? Đại chương quỹ Phó Quan Sơn của Vạn Bảo lâu chỉ nhánh Thiên Đường? Còn có...”

Nhìn thấy danh tự cuối cùng, Vân Dương cảm thấy vô cùng bất ngờ cùng chấn động: “Đinh lão phu nhân nhà Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái?!”

- Rốt cục chuyện chết tiệt gì xảy ra vậy!

Vân Dương chỉ cảm thấy một trận đề nén, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng cơ hồ có thể nung đỏ cả cái Thiên Đường thành này.

Thi cốt Ngũ ca còn chưa lạnh, người trong lòng hẳn vậy mà chịu bức bách như thế!

Vậy mà có cả người nhà của hai vị đại lão quân đội tham gia!

Người Phủ thái tử vậy mà cũng nhúng tay? Còn có một cái đại chương quỹ của Vạn Bảo lâu, một trong những thế lực thần bí có hạng trên giang hồ.

Lửa giận của Vân Dương bốc lên vạn trượng!

“Nếu ngươi thành tâm theo đuổi, hứa lấy vị trí chính thê, lúc đó coi chừng Nguyệt tỷ vô ý, chỉ cần ngươi không dùng thủ đoạn hèn hạ, dù trong lòng ta không thoải mái, nhưng cũng không can thiệp”

Dù sao Ngũ ca đã không còn... chẳng nhẽ hẳn còn muốn một vị tuyệt thế hồng nhan cả đời đau khổ hay sao?

Nhưng hiện tại, rõ là tên này muốn lấy thế ép người.

Mặc dù vị Thu công tử này không có làm chuyện gì bất thường, nhưng Vân Dương rất rõ thủ đoạn ở trong đó: mời những người này đến tạo áp lực, ta cũng không khi dễ ngươi. Nhưng chính ngươi suy nghĩ một chút, nếu đắc tội những người này, ngươi còn có thể làm ăn ở cái Thiên Đường thành này sao?

Người không nể mặt những người này? Hậu quả sẽ như thế nào? Thanh Vân phường sẽ như thế nào? Tỷ muội của ngươi sẽ như thế nào?

Đây là những uy hiếp trong yên lặng! Uy hiếp không nói trực tiếp!

Dưới uy hiếp như vậy, người có thể đỡ được, thiên hạ không có mấy người.

Tròng mắt Vân Dương cơ hồ muốn bắn ra lửa, chuyện này đã thực chạm đến ranh giới cuối cùng trong lòng hẳn, khiến hẳn hận lây cả Lão nguyên soái.

Nếu ngươi không biết rõ tình hình, hiện tại liền giải quyết cho ta.

Nếu ngươi đã biết rõ mọi chuyện, đừng trách ta náo đến long trời lở đất!

Phóng tác: xonevictory

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Một hồi nháo kịch?

Ban đêm.

Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái đang ngồi trong phủ của mình xem tình báo.

Hiện tại Ngọc Đường rốt cục có một đoạn thời gian thái bình, mọi người cũng có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức.

Lão nguyên soái cũng cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Thậm chí lão còn có chút tâm tư, sai đầu bếp chuẩn bị ít thức ăn, tự mình ẩm tửu một phen.

Chỉ là...

Lão nguyên soái dáng vẻ tươi cười vừa mới bung chén rượu lên, còn chưa kịp uống hết, đột nhiên trong không trung truyền tới một tiếng hét dài, chấn động bầu trời, âm thanh khắc nghiệt quá lớn:

- Khinh người quá đáng

Một đạo bạch quang từ trên trời đột nhiên bắn xuống.

Thanh âm vang vọng trong không trung, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Người phủ Nguyên soái còn chưa kịp chạy tới, người kia đã hoàn toàn biến mất.

Một ánh lửa bốc lên từ một gian thiên phòng, trong chốc lát, ánh lửa bốc lên ngút trời, khói đặc cuồn cuộn.

- Cứu hỏa a

- Hòa hoạn...

Phủ Nguyên soái lập tức trở nên hỗn loạn.

Trong nháy mắt, mấy trăm tên hộ vệ xuất hiện trước đại sảnh, trên nóc nhà cũng liên tục hiện lên thân ảnh cao thủ trong quân. Mới đó mà đã bao phủ quang Lão nguyên soái mấy trăm trượng, bảo hộ lão như thành đồng vách sắt.

- Tất cả lui ra

Thân thể khôi ngô của Lão nguyên soái đứng ở cửa ra vào, thân thể lão run nhẹ. Ánh mắt lão mang theo chút kỳ dị nhìn về phía sương phòng bị v⁴ cháy, bờ môi run nhẹ nhẹ.

Trong tay lão, nắm lấy một thanh đao!

Thanh đao, có vết máu!

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người trong phủ đều mang theo vẻ cảnh giác quan sát xung quanh.

Lão phu nhân ít thấy cũng hiện thân.

- Không có việc gì!

Thần sắc Thu Kiếm Hàn hòa hoãn:

- Bất quá chỉ là một phong mật tín, có chuyện cần lão phu xử lý khẩn cấp.

Vừa nói, bỏ qua đám người đang ngơ ngác, lão lập tức nghiêng người đi vào thư phòng.

Tốc độ rất nhanh.

Lão nguyên soái rất kích động.

Bởi...

Trên phong thư, có tiêu chí cửu tinh hộ vệ. Cửu Thiên lệnh!

Hơn nữa trên thư còn có mấy chữ: “Thu lão nguyên soái thân khải!”

Ý nghĩa mấy chữ này lão rất rõ.

Nó không hy vọng trừ Lão nguyên soái ra còn có người khác nhìn thấy.

Cho nên lão lập tức đi vào thư phòng, sau đó lập tức phong tỏa thư phòng của mình lại.

Đây là một phong thư màu đỏ. Đỏ như hỏa diễm.

Thu Lão nguyên soái thở dốc một hơi, hai tay run rẩy mở niêm phong, không ngoài sở liệu, bên trong là một phong thư. Mở ra phong thư, bên trong là một trang giấy thật mỏng.

Mới nhìn câu đầu tiên, Thu Lão nguyên soái lập tức biến sắc.

Câu đầu tiên rất không khách khí.

“Vi sao Quân bộ khi nhục ta?!”

Mới đọc, Lão nguyên soái đã cảm thấy trong câu này ẩn chứa sát ý trùng thiên.

Một cổ lửa giận mênh mông bốc lên ngàn ngút.

Lão cơ hồ ngưng thở, càng nhìn xuống càng trừng lớn hai mắt, đột nhiên quát to một tiếng:

- Tức chết lão phu!

Mắt lão tròn tròn, đập bàn một cái.

Cái bàn kiên cố lập tức chia năm xẻ bảy!

“Thanh Vân phường Vân Túy Nguyệt, chính là Hỏa Tôn tình chi thuộc (Đại ý người yêu). Người trong phủ Đào Kiếm song bích của Quân bộ lại khuyên ràng lấy chồng, rốt cục có dụng ý gì? Đỉnh lão phu nhân tự thân xuất mã, là muốn đem Hỏa Tôn đại nhân nhà ta đặt ở đâu? Nếu Lão nguyên soái có hứng thú, không bằng khuyên bảo Hoàng Hậu nương nương thay một tám chồng? Có sao lại đến nhục nhã gia quyền Cửu Tôn ta?!”

“Trần Quốc tướng quân làm mai mối, phủ nguyên soái đứng ra bảo đảm, phủ thái tử ủng hộ, Vạn Bảo lâu tác hợp. Nhục nhã như thế, trên dưới Cửu Thiên lệnh, thề sống chết không nhận! Công đạo này, lấy mệnh đòi lại!”

“Khinh người quá đáng! Lẽ nào lại như vậy!”

Từ ngữ trong thư vô cùng kịch liệt, oán khí ẩn chứa trong đó khiến người nghe mà rợn cả người!

Thậm chí câu “Nếu Lão nguyên soái có hứng thú, không bằng khuyên bảo Hoàng Hậu nương nương thay một tám chồng? Có sao lại đến nhục nhã gia quyền Cửu Tôn ta?!” Cũng nói ra được.

Hiên nhiên đối phương đã vô cùng tức giận!

Chưa xem hết phong thư, Lão nguyên soái cơ hồ tức đến thổ huyết.

Lão không phải tức đối phương dùng từ ác liệt, lão tức là tức trong phủ của lão lại xảy ra chuyện này, quả thực là chuyện xấu đủ lưu truyền vạn năm!

Thu Kiếm Hàn chỉ thấy mặt mo nóng rát một trận!

Dù lão có bị điên cuồng ẩu tả một trận, cũng không khó chịu bằng loại cảm giác này. Bản thân lão hận nhất chính là chuyện khi dễ gia quyền công thần, không nghĩ tới người nhà lão làm ra chuyện này!?

Nghĩ tới Cửu Thiên lệnh đốt cháy sương phòng, với phương thức thông báo như vậy, hiên nhiên bên kia đã tức giận đến cực điểm!

Đại chiến vừa rồi, Hỏa Tôn rõ ràng đã từng xuất thủ!

Như vậy, người đốt sương phòng nhà lão, không nói cũng biết!

Thậm chí, Lão nguyên soái còn cảm thấy đối phương đã hạ thủ lưu tình: bữa trước lão tử vừa giúp các người đánh giặc, bữa sau đã thấy các người buộc nữ nhân của lão tử gả cho người khác? Đây rốt cục là chuyện chết tiệt gì a!

...

Lao phu nhân đi đi lại lại lon lảng, trong phủ đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, mặc dù thế lửa không lớn, chỉ đốt mất một gian sương phòng, nhưng ý nghĩa ẩn sâu trong đó, khiến người không rét mà run. Một cổ cảm giác hung hiểm quấn quanh trong lòng.

Thiên hạ này, có ai dám phóng hỏa trong phủ Nguyên soái?

Nàng đang lo lắng, đột nhiên nghe tiếng thị nữ kinh hô truyền đến, một tiếng gầm giận dữ:

- Cút ngay!

Một tiếng bạt tai vang lên sau đó, nàng liền thấy trượng phu mang theo lưu giận vạn trượng vọt thẳng vào.

Một tiếng gầm thét vang lên:

- Người xem người làm chuyện tốt gì!

Lão phu nhân vô cùng kinh ngạc, lập tức giận dữ nói:

- Làm sao? Người phát điên hay sao?

Thu Kiếm Hàn giận không kìm được, thấp giọng:

- Rầm thì! Là người phát điên thì có! Người làm chuyện tốt gì? Bất nhân bất nghĩa, vô sỉ bản thủ, người còn có mặt mũi tới nói lão phu?!

Lao phu nhân cơ hồ choáng váng.

Lão nguyên soái vẫn cảm thấy bản thân chinh chiến cả đời, lạnh nhạt với kiểu thế, cho nên đối với lão phu nhân trước nay vẫn y thuận tuyệt đối, đã bao giờ phát hỏa khí lớn như vậy?

Mà bây giờ? Mất mặt khó nghe như vậy!

Lão phu nhân lập tức cảm thấy không đúng:

- Chuyện gì xảy ra?

Lòng nàng không những không nổi nóng, ngược lại nổi lên chút sợ hãi. Chuyện có thể khiến trượng phu vốn luôn nhường nàng lại phát hỏa với nàng như vậy, như vậy chuyện này hiển nhiên đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Trông mặt Thu Kiếm Hàn bốc hỏa, hạ giọng:

- Mặt mặt xấu hổ! Ta hỏi người, có phải mấy ngày rồi người đi làm mai cho người ta?

Lão phu nhân vừa nghe, lập tức rõ ràng:

- Chuyện này có vấn đề? Còn không phải đứa cháu kia của người, mới tới Thiên Đường, lập tức coi trọng Vân Túy Nguyệt của Thanh Vân phường kia? Hẳn năn nỉ lão thân làm chủ, muốn nạp nàng làm thiếp... lúc đó người cũng không có mặt ở phủ. Lại nói, chuyện này cũng không phải đại sự...

Thu Kiếm Hàn tức đến toàn thân run rẩy:

- Không phải đại sự? Phu nhân, trời cũng đã bị người đánh sập! Còn có cái gì là đại sự?! Người hồ đồ a!

Sắc mặt lão phu nhân trắng nhợt:

- Chuyện gì?

Thu Kiếm Hàn hô hô thở dốc, cố gắng bình phục tâm tình, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Người đi làm mai... chẳng nhẽ chưa nghe ngóng qua, người ta đã có chồng chưa? Có người trong lòng chưa? Người ta có muốn hay không? Người cứ ngây ngốc như vậy mà đi? Tiểu vương bát đần Thu Vân Sơn kia ưa thích! Hẳn thích thì thế nào? Hẳn thích thì người liền đi làm mai a? Nếu hẳn thích Hoàng hậu nương nương người có đi hay không?! Chết tiệt!

Lão nguyên soái trong lúc tức giận, cũng không lựa lời nói, ngay cả hai chữ chết tiệt cũng thốt ra khỏi miệng.

Lão phu nhân lập tức kinh hãi:

- Chẳng lẽ... là... bệ hạ...

Bà lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Lão nguyên soái giận dữ:

- Không phải bệ hạ!

Lão phu nhân thở dài một hơi, liền nghe trượng phu tức giận nói:

- So với nữ nhân của bệ hạ còn đáng sợ hơn! Phu nhân, người làm như vậy là muốn ép ta vào hoàn cảnh bất nhân bất nghĩa...

Lão phu nhân ngây người như phỗng.

So với nữ nhân của bệ hạ còn đáng sợ hơn? Nàng là người nào a?!

- Vậy... phải làm sao bây giờ?

- Nói tóm lại, chuyện này không cho phép người tiếp tục nhúng tay! Nếu không ngoại trừ ta tự vẫn tạ tội... cũng không còn mặt mũi nào sống trên đời này...

Lão nguyên soái thở dài, ánh mắt thương xót:

- Thật sự mắc cỡ chết người!

- Đem Thu Vân Sơn tạm giam lại! Chờ lão phu trở lại xử trí hần! Ta đi phủ lão thất phu Lãnh Đạo Ngâm... lần này, mặt mũi hai nhà chúng ta có thể ném đi được rồi...

Thu Kiếm Hàn nói xuống một câu, trực tiếp cưỡi ngựa đi ra ngoài, tựa như gắn mô tơ vào đít phóng về phủ Trấn Quốc tướng quân Lãnh Đạo Ngâm.

Lão phu nhân ngã ngồi trên mặt đất, mặt mo trắng bệch.

Chuyện này... từ phản ứng của trượng phu nàng có thể nhìn được, chuyện đã nghiêm trọng đến nhường nào. Không nghĩ tới, trong lúc vô tình nàng lại gây ra họa lớn đến như thế, trong lòng một mảnh hối hận.

Chỉ là trong lòng nàng còn chút nghi hoặc: đến cùng là xảy ra chuyện gì? Thế mà có thể khiến trượng phu nàng giận tới không kiềm chế được như vậy?

...

Ban đêm.

Phủ Trấn Quốc tướng quân, Lãnh Đạo Ngâm giận tím mặt, trực tiếp lệnh thân vệ kéo con rể mình tới, chỉ mũi mắng to một trận, vậy àm lại tự tay động thủ, đáng gãy hay chân con rể Chu Tử Chính.

- Việc tử tế không làm, lại đi làm loạn, giúp người làm mối tác giả, lão phu giết sống người!

- Lão phu thực mù mắt mới đem khuê nữ gả cho người, thứ đồ thành sự không đủ bại sự có thừa, ngoại trừ làm mất mặt xấu hổ, chuyện gì cũng không biết.

Lãnh lão tướng quân nổi giận, toàn bộ Trấn Quốc phủ căm như hến!

- Một tên đại nam nhân lại đi làm bà mai, hỗn chương! Người sao không...

Câu kẻ tiếp bị lão gia hòa nuốt xuống, chắc là rất bất nhả.

Chu Tử Chính bị đánh gãy hai chân, đau đến chết đi sống lại, nhưng cắn răng không dám rên một tiếng.

Nói đi phải nói lại, vị Chu Tử Chính này không đến nỗi bất tranh khí như Lão tướng quân nói như vậy, ngược lại, hần còn là một vị tướng quân rất có năng lực. Nếu không Lãnh Đạo Ngâm cũng sẽ không đồng ý gả con gái cho hần.

Nhưng lúc này hần phạm sai lầm, trong miệng lão tướng quân hần trở nên không bằng cả cút chó...

...

Thu Kiếm Hàn không tiếp tục ở lại, lại đến phủ thái tử. Lão có thể ăn ngay nói thật với Lãnh Đạo Ngâm, Lãnh Đạo Ngâm tuyệt không để lộ bí mật.

Nhưng người của phủ thái tử lại sẽ không như vậy.

Cho nên Lão nguyên soái trực tiếp xông vào, cứng rắn ném một câu:

- Vân Tụy Nguyệt là nghĩa nữ của lão phu, hôn sự của nàng do lão phu định đoạt, không nhọc thái tử điện hạ hao tâm tổn trí!

Sau đó nghênh ngang rời đi.

Thái tử điện hạ căn bản không biết chuyện gì xảy ra, đã bị Lão nguyên soái đồ ập xuống mắng như xối máu chó, sắc mặt tái xanh.

Ngay sau đó Thu Kiếm Hàn đi tới Vạn Bảo lâu:

- Còn dám tìm nghĩa nữ của lão phu gây phiền phức, lão phu liền đóng cửa cái lầu nát này!

Một câu, cứng!

Sau đó...

Khi Lão nguyên soái trở lại trong phủ, Thu Vân Sơn đã bị lão phu nhân chiêu đến, đang cúi đầu nhận giáo huấn. Lão gia tử không nói hai lời, quơ lấy một cây gậy to cơ miêng chén, vung tay đập xuống, vừa đập vừa chửi.

- Ngươi tính cái lông a! Ngươi coi trọng nữ tử người ta liền muốn đi dây dưa? Ngươi là tên vương bát đản! Từ nhỏ đến lớn ngoài trừ khiến lão tử mất mặt, ngươi còn làm được chuyện gì? Hôm nay lão phu đánh chết ngươi, miễn cho sau này Thu gia vị ngươi làm mất mặt! ... còn muốn nạp thiếp... nạp bà ngươi a...

Lão nguyên soái giận điên lên.

Những người khác thấy tình thế không ổn, vội tiến lên khuyên can, Thu đại công tử đã đầu rơi máu chảy, tiếng hét thảm vang lên liên tục...

Chờ đến lúc lão phu nhân liều mạng cứu đứa cháu này ra, hắn đã chịu tám chín cơn, đầu rơi máu chảy không nói, kém chút liền đánh đến đứt eo. Nếu không phải Thu Vân Sơn có chút công phu trong người, chỉ sợ mấy giây không chút lưu tình này đã trực tiếp tiễn hắn xuống hoàng tuyền...

Cả sự kiện này, tựa như một hồi nháo kịch.

Nghe xong tin tức truyền lại, lửa giận trong lòng cũng dần tiêu tan. Rất hiển nhiên, hai vị Thu Lãnh đại nhân, thậm chí bao gồm cả thái tử, cũng không biết rõ tình hình.

Nếu Lão nguyên soái đã phát điên một lần, ngày cả Thu Vân Sơn là người trong cuộc đều phải thành thật, chuyện này hẳn tự trôi qua mới đúng.

Nhưng Vân Dương không nghĩ tới...

Chuyện này, lại đâu có đơn giản như vậy...

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thiên La Địa Vĩng đang chụp xuống

Sáng sớm.

Vân Dương tựa người vào hoa thụ, hô hấp thật sâu, ánh bình minh vừa ló rạng trên không trung, linh lực đậm đặc như sương mù bị hấp hút vào thể nội.

Thân thể thư giãn, ngay sau đó toàn thân ba ba rung động không ngừng, thật lâu sau, Vân Dương mở to miệng, một cổ bạch khí như trường long từ trong miêng hắn bay ra.

Gió thổi thổi nhẹ nhàng, vậy mà không thổi tan được đám khí thể, mãi cho đến khi nó bay ra hơn mười trượng, một tiếng phù nhẹ vang lên, trên tường viện bỗng nhiên xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

- Ta... lão thiên â

Phương Mặc Phi cùng với Lão Mai vẫn luôn chú ý động tĩnh bên này đều trọn mắt há mồm.

- Xương như Thiên Lô chân, đan điền khí như rồng.

Phương Mặc Phi cảm thấy bản thân không còn lời nào để nói.

Bản thân hẳn mãi cho đến khi tu luyện đến Thất trọng thiên mới đạt được cảnh giới này. Còn lão mai bây giờ cũng là Lục trọng đỉnh phong mà cũng chưa đạt đến.

Mà Vân Dương... hiện tại hình như mới đột phá Tam trọng thiên không lâu à? Vậy mà...

Rốt cục chuyện quái gì xảy ra?

Hai người không hẹn mà cùng ngừng đầu nhìn trời, lại nhìn xung quanh một lượt.

Không có gì thay đổi a, vẫn là thế giới này a...

“Chẳng lẽ là do công pháp?”

Phương Mặc Phi cùng với Lão Mai nhìn nhau, họ đều nhìn thấy câu hỏi này trong mắt đối phương.

Vân Dương thu công, chậm rãi đứng lên, khẽ cảm thụ bầu không khí sớm.

Phương Mặc Phi cùng với Lão Mai đều kinh ngạc phát hiện: sự suy yếu cuốn lấy Vân Dương một thời gian dài, vậy mà vào lúc này biến mất vô tung vô ảnh!

Thần hoàn khí tức, tinh thần sáng láng!

Hai người lại càng thêm kinh ngạc.

Mới hôm qua còn ốm đau bệnh tật, mệt mỏi tới mức không nhấc nổi chân, mà hôm nay liền... long tinh hổ mãnh?

Vân Dương hít một hơi thật sâu, lại thở ra một ngụm trọc khí. Tiêu hao khí trước, đến hôm nay rốt cục cũng bù lại được. Giết địch trên chiến trường, dù có giết bao nhiêu đi nữa, nhưng bất bình chi khí có thể thu được đều cực kỳ bé nhỏ.

Vân Dương tính toán một chút, hẳn thổi ra một hồi gió lửa, đốt rụi ít nhất mười vạn tướng sĩ Đông Huyền, nhưng bất bình chi khí mà hắn nhận được nhiều nhất chỉ có số lượng tầm hai, ba mươi người.

“Số này hẳn là tội ác đặc biệt chồng chất a...”

Vân Dương trầm nghĩ trong lòng.

“Bất quá, có ít còn hơn không. Ít nhất, Lục Lục cũng lớn thêm một chút. Sinh mệnh nguyên khí mà nó cung cấp ra cũng nồng đậm hơn nhiều.”

Nhưng sự nghiền ép trong khoảng thời gian vừa rồi của Vân Dương đối với Lục Lục, khiến cho Lục Lục rất không tình nguyện...

Nó thường xuyên rũ cụp cái lá, tỏ vẻ mặt ủ rũ chán, ngay cả dây leo cũng không thêm huy vũ, một bộ hữu khí mà vô lực. Tựa như một đứa trẻ đang phải chịu oan ức thật lớn, mỗi ngày đều mệt mỏi mà bủn rủn, nhưng lại không dám nói một lời...

Vân Dương đau lòng, dứt khoát một lần đem mười khối ngọc lần trước lửa được chuyển cả cho nàng.

Lúc này Lục Lục mới vui vẻ trở lại, dây leo lại vung vẩy không ngừng, vẻ hoạt bát ngày thường cũng hiện hiện, bắt gặp Vân Dương cũng càng thêm thân thiết.

Nhưng Vân Dương bắt đầu sầu muộn.

Mất thấy 50 khối mỹ ngọc vất vả lửa gặt được mà bây giờ chỉ còn lại 23 khối.

“Đây cũng quá nhanh a!”

Tài nguyên có thể sử dụng cũng sắp hết.

Ngay cả Giao Long châu cũng rỗng hơn nửa. Mặc dù Lục Lục có năng lượng để bổ túc, hơn nữa tựa hồ Lục Lục cũng không muốn để Giao Long châu phải hỏng...

Nhưng dù sao, những tài nguyên có thể dùng, cũng không còn nhiều a.

Huyền thạch huyền tinh mà hấn thắng được, cộng cả thiên tài địa bảo vơ vét trong phủ Triệu Bình Long... cũng tiêu hao không sai biệt lắm!

Phương Mặc Phi cùng với Lão Mai đang định đứng lên chúc mừng Vân Dương đột phá, đột nhiên lại nghe Vân Dương tự lẩm bẩm: “Hắn là nên lại xét vài cái nhà... mấy bữa nữa mà không xét mấy cái nhà e là không sống qua được... nên xét nhà ai đây?”

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai vừa đứng dậy liền lão đảo, suýt nữa té ngã xuống đất.

Người không xét nhà của người khác liền không sống qua nổi? Đây là cái luận điệu rắm chó nào a?

- Lão Phương, người hiện tại có tu vi gì?

Vân Dương hỏi.

- Thất trọng, trung giai. Mặc dù mỗi ngày đều tu luyện tích lũy linh khí, nhưng tiến cảnh cũng không quá rõ ràng.

- Lão Mai, còn người?

- Lục trọng, đỉnh phong. Nhưng ta cảm thấy thời cơ đột phá còn quá xa vời...

- Quá chậm!

Vân Dương cau mày:

- Quá yếu! Không đủ để ứng phó đại sự a...

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều tức đến mặt đen lại.

Vân Dương:

- Còn cần cố gắng không ngừng!

Hắn than thở một câu, lại bước về phòng.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai chỉ cảm thấy trời bay đầy quạ...

Loại cảm giác này, thực... con mẹ nó kì diệu.

Lục Thất trọng cao thủ lại bị một tên có tu vi tam trọng rác rưởi nói là quá yếu... quả thực không thể thoải mái cho nổi a.

Vân Dương ngồi trong phòng, cau mày suy nghĩ.

Hắn nói hai người không đủ thực lực, cũng không phải là tùy tiện nói chơi.

Mấy ngày trước, chuyện của Vân Túy Nguyệt, nhìn từ ngoài vào thế nào đi nữa cũng chỉ thấy là một hồi nháo kịch. Sau khi Vân Dương nháo đến chỗ phủ Thu Kiếm Hàn, liền coi như ép xuống triệt để.

Nhưng động tĩnh mấy ngày nay làm lòng to toàn thân Vân Dương đều dựng đứng, khiến hắn không thể không đề cao cảnh giác.

Tinh báo Cửu Thiên lệnh bay đến không ngừng.

“Phu nhân Thu Kiếm Hàn cảm thấy vô cùng hổ thẹn, từ bỏ chuyện Thanh Vân phường, bế quan suy ngẫm.”

“Công tử Thu gia Thu Vân Sơn bị Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn đánh tàn, cảm tức, bế quan suy ngẫm.”

“Lão tướng quân Lãnh Dao Ngâm phạt nặng con rể, cảm tức trong nhà. Ra lệnh bất cứ kẻ nào Lãnh phủ cũng không được tham dự chuyện Thanh Vân phường.”

“Phụ tá thái tử Thủy Nguyệt Hàn bị phạt, thái tử điện hạ tạ lỗi với thu Lão nguyên soái.”

“Chương quỹ Vạn bảo lâu tự thân đến Thanh Vân phường xin lỗi.”

Nếu chỉ nhìn như vậy thì tựa hồ cũng không sao.

“Phụ tá thái tử Thủy Nguyệt Hàn bắt đầu liên tục ra vào Thanh Vân phường, lấy danh nghĩa xin lỗi, không ngừng thâm nhập vào Thanh Vân phường. Một thân tài đại khí thô, anh tuấn nho nhã, phong độ nhẹ nhàng, huyền công thâm hậu khó lường.”

“Đại chương quỹ Vạn Bảo lâu cũng liên tục ra vào Thanh Vân phòng, lý do tương tự Thủy Nguyệt Hàn.”

“Hôm nay Phó Quan Sơn gặp Thủy Nguyệt Hàn ở Thanh Vân phòng, hai người đối chọi gay gắt, không ai nhường ai. Càng về sau còn trực tiếp chửi nhau, Thủy Nguyệt Hàn vùng tiền như rác, Phó Quan Sơn trực tiếp ném ra trăm vạn bạch ngân! Trong lúc nhất thời, Thanh Vân phòng trở thành tiêu điểm của cả Thiên Đường thành.”

“Thủy Nguyệt Hàn mở tiệc mời khách chiêu đãi đồng liêu tại Thanh Vân phòng.”

“Phó Quan Sơn mở tiệc chiêu đãi phú thương tại Thanh Vân phòng.”

...

Mỗi tin mỗi tức nhìn qua đều thấy rất bình thường. Nhưng nếu kết hợp với trận nháo kịch thời gian trước lại khiến Vân Dương nghĩ thấy mùi vị không thích hợp.

Hắn có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Đó là một loại dự cảm, dự cảm nguy cơ mãnh liệt đang không ngừng áp sát.

Thần sắc Vân Dương nặng nề.

Lần trước khi hắn có loại cảm giác này... là mấy ngày trước sự kiện Thiên Huyền nhai, lúc đó hắn cũng từng nhắc nhở các huynh đệ. Mọi người cũng đều không hèn mà cùng có cảm giác áp bách.

Vì loại cảm giác này, mấy huynh đệ còn mang theo quân đội tuần tra lượn mấy vòng, lại chỉ thành cách топ nhỏ thăm dò, nhưng... cuối cùng vẫn bước vào bẫy rập của địch nhân.

Bây giờ, loại cảm giác này lại xuất hiện.

- Tứ Quý lâu, rốt cục các người cũng xuất hiện!

Lân quang trong mắt Vân Dương bắn ra không ngừng.

- Rốt cục cũng ra chiêu sao?!

- Vân Túy Nguyệt nguy hiểm!

Vân Dương lo lắng đi tới đi lui.

Mặc dù hắn làm việc vẫn luôn rất cẩn thận, nhưng liên tục có hai người của Tứ Quý lâu là Lý Trường Thu cùng Triệu Bình Long đều xảy ra chuyện tại Thanh Vân phòng.

- Lý Trường Thu là mất tích sau khi bị đại quân vây quét. Nhưng người Tứ Quý lâu tất sẽ biết Lý Trường Thu thường xuyên xuất hiện tại Thanh Vân phòng. Cho nên sau khi Lý Trường Thu mất tích, Thanh Vân phòng cũng sẽ nằm trong diện hoài nghi...

Vân Dương nặng nề suy nghĩ tiếp:

- Mà Triệu Bình Long lại bị Thanh Vân phòng trực tiếp đánh ra ngoài... sau đó cả nhà đều bị giết.

- Mặc dù là xảy ra chuyện ở trong nhà mình, nhưng Thanh Vân phòng cũng dính hiềm nghi.

- Liên tục hai người quan hệ với Thanh Vân phòng, lại càng là cùng xảy ra chuyện... với tình huống Tứ Quý lâu không có mục tiêu cụ thể, vậy nắm chặt lấy Thanh Vân phòng... cũng là một loại biện pháp...

- Nói như vậy...

Vân Dương sầm mặt lại:

- Thanh Vân Sơn kia, hẳn là con cờ mà người khác đẩy ra. Lợi dụng hắn để tiên phong thăm dò Thanh Vân phòng. Nếu sự tình thuận lợi, Vân Túy Nguyệt bị Thu Vân Sơn ép cưới, như vậy Thanh Vân phòng cũng coi như hủy, Tứ Quý lâu cũng có thể nhờ được cái gai trong mắt.

- Nếu Vân Túy Nguyệt không chịu ảnh hưởng, như vậy chứng minh có người đứng sau Thanh Vân phòng, có điều bí mật.

- Có câu nói chần nhíp của Lăng Tiêu Túy năm đó để lại, vấn đề hắn không lớn. Nhưng bọn hắn lại không ngừng nghĩ biện pháp, thâm nhập vào Thanh Vân phòng.

- Đây là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Có lẽ bọn hắn không biết, sự thăm dò của bọn hắn đã có hiệu quả.

- Bọn hấn nhắm vào Vân Túy Nguyệt, ta tất phải xuất thủ! Đối với hấn mà nói, chuyện này đơn giản chính là dương mưu! Bất kể như thế nào, ta cũng không thể để người yêu của Ngũ ca bị người ta khi dễ...

- Như vậy, rất dễ tra được ta.

- Lần này ta lại nổi trận lôi đình, Thu Lão nguyên soái lại nổi giận đùng đùng, càng làm đối phương xác định sau lưng Thanh Vân phường ngoài Lăng Tiêu Túy kia ra, càng có bối cảnh quân chính hai phương của Ngọc Đường.

- Kể từ đó, Thu Lão nguyên soái vì tỏ thái độ sẽ trở thành mục tiêu của bọn hấn. Có lẽ, ngay cả bên Lãnh Dao Ngâm cũng làm người chú ý...

- Một chiêu này của Tứ Quý lâu, trực tiếp bức ra ba cái nhược điểm của ta a!

- Nếu trận Thiết Cốt quan vừa rồi, ta không có hóa thân thành Phong Hỏa mà xuất thủ, Tứ Quý lâu có lẽ cũng không hành động nhanh đến thế. Nhưng, Phong Hỏa vừa ra, Tứ Quý lâu không thể không cảnh giác. Mà bọn hấn không tìm thấy người, như vậy chỉ có thể ra tay từ những chỗ khác... cho nên mới có chuyện lần này.

Hàn quang lấp lóe trong mắt Vân Dương, nhưng hấn cũng không hối hận về hành động khi trước. Nếu Vân Túy Nguyệt bị khi phụ mà hấn còn không quan tâm, như vậy rất có thể nàng sẽ bị rơi vào tay Thu Vân Sơn kia!

Quân đội trọng áp, liên hợp với phủ thái tử áp bách, càng thêm Thu gia một trong bát đại gia tộc trên giang hồ, cộng cả Vạn Bảo lâu siêu cấp thế lực uy hiếp...

Coi như sau lưng Vân Túy Nguyệt có đỉnh phong cao thủ như Lăng Tiêu Túy tọa trấn, chỉ sợ cũng khó mà chống cự.

Nếu dễ xảy ra chuyện đó, hấn có hối hận cả đời cũng không đủ! Cho dù chết, cũng làm gì có mặt mũi đi gặp Ngũ ca Hòa Tôn?

...

Vân Dương hừ lạnh một tiếng.

Hấn cảm thấy được, tám thiên la địa võng này đang chậm rãi mở ra trên không trung Thiên Đường thành, nó đang rơi xuống! Mà vị trí của hấn, cũng trong phạm vi tám lưới này rơi xuống.

- Nhưng, nếu các người đã muốn ra chiêu, tất sẽ bại lộ tung tích bản thân! Hai người Thủy Nguyệt Hàn, Phó Quan Sơn kia, coi như không phải người Tứ Quý lâu, cũng không tránh được có quan hệ.

- Còn có Thu Vân Sơn kia, lại có thể ảnh hưởng tới Đình lão phu nhân cùng Chu Tử Chính, càng khiến hai người ra mặt tạo lực... như vậy, phía sau tất có một lực lượng lớn thúc đẩy. Dù sao, hai người kia cũng không phải tùy tiện người nào cũng có thể bị tác động...

- Các người đang tìm ta, nhưng chẳng phải ta cũng đem các người xem như mục tiêu...

- Như đã biết, một trong những Phụ tá phủ thái tử, chính là người Tứ Quý lâu, như vậy, tên Thủy Nguyệt Hàn này có xác suất lớn bao nhiêu?

Vân Dương yên lặng suy nghĩ.

Hiện tại, đối phương đã ra chiêu. Lúc này chỉ xem hấn có thể đón đỡ được hay không!

Nhưng... nhược điểm lớn nhất của hấn chính là... thực lực chưa đủ! Chỉ với hai người Phương Mặc Phi với Lão Mai, tuyệt không phải đối thủ của đối phương, điểm này tuyệt không nghi ngờ.

- Đối phương mới chỉ xuất động người ngoài sáng, còn vô số người trong bóng tối đang rình mò... một nước vô ý, cả bàn đều thua!

Lòng Vân Dương ngày càng nặng nề.

- Ta nhất định phải, cực kỳ thận trọng! Cực kỳ thận trọng!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Phúc tinh tiện thần

- Nếu đã không thể lấy lực lượng của bản thân để ứng phó, vậy ta nên làm như thế nào?

Hai mắt vân dương sáng lên, lăm lăm:

- Tên tiểu tử đông thiên lãnh kia hẳn là đã thắng rồi chứ? Sao còn chưa tới trả nợ...

Khi vân dương mới nghĩ tới đây.

Đột nhiên một tiếng kêu truyền tới từ cửa chính:

- Lão đại! Lão đại có ở nhà không? Tiểu đệ đến bái phỏng người a cạc cạc cạc...

Thanh âm này vừa dâm dăng vừa dề tiện, lại còn mang theo một cỗ tư vị hèn mọn không nói ra được.

Vân dương lập tức sừng sốt.

- Cỗ nhân nói không sai a. Người thiên đường thật con mẹ nó tà, mới nhấc rùa rùa liền đến ba ba...

- Mau mau mời đến!

Vân dương cao giọng nói.

Thật không có lúc nào như lúc này mà hắn mong tên tiểu tiện nhân này đến. Vừa nãy mới nghe thấy thanh âm của đông thiên lãnh, trong lòng vân dương còn có chút kích động cùng với phần chấn: oa, người đưa tài nguyên đến rồi, người đem tay chân đến rồi!

Kỳ thật không cần vân dương nói cái gì mà mới đến hay không mời đến, đông thiên lãnh đã không kịp chờ chủ nhân đồng ý, có chút gì đó lén la lén lút vọt vào.

Người còn chưa tới, đầu song đầu thiên sư dưới áo choàng của hắn đã vọt đến bên người vân dương, lắc đầu vẩy đuôi, vui vẻ vô cùng.

- Hôm nay... sao lại đổi trang phục?

Vân dương trừng mắt.

- Ta thắng a, sao còn phải mặc đồ xanh?

Đông thiên lãnh cười đắc ý:

- Hiện tại kẻ phải mặc đồ xanh từ đầu tới chân, chính là ba người bọn hắn!

Vân dương gãi đầu:

- Thắng?

- Thắng!

Bộ dạng đông thiên lãnh đầy vẻ nhỉnh nọt, cơ hồ hắn muốn rạp đầu xuống đất mà cúng bái:

- Lão đại, người chính là thần nhân! Là tuyệt đại thiên tiên hạ phàm a! Lão đại ngài... ta sùng bái ngài như thiên huyền đại hà, như vô tận biển sâu, như núi tuyết lỏng lẻo, như vô thượng thần mạch... a, dùng câu điểm đá hóa vàng cũng không thể hình dung khả năng của người, người ngay cả điểm phân cũng thành vàng a...

Đông thiên lãnh mang theo vẻ thành kính phát ra từ đáy lòng:

- Lão đại a... ta đối với người... ta ta... ta yêu người a! Ta yêu người yêu đến...

- Ngừng!

Toàn thân vân dương đã sớm nổi da gà, từng đợt khí lạnh phát ra từ tâm can phệ phũ, khiến hắn không tự chủ mà rét run. Hai mắt đều có chút đăm đăm...

- Con mẹ nó!

Vân dương thốt ra, cũng chỉ có ba chữ này.

Vân tôn từ trước đến nay đều vô cùng ôn tồn lễ độ. Có thể khiến vân tôn có thể phát ra lời thô tục như thế, đông thiên lãnh này cũng có thể xem như là một thiên tài...

- Đông thiên lãnh!

Vân dương tràn đầy căm ghét nhìn hắn:

- Ngươi... ngươi... không phải ngươi...

- Lão đại a...

Đông thiên lãnh cảm thấy mình như nhận lấy mười ngàn điểm tổn thương, ủy khuất nói:

- Đông thiên lãnh ta dù sao cũng là thiếu gia đại tộc, sao có thể như vậy? Ta thích nữ nhân a...

Vân dương hoài nghi nhìn hắn:

- Thật?

- Không tin ta cời quần cho ngươi xem!

- Ta nhìn cái cọng lông!

Vân dương đập tới một cước:

- Thế mà dám là ta buồn nôn!

- Đây là sự kính ngưỡng của ta đối với lão đại a...

Đông thiên lãnh chịu một cước, không chút tức giận, ngược lại có chút vinh quang, dương dương đắc ý nói:

- Thần nhân như lão đại, nhất định phải tôn kính!

Vân dương vỗ vỗ trán:

- Sao hôm nay ngươi lại tới? Hộ vệ của ngươi đâu?

- Ai...

Đông thiên lãnh bị vân dương hỏi tới chuyện thương tâm, thở dài u oán một tiếng khiến vân dương không kìm được rung mình, sau đó bắt đầu tổ khổ.

- Lão đại ngươi không biết trong thời gian này ta đã gặp chuyện gì oa...

Mặt đông thiên lãnh cơ hồ dải nước mắt một dải nước mũi, xụi xị:

- Từ khi ta thắng bọn hắn, bọn hắn nhất định ép ta nói ra cao nhân đứng đằng sau a... thế nhưng đông thiên lãnh ta là ai?

- Đông thiên lãnh ta từ trước đến nay hiệp can nghĩa đảm, tấm lòng rộng mở, đối đãi bằng hữu đều là cúc cung tận tụy, với huynh đệ không tiếc mạng sống! Sao ta có thể bán đứng bằng hữu?

Đông thiên lãnh khảng khái kịch liệt nói:

- Cho nên dù có đánh chết ta cũng không khai, thế nên bọn hắn liền giam cầm ta, giám thị ta! Ngay cả ta đi nhà xí... cũng có người đi theo...

- Mấy ngày này ta sống không bằng chết a...

Đông thiên lãnh cố gắng muốn được vân dương đồng tình khen ngợi, than thở khóc lóc không ngừng.

- Rõ ràng là ngươi muốn ăn một mình!

Vân dương không chút lưu tình vạch trần.

- Ách...

Đông thiên lãnh biết không thể nói tiếp, lập tức đổi thành một bộ thành thật:

- Lão đại, ngươi nói, trên thế giới này có ai không muốn ăn một mình? Đúng hay không? Nếu chúng ta có tài nguyên tốt như vậy, sao còn muốn chia sẻ cho người khác a? Đúng không? Hai người chúng ta kiếm đầy bồn đầy bát, để mấy tên kia đi xin cơm, không phải sáng khoái a? Lúc cao hứng liền vút

cho bọn hần mấy đồng, lại khiến bọn hần sửa mấy tiếng, tư vị kia, thật thoải mái... đúng không? Đó mới là nhân sinh chi đỉnh a...

Mặt vân dương tựa như trầm thủy, tức xạ mặt lại.

Nhân sinh của con hàng này, cũng chỉ có chút truy cầu như vậy...

- Bớt nói nhảm!

Vân dương đưa tay:

- Tiền thắng cược đâu?

Đông thiên lãnh lập tức trì trệ:

- Lão đại, quan hệ giữa hai huynh đệ ta không nên nói đến mấy chữ tiền bạc a...

- Ngươi không muốn đưa?

Thần sắc vân dương bình tĩnh, cười hắc hắc:

- Vậy ta từ bỏ.

- Đừng a... đừng từ bỏ a.

Đông thiên lãnh lập tức luống cuống, hần vốn đến tặng lễ, chỉ trách vừa rồi miệng tiện không nhịn được...

- Ta bỏ! Ta đi xem mấy người kahcs, xem họ có cho hay không.

- Lão đại... van ngươi...

Đông thiên lãnh nhanh chóng quỳ xuống:

- Ngươi không quan tâm ta sẽ không sống nổi a...

- Thật tiện...

Vân dương im lặng, không còn lời nào để về con hàng này nữa.

- Ta cũng cảm thấy như vậy...

Đông thiên lãnh cũng im lặng. Hần không tiện còn có thể làm gì a?

Cái này thật không phải tiện bình thường, hần là thần tiện a!

...

- Nhiều vậy?

Vân dương nhìn đồng đồ đông thiên lãnh lấy ra, kinh ngạc nói.

- Lần này, đánh cược lớn.

Đông thiên lãnh cười hắc hắc, có chút tinh thần vô cùng phấn chấn:

- Tiền đánh bạc tổng có 1500 mai huyền tinh. Ta cảm thấy chỗ này quá ít... cho nên ta cũng lấy ra 500 mai huyền tinh nữa, hiếu kính lão đại... hắc hắc hắc...

- Cái này có chút không đúng a?

Vân dương hồ nghi nhìn đông thiên lãnh:

- Lúc ấy ngươi nói là mỗi người cược 100 huyền thạch, một viên đan dược, ngoài ra còn điều kiện mặc đồ xanh, lại thêm được đánh một trận...

- Vô luận tính thế nào đi nữa, cũng không được đến 2000 mai huyền tinh đi...

Đông thiên lãnh gãi gãi đầu:

- Chuyện là như vậy... khụ khụ, lần này đánh cược vì thời gian quá gấp, bọn hần đều muốn nâng giá, ý định một lần vết sạch gốc gác của ta... cho nên

liền đặt thêm, mỗi người hai trăm huyền tinh, lại thêm một viên tẩy tẩy đan...

Vân dương ho khan, trợn mắt một cái.

- Đám gia hỏa này thật biết tính toán, gia tộc bọn hắn đều không có tẩy tẩy đan, coi như có, có thể phân đến trên đầu bọn hắn cũng không biết đến năm nào. Nhưng, thái gia gia nhà ta chính là đệ nhất đan sư của cả bát đại gia tộc, tẩy tẩy đan này, nhà ta có...

Đông thiên lãnh nghiêm rằng nghiêm lợi một hồi, sau lại dương dương đắc ý:

- Đám gia hỏa này vốn muốn hòa nhau lừa sạch của ta, vì vậy định ra giao ước, ba bọn hắn cùng ta đánh cược, mỗi người 200 huyền tinh, một viên tẩy tẩy đan, lũ khốn kiếp này thật biết tính toán! Bọn hắn không nghĩ bản thân sẽ thua, cứ nghĩ sẽ ăn chắc ta! Sau đó bọn hắn mỗi người một phần, được huyền tinh, lại được cả tẩy tẩy đan... lại còn có thể đánh ta một trận!

Vân dương xì xì rằng:

- Điều kiện như vậy, rõ ràng là bẫy ngươi, ngươi cũng đáp ứng cho được?

Sắc mặt đông thiên lãnh xấu hổ:

- Ta đã yêu cầu khiêu chiến, người ta cũng đưa ra điều kiện, ta có thể không đáp ứng? Coi như biết rõ đó là cái bẫy cũng phải nhảy vào a... chẳng lẽ chân trước ta nói khiêu chiến, chân sau người ta nói tiền cược, ta liền chê đắt không cá nữa... ta không gánh nổi cái mặt mo này a lão đại a...

Vân dương triệt để im lặng.

Nghiêng mắt nhìn khuôn mặt hề hề đề tiện, thầm nghĩ, với bộ mặt này... ngươi còn gánh không nổi? Ngươi còn có nửa điểm mặt mũi a...

Đông thiên lãnh lại bắt đầu mặt mày hớn hở:

- Bọn hắn muốn hố ta, ta há có thể không biết, nhưng ta đối với lão đại có lòng tin tuyệt đối, ngươi nói có thể thắng, liền nhất định sẽ thắng! Cho nên ta không chút sợ hãi! Kiên quyết nghênh chiến, ha ha ha... lão đại ngươi cũng không thấy được a, ba tên kia thấy cứ như vậy mà thua, sắc mặt lúc đó như chết cha chết mẹ... a ha ha, vui chết ta... thật vui vẻ, vui đến ta không ngừng vỗ mông, ha ha ha...

Vân dương trợn trắng mắt:

- Đừng vuốt mông ngựa, đông thiên lãnh, tâm tư của ngươi, ta còn không biết a? Lúc ấy ta đã nói với ngươi, nếu thua ta ra hết... là được a? Ngươi con mẹ nó không phải là nghe vậy, nên mới dám cược?

Đông thiên lãnh chỉ tay lên trời thề thề:

- Lão đại, ta là loại người này a? Ngươi nhìn khuôn mặt thành thật của ta này...

Vân dương hừ một tiếng.

Đông thiên lãnh lập tức ngượng ngùng, hắc hắc cười gượng hai tiếng, con mắt loạn chuyển.

Thực tế con hàng này chính là nghĩ này: vân dương nói sẽ bồi tiền cược. Hừ, nếu thua, ta chuyển hết đến thân tiểu tử này! Tội đa hắn cũng chỉ chịu đánh một trận... dù sao, cũng ko phải lần đầu...

Nhưng nếu thắng...

Hắn chính là thần tài của ta a.

Bây giờ lại bị vân dương một lời lập tức vạch trần, hắn cũng hơi cảm thấy xấu hổ, nhưng da mặt hắn sớm đã ném lên chín tầng mây, vì vậy cũng chỉ có một chút xấu hổ mà thôi, lập tức liền khôi phục lại, chỉ thiên chỉ địa thề thốt.

- Ta lười so đo với ngươi!

Vân dương trợn trắng mắt:

- Vậy cũng không đủ a.

- Ba kẻ nghèo hèn bọn hắn không có tẩy tẩy đan, bản thiếu cũng không đành bức ép bọn hắn, vì vậy quy ra tiền, mỗi tên 300 huyền tinh.

Đông thiên lãnh nín nọt:

- Lão đại, ta không có chút hư giả lừa dối ngươi a...

Vân dương hừ một tiếng:

- Hộ vệ của người đầu?

- Hộ vệ vẫn ở khách sạn a... ta trốn chạy ra ngoài.

Đông thiên lãnh hi hi cười mấy tiếng:

- Vừa vặn mấy ngày nay có chút việc, khiến hai tên kia bận sút đầu mẹ trâu, đi thăm hỏi họ thu kia, ta mới có chút khoảng trống.

- Họ thu?

Vân dương sững sờ.

- Chính là tên hoàn khổ thu gia kia! Thu vân sơn! Hẳn thực là một tên bại gia tử chuyên gây chuyện thị phi...

Đông thiên lãnh mặt mày hớn hở, hết sức vui mừng:

- Mấy ngày trước hắn đi thanh vân phùng, sau đó không biết sao mà hắn cùng người khác đánh cược, nói trong ba tháng thu phục vân túy nguyệt, thế là liền bắt đầu theo đuổi...

- Kết quả là vừa mới theo đuổi được mấy ngày. Lại bị hậu trường cứng sau lưng vân túy nguyệt quát lại, tên gia hỏa thu vân sơn thua cuộc thì cũng thôi, lại còn bị thúc thúc hắn đánh đến chết đi sống lại, nghe nói thiếu chút nữa trúng trúng cũng bị đá nát... bây giờ còn đang nằm liệt nửa sống nửa chết ở nhà thúc thúc hắn đâu...

Thu vân sơn? Thanh vân phùng? Vân túy nguyệt?!

Nhân tình vân dương sáng lên, lập tức biểu lộ bộ dạng tràn đầy phấn khởi:

- Vậy mà còn có chuyện như thế? Mau nói cho ta, ha ha, ta thích nghe nhất à mấy chuyện người khác gặp xui xẻo...

Vân dương một bộ bát quái, khiến đông thiên lãnh cảm thấy như gặp tri kỷ, vỗ đùi:

- Lão đại, người không hổ là lão đại của ta a, ta cũng thích xem người khác gặp chuyện không may oa ha ha ha... hai ta thực là anh hùng sở kiến lược đồng...

Hiện tại, vân dương đối với tên gia hỏa đông thiên lãnh này có chút không hiểu càng ngày càng thích.

“Tiện nhân này mặc dù rất tiện, bất quá, thực là phúc tinh của ta a.”

“Lúc ta thiếu tài nguyên, hắn tới đưa tiền thắng cược. Khi ta thiếu tin tức, hắn liền thuận mồm đưa tin tức. Đến lúc ta thiếu tay chân... nhìn bộ dạng này của hắn, tìm mấy cái tay chân cũng không thành vấn đề a...”

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chân tướng

- Chuyện đến cùng là như thế nào?

Vân Dương bát quái hỏi:

- Ta nhớ rõ... không phải Vân Túy Nguyệt là đại tỷ Thanh Vân phùng a? Sao...

- Người có điều không biết.

Đông Thiên Lãnh dương dương đắc ý, lại mang theo một bộ làm bộ làm tịch nói:

- Trong đó có bí mật! Có vấn đề a!

Hắn liếc mắt nhìn Vân Dương, trên mặt như viết rõ mấy chữ: muốn nghe a? Muốn nghe liền mau cầu ta a...

Hắn thích nhất là nói nửa câu dư mỗi đề như người tò mò, ha ha...

- Buồn ngủ quá.

Trong chốc lát, Vân Dương lại lộ ra vẻ mặt ủ rũ:

- Đột nhiên ta muốn đi ngủ...

- ...

Đông Thiên Lãnh ghen hòng nhìn trần trời.

“đại ca, sao ngài sao không xuất bài theo lẽ thường a?”

- Ngươi đi đi...

Vân Dương nằm nhoài trên ghế, con mắt nhắm dần lại:

- Nhớ kỹ, sau này mà có chuyện...

- Ta không đi.

Đông Thiên Lãnh khóc không ra nước mắt.

“lão đại ngài cũng quá nhỏ nhen a, ta chỉ đùa một chút, ngài liền tức giận.”

- Ta nói cho ngài nghe a lão đại...

- Không nghe.

Vân Dương ngáp ngắn ngáp dài:

- Oa, ta rất buồn ngủ... ngươi đi đi, sau này không cần tới đây nữa, ta không biết ngươi...

- Lão đại!

Đông Thiên Lãnh làm bộ khổ cực quỳ xuống:

- Van cầu người, cho ta kể với ngài chuyện này đi mà...

Hắn hồi hận tát mình một bạt tai:

- Đông Thiên Lãnh, ngươi sao không đòi được cái tật miệng phạm tiện này a...

Vân Dương uể oải mở hai mắt:

- Không cần ta cầu xin ngươi nữa?

- Ta thề với trời!

Đông Thiên Lãnh trang nghiêm tuyên thệ:

- Sau này nhất định không khiến lão đại cầu xin ta! Nếu như có một lần, liền trực tiếp biến ta thành tiện thân!

- Ừm, vậy ngươi nói đi.

Vân Dương thở dài, ra chiều không quá nguyện ý.

- Chuyện này rất ly kỳ, ha ha ha ha...

Đông Thiên Lãnh vậy mà trong nháy mắt đã điều chỉnh lại cảm xúc, mặt mày hớn ha hớn hồ nói:

- Nói đi nói lại, chuyện này vẫn là do ta... oa ha ha ha, buồn cười chết ta mất!

Vân Dương nhìn hấn, không còn lời để nói với tên tiện thân này.

- Ha ha ha... lúc ấy ta cược thắng, lão tử cao hứng, bèn mời ba tên vương bát đản này đi Thanh Vân phùng uống rượu!

Đông Thiên Lãnh phấn khởi trần trề:

- Đến nơi đó mới phát hiện, thực sự là nơi ăn chơi không tồi a, các tiêu cô nương xinh đẹp, đồ ăn vật thì ngon tuyệt! Hoàn cảnh lại ưu nhã, rất thích hợp với những công tử văn nhã như ta...

- Trong lúc chờ điểm tâm cùng rượu được đưa lên, chúng ta cùng xem ca múa... đột nhiên có một người bắt đầu kêu lên... giọng hấn ai ái như tiếng vịt đực...

Đông Thiên Lãnh lắc lắc cổ:

- Lúc ấy ta nghe được giọng kêu này, liền nghĩ ngay tới thái giám trong truyền thuyết, bèn muốn lột quần hấn để xem...

Vân Dương thờ dài.

Còn có thể nói như vậy a?

- Người nói, có người kêu to? Giọng như vịt đực? Hấn kêu cái gì? Ngươi chắc là giọng hấn như vịt đực chứ?

Vân Dương thâm ghi lại đặc điểm “giọng như vịt đực”.

- Tuyệt đối không sai, con hàng này nói: nha, đây không phải là Thu công tử sao?

Đông Thiên Lãnh tiếp tục kể:

- Hóa ra tên này tìm Thu Vân Sơn...

Vân Dương vẫn nằm lười nhác trên ghế, nhưng tinh thần đã sớm tập trung hết sức.

Muốn điều tra âm mưu nhằm vào Thanh Vân phùng cùng với Vân Túy Nguyệt, vậy liền bắt đầu từ cái giọng đặc biệt này.

- Gia hỏa này kẹp chân đi tới, lão tử cách xa mấy mét đã cảm thấy mùi vị xú uế phát ra từ người hấn... hấn là thái giám trong cung a.

Đông Thiên Lãnh cau mày, lại nói:

- Bên cạnh hấn còn có một tên trung niên, dáng người cao lớn tiêu sái, còn như biết tên Thu Vân Sơn kia từ trước, họ Thu gọi hấn... cái gì, Mẹ chường quỹ... con mẹ nó, trên đời còn có họ Mẹ a... chắc chắn...

- Hiện nhiên bọn hấn đã sớm quen biết. Mấy người kia liền gọi một bàn rượu, đặt ngay cạnh bàn chúng ta. Sau đó ta liền thấy bên kia bắt đầu đấu rượu, đấu được một lúc thì tên họ Mẹ kia bắt đầu thờ dài, nói theo đuổi Vân Túy Nguyệt nhiều năm mà vẫn không thành công. Còn nói cái gì mà nổi khổ trong tư...

Đông Thiên Lãnh nói tiếp:

- Ta ở một bên mà nghe, cũng đều tự hỏi... có khó như vậy a? Sau đó, Thu Vân Sơn liền tỏ vẻ khinh bỉ người ta, nói, hấn mà coi trọng cô nương nào, tới đa chỉ cần nửa tháng...

- Người kia cự lại, kêu họ Thu đừng có khoác lác... với Vân Túy Nguyệt này, đừng nói nửa tháng, coi như ngươi trong nửa năm có thể theo đuổi được, hấn nguyện ý coi hết, chạy từ thành đông tới thành tây Thiên Đường thành...

Vân Dương nghe đến đó, thờ dài.

Đây chính là một cái bẫy, cái bẫy may đo nhắm vào mấy tên thế gia tử đệ này, mấy tên nhị thế tử không phải tình anh trọng điểm.

Không thể không nói, cái bẫy này tuy thô sơ, nhưng tuyệt có hiệu quả.

Đối với mấy tên nhị thế tử này mà nói, thú vui lớn nhất của họ chính là đánh bạc cùng chơi gái... dùng cái này để cược, chẳng phải giải đúng chỗ ngứa a.

Quả nhiên, nghe thấy Đông Thiên Lãnh tiếp tục nói:

- Lúc ấy hai mắt Thu Vân Sơn sáng lên, nói: ngươi nói thật sao?! Hiện nhiên là hấn động tâm... đừng nói hấn, coi như là ta cũng động tâm... con mẹ nó, theo đuổi nữ nhân, sau đó còn có thể nhìn người khác khỏa thân chạy quanh thành... con mẹ nó, quá kích thích...

- Sau đó người kia liền nói: Thu thiếu, ta không nói giỡn, khuyên ngươi chớ nên trêu chọc nữ nhân kia, với bộ dáng của ngươi, tuyệt không đùa được với đối phương đâu.

- Thu Vân Sơn liền nói: nếu ta không theo đuổi được, ngươi muốn ta là gì thì ta làm cái đó! Sau đó ép người ta vỗ tay lập thế...

Vân Dương im lặng thờ dài.

Mấy tên nhị thế tử là là người xấu a? Rất rõ, bọn hán không phải người xấu. Nhưng, hoàn cảnh sinh sống khiến bọn hán từ nhỏ đã khiến bọn hán quá đơn giản, rất dễ rơi vào cái bẫy của người khác, trở thành đao kiếm để người ta sử dụng!

Dùng tính cách của bọn hán, để làm một số chuyện không muốn người biết!

Một gia tộc, nhất là gia tộc truyền thừa cả ngàn năm, nhất định sẽ có thiên tài thiên tư tung hoành, cũng nhất định có lực lượng trung kiên âm thầm phát triển. Nhưng, cũng nhất định có mấy tay thiếu gia ăn chơi cùng loại với Thu Vân Sơn và Đông Thiên Lãnh này.

Đây cũng không phải do giáo dục không tốt, mà là điều tất yếu phải có trong sự phát triển của các đại gia tộc.

Mấy tên gia hỏa này nếu gây chuyện, chọc phải người không nên dây vào, chỉ cần không phải chuyện nghiêm trọng, như vậy đứng ra xin lỗi, lại phạt cấm túc một trận, thế là ổn. Coi như thực sự quá nghiêm trọng, trực tiếp ném ra để người ta giết, thế cũng không đau lòng.

Nhưng có một số lúc, đệ tử tinh anh không tiện xuất hiện gây chuyện, liền có thể lợi dụng mấy tên hoàn khổ này chọc ra một cái cớ, lại thêm chút hành động, có thể Thu hoạch được những lợi ích bất ngờ.

Đây cũng là điều không thể thiếu.

Nói cho cùng chính là một câu, lúc cần phân rõ phải trái thì chúng ta phân rõ phải trái, lúc cần cường ngạnh không nói lý, ta liền cường ngạnh không nói lý... đây chính là một loại đạo lý sinh tồn.

- Sau đó bọn hán liền bắt đầu đánh cược, Thu Vân Sơn muốn trong vòng một tháng theo đuổi được Vân Túy Nguyệt, họ Mễ kia thuyết phục một chút, cuối cùng định thành đánh cược ba tháng... ba người chúng ta liền làm người làm chứng, ván cược coi như thành lập, ba người chúng ta áp 500 huyền thạch đặt cược...

Đông Thiên Lãnh cười trên nỗi đau của người khác.

Vân Dương cũng im lặng: chuyện như vậy, các ngươi còn đánh cược...

- Sau đó Thu Vân Sơn liền bắt đầu hành động. Nhưng Vân Túy Nguyệt này quả là khó chơi... không dễ dùng sức mạnh, gia hỏa kia như là chó cắn con nhím, ngoạm chỗ nào cũng làm bản thân bị thương...

Đông Thiên Lãnh cười hắc hắc:

- Hán mấy ngày liên tục đến Thanh Vân phường gặp mặt, lại không có chút Thu hoạch, Vân Túy Nguyệt càng không xuất hiện gặp hán! Ngay cả nhờ người nói giúp cũng không có Thu hoạch... Thu Vân Sơn vô kế khả thi, họ Mễ kia nói: dạng nữ tử như vậy, thật đáng để hao hao bảo hộ.

- Dù là lấy về nhà cũng được a, nữ tử bằng thanh ngọc khiết, nếu có thể tìm người làm mối lấy về nhà cũng được...

Đông Thiên Lãnh nói:

- Họ Mễ này lại tự hỏi muốn tìm ai làm mối mới tốt, sau đó lại nhắc nhở Thu Vân Sơn, con hàng này nghe xúi bẩy liền tìm quan hệ khắp nơi, muốn nạp Vân Túy Nguyệt làm thiếp... sau đó, thế mà còn tìm không ít người đến...

Trên mặt Đông Thiên Lãnh mang theo vẻ sợ hãi thán phục:

- Quan hệ của Thu gia cũng đủ sâu a...

Vân Dương nghe đến đây, đã có thể đem những chuyện tiếp theo suy đoán.

Nói đến đây, cơ bản không cần nói thêm gì nữa.

Đối phương sớm đã nghiên cứu tính cách quan hệ của Thu Vân Sơn một cách triệt để, khiến Thu Vân Sơn từng bước từng bước rơi vào trong thông lộng. Khiến cho gia hỏa này đâm lao phải theo lao, sau đó thôi động quan hệ các phương, thực hiện ý đồ thâm dò...

Từ trên xuống dưới, toàn bộ đều tạo áp lực tới Thanh Vân phường.

Sau đó, dưới áp lực đè nặng, Thanh Vân phường tất nhiên sẽ tựa như một tấm khăn mặt thấm đầy nước, ép càng mạnh, nước bên trong chảy ra càng nhiều...

Hơn nữa cuối cùng có một ngày, sẽ ép toàn bộ nước trong đó ra.

Đây chính là mục đích cuối cùng của bọn họ!

Hiện tại Thu Vân Sơn sắp thành lại bại, tất cả áp lực biến mất. Nhưng thực tế mục đích của bọn hắn đã đạt đến một nửa!

Ít nhất, bọn hắn đã đem hắn thành mục tiêu chân chính, cũng chính là thành công lôi kéo Vân Dương vào trong chuyện này, hơn nữa còn không thể thoát thân nổi!

Chỉ cần đối phương tiếp tục gây chuyện với Thanh Vân phường, nhưng vậy hắn liền không thể thoát thân. Nếu không thể thoát thân, sớm muộn có một ngày, với sự cường đại và nghiêm mật của tổ chức, sẽ kéo được hắn ra ánh sáng!

Đây là một kết quả tất yếu!

Bởi hắn vô luận như thế nào cũng không thể ngồi yên bỏ mặc người yêu của ngũ ca bị người khi dễ. Mặc dù đối phương hiện tại cũng không biết điểm này...

Nhưng vấn đề trong đó, cũng đã rất rõ ràng.

Từ trong lời kể của Đông Thiên Lãnh, Vân Dương lọc kỹ được hai người.

Một cái là gia hỏa có giọng vịt đực, đi đường khép nép, có thể là một tên thái giám. Một tên họ Mễ, được xưng là Mễ chương quỹ.

Hai người kia nhất định là thành viên trọng yếu trong kế hoạch này.

Cộng với tên phụ tá phủ thái tử thủy nguyệt hàn, cùng với chương quỹ vạn bảo lâu phó nguyên sơn... hiện tại mục tiêu của Vân Dương hắn, ít nhất đã có bốn người!

Chi tiết về giọng vịt đực với tướng mạo tên họ Mễ kia, hiện tại hắn có thể hỏi Đông Thiên Lãnh, nhưng nếu vậy... cũng không phù hợp lắm.

Nhân châu Vân Dương xoay động, lập tức tức giận không vui:

- Không cần nói nữa, xem như ta đã hiểu thấu, Đông Thiên Lãnh, ngươi mở miệng một tiếng lão đại, ngậm miệng lại kêu thần tượng... thế mà mời người khác đi Thanh Vân phường uống rượu chơi đùa, vậy mà không mời ta?!

Đông Thiên Lãnh đang nói chuyện hứng khởi, bọt nước bắn tứ tung, đột nhiên thấy Vân Dương sầm mặt, lập tức sững sờ:

- Lão đại, ngươi cũng muốn đi?

Vân Dương trợn mắt một cái:

- Ta không đi! Không có ai mời ta, ta đi làm cái gì?

- Ta mời! Ta mời ngài! Thành tâm thành ý mời ngài!

Đông Thiên Lãnh vỗ vô ngực:

- Hay là hiện tại chúng ta đi luôn?

- Đã chậm...

Vân Dương uể oải nói:

- Trước hết mời người khác, sau đó ta nhắc mời mời ta, mặt mũi này ta gánh không nổi a... ngươi đi đi.

Lần này Đông Thiên Lãnh vô cùng thống khoái quỳ xuống:

- Là tiểu đệ sai, lão đại, van ngươi, để ta mời ngươi một bữa đi. Nếu ngươi không đi, ta sẽ không đứng dậy a!

Vân Dương tức sầm mặt: con hàng này thế mà có thể tổng kết ra kinh nghiệm đối phó ta?

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tỷ đệ nhận nhau

Cuối tuần tặng huynh đệ một chương

- Bản thân ta, những phương diện khác không nói, nhưng trời sinh cảm thấy thích mấy nơi văn nhã.

Vân Dương đứng lên:

- Được được được, coi như cho ngươi chút thể diện.

Đông Thiên Lãnh ngẫm hiểu:

- Sau này a, lão đại chỉ cần muốn đi Thanh Vân phường, tiểu đệ đều làm chủ.

- Ừm?

Vân Dương thở dài:

- Chỉ cần ngươi không làm ta tức giận... ta đã vô cùng thỏa mãn, sao còn dám làm phiền Đông đại công tử tổn kém a.

Đông Thiên Lãnh cười hì hì một tiếng, lại a dua nịnh hót nói:

- Chỉ cần lão đại chịu đi, chính là mộ tổ nhà đệ bốc khói xanh nha...

Khóe miệng Vân Dương khẽ co quắp.

Lời này mà để cho trường bối Đông thị gia tộc nghe được... không biết họ sẽ có cảm tưởng thế nào?

Ta đi cùng ngươi uống một bữa rượu... mộ tổ Đông thị gia tộc các ngươi liền bốc khói xanh à nha?

...

Trên đường đi, Đông Thiên Lãnh dặn dò không dưới 50 lần:

- Nếu gặp được hai tên phiêu dân Hạ gia cùng Xuân gia kia, ngươi tuyệt không được nói chuyện con sư tử kia a... Ài, tên Thu Vân Sơn kia chắc chắn không thể ra khỏi cửa rồi a, con hang này, không biết vết thương có sinh mù mục nát không... thật làm người... cao hứng a...

Vân Dương rốt cục nhịn không nổi, lúc sắp đến đại môn Thanh Vân phường, nhú mày nói:

- Đông Thiên Lãnh, ta hỏi ngươi... từ nhỏ đến lớn, ngươi được dạy cái gì a?

Đông Thiên Lãnh gãi gãi đầu:

- Nhân nghĩa lễ trí tín, trung hiếu tiết nghĩa, hiệp can nghĩa đảm, vì nước vì dân...

Vân Dương:

- Cút!

...

- Bản công tử lại tới!

Đông Thiên Lãnh vừa bước một chân vào Thanh Vân phường liền kêu lớn, bắt đầu thể hiện phong độ công tử đại gia đại tộc.

Từ cửa bước vào, cứ thấy người bất kể phục vụ hay thị nữ, mỗi người hấn đều thưởng một trăm lượng bạc.

Sau khi vào trong, lại phát hiện đã hết phòng.

Đông Thiên Lãnh rất nổi giận, lấy ra tờ ngân phiếu ngàn lượng bạc, vỗ mạnh vào một cái bàn giữa sảnh:

- Các vị huynh đệ cho chút thẻ điện, bạc cứ cầm, đại sảnh nhượng cho ta.

Một tên thư sinh trong đám người nhú mày:

- Người có...

Đông Thiên Lãnh lại vỗ:

- Năm ngàn lượng!

- Chúng ta không phải có ý này...

Người kia do dự.

Lại vỗ:

- Một vạn lượng!

Soạt một tiếng.

Năm sáu người trong sảnh liền cầm bạc biến mất.

Mặt Vân Dương hiện đầy hắc tuyến.

Vân Dương từng thấy không ít loại người trực tiếp dùng tiền nên người như vậy, nhưng... hào khí trực tiếp nâng giá gấp mấy lần như Đông đại công tử này... thật đúng là lần đầu hắn thấy.

Trong lúc vô tình cũng có một loại cảm giác thổ hào.

- Sướng không?

Đông Thiên Lãnh hài long dựa người trên ghế lớn, chân vắt chữ ngũ, cười ha ha:

- Nếu một vạn lượng còn không đi, lão tử trực tiếp cầm tram vạn lượng đập chết bọn hắn!

Vân Dương tròn mắt hai mắt.

Vân Dương đến, Vân Túy Nguyệt tự nhiên được báo, nàng là một nữ tử thông tuệ, cũng thấy được không khí trong thời gian này không đúng lắm, đối với sự xuất hiện của Vân Dương, nửa mừng nửa lo.

Do dự một chút, cuối cùng vẫn xuống chào hỏi.

Mới đến cửa ra vào Đông Tuyết sảnh, liền nghe thấy giọng Vân Dương truyền ra từ bên trong:

- Đông Thiên Lãnh, Thanh Vân phường này người chưa chắc đã rõ hơn ta a. Ta thế nhưng lại là khách quen...

Vân Túy Nguyệt sững sờ.

Khẩu khí nói chuyện của Vân Dương có chút hương vị từ trên cao nhìn xuống. Đây?

Có chút không lớn thường a.

Vân Túy Nguyệt thốt tha đi vào, liếc mắt liền thấy gia hỏa Đông Thiên Lãnh. Gia hỏa này gần đây thường xuyên trầm mình ở Thanh Vân phường, cũng cói như người quen.

- Là Đông công tử a.

Vân Dương chào hỏi.

Đông Thiên Lãnh cười ha ha, cực kỳ đắc ý, vênh mặt:

- Ha ha ha, Túy Nguyệt cô nương tự mình hạ đến, thực sự là quá nể mặt Đông mỗ oa ha ha ha... đám người kia nghĩ hết nước cũng không thể mời cô nương đi giá, ha ha ha...

Con hàng này đến Thanh Vân phường cũng không dưới chục lần, nhưng thực tế, chỉ trừ lần đầu có gặp qua Vân Túy Nguyệt. Lần này vậy mà thấy Vân

Túy Nguyệt tự thân xuống chào hỏi, không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh...

- Ta để ngươi huênh hoang a!

Vân Dương đứng lên, cười hắc hắc:

- Nguyệt tỷ, tiểu đệ cứ tưởng ngươi đã chết a.

Vân Dương lập tức hiểu ý, hờn dỗi một tiếng:

- Tiểu hoạt đầu! Lâu như vậy cũng không tới tìm Nguyệt tỷ, thế mà còn có mặt mũi nói nhớ ta...

- Không phải tiểu đệ đã đến rồi sao...

Vân Dương kêu một tiếng oan uổng, trơ mặt nói:

- Mấy ngày nay khiến ta rất lo lắng a, nghe nói có mấy tên hoàn khổ đến làm phiền Nguyệt tỷ, ta liền lập tức chạy tới, nào dám trì hoãn a...

Sóng mắt Vân Túy Nguyệt lưu chuyển:

- Đã không còn vấn đề... vị công tử kia, hiện tại cũng không tới làm phiền ta nữa.

Vân Dương liên tục gật đầu:

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Đông Thiên Lãnh đứng một bên sừng sốt, kinh ngạc nói:

- Các ngươi... quen? Rất quen?

Vân Dương dung một loại ánh mắt như nhìn thẳng ngốc nhìn hấn:

- Ngươi nói xem?

Đông Thiên Lãnh như chết cha chết mẹ:

- Nguyên lai không phải vì ta mà xuống...

Vân Túy Nguyệt cười khúc khích, nụ cười như tram hoa đua nở, đẹp không tả xiết.

Vân Dương cùng Đông Thiên Lãnh đồng thời tròn mắt mà nhìn.

Bất quá, một cái là thật, một cái là giả bộ.

- Chỗ Nguyệt tỷ lúc nào cũng náo nhiệt như vậy...

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Ngày ngày đều có người đến cổ động nha, hôm nay là ai tới? Có người quen không?

Vân Túy Nguyệt nghe huyền ca mà biết nhĩ ý:

- Vân công tử mới là khách quý nha... bất quá người tới hôm nay, không có mấy cái có quen biết với Vân công tử.

Vân Dương kinh ngạc nói:

- Không thể nào?!

- Ngươi đã lâu không đến, cũng không biết đâu...

Vân Túy Nguyệt che miệng cười:

- Bầy cái đại sảnh của Thanh Vân phường hôm nay đều đã đầy người. Ngay cả đại sảnh lớn nhất ở trung tâm cũng có người xếp hàng, thế mà khiến Nguyệt tỷ bận bịu chết người a...

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Ý Nguyệt tỷ, là hôm nay không thể ở lại lâu... ta đã biết, Nguyệt tỷ lại muốn trốn đi.

Trên mặt Vân Túy Nguyệt ánh lên vẻ khó khăn:

- Cái này... chủ yếu là ta sợ khách nhân khác sẽ tức giận nha, sợ lại mang phiền phức đến cho các người.

Vân Dương cười ha ha:

- Nguyệt tỷ, ta còn chưa giới thiệu cho người. Vị này là Đông công tử.

Vân Túy Nguyệt cười nói:

- Ta đã sớm biết nha.

- Đó là người tự biết, không phải ta giới thiệu.

Vân Dương chỉ Đông Thiên Lãnh nói:

- Đông Thiên Lãnh công tử, chính là hảo hữu chí giao của ta, là người hiệp can nghĩa đảm, hào sảng rộng rãi, chính là bạn tốt hiếm có.

Đông Thiên Lãnh liền cảm thấy khuôn mặt mình như phát sáng, ưỡn ngực, cười ha ha nói:

- Là Vân đại ca quá khen, quá khen a.

Vân Dương nói:

- Hơn nữa vị huynh đệ này của ta chính là từ đệ của một trong bát đại gia tộc trên giang hồ, là hậu nhân dòng chính Đông gia. Một thân tu vi xuất thần nhập hóa, xông xáo giang hồ khó gặp đối thủ! Là người gặp chuyện bất bình đều rút đao tương trợ, luôn khoái ý ân cừ, tiểu ngạo thiên hạ! Chính là một vị nam tử lỗi lạc hiếm có, một đời kỳ nam a.

Đông Thiên Lãnh cảm thấy trong chốc lát mà toàn thân như nhẹ đi 160 cân, cười đến mức hai con mắt chỉ còn một đường, ngoài miệng lại thận trọng nói:

- Đâu có đâu có... quá khen quá khen...

Nhưng trong lòng thì lại hy vọng: Lão đại người khen ta thêm vài câu, lại khen ta vài câu... từ khi xuất sinh đến bây giờ, còn chưa có người nào khen ta như thế a...

Mọi người chỉ chỉ mặt máng hấn: tên tiện nhân kia!

Lời khen ta như thế... thực sự lần đầu thấy được a...

Vân Dương quả nhiên không phụ kỳ vọng của hấn, tiếp tục thổi phồng tới thiên hoa loạn trụ:

- Nguyệt tỷ, trên cái Thiên Huyền đại lục này, còn chưa có chuyện nào mà Đông huynh đây không giải quyết được. Có chuyện gì, nếu không có ta ở đây, người liền đi tìm hấn! Nếu hấn mặc kệ... thanh danh này coi như hủy.

Đông Thiên Lãnh vỗ ngực, hào khí nói:

- Không sai, Nguyệt tỷ, ai dám tìm người gây phiền phức, cứ tới tìm Đông Thiên Lãnh ta, nếu ta không để bọn hấn chịu hết nổi... ta... ta... không phải người nuôi!

Vân Túy Nguyệt ôn nhu cười cười:

- Đông công tử cần gì phải nói như vậy, lại nói chỗ ta cũng khó xảy ra chuyện lớn phải phiền công tử... Đông công tử có thể đến giải trí, liền đã rất tốt a... tuyệt đối không vì tục sự nơi này mà quấy rầy nhã hứng của công tử.

Đông Thiên Lãnh vỗ ngực đùng đùng:

- Nguyệt tỷ sao lại nói vậy, Nguyệt tỷ chính là Nguyệt tỷ của lão đại ta, vậy cũng chính là thân tỷ của ta! Ai dám tìm thân tỷ của ta gây chuyện, nếu ta còn thờ ơ, Đông Thiên Lãnh ta nào còn mặt mũi mà tồn tại trên đời? Liệt tổ liệt tông Đông gia ta cũng không bỏ qua cho ta a!

Vân Túy Nguyệt cười duyên một tiếng:

- Khó được người như Đông công tử...

Đông Thiên Lãnh vội vàng đi lên chấp tay nói:

- Nguyệt tỷ, gọi ta là tiểu Lãnh là được, chúng ta là tỷ đệ sao còn khách sáo, gọi ta là Tiểu Lãnh Lãnh, đây là nhũ danh của ta!

Vân Dương mỉm cười:

- Cũng không dám!

- Nguyệt tỷ như vậy là xem thường ta a!

Đông Thiên Lãnh lo lắng.

- Thật sự không dám a.

Vân Túy Nguyệt lắc đầu, khó xử nói:

- Đông công tử chính là khách quý...

Đông Thiên Lãnh tức giận, nhảy lên một cái, khẽ phất vạt áo, phù cái liềm quỳ xuống:

- Nếu Nguyệt tỷ xem thường ta, không gọi ta là tiểu Lãnh, ta liềm quỳ không đứng dậy.

Vân Túy Nguyệt choáng váng.

Vân Dương sao lại có thể lừa gạt một tên cực phẩm như vậy? Sao lại... quỳ xuống?

Nàng nhìn về phía Vân Dương với ánh mắt cầu giúp đỡ.

Vân Dương ho khan một cái:

- Ta nói a, Tiểu Lãnh, ngươi làm như vậy cũng không tốt, Nguyệt tỷ chính là sợ mang phiền toái đến cho người, ngươi thế nào lại không biết tốt xấu a?

Đông Thiên Lãnh kiên quyết quỳ:

- Ta không sợ bất cứ phiền toái nào! Nguyệt tỷ, ngươi không gọi ta là Tiểu Lãnh, ta liền không đứng dậy!

Vân Dương thở dài:

- Nguyệt tỷ, Tiểu Lãnh cũng không phải người ngoài... lại nói cũng không để người ngoài biết, cũng không ảnh hưởng đến thanh danh của Tiểu Lãnh...

“Ta còn có thanh danh a?”

Đông Thiên Lãnh lo lắng nói:

- Nguyệt tỷ a a a...

- Được a, Tiểu Lãnh.

Vân Túy Nguyệt bất đắc dĩ gọi một tiếng.

- Về sau nếu Nguyệt tỷ có chuyện phiền toái, nếu như không tìm ta ta sẽ không đứng dậy!

Đông Thiên Lãnh vậy mà được voi đòi tiên.

Vân Túy Nguyệt thở dài, ầm nhẹ nói:

- Tiểu Lãnh, tỷ tỷ biết tâm ý của ngươi, ngươi có lòng như vậy, tỷ tỷ đã thỏa mãn, tỷ tỷ là người số khổ, lại nói nơi này cũng không phải là nơi người người thường xuyên đến... mau dậy đi, tỷ tỷ nhận người huynh đệ như ngươi là được.

- Tỷ tỷ vẫn coi ta là người ngoài!

Đông Thiên Lãnh càng nói càng thấy nhiệt huyết sôi trào, một cỗ hiệp khí dâng lên từ đáy lòng:

- Nhưng ta nói được thì làm được! Tỷ tỷ không đáp ứng, ta quyết không đứng dậy!

- Được rồi được rồi...

Vân Túy Nguyệt bất đắc dĩ nói:

- Ta đáp ứng là được...

Đông Thiên Lãnh vui vẻ nhảy cẫng lên:

- Quá cảm ơn Nguyệt tỷ! Tạ ơn lão đại!

Hai mắt Vân Túy Nguyệt sang lên nhìn Vân Dương, nàng thực không rõ, gia hỏa này sao thần thông quảng đại đến vậy? Có thể khiến một tên công tử đại gia đại tộc bộ hấn lửa bán còn giúp đền tiền...

- Nếu Tiểu Lãnh là đệ đệ ta, như vậy về sau Tiểu Lãnh tới chơi, tất cả miễn phí!

Vân Túy Nguyệt nhẹ nhàng âm áp nói:

- Từ hôm nay trở đi, xem như một chút tâm ý của tỷ tỷ... ân, là lễ gặp mặt cho đệ đệ.

Vàng mắt Đông Thiên Lãnh chớp liên đo lên:

- Vậy không được! Đệ đệ có tiền! Không cần miễn phí, có thể thu gấp đôi cũng có thể gấp mười, thật, ta có tiền nhưng không có chỗ tiêu a...

Phóng tác: xonevictory

Đa tạ Everstill ủng hộ 5000TLT;

Đa tạ cglcb ủng hộ 2000TLT;

Đa tạ ChínhChinh ủng hộ 90TLT;

Đa tạ thienchikieutu ủng hộ 10TLT.

Cầu Kim phiếu~~~

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Một chén rượu gây đại phiền toái

Sau một hồi đẩy đi đẩy lại, Vân Túy Nguyệt nghiêm mặt:

- Tiểu Lãnh, nếu như người không tiếp nhận chuyện này, vậy chuyện tỷ đệ, sau này cũng đừng nhắc đến! Có ai ăn uống trong nhà tỷ tỷ của mình còn phải trả tiền không...

Lúc này Đông Thiên Lãnh mới khua miệng phục.

- Người đâu, mau rượu và đồ ăn lên, lấy tốt nhất.

Vân Dương gọi người phân phó:

- Hôm nay ta muốn uống một chén với hai vị đệ đệ.

Một lời nói ra, khiến toàn bộ Thanh Vân phường đều kinh hãi.

Không ít người bên ngoài ngạc nhiên suýt rớt tròng mắt.

Từ bao giờ Vân Túy Nguyệt lại uống rượu?

Lại còn uống rượu với khách? Đây... đây là chuyện chưa bao giờ có a.

- Ta uống say rồi sao? Sao lại nghe thấy Vân Túy Nguyệt muốn bồi người uống rượu? Là ai mà có mặt mũi lớn như vậy?

- Đúng thế đúng thế... mặt mũi này thật lớn... ta đã bỏ ra mấy chục vạn lượng tại Thanh Vân phường này, ấy mà ngay cả ngồi, Vân Túy Nguyệt cũng

chưa từng ngồi qua... người trong này là ai?

- Thật hâm mộ...

- Ai, trách chúng ta không đủ địa vị a...

...

Những thanh âm xì xào bàn tán truyền vào trong tai Đông Thiên Lãnh, lập tức khiến Đông Thiên Lãnh chỉ cảm thấy cả người như phiêu phiêu, đăng vân giả vũ!

Quá có mặt mũi!

Quá hành diện!

Đãi ngộ này, thực sự là...

Đông Thiên Lãnh bỗng cảm thấy một cỗ cảm giác “Kẻ sĩ chết vì tri kỷ”. Nhất thời cảm động đến vành mắt lại đỏ lên.

Mới đó, thịt rượu đã được bày lên.

Vân Tủy Nguyệt tươi cười ôn nhu, thanh âm ấm áp, ba người ngồi thành hình tam giác, Vân Tủy Nguyệt ngồi ngay vị trí chủ nhân, chiếu đãi hai vị đệ đệ.

Đông Thiên Lãnh tự nhiên được Vân Tủy Nguyệt an bày ngồi vị trí chủ khách.

- Còn phải đa tạ Vân công tử.

Vân Tủy Nguyệt giờ ly rượu lên:

- Hôm lại giúp ta có thêm một vị đệ đệ...

Nàng mỉm cười, vành mắt hơi đỏ lên:

- Vân Tủy Nguyệt ta thừa nhỏ là một cô nhi, chưa từng có huynh đệ tỷ muội, hôm nay đột nhiên lại nhiều thêm một vị đệ đệ, thực sự là... có chút kích động, ta kính Vân công tử một chén.

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Nguyệt tỷ sao lại nói như vậy? Việc này là bổn phận của ta a!

Nâng chén, một hơi cạn sạch.

Đông Thiên Lãnh cảm thấy trong lòng hơi động, thờ dãi nói:

- Không nghĩ tới Nguyệt tỷ có thân thể đáng thương như vậy, từ nay về sau, ta chính là thân đệ đệ của ngươi!

- Ừm, nếu muốn làm đệ đệ của ta thì phải biết nghe lời.

Vân Tủy Nguyệt ấm áp nhẹ nhàng nói:

- Uống ít rượu, bảo trọng thân thể. Không nên hồ nháo, đừng để Nguyệt tỷ lo lắng.

Đông Thiên Lãnh gật đầu liên tục:

- Nguyệt tỷ yên tâm! Ta rất ngoan!

Vân Dương nghe câu này, không tự chủ lại uống một ngụm rượu.

Ngươi ngoan... rất ngoan... ngoan vô cùng. Ta lại uống một chén...

Ba người càng uống càng vui vẻ, càng uống càng hòa hợp.

Hơn nữa trong lòng Đông Thiên Lãnh càng thêm thỏa mãn. Nhìn Vân Dương như đang không ngừng uống rượu giải sầu, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Lão đại giới thiệu mình cho Nguyệt tỷ, bây giờ thái độ của Nguyệt tỷ đối với mình lại khác biệt rõ ràng với lão đại a.

Lúc gọi mình thì gọi: Tiểu Lãnh. Còn lúc gọi lão đại lại gọi: Vân công tử...

Trong đó ý thần sơ khác biệt, quả thực vừa nhìn đã rõ.

Nhìn lão đại phụng phịu, hần đột nhiên có cảm giác sáng khoái cạc cạc...

Ngay lúc này, một thị nữ tiến vào, nói khẽ:

- Nguyệt tỷ.

- Chuyện gì?

Vân Túy Nguyệt hỏi.

- Là thế này... bên kia có Thủy Nguyệt Hàn, Thủy đại quan nhân của phủ thái tử đến...

Thị nữ cắn môi, có chút không dám nói:

- ... tên này nghe nói Nguyệt tỷ hôm nay có nhã hứng uống rượu, muốn mời Nguyệt tỷ đi qua uống một chén...

Vân Túy Nguyệt ngần người, nhìn chén rượu trong tay, có chút giật mình lo lắng:

- Sang nói từ lượng ta kém, không đi qua được.

- Vâng.

Thị nữ liền đi ra.

Đông Thiên Lãnh ngồi một bên bắt đầu cau mày.

Họ Thủy này...

Nhưng nhìn Vân Túy Nguyệt một chút, thấy vẫn nên bảo trì phong độ bản thân, trầm nghĩ, nếu là trước đây hần đã sớm đánh tới... nhưng lại đang uống rượu sáng khoái với Nguyệt tỷ, tên này vậy mà tới gây chuyện...

Qua một lúc.

Thị nữ lần nữa tiến vào:

- Nguyệt tỷ...

- Lại có chuyện gì?

Vân Túy Nguyệt càng nhú nhú lông mày.

- Chuyện này... là Phó Nguyên Sơn, Phó đại quan nhân của Vạn Bảo lâu đến... nghe nói hôm nay Nguyệt tỷ bắt đầu uống rượu... muốn...

Thị nữ khó xử:

- ... muốn mời Nguyệt tỷ đi qua uống một chén...

Vân Túy Nguyệt thờ dãi, thấp giọng nói:

- Sang nói thân thể ta khó chịu, không tiện đi qua. Bên này chính là đệ đệ ta, ta tiếp người nhà uống rượu... giúp ta giải thích một chút...

- Vâng.

Thị nữ thối lui ra ngoài.

Sắc mặt Đông Thiên Lãnh càng thêm đen.

Hần phát hiện, mình vừa khiến vị tỷ tỷ mới nhận rước lấy phiền phức.

Vân Dương ở một bên nhú mày:

- Nguyệt tỷ, hôm nay người không nên uống rượu, trước nay người không uống rượu, nếu cứ như vậy thì cũng thôi, bây giờ lại mở giới, sau này... khó nói a.

Vân Túy Nguyệt trầm mặc một chút, lập tức gượng cười:

- Không có việc gì, hôm nay ta cao hứng, nào, đến, Tiểu Lãnh, tỷ tỷ cùng người lại uống một chén.

Đông Thiên Lãnh cảm thấy trong lòng có chút nặng nề, không kìm lòng được thờ dài, nâng chén uống cạn, trong lòng thầm nghĩ, làm thế nào để giải quyết vấn đề này?

Ngay lúc này, một tiếng cười thanh nhã từ bên ngoài truyền đến:

- Nếu Túy Nguyệt cô nương không chịu qua thì thôi, nhưng nhiều năm như vậy lần đầu thấy Túy Nguyệt cô nương uống rượu, Thủy mẫu không muốn bỏ qua cơ hội này, hôm nay không mời mà tới, ở chỗ này kính Túy Nguyệt cô nương một chén, không biết Túy Nguyệt cô nương có hay không cho Thủy mẫu chút mặt mũi?

Vừa dứt lời, một trung niên phong thần như ngọc, khí chất tiêu sái nhẹ nhàng, tự mình đẩy cửa chính bước vào, trên tay còn bưng theo một chén rượu.

Vân Dương im lặng.

Gân xanh trên nổi đầy trên huyết Thái Dương của Đông Thiên Lãnh, hiển nhiên là giận không ngăn nổi.

Người này vừa tiến đến, liền thấy ngoài Vân Túy Nguyệt còn có hai người khác trong phòng, không khỏi hơi kinh ngạc:

- Hóa ra là Đông công tử... vị này là... Vân tiểu hầu gia... nhà Vân Hầu?

Vân Dương gật đầu, cũng không lên tiếng.

Thần sắc Đông Thiên Lãnh càng thêm bất thiện.

Người này chính là Thủy Nguyệt Hàn kia, hần cười lớn nói:

- Ta còn tưởng là ai có mặt mũi lớn như vậy, hóa ra là Đông công tử ở đây.

Vân Dương cùng Đông Thiên Lãnh ở đây, hơn nữa Đông Thiên Lãnh lại ngồi ở vị trí chủ khách, như vậy đương nhiên là Đông Thiên Lãnh cảm đầu... dù là địa vị trên giang hồ, hay là lực lượng gia tộc... đều là Đông Thiên Lãnh cao hơn hẳn một bậc...

Đông Thiên Lãnh vừa muốn phát tác, đột nhiên bên ngoài lại truyền đến một tiếng cười:

- Hôm nay Túy Nguyệt cô nương có nhã hứng như vậy, Phó mẫu cũng xin tới tham gia náo nhiệt, chuyện lúc trước còn xin lỗi Túy Nguyệt cô nương, chén này là ta xin lỗi, còn xin Túy Nguyệt cô nương cho chút thể diện...

Theo tiếng nói truyền đến, một người khác cũng dặm chân tiến vào, trên tay cũng bưng theo một chén rượu.

Người này dáng người khôi ngô, long hành hổ bộ, khí thế mười phần.

Vân Túy Nguyệt đứng lên, mỉm cười nói:

- Hai vị đại nhân thật làm ta khó xử... Túy Nguyệt thực sự không có tư lượng... lại nói... hai vị cùng đến như thế... với tư lượng của Túy Nguyệt sao chịu được...

Thủy Nguyệt Hàn cười to:

- Túy Nguyệt cô nương phong tư tuyệt đại, một chén rượu há có thể làm khó? Lại nói... hôm nay Thủy mẫu tới đây, nếu ngay cả mời một chén rượu này mà Túy Nguyệt cô nương cũng không cho mặt mũi... vậy... Thủy mẫu thật đúng là mất hết thể diện a...

Phó Nguyên Sơn kia đứng bên cạnh mỉm cười:

- Thủy huynh nói không sai, nếu hôm nay Túy Nguyệt cô nương đã cao hứng như vậy, chúng ta cũng nên chúc mừng nha... còn hy vọng Túy Nguyệt cô nương cho tại hạ chút thể diện.

Hần nở nụ cười nhạt:

- Còn có, Đông công tử cũng ở đây làm chứng... ha ha, nếu Túy Nguyệt cô nương có thể bồi Đông công tử uống rượu, như vậy chắc hẳn chén rượu này của Phó mẫu vẫn được a.

Đông Thiên Lãnh đứng một bên rốt cục không nhịn được, chợt đứng lên, quệt miệng nói:

- Nha, muốn gì? Người ta đã không muốn uống rượu, chẳng nhẽ người còn muốn ép uống?

Vân Túy Nguyệt lo lắng ngăn cản:

- Tiểu đệ!

Nàng vừa ngăn cản Đông Thiên Lãnh, vừa mỉm cười vười Phó Nguyên Sơn và Thủy Nguyệt Hàn nói:

- Hai vị đại quan nhân xưa nay chiêu cổ Túy Nguyệt không ít, chén rượu này đương nhiên Túy Nguyệt muốn uống. Ha ha, Đông công tử hôm nay uống hơi nhiều, hai vị cùng Đông công tử đều là bằng hữu lâu năm, chắc sẽ không tức giận...

Nói, liền đi tiếp lấy chén rượu trong tay Thủy Nguyệt Hàn.

- Chậm đã!

Đông Thiên Lãnh gầm một tiếng, mặt đỏ bừng bừng đứng lên:

- Nguyệt tỷ, không cần uống! Hai tên khốn kiếp này tính là cái thứ gì? Lại dám đến bức bách người uống rượu... ta không phải...

Vân Túy Nguyệt khẽ kêu một tiếng:

- Đông công tử!

Nàng quay người, không ngừng nháy mắt ra dấu với hắn:

- Đây là chuyện của Thanh Vân phường ta, từ lượng Đông công tử không tốt, hay là nên về sớm đi.

Bên kia, Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn đồng thời sầm mặt lại, liếc qua Đông Thiên Lãnh. Trong lòng hai người đều thấy không khí có chút kỳ quái.

Trong thời gian này tên Đông Thiên Lãnh kia cũng thường xuyên đến Thanh Vân phường.

Mặc dù hai người cũng không có giao tình gì, nhưng hắn là cũng không có mâu thuẫn a.

Sao hôm nay hắn lại phản ứng vậy?

Còn có, sự che chở của Vân Túy Nguyệt dành cho Đông Thiên Lãnh mọi người đều có thể thấy rõ, hiển nhiên, Vân Túy Nguyệt không muốn Cửu Thiên lệnh dính vào chuyện này.

Trong từng lời nói đều có ý khuyên bảo Đông Thiên Lãnh...

Mà Đông Thiên Lãnh kia lúc này cũng ồ ồ thờ dốt. Vân Túy Nguyệt không ngừng bảo hộ mình, Đông Thiên Lãnh không phải kẻ ngu, sao có thể không nghe hiểu?

Mới vừa nói, có chuyện hắn gánh hộ.

Có phiền phức hắn giải quyết.

Bây giờ bởi vì hắn vào Vân Túy Nguyệt uống rượu, lại khiến tỷ tỷ mới nhận rước lấy phiền phức, vị tỷ tỷ này lại bảo hộ mình khắp nơi, vì vị đệ đệ mới biết này mà khiến bản thân nhận lấy ủy khuất...

Chuyện như vậy, Đông Thiên Lãnh sao có thể chịu nổi.

- Ta không say!

Đông Thiên Lãnh sai bước đi ra, không để ý tới Vân Túy Nguyệt đang lo lắng ngăn cản, trực tiếp cản trước người Vân Túy Nguyệt, nhìn Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn, cười lạnh nói:

- Rượu này, không uống! Hai người các người nếu thức thòi, tới từ đâu thì rút về đó! Không nên khiến bản thiếu gia mất hứng!

Thủy Nguyệt Hàn hơi nhíu mày, nghi ngờ nói:

- Đông công tử, hôm nay là...

Đông Thiên Lãnh đã sớm không kìm được hỏa khí, thấy hai người đã nói như vậy còn không đi, lập tức nổi trận lôi đình, tức giận mắng to:

- Đông công tử không phải người có thể gọi! Ta và người có quen biết a? Con mẹ nhà người tính là cái quần què gì? Dám đứng trước mặt ta, ép tỷ tỷ ta uống rượu? Thực sự to gan lớn mật! Con mẹ nó, làm nỏ tài cho tên thái tử gì gì đó, chẳng nhẽ còn cảm thấy mình rất cao quý hay sao? Con mẹ nó, ta nói người rút ra ngoài, người còn dám ở lại làm nhảm? Còn muốn lão tử phải cho người mặt mũi hay sao?

Một trận mắng liên hoàn, thực sự không chút lưu tình, khó nghe đến cực điểm.

Về ôn tồn lễ độ trên mặt Thủy Nguyệt Hàn lập tức chuyển thành màu tím, tức giận thở ồ ồ, mắt trừng lớn.

- Còn có người!

Đông Thiên Lãnh quay đầu nhìn Phó Nguyên Sơn, cung tay hất đổ chén rượu trên tay Phó Nguyên Sơn, rượu vãi đầy đất, chỉ mặt mắng:

- Người con mẹ nó chỉ là một tên chường quỹ, kiếm được chút tiền không có chỗ tiêu đúng không?? Con mẹ nó chạy tới đây gây chuyện với lão tử? Lão tử ở đây uống rượu, người con mẹ nó lại dám xông tới? Con mẹ nó người có ngu bức vậy sao? Còn tròng mắt? Người lại tròng một cái ta xem nào? Mắt sinh ra không để nhìn người à, con mẹ nó tròng mắt để đi tiêu hay sao? Có tin lão tử móc mắt người hai không? Còn không mau cút đi, chò lão tử mời người uống rượu hay sao? Thứ đồ rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Không biết có bao nhiêu lực mà còn muốn lật trời? Cút!

Đông Thiên Lãnh chỉ mặt mắng to, quả nhiên gió bay loạn xạ! Phong độ lưu loát cực kỳ!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Làm lớn chuyện

Trận mắng này mắng tới hôn thiên địa ám, nhật nguyệt vô quang. Từ ngữ khó nghe, mắng không kiêng nể, mỗi người đứng đây nghe được lời này đều có chung một cảm giác: nếu ta bị mắng như thế trước mặt công chúng, hòa thượng cũng phải nổi sát tâm!

Chỉ vào mũi người khác mà mắng âm lên thế... Con mẹ nó là ai phách lối như vậy?!

Thanh Vân phường vốn náo nhiệt đột nhiên im lặng như tờ.

Lúc này, ngay cả tiếng kim roi cũng chói tai lạ thường.

Mọi người biết bên này xảy ra chuyện, từng tên ngó đảo đảo hướng về bên này.

- Chuyện gì vậy?

- Không biết. Nghe nói là công tử đại gia tộc nào đó đang mắng người.

- Mắng ai?

- Nghe nói là mắng người phủ thái tử cùng vị chường quỹ Vạn Bảo lâu kia...

- A a a, có đánh nhau không?

- Tránh đường, tránh đường, cho ta vào xem...

...

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn giận tới run cả người.

Hai người bốn mắt như muốn phun lửa, mũi thở hồng hộc, nhìn Đông Thiên Lãnh gất gao, trong lòng cùng chung một ý nghĩ: hôm nay phải tháo tên hỗn đản này thành tám khối!

Đồng thời, trong lòng họ cũng cùng có chung một nghi vấn: rốt cục chuyện quái gì xảy ra vậy?

Gia hỏa này đột nhiên phát điên? Ăn nhầm thứ gì sao?

- Đồng công tử...

Vân Túy Nguyệt ngượng nghịu nói:

- Bớt giận, kỳ thực chuyện này cũng không có gì lớn... Lại nói, sao người cần phải nổi giận vì chuyện nhỏ nhặt này đâu?

Đông Thiên Lãnh hừ một tiếng:

- Nguyệt tỷ người đừng quản chuyện này, người đã gọi ta một tiếng đệ đệ, như vậy bất kể như thế nào, đừng hòng có ai có thể đứng trước mặt ta ép tỷ làm chuyện tỷ không muốn làm!

Vân Túy Nguyệt cười khổ:

- Thế nhưng..

- Không có thế nhưng gì cả!

Đông Thiên Lãnh bá đạo vung tay:

- Mấy tên này tự cho là đứng đến quen rồi, ta không nói, bọn hán lại cho rằng mình có mặt mũi rất lớn... Hôm nay ta phải cho chúng biết, có một số chuyện là không thể làm, có một số người là không thể dấy!

- Đồng công tử!

Sắc mặt Thủy Nguyệt Hàn lạnh như thép tôi, ánh mắt sắc bén:

- Thủy mẫu kính người là người Đông thị gia tộc, vậy cũng mong người nói chuyện tôn trọng một chút!

- Ta tôn trọng cái con mẹ người!

Đông Thiên Lãnh nổi trận lôi đình:

- Con mẹ nó người xông vào phòng ta, lại còn ép tỷ tỷ ta uống rượu, con mẹ nó thế là người tôn trọng ta hả?

- Tỷ tỷ người?

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn đồng thời ngây người.

Lúc này cảm xúc có chút kích động nên họ cũng không để ý. Nhưng, từ lúc nào Vân Túy Nguyệt thành tỷ tỷ của Đông Thiên Lãnh? Rốt cục là chuyện quái gì vậy?

- Đương nhiên là tỷ tỷ của ta!

Đông Thiên Lãnh vừa có chút hạ hỏa lại nổi giận phùng phùng:

- Cái này mà còn phải hỏi? Đây không phải tỷ tỷ ta, chẳng nhẽ còn là bà nội người?!

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn tức đến đình đầu bốc khói.

Đồng thời, một ý nghĩ hiện lên trong đầu:

- Chẳng nhẽ Thanh Vân phường này... Thực tế là sản nghiệp của Đông gia? Hoặc là, Đông gia đứng sau bảo hộ?

Chuyện này, không thể a?

- Tỷ tỷ của Đông Thiên Lãnh... Chính là tỷ tỷ của cả hai chúng ta.

Một thanh âm lạnh lùng khác vang lên, thoáng cái đã ép lửa giận sắp phát tác của hai người Thủy Nguyệt Hàn xuống.

Đám người tách ra, hai tên thanh niên áo xanh chậm rãi đi tới.

Ánh xanh, nón xanh, đai lưng xanh, vỏ kiếm xanh, giày xanh, nón xanh... Trên nón xanh còn cắm một cành trúc xanh biếc!

Từ trên xuống dưới tông tuyết tông một sắc xuân.

Hơn nữa, hai người kia cũng rất gầy, vóc dáng cao gầy, nếu chỉ liếc mắt một cái sẽ khiến người có cảm giác: đây là hai cây trúc xanh biếc, chập chòn bước vào từ bên ngoài.

Hai người họ chính là Xuân gia Xuân Văn Phong cùng Hạ gia Hạ Băng Xuyên.

Hai người lác lác đi tới, mang theo hộ vệ, trực tiếp đứng trước mặt Đông Thiên Lãnh, hai người cùng hát hăm, bốn mắt trừng lớn nhìn Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn:

- Thế nào, không phục?

Thủy Nguyệt Hàn có cảm giác ức vạn đầu thảo nên đã đang chạy âm âm trong đầu.

Hôm nay... Rốt cục chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Kế hoạch vốn rất thuận lợi, thế mà hôm nay đột nhiên xuất hiện biến cố lớn như vậy? Ba tên hoàn khổ này, không phải mấy ngày trước vẫn đứng bên hấn sao?

Nói thế nào đi nữa, đều là người theo hấn xem nào nhiệt...

Sao hôm nay... Tập thể nổi điên rồi?

Hấn biết, vấn đề chủ yếu là trên người Đông Thiên Lãnh. Còn Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên thuần túy xuất hiện là để áp trận cho Đông Thiên Lãnh!

Phó Nguyên Sơn tức đến bụng phình lên như bụng cóc, khuôn mặt kim chế đến phát vàng.

- Nguyên là là tỷ tỷ của Đông công tử.

Thủy Nguyệt Hàn đem lửa giận ngập tràn ép xuống, cơ hồ thiếu chút ép tới phun máu:

- Như vậy, hôm nay đúng là Thủy mỗ đã mạo muội...

Hấn cũng coi như là người cảm được buông cũng được, một giây trước lửa giận thao thiên, một giây sau gương mặt đã lại tươi cười:

- Thủy mỗ xin lỗi, hôm nay thật không phải!

Trong đám người phía sau, thanh âm sâu kín của Vân Dương truyền đến:

- Nói xin lỗi là biện pháp tốt a... Lấy danh tiếng xin lỗi, ngày ngày đến quấy rầy, tựa như vị chương quỹ Phó Nguyên Sơn kia vậy, không đâu lại càng thêm danh chính ngôn thuận... Ý kiến hay, ý kiến hay a...

Hấn âm dương quái khí nói:

- Nếu không, ví như Phó chương quỹ, trước kia cũng chưa từng tới Thanh Vân phường... Bây giờ ngày đến tám lần, có thể thấy được tác dụng của lý do xin lỗi a...

Vân Dương tránh sau lưng Đông Thiên Lãnh, nhưng lại vận Sinh Sinh Bất Tức Thần Công, thanh âm quý dị truyền ra, ấy vậy mà nghe kỹ lại thấy nguồn gốc từ sau lưng Xuân Văn Phong truyền tới.

Thủy Nguyệt Hàn đột nhiên quay đầu, nhìn về hai tên thị vệ sau lưng Xuân Văn Phong, trong mắt như muốn phun lửa.

Câu nói này... Quả là thân lại chi bút! Nói một cái liền chọc đúng chỗ hiểm!

Đông Thiên Lãnh vốn thấy đối phương có ý rút lui, cũng thầm cảm thấy có chút hia lòng, nhưng đột nhiên nghe được câu nói này, hấn liền rõ ràng ý nghĩa trong đó, nhất thời lửa giận bốc lên ba ngàn trường, hấn tiến lên một bước, bộp một tiếng, tiếng bộp thanh thúy vang dội.

Một bàn tay trực tiếp “tiếp xúc thân mật” với má Phó Nguyên Sơn, Đông Thiên Lãnh lại chỉ mũi nằng:

- Con mẹ nó, ta rốt cục hiểu rõ, tên quái dị nhà ngươi sao mỗi ngày đều đến xin lỗi, hóa ra là có ý định này...ông nội ngươi, buôn bán gian trá thành tánh! Suýt chút nữa lừa gạt ta...

Phó Nguyên Sơn tức đến cả người run run, hấn không nghĩ đến tên Đông Thiên Lãnh này lại cả gan động thủ trước mặt mọi người, cho đến lúc hối hận thì đã lĩnh một cái tát vang dội, đầu văng mắt hoa.

- Ngươi cũng muốn ý đồ ngày ngày đến xin lỗi?

Đông Thiên Lãnh đã đi đến trước mặt Thủy Nguyệt Hàn, nhắc tay quất tới.

Nhưng Thủy Nguyệt Hàn đã sớm chuẩn bị, há có thể để hấn đánh trúng? Lại nói hấn cũng là cao thủ thâm tàng bất lộ, tay phải vừa nhắc liền tóm được cổ tay Đông Thiên Lãnh, lạnh băng nói:

- Đông công tử, chớ khinh người quá đáng, đến lúc đó mọi người đều khó coi!

Đông Thiên Lãnh chỉ cảm thấy trên tay như đeo vòng sắt, vòng sắt càng lúc càng hẹp lại, chốc lát khiến hấn đau đớn không chịu nổi, cộng thêm trong lòng vốn tức giận, găm thét lên:

- Dám đánh ta! Con mẹ nó ngươi dám đánh ta?!

Lại găm thét một tiếng:

- Bắt lại toàn bộ cho ta!

Xuân Văn Phong cngf Hạ Băng Xuyên đồng thời hét lên một tiếng:

- Động thủ!

Tất cả hộ vệ của Xuân thị gia tộc và Hạ thị gia tộc đi theo hai người đồng thời xuất thủ!

Oanh một tiếng, một mặt tường đổ sập.

Người có thể được đại gia tộc chọn ra làm thiếp thân hộ vệ, hơn nữa chỉ có hai tên, há lại là người có thân thủ xoàng xĩnh?

Mới vừa động thủ, Thủy Nguyệt Hàn không thể không trầm mặt lùi lại. Mấy người Thủy Nguyệt Hàn mang theo tới, cũng đồng thời nghênh chiến.

Trong đám đông hỗn loạn tung bùng, cánh tay giấu trong tay áo của Vân Dương vô thanh vô tức khẽ động.

Phốc một tiếng.

Một tên hộ vệ Xuân thị chỉ cảm thấy trên đùi buốt lạnh, cúi đầu xem xét, thế mà đã máu me đầm đìa, trên đùi có thêm một cái hố, không kịp suy nghĩ, hét lớn một tiếng:

- Cẩn thận, đối phương muốn hạ từ thủ!

Thuận tay đem trường kiếm trong bao rút ra, hét lớn một tiếng, kiếm trong tay chém xuống.

Một tên hộ vệ mà Phó Nguyên Sơn mang đến bị một kiếm chém đôi, kéo từ đỉnh đầu cho mãi tới eo!

Máu tươi nóng hổi bắn tung tóe.

Mọi người vốn xô xô đẩy đẩy, ai cũng không có ý định đánh giết thực sự, tên hộ vệ căn bản không nghĩ tới đối phương đột nhiên hạ sát thủ, hoàn toàn không có phòng bị, trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Mùi máu tươi tràn ngập đại sảnh.

Phó Nguyên Sơn cuồng nộ, hét lớn một tiếng:

- Giết!

Hai tay mở ra, tiếng gió gào rít vang lên, Phó Nguyên Sơn giết về phía bốn tên hộ vệ của ba vị công tử.

Ánh mắt Vân Dương sáng lên, hai tay thu về phía sau, ngón tay trong tay áo lại có chút giật giật.

Thiên Ý Chi Dao âm thầm xuất kích.

Phốc phốc...

Trong hỗn chiến, trên ngực hai tên hộ vệ của Thủy Nguyệt Hàn đồng thời nở rộ huyết hoa, không kịp gãy chết ngã xuống đất. Vết thương rất nhỏ nhưng lạ đủ chí mạng, máu tươi phun ra thành dòng như núi lửa phun trào, thậm chí bắn tới trần nhà, quý dị khủng bố.

Người người trong sảnh đều dính đầy máu tươi!

Lập tức toàn bộ Thanh Vân phường loạn thành một cục.

- Giết người giết người...

Tiếng kêu sợ hãi thất thanh vang lên.

Hai tên thủ hạ bị hạ một cách khó hiểu, Thủy Nguyệt Hàn cũng đỏ mắt.

- Khinh người quá đáng!

Ổng tay áo khẽ phát lên, đem trường đao của một vị hộ vệ Xuân thị đẩy ra, bịch một tiếng, chường chường đối xứng. Vị hộ vệ lực trọng kia sắc mặt biến thành trắng bệch, lao đảo lui lại, phun ra một ngụm máu tươi.

Thủy Nguyệt Hàn lại vẫn lù lù bất động, đứng giữa đám người tựa như hạc giữa bầy gà, thế mà lẳng không bay lên, đánh tới Đông Thiên Lãnh.

- Dừng ta!

Vân Dương rốt cục nhảy lên mặt bàn, hét lớn:

- Chẳng lẽ các người nhất định phải làm lớn chuyện sao?

Hiện tại tình thế mới hơi chút kịch liệt, kỳ thực mọi người cũng mới bắt đầu, vừa nghe câu nói này, lập tức như được hắt một bát nước lạnh, đầu óc cũng trở nên thành tỉnh.

Thủy Nguyệt Hàn vừa muốn chộp Đông Thiên Lãnh vào tay, đột nhiên nhớ tới: nếu thực bắt Đông Thiên Lãnh hoặc làm hắn bị thương... Như vậy chuyện này càng thêm khó giải quyết.

Nghĩ vậy hắn lập tức dừng lại, thu tay, lùi bước.

Mà bên kia, Phó Nguyên Sơn cũng có chút thanh tỉnh, cố nén nộ khí, cùng một tên hộ vệ đối chưởng, mượn lực lui lại.

- Dừng tay!

Xuân Văn Phong cũng tỉnh ngộ: nếu ở Thiên Đường thành này mà nháo lên với phủ thái tử, mấy người bọn hắn thật khó mà chiếm được tiện nghi.

- Đều dừng lại cả đi!

Người kêu tiếng này là Vân Túy Nguyệt, nét mặt đau khổ, cơ hồ muốn khóc tại chỗ:

- Đừng đánh nữa... Sau này, Thanh Vân phò trợ chúng ta xem như xong...

- Nguyệt tỷ...

Đông Thiên Lãnh hồ thẹn cúi đầu.

Trong lúc nói chuyện, nhân mã các bên đều dừng lại, nhưng trên mặt đất đã nhiên thêm ba bộ thi thể, một người là tùy tùng Phó Nguyên Sơn, hai người khác là hộ vệ của Thủy Nguyệt Hàn.

Mà bên phía tam đại gia tộc, cũng có người bị thương, một tên trên đùi có một cái động xuyên thấu, một tên sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy máu ròng ròng, còn có người trên vai có vết thương.

Mà Hạ Băng Xuyên, không biết từ lúc nào tai phải đã có thêm một cái lỗ! Hắn nổi trận lôi đình điên cuồng gào thét:

- Con mẹ nó, ai chém lỗ tai của ta! Ai chém lỗ tai của ta...

Mấy tên hộ vệ cũng kinh ngạc: công tử vẫn luôn núp ở phía sau, sao tai lại bị chém ra một cái lỗ?

Trong thời gian ngắn, vậy mà để xảy ra chuyện lớn như vậy...

Cả Đông Thiên Lãnh và Thủy Nguyệt Hàn đều cảm thấy một trận kinh ngạc!

Cái này... Cũng quá nhanh đi!

- Ai...

Một tiếng thờ dài từ trên cao truyền xuống.

Đám người ngẩng đầu lên, chỉ thấy một vị công tử áo tím, đang đứng trên bàn, vẻ mặt không đành lòng nhìn mặt đất, thương tiếc nói:

- Các vị... Chỉ là một chút xô sát vì thể diện... Tội gì gây chuyện đến mức này?!

Đông Thiên Lãnh cùng Thủy Nguyệt Hàn đều có chút hối hận trong lòng.

Chuyện này coi như làm lớn rồi.

Xây ra án mạng a.

Lúc trước... Ai có thể nghĩ tới tới kinh một chén rượu, kết quả lại thành chết ba người? Ngay cả vị công tử ca Hạ Băng Xuyên này cũng thiếu chút biết thành độc nhĩ...

Quả thực nằm mơ cũng không nghĩ ra.

Vân Dương đứng trên bàn, lớn tiếng nói:

- Bàn công tử tự giới thiệu một chút, bàn công tử chính là Vân Hầu chi tử, Vân Dương..

Sắc mặt của hắn hơi trắng bệch, hiển nhiên bị hù dọa không nhẹ, nhưng vẫn nghiêm mặt, cố lấy dũng khí nói:

- Các vị, có thể... Nghe lời khuyên của ta hay không? Nơi này dù sao cũng là Thiên Đường thành, là nơi dưới chân thiên tử...

- Để xảy ra chuyện này...

Vân Dương đau lòng nhức óc nói:

- Sau này.... Mọi người sao có thể cùng nhau vui đùa sung sướng a...

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Mọi người đều vui vẻ?

Vui đùa sung sướng?

Ánh mắt mọi người khẽ lướt qua ba bộ thi thể máu me đầm đìa dưới đất, ai nấy không tự chủ được đều giật giật khóe miệng.

Ba nhân mạng vẫn còn bày ở đây.

Còn vui đùa sung sướng? Tim người lớn bao nhiêu a...

Nhưng hiện tại, dù là Đông Thiên Lãnh, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên hay Thủy Nguyệt Hàn với Phó Nguyên Sơn... Đều biết, chuyện này đã làm lớn!

Nó, không dễ thu thập.

Mấy người Đông Thiên Lãnh vẫn tương đối đơn thuần, làm lớn chuyện thì làm lớn chuyện, dù sao sau khi gây chuyện, đều có gia tộc đi ra chùi dít cho họ...

Nhưng trong đầu Thủy Nguyệt Hàn với Phó Nguyên Sơn lúc này như một đồng tơ vò.

Sao lại thế... Sao lại đột nhiên huyên náo lớn như vậy chứ?

Chúng ta chỉ đến bức bách Vân Túy Nguyệt thôi mà a... Chúng ta còn thủ đoạn tiến thêm một bước, chúng ta còn có kế hoạch tương tặc...

Chúng ta còn chưa chân chính bắt đầu a...

Hiện tại huyên náo thành như vậy, còn có thể làm gì a?

Trong lúc nhất thời, hai người đều ngây ngốc nhìn vị công tử Vân gia đột nhiên xuất hiện. Đương nhiên, hai người còn không quên chú ý, vị công tử Vân gia này... Tu vi rất thấp a.

Chỉ không đến tam trọng sơn? Có lẽ cũng có thể làm tam trọng sơn? Chỉ là một con tôm tép!

- Kỳ thật ta có điều không rõ.

Vân Dương đau lòng nhức nhối nói:

- Ta thấy mọi người đều là nhân vật có địa vị, có mặt mũi... Vừa rồi ta còn đang chuẩn bị xem náo nhiệt a, kết quả chớp mắt một cái liền náo ra mạng người... Có cần phải như thế a?

Trên tai Hạ Băng Xuyên bị xuyên một cái lỗ máu, máu tươi nhỏ xuống đất cộc cộc, tâm tình bức bối, tức giận nói:

- Người muốn nói gì? Có thể nói một mạch hay không?

Vân Dương ngăn Đông Thiên Lãnh đang chuẩn bị phát tác, chân thành nói:

- Kỳ thực chuyện này, ban đầu không tới phiên ta nói, nhưng việc đã đến mức này, chúng ta cũng nên cùng nhau giải quyết... Cho nên, tiểu đệ mặt dày, tới làm người hòa giải, đương nhiên nếu các vị công tử cùng Thủy đại nhân, Phó chương quỹ cảm thấy tại hạ không đủ tư cách, ta hạ lập tức lui lại nghe dạy bảo.

Mỗi người ở đây đều không hy vọng chuyện này đi xa hơn nữa.

Thủy Nguyệt Hàn với Phó Nguyên Sơn còn mang theo trách nhiệm khác, sao có thể để chuyện càng thêm phức tạp? Mà đám người Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên đều cảm thấy mình đã chiếm tiện nghi: đôi phương chết mất ba người, mà bên mình chỉ mấy người thụ thương... Đương nhiên cũng muốn thu lợi trước mắt đã.

Vân Dương nói ra mấy lời, mặc dù trên mặt mọi người đều khinh thường ra mặt “Người tính cái cọng lông”, nhưng đều không nói gì, chấp nhận Vân Dương thành “người đứng ra hòa giải”.

- Chuyện này rất bình thường.

Lời người hòa giải Vân Dương công tử nói ra thăm thía:

- Kỳ thực chuyện này chính là đánh nhau vì thế diện, trong đó ta không thể không nói Thủy đại nhân cùng Phó chương quỹ một chút... Người ta thân là nữ tử, không thích uống rượu, người nói, hai đại lão gia các người còn sang mời rượu... Chuyện này... Không nói tới nữa...

- Vân cô nương nhà người ta uống rượu cùng huynh đệ mới nhận, cũng tương đương với uống rượu với người nhà, người nói, các người ghen tị cái gì? Thực sự là...

Vân Dương lắc đầu, thờ dài:

- Bất quá tính tình Đông công tử cũng thật nóng nảy, mới như vậy mà trực tiếp nhảy dựng lên, cái này cái này... Sao cso thể xúc động như vậy? Người làm như vậy, chẳng khác nào làm khó tỷ tỷ người a, về sau ở cái Thiên Đường thành này... Tỷ người kiếm ăn kiểu gì? Người cũng không thể ngày ngày ở đây... Cho nên ta nói, trước khi làm chuyện gì, cũng phải cân nhắc cho chu đáo a...

Đông Thiên Lãnh hồ thẹn cúi đầu:

- Nguyệt tỷ, là ta không đứng, gấp thêm phiền toái cho người.

Vân Túy Nguyệt gương giọng cười nói:

- Phiền phức của đệ đệ mang đến, đối với tỷ tỷ mãi mãi không bao giờ là phiền phức.

Đông Thiên Lãnh càng thêm hồ thẹn trong lòng, thờ thật dài.

Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên đồng thời kinh ngạc nhìn Đông Thiên Lãnh: tên tiện nhân này hôm nay ăn phải cái gì a? Bị người trách một câu liền cúi đầu nhận sai...

Con mẹ nó... Đây... Đây còn là Đông Thiên Lãnh sao?

- Mà Thủy đại nhân cùng Phó chương quỹ đến ép tỷ tỷ mới nhận của người ta uống rượu...

Vân Dương thăm thía, thành thật nói:

- Nói thật... Nếu là ta, ta cũng khó mà chịu đựng... Cái này, quá đánh mặt...

- Kết quả là làm ẩm ỉ vài câu, diễn biến thành ba cái án mạng... Chuyện này...

Vân Dương im lặng một lúc:

- Nói thật ta cũng không thấy rõ ràng, ba người này làm sao mà chết...

Nhưng người khác, bao gồm Thủy Nguyệt Hàn tu vi cao nhất cũng gật đầu, đúng vậy a, tại sao ba người này lại chết? Sao ta không thấy được? Vừa rồi... Cũng không đến mức hỗn loạn như thế a?

- Nhưng có chuyện liên phải giải quyết a. Lấy thân phận địa vị các huynh đệ mà nói, nếu còn phải đợi quan phủ đến phán quyết... Cái này có chút không hợp...

Câu nói này của Vân Dương thực sự chạm vào lòng người.

Quan phủ phán quyết, mọi người đều phải dính vào... Như vậy sao được?

- Hơn nữa cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng Thanh Văn phường... Quan phủ chúng ta, coi như không đóng cửa, nhưng để đáp lại ba cái nhân mạng, đóng cửa mấy tháng là điều khẳng định.

Vân Dương thở dài.

Mọi người càng gật đầu liên tục.

Đông Thiên Lãnh cũng gật đầu: ta không thể khiến tỷ tỷ mới nhận mất đi sinh ý, không kiếm được tiền a. Người ta vừa mới nhận mình làm đệ đệ, tiếp đó tên đệ đệ như mình lại khiến tỷ tỷ mất đi cửa hàng nhiều năm tâm huyết...

Sau này ai dám kết giao với Đông Thiên Lãnh? Con mẹ nó, ta gọi là Đông Thiên Lãnh, chứ không phải là ngôi sao tai họa a...

Mà Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn gật đầu: chúng ta còn có nhiệm vụ ở Thanh Văn phường đâu... Nếu đóng cửa, chúng ta còn sao có thể hoàn thành nhiệm vụ?

- Cho nên ta cho rằng... Không bằng mọi người cứ định như vậy đi.

Vân Dương khoanh dung nói.

Sắc mặt Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn như ăn đại tiện: bên chúng ta chết ba người... Cứ định như vậy?

- Vậy không được a!

Hạ Băng Xuyên cắn răng, vắn vắn cổ nói:

- Lỗ tai ta còn bị người ta chọc một cái lỗ đâu...

Đông Thiên Lãnh cả giận nói:

- Trên lỗ tai người bị chọc một cái lỗ, cũng không phải dưới bụng người bị chọc một cái lỗ... Người kêu to cái rầm!

Hạ Băng Xuyên giận dữ:

- Đông Thiên Lãnh người nói chuyện còn có lương tâm không? Ta đây chính là vì giúp người...

- Hai vị, hai vị, nghe ta một lời.

Vân Dương vội vàng giảng hòa:

- Ý của ta là... Xử lý như vậy, các người tạm thời lắng nghe, được không?

- Ba người chết đi kia, chuyện này dù sao cũng coi như do bên phía Đông Thiên Lãnh công tử... Khụ khụ, ta cũng không biết nói thế nào, dù sao người ta cũng chết rồi, khẳng định là chịu thua thiệt, bên Đông công tử cũng nên khoan dung một chút cũng là phải, Đông công tử, người thấy thế nào?

Đông Thiên Lãnh đối với lời Vân Dương nói đương nhiên là vô cùng đồng ý, hơn nữa hắn cũng kiên quyết tin tưởng Vân Dương sẽ không đứng bên người khác, rất sáng khoái gật đầu nói:

- Khoan dung, không có vấn đề!

Câu nói này thiếu chút khiến Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn tức ngã cái rầm!

Các người giết người của ta, các người còn nói khoan dung...

- Như vậy!

Vân Dương nói:

- Với ba người chết này, Đông công tử bỏ ra ít tiền, mỗi người mười vạn lượng bạc! Lại thêm trợ cấp nông hậu gia cho người nhà. Thế nào?

Đông Thiên Lãnh liếc mắt:

- Hừ hừ...

Vân Dương quay đầu, hỏi Thủy Nguyệt Hàn:

- Thủy đại nhân thấy... Ý này có được hay không?

Thủy Nguyệt Hàn cắn răng, thật lâu sau nói:

- Chỉ cần Đông công tử bỏ ra được, hai người chúng ta không còn lời để nói!
- Vậy, còn ý của Phó chương quỹ a?

Vân Dương quay đầu hỏi Phó Quan Sơn (Phó Nguyên Sơn 傅元山, Phó Quan Sơn 傅关山, tác giả viết lúc thì 傅元山, lúc thì 傅关山, nên ta tôn trọng ông tác, lúc nào lão dùng 元 thì ta dịch là Nguyên, còn lúc nào lão đề là 关 thì ta để là Quan. Mọi người cứ hiểu nó là một nhân vật là được...)

Phó Quan Sơn tức anh ách, nhưng không dám làm trễ nải đại sự:

- Ta cũng không có ý kiến.
- Ừm, không có là tốt rồi...

Vân Dương nói:

- Về phần Hạ công tử bên này cũng bị thụ thương, Đông Thiên Lãnh công tử cũng bồi thường mười vạn lượng, đồng thời chữa thương giúp, thế nào?

Hạ Băng Xuyên hừ lạnh một tiếng:

- Chỗ ta coi như xong!

Vân Dương ho khan một cái:

- Đúng, hai huynh đệ các người tự thương lượng đi, ha ha... Mọi người xem, cứ như thế không phải mọi người đều vui vẻ rồi không?
- Mọi người đều vui vẻ...

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Quan Sơn lăm bằm bốn chữ, đều có chung một cảm giác... Cái này, có thể khiến mọi người đều vui vẻ?

Chúng ta ăn tức giận đến no, còn chết ba người... Các người nói mọi người đều vui vẻ?

Đây quả thực là... Con mẹ nó!

- Tranh thủ thời gian dọn dẹp một chút!

Vân Dương bắt đầu chỉ huy:

- Chờ chút nữa mọi người còn muốn uống rượu a... Đừng làm chậm trễ việc buôn bán... Tới tới tới, mọi người đều cười với nhau một cái, biến chiến tranh thành tơ lụa, từ đây lại có thêm một giai thoại truyền lưu trong cái Thiên Đường thành này....

Cùng nhau cười một cái? Biến chiến tranh thành tơ lụa... Con mẹ nó không thể nào.

Khuôn mặt Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Quan Sơn không chút ánh sáng, hằm hằm cầm bạc, nổi giận rồi đi.

Đông Thiên Lãnh đứng ở lại cũng ngưng ngừng, cảm giác mình mới mang đến phiền phức cho tỷ tỷ, cũng muốn cáo từ.

Vân Túy Nguyệt cố gắng níu lại.

Đông Thiên Lãnh nhất định muốn đưa trăm vạn lượng ngân phiếu bồi thường Thanh Vân phùng, Vân Túy Nguyệt kiên từ không nhận, hai người đẩy tới đẩy lui, rốt cục Vân Túy Nguyệt đỏ mắt sụt khóc:

- Chẳng lẽ người xem thường tỷ tỷ? Người vì ra mặt giúp tỷ tỷ, kém chút liền chọc họa sát thân, chẳng lẽ tỷ tỷ lại muốn thu bạc của người? Thôi thôi, nếu người thật muốn cho, tỷ tỷ liền nhận lấy, chỉ là từ nay về sau, cũng đừng gọi ta là tỷ tỷ...

Đông Thiên Lãnh mặc dù là một tên hỗn trướng, nhưng lại là cái tên ăn mềm không ăn cứng.

Hắn vội vàng đem ngân phiếu thu vào trong lòng:

- Nguyệt tỷ... Là tiểu đệ sai...
- Hừ!

Vân Dương nói:

- Nếu biết sai, sau này cũng đừng như vậy nữa. Hôm nay tỷ tỷ bày tiệc, tạ ơn đệ đệ cùng hai vị công tử.

Vân Dương nói:

- Nếu không còn chuyện gì, ta cũng xin phép...

Vân Túy Nguyệt nói:

- May mắn hôm nay có Vân công tử, Vân công tử sao có thể đi? Không bằng để ở lại để ta cảm tạ a.

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Trong nhà có chút chuyện, lại nói, vừa rồi Nguyệt tỷ cũng không nói muốn tạ ơn ta nha...

- Đương nhiên ta muốn tạ ơn.

Vân Túy Nguyệt mỉm cười.

- Kỳ thật nếu muốn tạ ơn ta, chẳng bằng cho ta ít bạc. Thời gian này ta có chút túng quẫn...

Vân Dương gãi gãi đầu, vụng trộm nháy mắt.

Vân Túy Nguyệt ngẫm hiểu:

- Chuyện này không thành vấn đề.

Vân Dương kiên trì muốn đi, Vân Túy Nguyệt đau khổ giữ lại, nhưng không lưu được, thế là đuổi theo ra cửa, cầm một tấm ngân phiếu, trọn vẹn tới năm vạn lượng:

- Vân công tử, hôm nay may mà có ngươi, đây là chút lòng thành của ta, xin ngài hãy nhận lấy.

Vân Dương kiên từ không nhận, nhưng Vân Túy Nguyệt cũng róm nước mắt. Cuối cùng, Vân Dương cầm năm vạn lượng rồi đi.

Chuyện này diễn ra trước mắt bao người, không ít người hâm mộ cực kỳ!

Xem Vân công tử nhà người ta kia, đĩa đạo thanh lâu một vòng, không những không tốn một cắc bạc, thế mà còn kiếm thêm năm vạn lượng.

Những người hữu tâm lại thấy: Vân Dương bỏ nhiều công sức, nhưng không ở lại ăn cơm. Cầm bạc rồi đi... Hơn nữa cầm không ít.

Mà đám người Đông Thiên Lãnh thì ở lại Thanh Vân phùng, Vân Túy Nguyệt chiêu đãi...

Thân sơ trong đó... Nói rõ không rõ, nói không rõ lại rõ ràng.

Khó bề phân biệt!

Chuyện này từ đầu đến cuối, tựa hồ cũng không phải chuyện của Vân Dương... Hẳn chỉ là một người hòa giải mà thôi, nếu Vân Dương thực sự là người kia... Như vậy, sao lại đứng ra hòa giải trong lúc khẩn yếu như thế?

Nhìn bóng lưng Vân Dương tiêu sái đi xa, âm thầm có không ít người rơi vào suy nghĩ.

Bất quá, tên Đông Thiên Lãnh cùng hia vị công tử Xuân Hạ kia...

Hừ... Cái Thanh Vân phùng này, hẳn không phải là của Xuân Hạ Thu Đông tứ đại gia tộc a? Chuyện này, nhất định phải điều tra a...

Có quý mới tin, vừa gặp đã nhận tỷ đệ...

...

Khụ khụ, ta sẽ không nói cho các ngươi vì sao mà phải cứ tính như vậy...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Kinh hồng nhất kích

Chuyện ở Thanh Vân phường vừa truyền ra, hiềm nghi trên người Vân Dương không rửa mà tự sạch.

Hơn nữa, bắt đầu từ lúc này, một cái phiền toái vô tận bám dính lấy Đông Thiên Lãnh cùng nhị đại công tử Xuân Hạ hai nhà.

Chuyện này, Vân Dương cảm thấy mình làm được thiên y vô phùng. Nhất là dưới sự phối hợp của Vân Túy Nguyệt... từ đó càng không có kẻ hở.

Từ đầu đến cuối, Vân Dương Vân công tử... đều được hai bên cảm kích hân a!

Nếu không phải có hân, chuyện hôm nay đúng là làm lớn mọi chuyện...

...

Trong màn đêm.

Vân Dương vui vẻ dạo bước trên đường, tâm tình thứ sượng.

Trong miệng lẩm bẩm mấy cái tên mà người ngoài khó thể nghe thấy:

- Thủy Nguyệt Hàn, Phó Quan Sơn. Giọng vịt đực, Mẽ chừng quý...

Vân Dương hừ lạnh trong lòng:

- Mà tên Thủy Nguyệt Hàn, lại có giao hảo cùng với Hàn Vô Phi kia...

Từ Quý lâu, có lẽ kẻ sách của các người đứng thực là thiên y vô phùng, hay cho một cái thiên la địa võng...

Nhưng, hiện nay lão tử đã là Kim Thiên thoát xác, chuyện còn lại, các người cứ từ từ chơi với Tứ đại thế gia đi.

Huống chi, các người còn có nhiều người lộ ra trước mặt ta như vậy...

“Phải làm thế nào để lợi dụng cơ hội này?”

Vân Dương vừa đi, vừa cau mày cân nhắc, nên dùng phương thức, lực lượng nào mới tối ưu?

Chẳng mấy chốc, Vân phủ đã xuất hiện trước mắt.

Lần này Vân Dương một mình xuất phủ làm việc, chính vì có kế hoạch rõ ràng cụ thể. Hân cùng Đông Thiên Lãnh đều không mang theo hộ vệ, như vậy khi có việc thì Đông đại hoàn khổ sẽ tự mình xuất thủ.

Nếu hân mang theo Lão Mai cùng Phương Mặc Phi, như vậy lúc đó, Lão Mai cùng Phương Mặc Phi thân là hộ vệ, gặp chuyện tất phải ra mặt trước, như vậy... kế hoạch lần này không những không có tác dụng, thậm chí còn phản ngược, trực tiếp khiến đầu mâu của Tứ Quý lâu trực tiếp hướng vào hân.

Vân Dương đang trầm tư, bỗng nhiên một cảm giác nguy cơ đột nhiên dâng lên trong lòng hân!

Một cỗ sát khí sắc bén đột nhiên xuất hiện từ phía sau. Dưới ánh lửa đèn thừa thốt chiếu rọi trên đường, đâm thẳng tới hậu tâm của hân!

Lần ám sát này, không chút dấu hiệu báo trước!

Hơn nữa, đối phương vô thanh vô tức xuất hiện trong gang tấc!

Trong chốc lát, Vân Dương chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân như dựng đứng, một cỗ tử ý đột nhiên dâng lên. Hân liều mạng vận vẹo thân thể, khẽ động, Vân Vụ quyết toàn lực vận hành, vị trí lồng ngực bắt đầu chuyển hóa thành mây mù...

Phốc!

Một mũi dao lóe sáng, từ trong lồng ngực Vân Dương xuyên ra.

Vân Dương nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể phi tốc lao về phía trước mười bảy mười tám trượng, trên không trung liều mạng chuyển động thân thể, phần lưng oanh một tiếng, trực tiếp đập vào đại môn Vân phủ, thần trí cơ hồ lập tức mơ hồ. Theo thân thể hân lao nhanh về phía trước, mũi dao kia từ trước ngực hân trực tiếp bị rút ra...

Trong Vân phủ, Phương Mặc Phi gầm lên một tiếng phản nộ:

- Ai!

Xoát xoát... Phương Mặc Phi cùng Lão Mai cơ hồ đồng thời xuất hiện trên đầu tường.

Sau lưng, một cái bóng ảo đang muốn bổ thêm một đao về phía trước, nhưng Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đã kinh hô một tiếng lao đến:

- Công tử!

Bóng dáng hư ảo kia lung lay, hừ lạnh một tiếng:

- Coi như ngươi mạng lớn!

Thanh âm rất thấp.

Vân Dương cố đè nén sự đau nhức, liễu mạng mở to hai mắt, chỉ thấy một cái bóng mơ hồ quay người rời đi. Mới bước ra một bước, thân thể đã hòa tan hoàn toàn trong màn đêm!

Một chút thanh tĩnh sau cùng của Vân Dương chỉ có một loại cảm giác: bóng lưng này... tựa hồ... có chút quen thuộc...

Sau đó, hắc ám vô biên xông tới bao phủ hẳn, Vân Dương phun một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh!

...

Lúc Vân Dương tỉnh lại, hẳn đã ở trong phòng của mình. Hai cổ nguyên khí tinh thuần, một trước một sau, không ngừng ôn nhuận thân thể hẳn... .

Đó là Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đang dùng huyền khí trị thương cho Vân Dương.

Khẽ nuốt nước bọt, Vân Dương cảm thấy trong đó ẩn ẩn có hương vị dược liệu.

Vân Dương từ từ mở mắt, thở ra một hơi, hừ nhọc nói:

- Hiện tại là lúc nào?

- Sắp đến canh năm ngày...

Lão Mai đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là huyền khí tiêu hao quá độ:

- Công tử không cần nói nữa, trước tiên chữa thương mới quan trọng.

Phía sau, thanh âm Phương Mặc Phi cũng có chút nhẹ nhõm. Khẩu khí ngưng trọng:

- Lần này công tử thật may mắn... thương thế này không khác đào một cái động, từ phía sau xuyên thấu tới phía trước...bất quá, vô cùng xảo diệu, lại chỉ lách qua lục phủ ngũ tạng... nếu không... lần này, thật đúng là...

Trên mặt Lão Mai cũng có dáng tươi cười:

- Không sai, lần này là công tử phúc lớn mạng lớn... bất quá, tên thích khách này đâm một đao cũng thật trùng hợp... vừa vặn lách qua lục phủ ngũ tạng... thực sự là...

Hai người lúc vừa nhìn thấy Vân Dương, thiếu chút nữa bị dọa đến hồn lìa khỏi xác.

Một lỗ thủng xuyên từ sau tới trước, máu tươi chảy ra như suối.

Cái này cơ bản là một vết thương chí mạng.

Thế mà sau khi kiểm tra, lục phủ ngũ tạng không chút tổn thương, hai người đều cảm thấy ngoài lý do Thần tiên phù hộ ra, không còn cách giải thích hợp lý nào khác...

Loại chuyện như vậy... tính cả cái Thiên Huyền đại lục, trăm ngàn năm cũng chưa chắc có thể xuất hiện một lần! Quá huyền ảo!

Thậm chí, hai người cũng không biết, từ sau lưng đến trước ngực còn có kẽ hở giữa lục phủ ngũ tạng...

Trong lòng Vân Dương hơi động, may mắn công pháp của hẳn đã luyện đến tầng thứ ba, có thể nháy mắt đem lồng ngực hóa thành hư vô, nên mới có thể tránh một kích kinh hồng này.

Nếu không, lúc này sợ là hẳn không còn nằm đây mà thở được!

Vân Dương hít sâu một hơi, yếu ớt nói:

- Các người thu công đi, huyền khí của ta đã có thể tự điều động.

- Được.

Hai người đáp ứng một tiếng.

Huyền khí truyền vào từ bên ngoài dù có cường đại đi chăng nữa, cùng lắm cũng chỉ có tác dụng kéo dài tính mạng, nhưng nếu muốn chân chính chữa thương, vẫn phải cần đến huyền khí tự thân, như vậy mới càng thêm tác dụng trị liệu.

Điểm này, hai người đều là đại hành gia, tự nhiên biết rõ ràng.

Không chế huyền khí vận chuyển tuần hoàn trong cơ thể. Vân Dương cảm giác rõ ràng, từ trong đan điền dâng lên một cỗ sinh mệnh lực tinh thuần.

Trong thức hải.

Lục Lục lo lắng vung vẩy dây leo, từng đoàn từng đoàn sinh mệnh nguyên khí xanh lá bị nó cuộn lại, ném ra, lại tức giận nắm một đoàn khác. Nó không ngừng vận vẹo, nếu nó có thể nói chuyện, chắc chắn sớm đã kêu oa nha nha.

Lập tức, Lục Lục vung vẩy dây leo hưng phấn, đem sinh mệnh nguyên khí đã góp nhặt được truyền cả ra bên ngoài.

Vân Dương tỉnh.

Nếu Vân Dương vẫn hôn mê, Lục Lục chỉ có thể vận chuyển sinh mệnh nguyên khí truyền vào kinh mạch, để cho sinh mệnh nguyên khí thuận theo kinh mạch chuyển đến nhưng nơi bị thương. Chỉ như vậy, hiệu suất sẽ rất chậm.

Mà sau khi Vân Dương tỉnh lại, có ý thức tự chủ, lúc này có thể đem sinh mệnh nguyên khí vô hạn truyền ra, nuôi dưỡng nhưng vết thương!

Hai hoàn cảnh, hai cách làm, hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Vân Dương hư nhược vận công, khó khăn thở dốc, cùng với huyền khí trong thể nội được điều động, sinh mệnh nguyên khí của Lục Lục không ngừng tiến vào. Sắc mặt Vân Dương từ từ khôi phục...

Dần dần, trên người hắn bắt đầu xuất hiện sương trắng nhàn nhạt...

Quanh quần không tan.

Lúc này, thân thể Vân Dương như đang trong lồng hấp, sương mù tràn ngập, bao trùm toàn bộ thân thể hắn.

- Đã qua giai đoạn nguy hiểm!

Phương Mặc Phi như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Lão Mai ngừng thở, nhìn sắc mặt Vân Dương, thấy vết thương không chảy máu nữa, hơi thở cũng dần mạnh mẽ, rốt cục nâng người lên, vuốt mồ hôi một cái:

- Nguy hiểm thật!

Hai người quay mặt nhìn nhau!

Trong mắt đều hiện lên một câu hỏi: người ám sát Vân Dương là ai?

Ngay trước cửa Vân phủ, ám sát Vân phủ Tiểu hầu gia! Lá gan này, rất lớn a!

Còn có, có một địch nhân ẩn trong bóng tối như thế, thực khó lòng phòng bị.

Nếu người này lại tới một lần nữa... chẳng lẽ Vân Dương còn có thể có vận khí tốt như vậy?

- Lão Phương, người xem...

Thần sắc Lão Mai u ám.

- Người cũng đã nhìn ra?

Phương Mặc Phi trầm ngâm một chút:

- Người này, tu vi không dưới ta. Ít nhất, cũng đạt đến thất trọng thiên!

Hon nữa, người này lại có hận ý rất sâu nặng đối với công tử!

Lão Mai nói:

- Một đao này của hần nhanh như thiểm điện. Cao thủ như vậy, hoàn toàn có thể khống chế lực đao. Hần hoàn toàn có thể khiến mũi đao không đâm xuyên ngực, như thế có thể khiến công tử thống khổ hơn, càng khó có thể phán đoán thương thế, nhưng hần vì để cam đoan công tử chết chắc, lại trực tiếp đâm từ sau tới trước!

- Không sai. Hon nữa, ngay khi lưỡi đao đâm vào cơ thể công tử, huyền khí bám trên đao liền bạo tạc ra bốn phía... nhưng, rất kỳ quái là, nội tạng của công tử không chịu chút thương tổn...

- Có điều, tà mị chi khí, âm nhu chi lực kia vẫn còn giữ lại.

Phương Mặc Phi trầm mặt:

- Nếu đổi thành người ta, chỉ sợ giờ phút này đã sớm mất mạng. Bất quá công pháp của công tử có chút thần dị, loại công pháp âm độc như vậy, cũng không thể tạo thành tổn hại đối với công tử!

- Bất kể người này là ai, đều là một tên địch nhân cường đại. Sau này hai ta cần càng đề cao cảnh giác!

Sắc mặt Phương Mặc Phi rất khó nhìn:

- Tại cửa nhà mình, lại khiến công tử bị người ám sát như thế, thực sự mất mặt!

Lão Mai hung hăng gật đầu.

Sắc trời đã sáng rõ!

Vân Dương thở phào một hơi, thử động thân thể, xuống giường. Chỉ cảm thấy thân thể lay động một cái, một cỗ cảm giác choáng váng xông lên đầu. Kém chút khiến hần ngã xuống đất.

- Mất máu quá nhiều.

Vân Dương nhanh chóng đánh giá tình huống cơ thể mình:

- Nguyên khí bị hao tổn. Mặt khác, cũng không có vấn đề gì.

Vân Dương hoảng sợ một trận.

Nếu như hần không thể sớm cảnh giác trước một nháy mắt, toàn lực vận hành Vân Tôn tâm pháp, đem lồng ngực vụ hóa, như vậy giờ khắc này hần sớm là một thi thể!

Tốc độ một đao này, thực sự nhanh tới cực điểm, tâm niệm hần thay đổi thật nhanh, thân thể cấp tốc vụ hóa. Tốc độ như vậy, mà vẫn bị một đao xuyên qua ngực!

Căn bản không đợi hần hoàn toàn vụ hóa, nếu hoàn toàn vụ hóa, như vậy sẽ không bị thụ thương.

- Muốn đạt đến mức như vậy, nhất định phải đạt đến Vân Vụ quyết tầng thứ tư mới được...

Vân Dương hít thở, không ngừng điều động năng lượng, đem miệng vết thương của mình khép lại.

Sau một hồi lâu, rốt cục Vân Dương đứng dậy, từng bước từng bước rời khỏi phòng, cảm thụ gió mát mon man trên mặt, lại có một loại cảm giác như trải qua mấy đời.

Nhặt được một cái mạng a!

- Công tử, người ra làm gì...

Phương Mặc Phi giật nảy mình.

Vân Dương tái nhợt nghiêm mặt:

- Không có chuyện gì, cũng không phải là trọng thương, đi ra hít thở, mới có lợi cho vết thương khôi phục.

Cũng không phải là trọng thương?

Phương Mặc Phi nén lời muốn nói trong cổ.

Đổi thành người khác, chỉ sợ giờ phút này đã sớm chuyển thế đầu thai. Vậy mà ngài... cũng không phải là trọng thương?

Ta cũng bó tay rồi a.

Mặc dù trong miệng Vân Dương nói như vậy, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, thương thế lần này, thật không nhẹ. Chỉ sợ mười bữa nửa tháng cũng không chắc có thể khôi phục hoàn toàn!

Tại thời điểm then chốt, chuẩn bị triển khai hành động, thế mà hắn lại bị thương nặng như vậy!

Chẳng nhẽ phải trì hoãn kế hoạch sao?

Vân Dương trầm mặt.

- Công tử, lần ám sát này...

Phương Mặc Phi thử hỏi:

- Công tử, có manh mối hung thủ sao?

Hắn quang trọng mắt Vân Dương lóe lên.

Trong đầu, thăm hỏi tưởng lại bóng lưng kia.

Bóng lưng quen thuộc. Người này, nhất định là hắn đã gặp qua!

Nhưng loại khí thế âm trầm như vậy, hắn hoàn toàn không có chút ký ức. Người này, rốt cục là gặp nơi nào? Hơn nữa, lại có hận ý với mình sâu nặng như vậy...

Rốt cục, mình đã đắc tội người nào?

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Diễn một chút

Có manh mối hung thủ sao?

Phương Mặc Phi hỏi xong câu này, liền thấy sắc mặt Vân Dương từ từ trầm xuống, càng lúc càng u ám.

- Có manh mối!

Vân Dương cắn răng, hít một hơi thật sâu, suy tư nói:

- Trong nháy mắt bị tập kích, ta cảm nhận được nguy hiểm, lập tức vọt lên phía trước để tránh lưỡi đao. Sau đó ta liều mạng xoay người trên không trung.

- Cho dù sau một đao này, ta có phải chết không thể nghi ngờ, ta cũng muốn xoay người một chút, ta muốn xem rốt cục là ta chết trong tay ai!

- Bị tập kích mà chết, chính là sự sỉ nhục đối với ta! Dù có chết, cũng phải chính diện đối mặt, đó mới là nam nhi chi cốt!

Vân Dương thần nhiên nói.

- Nhưng một khắc cuối cùng này, tuy ta không nhìn thấy diện mạo của người đó, nhưng lại thấy bóng lưng của hắn.

Vân Dương nói:

- Người kia mặc dù có thể ẩn thân trong sương đêm, nhưng bóng lưng kia, lại cho ta một cảm giác rất quen thuộc.

- Rất quen thuộc?

Phuong Mặc Phi nhíu nhíu mày.

- Rất quen thuộc...

Vân Dương cau mày, nghiêm túc suy tư:

- Trong thời gian gần đây, ta nhất định đã gặp qua người này, hơn nữa nhất định từng đắc tội với hắn...

- Rốt cục là lúc nào... Người nào a?

Vân Dương minh tư khổ tưởng.

Trong đầu hắn, tất cả những gương mặt gặp trong một tháng gần đây đều như đèn kéo quân, lướt qua một lần.

Trong khoảng thời gian này, hắn không có kết bạn với ai. Có chăng cũng chỉ là đắc tội với người ta...

Kể cả Đông Thiên Lãnh, tạm thời mà nói, Đông Thiên Lãnh chưa được coi là bạn, mà chỉ là hai bên lợi dụng lẫn nhau, đương nhiên, ai lợi nhiều ai lợi ít cũng khó nói.

Hơn nữa, Vân Dương cũng không có ý định kết giao bằng hữu.

“Ta không muốn có bằng hữu mới.”

Trong lòng Vân Dương luôn mặc niệm một câu này: “....ta không muốn điều bất cứ người nào, đến thay thế địa vị các ngươì trong lòng ta...”

Hắn nặng nề suy nghĩ.

Mỗi một sự kiện, mỗi một người hắn gặp trong thời gian này đều lướt qua không chỉ một lần.

Mỗi một người, hắn đều không bỏ sót, so sánh với bóng lưng kia.

Là ai?

Đột nhiên!

Toàn thân Vân Dương chấn động!

Sắc mặt hắn đột nhiên trắng bệch!

Phuong Mặc Phi ở bên vẫn luôn chú ý đến biểu lộ của hắn, bỗng nhiên tinh thần chấn động:

- Công tử, nghĩ ra rồi sao?

Vân Dương hít một hơi thật sâu:

- Người này, có chút kỳ quái... Ta cũng không thể chắc chắn...

Ánh mắt Phuong Mặc Phi sáng lên:

- Là ai?

Vân Dương chần chờ, suy nghĩ nửa ngày, rốt cục lắc đầu:

- Chờ ta xác định, ta lại nói cho người.

Phuong Mặc Phi biểu lộ khó hiểu.

Nhìn sắc mặt Vân Dương, hắn là đã tìm được người ám sát, nhưng vì sao lại không muốn nói?

Chính xác là Vân Dương đã biết bóng lưng này thuộc về ai. Nhưng chính vì biết, hắn mới có cảm giác không thể tưởng tượng nổi!

Sao có thể là hắn?!

Một cái tát!

Một cái tát thật vang dội!

Một kẻ đơn giản bị đánh bay, gãy bảy tám cái răng, đánh tới liệt nửa người, không chút lực phản kháng!

Sau đó hấn xông tới, quyền đâm cước đá...

Hoàng cung đại nội, người phụ trách mua sắm... Là người hấn gặp ở Ngọc trang...

Ngô công công!

Ngô công công thích nam sắc!

Kẻ bị hấn một tay quất thừa sống thiếu chết, Ngô công công!

Trong chốc lát, Vân Dương cảm thấy thế giới quan của hấn như bị phá vỡ. Một cường giả như thế, lại bị hấn một tay đánh bay?

Hon nữa bị hấn làm nhục trước mặt thiên hạ, mà không chút hoàn thủ?

Lúc đó, sau khi hấn rời khỏi ngọc trang, đã đem người này xóa khỏi ký ức! Một tên thái giám nhu nhược, không có nửa điểm võ lực... Nhớ kỹ làm gì?

Nhưng bây giờ... Hình ảnh bóng lưng tiêu tán trong màn đêm kia, thế mà trùng hợp với bóng lưng bị hấn đánh như đánh chó!

Vân Dương thận trọng so sánh lần nữa, từng phương hướng, từng góc cạnh đều điếm qua một lần.

Cuối cùng...

Vân Dương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:

- Ta quả nhiên vẫn quá khinh thường anh hùng trong thiên hạ!
- Ta vẫn quá xem thường, xem thường một người khi nhin nhục thì có biểu hiện gì!
- Ta vẫn quá chủ quan!

Đầu óc Phương Mặc Phi càng lúc càng mơ hồ:

- Công tử, ý ngươi là...?

Trên mặt Vân Dương lộ ra một tia mỉm cười tao nhã:

- Ý ta là... Lần thụ thương này, không chút oan uổng! Dù lần này có bị giết... Nhưng chết dưới tay người này, chết cũng đúng! Không chút oan uổng!
- Xem thường địch nhân, vốn là con đường nhanh nhất để dẫn đến cái chết.

Vân Dương nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, lăm bắm nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không bao giờ xem thường bất luận người nào trong thiên hạ!
- Bất luận người nào!

Vân Dương tăng thêm khẩu khí, gần từng chữ nói.

Phương Mặc Phi càng lúc càng khó hiểu.

Tại sao công tử lại nói câu này?

Từ lúc hấn đi theo Vân Dương, hấn luôn có một cảm giác, Vân Dương như một đoá mê vụ,

Đóa mê vụ khiến người nhìn không thấu.

Càng không thể đến gần.

Hon nữa, trong tay Vân Dương hấn là phải nắm một thế lực khổng lồ, nhưng vẫn luôn ần núp lý càng, không một ai có thể biết được thế lực đó có dạng gì, ở đâu, lực lượng như thế nào!

Mà từ xưa đến nay, Vân Dương chưa hề xem nhẹ bất kỳ đối thủ nào!

Hắn vẫn luôn thận trọng từng bước, mưu tính sâu xa, tuyệt đối có thể dùng bốn chữ “Đa mưu túc trí” để hình dung.

Hôm nay, Vân Dương lại tự phê bình bản thân về vấn đề này, nó khiến Phương Mặc Phi vì đó mà hãi nhiên.

Đúng, lấy tâm trí hiện tại của Vân Dương, lấy biểu hiện thận trọng từng bước của hắn, lấy thủ đoạn phiên vân phúc vũ, dưới cái nhìn của Phương Mặc Phi là Vân Dương cẩn thận tới cực điểm.. Vậy mà, còn tự phê bình bản thân!

Phương Mặc Phi đột nhiên có một cảm giác... Lấy phong cách hành xử của bản thân hắn, hành tẩu giang hồ mấy chục năm nay mà còn sống được... Cái này thực là được lão thiên gia chiếu cố, thiên đại khí vận a...

Vân Dương ngồi xuống một lần, chính là một ngày, một ngày này hắn không hề bước ra khỏi cửa. Các loại đan dược chữa thương không ngừng voi, sinh mệnh nguyên khí của Lục Lục cũng được vận chuyển không ngừng.

Mãi cho đến nửa đêm, thương thế của Vân Dương mới xem như khôi phục một nửa.

Nhưng hắn lập tức... Nằm xuống.

- Mặc kệ là ai đến, cứ nói ta bị ám sát, bệnh liệt giường, không thể tiếp khách.

Mệnh lệnh này của Vân Dương truyền ra, Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều choáng váng khó hiểu. Lúc nên nằm ngửa không nằm, lúc ngửa nên ra ngoài hoạt động ngửa lại vờ bệnh liệt giường..

...

Ban đêm.

Vân Dương cầm Cửu Thiên lệnh trong tay, một đạo mệnh lệnh vô thanh vô tức truyền ra ngoài.

...

Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái mấy ngày nay đều thấy trên mặt không có chút ánh sáng, trong nhà hắn lại xảy ra chuyện như thế! Thực sự không còn mặt mũi gặp người a...

Dù lão ngồi uống trà một mình, cũng cảm thấy da mặt bỏng rát...

Chuyện hoang đường như thế, vậy mà xảy ra trong nhà... Cường ép mai mối cho quả phụ của Cửu Tôn? Chuyện này...

Lão nguyên soái thờ dài thờ ngắn.

Nhất là mấy bữa nay, Cửu Thiên chi lệnh không truyền bất cứ tin tức nào đến. Càng làm cho Lão nguyên soái thấp thòm trong lòng: đám người kia chẳng lẽ tức giận? Trái tim triệt để băng giá?

Liên tục mấy ngày nay, lão nguyên soái lo lắng không ăn không ngủ. Nếu là lão... Chỉ sợ lão cũng không dễ dàng tha thứ a...

Ngay lúc đó.

Thu Kiếm Hàn đang đi tới đi lui trong đình nghỉ mát, tâm sự nặng nề...

Đột nhiên, một tiếng động khác thường truyền đến.

- Không cần lo lắng.

Thu Kiếm Hàn mừng quá đổi.

Nhìn phong thư quen thuộc trước mặt, lão nguyên soái có một loại kích động đến phát khóc.

Hơn nữa, phong thư này không phải kiểu dáng trước đó, mà là... Một đoá mây trắng vô cùng sống động.

Đóa mây trắng này, khiến lòng lão nguyên soái chấn động vô cùng!

- Cửu Tôn chi hồn, Vân Tôn chi lệnh!

Người trong thiên hạ đều biết, mặc dù lão đại của Cửu Tôn chính là Thổ Tôn, nhưng người chân chính có thể hiệu lệnh Cửu Tôn, khiến mọi người đều tin phục, người đưa ra quyết định trọng đại, lại là lão út của Cửu Tôn!

Vân Tôn!

Hiện tại, trước mắt Thu lão nguyên soái là phong thư của Vân Tôn. Nói cách khác, đồ vật trong đó là do người của Vân Tôn đưa tới.

Cũng có thể nói... Là chính Vân Tôn đưa tới!

Thu lão nguyên soái kích động nắm lấy phong thư, nhanh chóng vọt vào thư phòng.

- Bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy!

...

- Chuyện Thanh Vân phường lúc trước, chính là âm mưu của địch nhân...

Nội dung trong thư, giải thích chuyện lúc trước một lần, sau đó lại nói:

-... Kẻ hiềm nghi trước mắt, là Thủy Nguyệt Hàn của Phủ thái tử, Phó Nguyên Sơn của Vạn Bảo lâu...

- Mà hai người này, mới gián tiếp gây ra án mạng ở Thanh Vân phường...

Lão nguyên soái nhìn đến đây, hai mắt đột nhiên sáng lên.

-... Quân bộ không nên xuất thủ. Có thể để hình bộ ra tay, giam vào Hình bộ câu thúc, phối hợp thăm hỏi, diễn một chút cũng là cần thiết.

Phong thư này đến đây là kết thúc.

Nhưng Lão nguyên soái lại ngẫm hiểu.

Ta nói a, sao nhà ta lại có thể xảy ra chuyện kia, quả nhiên là bị người hãm hại, quả nhiên là một cái âm mưu...

Còn đối với những kẻ hiềm nghi này, Cửu Thiên lệnh nói rất đúng. Nếu quân bộ xuất thủ, rất dễ bị đối phương phát hiện... Nhưng nếu Hình bộ xuất thủ, chính là quang minh chính đại, điều tra sự kiện ba người tử vong ở Thanh Vân phường.

Bất quá, lão nguyên soái càng mong đợi... Sau khi bắt lại sẽ có chuyện gì a?

Sớm ngày thứ hai.

Hình bộ Ngọc Đường để quốc lại xuất động.

Đầu tiên là tìm tới Thanh Vân phường, tìm Vân Túy Nguyệt hỏi tình hình, sau đó hạ lệnh: không được phép ra ngoài, không được phép biến mất, chờ Hình bộ triệu tập!

Từ ngữ cực kỳ nghiêm khắc.

Sau đó những người này lại đi khách sạn, khách khách khí khí mời ba người Đông Thiên Lãnh, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên mời đến Hình bộ, phối hợp điều tra.

Sau đó phái người gọi Phó Nguyên Sơn của Vạn Bảo lâu đến đối chất.

Cuối cùng mới phái người cầm một phong thư, đi đến phủ thái tử, tìm thái tử điện hạ, lựa lời nói Hình bộ cần phá án, cần khách khanh phủ thái tử là Thủy Nguyệt Hàn đến Hình bộ một chuyện.

Hết thấy, đều theo thủ tục bình thường mà làm.

Thanh Vân phường đúng là xảy ra án mạng, mặc dù nói song phương đã hòa giải. Dân không kiện, quan không cần truy xét. Nhưng dẫu sao, ba cái nhân mạng, xảy ra dưới chân thiên tử cũng không phải chuyện nhỏ.

Hình bộ cần lập án, tỏ chút thái độ cũng là điều cần phải có!

Cho nên Thủy Nguyệt Hàn đến Hình bộ cũng không mang theo chút áp lực.

Đến Hình bộ, hỏi đáp mấy câu theo thông lệ, Thủy Nguyệt Hàn dựa theo thỏa thuận lúc trước mà nói:

- Mấy người kia uống quá nhiều, không cẩn thận té chết...

Cái lý do đến quý cũng không tin này, lại là lý do mà ba vị công tử Xuân Hạ Đông cùng với chương quỹ Vạn Bảo lâu và phụ tá phủ thái tử hợp bàn thống nhất mà ra...

...

Sau đó ba bên cùng gặp trực tiếp, bắt đầu thống nhất thông tin vụ án này. Đông Thiên Lãnh, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên cùng Thủy Nguyệt Hàn

và Phó Quan Sơn cùng ngồi trong một cái đại sảnh, đem vụ án tự thuật lại đầu đuôi.

Cái này càng khiến mọi người thả lỏng.

Có thể để những người này tới cùng một chỗ, còn có thể xảy ra chuyện gì?

Cơ bản chỉ làm cho có mà thôi!

Sau khi xong việc, quan viên Hình bộ có chút ngượng ngừng nói:

- Chuyện này... Rất xin lỗi, còn chưa thể thả các vị trở về. Dù sao, theo trình tự, bên trên còn có một lần kiểm tra đối chiếu... Vì vậy còn phải ủy khuất mấy vị, ở tạm Hình bộ một đêm..

Đối với sự việc như vậy, mọi người đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Vui vẻ tòng mệnh.

- Sớm mai, các vị liền có thể trở về.

Quan viên Hình bộ ăn nói rất khép nép, hiển nhiên biết những người này đều không thể trêu vào:

- Tối nay ủy khuất các vị, Hình bộ đạo này hơi căng, nên không còn gian phòng trống nào, chỉ có thể ủy khuất các vị ngồi phòng giam một chút...

- Hừ...

Mấy người đều sớm chuẩn bị tâm lý, ngoài mặt lại tỏ rõ vẻ khó chịu, không nói không rằng, tự mình tiến vào phòng giam của bản thân.

Chuyện này cũng không có gì, coi như là nghỉ phép...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hình bộ dạ biến

(Biến cố ở Hình bộ vào ban đêm)

Ban đêm, Hình bộ tựa như muốn tỏ lòng áy náy, chủ động mang rượu thịt lên cho Thủy Nguyệt Hàn và Phó Quan Sơn...

- Tình thế phát triển đều nằm trong dự liệu, ngày mai liền có thể trở về rồi. Biến cố ngoài ý muốn này coi như qua...

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Quan Sơn cùng nhau thờ dài một hơi, nhưng tự đáy lòng hai người đều có một cảm giác ngọt ngào khó chịu: thăm dò sâu cạn của Thanh Vân phường này, có vẻ như khó mà thực hiện a...

Còn chưa có chính thức phát lực, liền đã chọc ra bao nhiêu sự kiện ô long, còn kéo bản thân lộ hết ra ngoài ánh sáng, sau này muốn tiếp tục, e phải tìm hướng khác a...

...

Phủ Thu Lão nguyên soái.

- Chỉ đơn giản nhốt người một ngày?

Thu Kiếm Hàn cảm thấy, sự kiện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy!

Vân Tôn lệnh a!

Từ trước đến nay, người của Vân Tôn xuất thủ đều là nhìn mười bước mới đi một bước, sao có thể đơn giản như biểu hiện?

Hơn nữa, bên đó đã xuất lực mạnh như vậy, dùng lực quân bộ, đánh động Hình bộ!

Lại dùng Hình bộ, mượn đại nghĩa quốc gia, đầu phủ Thái tử, đầu giang hồ, đầu thế gia!

Vận dụng lực lượng quốc gia, áp chế cảm một đám thế lực quái vật, sau đó mới có thể đem những người này triệu tập, sao có thể đơn giản khiến bọn họ ngây người trong đại lao một buổi?

Sao có thể hời hợt, không đau không ngứa như thế?

- Nếu đến sớm mai vẫn không có chuyện gì phát sinh. . .

Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái cau mày lắm lắm:

- ... không chừng ta phát điên lên mất. . .

- Nhưng nếu có chuyện phát sinh. . . hẳn là không đến mức xảy ra án mạng, kể sách của Vân Tôn, hẳn sẽ không nông cạn như vậy. . .

Thu Lão nguyên soái minh tư khổ tương:

- Hoặc có thể là đánh cỏ động rắn? Dẫn xà xuất động? Dẫn những kẻ câu tình đi ra, một mẻ bắt cả cá nhỏ cá lớn?

- Nhưng hẳn sẽ không như vậy a. . . chút chuyện nhỏ này, những con cá lớn trong bóng tối kia chưa hẳn sẽ xuất động. . . nhất là trước bầu không khí nguy hiểm mãnh liệt như vậy, ai dám loạn động?

- Thực sự kỳ quái!

- Đến cùng là bọn hắn muốn làm gì?

Lão nguyên soái ngồi trong thư phòng, lắm bà lắm lắm như người động kinh.

Chuyện này, lão cũng không thể thương lượng cùng người khác.

Mặc dù hiện tại sóng ngầm mãnh liệt, nhưng trên thực tế, trong toàn bộ cái Ngọc Đường đế quốc này, người biết sự việc cũng chỉ có bản thân lão! Vạn nhất lộ một chút phong thanh ra bên ngoài, hậu quả nghĩ thôi cũng không chịu nổi. . .

Nghĩ đến như vậy, Thu Lão nguyên soái cảm thấy bản thân có một loại cảm giác hăm hực tới phát điên.

...

Đảo mắt cái màn đêm đã buông xuống.

Bóng đêm vô tận như nuốt chửng đại địa.

Thiên Đường thành phần hoa náo nhiệt trở nên yên tĩnh.

Đại lao của Hình bộ càng thêm nghiêm cẩn.

Thủy Nguyệt Hàn mặc dù thân bị khóa trong đại lao, nhưng tâm tình lại vô cùng bình tĩnh, nhìn qua như đang khoan chân tĩnh tọa, kỳ thực là đang thổ nạp hành công, hít thở thật sâu, khí thể trầm ổn vận chuyển theo quy luật.

Thời điểm vận lại câu tỉnh này, không gì thích hợp hơn đã tọa tu luyện.

Nhất là căn đại lao Hình bộ này, càng thêm mấy phần thanh tịnh, ngay cả tiếng trùng minh thiên xướng cũng đều không có. (Thiên là ve sầu)

Sự tịnh mịch này, khiến Thủy Nguyệt Hàn có một suy nghĩ: “Ồ chỗ này tu luyện cũng không tệ, hiệu quả rất cao. Sau này có thể xem xét, tìm cái quan hệ, vào trong này tu luyện một hai. . .

Bởi vậy mà khiến Thủy Nguyệt Hàn không khỏi nhớ đến một cái truyền thuyết trên giang hồ, truyền thuyết kể về ngày xưa có một tên cao thủ giang hồ, bởi vì phạm tội nên bị bắt, tội dù không nhỏ, nhưng không đến mức phải chết, cuối cùng bị kết án tám năm, kết quả sau khi mãn hạn tù được phóng thích, lại biến thành tuyệt đỉnh cao thủ chấn nhiếp một phương!

Việc này nhìn như không thể tin được, nhưng kỳ thực cũng hợp tình hợp lý, con hàng này tuy bị phạt tù, nhưng năng lực lại không bị hạn chết, vào trong lao liền trở thành lão đại của tất cả đám phạm nhân, ngày ngày được cơm bưng nước rót, hoàn toàn không có nửa điểm phiền não, càng thêm không phải vương vào mấy việc vặt vãnh như xã giao giải trí. . . dưới không khí nhàm chán như vậy, tu luyện trở thành cách giết thời gian nhanh nhất, cứ như vậy, trong tám năm vận mà đột phá liền mấy cấp bậc, thực lực bạo tăng. . .

Vị tuyệt đỉnh cao thủ này sau khi ra ngoài, vẫn thường xuyên cảm thán: Kiếp sống tám năm trong ngục, thành tựu ta bất thể ụy danh!

Ngục giam, là chỗ tốt a...

Nhớ tới chuyện này, Thủy Nguyệt Hàn không hiểu mỉm cười, lẩm bẩm nói:

- Con hàng này... chưa hẳn là nói dối a... tại ương lao ngục này, nếu biết vận dụng một chút, vẫn có thể xem như... một môi trường tu luyện tuyệt hảo...

Trời sắp canh hai, hoàn cảnh bốn bề càng thêm yên tĩnh.

Thủy Nguyệt Hàn chậm rãi thu công, lặng lẽ chải vuốt tất cả nhưng suy nghĩ trong đầu...

Chờ ta ra ngoài...

Cái Thanh Vân phưởng này, tất có điều kỳ quặc!

Nói không chừng có quan hệ với dư nghiệt Cửu Tôn... mấy tay công tử của tam đại gia tộc này xuất hiện, không chừng là có người đứng sau thúc đẩy? Điều hẳn cần làm lúc này, chính là mượn trận tai ương lao ngục, lợi dụng lực lượng phủ thái tử, đem nguyên do từ đầu đến cuối lộ ra ngoài!

Hắn nhắm mắt, minh tư khổ tưởng, hồn nhiên không phát hiện, không biết tự lúc nào, trong nhà tù có thêm một thứ vô hình vô vị...

Một cỗ khói xanh nhân nhật chậm rãi xuất hiện từ dưới một cái góc giường.

Vừa mới xuất hiện, liền hòa làm một thể với không khí trong nhà tù.

Không gây ra bất cứ động tĩnh khác thường...

Khói xanh chậm chậm kéo dài...

Một hồi lâu sau, Thủy Nguyệt Hàn cảm thấy bản thân có chút mệt mỏi buồn ngủ, hai mí mắt không ngừng đánh nhau.

- Sao lại buồn ngủ...

Một câu theo bản năng nói ra, khiến Thủy Nguyệt Hàn bỗng nhiên sợ hãi cả kinh!

Trên khuôn mặt gầy dòn, xuất hiện thần sắc chán kinh chưa từng có!

Lấy tu vi của hắn, cho dù một tháng liền không ngủ, cũng không thể sinh ra cảm giác mệt mỏi như thế, hôm nay rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Cái này... không thích hợp!

Hắn hít vào một hơi thật dài, lập tức điều động huyền khí trong đan điền, cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm.

Nhưng sắc mặt của hắn lập tức trở nên thâm tối cực điểm!

Bởi vì, huyền khí sôi trào mãnh liệt trong thể nội, giờ phút này không điều động được một tia! Tất cả huyền khí đều như bị giam cầm trong khiếu huyết, vô luận hắn dùng biện pháp gì, cũng không thể vận dụng mây mảy.

Thủy Nguyệt Hàn sợ hãi trùng lớn hai mắt.

Sau đó, hắn nhìn thấy trước mặt mình đột nhiên xuất hiện một đoàn mây mù, tựa như hư không tạo vật, mây mù biến hóa mờ mịt, không ngừng tụ tập trên không trung...

Hai con mắt Thủy Nguyệt Hàn cơ hồ trùng tới rớt ra ngoài, hắn sợ hãi nhìn đoàn mây mù.

Mắt lom lom nhìn đoàn mây mù cũng ngày càng nồng đậm, dần dần hình thành một đoàn lớn như thực chất xuất hiện trước mắt, một bóng người lầy phurong thức quý dị chậm rãi xuất hiện!

Người tới mang khăn che mặt, hai con mắt ánh lên hào quang rét lạnh mang theo vẻ bình tĩnh, dáng người cao, đứng chấp tay.

- ... Vân... Vân Tôn...!

Thủy Nguyệt Hàn nhìn thấy hiện tượng quý dị như vậy, trong đầu không tự chủ được xuất hiện một cái tên!

Tù thất hoàn toàn phong bế, vô thanh vô tức lại xuất hiện một đoàn mây mù, từ trong mây mù càng xuất hiện một người!

Trong thiên hạ này, chỉ có một người có thủ đoạn như vậy!

Những người khác, bao quát cả Lăng Tiêu Túy trong truyền thuyết, hay nhân gian thần thoại Độc Cô Sầu cũng tuyệt không làm được!

Cũng chỉ có Vân Tôn, một trong Cửu Tôn Ngọc Đường.

Trong thiên hạ, chỉ có một người!

Con mắt Vân Dương đằng sau mặt nạ, nhàn nhạt nhìn Thủy Nguyệt Hàn, nhẹ nhàng cười nói:

- Thủy tiên sinh quả nhiên có ánh mắt tốt. Không hổ là lực lượng nòng cốt của Tứ Quý lâu.

Thủy Nguyệt Hàn cười lớn một tiếng:

- Thứ cho lão phu nông cạn, lại không nghe hiểu Vân Tôn đang nói cái gì?

Hắn cười nói:

- Lần này Vân Tôn lấy tư thế anh hùng trở về, phong thái càng hơn trước, quả thực là may mắn của Ngọc Đường ta! Anh hùng vô sự trở về, lão phu vô cùng vui vẻ!

Vân Dương thản nhiên nói:

- Ta sẽ khiến người càng thêm vui vẻ.

Hắn đưa tay chụp một cái, bắt lấy cổ Thủy Nguyệt Hàn.

Hai mắt Thủy Nguyệt Hàn tròn tròn, bản năng đưa tay đón đỡ. Nhưng lúc này hắn đã mất hết tu vi, không khác người thường, vừa mới tiếp xúc với tay Vân Dương, đột nhiên răng rắc một tiếng, cánh tay liền gãy lủng lẳng.

Tay Vân Dương đã bóp lấy cổ hắn.

Thủy Nguyệt Hàn nhìn Vân Dương, ánh mặt lộ ra thần sắc phẫn hận đến cực điểm:

- Thần Tiên Hận?!

Vân Dương cười nhạt:

- Thủy tiên sinh quả nhiên bác học, không hổ là nòng cốt Tứ Quý lâu.

Thần Tiên Hận, độc được khiến người trong giang hồ vừa kiêng kỵ vừa thống hận, sau khi trúng chiêu liền thành phế nhân, tu vi cả đời liền hủy hoại trong chốc lát, không có bất cứ hy vọng khôi phục!

Thủy Nguyệt Hàn nhất thời mất hết cam đảm, nói khê:

- Vân Tôn đại nhân có thể để cho ta nói mấy câu hay không?

Ánh mắt Vân Dương khẽ động, cánh tay vẫn bóp lấy cổ Thủy Nguyệt Hàn:

- Ngươi nói.

Thần sắc do dự không yên trong mắt Thủy Nguyệt Hàn bỗng chuyển thành bình tĩnh, nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Ngày đó, sau sự kiện Thiên Huyền nhai, ta có nói một câu. Nếu Cửu Tôn còn có người còn sống, những người khác không nói, nhưng mấy người chúng ta phải chết không thể nghi ngờ.

Vân Dương nói:

- Ô? Ngươi chắc chắn như thế à?

Thủy Nguyệt Hàn nở nụ cười nhàn nhạt:

- Nói thật, nếu ta biết Cửu Tôn còn có người sống, nhất là người đó lại là Vân Tôn ngươi, như vậy hiện tại ta đã mai danh ẩn tích, ẩn cư Hoang đảo ngoài Vô Tận hải cách đây 17 vạn dặm a!

Vân Dương bình tĩnh nói:

- Ngươi hẳn là sớm nghĩ đến, Cửu Tôn không thực sự chết đi. Cho nên ngươi hẳn là đã sớm chuẩn bị đào tẩu, nhưng ngươi lại vẫn không trốn đi.

Thủy Nguyệt Hàn cười khổ:

- Làm người, quả nhiên không thể có tâm lý may mắn. Nếu có kiếp sau, ta tất sẽ nhớ kỹ câu này, nhớ kỹ giáo huấn lần này, bây giờ, ta cũng chỉ mong đợi ở kiếp sau.

Con mắt Vân Dương quan sát Thủy Nguyệt Hàn, ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng, nói khẽ:

- Thủy Nguyệt Hàn, Thủy tiên sinh, ngươi là người đầu tiên của Tứ Quý lâu mà ta thấy có sự quyết đoán như vậy!

Thủy Nguyệt Hàn cười khô một tiếng:

- Đa tạ khích lệ. Ta có thể hỏi một câu, Vân Tôn làm thế nào để nhận định ta là người Tứ Quý lâu?

- Chẳng nhẽ ta không nên nhận định ngươi à?

Vân Dương thân nhiên nói:

- Nếu ngươi không động, ta đúng là không thể bắt được ngươi! Nhưng ngươi chỉ cần khẽ động, ngươi liền chạy không thoát! Ngươi hiểu ý ta nói chứ!

Thủy Nguyệt Hàn nhẹ nhàng thờ dài:

- Thanh Vân phường quả nhiên có quan hệ với Cửu Tôn, hơn nữa quan hệ rất sâu, lúc trước bước ra một bước này quả không sai, chỉ có điều, lúc tấn công cũng là lúc lộ ra chính mình. . .

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt:

- Vân Tôn, hy vọng ngươi có thể cường đại thêm ngàn lần vạn lần, chân chính tiêu diệt hoàn toàn Tứ Quý lâu! Nếu có ngày đó, đừng quên nói cho ta một tiếng.

Vân Dương nói:

- Ta hiểu rồi, ngươi an tâm đi đi.

Thủy Nguyệt Hàn không chút lưu luyến nhìn Vân Dương, nói khẽ:

- Xuân Hàn Tôn Chủ!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Vượt ngục

Một cỗ khói xanh đột nhiên bốc lên.

Ánh mắt Thủy Nguyệt Hàn vẫn nhìn Vân Dương chăm chú, thân thể hắn run rẩy, huyết nhục toàn thân trong chớp lát hóa thành hư vô. Trên mặt đất chỉ còn lại một cái xác ướp khô héo!

Sinh mệnh, linh hồn, huyết nhục, xương cốt, cuối cùng áp súc thành một đồng xương cốt mục nát.

Vân Dương nhẹ nhàng thờ dài một hơi, khẽ vung tay một cái, một con gió nhẹ thổi qua, xác ướp mục nát còn sót lại của Thủy Nguyệt Hàn cứ vậy mà hóa thành bột phấn phủ đầy đất.

Ngay khi nhìn thấy Thủy Nguyệt Hàn, Vân Dương đã sớm biết bản thân hắn sẽ khó mà thu hoạch được gì!

Bởi, người này thực quá bình tĩnh!

Quá bình tĩnh!

Đây là một người từ lâu đã sớm xem sinh tử nhẹ tựa lông hồng!

Ngay khi hấn khiếp sợ hô lớn hai tiếng “Vân Tôn”, hấn đã sớm biết bản thân mình không qua được đêm nay.

Từ lúc đó, trong mắt hấn đã có từ khí hiển hiện.

Cho đến lúc Vân Dương nói ra cái tên Tứ Quý lâu, đồng thời không để ý sự giả biện của hấn, hấn đã lập tức hạ quyết tâm, nói ra bốn chữ, hồn phi phách tán mà chết.

Hấn cứ ung dung như vậy, thậm chí không đợi Vân Dương làm bất cứ động tác tra tấn nào, liền cứ như vậy mà kết thúc sinh mạng của mình!

Trong lòng Vân Dương thầm hiện lên một cảm giác: có lẽ, chính tên Thủy Nguyệt Hàn mà mình thấy này, mới thực sự là một trong những nhân vật nòng cốt của Tứ Quý lâu.

Những kẻ trước đó, Triệu Bình Long căn bản còn không tính là thành viên Tứ Quý lâu. Sở Thiên Lang cùng lắm cũng chỉ là thành viên ngoại vi. Nói cách khác, hai người bọn họ chỉ tính là diễn viên quần chúng cho một vở kịch lớn. Lý Trường Thu kia tuy có cao minh hơn chút, nhưng cũng chỉ là một tên ám tử. Lý Trường Thu có thể nói là thành viên chính thức của Tứ Quý lâu, nhưng tuyệt không có vai trò và địa vị như Thủy Nguyệt Hàn!

Vân Dương thở dài, đưa tay chụp một cái, sương mù vô hình vô tích trong không trung chậm rãi ngưng tụ lại, khẽ động liền thu vào trong tay áo. Ông tay áo vung lên, trong chớp lát, mặt đất đã lại sạch sẽ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó, thân thể hấn liền hóa thành một đám mây mù, bay ra ngoài.

Hiện tại hấn cũng chỉ hy vọng, tên Phó Nguyên Sơn kia, sẽ không chết thoải mái như vậy!

Bằng không, lần hành động này của hấn, ngoại trừ việc giết chết hai tên có thể xác định là người Tứ Quý lâu ra, không còn thu hoạch gì nữa...

...

Một gian nhà lao khác.

Phó Quan Sơn cũng không hề phát hiện điều khác thường nào đang xảy ra. Hấn nằm ngay ngắn trên giường... nằm ngáy ô.

Đối với người có hình thể khôi ngô như hấn, đặt mình lên cái giường kia, đúng là hơi chật hẹp.

Giường nhỏ thì giường nhỏ, thậm chí hai chân hấn còn không để nổi lên giường, nhưng Phó Quan Sơn vẫn ngủ ngáy rung trời.

Thần Tiên Hận đứng là dùng rất thuận tiện. Trực tiếp ném vào, chỉ cần người còn hô hấp, nhất định không tránh khỏi kiếp nạn. Càng không nói đến Phó Quan Sơn hô hấp ồ ồ, tiếng vang như sấm.

Vân Dương không chút khó khăn liền đem một thân tu vi của Phó Quan Sơn hóa thành hư vô.

Lần này, thậm chí Vân Dương còn không thèm hóa thành mây mù, trực tiếp hiện thân, ngồi tại bên giường, thể những Vân Dương ngồi đó nửa ngày, vị nhân huynh này vẫn đang khò khè, không chút cảnh giác.

- Thân là một võ giả, nhưng lại không có một chút tâm tư cảnh giác... nguoi cũng là người hiếm thấy.

Vân Dương sờ sờ cằm, ánh mắt nhìn Phó Quan Sơn mang theo một tia gian xảo.

- Ta thích nhất là mấy tên bị sinh hoạt thoải mái ăn mòn như nguoi a...

Vân Dương cảm thán.

...

Đêm hôm khuya khất, chính xác hơn là canh ba hai khất. (Mỗi khất là 15' thì phải)

Nhà tù Hình bộ vốn luôn yên tĩnh, đột nhiên âm âm nô vang.

Trong khung yên tĩnh đến kim rơi cũng nghe thấy tiếng, tiếng bạo tạc nổ tung này phát ra càng thêm đinh tai nhức óc.

Tất cả thủ vệ đều ứng thanh bừng tỉnh, những người đang say sưa mộng đẹp đều bị dọa đến lộc cộc ngã xuống giường, mơ mơ màng màng như một con ruồi không đầy đứng dậy, vẫn không biết chuyện gì xảy ra.

- Nhà lao xảy ra chuyện!

Có người rống to một tiếng.

- Có người cướp ngục!

Oanh một tiếng, tất cả mọi người đều hướng về phía nhà lao chạy như điên.

...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Tiếng bạo hưởng vang lên từ phía gian tù của Thủy Nguyệt Hàn, tù thất bị oanh vỡ nát, một đạo bóng người cao ráo lao ra như thiểm điện, bóng người này một chưởng đánh nát cửa căn phòng giam Phó Quan Sơn:

- Mau đi với ta!

Thanh âm này rất gấp rút, rõ ràng là thanh âm của Thủy Nguyệt Hàn.

Tam đại công tử ở các phòng bên cạnh đều giật nảy cả mình, cùng lúc từ trên giường nhảy dựng lên.

Nhưng lập tức cửa phòng giam của ba người cũng bị đánh nát, một đám ám khí nhỏ như lông trâu bắn ra, trực tiếp bao phủ gian tù nhỏ hẹp.

Một tiếng cười âm trầm quái dị vang lên.

- Đám tiểu vương bát đản, tuy không lấy mạng của các ngươi, nhưng cũng phải cho các ngươi ăn chút đau khổ!

Phốc một tiếng, Một mảnh sương mù dâng lên.

Hai bóng người nhanh chóng hợp thành một đạo hào quang trường long bay ra ngoài.

Trong chớp mắt, đã lên tới tường viện Hình bộ cao tới 5 trượng.

Hai cước lại đạp một cái, phi tốc bay ra, thể như đại điêu, sau một khắc, hai bóng người đồng thời biến mất trong màn đêm!

Phốc phốc phốc...

Nhưng quan binh vừa vặn chạy tới chặn đường kia, tựa như những miếng sùi cảo bị đánh bay khỏi đầu tường.

- Thủy Nguyệt Hàn trốn!

- Thủy Nguyệt Hàn vượt ngục chạy mất!

- Còn mạng theo Phó Quan Sơn!

- Đa thương thủ vệ!

- Ngay cả ba vị công tử, Xuân gia, Hạ gia, Đông gia cũng đều bị dả thương... Người đâu, toàn thân ba vị công tử cắm đầy châm nhỏ, đã biến thành ba đầu con nhím...

Trong chốc lát, toàn bộ Hình bộ rơi vào trong hỗn loạn!

Sau một khắc đồng hồ, toàn bộ Thiên Đường thành đều chấn động!

Đã bao nhiêu năm không có xảy ra chuyện như vậy?!

Phạm nhân vậy mà trình diễn thành công một màn vượt ngục bạo lực...

Về phía Hình bộ, hiện tại đã trực tiếp loạn thành một đoàn.

Bởi... ba vị công tử kia, hiện tại chân chân chính chính biến thành con nhím.

Mỗi người, từ đầu, cổ lồng ngực, bụng dưới, đùi cho đến tận ngón chân...

Lít nha lít nhít đều cắm đầy những cây châm nhỏ tựa lông trâu.

May mà trên kim không có bôi độc, cũng không có cố tình bắn vào những chỗ yếu hại, thậm chí lực bắn ra cũng không phải rất lớn, nên ba con hàng này đều còn sống, còn rất thanh tỉnh. Rất hiển nhiên, mục đích của Thủy Nguyệt Hàn đến cùng cũng chỉ là muốn bọn chúng ăn chút đau khổ, cũng không phải muốn giết bọn hắn, dù sao một khi hạ tử thủ, chính là kết xuồng tử thù với tam đại gia tộc!

Nhưng tam đại công tử vẫn kêu gào như lợn bị chọc tiết, nhất là Hạ Băng Xuyên, Hạ công tử, kêu đến là thê thảm:

- Trước nhỏ trên mặt ta đó a... a a... đáng thương khuôn mặt anh tuấn của ta a...

Đông Thiên Lãnh công tử càng nổi giận ngút trời:

- Con mẹ nó nha Thủy Nguyệt Hàn, chờ ta đi ra! Ngươi chờ! Hồn đàn! Vương bát đàn! Lão tử dù có phải san bằng phủ thái tử cũng muốn đâm ngươi nắm tới! Quả con mẹ nó hồn đàn a a a...

- Ta quyết cùng ngươi không đội trời chung!

Trong ba người, Xuân Văn Phong là người tỉnh táo nhất, mặc cho quan viên Hình bộ rút châm, hấn thủy chung cắn chặt hàm răng, đột nhiên toàn thân run rẩy:

- Má ơi, ngươi làm nhẹ chút a... tê tê tê... lão thiên a, đau chết ta mất... tên hồn đàn nhà ngươi cố ý phải không, ngươi không thể để ta trang bức một chút rồi mới rút chỗ đó a... đau đau đau tê tê tê... a ai ôi...

Xảy ra chuyện lớn như vậy, hiển nhiên ba vị công tử không có khả năng tiếp tục ở trong nhà giam, hộ vệ tam đại gia tộc nghe được tin báo, ai nấy hai mắt trừng lớn, lửa giận thao thiên!

Công tử nhà ta xảy ra chuyện lớn ở Thiên Đường thành các ngươi, không có câu trả lời. Hừm, không xong với chúng ta...

Tên Thủy Nguyệt Hàn kia ở đâu? Mau chóng đem giao ra cho chúng ta!

Còn có Hình bộ các ngươi, công tử nhà chúng ta cho các ngươi mặt mũi, tránh để các ngươi khó báo cáo với thượng cấp nên mới phối hợp như vậy... lúc ấy các ngươi cũng nói rõ ràng, bây giờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, các ngươi muốn trả lời với chúng ta thế nào?

Ba vị công tử đều được người nhà tiếp ra ngoài.

Hình bộ đối với những người này cũng không thể làm gì.

Hiện tại bọn hấn còn đang sút đầu mẻ trán, lấy đâu ra sức ngăn cản...

- Ta không về!

Đông Thiên Lãnh nghe hộ vệ khuyên hấn trở về, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ trên mặt:

- Ta bị con mẹ nó sinh sinh đánh thành thẳng mặt rồi, thấy không? Thù này không báo, lại muốn ta trở về? Đánh chết ta cũng không về! Ca là quả hồng mềm a?!

- Đúng đấy, trở về? Hừ hừ!

Hạ Băng Xuyên lẩm bẩm:

- Không bắt được hai tên vương bát đàn này, lại đem hấn chém thành muôn mảnh, Hạ Băng Xuyên ta dù có chết ở đây, cũng quyết không về!

- Ta đương nhiên cũng không về!

Xuân Văn Phong đau khổ nói:

- Ta chịu trọn vẹn hơn 700 châm a... hơn 700 châm a! Để ta cứ như vậy mà về? A? Các ngươi nghĩ sao?! Việc này tuyệt đối còn chưa xong đâu!

- Mau báo cho người trong nhà, nói cho gia gia ta, nãi nãi ta, Đại gia gia ta, Tam gia gia ta, Ngũ gia gia ta, Lục gia gia ta, Đại bá, Nhị bá, Tam bá, Tứ bá, Lục thúc, Thất thúc, Bát thúc, Cửu thúc... Thập ngũ thúc... nói bọn hấn báo thù cho ta! Nếu không có chết ta cũng không về, ta chịu thiệt thòi lớn như vậy, không có câu trả lời cho ta quyết không xong!

- Đúng đấy, nói cho cha ta biết, mẹ ta, gia gia, còn có tổ tông nhà ta... ta quyết không về, ta bị ăn hiếp a!

- Ta cũng vậy, nói cho...

Sáu vị hộ vệ tam gia đầu lớn như cái đầu!

Thực sự là ba tên ông nội a.

Người ta ngay cả ở Hình bộ cũng giờ được cảm gây vượt ngục, tình thế bây giờ hung hiểm chừng nào? Sơ ý một chút là đem mạng nhỏ bỏ lại đây, vậy liền tương ứng... mạng của chúng ta cũng bỏ lại đây theo các ngươi a...

Thế nhưng Tam đại công tử cùng hạ quyết tâm không về, người người lửa giận ngút trời, bọn hộ vệ cuối cùng cũng chỉ đành thỏa hiệp, truyền thư về gia tộc, tranh thủ thời gian phái cao thủ đến trợ giúp... mấy người bọn hấn, thực không chịu nổi, thật sự không chịu nổi a...

- Bất quá, nói đi cũng phải nói lại...

Đông Thiên Lãnh đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ lạ:

- Mấy huynh đệ chúng ta thực sự là đồng bệnh tương liên, mấy ngày trước tên hỗn đản Thu Vân Sơn còn bị đánh đến bán thân bất toại, bây giờ vẫn còn nằm liệt giường a, hiện tại mấy chúng ta cũng đều bị đánh tới sắp mất, tình thế so với hắn còn thảm hơn... nghĩ tới nghĩ lui, há không ứng với câu nói kia, các mè một lứa oa...

- Nói cũng đúng.

Hạ Băng Xuyên âu sầu nói:

- Lúc ấy ta còn chế giễu hắn... con mẹ nó, hiện tại lão tử còn thảm hơn hắn, gương mặt anh tuấn của ta biến thành mặt rỗ a...

- Cũng chưa hắn thành mặt rỗ a, châm cũng mảnh như thế, có thể không để lại vết đâu...

Đông Thiên Lãnh nói:

- Chờ chúng ta ra ngoài, lại cược một trận, nếu ai thua, liền vĩnh viễn làm mặt rỗ, lỗ kim trên mặt, không được phép trị liệu...

- Cút...

...

Chuyện Hình bộ lần này thực sự lớn!

Bốn phía đều rơi vào tình trạng gà bay chó nhảy!

Hình bộ hỏa tốc chạy tới tìm phủ thái tử, người phủ thái tử cũng ngơ ngác ngác ngác:

- ... chạy? Chạy?

- Còn... đánh người bị thương?

- Còn đánh trọng thương tam đại công tử?!

- Còn...

Không phải nói làm màu, giả bộ phối hợp điều tra một bữa sao? Không phải là ngày mai liền thả a, sao nửa đêm lại làm ra động tĩnh lớn như vậy?

Trời sáng liền có thể đi! Nửa đêm liền vượt ngục? Con mẹ nó đến cùng là chuyện quái gì đang xảy ra a?!

Thái tử cũng cảm thấy mình như sắp phát điên.

“Đầu óc đám người giang hồ này đến cùng là làm từ cái gì vậy, vì sao cô không hiểu nổi a?”

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Hóa ra là hắn

- Kiểm tra nơi ở của Thủy Nguyệt Hàn!

Thái tử gia tức đến méo mũi.

- Thái tử, nơi ở của Thủy Nguyệt Hàn không có ai, mọi thứ bên trong cũng không thấy dấu vết bị động qua, hắn là hắn chưa từng trở về.

- Phải người tìm, nhất định phải tìm cho được Thủy Nguyệt Hàn!

- Vâng!

- Đi Vạn Bảo lâu, xem Phó Quan Sơn có trở về không!

- Vâng!

Cũng cùng lúc đó, bên Vạn Bảo lâu cũng rơi vào bầu không khí ngột ngạt.

Công nhiên vượt ngục há có thể khiến người không coi trọng, nhân thù Hình bộ đã sớm đến khổng chế Vạn Bảo lâu, tất cả mọi người đều đang bị Hình bộ gọi đi lấy lời khai.

Hình bộ tuy không dám trêu chọc tam đại gia tộc cùng phủ thái tử, nhưng Vạn Bảo lâu chỉ là một cái môn phía trên giang hồ. Thế mà người cũng dám vượt ngục?

Dưới tình huống không chọc được bên kia, vậy không đem người ta tể đao thì còn đem ai ra tể đao?

Sự việc đã xảy ra, Hình bộ còn không có chút thái độ thì uy nghiêm để đâu?

Ra lệnh một tiếng, Vạn Bảo lâu bị niêm phong, tất cả nhân viên đều bị bắt nhốt vào đại lao!

Tất cả, chỉ diễn ra trong một buổi sớm.

...

- Phốc! Hụ khụ khụ khụ khụ...

Lúc tin tức truyền đến tai Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái cũng là lúc bình minh, nguyên vốn lão đang uống nước, nghe được tin liền phun đầy trời, không những thế còn hung hăng sặc một cái, chốc lát liền sặc đến thiên hôn địa ám, ho khan đến nhật nguyệt vô quang.

- Hụ khụ khụ khụ...

- Khụ khụ khụ...

- Khụ khụ... ngô rống rống... khụ khụ...

Người trong phủ đều tròn mắt há mồm nhìn Lão nguyên soái.

Chuyện gì xảy ra?

Chưa thấy qua người nào mới sớm mà đã ho khan lợi hại như vậy a...

Vương tiên sinh đến báo tin càng ngạc nhiên.

Chuyện Hình bộ đúng là không nhỏ, nhưng... cũng không đến mức khiến Thu Kiếm Hàn thất thố đến vậy a?

- Khụ khụ khụ...

Lão nguyên soái rốt cục dừng được cơn ho, nhưng cũng nghẹn tới khuôn mặt đỏ bừng.

“Ta sớm biết, đám tiểu tử kia không có ý tốt!”

“Thủy Nguyệt Hàn tự mình vượt ngục? Đánh chết lão tử cũng không tin!”

Lão sớm biết đám người Cửu Thiên lệnh sẽ bí mật hành động, bắt quá... chơi cũng quá lớn đi, lợi dụng cơ quan quốc gia làm tay chân?

- Ủm, biết...

Lão nguyên soái ra vẻ đạo mạo nói:

- Bất quá chỉ là mấy kẻ trong giang hồ, cậy mạnh vượt ngục, nhiều lắm có liên quan một chút đến người phủ thái tử, đáng gì đâu? Chuyện nhỏ như vậy, lại khiến người mất công báo ta a, đến mức đó sao...

Khóe miệng Vương tiên sinh co giật một hồi.

“Chuyện nhỏ như vậy? Đến mức đó sao?”

“Người còn cho là ta không nhìn thấy bộ dạng vừa rồi của người sao?”

Ngoài miệng lão lại nói:

- Vâng, vấn đề này đúng là không đáng là gì. Bất quá dù sao cũng liên quan đến phủ thái tử cùng Vạn Bảo lâu, khó tránh khỏi sẽ hỗn loạn, vẫn phải thận trọng một chút.

- Ủm, đây là một vấn đề cần quan tâm!

Thu Lão nguyên soái sờ sờ râu ria:

- Nói lại cho Hình bộ, cũng đến lúc thả người... không đầu dính vào, cũng không phải là chuyện tốt. Dù sao Vạn Bảo lâu cũng là một trong mười tổ chức lớn trên giang hồ... mặt mũi của họ, cũng nên cho một chút... tên Phó Quan Sơn kia gây chuyện, người khác cũng chưa chắc liên quan!

Vương tiên sinh luôn mồm xưng vâng, lui xuống. Nhưng trong lòng lại nghĩ:

- Lão Thu hôm nay... có gì đó quái lạ a... từ lúc nào hấn lại quan tâm tới mặt mũi người giang hồ...

Hình bộ vẫn đang hỗn loạn!

Phủ thái tử cũng đang rối rít!

Toàn bộ Thiên Đường thành đều trong tình trạng phân loạn.

Về phía tam đại công tử cũng rối tinh rối mù.

Thậm chí bên Vân Dương, cũng rối như mớ tơ vò.

Phó Quan Sơn bị hấn bắt đi, nhưng sau khi bắt, Vân Dương mới phát hiện, cái này... có chút không đúng.

Bởi, Vân Dương mới chỉ hơi chút dùng thủ đoạn, vị Phó đại chương quỹ này đã đau đến chết đi sống lại, cơ hồ ngay cả thông tin tám đời tổ tông cũng nói ra.

- Người... tu vi người xảy ra chuyện gì??

Vân Dương có chút khó hiểu, thậm chí không thể tin được phán đoán của mình.

- Cực khổ tu luyện đến ngũ trọng sơn...

Phó Quan Sơn khóc không ra nước mắt:

- Sau đó liền bị phế đi...

Cơ mặt Vân Dương giật giật:

- Thế nhưng rõ ràng ta thấy người từng động thủ ở Thanh Vân phường...

- Đó là lực lượng Hồi Mộng đan...

Phó Quan Sơn đau đến toàn thân run rẩy:

- Khi cần động thủ, ăn một viên Hồi Mộng đan, tu vi trước khi bị phế sẽ tạm thời trở về... chỉ là, chỉ có thể bảo đảm nửa canh giờ... thời gian qua, thân thể chịu chút suy yếu, cũng không có gì đáng ngại...

Hồi Mộng đan...

Vân Dương từng nghe nói qua loại đan dược này.

Nghe nói, năm xưa có một vị Đan Đạo đại sư, vì hiểu lầm một người nên không tiếc ngàn dặm truy sát, lại phế đi tu vi của người đó.

Nhưng sau đó, hấn mới phát hiện mình hàm oan người tốt.

Dưới sự hối hận, hấn đi khắp chân trời góc bể tìm linh dược, cuối cùng luyện ra Hồi Mộng đan.

Nhưng loại đan dược này chỉ thích hợp với người có tu vi huyền khí dưới thất trọng.

Người có tu vi vượt qua thất trọng mà bị phế đi, sau khi dùng Hồi Mộng đan, cũng chỉ có thể phát huy lực lượng thất trọng. Đây là cực hạn.

Tại Thiên Huyền đại lục, Hồi Mộng đan còn có một cái danh xưng vang dội khác: thuốc hối hận!

Vân Dương ngửa mặt lên trời, hấn cảm lạnh, không còn gì để nói.

Nếu sớm biết người phải ăn thuốc hồi hận, ta còn cần lãng phí Thần Tiên Hận a?

Đáng tiếc Thần Tiên Hận của ta a, vì đối phó một tên cặn bã mà phải vận dụng Thần Tiên Hận trên quý, ta đúng là con mẹ nó khai sáng tiền lệ bại gia a!

- Vì sao người đi Thanh Vân phòng?

- Ta... ta thích Túy Nguyệt cô nương a...

- Ta muốn nghe sự thật!

- Đây chính là sự thật a, ta thực sự ưa thích Vân cô nương a!

Vân Dương cảm lạnh.

- Người thích người ta còn đi làm mới?

- Đó không phải là bị người khác nhờ vả a, tôn chỉ thương gia là hòa khí sinh tài, Thu công tử không công mà lùi, ta đương nhiên muốn thừa thế xông lên...

Hỏi đến đây, Vân Dương đột nhiên có một loại xúc động muốn một chương chụp chết con hàng này.

Nhưng hắn lại hỏi thêm một câu:

- Bị người khác nhờ vả? Thu Vân Sơn nhờ người? Con hàng nhà người đủ tư cách để Thu đại công tử nhà người ta nhờ vả?

- Không phải Thu Vân Sơn a.

Phó Quan Sơn đau tới khuôn mặt co quắp:

- Là Mễ chương quý nhờ ta, nói ta giúp đỡ Thu công tử chút lực, ta sao có thể cãi lệnh Mễ chương quý a...

- Mặc dù ta không tình nguyện mai mối cho người khác, nhưng... Mễ chương quý đáp ứng ta, chờ Thu công tử đắc thủ, hắn sẽ lại nghĩ biện pháp để ta...

Sát khí trên mặt Vân Dương càng thêm kịch liệt. Cường ép kiềm chế bản thân:

- Rốt cục tên Mễ chương quý kia là ai?

Phó Quan Sơn cẩn thận nhìn sắc mặt Vân Dương:

- Mễ chương quý... chính là Mễ Không Quân!

- Mễ Không Quân!

Vân Dương biến sắc.

Hắn từng rà soát những ta chương quý họ Mễ khắp Thiên Đường thành, lại duy chỉ bỏ sót người này!

Cung đình nội quý!

Nắm giữ toàn bộ quyền mua bán của hoàng cung, từ góc độ nào đó mà nói, chính là đại nội tổng quản! Người thân cận bên cạnh Hoàng đế bệ hạ!

Khó trách người khác sẽ nể tình như thế. Hóa ra lại là hắn.

Quả nhiên quyền cao chức trọng!

Nhưng cùng với sự sáng tỏ trong lòng, Vân Dương lại cảm thấy thêm một cổ sâu lo.

- Mễ chương quý! Khó trách gọi hắn là Mễ chương quý, hóa ra thân phận của hắn, chính là chương quản nội quý...

- Từ tên Ngô công công ám sát ta đêm qua... đến vị Mễ chương quý này... Hoàng cung đại nội, đến cùng là bị thâm thấu bao người a?

Vân Dương cau mày.

Hắn vẫn chưa điều tra ra được “mùng chín tháng giêng” cùng “mười một tháng giêng” từ trong miệng Ngô Văn Uyên nói ra là ai. Còn tên phụ tá thái tử mà Sở Thiên Lang nói, hắn nói phụ tá thái tử là Thủy Nguyệt Hàn, hay là có người khác?

Còn tên đại tướng quân kia, đến nay cũng chỉ có thể xác định là một trong Ngũ đại tướng quân Ngọc Đường. Thiết Tranh nhất định không phải. Vậy còn

bốn người khác, là ai? Hoặc có thể là địa vị thấp hơn một chút?

Tuyệt không có khả năng cao hơn, trong quân đội, người cao hơn chỉ có hai người.

Thu Kiếm Hàn, Lãnh Đạo Ngâm

Đạo Kiếm song bích, Ngọc Đường trấn quốc chi soái!

Hai người này tuyệt không thể là người Tứ Quý lâu.

Mà trong hoàng cung, hiện tại có thể xác định hai người có khả năng, Ngõ công công, Mễ chương quý. Như vậy, còn có những người khác hay không?

Hắn lần này mượn lực quan phủ, thành công thanh trừ Thủy Nguyệt Hàn cung Phó Quan Sơn. Tiếp đó đối phương sẽ làm gì a?

Vị Xuân Hàn Tôn Chủ nắm giữ Ngôn Linh Huyết Chủ tà ác thần bí kia... đến cùng là ai?!

Vấn bài này, ngoài mặt hắn thành công phá cục.

Nhưng thực tế có thực sự phá cục hay không? Bọn hắn có tiếp tục đối phó Thanh Vân phòng hay không?

Vân Dương lâm vào trầm tư, khuôn mặt u ám dưới ánh đèn, chết xạ một cỗ nhan sắc thần bí mà ưu nhã.

Phó Nguyên Sơn nhìn gương mặt này, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác người này không thuộc về nhân gian, chính là thuộc về... Âm Tào Địa Phủ, khiến người cảm thấy quý dị!

Nhìn một chút, mà có thể khiến người giật mình run rẩy.

- Công tử... công tử... công...

Phó Nguyên Sơn run rẩy:

- Những gì ta biết đều đã nói hết, có thể, có thể thả ta trở về hay không... sau này, ta cũng không dám nữa...

Vân Dương chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt u lãnh không chút tình cảm nhìn vào mắt Phó Quan Sơn.

Phó Quan Sơn càng thêm sợ hãi:

- Ta ta ta... tiểu nhân chỉ là chương quý Vạn Bảo lâu, năng lực có hạn... công tử, công tử... tỷ phu ta là quân sự Vạn Bảo lâu... còn xin, công tử thủ hạ lưu tình... ngày sau, tất có báo đáp...

Vân Dương lặng lẽ nghiêng đầu nhìn hắn.

Mấy sợi tóc phủ xuống, phát phờ trên gương mặt hắn, trong bóng tối, tạo ra một loại cảm giác u buồn thê lương.

Xoái!

Một đạo đao quang đột nhiên lóe sáng.

Phó Nguyên Sơn không kịp kêu một tiếng tha mạng, đầu người đã rơi xuống đất!

Quả nhiên dứt khoát!

Vân Dương chậm rãi đứng dậy, đi ra cửa, chờ hắn đi khuất khỏi mặt thất, thì thể không đầu của Phó Nguyên Sơn mới chậm rãi ngã xuống đất.

Đầu lăn trên đất, ngửa mặt hướng lên trời.

Trên mặt không có vẻ khủng bố khiếp sợ, chỉ có sự nghi hoặc, vô tận nghi hoặc.

Hắn chết cũng không rõ, trước đó hắn nói ra bối cảnh của mình, lại nói thêm thân phận không tầm thường của tỷ phu, lại nói muốn báo đáp... lại đột nhiên nghênh đón một đao!

Nhất đao lưỡng đoạn!

Vì sao?

...

Vân Dương trở về phòng ngủ của mình. Trong này, có thứ khiến hắn lưu luyến.

Phòng ngủ của hắn.

Phong Hòa Huyết Lôi Vân, ngoại trừ di thư của Phong Tôn đã bị hắn hủy đi. Mặt khác, di thư của những người còn lại, kể cả hắn đều ở đây.

Còn có công pháp của các huynh đệ.

Huyền Phong Châu, Tinh Hòa Châu. Vân Vụ Châu. Huyết Sát Châu, Thiên Lôi Châu.

Nhìn năm viên châu thần bí tràn đầy lực lượng, Vân Dương lắc lắc ngời xuống. Đầu tiên rót một chén rượu, mỉm cười đứng lên:

- Các ca ca, các người biết không, địch nhân của chúng ta cường đại đến khó tưởng tượng a. Theo ta từng bước xâm nhập, phát hiện... Tứ Quý lâu không lộ, khó mà đánh giá. Điểm này, không biết các người có từng nghĩ tới đâu?

- Tại cái thế gian nhìn như bình tĩnh, có lẽ chúng ta cũng chưa từng nghĩ qua, dòng nước ngầm chảy xiết, lại kinh tâm động phách đến vậy!?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Nguyên vọng của các huynh đệ

Vân Dương bình tĩnh mỉm cười, tựa như một ngọn núi lửa đang hoàn thành sự ấp ủ sau cùng, trước khi hoàn toàn bạo tạc.

Khoảnh khắc bình yên trước sóng thần!

- Kỳ thật, ta rất hoài niệm thời gian đơn thuần dùng cơ bắp trước kia. Điều chúng ta nghĩ lúc đó thật đơn giản, thắng bại, giết địch. Mãi mãi cùng chưa từng nghĩ tới, dưới mảnh trời yên tĩnh kia, lại có mạch nước ngầm đang chảy xiết, âm thầm cuốn lấy vạn vật...

- Có lẽ cũng chỉ có đại ca, chỉ có lão đại mới nghĩ ra được, trước lúc sắp chết, hắn có lôi kéo tay ta, nói: Lão Cửu, nếu còn sống mà trở về, hãy làm một người chấp hành ngoài pháp luật đi...

- Hoặc, cũng chính thời khắc này, lão đại liền thấy được những cái u ác tính giấu trong lòng cái quốc gia này đi...

- Càng có lẽ... thuần túy là lão đại cũng không nhìn thấy được kinh đào hải lãng ngầm chảy kia, đơn thuần là muốn bảo trụ tính mạng ta... thân phận Vân Tôn, một khi bại lộ, chính là kết cục chết không thể nghi ngờ...

...

Vân Dương thở dài, mở ra di thư của chính mình.

Một người đang sống, lại đọc di thư của chính bản thân, cảm giác đó, thật quái dị.

Trên di thư, chỉ có một câu: ta không biết ta là ai, ta cũng không có điều gì cần lo lắng, cho nên, không có gì để viết.

Vân Dương mỉm cười, trong lòng thâm suy nghĩ, nếu các ca ca thấy được di thư của mình, không biết sẽ cười hay sẽ khóc?

Chỉ là, ta thực sự không biết... ta là ai...

Phong di thư của Vân Dương từ từ hóa thành tro tàn. Lại biến thành một đoàn khói xanh, không để lại bất cứ vết tích nào trên thế gian.

...

- Lão Độc Cô, là phụ thân ta, giúp ta chiếu cố lão thật tốt. Để lão nhân gia an dưỡng tuổi thọ, thay ta giúp người tổng chung! (Đại ý là An táng khi lão qua đời, ta không rõ tiếng việt mình có từ nào có ý cảnh tương tự chút không, anh em góp ý nhé!)

Đây là di thư của Thất ca Huyết Tôn, ngoại trừ những lời nhắn nhủ với các huynh đệ, còn có một câu nói kia.

Vân Dương chỉ cảm thấy lồng ngực lại co rút một trận.

Bảo Ân lệnh đặt trước ngực như một khối than nóng rực. Thiêu đốt đến trái tim đau đớn.

Di thư Lục ca Lôi Tôn:

- Ta bị gia tộc trục xuất ra ngoài, ta trời sinh bát khiếu, họ nói ta là phế vật. Không cách nào tu luyện công pháp gia tộc, sau khi cha mẹ ruột đều qua đời, ta bị đại bá đuổi ra ngoài. Nếu ta chết rồi, các huynh đệ còn người còn sống, nếu có cơ hội, giúp ta thấp cho cha mẹ một nén hương, nói nhi tử của họ đã đi tìm họ, bọn hán chết quá sớm, đề nhi tử bị người khi dễ... ân, quên nói, nhà ta ở Huyền Hoàng giới, Lôi gia. Còn muốn giúp ta hả giận thì coi như xong, Lôi gia quá cường đại. Dù sao ta cũng sống rất vui vẻ, nếu không bị trục xuất, ta còn không được gặp các người đâu, nếu như các người vì giúp ta hả giận, vì vậy mà thụ thương, chiến tử, kiếp sau ta cũng không nhận các người!

- Sống cho tốt, Lôi Mộc Phong ta đời này còn chưa sống đủ, thay ta sống phần còn lại!

...

Vân Dương chăm chăm nhìn phong di thư này.

Lời nói của Phong Tôn dường như hiện ra trước mắt: Lão Lục tựa hồ là đệ tử đại gia tộc...

Chỉ là, Lôi gia này là gia tộc nào? Thiên tài Thiên khai bát khiếu lại nói là phế vật? Thậm chí còn bị đuổi ra ngoài? Toàn bộ Ngọc Đường đế quốc này, tuy không nói là không có ai thiên khai bát khiếu, nhưng cũng là lông phượng sừng lân, lác đác không có mấy a, đó rõ ràng là tuyệt đại thiên kiêu, thiên tư siêu cường a!

Tại sao cái ở cái Lôi gia này lại biến thành phế vật rồi?

Hắn có cơ duyên Tạo Hóa Kim Liên cũng mới khai thất khiếu a? Nếu nói Lục ca là phế vật, chẳng lẽ ta sơ với phế vật đều không bằng?

Còn có, cái Huyền Hoàng giới kia... ở đâu?

Sống trên đời ngàn ấy năm, hắn còn chưa từng nghe qua Thiên Huyền đại lục còn có địa danh này!

Lấy mạng lưới tình báo của Cửu Tôn, đến hắn còn chưa nghe nói thiên hạ còn tồn tại nơi này, đó mới thực là không thể tin nổi.

- Huyền Hoàng giới...

Vân Dương thì thảo nói:

- Lục ca, người yên tâm. Nếu ta thực không có đủ thực lực, tất sẽ không đi trêu chọc bọn hán. Nhưng, vạn nhất thực lực của tiểu đệ đạt đến độ cao kia, nhất định sẽ san bằng Lôi gia, giúp người hả giận, chỉ cần ta không thương không chết, người cũng không có lý do không nhận tiểu đệ đi?!

- Còn chuyện dâng hương cho cha mẹ người, cứ yên tâm giao cho ta. Chỉ cần ta biết được, liền đưa người đi đoàn tụ cùng họ.

...

Vân Dương nhìn di thư chưa được mở của Hóa Tôn.

Ngũ ca sẽ nói thế nào a?

Nghĩ đến Hóa Tôn, nghĩ đến Vân Túy Nguyệt, lại nghĩ đến...

Lòng Vân Dương đau như dao cắt.

- Nếu ta chết, giúp ta chiếu cố Túy Nguyệt.

Trong di thư của Hóa Tôn, ẩn chứa một tâm tình nóng rực:

- Túy Nguyệt là cô nương ngọc. Các người đều biết, mặc kệ ta sinh tử, cũng đều là lão bà ta! Lớn thì kêu đệ muội, nhỏ thì gọi tiểu tử. nếu không thừa nhận thân phận của nàng, nàng sẽ đi theo ta.

- Đợi qua mười năm tám năm, chờ nội tâm nàng dần bình lặng, nghĩ chút biện pháp, kiếm cho nàng một gia đình hạnh phúc. Nếu nàng đã có kết cục tốt đẹp, không cho phép các người đi quấy rầy nàng. Tất cả những gì liên qua đến Cửu Tôn, hết thảy không được xuất hiện trước mặt ả! Miễn cho nàng xúc cảnh sinh tình, nhìn thấy các người lại do dự...

- Ai...

Vân Dương xúc động thờ dài.

- Ta là cô nhi, Túy Nguyệt cũng thế. Vân Túy Nguyệt, cái tên này chính là sau này nàng tự đặt, tên của ta cũng là tùy tiện kêu ra. Vậy có nói hay không cũng không cần thiết. Kỳ thực, ta thích nhất chính là cái tên Hóa Tôn.

- Nếu ta chết, chỉ hy vọng, các huynh đệ còn sống, sống cho tốt.

- Kỳ thật, ta thực không muốn chết. Ta còn muốn tìm tới cha mẹ ta, hỏi họ một câu, vì cái gì mà vứt bỏ ta? Hay là bán ta đi? Hoặc là cha mẹ ta sớm đã qua đời, ta có thể thay họ thắp một nén nhang hay không?

- Điều ta muốn nhất, chính là nắm tay Túy Nguyệt, dẫn nàng đến trước mộ phần cha mẹ tế bái, hoặc là tìm họ để kêu một tiếng cha mẹ. Mặc kệ là bị vứt bỏ, hay là bị bán, kỳ thực ta cũng không hận bọn họ, ta sẽ thừa nhận bọn họ, hiểu thuận với họ.

- Ta không muốn chết, ta còn nhiều việc muốn làm, việc ta muốn làm các người không thể làm thay ta.

- Trước ngực ta có vết tích bị ba ngọn lửa đốt cháy, tạo thành hình một ngọn núi lửa. Nếu ta chết đi, giúp ta tìm phụ mẫu, thay ta kêu một tiếng cha mẹ, từ nhỏ ta đã không được gọi cha mẹ, không biết lúc ta có thể đứng trước mặt họ mà gọi cha mẹ, có thể rơi lệ hay không. Mặt khác, cũng đừng trách bọn họ, loạn thế như vậy... ai...

Di thư của Hỏa Tôn, lấy một tiếng thở dài làm kết thúc.

Nhìn di thư của Hỏa tôn, Vân Dương nhớ tới chính mình.

Đột nhiên có một lại cảm giác tê lương tích mịch, thiên địa bao la, thế gia mệnh mông chỉ một mình ta cô đơn.

Cổ cảm giác thần thờ nú lấy hần không thoát ra được.

Kim nén, cơ hồ thở không ra hơi.

..

- Hiện tại, ta có một cái quyết định mới.

Vân Dương yên lặng nói:

- Đồ vật trong Cửu Tôn phủ, ta sẽ lấy hết ra ngoài. Ta rất ích kỷ, ngoại trừ chúng ta, ta không muốn để cho bất kỳ người nào khác được xưng Cửu Tôn!

- Nói thế nào ta cũng không thể chấp nhận được!

- Cửu Tôn cứ đóng lại thì cũng thôi. Nhưng, vạn nhất có một ngày bị người khác mở?

Vân Dương lẩm bẩm nói:

- Cho nên ta làm ra quyết định ích kỷ này, hy vọng các người sẽ không trách ta.

- Hiện tại ta chỉ mở thất khiếu, trước mắt chỉ có khả năng tu luyện tâm pháp tầng thứ nhất của mọi người, ngoài ra còn có Vân, Phong, Hỏa. Những ba loại công pháp này đã rất khó tiến bộ, không chừng, ta thực sự là so với phế vật đều không bằng.

Vân Dương yên lặng nói:

- Cho nên, ta cần tăng thực lực... ta muốn trở nên mạnh mẽ...

- Hai người trong cung kia, địa vị quá cao, khó mà tùy tiện dung chuyển...

Trong mắt Vân Dương bắn ra hào quang chói mắt:

- Nhưng... mặc kệ bọn hần cường đại như thế nào, ta đều sẽ khiến bọn hần, còn có Tứ Quý lâu đằng sau bọn hần, trả một cái giá thật nặng!

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, cho đến bây giờ hần đã đạt đến tầng thứ nhất viên mãn, mà tu vi huyền khí của hần cũng đã đạt đến tam trọng đỉnh phong.

Vân Vụ quyết làm nên thanh danh của hần, cũng đã đạt đến tầng thứ ba. Huyền Phong quyết, Tinh Hỏa quyết, bởi vì chiến sự lần trước, cũng đều bị hần mạnh mẽ tăng lên tầng ba. Kinh Lôi quyết, cùng Huyết Sát quyết thì mới chỉ tu tầng thứ nhất.

Mà hiện tại, Vân Dương đang gặp phải bình cảnh.

Muốn đem công pháp tăng lên tầng thứ tư, rất khó.

Lúc trước, trước khi Cửu Tôn chưa gặp nạn, Vân Dương cũng đã từng tu luyện tới tầng thứ tư Vân Vụ quyết, sau đó cũng dừng ở đó. Bây giờ tu luyện lại, cũng gặp phải bình cảnh này.

Vân Dương biết, là do hần tư chất có hạn!

Kỳ thực không chỉ Vân Vụ quyết, còn có Huyền Phong quyết cùng Tinh Hỏa quyết cũng thế, sau khi đạt đến tầng thứ ba đỉnh phong, liền không thể tiến thêm một tấc. Tin rằng, Kinh Lôi quyết cùng Huyết Sát quyết đến đó cũng như thế, cho nên Vân Dương không thể nhìn được muốn đột phá Sinh Sinh Bất Túc Thần Công đến tầng thứ hai. Nếu khi tu thành tầng thứ nhất có thể mở ra tân khiếu, vậy đột phá tầng thứ hai, hẳn là cũng có một ít chỗ tốt a?

Ban đêm.

Vân Dương vừa mở mắt, liền hóa thành một đoá mây mù bay ra. Phương Mặc Phi cùng Lão Mai không chút hay biết.

...

Lăng Phong các.

Đây là một nơi rất kỳ quái.

Dưới Lăng Phong các là một cái sông bạc hàng trung. Nói là cỡ trung, những cũng có thể dung nạp bốn năm trăm người cùng chơi.

Đây chính là nơi đánh bạc nổi tiếng nhất Thiên Đường thành.

Lăng Phong các chỉ có một vị các chủ, một vị tổng quản, bên dưới chỉ có quản sự, về nhân lực có thể nói là rất đơn bạc, nhưng bốn năm nay, từ lúc Lăng Phong các thành lập, còn chưa có bất kỳ người nào dám tới gây chuyện ở Lăng Phong các.

Duy nhất ngoại lệ cũng chỉ có năm ngoại, Vân Dương cảm thấy tình hình kinh tế căng thẳng, ngân lượng dùng để chiêu cố tàn quân và thân nhân liệt sỹ tạo thành lỗ hổng kinh tế rất lớn, dưới áp lực hai bên, rốt cục hắn quyết định có ý đồ với Lăng Phong các.

Kỳ thực lần đó cũng không tính là Vân Dương đắc thế, Vân Dương cùng Lăng Phong các chủ đại náo một trận, kém chút liền rút đao rút kiếm, nhưng Vân Dương vẫn không chiếm được tiện nghi. Cuối cùng Bát ca Phong Tôn ra mặt, đem chuyện này đè xuống, càng thành công lấy được mười triệu lượng bạc từ Lăng Phong các, coi như giải quyết nguy cơ vòng quay tiền tệ...

Sau đó, hắn còn đặc biệt mời Phong Tôn uống một bữa, thỉnh giáo nghi vấn trong đó, dù sao việc này hắn cũng không xử lý hoàn mỹ, còn nhiều điều cần rút kinh nghiệm.

Nhưng, cho tới hôm nay nhớ lại chuyện này, Vân Dương vẫn cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Bởi, Lăng Phong các chủ kia chính hóa thân của Phong Tôn.

Cũng thật bội phục con hàng này, đầu tiên mặt đó bùng bùng cùng mình đánh đến chết đi sống lại, sau đó sau khi tự mình giải quyết vấn đề, lại mặt dày mày dạn để mình mời hắn uống rượu.

Người xấu hắn làm, người tốt cũng là hắn làm.

Lại còn hùng hồn đầy lý lẽ giáo huấn mình:

- Lăng Phong các chủ có thể bồi thường lúc hòa giải, những quyết không thể nhận thua ngay lúc xảy ra chuyện, nếu không uy tín sừng sững của Lăng Phong các còn đâu?! Phục không?

Hắn còn có thể nói gì sao? Dám nói sao?

Phong Tôn giả bộ... thật con mẹ nó thành thần!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Diệt cỏ tận gốc

- Thực sự là...

hiện tại Vân Dương đang đeo một cái mặt nạ, đương nhiên đó là mặt nạ của các chủ Lăng Phong các, nghỉ nửa ngày, hẩn chếp miệng một cái:

- ... Tên các chủ Lăng Phong các này, thực sự không biết xấu hổ a...

Một thân thanh y, lại thêm một cái mặt nạ đặc biệt, Vân Dương tiến nhập Lăng Phong các.

- Các chủ!

- Các chủ đến rồi!

Trên đường đi không ngừng có quân sự chào hỏi, Vân Dương chỉ hử một tiếng, tiếp tục dạo bước.

Một thân ánh lóe lên trước người hẩn, một thanh niên áo trắng nhanh nhẹn thoáng hiện, thân thể như ngọc, vẻ mặt ôn tồn lễ độ, nhưng thanh âm lại mang theo một âm điệu khàn khàn, tựa như cuồng hợng bị cái gì đó chặn lại.

- Các chủ, rốt cục ngài cũng xuất hiện.

Thanh niên áo trắng nói.

Đây chính là đệ nhất đại tướng dưới trướng Phong Tôn ở Lăng Phong các. Vô Âm công tử Thủy Vô Âm.

Vân Dương đối với người này cảm thấy rất hứng thú, thậm chí còn từng coi hẩn là tâm phúc. Chỉ vì người này tâm tư cẩn mật, tính toán không bỏ sót, xem như nhân vật nhất đẳng.

Nhưng bây giờ, Vân Dương cũng chỉ có một ý nghĩ.

Nên đối xử với tên thủy Vô Âm này như thế nào cho phải? Chuyện Bát ca đã mất, có nên nói với hẩn hay không? Người này, là một nhân tài, thả hẩn đi cũng thật đáng tiếc. Nhưng làm sao mới có thể khiến hẩn lưu lại?

Chẳng lẽ muốn ta lấy thân phận Bát ca, một mực lừa gạt hẩn?

- Ừm, Vô Âm, thời gian này, lợi nhuận thế nào?

Vân Dương đặt móng ngồi xuống vị trí các chủ, thanh âm đậm mạc.

- Tạm được.

Trên mặt Thủy Vô Âm lộ ra một nụ cười ưu nhã:

- Bất quá, lâu như vậy mà các chủ không lộ diện, khiến thuộc hạ cực kỳ lo lắng, kém chút liền muốn ôm tiền đào tẩu.

Vân Dương cười cười:

- Ngươi còn đề ý chút tiền ấy.

Thủy Vô Âm khàn khàn cười một tiếng:

- Lần này các chủ trở về, có phải muốn ở lại một chút?

Vân Dương nhú nhú mày:

- Có chuyện?

- Không có chuyện gì, bất quá, trong khoảng thời gian gần đây, ta muốn trở về nhà một chuyến.

Thủy Vô Âm nói:

- Lúc trước các chủ không xuất hiện, tiểu đệ tự nhiên không dám rời đi, bây giờ các chủ về tọa trấn, tiểu đệ liền muốn về nhà xử lý chút chuyện.

- Lúc ngươi về, đóng cửa Lăng Phong các là được, khi nào trở lại thì tiếp tục kinh doanh.

Vân Dương lơ đãng nói:

- Trong thời gian này, lợi nhuận, có bao nhiêu? Phiền phức, có bao nhiêu?

Thủy Vô Âm nói:

- Lợi nhuận một năm rưỡi, gần hai ức lượng bạch ngân. Đây là lãi ròng.

- Hai ức lượng...

Vân Dương nói:

- Chút nữa đưa đến tiền trang, chuyển thành ngân phiếu. Ta muốn loại 500 1000 lượng.

- Vâng.

Thủy Vô Âm nói:

- Về phần phiền phức, chính là sòng bạc Lâu Trung Lâu phía đối diện. Tên Đại Nhọt kia mỗi ngày đều tới tìm phiền toái. Trong thời gian các chủ không tọa trấn, chúng ta bị chúng đè ép không ít.

Vân Dương nhíu nhíu mày, ánh mắt lộ ra một tia sắc bén:

- Hắn còn dám tới?

- Thời gian gần đây không có tới... nghe nói tiểu đệ của hắn bị chém bốn năm mươi cái...

Thủy Vô Âm nói, mang theo giọng điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác:

- Hiện nay trị an Thiên Đường thành càng thêm sâm nghiêm. Mấy hoạt động ngầm như mua bán, ép người bán thân của hắn khó mà hoạt động. Lại thêm lần trước các chủ trừng trị hắn, tài sản của hắn cũng chỉ còn một hai phần mười, thời gian này cũng không dễ chịu lắm, cho nên mấy tháng gần đây cũng không dám qua gây chuyện.

Vân Dương nhàn nhạt gật đầu:

- Người trước cứ đi làm ngân phiếu. Đợi tới ta lại đi dạo Lâu Trung Lâu một vòng, cũng không thể chỉ để hắn tìm chúng ta, chúng ta cũng phải tìm lại hắn, có qua có lại mới toại lòng nhau a...

Thủy Vô Âm cười hắc hắc:

- Sớm đợi câu nói kia của các chủ, đêm nay để ta bồi các chủ đi qua?

- Người đi? Người bây giờ đi làm ngân phiếu cho ta!

Vân Dương nghiêng người qua một chút:

- Minh ta đi là được, hai người cùng đi, không phải quá khi dễ người sao?

Thủy Vô Âm khàn giọng nở nụ cười, nhưng ẩn ẩn cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Vị các chủ trước mắt này, dù là dáng người, cách nói chuyện, khẩu khí, khí thế, ánh mắt, động tác, hay thói quen... đều không có kẻ hở, hoàn toàn thống nhất với trước kia. Nhưng Thủy Vô Âm thấy chung có một cảm giác quái dị không nói thành lời, bởi... người trước mắt, không hề cho hắn có một cảm giác... thân thiết.

Luôn có mấy phần vị đạo xa cách...

- Lão đại, người còn nhớ thương thế của ta a?

Thủy Vô Âm đột ngột hỏi.

- Ừm, thương thế của người không thành vấn đề, chẳng mấy chốc sẽ có biện pháp.

Vân Dương nói:

- Không nên gấp gáp, trong vòng ba tháng, chờ người xử lý việc riêng trở về, ta liền xuất thủ chữa cho người.

- Đa tạ lão đại quan tâm.

Cảm giác quái dị kia vẫn chưa thể tiêu tan, nhưng Thủy Vô Âm cũng không nói tiếp.

...

Ban đêm.

Vân Dương trực tiếp giết vào Lâu Trung Lâu. Từ trên xuống dưới càn quét một lượt. Đã sớm nghe nói Lâu Trung Lâu này gian lận lừa người, sau đó lại

mê hoặc cho vay tiền. Một khi không trả nổi, sẽ ép người hoặc người nhà bán thân, có thể nói tội ác chồng chất...

Lúc trước còn cần cái lâu này cân bằng, giảm sự chú ý cho Lăng Phong các, nhưng hiện tại đang cần hấp thu bất bình chi khí. Vân Dương cũng không có ý định để cái Lâu Trung Lâu này tiếp tục tồn tại.

Đi vào thuận lợi, liền chế trụ lão đại Lâu Trung Lâu, dùng chút thủ đoạn, khiến tên Lưu Đại trên đầu mộc nhọt kia ngoan ngoãn giao ra số tài sản còn lại. Sau đó để gia hỏa này triệu tập lực lượng trung kiên của hắn tập trung đến mật thất.

Sau khi xác nhận không còn gì bỏ sót, dưới một mảnh ánh mắt kinh hãi, Vân Dương bắt đầu đại khai sát giới.

Máu tươi của ba bốn mươi người, phủ kín mật thất.

Mỗi một cỗ bất bình chi khí mờ mịt đều vị Lục Lục vui vẻ hấp thu.

Khi Vân Dương vỗ vỗ tay thân nhiên đi ra khỏi mật thất, cửa mật thất ngậm chậm rãi đóng lại, khẽ vận công, đem lối vào đánh sập, một lần hành động đem Lâu Trung Lâu hoàn toàn chôn vùi.

- Liền chôn các người dưới đó đi!

Vân Dương hừ giọng một tiếng, các loại tài bạc châu báu, thu đầy mười cái bao tải.

Khi Thủy Vô Âm đến tiếp ứng, hai con mắt đều đăm đăm.

- Lão đại... ngài... đây là đánh cướp Lâu Trung Lâu sao?

Thủy Vô Âm nói chuyện đều thành cà lăm.

- Không!

Vân Dương nói.

Thủy Vô Âm:

“??”

Vân Dương thân nhiên nói:

- Từ nay, trên thế giới này, không còn Lâu Trung Lâu.

Thủy Vô Âm:

“...”

Lão đại, ta cho là ngươi chỉ đi tìm người ta gây phiền phức, nào nghĩ tới người vậy mà trực tiếp diệt người ta?

- Cái này... về sau sẽ không còn một cái tài nguyên cố định...

Thủy Vô Âm vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc:

- Vốn là... lão đại ngươi chỉ cần thấy thiếu tiền, liền có thể đến đó “rút”. Hiện tại làm sao...

Vân Dương thở dài:

- Vấn đề hiện tại vô cùng thiếu tiền a, sự cấp tòng quyền a...

Lý do thật vĩ đại, ta thực sự không thể phản bác được!

Thủy Vô Âm triệt để câm lặng.

...

Nói cho cùng, vẫn là Vân Dương cùng Phong Tôn có tính cách khá khác biệt. Phong Tôn bất cần đời, có thể cho phép mặt tối tồn tại, mà những thứ đó, có thể trở thành công cụ của hắn.

Mà Vân Dương thì hoàn toàn ghét ác như cừu, luôn luôn tuân theo tôn chỉ diệt cỏ tận gốc. Một khi phát hiện hành vi ác đoan, lập tức thanh lý! Hơn nữa thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, gọn gàng. Cũng không phải chỉ vì nhu cần bất bình chi khí của Sinh Sinh Bất Tử Thần Công.

Tính cách của hai người, đều có thiếu hụt, rất khó nói ai đúng ai sai.

Tìm một chiếc xe ngựa, Vân Dương lên đường:

- Đồ vật ta mang đi, khi nào người về nhà, đóng cửa ngừng kinh doanh là được, không cần cố ý đến chào hỏi ta.

Giờ phút này, nói cái gì cũng đều là dư thừa. Chỉ có thể để sau này, từ từ tìm cơ hội.

Nhìn bóng lưng Vân Dương rời đi, thần sắc trong mắt Thủy Vô Âm lại biến đổi hồi lâu.

Hắn cũng không đuổi theo, chỉ có chút vô lực ngồi xuống.

Hồi lâu cũng không có mở miệng.

Từ khi vị Lăng Phong các chủ này đến, đến lúc hiện tại vị này đi, từng cử chỉ hành động của hắn đều tua lại trong đầu Thủy Vô Âm. Rốt cục, một cái kết luận đáng sợ, chậm rãi xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn cảm thấy hai đầu gối đều tê dại, trong đầu như kinh đảo hải lăng. Đầu vầng mắt hoa, một cảm giác sợ hãi khó tả không tự chủ dâng lên.

- Người là giả!

Thủy Vô Âm nhìn con đường không có người, một câu nói cuối cùng xông ra từ trong cổ họng.

- Trong thời gian này, ta không đi.

Thủy Vô Âm lẩm bẩm:

- Ta muốn tra rõ... đến cùng... người là ai... vì sao lại giả mạo lão đại ta? Vì sao người lại biết rõ chuyện của chúng ta như vậy? Sao người có thể giả trang lão đại giống như vậy? Gần như lừa được ta...

- Nếu người là do lão đại phái tới, coi như xong. Nhưng nếu người mưu hại lão đại ta, ý đồ chiếm lấy đồ của lão đại... Thủy Vô Âm ta, đời này kiếp này cùng người không chết không thôi!

...

Lại nói Vân Dương cũng cảm thấy sự dị thường của Thủy Vô Âm, biết hắn đối với bản thân có sự hoài nghi, nhưng, lúc này hắn không thể không đi.

Bởi, trong không gian thần thức của hắn, đã bắt đầu biến đổi long trời lở đất!

Vừa rồi mới giết ba bốn mươi người, bất bình chí khí sinh ra bị Lục Lục hấp thu, rốt cục sinh ra tác dụng...

Hơn nữa tác dụng này lớn chưa từng có, lấy sự ước lượng của Vân Dương, tối thiểu cũng đủ năng lượng để Lục Lục tiến giai!

...

Xe ngựa dưới bóng tối ít người, tiến đến một nơi hẻo lánh. Lão Mai cùng Phương Mặc Phi âm thầm xuất hiện, xử lý tài vật.

Vân Dương nhanh như chớp trở về Vân phủ!

Thậm chí không kịp nhấn nhủ một lời, lập tức lên giường xếp bằng.

Meo ô...

Ba con Thôn Thiên báo bị Vân Dương cải tạo, cùng với một con Thiểm Điện miêu, “sư” một tiếng chạy tới, tám cái mắt nhỏ sáng lấp lánh, hiển nhiên chúng người thấy cổ sinh cơ rực rỡ tràn trề kia.

Thần thức của Vân Dương lúc này đã tiến vào thần thức không gian, vừa vào hắn liền giật nảy cả mình, mặc dù hắn đã nghĩ lần trừ ác này khiến dự trữ của Lục Lục tăng lên nhiều, nhưng cũng không nghĩ tới toàn bộ không gian thần thức đã đều tràn ngập khí thể xanh lá.

Đối mặt sinh mệnh lực sung túc như vậy, khiến Vân Dương trong chốc lát sinh ra một loại cảm giác vũ hóa phi thăng!

Lục Lục thấy hắn tiến đến, lập tức đem dây leo hưng phấn vũ động, tựa như một đứa bé đang khoe khoang món đồ chơi mới của mình.

Mau đến xem a mau đến xem a...

Vân Dương tạm trung quan sát, chỉ thấy mảnh lá thứ hai đag chậm rãi dẫn ra, màu sắc trở nên xanh biếc trong suốt.

Từng đạo thất thái hà quang từ trên lá cây chậm rãi chảy xuôi, không ngừng cuộn trào...

Mà dây leo của Lục Lục, hiện giờ đã tăng lên thành bốn đầu, không ngừng vấy tới vấy lui.

Một cổ ý niệm huyền ảo chui vào đầu Vân Dương.

“Bách nhân trăm hậu khản điều linh,

Hồng trần nhân gian sạn bất bình.

Đĩ ác chế ác Thiên Tâm tự,

Tạo Hóa Kim Liên song điệp thành.”

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, đột phá, tầng thứ hai!

Vân Dương rõ ràng cảm nhận được, sinh khí xanh lá vô tận trong không gian thần thức kia, không ngừng truyền vào cơ thể hần, bành trướng mãnh liệt, toàn thân cao thấp, từ trong ra ngoài, trong chốc lát đều được gột rửa vô số lần!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ý khiêu mở, Bạch Bạch tiến giai

Cùng lúc đó, Vân Dương cảm thấy mi tâm đau nhói, sau đó lại ngửa vô cùng, cuối cùng như có vật gì đó nổ tung trên trán.

Trong phút chốc, vô số thanh lưu đột nhiên thông qua nơi này quán thấu toàn thân, chốc lát, xương cốt toàn thân như chợt nhẹ đi ba lạng.

Từng cổ máu đen bài xuất từ những lỗ chân lông khắp người hần, nhuộm hần thành hắc huyết nhân.

- Ý khiêu mở!

Chỗ tốt do Sinh Sinh Bất Tử Thần Công đột phá đem đến mặc dù trong dự liệu của Vân Dương, nhưng khi chân chính cảm nhận được Ý Khiêu khai thông, vẫn khiến hần cảm thấy tê dại như bị lôi điện đánh trúng.

Thiên khai bát khiêu!

Thể chất thiên kiều như vậy, coi như tính cả Thiên Huyền đại lực này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bất quá, Vân Dương nhớ tới Lục ca Lôi Tôn của hần cũng vì thiên khai bát khiêu mà bị coi là phế vật đuổi đi, hần nhỏ một ngụm nước bọt:

- Huyền Hoàng giới, ngưư bức vậy a...

Theo sinh mệnh lực tràn trề cường thế xông vào kinh mạch, chuyển tới đan điền, sau một chu thiên, lập tức lại tràn ra, một đường thể như chẻ tre, không chút trở ngại xông phá bình chương huyền khí tam trọng, vọt vào tứ trọng thiên, huyền khí kéo dài, mãnh liệt chảy xiết trong kinh mạch, hát vang tiến mạnh.

Vân Dương thấy thể toàn lực áp chế, thà rằng lãng phí nguồn lực lượng này, cũng không muốn vội vàng tiếp tục tăng trưởng.

Bởi... hần cảm giác vô cùng rõ ràng, cổ huyền khí lực lượng này chảy xiết trên tuyến đường tứ trọng, càng lúc càng cường đại, nếu hần không ngăn lại, như vậy nguồn lực này có thể giúp hần đột phá đến ngũ trọng thiên cũng không khó khăn gì!

Thậm chí chính là lẽ tự nhiên, nước chảy thành sông, thuận lý thành chương!

Nhưng Vân Dương không muốn nhanh như vậy đã đột phá ngũ trọng son

Nhất son nhất trọng thiên.

Câu nói này cố nhiên là dùng để hình dung sự gian nan của con đường tu luyện, nhưng cũng ẩn dụ tầm quan trọng của căn cơ!

Vừa rồi hần mới đột phá tứ trọng son, bước vào lĩnh vực hoàn toàn mới, phong cảnh trong đó còn chưa nếm trải hết, nếu hiện tại liền lập tức đột phá đến ngũ trọng, như vậy tuy có thể khiến thực lực của hần lập tức tăng gấp mười lần, nhưng lại khiến Võ đạo chí đồ của hần vĩnh viễn lưu lại một cái thiếu hụt chưa lĩnh hội ý nghĩa của tứ trọng son.

Đột phá đến tứ trọng sơn, tu vi tăng trưởng chỉ là một phương diện, còn thể ngộ cảnh sắc tứ trọng sơn mới là quan trọng nhất!

Nếu không thể ngộ, đối với đại đạo chỉ lộ mà nói thực sự trăm hại mà không có một lợi, điều như vậy, Vân Dương tuyệt không làm!

Mặc dù hấn hiện tại vô cùng cần thiết tăng cao lực lượng, nhưng hấn sẽ không bao giờ lấy tiền đồ tương lai ra đùa giỡn!

Cường ép ức chế nội tức đang vận chuyển trong cơ thể, Vân Dương đem lực chú ý chuyển đến lá sen thứ hai mới xuất hiện, chăm chú nhìn qua, nghĩ đến xem mảnh lá xen thứ hai này có như mảnh thứ nhất, rơi xuống mà hóa thành một lại tuyệt thể bảo vật như Thiên Ý Chi Nhận hay không.

Nhưng hấn nhìn tới hai mắt đều cảm thấy chưa xốt, lá sen kia vẫn chưa rơi xuống.

Dây leo của Lục Lục vung vẩy, quấn quanh người Vân Dương, không ngừng nũng nịu, rõ ràng, Lục Lục vô cùng vui vẻ!

Vui vẻ tới nói năng lộn xộn, không còn gì hơn.

Mà sự si mê quần quýt kia cũng làm cho Vân Dương cảm thấy tê dại.

Nhưng trong lòng Vân Dương lúc này vẫn quanh quẩn một loại cảm giác đáng sợ. Cái Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cùng với Sinh Sinh Tạo Hóa Liên này thực sự không thể xem nhẹ. Lần thứ nhất tiến giai cần giết mười người. Lần thứ hai tiến giai lại cần giết chỉ sợ lên tới một trăm người.

Trong thời gian vừa rồi, số lượng cần bắt mà hấn giết khoảng chừng 120 người. Nhất là tối hôm nay, một lần giết gần bốn mươi người.

Sau đó, Sinh Sinh Tạo Hóa Liên mới xuất hiện trạng thái thăng cấp, còn Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cũng vì thế mà đột phá đến tầng thứ hai sơ giai!

Mười cái, một trăm cái...

Như vậy, có phải hay không, lần thăng cấp tiếp theo, cần giết một ngàn người?

Như vậy, tầng thứ tư không phải là mười ngàn người? Tầng thứ năm là mười vạn người? Tầng thứ sáu... cho đến khi Sinh Sinh Tạo Hóa Liên hoàn toàn trưởng thành, chẳng phải muốn giết hơn một tỉ người?

- Thế nhưng, trên đời này làm gì có nhiều ác nhân như vậy?!

Vân Dương nhìn Lục Lục, có chút bất đắc dĩ nói:

- Tiểu gia hỏa, ngươi trưởng thành cần nhiều bất bình chi khí như vậy? Ta bắt đầu cảm thấy vô vọng a!

Lục Lục chỉ nha nha ô ô quấn quanh người Vân Dương mà nũng nịu.

- Chuyện này... quả thực rất khó để ngươi hoàn toàn tiến giai a. Nói vô vọng là còn tự an ủi mình, kỳ thực phải nói tuyệt vọng mới đúng...

Vân Dương thở dài một hơi.

Hấn cảm thấy huyền khí bạo liệt trong cơ thể mình vẫn không ngừng chảy xiết, giờ khắc này, Vân Dương không khỏi có một loại cảm giác không gì không làm được, cảm giác vì điều tất cả đều nắm trong lòng bàn tay.

Chỗ tốt do Sinh Sinh Bất Tử Thần Công đột phá đem lại không chỉ khiến tu vi của hấn tăng trưởng, mà theo đó còn kéo theo thọ, Huyền Phong quyết và Vân Vụ quyết đồng thời tiến bộ nhanh chóng. Nếu không phải Vân Dương cường ép ức chế huyền khí tăng trưởng, không cho nó đột phá, lúc này, chỉ sợ tu vi sớm đã đột phá ngũ trọng, đạt đến lục trọng sơn.

Khi đó các loại công pháp như Huyền Phong quyết, Vân Vụ quyết cũng theo đó mà tiêu thăng lên tới tầng thứ năm.

Cho dù chỗ tốt mỹ diệu hiện ra trước mắt Vân Dương, nhưng hấn vẫn quả quyết từ bỏ.

- Lầu cao vạn trượng còn phải xây từ đất, đại thụ che trời còn phải nhờ gốc mà lên!

- Căn cơ, đối với một võ giả mà nói, luôn là thứ trọng yếu nhất.

...

Thiên Ý Đạo Pháp, cùng với sự đột phá của Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cũng lại rục rịch lần nữa, bất quá, đối với Vân Dương mà nói, chỗ tốt này cũng chỉ như vậy, không đáng để ý.

Bởi... cho đến bây giờ, đạo thứ nhất trong Thiên Ý Đạo pháp hấn còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ.

Bộ đạo pháp này bác đại tinh thâm, tuy làm cho Vân Dương vô hạn kinh hỷ, nhưng càng tu luyện, lại càng thấy thâm sâu khó dò, thoáng qua như vô bờ vô bến, chỉ ít, đối với Vân Dương trước mắt mà nói, xa xa không thể nói tới hiểu thấu đáo...

Cho nên, tâm pháp tầng thứ hai sắp tới tay, hấn cũng muốn tạm thời gác lại.

- Điều trọng yếu nhất hiện tại, là tìm ra nội gian!

Vân Dương hừ hừ trong lòng.

Hấn mới đứng dậy, đột nhiên sững sờ.

- Chuyện này...

Vân Dương nhất thời như thấy toàn thân mọc lông trắng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn tiểu gia hỏa toàn thân đỏ bừng trần trụi đang chôn thân trong đám lông trắng này, từng tên cuộn thành một đoàn, đang ngủ say...

Vân Dương thấy thế không khỏi ngáy người, nhưng lập tức liền tỉnh ngộ lại.

Xem ra Lục Lục tiến giai, Sinh Sinh Bất Tức Thần Công đột phá, người được lợi không chỉ là Vân Dương hấn, mà đám tiểu gia hỏa dựa vào trên người hấn cũng thu được chỗ tốt to lớn!

Đúng là đang thay lông tập thể, hơn nữa nhìn đồng lớn trước mắt này, xem ra không chỉ thay lông một lần?

Vân Dương không khỏi cảm thấy mong đợi.

Tiếng meo ô đầu tiên vang lên, chính là tiểu gia hỏa được phái làm nhiệm vụ, lão đại đám Thôn Thiên báo, Đại Bạch Bạch.

Vấn đề này cần nói rõ một chút, Vân Dương đặt cho bốn tiểu gia hỏa Thôn Thiên báo và Thiểm Điện miêu bốn cái tên rất phong cách.

Tiểu gia hỏa được phái ra gọi là Đại Bạch Bạch, tiếp đó thứ tự là Nhị Bạch Bạch, Tam Bạch Bạch, Tứ Bạch Bạch, sau đó thuận lý thành chương, Thiểm Điện miêu chính là trở thành Ngũ Bạch Bạch...

Trình độ đặt tên của Vân đại thiếu... thật phong cách, từ góc độ nào đó mà nó... thực con mẹ nó có trình độ.

Đại Bạch Bạch vốn đang ngủ say, đột nhiên mông lung mơ màng mở hai mắt, nhìn trên người mình, vuron đầu lưỡi liếm liếm, lại ngoẹo đầu, có chút ngơ ngác ngây thơ, khiến Vân Dương nhìn thấy mà bật cười.

Tiểu gia hỏa nhảy lên, khẽ run run thấy thể, lông trắng dính trên người, lập tức rơi xuống từng mảnh, thân thể đỏ rực lộ ra, tựa như bị đặt trong nồi nấu, toàn thân không có một cọng lông, nhìn xấu vô cùng!

- Meo ô...

Đại Bạch Bạch rất ủy khuất nhìn thân thể trần trụi của mình, ngẩng đầu nhìn Vân Dương, lại kêu một tiếng, hai con mắt chìm trong hơi nước mịt mờ.

Ý nói chính là: “Meo ô... Xấu quá...”

- Ngốc a, lông này... không phải mấy ngày nữa sẽ mọc ra sao?

Vân Dương tức xạm mặt lại:

- Ngươi tới mấy cấp rồi?

Đại Bạch Bạch không ngừng dùng đầu lưỡi liếm láp thân thể mình, bận bịu quên trời quên đất.

Trên thân, thỉnh thoảng có sương trắng bùng bùng bốc lên.

Sau một hồi, sương trắng tán đi, Vân Dương kinh ngạc phát hiện, lông trắng đã đột nhiên mọc khắp toàn thân Đại Bạch Bạch, hơn nữa so với trước kại càng thêm óng ánh, mềm mại.

Đại Bạch Bạch lúc lắc cái đuôi, đứng lên, thân thể kêu ngao rung rung, hai lỗ mũi nhỏ phì phì hai tiếng, ưu nhã bước chân... như mèo, vèo một tiếng xuyên qua cửa sổ mà đi.

Trước khi đi, thể mà còn khinh bỉ trợn mắt nhìn Vân Dương một cái.

“...”

Vân Dương gãi gãi đầu.

- Gia hỏa ngay thơ này không phải đột phá đến lục giai rồi?

Vân Dương đối với tiến cảnh kinh người của tiểu gia hỏa này có chút không thể lý giải.

Hắn mới tăng lên bao nhiêu?

Lại nói, sau khi tiểu tử này tiến giai, sao vóc người lại hoàn toàn không chút biến hóa a?

Vẫn tinh xảo đẹp đẽ như vậy, bề ngoài như này, có chút không hợp tình hợp lý nha...

Sau một lát, Nhị Bạch Bạch, Tam Bạch Bạch, Tứ Bạch Bạch lần lượt tỉnh lại, từng tên đều trải qua quá trình không khác Đại Bạch Bạch trước đó là mấy, nhưng sau một lát, ba cái tiểu nhung câu lại lần đi lần lại trên mặt đất, vui vẻ cực kỳ.

Hơn nữa, rõ ràng có thể thấy được, trạng thái tinh thần cùng khí thế âm mây tiểu gia hỏa này tản ra, cùng với lúc trước, khác biệt một trời một vực!

Rất hiển nhiên, mấy tiểu gia hỏa này chiếm được lợi ích cực kỳ to lớn, chỉ là, chỗ tốt này đến cùng lớn bao nhiêu... hiện tại Vân Dương dùng hai mắt không thể nhìn ra.

Điều có thể xác định duy nhất là hình thể không biến lớn, điểm này cũng không tệ!

Lúc này chỉ có đầu Thiểm Điện miêu Ngũ Bạch Bạch kia còn đang say giấc.

Ngũ Bạch Bạch mặc dù vẫn luôn hòa lẫn cùng đám Thôn Thiên báo, nhưng thực tế nói vẫn chỉ là Thiểm Điện miêu, xuất thân khác biệt, dẫn đến biểu hiện lúc này của nó cùng đám Nhị Bạch Bạch khác biệt.

Dùng mắt trần, Vân Dương cũng có thể nhìn thấy, trên thân Thiểm Điện miêu không ngừng sinh trưởng lông trắng, sau đó lại nhanh chóng rụng đi, sau đó lại sinh trưởng lần nữa...

Ba con Thôn Thiên báo đều vui vẻ chăm chú nhìn Thiểm Điện miêu đang nằm sấp, nhưng chúng cũng không đi quấy rầy, hoặc, bọn chúng còn hiểu rõ tình huống của Thiểm Điện miêu hơn cả Vân Dương.

Rất cực...

Sau khi thay lông lần thứ tám, Thiểm Điện miêu rốt cực đứng lên, một thân lông trắng, mềm mại như tơ, chỉ là thân thể lúc này của nó, sơ với lúc trước lớn hơn năm sáu vòng...

Chỉ nhìn ước lượng, tiểu gia hỏa này tối thiểu cũng phải tầm mười cân trở lên...

Hoặc là phải nói là đại gia hỏa, mèo to!

Nhưng, nhìn bề ngoài vẫn là bộ dạng lung linh đáng yêu.

- Meo ô~~

Thiểm Điện miêu lười biếng kêu lên một tiếng.

Vân Dương rốt cực cảm nhận thấy được một sự khác biệt, Thôn Thiên báo kêu là: “Meo ô!”, còn Thiểm Điện miêu lại kêu là “Meo ô~~”, khác nhau ở chỗ, phía sau hai tiếng meo ô, Thiểm Điện miêu còn kèm theo một cái thanh âm rung động mềm mại...

Bất quá, vóc dáng trước mắt đầu Thiểm Điện miêu này không chỉ lớn hơn mấy đầu Thôn Thiên báo bốn năm lần!

Hiện tại, ba đầu Thôn Thiên báo cùng với Thiểm Điện miêu ở cùng một chỗ, càng giống như một đầu mèo to, mang theo ba chú mèo con mới sinh...

Trong mắt Vân Dương nhìn tới như muốn rót ra.

Mèo biến lớn, báo lại nhỏ như cũ.

Vân Dương cảm thấy bản thân có thể ra ngoài đường kiêu ngạo, đồng thời có thể đánh cược:

- Mèo nhà ta nuôi, so với báo còn lớn gấp bốn năm lần, người tin không?

- Không tin? Chúng ta đánh cược?

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Thiết Tranh trở về

Vân Dương nóng lòng không đợi được, cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện Thiểm Điện miêu Ngũ Bạch Bạch thỉnh linh đột phá gông cùm xiềng xích Thiểm Điện miêu tộc, trở thành con Thiểm Điện miêu đầu tiên đột phá đến tứ giai, hơn nữa còn là tứ giai đỉnh phong! Thiếu chút nữa có thể đột phá tới tầng thứ năm.

Mà tiến cảnh của mấy đầu Thôn Thiên báo càng khiến Vân Dương tròn mắt.

Thôn Thiên báo, cửu phẩm sơ giai huyền thú!

Điều này được ghi lại rõ ràng trong “Sơn Hải Dị Thú Đồ Chi”, tuyệt không có sai sót. Thế nhưng, mấy tiểu tử trong nhà này, từ giờ trở đi cứ theo tốc độ phát triển bình thường, phong đoán cẩn thận nhất cũng có thể đạt đến cấp độ cửu giai đỉnh phong!

Không nói đâu xa, hiện tại đám Nhị Bạch Bạch đã đạt tới tiêu chuẩn ngũ giai.

Mấy gia hỏa đánh yêu lông xù như cầu nhung này, thực tế có lực sát thương tương đối khủng khiếp.

Hiện trạng này không khỏi làm Vân Dương cảm thấy bản thân nhiều thêm mấy phần lực lượng.

Cáo mượn oai hùm?!

Người mượn thú thế?!

...

Nhưng mà, kinh hi không chỉ có thế!

Trong viện.

Hai người Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều vô cùng kích động!

- Ngươi thế nào?

Phương Mặc Phi hỏi.

- Ngươi thế nào?

Lão Mai kích động có chút đắc ý.

- Ta hiện tại đạt đến thất trọng thiên đỉnh phong... lúc nào cũng có thể bước vào bát trọng thiên!!

Phương Mặc Phi kích động đến đầu lưỡi còn đang run rẩy.

- Rốt cục ta cũng đạt đến thất trọng...

Lão Mai cũng hưng phấn tột đỉnh:

- Ta cảm thấy mấy ngày nay như đang nằm mơ... nếu có thể tiếp tục như thế, sang năm ta liền có thể khiêu chiến Độc Cô Sầu...

- Ngưng...

Phương Mặc Phi khinh bỉ giơ lên ngón tay giữa.

Khiêu chiến Độc Cô Sầu?

Huynh đệ, ngươi không thấy ngươi suy nghĩ quá nhiều a?

Chờ lúc Vân Dương đi ra, hai người đồng thời tiến lên nghênh đón:

- Ngạch, công tử, có tin tức tốt... ách! Công tử, ngài cũng đột phá?

Vân Dương tròn mắt hai mắt.

- Nơi... nơi này... thực đúng là phong thủy bảo địa!

Phương Mặc Phi cảm thấy phong thủy Văn phủ thật con mẹ nó tốt.

- Đói bụng!

Vân Dương bụng đói kêu vang.

- Đã sớm làm xong!

Lão Mai đắc ý nháy mắt ra hiệu, ba người ba báo một mào đồng thời đi đến phòng ăn.

Thịt huyền thú cần cho mọi người vẫn chồng chất như núi.

Chỉ là Đại Vị Vương Vân Dương thấy núi thịt mỡ này, lại cảm thấy một trận cồn cào buồn nôn trong ruột, còn chưa ăn đã cảm thấy no đủ, thở dài, ngồi xuống ăn cơm.

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đồng thời mở hình thức ăn như hổ đói.

Không có cảnh nào khác, ăn cơm cùng Vân Dương, phải nhanh tay mới được ăn, chậm tay chỉ có thể chịu đói.

Nhưng lần này, hai người đều ăn hết hai cân thịt mười phút hiện...

Lần này Vân Dương chỉ có uống một bát cháo, ăn không đến nửa cân thịt huyền thú, ăn hai miếng hoa quả, sau đó... lau lau tay, lau lau miệng, động tác ăn liền dừng lại!

Đây... không ăn?!

Bộp một tiếng, Lão Mai kinh ngạc há hốc mồm, miếng xương gặm dở trong miệng rơi cái cộp:

- Công tử... nguoi... nguoi đã no?

- Đã no a.

Vân Dương rất kỳ quái nhìn Lão Mai, chính hắn còn chưa ý thức được câu hỏi này có ý gì, nhưng lập tức đột nhiên trừng mắt:

- Ta đã no?!

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đồng thời cúi đầu.

- Ta ăn vậy mà đã no?

Vân Dương tiếp tục kinh ngạc:

- Lúc này ta ăn bao nhiêu? Vậy mà đã no?!

Hai người tức tới sạm mặt!

Khẽ cảm nhận lại thân thể, Vân Dương đánh ra ngoài một quyền, lúc này mười tuổi cười sung sướng:

- Ha ha ha ha ha... ta đã no! Ha ha ha... đã no! Bản công tử thực là được thượng thiên phù hộ, hôm nay mới ăn thể mà đã thấy no!

Lời này nếu truyền ra ngoài, không chừng còn con hàng này không biết đói bụng bao nhiêu năm a...

Lại sao biết, chuyện này khiến Vân Dương thỏa mãn đến muốn nổ tung.

Sau khi hắn bị thương, liền có thêm cái tật ăn rất nhiều, ăn tới táng gia bại sản. Nhưng sau khi đột phá tầng thứ hai Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, đột nhiên cái bệnh này lại biến mất...

Xác nhận bệnh cũ Đại Vị Vương biến mất, đồng thời khiến Vân Dương phát hiện thêm, tác dụng hấp dẫn Huyền thú do Sinh Sinh Bất Tử Thần Công mang đến, chỉ cần hắn không cố tình vận công, cũng có thể tùy ý ăn giầu!

Tình huống này không khỏi khiến Vân Dương thở dài một hơi!

Xem như kết thúc đi!

Mang theo loại siêu cấp năng lực lia, thực sự là... một cái muốn gây phiền toái a!

Mặc khác, có một tin tức khiến Vân Dương cảm thấy ngoài ý muốn.

Lăng Phong các dừng hoạt động.

Tất cả mọi quân sự nhân viên, bao gồm cả Thủy Vô Âm đồng thời biến mất, chẳng nhẽ Thủy Vô Âm nói, hần muốn về nhà?

Nhưng Vân Dương luôn cảm thấy, trong chuyện này không đơn giản như vậy, hần cảm thấy có hai ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, tràn đầy sự hoài nghi vô cùng vô tận...

Xem ra, lúc gặp lại, cần giải thích rõ ràng. Bằng không sẽ biến thành một cái thiên đại hiểu lầm!

Nhưng, phải giải thích như thế nào?

Một lời giải thích liên liên lụy rất nhiều vấn đề, Vân Dương cảm thấy bản thân thực đau đầu.

...

Còn có, liên tục mười ngày gần đây, Thiên Đường thành đặc biệt yên bình, yên bình tới mức khiến Vân Dương không thể nào thích ứng.

Không có ai tới gây chuyện với Thanh Vân phường.

Hình bộ vẫn sút đầu mẻ trán tìm manh mối, nhưng từ đầu tới giờ vẫn không kiếm được chút dấu vết...

Phía tam đại gia tộc cũng không gây khó dễ với Hình bộ, nhưng con giận trong lòng bao lớn kia khó kiềm chế được. Bởi... bọn hần bắt đầu đại náo phủ thái tử:

- Giao Thủy Nguyệt Hàn ra!

Thái tử gia lấy đầu ra Thủy Nguyệt Hàn mà giao ra? Coi như phủ thái tử cũng phải sút đầu mẻ trán. Gặp phải ba con hàng, bám rai như đĩa, khóc lóc om sòm, dùng bất kỳ thủ đoạn nào để gây sức ép, quả thực đau đầu đến cực điểm.

Tóm lại, nhìn bề ngoài, kinh thành đã khôi phục trạng thái trước đây.

Nhưng Vân Dương lại cảm thấy hiện tại chính là khúc nhạc dạo trước khi mưa gió chính thức nổi lên, bởi vì sóng ngầm mãnh liệt lúc trước, đột ngột biến mất không lý do!

Vân Dương âm thầm phát động Cửu Thiên lệnh chú ý nhưng động tĩnh này, vậy mà hoàn toàn không chút thu hoạch.

- Đây không phải chuyện tốt!

Vân Dương thăm cảnh giác trong lòng, nhắm mắt theo đuôi nhảy đến chỗ cao nhất!

Chuyện khác thường tất có điều cở quái!

- Đại khái có thể là do vết tích ta cố ý làm ra khi dùng thân phận Thủy Nguyệt Hàn cùng vượt ngục, người Tứ Quý lâu hần là điều tra theo hướng này. Mặc dù họ không thể xác định Thủy Nguyệt Hàn đến cùng là đi đâu, nhưng bọn hần hần là rất rõ đối với nội tình của Thủy Nguyệt Hàn...

- Cho nên... sẽ có một ngày bọn hần sẽ nhận ra. Hơn nữa, chuyện bên này, bọn hần cũng tuyệt không buông tha.

Vân Dương trầm nghĩ:

- Chỉ cần có người trong Cửu Tôn còn sống, chỉ cần là khả năng còn sống, bọn hần sẽ mãi không từ bỏ!

...

Ngoại trừ việc xem xét phản ứng của Tứ Quý lâu, Vân Dương còn có một chuyện cần giải quyết.

Thiết Tranh trở về!

Thiết Tranh có thể xem là thống soái nhất thế truyền kỳ, sau khi giữ vững và trùng kiến Thiết Cốt quan, chuyện thứ nhất mà hần làm chính là gây họa lớn ngập trời: Thiết Tranh huyết tẩy Đông Phòng Đồ Hộ phủ.

Lý do là, phản quốc!

Chuyện này, dẫn tới sóng to gió lớn, cuối cùng phải do hoàng đế bệ hạ cùng với mấy vị đại thần đức dao trọng vọng liên thủ ép xuống.

Thiết Tranh làm như vậy, hoặc nói là dám làm như vậy là có lý do.

Thân là nhất đại danh tướng, trong lúc tác chiến lại bị người chặn mất đường lui, hơn nữa dưới tình huống không chút phát hiện!

Đối với Thiết Tranh mà nói, không thể nghi ngờ chính là vô cùng nhục nhã!

Mặc dù đối thủ là Hàn Sơn Hà, Thiết Tranh cũng không có nhận thua, hấn tuyệt không ngu như vậy!

Cho nên sau khi kết thúc chiến đấu, Thiết Tranh tỉ mỉ điều tra, rốt cục phát hiện, việc này có quan hệ với Đông Phòng Đô Hộ phủ!

Thiết Tranh đúng là có lý do, nhưng, Thiết Tranh hấn không có chứng cứ, chỉ ít là không có chứng cứ xác thực.

Kỳ thực, không có chứng cứ mới là bình thường, nếu đối phương đã quyết tâm làm ra hành vi phản quốc như vậy, soa có thể lưu lại chứng cứ gì.

Cho nên Thiết Tranh thúc thủ vô sách, do dự nửa tháng, trực tiếp giết không cần hỏi tội!

Không tìm thấy chứng cứ, dứt khoát cứ vô lý mà làm!

Dùng lời của hấn mà nói:

- Dù ta bị chặt đầu, cũng quyết không để cho loại quân bán nước này còn sống!

Đông Phòng Đô Hộ phủ, bị đồ sát sạch sẽ!

Việc này vừa truyền ra, các quan viên Ngự Sử điên cuồng vạch tội, hoàng đế bệ hạ cũng như đầu tới đầu to như cái đầu.

- Vì sao ngươi giết nhiều quan viên triều đình như vậy?

- Bởi vì bọn hấn bán nước!

- Ngươi có chứng cứ sao? Có chứng cứ xác thực sao?

- Không có!

- Không có thì ngươi chính là loạn thần tặc tử, tùy ý làm bậy, khi quân vong thượng, coi thường quốc pháp, tội ác tày trời!

- Ta có chứng cứ!

- Chứng cứ gì?

- Lúc Hàn Sơn Hà cùng ta giao chiến, lại có thể phái đại quân dò xét đường lui của ta, lại chặn đứng đường không chút lệch, việc này nếu không do có nội gián thông báo, tuyệt đối không thể xảy ra!

- Đây cũng coi là chứng cứ? Nó chỉ là phỏng đoán của ngươi!

- Đây chính là bằng chứng thép!

- Ngươi muốn cố tình gây sự!

- Đây chính là chứng cứ!

“...”

Hoàn toàn chính xác, dưới góc độ quân đội mà nhìn, đó là bằng chứng không thể nghi ngờ!

Trong chiến sự, nếu bị bộ binh chặn đường lui, vậy còn có thể thông cảm được, dù sao bộ binh có thể dùng không ít biện pháp, chia tốp nhỏ, ẩn nấp tiến vào, sau đó lại tập kết... thậm chí còn rất nhiều thủ đoạn như cải trang...

Nhưng lúc đó lại là ba mươi ngàn kỵ binh chặn đường lui, nếu nói không có nội gián, quả thực hoang đường!

Không nói đại danh tướng như Thiết Tranh, coi như là một Thiên tướng bình thường cũng tuyệt không phạm phải sai lầm ngu ngốc như vậy!

Chuyện xảy ra, tất có nguyên nhân.

Điều tra ra có quan hệ với Đông Phòng Đô Hộ phủ, như vậy chính là tuyệt đối có quan hệ, không thể sai lầm!

Nói cách khác, lần huyết tẩy này, tuyệt đối không có chuyện giết nhầm.

Điểm này, ngay cả Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Đạo Ngâm cũng dám lấy đầu ra bảo đảm!

Nhưng hành động này dưới mắt chính phương mà nói, hành động này của quân đội tuyệt đối là do tìm kiếm cái cớ cho sự sai lầm! Không có chứng cứ các người liền dám không chút kiêng kỵ giết người? Chỉ bằng lời nói là có đảm bảo?

Muốn cho qua chuyện này?

Vậy nếu chúng ta nói người là quân bán nước... thì sao?

Cũng bởi việc này, toàn bộ triều đình từ trên xuống dưới cãi nhau ầm ĩ đến long trời lở đất, quân chính song phương, thiếu chút nữa xấn tay đánh lộn ngay trong kim loan bảo điện!

Sau một hồi vạch mặt, chuyện này rốt cục cũng hạ màn...

Thiết Tranh, quân đội đương nhiên ra sức bảo vệ, bản ý của hoàng đế bệ hạ cũng không muốn xử phạt gì Thiết Tranh, dù sao hắn cũng mới lập đại công, mấu chốt là quân đội hoàn toàn không cảm thấy hành động này của Thiết Tranh có lỗi ở chỗ nào, chính phương đối với thuyết pháp này chán ghét tới cực điểm, nhưng vừa đụng cái liền bị bắn ngược, lúc này mới vạch mặt nhau, hoàng đế bệ hạ bị kẹp ở giữa cũng cô thế khả thi, cuối cùng lấy việc phạt Thiết Tranh hai năm lương bổng để chấm dứt việc này...

Xác thực trừng phạt Thiết Tranh, chính phương cũng dịu lại, chí ít cũng không phải hoàn toàn vô sự!

Thiết Tranh không có bị định tội, vèn vèn chỉ là bị phạt tiền, nói ra chính là vô tội, quân đội cũng vui vẻ nhận đồng!

Bây giờ, cái họa tinh này rốt cục cũng về.

Hơn nữa, muốn về thành thân!

- Ngày ta thành thân, tất cả huynh đệ, vô luận sinh tử, mỗi người đều có một chén rượu mừng!

Đây là lời Thiết Tranh nói.

Ngay khi chiến sự kết thúc, hắn trước mọi người phát thệ!

- Ta không có tiền, không thể để mỗi người uống một vò. Nhưng, mỗi người một chén, ta có táng gia bại sản cũng muốn làm! Dù nửa đời sau, phải trả nợ vì trận rượu mừng hôm nay, chén rượu này cũng kính các huynh đệ!

Lời Thiết Tranh nói, vang vọng cảnh nội Ngọc Đường đế quốc!

Không nói đại quân trấn thủ ba phương Tây Nam Bắc, chỉ riêng binh mã bản bộ của Thiết Tranh, liền trọn vẹn năm mươi vạn người! Nếu lại tính thêm huynh đệ chiến tử, tàn quân tham chiến, hậu cần bảo hộ, vận chuyển quân nhu...

Cho dù thận trọng tính toán nhất, lần này coi như Thiết Tranh chỉ tốn rượu, cũng phải chuẩn bị ba trăm vạn chén!

P/s: nói là chén, nhưng thực chất là bát con, như kiểu các anh hùng hảo hán trên phim ấy!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Cản đường tặng lễ

Ba trăm vạn, là số lượng chừng nào?

Ba trăm vạn chén rượu, lại là khái niệm gì?

Nói vậy, Thiết Tranh thân là nhất thế đại tướng, rượu mừng sử dụng trong hôn lễ sao có thể dùng loại mười mấy văn tiền một cân. Chí ít cũng phải là mười lượng bạc một cân, thậm chí còn hơn mới được.

Thế nhưng, nếu cứ tính như vậy, coi như dùng loại kém nhất mười lượng một cân kia, một cân ba chén rượu, cũng phải tiêu hao hết trăm vạn cân rượu, nói cách khác, không tính những thứ khác cần tiêu sài, chỉ riêng tiền rượu, chí ít cũng cần ngàn vạn lượng bạc ngàn!

Lấy con số này mà tính, nếu đơn thuần chỉ lấy bóng lộc của Thiết Tranh, nói thật, có mười đời hán cây cuốc cũng không đủ trả!

Nhưng hắn vẫn làm cái hứa hẹn này, hơn nữa còn muốn thực hiện đúng hẹn!

...

Thiết Tranh một đường thúc ngựa phi nước đại.

Chỉ có mình hắn có thể cảm giác được, tâm cảnh của bản thân, so với lúc xuất chinh đã khác biệt rất lớn. Hiện tại, Thiết Tranh nhìn thấy mỗi một người dân Ngọc Đường, hắn đều cảm thấy họ đáng yêu, thân thiết đến lạ!

Trên đường đi, hắn gặp không biết bao nhiêu người tới tặng tài bảo.

- Chỉ có chút vàng bạc, thay đại soái góp chút tiền mua rượu mừng!
- Mong đại soái nể mặt nhận lấy!

Nhưng Thiết Tranh lại đều cự tuyệt.

Hắn biết, lời hứa của mình rất xúc động, thậm chí là ngốc đến lạ thường, các huynh đệ khắp thiên hạ này chỉ sợ đều đang lo lắng cho hắn. Nhưng, hắn thà nghèo chết, nửa đời sau mang nợ không trả nổi, cũng không muốn nhận tiền của các huynh đệ này!

Ta kết hôn mời rượu, đó là chuyện của ta! Lấy tiền của các người mời yến khách, đó còn là Thiết Tranh ta sao?

- Sau khi trở về, bán hai cái trang viên bên hạ ban thưởng, đại khái có thể bán được 300 vạn lượng, trong nhà còn một chút châu báu bảo ngọc, còn có những thứ được ban thưởng mấy năm nay bán đi, cũng có thể thu về 200 vạn lượng...
- Còn có súc tích mấy năm nay, lúc đầu đánh trận thu được chiến lợi phẩm không noppj lên, cũng có chừng ba bốn mươi vạn. Lại đem đất phong bán đi, hắn có thể thu về 270 vạn. Như vậy ta đã có chừng 800 vạn lượng.

Thiết Tranh thầm tính toán trong lòng.

- Còn lại thiếu chừng 300 vạn, ta tìm Lão nguyên soái cùng Lãnh đại soái mượn một chút, lại mượn các tướng quân bộ một chút, không sai biệt lắm liền đủ đi!
- Vô luận thế nào, chén rượu mừng này, cũng nên để các huynh đệ uống!
- Mặc kệ còn sống, hay đã chiến tử!
- Đây là Thiết Tranh ta, nợ rượu mọi người, cũng là rượu mà các huynh đệ đều xứng đáng được uống!

Rượu không phải chỉ là rượu, mà còn là tình cảm, là lời cảm ơn, lời xin lỗi...

- Bên hạ nói muốn thay ta xuất số rượu kia, không được. Quốc khố đã rỗng, còn chút tiền còn phải trợ cấp cho các huynh đệ... số tiền này, ta không thể lấy ra uống rượu.
- Số rượu này, Thiết Tranh ta còn mời nổi!

Ba mươi sáu cái thị vệ bên người hắn cũng đang thầm tính toán.

- Người có thể kiếm ra bao nhiêu tiền?
- Không đến mười ngàn, ta muốn nghĩ biện pháp kiếm chút tiền, nhất định có thể đạt tới mười ngàn.
- Nhà ta có chút khá giả, ta có thể cầm ra được mười vạn, cố gắng một chút, có thể cầm ra mười hai vạn, khẳng định có thể.
- Ta... hổ thẹn, mấy năm nay kiếm được tiền đều ném ra ngoài cửa sổ, trên người còn có một trăm lượng... ta muốn nghĩ cách kiếm tiền, tìm người vay mượn, gom năm ngàn lượng được không?
- Con mẹ nó Ngô lão nhị, thời điểm then chốt thế mà người không tích lũy tiền!
- Chỗ ta còn nghèo hơn Ngô lão nhị...

36 tên hộ vệ, mỗi người một tính cách, kẻ nghèo hèn lên tới 27 vị, chân chính là hữu tâm vô lực, trong lúc nhất thời, các huynh đệ đều hai mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người.

Đội trưởng tức giận mắng to:

- Đám hỗn đản các người, bình thường đều vung tay quá trán, giả bộ giàu có a... sao đến lúc làm chính sự, tên nào tên nấy đều nhuyến hết cả trứng thế này?

Hai mươi bảy người đều rũ cụp cái đầu, một mặt khổ cực.

Quả nhiên một văn tiền làm khó anh hùng hảo hán, cổ nhân thật không lừa ta!

- Chủ yếu là... ngày ngày đánh trận, mấy chục huynh đệ chúng ta, không vợ không con, phụ mẫu đều mất, trong nhà chẳng có ai, chúng ta tích tiền... làm gì? Hận không thể sáng nay có tiền, chiều liền tiêu hết... vạn nhất một ngày chiến tử, tiền cũng không mang theo được... bao nhiêu oan uổng a...

- Ngược lại ta cũng không phung phí... nhưng lúc nhận tiền đều trao cho gia quyến các huynh đệ chiến tử kia hết, ai biết lại có lúc này a...

Các huynh đệ nhìn nhau, đều thở dài một tiếng.

- Nhưng bất kể thế nào, đại soái thành thân, rượu mừng này, nhất định phải làm cho tốt! Phải thật phô trương!

Đội trưởng đồ hồng hia mắt:

- Các ngươi nói có nên cướp phú tế bần không a!

Cái này thực con mẹ nó, ngay cả thuyết pháp cướp phú tế bần đều có thể nói ra được. Là phạm pháp, phạm pháp đấy biết không?!

- Không cho phép ai đi!

Thiết Tranh cố lên giọng, giả bộ lạnh băng:

- Mấy người các ngươi đều vất vả mới giữ được cái mạng trên chiến trường, mới quay về lại muốn tự chôn vùi mình? Không cần nhiều lời! Lão tử có tiền! Một trận rượu mừng này còn không làm lão tử nghèo được!

- Giữ lại tiền của các ngươi, không có vợ thì tranh thủ kiếm một bà nương, lưu lại chút huyết mạch!

Thiết Tranh tức xạm mặt:

- Đều nhìn lão tử làm gì? Lão tử có thiếu nợ, cũng là người có lão bà! Các ngươi một đám chó đẻ thân đừng có quần lấy ta!

Người trong nhà hiểu chuyện nhà mình nhất, 36 vị thân vệ sao không biết vốn liếng đại tướng quân nhà mình, tất cả đều suy nghĩ, uể oải suy sụp.

- Các ngươi ủ rũ làm cái mẹ gì, phía trước chính là Thiên Đường thành!

Thiết Tranh hạ giọng cảnh cáo:

- Chúng ta là công thần, là anh hùng, tất cả đều phấn chấn lên cho ta! Nhìn mấy tên xúi quẩy các ngươi...

36 người đáp ứng một tiếng, vội vàng lấy tay xoa mặt, xoa đến hồng quang đầy mặt, tinh thần sáng chói. Sau đó lại sửa sang quần áo, ngựa chiến cũng chỉnh trang một lần, lúc này mới hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang cưỡi ngựa phi nước đại.

Mới qua một rừng cây.

Đột nhiên.

Một trận gió nổi lên, vô số là cây rầm rầm cuốn thành một đạo trường long.

“Xuy~~~~”

Thiết Tranh ghim cương ngựa, 36 người cưỡi ngựa theo sau cũng dừng lại.

Một thanh âm từ trong rừng cây truyền ra:

- Thiết đại soái, nếu đã tới, không ngại vào rừng một chút.

Thanh âm nhu hòa vẫn nhả.

Thiết Tranh nói:

- Các hạ là ai? Nếu đã muốn mời Thiết mỗ, cần gì phải giấu đầu lộ đuôi như vậy?

Thanh âm kia nói:

- Không cần lo lắng, chúng ta là bằng hwxux!

- Bằng hữu?

Thiệt Tranh cười lạnh:

- Ta sao không nhớ rõ, bản thân từ lúc nào có thêm một bằng hữu không dám nhìn mặt người đâu?

Một bên nói, tay đã cầm chắc chuôi kiếm

Sau lưng, 36 người, có đao cầm đao, có cung cài tiễn.

Người trong rừng trầm mặc một chút:

- Người không tiến vào rừng cũng được.

Đột nhiên phốc một tiếng, một tay nài rơi trên mặt đất, thanh âm ôn nhã kia nói:

- Thiệt đại soái, đây là chút hạ lễ tôn thượng nhà ta sai ta mừng hôn lễ của ngài!

Lời còn chưa dứt, đạo nhân ảnh kia đã biến mất vô tung vô ảnh.

- Tân hôn hạ lễ? Thiệt Tranh nhìn tai nài đỏ thắm trên đường, khuôn mặt đỏ bừng, kích động toàn thân run rẩy, nhảy lên một cái, lớn tiếng nói:

- Tôn giá! Dừng bước! Huynh đệ! Huynh đệ... dừng bước!

Nhưng, trong rừng đã không còn tiếng người trả lời.

Thiệt Tranh xoát một tiếng nhảy vào rừng cây, giờ khắc này, hấn đã không còn để ý trong rừng có mai phục hay không.

Hắn vòng vo trong rừng mấy vòng, chỉ thấy trên tảng đá có gắn một trang giấy, trên đó viết một câu: “Chúc mừng Thiệt huynh tân hôn, trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử. Rượu mừng ta ra!”

Một câu rất ngắn.

Nhưng, dưới lại kí tên bằng một ngọn lửa.

Cửu tinh hộ vệ, hóa điểm thao thiên!

Trong chớp mắt, toàn thân Thiệt Tranh run rẩy, hối hận đến khó nói lên lời, tội đình!

Vừa rồi sao hấn không tiến vào?!

Vì sao bệnh đa nghi lại nặng vậy a?!

- Đại soái!

Thân vệ đội trưởng vội vã xông tới:

- Đại soái... trong bọc này có ngàn hai trăm vạn lượng ngân phiếu... cái này...

Hấn kích động, hưng phấn, lại thở dài.

Người trong nhà hiểu chuyện nhà mình nhất, dựa vào tính cách đại soái, số tiền tự nhiên mà tới này, càng không thể thu...

- Nhận lấy!

Thiệt Tranh cảm thán thở ra một hơi.

- Vâng, vậy ta đem trả lại... a?!

Thân vệ đội trưởng trong chốc lát cơ hồ trừng lòi hai con mắt:

- Nhận lấy?!

Ta xxx, không phải đại soái nói sai chứ? Hay là ta nghe nhầm? Mấy huynh đệ thành tâm thành ý muốn kiếm tiền cho đại soái, đều bị đại soái cự tuyệt, sao lúc này lại thu? Chẳng nhẽ đại nhân đổi tính?

- Đây là hạ lễ mà Cửu đại nhân đưa tới! Hấn nói, rượu mừng hấn bao.

Thiết Tranh đứng chát cười một tiếng:

- Ta có thể cự tuyệt thiên hạ, cự tuyệt bệ hạ, nhưng... tiền của Cửu đại nhân, ta không cách nào cự tuyệt, càng không thể cự tuyệt!

Câu nói này, khiến cả đội đều kích động đến toàn thân run rẩy:

- Cửu, Cửu đại nhân...?!

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Thái Bình Quốc thư, tứ đại hoàn khố

Hôn lễ của Thiết Tranh, đang khua chiêng gõ trống chuẩn bị.

Trận đại hôn này, trở thành thịnh sự lớn nhất quân đội Ngọc Đường.

Không ai nghĩ tới, hôn lễ của một vị tướng quân bởi vì một cái hứa hẹn tương như hoàng đường ngổ ngàng, lại trở thành một cái hôn lễ độc nhất vô nhị trước nay chưa từng có ở cái Ngọc Đường quốc này!

Không có bất kỳ hôn lễ nào, sao với hôn lễ này mà càng thêm long trọng.

Càng không có bất kỳ hôn lễ nào, mời nhiều khách bằng hôn lễ này của Thiết Tranh!

Hai mươi tháng mười!

Thiết Tranh hôn lễ.

Từ giờ tới lúc đó còn khoảng hai tháng rưỡi, nhưng hôn lễ này khiến toàn bộ các quốc gia Thiên Huyền đại lục đều phải chấn động. Tất cả các huynh đệ dù còn sống hay chiến tử, khắp chốn mừng vui, cùng uống một chén.

Toàn bộ quân nhân Ngọc Đường đều trong nháy mắt cảm thấy đi lại cũng có thể ưỡn ngực ngẩng đầu.

Không chỉ là Ngọc Đường quốc, tin tức này truyền ra khiến tất cả quân nhân đại lục đều thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đại Nguyên, Thiên tử, quân bộ cùng tướng quân mấy nước đều có viết thư thỉnh cầu:

“Đội địch trên chiến trường, có thể uống một chén hay không?!”

Ngay cả Hàn Sơn Hà mới cùng hấn đánh một trận, cũng tự tay viết thư, vạn dặm gửi đến.

“Cùng là quân nhân! Tướng quân hôn lễ, có thể uống một chén hay không?!”

Đối với chuyện này, triều đình Ngọc Đường để quốc lại tranh luận thành một mảnh, Vân Thần coi chuyện này là: hành động này của Thiết Tranh là khoe khoang thiên hạ, từ việc không đầu mà thu mua lòng người. Xem đi, ngay cả tướng lĩnh địch quốc cũng muốn đến chúc mừng, rốt cục là muốn làm gì?

Rất nhiều “Người hữu tâm” Càng nhận định, cái gọi là địch quốc chúc mừng là giả, đến điều tra quân tình mới là thật.

Đã có mối lo này, vậy nên liền kết thúc trận nháo kịch hoang đường này lại, chỉ ít cũng phải ngăn cản người nước khác tới tham dự!

Bất ngờ, hoàng đế bệ hạ Ngọc Đường để quốc Ngọc Phái Tranh lại đặc biệt cứng rắn, phủ định nghị luận của quần thần, phát ra thái bình quốc thư.

“Ngũ Quốc Thất Hùng, trong năm không chiến sự, quân tử minh ước, thái bình hữu rựu. Có thể ký hay không?”

Quân chủ các nước đối với phong quốc thư này lập tức đáp lại.

“Trong năm không chiến!”

Thái bình quốc thư, chiếu cáo thiên hạ!

Toàn bộ dân chúng Đông đại lục, không ai không biết.

Tất cả danh tướng Đông đại lục, đến lúc đó đều sẽ tới Thiên Đường thành, cộng đồng tham gia hôn lễ của Thiết Tranh, cùng uống một chén chiến trường huynh đệ rượu!

Chỉ là thời gian có chút gấp gáp, dù sao chỉ còn lại có thời gian hai tháng rưỡi.

Toàn bộ công việc ở Thiên Đường đều lu bù lên.

Có chút tướng quân ở xa, đã bắt đầu lên đường di chuyển.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cái gọi là huynh đệ trên chiến trường.

Không phân địch ta, tất cả đều là anh linh.

Mời huynh đệ chiến tử một chén rượu mừng, là tâm nguyện của tất cả quân nhân!

Nhưng mà nguyện vọng này lại là hy vọng xa vời, chỉ ít tại quốc gia của mình, tâm nguyện này quá nửa là không cách nào thực hiện!

Tướng lĩnh địa vị bình thường không cần nói, tướng lĩnh có địa vị cao cao tại thượng lại càng không thể làm.

Dù là muốn làm, quân chủ cũng sẽ nghi kỵ, người mời nhiều người uống rượu mừng như vậy, rốt cục là muốn làm gì? Muốn thu mua lòng người?

Vốn đã là công cao chấn chủ, lại làm ra chuyện như thế, vậy tiếp đó nhất định là một cái kết cục đầu rơi xuống đất.

Bản thân không làm nổi, vốn là tiếc nuối cả đời, nhưng, đã có người đứng lên, phản cơ hội khó được rốt cục có, như vậy, mặc kệ ngàn vạn dặm, dù lại quốc gia đối địch.

Ta cũng muốn đi.

Rất nhiều tướng lĩnh đều thấy nhiệt huyết sôi trào.

Vì huynh đệ chiến tử của ta, nhất định phải đi uống một chén rượu mừng. Cho dù là rượu mừng của địch nhân, nhưng chén rượu này lại thuộc về tất cả quân nhân trong thiên hạ

Cho dù có phải chết ở Ngọc Đường, nhưng có thể uống chén rượu này, chết, cũng đáng

...

Không ai nghĩ tới, cái gọi là một trận nháo kịch trong mắt chính phương văn nhân, chỉ là hôn lễ của một tên tướng quân, thế mà lại có thể trở thành thịnh hội của toàn bộ quân nhân đại lục, thanh thế phải nói là lớn chưa từng có...

Quân lữ thịnh sự.

Không, thanh thế như vậy không phải là lớn chưa từng có, chỉ sợ sau này cũng rất khó có thể sánh vai!

...

Vân Dương an tĩnh ngồi dưới hoa thụ, hần vẫn luôn chú ý tới tình báo truyền đến, đối với địch nhân không biết mặt, hần luôn có một cảm giác vô lực trong lòng.

Một kích không trúng, lập tức rút lui...

Tình huống này thực không hợp với phong cách trước nay của Tứ Quý lâu.

Nhưng Vân Dương cũng đồng thời tin tưởng, chỉ cần đối phương tiếp tục ra tay, tất sẽ là lời đĩnh nhất kích!

Bởi vì, đến bây giờ đối phương đã có thể xác nhận, Cửu Tôn, còn có người còn sống!

Chỉ cần Cửu Tôn còn có người còn sống, đối phương quyết sẽ không bỏ qua!

Sau đó, chỉ có thể áp dụng kế hoạch càng thêm nghiêm mật khủng bố.

Về phần thế lực Đông Nam Tây Bắc tứ đại gia tộc, đã rút khỏi Thiên Đường thành, vô thanh vô tức.

Nhưng mà, tứ đại công tử lại quyết không rời đi, tiếp tục lưu trú ở Thiên Đường thành, ngoại trừ không ngừng tìm tòi phủ thái tử gây chuyện ra, càng thường xuyên tụ tập tại Thanh Vân phường.

Thu Vân Sơn cũng đã được giải trừ cảm xúc, tiếp tục ăn chơi cùng đám ba tên thiếu gia kia. Nhưng lại bị Đông Thiên Lãnh hung hăng đánh một trận, chỉ mũi cánh cáo:

- Còn dám đánh chủ ý với tỷ tỷ ta, ta lột da ngươi!

Hiện tại Thu Vân Sơn đã trung thực như hài tử bú sữa mẹ:

- Cái này còn cần ngươi nói... ngươi có van xin ta, ta cũng không dám... chân đến bây giờ còn đau đây.

- Ôi trận đòn kia a...

Thu Vân Sơn nhớ tới liền run rẩy, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi:

- Các ngươi từng thấy mưa to chưa?

Ba tên hoàn khổ khác đều cười lớn, cười trên nỗi đau khổ của người khác.

- Ai, đúng rồi, Đông Thiên Lãnh này, tên tiểu tử hôm đó đi cùng ngươi đâu rồi?

Xuân Văn Phong đang đưa cây quạt màu xanh lá, nếu không phải trên đầu còn cắm một cành trúc xanh, đúng là có mấy phần phong độ:

- Sao mấy ngày nay cũng không thấy hắn a?

- Cái gì mà tên tiểu tử kia?

Đông Thiên Lãnh bắt mắt nói:

- Đó là lão đại ta!

- Lão đại ngươi?!

Be tên hoàn khổ nghe vậy đồng thời kinh hô một tiếng.

Đông Thiên Lãnh trong chớp lát liền cảnh giác, tỉnh ngộ mình nói lỡ miệng, vội vàng bỏ cứu:

- Ân, lão đại nào, ta không biết hắn!

- Ừm, ừm, đúng vậy, không biết, ta hiểu!

Tam đại hoàn khổ trịnh trọng gật đầu.

Vân Túy Nguyệt đứng một bên không khỏi mỉm cười.

Lấy trí tuệ nhãn lực của Vân Túy Nguyệt, sao có thể không nhìn ra mấy tên này là hộ thân phù mà Vân Dương tìm đến cho nàng! Có mấy tên này ở đây, vậy cơ bản tương đương với tứ đại gia tộc tọa trấn, loại thế lực như tứ đại gia tộc, ai dám trực tiếp trêu chọc?

Vân Dương vì nàng, đúng là nhọc lòng a!

Cho nên Vân Túy Nguyệt dứt khoát làm thân với bốn tên gia hỏa này, mở miệng liền kêu huynh đệ. Đến uống rượu, chơi bời đều miễn phí.

Chuyện này khiến bốn người Đông Thiên Lãnh cảm thấy thụ sủng nhược kinh, đồng thời cảm thấy rất có mặt mũi, nhưng cũng cảm thấy hổ thẹn trong lòng, cảm giác thiếu nợ vị tỷ tỷ mới này nhiều lắm...

Giờ phút này nàng nghe được bốn người Đông Thiên Lãnh nhắc đến Vân Dương, nhãn châu không khỏi xoay động:

- Xuân công tử nói không sai, đúng thật là vị Vân công tử kia đã nhiều ngày không tới. Bất quá chuyện này cũng bình thường, trước kia hắn cũng rất ít tới, dù sao người ta cũng là công tử nhà Vân hầu, bình thường hắn là rất bận rộn đi...

- Công tử Vân hầu gia...

Thu Vân Sơn, Hạ Băng Xuyên, Xuân Văn Phong đều tỏa sáng hai mắt.

Mặt Đông Thiên Lãnh như ăn phải khổ qua.

Không nghĩ tới Vân Túy Nguyệt cứ như vậy mà nói ra thân phận của Vân Dương, lúc này hắn cũng không thể tiếp tục dấu giếm mấy tên kia nữa...

Muốn tiếp tục ăn một mình? Đừng có đùa...

Chuyện này nên làm thế nào đây?

Tròng mắt Đông Thiên Lãnh nhanh chóng chuyển động, nghĩ đối sách. Mà ba người Xuân Hạ Thu cũng đều suy nghĩ, nhìn bộ dạng này, người thần bí âm thầm giúp đỡ Đông Thiên Lãnh thắng bọn họ, tất nhiên chính là vị Vân Dương Vân công tử kia không thể nghi ngờ!

Như vậy... ta nên làm gì để lôi kéo hỗ trợ mạnh mẽ này a...

Vân Túy Nguyệt môi ngọc nhẹ nhàng nhấp rượu, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu.

Tiểu đệ, bao người chiếm đủ tiện nghi.

- Tốt a tốt a, ta đi mời lão đại của ta tới. Mọi người cùng nhau uống rượu.

Đông Thiên Lãnh cười nói:

- Các người ở đây chờ ta.

Ba người không đồng ý nói:

- Người nói vậy là có ý gì? Lão đại người, còn không phải là lão đại của chúng ta sao, sao có thể để người đi một mình? Như vậy không chỉ là không cho lão đại mặt mũi, cũng là không cho chúng ta mặt mũi!

- Đúng a, mọi người đều là huynh đệ, lão đại người chính là lão đại của chúng ta! Đông Thiên Lãnh người nói vậy là có ý gì? Tự nâng giá trị bản thân sao?

- Đúng đúng, tên quỷ đầu mặt cóc Đông Thiên Lãnh nhà người, rõ ràng là muốn ly gián quan hệ của chúng ta với lão đại! Hắn muốn đi một mình, không phải là muốn nói xấu chúng trước mặt lão đại thế nào thì nói ư...

- Khẳng định là như vậy...

- Các người!...

Đông Thiên Lãnh trừng trừng mắt nhìn ba tên vô sỉ kia:

- Ta chưa bao giờ thấy người vô liên sỉ như các người!

Cái gì gọi là lão đại của các người?

Các người có gặp qua sao?

Rõ ràng là còn chưa từng nói với nhau một câu, liền mặt dày mày dạn tỏ vẻ thân thiết, ta muốn hỏi một chút, các người đối với lão đại trong gia tộc, có tôn kính như vậy hay không?

- Lão đại như vậy, ta nhất định phải làm quen với hắn, chỉ cần nhìn thấy, Xuân Văn Phong ta liền cúi đầu kết bái!

- Từ hôm nay trở đi, Thu Văn Sơn ta đối với lão đại sẽ như Thiên Lô sai đâu đánh đó!

- Lão đại ta anh minh thần võ, kỳ tài ngút trời, không gì không làm được, Hạ Băng Xuyên ta cam nguyện vĩnh thế đi theo, sông cạn đá mòn chí này không đổi!

- Uy! Uy! Uy!

Đông Thiên Lãnh trợn trắng mắt quát:

- Ta nói các người, đừng có thấy người sang liền bắt quàng làm họ, đó là lão đại ta! Cũng chỉ là lão đại của ta! Các người còn chưa cả thấy qua, nhận bừa quan hệ là cái lý nào?! Hôm qua là ai nói, hỏi ta, “Đông Thiên Lãnh, tiểu tử ngày đó đi với người sao mấy ngày nay không đến?” Hôm nay liền tự nhận mình là tiểu đệ rồi?

Hạ Băng Xuyên ngượng ngùng:

- Đó là Xuân Văn Phong nói, chính là hắn nói...

- Không phải ta nói! Rõ ràng là người nói, đừng có ngậm máu phun người!

Xuân Văn Phong tranh thủ phản bác.

Hạ Băng Xuyên giận:

- Xuân Văn Phong, câu “Tiểu tử đi cùng với Đông Thiên Lãnh kia nhìn anh tuấn, chính là một tên tiểu bạch kiểm ăn bám tiêu chuẩn!” Là người nói a?!
- Đánh rầm! Thu Văn Sơn còn nói qua, “Tiểu tử đi cùng Đông Thiên Lãnh nhìn như thận hư, nói không chừng không cứng lên nổi...”.
- Các người đấu nhau cùng ta có cái lông quan hệ a?

Thu Văn Sơn giận tím mặt:

- Các người không cần ly gián tình cảm thâm hậu giữa ta với lão đại...

Ba người cãi nhau, mặt đỏ tới mang tai, không ngừng vạch mặt lẫn nhau, Đông Thiên Lãnh đứng giữa cười lạnh nhìn ba tên đấu nội bộ.

- Là ai đang mắng ta?!

Một thanh âm tràn đầy tức giận vang lên, cùng với đó là một thân ảnh xuất hiện ở cửa ra vào, gương mặt anh tuấn khó chịu:

- Vân mỗ chẳng qua chỉ cùng ăn với Đông Thiên Lãnh một bữa, tại sao thanh danh lại cứ tồi tệ đến như vậy...

Bốn người ngạc nhiên quay đầu, sợi tóc tung bay, nhìn qua như tùy thời có thể cười gió vay đi.

Một bộ tử y, tiêu sái phong dật.

Chính là Vân Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Lão đại chiêm ngòi

- Lão đại!

Đông Thiên Lãnh nhảy lên một cái:

- Ba người bọn họ đang mắng người! Ba người này đều không phải thứ tốt lành gì, trước mặt một kiểu, sau mặt một kiểu... lão đại người phải cẩn thận khi kết giao cùng bọn chúng, ngàn vạn lần chớ để bị mấy tên tiểu nhân hèn hạ này lừa, bọn hần...

- Đông Thiên Lãnh! Người... người hỗn đản... lão đại lão đại... hắc hắc, ta vừa rồi không phải nói người... ta là Xuân Văn Phong, lão đại người biết ta không? Không biết không sao, chúng ta hôm nay liên quen biết, cả đời sau của ta, người chính là lão đại...

Về mặt Xuân Văn Phong muốn có bao nhiêu a dua thì có bấy nhiêu a dua, tựa như chó xù lông nhảy cẫng lên, vỗ mông ngựa như nước sông cuộn cuộn liên tục không dứt.

- Lão đại, đại ca ruột của ta a...

Hạ Băng Xuyên kích động, không biết làm thế nào mà hai mắt đầy hơi nước, kích động như muốn khóc đến nơi:

- Rốt cục ta cũng có thể tìm được người... từ nay trở đi, Hạ Băng Xuyên ta quyết đi theo làm tùy tùng cho lão đại, muôn chết không chối từ!

- Lão đại lão đại...

Thu Văn Sơn chân thấp chân cao lết cái chân què xông lên:

- Lão đại a... rốt cục ta cũng nhìn thấy người, ô ô lão đại, đáng thương ta a, vì nhìn thấy được lão đại, chân suýt nữa bị què, đến bây giờ còn không có hồi phục... từ nay về sau, lão đại người nói ra đi hướng đông, ta liền tuyệt không đi hướng tây! Người nói ta đi đánh chó, ta tuyệt không mắng gà!

Ba người cùng nhau xông lên, cảnh tượng như vậy nhìn vào rất rung động.

Ít nhất, Vân Dương cảm thấy mình có bị chấn động!

Chuyện gì vậy?

Chuyện gì đang xảy ra a?

Vừa rồi còn nghe mấy người kia nói, ngày đó người đi cùng Đông Thiên Lãnh làm sao...

Sao trong chớp mắt mà phong cách đã biến đổi rồi?

Chỉ là, tiếp đó Vân Dương bị một chuyện khác hấp dẫn.

- Người là Thu Vân Sơn?

Vân Dương từ trên xuống dưới đánh giá Thu Vân Sơn, ánh mắt bất thiện.

Nếu không phải đang yên tiểu tử này đến khiêu khích, sao bây giờ hắn có thể bị động như vậy?

- Ta chính là Thu Vân Sơn a...

Thu Vân Sơn có chút khó hiểu, vì sao lão đại lại có bộ dạng như không hoan nghênh ta a:

- Lão đại a, về sau người gọi ta là tiểu Thu Thu, tiểu Sơn Sơn... đều được a... khẩu khí của người bây giờ khiến ta sợ hãi...

- Ta mới bị đánh qua a...

Thu Vân Sơn đột nhiên lật ống quần lên, giả bộ đáng thương, đưa tay chỉ:

- Lão đại ngài xem, chân còn sưng...

- Đáng đời!

Vân Dương hừ một tiếng:

- Ai bảo người không có mắt, đây mới là lần thứ nhất... nếu tối hôm nay người còn nói thêm câu muốn nạp Vân Túy Nguyệt làm thiếp nữa thử xem?

Thu Vân Sơn kêu rên một tiếng:

- Lão đại, ta không dám a... nhắc tới đều là do tên Mễ chương quỹ kia, chuyện này không liên quan đến ta a!

- Sao có thể không liên quan đến người, nếu không phải người ngu ngốc, sao có thể bị người lừa?

Vân Dương thuận thế ngồi xuống:

- Người tự đào hố rồi nhảy vào trong, cũng may là có thúc thúc của người, nếu không Thu Vân Sơn người chắc chắn phải chết!

Thu Vân Sơn trong chốc lát liền biến thành dữ tợn:

- Không sai, chuyện này thúc thúc ta cũng đã nói với ta... con mẹ nó! Họ Mễ này thực khinh người quá đáng! Việc này tuyệt đối còn chưa xong!

- Cho nên nói...

Vân Dương thấy đã châm ngòi đến không kém nhiều lắm, dứt khoát bồi thêm một mồi lửa:

- Đừng nói ta có xứng làm lão đại người hay không, chuyện này tạm thời không nói. Bất quá, ta cũng không muốn có một tên tiểu đệ ngu ngốc kém chút bị người lừa chết như thế.

Vân Dương cười cười:

- Nói không chừng, một lúc nào đó ta còn có thể bị người liên lụy a, tiểu đệ như vậy, không có thì tốt hơn...

Ánh mắt Vân Dương nghiêng nghiêng đảo qua Đông Thiên Lãnh.

Đông Thiên Lãnh lập tức lòng đầy cảm phẫn:

- Không sai, người nói xem, người gây ra chuyện tày đình gì, bị người lợi dụng còn không nói, thế mà còn đem ba người chúng ta liên lụy vào, đương yên lại bị bắt vào đại lao hình bộ, quả là tai bay vạ gió... nếu không phải là do người, các huynh đệ có phải liều mạng như vậy không? Chúng ta đã bị người liên lụy thì thôi đi, nhưng người cũng đừng hại lão đại nữa...

Tài năng của Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên không có nhiều, nhưng năng lực bỏ đá xuống giếng lại tuyệt đối đạt đến trình độ siêu nhất lưu, nhau nhao chen lời.

- Lời này thực đúng, từ trước tới nay ta chưa bao giờ nghe Đông Thiên Lãnh nói có lý như vậy.
- Đúng vậy đúng vậy, lão thu a, khoảng thời gian này ngươi thực giống như bị sao chổi chiếu người vậy...
- Xem ngươi làm hại Nguyệt tỷ đi!
- Xem ngươi làm hại chúng ta a!
- Xem ngươi hại chúng ta đến mặt mộc đầy rỗ...
- Nói không chừng, lúc trước chúng ta bại bởi Đông Thiên Lãnh cũng là do hấn liên lụy, trước đó chúng ta có bao giờ thua đâu...

Nói đến đây, ba người đột nhiên im lặng. Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên đồng thời chép miệng một cái:

- Chuyện này con mẹ nó... thực đúng là có đạo lý a...

Thu Vân Sơn nghe vậy nhất thời khổ cực cực kỳ, giận dữ nói:

- Các ngươi chờ đấy cho ta, nếu ta không... không... không thể chơi tàn hấn trong ba tháng...

Đông Thiên Lãnh nhẹ nhàng nói:

- Nha, trong vòng ba tháng a, thời gian thật ngắn ngủi? Nháy mắt là qua a! Tốt a, ta cũng phát thệ một cái, nếu trong ba ngàn năm không thể vô địch thiên hạ, ta liền đi tự sát, nhất định, chỉ thiên lập thệ!

- Ha ha ha...

Hạ Băng Xuyên cùng Xuân Văn Phong cười như ha ha được mùa.

- Nếu trong ba ngàn năm ta còn không chết, ta sẽ biến thành trâu!
- Nếu trong ba ngàn năm ta không thể đi tiểu lên mặt trời, ta liền hoành đao tự vẫn! Ha ha ha...

Thu Vân Sơn càng nghe càng tức đến run rẩy, mặt mày xảm lại:

- Các ngươi chờ đó cho ta! Ba ngày! Trong ba ngày, nếu ta không thể để tên hồn đản này trả giá thật đắt, ta liền không phải họ Thu!

Vân Dương tranh thủ hòa giải:

- Mọi người chỉ vui vẻ đùa một chút, cần nghiêm túc như vậy làm gì... tới tới tới, uống rượu uống rượu.

Mắt thấy lão đại ra mặt hòa giải, đám người cũng vui vẻ ra mặt, bắt đầu mời rượu không ngừng. Vân Dương rượu tới là tiếp, trong chót lát liền bắt đầu thân mật xưng huynh gọi đệ. Cũng chỉ có Thu Vân Sơn vẫn nghiêm mặt như cũ, hấn đã phát thệ, không thể xuống đài được.

Bị ép thực quá tuyệt.

Cho dù hấn vẫn ngẫu nhiên cười cười cạnh với Vân Dương một chén, nhưng quay đầu liền bắt đầu phụng phịu.

Thật lâu sau đó...

Rượu vào làm nóng tai...

“Đùng”

Thu Vân Sơn bỗng nhiên đập mạnh chén rượu xuống đất, chén vỡ tan tành, hai mắt đỏ bừng nói:

- Dám tính kẻ ta! Ta không giết tên hồn đản kia không được!

Hấn bất thành lời nói một câu, khiến mọi người đều giật nảy mình.

Sau đó đám người thấy Thu Vân Sơn đứng lên, lửa giận ngùn ngụt xông ra ngoài.

Vân Dương nhú nhú mày, nháy mắt với Đông Thiên Lãnh:

- Còn không mau đi khuyên hấn một chút.

Đông Thiên Lãnh tâm không cam tình không nguyện đuổi theo.

Đám người cũng đừng không uống rượu nữa, lại nghe thấy âm thanh thuyết phục của Đông Thiên Lãnh từ xa xa truyền đến:

- Ta nói người này, sao có làm như thế a! Mọi người đều đang cao hứng uống rượu, người lại bỏ ra ngoài này làm gì? Bị người tính kế rất tức giận sao? Người cũng không phải lần đầu bị người tính kế, làm người nên tập quen dần a... nhìn gương mặt xúi quẩy của người này, nói không chừng đi chuyến này lại tiếp tục bị họ Mễ kia lừa gạt tiếp...

Vân Dương ghen hờn nhìn trần trời:

- Cái này gọi là thuyết phục sao?

Xuân Vân Phong cùng Hạ Băng Xuyên lại cùng nhau ôm bụng cười như điên, một bộ như đã biết trước, may may không có điều gì bất ngờ.

Quả nhiên, Đông Thiên Lãnh ưỡn ngực đi tới, rất bắt mắt dĩ nhiên:

- Lão đại a, vừa rồi ta tận tình khuyên bảo hán một phen, chữ châu như ngọc, thành thật thân thiết, thế nhưng hán không nghe, ta cũng không còn biện pháp...

Tận tình khuyên bảo? Thành thật thân thiết? Con mẹ nó, người cũng thật biết chơi chữ!

Hắc tuyến nổi pắc pắc trên trán Vân Dương:

- Tận lực đừng để hán gây chuyện lớn, thiên đường thành hiện tại không yên bình như bề ngoài đâu, các thế lực quân đội các nước đều đến, giờ phút này sóng ngầm kinh thành ngày càng mãnh liệt, há có thể so với ngày thường... vạn nhất Thu Vân Sơn làm ra chuyện gì đó, các người cũng biết hậu quả. Ta có thể không có chuyện gì, nhưng ba người các người không thoát được liên quan, hiểu chứ? Mọi điều cần cẩn thận vẫn hơn.

Ba người Đông Thiên Lãnh cảm động đến rơi nước mắt:

- Lão đại nhắc nhở các huynh đệ nhớ kỹ. Yên tâm, tính Thu Vân Sơn chẳng qua chỉ như chó xù lông, qua một hồi là lại tự xẹp xuống, không gây chuyện lớn được...

- Chờ lúc hán đối mặt với đối phương, các người cũng đừng kích thích hán.

Vân Dương thuận thuận căn dặn:

- Mọi người luận giao một hồi, mọi thứ cần có chừng mực, ta thấy mấy người các người đều rất độc mồm độc miệng...

Ba người vui mừng cười to:

- Đó là do lão đại người không thấy bộ mặt thật của Thu Vân Sơn, nếu chuyện này mà xảy ra trên người chúng ta, tên vương bát đản này còn độc miệng hơn chúng ta! Cũng vì hôm nay có lão đại ở đây, chúng ta đã cho hán mặt mũi thật lớn rồi...

- Nếu hôm nay chúng ta làm tốt, nhất định có thể bắt đối phương trả giá!

Vân Túy Nguyệt ngồi một bên, nhìn Vân Dương nhẹ nhàng kích động mấy tên gây chuyện, lại phong đạm khinh vân tách bản thân ra ngoài, không lưu lại nửa điểm dấu vết.

Không khỏi vô cùng bội phục.

Thủ đoạn của vị tiểu huynh đệ này thực có thể nói là lật tay thành mây trở tay thành mưa. Đối phương kích động Thu Vân Sơn gây chuyện, Vân Dương lại kích động Thu Vân Sơn nháo trở lại.

Thủ đoạn đều rất gọn gàng.

Hơn nữa, mặc kệ đối mặt với người nào, hán đều có thể ứng đối gọn gàng, nên nói gì, nói như thế nào, thái độ thế nào... càng là nắm gọn trong lòng bàn tay.

“Nhân tài a” Vân Túy Nguyệt trầm nghĩ.

Đây là một người, dù đứng trong bất luận thời đại nào, bất kì không gian nào, hoàn cảnh nào, đều có thể nhanh chóng định hình, đồng thời đảo loạn phong vân, hoặc là khống chế phong vân trong lòng bàn tay!

Thủ hạ của cửu tôn, lại có nhân vật quý khốc thần sầu bực này?

Nếu là có, vì sao hòa chưa từng nói với ta?

- Ừm, trong thời gian vừa rồi, ta vẫn luôn bận nghiên cứu một vài vấn đề.

Vân Dương nói.

- Chuyện gì?

Ba người Đông Thiên Lãnh đồng thời hỏi.

Cổ nhiên Đông Thiên Lãnh đã quyết tâm khẳng định một mực đi theo Vân Dương. Mà hai người Xuân Văn Phong và Hạ Băng Xuyên sau khi tiếp xúc cũng cảm thấy Vân Dương là người không tệ, đáng giá tương giao.

“Thăng thần, nhiệt tình, giỏi kết bạn, hào sảng, nghĩa khí, hơn nữa còn là người có trí tuệ, phong độ nhẹ nhàng, khí chất ưu nhã lại ung dung, còn có một hai phần vô lại, điều mà mấy tay công tử phú gia thích nhất... Ờ, đây là một người, với huynh đệ thì nào thế nào cũng được, nhưng đối với người ngoài lại là một tên lẳng đầu thanh không nói lý... giống ta.”

Cho nên hai đại hoàn khổ này trong thời gian ngắn đã chuyển từ giai đoạn kết giao là muốn nhờ, chuyển sang giai đoạn thật lòng kết giao.

Đây mà một sự chuyển biến trọng đại trong suy nghĩ hai người.

- Chuyện này chính là...

Vân Dương nói:

- Huyền thú có khả năng dưới cơ sở thiên định, hoặc có thể nói... huyết mạch xiềng xích, đánh vỡ gồm cùng... đạt đến một giai phẩm cao hơn...

Vân Dương đột ngột nói một câu, tam đại hoàn khổ nghe xong đồng thời mở lớn hai mắt.

Giờ khắc này, sáu viên nhãn cầu như muốn bắn ra khỏi hốc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Một tiếng Tẩu tử, đời này không tiếc

- Người... người nói cái gì cơ?

Ba người Đông Thiên Lãnh đều cả lăm nói.

- Ta không biết đại gia tộc các người có bí pháp khác hay không, nhưng bản thân ta cảm thấy có thể có tồn tại chuyện như vậy.

Vân Dương nói với Đông Thiên Lãnh:

- Người còn nhớ đầu song đầu sư tử của người không? Thế nào, sau khi được ta huấn luyện phát huy tác dụng đi?

- Có tác dụng, rất rất có tác dụng!

Đông Thiên Lãnh có chút chột dạ, lại có chút lúng nhún nhìn Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên một cái.

Hai người xuân hạ đồng thời hừ một tiếng tức giận, lập tức quăng ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Vân Dương.

- Kỳ thực bí quyết huấn luyện song đầu sư tử trước đó, là dựa trên cơ sở ban đầu làm tăng linh tính lên cho nó, khiến nó tự hành thay đổi tập tính, quán tính trước đó của bản thân, thực lực đương nhiên có chỗ tăng lên, nhưng lại chưa liên quan đến đột phá xiềng xích cấp độ thiên phú Huyền thú, phương pháp khiến Huyền thú đột phá cấp độ huyết mạch, ta vẫn đang trong giai đoạn tìm tòi. Kỳ thực, coi như thành công... cũng chưa chắc có thể tăng lên bao nhiêu.

Vân Dương biết rõ, chơi với đám tử đệ thế gia này, ăn ý nhất thời cũng không phải kẻ lâu dài!

Bốn người này nhìn như đơn thuần, nhưng Vân Dương lại rất rõ: phạm là đệ tử được tứ đại gia tộc cho ra ngoài, hơn nữa lại có thể tự mình hoạt động, sao có thể là đồ đàn?

Đừng nhìn mấy tên này có vẻ bị lừa rất dễ, nhưng nếu hấn thực sự coi mấy tên này như vậy, hấn mới là kẻ ngu ngốc lớn nhất.

Nếu Vân Dương còn có tác dụng, bốn người kia bất kể kẻ nào đều muốn kế giao. Nhưng, nếu Vân Dương không còn tác dụng, như vậy... cũng sẽ

tương tự dùng bất kể thủ đoạn nào.

Một khi đã động đến vấn đề lợi ích máu chó, bị bọn hán bán sạch cũng không phải chuyện không có khả năng. Nhưng ngược lại, chỉ cần Văn Dương có thể khiến bọn hán nhận được chỗ tốt nhất định, vậy Văn Dương có thể một mực ngồi ở vị trí “Lão đại”, thậm chí triệt để thu phục bọn hán cũng không phải chuyện không thể!

Nhưng, cái chỗ tốt này, nhất định phải là thứ khiến bọn Đông Thiên Lãnh không cách nào từ chối, lại là chuyện mà bọn hán không thể làm được!

Đông Thiên Lãnh không kìm được hỏi:

- Đến cùng là có thể tăng lên bao nhiêu?

Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên cũng sáng rực hai mắt, nín thở chờ câu trả lời.

- Cụ thể tăng lên bao nhiêu, giờ ta cũng không dám kết luận, nói chung...

Văn Dương nói:

- Nói chung có thể khiến Huyền thú từ sơ giai tăng lên đỉnh phong... trực tiếp vượt cấp cũng không phải không thể!

- Tỉ như nói, thất phẩm sơ giai Huyền thú tăng lên thất phẩm đỉnh phong...

Văn Dương gật gật đầu, trầm tư.

Đông Thiên Lãnh hưng phấn tới toàn thân run rẩy:

- Vậy, nếu là Huyền thú cửu phẩm sơ giai thì sao?

Văn Dương nói:

- Tương tự a, có thể tăng lên cửu phẩm đỉnh phong, thế nào?

Hán ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn Đông Thiên Lãnh:

- Chẳng lẽ suy luận tương tự đơn giản như vậy người cũng không biết?

- Hẳn là tên ngu xuẩn...

Xuân Văn Phong kích động đến răng trên răng dưới va vào nhau lập cập:

- Lão đại, người xác nhận, thật là có thể khiến Huyền thú cửu phẩm sơ giai, tăng lên tới cửu phẩm đỉnh phong?

Văn Dương nghe vậy sững sờ, chột trảm ngâm một chút nói:

- Câu hỏi này của người tuy hơi thiếu i ốt, nhưng trước mắt đúng là không thể chính xác tuyệt đối như thế. Bất quá ta đang từng bước hoàn thiện nghiên cứu của ta... trước mắt xem như gần thành công một nửa a...

Ánh mắt ba người càng lúc càng sáng hơn.

- Nhưng muốn nuôi trồng Huyền thú, khiến nó đột phá xiềng xích huyết mạch, lại nhất định phải bắt đầu từ lúc nó còn là ấu thú, sau đó lại huấn luyện đặc thù, như vậy mới có thể.

Văn Dương trịnh trọng nói:

- Nếu không, hy vọng không lớn.

- Đó là đương nhiên! Đó là đương nhiên!

Ba người đồng thời gật đầu như gà mổ thóc.

Trong lòng họ không tự chủ bắt đầu tính toán.

Huyền thú cửu phẩm sơ giai, với Huyền thú cửu phẩm đỉnh phong, đến cùng là hơn kém bao nhiêu?

Coi như tính toán bảo thủ nhất, một đầu Huyền thú cửu phẩm đỉnh phong, tuyệt đối có thể nhẹ nhàng ngược chết mười đầu Huyền thú cửu phẩm sơ giai!

Hơn nữa coi như đánh xong, Huyền thú cửu phẩm đỉnh phong cũng chưa chắc xây sát bao nhiêu, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy mệt mỏi một chút mà thôi.

Đây chính là chênh lệch, thiên xoa địa viễn, sai thiên cộng địa!

Nhớ đến truyền thuyết Tây Môn gia tộc, một trong tứ đại gia tộc Đông Tây Nam Bắc, cũng nhờ năm đó, lão tổ Tây Môn gia có được một đầu Huyền thú cửu phẩm cao giai, nhờ nó mới thành công gây dựng sự nghiệp, kiến thiết nên Tây Môn gia huy hoàng ngày nay.

Mặc dù người Tây Môn gia về sau một mực tuyên dương đó là Huyền thú cửu phẩm đỉnh phong, nhưng... cũng là một trong bát đại thể gia, sao có thể không biết chân tướng trong đó?

“Nếu nhà mình cũng có một đầu Huyền thú cửu phẩm đỉnh phong...”

Nhất thời, lòng ba người đều như kiến bò chảo nóng.

Chuyện này phải mau chóng báo lên cho gia tộc biết, không tiếc bất cứ giá nào phải nhanh chóng bắt lấy một đầu ấu thú Huyền thú cửu phẩm a!

- Nếu ta có...

Đông Thiên Lãnh là tên dễ kích động nhất:

- ... một đầu Huyền thú cửu phẩm sơ giai... lão đại ngươi có thể hay không...

Đông Thiên Lãnh a dua nịnh nọt cười cười, xán lạn chưa từng có.

Vân Dương trợn trắng mắt:

- Có thể đừng mới nghe tiếng gió lại nói là mưa được hay không? Nghiên cứu của ta đúng là đã có chút thành tựu, nhưng cũng đừng có coi ta là Thần Tiên có được không?? Ngươi coi việc bồi dưỡng Huyền thú là rất đơn giản sao? Trong đó bao gồm rất nhiều điều kiện, từ huyền tinh, linh ngọc đến các loại thiên tài địa bảo... chủ yếu nhất, là ta mới chỉ trong giai đoạn tìm tòi, ngươi coi Huyền thú cao giai là dễ tìm kiếm đến vậy sao, muốn có liền có a... bất quá, nói đi cũng phải nói lại, nếu ngươi thực sự có thể đáp ứng toàn bộ điều kiện, chúng ta như thân huynh đệ, nhưng cũng phải tính toán rạch ròi, sau khi nói rõ điều kiện, ta giúp ngươi một lần, cũng không phải không được.

Vân Dương thở dài:

- Mọi người đều là huynh đệ, các ngươi còn gọi ta một tiếng lão đại, chẳng nhẽ là gọi không? Nhưng có một chuyện cần nói rõ, nếu các ngươi để người khác biết chuyện này, ta đây coi như vĩnh viễn không còn ngày yên tĩnh...

- Tuyệt sẽ không tiết lộ cho người khác!

Ba người đồng thời nghiêm túc chỉ tay lên trời thề, trong lòng lại không ngừng nở hoa.

Lão đại nói rất đúng “Các ngươi còn gọi ta một tiếng lão đại, chẳng nhẽ là gọi không?”

Nói rất đúng, là “Các ngươi” Chứ không phải “Ngươi”, ý nghĩa chính là, chúng ta đều có phần.

Oa ha ha ha... như vậy thực tốt quá...

Loại chuyên tốt như vậy, ai lại ngu ngốc mà nói ra bên ngoài? Tự thân âm thầm phát tài, không phải rất tốt a.

- Ta nói, về sau các ngươi cũng đoàn kết một chút...

Vân Dương thuận thế liền đứng trên góc độ lão đại, dạy dỗ:

- Tứ đại gia tộc, đồng khí liên chi... Thu Vân Sơn bị người khác tính kế, các ngươi lại lấy đó là vui, như vậy là không đúng, nếu cứ như vậy, phải chăng sau này ta bị người tính kế, các ngươi... hả?

- Lão đại, là chúng ta sai, việc này chúng ta làm không đúng, tuyệt không có lần sau!

Đông Thiên Lãnh, Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên đồng thời thành khẩn kiểm điểm bản thân:

- Chúng ta nhất định đoàn kết, tương thân tương ái! Nếu lại đại có việc cần, dù là lên núi đao, xuống biển lửa, chúng ta cũng quyết không chối từ!

- Dừng lại! Tất cả không cần vỗ mông ngựa!

Vân Dương trừng mắt một cái, phát phát tay:

- Biết các ngươi có việc cần làm, mau đem tin về cho gia tộc đi thôi, làm xong lại trở lại uống rượu, cũng đừng nói lão đại ta bất cận nhân tình.

- Đa tạ lão đại! Ha ha ha...

Ba người nhảy lên một cái.

Xoát một tiếng liền biến mất dạng.

Vân Dương quay đầu, nhìn Vân Túy Nguyệt.

Lòng Vân Túy Nguyệt nhảy lên một cái: chẳng lẽ...

- Tiểu đệ, ngươi... có lời muốn nói với ta sao?

Vân Túy Nguyệt có chút thấp thỏm hỏi.

- Ừm, cũng không phải chuyện gì quan trọng, tẩu tử ngươi không cần cẩn thận quá như thế.

Vân Túy Nguyệt như bị sét đánh!

Tẩu tử!

Trước đó Vân Dương vẫn một mực không chịu gọi nàng là tẩu tử, sao bây giờ lại gọi ra miệng tự nhiên như vậy?

Vì sao?

Hai mắt Vân Túy Nguyệt chốc lát liền bị sương mù bao phủ, kinh hãi run rẩy không dám tin nói:

- Tiểu đệ, ngươi... ngươi gọi ta... là gì?

- Tẩu tử!

Vân Dương lại gọi rõ một lần, nói từng chữ:

- Ngũ ca nói, mặc kệ hấn sống hay chết, ngươi đều là lão bà hấn!

Vân Túy Nguyệt thờ háo hển hai cái, gương mặt như ngọc đột nhiên biến thành đỏ bừng, lệ châu không kiềm được ồ ồ rơi xuống.

Nàng che miệng lại, một tay khác liều mạng lau nước mắt, nhưng làm thế nào cũng không lau sạch được.

- Tên hỗn đản vô lương tâm này...

Thanh âm Vân Túy Nguyệt nghẹn ngào:

- Cuối cùng cũng khai khiếu...

Nàng tuy chảy nước mắt, nhưng lại cười khúc khích:

- Hừ, ta còn chưa có gả cho hấn, đừng có tự mình đa tình...

Vân Dương mỉm cười:

- Bất quá trước mắt ta vẫn chỉ có thể gọi ngươi là Nguyệt tỷ, mong tẩu tử rộng lòng tha thứ.

Vân Túy Nguyệt vui vẻ đứng lên:

- Chuyện này cũng phải, ừ, lại nói, nếu người gọi ta là tẩu tử trước mặt mọi người, không phải là gây khó cho ta sao, ha ha..

Câu này rõ là đang khuyên Vân Dương.

Vân Túy Nguyệt hận không thể lập tức khiến cả thế giới đều biết, nàng là tẩu tử của Vân Dương.

Vân Túy Nguyệt ta, cũng là người có chồng!

- Bây giờ hấn ở đâu?

Vân Túy Nguyệt vừa khóc lại cười, lau nước mắt hỏi:

- Hấn, tạm thời không về được.

Vân Dương cẩn trọng nói:

- Có lẽ phải... rất lâu... rất lâu...

- Bao lâu, ta cũng chờ!

Vân Túy Nguyệt đưa tay, ngăn không cho Vân Dương nói tiếp, chân thành nói:

- Chỉ cần có một câu nói kia của hấn, như vậy đã đủ! Vân Túy Nguyệt ta dù chờ cả đời, chờ đến biến thành một đám nắm cát vàng... cũng chờ!

Vân Dương nhìn nàng một cái, tự đáy lòng lại thở dài một hơi.

Vân Túy Nguyệt rất nhanh liền bình phục tâm tình, lau sạch nước mắt, vậy mà bùng lên một chén rượu lớn:

- Huynh đệ, đến, chúng ta uống một chén! Chúc mừng một chút, tên gia hỏa vô lương tâm kia, hừ, hôm nay rốt cục cũng giống một nam nhân!

Vân Dương cười khổ không thôi.

Ngũ ca Hòa Tôn, trước nay đều tính như liệt hỏa, nếu thực sự nghe được câu này, không biết sẽ phản ứng như thế nào?

Vân Túy Nguyệt nói liền uống một hơi cạn sạch, sóng mắt lưu chuyển, lộ rõ một loại phong tình:

- Tiểu đệ, ngươi biết không? Từng ấy năm sống trên đời, hôm nay là ngày ta uống một chén rượu thống khoái nhất, cũng thứ thái nhất, càng thỏa mãn vui mừng nhất.

- Từ đây, thân này có thác! (thân có chỗ dựa vào)

- Từ đây, tình này có gửi! (tình có chỗ gửi gắm)

- Từ đây, tâm này có thuộc! (tâm có nơi thuộc về)

Vân Túy Nguyệt cười duyên một tiếng, hai mắt mê ly:

- Từ đây, đời này không tiếc!

Vân Dương chỉ cảm thấy một cổ khí tức kìm nén dâng lên tự đáy lòng, cơ hồ chẹn ngang yết hầu hấn, khẽ ho khan một tiếng:

- Ta... vô cùng... cao hứng.

Nàng nâng chén uống một hơi cạn sạch, lại chỉ cảm thấy chén rượu này thực đủ tư vị, từ ngọt bùi đến đắng cay, vị gì cũng có.

Ba người Đông Thiên Lãnh trở lại rất nhanh chóng, cao hứng muốn nằng chén luận bàn, cất lời hôm nay không say không nghỉ, Vân Túy Nguyệt từ chối không thể thức đêm, đi về phòng nghỉ.

Cước bộ bước ra, nhẹ nhàng cực điểm. Thậm chí có một loại hoạt bát đáng yêu của thiếu nữ mười tám.

Vân Dương thậm chí còn nghe được, sau khi Vân Túy Nguyệt vừa bước ra khỏi phòng, liền không nhịn được phát ra một tiếng cười nhẹ nhõm.

Nhưng tiếng cười nhẹ nhõm này, lại như một cây trâm bén nhọn, đâm thẳng vào tim Vân Dương.

Tương lại phải làm sao bây giờ?

Hiện tại trong lòng Vân Dương như bị mây mù che phủ.

Hắn cảm thấy, bản thân là một người thợ may ngu ngốc, một cái lưới vốn rách chẳng chịt, hấn lại tốn công đi liều mạng may vá.

...

Bốn người Vân Dương, vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm.

Ngoại trừ Vân Dương vẫn âm thầm tâm sự nặng nề, mặt ngoài lại tỏ ra không có chuyện gì, mặt khác, ba người kia đều có chút khản trương, tựa như đang đợi gì đó...

Rốt cục...

Bịch một tiếng.

Một người bay vào.

- Công tử, không hay rồi.

Người tiến đến là thị vệ của Đông Thiên Lãnh, cũng là cao thủ ngũ trọng hàng thật giá thật, lúc này lại tràn đầy hoảng loạn:

- Bên Thu công tử, xảy ra chuyện lớn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Mượn đao mà được bom nguyên tử

Có chuyện gì?

Đông Thiên Lãnh nhú mày khó chịu.

- Thu công tử... Thu công tử... Hắn...

Vị thị vệ kia thở không ra hơi:

- bắt tất cả người ở Mễ gia phố... Nửa đêm, đang điều hành... Hướng về phía khách sạn.

- tề...

Ba người Đông Thiên Lãnh đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Sắc mặt cả ba đều trở nên co quắp.

Động tác của vị Thu Vân Sơn Thu đại công tử này đúng là, đúng là thần tốc.

Mới còn tức giận từ đây bỏ đi, ấy thế mà đã lập tức dùng thủ đoạn báo thù.

Trực tiếp bắt tất cả người nhà vị Mễ chương quý kia vào trong tay.

Nhưng... Chuyện này lại sẽ biến thành chuyện lớn chọc trời!

Vị Mễ chương quý kia cũng không phải thương nhân bình thường, người ta danh xứng với thực chính là đại nội tổng quản! Là đại nhân vật mà chỉ cần động một tí là có thể tới tai vị ngòi trên ngai vàng kia.

Người chỉ là một cái thế gia công tử giang hồ, vậy mà dám hờch hếch là cảm được giờ gây bất cóc cả nhà người ta, con mẹ nó thế sự gì a?

Coi như Thu gia người có trâu bò hơn nữa, siêu thoát thế tục, ngoài vòng pháp luật, nhưng... Người làm như vậy tại kinh thành nhà người ta, cũng thực là... Quá mức quá phận, nói thế nào cũng không thông.

Lại nói, con hàng này còn có một vị thúc thúc, chính là người đứng đầu võ tướng đương triều, Thu Lão Nguyên soái, đối với chuyện như vậy, e là Lão Nguyên soái cũng không dễ bỏ qua.

Tay Vân Dương đang bung chén rượu, không nhận được mà run lên một cái.

Ta còn đang suy nghĩ người dễ dùng biện pháp gì đi trả thù, dù có nghĩ đến hàng trăm hàng ngàn diệu kế, nhưng không nghĩ tới người lại biết dùng biện pháp trực tiếp như vậy, bá đạo như vậy, nhưng thế mà lại là thủ đoạn không có não a đại ca!

Trong lúc nhất thời, Vân Dương triệt để cảm lạnh, hắn không còn gì để nói.

Dự tính ban đầu của hắn chỉ là mượn mượn một thanh đao mà thôi, cũng không cần phô trương vậy chứ...

Loại chuyện như vậy, dùng một câu mà ai cũng hiểu để hình dung, đó là: ta chỉ muốn mượn một thanh đao dùng chút, kết quả người liền ném cho ta một viên bom nguyên tử!

Hơn nữa là bom nguyên tử đang được kích hoạt.

- phiền toái rồi!

Ba chữ này, đồng thời vọt ra từ miệng bốn người.

- vẫn là nên mau chóng tới hiện trường, nhìn xem tình huống còn có thể cứu vãn được không!

Đồng Thiên Lãnh như bị lửa đốt mông, nhảy dựng lên nói:

- con mẹ nó, lần này thực bị tên tai tinh này liên lụy thâm rồi, ông trời của ta ơi... Ngàn vạn lần đừng có giết người a... Nếu nguoi buồn tay động thủ, lần này chúng ta coi như xong chắc a...

Bốn người như gắn tên lửa vào đít mà đi.

Vân Dương biểu hiện rất trầm ổn, nhưng kỳ thực trong lòng hấn sớm đã phiến giang đảo hải.

Đối với biểu hiện của đám thế gia công tử này, ngoài hai chữ “xui xẻo” ra, hấn nghĩ nửa ngày cũng không còn từ nào khác để hình dung.

Bốn người vừa đuổi tới khách sạn Tiếp Thiên lâu, cũng còn chưa kịp gọi Thu Vân Sơn đi ra, phe nhân mã thứ ba đã xuất hiện.

Người dẫn đầu, đương nhiên chính là... Thu Lão Nguyên soái.

Rõ ràng, lão đầu nhi này bị chọc tức không nhẹ.

Cũng không thể trách Lão Nguyên soái tức giận. Đập mắt đi tới, trong sân rộng của khách sạn, lít nha lít nhí hơn trăm người được an trí trong sân, nhưng người này đều là các gia đình ở Mễ gia phổ, cũng chính là gia quyến của vị Mễ chương quý kia. Trong đó có cả các thân thích mà dù có bắn mười tám quả đại bác cũng không tới, tất cả đều bị Thu đại thiếu bắt tới nơi này.

Bởi vì bắt ngay trong đêm, nên có rất nhiều người thậm chí còn không mặc áo, vền vện bọc lấy một cái ga giường, đang sợ hãi run lấy bầy, vẻ mặt mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra.

- dám tính kẻ lão tử, lão tử khiến nguoi trả gia đất!

Mặt mũi Thu Vân Sơn tràn đầy sát khí, gân xanh nổi đầy mặt đầy cổ:

- ta mặc kệ nguoi con mẹ nó là đại nội tổng quản hay tiểu nội tổng quản. Dám tính toán lão tử, thứ không có đồ chơi bên dưới kia nếu trước hừng đông không cho lão tử một câu trả lời, lão tử liền chôn sống tất cả số hơn một người ở đây!

- ranh con!

Thu Lão Nguyên soái mang theo lửa giận vạn trượng bước vào, tiếng gầm thét như sấm nổ:

- lập tức thả người cho ta!

- không thả!

Thu Vân Sơn gân cổ lên, đồng dạng mang theo lửa giận nứt trời gào lên:

- thu Lão Nguyên soái, nguoi là Nguyên soái Ngọc Đường đế quốc, nhưng chuyện hôm nay là ân oán cá nhân, không tới lượt nguoi nhúng tay!

Tiểu tử này, thế mà không thêm gọi thúc thúc.

Thu Lão Nguyên soái giận tới bốc khói đầy đầu, nổi trận lôi đình, hai mắt liếc ngang liếc dọc, bắt đầu muốn tìm một cây gậy.

- thúc thúc lại muốn giáo huấn ta? Nguoi ta đều là con cháu Thu gia, nếu bởi vì nguoi là thúc thúc muốn giáo huấn đứa cháu này như ta, không có gì đáng trách!

Hai mắt Thu Vân Sơn nhìn trực diện hai con mắt đang bốc lửa của Lão Nguyên soái:

- nhưng thân phận bây giờ của ngài là Nguyên soái Ngọc Đường đế quốc, một bên là quốc gia, một bên là gia tộc, hai bên là hai mái hiên đối lập. Chẳng lẽ thúc thúc đã quên, chuyện này tên Mễ chương quý kia ngoài tính kẻ ta ra, đồng thời còn kéo cả ngài vào... Nói đi nói lại, thúc thúc nguoi làm thế nào, đó là chuyện Ngọc Đường đế quốc nguoi. Nhưng, ta làm thế nào để đòi lại công đạo, lại chính là chuyện Thu thị gia tộc chúng ta!

- đây là hai chuyện, không thể đánh đồng thành một.

- chuyện này, nếu ta cứ như vậy mà bỏ qua, sau này Thu gia ta còn có mặt mũi nào mà hành tẩu trên giang hồ? Chẳng lẽ biết rõ bản thân bị người tính kẻ, hãm hại, xong cái liền thôi? Vậy nếu về sau đệ tử gia tộc chúng ta lại bị nguoi hãm hại, lại bị nguoi tính kẻ, lúc đó lại thế nào? Xử lý tương tự a?!

Thu Lão Nguyên soái nghe vậy không khỏi sùng sột, lửa giận vạn trượng cũng đồng thời dập tắt.

- nguyên nhân của chuyện này tuy là do ta hoàn khổ, do ta không hiểu chuyện, do ta tính tình trẻ con, do ta hồ nháo, tính cách có thiếu hụt, mới khiến

người khác thiết kế cái bẫy này cho ta chui vào.

Thu Vân Sơn ngang nhiên nói:

- những thứ này ta đều thừa nhận, sau khi về gia tộc ta sẽ thỉnh tội với gia tộc. Nhưng, đó cũng không phải là lý do để tên họ Mễ này được phép cài bẫy ta!

- ta dù có vô dụng, cũng là một phần tử Thu gia. Gài bẫy ta, chính là gài bẫy Thu gia. Mà Thu gia, tuyệt đối không cho phép nhin phần khuất nhục này!

Thu Lão Nguyên soái thờ dài một hơi thật sâu, lửa giận thao thiên cũng tắt ngấm không còn lại chút gì, thậm chí ánh mắt lão nhìn Thu Vân Sơn cũng mang theo nẩy phần vui mừng.

Tên tiểu hồn đản này, cuối cùng cũng biết dùng chút óc suy nghĩ, còn biết lý luận với ta.

Nhìn Thu Vân Sơn nói có lý có cứ, lòng Thu Lão Nguyên soái cũng dâng lên một suy nghĩ: trưởng thành a...

Bốn người Vân Dương, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên, Đông Thiên Lãnh ở một bên nhìn, cũng đều kinh ngạc trừng mắt.

Từ lúc nào tên Thu Vân Sơn này biết ăn nói hùng hồn như vậy?

Cái này... cái này có chút không giống hần ngày thường a...

- chuyện này đúng là nên giải quyết.

Thu Lão Nguyên soái thờ dài:

- nhưng, không được phép gây ra án mạng! Nếu không...

lão cũng không nói tiếp, chỉ bí ẩn quăng cho chất tử của mình một cái ánh mắt.

Thu Vân Sơn nói từng chữ:

- cuối cùng có chơi ra đến án mạng hay không, phải xem tên họ Mễ kia phản ứng thế nào, nếu không thể cho ta một câu trả lời hợp lý, ta tắt huyết tẩy cả nhà hần! Chuyện này, không có chỗ thương lượng!

Lão Nguyên soái thờ dài, vung tay lên:

- sang bên, xếp hàng, lui ra phía sau!

Lập tức, lão sai bước về cửa ra.

Vân Dương theo bản năng muốn che giấu thân mình, nhưng Thu Kiếm Hàn lại trực tiếp hương phía hần đi tới.

- tiểu tử Vân gia!

Ánh mắt Thu Kiếm Hàn thâm trầm, lại sắc bén như chim ưng nhìn thấy con mồi, bám chặt lấy mặt Vân Dương không buông.

Vân Dương cười hi hi một tiếng, đi lên hành lễ:

- thu, thu lão đại nhân mạnh khỏe...

Ánh mắt Thu Kiếm Hàn dò xét trên mặt Vân Dương, tựa tiểu phi tiểu nói:

- tiểu tử ngươi đúng là chạy rất nhanh a. Lão phu thế mà phát hiện, chuyện gì cũng có mặt ngươi đây!

Vân Dương một mặt kinh ngạc:

- cái... cái gì?

Thu Kiếm Hàn tức giận hừ một tiếng:

- ý lão phu là, ngươi thấy nào nhiệt liền chạy rất nhanh, so với lão phu còn nhanh hơn...

Vân Dương cười lạnh:

- nào dám a... loại nào nhiệt này ai lại muốn xem... bất quá là đứng dịp đi qua, lại không thoát thân nổi ha ha... ta còn đang uống rượu cùng đám người Đông công tử đâu... kết quả... bọn hần vì tình huynh đệ mà chạy tới, cũng không không tiện một mình bỏ về nhà a...

Thu Kiếm Hàn bất động nhan sắc:

- bọn hán có nghĩa khí, còn ngươi?

Vân Dương vỗ vỗ ngực:

- lão đại nhân minh giám, tiểu chất mặc dù là một tên hoàn khổ, nhưng từ nhỏ được dạy khắc hai chữ nghĩa khí ở trong lòng, cái gọi là nghĩa chi sở tại, nghĩa vô phản cố, huynh đệ bằng hữu, nghĩa khí làm trọng, cái này...

Thu Kiếm Hàn nhíu mày, nhìn gia hỏa nhẹ nhàng này, có một loại cảm giác như nắm phải lươn, không thể nắm chắc trong lòng bàn tay.

- mai ngươi có chuyện gì không?

Thu Lão Nguyên soái hỏi.

Vân Dương nhất thời liền cảm thấy không ổn, nhưng lại không có cách nào từ chối, đành nhắm mắt nói:

- chắc là... không có chuyện gì, bất quá... cũng không chắc chắn....

Thu Kiếm Hàn chỉ thấy lửa giận không chỗ phát tiết:

- mặc kệ ngươi có việc gì hay không, dù sao nếu mai người không đến nhà ta! Lão phu liền đến nhà ngươi! Việc này cứ quyết định như vậy đi!

Vân Dương vô cùng đau khổ:

- Lão Nguyên soái ngàn vạn lần nghĩ lại a, thời gian này tiểu chất nghèo đói, ngay cả thị nữ cũng không nuôi nổi... lúc đó nhất định không thể chiều đãi chu toàn, nếu không hay là...

- một lão hán như lão phu, cần thị nữ hầu hạ làm cái gì, việc này cứ quyết định như vậy đi!

Thu Kiếm Hàn dứt khoát chốt vấn đề.

Vân Dương bất đắc dĩ há to miệng, chưa thấy qua người không nó lý đến như vậy...

Thu Kiếm Hàn hừ một tiếng.

Hắn vẫn luôn chú ý đến tên Vân Dương này, mà ở trong một trường hợp đặc thù như thế, một kẻ đáng lý ra không nên xuất hiện như Vân Dương lại đột nhiên có mặt, khiến lão không khỏi liên tưởng đến nhiều vấn đề.

Một cảm giác không hiểu thấu xuất hiện, trên người Vân Dương xuất hiện đầy nhưng điều thần bí.

Thế nhưng tên thần bí này, lại bày ra một cỗ công tử hoàn khổ khó đỡ, có thể nói là không hài hòa đến cực điểm...

Lão nguyên soái đang do dự, đột nhiên giắt mình ngẩng lên, tên tiểu tử nhìn như hoàn khổ này... dường như cũng chỉ lúc xuất hiện trước mặt lão mới có!

- hình như lão tử bị lừa!

Thu Kiếm Hàn thậm chí không còn tự xưng lão phu nữa, trực tiếp mở miệng kêu lão tử.

Càng nghĩ lại càng rõ, tên gia hỏa lừa đời lấy tiếng này dám gạt lão, đúng là tội ác tày trời.

Phía trước đột nhiên rối loạn một trận.

Bóng người suru suru liên tục phóng tới...

Rõ ràng là một đám đại nội thị vệ đang chạy tới.

Vân Dương bấu môi nói:

- Lão Nguyên soái, Mễ đại nhân nhà người ta tới, chuyện này càng lúc càng lớn...

Đám người Đồng Thiên Lãnh cũng cảm thấy khẩn trương hơn.

Chuyện này của Thu Vân Sơn có thể nói là sung động đến cực điểm, hắn không phân tốt xấu bắt cả tông tộc nhà người ta đến. Coi như là bắt, vì người bị người ta tính kế cũng chỉ nên bắt người trong nhà hắn mới phải, như thế còn có thể thông cảm được. Nhưng tại chính lúc Thu Vân Sơn bắt cả tông tộc người ta đến, ưu thế đòi lại công đạo bị tính kế đã hoàn toàn biến mất.

Mà, người chỉ là một tên đệ tử trẻ tuổi Thu gia, lại cũng không phải hàng loại một, ở đại bản doanh Thiên Đường thành nhà người ta, lại dám trực tiếp

khieu chiến đại nội tổng quản...

Bất kể nhìn thế nào, cũng thấy có chút không đủ tư cách!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Lấy thế đè người

Tên Mễ Không Quân này, nếu hấn đến phạm vi thế lực Thu gia, đến trên giang hồ, thậm chí chỉ cần hấn rời khỏi địa giới Thiên Đường thành, như vậy Thu gia muốn đưa chết hấn tuyệt không phải việc khó, nhưng bây giờ, chung quy lại vẫn là đang ở Thiên Đường thành, Mễ Không Quân thân là địa đầu xà, nếu muốn đưa chết Thu Vân Sơn... Tương tự tuyệt không khó, thậm chí với sức ảnh hưởng của hấn còn có thể làm rất nhẹ nhàng.

Từng đội, từng đội đại nội thị vệ không ngừng đến, không nói không rằng, lập tức chiếm cứ cao điểm, sau đó bắt đầu bố trí đội hình phòng thủ. Bọn hấn cũng không cứu người, cũng can thiệp vào hành động của Thu Vân Sơn, cứ yên tĩnh nhìn chăm chăm vào động tĩnh giữa sân.

Nhưng mà người ngày càng tập trung nhiều, trong vô hình, tạo thành lực lượng áp chế tuyệt đối.

Sắc mặt Thu Lão Nguyên soái ngày càng khó coi, lẩm bẩm mắng một câu:

- Thái giám chết bầm, thanh thế cũng thật lớn!

Vân Dương vô hình hay hữu ý nói Vân Dương Đông Thiên Lãnh:

- Tiểu Lãnh, lần này người nhà các người tới bao nhiêu người? Ta thấy tình hình này có chút không ổn a, người Thu gia quá nửa sẽ phải chịu thiệt thòi.

Đông Thiên Lãnh cũng đã mờ hồi đầm đìa, sắc mặt xạm lại nói:

- Người nhà ta là tới ít nhất, ngoại trừ ta, cũng chỉ có hai tên hộ vệ, hiện tại...

Về sâu lo lộ rõ trên mặt Đông Thiên Lãnh:

- Chuyện này phải làm thế nào bây giờ? Mọi chuyện ngày càng lớn...

Thu Kiếm Hàn Lão Nguyên soái ở một bên, gương mặt đã triệt để đen kịt.

Tiếng bước chân soát soát vang lên, tựa như thời thời khắc khắc đều có để gầy ma sát với đất trống. Thanh âm này rất lớn xộn, cũng làm cho người cảm thấy rối bời...

Lập tức, từ bên kia đầu phố, xuất hiện năm cái thân ảnh, chậm rãi bước đến.

Người nào cũng có chút cồng lưng.

Người nào cũng đều là mặt không râu.

Người nào cũng mặc sắc phục thái giám.

Sắc mặt mỗi người xự xuống như người chết, ánh mắt bất động như cương thi.

Trong ta mỗi người đều cảm theo một cây phát trần.

Hơn nữa bước đi theo kiểu chữ bát.

Mấy người này vừa mới xuất hiện, liền khiến người ở nơi đây cảm thấy một cảm giác âm trầm.

Nhất là người ở giữa kia, dáng người so với những người khác cao hơn một chút, bộ dáng trung niên, không râu, mặt trắng, khôi ngô, ánh mắt cũng càng thêm âm lãnh, dường như chính là người cầm đầu nhóm người này.

Nhưng mà ánh mắt Vân Dương lại tập trung vào trên mặt người ngay cạnh bên phải hấn.

Ngô công công

Vị Ngô công công thiếu chút bị mình một bạt tai quật chết, lại bị đánh rớt nửa hàm răng kia, cũng đồng thời là bóng lưng quen thuộc xuất hiện ám sát mình trước cửa Văn phủ!

Người này từ đó vẫn trốn trong thâm cung không ra, Văn Dương cũng chưa có cơ hội nhìn thấy hắn.

Dưới mắt Văn Dương lại hồi tưởng về tình cảnh bị ám sát ngày đó, đó là lần thứ nhất người này xuất hiện trước mặt hắn!

Văn Dương mượn thân thể Đông Thiên Lãnh yểm hộ, tỉ mỉ quan sát tên thái giám này.

Đập vào mắt, vẫn là bước chân phù phiếm, hai mắt vô thần, thân thể cũng không còn thẳng tắp, trên dưới toàn thân vẫn không có nửa điểm dấu hiệu từng tu luyện qua.

Bộ dạng hắn, khiến bất luận kẻ nào nhìn được đều có thể trong nháy mắt đưa ra kết luận: đây chính là một tên thái giám, lại là một tên thái giám không sống được mấy năm nữa.

Nhưng, Văn Dương chú ý tới một chỗ mà nhưng người khác sẽ không để ý, chính là, ngày đó hắn đánh rụng rất nhiều răng của tên này, như vậy má hắn phải xẹp xuống mới phải, nhưng hiện tại xem ra... Rất rõ ràng có bộ dạng sung mãn!

Tựa như chưa từng bị thương vậy!

Cái này đúng là có chút ý tứ.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Văn Dương, Ngô công công ngừng đầu nhìn lại, liếc mắt nhìn Văn Dương đang lờm cháy mắt, trong mắt hắn lộ ra hận ý sâu sắc.

- Thu công tử.

Tên đại thái giám giữa đám người kia chính là Mễ chương quỹ, Mễ Không Quần.

Mễ Không Quần hít một hơi, ánh mắt tập trung trên người đám người Thu Văn Sơn, thản nhiên nói:

- Mọi người dù gì cũng từng là bạn rượu, người làm vậy khó tránh khỏi có chút bất cận nhân tình a?

Thu Văn Sơn giận tím mặt:

- Cái đ*t con mẹ ngươi! Chẳng lẽ ngươi tính kể gài bấy lâu từ là coi trọng lão tử sao? Mễ Không Quần, ngươi không cần dùng cái bộ dạng đó nói chuyện với ta, ta hỏi ngươi, ngươi định làm thế nào trả ta một cái công đạo?

Mễ Không Quần hít một hơi, âm hiểm lạnh lùng nói:

- Táp gia chỉ muốn biết... Thu công tử ngươi muốn câu trả lời thế nào?!

Thu Văn Sơn hừ lạnh một tiếng:

- Mễ Không Quần, ngươi đặt bấy gài ta, khiến cho thanh danh Thu gia ta như rơi xuống hầm cầu, càng khiến bản thân ta rơi vào bấy, kếm chút thân bại danh liệt, nhận được sự tính kế chiêu đãi của ngươi, bản công tử ngoại trừ muốn mạng ngươi bù vào, còn có con đường khác để đi sao?

Mễ Không Quần âm lãnh nở nụ cười:

- Thu công tử muốn có câu trả lời này, chỉ sợ không dễ làm đi!

Hắn hắc hắc cười lạnh:

- Thu công tử ở Ngọc Đường quốc đo ta, dưới chân thiên tử, lại dám giơ đuốc cầm gậy trắng trơn bắt cóc lương dân, trắng trơn như vậy, không chút nào đem kỷ cương quốc pháp bản quốc đặt vào trong mắt, như vậy, không biết Thu đại công tử định cho Ngọc Đường để quốc ta một câu trả lời đầu?

Thu Văn Sơn khề giạt mình, cả giận nói:

- Mễ Không Quần, ngươi muốn tráo trở hùng biện thế sao?

Mễ Không Quần cười lạnh:

- Tráo trở? Tráo trở cái gì? Mễ Không Quần ta dù gì cũng là người Ngọc Đường, há có thể bỏ qua cho loại giá áo túi cơm như ngươi làm xằng làm bậy. Hôm nay, ta trước cứ bắt ngươi lại, sau đó lại đi Thu gia tìm Thu lão gia chủ thỉnh tội, lúc đó đem ngươi bàn giao lại cho Thu lão gia chủ mới là hợp tình hợp lý!

Thu Văn Sơn cười dài một tiếng:

- Mễ Không Quần, ngươi dám sao!

Ánh mắt Mễ Không Quần ánh lên vẻ âm độc:

- Ta dám hay không dám, Thu công tử cứ nhìn sẽ lập tức biết!

Mắt thấy song phương càng nói càng căng, tròn mắt Thu Văn Sơn phun lửa, kèm chút liên động thủ, Văn Dương bản năng thờ dài một tiếng.

Tên Thu Văn Sơn này cuối cùng vẫn là quá trẻ, cho dù biết chút tính toán, nhưng vẫn quá mức xúc động a.

Mễ Không Quần luôn mồm nhấc lên Ngọc Đường đế quốc, mỗi một câu nói đều chiếm đỉnh cao đại nghĩa. Nếu Thu Văn Sơn tiếp tục khư khư cố chấp, thậm chí ra tay động thủ trước, như vậy, coi như hôm nay hắn trực tiếp bị giết ở chỗ này, Thu gia bề ngoài cũng không dám nói gì!

Ánh mắt Thu Kiếm Hàn Lão Nguyên soái ánh lên vẻ thất vọng.

Lấy dự tính ban đầu của Thu Văn Sơn, vốn là biến chuyện này thành ân oán giang hồ mà tính, vừa rồi cũng bằng luận điệu này bức lui Thu Lão Nguyên soái, nhưng lúc này, hắn không nói vậy, hoặc không kịp nói vậy, liền đã bị Mễ Không Quần chiếm lấy tiên cơ, khiến cho đoạn hội thoại sau đó trực tiếp biến tướng.

Còn quá trẻ...

- Mễ Không Quần!

Thu Lão Nguyên soái thân nhiên nói.

- Lão Nguyên soái.

Mễ Không Quần xoay người rất cung kính. Mặc dù hắn là tùy tùng của hoàng đế. Nhưng hắn biết, nếu hắn thực sự xung đột với Thu Kiếm Hàn, người xui xẻo chỉ có thể là hắn.

- Miệng ngươi từng tiếng đều lấy quốc gia đại nghĩa lên đầu, vậy lão phu hỏi ngươi, ngươi tính kế đặt bẫy Thu Văn Sơn, chính là vì quốc gia đại nghĩa?

Thu Kiếm Hàn hỏi:

- Ngươi sắp đặt Thu Văn Sơn đi cướp đoạt dân nữ, cũng là vì quốc gia đại nghĩa?

Mễ Không Quần bỗng nhiên ngẩng đầu:

- Lão Nguyên soái...

Thu Kiếm Hàn hiển nhiên không muốn nghe hắn giải thích, trực tiếp ngắt lời:

- Ngươi sắp đặt khiến lão phu cũng dính vào chuyện này, chẳng nhẽ cũng là vì quốc gia đại nghĩa?

Mễ Không Quần ngạc nhiên, lập tức lộ ra một tia oan khuất:

- Lão Nguyên soái, ta biết ngài là thúc thúc của Thu Văn Sơn. Thu Văn Sơn là chất nhi của ngài... Nhưng ngài...

Thu Kiếm Hàn nhíu mày:

- Nơi này là Ngọc Đường đế quốc, là Thiên Đường thành. Ngươi nói thúc thúc chất nhi là có ý gì? Đây chính là lý do của ngươi? Hoặc ý ngươi là, lão phu làm việc thiên tử? Ngươi không trả lời việc sắp đặt lão phu liên qua gì đến quốc gia đại nghĩa thì thôi, lại dám đem chủ đề kéo lên nhà chúng ta, thủ đoạn đảo loạn âm dương của ngươi thực thành thực a. Mễ Không Quần, đây chính là câu trả lời của ngươi cho lão phu sao?!

Mễ Không Quần tức giận nói:

- Tên ác ôn giờ được cầm gậy bắt cóc tổng tiền đang ở phía trước, Lão Nguyên soái ngài mặc kệ dung túng, lại càng áp bách đối với một người bị hại như ta, rốt cục ngài có ý gì?

- Lão phu nào có ý gì.

Lão Nguyên soái chỉ vào đại nội thị vệ bốn phía, thân nhiên nói:

- Ngươi tuy là đại nội tổng quản, nhưng lại có thể điều động nhiều hoàng cung thị vệ như vậy, thủ lệnh điều binh ở đâu? Lấy ra cho lão phu xem! Lão phu rất hứng thú muốn biết là ai cho ngươi quyền lợi lớn như vậy?

Mễ Không Quần đã bắt đầu đổ mồ hôi, giọng the thé nói:

- Bàn tổng quản có quyền điều động đại nội thị vệ, vậy quét tặc nhân có mưu đồ bất chính với hoàng cung đại nội.

Thu Kiếm Hàn từng bước ép sát:

- Chụp một cái mũ thật lớn! Xin hỏi hoàng cung ở đâu? Nơi này lại là ở chỗ nào?? Mẽ tổng quản, cái gọi là quyền hạn của người dù là ở trong cung cũng không thể tùy ý sử dụng, chỉ có thời khắc cấp bách mới có thể tùy cơ ứng biến!?

- Nhưng bây giờ người lại mang đại nội thị vệ ra khỏi hoàng cung, giống trông khua chiêng chạy đến đây, rốt cục là ai cho người quyền lực đó?

- Đây là vô lực quốc gia! Là lực lượng bảo vệ hoàng cung đại nội! Cũng không phải tư binh mà một tên thái giám, một tên hoạn quan nhỏ bé như người có thể vận dụng!

Lời lẽ Thu Kiếm Hàn sắc bén.

Nếu hắn còn không ra mặt, cháu của hắn lần này chịu thiệt là cái chắc, hơn nữa còn là ngậm một cái bồ hòn thật to, nói không chừng, rất có thể phải bồi mạng vào đó!

Nhưng hắn đã ra mặt, cố nhiên có thể cứu vãn sự tình, nhưng lại hoàn toàn triệt để đắc tội người thân thiết bên cạnh hoàng đế bệ hạ này!

Sau đó tất hậu hoạn vô cùng.

Đối mặt với Thu Lão Nguyên soái áp bách, ánh mắt Mẽ Không Quân lộ ra vẻ oán độc cực kỳ.

Thu Kiếm Hàn cũng không để cho Mẽ Không Quân lên tiếng, quay đầu nhìn về phía đại nội thị vệ trên đầu tường:

- Người dẫn đầu các người là ai? Tới!

Một tên thị vệ khò ngó nhảy xuống:

- Lão Nguyên soái.

- Đem Hồ phù điều động các người cho ta xem một chút!

Lão Nguyên soái khẽ vron tay, nghiêm nghị không thể nghi ngờ:

- Ta muốn xem một chút, là ai cho phép các người xuất cung, là ai ký tên, mệnh các người đi theo Mẽ Không Quân!

Mặt mũi vị đầu lĩnh thị vệ này đỏ bừng lên:

- Không có.

Việc này thuần túy là bọn hắn tự ý hành động, lấy đây ra cái gọi là Hồ phù kia...

- Không có?!

Thần sắc Lão Nguyên soái trở nên cực kỳ nguy hiểm:

- Không có mà các người xuất cung? Nhiệm vụ của các người là bảo vệ hoàng cung đại nội! Bảo hộ bệ hạ! Tại sao có thể tùy ý dòi vị trí, vạn nhất trong cung xảy ra chuyện, người có mấy cái đầu để chém?! Mạng nhỏ của người coi như thôi, mạng một nhà già trẻ lớn bé nhà người có còn muốn không?

Mặt mũi vị đầu lĩnh thị vệ này đỏ bừng:

- Hạ quan... Hạ quan...

- Các người còn không mau cút trở về cho ta!

Thu Kiếm Hàn trừng mắt:

- Chẳng lẽ, còn muốn lão phu phải tiến các người về hay sao? Trở về hảo hảo mà cảnh giới, nếu còn có lần sau, lão phu sẽ báo cáo bệ hạ, nghiêm cung trị tội! Tận tru cừu tộc nhà người! Bớt cho lại xảy ra mấy cái hành vi liều mạng này!

- Vâng!

Thủ lĩnh thị vệ nhìn thoáng qua Mẽ Không Quân, lập tức hiệu lệnh một tiếng:

- Thu đội!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Để ta tới hòa giải

Rầm rầm...

Chỉ trong chốc lát, đại nội thị vệ giăng đầy lúc này đã biến mất không còn một mảnh.

Đương tràng, cũng chỉ còn có năm tên thái giám.

Đến lúc này, khác biệt mạnh yếu đã triệt để nghịch chuyển!

Mễ Không Quần tức giận tới toàn thân phát run, đôi mắt híp lại thành một đường, tựa như một con rắn độc nhìn Thu Kiếm Hàn, ánh mắt tràn đầy vẻ hung tàn cay nghiệt.

Thu Kiếm Hàn phát ổng tay áo một cái, thản nhiên nói:

- Việc nhỏ như ân oán giang hồ của các ngươi, lão phu cũng lười can dự! Nhưng ta cảnh cáo các ngươi, không được gây chuyện lớn ở hoàng thành, nếu không, lão phu sẽ không dễ yên!

- Chúng ta đi!

- Mễ Không Quần, chuyện của chúng ta gác lại sau, chờ ngươi xử lý xong mấy chuyện vặt này, lão phu lại tính toán với ngươi! Hôm nay lão phu cũng không lợi dụng lúc ngươi khó khăn, ngươi tự lo bản thân cho tốt!

Lão Nguyên soái hăm hăm xoay người, căn bản không cho Mễ Không Quần cơ hội nói chuyện, sai bước mà đi.

Đám người Vân Dương ở bên, xem việc mà bội phục đến muốn phục đầu xuống đất!

Thu Lão Nguyên soái thực là cao tay a, quả đúng là gừng càng già càng cay, thủ đoạn lưu manh như vậy thực... Chắc chắn chắc...

Vân Dương thực không thể không bội phục!

Chiều này của Thu Lão Nguyên soái quá mức lưu manh bá khí, quả nhiên là thần lai chi bút.

Vừa mới thấy chất nhi của mình sắp không chịu nổi, cũng không đợi tình hình tiếp tục chuyển biến, lập tức sẵn tay tham gia.

Hơn nữa vừa mới ra tay, lập tức không lưu lại chỗ trống cho Mễ Không Quần phản bác, trực tiếp tấn công vào chỗ yếu hại!

Dùng dăm ba câu đơn giản, lại luôn mồm nói quốc gia đại nghĩa, trực tiếp lấy đạo của người mà trả cho người, lập tức chen ép tất cả khí điểm của Mễ Không Quần, cuối cùng, khiến Mễ Không Quần ngay cả một câu cũng không nói được.

Chỉ cần Mễ Không Quần dám cãi lại, Thu Kiếm Hàn liền dám trực tiếp bắt hấn lại, tiếp đó giải quyết tại chỗ cũng chỉ là chuyện thuận tay mà thôi.

Cho dù Mễ Không Quần biết rõ lợi hại, không dám cãi lại, nhưng Thu Lão Nguyên soái nhà người ta ý vào quan uy, lại chiếm đại nghĩa, dăm ba câu liền đuổi sạch binh mã của đối phương, khiến cho đối phương lập tức trở thành tư lệnh không quân.

Thủ đoạn thiên vị của Lão Nguyên soái đã sử dụng đến mức lộ hỏa thuần thanh, trước khi đi còn buông lại một câu: Giang hồ là giang hồ, lão phu lười muốn quân. Lão phu cũng không lợi dụng lúc ngươi khó khăn.

Sau đó, cứ thế đi...

Không, trước khi đi Thu Lão Nguyên soái có vẻ như còn có một câu uy hiếp: chờ ngươi xử lý xong mấy chuyện vặt này, lão phu lại tính toán với ngươi.

Ân, nếu ngươi xử lý không tốt, lão phu liền tìm ngươi tính sổ! Một lần tính tổng nợ cho hết!

Xem ngươi muốn đối phó cháu ta thế nào!

Cháu ta đối phó ngươi, nếu ngươi đập đầu đụng đầu đó bị thương hay chết, đó là ngươi không may, nhưng nếu cháu ta xảy ra chuyện gì, vậy liền tiếp tục tính sổ với ngươi!

Độ dày da mặt vị Lão Nguyên soái này, đâu có thể dùng câu dày như tường thành để hình dung, tối thiểu cũng phải là chỗ tường thành rẽ ngoặt mới may ra có thể so a!

- Đây mới là lưu manh, đây mới là lão lưu manh, đánh mới là cực hạn của không nói lý... Cảnh giới chí cao a... Quả thực ngưỡng mộ như hoàng hà cuộn cuộn! Nhìn thôi mà muốn than thở tâm phục khẩu phục!

Vân Dương sâu sắc kiểm điểm bản thân.

Tại mấy phương diện không biết xấu hổ, lưu manh, chơi lưu manh, không nói đạo lý... Trên những phương diện này, hắn còn không gian tiến bộ rất lớn, cần phải học tập nhiều hơn nữa a!

Nhìn Lão Nguyên soái nhà người ta kia, vào lúc cháu mình đang trong lúc lâm vào thế yếu, vừa mới chỉ ra tay, mà lập tức xoay chuyển càn không.

Loại thủ đoạn này, so với mấy thủ đoạn quanh co mà hắn vừa nghĩ ra, thực sự là cao minh hơn vô số lần.

Đơn giản, thô bạo, trực tiếp!

Nhưng mà hiệu quả càng thêm nhanh chóng, lại như đinh đóng vào gỗ ba phân, chắc chắn!

Nhìn năm tên thái giám đang ngơ ngác tại chỗ, đám người cơ hồ muốn cười thật to, chỉ mấy tên hoạn quan quanh năm trong thâm cung, cũng muốn cùng với lão binh du côn, lão lưu manh, lão vô lại Thu Kiếm Hàn tranh phong?

Căn bản là không cùng một cấp bậc a!

Không nói nhưng cái khác, chỉ riêng quan uy hai bên đã chênh lệch trọn mấy cái cấp bậc đâu!

Mẽ Không Quần híp mắt, nhìn hương Thu Kiếm Hàn rời đi, âm lãnh hừ một tiếng.

- Lời Lão Nguyên soái nói trước lúc rời đi thực đúng là có đạo lý, bất quá chỉ là mấy chuyện lông gà vò tỏi, sao đến mức phải gây phong ba như thế, sắc trời cũng không còn sớm, tranh thủ thời gian mà xử lý đi. Nói cho cùng cũng không phải là đại sự gì, nhanh chóng kết thúc mới là đúng đắn.

Vân Dương ưu nhã cất bước đi tới, bắt đầu lên tiếng hòa giải:

- Kỳ thực chuyện này ta thấy là một cái hiểu lầm, trước đó cũng là hiểu lầm. Mẽ tổng quản cũng không phải người ngoài, Thu đại thiếu cũng là bằng hữu, chúng ta hòa khí trò chuyện chút, chấm dứt cuộc hiểu lầm này, thế nào?

Ánh mắt âm lạnh của Mẽ Không Quần quét qua người Vân Dương, hiển nhiên hắn cũng không biết gia hỏa tự nhiên xuất hiện này là ai.

Trước mặt hai phe nước lửa tùy thời bạo phát này, lại dám mạnh miệng mạo xưng người hòa giải, người cho rằng người là ai? Có năng lực này sao?

- Nếu các người thực không muốn trò chuyện cũng không sao/

Vân Dương thấy không ai đáp lời liền sửa lại khẩu khí:

- Oan có đầu, nợ có chủ, chuyện giang hồ thì giải quyết bằng phương thức giang hồ, vậy các người dứt khoát dùng biện pháp giang hồ giải quyết luôn tại đây đi, như vậy há không thông khoái!

- Mọi người đánh một trận đi!

- Nắm tay người nào lớn, chính là đạo lý lớn.

Vân Dương nói:

- Dù sao một bên là tứ đại gia tộc, một bên là năm vị công công, dựa theo số lượng mà nói, năm vẫn là lớn hơn bốn, nếu không ta cũng tham gia chia gánh với bốn vị công tử đi. Vị này là Ngô công công đi, chúng ta là người quen cũ, đến, hai ta tâm sự... Mặt khác liền giao cho các người...

Câu nói này quá vô sỉ!

Vân Dương nói xong câu đó, người khác vẫn còn đang ngơ ngác ngác, hắn đã nhảy lên một cái, vọt tới hướng vị Ngô công công này.

Lần này, Cửu gia ta liền muốn hảo hảo kiểm tra người, nội tình gia hỏa này đến cùng có gì tài năng.

Bên kiam Thu Vân Sơn cũng biết nghe lời phải:

- Lời Vân lão đại nói chỉ hợp ý ta, mọi người mau đem người nhà Mẽ tổng quản thả ra, hôm nay chúng ta chỉ chiêu đãi một mình Mẽ tổng quản! Đề lên cho ta!

Lời còn chưa dứt, tám đại hộ vệ cửa tứ gia cùng với tất cả nhưng tên hộ vệ khác đã ủa lên.

Bọn hần đều là giang hồ lão làng, vừa rồi đại nội thị vệ tụ hợp, mạnh yếu cách biệt quá xa, bọn hần không dám tùy tiện vọng động, nhưng mạnh yếu song phương đã nghịch chuyển, ẩn dụ chứa sát cơ của Lão Nguyên soái bỏ lại trước khi đi, có ai nghe mà không hiểu? Vì vậy nếu có thể lưu tên Mễ tổng quản này lại là tốt nhất, loại chuyện thuận gió bẻ măng, nhiều người đánh ít người này, quả nhiên chính là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, đám người Đông Thiên Lãnh sao có thể chậm tay chậm chân?

- Chúng ta cũng tới! Con mẹ nó, lần này người chịu oan cũng không phải chỉ Thu Vân Sơn, chúng ta bị liên lụy cũng từ hần mà ra, món nợ này, cũng phải hướng Mễ Không Quân mà đòi!

- Đúng, mặt rỗ của ta cũng phải đòi lại từ hần!

- Ta cũng vậy!

- Tên Thủy Nguyệt Hàn kia chín mười phần cũng chính là đồng đảng của hần!

- Nói rất đúng, nhất định bọn hần là cùng một rước... Xem quyền!

...

Bên kia, Ngô công công thấy Vân Dương cường thế mà đến, sắc mặt nhất thời biến đổi, không nói hai lời, nhanh chân liền chạy.

Vân Dương hô hô hồng một tiếng đuổi theo, trong tay cầm một khối gạch lớn, lấy đà, ném thật mạnh ra ngoài “Đùng” một tiếng cục gạch nện chính giữa ốt vị Ngô công công kia, sau đó chỉ thấy Ngô công công kêu đau một tiếng rồi tiếp tục chạy.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, không biết từ lúc nào trên tay Vân Dương đã ôm lấy 7~8 cục gạch, phốc phốc ném qua liên tục, Ngô công công nỗ lực gầy dựa, thật vất vả mới chạy đến một góc rẽ, trên thân cũng đã dính phải năm sáu khối gạch lớn.

Máu tươi tung hoành, mặt mũi bầm dập.

Lòng Vân Dương dâng lên một cỗ khoái ý khó hiểu, thâm nghĩ con hàng này quả nhiên không dám bại lộ thực lực trước công chúng, nhưng hần thích nhất chính là như vậy, trong lòng người có kiêng kỵ, không dám bại lộ, ta liền trực tiếp đánh chết người! Xem người lựa chọn bại lộ thực lực hay là để ta đánh chết!

Vân Dương lớn tiếng cuồng hồng liên tục, cũng không đem câu giặc cùng đường chó đuổi vào trong lòng. Vẫn đuổi tới như bay. Đuổi qua chỗ ngoặt, không khỏi dừng sò.

Toàn bộ con đường vắng tanh, nơi nào còn bóng người vị Ngô công công này?

- Quả nhiên vẫn là chạy!

Vân Dương lập tức quay đầu trở lại, hần cũng không ngốc đến mức đuổi theo, cho tên Ngô công công kia có cơ hội lại ám sát. Hiện tại hần vẫn chưa đánh lại tên kia, có thể chiếm tiện nghi một hồi như thế đã là món hời lớn rồi...

- Gia hỏa này, quả nhiên sau khi thoát khỏi tầm mắt mọi người, liền bộc lộ thực lực, sẽ không để cho ta cơ hội tiếp tục hành hạ hần nữa...

Vân Dương vừa đi vừa nghĩ:

- Thế nhưng không phải con hàng này là đồng đảng với tên Mễ Không Quân kia à? Sao trước mặt hần cũng không dám lộ thực lực?

- Dù rằng bị người đuổi đánh gần chết, bị nhục mạ đến không bằng heo chó cũng không muốn lộ thực lực, đến tột cùng là vì cái gì à?

Đây là một vấn đề mà hần hiện tại không tài nào hiểu nổi.

Nhưng Vân Dương tin rằng, rất nhanh thôi hần có thể vạch trần nghi vấn này.

Gia hỏa này liên tục ăn thiệt thòi hai lần trong tay mình, không muốn trả thù mới lạ.

“Chỉ dựa vào biểu hiện lần trước mới chịu thiệt trong tay mình, sau đó liền muốn trở lại báo thù, không khó để đoán người này có tâm tính có thù tất báo, tin rằng sau đây hần sẽ lại đến ám sát mình, nhưng chỉ cần tên này lại đến tìm mình, chính mình liền có thể hiểu rõ vấn đề trong đó!”

...

Đợi đến lúc Vân Dương trở lại xem chiến, hần vừa tới liền giật nảy mình!

Bốn tên thái giám giữa sân lúc này chỉ còn lại Mễ Không Quân, ba tên còn lại đều đã bị đánh ngã trên mặt đất. Chỉ còn lại Mễ Không Quân vẫn đang chống cự, thực lực tên Mễ Không Quân này đúng là phi phàm, cho dù lấy lực một người cũng có thể chống lại tứ đại công tử, bát đại hộ vệ cùng với ba bốn mươi vị cao thủ khác vây công, cũng có thể thông dong ứng phó!

Thân thể hần tựa như du long hành tẩu, đứng trong đám người không ngừng tránh tới tránh lui, ngẫu nhiên ra một chưởng một quyền, nhất định lại có một người học máu lui lại!

Vị Mễ tổng quản này, rõ ràng lên một đỉnh cấp cao thủ lĩnh đời!

Lấy lực một người, chống lại bốn năm mươi cao thủ vây công. Mặc dù đám người chủ yếu chỉ có tu vi tứ trọng ngũ trọng, nhưng bát đại hộ vệ đều có tu vi lục trọng trở lên, thậm chí trong đó còn có hai vị siêu cao thủ thất trọng!

Lấy thực lực tổng hợp mạnh mẽ như vậy, thế mà lại không thể thu phục một người Mễ Không Quân!

Thậm chí... Sau khi Vân Dương xem xét kỹ lại, hần nhận thấy, Mễ Không Quân vẫn chưa dùng toàn lực, vẫn còn giữ lại thu đoạn chưa dùng.

Không rõ là do tác dụng của lời cảnh cáo mà Thu Lão Nguyên soái để lại, hay vẫn là hần tự thấy hai bên đánh nhau cũng không giải quyết được vấn đề, cứ bình thủ có khi còn khiến hai bên còn có chỗ để hòa giải, còn nếu hần thực sự giết bốn tên hoàn khổ công từ kia... Như vậy, dù hần có bản lĩnh thông thiên, lại vĩnh viễn trốn trong hoàng cung, cũng tuyệt không thể tránh khỏi sự truy sát của tứ đại gia tộc!

Ánh mắt vgd có thể nói là vô cùng sắc bén, chiếu mắt một cái liền có thể rõ điểm này, đồng thời càng kết luận tới nay phe mình không thể giết tên Mễ Không Quân này!

- Dừng tay!

Vân Dương cao giọng hét lên một tiếng:

- Mọi người đều nể mặt ta một chút! Để ta tới hòa giải...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Bắt chẹt, Long Hồ cao

Tứ đại công tử dù có hoàn khổ hơn đi chăng nữa, đối với cường giả mà phe mình không thể rung chuyển bọn hần cũng phải biết, tuy bọn hần có thể ý thức được điểm này, nhưng đâm lao phải theo lao, đang rầu không có cách thoát ra, chợt nghe được tiếng gầm của Vân Dương, tất nhiên như nghe được thánh chỉ, đồng thời thu tay lui lại.

Ánh mắt âm lãnh của Mễ Không Quân lần nữa rơi vào trên người Vân Dương, có chút tức giận mà không chỗ phát tiết.

Lại là tên tiểu tử này!

Vừa rồi thấy bọn hần thân cô thế cô, mở miệng liền muốn quần áo để giải quyết vấn đề. Bây giờ, nhìn nhiều người như vậy vẫn không thu thập được bọn hần, tên gia hỏa kia lại muốn nhảy ra làm người hòa giải...

Trong nhất thời, Mễ tổng quản không khỏi sinh ra một cảm giác: tiểu tử này tuy còn trẻ, nhưng trình độ vô sỉ, lại không chút thua kém tên Thu Kiếm Hàn kia!

Thật con mẹ nó nhân tài!

Bất quá Mễ Không Quân cũng đã muốn kết thúc chuyện này, nếu náo tiếp, chỉ sợ đến mức chân chính không thể văn hồi, mắt thấy đối phương đã thu tay, hần cũng thuận thế nhảy ra khỏi vòng vây.

- Nói cho cùng, mọi người đều là người có thân phận!

Vân Dương đi đến giữa sân, nói lời thăm thía:

- Tại sao có thể như hạng măng phu chém chém giết giết đây?!

Mễ Không Quân cùng tứ đại công tử đồng thời trợn trắng mắt, vừa rồi người mới còn nói mọi người đều là người giang hồ, có chuyện liền độ nắm đấm là được. Lại cái gì mà giang hồ dùng biện pháp giang hồ vân vân, lời đó đến giờ còn văng vẳng bên tai, bất quá mới thấy tình thế không tốt, đảo miệng liền thành người có thân phận...

Gia hỏa này lật mồm một cái, cái gì cũng có thể nói a.

- Có vấn đề gì, có hiểu lầm gì, mọi người trực tiếp đối mặt nói ra không phải là tốt hơn sao? Cần gì phải động đến đao đến thương.

Vân Dương tiếp tục khuyên giải:

- Thu công tử, oan gia nên giải không nên kết. Mọi người đánh lâu như vậy, lửa giận cũng đều đã tiêu ta, không bằng bây giờ bình tâm tĩnh khí nói chuyện một chút, thế nào?

Thu Vân Sơn thâm nhủ trong lòng: lửa giận của ta cũng chưa có tiêu, chỉ bắt quá không đánh lại đối phương mà thôi.

Mễ Không Quân cũng tự nhủ trong lòng: lửa giận trong lòng ta cũng chưa có hết, nhưng nếu cứ đánh tiếp như thế cũng không phải chuyện tốt...

- Mễ chương quỹ...

Vân Dương nhìn Mễ Không Quân:

- Từ đầu đến cuối chuyện này ta cũng có nghe nói, chuyện này đại khái là người có hảo tâm, nhưng lại thành chuyện xấu... Dẫn đến Thu công tử rơi vào tình huống khó xử, hơn nữa việc này còn tương đối nghiêm trọng, đúng không?

Quay đầu lại nói với Thu Vân Sơn:

- Còn bên Thu công tử, trẻ tuổi nóng tính, tâm cao khí ngạo, đúng không? Bị mất mặt, nhất định phải kiểm lại, việc này không có gì đáng trách, người nói đúng không?

Hai bên đồng thời gật đầu.

- Như vậy, chuyện này ta liền đề ra một phương án giải quyết, song phương cân nhắc suy nghĩ một chút.

Vân Dương nói:

- Thu công tử, đầu tiên người đem những người người bắt đều đưa trở về, tin rằng người cũng không có ý bắt cóc họ để áp chế, cũng chỉ là muốn đùa một chút với Mễ tổng quản... Mỗi người bồi thường trăm lượng bạc trấn an tinh thần. Cái này cũng không nhiều lắm nha?

- Còn có ba vị công công, mỗi người một ngàn lượng bạc tiền thuốc men!

Vân Dương nói tiếp:

- Như vậy, bên Thu công tử đã giải quyết xong!

Hắn quay đầu nhìn Mễ Không Quân:

- Bất quá, chuyện bên Mễ tổng quản lại không dễ nói, như vậy đi, Thu công tử cũng đã đáp ứng biến chiến tranh thành tơ lụa, Mễ tổng quản cũng nên ra chút thành ý, lấy Đại Nội Long Hồ Cao bồi thường coi như xong đi.

- Đại Nội Long Hồ Cao?!

Thanh âm Mễ Không Quân lập tức thay đổi, hai mắt trừng lớn nhìn Vân Dương:

- Người làm như vậy là hòa giải? Rõ ràng là người đang làm sư tử há miệng đi, lừa đảo?

Bên kia, Thu Vân Sơn thấy thế hai mắt không khỏi bắn ra hào quang sáng loáng:

- Lão đại nói không sai, Mễ tổng quản chỉ cần lấy ra năm phần Đại Nội Long Hồ Cao, chuyện hôm nay, chúng ta xí xóa!

- Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì!

Nhân tình ba người Đông Thiên Lãnh đồng thời sáng lên:

- Thu huynh nói không sai, chúng ta với Mễ chương quỹ vốn là bằng hữu, mọi người cần gì đánh đánh giết giết mà tổn thương hòa khí, chỉ cần năm phần Đại Nội Long Hồ Cao, chuyện này chúng ta liền biến chiến tranh thành tơ lụa, toàn bộ coi như chưa có!

Mễ Không Quân giận quá mà cười:

- Các người tính toán thật hay a! Chuyện này, tuyệt đối không thể!

Đại Nội Long Hồ Cao, chính là bí dược hoàng gia Ngọc Đường. Công hiệu vô cùng cường đại.

Năm xưa, khai quốc hoàng đế dưới cơ duyên xảo hợp, mới may mắn thu được thi thể một đầu Huyền thú Âm Dương xà trong truyền thuyết. Cũng bởi vì

ăn được huyết nhục Âm Dương xà mới thành tực một thân huyền công vô địch.

Trảm tướng đoạt kỳ, đánh đầu thắng đó, từng bước một thành lập thế lực, về sau càng thành lập Ngọc Đường đế quốc.

Ngọc Đường đế quốc hiện này, đều là từ không đến có, tay không tác sát mà đánh ra thiên hạ.

Có thể thấy được công hiệu cường đại của Âm Dương xà này.

Nhưng chỗ cường đại nhất của Âm Dương xà không phải huyết nhục, mà chính là nội đan của nó.

Viên nội đan này được cả Thiên Huyền đại lục công nhân, chính là một viên đỉnh cấp nội đan hiếm thấy còn sót lại của Huyền thú Âm Dương xà. Tu giả một giới này không có cách nào ăn vào để tăng tu vi, coi như đỉnh cấp cường giả Đại tông sư cảnh, ăn vào chỉ sợ cũng chịu cảnh bạo thể mà vong!

Bảo vật nếu không thể dùng, dù có trân quý đến mấy chỉ sợ cũng chỉ như gân gà, vì vậy, trong một thời gian dài, viên nội đan này trở thành vật trưng bày!

Nhưng dưới một cái cơ duyên trùng hợp, hoàng thất Ngọc Đường ngoài ý muốn phát hiện, viên nội đan nhìn như vô bổ này có thể đem đi ngâm rượu. Rượu ngâm ra, có công hiệu không tầm thường!

Quá trình ngâm rượu rất đơn giản, đem nội đan ngâm trong một cái chén đầy rượu một ngày đêm, sau đó rượu dịch sẽ tự động ngưng kết thành hình cao nửa thể rắn. Chỉ có một lớp đáy chén.

Nhưng sau khi ăn lớp cao mỏng này, lại có tác dụng kim thương bất khuất, năng lực nam tính trở nên siêu quần bạt tụy. Khụ... Đây là thứ yếu, tác dụng càng quan trọng hơn là...

Nó là một phụ trợ mạnh mẽ đối với cao thủ. Một người vào lúc chuẩn bị đột phá, sau khi ăn vào cái này, lập tức vận cộng, bên người lại có thêm một tên cao thủ toàn lực quán thủ huyền khí tương trợ, như vậy rất có khả năng ở trên cơ sở thiên phú ban đầu, mở thêm một cái khiếu huyết!

Đây mới chân chính là điểm nghịch thiên của Đại Nội Long Hồ Cao!

Cho dù chỉ là “có khả năng” mở thêm một cái khiếu huyết, nhưng đây cũng là phương pháp duy nhất trên cái đại lục này có tác dụng hỗ trợ đột phá thiên phú khiếu huyết!

Trong thiên hạ, cũng chỉ có hoàng cung Ngọc Đường mới có thứ tốt này!

Hiện tại, Vân Dương lập tức liền muốn năm phần, đây nào chỉ dùng bốn chữ sư tử há mồm là có thể hình dung, căn bản chính là cướp bóc, trắng trợn cướp bóc!

Điều kiện như vậy, hỏi tại sao Mễ Không Quân không có khả năng đáp ứng!?

- Tuyệt đối không có khả năng!

Mễ Không Quân quả quyết bác bỏ:

- Long Hồ cao chính là đại nội bí dược, càng do đích thân hoàng đế tự mình quản lý. Các người nói ra điều kiện như vậy, há không phải là ép buộc, căn bản là không chút thành ý hòa giải, nếu không sao có thể đưa ra điều kiện ta hoàn toàn không thể làm như vậy?

Mễ Không Quân chung quy vẫn là Đại nội tổng quản, cho dù ở thế hạ phong, cũng sớm muốn hòa giải, nhưng đối mặt với điều kiện hà khắc như vậy, cũng trực tiếp cự tuyệt, thái độ cô cùng quyết tuyệt.

Các người bỏ ra mấy đồng bạc lẻ, liền muốn đổi lấy Long Hồ cao? Quả thực quá tiện nghi đi? Hơn nữa người còn là do các người vô cớ trói lại!

Coi như tên cướp tham lam nhất thế giới này, cũng không thể đưa ra yêu cầu như của các người!

Thu Vân Sơn âm hiểm cười:

- Người khác đúng là không có cánh nào, nhưng Mễ chương quỹ ngài lại tất có biện pháp. Lui một vạn bước, coi như Mễ chương quỹ không có cách nào, cũng phải nghĩ biện pháp làm được, đối với vấn đề này, tuyệt không khoan nhượng!

Mễ Không Quân nói:

- Mấy vị không khỏi quá coi trọng Mễ Không Quân ta, nói cho cùng, ta cũng chỉ là một tên hoạn quan thân thể không trọn vẹn. Sao có thể lấy đến còi bảo như Long Hồ cao? Nếu mấy vị công tử cứ khăng khăng khó xử Mễ mỗ, Mễ mỗ phụng bồi là được! Không phải chỉ là cá chết lưới rách thôi sao!

Nếu như Vân Dương còn chưa nói ra ba chữ Long Hồ cao, như vậy mấy người Thu Vân Sơn không biết tình hình rất có thể bị bốn chữ “cá chết lưới rách” của Mễ Không Quân hù dọa.

Nhưng, lúc này... Hết thầy đều không còn tồn tại.

Lúc này, trong lỗ tại bốn vị công tử ca, chỉ còn ba chữ Long Hồ cao!

Đối với bốn tên gia hỏa bị tửu sắc móc rỗng thân thể này mà nói, trong thiên hạ này, không có bất luận món bảo vật nào có sức hấp dẫn lớn hơn Long Hồ cao!

Dưới sự dụ hoặc không cách nào từ chối này, coi như đem mạng nhỏ ra liều một phen, cũng đáng giá!

Xuân Văn Phong hừ một tiếng:

- Mẽ chương quỹ nói vậy là muốn lấy mệnh tương bác sao? Chỉ tiếc, bốn người chúng ta xưa nay chưa hề biết sợ, càng không phải mấy tên bị dọa mà lớn lên. Nếu Mẽ chương quỹ đã quyết ý như vậy, vậy hôm nay chúng ta liền chơi lớn một hồi nha.

Hạ Băng Xuyên cũng âm hiểm cười cười:

- Không sai không sai, tổng hợp lực của chúng ta coi như không thể lưu Mẽ chương quỹ lại, nhưng... Tộc nhân của Mẽ chương quỹ, lại là một tên cũng đừng mong sống. Đúng rồi... Mẽ chương quỹ mặc dù có thể chạy thoát một mạng, nhưng cái mạng này không biết là còn mười thành hay một thành đâu.

- Coi như ngươi may mắn thoát thân thì sao? Chiến dịch này thành lập, lập trường mọi người cũng thống nhất, một khi đã là sinh tử đại thù, tứ đại gia tộc chúng ta sẽ ban bố truy sát lệnh, không chết không thôi!

Đông Thiên Lãnh rất phong độ ngẩng đầu:

- Ta có thể đứng đây khẳng định, tại trước khi ngươi có thể khôi phục thương thế, nhất định sẽ bị chúng ta tìm tới cửa, hòng đi cứu tuyền!

- Bốn người chúng ta, nguyện ý chỉ thiên lập thế, hợp lực khẳng định hứa hẹn này!

Thu Văn Sơn nói:

- Cho nên, nếu như Mẽ chương quỹ không muốn lấy Long Hồ cao ra làm thành ý. Vậy thì không cần nói chuyện.

Xuân Văn Phong nói:

- Coi như ngươi không liều mạng, chúng ta cũng không thả ngươi đi!

Bốn con hàng này không thể kháng cự được dụ hoặc kia, ngươi một câu, ta một câu, tất cả đều ra sức diễn xuất, chữ chữ kiến huyết, câu câu châm tâm, hiển hiện rõ sở trường cường hoành bá đạo của đám bại gia tử.

Mẽ Không Quân cảm thấy khổ cực cực kỳ, càng lúc càng tức giận, nhưng lại càng thêm biệt khuất, giận dữ nói:

- Thứ các ngươi cần là Long Hồ cao! Đó là thứ đơn giản sao?! Đó là đỉnh cấp bí dược hoàng gia, viên Âm Dương nội đan kia mặc dù có thể bào chế Long Hồ cao, nhưng hàng năm cũng chỉ có thể là ra nhiều nhất mười miếng Long Hồ cao mà thôi! Nhiều hơn nữa cũng không có kết quả... Nếu các ngươi muốn một hai phần có lẽ ta còn có biện pháp, cũng có thể cứu vãn, nhưng hiện tại các ngươi há mệnh liền muốn năm phần? Đây không phải là ép người thì là cái gì?

- Chúng ta mặc kệ!

Đông Thiên Lãnh không chút lý lẽ nói:

- Điều kiện chỉ có một cái này, ngươi đáp ứng, chúng ta liền vui vẻ bắt tay. Nếu ngươi không đáp ứng, chúng ta liền sinh tử tương kiến!

Hai mắt Mẽ Không Quân như muốn phun lửa, gắt gao trừng mắt nhìn Đông Thiên Lãnh, thật lâu cũng không nói gì.

Sau nửa ngày, đột nhiên thông suốt xoay người, ba ba ba, ba tiếng vang vang lên, ba tên thái giám au lưng hắn trong chớp mắt liền biến thành ba cỗ thi thể, óc trắng vỡ toang, chảy trên mặt đất.

- Tốt, năm phần Long Hồ cao, chấm dứt việc này!

Mẽ Không Quân gằn từng chữ:

- Trong vòng ba ngày, giao hàng tại Thanh Vân phường!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Âm sát trên đường về

Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Mễ Không Quần, lướt qua trên mặt từng người một.

Ai ai cũng cảm thấy mặt mình như bị cương đao chặt một cái, sắc bén đau nhức.

- Sáng khoái!

Thu Vân Sơn mừng rỡ, vung tay lên:

- Thả người!

Mễ Không Quần hừ lạnh một tiếng, thân thể trực tiếp lơ lửng trên không trung, khẽ xoay thân chuyển hướng, cứ thế mà biến mất vô tung vô ảnh.

Đối với những người này, một chút kiên nhẫn nhìn thêm hần cũng không có!

Nếu không phải vì không muốn ảnh hưởng đến đại nghiệp, giờ phút này hần đã liều mạng xuất toàn lực, dù cho từ đây chỉ có thể chạy trốn tới tận thiên nhai hải giác, cũng muốn tạt chết bốn tên gia hỏa đáng ghét này, tiết một chút ác khí trong lòng!

- Tới tay! Long Hồ cao tới tay!

Thu Vân Sơn nhảy căng lên, vui vẻ ra mặt.

Ba người Đông Thiên Lãnh cũng không kìm được, mặt mày hớn hờ, thỏa mãn vô cùng.

- Thật không nghĩ tới, vậy mà lão già này thực có bản lĩnh lấy được vật mà hoàng thất Ngọc Đường đế quốc luôn coi là quốc bảo chí cao...

- Đúng vậy, nếu không phải có lão đại nhắc nhở, căn bản chúng ta không thể nghĩ ra cái này.

- May mắn là có lão đại a, lão đại chính là đệ nhất phúc tinh của chúng ta...

- Thực sự quá tuyệt vời...sau khi trở về, ta nhất định sẽ cưới thêm mấy phòng thê thiếp, trước kia cứ lo nếu quá phong lưu, sẽ đem bản thân đưa tới chết, hiện tại... Cũng không cần lo lắng nữa a... Ha ha ha...

- Một phần dư ra làm sao xử lý?

Xuân Văn Phong hỏi.

- Sao lại dư ra một phần? Tính cả lão đại vào, không phải mỗi người vừa vặn có một phần sao?

Đông Thiên Lãnh trừng trừng mắt:

- Xuân Xuân, ngươi có ý gì?

Xuân Văn Phong vội vàng lắc đầu:

- Ý ta chính là như vậy a, nói như vậy chỉ là muốn khảo nghiệm các ngươi một chút thôi... Xem các ngươi có phải thực tâm đối xử với lão đại không, hừ!

- Cắt

Ba người cùng khịt mũi coi thường.

Ai cũng nhìn rõ, vừa rồi Xuân Văn Phong là có chủ ý khác, nhưng lúc này, đương nhiên cũng không cần nói toạc ra.

Vân Dương hừ một tiếng:

- Thiệt thòi các ngươi còn có chút lương tâm, bắt quả các ngươi tự giữ lại mà ăn đi. Nếu ta đoán không nhầm, coi như lần này đối phương thực sự lấy Long Hồ cao cho các ngươi, các ngươi cũng tuyệt đối không dám ăn.

- Vì sao?

Đông Thiên Lãnh nói:

- Chẳng nhẽ hần còn dám hạ độc?

- Vì sao hấn không dám hạ độc?

Vân Dương hừ một tiếng:

- Hôm nay hấn không dám giết các ngươì, chính thành chính là bởi cố kỵ Thu Lão Nguyên soái cùng thủ đoạn sau đó của tứ gia các ngươì, nhưng nếu qua mấy ngày nữa các ngươì mới chết, ông ta lấy cớ luôn ở trong cũng không biết việc cũng là thuận lý thành chương. Coi như gia tộc các ngươì muốn giận chó đánh mèo, với một thân tu vi không chút tổn hại của người ta, muốn trốn cũng không phải không thể.

- Thậm chí, chỉ cần sau khi xác nhận bốn người các ngươì đã chết, đối phương liền lập tức biến mất, trời cao đất rộng, tứ gia các người muốn đi đâu mà tìm người?

Bốn người trợn mắt há mồm, hai mặt nhìn nhau.

- Không... Không thể nào?

Xuân Văn Phong há miệng tựa như con cá nheo:

- Vừa rồi hấn còn thể với trời...

- Hắc hắc...

Vân Dương khoát tay quay người mà đi:

- Ta biết các người không nỡ từ bỏ Long Hồ cao, thế nhưng dù chờ mong thế nào cũng được, vẫn phải chú ý cho kĩ, nói không chừng, Long Hồ cao đúng là Long Hồ cao, nhưng trong Long Hồ cao lại bỏ thêm mấy vật khác, vạn nhất ăn vào chết người đâu!

Sau khi nghe Vân Dương nói chuyện giạt gân, mấy tên hoàn khổ ngơ ngác như bị sét đánh.

Không thể nào, thật vất vả mới có thể lấy được thánh dược của nam nhân truyền thuyết Long Hồ cao tới tay, trong đó lại có thể có trò quỷ khác?

Chờ đến khi bọn hấn lấy lại tinh thần, bóng dnags Vân Dương đã hoàn toàn biến mất.

- Lão đại nói, nhất định có đạo lý.

Đồng Thiên Lãnh nói:

- Chờ ba ngày nữa, Long Hồ cao kia tới tay, ta nhất định sẽ không ăn luôn, trước cứ lưu lại, các ngươì không sợ, đại khái có thể ăn trước.

Ba người khác lập tức tức điên cái mũi:

- Con mẹ nó Đồng Thiên Lãnh nhà ngươì, muốn chúng ta thử độc cho ngươì sao?!

...

Vân Dương đã nhanh nhanh rời đi.

Vừa mới qua đầu ngõ, hấn đã triển khai thân pháp mà chạy.

Thời khắc này, Vân Dương ần ần sinh ra một cảm giác.

Có người đang đợi hấn.

Không, phải nói là người kia vẫn chưa từng rời đi, vẫn luôn ngấp nghé hấn!

Nếu ngươì đã không đi, muốn lập tức báo thù, như vậy, tối nay bản công tử tuyệt không bỏ qua cơ hội này, cũng nên chơi đùa với ngươì một chút!

Quả nhiên, một đường hướng Vân phủ của Vân Dương, luôn có một cảm giác bị theo đuôi, cảm giác này ngày càng rõ ràng, ngày càng quen thuộc.

Vân Dương vừa đi đường, vừa không ngừng vận chuyển vvq.

Ngay một khắc lúc bước tới ngã rẽ, hấn tiện tay huy sai, mấy đạo bóng trắng vô thanh vô tức cực kỳ nhanh chóng rời khỏi người hấn, nhanh chóng dung nhập vào màn đêm đen kịt.

Một đạo bóng trắng trong đó, tựa như một mũi tên, phi tốc chạy về Vân phủ.

Vân Dương đi được nửa đường, mắt thấy đi thêm chút nữa là đến một góc ngoặt, đột nhiên hấn dừng bước, gãi gãi đầu, làm bộ ảo não nói:

- Trí nhớ thật kém, lại quên mất...

Quay người liền quay lại đường cũ.

Tựa hồ muốn quay lại lấy vật gì đó.

Người đang âm thầm theo đuôi, cơ hồ giận đến muốn mắng to.

Con mẹ nó, tên hỗn đản này sắp đến chỗ phucj kích tốt nhất, tại sao lại trở lại.

Hơn nữa còn đi rất nhất.

Đến, lão từ đuôi theo xử lý hần!

Bóng người xoát một cái phóng người lên, vô thanh vô tức vút qua mười mấy trượng trên các nóc nhà, cái lên cái xuống, lại như thế mấy lần, cảm thấy bản thân đã vọt lên phía trước Vân Dương, hần liền đưa đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Vân Dương đột nhiên vỗ đầu một cái, thở thật dài một hơi:

- Ai, ta đúng là ngốc, chẳng nhẽ nhất định phải lấy luôn trong tối nay a? Ngày mai đi lấy cũng không chậm trễ.

- Đường cũng không gần nữa...

Vân Dương đứng trên đường, vò đầu bứt tai suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại quay người lại:

- Ta vẫn là nên về nhà trước, tắm một cái rồi đi ngủ.

Chợt sải bước chân về phía trước.

Người âm thầm đi theo kia thấy như vậy, tức đến muốn nổ phổi.

Con mẹ nó, tên hỗn đản do do dự dự này có thể làm được chuyện gì. Thế nhưng tên hỗn đản này dám trọc ta, không xử lý không được, đành phải theo quay trở lại.

Vân Dương lần nữa hướng về chỗ ngoặt, đến lúc còn khoảng mấy chục trượng, đột nhiên dừng bước, nhìn về phía vệ đường:

- A... Sao ở đây lại có con mèo nhỏ? Vừa hay mang về, làm bạn với mấy con mèo trong nhà.

Người trong bóng tối giận mà không có chỗ phát tiết, vụng trộm quan sát.

Quả nhiên thấy ở phía góc tường có một vật nhỏ trắng xóa.

Mà vị Vân Dương công tử này, thế mà lại thực sự... Đi bắt mèo.

Mà con mèo kia còn có vẻ như khá khó bắt, Vân Dương vòng vo mấy vòng, ngay cả lông mèo cũng không chạm được. Về sau, hần phải vận dụng huyền khí, mới bắt được mèo lại, sau khi ôm vào trong ngực, vậy mà còn ôn nhu an ủi, đáng vẻ muốn có bao nhiêu kịch cỡm, có bấy nhiêu chương mắt.

- Tiểu gia hỏa, sớm nên ngoan như vậy a? Đúng không? Được ta ôm phải chẳng dễ chịu hơn nằm trên đất lạnh? Tiểu gia hỏa ngươi thực không hiểu chuyện... Ai, hôm nay ta mang được ngươi về cũng xem như ngày tốt đi... Mèo nhỏ, ngươi biết không, tối này có mấy tên thái giám, xuất hiện làm ta thật buồn nôn... Mùi vị trên mấy người hần...

Người trong bóng tối tức đến ngã ngửa.

Hần thực muốn xông lên hỏi một câu: Vân Dương, ngươi có bệnh đúng không? Đúng không? Đúng không?!

Thực sự quá đáng lắm mà.

Nhưng cuối cùng Vân Dương cũng đi tiếp, chân chậm ung dung, cúi đầu, một tay yêu thương vô hạn vuốt ve mèo trắng nhỏ trong ngực, một bên thì thảo luận chuyện:

- Mèo con a mèo con, ta đặt tên cho ngươi được không? Sau này người liền theo ta a, Đại Bạch? Không thích a? Tiểu Bạch? Tiểu Tiểu Bạch? Tiểu Bạch Bạch? Bạch Tiểu Bạch? Bạch Vi Ba? Ta xxx, mấy cái này đều không được, đều không thích a? Hay là ta lấy cho ngươi một cái tên người đi, người này tối nay ta còn gặp qua nha, từ bây giờ ngươi liền gọi là thái giám lão Ngô được không? Mèo con ngươi là giống cái, không khác lão Ngô kia lắm ha ha ha... Kỳ thực, ngươi còn hoàn hảo hơn hần đâu...

“Lộp bộp” một tiếng, người trong bóng tối hung hăng nghiêng chặt răng, kém chút liền nghiêng đến nát cả hàm.

Hần đã không nhìn được nữa.

Mặc dù Vân Dương vẫn còn cách chỗ mai phục lý tưởng còn ba bốn trượng, nhưng người trong bóng tối kia đã không chờ thêm được nữa, sát khí trong lòng hần sôi trào chưa từng có, không thể ức chế thêm được!

Không giết kẻ này, thế không làm người!

“Xoát” một tiếng, người kia nhanh như thiểm điện phóng qua từ một góc tường cao, di động với tốc độ cao tạo ra một chuỗi huyền ảnh trên không trung, một đạo đao quang lóe sáng, như mây đen đầy trời đột nhiên xuất hiện một đạo thiểm điện!

Sát cơ lạnh thấu xương như vậy, trực tiếp khiến gió đêm cũng tạm thời đình chỉ!

Đối mặt với sát cơ này, Vân Dương lấy làm kinh hãi, tuốt tay ném con mèo trong lòng ra ngoài:

- Má ơi, có thích khách!

Lập tức thân thể lay động, hiển nhiên có ý muốn nhảy, hòng tránh khỏi sát cơ trước mắt!

Lại nói, Vân Dương dù biện pháp không tính là cao minh, nhưng cũng có thể xem như đúng quy trình, nếu trước mắt là tên thích khách bình thường, nói không chừng hẳn đúng là có thể tránh thoát, thế nhưng, người âm thầm trừ tính thời gian dài như vậy, lại sức lực nhất kích tất sát, há có thể tránh né đơn giản như vậy?!

Xùy một tiếng,

Đao quang lóe sáng, xuyên thủng qua vai phải Vân Dương.

Đúng vậy, là xuyên thủng qua, hoàn toàn không có ngăn trở mà xuyên thủng qua!

Thế nhưng tên thích khách thấy một kích thành công lại sững sờ: chuyện gì xảy ra, rõ ràng là đâm đúng chỗ yếu hại, tại sao lại hoàn toàn không có lực cản? Sao có thể như vậy? Chuyện gì đang xảy ra?

Đáp án liền xuất hiện ngay sau đó, Vân Dương hoàn hảo vô khuyết xuất hiện tại một hướng khác, khác biệt duy nhất... Trong ta hẳn có thêm một cây đao.

Cây đao này vừa xuất hiện, phong mang ngạo thế, đao quang trực tiếp lấn lướt ánh trăng trên bầu trời.

Tên thích khách dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt, nhưng cũng không có một tia do dự, thân thể lại quỷ mị biến hư ảo nhoáng lên một cái, chớp mắt liền đến trước người Vân Dương, một đao chém thẳng, vẫn là chiêu cũ, sắc bén tới không có cả thanh âm xé gió.

Tốc độ một đao này, tựa hồ còn nhanh hơn cả đao trước!

Cổ tay Vân Dương khẽ đảo, đao mang chém ra tựa như không tước xòe đuôi, trong nháy mắt đã phủ lấy bầu trời đêm.

Thiên Ý đao pháp thứ nhất, Đao Bất Dung Tính!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Vây công

Đao quang lạnh lẽo, mới xuất hiện liền lộ ra một vòng lâm trầm, phảng phất như bầu trời sao đang lạnh lùng nháy mắt, không ngừng rơi xuống từ không trung.

Thích khách nhìn thấy kỳ chiêu như thế, ồ một tiếng đầy quái lạ, thân là cao giai võ giả, bản năng khiến hắn cảm giác, một đao này của đối phương, thế mà có thể hoàn mỹ bao bọc tất cả sát cơ ở bên trong.

Nếu hắn không thu đao, tất có thể khiến Vân Dương trọng thương, nhưng một đao này của đối phương, cũng tuyệt đối có thể chém chết hắn tại chỗ!

Đây là đao pháp gì vậy?

Thế gian này sao có thể tồn tại đao pháp bén nhọn như thế?!

“Tu vi ta ít nhất cũng cao hơn gia hỏa này ba đại cấp, theo lý mà nói, coi như ta đứng yên bất động cho hắn chém, hắn cũng chưa chắc có thể chém đến

ta mới phải chứ? Thế nhưng, sao hần lại có thể khiến ta cảm thấy sinh mệnh bị uy hiếp?!”

Thích khách theo bản năng lui ra sau một bước, đao trong tay cũng bề hướng chém ra ngoài.

Sau đó, chỉ thấy hàn phong hiện lên, xoát một tiếng, đao của hần vô thanh vô tức bị chém đoạn, nhưng lại không khiến hần cảm thấy bất kỳ một chút lực tác động nào.

Hàn phong chạm mặt.

Thích khách giật nảy mình, quý mị lùi ba bước!

Thân thể nguyên bản vẫn vận hành theo quỹ tích quý mị, cũng không thể tiếp tục duy trì, rốt cục Vân Dương cũng thấy chân diện mục của hần.

Vân Dương kiệt kiệt cười một tiếng:

- Quả nhiên là nguoi!

Thích khách chính là vị Ngô công công kia, lúc này đây, ngay cả thái giám bảo phục trên người cũng không thay đổi.

Lúc này, Ngô công công đang cách Vân Dương 5 trượng, tựa như một cái U Linh phiêu đăng trong đêm, quý hóa dưới lòng mây chớp động, sâm nhiên nhìn Vân Dương, đột nhiên mở miệng:

- Nguoi dùng thân pháp gì? Đao pháp gì? Đao gì?

Vân Dương nhẹ nhàng nói:

- Nó gọi là Thiên Ý, Thiên Ý thân pháp, Thiên Ý đao pháp, Thiên Ý Chi Đao! Nói đúng hơn, cây đao này trong tay ta, thoát khỏi nguoi ám sát, sau đó chém giết nguoi, tất cả đều là thiên ý!

Vân Dương nói mấy câu này đều là lời thật lòng. Chi là phối hợp với khẩu khí nói ra, lại tràn đầy một hương vị khác.

Lòng mây Ngô công công xám trắng nhất hiện, thân nhiên nói:

- Thì ra là thế.

Đột nhiên, thân thể Ngô công công lại lần nữa phiêu đăng như quý mị, trong chớp lát biến hóa thành vô số huyền ảnh, từng cái từng cái xuất hiện, lại từng cái từng cái biến mất, hư hư thực thực không chừng, chân thật mà lại càng ảo diệu.

- Ta thực sự muốn xem xem, cái nguoi gọi là thiên ý, đến cùng là chiêu cố ta, hay là chiêu cố nguoi!

Hần tiện tay ném bỏ thanh đao tàn trên tay xuống đất, đối với thanh bảo đao sử dụng vô số năm, làm bạn xuất sinh nhập tử trăm ngàn lần này, một khi vô dụng, hần cũng không tiếc vứt bỏ như rẻ rách.

Đối với nhất lưu thích khách như Ngô công công mà nói, thứ không thể lợi dụng được chính là phế vật, bỏ đi có gì tiếc?

Xuy xuy xuy...

Trong không trung phát ra từng tiếng không bạo. (Không khí bạo tạc nổ tung)

Hay tay Ngô công công hóa thành ưng trào, vô hình vô ảnh công tới Vân Dương.

Vân Dương ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, vẫn xuất ra một thức cũ: Đao Bất Dung Tĩnh!

Đao quang như hàn tinh lần nữa lóe lên, Ngô công công thu tay lại, như thiểm điện lui bước, lắc đầu nói:

- Vẫn chưa được...

Suy tư một chút, đột nhiên thân thể hóa thành mềm mại như nước chảy, thân người triền triền miên miên bay tới, song chưởng nhẹ nhàng đập xuống, tuy nhẹ nhàng nhưng lại mang theo thiên quân chi lực.

Vân Dương vẫn như đang vẽ hồ lô, vẽ đi vẽ lại, lại là một chiêu Đao Bất Dung Tĩnh.

Mặc dù dùng tới lần thứ ba, nhưng Vân Dương vẫn cảm thấy, mỗi lần xuất ra một chiêu này, hần lại có thêm mấy phần cảm ngộ, đao pháp lại thêm mấy phần biến hóa.

Nhất là... Dưới áp lực to lớn của sinh tử địa địch, loại cảm ngộ này, có thể nói là khắc sâu nhất.

Lần này, trong một mảnh đao quang như hàn tinh, thanh linh xuất hiện nhiều hơn một đạo tinh quang, nhanh như thiểm điện bay ra ngoài.

Xuýt một tiếng.

Ngô công công lần nữa bị bức lui, nhìn lại vật trước ngực bị chém ra, trong lòng không khỏi run lạnh từng đợt.

Sao có thể như vậy?

Hắn thân kinh bách chiến, tu vi càng đạt tới đỉnh phong nhất có thể, đạt đến thất trọng đỉnh phong. Mà tên tiểu tử Vân gia trước mắt này chỉ mới đạt đến tam tứ trọng, tu vi chênh lệch hai bên, đâu chỉ dùng thiên xa địa viễn để hình dung?

Nhưng hết lần này tới lần khác, Vân Dương với một đao nơi tay, lại chỉ dùng có một chiêu, lại có thể thành công không kể hồ ngăn chặn hắn!

Thậm chí, lúc hắn cường ép đột tiến còn phải chịu nguy hiểm!

Điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Vân Dương hít một hơi thật sâu, vừa rồi liên tục chém ba đao, chiêu thức cố nhiên tinh diệu, có thể nói là thiên y vô phùng, nhưng hắn cũng bởi xuất ba chiêu này, mà huyền khí cũng gần đến biên giới cạn sạch. May mắn có Lục Lục trong người không ngừng trợ giúp, nhưng cứ như vậy cũng không phải kế lâu dài, sự trợ giúp của Lục Lục cũng chỉ có hạn, Vân Dương khẽ tính, nhiều nhất hắn chỉ có thể xuất ra hai đao, sau đó sẽ hoàn toàn kiệt lực.

Lúc này, Vân Dương sinh ra một cảm giác bất lực sâu sắc: hắn cảm giác rõ ràng, nếu như hắn có đủ lượng lượng, chỉ cần có tu vi lực trọng sơ kỳ, dùng một chiêu Đao Bất Dung Tinh này tuyệt đối có thể chém đoạn cường địch trước mắt!

Rõ ràng có sát ý vô tận, có chiêu thức sát sát, nhưng thân chiêu này trong tay mình, đối với cường giả cao hơn tam giai, chỉ có thể tự vệ một hai!

Trong lúc đang suy tư, đã thấy Ngô công công đối diện đột nhiên cười lạnh một tiếng, thân nhiên nói:

- Vân công tử, chịu chết đi.

Hắn đột nhiên lảng không nhào đến, lúc khoảng cách chỉ còn hai trượng rưỡi, đột nhiên vỗ đến một chưởng!

Phách Không chưởng!

Rõ ràng còn cách nhau đến hơn hai trượng, nhưng Vân Dương vẫn cảm thấy được, một cỗ cự lực lăng lệ đập thẳng vào mặt. Nâng đao ngang mặt, oanh một tiếng, thân thể Vân Dương liên tục lui năm bước, ngực như bị sét đánh trúng, sắc mặt trắng bệch.

Ngô công công thấy cận thân công kích không có hiệu quả, dứt khoát sử dụng đại chiêu công xa hao tổn huyền khí!

Mà chiêu này, cũng là phương thức công kích mà Vân Dương hiện tại không thể ngăn cản.

- Đao nguoi có lợi hại, đao pháo có mạnh hơn đi nữa, nhưng trước mắt thực lực tuyệt đối...

Ngô công công cười khằng khặc quái dị:

- Chiêu thức tinh diệu thì cũng có lợi ích gì? Tối nay, trước khi giết nguoi, lão phu dạy nguoi một bài học!

Vân Dương cường ép đè xuống khí huyết nhộn nhạo trong lồng ngực, cười nhạt nói:

- Nguoi chẳng qua chỉ là một tên thái giám thân thể không trọn vẹn, có tư cách gì tự xưng lão phu? Nguoi biết lão phu nghĩa là gì sao? Nguoi có tư cách xưng lão phu sao? Có điều kiện kia sao?

Câu nói này đối với Ngô công công mà nói, không thể nghi ngờ chính là một câu nguyên rủa ác độc hơn cả ngàn vạn lời ác độc khác!

Gương mặt đỏ bừng của Ngô công công chốc lát liền biến thành trắng bệch, lại lập tức biến thành tái nhợt.

Cả người Ngô công công chìm trong yên lặng, sát khí phô thiên cái địa phát ra, phần nộ đến cực điểm. Không nói không rằng, cất ba bước trên không trung, cùng với ba bước này, ba đạo chưởng phong trầm trọng bài sơn đảo hải công kích Vân Dương.

Thân thể Vân Dương như lá khô trong gió, nhẹ nhàng lui lại, trong chốc lát, mây mù theo gió, bay ra ngoài hơn 15 trượng.

Nhưng dư thế của đối phương còn chưa suy, cách vài chục trượng, vẫn có thể oanh kích trên thân Thiên Ý Chi Đao.

- Oa!

Vân Dương hơi ngửa đầu, một ngụm máu tươi phun ra như sương.

Cước bộ lao đảo, cơ hồ đứng không vững.

Ngô công công cười khăng khắc quái dị, trong tiếng cười, ẩn chứa oán độc vô tận, thân thể như ảnh tùy hình truy kích:

- Vân công tử, liền để tên thái giám không không trọn vẹn này tiến ngươi lên đường đi. Thân ta mặc dù tàn khuyết không đủ, nhưng dù sao vẫn còn sống trên cõi đời này, mà Vân công tử ngươi mặc dù ngũ thể đầy đủ, nhưng lại chỉ có thể đi U Minh Hoàng Tuyền, lên đường bình an!

Lập chưởng như đao, một chưởng càng thêm cuồng mãnh đập xuống!

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng.

Thân thể Ngô công công như điều đứt dây bay ra ngoài.

Trước người Vân Dương, đột nhiên xuất hiện thêm một thân ảnh khôi ngô, đứng sừng sững tựa như uyên đỉnh núi cao.

Người tới thân mặc dạ y, ánh mắt như thiểm điện nhìn chăm chăm Ngô công công trước mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh thường:

- Một tên thái giám, thế mà cũng muốn tiến công tử nhà ta lên đường? Ngươi không khỏi quá đề cao bản thân mình đi!

Người tới chính là Phương Mặc Phi. Sau lưng hắn còn có Tam Bạch Bạch không ngừng thờ dốc.

Ngô công công kinh hãi vô cùng, người trước mắt thân hoàn khí tức, lực lượng một chưởng rồi tựa như cuộn triều, tu vi tuyệt đối không kém hắn:

- Ngươi là ai?

- Ta họ Mai!

Thanh âm lãnh đạm vang lên:

- Để ta tiến ngươi lên đường! Thân thể đều đã không còn trọn vẹn, còn sống có ý nghĩa gì? Chết sớm sớm siêu sinh đi!

Thân thể Ngô công công như gió lốc xoay người, tung ra một chưởng.

Bịch một tiếng, người sau lưng hắn lui lại ba bước, thân thể quay cuồng, tựa như một đầu giao long đang vãn giá vũ trong mây mù cuộn cuộn, một chưởng từ trong mây mù đánh ra tựa như độc giác bén nhọn, đột nhiên phá không mà đến!

- Độc Giác Giao Mai Vân Kiếm!

Ngô công công gầm lên giận dữ, quyền cước loạn xạ:

- Quân gia Vân phủ, lại là ngươi!

Lão Mai hừ một tiếng!

- Là lão tử thì lại làm sao?

Không chút né tránh, hai người lập tức hòa vào một chỗ, đánh lộn.

Thân thể khôi ngô của Phương Mặc Phi lảng không mà lên, song chưởng như đại phủ khai sơn, một chưởng lại một chưởng không ngừng vỗ xuống, hai đại cao thủ liên thủ vây công Ngô công công!

Ngô công công trước đó cùng Vân Dương chiến loạn cũng đã tiêu hao không ít, lúc này cho dù đối mặt với một mình Phương Mặc Phi cũng đã không đủ lực, huống hồ lúc này lại có thêm một Lão Mai chiến lực không kém Phương Mặc Phi là bao.

Hắn gầm lên giận dữ, quyền đá Lão Mai, chân đá Phương Mặc Phi, thân thể xoay tròn như gió lốc, hai tay không ngừng xuất kích, thân hình lúc này của hắn như biến thành Thiên Thủ Thiên Cước Ma Thần.

Phốc!

Ngô công công phun một ngụm máu tươi, nhưng lại thành công thoát khỏi sự bao vây của hai người, giọng khàn khàn nói:

- Mối thù hôm nay, ngày sau tất báo!

- Meo!

Một tiếng mèo kêu lên, một đạo bóng trắng từ hư vô đột nhiên xuất hiện như thiểm điện, hai chân trước bén nhọn vỗ xuống.

- Chỉ là một đầu Thiểm Điện...

Ngô công công hừ một tiếng, một quyền đánh ra!

Nhưng con mèo đang nhào tới đột nhiên kêu một tiếng bèn nhón:

- Meo ô!

Đầu lay động, đuôi rủ xuống, ngao một tiếng, con mèo nhỏ lớn như quả đấm kia vậy mà biến thành lớn cỡ chậu rửa mặt, há miệng ra, thể mà còn to hơn cả đầu, răng nanh trắng hếu, quang hoa sắc bén như sắt thép, đón lấy hữu quyền của Ngô công công, không chút né tránh, hung hãn cắn một cái!

- Thôn Thiên báo!

Trong lúc nhất thời, Ngô công công sợ vãi cả linh hồn, liều mạng thu lại quả đấm đang dõ, nhưng cho dù hấn kịp nhận thấy bất ổn, ứng biến cấp tốc, nhưng vẫn không tránh khỏi bị cắn một ngụm, nắm tay chảy máu đầm đìa, đau tận xương cốt!

Biến cố này xuất hiện đột ngột cực điểm.

Meo ô một tiếng lại nhào ra một đầu Thôn Thiên báo?!

Ngô công công thấy đầu óc mình như bị quấy thành một mảnh Hỗn Độn.

Chuyện này... Chuyện này... Đừng nói là gặp qua, ngay cả nghe, đời này hấn cũng chưa từng nghe qua có chuyện quái lạ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Đánh giết

Ngô công công thấy con đường phía trước không đi được, thân thể bèn nhanh chóng thoái lui, hòng mong tìm cách khác để thoát thân. Nhưng, con báo bay trong không trung kia, sau khi cắn được một cái, cũng không lui lại, thể công tiếp tục triển khai, miệng lại há lớn, một đạo ánh sáng màu xanh đột nhiên xuất hiện từ trong cuống họng nó, huhu!

Lần tập kích bất ngờ này, rốt cục Ngô công công cũng không né được nữa, phù một tiếng, giữa ngực bạo liệt thành một đóa huyết hoa.

Ngay sau đó, ánh sáng xanh kia lại biến chuyển thành lưỡi đao phong bạo, tựa như một đóa hoa hồng nở rộ!

- A...

Ngô công công rú thẳm một tiếng.

Cơ hồ, toàn bộ lồng ngực hấn đều bị phong bạo quấy nát, máu me đầm đìa, mảnh vụn xương trắng lộ rõ trong không khí.

Thân thể tiểu gia hỏa trong không trung khê lung lay, lại cố gật gù đắc ý trước khi ngã xuống đất, dù sao nó cũng mới chỉ là ấu thú, lực lượng trong người cũng mới chỉ vừa đủ duy trì một kích này.

Thân thể Phương Mặc Phi nhanh như thiểm điện, vượt qua mấy chục trượng hư không, thân thể trầm ngưng như đại sơn. Hô quát một tiếng, liên tiếp tung ra 19 quyền, quyền quyền như trọng trụ, nện xuống như đập thiên phá địa!

Sau lưng, Lão Mai quý nị xuất hiện, trong tay cầm một thanh kiếm, hàn quang lấp lóe. Hóa thành ba đạo lưu quang, đâm thẳng hậu tâm Ngô công công!

Trong chốc lát, Ngô công công vốn đã bị thương nặng, lại phải chịu trí mạng tập kích trước sau giáp công, lúc này đã gần kề tử quan.

Ngô công công tự nhiên là không can tâm ngồi chờ chết, sau khi kêu to một tiếng, thân thể nhanh chóng xoay chuyển, hai cái đuôi tựa vung lên như cuồng phóng lốc xoáy, trong chốc lát, xuất ra mười mấy cước tiếp quyền của Phương Mặc Phi. Mà tay phải hấn nhoáng một cái, từ trong hư không lấy ra một cây đao, đương đương đương, thành công đỡ lấy ba kích của Lão Mai.

Lực lượng của Phương Mặc Phi, lực lượng của Lão Mai, còn có phản lực của bản thân Ngô công công, ba cỗ lực lượng cùng quấy một chỗ, tạo thành một cỗ lực trường xoáy mạnh.

Khiến cho Vân Dương ở bên muốn bồi thêm một đao cũng không có cơ hội xuất thủ, nếu hiện tại hấn liều mình tiếng công, một kích sẽ thành công kích cả ba người, chẳng những công kích của bản thân bị chia mỏng ba lần, hơn nữa còn phải nhận lấy lực lượng phản phệ của ba người, được không bù mất!

Tình huống này động không bằng tĩnh, yên lặng theo dõi kỳ biến, lại kiếm cơ hội xuất thủ mới tốt!

Ba người thân trong vòng xoáy rộng to một tiếng, điên cuồng xuất thủ.

Đạo vòng xoáy này là do lực lượng ba người hội tụ lại, nếu bất kỳ người nào tử vong, lực lượng tương ứng cũng bằng tán cùng đó, vòng xoáy cũng sẽ tự nhiên biến mất, đối với hai người Mai Phùng mà nói, tận lực đánh chết Ngô công công là cách tốt nhất, tự nhiên xuất toàn lực chém giết, điên cuồng tấn công.

Trong lúc nhất thời, áp lực ép lên người Ngô công công càng lúc càng tăng, hắn cũng trở nên quyết đoán, trong miệng bỗng phun ra một ngụm huyết tiễn, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng thân thể cũng đồng thời bay lên trời như một thanh lợi kiếm.

Rõ ràng, Ngô công công đã dùng đến phương thức tự hao tổn bản thân, đem lực lượng vòng xoáy của ba người, cường ép chuyển thân lực nâng, tự thân mặc dù phải nhận lấy vòng xoáy trùng kích, nhưng thân thể cũng bay lên hai mươi mấy trượng, rời khỏi phạm vi vòng xoáy bao phủ, mà hai người Mai Phùng vẫn đang tạm thời bị vòng xoáy dây dưa, không thể lập tức thoát thân ra được.

Đến giờ phút này, lòng Ngô công công mới triệt để yên tâm.

Chỉ cần mình có thể biến hướng trong không trung, hôm nay liền có thể thông dong rồi đi, toàn thân trở lại.

Ai có thể nghĩ tới, hôm nay hắn chỉ muốn trả thù một tên hoàn khố công tử, thế mà lại có thể rơi xuống hoàn cảnh này? Về sau nhất định phải cẩn trọng hơn nữa!

Hay là... Hiện tại hai tên cường gia kia còn đang bị vây trong lực trường, nếu không hắn thử một chút xem có nên đánh lên Vân Dương được không, một lần hành động, vĩnh tuyệt hậu họa?!

Ngô công công hiện tại đang có chút do dự, đột nhiên trước mặt hắn lại xuất hiện một đạo bóng trắng.

Lại là một con mèo trắng lớn chừng bàn tay xuất hiện.

- Meo ô!

Lúc đầu Ngô công công cũng giật mình, nhưng sau lại nhớ tới con Thôn Thiên báo kia đã hao hết khí lực, cứu phạm huyền thú như Thôn Thiên báo, có được một đầu cũng đã là thiên đại phúc duyên, ai có thể ngu ngốc đồng thời có mấy con?

Chuyện này tuyệt không thể!

- Ngây thơ!

Ngô công công hừ lạnh một tiếng:

- Kể nghị bình, nguoi cho rằng có thể lừa gạt lão phu!

Ngô công công hung hăng đánh ra một quyền.

Hắn có nắm chắc, một quyền này của hắn tuyệt đối có thể đánh con Thiêm Điện miêu trước mắt này thành thịt vụn!

Nhưng thiên hạ có một số việc, không chính mình cảm nhận sẽ không tin!

- Meo ô!

Con mèo nhỏ trước mắt hắn kêu một tiếng cao vút, đầu đột nhiên lay động, một con báo lớn xuất hiện, răng nanh um tùm, hung tợn cắn xuống một cái!

- A~~~~

Ngô công công đau tới hồn phi phách tán!

Thật sự là Thôn Thiên báo?!

A a a...

Răng rắc một tiếng, Ngô công công với thương thể trên người không thể ứng biến kịp thời, cũng không có vận khí tốt như trước nữa, cánh tay phải theo tiếng răng rắc bị cắn đứt hoàn toàn! Chỉ là con báo kia cũng rú thảm một tiếng, thân thể như tú cầu bị đánh bay ra ngoài.

Trong miệng còn ngậm lấy một cánh tay hoàn chỉnh của Ngô công công.

Ngô công công dù đã trọng thương, nhưng thuyền nát còn có ba phần đinh, dư thế một quyền kia vẫn đủ đánh lui Thôn Thiên báo.

Ngô công công mất một cánh tay, đau đến không nhìn được phải ngửa mặt lên trời rú thảm, thân thể đang lơ lửng trong không trung lao đảo, cấp tốc rơi xuống đất.

Một bên khác, Vân Dương đã phi thân lên, từ trong không trung tiếp lấy bảo nhỏ vào trong lồng ngực, lại ghét bỏ ném tay phải của Ngô công công đi, đau lòng ôm bảo nhỏ trong lồng ngực.

Bảo nhỏ meo lên một tiếng, sau đó liền hôn mê trong ngực Vân Dương.

Ngô công công trong không trung đang rơi xuống, đột nhiên trước mắt lại lóe lên một bóng trắng.

Lại là một con báo xuất hiện trước mặt hắn, hai mắt tràn đầy lửa giận, lão hồn đàn này dám đã thương hai huynh đệ của ta, chết đi cho bản miếu!

Con báo này lác đầu vẩy đuôi, gầm thét một tiếng, há miệng, một đạo sáng xanh đột nhiên xuất hiện.

Không có gì bất ngờ, phong nhận ầm ầm bay ra!

- Lại còn có một...

Ngô công công chỉ thấy trước mặt là một mảnh tuyệt vọng.

Tối nay, chẳng nhẽ ta lại rơi đúng vào ổ Thôn Thiên báo rồi à? Sao có thể có nhiều thứ đồ này như vậy...

Nhưng phong nhận thành đoàn đã đến trước mặt hắn.

Ngô công công lúc này đã không còn kịp tránh né, hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại, cuồng hồng một tiếng, hoàn toàn kích phát huyền khí, tiềm lực cùng với sinh mệnh lực.

Phốc phốc phốc...

Trên cổ, trước ngực, bả vai, trên mặt đều trở thành một mảnh be bét, khuôn mặt kia bị gọt tới mức gần như không còn da thịt, một con mắt cũng bị phong nhận đánh trúng, đau đến Ngô công công không kìm được lại rú thảm.

Một đoàn hắc thủy vẩy ra, đó là một nhãn châu của hắn bị đánh nổ. Ngô công công đau đến không muốn sống, thế rơi không giảm.

Đột nhiên hắn thét dài một tiếng, hào quang quanh thân bắn ra rực rỡ, cả người bị bao bởi một luồng sáng xanh, tựa như lưu tinh lạc cửu thiên, sau lưng tạo thành một đạo lưu quang thật dài, nhanh như chớp xông ra ngoài!

- Là... Văn Tinh Nhiên Hồn!

Phương Mặc Phi mới thoát khỏi lực trường, lúc này có đuổi theo cũng không kịp, tốc độ lúc này của Ngô công công, đã vượt xa tốc độ di chuyển cực hạn của con người, thậm chí còn đang gia tốc không ngừng, tuyệt đối khó mà đuổi kịp!

- Công tử mau tránh ra! Đó là bí pháp Tinh Hồn Đồng Quy!

Phương Mặc Phi biết rõ nhưng lại vẫn liều mạng đuổi theo, đồng thời cất giọng cảnh báo, gấp đến độ mồ hôi hột>

Tinh Hồn Đồng Quy!

Đây chính là phương pháp cực đoạn, lấy toàn bộ sinh mệnh lực một người, dùng phương thức Văn Tinh Nhiên Hồn, trực tiếp hóa thành cửu thiên lưu tinh, tạo thành một kích cuối cùng!

Dưới tốc độ cực hạn như vậy, thậm chí có thể vượt cấp giết cao thủ quá tam trọng!

Vô kiên bất tòng, không gì không phá được!

Cơ hồ không còn tồn tại bất kỳ tốc độ nào, so với tốc độ này còn nhanh hơn!

Mặc dù sau khi dùng một chiêu này, đại giới bỏ ra là tinh huyết khô kiệt, sinh mệnh suy bại, huyết mạch, kinh mạch đều băng liệt, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu chữa. Nhưng dùng một chiêu này để đổi lại vốn, xưa nay chưa từng có tiền lệ thất bại!

Phương Mặc Phi hoàn toàn không nghĩ tới, tên thái giám trong cung này lại có bí thuật kinh người đến vậy, càng vào lúc mấu chốt này thì triển ra, hòng muốn lật bàn!

Nói thì chậm, hành động khi đó lại nhanh, cả người Ngô công công đã vọt đến trước mặt Vân Dương, tốc độ vẫn không chút suy giảm, đâm thẳng tới người Vân Dương!

Va chạm này, coi như đụng phải một cái tường thành, cũng có thể đâm ra một lỗ thủng!

Nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Vân Dương rõ ràng đang đứng trước mặt, lại đột nhiên biến mất.

Biến mất, là biến mất, hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó là một mảnh sương mù nồng đậm.

Ngô công công cực tốc vọt tới, xuyên qua mây mù không chút trở ngại, thứ duy nhất bị phá hư cũng chỉ là đoàn mây mù kia, Ngô công công thành công phá một lỗ thủng lớn, đồng thời mang đi một mảnh mây mù, chỉ thế thôi!

Sau khi xông tiếp ra vài chục trường, thân thể Ngô công công lập tức đình chỉ lại.

Như nghĩ tới điều gì, nhất thời lâm vào trạng thái đờ đẫn chưa từng có.

Hắn như một con rối, chậm rãi quay người, ngưng mắt nhìn đoàn mây mù còn không có tiêu tán kia, ở đó vẫn còn một cái động lớn, một con mắt còn sót lại của Ngô công công toát ra thần sắc không thể tin được!

Lúc này, Lão Mai cùng Phuong Mặc Phi cũng đã đuổi tới.

Hai người, bốn mắt nhìn đạo mây mù kia, chỉ thấy suy nghĩ như cuốn lại thành đoàn.

Mây mù cuộn cuộn một trận, dần dần tái hiện hình bóng Vân Dương, mà đám mây mù bị Ngô công công mang đi kia, cũng hóa thành từng tia từng tia quay trở lại, thanh ảnh Vân Dương dần dần rõ ràng.

Cho đến khi mây mù hoàn toàn biến mất, Vân Dương mặc một thân tử bào, có chút hư nhược đứng trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần. Tiếng thở dốc rõ rệt khiến ba người đều nghe thấy.

Nhưng dù sao hắn còn đứng vững, còn sống. Cho dù tinh thần uể oải, sắc mặt khó coi, nhưng vẫn là còn sống sờ sờ đứng đó.

Độc nhãn của Ngô công công bắn ra thần sắc không thể tin được, kinh ngạc, trấn kinh, cùng một tia sợ hãi tận đáy lòng.

- Vân...

Ngô công công gian nan lắp bắp nói:

- Vân Tôn?!

Vân Dương chậm rãi đứng thẳng người, thân thể thẳng tắp, tựa như một thanh lợi kiếm phá thiên, phong mang tất lộ. Ánh mắt hắn tuy rời ra mà uy nghiêm, thần nhiên nói:

- Không sai, ta là Vân Tôn!

- A... Khụ khụ... Ha ha... Ha ha ha...

Ngô công công ho khan, máu tươi trong miệng không ngừng chảy ra, trong máu tươi, còn có vô số mảnh vụn nội tạng, nhưng hắn vẫn cười.

Trong nụ cười ẩn chứa thâm trầm, tự giễu.

Thanh âm của hắn yếu ớt, sinh mệnh lực tan đi như nền tảng trong gió.

-... Không nghĩ đến... Không nghĩ đến... Hôm nay ta có thể chết trong tay Vân Tôn đại nhân trong truyền thuyết, thật sự là tam sinh hữu hạnh, kiếp này sống không uống...

Thần quang trong mắt Ngô công công dần ảm đạm:

-... Vất vả tính toán, cuối cùng, cũng là công dã tràng... Ha ha...

Thần quang trong mắt hắn nhanh chóng ảm đạm, thanh âm càng ngày càng yếu ớt.

Vân Dương tiến lên trước một bước, thanh âm trầm ổn:

- Ngô công công, nói cho ta biết, ngươi là ai?

Ngô công công chậm rãi lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Còn có ý nghĩa gì sao?

Vân Dương nói:

- Người là ngày nào tháng mấy?

Thân thể Ngô công công chấn động, vốn đã vô lực nâng đầu lại có chút giật giật, con mắt nhìn chăm chăm Vân Dương, một tia thần quang cuối cùng cũng biến mất trong mắt hấn, miệng lẩm bẩm thì thào:

- Mùa thu... Tới... Lại đến... Tháng tám... Trung thu... Nên đoàn viên...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Công tử Vân Tôn, Thiên Ngoại nhai

Còn chưa đợi nói xong một câu, thân thể Ngô công công đã lắc lư hai lần, phốc một cái ngã về phía trước. Đầu tiên là quỳ rạp xuống đất, từ đầu gối bấp chần đồng thời vỡ nát, sau đó cả người nhào về phía trước, nằm rạp trên mặt đất, đầu lâu thế mà lún lổn ra ngoài.

Sinh mệnh, tiềm lực toàn thân hấn đã hoàn toàn hao hết, thậm chí ngay cả thần hồn thần thức cũng đều đã tiến hành Vân Tĩnh Nhiên Hồn.

Thân thể hấn lúc này tựa như gốm vỡ được ráp lại tạm thời, đựng cái tức nát.

Vân Dương hít một hơi thật sâu.

Mùa thu tới lại đến tháng tám trung thu, nên đoàn viên...

Rất rõ ràng.

Thân phận trong tổ chức của vị Ngô công công này, chính là mười lăm tháng tám!

- Từ mùa xuân, lại đột nhiên nhảy đến mùa thu...

Vân Dương tự lẩm bẩm, hấn càng ngày càng cảm giác, chuyện này đúng là khó bề phân biệt...

Mà người Thu đường này, cứ như vậy mà bất ngờ chết trong tay hấn.

Nguyên nhân gây ra, chỉ vì một lần hồ nháo thăm dò!

Một lần thăm dò ngoài ý muốn của cả hai!

Dù là Vân Dương hay Ngô công công này, hai người đều hoàn toàn không ý thức được, đối phương là địch nhân chân chính của mình!

Nhưng lại cứ như vậy mà phân sinh tử!

Vân Dương quay người.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đối diện khiếp sợ đến cực điểm, nhưng cũng sùng bái đến cực điểm, ánh mắt tràn đầy sự tôn kính!

- Ngài... Ngài là Vân Tôn đại nhân?

Lão Mai lắp ba lắp bắp hỏi.

Ánh mắt nóng bỏng của Phương Mặc Phi cũng nhìn Vân Dương:

- Vân Tôn đại nhân?!

Vân Dương nhẹ giọng thở dài, trong mắt như ẩn chứa bao la tuế nguyệt, rốt cục, hấn cô tịch nói:

- Hiện tại, ta là... Vân công tử của các người.

- Vâng! Công tử!

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai lúc này đều đứng thẳng tắp vâng lời!

Trong mắt hai người, đều phát ra hào quang cực nóng!

Cho tới bây giờ bọn hắn vẫn không nghĩ tới, người mà bọn hắn đi theo hiệu lực, lại là người mà toàn bộ dân chúng Ngọc Đường, sùng bái cuồng nhiệt, thù hận thần của dân chúng Ngọc Đường!

Một nhân vật anh hùng như vậy, lại là công tử nhà bọn hắn!

Giờ khắc này, hai người Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, trong nhất thời, yết hầu như bị thứ gì đó ngăn lại, không biết nói gì hơn, như có một dòng điện chạy qua toàn thân.

Vân Tôn!

Thùy Thiên chi Vân! (Đám mây che trời)

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đồng thời cảm giác, hốc mắt mình như ướt lại.

Vì kích động, cũng vì vinh hạnh.

Sau khi tin dữ Cửu Tôn bị đánh lên truyền ra, toàn bộ Ngọc Đường như bị bao phủ trong một đám mây đen, người người đều mang tâm tình nặng nề chưa từng có, ai nấy đều như muốn liều mạng chơi một ván lớn cho bớt nghẹn khuất...

Nhưng, ngay sau khi nghe được hai chữ “Vân Tôn”, cái cảm giác này đã hoàn toàn biến mất vô tung vô ảnh!

Hai người đồng thời bừng tỉnh đại ngộ, nhất là Lão Mai.

Vì sao ngày trước Vân Dương thường xuyên mất tích. Lại đột nhiên xuất hiện.

Vì sao trong nhà lại chưa từng nhận nữ hạ nhân.

Vì sao... Công tử luôn luôn thần bí!

Hết thấy, hết thấy, đều đã có đáp án!

Công tử, là Vân Tôn!

Một đêm này, kinh thành Ngọc Đường đế quốc thực sự là phong vân涌动.

Từ đại công tử giao đầu hoàng cung đại nội tổng quản!

Quá nửa các thế lực trong kinh đều mật thiết chú ý tình hình phát triển.

Mặc dù, về sau Mễ Không Quân đã đứng ra chứng thực là cùng hòa giải, trước đó chỉ là chuyện hiểu lầm, nhưng bốn tên thái giám hắn mang ra ngoài đều không có trở về, chuyện này tương đối có ý tứ.

Nó đối với hoàng cung mà nói, cũng không còn là chuyện nhỏ nữa.

Mễ Không Quân dù là đại nội tổng quản, dù có một tay che trời, nhưng cũng cần phải có một câu trả lời thích hợp.

Trong chuyện này, tuy bốn tay đại thiếu làm việc không kiêng nể gì cả, nhưng cũng có thể thống cảm, thậm chí không đáng trách.

Nhưng, Mễ Không Quân vậy mà cũng không có kỵ, thậm chí huy động rất nhiều đại nội thị vệ... Chuyện này khiến người không tự chủ mà có chút suy ngẫm.

Sáng sớm hôm sau, các đại thế lực vốn còn đang đợi chuyện phát sinh tiếp theo, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, chuyện này vậy mà không còn ai nói đến nữa! Tựa như chuyện đêm qua, cũng chỉ là thanh phong đập vào mặt, gió qua không dấu vết!

Thu Kiếm Hàn lười nói đến, đồng thời cũng đợi biểu hiện tiếp đó của Mễ Không Quân. Yên lặng theo dõi kỳ biến. Còn những người khác... Ngay cả Ngự sử đại nhân, ngày thường e sợ thiên hạ bất loạn, cũng không có nhảy ra vạch tội...

Thu Kiếm Hàn cảm thấy, chuyện này thực đúng là quý dị.

Vô ý cùng Lãnh Dao Ngâm đối mắt, đã thấy trong mắt Lãnh Dao Ngâm cũng tràn đầy sự khó hiểu.

Lông mày Thu Kiếm Hàn bắt gặp nhíu lại.

Nếu nói lão là người trong cuộc, không rõ tình thế, nhưng Lãnh Dao Ngâm thân là người ngoài cuộc, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chuyện này càng lúc càng lộ ra điểm bình thường!

...

Vân Dương trở lại trong phủ, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. Trận chiến tối nay thực khó khăn trắc trở, nhưng lại khiến Vân Dương vô cùng ngoài ý muốn. Mấu chốt ở chỗ, từ trước tới nay, chủ ý của hắn cũng không phải giết Ngô công công.

Mà là, muốn lấy được thông tin từ người hắn, sau đó bắt được càng nhiều người hơn.

Thế nhưng dự tính ban đầu này rõ ràng đã thất bại.

Bất quá, chiến dịch ngày hôm nay, ngoại trừ phương diện thu hoạch trong võ đạo, Thiên Ý đao pháp, hắn còn thu được một cái tin tức to lớn ngoài ý muốn, vị Ngô công công này, thế mà là người mùa thu!

Trước đó hắn vẫn luôn chơi với người Xuân đường, hai bên đánh tới đánh lui, từ đầu đến cuối cũng không tách khỏi cái vòng này, thế mà đột nhiên lại xuất hiện một tên người của Thu đường? Thực là đại quái sự.

- Tin rằng vị Mễ Không Quân khai chính là người của Xuân đường, mà tên Ngô công công này dù có quen biết với hắn, nhưng cũng chưa hẳn biết thân phận thực của nhau, chỉ ít Mễ Không Quân cũng không biết nội tình của Ngô công công; trước mặt Mễ Không Quân, ị Ngô công công này từ đầu đến cuối cũng chưa từng bại lộ thực lực.

- Chiến dịch hôm nay, toàn bộ lực lượng trong tay ta đều đã dùng hết, ngay cả ba đầu Thôn Thiên báo cùng chính bản thân ta, cuối cùng cũng chỉ có thể thắng thảm mà giết Ngô công công, thực sự mà nói, hắn vẫn chỉ là một tên mười lăm tháng tám của Thu đường!

Từ đáy lòng Vân Dương dâng lên một cảm giác khủng bố.

Mặc dù chiến dịch này hắn thắng, nhưng cuối cùng vẫn phải lấy Vân Vụ quyết để ứng đối đại chiêu liều mạng của Ngô công công, cũng khiến hắn phải trả giá không nhỏ, lại thêm hai con báo cần phải chữa thương, Vân Dương lập tức bế quan, dẫn động sinh mệnh chi lực, toàn lực liệu thương.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều thụ giác ở trong sân, tìm một chỗ trống ngồi xuống. Ngẫu nhiên mở to hai mắt, chỉ thấy nhiệt huyết trong lồng ngực còn chưa bình ổn lại.

Vân Tôn!

Công tử lại đúng là Vân Tôn!

Tin tức này, vẫn như một đạo kinh lôi, âm âm rung động trong đầu hai người.

Mặc dù Vân Dương cũng không nói gì thêm, nhưng hai người không ngoại lệ đều lựa chọn im miệng không nói.

Vân Tôn là thân phận gì?

Đó còn cần phải nói sao?

Bí mật này, đủ để chấn động toàn bộ Thiên Huyền đại lục!

Một khi tiết lộ, hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

- Điều ta khát vọng nhất, chính là một khắc công tử lấy Tiềm long chi thể, nhất phi trùng thiên!

Trong lòng hai người Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều có một cái suy nghĩ giống nhau.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, hình ảnh này lại hiện ra, toàn thân hai người đều kích động phát run.

Nhưng, công tử là Vân Tôn, vậy, địch nhân của công tử, chính là toàn bộ đại lục!

Tất cả cường giả trên cái đại lục này!

Khó trách, công tử luôn nói thực lực bản thân không đủ, còn ghét bỏ bản thân tiến cảnh quá chậm.

Hóa ra, đây mới là chân tướng!

Đi theo bên người công tử, chúng ta cũng cần không ngừng tăng thực lực!

Nhất định!

Cho nên hai người lại luyện công, tiến vào một trạng thái điên cuồng chưa từng có.

...

Ngày thứ hai, Vân Dương tỉnh lại, chỉ thấy toàn thân giãn ra, thương thế cũng hoàn toàn khôi phục. Mà hai đầu Thôn Thiên báo, đầu bị thương nặng nhất cũng không phục một nửa, đầu còn lại thì đã hoàn toàn khỏi hẳn.

- Tốc độ không chậm.

Vân Dương tiện tay mở ra tin tức mà Cửu Thiên lệnh truyền lại.

- Không có một chút dư ba?

Vân Dương nhìn tin báo không ngừng truyền tới, lông mày tuấn dật từ từ nhíu lại.

Chuyện này có vẻ không bình thường a.

Trong mấy ngày nay phát sinh nhiều chuyện lớn như vậy...

Từ chuyện đám người Thủy Nguyệt Hàn, Phó Quan Sơn, đến hiện tại lại là chuyện của Mễ Không Quân. Mấy chuyện này tích lại, lại ngay cả một chút bọt nước cũng không bắn lên?

Theo lý mà nói, chỉ riêng phía triều đình, như là Tôn Chính phủ, Hình bộ, mấy vị hoàng tử, thậm chí văn võ bá quan hai phương quân chính, các Ngự sử, số người này phải huyền não, vạch mặt lẫn nhau mới đúng.

Người ta công kích, lẫn nhau phòng thủ, giằng co đi giằng co lại. Trong lúc tranh chấp, từ từ đào móc sự tình, thế mới là hiện tượng đúnga.

Mà bây giờ lại..

Chuyện lớn như vậy, lại không tạo ra chút bọt nước.

Điều này đại biểu cái gì?

Điều này đại biểu, những chuyện vốn nên phát sinh, lại bị một cái đại thù ép xuống!

Sinh sinh ép xuống!

Thế nhưng, ở kinh thành này, ai có lực lượng lớn như vậy a?

Vân Dương hút một hơi thật sâu.

Bất kể nói như thế nào, chuyện Thanh Vân phường cuối cùng cũng có thể thư thả một đoạn thời gian. Chỉ cần bốn tên hoàn khổ còn ở lại Thiên Đường thành, chỉ ít trong thời gian đó, Tứ Quý lâu sẽ sợ ném chuột vỡ bình, nhất định không dám khinh cử vọng động.

Dù sao, trong chuyện Thanh Vân phường, trước trước sau sau bọn hắn cũng đã thiệt hại năm người.

Chỉ riêng đối sách tiếp theo, cũng để khiến bọn hắn phải suy nghĩ một hồi.

- Rất cực cũng có thể thả lỏng một chút...

Ngay khi Vân Dương nghĩ đến điều này, bên ngoài mấy vạn dặm...

Trên một vách đá bị bao phủ bởi sương mù.

Một người áo xám, đang lặng ngồi ở đó.

Trên người hắn, treo năm sáu đầu xích sắt thô to, màu sắc đỏ sậm, ở giữa còn có từng đầu gân huyền thú đỏ sậm.

Hai đầu xiềng xích, xuyên qua giữ lấy xương tỳ bà của hắn.

Đầu xiềng xích thứ ba xuyên qua lồng ngực, quấn qua cột sống hai vòng, dọc theo xích sắt, là một cái động sâu không thấy đáy...

Coi như thế, còn chưa đủ, trên hai đùi hắn, tương tự cũng bị hai đầu xích khóa lại.

Tra tấn mà người nay nhận được, nhìn qua cũng có thể rõ.

Nhưng, gương mặt bình thản không màng danh lợi, hắn ngồi trước bàn đá, chậm rãi ung dung pha trà, uống trà, đối mặt với biển mây không lọt gió trước mắt vẫn thông dong hành động.

Một đạo thân ảnh màu trắng, từ trong biển mây dâng vân giá vũ mà đến, nhưng nơi hắn đi qua, biển mây cuộn cuộn tự động tách ra một con đường.

Chương 116: Tâm không lạnh, trà chưa nguội...

Người đến, tựa như thiên ngoại Tiên Nhân, hần thông dong hạ xuống, tay áo bông bênh, một cảm giác xuất trần thoát tục không nói thành lời.

Nhưng trên mặt hần, đeo một bộ mặt nạ hoàng kim, kim quang lóng lánh.

Bộ dạng này, khiến người nhìn vào cảm thấy rét lạnh cực điểm, lại cảm thấy bờ ngổ từ tận đáy lòng.

Hần nhanh nhẹn bay tới, đáp xuống trên vách núi.

Ánh mắt chớp động, nhìn người áo xám bị xích sắt khóa chặt, ánh mắt lộ ra một tia ý cười nhu hòa:

- Cổ huynh, từ biệt nhiều năm, phong thái huynh vẫn như trước, tiểu đệ cũng yên lòng.

Người áo xám nhàn nhạt nói:

- Nếu gỡ mấy đầu xiềng xích này xuống, ta sẽ cho ngươi biết, phong thái ta đã càng hơn trước kia.

Người áo trắng cười ha ha một tiếng, áo trắng như tuyết, không nhuốm bụi trần, thanh âm thanh nhã:

- Cổ huynh thứ tội, loại chuyện ngu xuẩn như vậy, thứ cho tiểu đệ không làm được.

Người áo xám cũng nở nụ cười:

- Ngươi từ đầu đến đuôi chỉ là một tên hỗn đản! Nói đi, đến chỗ này của ta, có chuyện gì? Hay là chỉ muốn tới thăm tù nhân?

Người áo trắng nói:

- Vẫn là chuyện kia. Cổ huynh ngươi hẳn phải biết rõ, hôm nay ta tới tìm ngươi là vì chuyện gì.

Người áo xám:

- Không biết, còn xin chỉ rõ.

Người áo trắng nói:

- Tòa Thiên đại trận ngày đó, khóa chặt địa giới ngàn dặm quanh Thiên Huyền nhai. Hao phí trân tàng mấy chục năm của ta, mới có thể giam cầm năng lực hóa hình của chín tiểu gia hỏa kia, từ đó mới có thể một mẻ hốt gọn, ngươi nói với ta, từ đây có thể kê cao gối ngủ. Nhưng tình hình trước mắt, lại chưa hẳn lạc quan như vậy.

Người áo xám khẽ nhấc mí mắt, thản nhiên nói:

- Không lạc quan? Ngày đó không phải ngươi đã đáp ứng, sau khi làm chuyện đó, liền trả tự do cho ta, ngươi có làm thế sao?

- Cổ huynh, ngươi hẳn rõ ý ta.

Người áo trắng chân thành nói:

- Thủ đoạn của ngươi có thể xưng là thông thiên triệt địa, ta nào dám tùy tiện thả ngươi đi? Ngươi hẳn là nên hiểu lựa chọn của ta mới đúng.

Người áo xám bật cười:

- Không sai, ngươi không dám thả ta.

Trong con mắt của hần bắn ra một tia thương hại:

- Về phần chín tiểu gia hỏa kia, kỳ thực ta đã sớm nói với ngươi, hết thấy đều là thiên ý.

- Ta sao có thể tin tưởng cái gì gọi là thiên lý?

Người áo trắng chấp tay đứng trên bờ vực, tay áo bông bênh, rầm rầm vang, mây mù bốn phía lần nữa tụ lại, lại bị hắt một hơi thổi tan hoàn toàn.

- Cổ huynh, năm đó ngươi nói, Cửu Tôn Quy Nguyên, trời lòng đất lở, giang hồ thiên hạ, độc tôn độc tài!

Người áo trắng nói từng chữ:

- Năm đó ta hỏi ngươi, có phải Cửu Tôn cũng sẽ chỉ còn một người hay không? Ngươi nói, không phải.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn người áo xám:

- Hiện tại, ngươi lại trả lời cho ta, phải, hay là không phải?!

Người áo xám mỉm cười nói:

- Đây là thiên cơ, không thể tiết lộ.

Trong mắt người áo trắng lộ ra ánh cười ôn nhu:

- Cổ huynh, ngươi đang ép ta!

Người áo xám rũ ánh mắt xuống, thản nhiên nói:

- Hết thấy đều là mệnh trời chủ định, cũng là tai kiếp trong mệnh ta!

Người áo trắng trầm mặc một chút:

- Cổ huynh, ngươi chỉ cần trả lời thật ta một câu, trong Cửu Tôn, vị nào còn sống?

Lông mày người áo xám khẽ động, ánh mắt ngưng lại một chút, nhưng vẫn cười nhạt một tiếng:

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi, ngươi không tìm được, chỉ thể thôi.

Người áo trắng kia hết dài một tiếng, mây mù trong phạm vi mấy ngàn dặm đột nhiên dâng không mà lên, mây mù có phạm vi mấy ngàn dặm, lại bị một tiếng hét dài của hắn xua đuổi, bay lên không trung mấy trăm trượng, tầm mắt trước mắt đột nhiên thoáng đãng.

Chỉ thấy bốn phía là một mảnh núi xanh tươi tốt, một bức ảnh mỹ lệ động lòng người.

- Thật đẹp.

Người áo xám kinh ngạc nhìn diện mạo núi non trước mắt, lẩm bẩm nói:

- Đây chính là hồng trần nhân thế...

Ánh mắt hắn, vòng vo nửa vòng, nhìn người áo trắng bên vách núi, nói khẽ:

- Đây chính là hồng trần nhân thế a...

Người áo trắng hết dài một tiếng, đem khí tức trong lồng ngực giải tỏa, lại khôi phục vẻ thông dong bình tĩnh ban đầu, cười nói:

- Không sai, thứ ta thấy là hồng trần nhân thế, thứ ngươi thấy, cũng là hồng trần nhân thế. Bất quá, tâm tính khác biệt, tâm cảnh khác biệt.

Người áo xám nở nụ cười nhàn nhạt:

- Không tệ. Người chưa đi, trà đã nguội a.

Người áo trắng cười lạnh:

- Cho nên, tên của Cổ huynh thật rất hay. Cổ Trà Lương, luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt, trà của ngươi, từ từ nguội hẳn, không còn một chút vị trà.

Người áo xám lắc đầu, nói khẽ:

- Trà trà nguội mát, hương trà vẫn như cũ. Hương thơm có tiêu tan không, là do lòng người.

Hắn ngừng đầu, nhìn người áo trắng:

- Trà của ta với ngươi, đã nguội. Nhưng trà của người khác, vẫn đang sôi trào. Hương trà, vẫn mờ mờ truyền xa, qua muôn sông nghìn núi cũng không giảm.

Người áo trắng cười ha ha một tiếng:

- Cố huynh, ngươi ta nhiều năm là huynh đệ, tương giao cũng tâm đầu ý hợp. Ta thực không muốn giày vò ngươi, ta chỉ cần, ngươi trả lời một câu kia của ta mà thôi.

Người áo xám thân nhiên nói:

- Trà đã nguội, lời của ta nói, ngươi còn không tin a?

Người áo trắng sững sờ.

Người áo xám nói:

- Ta nói cho ngươi biết, toàn bộ Cửu Tôn đã chết, ngươi có tin không? Ta nói cho ngươi biết, có người còn sống, ngươi có tin không?

Người áo trắng nói:

- Ta có thể mua tin tức của ngươi.

Người áo xám thờ dài khe khẽ:

- Thiên Văn đã chết, ngươi muốn mua của ai?

- Nhưng Cố Trà Lương còn sống!

Người áo trắng nói:

- Vậy ngươi nói cho ta biết, phải chăng Cửu Tôn còn có người sống?

Người áo xám nhàn nhạt gật đầu:

- Ta sớm nói với ngươi, hết thấy đều là thiên ý!

Người áo trắng cuống tiểu một trận:

- Tiểu đệ xưa nay không tin cái gọi là thiên ý!

Hắn cười lớn một tiếng, thân thể đột nhiên phóng lên tận trời, hóa thành mây trắng đầy trời.

Thanh âm ầm ầm như lôi chấn, từ chín tầng trời truyền xuống.

- Cửu Tôn chưa chết, tất là người Ngọc Đường, vậy ta chỉ cần giết hết người Ngọc Đường, há không phải là thiên hạ thái bình! Cho dù giang sơn này như vẽ, ta cũng không tiếc, một khi cảnh hoang tàn khắp nói, tâm ta tận sướng, ha ha ha...

Tiếng cười xa dần.

Người áo xám nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói:

- Thiên Cổ hồng trần rượu còn hương, nhất thế nhân sinh trà chưa nguội...

Thân thể tiêu điều của hắn chậm rãi phiêu khởi, mang theo năm cái xiềng xích nhẹ nhàng bay vào sơn động, vậy mà không phát ra nửa tiếng xiềng xích va chạm. Chỉ có có thanh âm ngâm nga thê lương chậm rãi truyền ra.

-... Cửu Tôn độc lâm càn khôn định, Văn vụ thiên địa nhậm thương mạng.

...

Khi Vân Dương bước ra khỏi cửa, đột nhiên thấy trên đường xuất hiện một tên trung niên cụt tay tầm 35 tuổi, trần vai kiểu một tiểu cô nương quần áo hoa, trên đầu buộc hai cái bím tóc nhỏ như sừng dê, mặc dù trung niên chỉ còn một tay, nhưng vẫn vững vàng kiểu chặt nữ nhi của mình.

Tiểu nha đầu ngồi trên vai phụ thân, khoát hoạt lắc eo nhỏ, thanh âm non nớt nhu nhu nũng nịu, truyền ra từng tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc.

Hắn tử không chút che dấu lộ ra thần sắc cung chiêu, mọi người đều có thể tin tưởng, chỉ cần hắn tử kia có, tất sẽ không giữ lại mà đều giao cho nữ nhi của mình.

Trong lòng hắn, nữ nhi của mình là trân bảo độc nhất vô nhị, là tiểu công chúa mà hắn cực kỳ trân quý!

- Cha cha... Người nhìn bên kia một chút, bên kia có mút quả a a...

Tiểu nha đầu lại cười lại gọi giầy dựa thân thể.

- Được được được... Hai chúng ta đi qua xem một chút...

Hán tử thỏa mãn cười, mang theo tiểu nữ nhi đi qua.

Vân Dương đứng chấp tay, ánh mắt xa xăm nhìn về phương ca.

Kỳ thực toàn bộ sự chú ý của hần, vẫn luôn qua khóe mắt tập trung trên người tiểu nữ hài kia.

Từ chỗ sâu trong đáy mắt hần, tràn ra một tia hâm mộ từ nội tâm.

“Cha cha... Người nhìn bên kia một chút, bên kia có mút quả a a...”

Trong lòng Vân Dương vang vọng một câu nói này, khóe miệng nhiều thêm một nụ cười đắng chát.

Đừng nói là mút quả, đời này chỉ sợ hần ngay cả cơ hội gọi cha cũng khó mà có được! Chưa từng có!

Phương Mặc Phi đứng bên người cảm giác được, hiện tại trên người công tử, có nhiều thêm một loại khí tức cô tịch.

Vân Dương vỗ ngừng chân hồi lâu, đột nhiên sai bước tiến lên.

Đi thẳng tới chỗ người bán rong mút quả, Vân Dương thân nhiên ném một khối bạc vụn, cầm một chuỗi mút quả.

Người bán hàng rong sau lưng kêu thối tiền lẻ, nhưng Vân Dương đã đi xa.

Vân Dương đem mút quả đưa lên miệng, cẩn thận từng ly từng tí cắn một cái, hương vị ê ẩm ngọt ngào kia, tựa hồ lập tức thấm vào đáy lòng, hần lầm bầm nói:

- Ăn ngon thật...

Hần cứ thế một đường nhân nhả tiến về phía trước, trong miệng vẫn nhai nuốt hương vị của mút quả, không coi ai ra gì.

Nhưng sâu trong đáy mắt, nơi mọi người không thấy được, lại khắc lên một vòng đau đớn, tựa hồ đang run rẩy, khóe mắt tựa hồ bốc lên một đoàn sương mù mờ mịt.

Rất cục.

Khi chỉ còn một viên mút quả, hần cẩn thận lau sạch que mút, cùng với cả một viên mút cuối cùng kia, cẩn thận thu vào trong tay áo. Lầm bầm nói:

- Coi như... Đây là do các người mua cho ta đi..

Hần đón ánh mặt trời, nụ cười như ánh nắng, nói khẽ:

- Ta sẽ sống rất tốt a.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Tàn binh mất tích

Vân Dương dạo bước tới tây thành, đi một vòng quanh khu ổ chuột. Nhìn thấy những chiến sĩ tàn tật kia, ai nấy đều nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, trong lòng bất giác an định hơn nhiều. Hần lại đi thành nam, sau đó đến thành đông, rồi lại qua thành bắc...

Vân Dương đi rất nhanh, mỗi bước nhìn như nhu hòa thư giãn, nhưng thực tế đã vượt qua khoảng cách mấy trượng.

Phương Mặc Phi một đường phá không đi theo hần, một tác không rời.

Cũng tại buổi chiều hôm đó, rất nhiều người Thiên Đường thành đều có chung một cảm giác, tựa hồ mình đã gặp được một vị công tử trẻ tuổi, phong độ bất phàm, tuấn tú thẳng tắp, tựa hồ... Đã bước qua mặt mình...

Cước bộ của Vân Dương rất nhanh, lại cộng thêm khinh thân công phu, nhưng sau khi đi một vòng quanh Thiên Đường thành, cũng đến nửa đêm mới xong.

Cả ngày hôm nay, nói chung hắn cũng không làm chuyện gì cả, chỉ đơn giản đi một vòng.

Tựa như một đầu Hùng Sư đầy cô tịch, đang vô thanh vô tức tuần tra lãnh địa của mình, mang theo sự kiêu ngạo cùng tịch liêu, thỏa mãn quan sát dân cư của mình an cư lạc nghiệp.

Lúc trở về, Lão Mai mang theo vẻ mặt xanh xao chào đón:

- Hôm nay Thu Lão Nguyên soái tới...

Khóe miệng Vân Dương giật giật một cái.

“Nếu không phải vì lão, sao ta lại ra ngoài đi dạo cả ngày?”

Hắn thần hiên nói:

- Có chuyện gì?

- Nghe nói người sáng sớm liền ra ngoài, Lão Nguyên soái giận tím mặt...

Sắc mặt Lão Mai xoắn xuýt:

- Trước khi đi, còn một churong đập nát sư tử đá nhà ta.

Nhìn sư tử đá vỡ vụn trước cửa, khóe miệng Vân Dương lại giật giật nửa ngày, rốt cục vỗ tay một cái, khen:

- Lão Nguyên soái thực là càng già càng dẻo dai, thật đáng mừng.

Hắn ngừng lại một chút lại nói:

- Ngày mai người đi đặt làm 100 con sư tử đá. Mỗi ngày thả hai con ở chỗ này, chờ lúc Lão Nguyên soái đến, đem nó ra cho ngài người giận.

Lão Mai ngạc nhiên há hốc mồm.

Ngài... Có ý gì? Không định gặp lão?!

Nếu Lão Mai không biết thân phận khác của Vân Dương, lúc này khó tránh khỏi sẽ khuyên can một hồi, thế nhưng, hiện nay lập trường của Lão Mai đã sớm biến đổi sâu sắc, hoàn toàn kiên định đứng theo Vân Dương, tán thành hết thảy quyết định của Vân Dương, coi như đối phương là Thu Lão Nguyên soái cũng không thể sánh bằng, vì vậy rất quyết đoán bỏ qua vấn đề này, nhắc tới một vị khách khác tới thăm.

- Tướng quân Thiết Tranh cũng đã tới.

Lão Mai nói:

- Mang đến vài rương hoa quả đặc sản của biên quan cho Vân Hầu đại nhân.

Vân Dương ăi một tiếng:

- Người nói Thiết Tranh... Chính bản thân hắn đã nghèo đến như thế... Cần gì mà phải đưa hoa quả sang.. Hoa quả để đâu?

- Bị... Bị mấy con mèo con kia ăn hết...

Lão Mai tức xạm mặt.

- Đúng rồi, trước khi đi Lão Nguyên soái có nói gì không... Khục, hay là người cũng không cần truyền đạt lại, ta vẫn không biết thì tốt hơn.

Vân Dương nói nửa câu liền thay đổi chủ ý.

- Ăn cơm ăn cơm, ăn cơm mới là chuyện đứng đắn.

Chỉ tiếc, ăn cơm cũng khó được yên tĩnh.

Đang lúc ăn cơm, tứ đại công tử lại tìm tới.

- Lão đại lão đại, oa ha ha... Ta lại tới.

Thanh âm đặc thù của Đông Thiên Lãnh truyền tới, tựa như là một chiêu bài đặc biệt chuyên báo hiệu hấn đến.

- Lão đại!

- Lão đại!

Xuân Vân Phong, Hạ Băng Xuyên, tvx, Đông Thiên Lãnh.

Xuân Hạ Thu Đông đều tè tụ tại Vân phủ.

Vân Dương thở dài.

Nhìn thấy bốn tên gia hỏa này, hấn liền không khỏi nhớ tới Tứ Quý lâu...

- Đã biết lão đại đang dùng cơm, bốn người chúng ta cũng vừa hay chưa ăn cơm.

Đông Thiên Lãnh cười hắc hắc, tận lực biểu lộ tư thái “Ta với lão đại là thân quen nhất” sau đó quay đầu liền hô to quát nhỏ:

- Quân gia, quân gia, đến, mang thêm bốn bộ chén đĩa, hôm nay chúng ta muốn uống thỏa thích một phen, không say không về.

Lão Mai đối với sự tự nhiên như ruồi của con hàng này oán giận không thôi, nhưng vẫn đi lấy bát đĩa.

Uống rượu đến nửa buổi, rốt cục Đông Thiên Lãnh mới nói đến chính đề:

- Lão đại... Chuyện Huyền thú người nói trước kia...

- Đảm bảo!

Lúc đó Vân Dương cũng không phải là nói cho không.

- Cái kia... Long Hồ cao... Thực sẽ có vấn đề sao?

Thu Vân Sơn có chút do dự hỏi.

- Đã lấy được?

Vân Dương hỏi.

- Còn chưa lấy.

- Nói tóm lại một câu, cẩn thận là tốt hơn.

Vân Dương nhắc nhở một câu:

- Không thể không có tâm phòng bị người.

Bốn người thận trọng gật đầu, cúi đầu yên lặng uống rượu, sự hưng phấn trong lòng trước kia cũng đã sớm tan mất mất mấy phần.

Bầu không khí đêm nay, định sẵn là rất ngọt ngào.

Bởi, tâm tình Vân Dương hôm nay rất thấp.

Trong lúc năm người trầm mặc uống rượu, tại phương nam Thiên Đường thành, một đạo kiếm quang đột nhiên thoáng hiện, một thân ảnh thon gầy, lưng vác hồ lô rượu lớn, từ khí quanh quần xuất hiện trước cửa Thiên Đường thành, trong ánh mắt có chút hoài niệm.

- Ta... Lại trở về nữa nha.

Cũng không biết, tiểu cô nương năm đó, như thế nào rồi?

- Lần này trở về, là có chuyện phải làm, vẫn là nên làm xong chuyện trước, cầm tới cái đó rồi tính sau. Dù sao, bao năm như vậy cũng không chậm một hai ngày.

Nam tử nghèo túng nô nộ cười nhàn nhạt.

Thân thể bỗng bênh thấm thoát đi qua cửa thành.

...

Khi bọn người Vân Dương đang uống rượu tranh luận gay gắt, đột nhiên....

Phanh phanh phanh...

Đại môn bị gõ.

Có người ở bên ngoài kêu lên:

- Xin hỏi, xin hỏi Vân công tử có nhà không?

Lúc này đã là đêm khuya.

Lão Mai nhướng mày:

- Tiếng nói này có chút quen tai... Ân, là giọng của tên Trần Tam mà ngày đó ngài đã cứu.

- Trần Tam?

Vân Dương nhướng mày:

- Đã muộn như vậy còn tìm đến, tất là có việc gấp. Mau để hấn vào.

Không bao lâu, Trần Tam vội vã tiến vào, phù phù quỳ xuống đất:

- Công tử, công tử mau cứu các huynh đệ của ta...

Hấn phốc phốc phốc đập đầu cuống quýt.

Vân Dương cau mày nói:

- Chuyện gì xảy ra? Ngươi mau đứng lên nói chuyện.

Vân Dương tinh tường quan sát, bước chân Trần Tam khập khiễng, trên mặt cũng chẳng đầu vết sẹo, chỉ là vết sẹo kia tựa hồ cũng đã có một khoảng thời gian.

- Trần Tam...

Trong mắt Vân Dương có một tia sáng tỏ:

- Chiến dịch tàn binh tham chiến ngày trước, ngươi cũng tham gia hả?

Trần Tam sùng sốt một chút, hốt thẹn nói:

- Công tử minh giám, xác thực đúng là Trần Tam đi chiến trường, lại cũng chỉ ra trận tiếp địch, chẳng nhưng không chém giết được một tên địch nhân nào, ngược lại mang một thân thương tích đầy mình trở về... Thực sự khiến công tử mất thể diện...

Vân Dương nghiêm mặt nói:

- Nói gì vậy! Đại trượng phu sống trên đời, có việc không nên làm, cũng có việc nhất định phải làm, người là thiết huyết nam nhi chân chính tận tâm phó chiến, có chém địch hay không quan trọng. Các huynh đệ đi với ngươi, đều trở về hả?

Vành mắt Trần Tam đỏ lên:

- Công tử! Trần Tam cũng chính là vì chuyện này mà đến... Năm đó sau khi chúng ta xuất ngũ, liên tục tập cùng một chỗ sinh hoạt, mọi người tương trợ lẫn nhau, thời gian tuy khó khăn nhưng rất hòa thuận... Lần này xuất chiến, đám chúng ta xuất động 43 người. Một trận chiến đó, tổn thất 11 huynh đệ, còn 32 người may mắn trở về.

- Nhưng mấy ngày nay... Đám huynh đệ chúng ta không ngừng có người mất tích, mấy ngày đầu, chúng ta chỉ cho là họ ra ngoài tìm đồng僚 ôn chuyện, nhưng mấy ngày liên tiếp có người mất tích, hơn nữa đều là những lão binh đã tham chiến...

Trần Tam than thở khóc lóc:

- Cho đến hôm nay, đã có chín người mất tích... Chúng ta cũng không rõ chuyện gì xảy ra... Nhưng lại có cảm giác, nhưng huynh đệ kia... Chỉ sợ... Không về được...

Toàn thân hắn đều run rẩy, hắn thân là một tàn tật lão binh, sống dưới tầng chót nhất của xã hội, thế giới của hắn cũng chỉ bao lớn. Người duy nhất thuộc thượng tầng mà hắn biết, chính là Vân Dương, người đã rút đã tương trợ khi hắn bị người khi dễ.

Bây giờ chuyện thành ra thế, để quyết định đến tìm Vân Dương nhờ giúp đỡ, hắn cũng phải do dự hồi lâu mới ra quyết định to lớn. Cũng là cọng cỏ cứu mạng duy nhất trong lòng hắn.

Vân Dương thông suốt đứng lên, trong mắt lấp lóe lệ quang:

- Lão binh mất tích số lượng lớn?!

Một cổ hung sát chi khí mãnh liệt trào ra.

Bốn người Đông Thiên Lãnh ở gần, đều không ngoại lệ mà gật nảy mình sợ run cả người.

Sát khí ngập trời như thế, tại sao lại có thể phát ra từ người một thế gia công tử như Vân Dương?

Khí tràng Vân Dương phát ra, khiến người thường nhìn vào như thấy núi thây biển máu trước mặt!

- Ta đi xem một chút!

Vân Dương đứng lên.

- Chúng ta cùng đi.

Mấy người Đông Thiên Lãnh cũng đứng lên theo.

- Các ngươi không cần đi.

Vân Dương trầm tĩnh nói:

- Nhiều người, mục tiêu quá lớn. Nếu quả thực đến lúc cần các ngươi hỗ trợ, ta sẽ tự lên tiếng, sẽ không khách khí với các ngươi.

Thu Vân Sơn vỗ vỗ ngực:

- Lão đại yên tâm! Đến lúc đó chỉ cần lão đại ho một câu, muốn người có người, muốn tiền có tiền, muốn lực liền xuất lực.

Vân Dương vung tay lên, mang theo Phương Mặc Phi cùng Lão Mai trực tiếp ra cửa, vút xuống một câu:

- Mọi người các ngươi tự mình chờ đợi đi.

...

Một khắc đồng hồ sau, đoàn người Vân Dương đã xuất hiện ở thành nam, đi vào một khu nhà ở nhìn khá là hoang vu.

Một một căn nhà trong khu này đều vô cùng cũ nát.

Mặc dù đã là đêm khuya, nhưng khi Trần Tam dẫn theo Vân Dương đi vào tòa viện này, vẫn có thể nhìn thấy, bên trong có 23 tên đại hán, chính tề đứng lên.

Những hán tử này, không ngoại lệ đều có thương tàn trên người.

Ngoài ra, xung quanh còn có mấy lão binh mất mù, chân gãy cũng đứng lên theo.

Cho dù mấy người chân gãy, căn bản đứng không vững, nhưng vẫn dựa tường mà đứng, vẻ nghiêm nghị hiện lên trên mặt. Về mờ hồ bị phần, khó mà che giấu.

- Vân công tử tới.

Thanh âm của Trần Tam rất là phấn chấn.

- Mời công tử làm chủ cho chúng ta!

Mọi người xoát xoát đồng thời quỳ xuống.

- Mọi người mau dậy đi.

Lòng Vân Dương nóng lên:

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Mọi người đứng dậy kể rõ một chút, chúng ta cùng phân tích từ đầu đến đuôi mọi chuyện, đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Sau câu chào hỏi của Vân Dương, đám người nhanh chóng ngồi quây lại thành một vòng, mồm năm miệng mười kể lại quá trình.

Thân thể Phương Mặc Phi tung bay, đã lên nóc phòng.

Có cao thủ thất trọng đỉnh phong như Phương Mặc Phi cảnh giới, ở loại địa phương này đã coi như là vạn vô nhất thất.

Cùng với đám người không ngừng kể ra, Vân Dương dần dần đại khái hình dung được chuyện trước mắt.

Liên tục chín ngày, mỗi ngày, đều có một tàn binh mất tích, hơn nữa đều mất tích tại mảnh đất này.

Lại nói, mấy người ở đây là cùng thuộc một chiến hào, từng vào sinh ra tử trên chiến trường với nhua, tâm ý tương thông, ăn ý tự sinh cũng là chuyện bình thường, thế nhưng dưới sự nghị luận đến nao loạn của đám người, Vân Dương lại ngoài ý muốn phát hiện, chín người mất tích kia, lại là những người có giao tình với nhau tốt nhất, ăn ý nhất.

Không, nói chính xác hơn là, người ngoài chín bọn hấn ra, nhưng người còn lại có quan hệ với chín người đó cũng chỉ là giao tình bình thường. Giữa chín người bọn họ chính là tình hữu nghị mọi tìm mỗ phổi cũng không kêu ca.

Người có tình cảm tốt với họ, trong đám người này còn có hai người, mà lúc này, cũng chính là hai người này lộ ra vẻ lo lắng nhất.

Nhưng Vân Dương cũng từ chính miệng hai người họ xác nhận, hai người mặc dù có tình cảm vô cùng tốt với chín người kia, nhưng vẫn kém xa tình nghĩa lẫn nhau giữa chín người kia.

- Mất tích khó hiểu...

Lông mày Vân Dương nhíu chặt lại.

- Mỗi ngày mất tích một người...

- Nhưng, từ hôm qua... Liên không có người tiếp tục mất tích...

Tại sao lại có chuyện quý dị như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ

Mất tích, đa số là xảy ra đối với hài tử, hoặc là bất cóc tiểu thư công tử nhà giàu để tống tiền...

Nhưng lại rất ít khi phát sinh trên người nam tử trưởng thành, càng không nói tới những lão binh tàn tật, không chút của cải, cuộc sống khó khăn, coi như miễn cưỡng có thể duy trì sinh hoạt nó ảm cũng không được mấy người, nên dù có bị bất cóc, thậm chí thành công lấy tiền chuộc, lại có thể lấy được bao nhiêu lợi ích?

Càng kỳ quái hơn, là liên tục chín ngày, mỗi ngày chỉ bắt một người!

Rốt cục là chuyện gì xảy ra...

Vân Dương suy nghĩ một chút rồi đột nhiên sững lại, linh quang chợt lóe lên trong đầu, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch!

Chín!

Chín ngày!

Chín người!

Tại sao là chín ngày?

Tại sao là chín người?

Vân Dương đột nhiên nghĩ đến một khả năng vô cùng đáng sợ!

Hắn gian nan suy nghĩ, nói:

- Tất cả mọi người về trước đi, nếu ta đoán không sai, sau này cũng sẽ không phát sinh chuyện tương tự nữa.

Trần Tam nói:

- Ý của công tử là?

Vân Dương thở thật dài:

- Trong chuyện này còn có bí ẩn khác... Hắn là dính đến một bí pháp vô cùng tà ác, bí pháp kia cần chín người mới có thể thực hiện. Ta đại khái có thể đoán rõ nguyên cơ, nói thật một câu, ta càng hy vọng là ta phán đoán sai lầm...nếu không... Hậu quả rất nghiêm trọng!

Hắn lấy ra một cái túi từ trong ngực, thật gian nan mới cởi bỏ miệng túi, bên trong toát ra màu vàng óng ánh. Nhưng, lần đầu tiên Vân Dương phát hiện, màu vàng này lại chói mắt như vậy!

Nói khẽ:

- Người nhà chín vị huynh đệ, liền nhờ các người giúp đỡ, thay ta đem chút vàng này qua cho họ.

Mấy chục tên đại hán đồng thời quỳ mọp xuống đất:

- Đa tạ công tử! Chúng ta thay mặt các huynh đệ mất tích, cảm tạ đại ân đại đức của công tử!

- Đại ân đại đức a?

Vân Dương cười thầm một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ đau thương.

Chỉ vài đỉnh vàng, cũng có thể mua được tính mệnh một vị anh hùng từng đổ máu hi sinh vì nước vì dân sao? Nếu có thể, Vân Dương ta nguyện ý táng gia bại sản, từ nay cướp bóc thiên hạ, cũng muốn hết mình lấy tới thật nhiều hoàng kim!

Nhưng, không thể.

Đồ vật vàng óng ánh này, sao có thể so với tính mệnh anh hùng, nhiều lắm chỉ có thể thay hắn tỏ chút lòng áy náy!

Chỉ là một chút lòng thành!

...

Vân Dương rời khỏi hẻm nhỏ hoang vu, nhưng lại cảm nhận lửa giận mình như đang thiêu đốt thiên không!

Hắn không chút do dự, lấy ra Cửu Thiên lệnh!

Lần này Vân Dương vận dụng, chính là Cửu Thiên lệnh chân chính!

Cũng không phải loại lệnh bài mà mỗi huynh đệ đều có một cái kia.

Đây mà một khối tổng lệnh bài, khối duy nhất có trong Cửu Tôn phủ!

Trên thân lệnh, tựa hồ có tử quang ầm ầm hiện hiện vờn quanh.

Vân Dương nghĩ một chút, lấy ra Huyết Tôn lệnh của Thất ca, dán lên trên Cửu Thiên lệnh, sau đó, tay cầm huyết châu, truyền ra một đạo mệnh lệnh!

Từng tia sáng như máu sáng lên, bắn ra khỏi Cửu Thiên lệnh, rồi truyền đi xa.

- Tra, tra những nơi từng xuất hiện sự kiện tàn quân, dịch quân mất tích? Nếu có, xác nhận xem có phải mỗi ngày mất tích một người, lại liên tục mất tích chín ngày không? Nếu có tin tức như thế, lập tức báo lại, không được chậm trễ!

Huyết sắc quang hoa lóe lên một cái rồi biến mất!

Ngay đêm đó.

Tại vô số địa phương, vô số người núp trong bóng tối, tất cả đều đồng thời rửa mặt bằng nước mắt.

Nhìn Cửu Tôn lệnh bắn ra huyết quang thuần khiết lạnh lẽo, vô số người hưng phấn, kích động đến nói không ra lời.

- Huyết Tôn lão đại... Cuối cùng cũng xuất hiện lại!

- Đây mới là... Chân chính Cửu Thiên lệnh!

Vô số người nhảy lên một cái, dùng tốc độ chưa từng có, quan sát nội dung Cửu Thiên lệnh.

Lập tức.

- Lập tức, tất cả mọi người mau rải ra, tra!

- Lập tức đi thăm dò! Càng nhanh càng tốt! Chúng ta nhất định phải điều tra cận kề trong thời gian ngắn nhất!

- Nhanh! Nhất định phải nhanh! Người khác đều đã hành động, chúng ta là Huyết Tự lệnh, là lực lượng dòng chính của Huyết Tôn đại nhân, nếu để thua người khác, tất cả tự vẫn đi cho yên chuyện!

...

Sau khi Vân Dương về phủ, khỏi Cửu Thiên lệnh kia vẫn luôn dán ở trên ngực.

Ấn ấn có thể cảm giác được, có vô số tin tức không ngừng truyền đến.

Từ trong tin tức, có thể nhận thấy được sự kích động cùng lo lắng của người truyền tin.

“Lão đại! Lão đại người trở về!”

“Huyết Tôn lão đại, khi nào lão đại của chúng ta... Có thể trở về a?”

“Huyết Tôn lão đại, Thủy lão đại của chúng ta...”

“Huyết Tôn đại nhân... Vân đại nhân của Chúng ta...”

...

Nhìn từng tin tức truyền đến, sự lo lắng cùng chờ đợi ẩn chứa trong đó, Vân Dương hoàn toàn có thể cảm nhận được người đưa tin lúc này đang lo lắng bức thiết, cần mặt đến chừng nào...

Đối mặt với tin tức như vậy, Vân Dương chỉ cảm thấy tâm như dầu sặc, không thể trả lời họ được.

Trong nhất thời, trái tim co rút đến đau đớn, nói không ra lời.

- Làm việc cho tốt!

Vân Dương thống nhất một câu rồi gửi cho tất cả.

Nhìn bầu trời đêm thâm thúy, Vân Dương chỉ muốn hét lên một tiếng thật điên cuồng, hán muốn cuồng loạn phát tiết một phen.

Nhưng hán nhìn trời hồi lâu, cuối cùng... Thờ dài, thờ một hơi thật dài.

...

Mới chỉ rạng sáng, trên Cửu Thiên lệnh đã sớm lập lòe tin tức.

Thời gian từ một năm rưỡi trước bắt đầu, khu vực bao quanh địa giới Thiên Đường thành, bắt đầu có tàn binh mất tích. Mỗi lần mất tích đúng chín người, hết thấy xảy ra ba lần.

Lần thứ nhất làm một năm rưỡi trước, tháng hai, Tây bộ Thiên Đường thành có chín tên tàn binh mất tích, hành tung như trâu đất xuống biển, không có chút tin tức nào để lại.

Lần thứ hai xảy ra sau đợt mừng 9 tháng 3 năm ngoái, vào ngày 15 tháng 3, liên tục chín ngày, Bắc bộ Thiên Đường thành lại mất tích chín tên tàn binh.

Mà lần thứ ba, chính là lần vừa rồi, xảy ra tại Nam bộ Thiên Đường thành.

Ba lần mất tích đều có chung một đặc điểm: chín người mất tích có tình cảm vô cùng thâm hậu. Người người đều có thể xưng là lão binh bách chiến sa trường, dưới ta có ít nhất ba cái nhân mạng.

- Quả nhiên là nhắm vào Cửu Tôn, quả nhiên là Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ.

Vân Dương hít vào một hơi thật dài, lần nữa truyền leenhjra:

- Từ hôm nay, tất cả lực lượng tập trung chú ý vào Đông bộ Thiên Đường thành! Một khi phát hiện sự kiện tàn binh mất tích, lập tức báo lại, không được chậm trễ!

Sau khi truyền mệnh lệnh, Vân Dương bắt đầu lại trầm mặc.

Từ Quý lâu, vậy mà có thể dùng phương pháp ác độc đến cực điểm như vậy.

“Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ” chính là một loại tà pháp cực kỳ ác độc, hơn nữa, công hiệu của nó còn không bằng thiên môn định vị bí pháp cùi nhất.

Chỉ khi nào người muốn tìm một người, mà không cách nào tìm tới, thậm chí ngay cả vị trí mơ hồ cũng không biết, mới có thể dùng đến biện pháp cực đoan, mà hiệu suất cực thấp này.

Phương pháp này có hiệu suất thất, nhưng điều kiện áp dụng lại không hề thấp, hoặc có thể nói là cực đoan khắc nghiệt.

Điều kiện chủ yếu là, phải tìm được chín người có tình cảm cá nhân rất tốt, hơn nữa, chín người này phải cực kỳ trung tâm với người muốn tìm kia!

Ngoài ra, chín người này nhất định phải có chiến hồn.

Cái gọi là chiến hồn, chính là sa trường chi hồn. Nói cách khác, nhất định phải từng chém giết chân chính trên chiến trường, hơn nữa còn phải là loại người không sợ chết, như vậy trên thân mới xuất hiện thứ chiến hồn này.

Nhưng, chỉ có chiến hồn thôi thì cũng không đủ, còn phải có sát khí.

Một người cùng hung cực ác sẽ có sát khí, cướp bóc cũng có sát khí, thậm chí mổ heo giết bò cũng có sát khí. Nhưng mà, sát khí cần ở đây, không phải những thứ sát khí bình thường kia, mà là sát khí trên chiến trường, bách chiến chi sát.

Giết một tên địch, loại bỏ tâm thần bất định, loại bỏ sợ hãi. Giết hai tên địch, không còn sợ hãi, tăng thêm sự dũng mãnh. Giết ba tên địch, bất khả chiến bại, tinh thần dâng cao.

Chính vì thế, một số tướng sĩ sau khi từ bách chiến sa trường trở về cổ hương, có đôi khi mỉm cười chào hỏi với người quen, đều có thể khiến người ta cảm thấy khiếp sợ không dám tới gần, từ đáy lòng sẽ sinh ra một loại cảm giác khiếp đảm không rõ nguyên nhân.

Đây chính là sát khí!

Loại sát khí này tồn tại như thực chất. Chỉ có thể trải qua cuộc sống bình thân lân ngày, mới có thể bị tuế nguyệt đánh tan.

Chỉ có đáp ứng đủ tất cả những điều kiện trên, mới có thể thực thi “Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ”!

Nói thẳng ra, cái gọi là “Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ” thực tế là dùng hồn phách những người này, đánh vào trong tế đàn, dùng một bí pháp tà ác cực điểm, để tìm kiếm người mà bọn hắn muốn tìm!

Tuy huyền ảo, nhưng lại vô cùng tà ác, hiệu suất lại cực kỳ thấp. Vân Dương cũng mới chỉ nghe qua bí pháp này từ cổ văn, đối với bí pháp này, chẳng những kinh thường, xưa nay cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày, loại bí pháp tà ác, táng tận thiên lương này lại sẽ phát sinh ở bên cạnh mình hơn nữa lại càng là nhắm vào mình.

- Sinh tử chi tình, chiến sát chi ngữ. Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ.

- Từ Quý lâu!

Vân Dương niệm từng chữ một, tiếng niệm như tựa như Thiên Cổ băng sơn, lạnh tới thấu xương!

...

- Lục Lục, ta muốn bế quan!

Vân Dương mang theo lửa giận ngút trời nói:

- Thả ra toàn bộ số lực lượng mà trước đây áp xuống cho ta, ta muốn trùng kích ngũ trọng sơn!

Cái gì mà ổn định cảnh giới, ổn định căn cơ, hiện tại Vân Dương cũng không thêm để ý nữa.

Hắn chỉ muốn, thực lực!

Chỉ cần tu vi đột phá ngũ trọng, hắn có thể bắt đầu trùng kích Huyền Phong Quyết tầng bốn, Tinh Hòa quyết tầng bốn, Vân Vụ quyết tầng năm. Còn có thể cùng tu luyện công pháp của Huyết Tôn và Lôi Tôn.

Đến lúc đó, thủ đoạn tăng nhiều, cộng thêm địa hình thuận lợi, lực quân chiến của hắn sẽ tăng lên nhiều, đối phó với Tứ Quý lâu cũng càng thêm nắm chắc!

- Các ngươi đối phó ta, đối phó Cửu Tôn, cũng không có vấn đề gì, mọi người đều dùng năng lực, thắng bại đều cam lòng.

Lửa giận của Vân Dương không ngừng dâng trào:

- Nhưng vì sao, vì sao các ngươi muốn giết hại bách chiến tàn binh?

- Bọn hắn đều là anh hùng của quốc gia, là anh hùng của dân chúng! Bọn hắn vì nước mà chinh chiến, cho dù thân thể tan tành cũng không quên báo quốc, mỗi người đều xứng đáng là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.

- Mỗi người đều đáng để ngươi hồ thẹn ba đời ba kiếp! Mà các ngươi lại phát rồ như thế, sát hại anh hùng chỉ bởi mục đích của mình... Ta sẽ... Đáp ứng mong muốn của các ngươi!

- Đến lúc ta xuất hiện trước mắt ngươi, cũng đừng trách ta... Tâm ngoan thủ lạt!

Huyết quang lóe lên trong mắt Vân Dương, sát cơ thâm nhiên bao phủ.

Có lẽ, người Tứ Quý lâu cũng không từng nghĩ tới, chính bởi vì thủ đoạn cực đoạn của họ, lại có thể ép Vân Dương làm ra quyết định như thế!

Hoặc thật đúng với câu nói kia, người đang làm, trời đang nhìn, nhân quả luân hồi, không phải không cần trả, mà là chưa đến lúc mà thôi!

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Cửu Thiên lệnh xuất hiện

Hiện tại đã vào mùa thu.

Gió thu ngày càng thêm lạnh, sau một trận mưa, càng thêm mấy phần khí cảnh điêu hiu.

Gió thu đã bắt đầu gào thét không ngừng, trên bầu trời Thiên Đường thành.

Cơ hồ, mỗi một người Ngọc Đường, nhất là những chiến sĩ đã đang nhập ngũ, thấy gió rít, đều không kìm lòng ngẩng đầu lên nhìn.

Tiếng gió hô hô rít gào này, có đôi khi, chính là thần hộ mệnh của chúng ta đang hành động...

Phong Tôn!

Chưởng không thiên hạ chi phong!

Chỉ có điều, hiện tại gió vẫn gào rít trên bầu trời Thiên Đường, nhưng anh hùng đã đi nơi nào?

Sau ba ngày...

Sớm ngày thứ ba.

Không trung Thiên Đường thành lại truyền tới tiếng gió ô ô, gió thu lại tới. Lá rụng tung bay đầy trời, thậm chí bụi mù hoành không mà lên. Gió hôm nay còn lớn hơn mọi ngày...

Vân Dương từ trong mật thất đi ra, thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành một đợt thanh phong, vô thanh vô tức bay lên bầu trời, hòa cùng với gió thu đang gào thét.

Gió thu bắt đầu trở nên quái dị.

“Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ.

Sát khí nhập vị, oán niệm thao thiên.

Âm phong hồn tụ, tụ vào vị trí.

Oan nghiệt sở tồn, thương thiên hữu nhân!”

Vân Dương biết.

Phàm là người hay tổ chức áp dụng phương thức cực đoan này, tất sẽ bị Thương thiên vứt bỏ, Thần Quỷ đều ghét, bởi đây chính là bí pháp nghịch thiên, tổn thương thiên hòa.

Đồng thời, hắn cũng biết nền tảng của đối phương, bởi Vân Dương hắn chỉ cần tìm chỗ quan sát sát khí, nơi nào có âm khí nặng nhất, chính là nơi đối phương thi pháp!

Gió thu đột nhiên xoay chuyển, từ từ hình thành một cơn gió xoáy giữa không trung, trong chớp lát, toàn bộ lá rụng đang phiêu linh trên bầu trời Thiên Đường thành, đột nhiên tụ lại thành vòng hoàng không bay lên.

Tạo thành một cơn lốc xoáy thông thiên triệt địa.

Theo gió xoáy, không ngừng biến hóa.

Tình huống như vậy cũng không phải thường xuyên xuất hiện, nhưng không phải không có, cho nên, dưới con mắt của mọi người, hết thấy cũng không có điều gì bất thường cả, tất cả chỉ cho rằng, đó chỉ là một hiện tượng thời tiết ít gặp mà thôi.

Thành nam..

Gió xoáy đảo qua, lá rụng bay tán loạn, tựa như hồ điệp phiêu linh, nhẹ nhàng bay múa trên không trung.

Thành nam không có vấn đề.

Hết thấy đều bình thường, không có bất kỳ vết tích sát khí còn hay sót lại, Vân Dương tiếp tục duy trì vờ rỗng, bay hướng thành tây.

Người Tứ Quý lâu nếu đã làm như thế, ba chưa từng động đến Thành đông, nhìn như thành đông là nơi có hiểm nguy nhất. Nhưng Vân Dương cũng hiểu rõ, thành đông là căn cứ của tuyệt đại đa số tàn binh và dân nghèo. Căn bản khó có thể tìm được nơi đủ điều kiện để bố trí “Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ”

Nguyên nhân càng quan trọng hơn đó là...

Nơi thường có oán khí sâu nặng, thường thường là ở khu nhà giàu, hoặc là nhà quan. Mà nơi có oán khí sâu nặng nhất, càng là nơi tọa lạc của hoàng thành, hoàng cung.

Mỗi một quốc gia, đều không ngoại lệ.

Coi như là quân chủ có anh minh thần võ, nhưng nói mà oán khí tụ tập nhiều nhất, vẫn là hoàng cung mỗi quốc gia này!

Những nơi tập trung người giàu có ở Thiên Đường thành cũng không nhiều. Đại đa số đều tụ tập ở bốn phương Tây Bắc Trung Nam, còn thành Đông, lại là khu vực có oán khí mỏng nhất!

Vừa rồi Vân Dương không chế phong long bay lên trời, đã sớm xem qua đại khái mấy nơi này.

Ngoại trừ hoàng cung lúc nào cũng oán khí trùng thiên ra, ba hướng Tây Nam Bắc còn lại đều có oán khí khá mạnh. Mà khu thành Đông lại tỏ ra vô cùng bình thản.

Hiện tại, hắn chỉ cần từ từ dò xét.

Vân Dương không vội không nóng, cứ tìm tòi từng chút một...

Đây là một công việc nặng nề.

Hơn nửa canh giờ sau, gió xoáy biến mất.

Gió thu vẫn đang gào thét, tại khu thành Tây, gió gào rít trên cao đã biến thành gió lửa qua từng góc ngách.

Phố lớn ngõ nhỏ, tất cả đều chuyển mình biến hóa, biến thành đầu nguồn cơn gió, cuồng phong gào rít qua từng đầu ngõ, từng con đường chật hẹp, mỗi một đoạn đường đều có gió lửa qua...

Rong ra một đêm, gió vẫn thổi không ngừng.

Cho đến khi Vân Dương đã đặt chân trở lại Vân phủ, sắc mặt hần tái nhợt như tờ giấy, trắng hơn cả ma, mới đưa vài miếng com lên miệng, liền nuốt nửa ngã ngũ, thực sự vô cùng mệt mỏi.

Hoi chút nghỉ ngơi, Vân Dương lại lần nữa tiến vào trạng thái luyện công.

Dù có mệt mỏi hơn nữa, hần cũng phải kiên trì, nhiệm vụ trước mắt ngoại trừ việc tìm vị trí sát khí tụ tập, chính là tận lực tăng cường thực lực bản thân, như vậy hần mới có thể ứng phó với mưa gió trước mắt.

Nửa đêm, gió thu lại nổi lên.

Liên tiếp ba ngày như vậy, gió thu bạo ngược chưa từng có thậm chí đã thổi tung tất cả bụi bặm trong thành.

- Sao năm nay lại quái lạ như vậy, gió thu này lại ồn ào không dứt...

- Đúng vậy a, những năm qua tuy gió thu rít gào cả ngày, nhưng đến đêm dù sao cũng dứt, nhất là lúc chập choạng sáng, một chút cũng không có, vậy mà năm nay dù là nửa đêm hay rạng sáng, gió thu vẫn rít gào như tiếng quỷ gọi, khiến người ta nghe mà nổi da gà.

- Nói đúng a, vốn ta cũng không chú ý, thực sự là tà phong...

Trong đám người, có một tên đại hán vẫn lạnh lùng nghe ngóng, cũng chưa từng tham gia vào câu chuyện, trong mắt càng hiện lên một tia ý mừng khó thấy, lập tức sai bước rời đi.

Tại một chỗ bí ẩn.

Mấy người trầm mặt ngồi thành vòng, từ bên ngoài lục tục đang có mấy người đang hướng tới.

- Các huynh đệ, có lẽ là có tin tức tốt.

- Tin tốt gì?

- Ngày nay, gió thu thổi liên miên, cực kỳ tà môn, chẳng lẽ các ngươi không thấy cổ quái sao?

- Gió thu... Chẳng nhẽ ý ngươi là...

- Gió thu này nhìn thì bình thường, nhưng nếu tổng hợp mấy năm gần đây, lại lộ ra nhiều điểm chưa hẳn là bình thường...

Đại hán nói chuyện với vẻ mặt hưng phấn, vẫn cố đè thanh âm xuống thật thấp:

- Chúng ta đều biết, mấy ngày trước Huyết đại nhân hiện thân...phát động Cửu Thiên lệnh...

- Kỳ thực chiến dịch lần trước, không phải chính là hai vị Phong Hỏa đại nhân xuất thủ sao, mặc dù nhân thể truyền rằng, anh linh hai vị đại nhân bất hủ, hiển linh tương trợ, nhưng Tề lão lục ta cũng không tin!

- Hiện nay, gió thu lại kỳ quái như thế...

Yết hầu vị gọi là Tề lão lục như nghẹn lại, trong mắt ánh lên một mảnh lệ quang:

- Liệu có phải... Là Phong Tôn đại nhân nhà ta đang hành động?

Tất cả mọi người khi nghe xong câu này, sắc mặt đều đột nhiên chấn động, trong mắt cùng toát ra hào quang vừa mừng vừa ngạc nhiên.

- Bình tĩnh lại!

Đại hán cầm đầu trầm ổn, nhíu mày quát:

- Kích động thì làm được cái gì? Điều chúng ta cần làm lúc này là kiên nhẫn, tuyệt đối kiên nhẫn, từ từ chờ đợi, tất cả đều kìm chế bản thân cho ta. Còn nhớ lời Cửu đại nhân nói không? Cửu Thiên chi lệnh, vĩnh viễn trường tồn!

- Hiện tại các ngươi mới chỉ hoài nghi...

Vị đại hán khôi ngô trầm ổn cũng không nhịn được run rẩy, ánh mắt cũng sáng lấp lánh, bờ môi run rẩy, lại cố giả bộ trấn định cười lớn một tiếng:

- Từ trước đến nay, ta vẫn chưa từng tin Cửu đại nhân sẽ chết!

- Tất cả đều làm tốt chức trách của mình cho ta!

Ánh mắt vị đại hán trầm ổn trở nên lạnh lẽo:

- Nếu ai để xảy ra sơ suất... Khiến đại nhân bị mất mặt... Hừ, chớ trách Triệu lão đại ta nói chuyện khó nghe.

- Còn cần Triệu lão đại ngời nói chuyện khó nghe sao...

Mọi người cùng nhau cười ồ lên:

- Ai để xảy ra sơ suất, mọi người cùng tiến lên đạp chết hắn!

- Hừ...

Triệu lão đại hừ một tiếng:

- Trong khoảng thời gian chín vị đại nhân mất tích, vì sao Cửu Thiên lệnh không chút rối loạn? Là bởi vì mọi người đều tin tưởng rằng, chín vị đại nhân còn sống, chín vị đại nhân nhất định sẽ còn trở về!

- Cho nên, càng là lúc chín vị đại nhân không có mặt, nhân thủ chín đường càng dốc sức so đấu! Người ta đều đang chiêu binh mãi mã, ai nấy đều làm chính sự, chúng ta cũng quyết không khiến Phong đại nhân bị mất mặt!

- Còn một điều quan trọng nữa, miệng quan trọng, hành động phải nhanh, bảo mật cho kĩ!

Ánh mắt Triệu lão đại qua như đao:

- Chín vị đại nhân đều là anh hùng cái thế, thiên cổ cũng không thể so, chúng ta không được làm mất mặt các ngài.

- Đúng!

- Toàn thể giải tán!

Triệu lão đại đứng lên:

- Trở về coi trừng đám tiểu tử dưới trướng cho tốt, nếu để xảy ra sơ suất, coi như chúng ta không nhìn thấy, có nhìn thấy cũng không động thủ đánh chết người, nhưng thủ hồi lương tâm người một chút xem, có mặt mũi nào sống trên đời này nữa không?!

...

Khi họ đang nói chuyện, cũng có không ít nơi bí mật cũng đang nhắc đến vấn đề này.

- Hiện tại, Huyết đại nhân đã hiện thân, gió thu cũng tà mị như vậy, Phong đại nhân cũng hừ hừ thực thực xuất hiện... Tại sao lão đại của chúng ta còn chưa có tin tức, nhưng... Càng là lúc thế này, chúng ta càng phải ổn định đội ngũ, nếu ai khiến lão đại bị mất mặt...hừ, ta không nói, mọi người đều đã rõ chứ!

...

- Hai vị Phong Hòa đại nhân từng xuất thủ ở Thiên Huyền nhai, mà bây giờ Huyết đại nhân cũng đã tái hiện, thời gian dài như vậy mà cũng không có động tĩnh, đột nhiên lại xuất hiện động tác lớn như vậy... Chuyện này tất có người chủ trì!

- Mà Vân đại nhân nhà ta lại là Cửu Tôn chi hồn, từ trước đến nay luôn là hạc tam bầy mưu tính kẻ. Thủ đoạn man thiên quá hải, trực tiếp đùa bỡn người trong thiên hạ trong tay, chính là thủ bút của Vân đại nhân! Không phải ta tự ngạo, ngoại trừ Vân đại nhân nhà ta, coi như mấy vị lão đại khác tự mình tính kế rồi thực hiện, cũng tuyệt đối không làm được.

- Vân Tự môn chúng ta, quyết không thể để mấy nhà khác vượt qua!

- Ổn định đội hình, cố gắng làm việc!

- Vân đại nhân, sẽ trở lại!

...

Phủ nguyên soái.

- Thực sự là Phong đã trở về rồi hả?

Thu Lão Nguyên soái đi tới đi lui, lão phu nhân ở một bên nhìn theo mà đến chóng cả mặt, lão gia hỏa này đi đi lại lại trong viện nhà mình cũng không sai biệt lắm được mấy chục dặm đường rồi.

- Lão Nguyên soái, bệ hạ triệu kiến.

- Ta đi ngay đây!

Thậm chí Lão Nguyên soái còn không kịp thay quần áo, tùy tiện vơ một cái áo khoác trên giá, choàng lên người, rồi lên ngựa ra khỏi cửa.

...

Vân Dương vẫn đang không ngừng tìm kiếm, không ngừng sàng chọn, cuối cùng chọn được 11 địa phương mà hấn cho là khả nghi nhất.

Hoàng cung đại nội là điểm đầu tiên, nơi này có oán khí nặng nhất, có thể nói là đất lành để thực thi tà pháp. Thứ hai chính là pháp trường, chính là nơi xử trảm đám trọng phạm, cũng là một nơi tốt để dùng tà pháp. Nhưng điều khiến Vân Dương dị thường kinh ngạc, lại chính là điểm khả nghi thứ ba thứ tư và thứ năm, mấy nơi này chính là... Phủ Thái tử, phủ của Tam hoàng tử và phủ của Tứ hoàng tử.

Tất cả những vị hoàng tử trong triều, ngoại trừ mấy vị còn nhỏ kia ra, phần là người đã trưởng thành, được phân phủ đệ ra ngoài, trong phủ đệ đều ẩn chứa oán khí sâu nặng, coi như hạng thấp nhất cũng đứng thứ chín!

Tổng cộng hiện có năm vị hoàng tử đã trưởng thành.

Vậy mà trong 11 danh ngạch địa phương có hiềm nghi của Vân Dương, bọn hấn chiếm tới một nửa!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Cuộc trò chuyện lúc nửa đêm ở phủ Thái tử

Đối với kết quả này, Vân Dương thực sự ghen hờn nhìn trần trời.

“Mấy tên gia hỏa này, ngày thường làm những chuyện gì a?!”

Còn bốn nơi khác, một là phủ thái su, một là Trấn Bắc vương phủ, một cái Thái úy phủ, và một cái Tĩnh Vương phủ.

Vân Dương nhớ kỹ mấy địa danh này lại.

Trong 11 nơi này, tất có một nơi là địa điểm thi pháp.

Nhưng càng xác định vấn đề này, lửa giận trong lòng Vân Dương càng bốc lên ngút trời!

11 nơi mà mình xác định hiềm nghi, vậy mà đều là những nơi quyền cao chức trọng. Không phải hoàng gia quý tộc, thì cũng chính là đại thần quyền khuyh thiên hạ!

Vừa nghĩ đến đây, Vân Dương không khỏi cảm thấy một trận bi ai sâu sắc!

Các người ngồi ở vị trí cao, ngày ngày cảm ý ngọc thực, muốn gì được nấy. Chẳng lẽ các người há không biết, tài phú, địa vị, sự an nhàn hưởng thụ của các người, đều là do các tướng sĩ không quân sinh tử, chém giết chốn sa trường mà đổi lấy?!

Nhưng trong lúc các người yên tâm thoải mái hưởng thụ, lại vẫn có người cấu kết với Tứ Quý lâu, tàn sát công thần, thực sự là táng tận thiên lương, phát rồ!

Có đôi khi, thậm chí Vân Dương còn không thể hiểu nổi, loại chuyện như vậy, sao lại có thể phát sinh!

Chẳng lẽ, các người không phải người Ngọc Đường?

Thậm chí, các người không phải là người sao?

Người, sao có thể vô si đến mức độ như vậy?!

- Tôi nay trùng kích ngũ trọng!

Vân Dương mang theo một cổ oán khí trùng thiên, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Trùng kích ngũ trọng Vân Vụ quyết, tứ trọng Huyền Phong Quyết!

- Ngày mai, ta nhất định phải điều tra ra, tại họa này rốt cục là từ nhà ai mà ra!

- Nếu thực là bất kỳ người nào trong số chín người này, như vậy ta sẽ không tiếc đại giới, cũng phải hủy diệt kẻ này!

Vân Dương cũng không hoài nghi tới hoàng đế bệ hạ, hoàn toàn chưa từng hoài nghi.

Bởi trong thiên hạ này, người không có lý do làm mấy chuyện này nhất, chính là hoàng đế bệ hạ!

Nhưng mà con của hắn thì chưa hẳn!

Linh khí mãnh liệt truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Liên tục ba ngày, Vân Dương vẫn không thể thành công đột phá.

Lục Lục vẫn không chế chính xác truyền Sinh Linh chi khí cho Vân Dương, luôn để hắn vào trong biên giới đột phá, nhưng chỉ kém một chút như vậy, hắn vẫn chưa từng chân chính đột phá.

Mấy ngày nay Vân Dương vẫn hóa thành gió, mỗi ngày đều nghiền ép cực hạn của mình, bảo đảm huyền khí đã hao đến cực điểm mới trở về. Cho nên mỗi lần trở về đều mệt như chó chết, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Nhưng mà tiêu hao cực độ như vậy, khiến sau mỗi lần khôi phục, Vân Dương đều cảm thấy bản thân tiến bộ thật lớn. Dưới sự tiêu hao nghiền ép cực hạn như vậy, lại luôn bảo trì trạng thái gần đột phá, căn cơ của Vân Dương càng thêm vững chắc.

Nhưng, Vân Dương cũng không có ý định tiếp tục củng cố căn cơ.

Điều hắn cần là đột phá! Cường ép đột phá!

Đối với chuyện này, Lục Lục cũng biểu lộ không biết làm gì cho phải.

Dựa theo cái nhìn của Lục Lục, Vân Dương ít nhất phải tiến hành loại rèn luyện cực hạn này thêm một thời gian nữa, cũng phải tiến hành năm sáu lần tiêu hao rồi lại hồi phục huyền khí thì mới tương đối thỏa đáng.

Thế nhưng Vân Dương thân là chủ nhân đã lên tiếng, Lục Lục cũng chỉ có thể làm theo!

Huyền khí từ trong không trụ lại ngày càng mãnh liệt. Lại có linh khí càng tinh túy hơn truyền ra từ trên dây leo của Lục Lục.

Vân Dương chỉ cảm thấy, bình chương ngũ trọng vốn đã lung lay kia, nháy mắt liền sụp đổ!

Trước mắt hắn hiện lên vô số kim tinh, tựa như một cái vũ trụ đột nhiên bạo tạc, mặc dù hắn đã nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự chói lọi của thiên địa sụp đổ, trước mắt như xuất hiện cảnh tượng muôn tia ngàn hồng...

Cảm giác này...

Vân Dương đột nhiên cảm giác, tầm mắt của hắn, trở nên rộng rãi thoáng đạt hơn rất nhiều, tựa hồ... Vốn dĩ có rất nhiều thứ tồn tại chân thực trước mắt hắn, nhưng hắn không thể nhìn thấy.

Chỉ sau khi đột phá cấp độ trước mắt, mới phát hiện, hóa ra thế giới này còn nhiều thứ đến vậy!

Đó là một cảm giác vô cùng vi diệu cùng mỹ diệu.

Nó làm cho Vân Dương không khỏi nhớ đến lời của đại ca Thổ Tôn, cũng là người có tu vi cao nhất trong các huynh đệ:

- Chỉ có đột phá đến ngũ trọng sơn, thấy được ngũ trọng thiên, các ngươi mới cảm giác được, bản thân kỳ thực chính là ếch ngồi đáy giếng.

- Mà trước khi đạt đến ngũ trọng thiên, thậm chí ngay cả bản thân mình thực tế là ếch ngồi đáy giếng cũng không biết!

Lúc đó, khi Vân Dương nghe được câu này, chỉ cười cười không nói, hắn còn cảm thấy Lão đại có chút quá khuếch đại sự thật?

Nhưng đến hôm nay, có sự trải nghiệm của riêng mình, Vân Dương mới hiểu được.

Câu nói này, chân thật không có nửa điểm khoa trương.

Thậm chí, còn có chút hương vị nói giảm nói tránh.

- Ngũ trọng sơn...

Vân Dương cũng chỉ trải nghiệm cảm giác mỹ diệu này chừng một khắc đồng hồ, ngay sau đó liền ngồi xuống nhập định. Bắt đầu tu luyện Vân Vụ quyết, Huyền Phong Quyết, Tĩnh Hỏa quyết...

Lúc này Vân Dương đang đua tốc độ với thời gian, hắn muốn trong thời gian ngắn nhất, phải đem tu vi, thực lực, bí thuật cùng tăng lên.

Dừng cảm xông về phía trước!

Tu luyện, ngoại trừ chính là tiền vốn để bảo mệnh, đồng thời... Vân Dương cảm thấy, khi mình tu luyện, có thể sát lại gần với các huynh đệ, càng cảm giác như mọi người đang dựa sát vào nhau, cùng nhau cố gắng.

Đột phá Vân Vụ quyết với Vân Dương chỉ là quá trình như nước chảy thành sông, đột phá Huyền Phong Quyết cũng không phải quá khó khăn. Nói chung khi tu vi đã đạt tới điều kiện cần và đủ, vậy công pháp cũng tự nhiên mà đột phá.

Nhưng tiến độ tu luyện Tinh Hóa quyết, so với hai quyết trước lại hoàn toàn bất đồng.

Cho dù tu vi bản thân đã đủ điều kiện, nhưng muốn đột phá cảnh giới vẫn cần quá trình tương ứng.

Mãi cho đến rạng sáng, Tinh Hóa quyết vẫn chưa thể đột phá đến tầng thứ tư.

Nhưng đối với tiến độ trước mắt của mình, Vân Dương cũng đã rất hài lòng.

Hiện tại, tu vi của hắn đã đạt đến ngũ trọng sơn, đã có thể coi là cao thủ.

Àn, so sánh với người thường, đúng là như vậy.

Huyền khí ngũ trọng sơn, sơ khuy ngũ trọng thiên. Vân Vụ quyết tầng thứ năm, cũng coi như sơ khuy môn kính. Huyền Phong Quyết đạt tầng thứ tư, cũng đã đạt đến cảnh giới của Phong Tôn năm đó.

Trình độ như vậy, đã tạm đủ rồi.

Đủ để ứng phó với thế cục trước mắt!

Tu vi, thực lực đều tăng vọt, khiến Vân Dương không khỏi có chút dương dương đắc ý, nhẹ nhàng lắc người ra khỏi phòng.

...

Phủ thái tử.

Thái tử vẫn đang còn vì chuyện Thủy Nguyệt Hàn mất tích mà nổi trận lôi đình.

Sau khi Thủy Nguyệt Hàn mất tích, người của tứ đại gia tộc Xuân Hạ Thu Đông không ngừng đến cửa gây chuyện đòi người, mà thái tử điện hạ còn đang bị cấm túc, tâm tình càng trở nên không tốt.

Liên tiếp bị người bức bách như vậy mà không thể tươi cười đón tiếp, tâm tình như vậy đương nhiên càng lúc càng tồi tệ, thiếu chút nữa liều mình đòi sống đòi chết.

- Chuyện này ta vẫn không thể hiểu nổi, một người thông minh như Thủy Nguyệt Hàn, sao có thể làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy?!

Thái tử điện hạ nghĩ tới đây, lửa giận bốc lên cũng không có chỗ để mà phát tiết.

- Sớm hôm sau đã có thể đường hoàng đi ra, sao ngay lúc hùng đông đã vượt ngục bỏ trốn?! Chẳng hẳn lại thiếu một chút thời gian đó sao?

Về mặt anh tuấn của thái tử điện hạ càng lúc càng xoắn xuýt cùng phần nộ:

- Hiềm ta nhân quá nên muốn gây chuyện cho ta sao?

- Thái tử điện hạ.

Một vị lão giả râu tóc bạc phơ, đứng bên cạnh thái tử đột nhiên nhẹ giọng nói:

- Lão hủ có cái nhìn khác với chuyện này.

Thái tử điện hạ:

- Hừm?

- Chuyện này cũng đã xảy ra nhiều ngày.

Lão giả chậm rãi nói:

- Nếu tên Thủy Nguyệt Hàn kia chưa chết, dù có thế nào cũng nên báo lại cho chúng ta một tiếng, nhưng đến giờ vẫn không có tin tức.

- Chúng ta tuyệt không bán đứng hắn, càng không thể tùy tiện giao hắn ra ngoài... Mà trước nay, tên Thủy Nguyệt Hàn này vẫn luôn trung thành tuyệt đối

với phủ ta, một thân trí kẻ cũng không phải dạng thường, hần hoàn toàn không có lý do gì để làm chuyện như vậy.

Lão già râu bạc thân nhiên nói:

- Cho nên, lão hủ cho rằng... Quá nửa là Thủy Nguyệt Hàn đã chết rồi. Hơn nữa là chết trước khi chuyện cướp ngục truyền ra.
- Người tạo thành chuyện cướp ngục, nhất định là một người hoàn toàn khác!
- Còn tên Phó Quan Sơn kia, hần là cũng đã chết!
- Hết thấy chuyện này, đều do người hữu tâm bố trí.

Sắc mặt lão già ánh lên vẻ sầu bi:

- Nếu không, không cách nào giải thích chuyện đã xảy ra.
- Lui một vạn bước mà nói, coi như Thủy Nguyệt Hàn thực sự vượt ngục, nhưng hần căn bản không cần thiết đi đánh lên mấy tên hoàn khổ kia. Đây mới là chuyện đáng ngờ và phức tạp nhất. Nếu hần thực muốn chạy trốn, sao có thể chủ động đắc tội tam đại gia tộc Xuân Hạ Đông? Phải biết, trực diện xuất thủ với ba người kia như vậy, khác nào trực tiếp kết tử thù với ba nhà, vĩnh viễn không có ngày hòa hoãn, cái gọi là thù hạ lưu tình, không hạ sát thù... Bất quá chỉ là bình phong che mắt mọi người mà thôi, chỉ cần hơi chút suy nghĩ, nhất định có thể hiểu rõ sự việc, không, nó là một mảnh khóc làm sâu sắc thêm quan hệ thù hận giữa Thủy Nguyệt Hàn và mấy tên hoàn khổ kia, khiến quan hệ song phương trực tiếp chuyển thành quan hệ sinh tử cừu địch.

Sắc mặt thái tử điện hạ dần tái nhợt:

- Chết rồi sao? Còn khả năng khác không?

Lão già râu bạc khẳng định nói:

- Tám chín phần là như vậy, Thủy Nguyệt Hàn cùng tên Hạ Vô Phi kia là huynh đệ kết bái. Trước khi hiệu lực cho công tử, hai người đó xông xáo giang hồ rất nhiều năm, sớm đã tương giao tâm đầu ý hợp, nói là tình nghĩa đồng sinh cộng tử cũng không đủ hình dung. Nếu Thủy Nguyệt Hàn không chết, coi như kiêng kỵ không nói cho chúng ta, cũng sẽ nhất định báo cho Hạ Vô Phi.

Bên cạnh, khuôn mặt tuần lã của Hạ Vô Phi ánh lên vẻ đau thương:

- Thủy huynh nhất định đã gặp phải độc thủ! Thái tử điện hạ, cầu người làm chủ cho Thủy huynh, không thể để hần oan ức đột tử nơi trại giam, lại còn gánh lấy ô danh vượt ngục này a.

Thái tử chậm rãi ngồi xuống:

- Nếu Thủy Nguyệt Hàn thực sự đột tử tại đại lao Hình bộ, như vậy, ai là người hạ thủ?

Lão già râu trắng trầm mặc ngồi yên, con mắt lướt qua mặt vị mưu sĩ khác, nhưng mấy người đều không nói gì, ngược lại đều quàng ánh mắt chăm chú lên người lão.

Ý bọn hần hiển nhiên là: người nói tiếp đi.

- Lão hủ tạm thời không muốn nói chuyện, xem như là tung gạch thử ngọc, tiếp đó xin mời chư vị bổ sung.

Lão già râu bạc tựa hồ rất đắc ý cười cười:

- Đến cùng Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Quan Sơn chết trong tay ai, lão hủ cho rằng, không ngoài mấy mục tiêu này.

Đám người nghe vậy không khỏi chấn động:

- Không thể nghi ngờ, hiềm nghi đối với Tam hoàng tử là lớn nhất. Thủy Nguyệt Hàn chính là nhân vật nòng cốt của phủ Thái tử, cái chết của hần sẽ tạo thành đả kích lớn đối với thực lực tổng thể của phủ Thái tử. Sau việc này, càng khiến phủ Thái tử đối đầu với Hình bộ, càng kết oán với tam gia Xuân Hạ Đông, đương yên lại kết thêm nhiều cừu địch, mà bên Tam hoàng tử cũng không chút bại lộ, cũng không đếm xỉa đến, thực sự trăm lợi mà không có hại.
- Đương nhiên, căn cứ vào khả năng tâm tư giống nhau, người có nghi vẫn còn có Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử.
- Sờ dĩ nói Tam hoàng tử có hiềm nghi lớn nhất, vì một khi Thái tử điện hạ thất thế, hần là người được lợi lớn nhất.
- Mà ngoại trừ mấy vị hoàng tử, người của Tứ gia cũng đáng hoài nghi. Thậm chí hai vị nguyên soái quân đội cũng không thoát khỏi.
- Cũng có thể nói, chỉ cần người, thế lực, có thể kiếm được lợi ích từ truyện này, đều là đối tượng hiềm nghi, khác biệt cũng chỉ là độ hiềm nghi lớn hay nhỏ, cùng với khả năng được lợi bao nhiêu mà thôi!

- Duy chỉ có bản thân Hình bộ vẫn đang sứt đầu mẻ trán, là đối tượng không có hiềm nghi nhất.

Trên mặt lão già râu bạc tràn đầy vẻ cơ trí, còn có vẻ trí tuệ vững vàng, hết thảy đều có thể nắm trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Hà lão, trọng thương

Lão già vừa nói, những người khác ngồi nghe đều gật gật đầu, lại trầm tư suy nghĩ.

- Bất quá, ngoại trừ những người này ra, ta còn có một hoài nghi khác.

Lão già râu bạc trầm ngâm một chút mới nói tiếp:

- Ta nghi ngờ, việc này cũng có thể là do Cửu Tôn làm.

- Cửu Tôn?

Mọi người đều có chút sửng sốt kinh hô.

Sắc mặt thái tử cũng cấp tốc biến đổi, vội vã hỏi lại:

- Sao ngươi lại nghĩ vậy?

Trên mặt lão già râu bạc lộ ra một tia chần chờ, nói:

- Chuyện này... Cũng chỉ là suy đoán của lão hủ, cũng không có bất cứ chứng cứ xác đáng nào. Cho nên, cũng chỉ mới dừng ở mức bàn luận.

Sắc mặt thái tử chậm rãi trầm xuống, ánh mắt chớp động, lộ ra vẻ phức tạp khó hiểu.

Sau nửa ngày, thái tử đột nhiên thấp giọng nói:

- Nếu thực là do thế lực Cửu Tôn làm ra, vậy tại sao họ lại phải tham dự vào chuyện này? Dù sao cũng phải có lý do để hoài nghi chứ, còn nữa, bọn hần làm việc này thì có thể có lợi ích gì?!

Đối với vấn đề này của thái tử, mọi người đều không có câu trả lời.

Bởi nếu cứ tiếp tục suy diễn, vấn đề sau đó thực sự quá mức kinh khủng!

Dựa vào chuyện trước mắt mà tính, chẳng phải nói là Cửu Tôn muốn đối phó với thái tử sao!

- Chuyện này tạm dừng ở đây, dù sao, với những chuyện trước mắt, chúng ta cũng không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh việc này là do Cửu Tôn nhưng tay.

Thái tử lẩm bẩm nói, tựa như đang khuyên chính bản thân.

Lão già râu bạc vuốt râu mỉm cười:

- Tạm thời dừng lại cũng tốt, nói cho cùng đây cũng chỉ là một cảm giác của lão hủ, lão hủ cũng không có bất kỳ bằng chứng nào, nếu tính trên phương diện hiềm nghi và lợi ích liên quan, đích thực Cửu Tôn có hiềm nghi nhẹ nhất.

Nhưng hần càng nói như vậy, lòng dạ thái tử lại càng thêm bồn chồn.

Liệu có phải Cửu Tôn xuất thủ hay không?

Cách làm trước nay của Cửu Tôn, vốn không phải lấy lợi ích làm bàn cân, vì vậy cái gọi là hiềm nghi nhẹ nhất, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào!

...

Những cuộc nói chuyện bí mật như vậy, tương tự xảy ra hàng ngày trong phủ mấy vị hoàng tử.

Dù loại suy đoán được đưa ra, phong phú đã dạng, muôn màu muôn vẻ, nhưng vẫn không thể kết luận, không có chứng cứ, dù có suy tính bằng trời cũng không thể coi là chân tướng được!

Nhưng, không biết vì sao, dù thái tử hay hoàng tử, chuyện cứ nhắc đến Cửu Tôn, liền sẽ dừng lại.

Im lặng, mọi người như đều kiêng kỵ vấn đề này.

Gió thu vẫn phiêu đảng trên bầu trời Thiên Đường thành, Vân Dương gần như đã tìm hết các ngõ ngách mười mục tiêu, nhưng vẫn không có chút phát hiện đáng giá nào.

Nhưng hắn cũng không vì vậy mà nhụt trí, mà càng như vậy, hắn càng thêm nghiêm túc.

Với sự bố trí tỉ mỉ của Tứ Quý lâu, nếu dễ dàng bị hắn tìm ra như vậy, đó mới là chuyện bất thường.

Đối phó với con quái vật như Tứ Quý lâu, nhất định phải có đại quyết tâm.

Hôm nay cũng đã đến lúc kết thúc tìm kiếm, cũng là lúc nên trở lại Vân phủ.

Đột nhiên một cảm giác khác lạ ập tới...

Một cỗ khí tức vô cùng cường đại như đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, nhưng lóe lên một cái rồi lập tức biến mất.

Vân Dương lập tức cảm thấy sự bất thường, theo bản năng, điều khiển thanh phong đuổi theo...

Cuối thu vân đạm

Cuộc nghị sự ở phủ thái tử cũng đã kết thúc. Lão giả râu bạc tập tễnh bước tới.

Hàn Vô Phi lễo đẹo theo sai:

- Đề ta tiễn Hà lão trở về, thuận tiện cũng cảm tạ Hà lão hôm nay đã khăng khải phân trần, bảo vệ lễ phải cho huynh đệ chúng ta.

Vị Hà lão này nở nụ cười ha ha, giọng nói mang theo vẻ tuổi già sức yếu:

- Vậy liền làm phiền Hàn đại nhân... Lão hủ đúng là cũng có chút mệt mỏi. Cũng thuận tiện vừa đi vừa trò chuyện với Hàn đại nhân một chút, dù sao không khí trong nghị sự đường lúc này cũng có chút nặng nề.

Thái tử thấy hai người nói thế, cũng rút lại suy nghĩ muốn sai người tiễn bọn họ, ngược lại thích thú nói:

- Như vậy, chúc hai vị thuận đường xuôi gió, đêm nay an giấc kê cao gối ngủ.

Kỳ thực thái tử cũng đã vô cùng buồn ngủ, chỉ là hắn luôn phải giữ phong độ của một kẻ cầu thị, muốn chiêu hiền đãi sĩ, mắt thấy mọi người sắp đi, không kìm được ngáp dài một cái, quay thẳng về buồng nghỉ.

Hai người sóng bước rời khỏi phủ thái tử, chậm rãi đạp bước trên đường cái, một đường trầm mặc không ai nói gì.

Ánh sao tinh thuần chiếu rọi đại địa, thậm chí chút đốm đời mờ trên mặt Hà lão cũng có thể nhìn rõ ràng. Lúc đi đường, hai chân lão cũng run rẩy mãnh liệt.

Bộ dạng gần đất xa trời này, người thường nhìn vào cũng có thể thấy được.

Thật lâu sau, khi hai người đã dừng cước trước cửa nhà Hà lão, Hàn Vô Phi mới hạ thấp giọng nói một câu:

- Hà lão, hiện tại ngươi nhắc đến Cửu Tôn, có phải là quá sớm hay không?

Tĩnh quang lóe lên trong mắt Hà lão, thần nhiên nói:

- Hàn Vô Phi!

Ba chữ này, lão gần từng chữ.

Một cỗ khí thế nghiêm nghị người thường khó có phát ra từ trên người lão, mặc dù vừa phát đã thu, nhưng sự uy nghiêm trong đó khiến toàn thân Hàn Vô Phi đổ mồ hôi lạnh, ngưng lại thành ròng, không kìm được mà run lấy bầy.

- Đúng, là thuộc hạ lỗ mãng, bất quá... Thuộc hạ vẫn luôn cho rằng, hiện tại đã nhắc tới chuyện này với thái tử... Lợi bất cập hại... Suy cho cùng, chúng ta cũng không có bằng chứng...

Hàn Vô Phi cuồng quát giải thích:

- Hơi chút sơ xảy... Chỉ sợ lại thành đánh cỏ động rắn...

Gió thu êm dịu chậm rãi thổi trên bầu trời, gió qua không để lại dấu vết.

Lão giả râu bạc nhàn nhạt nói:

- Điểm này, không cần ngại lo lắng, ta tự có tính...

Mới nói tới đây, Hà lão đột nhiên ngưng bật, khí thế đột nhiên bốc lên như núi lửa bộc phát, lão bỗng ngẩng đầu, gầm to một tiếng:

- Xuống cho ta!

Ba chữ.

Tựa như ba đạo kinh lôi xé ngang bầu trời.

Hai bàn tay khô gầy của lão đột nhiên đánh vào hư không.

Vô số đạo kinh phong sắc bén bắn ra, trong chớp mắt liền hợp thành một tấm lưới lớn như thiên la địa võng, bao phủ lấy bầu trời.

Hà lão vừa ra tay, không những khí thế mạnh mẽ, phạm vi công kích càng thêm rộng, bao phủ trọn vẹn tới mười mấy trượng phương viên.

Ô một tiếng, tựa như toàn bộ gió thu trên không trung đều bị một chưởng này đánh tan.

Trên bầu trời, dưới sự công kích vừa rồi, đột nhiên xuất hiện một cái hố đen cực kỳ thâm thúy cùng tà ác! Tựa như, chỉ với nó có thể thôn phệ cả cái thế giới này.

Khí tức nó tỏa ra có thể nói âm trầm cùng khủng bố đến cực điểm.

Gió thu vừa rồi như bị đánh tan vậy mà vẫn còn tồn tại, vẫn đang du dương thiên không...

Từng đợt gió thu mát mẻ như thấm vào ruột gan.

Nhân lực dù có mạnh hơn nữa, nhưng sao có thể tiêu diệt được gió của mẹ tự nhiên?!

Sắc mặt Hà lão ngưng trọng chưa từng có, lão đứng trước cửa trọn vẹn hơn một khắc đông hồ, hai tai vẫn luôn vênh lên nghe ngóng động tĩnh, sau hồi lâu, trong mắt lộ ra thần sắc nghi ngờ, hừ một tiếng:

-... Chẳng lẽ không phải?

Khi Hà lão xuất thủ, Hàn Vô Phi cũng nhanh chóng lui lại ba bước, thân thể thủ thế tựa như một cây cung, tùy thời đều có thể bắn ra kinh hồng nhất kích:

-... Chẳng kể không phải?

Mà khi Hà lão thu khí thế lại, Hàn Vô Phi cũng vội tiến lên, thanh âm thật thấp:

- Hà lão... Có phát hiện gì sao?

Hà lão cau mày, ánh mắt vẫn tuần tra lên trời, nhẹ giọng nói:

- Rất cổ quái... Rõ ràng vừa rồi ta phát hiện tiếng gió này có điểm bất thường... Càng sinh ra một cảm giác vi diệu như bị người nhìn trộm... Cần thận có thể chạy thuyền vạn năm, vì vậy ta liền xuất thủ thăm dò... Nhưng sau khi thăm dò, lại không phát hiện điều gì dị thường...

Hàn Vô Phi thâm giật mình, thanh âm càng hạ xuống thêm ba phần:

- Ý Hà lão là... Phong Tôn?

Hai tiếng này, hẳn càng nói càng nhỏ, nếu không phải Hà lão cao mình, chưa hẳn có thể nghe thấy, càng không nói tới người thường.

Trong thiên hạ này, có thể ẩn thân thăm dò mà không để lại chút dấu vết, cũng chỉ có phong hành bí thuật của Phong Tôn!

Hà lão cau mày, trầm mặc hồi lâu, sắc mặt ngày càng âm trầm:

- Nếu tên Phong Tôn kia thực chưa chết... Vậy cảm nhận của ta vừa rồi cũng không phải ảo giác...

Sắc mặt Hàn Vô Phi cũng biến đổi.

- Vĩnh viễn không nên coi thường năng lực Dịch Thuật Hóa Tướng của Cửu Tôn...

Sắc mặt Hà lão đầy vẻ nghiêm túc:

- Sau này phải nghiêm cẩn hơn nữa, nói chuyện gì, làm việc gì, phải suy nghĩ cho kỹ mới được hành động, có thể không động, thì cũng đừng động! Hiểu không?

- Trừ phi... Có một ngày vạn vô nhất thất...

Trong đôi mắt tựa hồ đã mờ kia của Hà lão, giờ phút này đã trở nên hắc ám thâm thúy, tựa như lỗ đen tà ác xuất hiện trước đó.

- Vâng.

- Sau này, dù trong bất kỳ trường hợp nào, nếu có thể không nhắc đến mấy chữ đó, cũng đừng nên nhắc đến.

Hà lão cảnh cáo một lần nữa.

- Vâng.

Hà lão vẫn chưa bước vào cửa, vẫn đứng chấp tay trước đại môn, nhú mày nhìn xa, con mắt thỉnh thoảng quét ngang bầu trời, như đã chờ đợi cái gì đó...

Sau một hồi lâu, ngay cả Hàn Vô Phi cũng cảm thấy bản thân đứng đến mệt mỏi, rốt cục Hà lão mới nói:

-... Nhìn... Hắc là... Ân, trở về đi.

Lão già phất tay áo một cái, quay người bước vào trong phủ đệ.

Lúc này Hàn Vô Phi mới như được đại xá, chấp tay thi lễ một cái, nhanh chóng quay người bước đi, bước thêm mấy trượng, đột nhiên triển khai thân pháp, tựa như một đoàn khói xanh, nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

Tiếng gió vẫn tĩnh tế như thế, tựa như có thể lấy tư thái không ngừng nghỉ quét khắp trời thu.

Sau nửa ngày, thân thể già nua của Hà lão lại lần nữa xuất hiện ở cửa ra vào, lão đứng yên bất động, ngẩng đầu đợi gì đó.

Lại qua rất lâu sau, mãi cho đến khi tia sáng đầu tiên xuất hiện ở phương đông, phía chân trời lộ ra một đường tròn vành vạnh, trời đất chậm rãi sáng ngời, rốt cục tên Hà lão kia mới quay người, chậm rãi bước vào trong phủ.

Trong miệng, vẫn lầm bầm gì đó, hoặc có thể nói, đang nói cho người nào đó nghe.

- Phong Tôn đại nhân... Nếu ngươi không chết, lão phu đốt hương cảm tạ Thương Thiên... Lúc này Ngọc Đường đã nguy cơ sớm tối, các đế quốc khác đều nhìn chằm chằm... Thật không thể thiếu chín vị đại nhana...

Thanh âm vô cùng thành kính.

Dường như một lão nhân gần đất xa trời, chân thành cầu nguyện với thương thiên, nói ra chí nguyện của mình...

...

Sắc trời đã dần sáng.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai vẫn trong phủ nghiêm túc luyện công, dốc lòng muốn tăng thực lực.

Đột nhiên, một tiếng phủ truyền đến, một người ngã xuống từ trong không trung.

Phương Mặc Phi giật nảy cả mình, vọt tới nhanh như chớp, tiếp người rơi xuống vào trong tay, người kia mặc bộ đạo bào tím, không phải Văn Dương thì còn có thể là ai?

Chỉ là Văn Dương lúc này mặt vàng như nến, hô hấp đứt quãng, không sai biệt lắm có thể tùy thời ô hô ai tai. Ngay cả đồng tử cũng dần đến cực đại...

Sau khi nhìn rõ gương mặt của Phương Mặc Phi, Văn Dương mới có thể thở dài một hơi, đột nhiên há miệng, liên tục phun ra bảy tám đạo máu tươi...

Không kịp nói một câu, ngẹo đầu, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chương 122: Cút về! Vĩnh viễn không được quay lại đây!

- Lão Mai mau tới đây!

Phương Mặc Phi bị tình huống trước mắt dọa sợ, kém chút hồn phi phách tán.

Lão Mai cũng nóng lòng như lửa đốt, khoảng cách có ba bước cũng dùng huyền khí bay tới, nhìn thoáng qua Vân Dương, cơ hồ bị dọa tới phát ngất, gấp rút giậm chân:

- Trước tiên ngươi đưa công tử vào phòng nghỉ ngơi ta đi tìm đan dược đúng rồi nhớ kỹ phải dùng huyền khí ổn định tâm mạch giúp công tử bất kể thế nào cũng phải làm cho thật ổn định a đan dược đan dược để ở đâu để ở đâu a con bà nó chứ đúng rồi ngươi dùng huyền khí kiểm tra xem có tụ huyết ở đâu không nếu có thì thử bức ra nếu không có thì ngươi...

Lão Mai nói chuyện nhanh như chớp, nhưng còn chưa kịp nói xong thì đã chạy. Bịch một tiếng, thế mà trực tiếp đâm thủng tường phòng, sau đó liền có thanh âm lục tung đồ đạc truyền tới.

Cũng đúng là thiệt thòi hán, nói một đoạn dài tới mấy sự kiện như vậy mà hán không có nửa điểm may mắn ngừng nghỉ ngắt quãng.

Thậm chí Phương Mặc Phi nghe được cũng suýt ngạt thở.

Cuối cùng cũng là nhờ khoảng thời gian này ở bên người Vân Dương, tố chất tâm lý cũng đã được đề cao lên nhiều, khó khăn duy trì tâm tình trầm tĩnh, nhanh chóng đưa Vân Dương về phòng.

...

Vân Dương lần nữa tỉnh lại, chỉ thấy xương cốt toàn thân như đứt thành từng khúc từng khúc, trong đầu càng như có mấy ngàn vạn cương châm đang đâm loạn xạ.

Cảm giác đau thấu tim gan kia không hề gián đoạn, đau đớn cực hạn kéo dài liên miên bất tuyệt, quả nhiên sống không bằng chết, đau đến không muốn sống.

Thậm chí ngay cả linh hồn thần thức của hán cũng như bị cắt thành ngàn vạn mảnh, dù đã tỉnh lại, nhưng vẫn mờ mờ màng màng, đầu óc trống rỗng, không thể suy nghĩ được chuyện gì, giống như một kẻ ngốc, nhìn cái gì cũng như đang ở trong sương mù...

Mãi cho đến ban đêm. Tình huống của Vân Dương mới có đôi chút cải thiện.

Nhưng trong đầu vẫn như có mấy vạn cây kim không ngừng đâm loạn... Khiến cho Vân Dương cảm thấy ngay cả mí mắt cũng không còn là mí mắt của hán nữa, muốn nhắm mắt mấy cái cũng không làm được, đừng nói tới là động tác khó khăn như động ngón tay.

Lúc này Vân Dương vẫn mông lung như cũ, cảm giác duy nhất của hán là có người nào đó đang cố mở miệng ra, nhét một viên đan dược vào?

Sau đó, Vân Dương lại ngủ mê mết.

Ngay cả sự tỉnh dậy ngắn ngủi này, cũng đã dùng hết toàn bộ lực lượng, mà như vậy cũng không thể mở mắt cho nổi.

Vân Dương chỉ thấy linh hồn mình không ngừng phiêu đã trong mây mù...

Trước mắt, đột nhiên hiện lên một con đường sáng tỏ, hán không tự chủ mà bước lên trên con đường này.

Phía trước, tựa hồ có mấy người đang cười cười nói nói di chuyển.

Vân Dương nhìn một cái liền nhận ra.

Mấy thân ảnh đều cao rộng, dáng đi bộ nhàn nhã, tiêu sái không nói thành lời.

- Đại ca! Nhị ca! Tứ ca...

Nhất niệm nhập tâm, Vân Dương kích động đến trái tim như muốn nổ tung lồng ngực, nhanh chóng đuổi bước về phía trước.

Mấy người cùng nhau quay đầu, trên gương mặt anh tuấn đầy sự kinh nghi:

- Lão Cửu? Sao ngươi lại tới đây?

Vân Dương vui tới mức hai mắt mơ hồ hơi nước, kém chút chảy thành dòng:

- Thật tốt quá, ta còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại các ngươi nữa...

Mấy người trước mắt đều không có đeo mặt nạ đặc hiệu của Cửu Tôn, nhưng Vân Dương nhìn mấy gương mặt này, lại may mắn không có nửa phần xa lạ, hẳn có thể phân biệt chính xác ai là Thổ Tôn, ai là Thủy Tôn, ai là...

Sự quen thuộc kia, giống như đã quen nhau đến mấy vạn năm!

Đó là một sợi dây liên kết từ trong nội tâm, từ trong linh hồn, sự thân thiết tin cậy đã sớm hòa tan vào trong xương cốt.

- Máy người Bát ca đâu?

Thổ Tôn cầm đầu từ từ nhú mày lại, nhìn Vân Dương:

- Lão Cửu, sao ngươi lại tới đây?

- Tại sao ta lại tới đây?

Vân Dương ngơ ngác khó hiểu:

- Chẳng lẽ ta không thể tới đây à?

Hắn đột nhiên nhớ tới:

- Ta đã biết kẻ hại chết chúng ta là ai, ta còn biết...

Thổ Tôn trừng mắt:

- Ngươi biết? Ngươi đã đi báo thù?!

Vân Dương:

- Ta....

Mấy người huynh đệ đều cười mắng:

- Nếu thù lớn còn chưa trả, quốc gia vẫn tứ bề thụ địch, lúc này cũng chỉ còn cây trụ đá giữa dòng như ngươi, thế mà ngươi chạy tới đây làm gì! Muốn làm gì?

Mấy người đồng thời tung cước, Thổ Tôn gào thét một tiếng:

- Cút về! Vĩnh viễn không được quay lại đây!

Vân Dương chỉ thấy thân thể mình bị đã bay lên trời, nhanh chóng bay trở về.

Hoàn cảnh nhanh chóng biến hóa, nguyên bản mấy người Thổ Tôn còn đang trước mắt, trong chớp lát Vân Dương lại bị bao phủ trong sương mù.

- A!!! Ta không muốn về, ta không muốn quay về!

Vân Dương quát to một tiếng:

- Ta không muốn về, vì sao các ngươi nhất định phải bỏ ta ở lại! Ta đã không còn gì nữa, sao các ngươi còn bỏ ta ở lại, ta không muốn rời khỏi các ngươi...

Cảm thấy lo lắng muôn dạng, Vân Dương bỗng nhiên mở mắt.

Sau một khắc thanh tỉnh, Vân Dương cảm thấy đau đớn vô tận ập lại bỗng nhiên ập đến, tựa như thủy triều, sóng sau cao hơn sóng trước xập nhập, nhìn không được mà kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân đều đỏ mồ hôi hột.

- Lão đại, lão đại...

Một thanh âm như mộng như ảo, vẫn văng vẳng bên tai Vân Dương.

Vân Dương cố gượng hồi lâu, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy một bóng người mơ hồ, đang nhìn hắn.

Lại thêm nửa ngày, Vân Dương mới gian nan nhận ra, chủ nhân của gương mặt này rõ ràng là... Đông Thiên Lãnh.

Vân Dương cố nén sự đau nhức kịch liệt như muốn nổ tung trong đầu lại, miễn cưỡng khống chế cơ mặt, lộ ra một tia mỉm cười.

Sau đó liền nhắm mắt lại.

Mặc dù đau, mặc dù nhức, nhưng vẫn tỉnh, nhất niệm thanh minh, không còn mông lung như trước nữa.

Nhưng mà sau khi thanh tỉnh, lại càng thêm thống khổ, không phải đơn giản là thống khổ tới từ nhục thể, phải nói, sự đau đớn từ tận đáy lòng kia, còn đau hơn so với nỗi đau tan xương nát thịt.

Diện mạo đám người Thổ Tôn vẫn hiện trước mắt, tiếng cười mỉa kia vẫn đang quanh quẩn bên tai. Một cuộc tràn đầy sự bảo vệ kia, Vân Dương vẫn cảm giác thấy, bụng dưới của mình vẫn còn bảo lưu cảm giác rõ rệt đó...

“Cút về! Vĩnh viễn không được quay lại đây!”

Vân Dương quay đầu đi.

Nhắm chặt con mắt.

Bên người truyền đến tiếng nói chuyện.

- Rốt cục lão đại cũng tỉnh, ba ngày nay khiến ta sợ hãi linh hồn.

Đây là thanh âm nói chuyện của Đông Thiên Lãnh:

- Tình huống này có khác gì bước một bước vào Quỷ Môn quan... Rốt cục xảy ra chuyện gì? Sao lại đột nhiên thành ra như thế này?

Thanh âm Phương Mặc Phi truyền đến:

- Chúng ta cũng không biết, hôm đó chỉ nghe công tử kêu to một tiếng, sau đó cứ như vậy... Chắc là lúc luyện công gặp rủi ro...

- Ân, dù sao ta mang theo mấy khóa đan dược liệu thương, dứt tất cả cho hấn đi...

Đông Thiên Lãnh như trút được gánh nặng:

- Nếu còn không có tác dụng, ta cũng không có biện pháp...

- Đa tạ Đông công tử trọng nghĩa viện thủ!

- Chuyện này không tính là gì, hấn là lão đại của ta! Các người không hiểu, với tình cảm giữa mấy huynh đệ chúng ta, đừng nói là mấy khóa đan dược, coi như lão đại có muốn lão bà ta...

- Khụ khụ khụ...

Vân Dương dù có mệt mỏi buồn ngủ hơn nữa, nhưng nghe được lời này cũng không nhìn được nhếch mép.

“Tên tiện nhân này!”

Sau đó lại lần nữa hôn mê bất tỉnh, khác biệt duy nhất, là Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cũng bắt đầu tự động vận chuyển, bị động chữa trị thương thế...

Lần tỉnh tiếp theo của Vân Dương cũng là lúc nửa đêm.

Cô đang như đậu.

Ánh đèn đơn độc chiếu rọi bóng đêm vô tận, mang theo mấy phần ý cảnh thê lương.

Trước ngực truyền tới sự ấm áp, ba con Thôn Thiên báo, một con Thiểm Điện miêu, tất cả đều ngoan ngoãn cuộn mình trong ngực hấn, liều mạng muốn đem chút hơi ấm của bản thân truyền cho hấn.

Lúc Vân Dương tỉnh lại, trước nhất liền phát hiện, một cái vuốt nhỏ non nớt đang cẩn thận bôi mí mắt hấn, Vân Dương bỗng nhiên mở mắt, móng vuốt nhỏ đột nhiên giật nảy mình, theo bản năng muốn vò xuống một cái. May mắn kịp thời dừng lại, con người cùng móng vuốt lúc này gần như không có khoảng cách.

Suýt nữa thành độc nhãn long.

Lập tức, một tiếng mao ô ngân vang hoan hi vang lên.

Bốn cái đầu nhỏ như tuyết trắng đồng thời duỗi cổ nhìn qua.

Xác nhận đúng là Vân Dương đã mở mắt, chúng đồng thời oa ô một tiếng, bốn tiểu gia hỏa “Suru” một cái đồng thời nhảy lên, xoay mấy vòng trên không trung rồi mới đáp xuống. Cái đuôi xù điên cuồng vung vẩy, ý vui lộ rõ trên mặt mèo, phảng phất như muốn nổ tung.

Một con trong số đó càng meo ô một tiếng rồi như tên bắn lao ra khỏi cửa.

Sau đó liền thấy Phương Mặc Phi bị đầu Thiên Báo rời đi cắn tóc tiến vào, vừa cầu xin tha thứ:

- Tiểu tông, không phải ta tới rồi sao... Đừng cắn chặt... Đừng cắn chặt... Mất rồi a... Công tử, ngài tỉnh?

Vân Dương mỉm cười chớp chớp mí mắt.

Hắn tự nhiên cảm nhận được tình huống trước mắt của mình đã chuyển biến tốt đẹp, đau đớn toàn thân cũng bớt đi phân nửa, mặc dù vẫn còn vô cùng đau đớn, nhưng cũng không đến mức cần hôn mê để né tránh. Sinh Sinh Bất Tử Thần Công đang được vận chuyển, đan điền cũng bắt đầu tự động thở nập...

Vân Dương còn cảm nhận được, trong không gian thần thức, Lục Lục đang uể oải chưa từng có, lấy tần suất vô cùng chậm rãi thu dây leo, tiếp đó cup thành một đoàn, rũ cup hia lá, bắt đầu hấp thu lực lượng trong không gian, hồi phục bản thân.

Từ đó có thể thấy được, hắn có thể qua được cửa này, Lục Lục mới là công thần lớn nhất, nhưng mà lúc này Lục Lục cũng đã sức cùng lực kiệt, nguyên khí đại thương.

Phương Mặc Phi đỡ Vân Dương dậy, cẩn thận bưng một bát dược cao:

- Đây là do sớm nay Thu Vân Sơn công tử mang đến Huyết Linh chi năm trăm năm, phối hợp với Ngự Linh dịch của Xuân Văn Phong mà ngao chế, công tử tranh thủ uống cho nóng, giờ máu chốt là phải bổ sung nguyên khí đã.

Vân Dương nuốt từng ngụm nhỏ.

Dược cao vừa vào bụng, lập tức cảm giác được một cỗ linh lực mệnh mông cường thế lan ra khắp toàn thân, nội nguyên trong đan điền cũng cùng đó mà gia tăng. Cảm giác tứ chi tê liệt cũng dần biến mất...

Tinh thần nhất thời rung động một cái.

Vân Dương từ từ nhắm hai mắt, nói khẽ:

- Công hiệu chén thuốc này thật phi phạm, ta đã không sao.

Giọng nói cũng đã rõ ràng hơn nhiều.

Phương Mặc Phi vô cùng mừng rỡ:

- Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi, ta đi thông tri Lão Mai, mấy ngày nay gia hỏa này thiếu chút dây vò chết bản thân..

Phương Mặc Phi vội vàng đi ra ngoài.

Vân Dương nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm yên, nhưng đáy lòng không thể bình yên nổi.

Lần này, hắn đột nhiên bị thương, lại khiến hắn thiếu không ít nhân tình. Chỉ riêng bốn tên gia hỏa Xuân Hạ Thu Đông này chỉ sợ cũng đã móc ra đồ tốt áp rương.

Cái gọi là gặp gì biết nấy, chỉ riêng Huyết Linh Chi năm trăm năm cùng với Ngự Linh dịch kia, nhìn là biết không phải thứ tầm thường.

Linh Chi năm trăm năm còn dễ kiếm, nhưng Huyết Linh Chi... Đừng nói là năm trăm năm, coi như trăm năm cũng đã là hàng cao cấp khó thấy.

Về phần Ngự Linh dịch, càng là diệu dược đỉnh cấp.

Còn có đan dược trước đó của Đông Thiên Lãnh...

Nhưng thứ này đều là đồ bảo mệnh dùng lúc then chốt của Tứ gia cho bốn người.

Còn có, thương tổn lần này, cũng triệt để khiến hắn xác nhận, Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đáng tin.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Kẻ đáng sợ!

Vân Dương hít sâu một hơi, bắt đầu chủ động vận hành Sinh Sinh Bát Tức Thần Công...

Sau nửa khắc đồng hồ.

Lão Mai mở cửa vào phòng, liền thấy Vân Dương đang tiếp vào trạng thái tu luyện sâu, toàn thân lúc này đều bị sương mù chầm rãi bốc lên quanh quẩn...

Lão Mai trong lĩnh vực tu hành cũng coi như có nghề, biết bản thân không thể quấy nhiễu, nhưng cũng thở dài một hơi, chậm rãi rời khỏi cửa.

Vô thanh vô tức ngồi trước cửa.

Bốn tiểu gia hỏa kia cũng rất thức thời, không dám áp sát chiếm tiện nghi như mọi ngày, mỗi tên đều chủ động ngồi trên một cái cửa sổ, cuối cùng vèo một cái lên nóc phòng, chậm rãi ung dung ngồi xõm.

Tám cái tai mèo đồng thời dựng thẳng đứng, tám con mắt nhỏ đều loạn chuyển bốn hướng, cảnh giác vạn phần!

...

Trăng đã lên tới giữa trời.

Vân Dương lần nữa tỉnh lại, ngồi dậy.

Thủ đưa chân xuống giường, chỉ thấy hai chân mềm nhũn, những cũng không phải vấn đề nghiêm trọng, lại thủ thêm mấy lần, lúc này mới vịn giường đứng lên, sau một hồi vận động, mới có thể lấy lại cảm giác chân đạp thực địa, lại hoạt động một lúc lâu nữa, đến khi xương cốt toàn thân kêu lên răng rắc như nổ bóng.

- Rốt cục công tử cũng không có chuyện gì.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều tươi cười đầy mặt.

- Lần này đúng là vất vả cho các ngươi.

Vân Dương nhẹ nhàng cười cười, chân thành nói.

- Có thể cố hiến sức lực cho công tử, chính là phúc phận tám đời chúng ta cầu cũng không được.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai tôn kính nói:

- Một chút vất vả, không đáng là gì.

Phương Mặc Phi chần chờ một chút, rốt cục cẩn thận hỏi thăm:

- Công tử, lần này... Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Vân Dương khe khẽ thở dài.

Lần này đúng là cửu tử nhất sinh.

Nói chuẩn xác hơn một chút... Căn bản là may mắn nhặt được một cái mạng!

Hung hiểm lần này gặp phải, thậm chí còn hơn cả lần ở Thiên Huyền nhai kia!

Trong nháy mắt lão già ngẩng đầu quan sát, một cảm giác xúc động nháy lên trong lĩnh đài, hần mẫn cảm ý thức được, bản thân đã bị khóa chặt. Ngay lúc đó, Vân Dương lập tức biến thành gió, bay thẳng lên trên năm mươi trượng.

Sau đó liền thấy lão già kia giương một tay lên, một cỗ thể công tràn đầy tính hủy diệt chưa từng có hiện lên, bỗng nhiên hoàn toàn bao phủ hần.

Nếu không phải hần cảnh giác, lại kịp thời kéo xa khoảng cách, chỉ sợ lần này có mười cái mạng, lại hóa thành mây thành gió, cũng khó tránh khỏi cảnh hồn đi Cửu Tuyền!

Cảm giác hãi nhiên trong nháy mắt đó, cho dù lúc này nghĩ lại, Vân Dương vẫn còn sợ hãi, cảm giác không rét mà run.

Quá cường đại!

Quá kinh khủng!

Căn bản hoàn toàn không có một tia cơ hội có thể chống lại!

Tới giờ phút này, Vân Dương vẫn không tài nào hiểu nổi, vì sao hắn đã hóa thân thành gió thu, vậy mà vẫn có thể bị phát hiện?!

Nói cho cùng, vẫn là do tu vi bản thân không đủ mạnh, không thể hiểu rõ những năng lực và khả năng phản ứng mà chỉ người có cảnh giới cao thâm mới có!

Tóm lại, dưới một kích kia, hắn gần như giải thể tại chỗ!

Nếu không phải mới thành công đột phá, Huyền Phong Quyết cũng tu đến tầng thứ tư, nếu không phải có Lục Lục kịp thời trợ giúp, giúp Vân Dương duy trì được một tia nguyên khí cuối cùng, nỗ lực duy trì phong hình, chỉ sợ, hôm nay hắn nhất định phải chết, hơn nữa còn là chết kiểu công tán hồn tiêu người vong thân diệt, chết không thể chết lại lần nữa!!

(Công lực tán mất, linh hồn tiêu tan; người chết, thần thức mất diệt)

Sau khi tiếp nhận công kích, Vân Dương thân mang trọng thương, rất muốn rời đi lập tức, trốn được bao xa thì trốn, thế nhưng Vân Dương hiểu rõ, lão già kia tất không dễ bỏ qua như vậy, cho nên vẫn cố kiên trì, tiếp tục duy trì hình thái gió, tiếp tục chuyển động trên bầu trời, không ngừng rít gào. Quả nhiên, lão già kinh khủng kia thăm dò hắn suốt cả đêm!

Đến cuối cùng, lực lượng của bản thân Vân Dương hoàn toàn hao hết, phải dựa vào Lục Lục mới có thể chống đỡ về đến nhà.

Trong quá trình này nếu có một chút sơ hở, hôm nay hắn khó thoát vận mệnh tan thành mây khói, thần hồn mất diệt.

Trước đó, Vân Dương không phải không biết trong phủ thái tử có lão già này, nhưng từ đầu đến đuôi vẫn chỉ nghĩ là là một học sĩ, là một mưu sĩ mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ là một mưu sĩ có trình độ kinh nghiệm phong phú, chỉ thế thôi.

Nhìn trên mặt lão nhân đầy đốm đồi mồi, đi đường cũng run run rẩy rẩy, luôn có một cảm giác lão không sống được mấy năm.

Kết quả, lão vừa ra tay, lại là nhân vật cường hãn kinh thiên động địa như vậy!

Mãi cho đến bình minh, lão già kia mới rút cục từ bỏ, thu lại khí thể bản thân, trở vào trong viện, lúc ấy Vân Dương đã cảm thấy mình sắp không thể chịu nổi thêm nữa.

Mặc dù là vào lúc đó, lão già kia còn nói một câu đối gat, tràn đầy ý đồ mê hoặc.

Nó thể hiện sự nghi ngờ cũng như sự tự tin của bản thân lão.

Đối với lão già đó, lòng Vân Dương thậm chí có một phán định: lão này tuyệt đối không phải võ giả ngũ lục thất trọng gì gì đó.

Coi như Vân Hạo lúc trước, hay lão Độc Cô luôn trong phòng nhỏ chờ mấy huynh đệ kia, đều không thể cho hắn một cảm giác khủng bố như lão già này.

Người này, tuyệt đối là một đại nhân vật đã sớm siêu việt thập trọng đại viên mãn!

Lão không chút chuẩn bị, cũng không thể đoán trước, vậy mà chỉ tùy tiện xuất thủ đánh một kích, lại có thể khiến Vân Dương thiếu chút thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục!

Người đáng sợ như vậy, sao có thể đối phó? Hiện tại, Vân Dương căn bản không có năng lực đối địch. Cho dù trong đầu hắn có ngàn vạn diệu kế, nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối, cũng tuyệt không thể làm nên chuyện gì.

Vân Dương chăm chú nhíu mày.

Hiện tại, trong Thiên Đường thành có hai địch nhân, mà hắn không thể nào ứng phó!

Một là kẻ trong hoàng cung, Mễ Không Quân.

Một là vị Hà lão này!

Phải làm thế nào, mới có thể làm rụng hai người bọn hắn?

- Ta đã hôn mê mấy ngày?

Vân Dương suy yếu hỏi.

- Tính cả hôm nay, đã ròng rã bốn ngày đêm!

Trong mắt Phương Mặc Phi vẫn tràn đầy cảm giác nghĩ mà kinh sợ.

Lúc nhìn thấy Vân Dương từ không trung rơi xuống, hẳn thực sự bị dọa sợ đến tam hồn thất phách không còn được một nửa!

- Đã qua bốn ngày rồi hả?

Vân Dương thở phào nhẹ nhõm.

- Trong bốn ngày này, có chuyện lớn nào phát sinh không?

- Ta cũng không có nghe nói bên ngoài có chuyện lớn gì phát sinh, có lẽ là do chúng ta cũng không có ra ngoài.

Lão Mai nói:

- Bất quá, bốn vị công tử Xuân Hạ Thu Đông mỗi ngày đều tới mấy lần. Còn có, bọn hắn còn mang tới rất nhiều linh đan diệu dược...

Vân Dương gật gật đầu.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, dù cho có làm vì mục đích riêng, cũng phải nhớ kỹ!

- Thu Lão Nguyên soái lại đến một lần nữa...

Lão Mai nhếch nhếch miệng:

- Bất quá lần này khác lần trước, lão nổi giận đùng đùng xông tới cửa, nhưng sau khi nhìn thấy tình trạng của người, liền trợn trừng hai mắt... Sau đó liền rời đi... Sau đó lại mang một chút thuốc tới...

Vân Dương lập tức tỉnh táo:

- Lão đầu này... Lại tới?

Lão đầu...

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai hai mắt nhìn nhau.

Trong thiên hạ này, người dám gọi Lão Nguyên soái là lão đầu, e cũng chỉ có một mình vị trước mặt này a?

Không biết phải làm sao cho phải, nếu là trước khi biết Vân Dương là Vân Tôn, hai người sẽ lên án với hành động này, thế nhưng hiện tại, nhiều lắm cũng chỉ oán thầm một chút mà thôi. Hiện tại, Vân Dương đã có thể nói năng trôi chảy, càng bắt đầu có tâm tình nói giỡn, chắc hẳn thân thể cũng không còn vấn đề quá lớn, vì vậy càng làm hai người vui mừng, trái tim như treo đầu cũng đã được hạ xuống..

Thật tình họ không biết, thương thế lần này của Vân Dương so với trong tưởng tượng của họ còn nặng hơn mấy lần, muốn chân chính khỏi hẳn, nói thì dễ.

Lại qua hai ngày, Vân Dương vẫn cảm thấy toàn thân vô lực, mặc dù tình thế đã có nhưng biến chuyển tốt đẹp, thậm chí tốc độ hồi phục khiến người nghe mà khiếp sợ, nhưng Vân Dương sao có thể thỏa mãn?

Hắn vẫn không ngừng thu thập các tin tức từ Cửu Thiên lệnh truyền đến, điều này khiến Vân Dương ngày càng cảm thấy, động tác của Tứ Quý lâu, ngày càng gấp rút.

- Về phía phủ thái tử lúc này đang bắt đầu co lại phòng ngự, các mưu sĩ thù hạ bắt đầu tạo quan hệ khắp nơi, tần suất liên lạc với các quan viên tướng lĩnh dị thường dày đặc, so với tháng trước, trọn vẹn tăng gấp ba bốn lần.

- Về phía phủ Tam hoàng tử, cũng bắt đầu liên hệ với quan viên, hơn nữa, trăm phương ngàn kế muốn liên hệ với người của Cửu Thiên lệnh, mặc dù hiện tại cũng không phát hiện điều gì, nhưng điểm báo này thực không tốt.

- Phủ Tứ hoàng tử cũng thế.

- Phủ Ngũ hoàng tử cũng thế.

- Trong thời gian này Thái sư có thái độ, hành động mập mờ không rõ, nghe nói từng có tranh chấp với Lãnh Đạo Ngâm tướng quân, nguyên nhân cụ thể tạm thời không rõ.

- Nguyên soái Thiết Tranh trong thời gian này vay tiền bốn phương, trừ bị các vấn đề hôn lễ...

- Các Ngự sử ngôn quan vẫn nhằm vào quân bộ, vạch hết thầy tội có thể vạch của quân bộ, Thu Lão Nguyên soái đem hết thầy đều đẩy trở lại, thái độ của hoàng đế rất tốt.

- Thuộc hạ tìm hiểu, thân thể hoàng đế bệ hạ trong thời gian này cũng không phải rất tốt... Hẳn là trong cũng xảy ra một số chuyện, nhưng ngoài tầm với của chúng ta, khó mà hiểu nội tình tròn đó kỹ hơn, càng không có cách nào tham gia...

- Tranh chấp của bá quan vẫn vô ngày càng lớn, văn phượng cho rằng, nếu đã ký thái bình quốc thư, trong thời gian ngắn không thể có chiến sự, hoàn toàn có thể mượn cơ hội ngưng chiến giảng hòa với các nước, tranh thủ càng nhiều thời gian nghỉ ngơi lấy sức, phát triển dân sinh, phồn vinh trăm nghề, thích hợp xóa bỏ quân đội, tiết kiệm thuế ruộng, phát triển quản lý đường sông...

- Nhưng văn phượng lại có ý kiến hoàn toàn tương phản, cho rằng mâu thuẫn của Ngọc Đường và các nước khác không thể hòa giải, quốc gia tồn vong chi chiến tùy thời có thể xuất hiện, cái gọi là thái bình quốc thư bất quá chỉ là cái mào hòa bình, là khúc nhạc dạo trước hồi bão tố... Coi như tất cả mọi người đều đến uống rượu mừng của Thiết Tranh, cũng bất quá là đến hạ chiến thư mà thôi.

- Song phượng tranh chấp không ngừng, trong mấy vị hoàng tử, có Thái tử cùng Ngũ hoàng tử đứng ở bên văn tướng. Còn Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử thì lại đứng bên văn phượng...

- Thái úy phủ quan môn quanh năm, những ngày trước Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn đã từng đi vào, nói chuyện hồi lâu với Thái úy, nội dung nói chuyện không rõ. Tục truyền, thân thể Thái úy ngày càng kém, thọ nguyên sắp tận.

- Tĩnh Vương phủ gần đây thường xuyên liên hệ với phủ Thái tử. Đối với các phủ hoàng tử khác cũng liên hệ nhiều hơn, nhưng không thể so với phủ Thái tử. Thuộc hạ phân tích, Tĩnh Vương đã có lựa chọn.

- Trần Bắc Vương vẫn tọa trấn phương bắc, trấn thủ thảo nguyên. Không có tin tức đáng chú ý truyền lại...

- Các tướng lĩnh ngoại quốc đến chúc mừng, cũng đã đi được nửa đường... Hôn lễ Thiết nguyên soái, thiết nghĩ hẳn là một hồi long tranh hổ đấu, là Thiên đường cho bát phương phong vũ tụ hội, cuối cùng có thể phát sinh chuyện gì, thuộc hạ khó liệu.

- Mười ngày gần đây, các nhân vật trên giang hồ tiến vào Thiên Đường thành cũng không nhiều, mật độ so với trước kia mà nói, ít hơn nhiều.

- Theo tin tức thuộc hạ điều tra, phát hiện có người thả câu ở Bách Trượng hồ, nhưng liên tục mấy ngày đều không có cá cắn câu, người thả câu, có vẻ như là một vị cao thủ, hành động của hắn rất khó hiểu. Không biết tin tức này có hữu dụng không...

Cái tin tức cuối cùng, mang theo một chút tâm tình thấp thỏm.

Hắn hạ lệnh điều tra tin tức, nếu có điều dị thường lập tức báo cáo, nhưng cái tin câu cá này... Cũng thực có chút bình thường.

...

Tin tức liên tiếp mà tới, chứng minh Ngọc Đường quốc hiện tại như một đồng bột nhào, đã loạn thành một bầy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Vân công tử đi câu

Khiến Vân Dương nhìn mà nghĩ cũng phình đầu lên, nhưng bây giờ hắn cũng chỉ nhìn xem, bị động tiếp thu tin tức Cửu Thiên lệnh truyền về, với trọng thương trong người, ngay cả huyền khí hắn còn không điều động được, căn bản không thể truyền đạt mệnh lệnh ra ngoài.

Vân Dương tự tính một chút, hẳn ít nhất phải đợi thêm ba ngày nữa mới thể vận dụng chút huyền khí mà không để lại hậu họa. Còn muốn khôi phục hoàn toàn, chí ít cũng phải chờ thêm nửa tháng.

Đây chính là thực lực cường hoành của cao thủ đỉnh phong.

Hắn không cần trực diện đối mặt xuất chiêu, dù chỉ bị trúng dư ba chấn động, sau đó dùng Tinh Thần lĩnh vực khóa chặt lại, coi như hắn không phát hiện người, nhưng người... Vẫn phải nhận trọng thương.

Trọng thương trí mạng!

Đối mặt với tình huống như vậy, dù Vân Dương thân là Vân Tôn là Cửu Tôn chi hồn, cũng không thể làm gì khác, hoàn toàn thúc thủ vô sách!

Kỳ thực, với biến cố lần này, Vân Dương cũng không quá cho rằng là do khuyết điểm của bản thân, mà bởi, thực lực của đối phương quá cường đại.

Với động tĩnh đột nhiên xuất hiện, cho dù hắn không mang cái thân phận hiện tại này, cũng phải đi xem một chút.

Chỉ cần hắn là người, lại là một người trong giang hồ, liên nhất định sẽ bị cỗ khí thế kia hấp dẫn, huống chi hắn còn vì làm việc mà đến?

- Người trong giang hồ, quả nhiên không nên có lòng hiếu kỳ, bởi bất kỳ một sự hiếu kỳ nào đó, đều có thể khiến một lão giang hồ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục!

Vân Dương thâm nhủ, tự nhắc nhở bản thân một câu.

Bất quá, điều khiến hắn cảm thấy được an ủi, đó là Thần Hồn U Đô, Huyết Nhục Minh Lộ còn chưa tái hiện, chí ít, oán khí kinh thiên trong truyền thuyết còn chưa có vọt lên.

Chuyện này, có lẽ có thể đại biểu cho những người kia còn sống đi...

Vân Dương thoáng chút an tâm.

Nếu đã không thể làm chuyện gì, vận liên an tâm nghỉ ngơi, hết thấy lấy tu dưỡng hồi phục bản thân làm trọng.

- Có lẽ cả đời này của ta, cũng chỉ có những lúc trọng thương, mới có thể có được thanh nhàn như vậy đi...

Vân Dương cười khổ một tiếng:

- Đã như vậy, đành hưởng thụ thời gian thanh nhàn khó có được này.

Nói là nghỉ ngơi, nhưng Vân Dương chỉ nằm một chút rồi lại đứng dậy, khởi động thân thể, cảm thấy đã có thể hành động tự do, chỉ cần không vận dụng huyền khí hay lực lượng thân hồn, làm một chút động tác đơn thuần cũng không sao.

Hắn hoạt động một lát, đương muốn nói chuyện, đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, lập tức lại ngồi xuống, mở ra tin tức trên Cửu Thiên lệnh, chăm chú xem từ đầu đến cuối.

“Theo tin tức thuộc hạ điều tra, phát hiện có người thả câu ở Bách Trượng hồ, nhưng liên tục mấy ngày đều không có cá cắn câu, người thả câu, có vẻ như là một vị cao thủ, hành động của hắn rất khó hiểu. Không biết tin tức này có hữu dụng không...”

Vân Dương nhìn tin tức này, trầm tư suy nghĩ.

- Bách Trượng hồ... Câu liên tục mấy ngày mà không có cá cắn câu, còn vẫn đang kiên trì... Cao thủ?

Ánh mắt Vân Dương sáng lên lấp lóe.

Sau đó, Vân Dương liền truyền ra một đạo mệnh lệnh.

- Cần thận chú ý lão giả câu cá ở Bách Trượng hồ, báo cáo tình huống.

Hai canh giờ sau.

Tin tức tường tận được truyền tới.

Vân Dương xem trọn vẹn mất một canh giờ.

Càng xem, con mắt càng sáng lên. Đến mức nhìn thấy cuối cùng, lại có chút do dự.

Có một câu, khiến hắn phải đặc biệt chú ý.

“Trên lưng người này, luôn công một cái hồ lô rượu.”

Hồ lô rượu?

Rốt cục Vân Dương cắn răng một cái, lẩm bẩm nói:

- Chết trong tay ai mà không phải là chết? Làm liều thôi!

Rạng sáng ngày thứ hai.

- Lão Mai, người trông nhà, nếu có khách đến thăm, chiêu đãi cho tốt. Nếu còn đưa đồ tới, trực tiếp khéo lời từ chối.

- Đem rượu mà ta trân tàng lấy ra đây, còn có...

Vân Dương an bài một lần:

- Đi, lão Phuong, chuẩn bị xa ngựa, chúng ta đi câu cá giải sầu.

- Câu cá giải sầu...

Lão Mai cùng Phuong Mặc Phi đều tròn mắt há mồm một trận.

Thực sự có nằm mơ họ cũng không ngờ tới, sao công tử lại đột nhiên có ý tưởng này.

Đối với nhưng cao giai tu giả có tu vi như bọn hắn, sao còn cần chơi trò câu cá? Chỉ cần hướng tay vào mặt nước đuổi một cái, liền sẽ có mảnh cá lớn sẽ bị vớt lên!

Cần gì phiền toái như vậy a?

Nếu bọn hắn mà có xem qua tin tức của Cửu Thiên lệnh, sợ rằng sẽ càng thêm sục đổ: nhiều quốc gia đại sự như vậy mà người còn mặc kệ, mới thấy có người đi câu cá liền muốn học theo? Cái gọi là Hộ quốc Cửu Tôn ở đâu? Cái gọi là đại nghĩa Vân Tôn ở đâu?

Vân Dương nở nụ cười thần nhiên.

Chính bởi như vậy, mới muốn đi câu cá giải sầu.

Nếu như người kia thực là cao thủ lĩnh đời, lại đi ra câu cá làm cái gì? Khẳng định là có mục đích của bản thân.

Trực tiếp dùng huyền khí bắt cá có phải càng thêm nhanh gọn sao?

Ngoài ra, Vân Dương còn nghĩ đến một chuyện khác.

Năm xưa, Thổ Tôn thích nhất là câu cá.

Mà lại là câu tại Bách Trượng hồ, khi đó thường xuyên có tình trạng cả mặt hồ chỉ mình hắn câu cá, cũng thường xuyên có những lúc không câu được con cá nào.

Vân Dương đối với nghệ thuật câu cá cũng chỉ hiểu sơ, càng không có cái gì gọi là hứng thú, đôi khi còn kỳ quái hỏi: câu không được cá, người còn ngồi chỗ ấy làm gì? Mục đích câu cá không phải là vị câu cá sao?

Nhớ tới Thổ Tôn, khóe miệng Vân Dương bất giác nở nụ cười.

Lần thụ thương này, đối với hắn mà nói... Có lẽ cũng không phải là chuyện xấu, chí ít, chur vị ca ca, ta lại được gặp lại các người...

Để ta xem một chút, đến cùng vị cao thủ câu cá kia là người nào? Mục đích là gì?

Một chiếc xe ngựa lộc cộc xuất hành.

Hướng về Bách Trượng hồ trong Thiên Đường thành mà đi.

...

Bách Trượng hồ, nghe nói chỗ nước sâu nhất lên tới trăm trượng, nước hồ thanh tịnh, nếu hôm nào trời quang mây tạnh, thậm chí có thể nhìn thấy từng đàn cá lớn mấy chục cân, trăm cân không ngừng bơi qua bơi lại.

Còn có một cách nói khác về cái tên Bách Trượng hồ, nói hồ này có một điểm đặc biệt, bờ tây hồ cùng bờ đông hồ cách nhau trăm trượng. Bờ tây chính là bách trượng Địa Ngục, mà bờ đông thì lại là bách trượng Thiên Đường.

Bờ đông có cảnh xuân tươi đẹp, oanh ca yến hót, hương thơm ngào ngạt bao phủ nửa thành. Mà bờ tây, lại tối như bùng, cỏ hoang mọc thành bụi.

Tình huống như vậy không phải là do địa lý khác biệt, nguyên nhân chính là gần bờ tây có một bãi tha ma, làm gì có ai rảnh rỗi mà đến mấy nơi như vậy.

Bờ Nam nối liền với một mảnh đất, phương bắc thì tựa cứ một mảnh loạn thạch, sau đó là nửa cái vách núi.

Khi nhân hạ, Thổ Tôn thường ở bờ Bắc hóa thân ngư ông, tay cầm cần câu, có đôi khi ngồi xuống nguyên một ngày.

Toàn mặt hồ, thường chỉ có mình hắn thả câu.

Bởi vì, tất cả dân bản xứ đều hiểu rõ, nước Bách Trượng hồ quá sâu, nếu ngồi trên bờ câu cá, coi như vô cùng may mắn, nhiều lần cũng chỉ có thể câu một vài con các nhò chừng bàn tay, cá lớn chân chính, tuyệt không thể câu được.

Như vậy, người đang thả câu kia là có ý gì?!

Vân Dương nghĩ rất thoáng, nếu người kia thực có ý đồ, như vậy cũng không uổng công hấn đến một chuyến. Nhưng nếu người ta chỉ đến vì tiêu khiển, cũng không sao, ta, cũng thừa dịp mấy ngày này mà nghỉ ngơi, câu cá giải sầu cũng không phải là nói không!

Không bao lâu, hai người Vân Dương đã đến bờ bắc Bách Trượng hồ.

Vân Dương vừa mới xuống xe ngựa, đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm sửng sờ.

Bởi, bờ bắc đúng là có một người đang thả câu, hơn nữa còn thả câu ở đúng vị trí mà Thổ Tôn khi trước thường câu cá, người này cầm cần câu trong tay, chuyên tâm câu cá.

Người kia mình khoác áo to rộng thùng thình, đầu đội nón ron che hết cả mặt, trong tay cầm một cây cần đen nhánh, thế vững như đại sơn...

Vân Dương trở nên hoảng hốt, tựa hồ nhìn thấy Thổ Tôn đang mỉm cười với hắn, trong chớp lát, như là thời gian đang quay ngược lại.

Bởi, trang phục người kia, cùng với trang phục khi trước của Thổ Tôn mặc lúc câu cá, chính là cùng một bộ.

Người này sao có thể trùng hợp vậy, vừa vịn câu ở đúng vị trí này?

Bờ Bắc rộng như vậy, đương nhiên không chỉ có một chỗ câu cá.

Nhưng Vân Dương lại để Phuong Mặc Phi đưa hắn đến vị trí giữa nhất, cũng là chỗ câu lõm vào kia.

Bởi, ngồi câu ở đây, người khác cùng lắm chỉ biết là có người đang câu cá, lại tuyệt không thể biết người đang câu có hình dạng như thế nào.

Nhiều lắm chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng lưng, cũng chỉ thế thôi.

Mà người câu cá kia, cũng đang câu ở chính vị trí này.

Chỉ là vị trí này, tuyệt không thể tính là rộng rãi. Nó chỉ là một tảng đá đứng đó một mình, người kia vững vàng ngồi lên trên. Vân Dương xem xét, chỉ thấy toàn thân gia hỏa này như toát ra một hương vị “người sống chớ lại gần”.

Cao thủ hay không cao thủ không nói đến.

Hình thái thân thể người này lại biểu hiện “không cần nói chuyện với ta”, ý tứ này, vạn phần rõ ràng.

Vân Dương tức thời hiểu rõ, đối mặt với gia hỏa như này, nếu chủ động bắt chuyện, chín thành chín sẽ phải đem mặt mũi đi quét rác...

Bất quá, có phải người kia hay không?

Mà bên cạnh người này, cũng chỉ có một khối đá hơi lộ a khỏi mặt nước, ước chừng cũng chỉ rộng có nửa thước.

Chỉ ít theo cái nhìn của Phuong Mặc Phi, nơi này không phải là chỗ cho người ngồi.

- Ta ngồi ở nơi này đi.

Vân Dương cười tủm tỉm đưa tay chỉ, chỉ ra một phạm vi để ngồi xuống.

Phuong Mặc Phi dù cảm thấy khó làm, những cũng không có biện pháp, nếu đã không có chỗ ngồi, hắn cũng muốn biến ra một chỗ có thể ngồi đi.

- Xin lỗi.

Phuong Mặc Phi nói với người kia một tiếng, lập tức phi thân lên, ôm lấy một tảng đá lớn từ phía sau vọt tới, ném thẳng vào trong nước.

Phốc!

Bọt nước văng lên.

Cùng với tảng đá chìm xuống, bong bóng bốn phía ục ục thay nhau nổi lên, một vòng gợn sóng xuất hiện, tác động đến cả một vùng.

Người kia lằm bằm trong miệng, tựa hồ đang mắng chửi người nào đó.

Vân Dương vẫn ôm tay lẳng lặng đứng đấy, nghe thấy tiếng người kia lằm bằm, lại âm thầm cười một tiếng. Người không phải không muốn ta nói chuyện với người sao? Tốt, vậy ta để người tìm ta nói chuyện:

- Tiếp tục.

Phuong Mặc Phi gãi gãi đầu, đánh phải tiếp tục khiêng đá.

Phốc phốc phốc...

Liên tục ném ra mười mấy khối đá lớn, vậy mà sinh sinh bị Phuong Mặc Phi tạo thành một cái bình đài kiên cố.

Đương nhiên, bọt nước bị bắn lên tung tóe, mặt nước cũng bị ném đến đục ngầu.

Vân Dương chờ chút xem có thể có thể an tọa câu cá hay không, dù sao người câu cá kia cũng tuyệt không thể câu được cá!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Tử Trung Chí Tôn

Chi thấy người kia cau mày, bắt nắn ngoẻo đầu nhìn qua, hiển nhiên đã cực kỳ không hài lòng.

Đổi lại là ai cũng không thể hiểu nổi, đang yên đang lành ngồi yên lặng câu cá, kết quả lại bị người ném tới tập mấy tảng đá lớn tới, không nói cá có bị dọa chạy hay không, ngay cả hoàn cảnh trang nhã tĩnh trí đều bị phá hoại không còn sót lại chút gì!

Người con mẹ nó, vậy mà lại làm thật...

Sao ngươi còn không lật trời đi hả!?

Hay ngươi trực tiếp dựng một căn lầu trên đó luôn đi?

Đốt đàn nấu hạc, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi!

Tốt a tốt a... Rốt cục ngươi cũng xong việc... Thế mà... Thế mà còn muốn đặt một cái ghế lên bệ đá?

Người này đã triệt để kinh ngạc.

Ngọa tào, chẳng nhẽ ngươi còn muốn câu cá ở đây a!?

Hắn trừng trừng mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt mà không thể hiểu nổi, không thể tưởng tượng lại có thể phát sinh chuyện quái dị như vậy.

Người chủ sự kia có vẻ là một tay phú gia công tử, là cái lại tay trời gà không chặt. Hả? Không đúng, con hàng này là bị trọng thương... Thương nặng như vậy, thế mà còn rảnh rỗi đến đâu câu cá?

Hết thấy công việc đều do người sau lưng hoàn thành.

Đặt lên một cái bàn, lại thêm một cái ghế, sau đó còn làm chỗ tựa lưng. Chuẩn bị cần câu tốt, dây câu tốt, lại cột chắc lưỡi câu, mắc chút thính, thả chút mồi như....

Thế mà còn lấy ra một bộ chần giương nhỏ....

Chờ một chút, có phải ngươi cũng giúp hắn câu cá luôn không a, ta nói?!

Ân... Như vậy mà vẫn chưa xong? Vẫn còn làm tiếp?!

Phốc phốc phốc...

Tựa như muốn đập chết tất cả cá trong hồ vậy, liệu mạng ném mồi câu vào trong hồ. Đến một hồi lâu sau, bỗng nhiên quay đầu mỉm cười với hắn, nói:

- Vừa rồi dọa chạy mất cá của ngươi, thực sự cảm thấy có lỗi, ta cũng giúp ngươi dụ cá một chút.

Phốc phốc phốc...

Lại mất nửa ngày ném mồi sang bên hắn.

Người câu cá triệt để trốn mắt há mồm, nghẹn họng nhìn trần trời, á khẩu không nói được nửa lời, hần hoàn toàn bó tay rồi.

Lấy lịch duyệt nhiều năm phong phú của hần, cũng bị sự tình hiểm thấy trước mắt khiến hoang mang không biết phải làm gì, không nhin nổi đưa tay giải đầu.

Hần khẽ vươn tay, khiến Vân Dương miễn cảm nhảy thấy, trên đầu người này phần lớn là tóc đã ả ả chuyển sang màu xám trắng.

Tu vi cao bao nhiêu tạm thời khó nói, nhưng tuổi có vẻ không nhỏ a...

Chờ đến lúc Vân Dương thân nhiên ngồi xuống, thời gian trôi qua cũng ít nhất nửa canh giờ.

Một hồi nháo kịch thật hay a!

Thế nhưng phường kịch này còn chưa kết thúc, thậm chí mới chỉ vừa mới mở màn, bởi, lão già này nhìn thấy... Vân Dương thân nhiên ngồi xuống cũng chỉ là thân nhiên mà ngồi xuống, ngay cả ý định buông cần cũng không có, chỉ cầm mỗi câu, bóp lại lóp.

Rốt cục tên này muốn làm cái quỷ gì đây?!

- Khục!

Lão già ho khan một cái, nghi ngờ nói:

- Vị công tử này, tốn nhiều công sức bố trí như vậy, ngay cả mỗi câu cũng đã rải khắp nói, tại sao còn không buông cần?

Vân Dương mỉm cười đáp lại:

- Hành động vừa nãy đã làm kinh sợ đám cá, hiện tại quá nửa là không có con cá nào dám tới, ném mỗi câu xuống là muốn dụ chúng, chỉ cần yên lặng chờ một chút sẽ tự hấp dẫn cá tới, đương nhiên muốn chờ một lúc nữa mới hạ cần câu.

Lão già không nhịn được cười lên:

- Vậy công tử e phải phí một phen công phu rồi. Lấy kinh nghiệm của lão hủ, sau khi có động tĩnh lớn như vậy, trong vòng một canh giờ, sẽ chỉ có một chút cá nhỏ như lòng bàn tay tới, các lớn hơn một chút, tuyệt đối sẽ không tới, muốn câu cá lớn, ít nhất cũng phải đợi sau ba canh giờ.

Vân Dương thư thư phục phục ngồi xuống, dựa lưng vào chỗ tựa, thân nhiên nói:

- Chỉ cần có thể câu được cá lớn, đừng nói ba canh giờ, coi như ba ngày ba đêm ta cũng có thể đợi.

Vân Dương mỉm cười:

- Câu cá lớn, cần kiên nhẫn. Lão trượng, an tâm chờ đợi.

Ý định đùa cợt Vân Dương một phen của lão già kia không những không thành, ngược lại còn bị Vân Dương dạy cho một bài học, lập tức cảm thấy như bị chẹn họng. Cố đề sự tức giận ngồi xuống, ngậm miệng không chịu nói chuyện.

Vốn định nói dăm ba câu đuổi gia hỏa này đi, để bản thân có thể trở lại an tĩnh, không nghĩ tới gia hỏa này lại nói đợi ba ngày ba đêm, tốt a, ta đúng là muốn xem xem, tên phú gia công tử vạn sự đều đề người khác động thủ như người, có thể nhẫn nại tốt như vậy hay không...

Nhưng hần không nói lời nào, không có nghĩa Vân Dương sẽ im lặng:

- Lão trượng, áo tơi của ngươi là mua ở nơi nào? Nhìn xem có vẻ không tồi nha, chỉ cần mặc vào, dù mưa gió sương tuyết đều không phải sợ. Còn có cái mũ rộng vành này, quả thực là... Có thể che khuất cả người nha.

Lão già hừ hừ một tiếng, cũng không đáp lời.

- Mặt trời chói chang như vậy, nếu có một cái mũ rộng vành để che...

Vân Dương thở dài, có vẻ như lúc nào hần cũng thở dài.

Lão già vẫn không nói lời nào.

- Xin hỏi lão trượng họ gì?

Vân Dương hỏi.

Lão già vẫn chăm chú ngắm mặt nước lăn tăn, mắt diếc tại ngo.

- Lão trượng thọ bao nhiêu rồi?

Vân Dương lại hỏi.

Lão đầu vẫn chăm chú nhìn nước chảy, không nói một lời.

Vân Dương gãi gãi đầu, đột nhiên nhặt lên một tảng đá to bằng đầu người, “Hắc” một tiếng ném ra ngoài.

Phốc!

Bọt nước lại phóng lên tận trời.

Chính là nện ở trước căn câu của lão đầu.

Nhất thạch kích khởi thiên tăng lãng, mặt nước khó khăn mới bình tĩnh lại, nay lại lập tức nổi gợn sóng, sau một viên đá này, chỉ sợ phải đợi rất lâu mới có thể có cá đến.

Lão già lập tức đứng dậy, giận dữ nói:

- Tiểu công tử nhà ngươi sao không hiểu chuyện như vậy! Ngươi ngươi... Ngươi làm như vậy không phải là quấy rối a?

Vân Dương cười tủm tỉm

- Xin hỏi lão trượng họ gì?

Lão đầu thở dốc hô hô:

- Lão phu chuyển sang nơi khác, không ở đây nữa.

Lão đứng dậy, như muốn bỏ đi.

- Lão Phương, chúng ta cũng không ở đây nữa. Vị lão trượng này nhất định là một cao thủ, cơ hội gặp mặt cao thủ như vậy sao có thể bỏ qua, chúng ta đi theo hắn, hắn ở đâu, chúng ta liền ở đó, không thể để mất giây phút nào.

Vân Dương kêu, cũng đứng dậy theo lão già.

Lão đầu không còn gì để nói.

Ngửa mặt lên trời thở dài một hơi.

Nhìn không được thò tay ra sau lưng sờ soạng một hồi, thế mà lấy ra một cái hồ lô rượu lớn, vắn nắp hung hăng uống một ngụm lớn, trừng lớn hai mắt:

- Tức chết ta rồi...

- Lão trượng bớt giận, chớ tức chớ tức.

Vân Dương ôn hòa nói:

- Tuổi tác cũng đã lớn như vậy, nếu tức giận có thể nguy hại đến tính mạng, nơi đây ít người lai vãng, nếu vắn nhất lão xảy ra chuyện, há không phải khiến người bóp cổ tay thở dài...

“...”

Lúc này, không chỉ có lão đầu kém chút bốc hỏa, ngay cả Phương Mặc Phi cũng có chút bó tay.

Đến giờ hắn vẫn không nhìn ra, Vân Dương quấy rối như vậy là muốn làm gì.

Cái này không phải là cố tình gây sự sao?

Công tử, ngươi còn nhỏ a? Sao có thể hư như vậy?

Vân Dương nhìn hồ lô rượu lớn kia, trong ánh mắt lộ ra thần sắc kỳ quái, nói khẽ với lão trượng:

- Rượu này của lão trượng không tệ nha!

Lão đầu hừ hừ một tiếng, ôm hồ lô rượu liếc mắt.

Tiểu tử này lại muốn uống rượu của ta?

Suy nghĩ nhiều a?

Lão đầu hừ một tiếng, quệt quệt mồm, lại đem hồ lô rượu thả về chõ cũ, vẫn không muốn phản ứng với người nào đó.

- Lão Phụng, rượu của chúng ta đâu?

Vân Dương quay đầu hỏi.

Khóc miệng Phụng Mặc Phi giật giật mấy cái:

- Có ngay.

Chốc lát sau:

Một cái bàn được bày trước mặt Vân Dương, lập tức mười đĩa đồ nhắm nóng hổi đặt trên mặt bàn.

Hai chén rượu, óng ánh long lanh.

Một vò rượu cũng được đưa lên.

Chỉ riêng bình rượu này, vừa liếc mắt có thể nhìn ra, rõ ràng là một vật có số năm không nhỏ.

Thậm chí nay cả chữ trên thiếp dán, cũng đã gần như nhìn không ra.

Từ trong ra ngoài, biểu lộ rất rõ là một bình rượu lâu năm, rượu ngon cất dấu lâu năm!

Lão đầu cầm cần câu, lơ đãng nhìn qua vò rượu, thế mà dừng lại một chút. Con mắt bị mũi rộng vàng che lại, lộ ra trạng thái tròn tròn.

- Nói đến cái gọi là rượu này, đã tồn tại vô số năm, từng có vô số đại sư cất rượu, các loại rượu cũng vô cùng phong phú, ganh đua sắc đẹp, mỗi loại đều mang theo một ý nghĩa riêng biệt, không loại nào kém loại nào.

Vân Dương chậm rãi nói:

- Nhưng mà từ xưa đến nay, có thể được toàn bộ đại lục, toàn bộ thế gian công nhận là đại sư cất rượu, lại chỉ có Từ Thần ba trăm ba mươi năm trước, Phụng Huyền Ca.

Nói đến đây, ngay cả lão đầu không sắc thái kia cũng không nhịn được gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, tại phương diện cất rượu này, Phụng Huyền Ca có được thành tựu không người không phục.

- Phụng Huyền Ca thân là nhất thế cao thủ, lại cả đời không tranh quyền thế, từ năm ba mươi tuổi mãi cho đến năm hai trăm bảy chín tuổi, cũng chính là hai mươi năm trước mất tích, trong cả đời, chỉ tận sức làm hai chuyện, một là y, hai là rượu. Lúc ấy, người trong giang hồ xưng ông là: Tà Y Từ Thần.

- Ý thuật của hân xuất thần nhập hóa, phương thức hành y của hân có thể nói kiếm tẩu thiên phong, phá vỡ lẽ thường, vì vậy được xưng là tà. Bất quá hôm nay không nói tới y thuật của hân, chỉ nói đến rượu. Đời này của hân, số lần tự tay chế rượu có thể nói là nhiều vô số kể. Nhưng mà có thể được bản thân hân công nhận lại không có mấy, hết thấy cũng chỉ có bảy loại. Mà bảy loại này, được xưng là Bắc Đẩu Thất Tinh Từ.

Lão già kia ngồi ngay ngắn một bên, khuôn mặt dưới mũi rộng vành lộ ra một tia đùa cợt: Ngươi biết cái rắm! Phụng Huyền Ca còn có rượu càng tốt hơn, càng quý giá hơn a... Hừ.

Vân Dương thân nhiên nói:

- Nhưng, rất ít người biết, cái gọi là Bắc Đẩu Thất Tinh Từ này chỉ là rượu ngon mà Phụng Huyền Ca công bố ra bên ngoài. Mặc dù mỗi loại trong Bắc Đẩu Thất Tinh Từ đều là thượng phẩm hiếm thấy, nhưng còn xa mới có thể đạt đến cấp bậc cực phẩm!

- Kỳ thực, Phụng Huyền Ca quý trọng nhất ba loại rượu, chính là rượu mà hân dùng để kết bạn, chỉ làm Thiên Địa Nhân Tam Tài Từ. Dưa vào tu vi, quá khứ, kinh lịch khác nhau mà lấy ra chiêu đãi bạn bè.

Lão già thờ dãi nhẹ nhõm một cái, trầm nghĩ: “Tiểu tử này có thể biết chuyện xưa như vậy, quả nhiên không tầm thường.

Vân Dương nói:

- Nhưng mà ba loại rượu này tuy có thể xưng là cực phẩm, nhưng vẫn chưa phải là đỉnh cấp danh tử mà Phụng Huyền Ca tôn sùng, đỉnh cấp danh tử mà hân trân trọng, cũng chính là đỉnh cấp danh tử của cả Thiên Huyền đại lục, nó tuyệt không phải Thiên Địa Nhân Tam Tài Từ, mà là... Từ Trung Chí Tôn!

- Cái gọi là Từ Trung Chí Tôn, chỉ riêng vật dùng để ủ đã vô cùng khó được, Phụng Huyền Ca sưu tầm vô số báu vật khắp Thiên Nam Tây Bắc mới có thể ủ chế mà thành, cả đời hân, cũng chỉ ủ có 99 vò mà thôi.

- Ngày thành rượu, hần cũng không lập tức thương thức mà liền bảo quản lại, bình thường khó mở. Chính bản thân Phụng Huyền Ca cũng khó có thể uống, nhưng mà từ năm hần hai trăm ba mươi tuổi, lại chỉ uống loại rượu này, đối với Phụng Huyền Ca khi đó, phóng nhân khắp thiên hạ, ngoại trừ Tửu Trung Chí Tôn ra, không có bất luận rượu ngon nào có thể vào cổ họng hần!

- Cho đến khi mất tích, đỉnh cấp danh tửu không được nhắc đến này, chỉ còn lại chín vò cuối cùng!

- Lúc vừa hiện thế, liền bị tranh đoạt sạch sẽ. Cuối cùng có sáu vò chảy vào thị trường, đồng thời trải qua nhiều lần đấu giá. Khi ấy, giá cả cao nhất dường như đạt đến số lượng ba ngàn mai huyền tinh!

Vân Dương từ từ nói, trong thanh âm như mang theo mị lực kỳ lạ.

Ba ngàn mai huyền tinh.

Bên kia, lão đầu đội nón rộng vành ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng có chút tiếc nuối.

Cuộc đấu giá năm đó, khi hần nhận được tin tức lại đã chậm... Bằng không, sau vò rượu kia, tất có một vò cho lão!

Chỉ mới ba ngàn mai huyền tinh tính là cái rắm gì, ta có thể trả ba vạn a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Thành bại, ở chính ở chỗ này

- Cho đến ngày nay, sáu vò rượu chảy vào trong thị trường kia đều bị những người yêu rượu cất giấu, khó mà có thể gặp được, mà ba vò rượu còn lại của hần thì càng không có người biết tầm tích. Nhưng có một ngày, khi Vân Hạo của Ngọc Đường đế quốc ra ngoài làm việc, trong lúc vô tình cứu được một người. Cũng bởi vì vậy mà kết thành mạt nghị chi giao. Khi hai người lưu luyến chia tay, người kia đưa cho Vân Hạo một vò rượu. May mắn thế nào, vò rượu kia lại chính là Tửu Trung Chí Tôn!

- Lúc ấy, cách thời gian Phụng Huyền Ca ủ rượu, đã được 112 năm!

Vân Dương mỉm cười.

Lão đầu cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng nói:

- Ngươi lái nhái cả ngày trời, đến cùng là muốn nói điều gì? Chẳng lẽ vò rượu này của ngươi, chính là Tửu Trung Chí Tôn kia? Hắc hắc, buồn cười.

Vân Dương mỉm cười:

- Xem ra lão trượng ngài cũng không phải nhân sĩ Thiên Đường thành.

- Ý ngươi là sao?

Khẩu khí lão đầu rất nóng nẩy.

- Nếu như là người Thiên Đường thành, nhất định sẽ biết, nhất kiếm nhiếp sơn hà Thiên Ngoại Vân Hạo, phủ Vân Hạo chỉ có một vị công tử, gọi là Vân Dương.

Vân Dương nói:

- Vị Vân Dương công tử này môi hồng răng trắng, anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, phóng thái siêu nhiên, chính là nhất đẳng mỹ nam hiếm thấy trên đời. Hoặc có thể nói, nếu tiến hành một giải thi đấu bình chọn mỹ nam, vị Vân Dương công tử này căn bản không cần tham gia, liền có thể trở thành chủ nhân vòng nguyệt quế!

Lão đầu càng lúc càng không giữ được bình tĩnh, cơ hồ muốn nổi bão:

- Ngươi tân bốc người khác, thổi phồng tới mức thiên hoa loạn trụ, cũng chỉ là nói nhảm!

Nếu đã khen vị Vân Dương công tử kia như thế, như vậy kẻ trước mắt này, khẳng định không phải tên Vân Dương trong lời kẻ kia!

Trên đời này làm gì có người nào khen ngợi bản thân như vậy, nếu không chẳng phải quá mức vô liêm sỉ sao!?

Nếu đã không phải tên Vân Dương kia, vậy thì có chỗ tốt nào? Tóm lại vẫn là vô duyên với Tửu Trung Chí Tôn kia a!

Vân Dương cười tủm tỉm nói:

- Lão trượng, mọi người tuy là bèo nước gặp nhau, nhưng cũng là có duyên, bản công tử tự giới thiệu một chút, ta gọi là Vân Dương, chính là người chúng ta vừa đàm luận, công tử duy nhất của phủ Vân Hầu.

“...”

May đang nói chuyện bình thường, nếu lão đầu đang ăn uống gì đó, chắc chắn đã phun ra đầy trời.

Một câu nói kia của Vân Dương, quả thực kỳ phong.

Người khen tới mức thiên hoa loạn trụ nửa ngày trời, hóa ra là tăng bốc bản thân?

Thế gian này, sao có thể có người vô liêm sỉ như thế?!

Lão đầu tức giận đến phát cười, nghiêm mặt giễu giễu nói:

- Người chính là Vân Dương, công tử nhà Thiên Ngoại Vân Hầu? Theo cách nói của người, vô rượu này, chẳng nhẽ chính là một trong chín vô Tửu Trung Chí Tôn còn sót lại kia?

- Sai!

Vân Dương quả quyết.

Lão đầu sững sốt:

- Không phải vậy người chém gió cái rắm?!

Vân Dương nói:

- Theo ta được biết, sáu vô được đầu giả kia, người mua được đều là người mê rượu, sớm đã uống cạn đỉnh cấp trên tửu này! Hai vô còn lại, ai cũng không biết nó ở nơi nào, càng không biết có chăng còn tồn tại hay không.

Vân Dương thân nhiên nói:

- Cho nên nói, vô rượu này của ta, chính là một vô Tửu Trung Chí Tôn duy nhất còn sót lại trên thế gian này, coi như nói là một vô thực quả cận tồn, độc nhất vô nhị cũng không phải quá lời.

Lão đầu sững sốt:

- Nó thực là vô rượu kia?

Vân Dương thân nhiên nói:

- Phải hay không phải, tự nhiên có phương pháp kiểm tra. Lão trượng ngài đã có rượu ngon, ắt hẳn cũng nghe nói qua Tửu Trung Chí Tôn của Phụng Huyền Ca, chỉ cần mở ra nê phong mùi rượu sẽ toát ra, tạo thành một đầu phượng hoàng giương cánh như muốn bay đi. Đây chính là độc môn tiêu ký của Phụng Huyền Ca, tin rằng không có mấy người vì hũ rượu thực quả cận tồn kia mà bất chước làm giả đi..

Hứng thú của lão giả lập tức bị câu lên, lúc này cũng đã thềm tới nước miếng chảy ròng ròng, nhất thời có chút đứng ngồi không yên.

Chỉ thấy Vân Dương tiêu sái nâng chưởng đao.

Bộp một tiếng.

Nê phong bị đẩy ra, một cỗ hương rượu lập tức trào ra, mùi hương khó nói thành lời. Lão đầu suu suu suu bước tới ba bước, đôi mũi điên cuồng hút lấy hương rượu.

Xuy xuy xuy...

Hương rượu bốc lên một chút, lại thực sự chậm rãi hình thành một đầu phượng hoàng giương cánh muốn bay trên không trung, mặc dù chỉ là do hương rượu hình thành, nhưng ánh mắt cao ngạo kia, lại hiển thị rõ sự bề nghệ, ngạo thị thiên hạ.

- Thực... Thực sự... Thực sự là... Tửu Trung Chí Tôn!

Trông mặt lão đầu như muốn rót ra ngoài, ánh mắt nhìn Phương Hoàng dần tiêu tán kia dồn dập chưa từng có.

Khoát nhẹ tay, mũ rộng vành nhất thời bay ra ngoài.

Lộ ra một gương mặt góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt tràn ngập sự tang thương, nhưng ánh mắt lại trong trẻo vô cùng, con ngươi thanh tịnh như hải đông bốn năm tuổi, hắc bạch phân minh, tựa hồ còn chút hương vị ngây thơ.

Tóc lão già kia xác thực như cảm nhận của Vân Dương hồi nãy, chính là màu xám trắng, nhưng mà nhìn qua, lại không khiến người cảm thấy già nua, mà ngược lại tràn đầy sinh mệnh lực lượng. Về tang thương như đã lịch luyện toàn bộ hồng trần.

Nhìn qua tang thương tịch tịch, nhưng nếu nhìn kỹ, thế mà lại thấy gương mặt này rất anh tuấn. Nhất là hai đầu lông mày, nghiêng nghiêng bay lên, nhưng đường cong cũng không phải rất lớn, không hề ẩn chứa hưng lệ chi khí kia.

Nhưng nếu bỗng nhiên nhảy lên một cái, sự uy nghiêm bắn ra cũng tương đối chấn nhiếp lòng người.

Vân Dương nhìn thế, trong lòng càng thêm mấy phần chắc chắn.

- Đương nhiên chính là Tửu Trung Chí Tôn.

Vân Dương bắt đầu chậm rãi xử lý một đạo phòng hộ cuối cùng của vỏ rượu, dùng một cây chùy thủ, chỉ cắt ra một lỗ nhỏ bằng ngón cái.

Trên mặt lão già lộ ra vẻ tán thưởng.

Người chưa từng uống rượu mà Phương Huyền Ca cất, không thể biết được dụng ý trong đó.

Rượu của Phương Huyền Ca, nhất là Tửu Trung Chí Tôn này, dù chỉ bay mất một chút mùi rượu, cũng đều là sự lãng phí không thể tha thứ.

Vân Dương làm như thế, phía trên lớp phong nhìn lớn bằng ngón cái, nhưng mặt dưới, cùng lắm cũng chỉ lớn chừng hạt đậu nành. Sau khi rót một chén, lại đem một miếng gỗ nhỏ đeo gọt cẩn thận nút lại. Quả là thiên y vô phúc, sẽ không khiến hương rượu nhân có hội tiêu tán.

Vân Dương cười cười:

- Đến cùng vẫn là Tửu Trung Chí Tôn của Phương Huyền Ca, tất nhiên là cẩn thận quý một chút.

Lão già mỉm cười gật đầu:

- Không tệ.

Vân Dương nhắc vỏ rượu lên, một đạo tửu thủy trong trẻo sền sệt chảy ra, chậm rãi rơi vào chén rượu, rót đến đầy khoảng tám phần, mùi rượu đã khiến người muốn say, phiêu dật khắp mặt hồ.

Rót xong một chén, Vân Dương say mê nhấp một ngụm, nói:

- Quả nhiên không hổ là đỉnh cấp trần tửu tiếp cận với “Đạo”, tương truyền, uống Chí Tôn tửu, liền có thể tiếp cận Đạo cảnh... Ai, chỉ tiếc là quá ít.

Vừa thở dài, vừa đem một tắc nút trở lại.

Lại đem vỏ rượu cẩn thận để một bên, bung chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt sáng lên:

- Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon chưa từng thấy! Không phụ danh đỉnh cấp trần tửu!

Lão già bên cạnh thấy thế không khỏi ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nói:

- Ngươi... Ngươi không mời ta uống một chén?

Con hàng này bày đồ ăn, lấy ra một vỏ rượu, chuyện trò tự biên tự diễn nửa ngày trời, đem tửu trùng của lão phu kéo kên tận miệng, kết quả lại... Tự uống?

Rõ ràng tiểu tử này bày lên hai chén rượu a, chẳng nhẽ chỉ bởi vì đặt cho xứng đôi đẹp mắt?!

Biểu hiện của Vân Dương càng thêm giật mình, trừng trừng mắt nhìn chằm chằm đôi phuowg:

- Mời ngươi một chén... Tại sao ta phải mời ngươi uống một chén?

Lão đầu há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn Vân Dương:

- Ngươi... Ngươi nói nhiều như vậy, chẳng lẽ không phải là muốn mời ta uống rượu?

Vân Dương im lặng nhìn lão:

- Lão trượng... Người thấy ta nói nhiều như vậy, là vì muốn mời người uống rượu? Các này... Sao có thể thế? Ngài suy nghĩ quá nhiều đi!

Nếu tứ đại hoàn khổ bọn Đông Thiên Lãnh ở đây, tất sẽ vô bàn thán phục, lão đại đúng là lão đại a, ta khen ngợi bản thân thì làm sao? Ta phân tích lại lịch rượu ngon thì lại làm sao? Ta muốn khoe khoang không được a? Loại chuyện như khoe khoang, không phải là phải làm trước mặt người khác mới gọi là khoe khoang sao? Không có người xem, khoe khoang cái rắm a!

Đây mới là hoàn khổ chí đỉnh, là điển hình tiên tiến cần nói theo, lão đại rõ ràng đã đạt đến cực hạn của trang bức, hoàn toàn có thể viết thành sách giáo khoa, đời đời truyền lại a, hoàn mỹ, quả thực quá hoàn mỹ!

Lão đầu nổi đầy hắc tuyến, gân xanh trên trán nhảy tung tung, nhất thời câm nín, không biết nói gì cho phải.

“...”

- Ta nói nhiều như vậy, cũng chỉ là muốn giới thiệu rượu của ta a.

Vân Dương buồn bực nói:

- Giới thiệu xong, đúng không? Người cũng biết, đúng không? Người cũng hiểu, đúng không? Chúng ta đã nói chuyện vui vẻ xong, đúng không? Vậy người xem ta uống, chẳng phải cũng là một niềm vui thú sao? Người cho rằng ai cũng có thể nhìn thấy điệu tướng của Tửu Trung Chí Tôn sao? Ai cũng được ngửi mùi Tửu Trung Chí Tôn sao? Làm người phải biết thỏa mãn a!

Vân Dương nghiêm túc nói:

- Tôi thiếu nhất, ta đã để người nhìn thấy Phượng Hoàng a...

Lão đầu đột nhiên có một xúc động muốn giết người.

Không phải vì muốn giết người đoạt bảo, mà vì tên gia hỏa này quá vô sỉ, quá vô sỉ...

Lão tử nghe người đồng dài nửa ngày, liền chỉ vì muốn xem hương rượu hóa thành Phượng Hoàng?

Ta tiện đến vậy sao?

- Kỳ thực con người ta có một đam mê, đam mê muốn giới thiệu đồ tốt với người khác, hoặc người có thể cho rằng ta đang khoe khoang cũng không sao.

Vân Dương mỉm cười, cười đặc biệt tiện:

- Ta ăn ngon, uống ngon, chơi cui, ta có tất cả những mỹ hảo trên đời... Sau đó tự ta hưởng thụ, nhìn người khác thèm tới chảy nước miếng, thậm chí không cần đồ nhắm, chỉ mấy bát cơm cũng đã rất thỏa nguyện, người biết không..

Hắc tuyến trên trán lão đầu càng lộ rõ, càng nặng nề, quần bách tới mức tay chân như đồ thừa, không biết để đâu cho phải.

Trong lòng chỉ thấy như có mấy chục đầu thảo nê mã đang gào thét chạy qua: “Thực là mắc cỡ chết người! Lão tử sống cả một đời, cũng đã được mấy trăm năm, thế nhưng chưa bao giờ quần bách đến như hôm nay! Mặt mũi như bị tát liên hoàn mấy trăm nát... Nóng rát a. Tên hỗn đản này thực không phải tiện binh thường, bình sinh ít thấy!

- Nhưng, thế nhưng, sao ta lại thấy con hàng này nói có lý a, xem như là lý do ngụy biện, ta cũng không thể phản bác được!

- Hừ!

Lão đầu giậm chân một cái, quay người muốn rời đi.

Thực sự không có mặt mũi nào trụ lại đây a.

Nhưng Vân Dương sau lưng đột nhiên mở miệng:

- Nhưng nếu lão trượng thực sự nhàn rồi, lại không tránh tội ta lúc trước quấy rầy, như vậy, hai ta liền vừa câu cá, vừa uống rượu, lại nói chuyện phiếm, nhìn ngắm non sông tươi đẹp, cảm thụ gió thu mát mẻ, cũng là một niềm vui lớn nhân sinh hiếm có a

Lão đầu đã xoay người, chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe được câu này, không khỏi cảm thấy cả người không khỏe.

Nếu ta lập tức quay đầu uống rượu, vậy há không phải.... Càng thêm mất mặt a.

Cho dù muốn quay đầu, nhưng vẫn cố cương ngạnh, sống chết không chịu quay lại.

Nhưng nếu không quay đầu, vò rượu này lại đã mở ra, chỉ sợ... Từ đây không còn nữa.

Lại nghe Vân Dương nói:

- Vui một mình không bằng vui chung, còn xin lão trượng ban cho ta chút mặt mũi này.

Lão đầu quay đầu như gió lốc, ha ha cười nói:

- Khó được ngươi thành tâm như vậy, lão hủ còn từ chối thì thật bất kính, đành ngại ngừng nhận lấy a.

Nụ cười trên mặt cũng trở nên nhu hòa.

Vân Dương không khỏi mừng thầm: “Chiều này học của Đông Thiên Lãnh thực không tồi a, phương thức tiện nhân như vậy, quả nhiên rất hữu dụng...”

Người như vậy, khi Vân Dương nghe đến liền đã suy tính phương án. Khó khăn cũng chỉ là mở đầu. Làm thế nào để hấn uống rượu của mình là trọng yếu nhất.

Nhân vật như vậy, há có thể để hấn tùy tiện mời rượu liền muốn đến uống? Vân Dương quanh có nửa ngày, rốt cục đạt đến mục đích giai đoạn thứ nhất.

Nếu đã dùng rượu để đạt được mong muốn, như vậy...

Bất kể như thế nào, đây chính là con đường duy nhất mà trước mắt hấn có thể tìm thấy, có thể chống lại bên kia.

Sau đó phải làm như nào, chính hấn tùy cơ ứng biến.

Thành bại, ở chính ở chỗ này.

(Nê phong: người xưa dùng bùn để dạy rượu, rượu như vậy sẽ được bảo quản lâu và có hương thơm rất ngon)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Thất Lân Thần Tiên

Vân Dương tất nhiên sẽ không tiếp tục làm khó dễ, thẳng thắn rót đầy một chén rượu đưa lão, nâng chén ra hiệu:

- Mời!

Lão đầu đã sớm gấp tới run tay, bung chén rượu lên:

- Mời!

Hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch,. Đoạn khen:

- Quả nhiên là thiên hạ đệ nhất, thanh danh của Tửu Trung Chí Tôn cũng không phải truyền cho có, sau khi uống rượu này, chỉ sợ ta phải kiêng rượu!

Lập tức hai người trở nên nghiêm nghị.

Tửu lực đã phát tán, ần ần có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng đại đạo khó lường.

Đó là một loại trùng kích đối với Đạo cảnh, mặc dù yếu ớt tới mức gần như không thể cảm nhận, nhưng đối với người tu hành cao thâm, chút trùng kích ấy, đã đủ khiến hấn vô cùng chấn động.

Lực lượng Đạo Cảnh xuất hiện trong đỉnh cấp trần tửu này, mới là chỗ quý báu chân chính của rượu mà Phượng Huyền Ca cất giữ.

Hấn lập tức hít một hơi thật sâu, đem rượu lực toàn thân thu lại, sau đó ép vào một nơi bí mật trên cơ thể.

Hiện tại không phải là thời cơ linh ngộ tốt nhất.

Chờ lúc thời cơ chín muồi, hấn muốn tìm hiểu, lúc đó lại phóng thích ra là được.

Lấy cấp độ tu vi của lão, trình độ khổng chế đối với thân thể đã tới cực điểm, không chút khoa trương, chỉ cần hần muốn, tùy thời đều có thể ép chén rượu này ra khỏi thân thể, một lần nữa rót vào chén rượu, sau đó lại uống một lần!

Dù như vậy, độ rượu cùng hương vị đều không chút thay đổi!

Nếu Vân Dương biết được suy nghĩ trong đầu lão nhân này, nhất định sẽ trợn mắt hốc mồm!

Rượu đã nuốt vào trong bụng, lại có thể vùi sâu vào trong thân thể, không chút hấp thu?! Đây chính là rượu a! Cần phải có trình độ như thế nào mới có thể làm đến mức đó? Lấy giai đoạn hiện tại của Vân Dương, thực không cách nào tưởng tượng nổi.

Cái gọi là gặp gì biết nấy, nếu tâm tính lão giả này hơi chút cực đoan, lại có một chút nhìn Vân Dương không vừa mắt, chưa hẳn cần động thủ, chỉ cần thả chút khí thế tủy áp, quả nữa có thể đè chết Vân Dương!

Quả nhiên là cao nhân!

Nhưng trước khi Vân Dương tới đây, đã sớm chuẩn bị tâm lý không màng sinh tử. Tu vi vị Hà lão kia, đoán chừng Vân Dương có luyện mười năm nữa, cũng chưa chắc có thể sánh ngang, nếu không thể tìm kiếm điểm đột phá, như vậy chết ở chỗ này cũng có sao?

- Lại đến một chén.

Trong miệng Vân Dương tỏa ra hương rượu:

- Rượu ngon!

Lão giả nhìn Vân Dương thở ra mùi rượu, trong lòng lại không còn gì để nói.

Không thể không nói, tuyệt thế trân tử bọc này chỉ có Thần Tiên mới xứng uống, lúc này để Vân Dương uống, thực phung phí của trời, tuyệt đại lãng phí!

Bởi vì, lấy tu vi hiện tại của hắn, căn bản không thể trải nghiệm chân chính diệu dụng của rượu này.

- Ngươi tước mẫu đơn a...

Lão giả thở dài một tiếng, lại nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Vân Dương trợn mắt một cái.

Lão giả hỏa nhà ngươi có ý gì, ta đã mời ngươi uống rượu, còn là uống Tửu Trung Chí Tôn của ta, ngươi lại nói ta là trâu nhai hoa mẫu đơn...

Có người nào như ngươi không hả?!

Bất quá, cùng với tửu kinh ngày càng sâu, hai người càng lúc càng tự nhiên.

Phượng Mặc Phi ở sau mấy chục trượng buồn bực ngán ngẩm nhìn hai người, trên đầu như bay mấy vụn dầu hôi chầm

Nghĩ thế nào cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Thiếu gia! Vân Tôn!

Nhiều đại sự như vậy mà ngài không để ý, lại chạy đến đây câu cá.

Câu cá thì cũng thôi đi, bây giờ ngươi có thương tích trong người, nên tu thân dưỡng tính, phục hồi nguyên khí mới phải đạo, đằng này ngươi không tự mình câu cá cho tốt thì thôi, lại còn đi chọc phá người ta câu cá, trước đắc tội với người ta, sau lại mời người ta uống rượu.

Cái này cũng thôi đi, ngươi lại bỏ ra vô rượu độc nhất vô nhị thạch quả cận tồn của cả Thiên Huyền đại lục, ra mời một lão đầu mới gặp mặt lần đầu...

Thực sự... Vô cùng lãng phí a!

Phượng Mặc Phi cũng có hiểu biết nhất định với Tửu Trung Chí Tôn, nhìn mà phát choáng.

Nếu không phải đã biết Vân Dương chính là Vân Tôn, như vậy với tình huống trước mắt, rõ ràng là một tên cực phẩm hoàn khổ, đỉnh cấp hoàn khổ, mức độ hoàn khổ còn hiếm có khó tìm hơn cả Tửu Trung Chí Tôn!

- Lão trượng có vẻ rất thích câu cá a.

Vân Dương mỉm cười.

- Câu cá, chính là một thú vui tao nhã, cũng là một loại nhân sinh.

Lão già híp mắt uống rượu.

- Lời này không sai, nhưng hiện tại trên cái đại lục này, người có thể an tâm câu cá, chân chính không có nhiều.

Vân Dương thở dài.

- Ta cũng rất thích câu cá.

Thanh âm của Vân Dương trở nên thâm trầm xa xăm:

- Niên kỷ lão trượng hơn ta nhiều, chắc hẳn cảm ngộ còn sâu hơn ta một chút đi.

Lão đầu hứng thú hỏi:

- Cảm ngộ? Tuổi người còn trẻ, có thể cảm ngộ cái gì? Không ngại nói với ta một chút?

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt:

- Vậy để vân bối trước tiên tung gạch câu ngọc, chờ chút nữa nghe cao kiến của lão trượng ngài, ta cho rằng, khi chúng ta câu cá, bản thân đã tạo thành Thiên Địa Nhân, Tam Tài cùng tồn tại.

Lão già sừng sốt một chút:

- Lời ấy có ý gì?

Cách nói như vậy quả thực lão chưa từng nghe nói, cho dù với lịch duyệt uyên bác của bản thân, nhưng vẫn có hứng thú hỏi.

- Khi câu cá, chúng ta chính là trời. Mà mặt nước trước mắt tất chính là địa. Còn cá trong nước, lại chính là người.

Vân Dương ung dung nói:

- Mỗi câu mà chúng ta ném ra, có thể là mọi sự dự hoặc của Đại thiên thế giới, có thể là tử sắc tài vận, có thể là công danh lợi lộc... Mà những con cá phía dưới, do tính cách khác nhau, mỗi người mỗi sở thích mà lựa chọn truy cầu ưa thích cho riêng bản thân.

- Vô luận cá lớn cá nhỏ, chỉ cần mỗi câu trúng ý nói, vậy nó sẽ liền mắc câu, điều khác biệt duy nhất, chỉ là thời gian dài ngắn khác nhau mà thôi.

- Cho dù con cá có không tranh với đời, cũng không thể tránh khỏi có khẩu vị phù hợp với miếng mồi nào đó, sẽ bơi vì miếng mồi mà bị câu lên.

Vân Dương nói:

- Cái này cũng như nhân sinh trên đại lục, lại có mấy người có thể tránh khỏi dự hoặc của tử sắc tài vận, công danh lợi lộc.

- Nhìn con cá mà ta câu lên, trong nháy mắt đó, trong lòng nó cũng sinh bách vị tạp trần.

- Điều đó đại biểu cho, con cá này, dù có dây giữa, cũng không chạy thoát khỏi vận mệnh tới điểm cuối cùng.

Vân Dương nói:

- Người, chẳng lẽ không phải như thế? Chỉ cần người bước lên một con đường nào đó, vì một truy cầu nào đó mà cố gắng... Cơ bản liền không có đường về.

- Kỳ thực, mỗi ngày của chúng ta, chưa chắc không phải là đang ăn mồi câu. Hoặc có thể nói, vì thứ mồi câu khao khát trong lòng mà tiến lên.

Vân Dương mỉm cười, nang chén:

- Xin mời.

Lão đầu cau mày, suy tư thật sâu, nói:

- Có đạo lý! Quả nhiên là có đạo lý! Không ngờ người tuổi còn nhỏ, mà có thể có cảm ngộ như vậy.

Vân Dương cười nhạt:

- Còn có, nhìn mặt nước trước mắt mà xem, nhìn như bất động, nhưng cũng có thể nhìn thấy bong bóng ung dung, không ngừng biến ảo... Hoặc là trong lúc chúng ta không phát hiện, những con cá trong nước đã sớm trải qua thương hải tang điền.

- Mà Thiên Đạo.... Mặc dù đã tồn tại từ tuyền cổ, nhưng há lại quan tâm, hoặc chú ý một người nào đó? Thiên Đạo kéo dài không có điểm cuối cùng,

nhưng nhân gian lại đã thương hải tang điền biết bao lần?

- Như thế mà nói, chúng ta cùng với cá, có gì khác biệt đâu? Thậm chí nhiều lúc, chúng ta còn không bằng cá.

- Người không bằng cá...

Lão giả nhắm mắt lại, cẩn thận suy tư lời nói của Vân Dương, thật lâu sau, ung dung thở dài một tiếng:

- Lời này không tệ.

Hắn dừng một chút, lại nói:

- Lời của ngươi, coi thực không sai, quả nhiên rất có đạo lý!

Hắn nhắm mắt lại, cũng không mở ra luôn, lại qua một hồi, mới mở to hai mắt:

- Đa tạ tiểu hữu đã chỉ điểm.

Vậy là lão rất trình trọng, thi lễ với Vân Dương một cái.

Trong ánh mắt, tràn đầy sự suy tư.

Thật lâu sau, nói:

- Tiểu hữu tuổi nhỏ, nhưng lại kinh lịch không ít.

Lão đầu thu lại dáng vẻ suy tư, cười nói:

- Uống rượu, uống rượu.

- Xin mời.

Vân Dương một bên uống, một bên rót rượu. Lão giả cứ rượu đến là nâng chén uống, trạng thái vô cùng sáng khoái.

Vô Từ Trung Chí Tôn kia tính toán cũng tầm mười cân, lại trải qua trăm năm lắng đọng, lúc này cũng chỉ còn bốn năm cân, uống không bao lâu cũng đã cạn.

Vân Dương dù cũng uống không ít, nhưng tổng số lượng cũng chỉ tầm hai ba phần mười, bảy tám phần còn lại, đều rơi vào bụng lão nhân này.

Một màn này khiến Phuong Mặc Phi cảm thấy ghen tị không thôi, âm thầm oán hận không thôi, công tử nhà, Vân Tôn đại nhân nhà, ngươi có thứ đồ chơi này, sao không chi cho Lão Mai và ta một chút, lại đi tiện nghi ngoại nhân này được chứ?!

- Bất quá lời tiểu hữu nói vẫn còn chỗ chưa đủ.

Lão đầu nhìn thấy rượu cơ bản bị mình uống hết, có chút ý tứ không được tốt, chủ động mở miệng.

- Xin hỏi là điểm nào?

Vân Dương hỏi.

- Trong hồ này, có một loại cá, không những cao thủ câu cá ít có thu hoạch, thậm chí cao thủ tu hành cũng thúc thủ vô sách, không làm gì được.

Lão giả kia nói.

Vân Dương nghe vậy sững sờ, ngạc nhiên nói:

- A, xin hỏi loại cá này có đặc điểm gì, mà ngay cả cao thủ tu hành cũng không thể bắt được!

Lão giả cười ha ha vui vẻ nói:

- Sở dĩ không thể bắt được loại cá này, là bởi nó có một dị năng bẩm sinh, một khi bị ngoại lực tiếp xúc, mặc kệ là huyền khí, hay là lực lượng gì, cho dù là niệm lực, liền lập tức hóa thành dòng nước, lướt qua không dấu vết, sao có thể bắt?!

- Dù là có dùng sức mạnh, tranh thủ lúc nó không phòng bị mà bắt vào trong tay, nó cũng có thể lập tức hóa thành dòng nước, hơi nước, biến mất không còn tăm tích. Mặc kệ tu vi cao thâm cỡ nào, cũng vô pháp bắt được một chút góc của nó.

- Bách Trọng hồ lại có loại cá kỳ dị như vậy?

Vân Dương nhất thời ngậy ngẩn cả người.

- Không sai, đúng là có loại kỳ ngư này!

Lão đầu nói:

Vân Dương tâm niệm nhất động, lại nói:

- Ngài vừa nói cao thủ câu cá ít có thu hoạch, lại cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch, vậy liền đại biểu, loại cá này dù thần dị, nhưng vẫn có thể bắt được đi!

Lão già cười nói:

- Đúng vậy, cá này mà dùng vũ lực tuyệt không bắt được, phải dùng lưỡi câu cá sẵn, chỉ cần lưỡi câu thành công cắm vào miệng cá, như vậy, có cá này liền không còn năng lực hóa thành dòng nước.

- Chỉ cần nó rời khỏi mặt nước, liền không khác với cá bình thường là bao. Ân, nói con cá này hoàn toàn giống cá thường thì không đúng, bởi hình tượng của nó rất quái dị, tuần thân cá chỉ có bảy mảnh lân phiến, mỗi một lân phiến, đều có màu sắc không giống nhau.

- Thứ lão trượng nói tới, chẳng lẽ không phải là... Thất Lân Thần Tiên?

Về mặt Vân Dương biến đổi:

- Nhưng đây chỉ là truyền thuyết của Bách Trượng hồ mà thôi.

- Không sai, chính là Thất Lân Thần Tiên trong truyền thuyết, nhưng ta có thể khẳng định, loại cá này là có thực.

Lão già thần nhiên nói:

- Hơn nữa, toàn bộ đại lục này cũng chỉ có ba nơi mới có loại cá này mà Bách Trượng hồ này, chính là nơi thứ tư chưa bị người phát hiện.

Vân Dương bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện.

Đó là một đoạn cổ sự có liên quan đến Tứ ca Thủy Tôn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Người biết ta là ai?

Năm xưa, khi Cửu Tôn mới tụ hợp, Thổ Tôn đã từng nói, thể chất của Thủy Tôn mặc dù hợp với Cửu Thiên trận, nhưng thiên phú cũng không thuộc hàng tuyệt hảo.

Cho đến một ngày, sau khi Thủy Tôn từ ngoài trở về, mấy huynh đệ ngoài ý muốn phát hiện, tốc độ tu luyện của Thủy Tôn, bất giác đã trở thành một trong những người tu luyện nhanh nhất trong mấy huynh đệ.

Đối với chuyện này, Thổ Tôn biểu thị vô cùng buồn bực, còn từng đặc biệt hỏi thăm Thủy Tôn, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà Thủy Tôn cũng không nói ra được lý do, chỉ nói, bởi tiền độ tu luyện luôn không theo kịp các huynh đệ, vì vậy tâm tình buồn bực, nên đi câu cá giải sầu ở Bách Trượng hồ, sau đó câu được mấy con cá, ăn vào thì cũng không thấy có gì dị thường, nhưng sau đó, tốc độ tu luyện Thủy Tôn quyết đột nhiên tăng vọt, thuận lợi chưa từng có, tựa như Thủy Tôn quyết kia chính công pháp chế riêng cho hắn vậy, căn bản chỉ cần hành công bình thường, không cần quá cố gắng, cũng có thể có được tiếp bộ cực nhanh, có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Năm đó, mấy người còn vì câu chuyện này, đặc biệt đến Bách Trượng hồ bắt cá, dù sao lúc đó, điều Thủy Tôn cảm thấy đặc biệt nhất là ăn cá ở Bách Trượng hồ.

Chỉ tiếc, bọn hắn dù bắt được bao nhiêu cá lớn cá nhỏ, cá của Bách Trượng hồ gần như bị bọn hắn bắt sạch, từng tên ăn tới no căng bụng, những ngoài tác dụng tăng thể trọng, cũng không còn tác dụng đặc biệt nào khác.

Cuối cùng cũng phủ nhận nguyên nhân biến đổi của Thủy Tôn là do cá Bách Trượng hồ.

Nhưng mà, thói quen câu cá của Thổ Tôn, có vẻ cũng vì sự kiện đó mà nuôi thành?

Trong các huynh đệ, ba người có tu vi cao nhất là Thổ Tôn, Thủy Tôn và Lôi Tôn. Nhưng nếu chỉ tính trên phương diện tu hành bí pháp, thì Thủy Tôn tuyệt đối dẫn đầu.

Vân Dương miên man bất định hồi tưởng chuyện cũ, từ một chuyện nhớ đến chuyện thứ hai, một chuyện khác cũng xuất hiện trong đầu hần.

Tại một ngày của hai năm trước, sau khi Thổ Tôn câu cá trở về, hần rất thần bí gọi Thủy Tôn tới, nói là mời Thủy Tôn ăn cá.

Mà từ lúc đó về sau, khả năng tu luyện bí pháp của Thủy Tôn càng ngày càng siêu việt, một đường tiên mạnh, trực tiếp đột phá tới tầng thứ bảy Thủy Hồn quyết!

So với các huynh đệ khác, còn cao hơn tới bốn tầng.

Nhưng đối với chuyện này, các huynh đệ chỉ có cao hứng, cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Mà kể từ khi đi, chỉ cần không có nhiệm vụ gì quan trọng, mỗi ngày Thổ Tôn đều ngồi câu cá...

- Chẳng nhẽ, mỗi khi không có việc gì, đại ca đều tới đây câu cá là vì cái này?

Đám mây đen khó hiểu trong lòng Vân Dương như được khai sáng.

- Lão trượng, nếu những người khác đều không thể phát hiện ra được sự kỳ quái trong hồ này, vậy sao ngài có thể biết được?

Vân Dương hiếu kỳ hỏi.

- Đó là do lão phu... Mấy năm trước có đi qua Thiên Đường thành, chính là ở... Khúc, ngẫu nhiên đi qua quan sát Bách Trượng hồ, phát hiện trong đó có ánh cầu vòng mờ hồ ẩn hiện... Cho nên, liền xuống câu cá. Năm đó, ta đã từng câu được một đầu Thất Lân Thần Tiên, quả là vô cùng sung sướng.

Lão đầu mỉm cười, nhưng lúc đầu nói chuyện, có hơi mất tự nhiên.

Lời nói này, nếu vào tai người khác, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng Vân Dương lại nắm được hai điều quan trọng.

Ngẫu nhiên đi qua quan sát Bách Trượng hồ!

Quan sát, là có ý gì?

Vùng Bách Trượng hồ này vô cùng bằng phẳng, người đứng đâu mà quan sát? Cụ thể lại quan sát như thế nào?

Còn nữa, liền xuống câu cá.

Ngài từ nơi nào mà xuống câu cá?

Nhưng thần sắc trên mặt Vân Dương vẫn không hề biến đổi, mỉm cười nói:

- Trong truyền thuyết, sau khi ăn được Thất Lân Thần Tiên, có thể trường sinh bất lão, dung nhan vĩnh trú, không biết có phải thật như vậy hay không?

Lão già hừ một tiếng, nói:

- Đó chỉ là truyền thuyết của mấy tay thôn phu truyền miệng, nghe nhầm đồn bậy mà thôi, sao có thể có nửa phần chân thực? Trên đời này, chưa bao giờ có bất luận thần vật nào, có thể khiến người sử dụng trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú!

Vân Dương hiếu kỳ nói:

- Cả gan hỏi tiền bối, sau khi ăn Thất Lân Thần Tiên kia, có thể có được chỗ tốt gì? Trước đó tiền bối có nói từng may mắn bắt được một đầu, chắc hẳn đối với chỗ tốt mà Thất Lân Thần Tiên đem lại, rõ như lòng bàn tay!

Con mắt lão già mang theo thâm ý nhìn hần, nói:

- Thân thể co người, có thể không bàn mà hợp với càn khôn tạo hóa Âm Dương, Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Những thể chất này chính là căn bản để nghịch thiên tu luyện, ở trên đời, những thể chất như vậy, rải rác ít có.

- Mà tuyệt đại đa số trong số họ, hao phí cả đời cũng không biết thể chất bản thân là gì, vì thế mà lãng phí thiên phú một cách vô ích, mà trong số những thể chất này, có một loại thể chất có tên là Thủy Hồn Thiên Thể, nói thẳng ra chính là Thủy Thể, Thủy chi thể chất.

- Thủy chi thể chất, kỳ thực cũng không phải rất hiếm thấy. Có nhiều người, học bơi nhanh hơn người khác, lặn tốt hơn người khác, ẩn thân trong nước

lâu hơn người khác, loại người này, nói chung chính là Thủy chi thể chất. Phù hợp với tính nước.

Lão giả thân nhiên nói:

- Nhưng đây chỉ là Thủy Thể cấp thấp nhất. Muốn đem thể chất này tiến thêm một bước trở thành Thủy Hồn Thể. Còn phải trải qua muôn vàn tôi luyện, thiên tân vạn khổ, sinh sinh tử tử... Cũng chưa chắc có thể thành công.

- Nhưng nếu mượn Thất Lân Thần Tiên trong hồ này... Hắc.

Tựa hồ lão đầu rất xem thường đồ với cái tên “Thất Lân Thần Tiên” này, nhưng vẫn nói:

- Chỉ cần ăn được một đầu, liền có thể kích hoạt toàn bộ tiềm lực của một người có Thủy chi thể chất, lột xác thành Thủy Hồn Thể chân chân chính chính!

- Đây chính là một công hiệu đặc biệt của loại cá này. Coi như một người không có Thủy chi thể chất, sau khi ăn loại cá này, cũng sẽ phát hiện bản thân vào nước như về nhà, tuyệt không còn lo lắng bị chết đuối.

Vân Dương do dự một chút, hỏi:

- Nếu trùng hợp lại bị người có thể chất khác ăn thì sao?

Lão giả nhú nhú mày, có vẻ không quá kiên nhẫn đối với câu hỏi này của Vân Dương:

- Thể chất khác ăn?! Người có thể chất khác ăn loài cá này cũng có hiệu quả nhất định, nhưng hiệu quả cũng không phải rất lớn, tỉ như, Mộc chi thể chất ăn được cá này sẽ thu được chỗ tốt nhất định, chính bởi Thủy sinh Mộc, thể nhưng người có thể chất Kim hoặc Thổ nếu ăn vào lại không hề có tác dụng, thậm chí, nếu người có Hỏa chức thể, nếu không may ăn vào, sẽ tạo thành phá hư đối với thể chất của bản thân, cái gọi là Thủy Hỏa bất dung cũng không phải chỉ là nói xuông...

Vân Dương cúi đầu, chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên.

Hóa ra, lão đại Thổ Tôn ngày ngày đến đây câu cá, cũng không phải vì bản thân mình, mà hoàn toàn là vì huynh đệ Thủy Tôn của mình.

Hắn vì huynh đệ của mình có thể ăn cá này tăng thực lực, không quản ngại gió mưa, chỉ cần lúc không có nhiệm vụ đều đến đây câu cá.

- Nếu người có duyên ăn hai đầu Thất Lân Thần Tiên thì sao?

Trong đầu Vân Dương khẽ động, kiên nhẫn hỏi tiếp.

Lão giả nhìn Vân Dương đầy quái dị:

- Lão phu hao tốn nhiều năm như vậy mới được thưởng thức một đầu, lại còn là do may mắn mới bắt được. Người lại muốn ăn hai đầu?!

Vân Dương cười lúng túng:

- Thế sự vô thường, can không khó lường, trên đời này làm gì có chuyện tuyệt đối đâu? Chẳng may vạn nhất a.

Trong lòng hơi động, Vân Dương đột nhiên nhớ tới thể chất của mình, còn có sinh mệnh chi khí kia, không khỏi hỏi lại:

- Loại cá này, có phải Huyền thú không a?

Vấn đề này cũng khiến lão đầu phải tự hỏi lại, mất nửa ngày suy tư mới nói:

- Cái này... Ta cũng không chắc chắn a.

Hắn nhìn thân thể Vân Dương, dò trên xét dưới, cười hắc hắc nói:

- Bất quá, nếu tiêu tử nhà ngươi ăn được cá này, nói chung vẫn rất hữu dụng.

Vân Dương vui mừng nói:

- Ta là Thủy Hồn Chi Thể a?

Lão đầu quái dị cười cười:

- Khẳng định với ngươi, ngươi không phải là Thủy Hồn Chi Thể, nhưng ngươi có thể ăn. Hơn nữa còn rất hữu dụng.

Ánh mắt lão càng lúc càng quái dị, rốt cục lộ là một nụ cười khó nhìn:

- Bởi thể chất của người chính là Âm Dương Đồng Thể, là thể chất mà cân khôn đều đủ, Ngũ hành đều có. Ân, thể chất của ngươi, đúng là tập hợp tất cả các đại thể chất trong một người!

Vân Dương thở dài một hơi:

- Hóa ra thể chất của ta trâu bò như vậy.

- Ha ha...

Lão giả thực sự không thể nhịn cười được nữa:

- Xác thực trâu bò, lão phu thực chưa từng biết trên đời này còn có thể chất như ngươi. Thể chất của ngươi đúng là có thể xưng là thiên hạ đệ nhất!

Mặc dù Vân Dương không quá coi trọng, những cũng có chút phấn chấn:

- Thực?

- Thực!

Lão giả cười quái dị:

- Thể chất của ngươi, chính là thiên hạ đệ nhất... rác... rườ!

- Thủy Hỏa chung dòng, Phong Lôi nhất thể, Âm Dương tương dung, Ngũ Hành tụ đủ, Cân Khôn tương hợp, thể chất này của ngươi, thực sự là... Tinh Hà sáng tỏ!

Vậy mà hắn còn không ngừng lú lo giải thích.

Trán Vân Dương nổi đầy hắc tuyến, gương mặt tiểu bạch kiếm có thể đem đi kiếm cơm, triệt để biến thành đen như đáy nồi.

Nhìn lão nhân này đang mở miệng cười to, đầu lưỡi nhảy lên sung sướng, một cảm giác xúi quẩy nổi lên trong lòng hắn.

Ta mời ngươi uống rượu ngon như vậy, vậy mà ngươi lại lấy ta ra giày xéo, không biết tích chút khẩu đức a...

Hận không thể móc rượu trở về.

Trả rượu cho ta!

Trả Tửu Trung Chí Tôn, đỉnh cấp trân tửu cho ta!

- Tốt tốt, nói nhiều như vậy, thời gian cũng đã qua lâu, vẫn là nên trở lại chuyên tâm câu cá đi.

Lão đầu đứng đưa trở lại:

- Mỗi năm, nếu đi qua thời gian này, nhất định không thể câu được Thất Lân Thần Tiên trong miệng các ngươi... Ha ha...

Nhân châu của Vân Dương xoay động, nói:

- Lão trượng, không bằng chúng ta đánh cược một chút, thế nào?

Lão đầu quay đầu, nhướng mày:

- Đánh cược? Cược gì?

Vân Dương nói:

- Đã ở đây, tất nhiên là cược câu cá a. Ân, chúng ta liền cược câu Thất Lân Thần Tiên thế nào?

Lão đầu như ngẫm ngẫm điều gì đó mà nhìn Vân Dương, rốt cục cười hắc hắc:

- Tiểu tử, hóa ra ngươi biết lão phu là ai?

Vân Dương lộ ra một nụ cười xấu hổ:

- Vẫn cũng không biết.

Lão đầu hừ một tiếng:

- Hóa ra lúc đầu không biết?! Nếu thực không biết, ngươi có thể lấy ra rượu ngon như vậy? Dùng đủ mảnh khốc, tận lực muốn lão phu chú ý ngươi, sau đó lại khiêu khích các kiểu. Rồi lại dùng rượu hòa hoãn, sau đó tâm tình nhân sinh, từng bước từng bước đến tận bây giờ, đến đây, muốn cược gì với lão phu?

- Một vò Từ Trung Chí Tôn, không phải người thường có thể có quyết đoán lấy ra được. Nhưng ngươi lại lấy ra, lại chỉ dùng để làm nước cò đầu.

- Thủ bút lớn như thế, nếu không có sở cầu, há có thể là ngươi sao? Đã có sở cầu, như vậy nếu không biết ta là ai, sao có thể biết ta có thể đáp ứng sở cầu của ngươi? Tiểu tử, không cần vọng vo!

Vân Dương cười hắc hắc:

- Bớt giận bớt giận, có việc muốn nhờ ngài là chuyện đương nhiên, chính như lão nhân gia ngài nói, Vân Dương ta thân là nhất thế mỹ nam, đương nhiên không phải đùa ngốc a...

Lão đầu nhú mày, lẩm bẩm nói:

- Lão phu cảm thấy.... Đã rơi vào một cái bẫy...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Gian lận! Ai mà không biết a!

- Bấy, sao có thể a.

Vân Dương mỉm cười:

- Sau khi biết rõ thân phận ngài, ta sao còn dám bố trí bẫy cho ngài a?

Lão đầu liếc mắt nhìn Vân Dương, gật gật đầu, hừ hừ nói:

- Tiểu tử ngươi, không đơn giản, thực không đơn giản!

- Ngươi bỏ ra cái giá lớn như vậy, lại chỉ muốn đánh cược với lão phu, ta hỏi ngươi, ngươi làm thế nào xác định ta có thể giúp ngươi?

Vân Dương cười ha ha, biết rõ nếu đầu cơ trí với người như vậy, chỉ có phản tác dụng, vậy liền dứt khoát thành thực nói:

- Việc này đúng là một sự trùng hợp, vốn ta chỉ nghe nói ở đây có người câu cá... Cho nên rất ngạc nhiên. Bởi vì theo ta được biết, cá trong hồ này căn bản là không thể câu được, đương nhiên cũng sẽ rất ít có người tới đây câu cá. Căn cứ vào lý do này, ta có một chút chú ý.

- Sau đó, cách ăn mặc của ngài khiến ta nghi hoặc.

- Lúc trước, ta chỉ có một phần nghi hoặc. Nhưng sau khi đến đây, thấy được ngài, một phần nghi hoặc biến thành hai phần. Mà cho đến khi ngài đột phát khí thế, mặc dù rất yếu ớt, nhưng cũng tạm tạm, vừa phát lại thu, khiến ta lại nghi ngờ thêm một phần. Lại đến lúc sau, thấy hồ lô rượu của ngươi, mấy phần hoài nghi liền biến thành ba phần nắm chắc.

- Kỳ thực, đoạn cảm ngộ nhân sinh mà ta nói sau đó, càng có thể nói là một loại thăm dò. Người có cảnh giới cao sẽ có cảm ngộ, cảnh giới thấp sẽ thấy có đạo lý. Lời nói cảm tạ của ngươi sau đó, lại khiến ta có thêm một phần nắm chắc.

- Tiếp đó tiền bối nói về cá, càng đem đại bí mật Thất Lân Thần Tiên trong hồ này tùy tiện nói ra, rõ ràng là lão nhân gia ngài không muốn nợ nhân tình của ta. Cho nên trả lại cho ta một tin tức có giá trị đủ để vượt qua Từ Trung Chí Tôn...

- Người có tính cách như vậy, không nhiều.

Đến lúc này, sự chắc chắn của ta đã biến thành năm điểm.

Vân Dương đột nhiên nói:

- Năm phần chắc chắn, đã đủ căn cứ để ta đưa ra phán đoán, ngươi có phải người trong suy nghĩ kia hay không, cũng không đáng kể. Vô luận ngươi có phải người kia không, ta đều muốn kết phần thiện duyên này. Đánh cược, chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi. Mặc kệ cược thắng hay thua, giao tình này của chúng ta, đều đã hình thành, khó mà ma diệt.

- Ta cược thắng, ta có thể yêu cầu ngươi làm một việc. Ta thua cược, với giao tình hôm nay, trên đường giang hồ trong tương lai, dù chân trời góc biển, nhưng có một ngày nào đó, chúng ta còn có thể gặp lại.

Vân Dương mỉm cười nói:

- Người giống như ta, sẽ không buông tha cho bất kỳ cơ hội nào mà ta có thể với được, mà người như ngươi, hết lần này đến lần khác lại không quan tâm chuyện mà ta quan tâm.

- Cho nên ta nhận ra ngươi, biết ngươi, đối với ngươi mà nói, cũng không có gì ảnh hưởng. Chỉ là một cuộc gặp gỡ đơn giản bình thường. Không phải sao?

Vân Dương cười hắc hắc:

- Càng trùng hợp hơn, trong thời gian này ta nhận rồi không có chuyện gì để làm. Đi câu cá, cũng là cách giải trí thật tốt. Còn có người câu cùng, không phải càng tốt hơn sao. Vạn nhất may mắn thắng cược, lại càng thêm tốt hơn. Cho dù không thắng cược, cũng có thể lưu lại chờ sau này, vẫn tốt!

Lão giả cười ha ha:

- Tiểu gia hỏa nhà ngươi, thực vô cùng thú vị. Càng khó có được, ngươi lại nói thực trước mặt ta, mỗi câu ngươi nói đều là chân thực, đều là suy nghĩ trong lòng, điều này, rất tốt.

Vân Dương cười khò:

- Nếu ta có nắm chắc có thể lừa gạt ngươi thành công, ta sẽ không do dự tiếp tục lừa gạt, thế nhưng, trước mặt ngươi, bất kỳ câu hoang ngôn, bất kỳ mưu kế tinh diệu nào, bất quá chỉ là một câu chuyện cười! Như vậy không bằng dứt khoát nói thực, ngươi thoải mái, ta cũng thoải mái, không cần thiết phí tâm lực vô ích!

Lão giả lại được một trận cười lớn.

Sau đó, lão hỏi:

- Không hề ngươi thực muốn cùng ta cược câu cá a? Cùng với một người từng câu được Thất Lân Thần Tiên như ta mà lại cược câu Thất Lân Thần Tiên, là gan ngươi cũng không lớn bình thường a!

Vân Dương nói:

- Đánh cược, nhưng chưa chắc đã thua, lão nhân gia ngài nói cũng chỉ là may mắn câu được một đầu Thất Lân Thần Tiên mà thôi, vạn nhất vận khí của ta tốt, may mắn có thể câu lên một đầu a?

Lão giả lại được một trận cười ha ha:

- Hào tiểu tử, quả nhiên lớn gan lớn mật, cụ thể đánh cược như thế nào?

Vân Dương cũng cười nói:

- Đương nhiên là cược ai câu được Thất Lân Thần Tiên lên trước, hoặc là câu được càng nhiều Thất Lân Thần Tiên hơn, người đó thắng. Thời hạn ba ngày, có chơi có chịu.

- Tiền đặt cược thì sao?

Lão giả hí mắt cười hỏi.

- Tiền cược...

Vân Dương suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu ngươi thắng, ta lại nghĩ cách chuẩn bị cho ngươi thêm một vò Tửu Trung Chí Tôn. Nếu lão nhân gia không may mắn mà thua, giúp ta làm một chuyện là được!

Lão đầu hừ một tiếng:

- Ngươi cảm thấy vò rượu kia của ngươi đáng tiền như thế a?

Lão nghiêng nghiêng đầu nhìn Vân Dương.

- Vậy ngài nói.

Vân Dương rất thẳng thắn bỏ qua:

- Nếu ta thua, ngươi muốn ta làm thế nào?

Lời Vân Dương vừa nói ra, khiến lão đầu lại đột nhiên sững sốt.

Tiểu cận bã nhà ngươi, có thể làm gì cho ta?

- Không thì như vậy đi, nếu ta thua, vô luận điều kiện gì cũng được.

Vân Dương tích cực nghĩ biện pháp giúp đối phương:

- Chỉ cần ngươi thắng, xem như muốn làm cha nuôi của ta, hay sư phụ của ta, đều được.

- Ngươi nghĩ hay lắm!

Lão đầu tròn trĩnh mắt, hậm hực nói:

- Muốn làm con nuôi ta, muốn báy ta làm thầy, với thể chất này của ngươi... Quả thực... Si tâm vọng tưởng, ý nghĩ hảo huyền!

Vân Dương cười nhạt:

- Ngươi không muốn, ta cũng an tâm.

Lúc này lão đầu cũng không biết, lời cự tuyệt hôm nay của lão, sau này khiến lão hối hận cả một đời..

- Chờ một chút, nếu hai bên ngang tay thì thế nào? Không phải tiểu tử ngươi tính, sua khi ngang tay, tiền cược liền trao đổi, để lão phu giúp ngươi một chuyện, sau đó tiểu tử ngươi liền nhận ta làm cha nuôi, hoặc là bái vào môn hạ của ta a?!

Ánh mắt lão già đột nhiên ngưng lại. Nếu điều này không được, đương nhiên là ngang tay a.

Vân Dương nghe vậy cũng sững sờ, bởi vì người nào đó cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ hòa nhau, ngừng một chút nói:

- Ngài thực đã suy nghĩ nhiều, nếu là hòa nhau, đương nhiên hủy bỏ toàn bộ tiền cược... Nếu lão nhân gia ngài đã do dự như thế, hoặc lại sợ thua, như vậy trận cá cược này, không cược cũng không sao!

- Tiểu tử ngươi không cần khích tướng, lão phu đã đáp ứng ngươi thì không đổi được!

Lão đầu nhì tức giận, bộ râu dê cắm dưới cằm đều vểnh lên.

- Vậy tiền cược nếu ngài thắng thì sao?

Vân Dương truy hỏi.

- Được rồi, liền lấy một vò Từ Trung Chí Tôn đi.

Lão đầu như ăn phải thiệt thòi lớn lao, rất hậm hực nói:

- Coi như lão phu chịu thiệt.

Nghĩ thầm, nếu lại có thêm một vò, mượn nhờ Đạo Cảnh trong đó, có lẽ mình thực có thể đột phá công cùm xiềng xích hiện tại... Đến lúc đó, liền thực tuyệt...

Tiểu tử này muốn câu cá thắng ta, căn bản chỉ là suy nghĩ hao huyền a.

Lão phu vì đầu Kỳ Lân Ngư này, không biết đã ma luyện thủ đoạn câu cá bao năm, tâm cảnh cũng đã lắng đọng..

Lại nói, trong cái Bách Trượng hồ này có bao nhiêu Kỳ Lân Ngư còn không biết được, khả năng sau ba ngày, hai bên hòa nhau mới là cao nhất, lúc đó lão phu có thể không chút gánh nặng mà rời đi, như vậy mới là đúng đắn..

Tên tiểu tử họ vân kia, sao có thể biết Kỳ Lân Ngư là loài cá thông minh nhất thiên hạ, một khi có một đầu bị câu lên, những con Kỳ Lân Ngư khác đều sẽ có cảm ứng, vì vậy sẽ đều lập tức hóa thân thành nước, không thể tiếp tục câu được, trong vòng ít nhất một năm, cũng không hiện thân kiếm ăn.

- Lão trượng, ngài dùng mồi gì?

Vân Dương đưa đầu hỏi.

Lão đầu nhất thời lui thân thể lại một bước, lập tức thu tất cả mồi câu giấu sau mông, trừng mắt nhìn Vân Dương:

- Ngươi... Ngươi muốn tranh tài câu cá với ta, thế mà lại hỏi ta dùng mồi gì? Lão phu chưa bao giờ thấy người vô liêm sỉ như ngươi!

Vân Dương ngượng ngùng sờ mũi một cái:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng nha...

Hắn lúng túng ngồi xuống.

Lấy ra mồi câu đã chuẩn bị sẵn, vo thành một viên tròn nhỏ, treo trên mũi câu, đứng lên, đột nhiên không chút dấu hiệu vung dây câu ra ngoài.

Cần câu trong tay Vân Dương cũng rất có lai lịch, chính là dùng hồng mao trúc chế thành, không những nhẹ nhàng chắc chắn mà còn đủ dài, khoảng chừng ba trượng.

Dây câu, lưỡi câu, mồi câu đều là loại cao cấp nhất, duy chỉ, trình độ ném câu của hắn, thực vô cùng thâm hiểm, khó coi, chỉ đơn giản hất cần một cái, lão giả đứng bên nhìn liền nở nụ cười cảm thán.

“Tuyệt đối là một tên thái điều!”

“Ngươi hất cần lên như vậy, có tác dụng hay không tạm thời không nói, thế nhưng, ngươi lại tung đến mất cả mồi câu...”

“Thế mà còn muốn câu cá? Dùng nước để câu cá à?”

“Chỉ với tài nghệ như vậy, thế mà còn to gan muốn đánh cược với ta...”

“Chẳng nhẽ là tiểu tử này cố tình muốn thua, sau đó đưa rượu cho ta, hối lộ ta đi?”

“Chỉ tiếc, như thế cũng vô dụng thôi!”

“Ta thắng, ta thắng, một chút tình cảm cũng không có!”

Nhân lực tối thiểu Vân Dương vẫn phải có, rất nhanh liền phát hiện mình vừa làm trò cười, cấp tốc thu cần, lần nữa gấn mồi. Vung cần.

Lần này tốt hơn lần trước nhiều.

Sau nửa canh giờ, lão đầu bên kia liền có cá cắn, mặc dù là cá bình thường, nhưng một đầu nối tiếp một đầu, tựa như không ngừng có thu hoạch.

Tốc độ đó, quả thực nhanh chóng, hơn nữa cá câu được, càng lúc càng lớn.

Con đầu tiên chỉ lớn bằng bàn tay, sau đó hơn một cân, hơn hai cân, hơn năm cân... Một hồi đã có cá hơn mười cân, hai mươi cân, năm mươi cân lần lượt mắc câu...

Ấn, câu được thì câu được, lão giả kia cũng không có thu lấy cá đã cắn câu, mỗi lần có cá mắc câu, lão giả kia đều búng tay một cái, đánh ngất xỉu con cá câu được, sau đó lại thả vào nước, con cá kia ngửa bụng lên phình một hồi, sau khi tỉnh lại liền chạy đi.

Chỗ tốt nhất mà cách đó mang lại, là trong mấy ngày nó cũng không dám cắn câu nữa...

Nếu chỉ nói đến xác suất thành công, lão đầu đã lục tục câu được cả trăm con cá, còn bên Vân Dương, ngay cả phao câu còn chưa từng nhúc nhích tí nào.

“Cá trong Bách Trọng hồ là khó câu nhất, lão nhân này có thể liên tục câu được cá, như vậy mồi câu của hắn tuyệt đối có vấn đề!”

Vân Dương thầm tức giận trong lòng.

“Lão gia hỏa này gian lận!”

Hơn nửa ngày trời mà Vân Dương vẫn chưa câu được cá, lại thấy lão nhân kia như hạ bút thành văn, các sư sư bay lên không ngừng, con sau còn lớn hơn con trước, rốt cục oán giận.

“Gian lận thì ai mà không biết à!”

Vân Dương vốn định ngày mai mới bắt đầu gian lận, nhưng nhìn tình huống trước mắt, nếu hắn còn không gian lận, khẳng định sẽ thua.

Dù sao lão đầu kia cũng từng có chiến tích câu được Thất Lân Thần Tiên!

Vạn nhất bị lão đầu kia câu được trước, mấy con khác đều hóa thành dòng nước... Như vậy hắn có gian lận cũng đã muộn.

Ý niệm khẽ động.

“Lục Lục! Mau ra đây.”

“Ấy da da...”

Lục Lục đang không ngừng đắc ý vung vẩy đàng mạn trong không gian thần thức, nghe vậy liền lập tức thu dây leo, truyền đến một cổ tin tức kinh ngạc: làm gì làm gì? Làm gì mà gọi ta à nhà?

“Cho ta chút năng lượng, ta muốn câu cá!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Ta nhận thua

“Ấy da da...”

Lục Lục bắt đầu uy khuất nững nịu.

Dây leo lập tức cuốn lại toàn thân, kín không kẽ hở. Đối với sự chào hỏi của Vân Dương hoàn toàn không thèm đáp lại.

Ngươi dùng năm lượng của ta đi câu cá...

Nói đùa a đại ca?

Xem như ngươi câu được cá mười vạn cân, cũng không trân quý bằng chút năng lượng của ta a...

“Là Thất Lân Thân Tiên cá, ta nói ngươi biết, ăn vào có chỗ tốt cực lớn!”

“Ấy da da...”

“Thực, không tin ngươi thử một chút, nếu không có tác dụng, ta bồi thường ngươi mười khối ngọc bội!”

Vân Dương hứa hẹn.

“Ấy da da?”

Lục Lục khẽ hé dây leo, lộ ra nửa người, vẫn tràn đầy nghi hoặc nhìn Vân Dương mà vũ động.

“Thật! Mười khối ngọc bội, đủ nhiều đi?”

“Ấy da da...”

“Còn quá ít? Lục Lục, không nên quá tham lam a. Tốt a... Chỉ cần ngươi đáp ứng, sớm mai ta liền cho ngươi hai khối ngọc bội, buổi sáng lại cho hai khối, giữa trưa hai khối, chiều lại cho hai khối, đêm lại đưa ngươi hai khối! Thế này đã đủ chứ?”

Vân Dương cắn răng.

“Ấy da da.”

Lục Lục đồng ý.

Vui vẻ múa lượn dây leo, hiếm khi chủ nhân hào phóng như vậy, lại còn nói rõ ngày mai liền cho ta nhiều đồ tốt như vậy...

Một đoàn năng lượng liền được đưa ra.

“Chỗ này nhiều lắm, quá lãng phí, chia thành 100 phần có được không?”

Vân Dương thương lượng.

“Ấy da da!”

Dưới trọng thưởng, tất có dừng phu, Lục Lục rất thẳng thắn đồng ý, bắt đầu làm việc.

Vân Dương lại tiếp tục vung dây câu ra ngoài.

Lão đầu ở bên nhìn tay mơ này, trong lòng vô cùng sáng khoái, tự tin càng tăng.

“Thái điều lại bắt đầu... Ha ha ha...”

Đột nhiên.

Phía dưới lưỡi câu của Vân Dương đột nhiên nổi bóng sùng sục, tựa như xuất hiện vô số con cá đang tranh đoạt bên dưới.

Phao câu vẫn luôn không nhúc nhích đột nhiên chìm xuống.

Vân Dương thấy thế đại hì, gấp gáp nhắc cần, đã thấy dây câu suru suru vang động, một con cá lớn mắc câu rồi...

Lão đầu không khỏi nhìn tròn mắt.

Động tác Vân Dương nhắc cần rõ ràng đã chậm. Nếu là bình thường, cá đã sớm chạy. Thế nhưng hết lần này đến lần khác lại thành công câu được cá lên nha, lại nhìn thấy Vân Dương hô to gọi nhỏ, động tác tay chân luống cuống, kéo mạnh cần câu không chút hàm lượng kỹ thuật nào...

Sau một phen kéo mạnh, một đầu cá lớn mười mấy cân bị kéo lên.

Lão đầu nhìn thấy mà buồn bực:

- Ngươi dùng dây gì vậy?

Vân Dương cười vui vẻ một tiếng:

- Thiên Tầm ti, đủ chắc chắn đi...

Lão đầu:

- Còn móc?

- Huyền Thiết câu a, chỉ cần mắc vào liền không chạy được...”

“...”

Lão đầu ngẩng đầu nhìn bầu trời, có vẻ như muốn xác định một chút, nơi này đến cùng có phải Thiên Huyền đại lục không vậy?!

Thiên Tầm ti mềm dẻo chắc chắn, không có gì dễ chê, thế nhưng trọng lượng quá nhẹ, một khi vào nước sẽ liền lơ lửng.

Huyền Thiết câu, trọng lượng đúng là không nhẹ, nhưng bản thân nó tràn đầy khí tức âm hàn, cá mà thấy được khí âm hàn này, chín thành chín đều sẽ trốn tránh.

Con hàng này vậy mà dùng tổ hợp Thiên Tầm ti với Huyền Thiết câ, lại còn câu được cá!

Đây quả là chuyện kỳ quái mà nhân sinh hiếm thấy.

- May mắn, tuyệt đối là may mắn, tuyệt đối khó mà phục chế...

Lão đầu tự lẩm bầm, quay đầu tiếp tục câu cá.

Sau đó lão kinh ngạc phát hiện, bên lão đã không còn cá cần câu!

Mà bên phía Vân Dương, sóng nước không ngừng quay cuồng, mặt nước bị khuấy đến đục ngầu. Tựa như có cả một đoàn cá không ngừng tranh đoạt bên dưới, con nào thắng mới có thể đi ăn mồi kia vậy...

Phảng phất như xác minh sự tương tượng của lão già kia, phao câu của Vân Dương lại lần nữa chìm xuống.

Vân Dương nhắc lên, đã thấy một đầu cá lớn hơn hai mươi cân, bị mạnh mẽ kéo lên.

Lão đầu có chút tròn tròn mắt, không dám nhìn cảnh trước mắt...

Sau đó, nói chung là màn biểu diễn độc câu của Vân Dương chính thức mở màn, người nào đó với tài câu cá cực kỳ vụng về, không ngừng kéo lên một đầu lại một đầu cá lớn, sau khi đánh xiù, lại thả trở về...

Mặt nước ngày càng đục ngầu, bọt nước ngày càng bắn mạnh. Một số con cá nóng nảy dứt khoát nhảy lên mặt nước, liều mạng nhảy đến chỗ Vân Dương hạ cần.

- Ta môn...

Lão đầu tự lằm bằm, mỗi câu lão dùng không phải thứ bình thường, mà chính là đặc biệt nghiên cứu khẩu vị của cá, tỉ mỉ bào chế thiên tài địa bảo mà thành, trong đó còn có Ngư Tâm Thảo hơn ngàn năm a...

Chuyện gì vậy trời?

Rốt cục là chuyện quái gì đang xảy ra?

- Ngươi dùng mồi gì vậy?

Rốt cục lão đầu cũng không nhin được mà mở miệng hỏi.

- Cái này.

Vân Dương tiện tay ném qua một viên.

Lão đầu tiếp lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, liên tục xác nhận, là mồi câu bình thường nhất a?

Thử treo trên móc câu của mình, quả nhiên phao câu không thêm nhúc nhích, không có cá hỏi thăm.

Mà cá bên chỗ Vân Dương, đông như trẩy hội, cá tụ tập trên mặt nước đã thành một mảng đen ngịt, chen chúc thành một đoàn.

Lão đầu cảm thấy thế giới quan của mình hoàn toàn bị lật đổ.

Chẳng lẽ loài cá hiện tại, đặc biệt thích loại thái điều như này?

Bằng không, một màn trước mắt, phải giải thích thế nào a...

Sau đó, bên phía lão đầu hoàn toàn im ắng, mà Vân Dương lại bắt đầu bận rộn chưa từng có, một đầu lại một đầu cá lớn được kéo lên...

Hai mươi cân, ba mươi cân, bốn mươi cân, một con lớn nhất còn có trọng lượng đến hơn tám mươi cân!

Toàn bộ cá khi bị câu lên, đều như một con thuyền nhỏ, ngạnh sinh sinh bị kéo lê lên bờ!

Thật may là Vân Dương dùng dây câu là Thiên Tâm ti, nếu là chất liệu khác, mà bị lôi lôi kéo kéo như vậy, khẳng định không chống nổi phát câu đầu tiên, đứt cái pặc!

Lão đầu nhìn đến trông mắt đều muốn rơi ra.

“Lão phu sống đời này cũng được mấy trăm năm, cho đến bây giờ cũng chưa từng gặp chuyện kỳ quái như vậy!”

Sau đó...

Cá bầu đầy trên mặt nước đột nhiên tập thể biến mất...

Vân Dương cũng an tĩnh trở lại. Lão đầu cũng thờ phào.

“Nha, như thế này mới là bình thường, đều không câu được, ta cũng không thua, mọi người là hòa!”

Nhưng mới nghĩ như vậy, liền thấy phao câu của Vân Dương bỗng nhiên bị đẩy lên, nhanh như hỏa tiễn!

Vân Dương nhấc lên.

Lập tức có một đầu cá sặc sỡ đủ màu hiện lên trên mặt nước!

- Kỳ Lân Ngư!

Lão đầu kinh hô như bị sét đánh.

“Vậy mà tiểu tử này có thể câu được Kỳ Lân Ngư!”

“Trời ạ, không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?”

- Con cá này cũng quá nhỏ a, còn chưa được một cân đâu, chẳng đủ nấu canh...

Vân Dương quay đầu, đánh giá con cá một chút, sau đó mới chính thức bỏ vào thùng của mình.

- Nhỏ a?

Lão đầu muốn khóc.

“Kỳ Lân Ngư lớn như vậy, đã vô cùng khó được a?”

“Lão phu câu cá mấy trăm năm, Kỳ Lân Ngư lớn được như vậy cũng chỉ mới câu được một đầu a...”

A?!

Đang nghĩ ngợi, lão đầu lại trợn mắt.

Chỉ thấy phao câu của Vân Dương vừa chìm xuống, nhấc lên, lại là một đầu cá bảy màu rực rỡ được kéo lên, nhìn ra lại chính là Kỳ Lân Ngư.

Hon nữa... So với con cá trước còn lớn gấp đôi!

Ít nhất, cũng phải được hai cân!

Lão đầu chỉ thấy ban ngày mà sao bay đầy trời.

Thế giới này... Sẽ không lập tức sụp đổ đi?

Kỳ Lân Ngư sao có thể câu dễ như vậy?

Không phải mỗi khi có Kỳ Lân Ngư bị câu lên, các con khác đều bị kinh sợ, chỉ ít trong một năm cũng không đi ra kiếm mồi sao?

Mặc kệ, mặc kệ mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng kể kia, tranh thủ hạ cần câu cá mới là chính sự!

Lão đầu tranh thủ thời gian buông cần, tập trung tinh thần, nhưng... Phao câu của hắn không hề nhúc nhích.

Tầm mấy chục giây sau, phía bên Vân Dương lại truyền đến một tiếng nước chảy, lại một đầu Kỳ Lân Ngư hơn cân bị câu lên...

Một đầu!

Lại một đầu!

Lại một đầu!

Oa, lại được một đầu lớn, đầu này lớn chừng năm cân, quả nhiên là cá lớn!

Mới chỉ nửa canh giờ, thùng của Vân Dương có vẻ đã đầy. Tất cả Kỳ Lân Ngư vẫn đang quay cuồng quấy động trong đó, to to nhỏ nhỏ, khoảng chừng trên hai mươi đầu.

Lão đầu triệt để đề đề dẫn!

Lão rờn rã câu cá cả một đời, còn không bằng tiểu tử này câu cá nửa canh giờ!

Trong hồ này liệu có bao nhiêu Kỳ Lân Ngư? Chỉ sợ sau lần này, liền hết sạch sành sanh...

Vân Dương lần nữa hạ cần...

Nhưng lần này, thật lâu sau cũng không có động tĩnh.

Lão đầu thở dài một hơi, lần này hắn thua mà không hiểu thấu, lại càng thất bại thảm hại!

Cả đời này, lão còn chưa có lần nào thua cuộc mà lại thua thảm như thế này...

Lúc lão đang thở dài, đã thấy Vân Dương kinh hô một tiếng, cần câu kia tựa như mũi tên bay vào trong hồ, con hàng này không để ý vậy mà để cần câu bị cá lớn lôi đi...

- Ta con mẹ nó thật oan a...

Lão đầu lắc đầu im lặng, phóng người lên, bắt kịp cần câu đang tung bay giữa hồ, đưa tay giữ chặt, tiện tay lắc một cái, một đầu cá lớn bảy sắc bay ra khỏi mặt nước.

Nhìn thấy con cá lớn này, lão đầu đang lảng không suyt quên không chế mà rơi xuống hồ!

Kỳ Lân Ngư!

Đầu này chỉ ít cũng được hai mươi cân!

Trên đời này còn có Kỳ Lân Ngư lớn vậy sau?

Chờ đem cá kéo lên, Vân Dương không chút sợ sốt nói cảm tạ:

- Lão trượng, hôm nay trời cũng đã tối, nếu không hôm nay chúng ta dừng ở đây? Ngày mai tiếp tục tranh tài.

Lão đầu nghe mà kém chút phum ra một ngụm nghịch huyết.

Còn tiếp tục tranh tài? Tranh cái cọng lông a!

- Không tranh.

Lão đầu đâu có ngốc, mặt lộ vẻ cực khổ:

- Ta nhận thua.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Báo Ân Ngư, Lãng Tiêu Túy

- Chuyện này... Thời hạn ba ngày mới qua một ngày...

Vân Dương hơi kinh ngạc:

- Ngươi cứ như vậy mà nhận thua? Tiểu bối thắng mà không vinh a!

Lão đầu ai oán nhìn Vân Dương.

Thắng mà không vinh? Ngươi con mẹ nó còn muốn vinh thế nào nữa?!

Ánh mắt ai oán kia, kém chút khiến Vân Dương cười ra tiếng.

- Tốt a, vậy chúng ta trở về ăn tiệc cá, cũng không thể bỏ phí công sức câu cá ngày trời a!

Vân Dương cũng rất thẳng thắn, nếu đối phương đã nhận thua, như vậy đương nhiên là mình thắng.

Xách thùng nước lên, nhìn bên trong tràn đầy là Kỳ Lân Ngư, Vân Dương nghĩ nghĩ, lưu lại mười con tầm ba cân trở lên, sau đó sách số Kỳ Lân Ngư còn lại, soạt một cái thả lại vào trong nước, nói:

- Chuyện gì cũng không thể làm quá tuyệt, về sau các ngươi phải cẩn thận nha... Không nên lại bị người câu lên...

Tròng mắt vừa mới thu lại của lão đầu lại bắn ra ngoài!

Ta xxx, nhiều Kỳ Lân Ngư như vậy, mà tiểu tử này nói thả liền thả? Đó đề là bảo vật vô giá a!

Có tiền cũng không mua được thứ tốt như vậy đâu!

Nhưng, một màn tiếp theo lại khiến lão đầu một lần nữa không thể tin vào mắt mình.

Chỉ thấy trong nước, những con cá bị thả đi kia, không có một đầu nào rời đi, chính tề sắp thành đội ngũ trong nước, đầu cá ngoi lên, gật nhẹ đầu với Vân Dương.

Là đang cảm tạ Vân Dương phóng sinh chúng sao?!

Sau đó...

Soạt một tiếng.

Tất cả Kỳ Lân Ngư đều biến mất vô tung vô ảnh.

Ngoại trừ một chuỗi bong bóng nước bốc lên, không còn nửa điểm vết tích.

Vân Dương cùng lão giả đều tròn mắt há mồm!

Căn khôn huyền bí, thế sự khó lường, dưới vùng trời này quả nhiên không thiếu cái lạ, vậy mà còn có chuyện như thế?!

Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp càng khiến hai người kinh ngạc, đừng nói là lão đầu, ngay cả Vân Dương đều phải trố mắt mà nhìn.

Mấy đầu cá lớn trong thùng nước đều đồng thời nhô ngườì lên, lộ nửa thân cá ra khỏi mặt nước.

Tơ mắt nhìn Vân Dương.

Tựa hồ đang khản cầu.

Trong mắt con cá lớn nhất, vậy mà chậm rãi lăn xuống hai giọt nước mắt tròn trịa.

Vân Dương cùng lão giả đều cảm thấy da đầu tê dại.

Nó... Nó con mẹ nó còn là cá sao?

Vân Dương thở dài, hai tay nắm lấy cạnh thùng nước, chân thành nói:

- Ta cũng không muốn ăn các ngươi, nhưng thể chất của ta rất cần... Cho nên, thực không có cách nào a...

Con cá lớn nhất kia ngoẹo đầu, hai con mắt tròn trịa nhìn chằm chằm vào Vân Dương, cũng không biết nó có nghe hiểu không, đột nhiên đùng đưa thân thể, bơi đến tay phải Vân Dương, duỗi ra cái đầu, miệng cá áp lên tay Vân Dương.

Một đoàn chất lỏng xanh biếc từ miệng cá phun ra, rơi vào trên tay Vân Dương.

Một đoàn thật lớn!

Sau khi đoàn chất lỏng màu bích lục kia rơi vào tay Vân Dương, liền nhanh chóng biến mất, tựa hồ thấm vào trong thân thể hắn.

Mà sau khi con cá lớn nhất kia phun ra chất lỏng màu bích lục, hòa quang của lân phiến bảy màu nhất thời ảm đạm đi nhiều, nhưng nó vẫn chưa có dừng lại, sau khi nổi lên một lát, trong cổ nó lại vang lên một âm thanh, lại một lần nữa phun ra một ngụm bích dịch.

Vẫn là chất lỏng xanh biếc như trước, vẫn trực tiếp thấm vào cơ thể Vân Dương.

Nhưng sau khi phun ra ngụm bích dịch thứ hai, thoáng cái, bảy mảnh lân phiến như mất đi tất cả màu sắc, ảm đạm vô quang.

Nhưng nó vẫn tiếp tục kiên trì, muốn phun ra lần thứ ba...

Vân Dương đột nhiên cảm thấy chua xót một trận, vội vàng ngăn lại, đưa tay nhắc con cá lớn này lên, nói:

- Đủ rồi, đủ rồi. Còn lại tự ngươi cứ giữ đi. Ta thả ngươi một con đường sống là được.

Thuận tay tâm niệm vừa động, một đoàn sinh mệnh chi khí rót vào thân thể con cá lớn này.

“Soạt” một tiếng, thân thể con cá lớn đã rơi vào trong nước, cũng không trực tiếp rời đi, mà vui vẻ nhảy lên một cái, trên không trung không ngừng gật đầu với Vân Dương, lại rơi vào trong nước, lại bơi vào bờ, quanh quẩn bơi mấy vòng, vẫn lưu luyến không rời.

- Đi đi thôi.

Vân Dương cảm thấy khẩu khí mình đột nhiên nhu hòa:

- Đừng có để lại bị người bắt được.

Cá lớn thối lên một cái bọt nước lớn, lưu luyến không rời bơi về chỗ sâu.

Vân Dương thở dài, lúc quay đầu, chỉ thấy tám mươi con cá trong thùng thể mà đều đưa đầu ra ngoài, trong cổ họng mỗi con đều vang lên một tiếng động rất nhỏ, tơ mắt nhìn hắn.

Thế mà tất cả đều muốn nhỏ nước bọt...

Vân Dương dở khóc dở cười, nhưng trái tim mềm lại càng bị xúc động, đưa tay đặt trên cạnh thùng gỗ lớn, mỗi con cá phun ra một ngụm, sau đó hấn lại đưa tay tặng một đạo sinh mệnh khí tức, lại đem cá thả vào trong nước...

Bữa tiệc cá này... Không ăn cũng được. Dù sao cũng đã thắng..

Lão đầu ở bên cạnh nhìn một màn nhân ngư bị tình kinh hãi thế tục, sớm đã đem tròng mắt treo ở bên ngoài.

Hiển nhiên đã khiếp sợ đến cực hạn, gương mặt đỏ đẫm.

Trong thiên hạ, còn có chuyện quái dị đến thế?!

Mất thấy trong thùng chỉ còn lại ba đầu cá cuối cùng.

Lão đầu trở nên tỉnh táo, cần phải nhanh chóng tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại nữa, có chút lấp bắp xích lại gần nói:

- Ta nói... Tiểu hữu?

Vân Dương quay đầu, buồn bực nói:

- Ừm?

Mặt già của lão đầu đỏ lên, nói:

- Ngươi có thể... Để ba đầu cá này... Đều phun nước bọt lên người ta được không?

Vân Dương ngăn người:

- Tốt tốt.

Sau đó không chút do dự tránh người, nhường đường cho lão đầu tiến lên.

Lão đầu để tay lên chỗ khi này Vân Dương đặt.

Ba đầu cá nguyên bản đang đưa đầu định nhỏ nước miếng, soát một cái, tập thể chìm vào trong thùng nước, đúng là không chút nể mặt mũi!

Lão đầu lập tức xấu hổ.

Cả một đời này lão còn chưa có lúc nào xấu hổ như thế a!

Con mẹ nó, ngay cả cá đều khinh bỉ ta.

Vân Dương thấy cũng kỳ quái, bèn thử tiến lên khuyên giải:

- Phun cho hấn đi, đều là nhỏ, dù sao đều là nước bọt...

Ba đầu cá bốn năm cân còn lại trong thùng, đều không tình nguyện hiện thân, từng con nhỏ một ngụm lên tay lão đầu, sau đó được Vân Dương vớt lên, tương tự như trước đưa qua một đạo sinh mệnh khí tức, sau đó lại thè về trong nước.

Không lâu sau, ba đầu đều đã nhỏ nước bọt, trong thùng cũng không còn một con cá nào.

Ba đầu cá tập trung trong nước bơi mấy vòng, thổi một ngụm bóng nước với Vân Dương, sau đó lưu luyến không rời quấy cái đuôi, vô cùng ưu nhã bơi vào trong nước sâu, biến mất không thấy.

Qua chừng một chút, mặt hồ lại khôi phục sự tĩnh lặng vốn có.

Lão đầu hít một hơi thật sâu, lại thở một hơi thật dài, đột nhiên trở nên nghiêm túc, đối với Vân Dương cúi người, cung kính thi lễ một cái:

- Vân Dương tiểu hữu, hôm nay, Lăng Tiêu Túy ta nhờ ơn của ngươi! Đa tạ!

Mặc dù Vân Dương sớm đã có suy đoán trong lòng, nhưng lúc này thấy lão giả chính miệng thừa nhận thân phận, vẫn cảm thấy rung động như bị kinh lôi oanh đình.

Lăng Tiêu Túy!

Đây chính là Lăng Tiêu Túy a, đại lục công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ!

Đại nhân vật tựa như Thần Long, kinh thiên động địa!

”Thần Long yêu kiều hồng trần điêu, nhất hồ nhất kiếm túy Lăng Tiêu.

Tứ hải bát hoang ứng vô sở, thiên hạ anh hùng tôn chí cao!”

Nhân gian truyền thuyết, cái thể thần thoại, Lăng Tiêu Túy!

Nghe nói người trước mắt chính là thần thoại trong truyền thuyết, thiên hạ đệ nhất cao thủ, Lăng Tiêu Túy, thần sắc trên mặt Vân Dương vẫn bất biến, mỉm cười nói:

- Quả nhiên là Lăng lão, ta quả không có đoán sai.

Ánh mắt Lăng Tiêu Túy trong veo nhìn Vân Dương, trong nháy mắt, khí chất, khí thế, thậm chí gương mặt của hắn đều biến hóa long trời lở đất.

Khuôn mặt tuy vẫn là khuôn mặt lúc trước, nhưng lại khiến người ta nhìn vào có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

- Vừa rồi ngươi có giải thích, vì sao có thể nhận định là ta.

Lăng Tiêu Túy đưa ánh mắt nhìn Vân Dương, lại nói:

- Nhưng ta vẫn không rõ, ngươi làm tất cả như vậy, còn lấy ra cả bình tử trung chí tôn kia, cũng chỉ là muốn thử một cái?!

Vân Dương cảm thấy cười khổ một tiếng, trầm giọng nói:

- Chỉ cần có một phần vạn khả năng, ta sẽ làm mười vạn lần cố gắng. Nói như thế, chắc Lăng lão đã đủ hiểu.

Về mặt Lăng Tiêu Túy biến đổi, nói:

- Thì ra là thế.

Hắn nhìn Vân Dương một cái hạt sầu:

- Tiểu hữu, ngươi sống rất mệt mỏi a.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt có chút mờ mịt:

- Người sống trên đời, có ai là không phải mệt mỏi! Ta sống tuy mệt mỏi, nhưng mà người xuất trần như Lăng lão, chưa từng sống mệt mỏi sao?

Chỉ với một tin tình báo, lại thêm một cái suy đoán, liền đi tới đây. Nhìn như là trùng hợp, nhưng, cái trùng hợp này, lại ẩn chứa trong đó bao nhiêu truẩn tính, há chỉ vì trùng hợp, chỉ vì may mắn.

Toàn thân Lăng Tiêu Túy đều tỏa ra một khí tức phiêu dật xuất trần, nhưng, duy chỉ có đôi mắt trong trẻo kia, hắc bạch phân minh, tựa như một hải tử mười mấy tuổi, đang tràn ngập tò mò với đại thiên thể giới này.

Cũng chính vì có tính cách như thế, mới khiến hắn có thể vãn đỉnh Võ Đạo chí cao, cũng chính vì có tính tình như thế, mới có thể khiến hắn lưu lại nhiều truyền thuyết, ai nghe cũng thích, kể cả sự thờ ơ với Vân Tuy Nguyệt lúc trước, hay kết giao với Vân Dương hiện tại.

Nhưng, chính người phiêu dật xuất trần như vậy, vị thần thoại nhân gian này, cũng từng vương phải thế sự vô thường, từng đánh với Tứ Quý lâu hơn một trăm năm, hơn một trăm năm a!

Nhưng chính thần thoại trong truyền thuyết như thế, thiên hạ đệ nhất cao thủ, dùng thời gian mấy trăm năm đều không thể vượt qua được Tứ Quý lâu, thậm chí còn không thể đả thương được căn cơ của đối phương, sự đáng sợ của Tứ Quý lâu, trong mắt Vân Dương lại đột nhiên cao hơn một cấp độ!

- Bất quá, chỉ ba đầu cá như vậy, tựa hồ cũng không đáng Lăng lão phải gửi lời cảm ơn như vậy chứ a?!

Vân Dương có chút hiếu kỳ hỏi.

Vừa nói chuyện, vừa thu lại đồ đạc.

Mà Phương Mặc Phi lúc này cũng tích cực hỗ trợ thu đồ. Hiện tại, trên mặt Phương Mặc Phi vẫn còn thần sắc cực độ chấn kinh, sự mê loạn trong mắt còn không thể hoàn toàn thu liễm.

Lăng Tiêu Túy!

A, trời ạ...

Đây chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ mà cả thế gian cùng công nhận...

Tay chân thì thu dọn đồ đạc, nhưng thần hồn Phương Mặc Phi đã sớm xuất khiếu, phù một tiếng, cái ghế của Vân Dương đã bị hất hất mông mà rơi vào trong nước, đường đường là cao thủ thất trọng đỉnh phong, lại thất thổ đến như vậy, thực là kỳ hoa...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Có người chặn đường

- Tiểu hữu có điều chưa rõ.

Ánh mắt Lăng Tiêu Túy nhìn Vân Dương vô cùng phức tạp:

- Kỳ Lân Ngư này, cũng chính là thất lân thần tiên trong miệng các ngươi, chính là thần vật trời ban. Tương truyền chính là Thiên Hà linh vật, miễn dịch tất cả các loại bí thuật công kích, chỉ có dùng phương thức câu cá thuần túy mới có khả năng đạt được. Mà nếu đơn thuần ăn hết, công hiệu tuy mạnh, thậm chí có thể nói là nghịch thiên. Nhưng thực tế, còn xa xa mới có thể phát huy giá trị của loài cá này.

- Bồi trời sinh Kỳ Lân Ngư đã có linh tính. Ngươi câu nó, giết nó, ăn nó. Thi oán hận, oán niệm, oán khí mà bản thân Kỳ Lân Ngư sẽ sinh ra, đồng thời đều bị ngươi ăn hết. Mà loại oán ý này, sẽ dẫn đến Thủy Hồn tinh hoa bị hạn chế cực lớn, nhiều nhất chỉ có thể đạt được Thủy Hồn Chi Hoa, mà không phải là Thiên Thủy Chi Tinh.

- Hôm nay ngươi câu chúng lên, lại bồi thiên tâm mà thả chúng, con cá lấy báo ân chi tâm mà đáp lại, nhờ ra tinh hoa của bản thân nó, mà cái này cũng chính là Thiên Thủy Chi Tinh. Càng là Thủy Hồn năng lượng thuần túy nhất trong thiên địa này.

Lăng Tiêu Túy thở dài:

- Ta không biết người làm thế nào, một lần có thể câu được nhiều Kỳ Lân Ngư như vậy. Càng không hiểu ngươi sao có thể thu được Kỳ Lân Ngư cảm kích như vậy... Lại khiến chúng không tiếc hao tổn chính bản thân mình, chủ động nhả ra tinh hoa... Người xưa kể lại, trước kia mặc dù cũng có người cùng Kỳ Lân Ngư này kết duyên, được cá tự nguyện thả ra một đạo Thiên Thủy Chi Tinh tặng lại, người hữu duyên này ngày sau thành tựu truyền thuyết, cũng đều bởi có Thiên Thủy Chi Tinh tương trợ, nhưng hôm nay, ngươi lại được đông đảo Kỳ Lân Ngư tặng lại, càng cùng nhau quyến luyến không đi, trong nhận thức của ta, quả là tuyên cổ có lần thứ nhất, xưa nay chưa từng có, tin rằng, sau này cũng tuyệt không có người có khả năng phục chế!

Vân Dương thầm run lên, hẳn cố nhiên biết là người khác không thể làm được như bản thân, nhưng lại không biết, một màn này vào trong mắt Lăng Tiêu Túy lại rung động như vậy, đương nhiên, điều này nói rõ thu hoạch hôm nay của hắn, vượt xa dự tính ban đầu, chính là kinh thiên thu hoạch.

- Lão phu tuy chỉ lấy được ba đầu cá nhả ra Thiên Thủy Chi Tinh, xa xa không thể so với thu hoạch của tiểu hữu ngươi, nhưng cũng đủ để thân thể ta triệt để lột xác một lần, càng xưa tan tất cả oán khí Kỳ Lân Ngư khi trước.

Lăng Tiêu Túy rất thẳng thắn nói:

- Chuyện này đối với ta mà nói, tuyệt đối là ân tái tạo! Nói đến, mục đích ta đến đây thả câu cố nhiên là vì Kỳ Lân Ngư, lại tuyệt không thể tưởng tượng có thể có thu hoạch như vậy, nguyên bản dự tính ban đầu nếu có câu được một đầu cũng đã là thiên đại thu hoạch, lại không nghĩ tới mới gặp tiểu hữu lần đầu mà có thu hoạch lớn như vậy, đợt lần này lột xác thành công, công cùm xiềng xích tu vi của ta sẽ đạt được đột phá chưa từng có. Cái công cùm này, đã khốn chặt ta hơn trăm năm nay!

- Cho nên, sự tạ ơn này, ngươi, hoàn toàn xứng đáng!

Lăng Tiêu Túy nói vô cùng trịnh trọng.

Vân Dương cũng thận trọng gật gật đầu:

- Như vậy, ta liền nhận lấy sự tạ ơn của Lăng lão. Ân, Lăng lão, ngươi mới chỉ nhận tinh hoa của ba đầu liền có thể lột xác. Như vậy bản thân ta...

Vân Dương biểu thị bản thân rất bức thiết.

Thiên thủy tinh hoa mà hắn tiếp nhận, ít nhất cũng gấp Lăng Tiêu Túy cả trăm lần, nếu Lăng Tiêu Túy có thể thay đổi tư chất, như vậy phải chăng hẳn cũng được, hoặc nói, càng dễ dàng hơn mới đúng?

Coi như Lăng Tiêu Túy là thiên hạ đệ nhất cao thủ, tư chất thiên phú cũng không thể gấp bản thân cả trăm lần chứ? Hẳn bây giờ cũng đã là tuyệt thế thiên

kiêu, thành công khai bát khiêu a!

Lăng Tiêu Túy ho khan một cái, trong giọng nói mang theo tiếc hận mãnh liệt:

- Đúng là lần này tiểu hữu ngươi thu hoạch gấp lão phu cả trăm lần... Nhưng thể chất hỗn tạp của ngươi cũng thật... Mặc dù Thiên Thủy Chi Tinh có thể giúp ngươi thoát thai hoá cốt. Nhưng lại bị một nguyên nhân khác ảnh hưởng... Ân, nói như vậy, về sau nếu ngươi tu luyện thủy công pháp, sẽ có tiến triển cực nhanh. Nhưng, sẽ phải gặp một cái bình cảnh, bình cảnh này sẽ khiến ngươi giậm chân tại chỗ.

- Trừ phi, trừ phi ngươi có thể tu luyện tất cả công pháp phù hợp với thân thể ngươi, hơn nữa còn duy trì được trình độ và tiến bộ tương đương nhau, như vậy, sau khi đạt tới trình độ nhất định, mới có thể đem thủy hành công pháp lần nữa tăng lên, nếu không...

Lăng Tiêu Túy có chút thương hại lắc đầu, thở dài thật sâu.

Nhìn thấy một người có được một phương diện nào đó siêu quần bạt tụy, nhưng lại bị yếu tố thân thể ảnh hưởng, lại chỉ có thể biến thành người bình thường, giờ khắc này Lăng Tiêu Túy không khỏi cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Sắc mặt Vân Dương vẫn không thay đổi, thậm chí còn hơi cười, không chút nào thất vọng.

- Kỳ thực, ta còn một biện pháp khác có thể giúp ngươi.

Lăng Tiêu Túy do dự một chút, cuối cùng cũng không nhịn được sự tiếc nuối trong lòng mà nói ra.

- Biện pháp gì?

Vân Dương nói.

Căn cơ trước mắt của tiểu hữu ngươi còn thấp, chỉ cần ta dùng tu vi của bản thân, kết hợp Thủy Hồn Thiên Băng mà ta tu luyện, có thể đóng băng tất cả tư chất không phải thủy hệ trong cơ thể ngươi lại!

Lăng Tiêu Túy nói:

- Như thế, ngươi có thể có được thể chất đơn Thủy thuộc tính, từ phế vật biến thành tuyệt thế thiên tài, đợi đến khi tu vi ngươi đạt trình độ nhất định, có thể triệt để dung hợp Thiên Băng nguyên khí mà ta trồng trong cơ thể ngươi, có thể tự đem những bộ phận mà ta đóng cứng lại, chuyển hóa thành Thủy thuộc tính thiên chất!

- Chỉ là nếu làm như vậy, sẽ tạo thành tổn thất rất lớn với ta. Mà tương lai của ngươi, cũng chỉ có thể đạt đến trình độ hiện tại của ta, không thể tiến bộ.

Lăng Tiêu Túy thở dài:

- Nhiều Thiên Thủy Chi Tinh như vậy, tuyệt đối có thể giúp ngươi đi được xa hơn ta hiện tại... Đáng tiếc.

- Nói cách khác, sau khi ta bị ngươi đóng băng, về sau nếu muốn tu luyện những công pháp thuộc tính khác, liền không thể tu luyện thành công rồi? Tỉ như nói, hòa hệ công pháp?

Vân Dương hỏi.

- Không chỉ là không thể tu luyện thành công, mà là không thể tu luyện được, bất quá, ở phương diện tu luyện Thủy thuộc tính, ngươi sẽ có tiền cảnh cực kỳ kinh người. Nhiều nhất chỉ mất mười năm, ngươi có thể có tên trong hàng ngũ cao thủ đỉnh cao đương thời.

Lăng Tiêu Túy nói.

- Vẫn là thôi đi.

Vân Dương nói:

- Ta cảm thấy mọi chuyện đều đang tốt đẹp, cái gọi là dục tốt bất đạt, phương pháp lợi hại như vậy, ta không nên ngập ngừng nữa hơn!

Lăng Tiêu Túy nghe vậy không khỏi vì thế mà ngạc nhiên.

Phương Mặc Phi đứng sau lưng nghe vậy cũng nhấp nháy một cái, suýt ngã vào trong hồ, trong lúc nhất thời, hai người không dám tin vào tai mình.

Nhất là Phương Mặc Phi, chỉ cảm thấy trong đầu mình ầm ầm rung động.

Cải biến thể chất, Thủy Hồn thiên tài, tương lai có thể đạt đến cảnh giới vô địch thiên hạ như Lăng Tiêu Túy...

Ngươi, thể mà cự tuyệt?!

Ngươi, còn là ngươi a?!

Đã như vậy, mà ngươi còn không vừa lòng? Công tử, không lẽ trong lòng ngươi thực sự nghĩ mình là yêu nghiệt, muốn lật trời sao?!

Phương Mặc Phi cảm thấy cả người bức bối khó chịu.

Lăng Tiêu Túy cùng ngạc nhiên, nhìn bộ dáng trầm ổn khẩu khí kiên định không chút do dự trả lời của Vân Dương. Không hề có một tia rung động.

Lấy lịch duyệt mấy trăm năm của hắn, sao có thể không biết Vân Dương không phải là hành động theo cảm tính, mà là đã suy nghĩ kỹ, rồi mới đưa ra quyết định, rốt cục thờ dài khe khe.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt.

Nếu ta từ bỏ tất cả, tuy trong thời gian ngắn có được thực lực siêu tuyệt, bản thân có được thành tựu lớn lao, thế nhưng... Thanh danh, truyền thừa của các huynh đệ ta... Lại làm sao bây giờ?!

Những thứ kia tồn tại trên người ta, chẳng khác nào huynh đệ ta!

Chết, ta cũng không từ bỏ.

Dù là củi mục cả đời!

Lại nói, ta hao phí bao nhiêu tâm lực, khiến người nợ ta một nhân tình, lại há có thể khiến người dễ dàng trả rồi đi mất như thế?

Vân Dương leo lên xe ngựa, Lăng Tiêu Túy cũng chui vào trong, dựa sát vách xe, nhắm mắt, lộ vẻ hài lòng.

Hắn không hỏi lại chuyện đánh cược với Vân Dương, đối với chuyện Vân Dương muốn hắn làm, căn bản không biết một chữ.

Vân Dương cũng không nói.

Hai người đều giữ im lặng, Vân Dương đang kiểm tra, xem sau khi mình nhận được nhiều Thiên Thủy Chi Tinh như vậy, thân thể đến cùng có biến hóa gì không?

Mà Lăng Tiêu Túy hiện tại, cũng đang ôn dưỡng thân thể mình.

Lúc này là thời khắc trọng yếu nhất, nào còn có tâm trạng nói chuyện phiếm...

Câu cá một ngày, tâm tình căng cứng cũng đã được buông lỏng, vừa bị trọng thương, khiến Vân Dương cảm thấy mệt mỏi. Dù sao hắn cũng không thể dùng huyền khí phụ trợ, lực càng dồi dào trước tiêu hao quá nhiều mà hiện tại cũng không thể giúp thêm, sau khi tâm thần buông lỏng, hắn lại cảm giác được cánh tay lại đau nhức.

Hoàng hôn, bóng đêm dần buông xuống, một mùi son phấn nhàn nhạt truyền đến, đó là bờ đông huyền ảo, sênh ca ung dung vang lên, vô số thanh lâu kỹ viện, đều thấp sáng đèn lồng trước cửa.

Xe ngựa vẫn tiếp tục tiến lên.

Với khung cảnh phồn hoa bên ngoài chẳng thêm ngó tới, Phương Mặc Phi đang ngồi trên cang xe, phụ trách làm xa phu.

Một tên cao thủ thất trọng thiên đình phong làm xa phu, nhưng Phương Mặc Phi không hề cảm thấy mất mặt.

Trong lòng hắn rất rõ ràng người ngồi trên xe này là ai.

Một cái là Vân Tôn danh chấn thiên hạ, hóa thân của trung nghĩa. Một cái cang là thần thoại trong truyền thuyết, thiên hạ đệ nhất cao thủ Lăng Tiêu Túy!

Với hai người này, Phương Mặc Phi thậm chí cảm thấy làm xa phu là một loại tự hào!

“Nghĩ rằng tùy tiện người nào đều có thể đánh xe cho bọn hắn sao? Muốn làm cũng cần phải có tư cách, có thực lực, cang cần có cơ duyên!”

...

Lúc này sớm đã không còn nhìn thấy Bách Trượng hồ.

Hai bên ven đường, cờ hoa nhộn nhịp, đèn lồng treo cao. Trong màn đêm, khắp nơi là bóng người rộn rịp rầm rầm.

Từ trên con đường này mà nhìn lại, trình độ phồn hoa của thiên đường thành đúng là xứng danh đệ nhất thiên hạ.

Phương Mặc Phi rất điệu thấp xua ngựa, hành tẩu ven đường, e sợ quấy rầy hai vị đại lão trong xe.

Nhưng..

Sau khi vượt qua Bách Trọng hồ không đến ba dặm, một đoàn người từ phía sau nhanh chóng vượt qua xe ngựa, trực tiếp chắn trước xe ngựa, cản xe ngựa lại.

Phương Mặc Phi nhất thời còn không hiểu chuyện gì xảy ra trước mắt.

Đây... Đây là gặp được kẻ chặn đường sao?

Chuyện gì vậy?

Muốn cướp, cướp tiền, cướp sắc hay cướp người?!

Người người người... Các người biết người trên xe là ai a?

Một người cầm đầu, thân mặc áo gấm hoa phục, đứng chấp tay, không mặt ánh lên vẻ cao ngạo, tư thái từ trên cao nhìn xuống.

- Các hạ, xin ngừng một chút, chủ nhân nhà ta muốn gặp đại nhân nhà người thương lượng một chút chuyện.

Phương Mặc Phi nghe vậy không biết nên khóc hay nên cười, nói:

- Xin hỏi chủ nhân nhà người là ai? Lại biết chúng ta là ai a?

Tên cầm y đại hán cầm đầu hừ một tiếng, ngữ khí chuyển thành không vui, nói:

- Người hỏi nhiều như vậy làm gì? Mau chóng gọi chủ nhân nhà người đi ra, chúng ta muốn thương lượng chút chuyện với hắn.

Phương Mặc Phi cũng không muốn làm lớn chuyện, nỗ lực đè nén hỏa khí trong lòng, trầm giọng nói:

- Vậy người cũng phải cho ta biết, các người là ai, chủ nhân là người nào a? Ta bẩm báo cũng phải có một cái tên a.

Đại hán kia vung tay lên, giọng điệu không được phép nghi ngờ nói:

- Người nói cho đại nhân nhà người biết, là khách khanh môn hạ của Tứ hoàng tử điện hạ, phụng mệnh hoàng tử đến đây, thương lượng chút chuyện với chủ nhân nhà người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tiện tay mà thôi

Khóe miệng Phương Mặc Phi khẽ giật giật.

Nếu chỉ có Vân Dương ở bên trong, nói không chừng hắn sẽ có chút lo lắng cho Vân Dương sẽ bị ăn thiệt thòi, dù sao đối phương cũng chính là hoàng tử.

Nhưng... Hiện tại, điều duy nhất mà Phương Mặc Phi cảm thấy, chính là buồn cười.

Hắn thẳng thắn quay đầu bẩm báo:

- Lão gia, công tử, bên ngoài có người của Tứ hoàng tử cầu kiến.

Vị cầm y đại hán kia nghe được hai chữ “Cầu kiến”, sắc mặt nhất thời phát ra hàn khí.

Cầu kiến?

Con mẹ nó, các người nghĩ các người là ai?

Vân Dương tròn mắt một cái, xuống xe ngựa, nói:

- Hỏi một chút xem có chuyện gì?

Cầm y đại hán nghi ngờ nhìn thanh niên tuấn tú trước mắt, hồ nghi hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có thể làm chủ a? Vẫn là gọi lão đầu bên trong kia ra đi.

Vân Dương vốn định đi ra phát hỏa một trận, trực tiếp khiến mấy tên này tan tác mà về, nhưng nghe thấy câu sau của đại hán này, nhăn nhu lập tức xoay động, quay đầu nói:

- Lãng lão, xem ra người này đến là vì ngài, cho nên vẫn mời ngài xuất mã cho phải a.

Nói xong liền quay người, chui lại vào trong xe.

Bên trong,

Lãng Tiêu Túy vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Vân Dương chui lại vào trong, cười khổ, cách không điểm trán Vân Dương một cái, mắng:

- Tiểu tử nhà ngươi xấu xa tới mức chảy mũi!

Vân Dương buông tay:

- Không khác ngài mấy a, có thể nói lý một chút được không, người ta rõ ràng là đến vì ngài, ta không có việc dính vào làm gì? Có quan hệ mao tiền với ta sao?

Lãng Tiêu Túy hừ một tiếng.

Sau một khắc, Vân Dương chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái, Lãng Tiêu Túy đã biến mất khỏi buồng xe, chột bên ngoài truyền đến thanh âm đậm mực của Lãng Tiêu Túy:

- Gia chủ của các ngươi muốn tìm ta làm gì?

Tên cầm y đại hán nói:

- Lão trượng, mấy ngày nay ngươi không quản ngày đêm vẫn luôn câu cá ở Bách Trượng hồ, điều này chúng ta đều biết. Nhưng đến trưa nay, ngươi lại thu cần sớm, chắc là đã có thu hoạch a? Nghe nói, ngươi bắt được mấy con cá màu sắc sắc sỡ?

Hắn thận trọng cười cười:

- Từ hoàng tử điện hạ sai ta đến hỏi lão một chút, muốn ngài đem cá kia chuyển nhượng cho chúng ta, thế nào?

Sau khi Lãng Tiêu Túy nghe vậy, nhất thời cũng ngơ ngác.

Câu được cá, là tiểu tử Vân Dương kia câu được a? Sao các ngươi lại đến tìm ta, sao lại có chuyện quái dị như vậy?

Mấu chốt nhất là, ai nói chúng ta có thua hoạch? Số cá kia rõ ràng đều được phóng sinh a?!

Nếu các ngươi đã biết hết, há có thể không rõ chuyện này?

- Cho các ngươi một chút?

Ngay lập tức, Lãng Tiêu Túy bị câu nói này hấp dẫn:

- Không cho.

- Lão gia hỏa!

Cầm y trung niên tiến lên một bước, sắc mặt âm trầm gần:

- Tốt nhất là ngươi nghĩ cho kỹ, lời này là Từ hoàng tử điện hạ bảo ta truyền lại cho ngươi.

Đùng!

Không ai nhìn thấy Lãng Tiêu Túy động thủ, nhưng đại hán kia đã sớm phun máu bay ra ngoài.

Cao thủ trong phủ Từ hoàng tử đi theo đại hán thấy lão nhân này dám động thủ, lập tức gầm thét một tiếng, năm bóng người đồng thời phi thân tới.

Sau đó, ba ba ba... Thanh âm liên tiếp vang lên, năm người đồng thời bay ra ngoài.

Sau người tuấn tú bay ra ngoài, nằm song song trên mặt đất, người người đều như bị tê liệt toàn thân, một ngón tay cũng không thể cử động. Mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ nhìn lão đầu tiên phong đạo cốt đứng chấp tay trước mặt, ai nấy đều như thấy não mình bị quấy thành bột nhão, không còn suy nghĩ

được gì.

Lão đầu này... Là yêu nghiệt sao?

Sao ta không chút cảm giác, liền bị đánh ngã?

Nhất là vị cao thủ dẫn đầu kia, càng thêm kinh hãi khó hiểu.

Bản thân hán chính là cao thủ đã đạt đến thất trọng thiên, cũng chính là đệ nhất cao thủ trong phủ Tứ hoàng tử.

Vậy mà, trước mặt lão đầu này... Không có chút lực hoàn thủ!

Không, há có thể dùng từ không có lực hoàn thủ, căn bản là lão đầu kia xuất thủ như thế nào cũng không thấy, hoàn toàn không chút cảm giác.

Lão nhân này, là ai?

Sao có thể khùng bỏ đến thế?!

Lăng Tiêu Túy vỗ vỗ tay, vung ống tay áo lên, một cơn gió lớn thổi qua, cuốn sáu người này sang vệ đường, chọt lại lên xe.

- Đi.

Xe ngựa lộc cộc đi qua.

Sáu người vẫn nằm song song trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Một hồi lâu sau, dưới ánh mắt kì quái của mọi người, từng tên khôi phục chút khí lực, bò dậy từ dưới đất, ngơ ngác nhìn ta nhìn ngơ ngác, mặt mũi ai nấy đều vàng như đất.

- Chuyện này, về báo lại với Tứ hoàng tử đi.

Cầm y đại hán nhe răng toét miệng, nhìn một tên bị đánh tới sưng phồng mặt đứng phía sau lưng mình. Trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh lẽo:

- Người của chúng ta có theo sau không?

- Có.

- Ừm, tra rõ xem lão đầu kia đến cùng là người nhà ai, xe ngựa đi đâu.

Khuôn mặt cầm y đại hán tràn đầy vẻ âm tàn:

- Chỉ cần hán còn ở trong Thiên Đường thành này, dù hán có võ lực kinh thiên, nhưng lại có thể làm được gì?

Vị võ sĩ cao thủ dẫn đầu khẽ giật khóe miệng, cảm thấy trên mặt nóng rát, lại không nói gì nữa.

Hán vốn muốn nói, có chút nhân vật cao cấp trên giang hồ, thực không phải chỉ một tên hoàng tử có thể trêu chọc được. Chớ nói chỉ nhà người chi là cậu của Tứ hoàng tử...

...

- Lão đầu, người không phải người tốt a.

Vân Dương cực kỳ bất mãn nhìn Lăng Tiêu Túy.

- Hừm?

Lăng Tiêu Túy đảo mí mắt hỏi ngược lại.

- Sao người không trừ ác vụ tận?

Vân Dương cá giận:

- Trực tiếp giết hết không phải tốt sao? Sau đó báo ra danh hào của người, nghênh ngang rời đi, ai dám loạn động? Như thế thần thoại trong truyền thuyết như người, lại lưu thêm một thiên truyền kỳ, cách làm bây giờ của người, lại là trêu chọc thêm một cái đại phiền toái, sau đó lại phui mờ rồi đi, đem hậu họa lưu lại cho ta... Làm gì có người nào làm việc như người?

Lăng Tiêu Túy tròn trĩnh mắt:

- Người nói cái gì? Để ta giết hết bọn hần, còn muốn báo tên tuổi của ta? Còn muốn truyền kỳ có tên tuổi hai ta? Muốn từ nay về sau, người lấy tên tuổi ta giả danh bịp bợm, muốn làm gì thì làm sao? Đây mới là kết quả người muốn nhất a?

Vân Dương lễ thắng khí hùng nói:

- Lão bằng hữu, chẳng lẽ đây không phải chuyện người nên làm sao?

Câu nói này, khiến Phuong Mặc Phi bên ngoài vô cùng xấu hổ.

“Đa mặt có thể dày đến trình độ này, thiên hạ cũng chỉ có mình công tử a.”

“Nhưng lời công tử cũng có đạo lý, chỗ dựa như vậy, ta cũng muốn muốn a!”

Đi khoảng nửa canh giờ, xe ngựa cũng đã về tới Vân phủ.

Người của Tứ hoàng tử đi theo cũng lặng lẽ trở về, trở về báo cáo.

Mà Lăng Tiêu Túy cùng Phuong Mặc Phi đối với chuyện này cũng không ngăn cản. Báo cáo thì báo cáo thôi, có gì ghê gớm đâu?

- Tối nay bày rượu thiết yến, chúng ta muốn chiêu đãi thần thoại chốn nhân gian như lão.

Vân Dương ân cần mời Lăng Tiêu Túy xuống xe, nói:

- Hôm nay không say không về.

Lăng Tiêu Túy quăng ánh mắt kỳ dị nhìn Vân Dương, chợt bật cười lớn, cất bước vào cửa.

“Ở cùng với tiểu tử này, quả nhiên có chút cảm giác kỳ diệu a. Bằng vào thân phận của ta, bất kể đi đến nơi nào, cho dù là chương môn, người chủ trì đại bang đại phái, thậm chí là quân vương một nước, hay người chấp chương danh môn đại phái, đều không khỏi cung kính kính, khách khí hữu lễ.”

“Những mà, tiểu tử với tư vị chỉ như sâu kiến trước mắt, thân phận địa vị bối cảnh so với mình cũng cách biệt trời đất, hết lần này tới lần khác, một người như thế, trước mặt lão vẫn không kiêu ngạo cũng không tự ti, huy sái hết sức tự nhiên.”

“Máu chốt nhất, cũng là trọng yếu nhất, con hàng này không phải là giả bộ, thực chỉ bản tâm, không chút che giấu!”

“Điều này, cũng thực kỳ...”

“Nhìn tiểu tử này làm việc ngay ngắn rõ ràng, thận trọng từng bước, tâm tư cẩn mật, trí tuệ vô cùng cao minh, cũng không phải loại người gan lớn đến không tim không phổi...”

“Ngoài ra, cho đến bây giờ, tiểu tử này cũng không hề che giấu ý tưởng chân thật: Ta mời người ở lại, chính là muốn lợi dụng người. Lợi dụng võ lực, lợi dụng thanh danh, lợi dụng hết thầy của người, để giúp ta làm việc!”

Nhưng, hết thầy đều làm một cách thẳng thắn, quang minh chính đại!

Chuyện như vậy, không khỏi khiến Lăng Tiêu Túy sinh ra sự tò mò mãnh liệt đối với Vân Dương.

“Tiểu tử này đến cùng có gì để tự tin như vậy? Có gì để khiến người có thể bình khởi bình tọa với ta?”

Trăng lên giữa trời.

Dưới giàn hoa, hai người đối ẩm.

Một người phong dung tiêu sái, một người nhàn nhã thoải mái.

Nội dung nói chuyện, cũng là đủ chuyện trên trời dưới đất, thêm mã hành không.

Chuyện này khiến Phuong Mặc Phi cùng Lão Mai ở bên hầu hạ, cũng phát run từng chập.

“Công tử a, ngài nói chuyện thật đúng là...”

“Người đối diện ngài, chính là truyền kỳ đệ nhất thiên hạ a! Là thần thoại nhân gian hàng thật giá thật nha!”

“Trước mặt thần thoại trong truyền thuyết, ngài như vậy cũng... Quá tùy ý a?”

- Kỳ thực, trước khi được gặp lão nhân gia, đối với ngài ta có rất nhiều suy đoán. Bất quá, sau khi nhìn thấy người, ta phát hiện, người thật cùng truyền ngôn thật khác biệt.

Vân Dương thuận miệng nói.

- Có gì không khác biệt?

Lăng Tiêu Túy uống một ngụm rượu, cười híp mắt hỏi, trong mắt đầy sự hiếu kỳ.

- Trong truyền thuyết nói người ghét ác như cừu, cao thượng không thể với tới, còn nói ngài độc lắm giang sơn, trên cao khói tránh khỏi rét lạnh vân vân, nhất là nói người thiên hạ đệ nhất, còn có...

Vân Dương nắm chặt ngón tay, thuộc như nằm lòng.

Lăng Tiêu Túy đại điều kỳ đầu:

- Truyền thuyết cho cùng cũng chỉ là truyền thuyết, khẳng định có phần khoa trương, nói thẳng sau khi gặp ta, người có cảm giác gì?

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đều dâng trái tim lên cổ họng.

Đây chính là thời khắc máu chốt a.

Công tử phải trả lời cho thật tốt.

- Sau khi nhìn thấy ngài...

Vân Dương nói:

- Nói chung cũng chỉ cảm thấy... Người thẳng thắn, hơn nữa, còn có mang theo chút khí tức của trẻ thơ, tùy tâm sở dục, không chút cố kỵ, nhưng lại tuân thủ nguyên tắc ngầm nào đó... Nói tóm lại, sau khi nhìn thấy người, cảm thấy ba chữ Lăng Tiêu Túy, cũng không phải thần bí như vậy, chí ít, rất khó mà liên hệ với cái gọi là thần thoại trong truyền thuyết.

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đồng thời đỏ mặt hời hợt, mồ hôi đã sớm thấm ướt thân.

Ngay thẳng còn được, nhưng thẳng thắn, trẻ thơ... Những lời này có thể dùng để hình dung Lăng Tiêu Túy sao?

Chán sống a?

Người ta sao lại rất khó để liên hệ với thần thoại trong truyền thuyết a, người ta là người mà cả thế gian công nhận là thiên hạ đệ nhất a, đó không phải là thần thoại trong truyền thuyết sao?!

- Ha ha...

Lăng Tiêu Túy thoải mái đập bàn cười, thái độ thần nhiên vui vẻ.

Vân Dương trầm ngâm nói:

- Nếu ta đoán không sai, như vậy... Chủ tu công pháp của Lăng lão, hẳn là có quan hệ với phương diện tâm tính a...

Lăng Tiêu Túy trầm ngâm một chút, đột nhiên lắc đầu bật cười:

- Muốn nói cứ nói, ân, chính là Xích Tử Thiên Tâm công pháp, về sau mặc dù ta có cải biến, phối hợp với thể chất bản thân, tạo thành Thủy Hồn Thiên Băng, bất quá, vẫn là một đường với bộ kia.

Vân Dương bừng tỉnh đại ngộ:

- Thì ra là thế, quả là thế.

Xích Tử Thiên Tâm, vĩnh viễn bảo trì tâm tính trẻ con, tùy tâm sở dục, ta muốn làm gì thì làm đó, vô câu vô thúc, một trái tim vĩnh viễn hoạt hoạt bát bát...

Đối với loại người như vậy, nếu đùa bỡn tâm kế, tất cả đều chỉ là chuyện cực kỳ buồn cười, càng có thể dẫn đến hậu quả thật đáng buồn.

Người chơi với ta, liền chơi cho đàng hoàng, nếu chơi tâm kế, ra rút chân liền đi, để người tự chơi.

Nghiêm trọng hơn chút, ta muốn giết liền giết, muốn đồ liền đồ.

Cho nên, thực dễ dẫn đến một tình huống đáng buồn xuất hiện!

Chương 134: Ân oán ung dung, bốn loại người không giết

- Cái gọi là cao thủ giang hồ, cũng không phải có chút danh tiếng liền phải tỏ ra cao thâm mặt chắc, phải phong độ thập phần, phải khí thế ngạo nghễ, phải luôn tỏ ra hơn người.

Lăng Tiêu Túy nhìn Vân Dương mà nói:

- Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, nếu ngươi không thể sống đúng với chân ngã (con người thật), như vậy, coi như có thành tựu cao hơn nữa, cũng không có bất kỳ ý nghĩa, chỉ ít, bản tâm ngươi thấy không có nghĩa!

Câu nói này, lặp đi lặp lại trong lòng Vân Dương, nhất thời cảm thấy rất hợp ý hân.

Một người, nếu không thể sống đúng với chân ngã như vậy, coi như có thành tựu cao hơn nữa, cũng không có bất kỳ ý nghĩa.

Mà vào tai Lão Mai cùng Phương Mặc Phi, lại khiến hai người đỏ mặt hôi đầm đìa, ướt đầm áo trong áo ngoài, chỉ thấy câu nói của Lăng Tiêu Túy như tiếng trống chiều chuông sớm, thể hồ quân đỉnh, trực tiếp khắc vào trong linh hồn!

Ăn xong uống thôi, rốt cục Lăng Tiêu Túy mới mở miệng hỏi:

- Đừng che giấu nữa, người cùng ta đánh cược, là ta thua, nếu đã thua, tiền cược liền phải thực hiện. Điều ngươi cần, hiện tại có thể nói.

Vân Dương hít một hơi thật sâu, nói:

- Tiền cược của ta, chính là muốn mời ngươi giết một người.

- Giết người?

Lăng Tiêu Túy cười khò:

- Ta sớm biết không phải là chuyện tốt, bất quá phải nói trước cho rõ, bình sinh ta tuy giết người vô số, nhưng có bốn loại người, ta tuyệt không giết.

- Trung thần không giết, nghĩa sĩ không giết, trinh nữ không giết.

Lăng Tiêu Túy nói.

- Còn một loại nữa thì sao?

Vân Dương hỏi.

- Người Tứ Quý lâu, ta cũng không giết.

Vân Dương bỗng ngồi thẳng người:

- Người Tứ Quý lâu, ngươi không giết?

Truyền thuyết, năm xưa Lăng Tiêu Túy cùng Tứ Quý lâu đánh hơn trăm năm, giết đến núi thây biển máu, thù hận xong phương chưa từng nghe nói dừng lại, lập trường song phương tất nhiên là đối địch, Vân Dương còn từng tưởng chừng, liên thủ với Lăng Tiêu Túy cùng nhắm vào Tứ Quý lâu, nếu có võ lực của Lăng Tiêu Túy giúp sức, đối phó với Tứ Quý lâu tuyệt là làm ít công to!

Lại không ngờ được, Lăng Tiêu Túy lại đột nhiên nói một câu ngoài ý liệu, không giết người Tứ Quý lâu?

Trong chốc lát, Vân Dương thấy bản thân như đang mơ, cả người đều không được khỏe!

Người khác không giết cũng thôi, nhưng ngươi nói người Tứ Quý lâu không giết, vậy ta phí lực lớn như vậy tìm ngươi làm gì?

Còn không bằng mắt không thấy, tâm không phiền đầu.

Chẳng nhẽ phải phong lại thời cơ hợp tác a?

Làm như vậy được chứ?

- Năm đó, vì một biến cố, ta chính diện đối đầu với Tứ Quý lâu, vừa mới đối đầu, ta liền bị ép sống kiềm chế một trăm mười ba năm, khi mới đầu, chỉ cần ta nhìn thấy người Tứ Quý lâu liền giết. Cũng bởi vậy mà gần như khắp nơi gặp phải Tứ Quý lâu mai phục, đánh lén, phản phệ.

Trong mắt Lăng Tiêu Túy lóe lên một vòng hồi ức:

- Không, không nên nói là gần như, phải nói là mỗi ngày, mỗi ngày, bất cứ lúc nào, ở đâu, ta đều ở trong sự bố trí nghiêm mật của Tứ Quý lâu, xung quanh ta là tầng tầng chập chập.

- Ngay lúc đó, ta cũng chỉ có thể dựa vào một thân thực lực mà xông ra, tuy nói là ăn cừu khoái ý, tuy mỗi lần phá cục đều rất hăng hái, tuy chém địch đắc chí vừa lòng, nhưng bản thân hiểu rõ bản thân nhất, những ngày sau đó, từng bước duy gian, sống bồi hồi trong lằn ranh sinh tử. Cho dù có tu vi cao thâm, có thể khiến huyền khí không đứt, sinh sôi không ngừng, nhưng tâm cũng sẽ mệt mỏi, trái tim con người luôn tồn tại cục hạn.

Lăng Tiêu Túy nói:

- Thời gian đó, có thể nói ngày ngày ta sống trong giết chóc, cũng chỉ trong thời gian đó, ta giết không dưới mấy chục người, khi giết tới mấy người cuối cùng, kỳ thực ta đã bắt đầu nương tay, không phải không dám giết, mà là ta đã có chút chán ghét giết chóc...

- Đương nhiên, đó cũng không phải nguyên nhân chính mà ta không muốn giết người Tứ Quý lâu, cũng có thể nói, lúc đầu ta từng có suy nghĩ muốn hủy diệt Tứ Quý lâu, nhưng lại tuyệt không nghĩ tới, quy mô lực lượng của Tứ Quý lâu vậy mà có thể to lớn đến thế, sự hùng mạnh của thế lực này có thể nói là khoáng cổ tuyệt kim, tổ chức vô cùng nghiêm mật khó mà tưởng nổi, sau này, dưới cơ duyên xảo hợp, ta phát hiện hai trong bốn đại tôn chủ của Tứ Quý lâu, cũng đánh trọng thương hai người hị. Rốt cục dẫn động thủ lĩnh tối cao của Tứ Quý lâu ra mặt. Khi đó, sự tranh chấp của ta với Tứ Quý lâu cũng đã được trăm năm.

- Khi Niên tiên sinh nhìn thấy ta, không nói hai lời liền đưa ra quyết chiến. Nhưng hai người đại chiến một ngày một đêm, bất phân thắng bại, nếu tái chiến tiếp, chỉ có đồng quy vu tận, ngay cả khả năng lưỡng bại câu thương cũng không có. Song phương không thể không dừng tay. Sau đó Niên tiên sinh nói với ta mấy câu.

Lăng Tiêu Túy ung dung thở dài một hơi.

- Nói gì?

Vân Dương hỏi.

Nếu không ngoài dự liệu, quyết định từ bỏ tranh đấu với Tứ Quý lâu của Lăng Tiêu Túy cũng bắt đầu từ đây.

Mấy câu này, chính là trọng điểm, hoặc phải nói, nó là nguyên nhân chính khiến Lăng Tiêu Túy từ bỏ nhằm vào Tứ Quý lâu.

- Niên tiên sinh nói, Lăng huynh, ta biết tại sao ngươi tận lực nhằm vào Tứ Quý lâu. Chính vì năm đó, huynh đệ kết bái của ngươi là Trọng Thiên Dao Vương Lý Vô Quân chết trong tay nhân thủ Tứ Quý lâu, cho nên ngươi quyết ý hủy diệt Tứ Quý lâu, báo thù cho huynh đệ. Báo thù vì tình nghĩa huynh đệ không có gì đáng trách, trên thực tế, nhưng năm này ngươi đứng là làm rất đúng, thậm chí, đã dao động căn cơ Tứ Quý lâu.

- Nhưng ngươi hẳn cũng biết, sở dĩ Lý Vô Quân bị Tứ Quý lâu phục sát, nguyên nhân là trước đó hắn đã giết ba người của Tứ Quý lâu.

- Chúng ta giết Lý Vô Quân chính là vì báo thù, không giết hẳn khó mà ăn nói với các huynh đệ bốn lâu, mà ngươi giết chúng ta cũng là vì báo thù, nhưng ta không nói tới oan oan tương báo. Hôm nay ta chỉ nói một sự thực, đó là... Bất kể người nhà, hương thân của Lăng Tiêu Túy ngươi. Thậm chí bao gồm cả thân bằng bạn hữu của Lý Vô Quân, còn cả tất cả người nhà bằng hữu trên giang hồ của ngươi...

- Những người này, trong lúc ngươi đối phó với Tứ Quý lâu, đều dốc sức tương trợ. Trực tiếp hoặc gián tiếp tạo thành tổn thất trọng đại cho Tứ Quý lâu, nhưng ta hỏi ngươi, chúng ta có từng đối phó với bất kể người nào trong bọn hắn?

- Đệ nhất tông chi của bốn lâu chính là có cừu báo cừu, tuyệt không liên lụy đến bất luận kẻ nào ngoài đối tượng, cái này cố nhiên là do bốn lâu tự tin, cho mình là cao cao tại thượng, cũng là nguyên tắc tiêu chuẩn để làm việc, nhưng mà Lăng Tiêu Túy ngươi thực quá mạnh, không phải sức người có thể tiêu diệt!

- Thế nhưng... Mặc dù chúng ta không giết được Lăng Tiêu Túy ngươi, chẳng lẽ chúng ta còn không thể giết huynh đệ của ngươi? Mặc dù chúng ta vô năng, ngay cả huynh đệ của ngươi cũng không thể giết được. Nhưng người nhà của huynh đệ ngươi, chẳng lẽ đều là cao thủ cái thế? Nếu Tứ Quý lâu chúng ta muốn động, chỉ sợ, ngoại trừ ngươi có thể bảo vệ tính mệnh, người khác, không một ai có may mắn tránh khỏi!

- Cho dù ngươi dốc toàn lực bảo vệ một người, chỉ cần Tứ Quý lâu muốn động, cuối cùng ngươi cũng không thể làm gì!

- Nhưng, từ đầu đến cuối chúng ta cũng không động.

- Mặc kệ Lăng Tiêu Túy nhà ngươi có hiểu hay không, hoặc căn bản cũng không nghĩ đến, nhưng, chuyện này mà nói ra, từ đầu đến cuối cũng là một cái cục đại nhân tình.

- Đệ nhất tông chi của Tứ Quý lâu chính là có cừu báo cừu, tuyệt không liên lụy đến bất luận kẻ nào ngoài đối tượng, cái này cố nhiên là do bốn lâu tự tin, cho mình là cao cao tại thượng, cũng là nguyên tắc tiêu chuẩn để làm việc, nhưng mà qua nhiều năm như thế, trước trước sau sau Lăng Tiêu Túy

ngươi đã giết mấy ngàn người của chúng ta!

- Cho nên ta mới xuất hiện đánh với ngươi một trận. Thế nhưng Lăng Tiêu Túy ngươi thực quá mạnh, trận chiến này đã chứng minh, ngươi không phải là người có thể dùng sức người để giết! Cho nên ta quyết định, nếu Lăng Tiêu Túy huynh còn chưa thấy giết đủ, như vậy, từ đây về sau, ta sẽ lập tức truyền lệnh, Tứ Quý lâu triển khai thủ đoạn phản công cực đoạn nhất, bất quá, mục tiêu không phải chỉ có bản thân ngươi, mà còn có tất cả những người có quan hệ với ngươi. Cá chết lưới rách, không chế không thôi!

- Trái lại, nếu như Lăng huynh thấy Tứ Quý lâu chúng ta còn có chút đạo nghĩa giang hồ, hoặc nhiều ít cũng có chút tôn trọng với Lăng huynh... Như vậy, chúng ta từ đây giảng hòa, nước sông không phạm nước giếng, ân oán một trăm mười ba năm, từ đây chấm dứt.

Lăng Tiêu Túy khẽ thở dài một hơi.

Vân Dương cũng khẽ thở dài một hơi.

Lời vị Niên tiên sinh này nói, thực quá chuẩn, nếu thay vào vị trí của hắn, Vân Dương cũng không có tự tin dọn dẹp tình huống này, có thể bức Lăng Tiêu Túy không thể không vào khuôn khổ.

Đương nhiên, nếu Vân Dương là người trong cuộc, lại có bản lĩnh ngang với Lăng Tiêu Túy, có thể đấu không chết không thôi mà không rơi vào thế hạ phong, khẳng định hắn sẽ ăn thua đủ, đồng quy vu tận thì đồng quy vu tận, báo thù cho huynh đệ mới là ưu tiên số một!

- Cho nên, từ đó về sau, song phương ngưng chiến.

Lăng Tiêu Túy nói:

- Ta cũng hứa hẹn, từ đó về sau, chỉ cần người Tứ Quý lâu không chủ động trêu chọc đến ta, ta sẽ không giết người Tứ Quý lâu.

- Cho nên, loại thứ tư mà ta không giết, chính là vì vậy mà có.

Ánh mắt Lăng Tiêu Túy trong suốt nhìn Vân Dương, lo lắng nói:

- Ngươi đề ý vấn đề này như vậy, xem ra người ngươi muốn giết chính là người Tứ Quý lâu đi.

Vân Dương nhếch nhếch miệng:

- Hiện tại ta cũng không thể khẳng định, đối phương có phải người Tứ Quý lâu hay không. Lại nói, từ xưa đến nay, người Tứ Quý lâu luôn ẩn nấp, chưa từng chủ động bại lộ thân phận, ta nào có năng lực biết ai là phải ai là không phải...

Lăng Tiêu Túy méo mó đầu, nói:

- Không ngại nói tên hắn cho ta nghe chút.

Lăng Tiêu Túy biết Vân Dương đang trộm tráo khái niệm, muốn trên lý thuyết, người kia không rơi vào trong danh sách người không giết của hắn, nhưng hắn cũng không quá coi trọng vấn đề này, nếu có thể giết một người của Tứ Quý lâu, trả lại nhân tình đã nợ, lại không vi phạm lời thề trước đó, có sao mà không làm?

Vân Dương ho khan một cái:

- Kỳ thực người mà ta muốn ngươi diệt trừ, đối với ngươi mà nói cũng có chút khó khăn, cho nên đối phương có phải người Tứ Quý lâu hay không cũng không phải rất quan trọng!

Lăng Tiêu Túy nghe vậy sững sờ, kinh ngạc hỏi ngược lại:

- Đến cùng mục tiêu của ngươi là người nào? Sao ngay cả ta cũng khó có thể ứng phó a?!

Vân Dương cười ha ha:

- Người này có thực lực cao tuyệt, thậm chí có thể nói vượt qua nhận biết cực hạn của ta, nhưng suy cho cùng cũng bởi thực lực của ta nông cạn, cho nên phán định của ta không đủ để kết luận, có thể người này trước mắt Lăng lão cũng không tính là cái gì, nhưng muốn Lăng lão nhắm vào người này lại rất khó, lại bởi vì, dựa theo tiêu chuẩn không giết của ngươi, người này có hồ chiếm tới ba loại... Lúc trước, trước khi tiên đề tại vị, còn là thái tử, hắn chính là lão sư của tiên đế, sau khi tiên đế đăng cơ, lại lại trở thành lão sư của thái tử tiếp theo. Sau khi đương kim bệ hạ lên ngôi, hắn lại trở thành lão sư của thái tử đương triều...

- Người này, tuy không lộ mặt trước thế tục, nhưng lại là một trung thần trong trung thân, là Đế sư ba đời.

Vân Dương nói:

- Đã là Đế sư ba đời, số tuổi lớn có thể nghĩ, chỉ ít, nhìn qua gương mặt vô cùng già nua, khó có thể sống thêm được mấy năm... Người này càng là nhất thế đại nho của Ngọc Đường quốc, môn hạ đệ tử vô số, môn sinh trải rộng thiên hạ, có thể nói là văn nhân chi tổ của Ngọc Đường, đức cao vọng

trọng...

Lăng Tiêu Túy hít một hơi:

- Một người như vậy, ba đời Đế sư, văn nhân lãnh tụ, đức cao trọng vọng, chỗ nào cũng khiến người khâm phục và ngưỡng mộ, người... Lại muốn giết hần?

Lúc này, nhân thân của Lăng Tiêu Túy nhìn Vân Dương đã có chút biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Hần là Xuân Hàn Tôn Chủ

Vân Dương cười khổ:

- Những hành động vĩ đại của người này xa xa không chỉ có thể, người này từng nhiều lần đơn thân xông vào Kim Loan điện, vì bảo đảm tính mệnh cho trung thân bị oan, trực tiếp đối mặt hoàng đế, càn lấy mạng ra đảm bảo... Đối với các đệ tử, càn là khuynh lực giúp đỡ, chỉ cần có lý do chính đáng, hữu cầu tất ứng, có thể nói là tấm gương mẫu mực cho ngàn vạn văn nhân, là hiện thân của đức Thánh Hiền, nếu một khi hần xảy ra chuyện, tất sẽ có vô số sĩ tử, cam tâm vì hần chịu chết.

- Cũng sẽ có vô số đại quan, vì hần mà xuất hiện, quyết chí không đổi, cử tử không từ.

Vân Dương nói:

- Cho nên, nói người này là trung thân nghĩa sĩ, thực sự đều đủ cả. Còn phải tăng thêm chúng vọng sở quy, đức cao trọng vọng, dù nói là Thánh Hiền hiện thế, cũng không đủ hình dung!

Lăng Tiêu Túy gãi gãi đầu, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

- Tên người này là Hà Hán Thanh.

Vân Dương nói:

- Không biết Lăng lão có từng nghe qua cái tên này?

Thần sắc trên mặt Lăng Tiêu Túy trở nên rất quý dị.

Sau một hồi, sắc mặt chán kinh cũng biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt khó nói thành lời:

- Hóa ra là hần.

Vân Dương nói:

- Hóa ra Lăng lão cũng biết đại danh của hần?

Lăng Tiêu Túy cười khổ một tiếng, nói từng chữ:

- Há lại chỉ là từng biết, hần chính là Xuân Hàn Tôn Chủ!

Bốn chữ sau cùng vừa ní dứt miệng.

Vân Dương chỉ thấy toàn thân run rẩy mãnh liệt, trong lúc nhất thời, đầu óc như bị ngũ lôi oanh đình, chấn động đến màng nhĩ ông ông tác hưởng.

Vừa rồi hần cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, ban đầu hần cũng chỉ dự tính thăm dò xem Lăng Tiêu Túy có phải đã nghe qua tên người này hay chăng, nhưng tuyệt đối không ngờ, Lăng Tiêu Túy lại trực tiếp nói ra một cái đáp án khiến hần trở tay không kịp.

Mà với thanh danh và địa vị của Lăng Tiêu Túy, tuyệt không có khả năng nói dối, cũng tuyệt không có khả năng nói sai.

Hoặc phải nói, Lăng Tiêu Túy có chắc chắn như thế, tất nhiên là biết rõ chuyện này, thậm chí... Từng gặp qua người này!

Thế nhưng...

Nhất thế đại nho!

Ba triều lão thần!

Văn nhân chi tổ!

Trung thần nghĩa sĩ!

Một người như Thánh Hiền tại thế như thế, vậy mà ẩn trong đó lại là một người tội ác chồng chất, táng tận thiên lương, hoàng hành ngang ngược, tâm ngoan thủ lạt, phát rồ... Xuân Hàn Tôn Chủ!

Nhớ lại lúc trước, trong những người Tứ Quý lâu mà hắn gặp qua, phạm chỉ cần nói ra bốn chữ Xuân Hàn Tôn Chủ liền lập tức mất mạng, hơn nữa còn là thần hồn câu diệt, kiểu chết khủng bố mà toàn bộ thân thể đều biến thành xác ướp quỷ dị...

Vậy mà bề ngoài, mặt mũi hiền lành, tuổi già sức yếu. Một thân tràn đầy chính khí. Nếu không có gì bất ngờ, cái tên Hà Hán Thanh, nhất định có thể được ghi vào sử sách, lưu danh thiên cổ.

Vân Dương nghĩ tới không rét mà run, kinh hồn táng đảm!

- Lúc trước, khi ta còn đối phó với Tứ Quý lâu, đã từng đối đầu với tên Hà Hán Thanh này. Ân, cũng chính là Xuân Hàn Tôn Chủ. Cơ hồ tất cả âm mưu bấy rập đối phó ta, đều là xuất ra từ bút tích của hắn. Đến cùng, thậm chí còn liên thủ với một vị tôn chủ khác, bao vây muốn tiêu diệt ta...

Lăng Tiêu Túy thở thật dài:

- Vừa rồi ta có đề cập tới hai trong bốn đại tôn chủ đã bị ta đánh trọng thương, một vị trong đó chính là vị Xuân Hàn Tôn Chủ này, Hà Hán Thanh, lấy tu vi nông cạn trước mắt của ngươi, đương nhiên không thể nhận biết, nếu như các ngươi đã từng gặp nhau, ta thực hoài nghi, đến cùng là như thế nào mà ngươi có thể chạy thoát khỏi tay hắn? Thực sự quá may mắn!

Vân Dương nghe được mà lòng tơ toàn thân dựng đứng, hốt nhiên không thôi.

Vị Hà lão Hà Hán Thanh này, lại là một cao thủ có thể so chiêu với Lăng Tiêu Túy.

Thậm chí, có thể chạy trốn trong tay Lăng Tiêu Túy, mà cái gia bố ra cũng chỉ là trọng thương!

- Lăng lão xưng danh thiên hạ đệ nhất cao thủ, chẳng lẽ...

Vân Dương cẩn thận hỏi.

- Ở trước mặt ta, cũng đừng có nhắc đến mấy chữ đệ nhất cao thủ.

Lăng Tiêu Túy cười khò, chân chân thật thật nói.

- Chút bản sự khó lên nổi mặt bàn như ta, sao có thể xưng thiên hạ đệ nhất? Mà trên thế giới này, cũng chưa từng có thiên hạ đệ nhất!

Lăng Tiêu Túy nặng nề nói:

- Nếu có đi nữa, thiên hạ đệ nhất kia, nhất định sẽ bị thiên hạ ám hại.

Vân Dương ho khan một cái, gãi gãi đầu.

Nhưng trong lòng lại rung động âm ỉ.

Lăng Tiêu Túy nói: chút bản sự khó lên nổi mặt bàn như ta.

Không lên nổi mặt bàn?

Tới cấp bậc như Lăng Tiêu Túy, cũng không cần dùng khẩu khí như vậy để khiêm tốn. Bởi, không cần thiết.

Như vậy... Điều này đại biểu cái gì?

- Lúc trước khi đối đầu với Tứ Quý lâu, ta nhiều nhất cũng chỉ là một người có chút danh khí trên giang hồ. Nhưng sau khi bị truy sát mấy chục năm, đột nhiên trên đầu lại có thể vòng nguyệt quế thiên hạ đệ nhất cao thủ...

Lăng Tiêu Túy cười rất khò:

- Thậm chí, ngay cả bài thơ kia... Cũng là do Niên tiên sinh của Tứ Quý lâu tự tay viết.

Vân Dương tạm niệm khẽ động, càng nghĩ càng cảm thấy kinh dị, lại rùng mình một chập.

“Thần Long yêu kiều hồng trần điêu, nhất hồ nhất kiếm túy Lăng Tiêu.

Tử hải bát hoang ứng vô sở, thiên hạ anh hùng tôn chí cao!”

Bài thơ hào hùng vang dội như thế... Lại là dùng để hãm hại người?

- Thế mà lại thực sự thành danh? Từ đó về sau, ta gặp vô số khiêu chiến, đánh lén, bẫy rập, mai phục thậm chí còn nhiều hơn so với Tứ Quý lâu an bài, đây chính là cái giá phải trả cho sự thành danh, một người trong cuộc không muốn gánh vác, nhưng lại không thể không gánh vác...

Lăng Tiêu Túy hắc hắc cười khò:

- Ân cừ, thế nhưng cái thanh danh này, vẫn không thể gỡ xuống... Cũng chỉ có thể, trở thành bia ngắm cho người giang hồ.

Vân Dương yên lặng gật đầu.

Một chiều này của Tứ Quý lâu đúng là đủ độc ác, quả nhiên giết người không thấy máu.

Nếu cái danh thiên hạ đệ nhất cao thủ của Lăng Tiêu Túy còn chưa gỡ xuống, như vậy, csu thế mãi, bất kể lúc nào, hỗn loạn do cái tên tuổi này mang lại, sẽ không thể dừng lại, mà kết cục trong tương lai, chỉ sợ không tránh khỏi kết cục táng thân dưới sáu chữ “Thiên hạ đệ nhất cao thủ”!

Kiểm tra Thiên hạ đệ nhất cao thủ Lăng Tiêu Túy!

Đây là tên tuổi lớn cỡ nào a?

Người giang hồ có ai không muốn?

Vân Dương trầm ngâm một chút:

- Nếu nói như vậy, vậy tên Hà Hán Thanh này cũng không phải là cái gì mà chí sĩ đầy lòng nhân ái, càng không phải cái gọi là trung thần nghĩa sĩ. Căn bản chỉ là một tên mua danh chuộc tiếng, trải đường cho Tứ Quý lâu thực hiện dã tâm.

Lăng Tiêu Túy cau mày:

- Vậy cũng chưa hẳn, hẳn thực hiện những chuyện tốt cho Ngọc Đường thực không ít, mặc dù xuất phát điểm chưa hẳn là vì Ngọc Đường, mà là vì cân bằng thế cục các quốc gia, nhưng, lợi ích này chung quy là có thực!

Vân Dương lạnh nhạt nói:

- Chiến công của hắn như thế nào, xưa nay ta không biết, ta chỉ biết hiện tại hắn là Xuân Hàn Tôn Chủ, Ngôn Linh Huyết Chú của hắn, khiến tất cả các thuộc hạ chỉ cần nói ra bốn chữ Xuân Hàn Tôn Chủ, lập tức sẽ mất mạng, hồn phi phách tán... Chỉ riêng chuyện này, hắn đã đáng tội chết vạn lần, cho dù chết vạn lần cũng khó thể rửa sạch tội nghiệt của nó!

- Ngôn Linh Huyết Chú?

Lăng Tiêu Túy lập tức ngồi ngay ngắn, thần sắc trở nên thận trọng:

- Hắn thực đã luyện thành Ngôn Linh Huyết Chú?

- Không sai.

Vân Dương trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trước đó ta từng đích thân xác nhận, có bắt được mấy tên người câu Tứ Quý lâu, nhưng mà, nhưng người đó một khi nói ra cái tên Xuân Hàn Tôn Chủ, toàn thân liền lập tức bốc khói, huyết nhục khô cạn, thậm chí ngay cả xương cốt đều biết thành bột mịn, chết thảm không tương.

- Đây chính là chỗ khủng bố của Ngôn Linh Huyết Chú. Phạm là người làm trái với huyết chú, tất sẽ hồn phi phách tán, Chân Linh mất diệt.

Về mặt Lăng Tiêu Túy trầm như nước Bách Trượng hồ.

- Gần đây, một số bách chiến lão binh, mang thân thể tàn tật về quê nhà của Ngọc Đường không ngừng mất tích. Một lần mất tích, đều chuẩn xác chín người.

Vân Dương thần nhiên nói:

- Hơn nữa, tình cảm giữa chín người này, đều rất tốt.

Lăng Tiêu Túy chỉ thấy huyết dịch toàn thân như dồn cả lên đầu.

Thân mang danh thiên hạ đệ nhất, nhất đại tông sư võ học. Lăng Tiêu Túy đương nhiên biết loại bí pháp tìm người tà ác này. Thần Hồn U Đô, Huyết Nhục Minh Lộ.

Chỉ là nhớ tới bí pháp tà ác này, Lăng Tiêu Túy lại tức đến nổi đom đóm mắt.

- Lại có việc này?!

- Có, chính bởi có việc này, ta mới ngẫu nhiên gặp Hà Hán Thanh, chỉ là lúc ấy ta cũng không biết, hẳn chính là Xuân Hàn Tôn Chủ mà ta vẫn đang tìm kiếm.

Vân Dương hít sâu một hơi:

- Hai người riêng rẽ cũng tốt, mà hai người là một cũng tốt, thực lực của vị Xuân Hàn Tôn Chủ này đều vô cùng cao thâm mịt mịt, nhìn chúng toàn bộ Ngọc Đường đế quốc... Trước mắt mà nói, thực không có ai có thể chế ngự hắn.

Lăng Tiêu Túy dờ dự một chút, sát khí toàn thân bốc lên, nhưng mà lập tức liền biến mất.

Khô nào nói:

- Bất quá... Lời hứa của ta...

Nhìn Lăng Tiêu Túy xoát xuyết, Vân Dương đột nhiên sinh ra một cảm giác kỳ quái với vị thiên hạ đệ nhất cao thủ này.

Loại người có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, thậm chí coi hứa hẹn còn quan trọng hơn cả tính mệnh.

Mặc dù có chút cổ hủ, nhưng không thể không thừa nhận, đây mà một người rất đáng yêu.

Ngoài ra, Vân Dương còn cảm thấy, cũng chính vì Lăng Tiêu Túy có tính cách như kim như thạch này, mới làm cho lão có thể đạt đến cảnh giới Võ Đạo như ngày hôm nay.

Nếu như hắn từ bỏ tín niệm cùng hứa hẹn của mình, chỉ sợ, cũng sẽ không có thực lực đáng sợ như vậy, cũng chẳng đáng yêu đến thế!

Vân Dương nghĩ nghĩ, nói:

- Kỳ thực, Lăng lão có thực xuất thủ, cũng chưa từng làm trái hứa hẹn, bởi, người Tứ Quý lâu ra tay với người trước.

- Ra tay với ta trước?

Lăng Tiêu Túy ngậy người một chút:

- Ta... Sao không có cảm giác chúng đến?

Vân Dương liếc mắt, nói:

- Bọn chúng xuất thủ nhằm vào người mà Lăng lão chiếu cố, chẳng nhẽ không tính là làm trái ước định ban đầu sao?

Lăng Tiêu Túy vẫn không hiểu, nhưng lần này cũng không xen lời, chậm rãi đợi Vân Dương nói tiếp.

Vân Dương từ từ nhưng không chậm chể, nhất cổ tác khí nói lại những động tác trước đó mà Tứ Quý lâu nhằm vào Thanh Vân phường, bức bách Vân Dương lấy chồng... Nói rõ từng cái một.

Đương nhiên, giọng điệu Vân Dương kể ra mặc dù cũng đã hết sức khách quan, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút thêm mắm dặm muối.

-... Biết rõ Thanh Vân phường được người bảo bọc, nhưng Tứ Quý lâu vẫn làm như vậy, chẳng nhẽ không phải là xuất thủ với người trước hay sao?

Vân Dương thấy Lăng Tiêu Túy còn có chút do dự, nói tiếp:

- Lại nói, ta cũng không muốn người nhất định phía giết vị Xuân Hàn Tôn Chủ kia, chỉ cần người đã hắn một trận, về phần đánh thành trọng thương hay lưu lại một hơi thở cũng không quan trọng, chỉ cần hắn không chết trong tay người, nói như thế nào cũng không vi phạm ước hẹn chứ?!

Hai mắt Lăng Tiêu Túy sáng lên, vỗ tay đôm đốp:

- Đúng a, ý kiến này hay!

Mà Lão Mai cùng Phương Mặc Phi ở một bên cùng ngơ ngác.

Như vậy cũng được?

Hai người đều có chung một cảm giác: vị thiên hạ đệ nhất cao thủ này... Sao lại dễ bị lừa như thế a?

Cái này...

Thương nghị đã xong, Lăng Tiêu Túy cùng Vân Dương lại tiếp tục cụng chén luận ngon, uống rượu giải sầu, chân chính là hai tên sâu rượu.

Bữa rượu này, uống mãi cho tới nửa đêm mới dừng, thẳng đến khi đã đưa Lăng Tiêu Túy đến phòng khách nghỉ ngơi, Lão Mai mới cẩn thận hỏi.

- Công tử, không phải ngài gặp hàng giả đi... Gia hỏa này, sao có thể bị lừa dối dễ vậy a...

Vân Dương cười cười, mang theo ý vị thâm trường nói:

- Dễ lừa dối? Ngươi đi lừa dối lão một chút thử xem?

Hắn cười ha ha một tiếng, không nói nữa mà trở về phòng.

Lăng Tiêu Túy dễ lừa dối?

Chuyện này sao có thể.

Sở dĩ khiến hai lão giang hồ như Lão Mai cùng Phương Mặc Phi sinh ra ảo giác như vậy, nguyên nhân chính cũng bởi từ đầu Lăng Tiêu Túy đã quyết muốn giúp hắn. Thứ nhất, là trả tiền cược thua. Thứ hai, là trả ân nghĩa Kỳ Lân Ngư cam tâm tình nguyện phun ra Thiên Thủy Chi Tinh.

Lão nói như vậy, bất quá chỉ để Vân Dương nghĩ ra một lý do cho lão xuất thủ mà thôi.

Đương nhiên, đợi đến khi xác minh mục tiêu chính là Xuân Hàn Tôn Chủ của Tứ Quý lâu, đối với mối hận cũ này, Lăng Tiêu Túy sẽ không còn bất kỳ do dự!

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Bắt đào phạm

Sớm hôm sau.

Trước cửa lớn Vân phủ tụ tập một đám nhân mã lớn, rõ là thủ hạ của Tứ hoàng tử.

Nhân thủ lần này Tứ hoàng tử phái ra thực không ít, 500 tên cấm vệ, khôi giáp sáng choang, giống trống khua chiêng chặn lại cửa lớn Vân phủ.

Mấy người hôm qua phải tan tác mà về kia lại đứng ở trước nhất.

Mặc dù nhìn vào thì thấy khí thế đối phương vô cùng hùng hổ, nhưng cũng không dám trực tiếp xông vào cửa.

Cũng chỉ dám vây lấy cửa lớn.

Nhưng tư thái như vậy, lại biểu lộ rõ ý đồ không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Không ít người đi qua trước cửa Vân phủ, không hẹn mà cùng tăng tốc độ bước chân, e sợ ở thêm một chút thì chuốc vạ vào thân, người gan lớn cũng chỉ dám nhìn qua, cũng phải tranh thủ thời gian mà chạy trốn.

Nhìn bộ dạng này, chỉ sợ mà Vân Hầu phủ chọc phải phiền toái lớn a...

Ngay lúc này, mấy thanh âm táo bạo vang lên.

- Tránh ra, tránh ra! Đám người các ngươi kéo bè kéo lũ đến đây là muốn làm gì?

- Muốn làm gì hả? Sớm như vậy đã muốn xếp hàng thao luyện à? Nhường đường một chút, đừng ngăn cản đường đi của đại lão gia, chó ngoan không cản đường đâu!

- Nói các người chặn đường là nói sai hả? Các người không dám nhận là chặn cửa nhà người ta sao? Thế nào, người còn dám trừng mắt với ta, có tin ta móc...

- Lão đại, ta là Đông Thiên Lãnh a, ta đến đây thăm viếng ngài nha.

- Lão đại, ta là Thu Vân Sơn, ta đến để đồng cam cộng khổ, vinh nhục cùng hưởng, phúc họa chung gánh với người a...

- Lão đại...

Bốn vị công tử quơ mạnh tay ra hiệu, mạnh mẽ lao lên, trực tiếp xuyên qua trận doanh 500 cấm vệ mà đi tới trước cửa Vân phủ.

Ngoài miệng bốn người hùng hùng hổ hổ, trên mặt lại tĩnh như nước, một bộ như đã chắc chắn mà không thềm để ý.

Coi như lão đại gây ra chuyện lớn, chẳng nhẽ chúng ta nhiều người như vậy mà còn không gánh được?

Trừ phi trời sập a!

Lão Mai mở cửa, nhìn thoáng qua 500 binh mã vây lấy bên ngoài, gương mặt vẫn trấn định như không nhìn thấy gì, nhiệt tình mà đón khách:

- A... Là bốn vị công tử tới chơi? Mau mau, mời vào, công tử nhà ta còn chưa có dậy, hôm qua uống hơi nhiều...

Đông Thiên Lãnh có chút hiếu kỳ hỏi:

- Uống nhiều? Uống với ai? Ai mà trâu bò như vậy? Thế mà có thể khiến lão đại uống quá chén, khẳng định là giậu đổ bìm leo, thừa dịp lão đại bệnh nặng mới khỏi mà chuốc hấn, quả là tiểu nhân hèn hạ...

- Đúng vậy đúng vậy, gọi hấn ra đây, chúng ta muốn báo thù thay cho lão đại!

Thu Vân Sơn ma quyền sát chương:

- Lại dám khiến lão đại uống tới không dậy nổi, xem ta một người chuốc sập mặt hấn!

- Vẫn là để ta tới đi.

Hạ Băng Xuyên âm dương quái khí nói:

- Thu Vân Sơn người đừng có uống nhiều, nếu không lại bị người lừa gạt a... Lại khiến mấy huynh đệ chúng ta giúp người chùi dít... Con mẹ nó, đã thỏa thuận đền bù Long Hồ cao, vậy mà đến bây giờ còn chưa thấy hấn mang đến, cũng đã quá mấy ngày rồi a! Vốn tưởng còn có chút uy tín, ai ngờ đâu!

- Chắc là người ta thấy Thu Vân Sơn dễ lừa quá nên không thềm tuân thủ rồi...

Xuân Văn Phong ở một bên đồ đầu:

- Ta lại thấy may mắn khi món đồ đó không đến, nếu đến, nói không chừng Thu Vân Sơn lại bị người ta chơi một vỏ a, bản thiếu gia cũng xấu hổ khi làm bạn với hấn...

Thu Vân Sơn tức đến xanh mặt:

- Mấy tên tiểu tử các người cảm thấy khó ở sao? Con mẹ nó, tên nào nói thêm câu nữa, ta tuyệt giao với người đó! Ba tên bại gia từ nhà các người, sớm tối đem vết sẹo của người ta ra làm trò cười, chơi đến nghiện sao? Xem ta có vạch cái bộ mặt đáng tởm của các người cho lão đại thấy không...

Bốn người cãi nhau, nối đuôi nhau mà vào hậu viện,

Bên ngoài, đám người của Tứ hoàng tử đều giận giữ đầy mặt.

Không thấy bên này có đại binh vây cửa, khí thế hùng hổ sao?

Các người chơi mấy trò đó là có ý gì?

- Mai quân gia!

Trung niên dẫn đội nghiêm mặt nói:

- Còn xin quân gia vào bẩm báo, chúng ta phụng mệnh đến bắt đào phạm, mời Vân công tử mở cửa lớn, chó có là trẻ nài thời gian bắt trọng phạm của chúng ta.

Đào phạm?

Hai chữ này, khiến tứ đại công tử đều giật mình một cái.

Lão đại chưa chấp đào phạm?

Muốn chơi trò gì sao?!

Lão Mai nói:

- Ừm, chuyện này ta sẽ báo cáo với công tử, còn mời chư vị đợi một chút, chớ có sốt ruột.

Bộp một tiếng, đại môn liền đóng lại.

Người bên ngoài cũng không thể làm gì, chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Vân Hầu phủ khác với các Hầu phủ khác, Vân Hầu phủ có Thượng Phụng bảo kiểm trấn gia, nếu tự tiện xông vào, e rằng Vân Dương cũng dám làm thịt bọn hắn, hơn nữa, có làm thịt bọn hắn, cũng là làm đúng, ai cũng không thể lấy công đạo cho bọn hắn...

Nhưng chuyện này, lại không thể không làm.

- Lão đại, ngài đã thức dậy sao? Quả nhiên là tinh thần vô cùng phấn chấn.

Đông Thiên Lãnh rất thân thiết tiến lên:

- Ngài vẫn khỏe chứ?

- Lão đại, tên hỗn đản Đông Thiên Lãnh thực không biết nói chuyện, lão đại đâu chỉ là tinh thần vô cùng phấn chấn, rõ ràng là thần thái sáng lạn, thần hoàn khí túc, thần thanh khí sảng như vừa chơi ba tiêu cô nương vậy...

Hạ Băng Xuyên vỗ mông ngựa nói.

- Người chỉ biết chơi tiêu cô nương sao! Lăn sang một bên! Lão đại thực sự ngày càng đẹp trai, có đôi khi đứng chung với lão đại, ta chỉ ước mình là một cô gái, như thế liền có thể làm tiểu thiếp của lão đại, tránh khỏi nhìn thấy mà đừng không đến...

Thu Văn Sơn phản bác Hạ Băng Xuyên rồi nói.

- Lão đại là tốt nhất rồi!

Xuân Văn Phong nói.

Vân Dương nghe thấy mà xạm mặt lại, làm gì có chút nào gọi là tinh thần vui mừng.

- Mấy người các ngươi chờ một chút.

Lại quay sang người đang đánh quyền bên cạnh nói:

- Lãng huynh, bên ngoài có người bắt đào phạm, đào phạm nhà ngươi mau ra ngoài xử lý một chút a!

Lãng Tiêu Túy tức xạm mặt lại: Người mới là đào phạm, cả nhà ngươi đều là đào phạm!

Bất quá, vị Tứ hoàng tử này... Cũng quá mức bám dai đi?

Dù tính tình Lãng Tiêu Túy rất tốt, nhưng cho dù có tốt hơn đi nữa, cũng bị chuyện này làm tức giận.

Bốn người Đông Thiên Lãnh thì đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Người ta ở trong nhà ngươi, ngươi nên đứng ra che chở mới đúng, người không ra mặt giải quyết thì cũng thôi, lại còn ép người ta tự ra giải quyết?

Nhân châu Đông Thiên Lãnh xoay động, tùy tiện nói:

- Vị này... Ách, bằng hữu, không bằng, để ta giúp ngươi?

Lãng Tiêu Túy bị tức đến đầy một bụng khí, thần nhiên nói:

- Không nhọc ngươi hao tâm tổn trí!

Nói xong liền quay ra cửa ra vào.

Tứ đại công tử đều thấy không vui.

Đông Thiên Lãnh bữu môi nói:

- Lão đại, người này là ai vậy? Sao lại xấu tính thế?

Xuân Vân Phong nói:

- Rất kiêu ngạo a... Tự cho mình là cao thủ nha.

Hạ Băng Xuyên:

- Sách sách, có chút ý tứ.

Thu Vân Sơn:

- Ta thấy lão gia hỏa này cũng không hiểu rõ thế đạo hiểm ác, thiếu giáo huấn, thiếu bị chỉnh a.

Vân Dương ho khan hai tiếng, cũng không đáp lời bọn hắn, nói:

- Tới tới tới, uống trà, uống trà.

Bốn tên gia hỏa vốn là muốn nghe ngóng nội tình của Lăng Tiêu Túy, thái độ như thế chính là muốn Vân Dương tỏ thái độ theo, Vân Dương cũng nhìn ra tâm tư chân chính của bốn người. Nhưng, điều Vân Dương ghét nhất... Chính là chơi tâm nhãn trước mặt hắn.

Nếu người trực tiếp hỏi, ta còn có thể nói cho người chân tướng.

Nhưng tứ đại công tử lại làm như vậy, chính là muốn đào hố để Vân Dương tự nhảy vào, điều này khiến Vân Dương không thích.

Nếu là trước đó, Vân Dương có thể sẽ thích.

Nhưng sau khi trọng thương, tứ đại công tử không tiếc đại giới cứu chữa. Vân Dương có chút không thích phương thức như vậy.

(Không hiểu cứ hỏi)

Lúc này, ngoài cửa truyền tới âm thanh huyền ảo rối loạn.

Sau đó, Lăng Tiêu Túy tựa hồ nói vài câu gì đó. Sau đó đối phương có vẻ như vẫn không buông tha...

Thế là, một cỗ khí thế đè nén đột nhiên bạo phát.

Lăng Tiêu Túy dùng phương thức truyền âm nhập mật nói gì đó với tên sĩ quan cầm đầu.

Vị quan quân kia đột nhiên trợn mắt há mồm, ngây ngẩn cả người.

Sau đó, Lăng Tiêu Túy cũng không tiếp tục nói nhảm, quay người đi thẳng vào trong.

Phía sau, có mấy người muốn tiến lên truy bắt. Nhưng vị sĩ quan cầm đầu như phát điên lên, gầm lớn đập mấy tên xông lên ngã xuống đất, tiếp đó lấy phát ra mấy cái hiệu lệnh!

- Thu binh! Thu binh!

- Nhanh chóng thu binh!

- Nhanh! Nhanh! Rút lui... Người còn dám gọi ta, ta cho người gọi, cho người gọi, cho người gọi...

Đang ra lệnh, thấy tên trợ thủ nín nín muốn nói gì đó, sĩ quan cầm đầu như nổi điên, vung roi ngựa đánh tên trợ thủ thừa sống thiếu chết.

Cho đến khi tất cả binh lính rút đi, tên quan quân này thúc ngựa đi đầu, tựa như sau lưng có lão hổ đang vồ tới, chạy tóe khói mà về...

Nghe nói, mãi cho đến khi về lại phủ Tứ hoàng tử, vị quan quân này vẫn hoảng sợ! Đầu đầy mồ hôi, không không chế nổi mà bốc hơi mù mịt.

Hùng hùng hổ hổ mà đi, lại mơ mơ hồ hồ mà trở lại, đám người hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, tâm tình bất ổn gặng hỏi. Chỉ có điều vị quan quân này đã bị dọa, sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, một câu cũng không định nói ra ngoài.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Tứ hoàng tử.

- Thất Lân Thần Tiên ta sai người đi bắt ở đâu? Làm sao...

Tứ hoàng tử vô cùng kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn về phía vị quan quân này, ý đồ rất rõ ràng: hỏi hần! Chúng ta sao biết chuyện gì xảy ra!

Sĩ quan này vẫn không kìm chế được sự run rẩy, tiến lên mấy bước, đến bên tai hoàng tử, nói thầm một câu.

Thanh âm nhỏ tới mức tất cả những người ở đây đều không nghe được gì.

Sau đó mọi người cũng thấy, Tứ hoàng tử với khuôn mặt hồng nhuận phơn phớt, thỏa thuê mãn nguyện như có thể quan lâm thiên hạ. Nghe xong mấy chữ, đột nhiên đặt mộng ngồi bệt dưới đất!

Khuôn mặt hồng hào vốn có đột nhiên biến thành trắng bệch. Trong đôi mắt, tràn đầy cảm xúc sợ hãi, tay chân không kìm được mà run rẩy.

Vị trung niên hán tử kia, cũng chính là cậu của Tứ hoàng tử, vẫn bất mãn tiến lên tố cáo:

- Điện hạ, đến cùng xảy ra chuyện gì? Thất Lân Thần Tiên nhưng mà lại quan hệ đến...

- Quan hệ đến cái rắm!

Tứ hoàng tử đột nhiên bạo nộ, nhảy dựng lên, đồ ập xuống đánh cậu mình một trận:

- Người biết người chọc phiền phức bao lớn a? Ta... Ta bị người hại chết...

Một hồi lâu sau, sau khi Tứ hoàng tử đã phát tiết chán chê, mới chịu buông người cậu đã bị hần đánh biến thành huyết hồ lô, mắt hờn mắt vía lảo đảo:

- Hiện tại... Phải làm sao bây giờ?

Hần hoàn toàn mất chủ ý.

Nghĩ đến bản thân thế mà chụp cái mũ đào phạm lên người Lăng Tiêu Túy, lại còn phái người truy bắt, Tứ hoàng tử cảm thấy, mặt trời trước mắt như tối sầm lại...

“Chuyện cười lớn như vậy, lại là do mình làm ra?”

Lăng Tiêu Túy là đào phạm? Vấn đề này nếu truyền ra ngoài, thanh danh hoàng tử của hần, thực đúng là muốn vĩnh viễn rơi xuống đất. Vĩnh viễn biến thành nhân vật chính cho câu truyện cười của thiên hạ!

- Ddienj ahj.

Vị tướng quân dẫn đội tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Vì kế hoạch hôm nay... Chúng ta nhất định phải chủ động tới nhận lỗi, bằng không hậu hoạn vô cùng a...

Tứ hoàng tử tràn đầy thê lương, vô lực nói:

- Cái này... Phải nên làm sao cho phải...

...

Đám người Đồng Thiên Lãnh còn chưa kịp uống một chén nước, liền thấy tên “Đào phạm” kia thân nhiên bước vào cửa.

- Đã giải quyết?

Vân Dương hỏi, khẩu khí rất tùy ý.

Đối phương chẳng qua chỉ là 500 tên cấm vệ, lệ thuộc vào Tứ hoàng tử, chỉ với chút số lượng đó, sao có thể gây khó dễ cho Lăng Tiêu Túy? Cho nên Vân Dương hoàn toàn không lo lắng.

- Đã giải quyết.

Lăng Tiêu Túy cũng rất đậm mặt, hải đầu lông mày còn có chút bất đắc dĩ, dở khóc dở cười.

Đối với chuyện buồn cười như vậy, đúng là lần đầu hần gặp được.

- Uống trà, xin mời.

Vân Dương cười ha ha:

- Khó có cơ hội ở cùng Lăng huynh, duyên phận hôm nay, không biết ngày sau còn có thể nối tiếp hay không, nhưng mấy ngày nay, nhất định phải luôn vui vẻ.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Tứ đại tìm chết...

Lăng Tiêu Túy cười ha ha:

- Tiểu tử nhà ngươi, nếu ngươi không chết, có thể xông ra khỏi cái thiên la địa võng đang bủa vây kia, tin rằng sẽ có một ngày nào đó, chúng ta còn gặp lại.

Vân Dương gật gật đầu:

- Nhờ cát ngôn của lão, giang hồ gặp lại. Ta nợ ngươi một nhân tình.

Trong lòng Vân Dương rất rõ ràng.

Lần này Lăng Tiêu Túy xuất mã giải quyết, chính là cho hắn một ân huệ lớn bằng trời

Sau ngày hôm nay, chuyện Lăng Tiêu Túy từng làm khách Vân phủ, lại cùng công tử Vân phủ trò chuyện vui vẻ, tất sẽ trắng trợn lan truyền ra ngoài.

Đến lúc đó, chẳng khác nào trên người hắn tăng thêm một đạo hộ thân phù.

Hành động lần này có lợi cũng có hại, tuy nhiên trong thời gian ngắn, chỉ cần thân phận chân chính của hắn không bại lộ, như vậy lợi nhiều hơn hại!

Sau ngày hôm nay, Lăng Tiêu Túy tất sẽ rời đi. Mà chỉ cần hắn bước ra khỏi cửa Vân phủ, sau này còn muốn gặp hắn, còn khó hơn lên trời!

Thu Vân Sơn ở một bên, lăm lăm, tròn mắt, càng nhìn càng thấy lão nhân này không vừa mắt, nhướng mắt hỏi:

- Vị này... Ân, Lăng huynh đúng không? Xin hỏi tôn tính đại danh của Lăng huynh là gì?

Ba người Đông Thiên Lãnh Xuân Văn Phong và Hạ Băng Xuyên đồng thời liếc mắt nhìn qua.

Gia hỏa có chút ngây thơ này, dù tuổi tác có vẻ không nhỏ, nhưng cũng quá ngốc a?

Tại sao dám làm bộ làm tịch như thế?

Liệu có ai thấy người của Tứ gia chúng ta ra ngoài, mà không được cung cung kính kính? Cho dù là trong lòng có ý khác, nhưng tối thiểu, sự khách khí ngoài mặt vẫn phải có!

Cho dù là vị Mễ chương quỹ trong cung kia, quyền lực có thể nói là nghiêng triều chính, không phải là trước mặt họ cũng phải khách khí mà không dám lỗ mãng sao? Mặc dù Long Hồ cao còn chưa đưa tới khuỵu...

Nhưng gia hỏa này, đến cùng là có lai lịch gì?

Cái thái độ với bọn hắn, không phải là không kiêu ngạo không tự ti, mà là hoàn toàn không đặt trong mắt, thái độ này, quả thực làm người có thể nhẫn nại, nhưng không thể nhẫn nhục a, thức có thể chịu nhưng thâm không thể nhịn!

Mất thấy Lăng Tiêu Túy cùng Vân Dương nói chuyện mang ẩn ý gì đó, không khỏi ra mặt sửa bậy.

Lăng Tiêu Túy nghe vậy, ngẩng đầu nhìn bốn người Thu Vân Sơn, lại vô thanh vô tức liếc qua Vân Dương.

Vân Dương cúi đầu thương trà, giả bộ như không hề nhìn thấy.

Lăng Tiêu Túy nở nụ cười nhàn nhạt:

- Vị công tử này là...

Thu Vân Sơn ngược cổ nói:

- Tại hạ là đệ tử Thu gia, Thu Vân Sơn, lão tiên tinh chắc là chưa nghe nói qua.

Đông Thiên Lãnh quơ cổ:

- Gia là Đông Thiên Lãnh, ngươi có nghe qua danh tự của gia chưa a?

Gia?

Ánh mắt Lăng Tiêu Túy dừng lại trên mawtjj Đông Thiên Lãnh, khẽ đảo qua một vòng.

Hạ Băng Xuyên:

- Tại hạ Hạ Băng Xuyên, đệ tử Hạ gia, tiểu gia tộc, không đáng nhắc đến ha ha.

- Ta là đệ tử Xuân gia, Xuân Văn Phong.

Xuân Văn Phong cười rất thận trọng:

- Chỉ là một tiểu nhân vật không có ý nghĩa. Ha ha...

Tứ đại công tử cười rất giả dối.

Chúng ta tuy khách khí với Vân Dương, thậm chí ngoài miệng còn nhận hắn là lão đại, chuyện này cũng vì có nguyên nhân, nhưng không phải lão gia ngươi có thể khinh thị chúng ta. Tứ đại gia tộc, bất kể đặt ở nơi nào, đều là tồn tại không thể bỏ qua.

Xem lão gia hòa nhà ngươi có rung động hay không!

Biết chúng ta là ai, còn không cúi đầu bái ta, còn chờ đến khi nào?

Lăng Tiêu Túy liếc con mắt nghi hoặc nhìn một vòng, đột nhiên nói:

- Bốn nhà Xuân Hạ Thu Đông sao? Đích thực là chưa từng nghe nói qua, suy cho cùng chắc là thứ bừa bãi vô danh, danh xứng với thực...

Tứ đại công tử chỉ thấy một cổ ác khí không kim được vọt lên, bất quá lại nghe Lăng Tiêu Túy nói tiếp:

- Bất quá, người có liên quan đến bốn nhà Xuân Hạ Thu Đông, ta vẫn còn nhớ có mấy người quen cũ... Ân, Xuân Thủy Diêu, Hạ Giang Hải, Thu Khai Thiên, Đông Hàn Nguyệt... Vừa hay mấy người này đồng tông với các ngươi... Các ngươi biết không?

Tứ đại công tử nhất thời vo quắp một chặp.

Biết không?

Nói thật, thực sự là tứ đại công tử không biết bốn vị này!

Nhưng, bốn cái tên này, chính là lão tổ tông bối phận cao nhất của tứ gia hiện tại... Đại danh như sấm bên tai, nhưng chỉ là mới nghe nói qua, chứ chưa từng được diện kiến chân dung.

Vân Dương mỉm cười, thản nhiên nói:

- Lăng đại ca, ngươi cũng đừng hù dọa bọn hắn.

Lăng Tiêu Túy thản nhiên nói:

- Mấy người bọn hắn còn có gan rất lớn a! Xem khẩu khí nói chuyện khi nãy của bọn họ, coi như ta trời bốn người kia cùng đến đây... Bọn hắn cũng có gan.

Đông Thiên Lãnh chỉ thấy da đầu run lên từng chặp:

- Chuyện này, chuyện này... Xin hỏi tiền bối...

Lăng Tiêu Túy nhẹ nhàng di chuyển chén trà trong tay, thản nhiên nói:

Ta nhắc lại một lần nữa, tên bốn người các ngươi, ta thực chưa nghe nói qua, bắt quá... Ta gọi Lăng Tiêu Túy, các ngươi... Có từng nghe qua sao?

Lăng Tiêu Túy đối mắt nhìn Đông Thiên Lãnh:

- Vì... Gia này? Ngươi nghe qua sao?

...

Vân Dương cùng Lăng Tiêu Túy tiếp tục đối diện thưởng trà, chuyện trò vui vẻ, bầu không khí hòa hợp cực kỳ.

Về mặt Tứ đại công tử như chết cha chết mẹ, quy quy củ củ đứng bên, hầu trà rót nước.

Mặt xanh như lá.

Hôm nay thực sự là xuất môn gặp quý!

Lăng Tiêu Túy!

Gia hỏa này vậy mà lại là Lăng Tiêu Túy, thiên hạ cộng tôn đệ nhất cao thủ Lăng Tiêu Túy!

Rõ ràng vừa rồi lão đại có nhắc nhở qua nhóm bọn hắn, hơn nữa cùng cầu tình cho bọn hắn, kết quả vẫn đắc tội lão nhân gia...

Quả nhiên, tự gây nghiệt thì không thể sống a!

Nhớ tới, lúc trước hắn còn từng ngược cổ hỏi Lăng Tiêu Túy: Gia là Đông Thiên Lãnh, ngươi có nghe qua danh tự của gia chưa a?

Đông Thiên Lãnh cảm thấy mồ hôi toàn thân tiết ra không thể khống chế, xúc động muốn đập chết bản thân!

Mất mặt... Thực sự không nên mất như thế a!

Đắc tội với người, cũng không nên đắc tội như thế a!

Ngay khi vừa nghe được ba chữ Lăng Tiêu Túy, tứ đại công tử tập thể choáng váng!

Chén trà trong tay rơi lúc nào cũng không biết.

Bốn cái miệng rộng ngầy ngỗ nhìn tiểu lão đầu “Một đồng tuổi còn già thanh thuần thực làm người buồn nôn” trước mặt này, đều cảm thấy trời đất như muốn sụp đổ!

Nhất là về sau Lăng Tiêu Túy còn nói một câu:

- Thật không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, tứ đại gia tộc Xuân Hạ Thu Đông lại xuất hiện nhân tài kiệt xuất như thế, dũng khí quả đáng khen. Qua mấy bữa nữa, nhất định phải đến nhà báỉ phỏng, miễn cho đắc tội với Tứ đại gia tộc, đại họa lâm đầu lúc nào mà cũng không biết...

Sau câu nói này, tứ đại công tử chỉ thấy tim mình như bị hàn băng đông lạnh,

Nếu để cho ta tộc biết, bọn hắn ra ngoài, đắc tội với Lăng Tiêu Túy... Lại còn bị Lăng Tiêu Túy tìm tới cửa...

Coi như biết đại họa lâm đầu, bọn hắn cũng không thể tránh khỏi!

Chỉ sợ, gia chủ sẽ đích thân xuất mã bắt lấy bọn hắn, sau đó phơi nắng trên cửa lớn gia tộc, đừng hòng có một chút may mắn, không liên lụy gia tộc...

Lúc này, bốn người như bốn con mèo nhỏ như thuận, cung kính đứng bên phục thị. Mỗi người cầm một ấm trà, châm trà liên tục, chỉ sợ bị người khác châm trước, quả nhiên vô cùng ân cần...

- Lăng đại ca, bỏ qua đi thôi.

Vân Dương hòa giải nói:

- Mấy tên này đều là tiểu huynh đệ của ta, trẻ tuổi khó tránh khỏi có chút nóng tính, ai mà không có thời tuổi trẻ khinh cuồng a... Lại nói, người không biết không có tội a.

Lăng Tiêu Túy thân nhiên nói:

Ta cũng không trách tội bọn hắn, chỉ là, mấy người quen cũ của ta thành danh cũng không dễ, cả đời cố gắng, mới đem cơ nghiệp phát triển đến ngày hôm nay, mấy tên hoàn khố này, sớm muộn có ngày chọc phải di thiên đại họa, vì vậy bậc trưởng bối như ta vẫn nên nhắc nhở chút, cử động này của ta là có lòng tốt a!

Hắn cười nhạt nói:

- Nói cho cùng, năm xưa ta cũng có một đoạn giao tình với bốn người Xuân Hạ Thu Đông bọn hắn...

Mặt mũi bốn người càng thêm vàng như đất.

Hóa ra Lăng Tiêu Túy không chỉ quen biết bốn vị lão tổ tông, thậm chí còn là bằng hữu cũ, hoặc là lão bằng hữu?!

Vân Dương nói:

- Không bằng như vậy, Lăng đại ca là người nhân văn giả hạc, vậy không cần quan tâm tới chuyện này đi, có thời gian, tiểu đệ đi thay người một chuyến, coi như xong ha.

Lăng Tiêu Túy chần chờ một chút nói:

- Ừm?

Tâm tư bốn người đồng thời nhảy lên một cái, quăng ánh mắt chờ đợi nhìn Vân Dương.

Đại ca, cứu mạng a...

- Coi như cho tiểu đệ chút mặt mũi...

Vân Dương thông dong mỉm cười:

- Người xem người, đến chỗ của ta, được ta bao ăn bao ở bao chơi... Chút mặt mũi này, xin lão ca một chút, vẫn phải có đi.

Lăng Tiêu Túy hừ một tiếng:

- Thôi!

Vân Dương giận tái mặt, quay đầu nhìn hướng bốn người:

- Còn không chịu trâm trà bồi tội?!

Bốn người như nghe được thánh chỉ, đang muốn tiến lên, lại nghe Lăng Tiêu Túy nói:

- Bồi tội cái gì, lão phu còn không nhỏ nhen như thế. Bữa nay có thể com nước no nê, lần này tới Thiên Đường thành, có thể nhận biết tiểu huynh đệ, kết thành một cái thiện duyên nhân sinh hiếm gặp, nhưng ta còn có chút chuyện riêng, không tiện ở lại lâu, hôm nay liền cáo từ, núi cao sông dài, giang hồ gặp lại.

Không đợi Vân Dương tiếp lời, thân ảnh bất động của Lăng Tiêu Túy theo một trận gió thổi qua mà hoàn toàn biến mất, không để lại bất kỳ tung tích nào!

Vô tung vô ảnh!

Cho dù thân ảnh Lăng Tiêu Túy đã biến mất, tứ đại công tử vẫn giữ nguyên bộ mặt khiêm tốn cung kính, tràn đầy ngưỡng mộ.

Lại qua hồi lâu, Xuân Văn Phong đặt mông ngồi xuống, phảng phất như hiệu ứng domino, tam đại công tử còn lại cũng lần lượt ngồi bệt xuống đất, bốn người đỏ mặt hôi lạnh đầy đầu, sắc mặt trắng bệch, không phải bọn hắn không muốn kiên trì, chỉ là hai cái đùi của bọn hắn hiện tại, tựa như sợi bún vậy, ra rồi đến rồi tỉnh rồi mê.

Bốn người này có thể chất cùng loại, tu vi tương đương, ngay cả áp lực có thể nhận cũng tương đương, người thứ nhất không nổi, lập tức ba người còn lại cũng bị kéo theo.

- Mẹ a...

Tâm tư bốn người khôi phục thanh minh, đồng thời kêu to một tiếng.

Một hồi vừa rồi, thực sự dọa sợ bảo bảo a!

Đệ nhất thiết bản trên đời này, lại bị bọn hắn đâm đầu vào,

Hơn nữa còn là bọn hắn chủ động đâm đầu, tự tìm phiền não, tự chuốc phiền toái, quả nhiên là tự tìm đường chết a!

Nếu không phải có lão đại ở đây... Có lẽ hôm nay bọn hắn trực tiếp ô hô ai tai tại chỗ!

Coi như Lăng Tiêu Túy không thêm thu thập bản thân, nhưng chỉ cần mở miệng hơi tiết lộ, biểu thị một chút bất mãn với bốn người, lại khiến người trong

nhà biết được, vẫn sẽ gợn gâng xử lý bốn tên bọn hán, bồi tội với Lăng đại thần, cầu xin tha thứ, cầu buông tha!

Vừa nghĩ đến đây, bốn người dùng ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn Vân Dương, từng tên tuân lệ:

- Lão đại... Ô ô... Lần này may mà có người...

Vân Dương tức giận tròn trắng mắt:

- Hiện tại đã biết lợi hại đi? Về sau còn dám tùy tiện chơi trò tiện nhân nữa không? Các người cho rằng mình rất ghê gớm a, lệnh bài tứ đại gia tộc cứng lắm sao? Đụng phải một người hung ác chân chính, chút ý lại của các người chỉ tính là cái rắm!

Nếu không có hôm nay, lời Vân Dương giáo huấn chỉ sợ sẽ khiến tứ đại công tử khịt mũi coi thường, nhiều lắm cũng chỉ đáp ứng qua loa ngoài miệng, nhưng hiện tại, lại chẳng khác trông chiều chuông sớm, thể hồ quán đỉnh, đại triệt đại ngộ...

Vân Dương nhìn Đông Thiên Lãnh, giễu giễu nói:

- Vị gia này, về sau còn dám xưng gia hay không?

Sắc mặt Đông Thiên Lãnh xám ngoét, lắc đầu như trống bỏi.

Ba người khác cũng tâm sự nặng nề, nhưng nhớ tới đáng về không ai bị nổi của Đông Thiên Lãnh lúc này, lập tức không nhin nổi mà phì cười.

Mặc dù bốn tên gia hỏa cũng đã khôi phục thành mình, nhưng còn lâu mới tỉnh được hồn, Đông Thiên Lãnh nâng chung trà lên uống nước an ủi, nhưng lại trực tiếp rót lên mặt mình...

Biểu hiện của Thu Vân Sơn càng thêm không chịu nổi, tự như thần hồn ly thể, toàn thân co giật không ngừng, bắp thịt co rút liên hồi.

Trong truyền thuyết, Vân Túy Nguyệt được Lăng Tiêu Túy bảo bọc, hiện tại Lăng Tiêu Túy tới, chân chính xuất hiện trước mặt bọn hán...

Chuyện này...

Thu Vân Sơn nhớ đến bản thân muốn nạp Vân Túy Nguyệt làm thiếp...

Hắn chỉ cảm thấy trời đất tối tăm lại, không còn một tia quang minh.

- Ta thực là bị mỡ heo làm lu mờ tâm trí...

- Ta thấy, sau này các người đừng tự xưng là tứ đại công tử nữa, có gọi là Tứ đại tìm chết đi...

Vân Dương chép chép miệng, đột nhiên cảm thấy cái ngoại hiệu này... Quá phù hợp bốn tên gia hỏa này!

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Bả tửu vân đoan thượng, y nhiên túy lăng tiêu!

Vân Dương thấy bốn tên gia hỏa như bị đạo mất hồn này, trong thời gian ngắn còn chưa thể hoàn dương được, dứt khoát tự kiểm tra thu hoạch chuyến đi Bách Trọng hồ vừa rồi.

Có rất nhiều Thiên Thủy Chi Tinh hòa vào thân thể hắn, nhưng Vân Dương vẫn không cảm thấy thân thể có gì biến hóa. Có lẽ chờ bốn tên gia hỏa này đi, hắn vào trong nước mới biết được cho tốt mà thứ đồ chơi này mang lại, dù sao cũng là Thủy chi tinh hoa, tự nhiên phải có nội tình đặc thù, chỗ tốt chính thức chưa hẳn đã có hiệu quả nhanh chóng...

...

Hoàng hôn cùng ngày.

Thiên Đường thành liên tiếp xảy ra mấy chuyện lớn.

Một người áo xanh xuất hiện từ hư không, đến trước cửa Thanh Vân phòng.

Vân Dương như có cảm ứng, vội vã lao ra xem xét, vừa nhìn không khỏi kinh hi vạn phần, kêu lên một tiếng:

- Lãng đại ca!

Một tiếng gọi này, khiến toàn bộ người trong Thanh Vân phòng đều đột nhiên im bật.

Người có thể khiến Vân Túy Nguyệt gọi là Lãng đại ca, có thể là ai?

Còn cần phải hỏi sao.

Đương nhiên là người được cả thế gian công nhận là đệ nhất thiên hạ, thần thoại trong truyền thuyết, Lãng Tiêu Túy!

- Nguyễn Nhi!

Lãng Tiêu Túy mỉm cười bước vào Thanh Vân phòng, khi chất siêu phẩm thoát tục tỏa ra xung quang, khiến người gặp không thể không tự giác cúi đầu.

Ánh mắt chỉ quét qua, một luồng áp lực vô hình tức thì bao phủ lấy toàn bộ Thiên Đường thành.

Sau khi thấy Vân Túy Nguyệt vui vẻ vạn phần tiếp đón Lãng Tiêu Túy lên lầu, đám người mới bắt đầu xì xào bàn tán.

- Lãng Tiêu Túy đến rồi! Thực sự đến rồi?

- Hóa ra truyền thuyết là thật, Lãng Tiêu Túy thực sự là đại ca của Vân lâu chủ!

- Lão Thiên a!

- Đây là cứu binh mà Vân Túy Nguyệt mời tới đi.

- Đương nhiên a, nếu là ta là nàng, bị người khi dễ như vậy, cũng sẽ đi mời viện binh...

- Đang làm ăn vui vẻ, đột nhiên bị ép lấy chồng, lại còn làm tiểu thiếp, Vân Túy Nguyệt há có thể không nghĩ biện pháp tự cứu? Nếu ta có chỗ dựa như vậy, ta sớm đã đi mời...

- Bây giờ thì tốt rồi, nhưng người kia trước bức bách Vân Túy Nguyệt như thế nào, giờ chỗ dựa của người ta tới, có trò hay để xem...

- Báo ứng a! Đây chính là hiện thể báo ứng trong truyền thuyết a!

- Đúng, không phải không báo, mà là chưa báo, hiện tại đã đến lúc, nhất định báo đủ!

- Nói không chừng, Lãng Tiêu Túy nhận được tin tức liền từ thiên ngoại phi đến, nếu không cũng không xuất hiện trực tiếp như vậy đi!

- Ừm, nói có lý.

- Nhưng nếu đã xuất hiện như vậy, những người khi dễ Vân Túy Nguyệt lúc trước, nhất định gặp xui xẻo a.

- Rửa mắt ngóng chờ nha!

- Không nghĩ tới, hôm nay tới Thanh Vân phòng thật không uống nha, vậy mà may mắn gặp được thiên hạ đệ nhất cao thủ, thần thoại trong truyền thuyết giáng lâm, hôm nay thực đáng gia...

- Trái tim ta hiện giờ vẫn đang đập phanh phạch đây...

...

Qua hơn nửa canh giờ, Vân Túy Nguyệt lại xuất hiện ở đại sảnh, ánh mắt mọi người nhìn nàng bắt đầu thay đổi, nếu lúc trước là tư thái từ trên cao nhìn xuống, ra vẻ nhả nhặn nhưng vẫn ngấp nghé, vậy bây giờ lại là tràn đầy kính sợ cùng nịnh nọt.

Lãng Tiêu Túy, quả nhiên luôn đề ý đến nơi này nha...

Sau một hồi.

Một tiếng ầm vang lên, làm cho mọi người đều chấn động một cái.

Một thanh âm cao giọng vang lên:

- Một cái Vạn Bảo lâu nho nhỏ cũng dám khi dễ nghĩa muội ta, không biết là ai cho các người lá gan tày trời này, lại dám động thủ trên đầu Thái Tuế! Cái lâu nát này, lưu lại có ích lợi gì, hủy có gì tiếc? Nói cho Vạn Bảo lâu chủ, sớm có một câu trả lời cho ta! Từ nay về sau, ở Thiên Đường thành này không cho phép Vạn Bảo lâu tồn tại!

Thanh âm không nhanh không chậm, cũng không thể nghe ra được nội ý trong đó, nhưng cổ cảm giác siêu nhiên, lại đồng thời thâm nhập trong lòng mọi người.

Quả nhiên... Vị đại thần này tới ra mặt cho Vạn Tủy Nguyệt!

Tại vị trí Vạn Bảo lâu tọa lạc, tòa nhà Vạn Bảo lâu đột nhiên tách ra.

Một nửa nghiêng sang trái, một nửa nghiêng sang phải, ở giữa xuất hiện một đạo vết nứt, phía trên rộng tới hai thước, phía dưới cùng như một sợi chỉ nhỏ.

Tron nhãn vô cùng.

Rất hiển nhiên, vết nứt này là dùng kiếm bỏ ra!

Người Vạn Bảo lâu lúc này đều trắng bệch đứng ngoài đường cái, toàn thân run rẩy. Thậm chí có người, dưới chân còn ướt một mảng lớn...

Vừa rồi còn làm việc trong lâu a, sau đó đột nhiên tách ra... Quả thực như ác mộng.

Ánh mắt một số người còn vương vẻ hoảng hốt, đang suy nghĩ lại cảnh tượng vừa mới thấy: đột nhiên, có một bóng người màu xanh bồng bềnh xuất hiện, đang không biết gia hỏa kỳ quái kia muốn làm gì, liền thấy một đạo kiếm quang như lụa bay tới, cứ như vậy mà giáng xuống, như Ngân hà lạc Cửu thiên!

Sau đó, hai người vốn đang đối mặt nói chuyện trên trời dưới đất, liền thấy đối phương đột nhiên cách mình cả thước.

Cúi đầu xem xét, chỉ thấy hai người đứng trước miệng vực...

Loại cảm giác này... Quả thực... Ông một tiếng, lông tóc dựng thẳng cả lên!

Quá kinh khủng!

Quá dọa người!

Sau một lát.

Người áo xanh kia giáng lâm trên không trung hoàng thành, ung dung hỏi ý:

- Mễ Không Quân ở đâu?

Hoàng cung đại nội, Mễ công công hồn bất phụ thể, trốn trong phòng không dám lên một tiếng, mặc dù hắn có tu vi không tầm thường, nhưng nào dám đối đầu với tồn tại trong truyền thuyết như vậy?

Làm một phần tử của Tứ Quý lâu, hẳn hiểu rất rõ sự khủng bố của Lăng Tiêu Tủy, mà Tứ Quý lâu sớm đã có thiết tắc, tuyệt đối không thể chủ động trên chộc Lăng Tiêu Tủy, nếu có người vi phạm, sống chết mặc bay, Tứ Quý lâu sẽ không vì thế mà xử lý hậu sự cho, càng sẽ không có hai chữ báo thù, lúc này, Mễ Không Quân chỉ có thể không ngừng cầu nguyện, bái khắp đầy trời thần phật, chỉ hy vọng, bản thân co đầu rút cổ không ra, Lăng Tiêu Tủy có thể cố kỵ hoàng thất Ngọc Đường, sẽ không uy hiếp tính mệnh mình!

Nhưng mà, oanh một tiếng đầy bạo hưởng, bốn bức tường mà Mễ Không Quân náu thân đã biến mất, nóc phòng cũng bị hất bay ra ngoài.

Nguyên vẹn mà bay xa, cũng không biết bay bao xa, tựa như một cái ô lớn đang bay trên bầu trời.

Một thanh âm thanh nhã nói:

- Mễ tổng quản rất có tâm kế a. Tới tới tới, ăn một kiếm của ta!

Mễ Không Quân không thèm quay đầu, nhanh như thiểm điện mà chạy trốn, trong miệng vẫn không ngừng kêu lên:

- Chuyện này không liên quan đến ta...

Nhưng lại chỉ thấy một đạo kiếm khí lạnh thấu xương bám tới.

Mễ Không Quân quát to một tiếng, thân thể liều mạng uốn éo, liên tiếp lăn lộn mấy vòng trên không, vừa cảm thấy có thể may mắn giữ mạng trước một kiếm câu thần thoại trong truyền thuyết, lại thấy vị trí bả vai mát lạnh, sau lạnh buốt là một lỗ thủng trong suốt, huyền khí toàn thân nháy mắt bị đóng băng, cả người không thể khống chế rơi thẳng xuống đất.

Mặt hướng đất, bộp một cái, hoa đào nở rộ, một đóa lại hóa thành vạn đóa, kiều diễm vô cùng.

- Lần này tha chết cho ngươi.

Thanh âm thanh nhã kia lại truyền tới:

- Nếu có lần sau, cẩn thận cái mạng chó của ngươi!

Thân ảnh áo xanh bỗng bành mà đi, thanh âm thanh nhã lại truyền đến:

- Ngọc Đường quốc chủ bệ hạ bớt giận, Lăng Tiêu Túy đến đây cũng không có ý đối địch với hoàng thất, chỉ muốn tới đòi lại một cái công đạo, bây giờ, đã đòi được công đạo, ân oán, như vậy cáo từ, cung chúc quốc vận Ngọc Đường luôn luôn hưng thịnh.

Thanh âm dần dần đi xa.

Thanh âm hoàng đế bệ hạ truyền ra:

- Không sao, nếu Lăng đại sư đã đến đây, sao không xuống tới uống một chén nước.

- Hữu duyên tất đến quấy rầy. Bệ hạ bảo trọng.

Thanh âm Lăng Tiêu Túy đã đi xa truyền lại.

Sau một khắc.

Đột nhiên một tiếng sét đùng đoàng chấn động mãnh liệt, toàn bộ Thiên Đường thành cũng rung động mấy lần, thanh âm của Lăng Tiêu Túy truyền tới từ một hướng khác:

- Hà Hán Thanh!

Lập tức lại truyền tới một tiếng bạo hưởng.

Sau đó quang mang óng ánh bắn lên khắp nơi, từng đợt va đập liên thanh truyền đến.

Sau một khắc, một mảnh hắc khí trùng thiên mà lên, thanh thế ngày càng lợi hại, nhưng kiếm quang hùng vĩ lại càng thêm lợi hại, càng ngày càng sắc bén, hắc khí dần duy trì không nổi, không ngừng tan tác...

Lại sau một lúc, hắc khí tán sạch, khói mù cũng không còn, về phần vô tận kiếm quang kia, tựa như màn sáng khảm trên thiên mạc, quang diệu chúng sanh, chiếu khắp đại địa!

Một tiếng hét dài cũng theo đó vang lên:

- Hà Hán Thanh, niệm tình ngươi là tam triều lão thần, trước kia cũng có mấy phần trung nghĩa, vậy lưu cho ngươi một cái mệnh tàn, nhưng mà ngươi nên biết, người đang làm, trời đang nhìn. Ngươi làm những chuyện phát rõ như thế, tất có người đến chế tài ngươi!

Một tiếng nói già nua mang theo đau đớn khó tả, tràn đầy oán độc vang lên:

- Lăng Tiêu Túy, ngươi cậy một thân võ lực, hoành hoành vô ky, lại đến lần một lão đầu gần đất xa trời như ta, lại tính là anh hùng hảo hán nổi gì. Chẳng lẽ Lăng Tiêu Túy ngươi chính là dựa vào mấy việc này mà dương danh lập vạn? Truyền thuyết của ngươi là viết thành như vậy sao? Hay nói thần thoại chốn nhân gian như người chỉ là trò cười!

Giữa không trung, truyền tới tiếng cười càng lạnh hơn:

- Hà Hán Thanh, ngươi có gan thì nói lại xem? Ngươi có dám hay không?!

Trong âm thanh, tràn đầy ý uy hiếp áp bách.

Phía dưới, quả nhiên không còn thanh âm truyền lại.

Giữa không trung, đột nhiên vang lên một tiếng hét dài:

- Mạc đạo giang hồ viễn, thủy ngôn hồng trần điều; bả tửu văn đoan thượng, y nhiên túy lăng tiêu!... Ha ha, không tề không tề!

(Chớ nói giang hồ xa, ai nói hồng trần xa. Nâng cốc trên đám mây, vẫn say đến tận trời)

Hạo Nhiên kiếm quang lần nữa trùng thiên, cao đến trăm trượng.

Một thanh âm vang lên trên không trung, đám mây che trời bị một kiếm kia chém ra một cái động lớn, qua động mây lớn kia, có thể nhìn thấy kiếm quang vọt thẳng lên, biến mất vô tung vô ảnh!

Toàn bộ Thiên Đường thành, đột nhiên yên tĩnh!

Cực tĩnh, cực tịnh, cực tức, không khí kiềm chế đến ngộp thở!

Ngay cả những người cảm thấy cuồng hống ngửa ngửa, muốn ho khan một cái, cũng sinh sinh nhịn xuống!

Câm như hén!

Khó trách nói “Thần Long yêu kiều hồng trần điêu” quả nhiên là vậy.

Vọt thẳng lên trời trăm trượng, sau đó xuyên qua tầng mây mà biến mất, thực là chuyện người thường không thể tưởng tượng nổi.

Đây còn là con người sao?

Nói không chừng người ta hiện tại đã là Lục Địa Thần Tiên đi.

Những vì sao vị thần thoại trong truyền thuyết này lại muốn gây chuyện với Hà lão a? Tuy Hà lão không nắm quyền trong triều, nhưng cũng là hạng người nhân nghĩa hiển hách, đương nhiên, hắn có thể giao phong với Lăng Tiêu Túy, dù chỉ một lát, nhưng sự sắc bén ngoài ý liệu của mọi người có thể thấy được, trên dưới Ngọc Đường, không người có thể vượt qua a? Kể cả hai vị nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Đạo Ngâm cũng không thể so sánh?!

Còn hình tượng hắc khí kia, là do Hà lão phát ra sao? Có vẻ không giống thứ tốt lành đâu?! Nhất là Lăng Tiêu Túy lại nói, người đang làm trời đang nhìn, cái gọi là những chuyện phát rồ đến cùng có ý gì? Điểm này không thể không khiến có người hoài nghi, lại khiến người phải suy nghĩ sâu xa!

...

Sau kịch chiến, Hà phủ.

Tất cả đều trở nên hỗn loạn, phòng ốc, cây cối hoàn toàn sụp đổ, chủ nhân Hà phủ, Hà lão đang thống khổ ôm ngực ngồi giữa đám hỗn độn, sắc mặt trắng bệch.

Phốc phốc phốc liên tục phun ra mười mấy ngụm máu tươi, râu bạc nhuộm đầy máu tươi, tinh khí thần như bị rút cạn.

Nếp nhăn trên mặt lại càng thêm sâu, trên ngực có một vết kiếm, nhưng lại là vết kiếm ngay cả da thịt cũng không cắt vào được.

Nhưng tự bản thân Hà Hán Thanh biết, thương tổn do đạo kiếm quang này đem lại, không có thời gian mười năm, tuyệt không thể tốt lên được. Mà trong mười năm này, lão không thể vận dụng cao giai huyền khí.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Thượng Quan tướng môn

Một kiếm này của Lăng Tiêu Túy âm hiểm đến cực điểm.

Một khi Hà Hán Thanh dẫn động huyền khí cao giai, sẽ làm kiếm khí trầm tích trong thể nội bạo phát phản phệ, việc này tương ứng với tăng thêm một cái đại hạn chế cho hắn!

Trong vòng mười năm tới, hắn không thể vận dụng lực lượng vượt quá bát trọng sơn!

Một kiếm âm hiểm này, khiến Hà Hán Thanh hận đến nghiến răng nghiến lợi!

“Tuyệt đối là Lăng Tiêu Túy cố ý!”

“Hắn rõ ràng đã nhìn ra mình là ai, nhưng vẫn xuất thủ, muốn ép bản thân vào trong cục diện nguy hiểm!”

Nhưng hắn có thể nói ra chân tướng sao? Nếu hắn dám nói ra chân tướng, sẽ bại lộ thân phận thực của mình, dù sao Lăng Tiêu Túy tìm tới Hà Hán Thanh, chứ không phải tìm tới Xuân Hàn Tồn Chủ!

Một kiếm này, Hà Hán Thanh chỉ có thể khuất nhục nuốt vào trong bụng mà thôi!

Một bên hẻo lánh nhất của Hà phủ, đất trống nơi đây đã bị nhấc lên. Chín người bị cầm tù ở bên trong, vốn dĩ không có bất kỳ khả năng thoát được gông cùm mà trốn, bây giờ đã được thả ra toàn bộ.

Lúc này, đã lộn nhào chạy ra ngoài, mặc dù thân thể suy yếu, nhưng nguyện vọng cầu sinh lại vô cùng mãnh liệt.

Mà thời khắc đối mặt với Hà Hán Thanh, trong mắt chín người đồng thời tuấn ra hận ý mãnh liệt.

Có mấy người trong Hà phủ sơ bộ trấn định lại, mắt thấy biến cố phát sinh, liền muốn tiến lên ngăn chín người này lại, ý muốn hỏi rõ.

Hà Hán Thanh hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên thần sắc âm độc, nhưng lại chán nản thờ dãi, khoát khoát tay nói:

- Thả bọn họ đi!

Đây cũng là một cái bẫy.

Là một cái bẫy càng thêm tàn độc của Lăng Tiêu Túy, hiện tại nhìn thì như Lăng Tiêu Túy đã rời đi, nhưng Hà Hán Thanh lại ý thức rõ ràng, Lăng Tiêu Túy chưa hề chân chính rời đi.

Hắn tháo bỏ xiềng xích cho mấy người này, lại không trực tiếp cứu đi, mà để bọn họ tự chạy trốn.

Ý nghĩa trong đó là gì?

Nếu Hà Hán Thanh lập tức xuất thủ diệt khẩu mấy người này, như vậy, Lăng Tiêu Túy lập tức sẽ xuất hiện, xuất thủ cứu.

Mà lúc đó, Lăng Tiêu Túy sẽ có lý do giết chết Hà Hán Thanh!

Cho nên, mặc dù chín người này biết được một số bí mật của Hà Hán Thanh, nhưng hắn cũng không thể ra tay diệt khẩu!

Thậm chí càng phải bảo vệ không để bọn hắn xảy ra chuyện gì, nếu không, Lăng Tiêu Túy vẫn sẽ đến hừng sự vẫn tội.

Đối với chuyện này, tuy Hà Hán Thanh hết sức buồn bực, nhưng cũng không thể làm gì!

Huyền khí bị phong, thân thể lại bị thương nặng, trước khi thương thế khôi phục, tuyệt không thể thi triển Thần Hồn U Đô, Huyết Nhục Minh Lộ.

- Lăng Tiêu Túy! Ta với ngươi... Thế bất lưỡng lập!

Hà Hán Thanh lại phun một ngụm máu, run rẩy đứng dậy, nhưng lại lão đảo một cái, thiếu chút ngã xuống.

Chín tên tàn binh kia oán độc quét mắt nhìn qua Hà phủ, im lặng chờ nhau ra ngoài, thị vệ bốn phía của Hà phủ lại không có người nào dám ra mặt can trở.

Rất cực, chín người chờ nhau đi ra khỏi đại môn Hà phủ, hòa vào dòng người biến mất...

Người hữu tâm nhìn thấy một màn này, không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ lời Lăng Tiêu Túy nói là thực? Vị Hà lão của Ngọc Đường này thực là làm ra mấy chuyện phát rồ? Chín tên tàn phế kia chẳng lẽ không phải chứng cứ rõ ràng sao?

...

Lăng Tiêu Túy rời đi!

Nhưng sinh ý của Thanh Vân phường lại càng hưng thịnh.

Hơn nữa, tổ chất của khách nhân lui tới lại ngày càng cao...

Ai nấy mũ áo chỉnh tề, ăn nói phong nhã, ôn như hữu lễ, dáng vẻ tươi cười hòa ái.

Vốn dĩ, khách nhân ở đây cũng không làm ra chuyện gì khác thường, nhưng ngẫu nhiên tay chân đụng chạm thị nữ vẫn có, nhưng bây giờ, ai nấy đều quy củ hơn nhiều, tựa như còn nhu thuận hơn cả hài tử lên lớn, chuyện nói chuyện hơi lớn chút còn không có.

...

Tứ hoàng tử nổi danh!

Lăng Tiêu Túy đến Thiên Đường thành, lại còn làm chuyện lớn như vậy, chuyện Tứ hoàng tử làm ra, lập tức khiến mọi người không kìm được mà bội phục: có thể phái ra 500 binh mã đi bắt Lăng Tiêu Túy! Hơn nữa còn lấy danh nghĩa bắt đào phạm.

Quả thực là một đóa xương cốt thanh kỳ hiếm thấy.

Khi mọi người nhắc đến chuyện này, không thể tránh khỏi cùng có một cảm giác, mỉm cười khó hiểu. Chuyện Ô Long bọc này, sao có thể xảy ra?

Thái tử cùng mấy vị hoàng tử khác đều cười trên nỗi đau của Tứ hoàng tử.

- Hai năm nay ta liền dựa vào chuyện cười của Tứ hoàng tử mà sống..

Có vị hoàng tử nói như vậy.

...

Vân Dương khẽ lật thân thể, nằm trong hồ nước nhà mình, một cổ cảm giác hài lòng, thân nhiên dâng lên.

Vân Dương cảm giác vô cùng rõ ràng, tế bào lớn bé toàn thân hần đều đang hoan hô, đều đang sung sướng, rất cực, cũng vào trong nước rồi. Lúc trước hần cũng chưa từng huấn luyện qua phương diện thủy tính, mà lúc này lại tự nhiên cảm giác được, thân thể hần cùng với nước bên ngoài hoàn toàn không có ngăn cách, hoàn toàn hòa làm một thể.

Thậm chí, sơ với cá còn càng thêm tự tại.

Cho dù vùi đầu vào nước, cũng không hề có cảm giác hít thở khó khăn, tựa hồ như toàn bộ làn da đều có thể hô hấp, hoàn toàn không có bất kỳ điều gì đáng lo lắng.

Vân Dương bắt đầu mơ màng, nếu như hiện tại hần tu luyện Tinh Hóa quyết của Tứ ca Thủy Tôn sẽ có cảnh tượng gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi có chút mong đợi.

Bất quá, điều hần cần làm hiện tại, chính là trước tiên tăng cảnh giới Vân Vụ quyết, Huyền Phong Quyết và Tinh Hóa quyết. Sau đó lại tu luyện Huyết Sát quyết cùng Kinh Lôi quyết tới trình độ tương đương.

Lại nói.

Tham thi thâm, đạo lý dục tốc bất đạt Vân Dương vẫn hiểu rõ.

Mặc dù là hần hiện tại đã rất ham hồ, nhưng nhai không được a!

...

Tứ hoàng tử định đến Vân phủ xin lỗi, nhưng đi nửa đường liền quay đầu trở về: Lăng Tiêu Túy đã đi, xin lỗi có lợi ích gì?

Nhưng, từ đó về sau, Vân Dương lại trở nên thần bí.

Lăng Tiêu Túy từng làm khách Vân phủ, hơn nữa nghe nói hai bên nói chuyện vô cùng hài hòa vui vẻ.

Lăng Tiêu Túy từng câu cá với Vân Dương ở Bách Trọng hồ, xưng huynh gọi đệ, than thiết vô cùng..

Vân Dương công tử quả nhiên thần thông quảng đại!

- Vốn cho rằng Vân Dương công tử chỉ là một tên hoàn khổ, bây giờ nhìn lại, có vẻ như không đơn giản như vậy a!

- Còn có vẻ như làm gì! Đó phải là đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy, người thấy một tên hoàn khổ có thể tương giao tâm đầu ý hợp với Lăng Tiêu Túy sao?

- Nói rất có lý, nghĩ đến, Vân Dương công tử kia chính là hạng người đại trí nhược ngu, ẩn cư hồng trần, lấy nhân gian ẩm lạnh tôi luyện bản thân. Theo suy đoán của ta, Vân Dương công tử tất là một cao thủ cái thế!

- Ừm, nói rất hay, rộng giao rộng, phượng giao phượng. Bằng hữu của Lăng Tiêu Túy, há có thể là hạng người bình thường?

- Vân Dương không chỉ có diện mạo anh tuấn, lại càng có thủ đoạn thông thiên, tu vi kinh thiên động địa, phong độ lại ưu nhã như vậy... A, ta say... Một người sao có thể hoàn mỹ khiến người động tâm như thế a...

- Người tỉnh lại cái coi, người anh em, người là nam đó, coi như người coi trọng người ta, người ta sẽ coi trọng người a...

“...”

Bất kể nói như thế nào, theo một chuyển của Lăng Tiêu Túy, từ nay sự an toàn của Vân Túy Nguyệt và Thanh Vân phường sẽ không còn đáng ngại. Còn Vân Dương Vân công tử, từ nay cũng triệt để dương danh lập vạn.

Dù đi trên đường, cũng có không ít người nhìn nọt cười một tiếng...

Liên tục mấy ngày, trạng thái xáo động của Thiên Đường thành cũng chưa thể bình tĩnh lại được.

Trong thời gian này, Vân Dương tiến vào trạng thái bế quan. Mặc kệ là thiệp mời của Thanh Vân phùng, hay thiệp mời của thế gia quyền quý, hoặc tứ đại công tử đến nhà báiphóng, hết thầy đều không thèm để ý.

Một mực cắm đầu tu luyện.

Từ ngày ấy, sau khi Trần Tam dẫn theo chín tên tàn binh đến Vân phủ báitạ, Vân Dương đối với chuyện Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ cũng coi như có thể tạm thời yên tâm. Nhưng bây giờ, Mễ công công trốn trong cung không ra, Hà lão Hà Hán Thanh dù mang trọng thương trên người, nhưng vẫn không phải đối tượng Vân Dương hiện tại có thể đối phó...

Mặt khác, không có manh mối.

Vân Dương tự nhiên tập trung tinh thần tăng thực lực.

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn đúng là có phái người đến hỏi thăm một câu, về sau cũng không đến nữa. Ngược lại, Thiết Tranh lại lục tục đến mấy lần, nhưng cũng là vì Vân Hầu có nhờ vả: thay ta chiếu cố nhi tử một chút.

Thiết đại soái tới tới lui lui, nhưng cũng không gặp được Vân Dương.

Sự khác khổ tu luyện hiện tại của Vân Dương, có thể nói là đạt đến cảnh giới điên cuồng.

Bởi... Một trận phong ba bão táp, đang tới, nhất định sẽ giáng lâm.

Từ lúc này, đến khi hôn lễ của Thiết Tranh diễn ra, cũng chỉ còn thời gian không đến một tháng.

Một chút tướng lĩnh ngoại quốc xuất hành tương đối sớm, đã tiến vào cảnh nội Ngọc Đường.

Danh tướng các quốc tụ tập ở Thiên Đường thành, đám người này ở chung, sao có thể hòa hòa thuận thuận?

Đến lúc đó, tất có một phen long tranh hổ đấu.

Mà lúc này, Vân Dương cần khổ tu luyện, chính là tích cực chuẩn bị đối mặt trường phong vân này!

Rốt cục, tới ngày mười lăm tháng chín.

Vân Dương xuất quan, hôm nay hẳn không thể không xuất quan.

Có một người, ở Vân phủ, đợi hẳn ba ngày.

Mà thân phận người này rất đặc thù.

Vô cùng đặc thù.

- Nha, đây không phải là Linh Tú tỷ a, Linh Tú tỷ sao lại bỏ thời gian châu ngọc đến tiểu viện của Vân mẫu? Bồng tất sinh huy, Bồng tất sinh huy a!

Vân Dương thân thiết mỉm cười hòa ái hàn huyên nói.

Ở trước mặt hẳn, là một thiếu nữ ngồi thẳng tắp.

Thiếu nữ này diện toàn thân áo đen, dáng người mặc dù không tính là thiên hương quốc sắc, nhưng cũng vô cùng thanh tú, toàn thân vô tình tiết ra một loại lãnh ý thấu xương, thoáng như một đóa Tuyết Liên hoa truong băng thiên tuyết đi, buốt lạnh tới thấu xương.

Thân hình nàng thẳng tắp cao gầy, trên dưới toàn thân tràn ra một khí thái hào hùng bùng bùng khó nói thành lời. Hai hàng long mày hình kiếm khó thấy ở nữ tử. Mặc dù là hạng nữ lưu, nhưng chỉ mới ngồi trên ghế đá, đang cho người ta cảm thấy khí phách của một đại tướng quân, hiệu lệnh thiên quân vạn mã, chấp chương quyền hành.

Hai đầu lông mày tự nhiên dật tán một phần tức sát chí khí, sầm nhiên lộ rõ.

Thượng Quan Linh Tú.

Đây là một nhân vật khiến Vân Dương không cách nào coi nhẹ, càng là nhân vật mà hẳn không thể không tôn kính.

Nhắc tới Thượng Quan Linh Tú, nàng mới vèn vẹn có 20 tuổi, chỉ lớn hơn Vân Dương nửa năm. Nhưng gia thế của nàng, dù chỉ mới nhắc đến, chỉ cần là thần dân của Ngọc Đường, đều không kìm nổi lòng tôn kính!

Thượng Quan tướng môn!

Mãn dạ phồn tinh bá Bắc Đẩu, thiên hạ tương sĩ tôn Thượng Quan!

(Sao đầy trời bá Bắc Đẩu làm đầu, Tướng sĩ trong thiên hạ tôn Thượng Quan làm đầu!)

Ba người tăng tổ phụ của Thượng Quan Linh Tú, đều đã từng rong ruổi chiến trường, vô địch thiên hạ. Ba huynh đệ càng từng phân biệt đảm nhiệm Đông Tây Bắc tam đại Nguyên soái. Huynh đệ Tam nguyên soái, phụ tử Thập đại tướng.

Lúc đó, chỉ một nhà Thượng Quan, liền có thể chèo chống toàn bộ giang sơn Ngọc Đường!

Chỉ có điều, ba vị lão soái này đều chiến tử trên chiến trường, da ngựa bọc thây. Người nhỏ tuổi nhất, chiến tử sa trường cũng đã là lúc 58 tuổi.

Sau đó, chín người đời thứ hai Thượng Quan gia cũng là tổ phụ của Thượng Quan Linh Tú, cũng lục tục chiến tử Đông cương!

Cho đến đời thứ ba Thượng Quan gia, cũng là tầng lớp phụ thân của Thượng Quan Linh Tú, nam đỉnh Thượng Quan gia ngày càng đông đảo, khoảng chừng 13 tới 36 thúc bá huynh đệ, năm đó được vinh phong Thượng Quan Tam Thập Lục Thiên Cương Hộ Tướng. Mà bao năm qua, đều táng thân trên chiến trường bảo vệ Ngọc Đường.

Trong đó, có mười ba người, lúc tử chiến còn chưa lấy vợ!

Thượng Quan Linh Tú chính là nữ oa nhỏ nhất đời thứ tư, kể đó có hai vị anh ruột, huynh đệ thúc bá cả thảy 28 vị, trong chiến dịch năm năm trước, quyết tử đối ngoại, đều chôn thây chốn sa trường, tất cả nam đỉnh, không một người may mắn sống sót!

Cả nhà Thượng Quan gia, vô luận trong hoàn cảnh nào, chưa từng có một tên tộc nhân Thượng Quan gia nào đầu hàng địch, thậm chí không có bất luận người nào chạy trốn bỏ lại đồng đội.

Đều là bị giết trong loạn quân khi chính diện chiến địch.

Máu tươi của Thượng Quan, cơ hồ vậy khắp vạn dặm sơn hà Ngọc Đường.

Bây giờ, Thượng Quan từng cường thịnh nhất thời, chấn nhiếp thiên hạ, cũng chỉ còn lại mẹ ngóa con cô, đời thứ tư chỉ còn lại một nữ tử là Thượng Quan Linh Tú, còn có sáu tiểu hài tử, sáu người lớn nhất mới chín tuổi, nhỏ nhất mới qua bốn tuổi.

Sáu người họ đều là chất nhĩ của Thượng Quan Linh Tú. Một đứa nhỏ nhất, thậm chí là mồ côi từ trong bụng mẹ.

Hoàng đế bệ hạ từng tự tay viết: “Cả nhà trung liệt, Thượng Quan tướng môn.”

Người Ngọc Đường, đều khâm phục và ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Vì chiến trường mà sinh, vì chiến đấu mà sống

Từ khi nam nhi trưởng thành của Thượng Quan đều chiến tử, tới giờ vẫn không hề có động tĩnh gì, trưởng bối phụ nữ chỉ ở trong nhà dạy bảo trẻ nhỏ, tập võ đọc sách, để có một ngày, tái chiến sa trường, trọng trấn danh dự gia đình.

Với tình hình trước mắt, chỉ ít trong thời gian ngắn, Thượng Quan gia sẽ không có hành động gì lớn.

Nhưng một khi có chuyện phát sinh với Thượng Quan lão phu nhân, coi như đương kim hoàng đế bệ hạ cũng không dám lãnh đạm, tất phải thận trọng đối đãi.

Mà người trước mặt Vân Dương này chính là Thượng Quan Linh Tú, chính là nhân vật chính trong thế hệ trẻ tuổi của Thượng Quan tướng môn.

Nữ nhân này như kỳ danh của nàng, vô cùng Linh Tú, hiểu rõ thế sự, lại không tùy tiện bước ra khỏi cửa. Vậy mà hôm nay lại tới Vân phủ tìm Vân Dương, như vậy, nhất định có chuyện mà ngay cả Vân Dương cũng không cách nào coi nhẹ.

Không gì khác, chỉ riêng bốn chữ Thượng Quan tướng môn, Vân Dương cũng không kìm nổi lòng tôn kính, không thể nào cự tuyệt!

- Vân tiểu đệ.

Thượng Quan Linh Tú nở nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Lần này ta đến đây, muốn mời Vân tiểu đệ giúp ta dẫn tiến đến Lăng Tiêu Túy, Lăng đại sư.

Cách nàng nói chuyện, đậm chất quân nhân, gọn gàng, dứt khoát, thẳng đến chỗ chính, không có nửa điểm vòng vèo.

- Lăng Tiêu Túy?

Vân Dương nói:

- Hắn đã đi, không biết Linh Tú tỷ muốn tìm Lăng Tiêu Túy là có chuyện gì? Phải chăng có thể nói với ta một chút! Xem ta có thể giúp một tay hay không.

Tìm hiểu chuyện của người khác đúng là không lễ phép, nhưng là Thượng Quan Linh Tú lại hy vọng thông qua hắn để liên lạc với Lăng Tiêu Túy, coi như Vân Dương hết lòng tin tưởng phong phạm Thượng Quan tướng môn, nhưng vẫn phải hỏi rõ ý đồ của đối phương, sau đó mới có thể quyết định có giúp nàng hay không.

Thượng Quan Linh Tú trầm giọng nói:

- Chuyện này nếu Vân tiểu đệ không hỏi, sa cũng sẽ nói rõ. Tiểu chất nhi nhà ta, có ba người có thiên chất thiên khai bát khiếu, ta muốn thử thời vận, xem trong bọn hắn có người nào có thể được Lăng đại sư coi trọng, bá nhập môn hạ hay không.

- Nếu việc này có thể thành, Thượng Quan sẽ có mấy hạt giống cao thủ, tương lai rong ruổi sa trường, cũng có thêm mấy phần vốn liếng bảo mệnh.

Thượng Quan Linh Tú thuận theo mà nói.

Nói đến mấy chữ vốn liếng bảo mệnh, Thượng Quan Linh Tú cũng không khỏi có chút khó chịu, cúi đầu.

Vân Dương trầm chấn động:

- Tương lai rong ruổi sa trường? Bọn hắn mới mấy tuổi? Sao lại kéo tới rong ruổi sa trường?

Thượng Quan Linh Tú ngang nhiên nói:

- Ba chất nhi mà ta vừa nhắc đến đều đã sáu tuổi. Một nhà Thượng Quan gia, vì chiến trường mà sinh, vì chiến đấu mà sống, nam nhi Thượng Quan gia, 15 tuổi liền phải vào chiến trường! Ra sức vì nước, chống cự ngoại xâm!

Vân Dương thầm run lên.

Lúc này mới sáu tuổi, đã tính tới rong ruổi sa trường, vì nước giết địch?

Mà người Thượng Quan gia đúng là vui thấy kỳ thanh, thậm chí bản năng cho rằng chiến đấu là chuyện hiển nhiên!

- Chi tiếc là Lăng đại sư đã đi, ta cũng không biết hắn hiện ở phương nào, khó mà tìm được.

Vân Dương lắc đầu thờ dài, trong lòng có một cảm giác vi diệu khó tả.

Một nhà Thượng Quan tướng môn này, vì bốn chữ “Cả nhà trung liệt” mà đã trả giá bao nhiêu a? Còn muốn tiếp tục bỏ ra bao nhiêu a? Tựa hồ cả nhà này đều có một sự cố chấp, nam nhi là phải ác chiến sa trường, phải da ngựa bọc thây!

Đây là một gia tộc mà bất cứ người nào cũng phải tôn kính!

Nhưng cũng là một gia tộc bị đất!

Trên mặt Thượng Quan Linh Tú lộ ra một tia âm đạm, lâm bẩm nói:

- Kỳ thực, hôm nay ta tới đây cũng chỉ muốn thử thời vận, coi như có gặp được, Lăng đại sư cũng chưa chắc đã nguyện ý thu nhận... Một tên đệ tử mang theo huyết hải thâm cừu trên người.

- Dự tính ban đầu của ta, cũng chỉ muốn tương lại khi các chất nhi chinh chiến...

Thượng Quan Linh Tú than khẽ:

- Vân tiểu đệ, đã tạ. Cáo từ.

Nói chuyện lưu loát dứt khoát, thấy không làm được, liền lập tức đứng dậy rời đi.

Vân Dương nhin không được, nói khẽ:

- Kỳ thực, ta thấy tương lai của các hài tử, chưa chắc nhất định phải chinh chiến sa trường a.

Thượng Quan Linh Tú đưa lưng về phía Vân Dương, nhàn nhạt nói:

- Thượng Quan gia tộc, đời đời kiếp kiếp, đều là da ngựa bọc thây, ác chiến sa trường. Nếu bọn hán không đi sa trường giết địch, nợ máu mấy đời, ai đến đòi lại? Đây là sứ mệnh của năm nhĩ Thượng Quan, càng là số mệnh của bọn hán!

Lời Thượng Quan Linh Tú vừa dứt, Vân Dương nhất thời ngậm ngẩn cả người.

- Người Thượng Quan gia, chiến tử sa trường, bất kể là bị âm mưu hãm hại, hay là bị Thập Diện Mai Phục, hoặc chính diện chém chết, đều là số mệnh của họ. Không oán không hối. Chúng ta cũng sẽ không dùng thủ đoạn ngoài sa trường để trả thù, miễn cho làm nhục uy danh của tổ tiên. Nhưng phần nợ máu này, vẫn luôn tồn tại. Nếu đã tồn tại, như vậy phải đòi lại trên chiến trường, hai quân đối diện, dùng máu cùng sinh mệnh của địch nhân mà rửa sạch thù oán này, giúp tổ tiên trút được oán khí.

- Nam nhi Thượng Quan gia, vì chiến trường mà sinh. Vì quốc gia mà phục vụ, vì nhân dân mà hy sinh thân mình!

Thượng Quan Linh Tú kích liệt nói:

- Đây là gia huấn của Thượng Quan gia ta!

“Nam nhi Thượng Quan gia, vì chiến trường mà sinh. Vì quốc gia mà phục vụ, vì nhân dân mà hy sinh thân mình!”

Vân Dương lẩm bẩm lặp lại đoạn văn này.

Đây chính là gia huấn của Thượng Quan gia a!

Nhìn Thượng Quan Linh Tú quay người rời đi, bóng lưng cao gầy, rõ ràng là đáng vẻ thướt tha mềm mại của nữ tử, lại bị vị Thượng Quan đại tiểu thư này biến đổi thành một loại khí thế nuốt chửng sơn hà!

Bộ pháp kiên định, một khi bắt đầu cất bước, quyết không quay đầu.

Chỉ là một nữ tử trẻ tuổi mới 20, nhưng lại có một khí thế thiết huyết lạnh thấu xương.

- Linh Tú tỷ!

Vân Dương không khỏi kêu lên.

- Làm sao?

Thượng Quan Linh Tú quay đầu, nhìn Vân Dương, đột nhiên hơi cười:

- Ta đi đây.

Xoay người, phát phát tay.

- Như dự tính ban đầu của Linh Tú tỷ, chính là muốn mấy tiểu chất tu luyện huyền khí, tăng cường thực lực, thêm mấy phần vốn liếng bảo mệnh, như vậy chưa hẳn phải tìm Lăng Tiêu Tỷ.

Vân Dương nói:

- Ta cũng có chút pháp môn.

Thượng Quan Linh Tú đưa lưng về phía hán, lắc đầu, nói:

- Chúng ta cũng có phương pháp tu luyện, người hán cũng hiểu. Ta muốn tìm Lăng Tiêu Tỷ, mục đích thực sự cũng không phải chỉ vì tìm phương pháp tu hành, mà là... Muốn tìm cho chất nhi... Một chỗ dựa có thể giúp chúng bảo mệnh. Chỉ thế thôi.

- Cái gọi là lý do, chẳng qua chỉ là lý do mà thôi.

Thượng Quan Linh Tú buồn bã cười một tiếng:

- Nam nhi Thượng Quan gia ta, chỉ cần lên chiến trường, đều sẽ không trở lại, điều này chúng ta đã sớm biết, nó đã là số mệnh không thể nghịch chuyển.

- Không có bất kỳ địch nhân nào, dám yên tâm để hậu nhân Thượng Quan tướng môn trưởng thành. Mặc dù tất cả tướng quân hiện tại đều vô cùng tôn kính và khâm phục Thượng Quan tướng môn. Nhưng một khi gặp nhau trên chiến trường, càng là hậu nhân Thượng Quan gia, sẽ gặp phải đả kích càng mãnh liệt.

- Không có bất kỳ quân đội quốc gia nào, hy vọng Thượng Quan tướng môn phục hưng.

Thượng Quan Linh Tú bình tĩnh nói:

- Các cháu của ta, lúc nào lên chiến trường, lúc đó chính là tử kỳ của chúng.

- Nhưng sứ mệnh của chúng, ngay ở trên chiến trường, chúng ta không thể không đi, nhất định phải đi.

- Cho nên, hôm nay ta tới tìm Lăng Tiêu Túy, hy vọng có thể cho chất nhi một cái hộ thân phù... Mặc dù biết rõ, trên chiến trường địch nhân sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, chưa hẳn đã chịu nể mặt cái bùa hộ mệnh này, nhưng cuối cùng vẫn muốn thử một chút. Nhưng Lăng đại sư đã không còn ở đây, vậy lần nữa đã chứng minh, số mệnh nam nhi Thượng Quan gia, thực chính là như vậy.

- Đa tạ ngườì, Văn tiểu đệ.

Thượng Quan Linh Tú sai bước mà đi.

Thân ảnh cao gầy, nhanh nhẹn biến mất trước mắt Văn Dương.

Văn Dương vẫn kinh ngạc xuất thần, tâm tư chập chờn thật lâu không thôi.

...

Gió thu vẫn gào thét trên bầu trời Ngọc Đường.

Nhưng trong hậu viện Thượng Quan gia, lại đang khí thế ngất trời.

Nơi này có một cái tiểu giáo trường.

Một lão phu nhân tóc trắng bạc phơ, chấp tay sau lưng, lạnh lùng đứng bên sân, nhìn chăm chú động tĩnh trong giáo trường, không bỏ sót dù chỉ một chi tiết.

Trong giáo trường, sáu tiểu hài tử đang xếp thành một hàng, lớn nhất cũng chỉ chừng mười mấy tuổi, nhỏ nhất vẫn chỉ năm sáu tuổi, đều là thiếu niên trẻ con.

Đám hài tử này đang đứng trung bình tấn, mỗi đứa đều mồ hôi đầm đìa, nóng hôi hổi, mồ hôi đôm đóp đôm đóp rơi xuống, thấm ướt cả mặt đất dưới chân, nhưng chúng vẫn đang kiên trì chống đỡ.

Thân thể nho nhỏ đã sớm ứng phó gian nan, lưng la lưng lay, mấy đứa nhỏ, càng đã chảy đầy nước mắt. Mồ hôi cùng nước mắt giọt lớn giọt nhỏ thi nhau chảy xuống. Nhưng chúng vẫn gất gao ngậm chặt miệng, không chịu khóc thành tiếng.

- Kiên trì!

Ánh mắt lão phu nhân vừa lạnh lẽo vừa cứng rắn, đối với bộ dạng thể thảm của mấy đứa nhỏ mà làm như không thấy.

Rất cực...

Một đứa bé lưng la lưng bay, phù phù ngã xuống đất, lập tức ngất xỉu.

- Mang xuống!

Lão phu nhân nghiêm nghị quát.

Phốc phốc...

Một lúc sau, nhưng hài tử khác cũng không chịu nổi mà lần lượt té xỉu.

- Nghi ngời một khắc đồng hồ, sau một khắc, tiếp tục huấn luyện cười ngựa bắn cung!

...

Sau khi nghỉ ngơi một chút, mấy đứa nhỏ khôi phục một chút khí lực, lưu loát leo lên lưng ngựa, cắn răng, trên lưng ngựa sóc nảy chập trùng, làm một loạt động tác, từ trên lưng ngựa nghiêng người, tiến vào dưới bụng ngựa, lại từ một bên khác vọt lên lưng ngựa, lập tức kéo cung..

Tổng cộng có mười mấy động tác, cứ như vậy lần qua lần lại kéo cung, mãi cho đến khi tuần mã đều có chút không thể tiếp tục kiên trì, sáu hài tử vẫn đang không ngừng luyện tập, nhưng lúc trước đứng trung bình tấn, mấy hài tử đã sớm tiêu hao quá nhiều khí lực, tuy đã có một khắc nghỉ ngơi, nhưng duy trì đến lúc này cũng đã sớm sức cùng lực kiệt, rất cực, một hài tử nhỏ nhất trong sáu người bỗng nhiên lay động một cái, ngã xuống từ trên lưng ngựa.

Thất thủ trong chớp mắt này, lại vô cùng khác biệt so với thất thủ khi đứng trung bình tấn, trung bình tấn nhiều lắm là cả người ngã bệt xuống đất, nhưng nếu ngã từ trên lưng ngựa, đầu ngã xuống trước, hông vẫn tiến lên, hệ số nguy hiểm bạo tăng vô số lần!

Mất thấy móng ngựa chiến mà bởi không không chế được kia, sắp giẫm đạp lên trên thân thể ấu hài.

- Tất cả không được nhúc nhích!

Lão phu nhân nghiêm nghị hét lớn, người đang định lao ra cứu viên lập tức dừng bước, chỉ dám lo lắng nhìn về giữa sân.

Mấy quý phụ bên sân đã sớm đỏ hồng hai má, nước mắt uyển chuyển ướt át rơi xuống.

Lại thấy hài tử rơi xuống kia liều mạng thay đổi thân thể, nỗ lực xô dịch thân thể trên mặt đất, móng ngựa đạp xuống phốc một cái, cơ hồ ngay sát mặt hân.

Nhưng, mấy thớt ngựa khác cũng đã điên cuồng xông tới.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Huấn luyện tàn khốc

Đứa bé kia rõ là không đứng lên kịp, chỉ có thể không ngừng lăn lộn trên mặt đất. Phản ứng lúc này, thuần túy chỉ bằng bản năng!

Né tránh nguy cơ, bản năng cầu sinh!

Sáu con ngựa gào thét chạy qua sát người nó, rốt cục bình yên vượt qua nguy cơ...

Lúc này, đứa bé kia mới xoay người đứng lên, vừa mới đứng lên, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, lần nữa ngã quy xuống đất. Vừa rồi né tránh đã ép nó đến cực hạn, phải kích phát toàn bộ tiềm lực mới có thể hoàn thành, bây giờ đã qua khỏi cơn nguy, thân thể đứng dậy, tâm thần buông lỏng, rốt cục nó cũng không duy trì được nữa, trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

- Giội tỉnh!

Lão phu nhân giận dữ:

- Tại hoàn cảnh như vậy sao có thể bất tỉnh! Dùng nước lạnh gội tỉnh hân! Luyện thêm!

Một vị quý phu nhân bên cạnh rốt cục không nhịn được, ngáp ngừng cần khẩn nói:

- Bà bà... Ngài... Cho bọn chúng nghỉ ngơi một chút đi... Tiểu Ngũ... Nó mới có sáu tuổi a...

Thượng Quan Linh Tú ở một bên cũng cắn chặt môi, nhưng trên mặt chỉ có vẻ kiên cường, hoàn toàn không có một tia ôn nhu mà nữ tử bình thường nên có.

- Ai..

Lão phu nhân nhắm mắt lại, chỉ thấy trong lòng dâng lên từng đợt chua xót.

Tâm cảnh xưa nay chưa từng dao động cũng trở nên mềm nhũn!

- Nếu không trước cứ...

Lời lão phu nhân còn chưa ra khỏi miệng, đã thấy Thượng Quan Linh Tú ở bên cạnh hét lớn một tiếng:

- Không được! Không thể nghỉ ngơi! Không đến thời gian, không ai được nghỉ ngơi!

Thanh âm như chém đinh chặt sắt, không chứa nửa phần ngữ khí có thể thương lượng.

- Linh Tú!

Trông mặt nữ tử trung niên bên cạnh như muốn phun lửa:

- Người như vậy là muốn hành hạ chết bọn hần hay sao?

Thượng Quan Linh Tú cắn chặt môi.

- Giáo trường nhỏ này, đã tồn tại ở Thượng Quan gia hơn bảy mươi năm nay! Hơn bảy mươi năm nay, mỗi nam nhi Thượng Quan đều ở trong đó rèn luyện võ nghệ, sau đó chinh chiến sa trường.

- Ta sinh muộn, không có duyên nhìn thấy gia gia tập võ trong này.

Thượng Quan Linh Tú lớn tiếng nói:

- Nhưng ta đã nhìn thấy cha, bá bá, các thúc thúc ở đó luyện võ! Ở đó rèn luyện!

- Ta cũng nhìn thấy các ca ca trong đó gào thét tới lui, cắn răng, chảy máu, từ ba bốn tuổi đã bắt đầu rèn luyện bản thân!

- Mỗi người họ đề liều mạng rèn luyện, vô cùng liều mạng rèn luyện.

Thượng Quan Linh Tú lớn tiếng nói:

- Nhưng bọn hần liều mạng như vậy, hiện tại vẫn không tránh khỏi kết cục chiến tử sa trường!

- Cường độ huấn luyện hôm nay của bọn hần, so với các ca ca lúc cùng tuổi cũng mới chỉ hơn một chút mà thôi, còn xa xa chưa đủ!

- Ta thà rằng để bọn hần chết tại giáo trường này, cũng không muốn tương lại bọn hần phải đổ máu trên sa trường băng lãnh, đổ xuống vó ngựa của địch nhân! Trở thành công huân cho địch nhân thăng quan tiến chức!

- Tiếp tục cho ta! Tiếp tục luyện! Không đến giờ, chết cũng không được nghỉ ngơi!

- Bất luận ai cũng không được cầu tình, tất cả đều luyện tập tiếp cho ta!

Gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Linh Tú đỏ bừng lên, ánh mắt như nham thạch nóng chảy:

- Mau mau, không tiếp tục, hình phạt chờ sẵn!

Trong tiếng roi vun vút thúc dục, sáu đứa nhỏ tiếp tục loạng choạng leo lên lưng ngựa, cắn chặt răng, tiếp tục ma luyện các động tác!

- Đây chính là Thượng Quan tướng môn!

Thượng Quan Linh Tú hô quát:

- Đệ tử tướng môn, đều như thế. Một là giẫm lên thi thể địch nhân, lấy thủ cấp địch trọng chấn phong thái Thượng Quan tướng môn! Hai là ngã dưới đao địch, trở thành chiến công của bọn hần!

Số mệnh nam nhi Thượng Quan tướng môn chính là như vậy, không có con đường thứ ba!

Tiếng hô quát thê lương, hòa cùng tiếng gió thu gào thét, khiến gió thu lại thêm mấy phần cô tịch.

...

Chiều tối.

Thượng Quan Linh Tú đưa theo mấy chất nhi ra ngoài, đi đường trầm mặc không nói một câu.

Càng đi càng im lặng.

Rất cực, mấy cô cháu đi đến một nơi hỗn loạn.

Đây chính là khu đèn đỏ của Thiên Đường thành, là nơi vô số lưu manh ác ôn đào phạm tụ tập, tất cả đều sinh tồn trong cái nơi hắc ám dơ bẩn này. Nói cách khác, đây chính là vùng đất bị vứt bỏ.

Ban ngày nơi này cơ hồ không có bóng người xuất hiện, vô cùng quạnh quẽ. Nhưng vừa đến ban đêm, các loại ngựa quỷ xà thần đều như chui lên từ dưới đất, không khí ồn ào chiếm lấy cả một vùng.

Có người đang uống rượu, có người đang chửi đổng, có người đang đánh nhau, còn có người, bắt lấy một nữ tử bên đường, bắt đầu...

Trong ánh đèn hôn ám, khắp nơi đều có những gương mặt vắn vẹo, dữ tợn, khủng bố và tàn nhẫn.

Một đại hán, lưng la lung lay đứng dậy, chụp vào một phụ nữ rách rưới bẩn thỉu:

- Ha ha, tới đây, cùng chơi với đại gia nào.

Hắn còn chưa bắt được, đột nhiên một thân ảnh nhỏ xuất hiện, lập tức, trên bụng đại hán kia liền bị ăn một quyền.

- Ranh con, ngươi muốn đánh lão tử? Muốn chết sao?

Đại hán chỉ thấy, một quyền này như đánh nát của ruột hắn, sau một hồi đau đớn, hắn lại giận tím mặt, không chút lưu tình mà phản kích.

Thân ảnh năm sáu tuổi linh hoạt né tránh, thân thể nhỏ bé nhưng khí lực không nhỏ, liên tiếp ra đòn, đánh tới tên đại hán kia phải kêu rên không ngừng.

Nhìn thế này tuy cao thấp đã phân, nhưng đại hán kia vẫn là nam tử trưởng thành, phàm là nếu đánh trúng tiểu gia hỏa kia, dù chỉ là một quyền một cước, tiểu hài tử vẫn sẽ không chịu được, thế thắng bại tất sẽ bị nghịch chuyển.

Cho dù thường ngày nhận được huấn luyện nghiêm ngặt, nhưng dù sao vẫn chỉ là một hài tử sáu tuổi.

Phanh.

Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên, đứa bé kia né tránh không kịp, bị đại hán đá một cước ngay bụng, thân thể nho nhỏ văng xa ba trượng, đập lưng xuống đất, trong lúc nhất thời không thể đứng dậy.

Đại hán cười gằn xông lên, hiển nhiên là muốn đưa đứa bé kia vào chỗ chết.

Tại cái vùng đất này, cái gọi là thiên lương lương tri thương sót, đều không đáng bằng một nắm gạo, kẻ yếu như người già trẻ em, sẽ chỉ biến thành vật hy sinh. Một khi đại hán chiếm được thượng phong, sẽ chỉ có thể ra tay trăm thảo trừ căn, phải đem hậu họa có thể nảy sinh trong tương lai bóp chết từ khi có thể!

Thượng Quan Linh Tú nghiêng chặt hàm răng, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, nhưng vẫn không hề nhúc nhích, chỉ trừng chòng mắt, xem tình hình phát triển.

Hài tử nằm dưới đất đã thấy đối phương áp sát tới, nỗ lực lăn mình một cái, ôm bụng đứng lên, trên trán đã sớm toát đầy mồ hôi lạnh. Đại hán nghe răng cườm một cái, hung tợn nhào lên, muốn đè bẹp hài tử, lại đã thấy hài tử kia đột nhiên rống to một tiếng, bỗng nhiên lóe lên, hài tử đã bật lên cao, hai ngón tay, hung hăng đâm vào hai hốc mắt đại hán.

Theo đó là một tiếng rú thảm kinh thiên động địa, đại hán cảm một tay nhấc tiểu hài tử kia lên, tay còn lại liên tục ra đòn.

Tiểu hài tử liên thành kêu thảm, lại hung hãn vọt lên, bộ răng sữa hung hãn cắn chặt yết hầu đại hán.

Máu tươi lập tức trào ra, đại hán hoảng sợ gào thét, thanh âm từ từ yếu bớt, thân thể khô ngô vô lực ngã xuống, thân thể trắng kiện chỉ kịp co quắp một chút, rồi bất động.

Dưới thân thể của hắn, nhanh chóng bị máu tươi thấm đẫm.

Thân thể vốn đã bất động kia, đột nhiên run rẩy một cái, đã thấy một cái đầu nhỏ ngoi lên từ dưới chân, khắp người đều phủ bằng máu me, hơi thở dồn dập, thậm chí thân thể nhỏ còn thỉnh thoảng lung lay.

Hiển nhiên, sau trận chiến này, tuy hài tử chiến thắng, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ, vượt qua khả năng chịu đựng của một hài tử mới sáu bảy tuổi!

Chỉ có điều, đứa bé kia vừa bình ổn hơi thở, liền nỗ lực ưỡn ngực, cố nén sự đau xót trong người, giơ tay lên:

- Ta thắng!

Tiểu hài tử đã sớm biết rõ số mệnh của bản thân, nam nhi Thượng Quan gia, không có cái gọi là tuổi thơ!

Chỉ có sinh tử thắng bại!

Nước mắt của Thượng Quan Linh Tú sớm đã tràn mi, cúi người xuống, giang hai tay nghênh đón chất nhũ khái hoàn trở về, trong bóng tối, ôm chặt lấy thân thể run rẩy của cháu!

- Tốt! Tam Oa làm rất tốt! Khiến cô cô cảm thấy kiêu ngạo!

Thanh âm của Thượng Quan Linh Tú nghẹn ngào nói.

- Họ của ta là Thượng Quan, tên ta là Thượng Quan Long Thao, ta không phải là Tam Oa.

Tam Oa tựa trong ngực cô cô, lẩm bẩm nói:

- Ta là nam nhi Thượng Quan gia, Thượng Quan Long Thao...

Lời còn chưa dứt, liền hôn mê bất tỉnh.

Một trận chiến thảm liệt vừa rồi, đối với hài tử mới sáu bảy tuổi mà nói, thực sự quá tàn khốc.

Hắn đã dùng hết khí lực toàn thân, thậm chí còn thụ thương không nhẹ, nhưng lúc này té xỉu, trên mặt hắn vẫn còn ánh lên vẻ kiêu ngạo.

Ta thắng!

Ta là Thượng Quan Long Thao!

Ta là đệ tử Thượng Quan tướng môn!

- Người tiếp theo!

Thượng Quan Linh Tú hung hăng gạt nước mắt.

...

Đêm khuya.

Thượng Quan Linh Tú mang theo sáu chất nhầy dính vết thương, đi tới phía tây Bách Trượng hồ, đến mảnh bãi tha ma âm u trong truyền thuyết.

Quý Hòa chiếm chiếm. Ân hiện không ngừng.

- Buồn ngủ thì ngủ ở chỗ này đi.

Khuôn mặt của Thượng Quan Linh Tú lạnh lẽo cứng rắn ghê gớm:

- Một phần không thể làm gối đầu, lúc ngủ, đầu hướng xuống dưới, chân gác lên một phần.

Nhưng, dù buồn ngủ thế nào, tại cái bãi tha ma rùng rợn như vậy, mấy tiểu hài tử bọn chúng làm sao ngủ được, phải có lá gan như thế nào mới có thể ngủ ở cái chỗ này?!

Từng đứa co rúm lại, nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong mắt tràn đầy thần sắc sợ hãi.

- Cô cô... Ta rất sợ hãi...

Một hài tử nhỏ nhất kéo vạt áo Thượng Quan Linh Tú, vô cùng đáng thương khẩn cầu:

- Chúng ta về nhà đi...

- Không được!

Thượng Quan Linh Tú quả quyết nói:

- Đệ tử Thượng Quan tướng môn không thể được phép sợ hãi! Ngay cả người sống chúng ta còn không sợ, sợ chi người chết?

- Ở đây, tách ra!

Thượng Quan Linh Tú nghiêm nghị nói:

- Khoảng cách mỗi người, cách nhau ít nhất năm bước, không được phép dựa chung một chỗ! Nghe rõ không, không cho phép dựa chung một chỗ! Mỗi khi tới gần, mặc kệ là chủ động hay bị động, cả hai cùng chịu phạt!

Sáu hài tử cứ như thế mà bị tách ra.

Sau khi chia tách sáu người cháu, Thượng Quan Linh Tú cũng tự mình ẩn thân sau một cái bia mộ, cẩn thận quan sát động tĩnh sáu người cháu của mình.

Bên kia, sáu hài tử vẫn đang khóc sụt sùi, nghẹn ngào, đột nhiên có một hài tử đứng lên:

- Ta không ngủ được, ta muốn đánh quyền.

Hồ hô hô... Thế mà thực sự bắt đầu đánh quyền, một quyền một cước, đánh đau ra đấy.

Ánh mắt năm đứa trẻ khác cùng sáng lên:

- Chúng ta cũng luyện quyền!

Sáu hài tử, trong bãi tha ma như rồng cuộn hổ chồm, mỗi người mang một sắc thái.

Thượng Quan Linh Tú nhìn một màn này, hốc mắt không khỏi ẩm ướt một trận. Sau đó, nàng chậm rãi ngồi xồm xuống, quần chặt vạt áo của mình, dùng con mắt sợ hãi len lén nhìn xung quanh.

Nữ trung hào kiệt, không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng không kìm được phát run...

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Trong bãi tha ma

Thượng Quan Linh Tú bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng.

So với sáu người cháu của mình, nàng đối với cái bãi tha ma này càng thêm sợ hãi!

Vô luận ngày thường Thượng Quan Linh Tú hiển ngang như thế nào, danh xưng cân quốc không thua đáng mấy râu đi nữa, nhưng chung quy vẫn là nữ hài tử, đối mặt với hoàn cảnh bốn bề tăm tối, quỷ hỏa lượn lờ, gió thu rít gào như tiếng quỷ kêu ma khóc, chuột bọ thì ẩn hiện khắp nơi, bờ rào, bụi cỏ, một phần, đầu đầu cũng thấy bóng dáng, tùy tiện một chút động tĩnh, đều có thể dọa nàng run bắn bật, thân là nữ hài tử, dù ngày thường có giả bộ kiên cường lãnh khốc, nhưng bản tâm nàng vẫn không cách nào thay đổi.

Nhưng mà, con người chính là như vậy, càng nhát gan, càng sợ hãi thì càng không dám nhắm mắt lại. Càng sẽ chú ý tới bất kỳ động tĩnh xung quanh, dù chỉ là gió thổi cỏ lay, cũng dọa bản thân càng thêm run rẩy.

Thanh âm huyền ảo bỗng nhiên vang lên, Thượng Quan Linh Tú sợ hãi mở to hai mắt nhìn, thấy một thứ đồ vật tròn trịa chui ra từ trong bụi cỏ, đang chậm rãi bò đến chỗ nàng, Thượng Quan Linh Tú chỉ thấy toàn thân cứng như gỗ.

Miệng nhỏ của nàng đang há hốc ra, gương mặt xinh đẹp sớm bị dọa đến tái nhợt.

Động tĩnh dần dần tới gần, hô hấp của nàng càng thêm gấp rút, hai cánh tay bầu chặt lấy vạt áo trước ngực, cơ hồ bị dọa đến sắp ngất.

Rốt cục... Một con nhím bò ra từ trong bụi cỏ.

Thượng Quan Linh Tú thở dài một hơi, nhin không được vỗ vỗ lồng ngực, so với chuột, con nhím trước mắt thực sự hết sức đáng yêu.

Nhưng ngay lúc này, nàng đột nhiên nghe được, ngay cạnh mình, truyền đến một tiếng thở dài ung dung.

Trong chốc lát, lông tơ toàn thân Thượng Quan Linh Tú đều dựng cả lên.

Nàng biết, bản thân tuyệt đối không thể nghe lầm.

Đích đích xác xác, chính là có một cái gì... Tại bên tai mình, phát ra một tiếng thở dài sâu kín...

Nơi này là bãi tha ma a...

Còn có thể có người nào thở dài trong đêm khuya này?

Thượng Quan Linh Tú lúc này đã sắp phát điên.

Nàng khẩn trương đứng dậy, chỉ thấy mồ hôi lạnh đã thấm ướt quần áo, nhưng vẫn kiên trì nhìn về phía sáu người cháu, xác định cháu mình an toàn, tiếng quyền phong hô hô vẫn còn vang động, không khỏi có thêm chút định lực, cảm giác sợ hãi trước đó cũng tạm ép xuống.

Nhưng tiếng thở dài kia, lần nữa vang lên bên tai nàng.

Ác mộng lại đến, Thượng Quan Linh Tú nhất thời kinh hô một tiếng, theo bản năng nhảy một cái thật xa, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn lại:

- Ngươi... Là... Là... A...a...a... Ai?

Nàng bị dọa đến hai hàm răng va vào nhau lập cập, ngay cả nói cũng không rõ ràng.

Chỉ nghe thấy, sau lưng truyền tới tiếng một người ung dung nói:

- Việc gì mà ngươi phải chịu tội như vậy?

“Nói chuyện!”

“Quý hồn nói chuyện!”

“Thực sự có quý!”

Toàn thân Thượng Quan Linh Tú lắc một cái, vèo một cái nhảy lên chừng tám trượng, lại liều mạng xoay người trên không trung, rốt cục nhìn thấy, ngay trên bia mộ mà nàng mới nấu thân, một bóng đen phiêu dật lơ lửng đứng đó.

Chỉ là, trong bóng đêm thâm thúy này, bóng đen kia càng thêm như hữu hình vô chất, lung la lung lay, thân thể như bất cứ lúc nào cũng có thể vận vẹo biến hình...

- Quý... Quý... Thật thật... Cơ quý a...

Thân thể Thượng Quan Linh Tú vốn đang lơ lửng trên không trung, bị dọa đến quên cả khống chế huyền khí, mất động lực, thân thể nàng tựa như quả nặng rơi thẳng xuống đất.

Nhưng lúc này, nàng đang ở trên cao tám trượng, nếu cứ thế mà rơi xuống, không tốt một cái liền phải chịu trọng thương!

Thân ảnh trên bia mộ kia than thở một cái, thân thể tung bay, vừa vận tiếp lấy thân thể Thượng Quan Linh Tú vào trong ngực.

Nếu hắn không tiếp, chỉ sợ vị nữ anh hùng Thượng Quan tướng môn này, coi như không đến mức ngã chết, nhưng bị thương lại là nhất định...

Thân đang ở giữa không trung, thế mà có thể quên vận chuyển huyền khí... Nàng đúng là hiếm gặp.

- Thả ta ra!

Thượng Quan Linh Tú theo bản năng hét rầm lên, nàng thực sự bị dọa tới sợ, thỉnh linh vận dụng kỹ năng trời phú của nữ nhân.

- Là ta.

Vân Dương bất đắc dĩ vuốt vuốt sống mũi.

Chút là gan đó, còn không bằng hạt vừng, lại dám mang theo sáu tiểu hài tử đến bãi tha ma luyện công.

Hắn thực sự phục...

Sau tiểu hài tử không chút sợ hãi, còn người dẫn đến này lại bị dọa đến tê liệt...

- Là...

Thượng Quan Linh Tú nhắm mắt lại, ở trong ngực Vân Dương quyền đâm cước đá một trận, mới cảm thấy thanh âm này có vẻ quen thuộc, thử mở mắt, đập vào mắt nàng, là một gương mặt tuần tú đầy bất đắc dĩ, ngay cả tóc tai đều bị nàng túm loạn lên, tóc tai bù xù, vẻ mặt bất đắc dĩ, vô cùng chật vật nhìn nàng.

Người trước mắt, không phải Vân Dương còn có thể là ai?!

- Là ngươi...?!

Thượng Quan Linh Tú lập tức cảm thấy dừng khí đã trở lại, nhảy mắt đầy máu phục sinh, vẻ tái nhợt trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó, là vẻ mặt băng sơn lạnh lẽo cứng rắn:

- Thả ta xuống!

Vân Dương im lặng buông đôi phương xuống.

Thượng Quan Linh Tú vỗ vỗ trên người mình, sắc mặt hơi chút đỏ lên, lại cứng rắn hỏi:

- Tại sao ngươi lại ở đây?

- Ta cũng không còn cách nào khác...

Vân Dương phát phát tay:

- Ta uống rượu xong, muốn về nhà, trùng hợp nhìn thấy người dẫn theo sáu tiểu bát đi sang bên này. Ta liền hiếu kỳ đi theo, muốn xem các ngươi đến cùng muốn làm gì... Kết quả, các ngươi dẫn ta trực tiếp vào bãi tha ma...

- Mà các ngươi vào bãi tha ma thì cũng thôi, còn muốn ở đây qua đêm...

Vân Dương vỗ ngực:

- Thực là làm ta sợ muốn chết.

Thượng Quan Linh Tú đỏ mặt nói:

- Ngươi một mực ở bên quan sát?

- Hiếu kỳ thôi!

Vân Dương nói:

- Linh Tú tỷ quả nhiên là bậc nữ anh hùng, không hề thua kém đấng mày râu, dũng khí như vậy, quả là khiến tiểu đệ bội phục, bái phục, chữ phục này, không phải dành cho Linh Tú tỷ thì không còn ai xứng đáng!

Thượng Quan Linh Tú mặt đỏ như lửa, đột nhiên “Tranh” một tiếng, rút trường kiếm ra, thẹn quá thành giận nói:

- Vân Dương, sớm biết huyền công của ngươi rất cao minh, danh chấn Ngọc Đường, tới tới tới, ta với ngươi so tay một chút.

Khóe miệng Vân Dương khẽ giật giật mấy cái, từ lúc nào mà ngươi nghe nói huyền công của ta cao cường? Còn danh chấn Ngọc Đường nữa? Sao ta lại không biết bản thân lại có danh tiếng lớn như vậy a? Rõ ràng là bị ta phát hiện ngươi nhát gan, thẹn quá thành giận muốn đánh một trận cho hả giận a.

Vừa rồi tuy Vân Dương có lòng thương tiếc, thế nhưng cũng không muốn khi dễ một người gặp cảnh khôn cùng.

- Chậm đã, Linh Tú tỷ, khổ tâm của ngươi ta đều biết.

Vân Dương nói:

- Bất quá làm như vậy, trong mắt ta lại thấy là dục tốc bất đạt, khó được hiệu quả tích cực.

Thượng Quan Linh Tú ung dung thờ dãi:

- Ta há có thể không biết đạo lý dục tốc bất đạt, nhưng dù sao so với không làm gì còn tốt hơn, dục tốc bất đạt, dù bọn chúng muốn chậm rãi trưởng thành, nhưng địch nhân của chúng chưa chắc đã cho chúng thời gian từ từ thành thực.

Vân Dương nhất thời ngạc nhiên, tâm tư khẽ động, lại thấy lời Thượng Quan Linh Tú có đạo lý!

Lúc này, sáu tiểu hài nghe thấy động tĩnh, cũng nhao nhao chạy tới, liếc nhìn, thấy bên cạnh cô cô của mình lại có thêm một đạo bóng người.

Lập tức cùng nhau hô quát, sáu thân ảnh toàn bộ tiến lên, kết thành một bức tường chắn trước Thượng Quan Linh Tú, sáu đôi mắt đồng thời trừng lên nhìn Vân Dương, trăm miệng một lời:

- Không cho phép khi dễ cô cô ta!

- Người xấu!

Vân Dương cảm thấy thú vị:

- Cô cô ngươi đem các ngươi đến chỗ này giày vò, có ý tra tấn các ngươi, các ngươi còn che chở nàng làm gì?

Đứa lớn tuổi nhất trong sáu đứa ngang nhiên nói:

- Cô cô tôi luyện chúng ta, chính là muốn chúng ta rèn luyện, cho chúng ta thêm phần bản năng cầu thắng trên chiến trường, việc này chính là chuyện của Thượng Quan tướng môn chúng ta, liên quan gì tới ngươi? Nam nhi Thượng Quan gia chúng ta, bảo hộ nữ hài tử vốn là trách nhiệm! Người xấu nhà ngươi mau chóng rời đi, chúng ta có thể tha thứ ngươi, bằng không...

- Bằng không các người dám thế nào?

Vân Dương cảm thấy buồn cười, cố ý đùa hỏi.

Thượng Quan Linh Tú ở một bên, chỉ thấy hốc mắt nóng lên, suýt bị đạo nhiệt lưu ôn nhu kia công phá tâm phòng, cường ép khổng chế xụ mặt nói:

- Sáu tên tiểu quỷ các người thì biết gì, đây là Vân thúc thúc của các người, là bằng hữu của cô cô. Sáu người các người mau chóng tự đi luyện công mới là đúng đắn.

Sáu hài tử sững sờ.

Đứa lớn nhất có chút khó hiểu vỗ vỗ đầu nói:

- Vân thúc thúc? Chưa nghe nói qua a, là dưỡng út của chúng ta sao?

Thượng Quan Linh Tú giận giữ:

- Còn không đi luyện công ta liền...

Còn chưa nói xong, sáu hài tử đã hú lên một cái rồi biến mất.

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của Thượng Quan Linh Tú, Vân Dương không khỏi cười thầm trong lòng:

- Đồng ngôn vô kỵ, khụ khụ, Linh Tú tỷ không cần để trong lòng.

Thượng Quan Linh Tú hừ một tiếng:

- Người còn chưa nói cho ta biết, người theo dõi ta là muốn làm cái gì?

Vân Dương nói:

- Ta nào có theo dõi người, hôm nay gặp nhau chỉ là trùng hợp mà thôi.

Mất thấy Thượng Quan Linh Tú dựng thẳng lông mày, sắp nổi bão, Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Kỳ thực, cũng bởi vì không đành lòng đi, người huấn luyện chúng như vậy, trong thời gian ngắn còn có hiệu quả, nhưng nếu huấn luyện lâu dài mà nói, rất có thể sẽ hủy hết tiền đồ Võ Đạo của chúng. Phương thức huấn luyện đã man như vậy, không thể làm, không phải đường đi của tu giả!

Thượng Quan Linh Tú không nói lời nào, lặng lẽ nhìn hấn.

Vân Dương nói:

- Trước khi Lăng Tiêu Túy đi, từng có lưu lại cho ta một bộ huyền hỉ tâm pháp, tên là Tam Tài huyền khí. Nhưng sau khi ta tĩnh nghiệm, lại phát hiện bộ công pháp kia tuy siêu diệu, nhưng lại không phù hợp với thể chất của ta...

Ánh mắt Thượng Quan Linh Tú sáng lên.

Công pháp mà Lăng Tiêu Túy lưu lại, dù chi điều này, cũng đã đủ, quá đủ.

Kỳ thực, Vân Dương làm gì có công pháp mà Lăng Tiêu Túy lưu lại, thứ hấn lấy ra hiện tại, chỉ là một môn công pháp phụ tu của Lục ca Lôi Tôn lưu lại mà thôi.

Đương nhiên, Vân Dương cũng không có hoàn toàn nói dối, bộ công pháp kia đích thực là không phù hợp với hấn, nhưng nghe Lôi Tôn chính miệng nói, bộ công pháp kia trong Huyền Hoàng giới cũng có vẻ rất lợi hại, cái tên Tam Tài huyền khí nghe có vẻ phổ thông đại chúng, nhưng nội tình cũng rất bất phàm diệu nghệ.

Hơn nữa, hấn cũng bị Thượng Quan tướng môn này đã động.

Vân Dương lấy Tam Tài công pháp ra từ trong ngực, đưa cho Thượng Quan Linh Tú. Thượng Quan Linh Tú lui ra sau một bước, tránh đi, nàng có chút kích động nhìn quyển sách đến sát tay mình:

- Cái này... Cái này... Cái này có thể được không? Đây là... Lăng đại sư đưa cho người, người cứ vậy mà mang ra... Thực không có việc gì?

Vân Dương có chút buồn cười, rõ ràng người trước mắt đã vô cùng động tâm với bí tịch mà hấn đưa ra, nếu hấn thực thu lại, không chừng nàng ra tay cướp đoạt hay không còn khó nói, vậy mà còn muốn uyển chuyển hỏi thăm, quả là đáng yêu, không thể nín cười được:

- Không có việc gì. Việc này ta có thể đảm bảo, lại nói, Lăng Tiêu Túy biết rõ thể chất ta không thích hợp, nhưng vẫn muốn lưu bộ công pháp này lại, thâm ý trong đó, vừa nhìn đã rõ.

Thượng Quan Linh Tú ừ một tiếng, lúc này mới cẩn trọng nhận lấy Tam Tài huyền công.

Bắt đầu lật từng tờ xem xét.

Càng xem, lòng càng vui vẻ, càng xem, càng thấy rung động lạ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Anh hùng không nên tuyệt hậu

Nội dung ẩn chứa trong bộ công pháp kia, quả nhiên là chữ chữ như châu ngọc, câu câu sâu sắc, so với công pháp huyền khí mà nàng thường nhìn thấy, thực sự cao minh hơn vô số lần, càng nhìn, càng thêm kinh hãi, càng phát hiện bộ chỗ tinh diệu của bộ công pháp này.

- Bộ công pháp này, thực quá quý giá.

Ngọc thủ trắng nõn của Thượng Quan Linh Tú nắm chặt lấy Tam Tài công pháp:

- Ta sợ, không chịu nổi, Thượng Quan tướng môn cũng không đảm đương nổi.

Vân Dương nhú mày, nói:

- Câu nói này của Linh Tú ty có chút quá nặng, dù gì ngươi cũng là nữ nhi giang hồ, vẫn là sáng khoái một chút thì tốt hơn!? Bộ công pháp này ở trong tay ta cũng vô dụng, ngươi còn khách khí với ta làm gì? Khách khí nữa, chính là đối trá a.

Rốt cục Thượng Quan Linh Tú không nhịn được mà bật cười, khôi phục lại tính tình cởi mở trước kia, nói:

- Tốt, ta nhận, Vân tiểu đệ, nhân tình này của ngươi, ta nhớ kỹ!

Vân Dương mỉm cười nói:

- Thượng Quan tướng môn có thể nhận quà tặng của ta, chính là cho ta thể diện thật lớn mới đúng. Bất quá, Linh Tú ty, từ nay về sau, ngươi không thể huấn luyện chúng như vậy nữa, hết thảy phải lấy tu luyện huyền khí làm đầu. Còn cần phải chú ý đến phương diện thiên tài địa bảo, huyền thạch tinh thạch cùng với những thứ có thể gia tăng huyền khí, đừng rồi, còn có thịt huyền thú, đây chính là món chính không thể thiếu cho bọn chúng bổ sung huyền khí a. Mấy thứ này, đối với cao cấp tu giả, phi thường trọng yếu, tuyệt không thể để sơ hở.

Thượng Quan lu trịnh trọng gật đầu, cắn răng nói:

- Ta đã hiểu! Vân Dương, nếu có một ngày Thượng Quan tướng môn có thể trọng chấn vinh diệu, đều là nhờ tới nay ngươi ban thưởng!

- Linh Tú ty nói quá lời.

Vân Dương thông dong mỉm cười:

- Nếu như thế, ta liền xin cáo từ. Ngươi cũng về sớm một chút, sau này cũng không cần vất vả như vậy, ai, nói không vất vả, kỳ thực ngày sau ngươi chỉ sợ sẽ phải càng vất vả hơn a, bởi tài nguyên cần cung cấp cho mấy gia hỏa này, chính là một con số thiên văn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt a.

- Đa tạ.

Thượng Quan Linh Tú vờn người đứng dậy, cung kính thi lễ với Vân Dương một cái.

Vân Dương cười ha ha một tiếng, quay người thần nhiên mà đi, thân ảnh cao lớn, tổng gây lát liền biến mất trong màn đêm.

Thượng Quan Linh Tú nhìn hướng mà Vân Dương biến mất, khe khẽ thở dài, lập tức, sắc mặt lại khôi phục lại vẻ kiên cường hàng ngày, quát:

- Đều tới đây! Chúng ta về nhà!

- Thật sao thật sao?

- Ân, thật, về sau, các ngươi không cần khổ cực như thế nữa, cũng không cần đến đây luyện gan dạ nữa.

- Thật sao? Oa! Quá tốt rồi..

Sau tiểu gia hỏa ôm thành một đoàn, nhảy nhót vui vẻ.

Nhìn bộ dạng vui sướng của sáu đứa nhỏ, Thượng Quan Linh Tú cũng cảm thấy vui vẻ, xiết chặt bí tịch trong lòng bàn tay, lại cảm thấy kích động.

Về sau... Sẽ tốt hơn!

Thượng Quan tướng môn... Sẽ tốt hơn!

Vân Dương, cảm ơn người.

Khi Vân Dương trở lại vpy, sắc trời đã tăng sáng, tia nắng đầu tiên đã xuất hiện.

Sự thực cũng không phải Vân Dương trùng hợp gặp đám người Thượng Quan Linh Tú, mà thực tế, rờng ra một ngày nay, Vân Dương đều ở bên xem tất cả những gì phát sinh ở Thượng Quan tướng môn.

Từ sáng sớm, khi sáu hài tử bị gọi dậy, tiến hành huấn luyện. Đầu tiên là thổ nạp điều tức, sau đó công vật nặng chạy cự li dài, sau đó lại là các hạng mục rèn luyện thể năng...

Sau khi làm hết lượt, phương đông mới có chút ánh sáng, sự vất vả trong đó, Vân Dương nhìn mà cũng lú lờ không thôi.

Nhưng, đó mới chỉ là bắt đầu...

Sau đó là các loại rèn luyện, ma luyện, khởi động gân cốt toàn thân, lại tiến hành huấn luyện các loại binh khí dài ngắn từ đao thương kiếm kích búa rìu đủ cả, còn có thuật cưỡi ngựa bắn cung...

Chỉ có một canh giờ lúc trưa mới là thời gian nghỉ ngơi, nhưng chính thời gian nghỉ ngơi này, bọn hắn vẫn phải vừa nghỉ vừa xem binh thư, học thuộc chiến trận kinh điển, lại còn tùy thời phải trả lời câu hỏi mà mọi người đưa ra.

Làm như thế nào, mới có thể tránh được trận đại bại này?

Làm thế nào, mới có thể chuyển bại thành thắng trong tình huống này?

Trong tình huống này, phải làm thế nào mới có thể bảo toàn thực lực?

Trong tình huống này, nên chọn rút lui bảo toàn thực lực hay chọn tử chiến?

Một khi đáp sai, chính là trừng phạt..

Vân Dương thấy cảnh mà ê ẩm trong lòng, bọn hắn, mới chỉ là hài tử, đứa lớn nhất, mới có chín tuổi. Mà nhỏ nhất, mới qua sáu tuổi.

Huấn luyện như thế, không phải nói là trong không khí sinh tử như thế, thực sự là... Thực sự là quá tàn nhẫn.

Cho đến chiều, sau khi ăn cơm xong, Thượng Quan Linh Tú lại dẫn bọn hắn ra ngoài, đến khu đèn đỏ hỗn loạn, tìm lưu manh đánh nhau, tiến hành huấn luyện thực chiến, trải nghiệm sinh tử. Còn đến lúc đèn khuya, vẫn chưa được nghỉ ngơi, mà là đưa đến bãi tha ma luyện gân da.

Một ngày này, quá trình mà bọn nhỏ phải trải qua, đủ khiến Vân Dương toàn thân phát lạnh, sợ hãi không thôi.

Cái này, chính là một ngày của nam nhi tướng môn!

Vân Dương ngửa mặt lên trời thở dài.

Nhìn Thượng Quan phủ thuần mà nữ quyến trưởng bối, lại nhìn từ đường Thượng Quan gia lít nha lít nhít bài vị.

Đây chính là cái mà tướng môn bỏ ra.

Đương nhiên Vân Dương cũng hiểu và lý giải, tại sao các nàng phải làm như thế, các nàng cũng không phải cố ý muốn tra tấn mấy hài tử kia, mấy đứa nhỏ đều là cốt nhục của các nàng!

Thậm chí, so với chính bản thân chúng đau đớn xác thịt, thì các nàng còn càng thêm đau đớn trong lòng, đau như ngàn vạn con dao cắt vụn linh hồn.

Nhưng, các nàng nhất định phải làm vậy!

Hơn nữa, dù các nàng đã thấy huấn luyện đã tàn khốc cực điểm, nhưng vẫn không thể tránh được chuyện càng thêm tàn khốc hơn sau đó.

Nhưng hài tử này, tại một khắc mà chúng ra đời, cũng đã gánh trên lưng vận mệnh, định sẵn con đường: thừa nhỏ bị khổ luyện, không có một ngày tốt lành. Trưởng thành tìm thê tử, lưu lại huyết mạch, sau đó ra chiến trường.

Cuối cùng là tử chiến sa trường!

Đã ngựa bọc thây!

Đây chính là toàn bộ lịch trình trên con đường sinh mệnh của họ!

Nhìn sự bị thương trong mắt cả nhà sương quã khi nhìn đám trẻ, liền có thể thấy rõ, các nàng đã sớm thấy được một ngày này.

Chính như Thượng Quan Linh Tú nói, bất kể các quốc gia khác có tôn kính Thượng Quan tướng môn như thế nào, nhưng một khi lên chiến trường, hai bên đối địch, vậy, bọn hắn tuyệt không cho phép dòng dõi Thượng Quan tướng môn được sống sót, càng thêm không có hậu nhân Thượng Quan tướng môn được quật khởi!

Bởi, nếu ngày đó đến, chính là đại biểu cho ác mộng của bọn hắn!

Từ xưa đến nay, các gọi là truyền thuyết về cả nhà trung liệt, kết cục sau cùng, đều là đoạn tử tuyệt tôn, nhà tan cửa nát!

Chưa từng chấm com có ngoại lệ!

Đều không có ngoại lệ!

- Đây là vận mệnh cực khổ cỡ nào... Vì cái gì mà công thần cả nhà trung liệt, lại gặp phải vận mệnh tàn khốc như vậy? Đây chính là số mệnh là hồi báo của kẻ làm tướng quân, tận tâm bảo vệ quốc gia sao?

Đứng trong gió sớm, Vân Dương trầm tư hồi lâu.

Bi kịch của Thượng Quan tướng môn, chỉ bằng sự cố gắng hiện tại của Thượng Quan Linh Tú, thực là có thể tránh được sao?

Tuyệt đối không thể!

Một khi bước vào chiến trường, sinh tử cũng chỉ là một khoảnh khắc!

Hậu nhân của Thượng Quan tướng môn, một khi xuất hiện trên chiến trường, chính là tiêu điểm của ngàn vạn địch nhân. Chỉ khi tiêu điểm này biến mất, người khác mới yên tâm

- Đề ta giúp các ngươi một tay.

Vân Dương thân nhiên nói:

- Bởi, công thần đổ máu vì quốc gia, không nên tuyệt hậu!

...

Cửu Thiên lệnh đột nhiên bận rộn, cái loại tin tức bắt đầu lộn xộn truyền tới.

“Trọng thần cả triều, đột nhiên cùng nhau tấn công quân đội. Việc này xảy ra bất ngờ, trước đó hoàn toàn không có dấu hiệu.”

“Thân thể hoàng đế bệ hạ dường như có vấn đề, sắc mặt mấy ngày nay rất khó nhìn. Đề nghị chú ý.”

“Một số trung hạ tầng sĩ quan, tuy phạm phải lỗi nhỏ, nhưng lại bị khuếch đại điều tra, truy cứu sai lầm, có ý xử nặng, hiện tại đã có 17 phó tướng vào ngục. Thiết nghĩ, trong đó tất cả nguyên nhân bí ẩn.”

“Từ thái tử, mấy vị hoàng tử còn lại đều thân văn thần mã xa lánh võ tướng, biểu hiện càng ngày càng rõ ràng.”

“Quân đội hiện tại chỉ có hai vị Nguyên soái có thể trấn áp đại cục, nhưng ở một số phương diện nhỏ, cũng đã bắt đầu thất khống, dấu hiệu này thực không tốt.”

“Trước mắt Hà lão bệnh nặng không dậy nổi, thái tử tự mình đến thăm. Hoàng đế bệ hạ cũng từng đến... Đối với chuyện ngày đó, cũng không hề truyền ra phong thanh, dần dần hiện lên thế cục không thể giải quyết...”

“Các tướng quân xuất phát sớm, đã đến trong phạm vi năm trăm dặm quanh Thiên Đường thành...”

“Người Lăng Phong các mà Tôn thường muốn kiểm tra, trước mắt đã có mấy người từng xuất hiện, nhưng Thủy Vô Âm vẫn chưa từng hiện thân, hoài nghi đã rời khỏi Thiên Đường thành. Trước mắt đang mở rộng phạm vi điều tra.”

“Gần đây, có không ít nhân sĩ giang hồ không rõ lại lịch tiến vào Thiên Đường thành, sau đó chia thành tốp nhỏ, biến mất trên phố. Cần xem xét kỹ?”

“Mấy năm nay, thảo nguyên không ngừng có động tác, chiến lực cũng tiến tới đỉnh phong. Thuộc hạ đoán chừng, khoé tránh khỏi một trận chiến.”

“Đồng Huyền, Đại Nguyên, Thiên Tử và một số quốc gia đều chuẩn bị sẵn sàng xuất chinh, điều động toàn bộ lực lượng vận chuyển lương thảo, đối ngoại tuyên bố làm phong phú quốc khố, ứng phó đại hạn hàng năm, mục đích thực sự...”

...

Vân Dương mở Cửu Thiên lệnh re, vô số tin tức lít nha lít nhít hỗn loạn, không ngừng nhảy lên.

Sau khi Vân Dương tìm đọc tin tức một phen, nhất thời phát giác được mùi thuốc súng chiến tranh nồng nặc đang chảy vào Ngọc Đường.

Đối với động tĩnh của quân đội các nước khác, thứ mà quân đội Ngọc Đường biết được còn nhiều hơn hẳn biết, nhưng tin tức mà hắn nắm được, triều đình cũng đã sớm biết.

Nhưng lấy cơ trí không khéo của bệ hạ, lại tới bây giờ vẫn không có phản ứng, không thể không nói là khác thường.

Quân đội chỉ có ba vị đại soái như Thu Kiếm Hàn, Lãnh Dao Ngâm cùng Thiết Tranh hô hào, thế lực đơn bạc, càng thêm có quan văn toàn triều ngăn trở, tình thế thực không thể lạc quan cho nổi.

Mà điều khiến Vân Dương cảm thấy không thể hiểu nổi, chính là thái độ cực đoan của quan văn toàn triều.

Dù cho là văn nhân không thích chinh chiến, chán ghét quân nhân, dù cho là chính khách vì độc quyền mà chèn ép quân đội, nhưng tình thế nguy hiểm rõ ràng rành rành trước mắt, chẳng lẽ bọn chúng không chút nhìn ra? Vì sao tuyệt đại đa số người còn muốn phản đối chuẩn bị chiến tranh như thế?

Thực sự là kỳ quái.

Vân Dương không tin quan văn cả triều đều có ánh mắt thiên cận, hay là hạng người tham vọng danh lợi như thế, hắn không khỏi tập trung rất lâu trên động tĩnh của quan văn, trong lòng không ngừng suy nghĩ:

- Chuyện này, có phải là liên quan đến Hà Hán Thanh kia không?

- Chẳng nhẽ người này vẫn luôn âm thầm điều khiển Ngọc Đường quốc? Hoặc nói, đại hắc thủ sau Thiên Đường, liệu có phải là Hà Hán Thanh kia không?!

- Còn phía hoàng đế bệ hạ, chỗ hắn rốt cục xảy ra chuyện gì?

Vân Dương càng nghĩ, càng cảm thấy đau đầu.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Ta có chuyện gấp

- Máy điều này, sợ là phải tự mình xuất thủ tìm hiểu mới được...

Vân Dương hạ quyết tâm, sau khi lựa lại mấy tin tức quan trọng, lại đem Cửu Thiên lệnh đặt một bên.

Lại bắt đầu dốc lòng luyện công, tăng cường thực lực.

Lại qua một ngày một đêm.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đối với sự trầm mặc của Vân Dương trong thời gian này cũng đã sớm quen thuộc, lúc này cũng đang từng bước tiến hành chuyện của mình.

Chỉ là, ngẫu nhiên quét mắt nhìn về phía phòng Vân Dương, trong ánh mắt lại mang theo mấy phần lo lắng.

Có lẽ, cả thế gian này, chỉ có hai người họ mới biết áp lực mà Vân Dương phải gánh lớn đến chừng nào.

Nó nặng nề vượt quá sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Cho đến khi Vân Dương bước ra khỏi cửa, nhìn thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Phương Mặc Phi.

- Có chuyện gì?

Vân Dương nghiêng đầu qua hỏi:

- Cứ việc nói không sao.

Phương Mặc Phi ngập ngừng hồi lâu, rốt cục nói:

- Không có chuyện gì.

Vân Dương nhíu nhíu mày, cầm khăn lông lau lau mặt, bình tĩnh nói:

- Là ba huynh đệ kết bái họ Hồ kia tìm tới ngươi, hay là người của Sâm La đình tìm tới ngươi?

Phương Mặc Phi cười khỏ một tiếng.

Vân Dương gật gật đầu:

- Ân, là Sâm La đình đúng không? Là muốn ngươi giết người? Hay là để ngươi rời khỏi ta, về lại giang hồ?

Phương Mặc Phi thờ dài một cái thật sâu, nói:

- Lần này là một trong Thập Điện đại vương muốn đến Thiên Đường thành, cũng không biết họ thế nào mà tìm được ta, muốn ta.. Rời khỏi nơi này.

Thần sắc Vân Dương không hề biến đổi:

- Ý ngươi thế nào?

- Đương nhiên ta không muốn rời khỏi công tử!

Phương Mặc Phi xoắn xuýt nói:

- Nhưng... Tần Quảng Vương đại nhân có thù đoạn thông thiên triệt địa, ta sợ, sẽ mang đến phiền phức cho công tử.

Vân Dương lạnh nhạt nói:

- Chờ Tần Quảng Vương đại nhân của ngươi đến, nói cho hắn biết, ta muốn gặp hắn một lần.

Phương Mặc Phi gật đầu:

- Vâng.

Cũng không biết tại sao, sau khi nghe Vân Dương nói như vậy, lòng Phương Mặc Phi bỗng nhiên an định lại.

Mặc dù hiện tại công tử còn rất yếu, nhưng chẳng biết tại sao, Phương Mặc Phi vẫn đột nhiên an tâm, với vị công tử này của mình, hắn tràn đầy lòng tin vô tận.

Công tử nói đi, tất nhiên sẽ đi! Công tử có nắm chắc, nhất định sẽ hoàn thành!

- Hôm nay các ngươi không cần theo ta, ta muốn đi một mình.

Vân Dương nói:

- Các ngươi ở trong phủ an tâm luyện công. Sớm ngày đột phá bát trọng mới tốt.

- Vâng, công tử, có phải ngài đã đột phá...

Phương Mặc Phi nhìn thần sắc hàm chứa thần quang của Vân Dương, khinh nghi bất định hỏi:

-... Ngũ trọng son?

Vân Dương nhàn nhạt cười một tiếng, cũng không trả lời mà đi ra khỏi cửa.

Ngũ trọng son... Cấp độ này, mấy ngày trước Vân Dương đã hoàn thành đột phá. Mà trong khoảng thời gian từ đó đến này, ba bộ bí pháp Vân Vụ quyết, Huyền Phong quyết, Tinh Hỏa quyết đều đã đột phá tầng thứ năm, còn Kinh Lôi quyết và Huyết Sát quyết cũng đã đạt đến tầng thứ ba.

Những môn kỳ công này, chính là chỗ dựa lớn nhất trước mắt của Vân Dương.

Nhưng mà, đại giới đề thúc đẩy chúng đến trình độ như vậy, lại là... Toàn bộ tài nguyên tích lũy trước đó, một lần hao sạch!

Huyền thạch, huyền tinh, mỹ ngọc... Huyền đan... Thiên tài địa bảo...

Hiện tại Vân Dương cảm thấy, mình chính là một kẻ nghèo hèn tiêu chuẩn, ngoại trừ kim phiếu ngân tệ không thể nhai ra, tất cả những gì có thể cắn đều đã cắn sạch!

Nghèo đến chỉ còn tiền!

...

Vân Dương ra ngoài.

Một trận gió nhẹ quét qua chân trời, lẳng lặng tiến vào hoàng cung đại nội.

Sau đó, hần lại lần nữa xuất hiện, lần này là ở trong Vân phủ của mình.

Vân Dương cau mày, suy nghĩ nửa ngày, rốt cục khế cắn môi, lần nữa đi ra ngoài, lần này chạy thẳng đến soái phủ.

Dọc theo con đường này, hần mấy lần cảm ứng được, tựa hồ có người đang theo dõi hần, nhưng dù cho dùng mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không thể tìm ra người theo dõi.

Lộ trình giữa Vân phủ và soái phủ cũng không phải rất xa, bất quá phải mất gần nửa canh giờ Vân Dương mới đến trước cửa phủ nguyên soái.

- Xin mời bẩm báo một chút, nói Vân hầu chỉ từ Vân Dương, cảm tạ lão đại nhân mấy lần quan tâm, hôm nay đặc biệt đến đây, muốn nói lời cảm tạ.

Vân Dương biểu hiện rất nho nhã lễ độ, muốn có bao nhiêu phong độ có bấy nhiêu nhã nhặn.

- Vân công tử chờ một lát.

Người gác cổng đáp lễ cũng rất tôn kính.

Dù sao, đại danh của Vân công tử, đã thực danh chấn Ngọc Đường, vang vọng thiên hạ, ai ai cũng nghe, người nào không biết?

Nếu đổi lại là người khác, nếu đã làm quen được Lăng Tiêu Túy, hần sẽ mượn uy danh Lăng Tiêu Túy ra mà làm việc. Nhưng Vân Dương là ai?

Hần căn bản không hề có nửa điểm thỏa mãn, ngược lại còn càng hy vọng có thêm kỳ ngộ khác, nếu lại thêm một cái da hổ cho hần xé, đó mới thực là tốt a.

Ti như Độc Cô Sầu a, lại tỷ như mấy vị thần thoại cao nhân cường giả trong truyền thuyết gì gì đó, mỗi ngày đến mười cái tám cái, hần cũng không chê nhiều!

Dùng thanh danh mấy người này trấn áp mấy tên ngu quỷ xà thần lên lút, hần mới có thời gian làm việc riêng của hần a.

- Tên hỗn đản này còn dám tới!

Nghe thấy tên Vân Dương, Thu Lão Nguyên soái giận mà không có chỗ phát tiết.

Trong mấy ngày nay ghen một bụng lửa trên triều, đang không có chỗ phát tiết, con hàng này lại đưa đến cửa, đúng là một chỗ chút giận thực tốt a!

- Để tiểu tử kia lăn đến đây cho ta!

Lão Nguyên soái gầm thét một tiếng.

Câu nói này của là, khiến tên thị vệ báo tin suýt cười thành tiếng.

Vân Dương lần tới vẫn rất ung dung:

- Bái kiến đại nhân, từ ngày đó từ biệt không gặp, phong thái của đại nhân càng hơn trước, quả thực đáng mừng, đây chính là chuyện may mắn của Ngọc Đường, may mắn của thiên hạ!

Thu Lão Nguyên soái đen mặt lại, bị cây lấy lòng này chọc tức đến khó thở:

- Lão tử còn chưa bị nguoi làm tức chám com chết là đã tốt rồi!

“Tên hỗn đản này, cũng không ngại nói câu lâu không thấy?”

“Lão phu đi ba lần. Lần thứ nhất nguoi tránh mặt không gặp, lần thứ hai và thứ ba nguoi đều nằm chết dí trên giường, ngay cả mắt còn không mở được, lão phu làm sao gặp nguoi?”

Uổng cho người có thể nói ra miệng!

Còn cái gì mà may mắn com mẩn, lão phu khỏe mạnh là chuyện may mắn của Ngọc Đường, nhưng từ khi nào thành may mắn của thiên hạ? Lục đại đế quốc trừ Ngọc Đường ra, còn có quốc gia nào không ngóng trông lão phu chết sớm?

- Tiểu tử ngươi đến làm gì?!

Thu Lão Nguyên soái nghiêng thân thể, ngồi trên ghế bành, liếc nhìn tiểu tử trước mắt, càng nhìn càng thấy khuôn mặt tuấn tú này với cùng đáng giận.

Nhìn không được hung tợn nói:

- Ngươi nói một tên đại lão gia như ngươi, lại có bộ dạng tiểu bạch kiếm còn non hơn cả nữ nhi, cũng không thấy ngại khi vác nó ra đường hay sao mà còn rêu rao khắp nơi?

Vân Dương nhếch nhếch miệng:

- Ngài nói rất đúng, ta cũng cả thấy ta có chút quá đẹp, khiến cho qua nhiều người tự ti mặc cảm, cảm thấy không bằng, bắt quá cái này cũng không thể trách ta a... Nói thực, không sợ làm trò cười; cho lão nhân gia ngài, kỳ thực ta đã sớm muốn hủy dung!

Lão Nguyên soái nghe thấy mà cũng chán nản:

- Có chuyện mau nói, có rắm mau đánh!

- Ừm hừ, vậy ta đánh...

Vân Dương cười hắc hắc, sắc mặt trở nên nghiêm túc chưa từng có.

Lão Nguyên soái nhìn thấy sắc mặt của hắn, cũng bắt đầu cảm thấy nặng nề.

Nhìn bộ dạng này, chẳng nhẽ tiểu tử này... Thực có chuyện?

- Là như thế này, Lão Nguyên soái, không biết trong thời gian này, ngài có thấy hoàng đế của chúng ta có chút không thích hợp hay không?

Vân Dương cân nhắc dùng từ, lúc này mới lên tiếng hỏi.

- Cái gì?!

Lão Nguyên soái lập tức ngồi ngay ngắn, ánh mắt trở nên sắc bén như chim ưng. Không chớp mắt nhìn Vân Dương:

- Đến cùng ngươi muốn nói điều gì?

Vân Dương ho khan một cái:

- Không phải ta muốn nói... Mà là...

Lão Nguyên soái không biết nên khóc hay nên cười, một câu lúc trước của ngươi không phải đã bại lộ quá nhiều ý đồ sao? Hiện tại mới nhớ tới cần giữ bí mật?

- Chỗ lão phu, còn chưa có người dám nghe lén!

Thu Kiếm Hàn hừ một tiếng.

Chuyện gì lại khiến tên gia hỏa này thần bí như vậy? Vừa nghĩ đến đây, lòng dạ Lão Nguyên soái cũng không tránh khỏi có chút khẩn trương.

- Là như thế này, vài ngày trước, không phải Lăng Tiêu Túy tiến vào hoàng cung một chuyến a...

Vân Dương càng nghĩ, cảm thấy vẫn nên lấy Lăng Tiêu Túy ra làm tấm chắn thì tốt hơn.

Tên tuổi của con hàng này, chính là lựa chọn hàng đầu để gánh chuyện a.

Trong lúc mấu chốt như thế, hắn lại mới vừa tiến vào hoàng cung, lại còn có giao tình rất tốt với mình, quả thực quá hợp lý, quá thuận lý thành chương, châu liên hợp bích a.

- Hả?

Lão Nguyên soái chính thức tập trung, thần sắc trong nháy mắt trở nên khẩn trương:

- Hấn phát hiện cái gì?

- Sau khi hấn trở về, nói lại cho ta biết, mặc dù mới chỉ gặp hoàng đế một lần, lại có thể nhìn ra được, thân thể chăm com hoàng đế bệ hạ vô cùng không tốt... Nếu không kịp thời... Chỉ sợ, sinh tử trong mấy tháng nữa...

Vân Dương thấp giọng.

Ầm ầm!

Lão Nguyên soái kinh hãi xô ngã các ghế, cả người ghé sát dưới đất, gương mặt mờ trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vân Dương, trong lúc nhất thời không nói thành lời.

- Lão Nguyên soái không thể kích động, đây là lời Lăng Tiêu Túy nói, cũng không phải ta nói.

Vân Dương cuống quýt giải thích.

- Lời ấy là thực?!

Thu Kiếm Hàn từng chữ hỏi, thân thể trào ra một cỗ sát khí, khiến người nhìn vào như thấy núi thây biển máu:

- Khó trách, trong thời gian này, sắc mặt bệ hạ phát bụi, lão phu còn tưởng là do suy nghĩ mệt nhọc... Hừ, thật to gan!

Vân Dương cúi chăm com đầy, không nói.

Lúc này nói nhiều sai nhiều, vẫn là im miệng không nói thì tốt hơn.

- Nếu Lăng tiên sinh đã nhìn ra, như vậy...

Lão Nguyên soái bắt lấy tay Vân Dương, vội vàng hỏi.

- Hấn lưu lại ba viên thuốc, lại cũng không nói nhất định có hiệu quả, dù sao mới chỉ nhìn thoáng quá, điều quan sát được quá ít...

Vân Dương có chút thấp thòm nói:

- Thế nhưng việc này can hệ trọng đại... Ta cũng thực sự khó tìm được người khác để thương lượng...

- Việc này mà ngươi còn muốn tìm người khác thương lượng?

Thu Kiếm Hàn trừng lớn hai mắt, trầm mặt đi đi lại lại trong phòng, rốt cục vung tay, chém đinh chặt sắt nói:

- Vấn đề này, thà tin là có, không thể không tin! Đi, ngươi theo ta lập tức tiến cung!

Vân Dương giật nảy mình:

- Cái này... Ta...

- Ngươi không vào cung không được!

Lão Nguyên soái trầm mặt:

- Lời Lăng Tiêu Túy nói, có thực là hấn nói hay không cũng chưa biết, thuốc, có thực hay là giả, thậm chí ba viên thuốc trong lời ngươi nói, đến cùng là thuốc hay là độc, tất cả tin tức đều là do ngươi nói ra! Ngươi muốn buông tay mà đi như vậy, chuyện này, bất kể như thế nào cũng không có khả năng!

Vân Dương lộ vẻ mặt đau khổ:

- Ta đã som nhắc bản thân không nên dính vào mấy chuyện này, việc không liên quan đến mình vốn nên tránh thực xa a... Ai, lần này bị lão gia hỏa kia hại khổ...

Đang nói chuyện, đã bị Thu Kiếm Hàn kéo soành soạch ra khỏi đại sảnh, liên tiếp nghe được tiếng mệnh lệnh.

- Chuẩn bị ngựa! Không đúng, chuẩn bị kiệu! Tiến cung!

- Nhanh nhanh nhanh

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Bức họa trong Ngự Thư phòng

Liên tiếp thúc giục, mãi chỉ đến khi cổ kiệu đã sắp tiếp cận hoàng cung, Lão Nguyên soái mới có thể bình ỗ chằm com lại sự lo lắng gấp gáp kia.

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi lần cuối. Chuyện này, là thật sao?

Thu Kiếm Hàn nghiêm túc nhìn Vân Dương:

- Bây giờ còn chưa tiến vào hoàng cung, còn kịp; còn có thể khoan nhượng. Nhưng một khi tiến vào hoàng cung, nếu có bất kỳ sơ sót... Mạng nhỏ này của ngươi, vô luận thế nào đều giữ không được!

- Tiểu chất mặc dù hoàn khổ, nhưng đây không phải là chuyện nhỏ, quan hệ tới quốc gia đại sự, sao lại dám hồ nháo, việc này quả quyết không giả.

Vân Dương nghĩ chính ngôn tử nói.

- Đừng nhắc đến hoàn khổ...

Thu Kiếm Hàn nhúc nhích đầu nói.

Vừa gặp phải chuyện gì, là con hàng này lại đội hai chữ hoàn khổ lên đầu hấn, phảng phất như đó là chỗ dựa vững chắc của hấn vậy.

Thực sự là đủ rồi!

Hoàn khổ có thể dùng như vậy sau?

Ngươi cho rằng lão phu không biết ngươi giả hoàn khổ?

Bịch một tiếng, Thu Kiếm Hàn đá một cước lên mông Vân Dương:

- Bớt nói nhảm! Cùng lão tử vào!

Lão Nguyên soái là thân phận cỡ nào, hấn tự tiến cung kiến vua, đương nhiên là một đường thông suốt, không chút cản trở.

Sau khi thông báo, hai người thuận lợi bước vào Ngự Thư phòng.

Chỉ thấy hoàng đế bệ hạ diện một thân hoàng bào óng ánh, đang đứng trước bản đồ cương vực Ngọc Đường đế quốc, trong tay cầm một bản tấu chương, chau mày, không khí vô cùng ngột ngạt nặng nề.

- Lão Thu tới a.

Nhìn thấy Thu Kiếm Hàn tiến đến, hoàng đế bệ hạ cũng thu lại bộ dạng lúc trước, đầu tiên là thở dài một tiếng, sau đó trực tiếp tỏ khổ:

- Hà Đông bị hồng thủy tàn phá bừa bãi, trăm vạn nhân khẩu trôi dạt khắp nơi, Lão Thu a, mau... Chuyện này...

Nói đến đây mới nhìn thấy Vân Dương cùng theo vào, không khỏi khẽ giật mình:

- Ngươi cũng tới.

Vân Dương nghe vậy giống như bị dọa giật nảy mình, làm ra bộ dạng vô cùng ngoài ý muốn:

- Cái này... Ngọc... Bá bá? Ách... Bệ hạ... Cái này...

Lão Nguyên soái đập tay lên ót hấn, cả giận nói:

- Vẫn còn giả bộ! Nói tiếng người cho ta!

Hoàng đế bệ hạ cười ha ha, khoát tay ngăn lại:

- Đều không phải người ngoài, ngại gì nói chút chuyện phiếm, người tới, thường ghé.

Nhìn thấy hai người đã an ổn ngồi xuống, hoàng đế bệ hạ lại tự mình đứng lên, cau mày:

- Lần này, Hà Đông bị lũ lụt... Quá bất ngờ, thực sự quá đột nhiên, khó thể đối ứng a!

- Hồng thủy của Lão Long giang đột nhiên tàn phá bờ bãi, hơn phân nửa là cùng trận mưa lớn lúc trước có quan hệ. Thủy thể tăng lên một bậc, rồi cục dẫn đến vỡ đê, ba sáu huyện gặp tai họa, thành thiên tai...

Lão Nguyên ; soái cũng thờ dài:

- Đối với đề quốc mà nói, trận thiên tai này chẳng khác nào đã rét vì tuyết lại còn đổ thêm sương, bên Hộ bộ kia nói thế nào? Có đưa ra phương pháp đối ứng chưa?

- Còn có thể có phương pháp đối ứng gì nữa? Quốc khố đã rỗng, không bột đổ gột nên hồ thôi!

Hoàng đế bệ hạ lấy tay vuốt mi tâm, thờ dài thật sâu:

- Hiện tại, trong quốc khố chỉ còn ba trăm vạn lượng bạc, hơn nữa, số tiền này tiền thường chuẩn bị dùng để ban cho tướng sĩ Đông Cung... Trong đó còn có không ít là quan lương. Thậm chí ngay cả dùng để khao thưởng, cũng đã xa xa không đủ, càng không nói đến những việc khác.

- Hộ bộ đưa lên ý kiến, nếu muốn nhanh chóng khắc phục hậu quả lũ lụt, ổn định lòng dân, liền phải đem hết số bạc này dùng để chẩn tai. Tạm thời không khảo tam quân nữa... Trước phải cứu trợ mấy trăm vạn nạn dân. Hơn nữa, mặc dù như thế, vẫn chỉ như hạt cát trong sa mạc, xa xa ; không đủ...

Đôi mày kiếm của Lão Nguyên soái khẽ nhíu lại. Nhịn không được nói:

- Bệ hạ, việc này tuyệt không thể thực hiện, tướng sĩ đã đổ máu chém giết, chinh chiến bảo vệ quốc gia, có thể nói là bách tử nhất sinh. Nếu ngay cả ban thưởng trợ cấp cơ bản đều không có, thậm chí ngay cả quân lương cũng không thanh toán đủ, chẳng phải là làm lạnh lòng các tướng sĩ sao? Lúc đó, trên chiến trường, còn ai chịu dùng hết sức, còn có ai chịu bán mạng! Bệ hạ, xin người nghĩ lại.

Hoàng đế bệ hạ lần nữa ray ray trán:

- Trẫm đương nhiên biết điều này, chỉ bất quá, hiện tại không bột đổ gột nên hồ, không chỉ có bên Hộ bộ nói như vậy, ngay cả trẫm cũng chỉ có thể nói như vậy...

Thu Kiếm Hàn nhíu chặt lông mày, càng thấy hoàng đế bệ hạ có chút không thích hợp.

Từ trước đến nay, phong cách hành xử của hoàng đế bệ hạ luôn luôn cứng như thép, lời lẽ phong hành, nếu trước kia gặp chuyện như vậy, phương thức giải quyết của bệ hạ luôn là quả quyết thanh thoát, luôn có thủ đoạn khiến văn võ bá quan đều phải đi vào khuôn khổ.

Nhưng lần này, sao lại dùng thủ đoạn ứng đối mềm yếu vậy?

Thậm chí... Không hề có ; lực, tựa như chắc chắn không thể làm gì được!

- Trẫm cũng biết, mệnh mề ngắt quân lương, sẽ khiến tướng sĩ lạnh lòng, nhưng sự cấp tòng quyền, chuyện lũ lụt đã là vấn đề như lửa sém lông mày... Có thể nói, trong đây trăm có vô số kẻ sách, muốn làm gì cũng không phải vấn đề khó khăn.

Hoàng đế Bệ hạ lại lấy tay ray ray trán, vẻ tâm phiền ý loạn hiện rõ trên mặt:

- Nhưng, trẫm thực không muốn làm như vậy... Quá phiền toái...

Lão Nguyên soái cùng Hoàng đế Bệ hạ nói chuyện.

Vân Dương thì từ mới bắt đầu đã phối hợp, ngồi nhìn đánh giá Ngự Thư phòng, không làm phiền hai người họ.

Cái Ngự Thư phòng này, là nơi Hoàng đế Bệ hạ phê duyệt tấu chương, thậm chí là nơi mà đại thân thân cận của ngài cùng nghị sự, nhưng nơi này, thực quá bình thường.

Cơ hồ không có bất kỳ vật trang trí nào đáng kể.

Đến mức khi Vân Dương vừa mới tiến vào, chỉ thấy trong phòng có chấm com mỗi hai bức tranh.

Một bức treo trên vách tường bên trái chỗ Hoàng đế Bệ hạ đang ngồi, đó là một bức tranh vẽ cảnh tượng Phong Vân Thủy Hòa Lôi Điện dâng trào. Nhìn như quái dị, dị trạng thiên địa khí tượng đều xuất hiện, tựa như ngày tận thế.

Nhưng Vân Dương biết, bức họa này, đại biểu cho Cửu Tôn, ý nghĩa chân thực chính là cmt giáng thế, tụ hợp tại Ngọc Đường.

Vậy mà Hoàng đế Bệ hạ đem chân dung Cửu Tôn đặt ở đây!

Điều này khiến Vân Dương không khỏi đột nhiên chấn động.

Về phần một bức họa khác thì ở sau lưng Hoàng đế Bệ hạ, chấm com thế nhưng bức họa này, khiến Vân Dương phải nhìn chăm chú, gần như không muốn dời mắt đi.

Bức vẽ, cảnh tượng rõ ràng là ở trong ngự thư phòng này, một thanh niên trường thân ngọc lập, hai tay chấp về phía sau, khễ ngẩng đầu, con mắt nhìn về phía xa xăm.

Người này diện một thân hoàng bào, phía trên còn theey mấy đầu Kim Long giương nanh múa vuốt.

Khiến cho hình ảnh thanh niên kia càng thêm mấy phần tôn chắm com quý.

Giương mặt thanh niên mang theo đường con nhu hòa mà lại kiên cường, ánh mắt thâm thúy, có chút trầm tư sầu lo, tựa như thấy được cái khổ của thương sinh thiên hạ, tràn đầy ý cảnh trách trời thương dân.

Hoàng bào lấp alnhs, còn có Kim Long giờ vuốt, rõ ràng là phục sức của thái tử!

Người trong tranh là đương kim thái tử?!

Nhưng người trmr bức họa, rõ không phải là thái tử, hần đã từng gặp thái tử, Vân Dương có thể khẳng định, từ trước đến nay, hần chưa từng gặp qua người này!

Nhưng cũng không biết vì sao, rõ ràng chưa từng gặp qua người này, Vân Dương lại có một cảm giác không hiểu, người này với hần vô cùng quen thuộc! Tựa hồ, có một cảm giác như huyết mạch tương dung, vô cùng thân chắm com thiết!

Nhất là ánh mắt kia.

Tựa hồ ánh mắt đó có thể nhìn thẳng vào lòng hần.

Vân Dương nhìn thêm một chút, thấy nhịp tim bản thân ngày càng đập mạnh, trước mắt, không kìm được mà cảm thấy mông lung, một cảm giác hoa mắt váng đầu thân nhiên xâm chiếm hần.

Trong đầu, như có một đạo thiểm điện bổ qua.

Vân Dương đột nhiên nhớ tới, ngày đó, trước khi hần trọng thương gục ngã...

Lại trong lúc hôn mê, tựa hồ trên một con đường, gặp được mấy vị ca ca.

Người dẫn đầu, chính là Lão Đại Thổ Tôn.

Lúc đó, hần không mang mặt nạ.

Hần cứ như vậy mà nhìn mình, hai mắt đầy sự chịu mến cùng thương xót, với sự tín nhiệm cung chiều không ràng buộc, sau đó, đột nhiên đá hần một cước, mắng: “Cút về! Vinh viễn không được quay lại đây!”

Khuôn mặt đó, thần vận đó, ánh mắt đó, biểu lộ đó, lại cùng người trong bức vẽ này, giống nhau như đúc!

“Lão Đại..”

Vân Dương cảm thấy lồng ngực đập mạnh, hai chữ xông ra từ tận đáy lòng.

Hần thấy lòng mình đau như cắt, đột nhiên cổ họng thấy ngọt ngào, oa một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

Lão Nguyên soái cùng Hoàng đế Bệ hạ đang cau mày nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người oa một cái, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Vân Dương đột nhiên điên cuồng phun máu.

Hai người thấy thế tự nhiên cũng cùng nhau giật nảy mình, chăm chú quan sát, chỉ thấy khuôn mặt Vân Dương thoảng cái đã vàng như giấy, thân thể lung lay sắp gục.

Lão Nguyên soái tay mắt lạnh lẽ, một tay đỡ lại Vân Dương, Hoàng đế Bệ hạ cũng lấy làm kinh hãi:

- Đứa nhỏ này sao vậy?

Thu Kiếm Hàn thở dài:

- Tiểu gia hỏa này, mấy người trước không biết làm thế nào, đột nhiên luyện công tẩu hỏa nhập ma. Liên tiếp hôn mê bất tỉnh mấy ngày liền, Kém chút liền ô hô ai tai, đến nay cũng mới tỉnh không được mấy ngày, chắc còn chưa hoàn toàn hồi phục, động tới bệnh cũ trước đó?!

Hoàng đế Bệ hạ ân cần nói:

- Không sao chứ?

- Ta không sao.

Vân Dương hít sâu một hơi, cười khổ nói, vận công một lát:

- Bệ hạ không cần lo lắng, vừa rồi chẳng qua là ngẫu nhiên dẫn động kinh mạch mất cân đối, xúc động tụ huyết của bệnh cũ trong người, trong lúc nhất thời không nhận được, làm bản thư phòng của bệ hạ, còn xin bệ hạ thứ tội.

- Ai, có thương tích trong người, tội tình gì.

Hoàng đế Bệ hạ lo lắng khoát khoát tay:

- Bất quá, đứa nhỏ nhà ngươi thực đúng là, thương nặng như vậy không ở nhà dưỡng thương cho tốt, còn chạy tới chạy lui làm cái gì? Chờ chút, ta truyền ngự y đến khám cho ngươi một chút, không nên lưu lại mầm bệnh!

Vân Dương nhếch miệng cười cười:

- Tính ta không chịu ngồi yên, ha ha...

Khẽ đề khí huyết sôi trào xuống, sắc mặt khó coi cũng dần khôi phục hồng hào. Chỉ có kinh đào hải lãng nơi đáy lòng là vẫn chưa thể bình phục.

Đó là chân dung Lão Đại!

Đó là chân dung Thổ Tôn!

Nhưng... Chân dung Thổ Tôn, sao lại treo ở đây? Tạm chí, sao lão đại lại mặc phục sức của thái tử?!

Vân Dương chỉ thấy trong đầu như có vũ trụ nổ tung, mơ hồ đoán được mấy phần, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhìn khuôn mặt Hoàng đế Bệ hạ cùng người trên bức họa, có tới tám phần tương tự...

Trong lòng Vân Dương như có hồng thủy trào qua, khó mà lắng lại.

Lão Nguyên soái kỳ quái nhìn thoáng qua Vân Dương một cái, thấy bộ dạng mắt hồn mất vía của hắn mà không khỏi ho khan một cái.

Hôm nay tiến cung, chính vì chuyện cấp báo của tiểu tử này, còn đang trông cậy vào hắn mở miệng, đánh vỡ bí ẩn a, kết quả, trong lúc mấu chốt này, hắn lại câm như hến...

Lão tử phí sức mới mang được người vào cung như vậy, coi như đến cái quần còn cởi sạch rồi, vậy mà người để lão tử xem mấy cái này?!

Vân Dương ho khan một cái, miễn cưỡng thu lại suy nghĩ miên man, nhìn thoáng qua Thu Kiếm Hàn, nháy mắt ra hiệu.

Thu Kiếm Hàn cảm thấy, bụng hắn bị cái nhìn này của Vân Dương tức đến phát nổ.

Hóa ra nửa ngày nay, tên hỗn đản này chăm com không nghe vào tai bất cứ vấn đề gì?!

Lão phu ở đây cãi cọ nửa ngày, cũng chỉ là lãng phí mấy ngụm nước bọt sao?

Nếu đây không phải là Ngự Thư phòng, Thu Lão Nguyên soái cảm thấy mình tuyệt đối sẽ túm tên tiểu tử này lại, cởi quần, hung hăng đánh mông hắn mấy cái! Đánh không nát cái mông này, tuyệt không thể trút giận.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Độc

Độc

Tuy Thu Kiếm Hàn tức giận trong lòng, nhưng chỉ có thể phối hợp với Vân Dương, trong lòng không thoải mái, sắc mặt cũng không khỏi có chút khó coi.

Mặt đen nói:

- Lòi bệ hạ, lão thần có chút không hiểu nhiều lắm, bệ hạ đang thời thịnh niên, cho dù vất vả vì quốc sự, có lẽ nhất thời cảm thấy tinh lực không tốt, tinh thần mệt mỏi, nhưng sao lại có thể sinh ra cảm giác lực bất tòng tâm?

Hoàng đế Bệ hạ lần nữa ray ray mi tâm, nặng nề nói:

- Gần đây Trẫm luôn có cảm giác tinh thần không chút tập trung, đêm không thể ngủ say giấc...

Con mắt Vân Dương nhìn mi tâm Hoàng đế Bệ hạ không dứt.

Tại sao Hoàng đế Bệ hạ lại thích ray ray mi tâm như vậy a?

Hắn sao có thể không biết, đây là tín hiệu Lão Nguyên soái đang nhắc nhở bản thân?

Nhưng gần đây, hiển nhiên Hoàng đế Bệ hạ không để ý bất cứ chuyện gì, đến mức sự anh minh thần võ, thông minh cơ trí lúc trước biến mất hẳn, vậy mà hoàn toàn không nghe ra thâm ý mà Lão Nguyên soái hỏi.

Thậm chí còn không để ý đến khẩu khí lời mới nói của Thu Kiếm Hàn, chớ nói chi là về mặt không tốt lúc Thu Kiếm Hàn nói chuyện.

Điều này, không có một chút nào bình thường!

Vân Dương ho khan một cái:

- Bệ hạ luôn lấy tay xoa mi tâm, có phải cảm thấy bên cạnh đang có chuyện âm ỉ làm phiền?

Thu Kiếm Hàn bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào mi tâm Hoàng đế Bệ hạ.

Thân là thần tử, điều tối kỵ chính là nhìn thẳng, nhìn thẳng vào Chủ Quân, chớ nói chi là tập trung ánh mắt vào chỗ hiểm của Chủ Quân, cho dù là thần tử thân cận nhất cũng không ngoại lệ, nhưng lúc này sao Lão Nguyên soái còn nhớ được cái kiêng kỵ này.

Lúc trước đúng là cũng thấy số lần Hoàng đế Bệ hạ ray ray mi tâm có nhiều một chút, nhưng cũng không cho rằng có gì không ổn, dù sao, không biết từ mấy năm trước, Hoàng đế Bệ hạ đã có cái thói quen này.

Sớm đã quên có từ khi nào.

- Ân, Trẫm cảm thấy trong mi tâm hơi phình, rất không thoải mái, cả ngày cứ ngơ ngác ngác, chỉ muốn ngủ say một trận, nhưng lúc lên giường muốn nghỉ, lại ngủ không được, luôn cảm thấy có quốc sự quán thân, vẫn không thể an giấc...

Hoàng đế Bệ hạ có chút buồn rầu, tiếp tục ray ray mi tâm.

Tựa hồ, động tác ray ray mi tâm này đã thành bản năng phản ứng, không cần đại não khống chế chi phối nữa.

Vân Dương nói:

- Thì ra là thế, chắc là do bệ hạ lo quốc sự quá mức, lại quá độ mệt nhọc, hai cái hợp sức, không khỏi khiến bệ hạ quá mức hao tổn, bất quá, bệ hạ ray ray như thế, chưa chắc có hiệu quả gì, tiểu chất từng theo đệ nhân học qua một chút thủ thuật giúp người thư giãn, không bằng, tiểu chất cả gan xin xoa bóp cho bệ hạ hai lần thế nào?

Nói xong, lại liếc mắt ra ý cho Thu Lão Nguyên soái.

Thu Kiếm Hàn hiểu ý:

- Khó được khi tiểu tử này có hiếu tâm, bệ hạ không ngại để hắn thử một lần, đại khái như thế hệ con cháu hiếu thảo với trưởng bối.

Long thể của Hoàng đế Bệ hạ, há có thể để người thường tùy tiện chạm vào?

Chỉ đừng nói vị trí đầu.

Một khi có chút sai sót, như vậy chính là tai họa ngập trời, tai nạn diệt môn nói không chơi!

Một câu nói này của Thu Kiếm Hàn, có thể nói là gánh lấy phong hiểm vô cùng to lớn.

Nếu Vân Dương thực có hai lòng, như vậy, sau ngày hôm nay, không chỉ có bản thân Vân Dương, Thu Kiếm Hàn là người mở miệng thuyết phục, cũng tất bị liên lụy, lúc đó chính là chém đầu cả nhà, tuyệt không may mắn!

- Cũng tốt.

Hoàng đế Bệ hạ ngồi trên ghế, buông lỏng hai tay, mệt mỏi nhắm mắt lại, cả người dựa vào trên ghế.

Vân Dương đi đến phía sau hắn, duỗi ngón tay, nhẹ nhàng đặt hai ngón trở lên hai bên huyệt Thái Dương của Hoàng đế Bệ hạ.

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công yên lặng vận hành.

Thu Kiếm Hàn đứng thẳng, có chút hơi cúi về phía trước, hai con mắt không nháy một cái mà nhìn tay Vân Dương.

Nếu Vân Dương có bất kỳ dị động, Lão Nguyên soái sẽ không chút do dự xuất thủ ám sát. Mặc dù trong lòng có tín nhiệm, nhưng lúc này cũng không tránh khỏi có chút nơm nớp lo sợ.

Vân Dương vẫn Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, vận chuyển qua kinh mạch Hoàng đế Bệ hạ khoảng một chu thiên, sắc mặt lại càng thêm nặng nề.

Lão Nguyên soái nhìn sắc mặt của Vân Dương, trái tim cũng dần nặng nề.

Cho đến khi Vân Dương thu tay lại, Hoàng đế Bệ hạ đã an ổn ngủ say.

Đây có lẽ là một lần ngủ say hiếm có trong mấy năm nay, của vị quân chủ nhất quốc này đi...

- Tình huống thế nào?

Lão Nguyên soái khẩn trương hỏi.

- Quả nhiên giống như Lăng Tiêu Túy nói.

Vân Dương hít một hơi thật sâu:

- Tình trạng trước mắt của Bệ hạ... Đã vô cùng bất ổn. Nguyên nhân là do, thời gian dài liên tục dùng mấy loại độc dược kỳ dị, nếu không cũng không thể dẫn đến kinh mạch hỗn loạn như thế này.

- Tu vi của Bệ hạ vẫn luôn tiến triển, huyền khí cũng không chịu cảnh sói mòn. Nhưng thực ra, kinh mạch của Bệ hạ đã thủng trăm ngàn lỗ hổng, Bệ hạ không cảm nhận được, vì trạng thái lúc này của kinh mạch như ngấu đứt tơ còn liền, vẫn có thể vận chuyển huyền khí. Nhưng một khi độc tố tích lũy đến hạn mức nhất định, hoặc đột nhiên động thủ cường độ cao, kinh mạch toàn thân Bệ hạ sẽ lập tức không chịu tải nổi mà đứt thành từng khúc, thân thể cũng vì huyền khí không cách nào vận chuyển được mà lập tức chết bất đắc kỳ tử!

Thanh âm Vân Dương nặng nề:

- Về phần mi tâm cảm thấy khó chịu, chỉ là một biểu hiện nhỏ mà loại độc tố này biểu hiện ra bên ngoài, nhưng nó cũng có ý nghĩa, độc tố đã bắt đầu... Ăn mòn não bộ Bệ hạ...

Lão Nguyên soái nghe được mà muốn nổ đom đóm mắt:

- Nghiêm trọng vậy?!

Vân Dương thở dài.

Độc tố ăn mòn não bộ, cho dù Lão Nguyên soái không tinh thông Độc Đạo, nhưng cũng nghe mà thấy kinh hồn táng đảm, phải biết, thói quen ray ray mi tâm của Hoàng đế Bệ hạ đã bắt đầu từ mấy năm trước, trong thời gian đó, loại độc tố kia đã ăn mòn não bộ tới tình trạng nào, ngẫm thôi cũng cảm thấy sợ hãi!

- Còn... Có thể cứu sao?

Lúc nói mấy chữ này, thanh âm Lão Nguyên soái cũng đang run rẩy.

- Hiện tại, cũng chỉ có thể nghe theo Thiên Mệnh.

Vân Dương nói:

- Vừa rồi ta quan sát tình huống của Hoàng đế Bệ hạ, quả thực không có chút lạc quan, vèn vèn dựa vào ba viên thuốc mà Lăng Tiêu Túy lưu lại, cho dù càng thêm hiệu quả, cũng chỉ là hiệu quả tức thời, trị ngọn mà không trị được gốc mà thôi.

Ánh mắt Lão Nguyên soái đầy vẻ bi thương, trong lúc nhất thời, không nói được gì.

Lúc này, ngay cả cảm xúc tức giận cũng không thể thể hiện nổi.

Lúc này, lão chỉ thấy một cỗ bi ai khó tả, sợ hãi, còn có đau đớn sinh sôi.

Một vị Minh Quân như thế, một vị Đế Vương hùng tài đại lược, một người hết lòng chăm lo quản lý, vì nước vì dân, vất vả đến không thể chăm lo cho

hình tượng bản thân, lại bị người hạ độc nhiều năm mà không hay không biết, trong chính thâm cung của mình!

Chuyện này, nghĩ qua cũng thấy hải nhiên.

- Công pháp ta tu luyện... Không giống công pháp bình thường... Có thể trợ giúp khử độc, khôi phục.

Vân Dương khẽ cắn môi:

- Nhưng ta không thể thường xuyên tiến cung... Nếu Lão Nguyên soái có thể nghĩ biện pháp, cách mỗi nửa tháng, đưa bệ hạ đến Vân phủ, hoặc đến trong phủ Nguyên soái, ta có thể đến dùng huyền khí, giúp Hoàng đế Bệ hạ chăm sóc kinh mạch, thanh trừ độc tố... Lại thêm ba viên linh đan kia, có lẽ... Còn có một tia hy vọng..

Lời này của Vân Dương, cũng không phải là muốn lừa Lão Nguyên soái, mà thực sự là trong lúc kiểm tra, Vân Dương ngoài ý muốn lại phát hiện, Sinh Sinh Bất Tử Thần Công của hắn đối với loại độc tố kia, tựa như thiên địch khắc tinh vậy. Sinh Sinh Bất Tử Thần Công vận chuyển đến vị trí nào, độc tố chỗ đó sẽ tự động né tránh.

Mà bộ phận né tránh không kịp, thì sẽ bị hoàn toàn tiêu trừ, tựa như cảnh tượng tưới nước sôi lên tuyết vậy.

Nhưng, dù Sinh Sinh Bất Tử Thần Công có thần kỳ hơn nữa, nhưng độc tố đã trải khắp toàn thân Hoàng đế Bệ hạ, vền vẹn chỉ với một hai lần thanh độc, coi như Sinh Sinh Bất Tử Thần Công của Vân Dương tiến thêm một tầng, cũng chỉ như cát trong sa mạc, không có tác dụng khổng chế đại cục!

Trước mắt, chỉ có thể hy vọng vào biện pháp thanh độc nhiều lần, lại thêm sinh cơ tràn trề mà Lục Lục cung cấp, mới có một tia hy vọng.

Nhân tình Thu Lão Nguyên soái sáng lên:

- Có biện pháp là tốt rồi! Những chuyện này đều tính lên người lão phu, người xuất lực thanh độc điều trị là được.

Vân Dương nói:

- Việc này Vân Dương cũng không thể đùn đẩy cho người khác, nhưng về sau, càng phải chú ý... Tất cả đồ ăn của Hoàng đế Bệ hạ... Hoàn cảnh sinh hoạt hàng ngày... Trước mắt mặc dù chưa thể xác định nguồn gốc độc tố là ở đồ ăn hay đồ dùng sinh hoạt, nhưng không thể để loại độc kia có thêm cơ hội tùy ý xâm hại bệ hạ, nếu không, thực không có cách nào trị liệu!

Hàn quang lóe lên trong mắt Thu Kiếm Hàn:

- Nhất định là có loạn thần tặc tử âm mưu tính toán, nhất định phải trừ sạch mới hả hận!

Vân Dương giật nảy mình:

- Việc này tuyệt không thể làm như vậy!

Thu Kiếm Hàn nhíu mày, mặt hồ nghiêm khắc:

- Hừm? Chẳng nhẽ còn muốn để loạn thần tặc tử tùy ý làm ác?

Vân Dương cười khổ:

- Nếu trực tiếp bắt lại đối thủ, ép hắn giao ra giải dược, như vậy há chẳng phải vất vả một lần mà cả đời nhàn nhã? Nhưng, biện pháp này, khó có thể thực hiện, tuyệt đối không thể thành công.

- Vì sao lại không được?

Lão đầu nóng tính, phẫn nộ.

- Mời Lão Nguyên soái nghĩ kỹ, tặc nhân kia có thể âm thầm hạ độc bệ hạ, hơn nữa còn âm thầm làm được nhiều năm như vậy mà chưa từng bị phát hiện, điều này có ý nghĩa gì? Lại đại diện cho điều gì?

Vân Dương nói:

- Bản thân chuyện này, là một vấn đề vô cùng khủng bố!

- Thứ nhất, có thể hạ độc như thế, tất là cao thủ trong cao thủ. Thứ hai, chuyện này tất là có người đứng sau thao tác, thứ ba, trong lúc quốc gia nguy nan như vậy, không thể chịu được biến cố xảy ra, thân thể bệ hạ, cũng tuyệt không thể chịu được chấn động như vậy...

Vân Dương liên tục cười khổ:

- Ta cũng chỉ hỏi Lão Nguyên soái một câu, nếu, ta nói là nếu... Nếu điều tra được người đứng sau thao tác, là thái tử điện hạ... Lão Nguyên soái định làm thế nào? Nếu điều tra được người thao tác là Hoàng hậu nương nương, Lão Nguyên soái muốn chuẩn bị làm thế nào?

Thu Lão Nguyên soái trọn mắt há mồm, hiển nhiên là bị suy đoán to gan lớn mật của Vân Dương dọa sợ.

- Lão Nguyên soái có biết, hiện tại bên người thái tử có bao nhiêu người bày mưu tính kế, lại có bao nhiêu lực lượng thổi gió góp sức, vây quanh thái tử là tập đoàn lợi ích lớn chừng nào? Mà Hoàng hậu nương nương, hay các Tần phi, vây quanh họ là tập đoàn lợi ích nào?

- Thậm chí, nếu tìm ra tên cao thủ hạ độc kia, đối phương là tuyệt thế cao thủ với thực lực kinh thiên động địa, không người có thể địch, lại phải là thế nào? Lăng Tiêu Túy có thể tự do xuất nhập hoàng cung, không phải vì có một thân thực lực độc bộ thiên hạ sao?!

Vân Dương nói:

- Hiện ở trong nước, trước có họa hồng thủy, sau là các quốc ngập ngừng, có thể nói là hoàn cảnh thù trong giặc ngoài, Ngọc Đường đế quốc, liệu có thể chịu được phân loạn trên phạm vi lớn sao? Tình hình trước mắt của Hoàng đế Bệ hạ, có thể nói đã đến mức như đèn cạn dầu, độc tố đã trải rộng toàn thân, một khi kịch liệt tức giận, lúc nào cũng có thể tạo thành việc tiếc nuối cả đời... Lão Nguyên soái, hiện tại sao có thể là thời cơ xử lý tốt nhất?!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Hảo hài tử

Hảo hài tử

Thu Lão Nguyên soái im lặng hồi lâu, đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài.

Cái cảm giác hữu lực khó làm của lão, kỳ thực chính là hữu tâm mà vô lực, sự bất lực thất bại đó, cơ hồ khiến vị thống soái vô địch trên chiến trường này lập tức sụp đổ!

Hiện tại, đúng là không thể làm!

Nếu lão dám trực tiếp vén bức màn đen này lên, chỉ sợ Ngọc Đường sẽ lập tức chia năm sẻ bảy!

Dù Vân Dương nói còn có kị giữ ý lại, nhưng Lão Nguyên soái chinh chiến bao năm, há có thể không nghe hiểu ý ẩn sâu trong đó?

Có thể tồn tại trong hoàng cung, quanh năm độc hại Hoàng đế mà vẫn chưa bị phát hiện, điều này đại biểu cho cái gì? Ý nghĩa như thế nào?

Suy nghĩ tí mĩ một chút, tự thấy không rét mà run!

Lão Nguyên soái trầm mặc ngồi một bên, hai hàm răng nghiến vào nhau ken kết, hận trời không mắt, hận đất không lòng.

Sau một hồi, hoàng đế mơ màng tỉnh lại, vừa mở to hai mắt, theo bản năng đưa tay lên ray ray mi tâm của mình, nhưng nửa đường bỗng nhiên dừng lại, hai mắt sáng lên, đột nhiên dùng ánh mắt kinh hi nhìn chằm chằm vào Vân Dương:

- Vân Dương, thủ pháp đâm bóp của ngươi thật diệu, Trẫm không còn khó chịu như trước nữa... Hơn nữa, vừa rồi ngủ rất ngon, cảm giác, như đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều, trong thời gian gần đây, đây là giấc ngủ mà Trẫm thấy nhẹ nhàng vui vẻ nhất.

Vân Dương cười cười:

- Nếu Bệ hạ thích, tiểu chất có thể tùy thời đến giúp bệ hạ thư giãn thân thể, nghĩa bất dung từ.

- Ha ha...

Hoàng đế Bệ hạ cười rất vui vẻ, gật đầu nói:

- Chỉ sợ là thực đúng không thể không làm phiền ngươi.

Lão Nguyên soái ở một bên, mặt trầm như nước Bách Trọng hồ, nói:

- Vân Dương, hiện tại cũng không còn chuyện của ngươi, lão phu sai người đưa người xuất cung trước, lão phu còn có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Bệ hạ.

Vân Dương biết, chuyện tiếp theo mà Lão Nguyên soái muốn nói với Hoàng đế Bệ hạ là đại sự liên quan đến căn cơ của đế quốc, hắn còn ở đây, hiển nhiên là không thích hợp, hơn nữa, trong đó cũng bao hàm một phần ý nghĩa muốn bảo vệ hắn, Vân Dương thuận thế đứng dậy:

- Vậy tiểu chất liền cáo từ, bái biệt Bệ hạ.

Hoàng đế Bệ hạ dùng ánh mắt thường thức nhìn Vân Dương, nói:

- Cũng tốt, sau này nếu rảnh rồi, có thể thường xuyên vào cũng chơi một chút, có đôi khi, Trẫm cũng thấy tịch mịch cực kỳ.

- Vâng.

Vân Dương đáp ứng một tiếng, lúc thối lui ra đến cửa ra vào, rốt cục hắn vẫn không nhịn được kích động mà hỏi:

- Xin hỏi Bệ hạ, bức chân dung sau lưng ngài, là chân dung của Bệ hạ lúc còn trẻ sao? Thực rất đẹp trai!

Hoàng đế bỗng nhiên nhắm mắt lại, chỉ thấy một nỗi đau thấu tim đột nhiên xuất hiện, gương mặt hồng hào một chút lại trở nên tái nhợt.

Thu Kiếm Hàn giật giữ quát:

- Lớn mật! Đồ vật trong thư phòng Bệ hạ, người cũng có thể tùy tiện hỏi sao?

Lão đầu vừa quát giận, lại vừa nháy mắt cho Vân Dương.

Hoàng đế Bệ hạ nhắm mắt lại, khoát khoát tay, trầm giọng nói:

- Không sao, không sao.

- Người trên bức họa... Chính là Trẫm..

Thành âm Hoàng đế Bệ hạ đã khàn khàn, cũng không nói tiếp, cổ đôi giọng trầm, nói:

- Người đi đi..

Vân Dương cố nén kích động trong lòng, cúi đầu nói:

- Bệ hạ bảo trọng.

Lại lui về sau mấy bước mới quay lưng rời đi.

Mãi cho đến khi Vân Dương ra khỏi hoàng cung, Hoàng đế Bệ hạ mới hơi giật mình đứng dậy, cũng chỉ cảm thấy đau quặn từng cơn.

Vừa rồi, trước khi Vân Dương rời đi, có nói một câu Bệ hạ bảo trọng, câu nói này khiến lòng Hoàng đế Bệ hạ như dậy lên kinh đào hải lãng.

Hắn có thể nghe được sự chân tâm thực ý trong câu nói này.

Nhưng chính sự tha thiết đó, lại khiến Hoàng đế Bệ hạ lập tức nhớ tới đại nhi tử của mình, Thổ Tôn, trước nhiệm vụ định mệnh cuối cùng kia, Thổ Tôn cũng quỳ trước mặt hắn mà nói: Phụ hoàng, ngài bảo trọng. Câu nói kia ẩn chứa tình cảm thâm hậu không muốn xa rời.

- Đứa nhỏ này ngoài lớn lên có chút đẹp mắt, nhưng thực chất đầu óc lại cực ngu si, không hiểu chuyện lắm.

Thu Lão Nguyên soái ho khan một cái, lại nói tiếp:

- Lúc về, ta sẽ dạy lại hắn thật tốt...

Hoàng đế Bệ hạ phát phát tay, ngắt lại lời Lão Nguyên soái định nói tiếp, nghiêm túc nói:

- Lão Thu.. Hắn, là một đứa nhỏ tốt.

Cổ họng hắn nghẹn lại một lúc, trầm giọng, nói từng chữ:

- Đứa nhỏ tốt!

Đứa nhỏ tốt.

Ba chữ đánh giá như vậy, hắn vẫn muốn nói với con của mình, lại mãi cho đến khi Thổ Tôn bỏ mình, hắn vẫn chưa có cơ hội nói ra khỏi miệng.

Nhưng đến bây giờ, rốt cục hắn cũng nói ra được ba chữ này.

Mà lúc này, sự chua xót trong lòng Hoàng đế Bệ hạ, lại tựa như đã tạo thành một mảnh hải dương.

Hải tử của trăm, là đứa nhỏ tốt nhất!

...

Người trên bức họa, chính là Trầm..

Hoàng đế Bệ hạ còn chưa nói hết, nhưng Vân Dương đã sớm hoàn toàn minh bạch! Hắn chỉ thấy đỉnh đầu mình như vang lên một tiếng sấm giữa trời quang. Ánh mắt nhìn Hoàng đế Bệ hạ cũng càng thêm thân thiết.

Đây... Đây là phụ thân của lão đại!

Cho nên, lúc sắp cáo từ kia, hắn mới không kìm lòng được mà nói một tiếng: Bệ hạ bảo trọng.

Mãi cho đến khi rời khỏi hoàng cung, Vân Dương vẫn cảm thấy mình có chút chóng mặt.

Mới bước ra khỏi hoàng cung, Vân Dương liền thấy một bóng người đứng trước mặt mình, tâm thần hỗn loạn lúc trước lập tức ngưng tụ lại.

- Vân thiếu gia hữu lễ.

Người trước mặt, chính hắn đã từng gặp một lần, Hàn Vô Phi của phủ thái tử!

Vân Dương nhìn đối phương một chút, nhíu nhíu mày một cái, thân nhiên nói:

- Ta biết ngươi tên gì, Hàn Vô Phi, phụ tá của phủ thái tử, đúng không? Tìm ta là có chuyện gì?

Hàn Vô Phi nho nhả lễ độ tiến lên hỏi đáp:

- Hôm nay ta vâng mệnh thái tử điện hạ, đến mời Vân công tử đến thương nghị một chuyện.

Vân Dương nói:

- Ta cùng với thái tử điện hạ vốn cũng không quá thân thuộc, hắn tìm ta làm gì?

Hàn Vô Phi nghe vậy không khỏi có chút mất kiên nhẫn:

- Thái tử điện hạ đã tìm Vân công tử, tất nhiên là có chuyện cần thương lượng.

Ấn tượng của Hàn Vô Phi đối với Vân Dương không phải là tốt, nay lại thấy gia hỏa này đối với lời mời của thái tử mà còn vắn vẹo, lập tức liền tức giận mà không thể phát tiết.

Ánh mắt Vân Dương phát lạnh, lãnh đạm nói:

- Nhất mạch Thiên Ngoại Vân Hâu, xưa nay không tham gia vào tranh đấu bè phái, bản thân Vân mỗ càng là một người tự do, có thể nói là hoàn khổ, thái tử điện hạ có thể thương lượng chuyện gì với ta, có đi cũng chỉ là phí công, càng thêm lãng phí, gặp với không gặp không có gì khác biệt!

Lúc này Vân Dương lộ rõ lập trường của bản thân, nói rõ mình không tham gia vào tranh luận của các hoàng tử, mà quả thực nhất mạch Thiên Ngoại Vân Hâu có địa vị siêu nhiên, cơ hồ bao trùm lên tất cả vương tôn công tước, theo lẽ thường mà nói, lúc này hắn là tên Hàn Vô Phi này nên quay đầu rời đi.

Nhưng, Hàn Vô Phi thân nhiên nói:

- Lời ấy của Vân công tử là sai rồi, thái tử điện hạ là quân, chúng ta là thần, thái tử điện hạ triệu kiến, thân là hạ thần nào có lý nào bất tuân phụng mệnh, còn mong Vân công tử sớm đứng đúng chỗ, chớ nên sai lầm!

Hành động này của Hàn Vô Phi, chính là biểu lộ cho thấy, ý muốn kiên định của thái tử trong việc này, cũng ả ả nói rõ, sẽ không tiếc giá lớn để bức bách Vân Dương lựa chọn!

Vân Dương thấy Hàn Vô Phi nóng lòng bức bách, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quỷ quyệt cực điểm.

Hàn Vô Phi đột nhiên ngớ ngác khó hiểu, lúc này mà tiểu tử này còn cười?

Hắn cười cái gì?!

Tiếp theo, hắn chỉ nghe thấy Vân Dương đột ngột kêu lên.

- Làm gì có cái lý đó? Ta không đi, ngươi liền muốn giết ta? Không phải ta đã nói, nhất mạch Thiên Ngoại Vân Hâu không liên quan đến chuyện kết bè kéo cánh sao?

Vân Dương kinh ngạc kêu lên, con mắt trừng lớn phẫn nộ nhìn Hàn Vô Phi:

- Ngươi làm như vậy là muốn uy hiếp ta sao? Thái tử điện hạ để ngươi đến uy hiếp ta thế sao? Ta không đến liền muốn giết ta?! Trong thiên hạ này làm gì có cái lý đó!

Nơi đây chính là phụ cận cửa hoàng cung, người không có phận sự đương nhiên không được tiếp cận, những đại thần quan lớn tới tới lui lui cũng quả không ít, thị vệ thủ vệ ẩn nấp phụ cận phải dùng hàng trăm mà tính.

Thanh âm của Vân Dương vang dội như vậy, trong nháy mắt liền truyền vào trong tai những người này.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều chấn kinh quay đầu, quả thực không thể tin vào những lời bản thân nghe được.

Kết bè kéo phái? Thái tử bức bách nhất mạch Thiên Ngoại Vân Hâu?

Hàn Vô Phi giận tím mặt, lại không kìm được thấp giọng nhanh chóng tảo bạo nói:

- Vân Dương! Ngươi nói hươu nói vượn gì vậy? Còn không mau im miệng?

Thanh âm của Vân Dương càng lớn hơn:

- Tại sao lại muốn ta im miệng? Dựa vào cái gì mà ngươi muốn ta im miệng? Ta là con trai độc nhất của Thiên Ngoại Vân Hâu, là Thiên Ngoại Vân Hâu đòi tiếp theo! Chẳng nhẽ gặp người xấu, chịu nguy hiểm mà ta còn không thể kêu cứu?! Các ngươi đã muốn giết ta, thế mà còn không cho ta nói chuyện?! Các ngươi có thể nói chút đạo lý được không? Phù thái tử là được bá đạo vậy sao?

Người chung quanh không thiếu cao thủ.

Lời Hàn Vô Phi nói lúc đầu, bởi vì nói thấp giọng mà không nhiều người nghe được, nhưng vừa rồi Vân Dương đột ngột kêu to lên, bọn hắn liền lập tức tập trung chú ý bên này, tiếng gió thổi cỏ lay đều không bỏ sót mà thu vào tai.

Về sau Hàn Vô Phi càng nói bé hơn, nhưng đã có không ít người chú ý đến, nên đều có thể nghe được rõ ràng.

Còn không mau im miệng?!

Những người này liên hệ với đoạn đối thoại của hai người, lại từ động bổ suy tiền căn hậu quả, nhanh chóng đưa ra một kết luận, trong lòng đều thầm hừ một tiếng: các ngươi đã uy hiếp người ta như vậy, thế mà còn bắt người ta không được nói lung tung! Còn bắt người ta phải im miệng, đây là cái lý gì chứ? Phụ tá phù thái tử, quả nhiên là bá đạo a!

Ánh mắt bốn phía lập tức như tên bắn mà tập trung trên người Hàn Vô Phi.

Trong chốc lát, Hàn Vô Phi liền lộ ra vẻ chật vật, giận dữ nói:

- Ngươi nói bậy, ta uy hiếp ngươi lúc nào?

Vân Dương cười lạnh:

- Thế nào, thẹn quá hóa giận a? Muốn động thủ sao?

Hàn Vô Phi giận giữ, cất cao giọng nói:

- Ngươi nói cho rõ ràng, Hàn Vô Phi ta uy hiếp ngươi lúc nào? Việc này liên quan đến danh dự của thái tử, vô luận thế nào Hàn mỗ cũng phải phân định rõ ràng với ngươi.

Vân Dương nói:

- Xin hỏi, vì sao thái tử điện hạ muốn tìm ta? Tìm một người tự do, một tên hoàn khố?!

Hàn Vô Phi nhìn những người xung quanh đều dựng thẳng lỗ tai, không khỏi có chút chật vật:

- Ta sao biết thái tử tìm người làm gì? Chuyện của chủ thượng, há lại cần thông báo cho thủ hạ chúng ta!

- Từ vừa mới từ hoàng cung đi ra, thái tử điện hạ liền muốn tìm ta, hẳn muốn làm gì? Ta vừa mới tỏ rõ lập trường trung lập, ngươi đã có thể về báo cáo, tại sao nhất định phải muốn ta đứng thành hàng?

Vân Dương lại hỏi.

- Thái tử điện hạ nhìn xa trông rộng, việc cần làm đầu là đại sự, Hàn mỗ sao có thể phỏng đoán, điều duy nhất có thể làm là hoàn thành nhiệm vụ thái tử phó thác, không phải chỉ vì báo cáo cho xong việc!

Hàn Vô Phi hừ lạnh.

- Đây không phải là nói, ta mới đi từ hoàng cung ra, thái tử điện hạ liền muốn tìm ta thương lượng đại sự, nếu ta không tiến vào hoàng cung, thái tử sẽ không tìm ta thương lượng đại sự, đúng không?

Vân Dương tiếp tục kéo chủ đề xa tới mấy chục vạn dặm.

Đề tài này, quá nhạy cảm.

Hàn Vô Phi cẩn thận lựa từ trả lời, sớm đã cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, lúc này càng đỏ mề hôi đầm đìa, cố gắng đáp lại:

- Thái tử điện hạ chỉ là muốn mời Vân công tử đi qua thương lượng đại sự, dù Vân công tử không tiến cung, cũng sẽ...

- Vân Dương ta cũng đã ở Thiên Đường thành bao năm, trước đó sao không thấy thái tử muốn tìm ta thương lượng đại sự? Ta vừa mới tiến cung, lại liền muốn tìm ta thương lượng? Xin hỏi là thương lượng chuyện gì? Ngoại trừ chuyện hôm nay, còn có chuyện gì để mà thương lượng với một người không chức không quyền như ta, với tên hoàn khố như ta lại có quan hệ gì?!

Vân Dương không nhường một bước, từ đầu đến đuôi, đều đem nẩy từ “Ta tiến vào hoàng cung” “ta là người tự do, ta là hoàn khố” dính chặt lên trên miệng.

Biểu lộ: các ngươi tìm ta, là có mục đích khó nói!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Bốn phương góp gió, Hỏa thiêu Hà phủ

Bốn phương góp gió, Hỏa thiêu Hà phủ

Người vậy xem càng nghe càng thấy quái dị.

Đúng vậy a, nếu như không đề cập tới “Ta vừa mới tiến vào hoàng cung”, có vẻ như vị Vân công tử trước mắt này là người hiểu lấy mình, chỉ là một tên tự do, hoàn khố, có chuyện gì mà phải cần thương lượng với hắn, quả nhiên trong đó có uẩn khúc, khiến người khả nghi a!

Người quyền cao chức trọng, lại tìm một cái hoàn khố nói chuyện, như vậy mục đích cũng chỉ có thể là: vì lực lượng sau lưng hoàn khố này.

Sắc mặt Hàn Vô Phi dần biến đổi theo thời gian, hần phát hiện, nếu cứ nói tiếp đề tài này, chỉ sợ lời nói Thái tử âm mưu phản loạn cũng sẽ được nói ra từ miệng Vân Dương.

- Vân công tử cần gì giáo biện như thế, việc này liên quan đến thanh danh của thái tử điện hạ, không thể để sai lầm!

Hàn Vô Phi quát lạnh.

- Không thể để sai lầm sao?! Có thể đòi câu uy hiếp mới hơn được không? Xin hỏi, nếu như ta không phải mới từ hoàng cung đi ra, thái tử điện hạ liền phái người đến tìm ta, vậy ta giáo biện như thế nào?

Vân Dương cười lạnh:

- Bây giờ các ngươi tìm ta, lại uy hiếp ta, bức bách ta đi đứng thành hàng, còn không cho phép ta nói chuyện, chỉ cần ta mở miệng cãi lại liền biến thành giáo biện, có đạo lý như vậy sao? Đúng vậy a, chỉ cần ta giải thích liền biến thành làm bản thanh danh của thái tử, quả nhiên không thể cãi lại được, quả nhiên là quá có đạo lý!

Hàn Vô Phi giận sôi lên:

- Thực sự là bị chó cắn một cái, cắn sâu ba phần.

Vân Dương kinh ngạc nói:

- Hiện tại ta lại trở thành chó? Coi như là ta cắn các người một cái, nhưng xin hỏi, nếu người không tới tìm ta, ta làm thế nào để cắn các người sâu tới ba phần?

Hàn Vô Phi muốn chửi ầm lên:

- Thái tử điện hạ thành ý sai ta tới...

Vân Dương tiếp tục kinh ngạc:

- Thành ý đến uy hiếp ta? Thành ý như vậy, thực sự đủ đó a!

Hàn Vô Phi không thể nhịn được nữa:

- Im miệng! Vân Dương, chỉ cần người nói thêm một câu, bản tọa liền đưa người...

- Bản tọa nhà người muốn liền đưa ta như thế nào?

Vân Dương ngắt lời giận giữ:

- Chẳng nhẽ người còn muốn giết ta?

Hàn Vô Phi nổi nóng xông lên:

- Người cho rằng ta không dám sao?!

Khẩu khí thâm nhiên, hiển nhiên đã động sát cơ.

Vân Dương cười hắc hắc:

- Người lại uy hiếp ta! Lần này trực tiếp uy hiếp sinh mệnh ta, nếu ta không lựa chọn, xem ra thực sự nguy hiểm tính mạng!

Chủ đề lượn một vòng, lại vòng trở về chỗ uy hiếp.

Hàn Vô Phi bị tức tới muốn xù:

- Ta uy hiếp người khi nào? Người không nên nói vậy, việc này liên quan đến thanh danh của thái tử điện hạ, không thể để sai lầm!

“Xuyt...”

Xung quanh truyền đến một mảnh hư thanh.

Rất nhiều người nhìn Hàn Vô Phi, đều như nhìn một tên ngốc.

Người vừa lớn tiếng muốn giết người ta, thế mà câu sau lại nói: “Ta uy hiếp người khi nào?”

Người xác định người thực quan tâm tới thanh danh của thái tử sao? Người gây sự, rõ là đang bôi đen thanh danh thái tử a!

Ngọa tào! Con mẹ nó, tên này đúng là cực phẩm!

Ta thấy kẻ đang sai lầm, chính là bản thân hắn mới đúng!

Hàn Vô Phi cũng là hạng người lão luyện, nhanh chóng phản ứng, dưới sức ép, lựa lời nói:

- Nhưng lúc này, ta cũng không uy hiếp người!

Vân Dương lâm bộ dờ khóc dờ cười:

- Vậy người nói, đến cùng người muốn như thế nào?

- Ta...

Hàn Vô Phi cả giận nói:

- Thái tử điện hạ sai ta đến mời người...

Vân Dương tức xạm mặt lại:

- A? Nhà ngươi mời người, chính là mời như thế sao?

Người xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Hàn Vô Phi: vậy mà thái tử điện hạ lại phái một người như thế đi mời người, thực là...

Đây là muốn... Mời người a, hay là muốn... Đắc tội với người a?

Chốc lát, Hàn Vô Phi chỉ thấy trong đầu như nổ tung.

Vân Dương thương hại nhìn hắn:

- Về đi, thứ nhất, ta sẽ không đi. Thứ hai, lấy thân phận của ngươi, còn chưa đủ tư cách mời ta. Vân Dương ta, dù sao cũng là hậu nhân Thiên Ngoại Văn Hâu, há có thể để người như ngươi hô tới hô lui. Thứ ba, từ đầu đến cuối ngươi vẫn luôn uy hiếp ta, ta không biết là ý ngươi hay ý thái tử. Nếu ý ngươi, vậy để thái tử điện hạ đổi người khác đến mời ta. Còn nếu là ý thái tử, thử hỏi sao ta dám đi.

- Còn nữa... Nhất mạch Vân Hâu, từ trước đến nay không dính dáng tới đại sự triều chính. Tổng lại mà nói, mời trở về.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, xoay người rời đi.

Hàn Vô Phi giật gờ nói:

- Vân Dương!

Tiếng kêu vang dội.

Nhưng Vân Dương vẫn không quay đầu, đã chậm rãi rời đi.

Thân bị vô số người vây quanh, sắc mặt Hàn Vô Phi cực kỳ đặc sắc.

Thực không nghĩ tới, hôm nay lại có thể xem một vở kịch sống động đến vậy a!

Àn, hắn là vở kịch một phương đơn phương ngược một phương, có thể xưng là kinh điển!

Vân Dương nhẹ nhàng dạo bước, bước thẳng về nhà.

Từ đầu đến đuôi, hắn vẫn không muốn đối nghịch với thái tử, Hàn Vô Phi có nói một câu rất đúng, thái tử là quân, những người còn lại đều là thần, nếu như không cần thiết, Vân Dương vẫn không muốn đối địch với thái tử đương triều, một khi chính diện đối địch, động tĩnh gây ra rất lớn, cực có khả năng dao động nền tảng lập quốc, cái này không phải là điều Cửu Tôn muốn thấy, đối với tình thế Ngọc Đường hiện tại, càng không nên làm thế.

Nhưng cách làm hiện tại của Hàn Vô Phi, chính là muốn làm cho cục diện càng thêm rối rắm. Nếu thái tử đã phái Hàn Vô Phi tới, như vậy liền dùng hắn khai đao a.

Đám người ở trước cung nghe được vở kịch này, cơ bản đều không phải là hạng người bình thường. Hắn nháo trò như thế, tất sẽ đem ánh mắt những người này tập trung lên người thái tử.

Chỉ ít trong thời gian ngắn, bất kể thái tử điện hạ muốn làm chuyện gì, đều phải cân nhắc kỹ càng mới dám thực hiện.

Mà cái này, mới chỉ là điểm xuất phát của con lóc.

Vào lúc ban đêm, Vân Dương biến thành một làn gió, đột nhập vào phủ đệ Tam hoàng tử.

Bỏ lại một phần tài liệu giả đã chuẩn bị sẵn.

“Thái tử bí mật mưu đồ tạo phản, chứng cứ vô cùng xác thực. Phía sau là...”

Rất nhanh, trong đêm phủ Tam thái tử đề phòng sâm nghiêm, mưu thần phụ tá ra ra vào vào, mưu đồ bí mật thương lượng...

Sau đó Vân Dương lại đến phủ Tứ hoàng tử, lần này lại đem một phần tài liệu cơ mật đặt lại trên bàn, trong thư phòng Tứ hoàng tử.

“Lão Tam cùng lão Ngũ đã hợp tác, mưu đồ bí mật, muốn trước làm Tứ điện hạ roi dài, sau đó hai người hợp lực, đối phó thái tử. Bên trong là chứng cứ...”

Phủ đệ của Ngũ hoàng tử, Vân Dương cũng không buông tha, đột nhiên phủ Ngũ hoàng tử bất ngờ xảy ra hỏa hoạn, cũng là bị Vân Dương ném vào một mồi lửa.

Trận cháy này, thế hỏa ngập trời, ánh lửa chiếu rọi cả một vùng, cơ hồ nhuộm đỏ nửa cái kinh thành.

Sau đó, phủ Thái úy, phủ Thái sư, Tỉnh Vương phủ... đều lần lượt nhận được một phần tài liệu bí mật. Lại có mấy nhà, cũng bị liệt hỏa thiêu đốt.

Toàn bộ kinh thành, người hô ngựa hí, loạn cả một đoàn.

Cuối cùng, Văn Dương lại đến Hà phủ một chuyến.

Chỗ khác đều đã đi, nơi này đương nhiên càng không thể bỏ qua.

Lúc này, Hà lão Hà Hán Thanh đang ngồi trong mật thất, bốn phía hắn là huyền tinh chất thành từng núi, tựa hồ đang bày một trận thế huyền diệu, hòng rút năng lượng từ trong huyền tinh ra chữa thương.

Lúc này, Hà lão trọng thương chưa khỏi, không thể vận dụng cao giai huyền khí, chỉ có thể dùng biện pháp này để chữa thương.

Làm người chuyên đùa bỡn tâm cơ, đương nhiên càng thêm kiêng kỵ người khác tính toán mình, lấy thân vào hoàn cảnh của đối thủ mà suy nghĩ, đương nhiên không dám vận công chữa thương ở ngoài! Vạn nhất bị người âm một cái, coi như đối phương không động thủ, chỉ cần nhiều loạn bản thân lão chữa thương, hoặc là kích thích tâm tình lão, thậm chí chỉ cần nhiều động huyền khí của lão, đều sẽ tạo thành hậu quả, phi thường đáng sợ, vô cùng nguy hiểm.

Chỉ là, hành động không chữa thương ở bên ngoài của hắn, lại tạo thành thuận lợi cho Văn Dương.

Văn Dương hóa thành một đạo thanh phong đột nhập Hà phủ, bay tới bay lui khắp nơi, muốn tìm kiếm vài thứ hữu dụng, nhưng, Văn Dương kinh ngạc phát hiện, trong phủ Hà lão, bất luận ở nơi nào, không có một chút đồ vật vi phạm lệnh cấm.

Chính xác hơn mà nói, ngay cả đồ vật nhạy cảm một chút, cũng không có.

Ngay cả trong thư phòng của lão, ngoại trừ treo mấy tấm tranh chữ, cũng chẳng còn lại cái gì, chẳng những không có sách, ngay cả bút tích của lão cũng không có!

Văn Dương không tin tà, lục soát tất cả kiến trúc trên mặt đất của Hà phủ, bất luận tài vật gì, bất luận trân bảo gì, có chút giá trị đều không thấy xuất hiện.

Tìm khắp nơi trên mặt đất đều không có kết quả, còn có mật thất dưới đất. Mật thất dưới đất mà Hà lão đang trú thân kia, dù Văn Dương có hóa thân thành gió, tu vi lại tăng thêm, nhưng vẫn không dám tiến vào.

Bởi, tại chúng quanh mật thất của Hà Hán Thanh, ẩn ẩn có tám cỗ khí thế cường đại vờn quanh, ẩn nấp bốn phía.

Tám cỗ khí thế này, mỗi một cỗ đều không yếu hơn Mễ Không Quân lúc trước!

Thậm chí, có mấy cỗ lực lượng trong đó, so với Mễ Không Quân còn mạnh hơn nhiều.

Mặc dù biết Hà Hán Thanh đang ở ngay dưới mặt đất, nhưng Văn Dương vẫn không dám đi xuống.

Nhưng nếu cứ đi như thế, Văn Dương sao lại cam tâm. Trong lúc nhất thời không tìm được tức giận: “Lão tử không đến ở rùa đen nhà ngươi! Không giết được con rùa già, trước xử lý mấy con tiểu vương bát với lính tôm tước của!”

Thế là, trong đêm hôm khuya khoắt. Phủ đệ Hà lão, đột nhiên không chút dấu hiệu mà bốc lên đại hỏa ngập trời.

Trận đại hỏa này, khác với những nhà trước.

Cơ hồ nay lúc bắt đầu thiêu đốt, đã phủ lấy toàn bộ phủ đệ.

Liệt diễm bốc lên, cao tới trăm trượng!

Ngay khi hỏa diễm bốc lên, liền đã đại biểu, trận hỏa này tuyệt không cách nào dập tắt.

Trừ phi thiêu đốt sạch sẽ!

Trong mật thất, Hà Hán Thanh đang chữa thương, mấy tên cao thủ hộ vệ đột nhiên biến sắc, sau đó một người nhanh chóng bay ra ngoài.

Sau đó lập tức trở lại, sắc mặt khó coi:

- Hà phủ cháy lớn!

Hai tên thủ hộ lưu lại, còn lại sáu người cũng đi ra.

Lúc đi ra, đã thấy đại hỏa trùng thiên, đám lửa này như có sinh mệnh. Tung tăng nhảy nhót khắp các ngõ ngách Hà phủ, nơi nào đi qua, đều lưu lại ánh lửa ngút trời!

Mấy người đồng thời hét lớn xông lên, chỉ dùng một chiêu, hoàn toàn đánh tan đầu nguồn ngọn lửa. Nhưng sau khi hỏa diễm tàn mất, lại không có cái gì.

Một trận gió thổi qua, không còn chút vết tích.

Lập tức, gió thu lại gào thét trên không trung!

Gió trợ thế lửa, cả Hà phủ đều bắt đầu cháy rừng rực!

Mấy người mang theo sắc mặt khó coi tiến vào mật thất.

Đại hỏa trên mặt đất, đã không còn cách nào ngăn chặn!

Một lát sau, đến khi lửa đã đốt gần trụi hết, mới mạnh mẽ dùng huyền khí dập tắt, nhưng, toàn bộ Hà phủ đã thành một đồng tro tàn! Người trong phủ, không một người đào thoát! Tất cả, đều đã bị đốt thành tro bụi!

Lúc này, trong lòng tất cả thủ vệ đều hiện lên một cái tên của một người.

Hòa Tôn!

Chẳng nhẽ, thực sự vị Hỏa Tinh linh này không chết?

Trong mật thất, Hà Hán Thanh đột nhiên biến sắc, bỗng nhiên há miệng, oa một tiếng, phun liền hai ngụm máu tươi.

Ngay sau đó, răng rắc một tiếng, mấy trăm khối huyền tinh liền hóa thành bột mịn.

Sắc mặt Hà Hán Thanh trở nên trắng bệch.

Vừa rồi động lòng một cái, tâm cảnh mất thăng bằng, suýt nữa thì tẩu hỏa nhập ma. Nội thương không những không giảm, thậm chí còn tăng thêm một phần! Trên mặt đất, còn có người nhà của Hà Hán Thanh a...

Giờ phút này, hết thảy đều táng thân trong hỏa quật!

Không có người may mắn!

- Hòa Tôn!

Hà Hán Thanh hư nhược phun ra hai chữ:

- Lão phu với ngươi... Thế bất lưỡng lập!

Tám người chung quanh quay mặt nhìn nhau.

Hòa Tôn, quả nhiên chưa chết?

Lại nói... Ngươi thiếu chút liền diệt hết mấy huynh đệ người ta, thế bất lưỡng lập là tất nhiên, không cần lúc này mới nói.

...

Sau một trận tìm kiếm này, Vân Dương mệt mỏi tới mức vừa về phòng liền nằm bệt xuống.

Nhưng Vân Dương lại cảm thấy cực kỳ bội phục Hà Hán Thanh này, người xấu như Hà Hán Thanh lại không để lại chút dấu vết nào, kiếp này của Vân Dương, mới gặp lần đầu!

Quá sạch sẽ!

Tất cả mọi thứ... Đều sạch không kể hờ!

Thậm chí trên đường Vân Dương trở về, hắc vẫn đang nghi ngờ.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Bắt ngờ trong đêm

Bắt ngờ trong đêm

Vân Dương vô cùng nghi hoặc.

Tám cỗ khí thế trong phủ của Hà Hán Thanh, đại biểu cho tám tên cao thủ nhất đẳng.

Đội hình tám tên cao thủ như vậy, trước đó chưa từng xuất hiện qua, coi như lúc Lăng Tiêu Túy đến, tám người này cũng chưa hề tới đây.

Nếu như ở đây, nhất định đã xuất thủ quấy nhiễu, Hà Hán Thanh mà có tám tên này chi viện, coi như Lăng Tiêu Túy vẫn có thể chiến thắng, nhưng tình hình chiến đấu chưa chắc đã đơn giản như trước đó.

Ở đây có một vấn đề, tám người này đến đây khi nào?!

Vân Dương nhớ tới tình báo của Cửu Thiên lệnh: Gần đây, có không ít nhân sĩ giang hồ không rõ lai lịch tiến vào Thiên Đường thành, sau đó chia thành tốp nhỏ, biến mất trên phố...

- Tình huống này hẳn là... Sau khi Hà Hán Thanh bị thương, biết là có người sẽ thừa cơ hội này mà xuất thủ lấy mệnh hắn, cho nên khẩn cấp điều lực lượng Tứ Quý lâu tới... Một là hộ vệ cho hắn, hai là đối với người có mưu đồ với hắn, tạo thành một cái bẫy rập trí mạng! Có tám người như vậy hộ vệ, xem như Vân Hầu đích thân tới, lão Độc Cô xuất thủ, cũng không tránh khỏi kết cục nuốt hận.

- Hay cho một cái tương kế tựu kế, quả nhiên là nhất cử lưỡng tiện, con người này quả có tâm tử căn mật!

Vân Dương cười khò một tiếng.

Bản thân hắn chính là người có mưu đồ xuất thủ kia.

Hà Hán Thanh bị đánh thành nửa tàn phế, mười phần lực lượng thì bị hạn chế tới tám phần, lúc này chính là thời cơ ám sát hắn tốt nhất, nhưng ai có thể nghĩ đến, trong nháy mắt Hà Hán Thanh đã đem sơ hở trí mạng này, biến thành bẫy rập thiên y vô phòng!

Nếu hôm nay hắn không đi một chuyến này, trực tiếp sắp xếp người xuất thủ hoặc tự mình xuất thủ, như vậy, hôm nay liền rơi vào cái bẫy rập này!

- Lão hồ ly này, quả nhiên là thứ giáo hoạt!

Vân Dương hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng từ đáy lòng vẫn có cảm giác bội phục, mưu lo sâu xa thận trọng như vậy, quả không hổ là lực lượng trung kiên của Tứ Quý lâu, Xuân Hàn Tôn Chủ, danh bất hư truyền a.

Vân Dương rời khỏi Hà phủ, đã đi được nửa đường.

Động nhiên trong lòng xuất hiện một cảm giác nguy hiểm, tâm niệm khẽ động, trực tiếp dung nhập vào trong không khí.

Ngay lúc đó, tiếp tay áo xé gió vang lên.

Một đạo bóng trắng, đột nhiên xuất hiện ngoài chục trượng, nhanh như thiểm điện tiến lên, thanh hình di động nhanh chóng, một đường mà hắn tiến qua, đều hóa thành khu vực chân không.

Con gió lốc vạch một đường màu trắng.

Theo tốc độ của người này, một cỗ khí thế âm trầm kinh khủng cũng bay tới từ xa!

Trong trời đêm, một người dáng cao mặc áo đen, thanh lịch xuất hiện, cùng với sự hiện thân của người này, Vân Dương chỉ thấy vô hạn không gian phía trước bỗng trở nên âm phong cuộn cuộn, quỷ thanh chiêm chiêm. Tựa như có vô số oan hồn lệ quỷ, đang giương nanh múa vuốt, đập thẳng vào mặt.

Thân thể người này lấp lóe trên không trung, lập tức lại biến mất.

Mà âm phong cuộn cuộn phía sau, cũng bay theo hướng người kia cực tốc đào tẩu.

Không có một chút sai sót.

Sau lưng người kia, âm phong vô hạn đang hô hô rung động, bám đuôi đuổi theo, thanh thế tựa hồ như người này xuất động một cái, tùy thời đều mang theo mấy ngàn mấy vạn đại quân âm hồn vậy!

Mãi cho đến khi người này biến mất hơn một khắc đồng hồ, Vân Dương mới cảm thấy âm khí xung quanh mới dần tán đi.

- Kẻ này thực đáng sợ.

Vân Dương từ từ hiện thân trong góc tường, hít vào một ngụm khí lạnh.

- Người này, đột nhiên vào Thiên Đường thành, hẳn là người đã tìm tới Phương Mặc Phi đi, Nhất Điện Tàn Quảng Vương, một trong thập đại điện chủ của Sâm La điện...

- Hóa ra hẳn cũng không phải đột nhiên tới chơi, mà nguyên nhân là vì muốn truy sát một người...

Lòng hiếu kỳ của Vân Dương dâng lên.

Bởi vì từ tình huống vừa rồi, người mà Nhất Điện Tàn Quảng Vương truy sát, cũng tuyệt không phải hạng người bình thường!

Thấp nhất, cũng phải là cơ thủ cửu trọng đỉnh phong như Vân Hạo, nếu không, cũng không tới phiên nhất điện chi chủ như Tàn Quảng Vương tự mình xuất thủ, lại còn truy sát ngàn vạn dặm vẫn không có kết quả!

- Người vừa rồi, nếu chính diện đối chiến, tuyệt không phải là đối thủ của Nhất Điện Tàn Quảng Vương. Nhưng tốc độ bỏ trốn của hắn, tuyệt đối siêu nhất lưu, còn trên cả Tàn Quảng Vương kia. Mặc dù lúc này chỉ mới nhìn thoáng qua, vẫn có thể phán đoán rằng người kia có thể vượt qua Tàn Quảng Vương quãng đường ba cái hô hấp, cao thủ như vậy, quãng đường ba hô hấp, cũng không ít hơn ngàn trượng đi...

- Nhìn tình huống như vậy, hẳn tất không phải là đối thủ của Nhất Điện Tàn Quảng Vương, nhưng Tàn Quảng Vương muốn đuổi kịp, đồng thời giết chết người này, tuyệt không phải chuyện dễ dàng, thậm chí... Có thể là không có khả năng.

- Đây hẳn là một trận truy đuổi chiến lâu dài đi.

- Một trận này, so thời gian, sức chịu đựng, cùng với tín niệm!

- Chỉ là... Cao thủ tuyệt thế như vậy, bình thường, coi như một tên cũng khó có thể nhìn thấy, nhưng tại sao giờ lại xuất hiện nhiều như vậy?

Vân Dương lắc đầu cười khổ, mắt thấy tình thế trước mắt ngày càng phức tạp.

- Bất quá, người bị Tàn Quảng Vương đuổi theo này, cũng thực là có cá tính, bị cường địch như vậy truy sát, trên thân còn mặc áo trắng chạy trong đêm... Giống như sợ người khác không nhìn thấy hắn vậy, cũng thật là thú vị.

Vân Dương trở lại Vân phủ.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đang luyện công, hai cỗ khí cơ cường đại trong Vân phủ đang xoay vòng, dần dần khuếch trương lớn mạnh. Vân Dương cũng không làm phiền bọn hắn, trực tiếp trở lại phòng mình, lúc này, hắn cần tỉ mỉ suy tư cân nhắc.

Thiên Đường thành ngay ngắn trật tự ban đầu, đang dần trở nên hỗn loạn!

Ồn ào chưa từng có, phân loạn chưa từng có!

Các loại cường giả, cao thủ thần bí thi nhau nhao nhao xuất hiện.

Còn có danh tướng các quốc, cũng đang dần tới.

Vân Dương ần ần cảm giác, Thiên Đường thành chỉ sợ không thể tránh khỏi trở thành hạch tâm cho phong vân trong thiên hạ.

Muốn tránh cũng không thể tránh, không thể tránh né!

Mấy ngày nữa, chỉ sợ xu thế này sẽ càng khùng bố hơn, càng thêm kinh tâm động phách!

Vân Dương ước lượng trong lòng: cao thủ Tứ đại gia tộc, tất sẽ lần lượt tới bên Tứ đại công tử. Chuyện Mễ Không Quân tương như hoàn tất, nhưng kỳ thực chưa thể xong được. Còn có bên Hà Hán Thanh cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Vương giả Sâm La điện đều tới. Lại thêm Vô Tình lâu từng ám sát hắn, trong thời gian tới hẳn cũng có người đến.

Sau đó là chuyện hai bên văn võ công kích nhau, tướng lĩnh quân đội bị xử oan, Lão Nguyên soái nhất định sẽ không ngồi yên bỏ mặc, bất quá chỉ cần Hoàng đế khôi phục, chuyện này tất có chỗ có thể cứu vãn...

Nói đến Hoàng đế Bệ hạ, liền không thể không nói đến chuyện hắn trúng quỷ độc, trước mắt, đây chính là chuyện quan trọng nhất, cũng là một chuyện có thể dẫn bạo sự kiện cực đoan, bất quá, chỉ cần hắn giúp đỡ điều trị, cũng không có gì đáng ngại!

Bây giờ, đại hôn của Thiết Tranh sắp đến, danh tướng các nước sẽ lần lượt đến đây.

Nhưng mà theo những người này đến, nhưng nhân vật giang hồ cũng sẽ tụ tập ở Thiên Đường thành.

Đến lúc đó, cái Thiên Đường thành này có thể loạn thành bộ dạng gì, dùng chân cũng có thể nghĩ.

Mà trước mắt, có nhiều chuyện đồng thời phát sinh như vậy, nếu nói không có hắc thủ thao khống phía sau, Vân Dương tuyệt đối không tin...

Thế như hiện tại Vân Dương còn muốn chiếu cố Vân Túy Nguyệt, đoàn người Cửu Thiên lệnh phải đi tìm Kế Linh vẫn chưa có tin tức...

Tất cả mọi chuyện, nhìn như không có quá nhiều quan hệ với Vân Dương, nhưng mỗi chuyện đều có liên hệ hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp với Cửu Tôn. Điem chết người nhất, là thực lực hiện tại của Vân Dương còn thấp, muốn thừa cơ xoay mình trong lúc long hổ phong vân này, hẳn càng phải thêm cẩn thận...

- Lại nói, năng lực càng lớn, trách nhiệm mới càng lớn, bất quá hiện tại ta không có lực lượng lớn, nhưng chuyện cần làm lại quá nhiều, không mượn lực, dựa thế ứng phó thì sao làm được?!

Vân Dương thở dài.

...

Bên ngoài mấy vạn dặm

Kế Linh, ân Kế Linh Tê đang yêu thích không buông Phượng Minh bảo đao, vuốt ve không ngừng, càng lúc càng cảm thấy cây đao này như cùng nàng huyết nhục tương liên, tựa hồ chính là một bộ phận trên cơ thể nàng, hơn nữa còn là một bộ phận rất có linh tính.

Mấy ngày trước, Kế Linh Tê ngoài ý muốn gặp phải tập kích, Phượng Minh bảo đao lại tự động phát ra tiếng đao minh trong trẻo, cảnh báo cho nàng.

Mặc dù đám người đã chuẩn bị phòng bị biến cố này, cũng đã phát giác động tĩnh của đối phương, nhưng đặc tính này của Phượng Minh bảo đao, càng khiến cho Kế Linh Tê yêu thích không buồn.

Cầm Phượng Minh bảo đao trong tay, tự nhiên lại nghĩ đến người đưa bảo đao cho mình.

- Linh Tê, mấy ngày nay ngươi rất lạ.

Ngọc Hương Nhi ở một bên có chút hâm mộ nhìn Kế Linh Tê.

- A? Lạ? Có chỗ nào lạ? Đừng nói vậy a!

Kế Linh Tê có chút bối rối, bưng bình lại từ trong trầm tư, tự nhiên lại có chút chột dạ.

- Lạ hay không lòng ngươi biết rõ, không lạ ngươi chột dạ làm cái gì?

Hạ Vũ Hàn ở một bên trên ghé:

- Ngươi trở nên trầm mặc, lúc rảnh rỗi liền ôm bảo đao suy tư, tự như đang ôm tình lang vậy, thực là khiến người nhìn mà cay mắt a...

- Vũ Hàn!

Trên mặt Kế Linh Tê lập tức hiện lên một đóa hồng vân, đậm chân sáng giọng.

- Ôi, mặt đỏ rần... Mặt ngươi sao lại đỏ vậy a, ta cũng không nói cụ thể là ai ai ai, càng không có chỉ mặt gọi tên...

Hạ Vũ Hàn quệt miệng, trong đôi mắt ánh lên một mảnh ranh mãnh.

- Hừ.

Kế Linh Tê quay đầu không để ý tới nàng.

Nhưng Hương Ngọc Nhi vẫn không buông tha:

- Mặt ngươi Linh Tê, sao da ngươi... Tốt như vậy?

Lại nắm tay Kế Linh Tê, lập tức kêu lên sợ hãi:

- Tay ngươi sao mềm như vậy? Ta xem một chút... Ông trời của ta ơi, vết tích do tu luyện cũng biến mất... Đây... Đây là có chuyện gì xảy ra? Mau nói mau nói!

Hai mắt Ngọc Hương Nhi tỏa sáng nhìn Kế Linh Tê, một bộ thèm chấy nước miếng.

Trong số tỷ muội, Ngọc Hương Nhi là chú trọng dung nhan nhất, biến hóa của Kế Linh Tê, nàng đã chú ý từ lâu, hiện tại rốt cục cũng không nhịn nổi nữa.

Phạm là nữ tính luyện võ tu hành, bất kể bảo dưỡng như thế nào, trên tay chắc chắn cũng lưu lại vết tích, trừ phi tự thân tu hành tới Tiên Thiên cảnh, thông qua quá trình phân phác quy chân, tẩy kinh phạt tủy, thân thể mới xuất hiện tình huống không còn chai sạn như vậy, nếu không tuyệt khó có thể xuất hiện tình huống như vậy.

Mà huyền khí của Kế Linh Tê, xa xa không đạt đến cảnh giới kia, nhưng bây giờ, sự thực là, tất cả những vết tích do tu luyện gây ra, toàn bộ đều biến mất, không còn lại dù chỉ là một chút vết tích nhỏ xíu...

Điều này khiến Ngọc Hương Nhi vốn ưa chưng diện lại càng thêm điên cuồng hơn.

- Không có a?

Kế Linh Tê có chút mờ mịt đánh giá bản thân.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Bảo Dao có linh

Bảo Dao có linh

Có một số việc, người trong cuộc là người phản ứng chậm nhất, giống như Kế Linh Tê lúc này vậy, nàng vẫn chưa hề phát hiện bản thân mình có gì khác với trước kia.

Ngọc Hương Nhi tiến lên, nắm lấy cánh tay của Kế Linh Tê, trực tiếp sờ tay áo Kế Linh Tê lên, sau đó cũng sờ tay áo bản thân lên, để hai tay so chung một chỗ, đột nhiên kêu lên đau đớn như không muốn sống:

- Các người xem, các người xem, các người xem... Nha đầu này chắc chắn có biện pháp dưỡng da tốt, các người xem, cánh tay non mềm này a, sao có thể non mềm như vậy chứ...

Mấy tỷ muội nghe Ngọc Hương Nhi kêu lên, nhất thời đều bu lại, mắt to mắt nhỏ nhìn nhìn, lập tức tiếng kinh hô vang lên thành từng mảng:

- Đúng a, cánh tay này, trong trắng lộ hồng... Cái này... Thực sự quá mềm a!

Kỳ thực, không chỉ Ngọc Hương Nhi, chỉ cần là nữ nhân, đều không thể kháng cự đối với dụ hoặc của dung mạo hoàn mỹ, da thịt như tuyết, băng cơ ngọc cốt. Tuyệt đối không thể kháng cự!

- Trước kia ta còn tắm chung với Linh Tê a...

Ngọc Hương Nhi ai oán nói:

- Ngực nàng không lớn bằng ta, da nàng cũng không trắng bằng ta... Hiện tại, ngực cũng lớn hơn ta, da cũng trắng hơn ta a... Còn nữa, vóc dáng nàng cũng cao hơn ta... Đây không phải là nghiền ép mọi mặt ta a... Trời ạ, ta không muốn sống nữa...

Mấy người khác cũng đều bắn kỳ quang mà nhìn Kế Linh Tê, nhao nhao vây quanh hỏi:

- Linh Tê, người mau mau thành thật khai báo, đến cùng có bí quyết gì?!

- Còn không mau chia sẻ với chúng tỷ muội! Nếu không tỷ muội chúng ta không buông tha cho người a!

- Đúng đúng, thành thật khai báo sẽ được khoan hồng, nếu không, mọi người cùng nhau đại hình hầu hạ!

Kế Linh Tê cũng ngờ ngác, mê hoặc nói:

- Ta... Thực thay đổi a? Ta thực cũng không phát hiện a... Không phải vẫn luôn...

- Rõ ràng như vậy còn nói không thay đổi, người lừa dối ngốc a?!

Chúng tỷ muội đầy cảm phần nói.

Kể Linh Tê thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngơ ngác ngác mà chẳng biết làm sao.

Bản thân nàng thực sự không có kỳ ngộ nào đặc biệt a...

Chỉ là, trong thời gian gần đây, mỗi lần cầm cây đao này, nàng đều cảm thấy tâm tình vui vẻ, ngoài ra cũng không còn gì..

- Vậy các ngươi nói, ta xuất hiện biến hóa từ lúc nào!?

Kể Linh Tê khó hiểu mà hỏi.

Ngọc Hương Nhi đối với chuyện này vẫn luôn chú ý, lập tức tiếp lời:

- Từ lúc rời khỏi Thiên Đường thành không đến hai ba ngày, ngươi liền bắt đầu lột xác, khi đó ngươi còn phàn nàn, sao trên người lại có nhiều da chết vậy a... Hừ! Hừ!

Nói nói vậy, mọi người lập tức đều nhớ lại:

- Không sai không sai, mấy ngày đó, đích thực Linh Tê phàn nàn, trên người không ngừng có da chết rơi xuống, chúng ta còn an ủi ngươi a...

Kể Linh Tê cũng lập tức nghĩ lại, nhưng lại càng buồn bực hơn:

- Nhưng như vậy thì tại sao? Ta cũng không gặp kỳ ngộ gì a, ngày ngày đều ở chung với mọi người a...

Ngọc Hương Nhi nghe vậy cũng cau mày, khổ sở suy tư, đột nhiên như phát hiện châu lục mới:

- Liệu có phải... Có phải lúc ở Thiên Đường thành, Linh Tê đã... Cái kia?

Chúng tỷ muội cùng nhau truy vấn:

- Cái kia là cái gì a?

Ngọc Hương Nhi đỏ mặt, ngập ngừng nói:

-... Chính là được... Vị Văn công tử kia... Ấy ấy?

Câu nói bất thành lời của Ngọc Hương Nhi quả nhiên như long trời lở đất, chúng nữ nhất thời mặt đỏ rần, nhưng nơi đây toàn tỷ muội với nhau, nói chuyện cũng rất ít cổ kị, Hạ Vũ Hàn vỗ đùi, nói:

- Nhất định là như vậy, đều nói, sau khi ấy ấy, nữ tử sẽ trở nên xuất sắc nhất, Linh Tê, mau mau thành khẩn khai báo, có phải ngươi đã giao bản thân rồi không?

Kể Linh Tê vừa thẹn vừa xấu, suýt nữa khóc thành tiếng, khuôn mặt đỏ bừng:

- Không có không có, ta nào có... Ai!

Nói nói liền thở dài:

- Không phải các ngươi không biết, tên kia căn bản chính là... Chính là một tên mộc đầu...

Chúng nữ cùng thở dài!

Trong tiếng thở dài, lại có sự cảm thông.

- Nha... Cô nương nhà ngươi, xem ra không giao thân cho ngươi ta lại thấy mắt mát đâu..

Ngọc Hương Nhi quệt miệng, lập tức chống nạnh:

- Thành thật khai báo! Đến cùng là chuyện gì..

Nguyệt Như Lan vẫn không nói gì.

Nhưng con mắt nàng, lại như có điều gì đang suy nghĩ, nhìn chăm chăm vào mặt Kể Linh Tê, lại nhìn vào Phượng Minh bảo đao nắm chặt trong tay nàng. Từ lúc rời Thiên Đường thành đến nay, Kể Linh Tê chưa từng rời thanh đao nào khỏi tay, có có điều suy nghĩ, nói:

- Linh Tê, ngươi đem đao của ngươi cho ta xem một chút.

Chúng nữ đều là nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, kiến thức uyên bác, mới nghe Nguyệt Như Lan nói vậy, liền nghĩ đến điểm đặc biệt này:

- Chẳng nhẽ thanh đao này có gì quái lạ?

Kế Linh Tê do dự một chút, cũng không phải nàng không bỏ được, mà nàng cảm thấy rất không thoải mái khi thanh đao này rời khỏi tay mình.

Nguyệt Như Lan vừa mới chạm vào bảo đao, Phượng Minh bảo đao kia bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, ngạc nhiên trong chớp mắt, khiến nàng suýt không cầm chặt được đao này.

Nguyệt Như Lan kinh ngạc kêu lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn Kế Linh Tê:

- Linh Tê, vị Vân công tử của ngươi, thực đúng là hào phóng a...

Kế Linh Tê mê mang hỏi lại:

- Như thế nào?

Ngọc Hương Nhi tiến lên, đoạt thanh đao vào tay, lần này, bảo đao phản ứng càng thêm kịch liệt, không ngừng giãy giụa trong tay Ngọc Hương Nhi, Ngọc Hương Nhi bị dọa đến gấp gấp gấp gấp ném đao trả lại cho Kế Linh Tê, cho đến khi nhìn thấy Phượng Minh bảo đao trở về tay Kế Linh Tê liền lập tức ngoan ngoãn, tâm niệm không khỏi khẽ động, lập tức như liên tưởng tới cái gì đó, thanh âm tràn đầy kinh ngạc lẫn hâm một vang lên:

- Lại là bảo đao có linh tính!

Một tiếng kinh hô này vang ra, chúng nữ ồn ào náo nhiệt đột nhiên trở nên lạnh ngắt như tờ.

Mọi người đều là tinh anh đại gia đại tộc, há có thể không biết ý nghĩa của câu nói này?

Bảo đao có linh, tự hành chọn chủ. Một khi chọn chủ, cả đời không đổi!

- Trước đó ta đã từng nhìn thấy thanh Phượng Minh bảo đao này.

Hạ Vũ Hàn vô cùng nghi hoặc:

- Lúc ấy, nó còn ở trong tay Tây Môn Vạn Đại. Chỉ là khi đó, đao này cũng không có biểu hiện gì lạ, chưa từng có phong thái như hiện tại...

- Cây đao này cho ta một cảm giác, hoàn toàn khác biệt với trước kia... Nhan sắc hào quang cũng đều khác biệt...

Hạ Vũ Hàn vừa nói vừa đánh giá:

- Sao có thể như thế a?

Nguyệt Như Lan nói:

- Cây đao này hẳn là gặp phải kỳ ngộ của bản thân nó. Trước đó, trong khi còn ở trong tay Tây Môn Vạn Đại, nó chỉ là một thanh nữ sĩ đao, nhưng sau khi đến tay Vân công tử, hẳn là Vân công tử có cái biến một chút với cây đao này, khiến cho nó xuất hiện linh tính, Linh Tê may mắn đạt được bảo đao này, quả nhiên là đại cơ duyên.

- Không sai không sai, lần đầu thân thể Linh Tê xuất hiện biến hóa, chính là sau khi rời khỏi Thiên Đường thành mới xuất hiện, hơn nữa là phát sinh trong thời gian rất ngắn, lại có biến đổi cực lớn. Ta nhớ, khi đó da chết rơi xuống mà người phản này, kỳ thực không phải da chết, mà thực chất là tạp chất trong cơ thể, hẳn là do sau khi thanh đao này liên hệ với linh nguyên của ngươi, Nhân Đao hợp nhất, giúp ngươi tẩy mao phạt tùy, bức những tạp chất kia ra.

- Cho nên, thân thể ngươi mới có biến hóa thoát thai hoán cốt như vậy.

Nguyệt Như Lan hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Kế Linh Tê tràn đầy hâm mộ:

- Cho nên ta mới nói. Vị Vân công tử kia, mặc dù bề ngoài như một tên mộc đầu, không hiểu phong tình, kỳ thực... Hẳn đối với ngươi thực sự không tệ. Trần bảo hiểm thấy bức này, thế mà cứ âm thầm đưa cho ngươi, ta nghĩ, sở dĩ hẳn không nói, quả nửa là không muốn tạo thành áp lực cho ngươi a?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kế Linh Tê sáng lên, đỏ mặt, vui sướng nói:

- Cái này, là thực a?

- Nha đầu ngốc.

Lúc này đúng là Nguyệt Như Lan đang hâm mộ nàng, nhưng cái nàng hâm mộ thực sự, không phải biến hóa của Kế Linh Tê, hay cây Phượng Minh bảo đao kia, thứ nàng hâm mộ, chính là tình ý mà cây đao này đại biểu.

- Chỉ tiếc bởi vậy, cây đào này đối với chúng ta mà nói là hoàn toàn vô dụng, bởi nó chỉ thuộc về một mình Linh Tê, hơn nữa bất kể lúc nào nàng đều được hưởng thụ sự trợ giúp của cây đào này...

Nguyệt Như Lan nói:

- Đến giờ, thời gian ngươi liên hệ với cây đào này còn ngắn ngủi, chỗ tốt càng lớn hơn còn chưa được trải nghiệm, ần... Đúng, trước mắt, tu vi của ngươi đã đột phá đến thất trọng sơn a? Ngắn ngủi hai tháng, ngươi liên tiếp đột phá hai cửa ải lớn, nếu là trước kia, có thể thế nào? Đây cũng là do cây đào này giúp ích a!

Kẻ Linh Tê đỏ mặt như say, nhẹ nhàng lắc đầu.

Chúng nữ dùng ánh mắt hâm mộ không chút che giấu nhìn Kẻ Linh Tê chăm chú, trong hâm mộ, còn có chút ghen tị. Sao không có người nào đối với các nàng như vậy a?

Nhưng, càng nhiều hơn, là sự vui vẻ vì Kẻ Linh Tê.

Vì nàng có một thanh bảo đao như thế, lại càng vì có người, không chút đau lòng mà đem đào tặng nàng.

Bảo đao có linh tính như vậy, coi như trong bát đại gia tộc, cũng tuyệt là đẳng cấp truyền gia chi bảo, gần như không tồn tại.

Cho dù các nàng là tinh anh gia tộc, cũng rất khó có được!

- Nếu Tây Môn gia biết cây đào này lọt xác đến như vậy... Cũng không biết bọn hắn sẽ hối hận thành như thế nào a...

Nguyệt Như Lan nghiêm túc nhìn chúng tỷ muội:

- Chuyện này chỉ giới hạn trong mấy người chúng ta biết, ngàn vạn lần không thể tiết lộ ra ngoài. Bằng không, Linh Tê sẽ có phiền phức.

Chúng tỷ muội đều trầm miệng một lời:

- Yên tâm, đây là bí mật chung của chúng ta, sao có thể nói ra ngoài!

Đêm hôm ấy, Kẻ Linh Tê trở về phòng đi ngủ, Ngọc Hương Nhi khóc lóc van nài chui vào, nhất định phải chung giường chung gối, trời nóng như vậy, ôm Kẻ Linh Tê ngủ một đêm.

Ngày thứ hai, quả nhiên phát hiện bản thân có chút được nhờ... Trên cánh tay, đích thực là có da chết như muốn tróc ra...

Thế là, mấy đêm tiếp đó, Kẻ Linh Tê hoàn toàn bị Ngọc Hương Nhi chiếm lấy. Mấy ngày sau, tiếng Ngọc Hương Nhi kinh hi như muốn điên vang lên, dẫn tới sự chú ý của mọi người, Kẻ Linh Tê liền trở thành bánh thơm trái ngon trong mắt chúng nữ.

Kết quả, mỗi lúc trời tối đều có tỷ muội ôm nàng đi ngủ, cả đám đều mặt dày mày dạn, xua chối cũng không đi, lấy danh nghĩa ta cũng muốn thơm lây... Dính chút ánh sáng của Vân công tử...

- Ta rất muốn đi ngủ...

Trong thời gian tiếp đó, ngay cả trong lúc đi đường Kẻ Linh Tê cũng trong trạng thái mộng du, mấy ngày liên tục nàng đều không được ngủ ngon, bị đám tỷ muội vô lương khiến nàng ngáp ngủ không ngớt.

Bất quá, đám tỷ muội đều rất vui vẻ...

Rất cục đến một ngày... Đột nhiên có một tin tức xuất hiện, khiến tâm trạng vui sướng của chúng nữ chốc lát biến mất không còn tăm tích.

“... Theo kết quả điều tra, đã tìm được vị Lăng Phong công tử kia, hẳn chính là nhi tử của thành chủ Nguyệt Ảnh Thành, gọi là Ngưu Lăng Phong, sinh ngày..., tướng mạo... Vân vân...”

Tin tức tỉ mỉ xác thực truyền đến, Nguyệt Như Lan như thấy ngũ lõi oanh đỉnh, sắc mặt trắng bệch, thân thể mềm mại như lung lay sắp đổ.

Huyền tướng trong lòng, đột nhiên bị tan vỡ.

Vậy mà, không phải hắn!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Thái tử cản đường

Thái tử cản đường

Sắc mặt chúng nữ cùng trở nên tái nhợt.

Thể thể mềm mại của Kế Linh Tê lung lay một cái, nhưng vẫn không quên đưa tay đỡ Nguyệt Như Lan:

- Lan tỷ!

Ánh mắt Nguyệt Như Lan xám tro như người chết.

Nàng lâm bầm nói:

- Kế Lăng Phong, đến cùng người... Ở đâu?!

Nguyệt Như Lan vừa nói xong mấy câu, đột nhiên ho khan một tiếng, một ngụm máu đỏ tươi kiêu diễm phun ra từ môi đỏ, nàng cứ vậy mà hôn mê bất tỉnh. Thời gian tìm kiếm lâu như thế, Nguyệt Như Lan sớm đã hao tổn tâm lực quá độ.

Sở dĩ nàng còn có thể kiên trì mà chưa sụp đổ, cũng chỉ bởi, trong lòng còn có một hy vọng mong manh.

Nhưng, từng tin mang đến hy vọng cho nàng, sau khi xác thực đều là giả, từng cái hy vọng vỡ nát như bọt biển, dấu chân của Nguyệt Như Lan đã sớm đạp nát nửa cái đại lục, nhưng từ đầu tới cuối vẫn chưa từng có thu hoạch đáng kể.

Lần hy vọng vỡ nát này, tựa như cọng rom cuối cùng đè chết con lạc đà, rốt cục khiến nàng không thể chống đỡ nổi.

Vành mắt Kế Linh Tê đỏ lên, ca ca, đến cùng người ở đâu?

Vì sao tìm khắp thế giới, nhưng cũng không tìm thấy người?

- Bây giờ, chúng ta phải làm gì?

Ngọc Hương Nhi run giọng hỏi.

Thân thể mềm mại của Kế Linh Tê đột nhiên cứng ngắc, cơ thể như mất tất cả sinh lực.

Trong lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy mình thật mềm yếu.

Từ khi ca ca mất tích, thời gian này Như Lan tỷ luôn bồi bạn, an ủi nàng, nhưng lúc này Như Lan tỷ cũng đã ngã xuống. Đột nhiên khiến nàng sinh ra một cảm giác chán trường, trời đất tuy lớn, nhưng lại không có một người có thể dựa vào, gần như bản năng nói mớ:

- Nên làm cái gì? Chúng ta nên đi đâu...

Trong lòng đột nhiên thất chua chua, nước mắt chảy rờn rờn.

Ngọc Hương Nhi ngập ngừng nói:

- Chúng ta đã ra ngoài lâu như vậy...bây giờ, gia tộc muốn ta trở về... Nếu không, Linh Tê, người cùng Lan tỷ đến nhà ta chơi một thời gian a? Chúng ta từ từ nghĩ biện pháp, chắc chắn sẽ có chuyển cơ...

Hạ Vũ Hàn cũng thấp giọng nói:

- Người trong nhà ta cũng muốn ta trở về, trước đó cũng đã thúc dục nhiều lần... Linh Tê, chúng ta cứ tìm kiếm mà không có mục đích như thế, cũng không giải quyết được vấn đề a...

Nguyệt Như Lan trong ngực Kế Linh Tê mơ màng tỉnh lại, mệt mỏi thở dài:

- Kỳ thực, các tỷ muội đã hỗ trợ rất nhiều... Khụ khụ... Lần này, các người cứ về nhà trước đi, đợi có tin tức, chúng ta lại đi tìm. Hoặc là, chọn một thời gian, mấy tỷ muội chúng ta lại tụ họp.

- Các người không cần quá lo lắng cho ta và Linh Tê, lần này chúng ta cũng trở về.

Nguyệt Như Lan vô lực nói:

- Chúng ta có nhiều hộ vệ đi theo như vậy, họ đều là cao thủ... Sẽ không có chuyện gì...

Ngọc Hương Nhi không yên tâm nói:

- Thế nhưng các ngươì... Muốn đi về đâu?

Trong mắt Nguyệt Như Lan lóe lên hào quang cổ chấp, nhẹ nhàng cắn chặt răng ngà:

- Trước đó có hai tin tức nhắc tới Lăng Phong, một là Ngươì Lăng Phong kia, mà một cái còn lại, chính là ở Thiên Đường thành.

Nguyệt Như Lan kiên quyết nói:

- Nếu đã xác nhận không phải ngươì trước, vậy chúng ta sẽ trở lại Thiên Đường thành!

Nghe được ba chữ Thiên Đường thành, trong mắt Kế Linh Tê bùng tuôn ra một tia sáng hy vọng.

Thiên Đường thành!

Màn đêm yên tĩnh buông xuống.

Sớm ngày thứ hai, chúng tỷ muội chia tay trong nước mắt, Ngọc Hương Nhi ôm Kế Linh Tê, ô ô khóc rất lâu, mới rút cục bị khuyên đi.

Hai ngươì Kế Linh Tê cùng Nguyệt Như Lan, mang theo bốn năm mươi tên hộ vệ, bắt đầu trở lại Thiên Đường thành.

Nhưng đoạn đường này, di chuyển trong không khí trầm mặc.

Sau khi xác nhận Lăng Phong công tử kia không phải là Kế Lăng Phong, Nguyệt Như Lan đã triệt để hết hy vọng. Đó là một cảm giác triệt để nguội lạnh, sinh mà không thể luyện. Nhưng cũng vì chính vậy, nàng mới nói muốn về Thiên Đường thành.

Bởi, nơi đó, còn có Vân Dương.

Vân công tử.

Một ngươì mà Kế Linh Tê ưa thích.

“Nếu ta đã phải ném thử tư vị vĩnh viễn mất ngươì yêu, ném thử cái cảm giác vỡ tâm đứt ruột như vậy, vậy ta muốn, Kế Linh Tê không phải ném thử tư vị này.”

“Lăng Phong, coi như cả đời này ta mãi không tìm thấy ngươì, ta cũng sẽ dùng cả đời này để tìm kiếm ngươì, còn có kiếp sau, ta cũng muốn tiếp tục tìm kiếm ngươì.”

“Nhưng, coi như mãi mãi không thể tìm kiếm ngươì, ta cũng sẽ chiều cổ muội muội của ngươì.”

“Muội muội duy nhất của ngươì!”

Trong gió, tóc mây cùng tà áo trắng của Nguyệt Như Lan tung bay theo gió, trên gương mặt xinh đẹp, là một mảnh bình tĩnh khó tả.

Kế Lăng Phong, ngươì còn nhớ câu nói kia sao?

Mặc dù ngươì Lăng Phong thiên lý, Thiên Hạ vô tung, nhưng ánh trăng vẫn tuyên cổ tồn tại, đời đời kiếp kiếp. Ôn nhu triền miên, thiên trường địa cửu quyết không thay đổi.

Coi như trở thành đóa hoa lan trong cốc vắng, sống cô đơn cả một đời, nhưng ta cũng muốn yên lặng chờ đợi, chờ ngươì.

...

Chúng tỷ muội rời đi, ai nấy thở dài thườn thượt. Tất cả mọi ngươì có thể trở về nhà, nhưng, chỉ có Kế Linh Tê cùng Nguyệt Như Lan lại không thể trở về nhà.

Trở về, sẽ gặp phải cảnh bức hôn, hơn nữa các nàng tuyệt không thể phản kháng được.

- Chỉ có thể chúc phúc cho các ngươì, sớm ngày có thể tìm được Lăng Phong ca ca...

Ngọc Hương Nhi quay đầu, nhìn quan ải vạn dặm, lệ quang óng ánh tuôn rơi.

- Nếu có điều khó xử, tuyệt đối đừng quên... Tìm chúng ta.

...

Vân Dương ần ần cảm thấy không khí là lạ.

Mấy ngày nay hắn vẫn chờ, chờ Lão Nguyên soái đem Hoàng đế Bệ hạ đến tìm hắn, nhưng đến giờ vẫn không thấy động tĩnh.

Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Vân Dương vững tin, Sinh Sinh Bất Tức Thần Công của hắn có thể hóa giải độc hoạn thậm chí là tình trạng cơ thể cho Hoàng đế Bệ hạ, hắn càng là một người tuyệt sẽ không gây bất lợi cho Hoàng đế Bệ hạ, tin rằng, dù là bản thân Hoàng đế Bệ hạ hay Lão Nguyên soái cũng đều biết rõ điểm này, nhưng vì sao, tới bây giờ mà hai người còn không tới tìm hắn? Nếu chỉ riêng Hoàng đế Bệ hạ thì cũng thôi, nhưng Lão Nguyên soái cũng hoàn toàn không có tin tức, cái này khiến hắn khó hiểu không thôi!

Còn có, Thủy Vô Âm của Lăng Phong các, trong thời gian này, Vân Dương đã tới Lăng Phong các cả chục lần, nhưng, vẫn không hề tìm thấy tung tích hay tin tức của người chủ trì là Thủy Vô Âm.

Thủy Vô Âm đi đâu?

Vân Dương rất chắc chắn, Thủy Vô Âm vẫn ở Thiên Đường thành, hơn nữa, vẫn không ngừng chú ý tới Lăng Phong các. Nhưng, bất kể hắn tìm kiếm thế nào, cũng không thấy được tung tích Thủy Vô Âm.

Điểm này, khiến Vân Dương cảm thấy vô cùng kỳ quái. Không hổ là trợ tá đắc lực của Bát ca Phong Tôn, lấy năng lực của hắn mà cũng không thể tìm kiếm, cũng coi như một cái thiên tài a!

...

Một ngày, Vân Dương đang trên đường đến Thanh Vân phường, đột nhiên có một đội nhân mã xuất hiện, chặn lấy đường đi.

Người phủ Thái tử.

Vân Dương liếc mắt một cái có thể thấy Hàn Vô Phi.

Gia hỏa này đang dùng ánh mắt biệt khuất nhìn hắn, ngón tay còn đang chỉ trỏ hướng hắn.

Mà, bốn tên trung niên áo đen bên cạnh Hàn Vô Phi, ánh mắt nương theo ngón tay, đều tập trung trên người Vân Dương.

Trong nháy mắt, Vân Dương liền cảm thấy, như có bốn mũi tên nhọn đang bắn lên mặt của hắn.

Trong lúc nhất thời, trên mặt bắt gặp sinh ra cảm giác đau đớn.

Bốn người này đều là cao thủ, cao thủ hàng đầu!

Vừa nghĩ đến đây, Vân Dương nhất thời ngừng bước chân, ánh mắt nhìn về phía đám người đối diện.

Mấy tên này, thế tới bất thiện a.

Đột nhiên thấy đám người bỗng chia thành hai, một thanh niên mặc hoàng bào, chấp tay sau lưng, thân nhiên đi tới, cước bộ như long hành hổ bộ, khí độ ung dung ưu nhã.

Trên mặt người này như thường trực nụ cười ấm áp, khiến cho bất luận người nào thấy đều cảm thấy một cảm giác thoải mái như gió xuân mon tron.

Hơn nữa, trên người hắn lộ ra một khí độ tôn quý ung dung tự nhiên, càng làm cho hắn có thêm một cảm giác cao cao tại thượng, khí thế siêu phàm bề nghe thiên hạ.

Người trước mắt, chính là đương kim thái tử.

Con trai thứ hai của Hoàng đế Bệ hạ.

Ngọc Thành Long!

Thái tử vừa bước tới, chẳng hề nói một câu, nhưng khí thế uy nghi đã bao phủ đương tràng, khiến đám người rục rịch đều trở nên cảm như hén mà lui xuống, không người nào dám lơ đãng làm càn.

- Sớm nghe đại danh của Vân công tử, Cô hận không thể gặp sớm một ngày, hôm nay may mắn được thấy tôn dung của Vân công tử, thực sự là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt càng thấy hơn nghe danh.

Thái tử mỉm cười:

- Vân công tử quả nhiên có phong thái siêu dật, quả nhiên là độc nhất vô nhị ở cái Thiên Đường thành này, độc bộ thiên hạ!

Vân Dương lẳng lặng nhìn gương mặt trước mắt, cảm thấy càng xem càng thấy quái dị!

Bởi, hắn nhìn người trước mắt, lại bản năng hồi tưởng lại gương mặt mà bản thân gặp trong lúc mộng hồn.

Nếu gương mặt này thêm chút thành thực, thêm chút thân thiết, màu da đen thêm chút, lông mày nhạt hơn chút, cơ hồ chính là Lão đại Thổ Tôn đang sống sờ sờ hiện ra trước mắt.

Nhưng cũng chính sự khác biệt không lớn này, lại tạo nên một tư vị quái dị!

Vân Dương cố nén lại gọi sóng trong nội tâm, thần nhiên nói:

- Phong phạm hoàng gia của Thái tử, mới là càng làm cho Vân Dương say mê không thôi. Nghe nói, thái tử điện hạ là người khiêm tốn, cầu tài như khát nước, đối nhân xử thế, xưa nay chưa từng ra vẻ, hôm nay vinh sự được gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền, đây mới là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt càng thấy hơn nghe danh.

Thái tử điện hạ cười nói cời mở:

- Thiên hạ này chính là thiên hạ của người trong thiên hạ, các gọi là Hoàng gia, bất quá chỉ là thay trời tuần thú, thay mặt vạn dân mà làm người chủ trì mà thôi, sao dám nói tới ra vẻ? Vân công tử thật biết nói đùa.

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Bất quá, thái tử điện hạ ngăn cản tại hạ như thế, không biết là có việc gì sai bảo?!

Mặt mũi Thái tử tràn đầy vẻ chân thành tha thiết:

- Cô vẫn muốn gặp mặt Vân công tử một lần, cho nên mấy ngày hôm trước có phái người đi mời. Không nghĩ tới, thuộc hạ lại hiểu lầm ý Cô, có chỗ không phải với Vân công tử, việc này Vân công tử không sai, cũng không trách thuộc hạ của Cô, chỉ trách Cô không nói chuyện rõ ràng. Hôm nay đã có duyên gặp mặt, Cô đương nhiên muốn trò chuyện với Vân công tử một chút, giải thích kỹ càng chuyện lúc trước.

Nói, thế mà Thái tử nghiêm túc đứng thẳng, thanh âm trong sáng nói:

- Vân công tử, xin lỗi. Chuyện hôm trước, là do Cô không đúng.

Một bên, sắc mặt Hàn Vô Phi cũng biến đổi.

Mặc dù lòng trung thành của hắn thuộc về Tứ Quý lâu, cũng không phải thực sự bán mạng cho Thái tử. Nhưng một phen diễn xuất của Thái tử, lại khiến hắn không kìm mà cảm thấy cảm kích.

Coi như hắn biết rõ, đây là Thái tử đang làm ra vẻ, muốn thu mua lòng người, nhưng nhìn thái độ khiêm nhường đó, nhất quốc thái tử có thể giả vờ như vậy, cũng thực không dễ dàng.

Quả nhiên là người có thể làm chuyện người khác không thể làm, nhìn chuyện người khác không thể nhìn!

Vân Dương né người sang một bên, nói:

- Thái tử điện hạ nói quá lời, coi như Thái tử không nói, mọi người cũng đều rõ chuyện ngày hôm đó chỉ là chuyện hiểu lầm nhỏ, không cần trịnh trọng, khoa trương như vậy.

Thái tử điện hạ mỉm cười, nhưng trong lòng lại oán thầm không thôi: hiểu lầm nhỏ? Chính cái hiểu lầm nhỏ của người, khiến Cô mấy ngày nay vô cùng có chịu, sắc mặt vẫn vô bá quan nhìn Cô đều mang theo mấy phần ngờ vực, phỏng đoán...

Cơ hồ đem Cô gác trên lửa mà nướng.

Cái hiểu lầm nhỏ của người, nói ra thì rất nhẹ nhàng, thế như Cô có thể không cẩn thận đối đãi sao? Phải giống trống khua chiêng, trịnh trọng làm việc mới có thể lộ ra khí độ của Cô, chứng minh Cô hoàn toàn không có ý xấu!

Oán thầm thì oán thầm, sắc mặt Thái tử vẫn hòa nhã như trước, cời mở nở nụ cười:

- Nếu Vân công tử không thấy phiền, như vậy, tương phùng chi bằng ngẫu ngộ, Vân công tử có nhã hứng uống với Cô một chén?

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Tùy hứng đắc tội người

Tùy hứng đắc tội người

Ánh mắt Vân Dương chớp động:

- Nếu Thái tử điện hạ đã có nhã hứng như thế, tại hạ tự nhiên cung kính cho bằng tuân mệnh. Bất quá, lần này nên đề tiểu đệ làm chủ mới là hợp lý, đến, chúng ta đi Thanh Vân phường một chuyến, ta tương đối quen với bên kia.

Hàn Vô Phi quát lạnh nói:

- Lớn mật! Thái tử điện hạ là thân phận như thế nào, sao có thể cùng người đến cái chỗ không sạch sẽ, đầy rẫy thanh sắc khuyến mãi thấp hèn kia?

Lấy thân phận của Thái tử điện hạ, nếu thực đi Thanh Vân phường, ngày mai nhất định bị Ngự sử vạch tội.

Thanh Vân phường dù có thanh bạch chừng nào, chính thống chừng nào, nhưng đối ngoại mà nói, thanh lâu, chính là thanh lâu.

Sẽ không bởi vì người không bán xác thịt mà không phải bán mình!

Nhưng, câu nói của Hàn Vô Phi, quả thực quá khó nghe.

Vân Dương nghe vậy lạnh lùng cười nói:

- Nếu Thái tử điện hạ không muốn đi, hoặc là không thể đi, nói thẳng một tiếng là được. Cần gì phải xỉ nhục người ta như vậy? Ta mời Thái tử uống rượu, ta dùng tiền ta làm chủ, tất cả đều là thành ý của ta, làm sao, ta thành tâm mời khách cũng không được sao?

Lông mày Thái tử điện hạ nhíu lại.

Một người bên cạnh hắn cứng nhanh chóng xuất mã, mỉm cười cung kính nói:

- Như vậy, Vân công tử có chỗ không biết, lấy thân phận của Thái tử điện hạ, nếu đi Thanh Vân phường, khó tránh khỏi có chỗ tổn hại danh dự... Vân công tử không phải quan viên triều đình, đối với chuyện này có chỗ không rõ, cũng là bình thường, bình thường, bình thường, ha ha...

Lông mày Vân Dương nhướn lên:

- Các hạ nói như vậy, ý là ta không có tương lai, tự cam đoạ lạc? Thậm chí càng nói ta lôi kéo Thái tử điện hạ cùng nhau sa đoạ, rấp tâm bất lương hả?

Lời vừa nói, toàn trường đều chấn kinh, chẳng ai ngờ rằng ngôn từ của Vân Dương có thể sắc bén như vậy, càng không nể mặt mũi như vậy, người vừa lên tiếng giải vây, sắc mặt trở nên đỏ ửng uất nghẹn, cứ vậy mà bất động sợ hãi!

Trong lời của hắn, đúng là có ý như thế, nhưng, lời như vậy, ai lại vạch trần ngay như thế?

Sắc mặt Thái tử vẫn bình tĩnh như cũ, nhẹ giọng cười nói:

- Vân công tử, chuyện này phải nói đến, đối với danh tiếng của Thanh Vân phường. Cô cùng đã biết từ lâu, chỉ là do thân phận hạn chế mà không tiện đến, Vân công tử phong lưu tiêu sái, tự do tự tại, vô câu vô thúc, mới thực là tiêu dao tự tại, Cô hâm mộ còn không kịp.

Vân Dương nói:

- Lời Thái tử nói, quả thực bội hiển khí độ nhất quốc Thái tử, Vân Dương bội phục vạn phần. Bất quá, hai con chó bên cạnh người này, nói chuyện quả thực khiến người tức giận, một tên ăn nói lỗ mãng, một tên châm chọc ta ăn chơi sa đoạ. Hàm ý trong đó, Vân mờ không ngốc, thế nào không hiểu? Chỉ là, Thái tử điện hạ mang theo hai người như thế, thứ cho ta nói thẳng, chỉ sợ sớm muộn, hai tên này cũng sẽ gây họa cho người, không thể giúp ích cho Thái tử, chỗ tốt duy nhất, nói chung chỉ có thể giúp Thái tử điện hạ hạ phong độ mà thôi.

Hai người kia biến sắc, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy Vân Dương tiếp lời:

- Lời ta nói chính là lời thực lòng, ta với Thái tử điện hạ, cả trực tiếp lẫn gián tiếp mới gặp có hai lần, lại đều bị hai tên này đắc tội, Thái tử điện hạ rộng

lượng uống hàm, đương nhiên không thêm để ý, nhưng thực sự ta cảm thấy, liệu hai người này có phải là mật thám phe thứ ba phải đến bên cạnh Thái tử đâu? Chuyên môn thay mặt Thái tử điện hạ mà đắc tội người khác, điều này, Thái tử phải đề phòng cho chắc, tuy không nên có ý hại người, nhưng không thể không có ý phòng người a! Không chừng sơ sót một cái, liền có thể khiến người khác chiếm mất tiện nghi!

Một câu vừa nói ra khỏi miệng, vẻ tươi cười trên mặt Thái tử hoàn toàn biến mất.

Quả thực là quả bom nguyên tử!

Trực tiếp một mẻ hốt gọn mấy hoàng tử còn lại.

Tài năng hai người này thế nào không nói, nhưng nói đến năng lực gây chuyện thị phi của hai người này, quả thực không nhỏ.

Thái tử hít một hơi, lại hồi phục nụ cười ấm áp:

- Vân huynh nói quá lời. Nếu hôm nay Vân huynh đã không tiện, như vậy, ngày khác chúng ta lại gặp mặt. Đến lúc đó, ta gửi thiệp mời đến phủ Vân công tử, lúc đó Vân công tử nhất định phải đến dự mới được a!

Đổi mặt tên gia hỏa hỗn bất lặn như Vân Dương, Thái tử điện hạ có chút cảm giác ăn không tiêu.

Nếu cứ tiếp tục dây dưa, trước mặt đám đông đình đám như thế, thực không biết hẳn còn có thể nói ra lời như thế nào.

Vân Dương nói:

- Ta không nói hôm nay không tiện a, ta vừa mới nói làm chủ mời khách a, sao lại không tiện, Thái tử điện hạ có chút hiểu lầm a!

Bốn phía, không ít người dùng ánh mắt như nhìn kẻ tâm thần mà nhìn Vân Dương.

Cơ hồ, mọi người đều cảm giác được, tiểu tử này chính là một đóa kỳ hoa hiếm thấy trên đời!

Thái tử điện hạ đã cho đủ mặt mũi, lời nói lúc nào cũng khách khách khí khí, thế mà người còn thốt được câu: ta không nói hôm nay không tiện a...

Câu nói này, quả thực khiến người không thể tưởng tượng nổi.

Người phủ Thái tử càng cùng nhau tròn mắt nhìn, hiểu lầm, hiểu lầm con bà người!

Thái tử điện hạ vẫn cố duy trì vẻ mỉm cười trên mặt:

- Vậy, ý Vân huynh là?

- Chúng ta gặp mặt tức là hữu duyên, đã có duyên sao có thể không uống một bữa? Nói đến, cả Thiên Đường thành của chúng ta lớn như vậy, lại có nơi nào có thể uống một phen hợp hơn Thanh Vân phường? Nếu Thái tử điện hạ không tiện lấy thân phận của mình tiến đến, đại khái có thể cải trang cách ăn mặc một chút nha, yên tâm, ta ở Thanh Vân phường cũng là người rất có mặt mũi, tất có thể khiến Thái tử điện hạ thoải mái như ở nhà, lưu luyến đến quên về, đi một muốn đi hai...

Vân Dương tràn đầy phấn khởi mời mọc.

“...”

Thái tử nhìn sắc mặt kỳ quái của đám người xung quanh, triệt để im lặng.

Nhiều người nghe được như vậy, ta cải trang còn có tác dụng không?

Còn cái gì mà thoải mái như ở nhà, lưu luyến quên về, đi một muốn đi hai... Nhưng lời này, nên xuất ra từ miệng dòng dõi Thiên Ngoại Vân Hài a?

...

Lúc Thái tử điện hạ rời đi, đầu óc hẳn cũng có chút hỗn loạn.

Từng nghe tên gia hỏa này là một tên hoàn hảo điển hình, nhưng Thái tử cũng tuyệt không thể nghĩ tới, EQ của tên gia hỏa này lại có thể thấp tới thế!

Đường đường là nhi tử của Vân Hài, lại chỉ có chút bản lĩnh miệng lưỡi như thế, quả thực là hoàn hảo trong hoàn hảo a!

Một câu, thứ đồ gì đâu?!

Đám người Hàn Vô Phi theo sát Thái tử, cả đám đều tức đến xanh mét cả mặt mày.

Chỉ cần Thái tử ra lệnh một tiếng, đám người này có thể lập tức xoay người lại, coi như giữa thanh thiên bạch nhật, cũng phải nuốt sống tên gia hỏa Vân Dương này.

Thái tử điện hạ dạo bước, đột nhiên như có điều suy nghĩ.

Rốt cục hắn lấy lại tinh thần.

- Việc này có chút không đúng.

Thái tử điện hạ cau mày, thấp giọng nói:

- Tên Vân Dương này... Mặc dù trước đó có nghe đồn là một tên hoàn khổ, nhưng cũng không có làm ra chuyện xấu nào, đây là thứ nhất. Thứ hai, một người mà Lăng Tiêu Túy có thể công nhận, sao có thể là hạng người bình thường? Hôm nay, hắn chính là cố ý chọc giận ta, muốn quấy nhiễu ta nghe nhìn, phán đoán.

- Nhưng, sao hắn phải cố ý chọc giận ta?

Thái tử điện hạ đối với chuyện này vẫn cảm thấy khó hiểu, quả là trăm mối mà vẫn không có cách giải.

Một tên văn sĩ, chừng ba mươi tuổi vẫn luôn không nói gì, đột nhiên mỉm cười nói:

- Cố ý chọc giận Thái tử, ngược lại là chưa hẳn. Hoặc phải nói, nếu hôm nay vị Vân công tử này gặp bất kỳ vị hoàng tử nào, hắn đều sẽ làm như thế.

Thái tử điện hạ có chút giật mình, nhưng vẫn còn có chút khó hiểu:

- Mời tiên sinh tường giải.

Vị văn sĩ trung niên này nói:

- Vân Dương làm như thế, chỉ có một dụng ý, chính là... Tất cả hoàng tử, bao gồm cả Thái tử, đều không cần tiếp tục đi tìm hắn.

- Hắn cố ý làm vậy, muốn tạo khoảng cách đối với hoàng gia. Không tham dự bất cứ chuyện gì của hoàng gia.

Văn sĩ trung niên nói:

- Hành động hôm nay của hắn, mặc dù khiến Thái tử tức giận, nhìn như là đắc tội Thái tử, nhưng Thái tử sẽ thực không trách tội hắn, càng không nói tới cừu hận. Hơn nữa, sau khi trải qua việc này, mấy vị hoàng tử khác cũng biết, ngay cả khi Thái tử tự thân xuất mã, đều như đụng phải con nhím.. Như vậy, từ đó về sau, Vân Dương có thể thanh thanh lãng lãng, tọa sơn quan hổ đấu, yên lặng theo dõi kỳ biến là được...

- Lui một vạn bước mà nói, bất kể hắn hoàn khổ hay không, phía sau hắn luôn có chỗ dựa là Vân Hầu, mà Vân Hầu chính là huynh đệ kết bái của Hoàng đế Bệ hạ, mặc kệ là vị hoàng tử nào thành công thượng vị, chỉ cần bệ hạ vẫn còn, Vân Hầu vẫn còn, hắn có thể cao gối mà ngủ!

Văn sĩ trung niên mỉm cười:

- Hắn làm như vậy, mục đích lớn nhất lại là... Kéo cả Vân Hầu ra khỏi vòng xoáy lớn này... Đây là giữ mình chi đạo, cũng là gốc rễ lập thân của nhất mạch Thiên Ngoại Vân Hầu! Nhìn như hoàn khổ, nhưng kỳ thực vô cùng cao minh!

- Thì ra là thế.

Thái tử điện hạ bừng tỉnh đại ngộ.

- Bất quá, nếu vị nhi tử của Vân Hầu này có tâm cơ như thế...

Văn sĩ trung niên lại cười nói:

- Hoàng tử khác không dám ra tay, nhưng Thái tử... Có thể dùng chút thủ đoạn, kéo cả Vân Hầu nhất mạch qua. Hơn nữa, còn có thể thông qua vị Vân công tử này mà hoàn thành chuyện này.

Thái tử trầm tư nói:

- Nên làm như thế nào?

- Vừa rồi, Thái tử có một câu nói rất khéo.

Văn sĩ trung niên nói:

- Ngài nói, muốn gửi thiệp mời cho hắn. Diệu thủ như vậy, quả thực là thần lai chi bút.

Thái tử sáng tỏ thông suốt, vỗ tay cười nói:

- Không tệ không tệ.

Lập tức lại nhiu mày:

- Nhưng nếu chẳng may lại nháo ra chuyện...

- Cái này lại không có việc gì. Thái tử điện hạ tiếp tục gửi thiệp mời là được. Hắn muốn làm thế nào, lại là chuyện của hắn. Còn chúng ta đối ứng như thế nào, lại là khí độ của chúng ta.

Văn sĩ trung niên cười như đã tính trước:

- Coi như hấn dầu nước đều không vào cũng không sao, chỉ cần Văn Hầu trở về, biết con hấn đắc tội với tất cả các hoàng tử, chỉ có riêng Thái tử điện hạ vẫn không màng hiềm khích, năm lần bảy lượt tỏ thái độ thân thiện... Thái tử nói xem, Văn Hầu sẽ có phản ứng gì?

Hấn híp mắt cười cười”

- Bách tính có một câu tục ngữ: khen đứa nhỏ, chính là khen người lớn. Mà câu nói này, đối với Văn Hầu, cũng có thể áp dụng, lúc đó, coi như không thể lôi kéo Văn Hầu, chí ít, Văn Hầu cũng sẽ không chủ động đối địch với Thái tử điện hạ!

Lúc này Thái tử mới thực sự thông suốt, cười nói:

- Diệu! Diệu! Kế sách của tiên sinh, quả nhiên tuyệt diệu, nước cờ này quả là không đánh mà thắng, tiên sinh thực sự là phụ tá đắc lực của Cô, cánh tay đắc lực của Cô!

- Không dám, không dám.

Văn sĩ trung niên nở nụ cười nhàn nhạt.

...

Vân Dương nhìn Thái tử vẫn đang có duy trì vẻ mặt ung dung rồi đi, hai mắt hấn trở nên đen kịt thâm thúy, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau đó, trực tiếp quẹo vào Thanh Vân phòng.

Nguyên nhân mà Vân Dương làm như thế, vị văn sĩ trung niên kia chỉ nói đúng một nửa.

Mà một nửa còn lại...

...

- Ta không muốn ở chung với mấy tên hoàng tử này, chỉ là vì trong lòng thấy khó chịu, không thích...

Vân Dương lầm bầm nói:

- Lão đại ở ngoài dục huyết chiến đấu, xuất sinh nhập tử không biết bao nhiêu lần, quần áo trên người... Vốn phải là... Hấn! Hừ!...

Đối với chuyện này, Vân Dương thực có chút trẻ con, có chút tùy hứng.

Hấn biết rõ, nếu dựa thế, giả dối với đối phương, tuy đối với kế hoạch của hấn có lợi ích rất lớn, nhưng hấn căn bản cũng không muốn sửa lại tính cách của bản thân.

Đắc tội với người thì làm sao?

Ta chính là không quen nhìn bộ quần áo này mặc trên người người! Thì sao! Dù người là người tốt, ta cũng không thích nhìn!

Ta tùy hứng, thì sao!?

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Độc khó giải

Độc khó giải

- Nhưng bất kể, ta phản cảm hần thể nào cũng được, vị Thái tử này mặc dù sống trong thâm cung mà không biết nhân gian khổ khó, nhưng ít nhất cũng có mấy phần lòng dạ.

Vân Dương thâm nghĩ:

- Cứ quan sát xem hần làm thế nào đi!

- Tốt nhất đừng tới làm phiền ta, nếu cứ bám lấy ta, cũng đừng trách ta thuận nước đẩy thuyền...

...

Thu phủ.

Mới mấy ngày không gặp, mà Thu Kiếm Hàn đã gây tọp đi.

Lời Vân Dương nói đúng, Hoàng đế Bệ hạ cũng xác thực bị trúng độc. Nhưng... Chuyện này can hệ trọng đại, sau khi Lão Nguyên soái thương nghị với Hoàng đế Bệ hạ, vẫn quyết định nên xử lý cho ổn thỏa, cũng không thể nghe hậu bối như Vân Dương nói gì thì làm cái đó a!

Người nói tình huống nguy cấp, thì tình huống đúng là nguy cấp như vậy sao? Vạn nhất Vân Dương nói ngoa, chỉ là muốn khếch trương tầm quan trọng của bản thân thì sao?!

Suy nghĩ như vậy, không chỉ Hoàng đế Bệ hạ mà cả Lão Nguyên soái cũng từng nghĩ tới, cái gọi là không công nào cao bằng cứu giá, giúp Hoàng thượng thu gian, cùng với cứu Hoàng thượng một mạng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Với sự nghi ngờ với Vân Dương, mấy ngày nay, đệ nhất thần y của Ngọc Đường đã tới phủ Nguyên soái.

Thánh thủ nhân tâm Du Thiết Tâm.

Bất quá, thế nhân lại gọi hần bằng một cái tên khác hàm ý hơn: Du Tam Thốn.

Ba tác kim châm, độ sinh đoạn tử.

Trong ba tác, liền có thể chưởng khống sinh tử người khác, giết người sống, sống lại người chết.

Lão thần y kim châm độ thế, diệu thủ hành y, tế thế cứu nhân cũng đã bảy mươi năm, lúc này râu tóc đều bạc trắng.

Lão chính là huynh đệ kết bái của Thu Kiếm Hàn, cũng chính là một trong những người mà Thu Kiếm Hàn tín nhiệm nhất.

Lần này, nếu không có Lão Nguyên soái đứng ra mời gọi, chỉ dựa vào bản thân Hoàng đế Bệ hạ cũng chưa chắc có thể mời được Du lão, mà coi như Du lão đồng ý đến, cũng không thể nhanh chóng như vậy.

Lúc này, Hoàng đế Bệ hạ đã nằm trên giường, Lão Nguyên soái đang khấn trương nhìn Du Thiết Tâm đang ngồi cạnh giường.

Sắc mặt của Du Thiết Tâm nặng nề đến cực điểm, tâm pháp Thiên Y Vắn Đạo toàn diện triển khai, một cỗ huyền khí tràn trề sinh lực, du tẩu trong kinh mạch của Hoàng đế Bệ hạ.

Thật lâu sau, Du lão thu hồi huyền khí, khe khẽ thở dài.

Lập tức, tay phản vung lên, xoát một tiếng, đủ 108 mai kim châm đã cắm từ đầu đến chân Hoàng đế Bệ hạ.

Cơ hồ trong chớp mắt này, Hoàng đế Bệ hạ đã biến thân... Thành một con nhím hình người.

Du Thiết Tâm hít sâu một hơi, trong nháy mắt này, trên mặt thần y đã toát ra đầy mồ hôi tinh mịn, cũng chỉ huy động kim châm độ huyết trong nháy mắt này, đã khiến hần tiêu hao quá chín thành rưỡi huyền khí bản thân!

Theo lẽ thường mà nói, lúc này Du lão sẽ phải tĩnh tọa điều tức, khôi phục lại trạng thái của bản thân, đột nhiên tiêu hao quá chín thành huyền khí, bất kỳ tu giả nào cũng khó tránh khỏi tình huống nguyên khí đại thương, coi như huyền công của Du lão chú trọng dưỡng sinh, cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng Du đại thần y lại cưỡng ép hoạt động tiếp, mười ngón tay hóa thành huyền ảnh bay múa.

Không ngừng điểm, chọc, phát, run, rung động trên người Hoàng đế Bệ hạ...

108 châm, lại phối hợp với 108 loại thủ pháp tạo thành một vòng tuần hoàn.

Huyền ảnh đột nhiên tiêu thất, Du Thiết Tâm hô hô thở dốc, nhưng vẫn không có nghi ngại, trên tay phải lại xuất hiện một cây kim, hàn quanh lấp lóe, vô thanh vô tức mà đâm rách đầu ngón trỏ tay trái của Hoàng đế Bệ hạ.

Ong ong ong...

108 cây châm vốn đứng im bất động, sau khi Du lão đâm thêm cây thứ 109, thoáng cái như 109 cây châm cùng nhau cộng hưởng, phát ra tiếng ông mình.

Lập tức, một đạo hắc tuyết dùng mắt thường có thể thấy được xuất hiện, thuận theo kinh mạch của Hoàng đế Bệ hạ, hướng về ngón trỏ trái mà di chuyển, tốc độ rất nhanh.

Rốt cục.

Một giọt máu đen chảy thẳng ra bên ngoài cơ thể.

Du Thiết Tâm nhanh chóng dùng một bình ngọc, cỡ chừng ngón tay mà thu lại.

Kim châm đột nhiên lại rung, nhưng hắc tuyết kia đã đình chỉ lại, không hề có động tĩnh tiếp theo, không, sau một hồi giằng co, bắt đầu chậm chạp lui lại.

Lại nháy mắt một cái, hắc tuyết kia đã biến mất vô tung vô ảnh, da thịt Hoàng đế Bệ hạ cũng không phục màu sắc vốn có, không còn bất kỳ dị dạng đáng nói.

Kim châm vẫn tiếp tục ong ong cộng hưởng, nhưng thân thể Hoàng đế Bệ hạ cũng không còn phản ứng gì nữa.

Một hồi lâu sau...

Kim châm triệt để ngừng rung động.

Lúc này Du Thiết Tâm đã dùng cạn khí lực, toàn thân thấm đẫm mồ hôi, mồ hôi như trấu, hai mắt nhìn trời đã có chút mơ hồ, đây chính là di chứng sau khi tiêu hao quá nhiều huyền khí, lại vẫn tiếp tục nỗ lực gây ra, lão thần y vẫn kiên cường không chế bản thân, sau khi gỡ tất cả kim châm trên người Hoàng đế Bệ hạ xuống, thậm chí còn không kịp thu kim vào hộp, liền phịch mông xuống đất, mồ hôi tuôn như thác đổ, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Kim châm vừa gỡ xuống, lập tức vương vãi đầy đất.

Thu Kiếm Hàn giặt tẩy cả mình.

Vội vàng tiến lên đỡ lại, càn vận công, truyền qua một đạo huyền khí tinh thuần, chậm rãi làm dịu kinh mạch Du Thiết Tâm.

Con đường tu luyện của Lão Nguyên soái khác với Du lão, không có cách nào có thể trợ giúp trong lúc Du lão vận châm, nhưng ít nhiều, công lực của Lão Nguyên soái cũng được coi là tinh xảo, lúc này hỗ trợ, mặc dù là làm nhiều công ít, nhưng vẫn có tác dụng nhất định trong việc ổn định nguyên khí cho Du lão.

Sau hồi lâu, rốt cục Du Thiết Tâm cũng đã khôi phục được bình tĩnh.

Hoàng đế Bệ hạ cũng ngồi dậy từ trên giường, ngưng mắt nhìn Du Thiết Tâm chăm chú.

Trong mắt, có một tia âm đạm không cách nào che giấu. Mặc dù hắn đã cố gắng để không thêm đề ý đến tình trạng của bản thân, nhưng, nhưng hắn thực sự không thể làm được.

Dù hắn là Thiên Cổ Nhất Đế.

Nhưng, lúc này lại bị chính nội bộ nhà mình xâm hại, vẫn khiến vị Đế vương anh minh thần võ này, cảm nhận được thống khổ như khoan tim đoạn ruột!

Du Thiết Tâm mờ to mắt, trong ánh mắt, thần sắc vẫn rã rời như vậy.

- Thế nào?

Thu Kiếm Hàn tràn đầy chờ mong hỏi.

Du Thiết Tâm không trả lời, chỉ lấy tay nắm chặt bình ngọc nhỏ, trên dưới toàn thân bắt đầu bốc lên sương trắng, Y Đạo huyền khí đặc biệt của Thiên Y Vãn Đạo tâm pháp lần nữa toàn lực vận chuyển!

Sau một hồi, hắn mới để bình ngọc xuống đất.

Thu Kiếm Hàn cùng Hoàng đế Bệ hạ đều chú mục nhìn lại, chỉ thấy giọt máu trong bình kia đã biến mất, thay vào đó là mấy đạo sương mù đủ màu sắc, mờ mờ quay cuồng trong bình ngọc.

Nhìn hào quang toát ra từ những đám sương mù, thần sắc Du Thiết Tâm càng lúc càng nặng nề.

- Tổng cộng có 12 loại màu sắc...

Du Thiết Tâm xác định thành phần độc tố, lại thở dài một hơi.

- Cái này...

Lão Nguyên soái buồn bực hỏi:

- Có ý gì?

- Nếu trong bình này có một loại nhan sắc, đại biểu người này không trúng độc, là vì đây chính là nhan sắc mà người nào cũng có. Mà màu sắc càng nhiều, thì nói rõ... Trên người càng trúng nhiều loại độc.

Du Thiết Tâm vuốt vuốt huyết Thái Dương:

- Nói cách khác, độc tố mà bệ hạ trúng không phải chỉ có một loại, mà càng là Hỗn Độc chi độc. Nếu bình thường trúng một hay một vài loại trong các loại kia, sẽ không có ảnh hưởng tới thân thể, thậm chí còn có dược vật có ích cho thân thể, song khi mười một loại dược vật này tụ chung một chỗ, lại trải qua thời gian dài từ từ dung hợp, đến nay đã tạo thành độc tố trí mạng...

Sắc mặt Lão Nguyên soái cùng Hoàng đế Bệ hạ đồng thời biến đổi.

- Nó cũng có nghĩa, bệ hạ phải tiếp xúc với ít nhất mười một loại dược vật, mới có thể trúng độc. Hơn nữa, còn phải là quanh năm suốt tháng bị tiếp xúc, mới có thể có hiệu quả như vậy.

Du Thiết Tâm lắc đầu:

- Trong hoàng cung đại nội, tại sao lại có chuyện bất thường như vậy phát sinh? Không thể tưởng tượng, khó thể tưởng tượng nổi!

Lão Nguyên soái cùng Hoàng đế Bệ hạ nhìn nhau không nói gì.

Hai người đồng thời biến sắc, chính bởi chuyện này, cùng với tính nghiêm trọng của chuyện này.

Nếu chỉ có một nơi hạ độc, như vậy còn có thể thông cảm được. Nhưng bây giờ... 11 chỗ!

Chuyện này quá đáng sợ!

Hoặc có thể nói... Quá kinh khủng!

- Chỉ ít 11 loại dược vật hỗn hợp, nếu chỉ riêng một loại cũng không có vấn đề gì, nhưng, sau khi 11 loại dược vật này tập trung lại một chỗ, hiệu quả của nó, so với Vô Ảnh Chi Độc mệnh danh đệ nhất thiên hạ... Còn đáng sợ hơn vạn lần! Lấy tu vi của bệ hạ, coi như bất cần trúng phải Vô Ảnh Chi Độc kia, chỉ cần xử lý kịp thời, phù hợp, vẫn còn có cơ hội chữa trị, thế nhưng loại độc này...

Du Thiết Tâm thở dài.

Sắc mặt Thu Kiếm Hàn đột nhiên biến đổi.

Mặt cắt không còn giọt máu.

Vô Ảnh Chi Độc trong truyền thuyết, trúng mà không biết, vô tung vô ảnh, không hề để lại dấu vết, không dấu hiệu liên trúng độc. Sau khi loại độc này đột phát, sẽ làm cho người trúng độc hóa thành sương mù, từ đây biến mất vô tung vô ảnh.

Vô Ảnh Chi Độc, thứ đồ khiến các cao thủ trong Thiên Huyền đại lục nghe danh mà biến sắc!

Cũng bởi vậy mà sáng lập địa vị Độc Đạo độc tôn của loại độc này trên Thiên Huyền đại lục!

Nhưng mà, dù tuyệt độc như thế, lại cũng không thể so với độc mà bệ hạ trúng hiện tại?!

Cái này...

- Có thể trị không?

Thanh âm run rẩy của Lão Nguyên soái vang lên hỏi.

Vị đệ nhất thần y Ngọc Đường này, ngay cả Vô Ảnh Chi Độc còn có biện pháp ứng phó. Sẽ thực không hoàn toàn thúc thủ vô sách đi!

Trên mặt Du Thiết Tâm lộ rõ vẻ lão lực quá độ:

- Không thể!

Phốc!

Thu Kiếm Hàn đặt móng phịch lên ghế, ngơ ngác kinh ngạc.

- Không những không thể trị, hơn nữa, còn có chút...

Du Thiết Tâm nói:

- Sự phức tạp của loại độc này, có thể nói là đã đạt đến tình trạng xảo đoạt thiên công, nếu bỏ qua lập trường, lão phu cũng thêm muốn loại độc này vạn phần, nhưng chính vì vậy, riêng chỉ phần bí phương phối chế, cũng không phải nhân vật tầm thường có thể có được!

- Có thể có bí phương này, lại có thể sử dụng...

Cơ mặt Du Thiết Tâm co quắp một hồi:

- Lão phu... Không cách nào tưởng tượng... Sẽ là thế lực như thế nào.

Thần sắc Hoàng đế Bệ hạ vẫn bình tĩnh, cho tới phút này, vẫn yên tĩnh như cũ.

Hắn bình tĩnh đứng dậy, thân nhiên nói:

-... Chết, Trẫm cũng không sợ. Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng nếu mệnh trời đã như vậy, cũng chỉ có thể vâng theo thôi.

- Chỉ là, điều khiến Trẫm thống khổ như khoan tìm đứt ruột kia, lại chính là vì người hạ độc kia.

Trên mặt Hoàng đế Bệ hạ lộ ra một tia cười thâm đến cực điểm:

- Có thể làm như thế, còn có năng lực làm như thế, người đó, tất là... Một trong số những người Trẫm thân nhất, tín nhiệm nhất.

Hắn hít một hơi thật sâu.

- Ngọc Đường!

- Ngoài có bình tai, trong có cự gian. Phương tây đại hạn, đất cằn ngàn dặm, bách tính không thu được lương thực. Phương nam lại có hồng thủy thao thiên, bách tính trôi dạt khắp nơi. Mất thấy quốc gia này muốn tan thành từng mảnh, Trẫm, sao có thể yên tâm buông tay mà đi như vậy, đôi mắt này của Trẫm, sao có thể cam nguyện nhắm lại như vậy!

Trong mắt Hoàng đế Bệ hạ, là một mảnh buồn lo vô có.

- Thực sự không có thuốc chữa sao? Ngay cả thử một chút cũng không được sao?

Lão Nguyên soái đầy tuyệt vọng nhìn Du Thiết Tâm, chỉ thấy trái tim run theo từng câu chữ.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Vân công tử, Thuốc

Vân công tử, Thuốc

Du Thiết Tâm âm thầm cúi đầu, lúc này lão cũng không dám nhìn lại lão hữu Thu Kiếm Hàn của mình.

Hắn không nói gì, nhưng, thái độ của hắn, so với ngàn vạn câu nói còn biểu đạt tường tận hơn.

- Người không thể giải, người khác cũng không thể giải à?

Lão nguyên soái còn chưa từ bỏ ý định.

- Bằng vào nhận biết của ta đối với loại độc này, thiên hạ không có người nào giải được. Thậm chí... Coi như bản thân người hạ độc, cũng không thể tự giải được độc này!

Du Thiết Tâm rất khẳng định phán đoán.

Đây chính là sự tự tin mà một đời hành nghề y của lão đem lại.

Nhưng chính sự tự tin này, tạo thành tuyệt vọng đã kích đối với Lão Nguyên soái.

Trong không khí ngột ngạt, đột nhiên Du Thiết Tâm nhớ tới cái gì đó, do dự một chút rồi nói:

- Cái này, có một việc, xin bệ hạ chớ kích động.

- Còn có chuyện gì?

Thanh âm của Hoàng đế Bệ hạ rất bình tĩnh.

- Cái này... Thời gian bệ hạ trúng độc, ít nhất cũng phải có mười năm trở lên, mà loại độc này... Theo huyền khí vận chuyển, đã sớm ăn sâu vào cơ thể của ngài, nói cách khác, độc tố này đã biến thành một phần của thân thể ngài...

Du Thiết Tâm lắp bắp, có chút ngập ngừng không dám nói, nhưng rốt cục hít sâu một hơi, tựa như quyết định phó thác trước khi lâm trung:

- Chỉ là... Trong mười năm này, nếu có dòng dõi xuất sinh... Hoàng tử, hoặc công chúa...

Sắc mặt Hoàng đế Bệ hạ bỗng đột biến:

- Ý là thế nào?

Du Thiết Tâm cúi đầu, thanh âm tuy thấp xuống, nhưng nhấn từng chữ rõ ràng:

- Chỉ sợ... Cũng sẽ có... Chỗ không ổn.

Oanh!

Bàn gỗ cạnh giường, bị Hoàng đế Bệ hạ một chương đập vụn!

Sau khi đánh một chương phát tiết, thân thể Hoàng đế Bệ hạ kịch liệt lay động, cơ hồ muốn ngất xỉu.

Đã kích to lớn này, rốt cục khiến bệ hạ có một cảm giác triệt để sụp đổ.

Hậu cung ba ngàn phi tần, trong thời gian mười năm này, Hoàng đế Bệ hạ thân là nam tử huyết khí cường kiện, huyền công thâm hậu, nhu cầu sinh lý há có thể ít, dòng dõi há có thể ít?

Hoàng tử hoàng nữ lục tục ra đời trong khoảng thời gian này, cũng có khoảng hai chục vị!

Nếu những hài tử này đều là...

Hoàng đế Bệ hạ không dám nghĩ tới, sắc mặt trắng bệch.

...

Thu Kiếm Hàn ngơ ngác đứng dậy, đột nhiên nhảy dựng lên.

- Đi! Mời Vân công tử đến đây!

- Bất kể hắn đang làm gì, đều tóm đến đây cho lão phu!

Lão nguyên soái thờ đốc kịch liệt, hai mắt đỏ bừng. Trạng thái toàn thân cơ hồ như sắp điên cuồng tới sụp đổ.

Vốn đã biết rõ tin Hoàng đế Bệ hạ trúng độc từ chỗ Vân Dương, nhưng mà tin tức lúc này từ miệng Du Thiết Tâm nói ra, lại khiến Thu Kiếm Hàn không kịp chuẩn bị!

Lúc đầu, khi Vân Dương vào hoàng cung, có nói thân thể Hoàng đế Bệ hạ trúng độc, mặc dù Lão Nguyên soái cũng biết chuyện này nghiêm trọng, nhưng cũng không thể ngờ lại là độc không thể chữa. Chỗ dựa lớn nhất trong vấn đề này của lão là huynh đệ kết nghĩa của mình!

Đương kim thiên hạ đệ nhất thần y, Du Thiết Tâm!

Đến cùng Vân Dương vẫn chỉ là thiếu niên, mặc dù có mấy phần kinh nghiệm, nhưng năng lực vẫn chỉ nông cạn, coi như không nói ngoa, nhưng cũng chưa chắc đã nghiêm trọng như vậy, chỉ cần tra ra tình huống trúng độc, biết độc đó là gì. Chẳng lẽ trong thiên hạ này còn có độc mà Du Thiết Tâm không giải được?

Nhưng sự thực chứng minh, Du Thiết Tâm không giải được.

Thậm chí, loại độc này lại là độc mà không người nào có thể giải!!

Hiện tại, hy vọng duy nhất, duy nhất của Lão Nguyên soái cũng chỉ còn lại có Vân Dương.

Đây, chính là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng mà lão hiện có!

...

Khi Vân Dương đến, chỉ thấy Hoàng đế Bệ hạ chấp tay đứng thẳng, nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ.

Mà Thu Kiếm Hàn cùng một người khác lại có biểu cảm như chết cha chết mẹ ngồi phía góc phòng.

- Thế nào?

Vân Dương mỉm cười nói:

- Lão đại nhân gọi ta đến, không biết là có việc gì sai bảo...

- Người lại bắt đầu giả bộ!

Thu Kiếm Hàn Lão Nguyên soái nắm chặt lấy hần, thuận tay vỗ một cái lên ót, mắng:

- Gọi người tới có chuyện gì, chính người không biết à? Nhanh! Có biện pháp gì mau nói, không nói từ từ, lão phu một tát đập chết người.

Vân Dương lấy tay xoa xoa cái ót, không còn lời nào để nói.

Loại thái độ cầu người như vậy, bản công tử sống mười mấy năm, vẫn là lần đầu thấy được, hơn nữa lại còn phát sinh trên chính người hần...

Vân Dương rất muốn quay người rời đi, chỉ ít muốn làm bộ một chút, kéo dài thêm mấy ngày, để lão nhi đầu này biết nước biển vì sao lại mặn như vậy, nhưng người trong cuộc bây giờ là Hoàng đế Bệ hạ, coi như bỏ qua việc liên quan đến quốc gia đại sự của Ngọc Đường đế quốc, chỉ tính Hoàng đế Bệ hạ chính là lão tử của đại ca hần Thổ Tôn, chính hần cũng không thể không cứu, chẳng những phải cứu, mà còn phải tận tâm cứu, tận lực cứu, cứu sớm nhất có thể!

Cảm giác này, đúng là con mẹ nó phức tạp!!?

- Hần có thể có biện pháp sao?

Lúc này, Du Thiết Tâm đầy hoài nghi nhìn chằm chằm vào Vân Dương.

Ngay cả chính hần đều thúc thủ vô sách, không thể làm gì thứ độc quỷ dị này, người thiếu niên chưa dứt sữa mẹ này, lại có thể làm được gì?!

Vân Dương ngồi xuống, trầm tĩnh nói:

- Lão Nguyên soái, gấp gáp cũng không giải quyết được vấn đề, ta cần biết, mấy ngày nay các người thu được kết quả gì?

Kết quả?!

Không có thuốc nào cứu được? Chỉ có đường chết?

Lão Nguyên soái nhất thời đỏ mặt, nửa ngày cũng không nói được gì.

Việc này nếu nghiêm chỉnh mà nói, cũng không thể nói Lão Nguyên soái không tin tưởng Vân Dương, Vân Dương trong mắt lão vẫn chỉ là một đứa bé, nhiều lắm vẫn chỉ là hài tử chưa mọc đủ lông, hần đương nhiên càng phải đem hy vọng ký thác lên người Du thần y, dù sao người trúng độc cũng là Hoàng đế Bệ hạ, hết thảy đương nhiên phải lấy phương thức ôn hòa nhất làm ưu tiên!

Nhưng lời này, có thể nói với bất kỳ ai, duy chỉ không thể nói với Vân Dương, dù sao, người ta có ý tốt nói rõ tình hình của Hoàng đế Bệ hạ, còn cho ra

phương thức trị liệu, sau đó mới đi, người đã đem người ta quên sạch sành sanh, mời người khác trị liệu không nói, sau một hồi tìm đủ mọi cách không trị được, lúc này mới nghĩ đến mời người ta, con mẹ nó, trên đời còn có chuyện tốt như vậy sao?!

Du Thiết Tâm cũng không rõ nội tình trong này lắm, thấy Vân Dương hỏi đến, rất tự nhiên nói rõ tình huống trước mắt của Hoàng đế Bệ hạ. Lão tiên sinh hành y tế thế cả một đời, đương nhiên cũng không phải loại người hiểu biết nông cạn. Giảng giải vô cùng kỹ càng, tỉ mỉ.

- Cái kia... Lãng...

Lão Nguyên soái vô cùng chờ mong.

Thuốc mà Lãng Tiêu Túy để lại, đến giờ vẫn trong tay Vân Dương, trước khi được lão hữu đệ nhất thân y của mình xác nhận, Lão Nguyên soái nào dám để Hoàng đế Bệ hạ tùy tiện dùng thuốc?

- Yên tâm, ta có mạng thuốc đến, đây.

Vân Dương rất cẩn thận lấy ra một bình ngọc, bên trong, chính là ba viên dược hoàn xanh mướt.

Mỗi khóa đều lớn chừng hạt sen.

Trong mắt Lão Nguyên soái đảo một vòng, có vẻ như cảm thấy có điều không hợp lý. Lần trước, lão cũng từng nhìn qua, rõ ràng chỉ lớn chừng hạt đậu nành, sao hiện tại liền biến thành lớn như hạt sen? Chẳng lẽ lần trước lão hoa mắt nhìn nhầm?

Du Thiết Tâm nhận lấy bình ngọc, vừa mở nắp bình, liền ngửi được một cỗ dược hương ngào ngạt linh khí. Lão không nói hai lời, hít sâu một hơi, sau đó nhanh chóng đậy lại nắp.

Sau đó liền nhắm mắt lại.

- Thuốc tốt a! Thực sự là thuốc tốt!

Sau một hồi lâu, Du Thiết Tâm hít sâu một hơi, có chút hâm mộ nhìn ba viên thuốc, nói:

- Xin hỏi tiểu huynh đệ, ba viên thuốc này... Không biết là lấy được từ chỗ nào? Cái này... Nói là ba viên thuốc, chẳng bằng nói là ba cái mạng!

- Ba cái mạng?

Lão Nguyên soái mừng rỡ:

- Nó có ý gì?

- Ba viên thuốc này, kỳ thực không phải thuốc. Ngay cả một chút xiu dược vật cũng không có.

Du Thiết Tâm thờ dài nói:

- Thực sự, nó chính là kết tinh của Sinh Mệnh Bản Nguyên chi khí!

- Bất luận một viên nào, đều có thể khiến một người đang trong tình trạng dầu hết đèn tắt có thể khởi tử hồi sinh!

Du Thiết Tâm nói.

- Như vậy... Ba viên thuốc này với Bệ hạ...

Lão Nguyên soái lo lắng hỏi.

- Cái này...

Du Thiết Tâm nói:

- Tác dụng to lớn của ba viên thuốc này là không thể nghi ngờ, có thể nói là công tham tạo hóa. Nhưng tác dụng chính thức của nó cũng chỉ gia tăng sinh khí cho người dùng, chỉ có thể gia tăng Sinh Mệnh Bản Nguyên cho Bệ hạ... Khiến toàn thân lần nữa tăng cường... Nhưng lại không phải là đồ giải độc. Nói như vậy, không biết Lão Nguyên soái có hiểu rõ hay không.

Lão Nguyên soái ho khan một cái, sắc mặt có chút đỏ lên:

- Có chút không hiểu.

- Thuốc này có thể giúp Bệ hạ tăng kháng tính đối với loại độc kia, nhưng lại không thể giải độc.

Du Thiết Tâm nói:

- Nói cách khác... Nếu lấy tình huống này của Hoàng đế Bệ hạ, tính toán kỹ lưỡng thì ước chừng có thể chèo chống thời gian thêm hai tháng, nhưng có thêm ba viên thuốc này, lại chỉ ít có thể khiến Bệ hạ chống đỡ thêm ba năm!

- Ba năm!

Sắc mặt Thu Kiếm Hàn một mảnh thất lạc.

Chỉ có thể trì hoãn từ vong đến ba năm a...

- Lão Thu, thái độ của ngươi là ý gì, ngươi có biết tình trạng của Bệ hạ đã tồi tệ đến mức nào không, trong tất cả thiên tài địa bảo quý hiếm trong thiên hạ này, cũng chỉ có mấy loại hiếm thấy mới có thể kéo dài sinh cơ cho Bệ hạ, ba viên linh dược này, có thể giúp Bệ hạ diễn thọ ba năm, đã là quý giá đến cực điểm...

- Kỳ thực, nếu Bệ hạ có thể nghỉ ngơi an dưỡng, như vậy, dù có duy trì thêm năm năm, mười năm cũng không phải vấn đề lớn, nhưng vấn đề hiện tại là... Mỗi ngày Bệ hạ đều phải xử lý quốc sự, bao năm tiêu hao như vậy, dù có linh dược hàn gắn lại, cũng khó có thể duy trì dài lâu, chớ nói chi còn có kịch độc trên người, thời thời khắc khắc đều có nguy cơ đột tử.

Du Thiết Tâm nhẹ nhàng thở dài.

Hoàng đế Bệ hạ cùng Lão Nguyên soái cũng yên lặng một hồi.

Hiện tại quốc sự nặng nề, loạn trong giặc ngoài đều khó giải quyết, cho dù cẩn thận như giẫm trên băng mỏng, vẫn phải e sợ sơ sót bất kỳ phương nào, đều có thể khiến lật cả bàn cờ.

Dưới tình huống như vậy, sao có thể không khổ cực? Sao có thể bỏ công bỏ việc mà tĩnh tâm điều dưỡng?

Cả nước này, bất kỳ người nào cũng có thể buông thả công việc, duy chỉ có Hoàng đế Bệ hạ là không được!

- Khụ khụ...

Vân Dương ho khan một cái.

Ba người này bỏ tâm đi nghiên cứu dược hiệu, cũng không nên đem ca vút một bên a...

Chẳng lẽ nói, không phải ca là trọng yếu nhất sao?

Thế nhưng mà, tác dụng của ca so với thuốc kia còn tốt hơn nha...

Hoàng đế Bệ hạ nở nụ cười nhàn nhạt, rất rộng lượng nói:

- Nếu đã có thể cho Trẫm thêm ba năm, đã là ân sủng trời ban, là vận số nghịch thiên. Trẫm, há có thể không thỏa mãn.

Vẻ tươi cười của hắn lúc này, tràn đầy sự bình tĩnh cùng cơ trí, không hề có nửa điểm e ngại.

Vị Nhất Thế Đế Vương, quốc chủ Ngọc Đường này, vốn nên là người sợ chết nhất trong thiên hạ, nhưng đứng trước sinh tử, lại có thể nhìn thoáng như vậy, đúng là sớm đã coi sinh tử nhẹ tựa lông hồng.

Chỉ là, trong cái vẻ tươi cười lúc này, so với trước kia nhiều thêm mấy vị khác biệt, đó là mấy phần tàn nhẫn, tàn nhẫn xuất phát từ tận đáy lòng.

- Khụ khụ... Ta cảm thấy a...

Vân Dương nhìn ba người này nói qua nói lại, như muốn chuẩn bị hậu sự cho ba năm sau, sau đó liền trắng trợn muốn trả thù, không khỏi giật nảy mình.

Thực xem ca như không tồn tại a?!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Đại khai sát giới

Đại khai sát giới

- Người muốn gì?

Thu Lão Nguyên soái trừng mắt lườm Vân Dương, hiển nhiên không hài lòng khi người nào đó không phân chủ thứ mà tùy tiện chen miệng nói lung tung.

Không thấy mấy đại nhân đag khí phách kinh thiên, tráng ý lãng Vân, ngạo ý càng bao trùm cửu trọng thiên a?!

- Ta muốn nói, kỳ thực, sau được hiệu của đan dược, ta có thể giúp Bệ hạ, trị hoãn thêm một chút nữa...

Ánh mắt Vân Dương đầy vô tội nhìn Thu kiểm hàn.

- Huyền khí mà huyền công ta tu luyện đem đến... Đối với việc chống cự các loại độc tố độc vật, có chút hiệu quả đặc biệt... Chỉ cần mấy ngày điều dưỡng kinh mạch cho Bệ hạ một lần, liền có thể áp chế tác hại của độc tố... Ở điểm này, ta rất có tự tin, ngày hôm trước, không phải là chứng cứ rõ ràng sao?

- Cái gì? Người nói cái gì?

Thu kiểm hàn có chút không tin nổi những gì mà tai mình nghe được, ngay cả lão huynh đệ mà hắn kỳ vọng, đương kim thiên hạ đệ nhất thần y Du Thiết Tâm đều phải thốt thủ vô sách, không làm gì được thứ quỷ độc này, tiêu tử người lại dám tự tin nói bản thân có thể ứng phó, người có khả năng này, thế nào không đi lật trời luôn đi?!

- Ta nói là thực, ngày đó ta đã từng giúp Bệ hạ điều dưỡng kinh mạch a, nếu không người cho rằng Bệ hạ có thể thanh tỉnh như lúc này sao? Chính ta đã ép độc tố ăn mòn trong đầu Bệ hạ xuống, Bệ hạ mới có thể khôi phục thanh minh đó a! Lão Nguyên soái, người không thể phủ nhận đại công của ta a!

Vân Dương tràn đầy ủy khuất nói.

Ba người nghe vậy mà không khỏi đồng thời sững sờ, Thu Lão Nguyên soái tức thì nhớ lại tình hình hôm đó, lúc đó, đúng là thần trí Bệ hạ đã mơ hồ như cách cả tầng nước đục, hoàn toàn không còn sự cơ trí vào quả quyết như lúc này, hóa ra đúng là công lao của Vân Dương, vậy... Vậy chẳng phải là, chuyện này cũng không phải là tuyệt vọng như vậy!

- Vậy, chuyện trọng yếu như vậy, sao người không nói sớm!

Sau khi kinh hãi, Thu kiểm hàn lại giận tím mặt.

Nhìn lão đầu không nói lý này, Vân Dương chỉ cảm thấy không còn lời nào để nói:

- Lão Nguyên soái, dù ngài quyền cao chức trọng, nhưng cũng phải nói lý một chút a, ngày đó, sau khi ta điều dưỡng kinh mạch cho Bệ hạ, rõ ràng có nói với người, vô luận tình trạng của Bệ hạ thế nào, đều có biện pháp ứng đối, thế nhưng ngài cũng không nghe lọt, cho tới hôm nay mới nhớ tới ta, không đúng, rõ ràng không phải là nhớ ta, mà là nhớ ba viên linh dược kia... Đến hôm nay, ta cũng đã nhắc lại tới ba lần rồi a...

- Người chưa nói!

Lão đầu nhí không thềm nói đạo lý, lập tức giương tay lên, hiển nhiên muốn chào đón bằng bạo lực.

- Ách... Ừm... Ngài nói ta chưa nói thì coi như ta chưa nói a... Xem như ta quên nói còn không được a...

Vân Dương hiển nhiên là kẻ thức thời, nhanh chóng đổi giọng, xin lỗi:

- Là ta nhất thời sơ sẩy, ngài đại nhân đại lượng, tuổi cao đức trọng... Tôn...

- Vậy tiêu tử người còn lại nhai cái gì nữa? Còn không mau cút nhanh đến giúp Bệ hạ!

Lão Nguyên soái vuốt vuốt râu ria. Có vẻ như cái mặt mo của lão cũng không nhìn được mà đỏ lên, không biết là cảm thấy xấu hổ hay thế nào, dù sao cũng không được tốt lắm...

Vân Dương cười khan một tiếng, nhìn Du Thiết Tâm ở bên đã sớm không nhìn được cười. Cùng với ánh mắt của Hoàng đế Bệ hạ cũng tràn đầy ý cười, cúi đầu khom lưng vội vàng đáp ứng.

Sau đó liền đứng dậy đi qua.

Lão già này, thực lòng đúng là không thể trâu vào a.

- Để ta thử cảm nhận huyền khí của người một chút!

Du Thiết Tâm khẽ vươn tay.

Vân Dương biết lão đầu này muốn làm như thế, tất là có nguyên nhân, người ta chính là đại sư y đạo, nhất định biết cân nhắc chu đáo cẩn thận, hẳn cũng không có phản đối, cũng không quá để ý, trực tiếp vận chuyển huyền công độc môn, dạo một vòng quanh thân kinh mạch của Du Thiết Tâm.

Thậm chí còn chưa vận đủ một vòng, Du Thiết Tâm đã biến sắc.

Đôi mắt bỗng tròn to, con ngươi nhìn chăm chú vào Vân Dương, suýt nữa thất thố mà kinh hô thành tiếng.

- Tốt tốt, đủ rồi.

Toàn thân Du Thiết Tâm có chút run rẩy, ánh mắt nhìn Vân Dương càng thêm nóng bỏng.

- Bệ hạ, Lão Nguyên soái.

Du Thiết Tâm cân nhắc câu từ, cẩn thận nói:

- Có ba viên đan dược này, lại có thêm huyền công của Vân công tử phụ trợ... Chỉ cần chia ba tháng phục dụng. Lại thêm Vân công tử thường xuyên điều dưỡng.. Thân thể của Bệ hạ, theo phỏng đoán cẩn thận nhất, tối thiểu nhất...

Hắn dừng lại một chút, nói tiếp:

- Tôi thiếu trong vòng năm năm, không cần lo lắng quá nhiều, thậm chí, thỉnh thoảng vận dụng huyền khí... Cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. Hơn nữa...

- Nếu như, ngày sau tu vi của Vân công tử tiến thêm một bước, độc hoạn của Bệ hạ... Có thể nhờ huyền công của Vân công tử mà trừ bỏ, trị liệu tận gốc!

Hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi:

- Ngọc Đường may mắn! Thiên hạ may mắn!

Mấy lời này, dù Hoàng đế Bệ hạ đã sớm không để ý sinh tử, nhưng cũng không nhịn được mà vui vẻ lộ rõ.

Cho dù là người nhìn rộng thoáng đến đâu, chỉ cần có thể sống, ai lại thực sự muốn chết a!

Về phần Thu Lão Nguyên soái lại càng thêm vui vẻ, mặt mày hớn hờ, nếu không phải trước mặt Bệ hạ, lại có Vân Dương, chỉ sợ lão đã sớm nhảy múa ăn mừng.

Lão tiến lên một bước, vỗ vỗ vai Vân Dương:

- Hào tiểu tử, có bản lĩnh, về sau người chính là quốc bảo Ngọc Đường ta!

Vân Dương tiến thẳng đến sau lưng Hoàng đế Bệ hạ, len lén trợn trắng mắt, lúc này mới bắt đầu trị liệu.

Quốc bảo? Ca vốn chính là quốc bảo!

Sau khi Hoàng đế Bệ hạ ăn vào một viên Thuốc, lại thêm Vân Dương vận dụng Sinh Sinh Bất Tức Thần Công khơi thông kinh mạch, Hoàng đế Bệ hạ đã có thể trọng trấn tinh thần đứng dậy, chỉ thấy lúc này, nhẹ nhõm như chưa từng có, thần thanh khí sáng nói:

- Xem ra mệnh Trẫm đúng là chưa đến đường cùng, ha ha, chắc chắn có phúc tinh từ trên trời rơi xuống a.

Hoàng đế Bệ hạ bắt đầu nói giỡn, Thu kiếm hàn chỉ thấy quả tạ treo trên tim đã rơi xuống.

- Bất quá, Bệ hạ cũng đừng quá bất cẩn..

Du Thiết Tâm nói:

- Trong khoảng thời gian này, Bệ hạ phải chú ý cẩn thận, nhất là ở phương diện ăn uống, phải đặc biệt chú ý... Vận nhất bị người hạ độc phát hiện bất thường, sợ rằng sẽ thay đổi sách lược, suy cho cùng địch trong tối còn ta ngoài sáng, khó lòng phòng bị a...

Lời lão thần y còn chưa nói xong.

Nhưng Lão Nguyên soái cùng Hoàng đế Bệ hạ đã sớm hiểu ý hắn.

Hoàng đế Bệ hạ nhàn nhạt gật đầu, trầm giọng nói:

- Điều này, Trẫm tự nhiên hiểu rõ.

Năm chữ ngán ngùi, khiến ngày cả Du Thiết Tâm thường xuyên chứng kiến sinh tử, cùng Văn tôn đại nhân mỗi ngày đảo qua Diêm Vương điện một lần, cũng không khỏi không rét mà run.

...

Ban đêm.

Trong hoàng cung đột nhiên bạo phát đại án phản quốc.

Hơn 300 tên thái giám, hơn 100 cung nữ, kể cả đầu bếp Ngự Thiện phòng, thậm chí kể cả ba vị Phi tần mà Hoàng đế Bệ hạ sủng ái nhất, thậm chí ngay cả thái giám cung nữ của Ngự Thư phòng và tâm cung, cùng với cả ba gia tộc xuất thân của ba vị sủng phi kia, trong một đêm đều bị hốt gọn!

Toàn bộ bị đẩy ra ngọc môn chém đầu thị chúng!

Số người bị chém đợt này, tính qua cũng hơn con số tám ngàn.

Biến cố này có thể nói là cực lớn, nhưng điều khiến người ta không thể tưởng tượng được, lại là cường độ phản kích của đám người kia.

...

Đầu tiên là khi đại nội thị vệ bắt mấy tên thủ lĩnh thái giám, rất bất ngờ gặp phải chống cự cực mạnh, thậm chí năm sáu tên thái giám trong đó, bất ngờ lại là cao thủ có tu vi năm sáu trọng, sau một trận đại chiến, đại nội thị vệ phải bỏ ra một cái giá lớn, mới có thể bắt tất cả những người này lại.

Không, cũng không phải là bắt được tất cả, bởi, có ba người, dựa vào một thân thực lực cường hoành, sinh sinh ngành phá trùng vây, mang theo trọng thương mà đào tẩu.

Thị nữ bên cạnh ba vị sủng phi, cũng có mấy người có thân thủ không tầm thường, sau một hồi vây quét, cũng có một người thành công phá vây đào thoát, mấy người khác sau khi phản kháng kịch liệt, đều bị đánh chết tại chỗ.

Còn gia tộc của tam đại sủng phi kia, có hai nhà hoàn toàn không phòng bị, toàn bộ đều bị bắt, mà một nhà còn lại, lại ẩn dấu mấy ngàn tư binh, chính diện đối kháng với Ngự Lâm quân mà không rơi vào thế hạ phong, ngược lại lại ẩn chứa tư thế phản công. Cho đến khi Thành Vệ quân điều động ba vạn đại quân, lúc này mới có thể giết tuyệt cả nhà đó!

Sau trận vây quét này, toàn bộ Thiên Đường thành đều bị bao phủ bởi một bầu không khí huyết quang trùng thiên, mùi máu tanh nồng đậm, tới mấy ngày sau cũng chưa thể tan hết.

Thiên tử giận dữ, máu chảy thành sông, thân chất đầy đồng.

Toàn bộ Thiên Đường thành, đều đang run rẩy.

Tất cả văn võ bá quan, đồng thời bình tức, tĩnh khí, không người nào dám lơ đãng hành động.

Từ hoàng tử tiến cung vấn an, lúc đầu không có chuyện gì, không biết vì sao lại hỏi đến chuyện này, Hoàng đế Bệ hạ âm âm dương dương nói:

- Có vẻ hoàng nhi rất để ý chuyện này nha, không biết là động đến lợi ích của vị Thuộc hạ thân thiết nào? Lại có thể khiến hoàng nhi hao công đến tận đây hỏi. Nếu người đã để ý như vậy, không bằng Trẫm để lại cái hoàng vị này cho người ngồi được chứ?

- Trẫm làm việc như thế nào, chẳng nhẽ còn cần người hỏi thăm?! Sau khi hỏi, có phải còn muốn chỉ đạo Trẫm làm việc hay không?!

Đối mặt với lời nói tru tâm như vậy, Từ hoàng tử đỏ đầy mồ hôi, sợ tới mức tè ra quần mà thoát khỏi hoàng cung.

Mãi cho đến khi rời khỏi hoàng cung, trở lại phủ đệ, Từ hoàng tử vẫn còn sợ hãi, mặt mày trắng bệch tựa cương thi.

Sau lần bị Hoàng đế Bệ hạ dọa một trận này, sau khi về nhà liền bị bệnh một chập.

Lời nói của Hoàng đế Bệ hạ, chẳng những có ý uy hiếp sâu nặng, thậm chí còn vạch thẳng ý đồ!

Nhân viên trong hoàng cung, cơ hồ thay máu cả một lượt.

Mà chính ngày thứ hai, tận nhiệm bếp trưởng của Ngự Thiện phòng, không biết là phạm phải chỗ nào kiêng kỵ, bị Hoàng đế Bệ hạ lật trắng bàn ăn, nổi trận lôi đình, trực tiếp hạ lệnh chém đầu thị chúng, tiếp đó, đến chiều lại đổi một vị bếp trưởng khác.

Nghe nói, Hoàng hậu nương nương còn từng cầu tình cho một vị Tần phi, Hoàng đế Bệ hạ dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Hoàng hậu thật lâu. Sau đó, hoàng hậu bị cấm túc, đến bây giờ vẫn không được rời khỏi Vạn Thọ cung.

Hơn nữa... Nghe nói... Trong vòng một năm, đoán chừng... Cũng không thể đi ra...

...

- Đợt thanh tẩy này... Nói chung vẫn chỉ mới được có một nửa...

Đêm ngày thứ hai, Hoàng đế Bệ hạ cùng Thu Lão Nguyên soái bí mật họp mặt, rất thẳng thắn bàn bạc:

- Những tên còn lại, Trẫm... Biết là ai. Nhưng bây giờ còn không phải là lúc nhổ sạch.

Thu kiểng hàn an ủi:

- Long thể của Bệ hạ được đảm bảo không có chuyện gì, đã là thiên đại hi sự. Sau này còn rất nhiều cơ hội tính sổ với đám gia hỏa này, xác thực không cần nóng lòng nhất thời, đánh cỏ động rắn, cũng không phải là chuyện tốt!

- Ừm...

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Thủ đoạn của Hoàng đế

Thủ đoạn của Hoàng đế

Hoàng đế Bệ hạ vừa hưởng thụ Văn Dương dùng huyền công xoa bóp, vừa đột nhiên muốn khảo giáo Văn Dương:

- Văn Dương, ngươi nói xem... Bây giờ Quốc khố trống rỗng, không những không đủ quân phí lương bổng khao quân, càng không đủ cứu tế nạn hồng thủy, chuyện này, nên xử lý thế nào?

Lúc này Văn Dương vẫn đang suy tư đến chuyện bức tranh chân dung trong thư phòng Hoàng đế Bệ hạ, theo bản năng có chút chột dạ bất yên, mà không hề nghĩ ngợi nói:

- Chuyện này có đáng gì? Chỉ cần như vậy như vậy... Chẳng phải có thể đơn giản giải quyết hết thảy a. Hơn nữa, đồ đao của Bệ hạ đang treo giữa không trung, ai dám nhảy ra phản đối, kẻ đó đáng phải chết, cũng vừa vặn lấy đó mà giết gà dọa khỉ, tin tưởng người nhảy ra phản đối này cũng không thể sạch sẽ, tịch thu gia tài của hắn, cũng là trợ giúp không nhỏ.

Hoàng đế Bệ hạ cùng Lão Nguyên soái nghe đối sách mà Văn Dương, theo bản năng nhìn nhau một cái, hai bên đều thấy được thần sắc kinh ngạc từ trong mắt đối phương.

Tiểu tử này, kẻ sách này, lợi hại a!

Có thể nắm vững chính xác tình hình triều chính, hơn nữa lại có thủ đoạn tàn nhẫn, sắc bén như vậy!

Nhân tài a!

Còn thủ đoạn xét nhà người phản đối, quả thực như vẽ rồng điểm mắt, thần lai chi bút!

- Văn Dương, ngươi có muốn vào triều làm quan?

Hoàng đế Bệ hạ hữu ý vô tình mà hỏi một câu.

- Không được.

Văn Dương giật nảy mình:

- Cái này... Nếu ta làm quan, không chừng... Không được mấy ngày liền bị Bệ hạ chặt đầu... Khụ, bản sự đắc tội với người của tiểu chất, mới thực sự là không tâm thương, giờ làm quan chẳng khác nào đi ra gây chuyện với thiên hạ, vẫn là nên bớt phiền phức này đi mới tốt a...

Hoàng đế Bệ hạ cùng Lão Nguyên soái đồng thời vỗ đùi cười lớn.

Đối với sự cự tuyệt của Vân Dương, hai người cũng không thấy có gì không ổn, thậm chí càng cảm thấy thế mới hợp tình hợp lý, nghiêm túc mà ngẫm lại, thấy tiểu tử này thực đúng là không thích hợp để làm quan, nếu quả thực đề hấn ra trước đầu sỏ, thực sự sẽ khiến người hữu tâm chú ý... Vì vậy ý nghĩ muốn Vân Dương ra làm quan hay nhập ngũ của hai người cũng tự dập tắt.

Sớm ngày thứ hai.

Tào triều.

Quả nhiên Hoàng đế Bệ hạ nói ra hai chuyện.

Thứ nhất, lương bổng, trợ cấp, khen thưởng đối với tướng sĩ ra trận.

Thứ hai, khoản phát chẩn nạn hồng thủy.

Hộ Bộ thượng thư đột nhiên thấy hai ngọn đại sơn này đề xuống, kém chút liền muốn ngất xỉu.

Hoàng đế Bệ hạ a, bây giờ người cũng chỉ có chút tiền đó, dù đối với cái nào cũng không đủ sài a?

Coi như đem một văn tiền bẻ ra thành tám miếng cũng không đủ a!

Kết quả là, văn thần nhất phương lập tức nhảy ra can ngăn, nói, phải lấy quốc sự làm trọng, lấy bách tính làm trọng, các tướng sĩ thì xin cứ chịu ủy khuất mấy tháng, tin rằng chúng tướng sĩ đều sẽ hiểu...

Nếu cứ như thường ngày, đây chỉ là lúc bắt đầu cuộc xấu xé, vạch mặt của văn võ hai phương, nhưng hôm nay, thái độ của Hoàng đế Bệ hạ đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, mới nghe văn thần nói, liền trực tiếp đập bàn quát lớn, ra lệnh bắt tên quan viên kia lại.

- Trẫm thương nghị quốc sự, cái cần chính là để các người bày mưu tính kế, mà không phải từ chối cãi cò. Thứ Trẫm cần là biện pháp chiếu cố được cho cả hai bên, cũng không phải là để các người dùng cái miệng đầy nhân nghĩa đạo đức mà mặt sát nhiệt huyết lòng son dạ sắt bách chiến tướng sĩ của Trẫm

Dưới ánh mắt kinh sợ ngoài ý muốn của chúng quan, Hoàng đế Bệ hạ bỗng vươn người đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, quét mắt một vòng quanh đại điện, ung dung nói:

- Bắt hấn lại! Xét nhà, tài sản sung công!

- Bệ hạ khai ân!

Một đám người cùng đứng ra cầu tình.

- Tướng sĩ cần khao thưởng, nạn hồng thủy cần quản lý. Quốc gia nguy nan, bấp bênh ở trước mắt. Đại nạn này, nhất định phải ứng đối bằng thủ đoạn lõi đĩnh! Nếu không bằng gì mà quét sạch vũ nội, đốc sức đối ngoại.

- Không có tiền, chúng ta có thể nghĩ biện pháp. Nhưng không có binh, không có dân, nhưng vậy, Ngọc Đường có còn không?

- Kẻ này mở miệng từ chối cãi cò, lựa từ giả biện, không giết hấn lấy gì để bình phục oán giận trong lòng ba quân? Không tru hấn thế nào thể hiện uy nghiêm luật lệ Ngọc Đường?

- Sau khi kê biên tài sản kẻ này, ngân lượng thu được sung cả vào quốc khố, Hộ bộ thống nhất phân phối. Ngoài ra, hôm nay, tại đây, Trẫm muốn tổ chức một lần quyên tiền. Trẫm, sẽ tiết kiệm chi phí hoàng cung trong ba năm tới, ước chừng trăm vạn lượng bạc. Chư vị văn võ bá quan, cũng tương ứng ủng hộ một phần... Đồng thời, hôm nay đầu giá một chút vật phẩm hoàng cung không nhất định cần dùng...

- Bệ hạ, không thể!

Một vị Ngự Sử nhảy ra can ngăn:

- Hành động này của Bệ hạ vô cùng hao tổn uy nghiêm hoàng thất. Bệ hạ phải suy nghĩ cân trọng a.

Hoàng đế Bệ hạ thần nhiên nói:

- Tướng sĩ chém chém giết giết bảo vệ biên cương cho Trẫm không có quân lương, vô số dũng sĩ tha hương tử nạn không có trợ cấp, còn có binh tướng lập công không được khao thưởng, không có bọn hấn hy sinh kính dâng, sao có cái gọi là uy nghiêm hoàng thất, nơi nạn hồng thủy đi qua, tiếng than vang dậy khắp trời đất, người chết vì tai nạn đều là bách tính Ngọc Đường, bọn hấn mới là gốc rễ Ngọc Đường, mà những căn cơ gốc rễ này đang gặp nạn! Hiện nay, quốc độ Ngọc Đường ta đã trong tình trạng đứng giữa phong vũ, lúc nào cũng lung lay muốn đổ, lúc đó quốc cũng sẽ không còn là quốc, vậy mà bây giờ người còn nói với ta cái gọi là uy nghiêm hoàng thất?!

Nếu đã không còn quốc gia, ở đâu mà còn có uy nghiêm hoàng thất? Người nói như thế, đến cùng là vì uy nghiêm của hoàng thất, hay là vì tiền tài của chính bản thân? Người đâu, bắt kẻ này lại cho ta! Đem ra ngọc môn, chém đầu răn chúng!

Liên tiếp chém hai tên!

-... Các vị khanh gia đều là cánh tay của Trẫm, là trụ cột của nước nhà. Hiện tại chúng ta thảo luận chuyện quyên tiền, mọi người chỉ cần nói một con số là được. Đương nhiên, tuyệt đối không nên sao động đến căn bản của gia đình các vị ái khanh, như thế Trẫm cũng ái ngại, mọi người làm theo khả năng là được.

Chúng đại thần ghen hờn nhìn trần trời.

Cái này... Chuyện hôm nay có vẻ như không đúng a...

Thủ đoạn lời đình như vậy... Chỉ ít đã năm năm Bệ hạ không dùng đến thủ đoạn này nha.

Mà sự kiện hôm nay, có vẻ như cũng không chỉ là thủ đoạn lời đình, căn bản chính là thủ đoạn... Luru mạnh.

Cường ép phổ biến quyết định.

Không tha cho kẻ bác bỏ!

Không cho phép cự tuyệt!

Ngươi muốn không đồng ý đúng không?

Tốt, người đầu, chém đầu, xét nhà. Tất cả gia sản mất ráo, thậm chí ngay cả cái mệnh cũng mất. Sau đó lại hỏi người kế tiếp.

Ngươi có quyền hay không?

Quyên, Bệ hạ thành công.

Không quyên... Tốt a, có nhìn thấy hai vết xe đổ phía trước không hả?

Ngươi muốn roi đầu, muốn cửa nát nhà tan, còn muốn bêu danh thiên cổ?!

Không muốn sao, vậy ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn góp tiền đi!

- Thần, tình nguyện quyên góp trăm vạn lượng bạc.

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn nhảy ra đầu tiên.

- Thần, tình nguyện quyên góp trăm vạn lượng bạc.

Lãnh Đạo Ngâm cũng nhảy ra lên tiếng.

- Thần, cũng tình nguyện quyên góp trăm vạn lượng bạc.

Thái úy cũng tiếp lời.

Một đám văn võ bá quan đều tròn trắng mắt.

Ba tên lão binh du côn này, thực con mẹ nó đáng ghét, có ai mà không biết nội tình của các ngươi?

Mặc dù ba tên đều có bổng lộc không thấp, hơn nữa còn có tài sản cố định, nhưng, tiền của mấy người các ngươi đa số đã dùng để cứu tế gia quyến tàn quân liệt sĩ a.

Các ngươi còn có nhiều tiền như vậy sao? Dựa vào cái gì mà há miệng muốn quyên trăm vạn lượng bạc?!

Các ngươi có năng lực như thế, sao không lên trời luôn đi?!

Thực sự không phải coi thường các ngươi, ba tên lão binh du côn các ngươi có thể lấy ra năm mươi vạn lượng bạc tiền mặt, chúng ta tình nguyện treo cổ tập thể!

Bọn hần, rõ ràng là muốn ủng hộ sĩ khí cho Bệ hạ...

Nhưng các ngươi ủng hộ như vậy, lại sinh sinh dồn ép chúng ta vào khe hẹp a!

- Ba vị ái khanh quả là phụ tá đắc lực của Trẫm, lòng Trẫm rất được an ủi!

Long nhan của Hoàng đế Bệ hạ lộ rõ vẻ hài lòng.

- Lão thần gia sản rải rác, mấy năm nay... Cũng không có gì súc tích... Liên quyền góp năm mươi vạn lượng bạc đi.

Thái sư khẽ thở dài một hơi.

Bên võ tướng, đã có ba vị cự đầu đứng lên tiên phong, thanh thế tràn trề.

Bên văn thần, nếu còn không có người đứng ra làm gương mẫu...

Như vậy, sau này trên cái triều đình này, chẳng phải sẽ thiên về một bên, võ tướng độc đoán?

Hơn nữa còn được sự ủng hộ của Hoàng đế Bệ hạ.

Điều này tuyệt đối không được, dù Thái sư không tình nguyện thế nào đi nữa, nhưng vẫn phải dẫn đầu góp năm mươi vạn lượng.

- Thần, nhận quyền 10 vạn.

- Thần, nhận quyền 20 vạn.

...

Đây chính là biện pháp mà tôi trước Văn Dương nghĩ ra.

“Bệ hạ có thể làm như này, lúc tảo triều, có thể nhắc đến chuyện quốc khó không đủ giải quyết hai bên, tất sẽ có người nhảy ra quấy rối, Bệ hạ chỉ cần xử lý tên gây chọc phá này... Sau đó tất nhiên là xét nhà, tịch thu gia sản sung công. Sau đó lại yêu cầu quần thần quyền tiền, tin rằng sẽ lại có người nhảy ra ngăn cản, nếu lập trường người này tốt, Bệ hạ có thể quát lớn bức lui, nhưng nếu là loại đui mù nhảy ra, đến lúc đó Bệ hạ lại chém thêm một tên... Chỉ cần có thêm hai Lão Nguyên soái trợ uy... Việc này, nhất định thành công. Chỉ ít có thể giải quyết tình trạng trước mắt, tiền của các đại thần trong triều cũng không ít a...”

“Thử hỏi có ai không sợ chết, có người nào làm được chuyện muốn giữ tiền mà không muốn giữ mạng, một chiều này, ta nhớ không nhầm là Bệ hạ đã từng dùng qua...”

Lúc đó, vẻ mặt Hoàng đế Bệ hạ phải xám xịt cả nửa ngày.

Một chiều này, đúng là hán đã từng dùng tới. Nhưng việc này lại có thể bị tên tiểu tử này nói thẳng ra như vậy, hoàng đế sao có thể chịu được a?

Trẫm, cũng cần mặt mũi nha...

Cho nên hoàng đế mới hỏi, có muốn làm quan hay không?

Chỉ cần người có dục vọng muốn làm quan, nếu thực làm quan, Trẫm liền có thể lúc nào cũng có thể tóm lấy tên thích nói thật nhà người... Nhưng Văn Dương lại ngoài liệu mà hợp tình cự tuyệt.

Sau đó, dĩ nhiên chính là vỗ kịch quần thần vui vẻ quyền góp lúc này!

Một màn này, quả nhiên là lỗi lệ phong hành, tàn khốc mà quyết đoán, lập tức dẫn tới ký ức đã phui bụi trong lòng chúng quan...

Năm đó, chẳng phải Bệ hạ đã từng dùng chiêu này, can cường độc đoán, lập uy tại chỗ.

Chỉ là đã qua nhiều năm như vậy, Bệ hạ cũng không còn bá đạo như vậy a, đại đa số đều lấy ân uy kết hợp, thường phạt phân minh, thủ đoạn mấy năm nay càng thêm ôn hòa, cực ít thấy máu, vậy mà hôm nay lại đột nhiên... Lại bắt đầu dùng thủ đoạn lưu manh a?

Lúc này, chúng thần đều nhớ tới thời kì mà Đại đế lấy thủ đoạn thiết huyết để quản lý quốc gia...

Từng tên, đều nhao nhao đi vào khuôn khổ.

...

- Thần... Nhận quyền...

Người cuối cùng quyền góp, là Hình bộ Thượng thư Ngô Liệt. Lúc này, vị Ngô Thượng thư đỏ mặt như bị nghẹn ứ, rốt cục ngưng ngưng nói một câu:

- Thần... Nhận quyền... Một trăm lượng.

Phóng tác: xonevictory

Chương 157: Thiết diện Thanh thiên

Thiết diện Thanh thiên

Không ít quan viên không nhin nổi mà bụm miệng cười, thầm nghĩ con hàng này nói như vậy không phải là tát lên mặt Hoàng đế Bệ hạ sao?

Một trăm lượng, uống cho người cũng có thể nói ra được!

Nhưng, mấy tên đại thần cười ra tiếng kia, lại ngạc nhiên phát hiện mình bị mấy trăm ánh mắt sắc bén tựa song đao đang cắt chém lia lịa trên người mình.

Trong đó, thậm chí bao gồm cả bản thân Hoàng đế Bệ hạ!

Hình bộ Thượng thu Ngô Liệt, chính là một vị quan viên có tính cách cương liệt, chính trực đến mức cổ hủ hiếm thấy của Ngọc Đường.

Từ khi hắn làm quan cho đến nay, dù là từ lúc mới đầu làm tri huyện thất phẩm, cho đến bây giờ trở thành đại thần Hình bộ Thượng thư, đều chưa nhận bất luận giúp đỡ, kết giao nào!

Cho dù người khác chỉ mời hắn một bữa cơm, uống một chung trà, hắn cũng chưa từng đáp ứng!

Người này đối với tự thân hay người nhà, đều quản lý đến mức khắc nghiệt, không tự do.

“Bệ hạ ban cho ta chức quan, thưởng cho ta bổng lộc, đó là thù lao triều đình nên trả cho sự hiệu lực của ta! Nhưng trừ cái lợi ích đó ra, còn lại đều không phải những thứ mà ta nên nhận! Cái gọi là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm. Ngô Liệt ta, không thể có lỗi với chức quan ta đảm nhiệm, không thể có lỗi với sự tín nhiệm của Bệ hạ, càng không thể có lỗi với ngàn vạn dân chúng!”

“Nhất là hiện tại, ta là người chủ quản Hình bộ, chính là chủ quản hình luật trong thiên hạ! Càng phải nghiêm ngặt hạn chế bản thân, thức tỉnh bản thân!”

“Bất luận kết bè kéo cánh, hay xu nịnh, chạy chức, chạy quyền, chạy tội... Quyết không thể xảy ra trên người ta!”

“Trong mắt ta, không có cái gọi là khoan dung ngoài nguyên tắc, pháp luật chính là pháp luật! Vương tử mà có phạm pháp, cũng phải xử tội như thứ dân!”

Sau khi vị Ngô Liệt này thượng nhiệm, mấy năm nay, số vụ án xảy ra trong Ngọc Đường quốc đã ít đi rất nhiều, đám quan chức mà có chuyện gì, cũng chỉ dám lén lút lút lút xử trí.

Không còn có ai dám quang minh chính đại không kiêng nể gì như trước nữa.

Có thể nói, pháp luật kỷ cương hiện nay của Ngọc Đường đế quốc, chính là do vị Ngô Liệt đại nhân này đứng ra ngăn con sóng giữa, cường lực chấp hành!

Vô số tham quan ô lại, dù là những người không bị hấn tra được, chỉ cần thấy được hắn, cũng sẽ tự giác sinh ra một cảm giác run rẩy, chột dạ mồn khai hết ra ngoài...

Nhưng, cũng chính vị Ngô đại nhân này, liên tiếp gặp phải rất nhiều chuyện thê thảm.

Đầu tiên là ái thiếp của hắn, khi hắn còn là Hình bộ Thị lang, khi đó nàng chưa đến ba mươi tuổi, bị kẻ thù của Ngô Liệt trả thù chém đứt hai chân, sau đó càng phát hiện, ngoại trừ bị chém hai chân, còn bị người hạ kịch độc, hiện tại toàn thân bại liệt, chỉ có thể sống đời sống thực vật cả đời.

Con hắn, cũng bởi bị người trả thù mà giam cầm nhiều ngày, mặc dù còn sống, nhưng trên người bệnh tật liên miên, càng bị hạ độc, mù cả hai mắt, cho đến hôm nay vẫn chưa hề có chuyển biến tốt đẹp, chỉ có thể dùng được vật duy trì tính mệnh.

Mà dược vật dùng để duy trì tính mệnh cho vợ con hắn, mỗi thứ đều là linh dược hiếm quý, giá thành không rẻ.

Dẫn đến, mấy năm nay vị Ngô đại nhân này đều sinh hoạt vô cùng gian nan.

Có điều, dù có người hảo tâm, thấy hắn kham khổ, nửa đêm vụng trộm ném bạc vào trong phủ.

Nhưng chỉ cần hắn phát hiện, sẽ không cần suy nghĩ mà lập tức ném ra ngoài!

Mặc kệ là người có lòng tốt muốn giúp đỡ, hay là người có ý đồ mà tặng lễ, trong lòng vị Ngô đại nhân này luôn chấp hành một câu: bạc không phải của

ta, một các ta cũng không cần!

Cho dù nghèo đói chết khổ, ta cũng không cần!

Trên thực tế, với vị Ngô đại nhân này, Vân Dương Vân Tôn đại nhân cũng từng nhiều lần phái người đem vàng bạc đi qua biếu tặng, dù có nói rõ đây là do Cửu Tôn tặng, vị Ngô đại nhân này vẫn lắc đầu như trống bỏi, không thu chính là không thu.

Thậm chí, đôi khi Hoàng đế Bệ hạ thường thêm ngoài định mức, hần cũng từ chối không nhận!

Ta làm việc, Bệ hạ ban thưởng, ta nhận, đó là ban thưởng mà ta nên được nhận, ta nhận mà không thẹn lòng.

Nhưng, chính ta cảm thấy ta là việc không tốt, Bệ hạ lại ban thưởng cho ta, dựa vào cái gì mà ta dám thu?! Vì sao phải ban thưởng cho ta? Nó không phải là thành thưởng phạt không phân minh sao? Không thu!

Có đôi khi, Hoàng đế Bệ hạ vì tên thần tử này dám không nhận ban thưởng của mình, mà tức đến đau gan nhức thận.

Quan viên như vậy, bây giờ có thể lấy ra một trăm lượng, đã là số tiền cực lớn vượt qua con số mà hần có thể chịu đựng!

- Khụ khụ, Ngô ái khanh a.

Đối với những quan viên khác quyền 10 vạn, 20 vạn Hoàng đế Bệ hạ căn bản không phản ứng gì, nhưng, nhìn thấy Ngô Liệt bỏ ra một trăm lượng này, lại bỗng cảm thấy trái tim co thắt đau đớn từng cơn.

- Bạc người muốn quyền, vẫn là bỏ qua đi. Đem chỗ bạc này, chiếu cố cuộc sống của mình cho tốt.

Hoàng đế Bệ hạ có chút thôn thức nói.

- Lần quyền tiền cứu nạn này, chính là quân thần cả triều đều tham gia, vì thần há có thể ngoại lệ, càng không nên ngoại lệ, trong nhà còn có mười bảy lượng, hai tiền, năm phân, đủ sống qua tháng này.

Trên gương mặt cương chính như bách luyện tinh thiết, Ngô Liệt lộ vẻ tươi cười nói.

- Nhưng... Ái khanh còn có vợ con... Dù sao vẫn cần tiêu xài, lần quyền tiền này là tự nguyện, giúp người cũng cần phải làm theo khả năng.

Hoàng đế Bệ hạ nhẹ lời an ủi:

- Lấy về đi.

Ngô Liệt nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ, thần cũng biết, trăm lượng mà thần quyền chỉ như hạt cát trong sa mạc, không ảnh hưởng đến đại cục, còn lâu mới có thể so với những người khác, nhưng chung quy thần vẫn là một phần tử của Ngọc Đường, thần tự có trách nhiệm, nghĩa vụ giúp đỡ đồng bào gặp nạn. Còn nữa, số tiền kia chính là tiền của thần, thần muốn cầm thì cầm, muốn không cầm, thì nhất quyết không cầm.

Câu nói này, vô cùng cường ngạnh, nhưng lại vô cùng đáng yêu.

Dùng lời lẽ thông tục mà nói: tiền của lão tử, lão tử muốn tiêu xài như thế nào thì tiêu như thế đó, người con mẹ nó quản được lão tử a... Coi như người là Hoàng đế, chẳng lẽ còn muốn quản việc ta muốn sai tiền lương như thế nào?!

Hoàng đế Bệ hạ bị một câu nói này làm kinh ngạc suýt bật ngửa.

Thu Lão Nguyên soái cùng Lãnh Dao Ngâm đồng thời cười thành tiếng, hai lão già cười ha ha, chỉ Ngô Liệt nói:

- Hần chính là con mẹ nó đồ con lừa!

Ngô Liệt cứng rắn trả lời:

- Các người mới là con lừa! Cả nhà người đều là đồ con lừa!

Phốc.

Hoàng đế Bệ hạ vốn đang cười nhẹ nhàng, đột nhiên nghe được lập tức chuyển sang cười phun nước miếng.

Dám đối mặt Đạo Kiếm song hùng của quân đội mà nói lời thô tục như thế, ngoại trừ Ngô Liệt này ra, đúng thực là không còn người thứ hai dám a!

Lời này, dù bản thân Hoàng đế Bệ hạ cũng không dám nói!

Nhưng, Ngô Liệt dám!

Hơn nữa còn nói một cách hùng hồn, nói đến khí thế ngất trời, quang minh lỗi lạc a!

Dùng lời hấn mà nói: cả đời lão tử ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với đất, không thẹn với quân vương, không thẹn với lê dân!

Dù nguoi có quyền cao thế lớn, võ lực cường hoành, thì cũng làm sao? Lão tử sợ nguoi cái rắm?!

Văn võ đại thần nhìn về mặt như ăn phân của nhị Lão Nguyên soái mà còn không thể nhỏ ra, tất cả đều không nhìn được mà cười trộm.

Hai lão lưu manh này, từ trước tới nay đều ý vào thủ đoạn lưu manh ngang ngược mà hoành hành trong triều đình, hôm nay rốt cục có thể thấy hai người bọn họ cũng bị người mắng mà không nói lại được, thực sự là đại khoái nhân tâm!

- Lão thần nguyên quyền thêm 50 vạn lượng bạc!

Một vị lão thần râu tóc bạc phơ đứng ra:

- Coi như phải đập nồi bán sắt cũng muốn quyền góp. Chỉ vì hôm nay được nhìn thấy hai lão già này bị người mắng mà không nói lại được, lão thần cảm thấy thư sướng, quyền tiền cũng cảm thấy thư sướng!

Tể tướng đương triều Đỗ Nhữc Bạng đứng ra.

Lão nhân này nở nụ cười, nếp nhăn trên mặt như hoa cúc nở rộ, thường thay cho lão nhân già, cả đời bị hai lão lưu manh kia làm tức nghẹn, vốn cho rằng dù tới lúc xuống mồ cũng không có cơ hội trả thù, hôm nay lại có người trút giận thay lão, sao có thể không bỏ chút tiền ủng hộ...

- Đáng tiếc, lão phu chỉ còn có 50 vạn tiền hậu sự. Bạng không, coi như quyền thêm 100 vạn cũng đáng a!

Lão Tể tướng cảm khái vui mừng.

Hoàng đế Bệ hạ cúi đầu, tay bụng kín trán.

Một đợt quyền góp, Hoàng đế Bệ hạ điên cuồng thu bạc, sưu cao thuế nặng vợ vét được khoảng 19 triệu lượng bạc!

Tựa như đột nhiên có số tiền lớn từ trên trời rơi vào túi, Hoàng đế Bệ hạ thâm thở phào một hơi, đồng thời càng thêm tức giận, một ý niệm bám rễ trong lòng hấn mà không thể xóa đi được: “Đám hỗn đản kia nhất định là có vấn đề a... Nhất là mấy tên đặc biệt, nếu chỉ dựa vào bổng lộc mà nói, dù có không ăn không uống 100 năm cũng không lấy được nhiều tiền như thế... Hơn nữa cũng không thấy trong nhà bọn hấn có sản nghiệp gì. Tiền tài mà bọn hấn quyền là lấy từ đâu?”

Hoàng đế Bệ hạ vừa thâm suy nghĩ, ánh mắt nhìn mấy người trong đó có gì đó sai sai.

Rốt cục hoàn thành lần quyền tiền do Hoàng đế Bệ hạ chủ trì, quần thần đều thở dài một hơi, tiếp đó, từng tên bắt đầu đau lòng...

- Bước kế tiếp, Trẫm cùng chư vị ái khanh, cùng lấy một chút đồ vật ra ngoài phòng đấu giá, sai người đấu giá một chút... Tin rằng còn có thể lấy thêm chút bạc... Lại thêm từ thiện hôm nay của các ái khanh, chắc hấn cũng đã đầy đủ.

Hoàng đế Bệ hạ vẫn chưa vừa lòng, lại tung thêm một chiêu.

- Khụ khụ...

Văn võ cả triều tập thể ho khan.

Bệ hạ, ngài như vậy là đã đạt đến tình trạng thấy tiền là sáng mắt a...

...

Triều hội kết thúc.

Ngô Liệt đi ra cửa cung, giương mắt nhìn Thu Lão Nguyên soái đã đứng trước ngăn đón.

- Muốn gì?

Ngô Liệt cảnh giác nhìn Thu Kiếm Hàn.

Thu Lão Nguyên soái chính là kẻ đứng đầu tam đại lưu manh của Ngọc Đường, xưa nay hung danh truyền xa, Ngô Liệt dám chế giễu, mở miệng mắng lại lão khiến lão không phản bác được là một chuyện, nhưng sau đó Lão Nguyên soái có tìm đến tính sổ sách, hành hung người nào đó một trận, cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn!

Lão Nguyên soái hừ một tiếng, thuận tay ném qua một bao bạc:

- Đây là hai ngàn lượng bạc, lão phu cho ngươi mượn, sau này có tiền nhớ trả lại cho lão phu! Đây chính là cho tiểu tử nhà ngươi mượn, không phải là cho không nhà ngươi!

Không nói hai lời, Thu Lão Nguyên soái liền quay đầu rời đi.

Ngô Liệt ôm túi bạc, cổ họng như bị ngen ú, chỉ thấy trong lòng chợt ấm lên, lại nói không ra lời.

Lúc này, hắn không nhận được liền nghĩ đến cảnh đêm qua...

Canh ba đêm qua, khi Ngô Liệt đang giúp thể tử thanh tẩy thân thể, cùng với giúp nàng uống thuốc, đột nhiên nghe được tiếng rên rỉ thống khổ của nhi tử truyền tới, là do con hắn muốn đi tiểu đêm, bởi vì hai mắt bị mù, hai chân yếu ớt, khó mà giữ được cân bằng, vì vậy mà bị té ngã trên đất, hắn liền nhanh chóng cho nhi tử uống thuốc, lại đưa nhi tử lên giường, sau đó, khi hắn mệt mỏi muốn nằm ngủ, đột nhiên có người như một đám mây bông bồng bênh bay đến.

- Ngô đại nhân.

- Ai?

Lúc ấy Ngô Liệt rất bình tĩnh.

- Tại hạ là người quen của Ngô đại nhân.

Người áo đen bịt mặt, thanh âm lại rất thân thiết:

- Ngô đại nhân hẳn là nghe qua tên ta, ta là lão Bát trong Cửu Tôn, Phong Tôn.

Nói, lại vẫy vẫy tay, trong căn phòng đóng kín, gió thu ung dung thổi lên.

Gió xoáy gió bùa, khuấy động ôn như, đồ vật trong phòng đều không ngoại lệ mà bị cuốn lên, sau đó lại nhẹ nhàng đặt xuống, từ đầu đến cuối, trừ một cái ghế kia, tay chân người áo đen đều không hề động đậy.

- Quả nhiên là Phong Tôn đại nhân?

Ngô Liệt trở nên kích động:

- Ngài...

- Không cần nhiều lời, chỉ hy vọng Ngô đại nhân giữ bí mật chuyện Phong mỗ còn sống.

Vị Phong Tôn này nói:

- Hôm nay tới đây, là do nghe nói tôn phu nhân cùng Ngô công tử có tật, đến giúp chút sức mọn.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Anh Hùng Huyết tửu

Anh Hùng Huyết tửu

Ngô Liệt trở nên kích động.

Chỉ thấy Phong Tôn mỉm cười:

- Chắc hẳn Ngô đại nhân không cho là ta đang tới hỏi lộ đi.

Ngô Liệt nghe vậy mà đỏ mặt:

- Sao có thể thế được, Cửu đại nhân nhân tâm tế thế, sao có thể tính là đưa hỏi lộ, nếu vậy mà cũng được coi là hỏi lộ, Ngô mỗ cũng mặt dày mày dạn

mà chịu.

- Ha ha...

Phong Tôn cười ha ha một tiếng, cũng không tiếp tục nói nhảm, trực tiếp lấy ra mấy viên thuốc, đút cho phu nhân cùng công tử nhà Ngô Liệt, sau đó lại vận công giúp hai người khơi thông kinh mạch.

Hỏi kiểm tra một chút, tình trạng hai người nay khiến hần thở nhẹ nhàng một hơi. Hần tử bị mù hai mắt, cũng chỉ bởi vì bị độc tố xâm nhiễm, huyết mạch trong nhãn cầu cũng chưa bị phá hoại. Hần có Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cùng với Lục Lục trợ giúp, giải quyết cái này cũng không phải là chuyện khó.

Đương nhiên, với loại độc tố này mà nói, các dạng huyền khí bình thường căn bản không thể can thiệp nó. Duy chỉ có Sinh Sinh Bất Tử Thần Công mới có thể tác động đến nó, sau khi Vân Dương liệu thương cho Hoàng đế Bệ hạ mới phát hiện ra công pháp của mình lại có công hiệu thần kỳ bậc này.

- Từ bây giờ, mỗi đêm ta đều đến đây một lần, đại khái chừng mười ngày, hai mắt của lệnh lang có thể nhìn thấy, chừng nửa tháng là có thể khôi phục trạng thái bình thường, độc tố tồn trữ trong thân thể cũng sẽ được thanh trừ toàn bộ. Còn tôn phu nhân... Ta chỉ có thể nói giúp bà ấy khôi phục thần trí, thân thể cũng khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh, nhưng, cái chân gãy này... Ta cũng không có cách nào giúp bà ấy khôi phục ngay được.

Ngô Liệt cơ hồ muốn khóc.

Mấy chục năm sống trên đời, thân là Thiết Diện Thanh Thiên Ngô Liệt, đúng thực là lần đầu tiên kích động như vậy.

Ngô Liệt nhìn nhi tử rụt rè nháy mắt, lại thấy phu nhân an giấc hiếm có...

Đột nhiên hai hàng nhiệt lệ tuôn rơi.

Chờ đến khi hần lấy lại tinh thần, Phong Tôn vốn đứng trước mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Trên bàn lưu lại một tấm giấy ghi chép, chữ viết ngoáy tít tò lờ.

“Trung nghĩa chi Sĩ, trung liệt chi Thần,

Thương Thiên hữu hộ, Vạn Chúng hữu nhân.

Vì quốc vì dân, thiết cốt bất diệt,

Đại nhân bảo trọng, Ngọc Đường thiên thu!”

(Dịch nghĩa: người trung nghĩa, thần tử trung liệt. Ông trời phù hộ, nhân dân chứng kiến. Làm việc vì nước vì dân, xương cốt cứng rắn như thép không thể hủy hoại. Đại nhân giữ gìn thân thể, góp phần hoàn thành đại nghiệp thiên thu của Ngọc Đường)

...

Nhớ tới một màn xảy ra tối qua, lại khẽ nắm lấy bạc mà Lão Nguyên soái ném tới.

Lão Nguyên soái biết rõ nếu cho tặng thì Ngô Liệt nhất định sẽ không nhận, cho nên mới bắt đầu liền nói là cho mượn, ngày sau cần phải trả!

Thực sự có nhiều người coi trọng mặt mũi Ngô Liệt ta a! Giúp ta che trở cẩn thận, chỉ sợ lòng tự trọng của ta bị tổn thương a...

Ngô Liệt hít sâu một hơi, trong mắt ánh lên tia sáng kiên định như bách luyện tinh cương.

Hần nắm chắc bạc trong lòng, sai bước hướng về phủ nhà mình.

Có những đại trung thần nghĩa sĩ như vậy, lo gì Ngọc Đường không thể trung hưng, chính bản thân hần càng phải tận lực cống hiến, góp phần thực hiện đại nghiệp trị quốc an dân!

...

Khi Vân Dương lần nữa muốn ra ngoài, đột nhiên hần phát hiện, toàn bộ Thiên Đường thành tựa hồ trở nên sạch sẽ hơn nhiều.

Hôm nay đã là mừng chín tháng mười.

Còn có mười một ngày là đến thời điểm Thiết Tranh tổ chức hôn lễ.

Trước mắt, đã có hai đội nhân mã đã đóng trước cửa thành.

Đại hôn của Thiết Tranh, cũng là chén rượu kính quân nhân trong thiên hạ.

Đây chính là đại sự của toàn bộ quân nhân trong thiên hạ.

Đương nhiên, cũng rất có thể sẽ biến thành ngòi nổ dẫn bạo toàn bộ Thiên Đường thành.

Vân Dương quyết định, gác lại tất cả mọi chuyện, chờ đến khi sự kiện hôn lễ của Thiết Tranh kết thúc rồi mới tính tiếp.

Dù sao... Một chén rượu này, là thuộc về toàn bộ quân nhân trong thiên hạ, bất kể là còn sống hay đã chiến tử.

Bạn hân, có tư cách uống một chén rượu này!

Vô luận như thế nào, Vân Dương cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hoại sự kiện như vậy.

Hắn đạp bước trên con đường thưa thớt lá vàng, chậm rãi đi tới chỗ ước định sẵn.

- Vân thiếu gia, người đã đến.

Mã công tử ân cần đứng dậy, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

- Ân, ta chỉ hỏi người, số rượu đặt lúc trước, đã làm xong bao nhiêu?

Vân Dương nhàn nhạt hỏi.

Mã công tử ho khan một cái, nói:

- Từ hai tháng trước khi Vân công tử nhắc đến, tiểu đệ nào dám có một chút lơ là, ngày đêm không ngủ, đòi Tủy Tiên nhường tồn kho toàn bộ dân nhân Anh Hùng Huyết, ngay cả bình đựng rượu cũng thay đổi, hoàn toàn không có bất kỳ sơ hở... Tính đến bây giờ, số Anh Hùng Huyết kiểu mới này đã tích được tám vạn năm ngàn vò.

- Một vò quy ra bao nhiêu ngân lượng?

Vân Dương hỏi.

Mã công tử thân thiết mỉm cười:

- Vân thiếu gia đã sai bảo, đương nhiên phẩm chất phải là loại tốt nhất. Mỗi vò trị giá sáu trăm lượng bạc ròng. Một vò rượu nặng đúng 20 cân.

Vân Dương nhíu nhíu mày:

- Sáu trăm lượng? Một vò? Một vò nặng ròng 20 cân? Nói cách khác, một cân Anh Hùng Huyết trị giá ba mươi lượng bạc? Ta nói a Mã công tử, nhà người như vậy là muốn ăn thịt người còn muốn uống máu người sao?!

- Khụ khụ, nếu như Vân công tử muốn hết số rượu này, chỉ cần...

Mã công tử khẽ cắn môi, kiên quyết nói:

- Hai trăm lượng một vò là được! Vân thiếu gia, với cái giá này, nhà chúng ta đã chỉ tính giá nguyên liệu, không tính giá nhân công, nếu ít hơn nữa... Nhà ta cũng thực... Dù sao, số lượng quá lớn a...

Vân Dương nhẹ nhàng hừ một tiếng, bưng chén trà nhấp môi không nói, thầm tính toán: tám vạn vò, 160 vạn cân. Một cân ba chén rượu, bốn trăm tám mươi vạn chén...

- Không đủ, còn lâu mới đủ.

Vân Dương nói:

- Số lượng Anh Hùng Huyết ta cần, chỉ ít cần thêm mười vạn vò!

- Trời ạ...

Mã công tử khổ sở thấu trời:

- Lão đại, với giá như vậy mà lấy thêm 10 vạn vò... Nhà ta, trực tiếp phá sản a...

Ánh mắt Vân Dương u lãnh nhìn Mã công tử.

Mã công tử thấy ánh mắt Vân Dương nhìn mình, rốt cục ừ ừ cúi đầu:

- Được rồi a...

- Không cần ủ rũ như vậy.

Vân Dương vỗ vỗ bả vai Mã công tử:

- Ta nhất định không để nhà ngươi chịu thiệt. Ta cam đoan! Chờ sau khi hoàn thành cuộc mua bán này, chỉ cần nhà ngươi tiếp tục sản xuất rượu ngon, hơn nữa giá cả ổn định hợp lý, chất lượng lại được cam đoan... Nhà ngươi, tất vang danh toàn bộ đại lục! Đến lúc đó, coi như không muốn phát đạt, cũng khó khăn a.

Mã công tử cười đến giống như mèo:

- Xin nhờ lời chúc tốt lành của ngài.

- Tổng cộng 360 vạn cân rượu!

Vân Dương nói:

- Mười lượng bạc một cân, tổng cộng là ba ngàn sáu trăm vạn lượng bạc.

Mã công tử khẩn trương nhìn Vân Dương, vẻ mặt như kiểu nhà ta cất rượu, chứ không phải mở tiền trang a, thực sự không có nhiều vốn sử dụng như vậy. Bảy phần tài sản gia tộc hiện tại đều đang lưu chuyển ở các nơi,,

Nếu Vân Dương thực sự muốn tạm nợ, thực sự đúng là muốn lấy mạng nhà hắn a.

- Ở đây, ta có ba ngàn vạn lượng.

Vân Dương lấy ra một chồng ngân phiếu.

Mã công tử thăm thỏ dài một hơi, mặt dù vẫn phải bồi thêm sáu trăm vạn lượng, nhưng cũng coi như trong phạm vi có thể tiếp nhận.

- Ta sẽ nghĩ biện pháp, để Thiết Tranh nguyên soái cử người liên hệ ngươi, thiết định việc rượu mừng dùng trong hôn lễ.

Vân Dương ung dung nói:

- Đến lúc đó, ngươi chỉ cần đưa rượu đã chuẩn bị cho bọn hắn là được. Sau đó, hỏi bọn hắn lấy sáu trăm vạn lượng bạc.

Mã công tử đột nhiên ngẩng đầu, trong đáy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vân Dương quay đầu, thản nhiên nói:

- Bất ngờ sao? Ngày đó chính là đại sự của cộng đồng quân nhân trong thiên hạ. Đây cũng chính là một ngày mà các tướng sĩ chiến tử vẫn luôn chờ đợi.

- Mã công tử, hy vọng ngươi... Làm chuyện này cho tốt, rượu không thể làm kém, số lượng càng phải đủ. Đồng thời không được đem chuyện của ta nói ra.

Vân Dương quay người, từ bỏ phiến nhiên rời đi:

- Xin nhờ ngươi.

- Đây là, ân tình mà ngươi thiếu nợ ta lúc trước, sau ngày hôm nay, coi như đã trả sạch toàn bộ, sau này, ta sẽ không dùng bất kỳ thủ đoạn nào để đòi mạng các ngươi.

Mã công tử ngơ ngác đứng như trời hải, bất động hồi lâu, lúc tinh thần thì Vân Dương đã sớm rời đi.

- Ngươi yên tâm!

Mã công tử đột nhiên như thấy một dòng suối nước ấm bành trướng trong lòng:

- Mã gia ta coi như phải táng gia bại sản, cũng sẽ hoàn thành chuyện này, phải làm đến thập toàn thập mỹ!

...

Lúc Vân Dương trở lại Vân phủ, dù mới chỉ cách rất xa, đã thấy trong phủ tràn đầy một khí tức âm trầm.

Trong lòng hắn thăm thỏ dài một hơi.

Chuyện gì nên tới, nhất định sẽ tới.

Cũng tốt, có thể giải quyết triệt để chuyện này trước khi hôn lễ của Thiết Tranh tiến hành cũng là một chuyện tốt.

Lúc đầu hắn đi rất gấp gáp, sau khi cảm nhận được cỗ khí tức âm trầm này, bộ pháp tự nhiên mà chậm lại. Tâm tình của hắn, cùng với khoảng cách với Vân phủ càng lúc càng bình tĩnh.

Hậu hoa viên Vân phủ.

Một người áo đen lặng lẽ đứng trong lương đình, dưới hoa thụ.

Lão Mai nằm sấp trên bàn đá, không rõ sống chết.

Phương Mặc Phi thần sắc uể oải, vật áo trước ngực thấm đầy máu tươi, sắc mặt trắng bệch. Thân thể lung lay, nỗ lực dựa trên một gốc hoa thụ.

Người áo đen trầm ổn đứng đó, thân hình như tan vào trong không khí, nếu không phải nhìn thấy bằng mắt, mà chỉ dùng thần thức mà quan sát thì hoàn toàn không thể thấy người này.

Hắn tựa như một đoàn sương mù màu đen, chỉ cần một trận gió thổi nhẹ qua, tùy thời đều có thể biến mất vô tung vô ảnh.

Vân Dương nhàn nhả đi tới, tựa hồ hoàn toàn không nhìn thấy người áo đen kia.

Đầu tiên thoải mái bước đến trước người Lão Mai, thử kiểm tra mạch đập, xác định lão chỉ bị đánh ngất xỉu, kinh mạch có chút tắc nghẽn, nửa tảng đã trong tim nhẹ nhàng rơi xuống.

Lại đi đến trước mặt Phương Mặc Phi, dùng thủ pháp tương tự thử mạch đập, lúc này nửa tảng đá còn lại cũng rơi xuống, triệt để yên tâm.

Trước khi Vân Dương hỏi phủ, chuyện mà hắn không muốn nhất chính là phe mình xuất hiện thương vong, như vậy, lập trường hai bên lập tức biến thành tử cục, kết quả chính là không chết không thôi, hiện tại thấy hai người bị thương mà chưa chết, như vậy liền đại biểu cho chuyện hôm nay còn có thể thương lượng!

Nhất là Phương Mặc Phi, tình huống của hắn mặc dù như rất thảm đạm, kỳ thực chỉ là do tình huống không chút chống cự mà bị đối phương trừng phạt. Thương thế cũng không phải quá nặng, chờ hồ đều chỉ là một chút tổn thương trên da thịt.

Người áo đen vẫn như một đoàn hắc vụ, gương mặt hắn lại thực sự bị bao lại bởi một đoàn hắc vụ, đối với động tác liên tiếp của Vân Dương, tựa hồ thờ ơ như không nhìn thấy, nhưng Vân Dương có thể cảm giác được, từ khi hắn xuất hiện các đại môn Vân phủ chừng mười trượng, đã bị khí thế của người này khóa chặt lại.

Vân Dương lơ đãng ngồi trước mặt người áo đen, thân nhiên nói:

- Nhất Điện Tàn Quang Vương, một trong mười vị vương giả dưới trướng Sâm La đình?

Người áo đen truyền ra một tiếng cười đậm mạc:

- Thiên Ngoại Vân Hầu Vân công tử, Vân Dương, quả không hổ là kỳ nhân khiến Lăng Tiêu Túy cũng phải coi trọng.

Vân Dương cười cười:

- Không biết Tàn Quang Vương đến hàn xá là có chuyện gì muốn làm a?

- Ta chỉ muốn đến xem bản lĩnh của ngươi. Dựa vào cái gì mà có thể thu phục người của Sâm La đình ta!

Nhất Điện Tàn Quang Vương cười âm hiểm một tiếng, sau một câu nói này, mức độ căng thẳng của đôi bên đã đạt đến một mức độ mới.

- Nếu ngươi chỉ muốn thấy bản lĩnh của ta...

Vân Dương trầm mặc nói:

- Ngươi cảm thấy, cần phải làm vậy sao?

- Cần phải vậy!

Nhất Điện Tàn Quang Vương nói:

- Ngươi hiện tại, chỉ mới đạt đến tiêu chuẩn Ngũ trọng thiên, bản điện chủ lấy tu vi Ngũ trọng thiên đấu với ngươi một hồi.

- Ngươi thua, Phương Mặc Phi liền phải chết, đó lại đại giới mà hắn phải trả cho tội phản bội, mà bản thân ngươi cũng phải trả một cái giá tương ứng, coi như sau lưng ngươi có Lăng Tiêu Túy, cũng nhất định phải trả ra cái giá này!

- Nhưng nếu ta thắng thì sao?

Vân Dương thân nhiên nói:

- Như vậy người tính thế nào?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Nhất Điện Tàn Quảng Vương

Nhất Điện Tàn Quảng Vương

- Người thắng?

Nhất Điện Tàn Quảng Vương phát ra một tiếng cười khinh thường:

- Nếu người thắng, ta thả cho các người một con đường sống.

Vân Dương trầm mặc một chút, thân nhiên nói:

- Thêm một điều kiện, từ nay về sau, Phương Mặc Phi không còn liên quan với Sâm La đình!

Nhất Điện Tàn Quảng Vương kia cười lạnh hai tiếng, tiếng cười kia tựa như hàn phong nơi Cửu U Địa Ngục xuất hiện trên thế gian, một cỗ sương mù âm trầm bỗng nhiên cực tốc bành trướng, bao phủ tới phương viên mười trượng, phủ lấy cả Vân Dương vào trong phạm vi của nó.

Mảnh nòng vụ chợt hiện lập tức phong tỏa thị giác của Vân Dương, đưa tay không thấy năm ngón.

Vân Dương không chút do dự liền nhắm mắt lại.

Thân thể theo gió theo mây mà động, âm phong trong sương mù nồng đậm kia đập vào mặt hắn, Vân Dương không nhúc nhích, mặc cho âm phong kia xuyên qua ngực, bất quá, cũng không phải là Vân Dương thực sự hoàn toàn bất động, ngay khi âm phong đập tới, đồng thời hắn cũng điềm ra một chỉ.

Từ mép vân vụ truyền đến một tiếng “ừ”, ngay sau đó, cuồng phong mãnh liệt lập tức tan tác.

Thân thể Vân Dương vẫn bất động như cũ, đối phương đã tới một cước như đoạn đoạn son liệt nhạc, không chút trở ngại mà đánh thẳng vào đầu hắn rồi đập xuống đất, bản thân Vân Dương, ngay khi trúng chiêu, hắn đồng thời bỏ ra một chiêu.

Một chiêu mảy đánh thẳng tới cái chân đá hắn kia.

Nhất Điện Tàn Quảng Vương kinh ngạc hừ một tiếng, toàn bộ thân thể như hóa thành một cỗ âm phong, nhanh chóng chuyển động vây quanh Vân Dương, vô số âm phong hóa thành từng mảnh cuồng đao, công kích Vân Dương trên toàn phương vị.

Lúc này Vân Dương cũng khó mà duy trì trạng thái bất động như núi trước đó, thân thể bắt đầu chuyển động, thân hình như gió như mây, như hư như thực, thân thể càng thêm tùy ý biến hóa, lúc tụ lúc tán, ở trong màn sương mù dày đặc mà triển khai một trận quyết chiến với Tàn Quảng Vương.

Một trận này, Tàn Quảng Vương càng đánh càng thấy kẻ trước mắt vô cùng quỷ quyết, thân thể đối phương so với hắn còn hư hư ảo ảo hơn mấy phần, càng đánh hắn càng cảm thấy phiền muộn, luôn có một cảm giác như đánh vào không khí vậy.

Thậm chí, ngẫu nhiên hắn còn bị tiểu tử này đánh trúng. Mặc dù thực lực chân thực của song phương cách nhau như trời với đất, đối phương căn bản không thể đã thương được hắn, nhưng Tàn Quảng Vương luôn cảm thấy rất mất mặt.

Trong lòng Tàn Quảng Vương không khỏi nổi lên một cỗ lo nghĩ, trận này, hắn có thể chiến thắng a!?

Một đạo hàn mang bỗng hiện lên.

Một tiếng tức giận âm trầm vang lên theo, một cỗ cự lực to lớn đột nhiên bạo phát.

Vân Dương kêu lên một tiếng đau đớn, cả người bay ra ngoài tựa như điều đứt dây.

Nồng vụ âm trầm trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Thắng bại đã phân!

Nhưng mà người bị đánh bay là Vân Dương lại đứng thẳng trong viện, đôi mắt sắc lạnh như hàn sơn băng tuyết, ngay cả máu chảy trên khóe miệng cũng không lau, thản nhiên nói:

- Ngươi thua.

Trên mặt Nhất Điện Tàn Quảng Vương đột nhiên bạo khởi một cỗ sương mù âm trầm đến cực điểm, ý vị sấm nhiên bạo thịnh, bao phủ lấy cả vân phủ.

- Không muốn nhận thua sao? Tại lúc mới bắt đầu đối chiến, đích thực là ngươi chỉ sử dụng tu vi ngũ trọng thiên. Nhưng ngươi lại phát ra Cửu U Minh Vụ.

Vân Dương không chút lo lắng nói:

- Hơn nữa, ba chiêu sau, ngươi liền bắt đầu vận dụng tu vi lục trọng thiên... Một chiêu cuối cùng, ngươi vận dụng..

Trong ánh mắt Vân Dương ánh lên một tia đùa cợt:

-... Chỉ ít dùng tu vi bát trọng sơn trở lên! Cho nên, trận chiến này, là ngươi thua!

- Tàn Quảng Vương điện hạ.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt:

- Sâm La đình quả nhiên rất biết giữ chữ tín.

Sương mù cuộn cuộn quanh người Tàn Quảng Vương nhất thời dừng một chút, hiển nhiên hẳn tức giận tới cực điểm, sương mù nồng đậm kia như muốn ngưng thành thực chất. Nhưng cũng không hiểu vì sao, cỗ khí thế nhiếp người kia đột nhiên lại biến mất.

- Trận này, đúng là ngươi thắng.

Hắc vụ trên mặt Tàn Quảng Vương tản đi, lộ ra một gương mặt cương trực, hình tượng như một nam trung niên tầm ba bảy ba tám tuổi.

Hiện tại, ánh mắt hắn nhìn Vân Dương mang theo mấy phần kinh nghi bất định.

Vân Dương cười cười, thản nhiên bước tới, cũng không lo lắng đối phương sẽ nổi điên tấn công mình, giọng điệu như lo lắng nói:

- Nếu có một ngày trùng hợp, ta cũng sẽ tha cho ngươi một con đường sống.

Nhất Điện Tàn Quảng Vương âm trầm cười cười:

- Ngươi không sợ ta sao?

Vân Dương cười:

- Vì sao ta phải sợ ngươi? Ngươi có thể giết chết được ta sao?

Nhất Điện Tàn Quảng Vương nghe Vân Dương nói như vậy, lại tỉ mỉ ngẫm lại, sau đó hơi nhẹ nhàng thở một hơi, trầm giọng nói:

- Không thể.

Hắn có chút khó hiểu lắc đầu:

- Tu vi, căn cơ của ta chỉ ít cũng gấp trăm lần ngươi, nhưng đúng là ta không thể giết được ngươi, công kích cngươi, quỷ dị khó lường, quả nhiên cao minh.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt:

- Kỳ thực chuyện mà ta thích nhất, chính là kết giao bằng hữu, nhiều một người bạn thêm một con đường, nếu lúc nào cũng kết thù thì thực là lãng phí tài nguyên, người thông minh thực sự sẽ không làm như vậy.

Trong mắt Tàn Quảng Vương lóe lên một tia sáng, tựa như một đánh quỷ hỏa đang lay động, hắn cười quái dị:

- Phong cách trên phương diện ấy của bản tọa lại hoàn toàn tương phản với ngươi, chuyện mà bản tọa thích làm nhất, chính là đi kết thù diệt tộc nhà người khác, đến bây giờ cũng chưa từng chơi cái trò kết giao bằng hữu.

Vân Dương nói:

- Chẳng nhẽ chín vị điện chủ còn lại kia, cũng không phải bằng hữu của ngươi a?

Tần Quảng Vương trầm mặc một chút, thân nhiên nói:

- Chúng ta không phải bằng hữu.

Hắn nói từng chữ:

- Chúng ta là anh em!

...

Tần Quảng Vương đối với tình huống trước mắt vô cùng buồn bực.

Từ khi hắn nói câu nói kia, tiểu tử trước mặt này liền bắt đầu trầm mặc, nửa ngày trời mà không hề nói một câu.

Hiện trạng này khiến hắn rất buồn bực, con hàng này bị cái gì vậy? Là tâm ma hay bị ta dọa sợ ngây người, chẳng nhẽ là ước ao ghen tị sao?!

Phương Mặc Phi đứng bên lo lắng nhìn Vân Dương.

Lần này Tần Quảng Vương đến đây, cũng không biết là muốn làm cái trò gì nữa.

Thứ nhất, hắn là đến vì chuyện quan trọng khác. Không nên phức tạp hóa vấn đề.

Thứ yếu, cũng chính là ở chỗ Sâm La đình... Môn hạ của Sâm La đình có thể chiến tử, có thể tàn tật mà rời khỏi, cũng có kẻ không hoàn thành nhiệm vụ mà tự sát. Nhưng người quyết tâm muốn rời khỏi Sâm La đình như Phương Mặc Phi... Lại chính là cái thứ nhất.

Tần Quảng Vương rất hiếu kỳ đối với chuyện này, hôm nay tìm tới Phương Mặc Phi chính là muốn hỏi rõ nguyên nhân, vậy mà Phương Mặc Phi trắng trợn tuyên dương các loại tốt từ Vân Dương. Cái gì mà ân cứu mạng, rồi thì kẻ sĩ chết vì tri kỷ...

Chỉ có điều, một lý do chính đáng khiến Tần Quảng Vương có thể hiểu được lại không hề được nhắc tới.

Điều này, không khỏi khiến vị Tần Quảng Vương này sinh ra một cảm giác hiếu kỳ mãnh liệt đối với Vân Dương.

Lại tới đây, nhìn thấy Vân Dương, càng sinh ra một cảm giác như gặp được người chung chí hướng, nhất là có một điểm, khiến Tần Quảng Vương có chút phục mà lại không phục: hắn được mệnh danh là Quý Vương Địa Ngục.

Nhưng kẻ trước mặt này, có vẻ như mới thực sự là thứ đồ đánh không chết, chặt không nát, thân thể hắn như tồn tại hư vô, không có thực chất.

Điểm này, so với hắn còn giống quý hơn a. Cho nên khiến Tần Quảng Vương sinh ra một cảm giác... Cùng chung chí hướng, gặp được đồng loại...

Đương nhiên, điều chủ yếu khiến Tần Quảng Vương sinh ra cảm giác này... Chính là hắn phát hiện, bản thân thực sự đánh không chết được người trước mặt này!

Tu vi hắn cao hơn người ta đến cả trăm lần, lại vẫn không thể đánh chết người ta...

Tần Quảng Vương cảm thấy phi thường mất mặt.

Càng trọng yếu nhất đó là: cũng bởi tiểu tử này đánh không chết, Tần Quảng Vương cảm thấy, tương lai của gia hỏa này, nhất định sẽ rất trâu bò!

- Tại sao ngươi không nói chuyện nữa?

Tần Quảng Vương hỏi Vân Dương.

- Ta đang nghĩ tới chín người huynh đệ của ngươi.

Vân Dương nhếch miệng, lộ ra một tia cười thân nhiên:

- Ta rất hâm mộ ngươi.

Cái gì, vừa rồi trầm mặc không nói gì, thế mà thực sự là bởi vì hâm mộ? Liệu có phải ghen ghét không ta?!

- Hâm mộ a? Ta chưa từng kết giao bằng hữu, chưa từng, một người bạn cũng không có.

Tần Quảng Vương tựa như chân tình thực ý nói:

- Bất quá, nếu như ta nhất định phải kết giao bằng hữu, ta sẽ đem ngươì xếp vào người dự tuyển thứ nhất.

Vân Dương cười cười:

- Thật sao? Coi trọng ta như thế sao?

- Thật!

Tần Quảng Vương căn bản không hề có ý đùa giỡn:

- Xếp hạng của ngươì, còn trên cả Lăng Tiêu Túy!

Sự tôn sùng này, nếu là thực, thì đúng thực là tột đỉnh tôn sùng!

Vân Dương cười ha ha một tiếng.

- Nếu trận chiến hôm nay đã có kết quả như vậy, việc này coi như xóa bỏ, Phương Mặc Phi...

Tần Quảng Vương quay đầu, nhìn Phương Mặc Phi nói:

- Từ nay về sau, ngươì không còn quan hệ gì với Sâm La đình ta!

- Đa tạ vương gia.

Phương Mặc Phi vẫn có chút bất ngờ ngơ ngác.

Cứ như vậy giải quyết xong?

Dễ như vậy sao?

Có thể là trò đùa hay không?!

- Hẹn gặp lại, bằng hữu!

Tần Quảng Vương đứng lên, phát phát tay với Vân Dương:

- Sau này nếu có cơ hội, ta dẫn ngươì đi Sâm La đình chơi một chút. Ha ha ha...

Đoàn Minh Vụ xám tro kia lại bao phủ lấy Tần Quảng Vương, hần hóa thân thành một đoàn âm phong, trong nháy mắt bay thẳng lên không trung, thoáng cái liền biến mất không chút tăm hơi.

- Ngày đó sẽ không quá lâu.

Vân Dương nhìn phương hướng Tần Quảng Vương rời đi, lẩm bẫm nói:

- Có lẽ ngay ở cái Thiên Đường thành này, chúng ta còn có thể gặp lại.

Hắn thở dài một hơi, xoay người, bước hai bước.

Cũng không biết làm sao, người thua hoạch toàn thắng như Vân Dương, đột nhiên như không kiểm chế được tâm tình, bất ngờ quay người, một cước đá tung cái bàn đá!

Một tiếng ầm vang bạo hưởng, bàn đá nổ tung giữa không trung!

Hắn ngẩng đầu nhìn bụi mù giữa không trung, Vân Dương nghiêng răng nghiêng lợi, khàn giọng thét ầm:

- Chỉ có ngươì có huynh đệ a? Ta con mẹ nó cũng có huynh đệ!

Đây là sự đáp lại, đối với câu nói kia của Tần Quảng Vương: chúng ta không phải bằng hữu, chúng ta là anh em.

Một khắc mà Tần Quảng Vương trịnh trọng nói ra, lại thấy thần thái trong mắt Tần Quảng Vương lúc đó, Vân Dương quả thực vô cùng hâm mộ, vô cùng ghen tỵ!

Sự cuồng loạn đó, cho tới bây giờ mới chính thức phát tiết ra ngoài!

Chỉ là, sau khi phát tiết, hắn lại cảm thấy vô lực!

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai cũng vừa tỉnh lại cùng nhau ngơ ngác.

Từ trong một tiếng gầm gừ này, hai người cảm thấy được sự chua xót vô hạn!

Đột nhiên cảm thấy đau lòng.

...

Mấy ngày nay Thiết Tranh vẫn nhủ mảy mảy trán.

Bởi hẳn phát hiện, nếu theo dự tính ban đầu của mình thì không đủ.

Hắn đã tận lực đánh giá số lượng khách cao nhất có thể, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến, khách tham dự hội nghị lại có thể nhiều như vậy.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Các huynh đệ, có rượu

Các huynh đệ, có rượu

Trừ Thảo Nguyên Lang và Nam Cương bộ lạc không có tới, tất cả những quốc gia còn lại trên đại lục đều có cử người tới, hơn nữa số người tới còn không ít.

Hơn nữa, mỗi một vị tướng quân đều không ngoại lệ đưa ra một yêu cầu.

“Rượu mừng của tướng quân, có thể lưu lại trăm vò hay không? Bản tướng thỉnh cầu Thiết tướng quân có thể nể mặt. Huynh đệ bốn quốc không thể đến phó yến, vô luận sinh tử đều muốn uống một chén rượu thuộc về quân nhân này!”

“Rượu mừng của Thiết nguyên soái, có thể lưu lại ngàn cân hay không? Nam nhi bốn quốc... Không thể đến, đều đang trông mong!”

Nhớ tới những lời này, Thiết Tranh có một cảm giác muốn chửi má nó.

Rượu cho huynh đệ trong nước ta còn không mua nổi, lại còn muốn lưu lại cho các người? Không thấy suy nghĩ quá nhiều a?

Rượu, tự nhiên là có.

Chỉ cần có bạc, đừng nói mấy trăm vạn cân rượu, coi như muốn mấy ngàn vạn cân rượu cũng có thể mua được!

Chỉ riêng những nhà nấu rượu, quán rượu của Ngọc Đường, đâu chỉ dùng con số ngàn vạn nhà để tính?

Đối với rượu mừng cưới của Thiết nguyên soái, tất cả quán rượu đều vui lòng bán ra!

Nhưng, thế nhưng, thế nhưng là, vấn đề là ở chỗ... Thiết Tranh không có nhiều tiền để thanh toán như vậy!

Tiệc cưới của Thiết Tranh, oanh động tất cả các quan đội đế quốc trên đại lục, mà rượu dùng trong tiệc cưới cũng không thể dùng loại vớ vẩn, dù cấp bậc hơi thấp, cũng không thể lấy ra chiêu đãi khách nhân được, dù sao, lần tiệc cưới này, có thể coi là quốc thể của Ngọc Đường!

Tất cả các tướng lĩnh cao cấp trong quân đội các nước đã đến gần đủ!

Không lấy ra được rượu ngon, sao có thể mời bọn họ?

Nếu quả thực dùng loại rượu một lượng có thể mua mười cân... Chẳng nhẽ muốn tất cả số tướng lĩnh của quốc gia đối địch uống tới chết ở chỗ này sao?

Đúng thực là chuyện có thể xảy ra nếu cứ uống bừa a!

Rượu ngon có thể đắt lên bàn tiệc cưới, coi như rẻ nhất cũng phải là loại mười lượng một cân!

Mà coi như lấy loại mười lượng một cân này, toàn bộ tiệc cưới cần ít nhất 200 vạn cân rượu!

Vậy cũng phải mất tới 20 triệu lượng bạc!

Thiết Tranh lấy đầu ra nhiều bạc như vậy?

Dù hấn có đem... Quần khó đi bán... Cũng không thể thu được số tiền lớn như vậy.

Vì việc này, Thiết đại soái trong thời gian này, mỗi ngày đều trong tình trạng sầu mi khổ kiếm, lúc nào cũng thở ngắn than dài.

Bệ hạ vừa mới quyền tiền... Đã móc rỗng túi của mọi người, ngay cả việc hấn muốn vay tiền cũng không có chỗ để vay...

Hấn không hỏi hấn về quyết định lúc trước, chỉ là đang rầu rĩ!

Bạc a!

Bạc a!

Có đôi khi Thiết Tranh không ngủ được, hấn nghĩ: nếu không phải hai vạn người, chi mười phương hướng đi diệt trừ thổ phỉ?

Cái kia... Cũng có thể xem là một con đường kiếm tiền, một phương pháp giải quyết a...

- Đại soái!

Đầu lĩnh thân vệ tiến đến bẩm báo:

- Người Mã gia tới cầu kiến!

- Ai?

Thiết Tranh không nhận được mà hỏi:

- Mã gia nào?

- Chính là... Kim Qua Thiết Mã, Mã gia, đệ nhất tửu gia Ngọc Đường đế quốc.

Đầu lĩnh thân vệ hớn hờ nói:

- Là thiếu gia chủ Mã Thành Lộ tới.

- Gọi hấn tiến vào.

Thiết Tranh thăm buồn bực, rượu của Mã gia này, từ trước tới nay đều đi con đường cao cấp, dù rượu kém nhất cũng phải đến bảy tám lượng bạc một cân, rõ ràng không phù hợp với yêu cầu tiệc rượu này của mình, bọn hấn tới tìm mình làm gì?

Mã công tử bước vào, câu đầu tiên khiến Thiết Tranh mừng rỡ không thôi:

- Nghe nói Thiết đại soái sắp cử hành đại hôn, vừa vặn chúng ta có một nhóm rượu tồn kho... Nguyên ý lấy giá gốc bán cho đại soái, còn xin đại soái nể mặt.

- Có bao nhiêu rượu?

Thiết Tranh nghe vậy không khỏi hào hứng.

- 20 vạn vò!

Mã Thành Lộ nói:

- Một vò 20 cân, tổng cộng 400 vạn cân!

- Nhiều như vậy?!

Thiết Tranh giật nảy mình, lập tức lại nghĩ: số rượu này, hấn là đủ ứng phó tiệc cưới lần này.

Chỉ bất quá... Giá tiền như thế nào?

Nghĩ đến, Thiết Tranh liền hỏi, lúc hỏi, hấn cũng cảm thấy giọng điệu của mình có chút hữu khí vô lực:

- Bao nhiêu tiền một cân?

Thăm nghĩ, rượu mà Kim Qua Thiết Mã Mã gia xuất ra đều là rượu ngon, nói là tồn kho, chính là loại đã cất giữ lâu ngày, là loại thượng phẩm trong cao cấp, coi như giá gốc, đoán chừng cũng phải đến mười lăm hai mươi lượng một cân a? Nếu như hai mươi lượng, vậy phải có 80 triệu lượng bạc... Nếu con hàng này nói ra con số này, lão tử liền trực tiếp tung cước đá hất ra ngoài!

Người nhìn ta, giống người có 80 triệu lượng bạc a? Chẳng nhẽ là muốn đến đùa nghịch lão tử?! Đừng nói là 80 triệu lượng, ngay cả 20 triệu lượng lão tử còn khó kiếm, có 80 triệu lượng cần phải sầu thế sao?

- 400 vạn cân rượu nhà ta, định giá 600 vạn lượng bạc, thế nào!

Khi Mã công tử nói câu này, hất lại tự thấy cảm khái, bùi ngùi mãi không thôi.

Vân Dương!

Vân đại công tử của ta a! Vì cái gì mà ngài lại muốn ta làm thế?

Rõ ràng ba ngàn vạn lượng bạc ngân a, cứ như vậy không chút chớp mắt mà ném ra ngoài. Còn không muốn cho người khác biết nữa....

Nhưng Mã Thành Lộ sao có thể biết, đâu chỉ ba ngàn vạn lượng mà Vân Dương đưa cho hất kia, ngay cả tiền mà Thiết Tranh chuẩn bị bỏ ra mua rượu, cũng chính là đến từ tay Vân Dương!

Trải qua một màn kịch của Hoàng đế Bệ hạ, hiện tại chu kỳ lưu chuyển tiền tệ của Ngọc Đường trong tình trạng khẩn trương chưa từng có, hiếm có người dám giả dịch số tiền lớn như thế. Vốn dĩ Thiết Tranh còn định bán đi hai tòa trang viên, bán cả số vật phẩm trân quý được ban thưởng qua bao năm, nhưng dù hất có hạ giá xuống mà bán, cũng không có người muốn mua, nếu không phải như vậy, Vân Dương cần chi mà phải mất công như thế!

- Mua không nổi... Cái gì?

Thiết Tranh vừa theo bản năng nói ba chữ, liền lập tức trừng lớn hai mắt:

- Người nói... Bao nhiêu tiền?

Hắn gần như không dám tin vào điều mà lỗ tai mình nghe thấy.

400 vạn cân? 600 vạn lượng? Một lượng năm tiền có thể mua một cân? Dễ như vậy sao?

- Không phải... Là rượu mạnh a?

Thiết Tranh hoài nghi nhìn Mã Thành Lộ.

Cái này cũng là giải thích duy nhất mà hắn có thể tiếp nhận được đi, nếu không sao có thể dễ dàng mà tiện nghi như vậy, nhất định là rượu mạnh, nếu không sao lại tồn kho lâu ngày a!

- Vì để giải thích trực tiếp cho Thiết nguyên soái, hôm nay ta cố ý mang tới đây 100 vò.

Mã Thành Lộ nói:

- Để ngay bên ngoài, đại soái có thể tự mình nếm thử.

Từ vò từng vò rượu được mang vào.

Dù chỉ mới nhìn ngoại hình của vò rượu, Thiết Tranh đã yêu thích không thôi.

Bình rượu màu xanh, không phải chủng loại hình bầu dục như bình thường, mà là một khối có dài đầu, góc cạnh rõ ràng. Một miếng vải đỏ lớn bao lấy miệng vò.

Đỏ như máu.

Trên vải đỏ, là ba chữ màu đen thật lớn.

“Anh Hùng Huyết”.

Chỉ riêng cái bình này, miếng vải đỏ này, ba chữ này, liền khiến hai mắt Thiết Tranh đỏ lên.

Dù, rượu này hơi nặng một chút, ta cũng muốn mua!

Phía sau bình, vẫn là trên miếng vải đỏ này viết 14 chữ nhỏ.

Đan tâm bích huyết vệ Gia Quốc, Thiết cốt trung hồn trúc Hùng Quan!

Thiết Tranh như bị sét đánh, lập tức ngơ ngẩn, nước mắt xoát xoát chảy ra.

Từ dịch rót ra, đỏ thẫm như máu, mùi rượu thơm nồng xộc thẳng vào mũi.

Thiết Tranh run run tay, bung lên một bát, uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy một cổ nóng bỏng bay thẳng vào trong cổ. Lập tức, khiến hắn có một cảm giác như liệt hỏa đang thiêu đốt yết hầu!

- Rượu ngon! Quả là rượu ngon!

Thiết Tranh nói, nước mắt theo đó mà tuôn xuống:

- Các huynh đệ của ta... Tất sẽ hài lòng!

Thanh âm hắn run rẩy hỏi:

- Tất cả rượu, đều có tiêu chuẩn này sao?

- Đúng!

Mã Thành Lộ lớn tiếng nói:

- Phạm là nếu có một vò chất lượng kém, nhà ta không thu mua xu bạc của Thiết nguyên soái!

Thiết Tranh hít một hơi thật sâu, hí hửng bắt lấy tay Mã Thành Lộ, cảm kích vạn phần:

- Đa tạ!

Nam nhi trong quân đội, có người nào không thích rượu?

Thiết Tranh cũng giống vậy, sao có thể không mê rượu, chất lượng của rượu này, không những không kém, càng tuyệt đối là thượng phẩm!

Một lượng năm tiền một cân, không khác gì là tặng không cả!

Giá cả như vậy, chỉ sợ Mã gia còn phải bù rất nhiều tiền mới phải!

Mã Thành Lộ do dự một chút:

- Đại soái không cần để ý, lần giao dịch này Mã gia cũng không quá lỗ. Là do được người nhờ vả... Người mà đại soái ngài nên cảm tạ, cũng không phải là chúng ta.

Rốt cục hắn vẫn nói ra.

Thiết Tranh kinh hãi:

- Ai?

- Cái này, xin thứ cho ta không thể nói cho người.

Mã Thành Lộ nói:

- Người kia năm lần bảy lượt căn dặn, không để ta tiết lộ ra... Còn xin đại soái chớ khiến ta khó xử.

- Chúc đại soái tân hôn hạnh phúc.

Mã Thành Lộ lui ra phía sau hai bước, hành lễ cáo biệt:

- Cũng hy vọng, các huynh đệ trong quân có thể uống rượu vui vẻ. Tại hạ xin cáo từ.

- Chờ một chút.

Thiết Tranh gọi hắn lại:

- Ta lấy ngân phiếu, người mang đi.

Thiết Tranh lấy ra ngân phiếu, nhất định muốn giao thêm 200 vạn, Mã Thành Lộ kiên quyết cự tuyệt, chỉ nhận lấy 600 vạn lượng mà đi về.

Xế chiều hôm đó.

Quân đội xuất động nhân mã, phối hợp với thương hội của Mã gia, hộ tống xe rượu liên tục đưa vào trong phủ đệ Thiết Tranh.

Hai kho hàng lớn trống rỗng, trong thời gian một chén trà liền bị đổ đầy.

Sau đó là trong viện, một đám hán tử như rồng như hổ, bê bê xếp xếp vò rượu, chinh chinh tề tề, vững như đại sơn!

Cả viện đều đựng đầy rượu, không gian trống còn không đến một phần ba.

Nhưng vẫn chưa đủ, Thiết Tranh dứt khoát cho người san bằng một mảnh đất, quân doanh đóng bốn phía, trừ rượu bên trong.

Mãi cho đến khi hoàn toàn xong xuôi, 1000 tướng sĩ đồ mồ hôi như tắm.

- Tranh thủ thời gian mở vài hũ rượu, các huynh đệ đã vất vả, chúng ta uống trước một phen. Sung sướng vui vẻ.

Thiết Tranh nói rồi liền muốn đi lấy rượu.

Sau đó, hai tên thân vệ đột nhiên nhào tới ôm lấy chặt lấy Thiết Tranh:

- Đại soái... Không cần, không cần không cần!

Thiết Tranh quay đầu, kinh ngạc nhìn từng tên tướng sĩ đang đồ mồ hôi đầm đìa:

- Các người không mệt sao? Rượu mừng của bản tướng quân, mời các người uống một chút thì có làm sao? Chút mặt mũi này cũng không cho bản tướng sao?

- Không không không...

Một tên thân vệ trong số đó cổ nuốt nước bọt cái ực, vẻ mặt thật thà cười:

- Thực sự không cần... Cái này không chỉ là rượu mừng của nguyên soái, cũng là... Rượu mừng của tất cả huynh đệ chúng ta, dù là còn sống hay đã chết... Nếu lúc khác, rượu khác, chúng ta nhất định cảm kích mà uống. Nhưng rượu này, không đến ngày đó, uống... Thẹn với lòng.

- Tâm tình của đại soái, chúng ta vô cùng hiểu rõ, những ân tình này, chúng ta xin được tâm lĩnh.

Đầu lĩnh thân vệ chân thành nói:

- Chờ sau khi hôn lễ của đại soái cử hành, nếu còn có rượu, chúng ta lại uống. Nhưng nếu mà bởi vì hôm nay chúng ta uống rượu, đến ngày đó lại chẳng may thiếu vài hũ... Các huynh đệ coi như có chết, cũng thấy xấu hổ vô cùng, không còn mặt mũi xuống hoàng tuyền gặp các huynh đệ chiến tử.

Nhìn từng gương mặt chân thành tha thiết, Thiết Tranh chỉ thấy yết hầu như bị vật gì đó chẹn lại.

-... Tốt!

- Hào huynh đệ!

Thiết Tranh có chút lão đạo đi trong phòng, đột nhiên cười ha ha, ngửa mặt lên trời gào thét:

- Các huynh đệ! Nhìn thấy số rượu này rồi sao! Thấy được a! Đây là... Rượu mừng của ta, rượu mừng của chúng ta! Rượu của các người!

Nói đến mấy chữ cuối cùng, thanh âm của hắn đã hoàn toàn lạc hẳn!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Ngọc Đường, Thiên hạ chi địch!

Ngọc Đường, Thiên hạ chi địch!

- Một ngàn người chưa đủ!

Đội trưởng đội thân vệ đột nhiên nghiêm túc nói:

- Lại điều thêm hai ngàn người tới! Từ hôm nay trở đi, số rượu này chính là tính mệnh của chúng ta! Cho dù ba ngàn huynh đệ toàn bộ chiến tử, nhưng số rượu này tuyệt không thể mất, dù chỉ một giọt!

- Nơi này không chỉ có mấy ngàn huynh đệ chúng ta, dưới đất... Còn có mấy trăm vạn trung hồn của các huynh đệ đang chờ! Đang đợi!

Đội trưởng đội thân binh đỏ hồng hai mắt:

- Chúng ta đợi một ngày, cùng tất cả các huynh đệ, tất cả... Còn sống hay đã chết, cùng nhau nâng chén!

- Chỉ cần nghĩ đến ngày đó, một khắc đó, chỉ cần để cho ta cảm nhận một ngày đó, một khắc đó, chén rượu đó... Đòi này, không tiếc!

Ngày 11 tháng 10, Thiên Đường thành bắt đầu cấm đi lại vào ban đêm, nước sạch rửa đường phố, đất vàng cũng được chở đến để đệm đường. Các đội ngũ binh lính tuần tra trực tiếp tăng gấp ba so với ngày thường.

Tất cả các cửa hàng trong phạm vi Thiên Đường thành, không phân biệt bối cảnh lại lịch, đều đồng thời nhận được thông báo.

Trong một tháng, không cho phép tạo ra bất kỳ hỗn loạn nào.

Người vi phạm, không hỏi lý do, trực tiếp niêm phong, trong vòng một tháng không cho phép mở cửa, hết thấy chờ qua một tháng nói tiếp.

Ngày 12 tháng 10.

Một vài cửa hàng khá lớn cũng bắt đầu quét dọn tân trang, vài hồng bay rợp trời, bộ dạng vui mừng hớn hờ.

Ngày 13 tháng 10.

Quân đội các nước đến dự lễ đóng ở ngoài thành đã lên đến ba nhà.

Đại biểu quân đội quốc gia cũng lục tục tiếp cận.

Ngày 15 tháng 10.

Quân thần Hàn Sơn Hà hàn đại nhân của Đông Huyền đế quốc suất quân tiến đến.

Toàn bộ Thiên Đường thành vì đó mà sôi trào.

Lúc này đương nhiên không phải vì vui vẻ mà sôi trào, mà là cừ hận sôi trào, đơn giản là hận không thể đem Hàn Sơn Hà ra thiên đao vạn quả, nghiền thành thịt vụn để thống khoái nhân tâm!

Mới đó không lâu, Đông Huyền cùng Ngọc Đường mới kết thúc chiến dịch, trong chiến dịch đó, dù Ngọc Đường đế quốc là phương được lợi cũng tổn thất mấy chục vạn thương vong! Máu tươi mà tướng sĩ đổ ra còn chưa khô, thi cốt còn chưa lạnh, anh linh còn chưa xa. Mà Hàn Sơn Hà lại nhẹ nhàng đơn giản đến Thiên Đường thành, há có thể không khiến người Ngọc Đường không sôi trào tức hận!

Một cổ sóng ngầm cuộn cuộn bốc lên, tiếng vọng chưa từng có.

“Thái bình quốc thư, người tới là khách. Quân nhân thịnh sự, không say không nghỉ. Tuyền cổ độc hữu, chỉ có một ngày. Thiên cổ truyền tụng, mỹ danh vĩnh tụy. Không để cho anh hùng phải hổ thẹn, không để anh linh phải hổ thẹn!”

Truyền đơn ngắn ngủi mấy chữ, được mấy vạn tên quân nhân đem đến từng nhà.

Ba tên quân nhân một đội, một tên gõ cửa, một tên cúi chào, hai tay dâng truyền đơn. Còn một tên ở phía sau ôm lấy một đồng truyền đơn chôn chặt...

- Còn xin hiểu cho, đây là nguyện vọng của vô số các huynh đệ, cảm ơn giúp đỡ!

Mỗi nhà đều được đưa một tấm. Mỗi một khách sạn, mỗi một cửa hàng...

Chỉ cần là nơi có người, quân nhân Ngọc Đường đều đưa đến một phong truyền đơn tương tự.

Người đến, ngoại trừ có thân phận cừ địch trên chiến trường, còn có thân phận khác chính là quân nhân, cùng với tướng sĩ Ngọc Đường đều là những dũng sĩ, mục đích mà họ tới đây, chính là muốn cùng hưởng một chén rượu dành cho quân nhân khắp thiên hạ, cùng với chúc mừng hôn lễ của thiết tranh, vô số tướng sĩ Đông Huyền đều đến, song phương dù có lập trường khác nhau, nhưng lúc này, vẫn phải có chút tôn trọng tối thiểu, dù có cừ oán gì, hết thấy đều sẽ giải quyết trên chiến trường, cũng không phải là nên vọng động lúc này!

Mạch nước ngầm mới nổi lên liền tập tức bình phục.

Có một số lão nhân chưa được nhận truyền đơn, đã sớm mở cửa đại môn, làm đồ ăn, pha nước trà, bày trước cửa ra vào. Nhìn thấy quân sĩ đưa truyền đơn tới, liền mời nước mời trà.

- Hải tử, làm rất tốt, chinh chiến cho tốt!

- Báo trọng! Chúng ta hiểu các người!

- Hải tử, sau này lên chiến trường, cố gắng giết nhiều thêm mấy tên địch, lão nhị nhà ta mấy ngày trước mới chiến tử ở thiết cốt quan, lúc này các người đến, tựa như hải tử về nhà... Nhất định phải ăn cơm, uống miếng nước, nghỉ ngơi một hồi rồi mới lại đi...

- Vất vả.

Một vị lão thái thái, gắt gao nắm chặt tay tướng sĩ, nhẹ nhàng vuốt ve vết đao trên mặt vị quan binh đó, trên mặt bà, tràn đầy vẻ thương tiếc...

- Hải tử, người chịu khổ rồi...

...

Mỗi tên quân sĩ đi đưa truyền đơn, lúc trở lại đều no căng cái bụng, hai mắt phấp hồng.

...

Nội thành hoàn toàn yên tĩnh.

Tường thành cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Còn có ngoại thành, cũng đều chìm trong một mảnh yên lặng.

Một nửa số tướng quân trên đại lục đã tề tụ về đây, tình kỳ theo gió tung bay, phần phật ợp cả bầu trời.

Hàn Sơn Hà chậm rãi rời khỏi lều vải, đi tới một gò đất nhỏ có địa thế hơi cao, ngóng nhìn Thiên Đường thành.

Gió thu rền vang đập vào mặt, cơ hồ mạnh đến mức thổi người không đứng vững.

Nhưng Hàn Sơn Hà vẫn bình tĩnh đứng đấy, nhìn cờ xí chinh chinh tề tề bay múa trên tường thành, nhìn đám binh sĩ Ngọc Đường đứng gác vô cùng sung mãn, dù nhìn thật lâu, cũng không thấy họ nhúc nhích.

- Đại soái!

Chiến Ca bước lên phía trước, nâng lên một kiện áo choàng.

Hàn Sơn Hà khoát tay ngăn lại, vẫn yên lặng ngóng nhìn, lắm lắm nói:

- Ngọc Đường... Quốc vận chưa suy a!

Ba người Chiến Ca đứng sau lưng Hàn Sơn Hà, mở to hai mắt quan sát...

Đại soái, ngài nhìn được ra cái gì sao? Sao chúng ta nhìn mãi mà không thấy gì cả?!

- Các người có biết không?

Hàn Sơn Hà nói khẽ:

- Đại lục này có nhiều quốc gia như vậy, thậm chí trong đó có rất nhiều quốc gia vẫn đang nhìn chằm chằm vào Đông Huyền ta, nhưng lão phu chưa từng có đặt trong lòng, duy chỉ có lúc đối chiến với Ngọc Đường, lão phu dù đã tính toán kỹ lưỡng, nhưng cũng phải tự mình xuất thủ? Vì sao lại vậy? Trước đó các người không biết, sau đó cũng chưa từng nghị luận qua a?

Ba người đồng thời ngậy người, cẩn thận ngấm lại, có vẻ như thực đúng là như vậy.

Chỉ có lúc khai chiến với Ngọc Đường, Hàn Sơn Hà mới tự mình xuất thủ. Còn đối mặt với quốc gia khác, chỉ phái ra một trong ba người bọn hắn, thậm chí là để các tướng lĩnh khác xuất trận, bản thân hắn lại không hề để ý.

Trước đó, mấy người bọn hắn chỉ cho rằng, đại soái tự phụ cao mình, khinh thường xuất thủ, hiện tại, xem ra là còn có duyên cớ khác?!

- Xin hỏi đại soái, rốt cục là vì cớ gì?

Chiến Ca gãi đầu, có chút khó hiểu hỏi:

- Danh tướng bằng, mặc dù chỉ là một cái mảnh lối hấp dẫn ánh mắt, nhưng trong đó cũng có rất nhiều thứ đáng giá để suy luận.

Hàn Sơn Hà hí mắt, nghênh đón gió thu, thản nhiên nói:

- Các ngươi có từng chú ý tới, hiện tại top 50 danh tướng trên đại lục, riêng Ngọc Đường đế quốc chiếm tới 17 người? Cái tỉ lệ này, so với bất kỳ quốc gia còn lại nào cũng đều cao hơn.

- Mà mười vị trí xếp hạng đều tiên, số ghế mà Ngọc Đường chiếm càng khủng bố hơn, trọn vẹn chiếm cứ ba ghế!

Hàn Sơn Hà thản nhiên nói:

- Có lẽ các ngươi cũng không biết, năm đó, mười vị trí đầu của danh tướng bằng, Ngọc Đường đế quốc đã từng chiếm tới bảy ghế!

- Bảy ghế?

Mộc vô vận cùng Cao Hàn đồng thời biến sắc.

Chiến Ca cũng chấn động:

- Là do thượng quan tướng môn?!

- Không sai, năm đó thất tướng của Ngọc Đường, năm vị trí đầu đều thuộc về thượng quan tướng môn. Còn có hai người chính là lão nguyên soái Ngọc Đường, hiện tại đã sớm qua đời, nhưng sự huy hoàng của quân đội Ngọc Đường năm đó, thực sự chấn nhiếp thiên hạ! Cho dù bây giờ lão phu chỉ nghĩ lại, cũng muốn kinh ba phần, sợ bảy phần, năm đó nếu không phải có nội ứng ngoại hợp, liên quân tam quốc đồng thời liên hợp bố trí tam thập lục diện mai phục, hoàn toàn chém trừ đại tướng của thượng quan tướng môn, chỉ sợ thiên hạ này đã sớm được về trong bản đồ Ngọc Đường.

Thanh âm của Hàn Sơn Hà nặng nề:

- Sau chiến dịch kia, Ngọc Đường mặc dù không còn lực lượng tiếp tục khuếch trương, nhưng danh tướng soái tài vẫn mọc lên lóp lóp, mặc kệ là thời đại nào, danh tướng của Ngọc Đường cũng phải nhiều hơn nước khác, càng mạnh hơn nước khác.

- Các ngươi có biết, vì sao lại thế?

Thanh âm Hàn Sơn Hà ngày càng nặng nề.

- Vì sao lại vậy?

Cao Hàn có chút không phục:

- Chẳng nhẽ thiên phú của quân nhân Ngọc Đường lại cao đến thế? Nhân tài lại nhiều như thế?

- Cũng không phải!

Hàn Sơn Hà thản nhiên nói:

- Ngọc Đường cường đại, phần lớn nguyên nhân là do địa thế. Từ khi Ngọc Đường kiến quốc đến nay, đế đô tọa lạc tại Thiên Đường thành này. Toàn bộ cương vực Vân Dương, chính đã chiếm nửa cái khu vực trung tâm đại lục!

- Mặt cường đại nhất của Ngọc Đường, cũng là bởi vì nói... Bảy mặt thụ địch!

Hàn Sơn Hà thở dài một hơi thật sâu:

- Tướng quân Ngọc Đường, cơ hồ mỗi năm đều trong tình trạng chiến tranh! Tùy tiện một vị tướng đều là người quen thuộc chiến trường, là chiến tướng thân kinh bách chiến!

- Cái gọi là thân kinh bách chiến, chính thực là thân kinh bách chiến, mà tứ đại đế quốc Đông Huyền, Đại Nguyên, Thiên Tứ, Từ U chúng ta, ngoại trừ một vài tướng quân nổi bật ra, nhưng người khác cũng chỉ là tô điểm cho đẹp, hoặc chính là tự tăng bốc nhau lên. Ngoại trừ tướng lĩnh Ngọc Đường, rất ít tướng lĩnh quốc gia khác dám nói mình thân kinh bách chiến, trên thực tế, số tướng lĩnh có thể chiến đấu trên trăm trận cũng không qua ba mươi người.

- Nhưng mà tướng quân Ngọc Đường, mỗi người đều là chiến tướng chân chính trải qua hàng trăm trận chiến! Thậm chí, mấy trăm trận chiến!

- Bọn hán không ngừng dung sinh mệnh chiến đấu, mỗi người đều dùng cả đời để chiến đấu, khác biệt trong đó, các ngươi hiểu không?

- Chiến tranh mà chúng ta đối mặt, nhìn chung đều là đối chiến với một thế lực khác. Nhưng quân nhân Ngọc Đường nhà người ta, bọn hán đánh phía Đông, lại đánh phía Nam, lại đánh phía Tây, đánh phía Bắc, thậm chí còn muốn đánh Đông Bắc, Tây Nam...

- Bởi, mặc kệ là bọn hấn có đánh chúng ta hay không, chúng ta đều sẽ đi đánh bọn hấn! Đây là một tuần hoàn vĩnh cửu, bất kỳ phương nào đều không thể lựa chọn khác!

- Cứ như vậy, chiến tướng có thể trải qua trăm trận mà còn sống, lại há có thể không đáng sợ?

- Hết lần này tới lần khác, bất kỳ một quốc gia nào trên đại lục, muốn khai cương khoách thổ, đều không thể vòng qua được Ngọc Đường!

Hàn Sơn Hà nói liên tục một hồi, lúc này đã có chút rời rã mệt mỏi, thờ dài một tiếng:

- Cho nên, sự cường đại của Ngọc Đường được cả thiên hạ công nhận! Hoặc nói, không thể không công nhận, không thể không công nhận!

- Ta đã già, mặc dù có thể nỗ lực duy trì, cũng không thể cầm cự được thêm mấy năm. Đông Huyền sớm muộn cũng phải nhờ các người, nhưng các người nhất định phải nhớ kỹ, ngày sau, trên chiến trường mà đối mặt tướng lĩnh Ngọc Đường, dù là nổi tiếng hay không nổi tiếng, ngàn vạn lần không thể phớt lờ. Nếu là Ngọc Đường tiếp tục bất diệt, như vậy, thiên hạ này, tương lai chính là của Ngọc Đường.

- Trừ phi Ngọc Đường hủy diệt, quốc gia khác mới có thể nhân cơ hội loạn thế mà tranh hùng.

- Kỳ thực, đó cũng là nguyên nhân khiến cho giữa tứ quốc chúng ta rất ít có chiến tranh, nhưng lại đều xuất binh hướng Ngọc Đường.

Hàn Sơn Hà nhẹ nhàng nói:

- Ngọc Đường, thiên hạ chi địch! Thiên hạ đều sợ nó!

- Nhìn đi, nhìn quân nhân trên tường thành lúc này.

Hàn Sơn Hà giương mắt lên nhìn.

Ba người Chiến Ca theo ánh mắt của Hàn Sơn Hà mà nhìn tới.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Thiên Đường lòng lộng

Thiên Đường lòng lộng

Chỉ thấy trên đầu thành, từng tên quân nhân đều được trang bị khôi giáp sáng loáng, thân thể thẳng tắp, đao kiếm cầm chắc trong tay, hào quang chiếu rọi cả một khoảng trời.

Từng tốp binh mã đi tới đi lui, quân dung nghiêm chỉnh, hăng hái vô cùng.

- Thấy chứ? Biểu hiện đó cũng không phải chỉ xuất phát từ yêu cầu của tướng lĩnh, hay áp lực từ thánh chỉ. Thần sắc toát ra trên người bọn đều xuất phát từ trong nội tâm! Bọn hấn đang dùng phương thức này, để thị uy với chúng ta!

- Thần thái của mỗi người bọn hấn, đều mang theo sự quang vinh kiêu ngạo cùng với sự đồng lòng.

- Để ta nói cho các người biết, họ chính là những quân nhân luôn tự kiêu vì bản thân có thể sinh ra trong một quốc gia như vậy, lại càng thêm tự hào vì có thể bảo vệ quốc gia như vậy, họ chính là những quân nhân cường đại nhất trên thế giới này! Quốc gia dân tộc có thể dưỡng dục ra quân nhân như vậy, mới là quốc gia dân tộc vĩ đại nhất!

- Trên chiến trường, khẩu hiệu mà quân nhân Ngọc Đường hô vang nhiều nhất chính là bảo vệ quốc gia! Bởi bọn hấn luôn trong tình trạng bị đánh! Cho nên bọn hấn mới kêu là bảo vệ! Mà quốc gia khác, thậm chí bao gồm quân nhân Đông Huyền chúng ta, rất nhiều người vẫn đang suy nghĩ, tranh thủ đánh một trận, chiếm lấy quân công, thăng quan phát tài!

Trong thanh âm của Hàn Sơn Hà nhiều thêm mấy phần đui hiu:

- Khác biệt như vậy! Chính là khác biệt từ trên căn bản a...

- Liên tục hô vang khẩu hiệu bảo vệ quốc gia, lâu dài tự nhiên hình thành tín ngưỡng chung của cả quân đội! Loại tín ngưỡng này một khi thành hình...

Hàn Sơn Hà nặng nề nói:

- Đó là thứ đáng sợ nhất trên thế giới này! Không thể phá hủy!

- Ngọc Đường đông kháng Đông Huyền, bắc chiến Thiên Tử. Tây tiếp Tử U, nam lại đối mặt với Đại Nguyên... Cho dù lúc nào cũng trong tình trạng bốn mặt thù địch, nhưng vẫn bình yên vô sự!

Hàn Sơn Hà cười khò một tiếng:

- Nếu Ngọc Đường dùng tất cả lực lượng, để đánh bất kỳ nước nào trong bốn nước đó, như vậy, chỉ sợ... Quốc gia này đã sớm biến thành một khối bản đồ của Ngọc Đường!

- Hôm nay mới biết, Ngọc Đường lại thực sự là đáng sợ như thế.

Ba vị tướng quân đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

- Trước đây, ta chưa từng nhắc đến chuyện cũ cùng nội tình của Ngọc Đường, chính là sợ làm hao mòn nhuệ khí cùng lòng tin của các ngươi, chỉ tiếc lão phu đã già rồi, nếu không thừa dịp hôm nay bàn giao lại chuyện này cho các ngươi, đến lúc các ngươi phải tự mình đối đầu với tướng lĩnh Ngọc Đường, sợ sảy một cái, chính là thảm cục vạn kiếp bất phục!

- Mặc dù chỉ là một tên kỵ binh Ngọc Đường trải qua trăm trận mà không chết, đến quốc gia chúng ta, đều có thể đảm nhiệm vị trí đội trưởng chiến đội năm trăm kỵ binh, hơn nữa còn biểu hiện vô cùng xuất sắc!

- Đây vẫn chỉ là so sánh đơn nhất!

- Hy vọng duy nhất hiện tại của ta, chính là nhân lúc còn sống, công phá Thiết Cốt quan, sau đó đem bảy ngàn dặm phương đông màu mỡ của Ngọc Đường đặt vào cương vực của Đông Huyền chúng ta, như vậy là đủ rồi.

Hàn Sơn Hà nặng nề nói:

- Một khi Ngọc Đường mất đi mảng lớn cương vực kia, thực lực sẽ giảm mất một phần ba. Đến lúc đó, các quốc gia mới có thể thông dong, nhất là Đông Huyền ta, tiến có thể thống nhất thiên hạ, lui cũng có thể an cư một phương.

- Nguyên vọng này của đại soái, nhất định có thể đạt thành, lần trước, không phải chỉ kém một chút là chúng ta đã hoàn thành sao?

Mộc Vô Vận nói.

- Đáng tiếc, khó mà còn có một cơ hội như vậy!

Hàn Sơn Hà lặng lặng phun ra một chữ, lập tức nói:

- Bời, điều khiến ta lo lắng nhất, chính là hoàng đế Ngọc Đường Ngọc Phái Trạch! Thiết Tranh tổ chức hôn lễ như vậy, dù đặt trong bất kỳ quốc gia nào, đã sớm bị xét nhà diệt tộc, nhưng ở Ngọc Đường... Lại có thể tổ chức thành công, Hoàng đế Bệ hạ thậm chí còn vì thế mà tự tay phát ra thái bình quốc thư, đẩy mạnh một hồi quân nhân thịnh sự này.

- Đó là ý chí vĩ đại đến chừng nào a!

- Quan hệ quân thần, không có nửa điểm nghi kỵ!

- Đi theo một quân vương như vậy, còn cầu mong gì hơn nữa?!

Hàn Sơn Hà bực mình thở dài.

Không riêng gì Hàn Sơn Hà, các tướng quân khác cũng đang lặng lẽ đánh giá Thiên Đường thành.

Trên dưới Thiên Đường thành không hề có nửa điểm ý vị khải trương giương cung bạt kiếm. Vén vệ tọa lạc sừng sững nơi đó, cửa thành mở rộng, người ra người vào vô số kẻ.

Hết thấy đều là một khung cảnh bình bình hòa hòa.

Nhưng chính sự thái bình tường hòa như vậy, khiến cho những danh tướng thân kinh bách chiến này đều phải ngưng mắt nhìn.

Người đi đường, khi đi ngang qua nhìn thấy bọn hấn, nhìn quân doanh đóng ở đó, từng luồng cừ hận trong mắt không ngừng bắn ra. Nắm đấm không tự chủ mà siết chặt...

Còn có, bọn hấn dù căm hận như vậy, nhưng lại không hề làm gì, cứ vậy mà ngẩng cao đầu di chuyển.

Nhưng người đó, rõ ràng chỉ là bách tính bình thường!

- Thái bình quốc thư, quân nhân thịnh sự. Trong lúc này, chúng ta sẽ không ra tay với các người. Cho đến khi các người an toàn rời khỏi Ngọc Đường, chúng ta cũng sẽ không làm gì các người!

- Bối, chúng ta không thể khiến Ngọc Đường mất mặt, khiến cho trung hồn phải hổ thẹn!

- Sinh tử thắng bại, chỉ có thể quyết định trên chiến trường! Đây là sự kiêu ngạo của chúng ta!

Những lời này, người Ngọc Đường cũng không hề nói ra, nhưng tất cả các tướng lĩnh đều có thể hiểu được.

Càng thấy được!

Họ cảm thấy năm phần kinh, năm phần lại sợ!

Ngày 16 tháng 10.

3000 quân nhân bắt đầu cử hành đại nghi thức tảo mộ tế điện.

Nhưng gia đình thương binh liệt sĩ, đều treo một tấm vải đỏ trước cửa, trên tấm vải viết một hàng chữ:

“Bích huyết đan tâm vệ Gia Quốc, Thiết Cốt trung hồn trúc Hùng Quan!”

Trong mấy ngày này, dù là truyện có đầu mối hay không có đầu mối Vân Dương cũng đều buông xuống, hán đang trù bị cho cuộc hôn lễ sắp tới.

Hiện tại hán đã có không ít kinh nghiệm.

Cao nhân trên đời này thực sự có nhiều lắm, không nói Lăng Tiêu Túy kia hay là mấy tên biến thái như Xuân Hàn Tôn Chủ, duy chỉ nói đến Tần Quảng Vương của Sâm La đình, chẳng những có thực lực cao cường, còn có điều khiến hán phải ước ao ghen tị, ai biết có thể trong lúc vô tình có chộc phải bất thể cao thủ hay không, trước mắt vẫn là phải cẩn thận một chút!

Gió thu hô hô thổi, hán tan vào trong gió thu, dạo chơi trong không trung, quan sát đại địa.

Số lượng người mà tướng quân các nước mang đến cũng không phải quá nhiều, nhưng tất cả đều là binh lính tinh nhuệ, trong đó có không ít người thuộc vào hàng siêu cấp cao thủ!

Cái khí thế sâm nhiên kia, khiến Vân Dương cảm thấy vô cùng kiêng kỵ.

Duy chỉ có một điều khiến hán hơi chút kinh ngạc: kể từ ngày đó, không biết từ đại công tử kia bận bịu cái gì, mà cũng không đến tìm hán, cũng không đi Thanh Vân phường. Hán cũng chỉ biết mấy người đó vẫn đang ở Thiên Đường thành, chỉ vậy thôi.

Tựa hồ đang mạnh mẽ liên hệ với gia tộc của mình.

Mà cao thủ của bốn đại gia tộc, có vẻ như cũng tới không ít.

Nhưng bọn hán cũng không hề có bất kỳ độc tác cụ thể nào.

“Bọn hán tựa như đang chờ tin tức nào đó...”

Đây là tin tức Cửu Thiên lệnh truyền đến.

Về phần cụ thể bọn hán đang đợi cái gì? Cũng không biết được.

...

Cửa thành, tiếng vó ngựa vang lên.

Một đội nhân mã, khôi giáp sáng bóng, khiến người nhìn vào không tự chủ được phải đưa tay che mắt.

Chính là Thiết Tranh ra ngoài đón khách.

Hôn lễ của hán, một nửa số tướng quân trên đại lục đều đến xem lễ chúc mừng, không thể nghi ngờ là rất oanh động, tất cả có thể lưu danh sử xanh, nhưng hôn lễ của hán, tất không thể cử hành trong thành.

Trong thành, căn bản không có chỗ nào chiêu đãi được lượng người lớn như vậy.

Quân đội của Ngọc Đường, chỉ ít có mấy vạn người tham gia. Lại thêm tướng sĩ các phương, chỉ ít cũng có mấy chục vạn người. Lại thêm quân đội các nước phái tới, coi như mỗi nhà không phái tới quá nhiều, nhưng chỉ ít cũng phải có mấy ngàn người.

Cứ thế mà tính, mấy chục vạn người cùng ngồi uống rượu, sân bãi chứa họ phải lớn bao nhiêu?

Thứ hai, nhân tố quan trọng hơn, là không thể yên lòng khi tổ chức trong thành được.

Quân đội các nước đến với danh nghĩa mừng hôn lễ Thiết Tranh, nhưng trong lòng bọn hán nghĩ cái gì thì ai mà biết, lòng người là thứ khó dò nhất thiên hạ a, ai biết hán là người, hay quý đội lốt người? Tùy tiện đưa mấy vạn quân nhân nước khác vào để đô của Ngọc Đường, phong hiểm trong đó, thực sự quá lớn!

Cho nên.

Ngoài cửa Nam.

Trên một vùng đất bằng phẳng, bày từng hàng từng hàng bàn dài, khung cảnh mênh mông bát ngát, tựa hồ như có thể xếp tới tận chân trời.

Một cái đài cao, phủ đầu lụa đỏ, cờ đuôi nheo bay phấp phới, rất nhiều quân nhân đang bận rộn làm việc.

Bọn hán bố trí cẩn thận như vậy, thậm chí vị trí mỗi một cây gỗ đều vô cùng tinh chuẩn, dù là hình dạng lớn nhỏ đều tuân theo một quy chuẩn nghiêm khắc.

Bọn hán, tựa như muốn biến cái đài cao này, thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ!

Nơi đây, chính là nơi tổ chức tiệc cưới của Thiết Tranh!

...

Vân Dương hóa thành một trận thanh phong, quay trở lại nội thành, đi đến Thượng Quan tướng môn.

Trong thời gian này, chỉ cần Vân Dương rảnh rỗi, hán liền đến quan sát sáu tên gia hỏa kia.

Đối với nghị lực của hài tử Thượng Quan gia, Vân Dương vô cùng cảm thấy ngoài ý muốn, càng biểu lộ tán thưởng.

Sau khi lấy được bí tịch thượng thừa, sáu đứa nhỏ như đói như khát, toàn thân từ trong ra ngoài đều chìm trong tu luyện. Nhưng việc rèn luyện thân thể của chúng cũng không có chút nào chững lại, vẫn theo tiết tấu cũ mà tiến hành, thậm chí, càng có xu thế không ngừng tăng thêm cường độ huấn luyện.

Có công pháp đỉnh cấp ôn dưỡng thân thể, dựa vào huấn luyện cường độ cao, khiến cho trạng thái trưởng thành của sáu đứa nhỏ đều tiến vào một tần suất nhanh đến khó tưởng!

Kết quả này, hoặc nói là hiện trạng này, cũng khiến Vân Dương rơi vào trong trầm tư.

Sau khi về nhà, hán cũng bắt đầu kiến tạo một sân huấn luyện bên trong Vân phủ của mình, bắt đầu cuộc sống tự giầy vò bản thân.

Dự định của hán chính là: trước thử dầy vò bản thân bảy ngày, xem cụ thể có hiệu quả như thế nào, xác định huấn luyện cực đoan như vậy đến cùng là tốt hay xấu, có thể đem lại lợi ích bao lớn.

Vân Dương liễu mạng giầy vò, hán thực sự đang liễu mạng!

Mỗi một lần huấn luyện mới bắt đầu, trước tiên luyện tập ba phát Đào Bất Dung Tinh với Thiên Ý chỉ đạo, dưới tình huống không có Lục Lục trợ giúp, sau khi huy động ba chiêu đã hoàn toàn đốt sạch huyền khí của hán, sau đó, trên cơ sở quan sát huấn luyện của sáu đứa nhỏ nhà Thượng Quan, hán bố trí huấn luyện phù hợp với mình, cũng hoàn toàn giầy vò sạch sẽ khí lực bản thân, đến lúc cuối cùng, Vân Dương hoàn toàn dựa vào ý chí mà gượng chống.

Mãi cho đến khi hán không thể chống đỡ gần hôn mê, mồ hôi đầm đìa, tựa như chó chết nằm trên mặt đất. Lúc này mới vận chuyển Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, khôi phục trạng thái.

Vèn vẹn chỉ qua một ngày, Vân Dương đã cảm nhận được chỗ tốt mà huấn luyện cực hạn đem lại!

Tự thân khôi phục huyền khí, từ lúc mới bắt đầu ngưng tụ, tiếp đó lại hóa thành dòng, hóa thành từng con sóng bài sơn đảo hải cuộn lên. Cho đến khi hoàn toàn khôi phục, Vân Dương cảm thấy nội tức của mình hùng hậu hơn trước cả một đoạn!

Mà sau khi thân thể hán từ trạng thái cực độ mệt mỏi, khôi phục đến đỉnh phong nhất, cũng khiến hán sinh ra một cảm giác vi diệu như cường căn kiện cốt.

Hơn nữa, ý chí lực cùng với tinh thần lực càng thêm biến đổi.

Ý chí không cần nói, còn về lực lượng tinh thần...

Lục Lục mừng rỡ phản ứng, đánh động Vân Dương, hán phát hiện: không gian thần thức, thế mà so với trước đó phát triển một tia.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Tà ngôn hoặc chúng

Tà ngôn hoặc chúng

Mặc dù chỉ tăng trưởng một chút xíu thôi, nhưng, đây cũng chỉ là thành tích rèn luyện của một ngày a!

Thậm chí, với phản ứng kinh hi của Lục Lục, có thể thấy đây chính là chuyện tốt khó gặp!

- Trợ giúp người khác là trợ giúp chính bản thân, cái này đại khái cũng là một loại báo đáp khi giúp người đi!

Trong lòng Vân Dương không khỏi sinh ra một cảm xúc vi diệu, cũng chính bởi ngày đó hắn muốn trợ giúp một nhà trung thần này, bây giờ mới có thể lĩnh hội phương thức tu luyện này từ trên người của họ.

Mọi người thường nói, cơ duyên khó kiếm, thực tình họ không biết cơ duyên lúc nào cũng ở bên người, nhất niệm sinh nhất niệm diệt, có phần thiện tâm hôm trước, hôm nay mới nhận được thiện quả!

Dưới cơ duyên xảo hợp, lại bị hắn đánh bại đánh bại mà bắt được.

- Nếu chỉ đơn thuần rèn luyện nhục thể, như vậy hăng quá hóa dở, nhục thể không phụ tải được, liền sẽ tự luyện mình thành phế nhân. Nhưng nếu chỉ chú trọng tu luyện huyền khí, cũng chưa chắc có thể kiểm tấu thiên phong, dù có thành tựu, thì con đường tiến bộ cũng ngày càng thêm hẹp, ngày càng khó đi. Cao nhân trong giới tu hành thường nói, nhục thể chính là bấu vật đột thể của người tu hành, chân ý ở trong đó, chính là chỉ có nhục thể cường đại, mới có thể gánh chịu được huyền khí càng thêm to lớn, lúc đó mới thực là viên mãn.

Vừa nghĩ đến đây, Vân Dương không khỏi nghĩ tới lời Lăng Tiêu Túy nói.

“Nhục thể, mới là bấu vật đột thể. Nhưng đa số người, đều lãng phí thứ bấu vật mà Thượng thiên ban cho đó.”

Vân Dương đột nhiên nhớ tới câu nói này, đột nhiên trầm mặc một hồi, như có điều suy nghĩ.

Trước kia, Vân Dương Vân Tôn đại nhân, luôn tự cao vì có Vân Tướng công, thân thể có thể biến thành vân vụ hữu hình vô chất, tự tán vô thường, không sợ bất kỳ công kích thực chất nào trên thế gian, luôn lấy thân làm môi, lấy mình dụ địch, lợi dụng đặc tính của bản thân mà khắc địch chiến thắng, bản thân hắn cũng không biết bản thân rơi xuống chỗ hạ thừa, nếu có một thân thể cường hoành, trực tiếp cứng đối cứng với đối phương không phải tốt hơn sao?

Từ đó về sau, đối với việc rèn luyện nhục thể, hắn càng thêm chú trọng.

Mà mấy ngày nay hắn luôn chú ý tới Thượng Quan tướng môn, cũng bởi...

Không khí Thiên Đường thành mấy ngày nay có vẻ không đúng lắm.

Cũng không biết cụ thể là bắt đầu từ khi nào... Nói chung, từ khi các quốc gia khác trú quân bên ngoài thành, trong Thiên Đường thành đột nhiên xuất hiện tiếng găm giữ, trạng thái càng lúc càng nghiêm trọng, đã trở thành chuyện không thể ngăn cản.

Phổ lớn ngộ nhỏ đều bắt đầu thảo luận chuyện xưa của Thượng Quan tướng môn.

Lúc trước, Thượng Quan tướng môn có tam đại nguyên soái đối ngoại tác chiến, uy lăng thiên hạ, bá khí vô luân, lại không nghĩ tới Binh bộ Thượng thư Tà Văn Long lại bị địch quốc mua chuộc, không ngừng tiết lộ động thái của quân đội, càng giả truyền thánh chỉ, cuối cùng dẫn đến tam đại Nguyên soái đều bị tứ đại đế quốc vây công mai phục, chết thảm trên đường đến Trường Thanh.

Chuyện này vốn đã sớm kết thúc, kẻ cầm đầu Tà Văn Long đã sớm bị tru di cửu tộc!

Nhưng không biết từ đâu lại nổi lên một lời đồn, nói rằng Tà Văn Long có hậu nhân trốn khỏi tử kiếp, càng mang theo di thư của Tà Văn Long, chuyện năm xưa không đơn giản như lời truyền. Tình huống chân thật, chính là Tam đại Nguyên soái có ý đồ tạo phản, mưu quyền soán vị, Tà Văn Long thân là

Bình bộ Thượng Thư, thấy rõ âm mưu, vì nước vì dân, không đành lòng nhìn Ngọc Đường hủy diệt trong tay Thượng Quan, không muốn nhìn thấy cảnh sinh linh đồ thần, lúc này mới quyết ý hành động cực đoan, vì muốn vì nước vì dân mà trừ gian, không thể không cầu kết với ngoại địch, bố trí đại trận tru gian, bản ý vốn là đại thiện, kết quả cũng là đại thiện.

Nhưng khúc triết trong quá trình này, chứng cứ Tam đại Nguyên soái mưu phản chưa từng được tiết lộ liền đã phải đền tội, dẫn đến toàn bộ Ngọc Đường đế quốc mơ mơ màng màng, Tả Văn Long vốn là tràn đầy nhiệt huyết, muốn vì nước vì dân mà trừ hại, lại bị chém đầu cả nhà, chết oan mà kết thúc...

Hiện tại, có người muốn giúp Tả Văn Long lật lại bản án!

Khẩu hiệu: chúng ta đều thiếu nợ anh hùng đế quốc Tả Văn Long một cái công đạo!

Phong thanh này vừa truyền ra, lúc đầu vẫn chỉ là một câu truyền trong dân gian, nhưng trước sau không đến một ngày, liền đã nhanh chóng tăng lên thành cuộc hội thảo trong vòng tròn của đám nho sinh. Sau đó, các loại truyền thuyết, tranh luận, cứ như vậy mà lên men.

Trong đó, có vô số người đọc sách trích dẫn kinh điển, phân tích thể cục năm đó, sau đó cùng đi đến một kết luận: năm đó, Thượng Quan tướng môn nắm giữ 75% binh lực của cả đế quốc, công cao chấn chủ, tuyệt có khả năng làm phản!

Điểm này, là sự thực. Bất luận kẻ nào cũng không thể phủ nhận.

Hơn nữa, Thượng Quan tướng môn uy vọng cực cao, dưới trướng mỗi người đều có vô số tử sĩ, đối với những người này mà nói, mệnh lệnh của ba vị Nguyên soái mới là thánh chỉ, mà chân chính thánh chỉ, đối với bọn hắn còn không bằng cút chó!

Người đọc sách càng có lời lẽ bén nhọn để suy đoán: Làm một Nguyên soái đứng đầu cả một quân đoàn, binh sĩ mà hắn dẫn dắt, hẳn là phải trung với Đế quốc, trung với Bệ hạ, mà không nên, càng không thể trung với chỉ một mình Nguyên soái, chỉ riêng điểm này, đã có thể định tội chết cho tam đại Nguyên soái!

Mà những chuyện của Tả Văn Long năm đó cũng truyền ra, cái gì mà tạo phúc cho dân, còn cái gì mà trung tâm xích đu, rồi lại thẳng thắn can gián, cương trực không thiên vị...

Tả Văn Long với bạn bè như thế nào, tấu chương của Tả Văn Long, thứ pháp của Tả Văn Long, thơ tứ của Tả Văn Long...

Trong đó càng có một câu thơ: Bỏ đi hư danh một thân này, không để nịnh thần dâng Càn khôn!

Lòng son trong đó, quả thực là thiên địa chứng giám!

Nói tóm lại một câu, Tả Văn Long lắc mình một cái liền biến thành danh thần uy vang Thiên Cổ!

Có lý có cứ, có người có chứng. Phong trào này, càng diễn ra thì càng mãnh liệt, ngày càng nghiêm trọng.

Vô số nho sinh bắt xuống phố hô hào, đòi giải oan cho đại anh hùng, lật lại bản án cho Tả Văn Long! Đánh Thượng Quan lừa dối lấy tiếng trở lại nguyên hình, hỏi tội bêu danh!

Cùng với việc các tướng lãnh quốc gia khác tụ tập xây dựng cơ sở tạm thời ngoài Thiên Đường thành, phong trào trong nội thành này càng lúc càng mãnh liệt!

Vô số nho sinh trích dẫn kinh điển, dùng ngòi bút làm vũ khí, nói đến mức người muốn phản bác á khẩu không thể nói tiếp được.

Rất nhiều quần chúng không rõ chân tướng bị kích động, bắt đầu nhằm vào Thượng Quan tướng môn.

Nhất là mấy ngày gần đây, chuyện xảy ra với phủ đệ Thượng Quan tướng môn ngày càng nhiều, trúng thối, dưa héo, cục gạch đều đã chồng chất như núi, cửa chính cũng bị ném vỡ một mảng, các loại uest vật giội vào khiến xú khí huân thiên.

Mặc dù như thế, oán khí của dân chúng cũng không chút nào hạ xuống, ngược lại càng lúc càng tăng vọt hơn nữa.

Hiện tại, người trong nhà Thượng Quan tướng môn cơ bản không dám ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền bị người ta tấn công.

Đối với chuyện hoang đường như vậy, Văn Dương vừa thấy phản nộ lại vừa thấy bi ai, nhưng trong lòng cũng hiện lên một suy nghĩ nghi ngờ.

Đến cùng là ai đang làm chuyện này?

Từ bề ngoài mà xem xét, hiện tượng này xuất hiện sau khi các tướng ngoại quốc đến, mà sự cừu thi của bọn hắn đối với Thượng Quan tướng môn xưa nay không hề che giấu, hẳn không thể diệt tuyệt cho thống khoái. Nhưng... Văn Dương biết chuyện này không đơn giản như vậy.

- Tra!

Dưới một mệnh lệnh của Văn Dương, trên dưới Cửu Thiên lệnh đồng thời hưởng ứng.

Sau đó, Vân Dương thừa dịp đêm đen, yên lặng bay vào Thượng Quan gia tộc.

Trên giáo trường nhỏ, sáu đứa nhỏ vẫn đang luyện công, không chút thay đổi so với trước đây.

Mặc dù mỗi một đứa đều vẫn cần rèn luyện, gương mặt cứng cỏi. Nhưng Vân Dương có thể thấy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, tràn đầy một loại ủy khuất từ tận trong nội tâm!

Suy bụng ta ra bụng người, Vân Dương có thể cảm nhận được tâm cảnh của sáu đứa nhỏ lúc này!

Thử hỏi, Cửu Tôn đại nhân hiện tại được bách tính tôn thờ là thế, sau một số năm lại bị người lên án, vấy bẩn, nói người một lòng vì ngược vì dân trở thành hạng người bất chính, làm sao có thể chịu nổi?!

Hoàn cảnh của Thượng Quan tướng môn hôm nay, chưa hẳn không phải tương lai của một vị bất thể anh hùng nào đó!

- Ủy khuất cái gì?

Thượng Quan Linh Tú chấp tay sau lưng, đi qua đi lại, thanh âm lạnh nhạt:

- Đánh các ngươi, chẳng nhẽ còn đánh nhầm? Sự thực chính là sự thực! Tất cả nam đinh Thượng Quan tướng môn ta đều chiến tử trên chiến trường, chẳng nhẽ không phải là mình chứng tốt nhất? Các ngươi lại dám hỏi ta, truyền thuyết có phải là thật không? Coi như ta đánh chết mấy tên tử tôn bất hiếu các ngươi, cũng không ai nói được gì!

Sáu đứa nhỏ không rên một tiếng, tiếp tục huấn luyện, không chút ngừng nghỉ.

- Nếu năm đó, Thượng Quan tướng môn thực sự muốn tạo phản, Ngọc Đường này sớm đã đổi chủ nhân!

Thanh âm lạnh lùng của Thượng Quan Linh Tú như là vụn băng:

- Không chỉ đòi các tổ gia gia, coi như đòi các gia gia, đòi các bị thúc bá, Thượng Quan gia ta đều có thực lực như thế!

- Nhưng, tổ huấn của Thượng Quan tướng môn chính là bảo vệ Ngọc Đường, bảo vệ quốc gia, lòng son dạ sắt, trung tâm của Thượng Quan tướng môn có thượng thiên chứng giám, sao có thể bởi vì mấy tên tiểu nhân nói xấu mà có thể gạt bỏ. Công đạo tự tại trong lòng người, không phải là do nói bậy mà thành!

- Tất cả đều tiếp tục luyện công cho ta, không nên suy nghĩ bậy bạ!

Khuôn mặt Thượng Quan Linh Tú cứng như sắt nguội.

- Cô cô, nếu người nhà chúng ta đã trung tâm như vậy, vậy sao hiện tại lại không có người đứng ra nói chuyện giúp chúng ta?

Tiểu hài tử lớn nhất đã chín tuổi, tròn mắt tức giận:

- Chẳng lẽ những người biết rõ chuyện năm xưa đã chết hết? Tên Tả Văn Long kia còn có dư nghiệt tồn tại, chẳng nhẽ các quan viên thời đó đều không có hậu nhân sao? Không có người nào chịu đứng ra bảo vệ chân lý sao? Thị phi hiện tại, không phải là do lời nói bậy chi phối sao?

Thượng Quan Linh Tú lớn tiếng nói:

- Đây không phải là chuyện mà ngươi nên quan tâm? Trước mắt là hôn lễ Thiết đại Nguyên soái, các lão nhân trong quân đội đều đang bận rộn chuyện này, chút chuyện nhỏ nhà chúng ta chỉ là chuyện đồn đại, chờ các lão đại nhân xử lý xong chuyện kia, tự nhiên sẽ xử lý giúp chúng ta, công đạo tự tại trong lòng người, các ngươi không nghe hiểu tiếng người sao?

Đứa bé kia quật cường nói:

- Ở đâu có cái gọi là công đạo, tổ tiên đám dân chúng công kích nhà chúng ta kia, còn không phải là được Thượng Quan tướng môn bảo hộ sao? Vì cái gì mà người nhà chúng ta chết, nhà chúng ta đã thảm đạm đến mức này, nhưng người đó lại có thể tin vào lời đồn đó à? Chẳng nhẽ chúng ta đổ máu hy sinh, lại chính là bảo vệ người công kích chúng ta sao? Hy sinh của nhà chúng ta đáng giá sao?

“Dùng”

Thượng Quan Linh Tú quát mạnh một bạt tai lên mặt chất nhĩ của mình, thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy, đôi mắt phượng rung rung:

- Người biết ngươi đang nói gì sao?! Công tích của tổ tiên Thượng Quan gia, tự có sử sách lưu truyền! Thượng Quan tướng môn chính là dùng máu đổi lấy! Người khác không hiểu, liên quan gì đến người?

Nàng lớn tiếng nói:

- Gia huấn Thượng Quan tướng môn nói thế nào? Cùng nhau đọc ta cho ta!

- Vì chiến trường mà sinh, vì chiến trường mà sống. Vì nước quên thân, vì dân quên mình!

Sáu đứa nhỏ rung rung lớn tiếng niệm tụng.

- Trong gia huấn, có nói tới việc hy sinh cần báo đáp không?

Thượng Quan Linh Tú nghiêm nghị hỏi.

- Không có!

Sáu đứa nhỏ cùng ưỡn ngực ngẩng đầu.

- Đối với sinh tử, tổ tông nói thế nào?

Thanh âm của Thượng Quan Linh Tú càng thêm nghiêm liệt.

- Quyết tử cho tổ quốc quyết sinh, không cầu da ngựa bọc thây!

- Biết là tốt!

Thượng Quan Linh Tú lớn tiếng nói:

- Đây chính là Thượng Quan tướng môn! Nhớ không?

- Nhớ kỹ!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Tâm hắc đáng chết

Tâm hắc đáng chết

Sáu đứa nhỏ hoàn thành huấn luyện thể năng, bắt đầu chuyển đi tu luyện huyền khí.

Mà cùng lúc này, Thượng Quan Linh Tú vẫn luôn tỏ ra kiên cường rớt cục cũng thả lỏng lại, nghiêng người đi đến bên cạnh giáo trường, nơi có bộ bàn ghế đá đặt dưới gốc cây.

Thượng Quan Linh Tú mềm nhũn ngồi xuống trên ghế đá, đôi mắt phượng trống rỗng nhìn về phía trước, bả vai vẫn luôn thẳng tắp, lại có chút nghiêng nghiêng.

Từ từ, trên mặt nàng bị bao phủ bởi một vẻ tràn đầy oán hận, lầm bầm nói:

- Thượng Quan gia ta, vậy máu khắp sơn hà, trải rộng khắp bản đồ Ngọc Đường, chẳng lẽ, thực sự chỉ là vì bảo vệ mấy tên Bạch Nhân lang này sao? Vậy chúng ta đổ máu hy sinh, là có ý nghĩa gì?! Kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết? Bây giờ sĩ đã chết, tri kỷ ở đâu? Tri kỷ, thực sự có tồn tại sao?!

- Thượng Quan tướng môn vì nước chinh chiến, đời đời kiếp kiếp chưa bao giờ có nửa điểm lười biếng. Máu tươi nam nhi Thượng Quan gia rải đầy biên cương đế quốc. Vì cái gì? Cũng chỉ là muốn bảo vệ gia viên nơi hậu phương! Bây giờ, người an cư tại cái gia viên này lại nói người bảo vệ họ là gian tế! Công đạo tự tại lòng người?! Lời này không phải là nói bậy sao?! Tự mình gạt mình a!

Nàng cắn răng, thấp giọng tự nói.

Đối với sáu đứa nhỏ, nàng nhất định phải giáo dục chính diện. Bởi chúng còn nhỏ, lòng bọn hắc như một tấm giấy trắng, nếu để vấy lên những màu khác, sợ rằng tương lai khó mà khắc phục, lại làm dơ bản sự trong sạch của Thượng Quan tướng môn mấy đời kế tiếp.

Nhưng trong lòng nàng cũng không kìm được phần nộ, thậm chí so với các cháu nhỏ không rành thế sự của mình càng thêm mãnh liệt! Càng thêm ủy khuất! Càng thêm biêt khuất!

- Không rõ chân tướng, chẳng nhẽ còn không thể thờ ơ lạnh nhạt? Bị người kích động mấy câu, liền đến công kích cô nhi quả nẫu nhà chúng ta? Nhưng

người trong thiên hạ này, lương tâm ở đâu?!

- Lương tâm ở đâu?!

- Lương tâm ở đâu...

- Đối mặt với cô nhi quả mẫu của đại anh hùng vì nước vì dân, lại có thể đuổi cùng giết tận! Lương tâm của các người ở đâu?!

Thượng Quan Linh Tú cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, nện mạnh một quyền lên bàn đá, máu tươi vẩy ra bốn phía, nắm đấm của nàng đều bị đánh nát, nhưng nàng vẫn chưa tỉnh, tức giận đến toàn thân run rẩy!

Đó là một cảm giác như trái tim bị đóng băng lại!

Nó xuất phát từ tận đáy lòng!

Không đáng!

Sự lên án đến từ sâu trong linh hồn!

Sau lưng nàng truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhẽu.

Thượng Quan Linh Tú cũng không quay đầu, hừ một tiếng:

- Người lại tới! Là muốn khuyên giải ta sao? Công đạo tự tại lòng người? Không phải là lời nói bậy nói bạ sao?

Khẩu khí của nàng rất không tốt, không hề có ý che dấu sự bất mãn trong đó.

Nàng biết ai tới.

Những ngày này, sự xuất quỷ nhập thần của Vân Dương, nàng đã thấy quá nhiều, sớm đã không còn kinh ngạc.

Sau lưng, Vân Dương vận một thân tử bào, lồi lạc đứng dưới bóng cây, thân nhiên nói:

- Chuyện này có gì mà phải khuyên giải? Thế đạo này, vốn là như vậy.

- Thế đạo như vậy?

Thân thể mềm mại của Thượng Quan Linh Tú run rẩy, mắt phượng như muốn phun lửa:

- Chẳng nhẽ sự hy sinh đời đời kiếp kiếp của Thượng Quan tướng môn lại chỉ đổi lấy hai chữ gian nịnh? Chẳng nhẽ cái giá mà cả nhà cô nhi quả mẫu nhà ta bỏ ra, đổi lại là để người trong thiên hạ tùy ý lăng nhục?!

Vân Dương thân nhiên nói:

- Cảm xúc hiện tại của người quá kích động, mặc dù cần phát tiết, nhưng vẫn cần phải dùng đúng phương pháp.

Hắn nhẹ nhàng thở phào:

- Linh Tú tỷ, người biết bệnh chung của chúng sinh trong thiên hạ này là gì không?

Thượng Quan Linh Tú có chút tò mò hỏi:

- Cái gì?

- Là quên!

Vân Dương nói:

- Mặc kệ người là người tốt hay xấu, là trí giả hay kẻ ngu, bệnh chung lớn nhất chính là lãng quên. Lãng quên, chuyện đã xảy ra. Lãng quên, anh hùng đã từng tồn tại. Lãng quên, ân huệ đã từng nhận được, lãng quên, hết thảy trên thế gian này.

- Mấy năm gần đây, Thượng Quan tướng môn không có người lên chiến trường, mặc dù một đám cô nhi quả mẫu vẫn luôn tận lực, hy vọng sáu đứa nhỏ có thể nhanh chóng khoác chiến giáp, thế nhưng người trong thiên hạ sao có thể biết, cho nên, rất nhiều người bắt đầu lãng quên. Quên những hy sinh của Thượng Quan tướng môn. Mà người hữu tâm gây ra chuyện này, chính là lợi dụng cái bệnh lãng quên kia, gây sóng gây gió.

- Thủ đoạn của bọn hắn rất cao minh.

Vân Dương nói:

- Ban đầu bọn hán truyền bá trong chợ búa, sau đó khuếch tán trong vòng trong của nho sinh, lại sau đó, dùng thể thiên hóa liệu nguyên mà quảng bá ra ngoài. Hơn nữa, vẫn chưa hề có quan viên triều đình đứng ra đính chính...

- Như vậy, dù chúng ta có thủ đoạn thông thiên, nhưng đối mặt với bách tính đang phẫn nộ, coi như chúng ta có uy khuất như thế nào, nhưng cũng không thể hạ sát thủ.

- Cho nên mới sẽ biệt khuất, chỉ có thể ủy khuất!

- Chuyện này tất có người đứng sau lưng giờ trò quỷ, điểm này chúng ta đã sớm nghĩ đến. Nhưng điều khiến chúng ta thất vọng đau khổ nhất, chính là phản ứng của dân chúng Ngọc Đường.

- Không phân tốt xấu, lãng quên lịch sử. Chỉ cần có người châm ngòi, là không phân biệt thị phi tấn công!

Thượng Quan Linh Tú cắn môi, vành mắt phỉếm hồng:

- Nhìn xem, một cái quốc gia cường thịnh, mọi người vì quốc gia này, vì dân chúng này, nói nhau khẳng khái chịu chết. Tráng sĩ một đi không trở lại... Chỉ lưu lại cô nhi quả mẫu. Mà vẫn phải thừa nhận những vũ nhục này...

- Vì cái gì?

Thượng Quan Linh Tú quay đầu, nhìn thẳng hai mắt Vân Dương, trong con mắt phủ bởi sương mù kia, có hỏa diễm thiêu đốt phừng phừng:

- Vân Dương, ngươi nói xem, vì cái gì lại như vậy?!

Vân Dương không còn gì để nói, hồi lâu sau mới rốt cục lo lắng:

- Chỉ cầu an tâm, nghĩa ở trong lòng...

- Hắc hắc...

Thượng Quan Linh Tú cười lạnh một tiếng, nàng rất muốn hỏi Vân Dương một câu, lời như vậy, có thấy rất châm chọc hay không? Làm người xem nhìn như có có tư cách rất cao, thế nhưng người trong cuộc thì sao? Người chính diện tiếp nhận hết thảy thì sao?

- Chuyện lần này sở dĩ có thể kéo dài lên men như vậy, nguyên nhân chính là ở chỗ những nho sinh kia không ngừng tác động...

Vân Dương lo lắng nói.

- Nhất là một số người có ý đồ, đang tận sức tung tin đồn.

Thượng Quan Linh Tú lạnh lùng cười:

- Chính vì thế ta mới càng thất vọng đau khổ! Nếu chỉ có dân chúng mù chữ bị kích động mà làm bừa, như vậy thì cũng thôi, ta có thể hiểu được, đằng này. Đám nho sinh đọc đủ thứ sách Thánh hiền, học văn chất đầy trong bụng, thực chẳng hề không ai biết đầu đuôi vụ án kia? Ai đúng ai sai cũng không phân biệt được sao? Vì sao còn muốn làm thế? Hơn nữa còn không phải chỉ có một người, mà là rất nhiều rất nhiều người! Lương tâm của bọn hán, đều ném cho chó ăn rồi sao?!

Vân Dương thân nhiên nói:

- Trọng nghĩa mỗi tông đồ cầu bối, phụ tâm đa thị độc thư nhân. Chính bởi vì những người này có học vấn, có kiến thức, cho nên bọn họ mới làm một số chuyện... Hơn nữa, cũng chỉ có họ mới làm được chuyện đó.

(Trọng nghĩa thường là người lễ mễ, người phụ lòng đa số là người đọc sách)

Nói đến đây, Vân Dương đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, không khỏi sừng sốt một hồi.

Người đọc sách?

...

Nhìn Vân Dương vội vàng cáo từ, Thượng Quan Linh Tú trầm tư một lát, thở dài, lại vào quan sát tình huống luyện công của sáu đứa nhỏ.

Trong lòng nàng thầm nghĩ hoặc: đến cùng Vân Dương nghĩ đến cái gì, sao lại vội vã rời đi như vậy?

...

- Cửu Thiên lệnh, lập tức truy người rải tin đồn!

Vân Dương lần nữa phát ra Cửu Thiên lệnh.

Quả nhiên, đến rạng sáng hôm sau, tin tức phản hồi cơ bản phù hợp với những gì mà Vân Dương suy đoán.

“Có một tên thư sinh nào đó từng theo lời kêu gọi đến nhà bãi phỏng ân sư của hần, sau khi đồng môn thư sinh ra ngoài, bắt đầu tuyên truyền chuyện Tả Văn Long...”

“Có một quan viên nào đó đã từng...”

“Phần tử chủ chốt tác động chính là đám môn nhân mấy vị đại nho, mấy vị đại nho này, trước trước sau sau đều từng bị Hà lão mở tiệc chiêu đãi...”

Con mắt Vân Dương nhìn chăm chăm hai chữ “Hà lão”, thật lâu cũng không rời ánh mắt đi.

Xuân Hàn Tôn Chủ.

Trong thời gian này ta còn chưa muốn làm ngời, lúc này ta chỉ muốn bình an vô sự thông qua được lần thịnh sự này, nhưng không nghĩ đến, ngời lại muốn hủy đi căn bản gốc rễ của quân nhân!

Điều mà quân đội Ngọc Đường kêu ngao nhất, cũng là thế gia mà toàn bộ quân nhân trên đại lục đều phải tôn kính, chính là Thượng Quan tướng môn!

Một đời lại một đời quân nhân nhập ngũ, Thượng Quan tướng môn luôn là đề tài nói chuyện tốt nhất. Mỗi khi nhắc đến Thượng Quan tướng môn, thanh niên cả nước như lâm vào cơn điên cuồng nhiệt!

Từ đó, mới tạo thành quân hồn bất diệt của Ngọc Đường hiện giờ.

Nếu Thượng Quan tướng môn thực sự bị kẻ có ý đồ thành công bôi nhọ, thậm chí kết án phản nghịch, từ trung hồn biến thành gian nịnh, chẳng khác nào rút mất cột sống của toàn bộ quân nhân Ngọc Đường!

Một cái dân tộc, đem cái thế anh hùng giẫm đạp thóa mạ dưới chân, lại có mấy phần khả năng đoàn kết? Lại có mấy phần tinh khí thần?

- Tâm hần đáng chết! Thân hần đáng chết! Tội đáng chết ngàn vạn lần! Dù muôn lần chết cũng khó mà tha thứ!

Vân Dương nghiêng răng nghiêng lợi.

...

Ngày thứ hai.

Hoàng đế Bệ hạ lại bí mật đi vào phủ Lão Nguyên soái. Vân Dương cũng đến đúng hẹn. Không có gì bất thường.

Trong thư phòng.

Vân Dương bình tĩnh kể lại đầu đuôi.

- Dân gian lại có lưu truyền chuyện này?!

Hoàng đế Bệ hạ vỗ bàn đứng dậy, mặt giận giữ nói.

Thu Kiếm Hàn lửa giận ngút trời, dữ tợn gào thét.

Hai người là cao tăng số một số hai Ngọc Đường, há có thể không hiểu sức phá hoại cùng hậu quả nếu chuyện này tiếp tục lan truyền ra ngoài?

Nếu cứ như vậy, nam nhi trong thiên hạ tất mất đi tín ngưỡng, mất đi tín ngưỡng, cũng là lúc quân đội Ngọc Đường sụp đổ!

Nếu như quân đội thực sự sụp đổ... Quốc gia còn có thể còn tồn tại sao?

- Đây chính là một bước trên con đường mất nước!

Râu tóc Thu Kiếm Hàn dựng cả lên:

- Bệ hạ, tuyệt đối không thể tha thứ dễ dàng!

- Đương nhiên không thể nhân nhượng!

Sắc mặt Hoàng đế Bệ hạ lạnh như băng sương:

- Vân Dương, ngời cũng đã biết chuyện này, vậy có biết là ai đứng sau thao tác hay không?

- Người hữu tâm này là ai? Tiểu chất thực sự không biết.

Vân Dương cẩn thận nói:

- Kỳ thực, chuyện lớn như vậy, người sau lưng sao có thể tùy tiện lộ diện, dù tiểu chất chỉ có thể thăm dò được chút tình hình, nhưng cũng phí rất nhiều sức lực mới được a...

Hoàng đế Bệ hạ cùng Thu Lão Nguyên soái theo bản năng cảm giác được, tiểu tử này vẫn còn giấu diếm, người đứng sau thao tác là ai, nhất định hẳn biết rất rõ.

Nhưng, vô luận hai người hỏi thế nào, Vân Dương vẫn nói không biết.

Không phải là Vân Dương không muốn diệt trừ Xuân Hàn Tôn Chủ, mà bây giờ... Chưa phải thời cơ.

Hơn nữa, coi như có nói ra, Hoàng đế Bệ hạ cũng chưa chắc sẽ có hành động đối với người kia!

Thân phận bên ngoài của Xuân Hàn Tôn Chủ chính là Hà Hán Thanh, cũng chính là người từng dạy dỗ Hoàng đế Bệ hạ, cho dù đến bây giờ, Hoàng đế Bệ hạ vẫn rất kính trọng người này.

Đề sư tam triều!

Lãnh tụ văn đàn, nhất thể tông sư a!

Người như vậy, coi như Hoàng đế Bệ hạ cũng không dám tùy tiện làm gì hắn, dù sao, ảnh hưởng mà nó đem lại nhất định sẽ vượt quá sức tưởng tượng của nhiều người.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Hôm nay đao trong tay, chém sạch lũ lòng dạ hiểm độc

Hôm nay đao trong tay, chém sạch lũ lòng dạ hiểm độc

Vân Dương không nói, cũng chính là để Hoàng đế Bệ hạ tự mình thăm dò.

Bởi như vậy, tác động đối với Hoàng đế Bệ hạ sẽ càng nhiều hơn khi hắn nói ra.

Ngoài ra, một nguyên nhân càng quan trọng hơn: hiện tại Xuân Hàn Tôn Chủ bị Lăng Tiêu Túy đánh trọng thương, thực lực đại giảm, nhưng tám đại cao thủ dưới trướng hắn, vẫn khiến người thấy mà rợn cả người, một khi ép lão đến đường cùng, chỉ ít nữa cái Thiên Đường thành này bồi táng theo lão cũng là đều có thể!

Nó là tổn thất mà Ngọc Đường không cách nào chịu được!

Thậm chí coi như Hoàng đế Bệ hạ toàn lực tấn công, cũng chưa chắc có thể lưu Hà Hán Thanh này lại.

- Chuyện này...

Hoàng đế Bệ hạ chau mày:

- Nếu triều đình trực tiếp ra mặt, trên triều tất sẽ tiếp tục diễn ra một phen tranh cãi, hơn nữa... Có chút hương vị như chuyện bé xé ra to... Rất dễ bị đám văn nhân mượn chuyện mà xuyên tạc.

Thu Kiếm Hàn sát khí đằng đằng:

- Bệ hạ an tâm, chuyện này cứ giao cho quân đội chúng ta làm là được!

Vân Dương tràn đầy phấn khởi:

- Cái kia... Tiểu chất cũng tận tâm tận lực góp chút náo nhiệt.

- Lăn

Thu Kiếm Hàn trừng mắt:

- Chỗ này không có chuyện của ngươi!

Vân Dương rút cổ lại, hần vẫn không thể hiểu được, thủ đoạn qua sông đoạn cầu của lão già này sao có thể nhuần nhuyễn như vậy? Lần này đã là lần thứ mấy rồi? Không hổ là người đứng đầu trong tam đại lưu manh Ngọc Đường a...

...

Lão Nguyên soái nói không có chuyện của Vân Dương, nhưng Vân Dương sẽ thực sự nghe theo sao? Sớm hôm sau, hần đã vụng trộm đi qua quân bộ.

Dự định quan sát xem Lão Nguyên soái định xử lý chuyện khiến người bức mình này như thế nào.

Không nghĩ tới, vậy mà Thiết Tranh cũng ở đây.

- Ngươi tới làm gì?

Lão Nguyên soái nhú mày nhìn Thiết Tranh:

- Ngày kia là đại hôn của ngươi, hiện tại ngươi xuất hiện tại quân bộ, là muốn biểu hiện tố chất quân nhân của ngươi, hay là muốn thành tâm quấy rối?!

Thiết Tranh nộ khí trùng thiên:

- Sống lưng của chúng tướng sĩ đều sắp bị người rút đi, chuyện này không sớm giải quyết, ta nào có hứng thú tổ chức đại hôn? Lão Nguyên soái, chuyện này giao cho ta xử lý đi!

Thu Kiếm Hàn nghĩ nghĩ, trầm giọng nói:

- Việc này cần giết người, ngươi sắp trở thành tân lang, trước hôn lễ mà giết người sẽ không may mắn!

- Lời ấy của Lão Nguyên soái là sai rồi!

Thiết Tranh lớn tiếng nói:

- Chuyện này không phải chuyện riêng của mình Ngọc Đường ta nữa, Thượng Quan tướng môn chính là tấm gương của toàn bộ quân nhân trên đại lục. Có giết người cũng là vì tướng sĩ trong toàn thiên hạ, sao có thể nói là không may mắn? Hôn lễ của quân nhân, trước khi cử hành phải thấy máu mới là chí ý, nên có thể nói, đây chính là chuyện tốt mà ông trời ban xuống cho ta, thực là đại may mắn! Làm xong chuyện này, Thiết Tranh uống rượu cũng cảm thấy hữu lực hơn!

- Mong các vị, vì ngày kia chính là đại hôn của ta, hôm nay tuyệt đối không nên tranh với ta a!

Chúng tướng cùng trợn mắt.

Chưa thấy ai vô si như vậy, chúng ta có nói sẽ tranh với ngươi a?

Sao lại có thể dùng chiêu không uống rượu mà uy hiếp như vậy, quả nhiên hiểm ác đến cực điểm, tân lang quân thực sự con mẹ nó!!

Lão Nguyên soái bất đắc dĩ, đành phải đem chuyện này giao cho Thiết Tranh:

- Việc này cần phải suy xét tỉ mỉ mới được làm, không được làm quá mức, cũng không thể quá nhẹ tay! Phải nắm chắc mức độ.

Thiết Tranh cười lớn một tiếng!

- Mặt tướng hiền!

Sải bước mà đi.

Vân Dương hóa thành một trận gió đến trước đại doanh. Ẩn thân trong không trung, một quyền đập xù phó tướng của Thiết Tranh, giấu hần ở dưới giường, lập tức, một con khói mù mịt ngưng tụ phủ lấy hần, lúc khói tan, Vân Dương đã biến thành bộ dạng của tên phó tướng này, mặc giáp trụ chỉnh tề, bước ra khỏi quân doanh.

Khi thấy Thiết Tranh thúc ngựa vùng vãi phi tới:

- Tập hợp một ngàn người, tất cả đi theo ta!

...

Nội thành, đang có mấy ngàn thư sinh hô hào trước Hoàng văn quán, trong đó có một thư sinh đứng trên đài cao, vung tay hô lớn, thần sắc kịch liệt, trong lời nói, toát ra ý châm ngòi rất nhuần nhuyễn. Rất nhiều người phía sau đều đồng thanh hô khẩu hiệu theo hắn...

Khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Nơi đây, chính là cái nôi của quan văn, thánh địa học vấn của Ngọc Đường.

Không ít lão nho sinh thành thực lắc đầu thở dài, cũng không ít người mở miệng khuyên can, nhưng với sức mấy lão đầu, sao có thể ngăn cản dòng cảm xúc bốc cháy không lồ kia.

- Ngọc Đường chúng ta, nợ Tả đại nhân một công đạo!

- Chẳng có nhẽ, Ngọc Đường hùng vĩ của chúng ta, lại không thể có một câu trả lời cho trung thần hào kiệt?

- Dân chúng cả nước có quyền biết được sự thật!

- Chúng ta có nghĩa vụ, lấy lại công đạo cho Tả đại nhân!

- Trung thần không nên bị hãm oan!

- Anh hùng không nên chịu nhục nhã!

...

Rất nhiều lời đường hoàng được phát ra một cách hùng hồn từ miệng đám nho sinh này, âm thanh đồng loạt đến đỉnh tai nhức óc.

Những người này, mặc dù trí tuệ không chặt, nhưng nói đến chuyện kích động lòng người, ai nấy đều thuộc hạng cao thủ!

Trong miệng bọn hắn, Thượng Quan tướng môn tội ác tày trời, dù đã chiến tử chỉ còn lại cô nhi quả mẫu cũng không đủ để đền tội...

Mà chân chính gian thần như Tả Văn Long, trong miệng bọn hắn lại trở thành bậc thánh nhân đệ nhất cổ kim. Trình độ đối trắng thay đen như vậy, quả là khiến tượng đất cũng phải giận sôi.

Lúc này, tiếng vó ngựa như mưa rào vang lên.

Trong nháy mắt, đám đông trở nên hỗn loạn.

Đội ngũ kỵ binh chỉnh tề bài son đảo hải mà tới, nhanh chóng bao vây đám đông gào thét.

Không ít dân chúng thấy thế khiếp đảm, lặng yên chạy đi, đám kỵ binh cũng không tiến hành ngăn cản. Còn đám những thư sinh mồm miệng hùng hồn kia, một tên cũng không chạy thoát.

Trộn vụn mấy trăm tên sĩ tử bị vây lại quanh đài cao. Mười mấy người trên đài, cùng mấy trăm người bên dưới, sự oán giận trên mặt họ vẫn chưa tán đi, nhưng trong đôi mắt cũng mờ hồ ẩn chứa vẻ sợ hãi bất an.

Thiết Tranh ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt thâm nhiên nhìn về tên thư sinh đứng trên đài cao.

Thư sinh kia ngang nhiên nhìn lại, không chút yếu thế, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi.

- Ngươi là người phương nào? Ở đây kích động dân chúng, xuyên tạc lịch sử, rốt cục có ý đồ gì?

Khẩu khí Thiết Tranh uy nghiêm, không chút che giấu sát cơ trong lời nói.

- Văn sinh đi không đòi danh, ngồi không đòi họ, Tôn Văn Hoa. Xin hỏi Thiết nguyên soái xuất động đại quân, bao vây đông đảo sĩ tử, đằng đằng sát khí như vậy, rốt cục là có ý gì?

Tôn Văn Hoa vậy mà hỏi ngược lại một câu.

- Ngươi kích động dân tâm, nói xấu trung lương, lẫn lộn trắng đen, có biết tội của mình không?

Trong mắt Thiết Tranh hàm chứa sát khí thấu xương.

- Văn sinh chưa từng làm những chuyện mà Thiết đại soái nói.

Tôn Văn Hoa ngang nhiên nói:

- Văn sinh là người đọc sách, chỉ làm những chuyện mình cho là đúng mà thôi.

Hắn quay mặt hướng đám sĩ tử, văn từ tốn nói:

- Văn sinh chỉ là một tên thư sinh yếu ớt trời gà không chặt. Nhưng mà cách đối nhân xử thế lại là văn nhân chi pháp. Cái gọi là văn nhân chi pháp, chính là lấy ngòi bút làm vũ khí, viết sách lập luận. Truyền cho hậu thế, trái phụ tá quân vương, phải an lê dân. Văn nhân chí sĩ, chính là ở chỗ đó!

Một đám thư sinh cùng nhao nhao đáp lời.

Không ít người biết rõ đều thầm cười lạnh: kẻ nói xấu trung lương, đổi trắng thay đen, thế mà cũng có thể nói năng hùng hồn như thế. Da mặt đám thư sinh này, cũng thực đủ dày.

Thiết Tranh siết chặt nắm đấm, đang muốn nạt lại, lại thấy phó tướng bên cạnh tranh nói trước, thanh âm ồm ồm, đinh tai nhức óc.

- Không sai! Đám văn nhân các ngươi làm việc, dùng cách của văn nhân, điểm ấy là hợp tình hợp lý, không có gì đáng trách. Nhưng mà quân nhân chúng ta làm việc, cũng sẽ chỉ áp dụng cách của quân nhân chúng ta! Nếu các ngươi đã cho rằng, hành vi rút sông Ngọc Đường, phá hoại tín ngưỡng là đúng. Như vậy, chúng ta cũng cho rằng, giết các ngươi, cũng là đúng! Các huynh đệ, làm chứng, một tên cũng không để lại!

Sau một tiếng gào to, tên phó tướng của Thiết Tranh không nói hai lời, trực tiếp thúc ngựa phóng qua.

Thậm chí Thiết Tranh còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã thấy phó tướng kia vùng trường đao trong tay, đầu mười tên thư sinh trên đài đã đồng loạt bay lên!

Trong đó có cả Tôn Văn Hoa, tất cả, không ai may mắn thoát được!

Sát ý trong lòng Vân Dương sớm đã ngợp trời, phân rõ phải trái? Ai rảnh cùng con mẹ nó nhà người phân rõ phải trái? Ngay cả chuyện táng tộ thiên lương đó mà mấy người các ngươi còn có thể làm ra, còn muốn phân rõ phải trái cái rắm?

Phân cái em gái người!

Một đao lướt qua, máu tương nhuộm đỏ một góc trời, nhưng phó tướng mà Vân Dương hóa thân kia vẫn không hề có ý dừng lại, ngược lại càng gia tốc lao vào trong đám người, đại đao như liềm câu của tử thần, không ngừng thu gặt tính mệnh đám nho sinh, máu tươi nhỏ xuống chảy thành sông.

- Để đại đao trong tay lão tử, tiễn các ngươi xuống cùng Tà Văn Long mà chờ lấy công đạo đi!

Dưới sự dẫn đầu của hắn, đám kỵ binh đằng sau cũng không kìm nén được, dưới trạng thái bị máu tươi kích thích, toàn bộ lập tức xông lên, theo bước chân phó tướng, đồ đao không ngừng thu gặt sinh mệnh...

- Giết a!

- Giết sạch đám vương bát đần đổi trắng thay đen!

- Giết sạch đám gian tặc!

- Giết sạch mấy thứ đồ ăn nói bừa bãi a...

- Dám vũ nhục tướng môn, đáng chết!

Rầm rầm rầm...

Một đám kỵ binh cùng xông lên, mới trong nháy mắt, đám sĩ tử gây chuyện đã bị chém sạch, không người may mắn thoát khỏi!

- Ta đã biết là ai đứng sau chủ mưu, các huynh đệ theo ta, nếu không trừ căn nguyên tai họa này, tin đồn sẽ không ngừng truyền ra, tướng môn sẽ không ngừng bị vũ nhục!!

Vân Dương trong vai phó tướng hét lớn một tiếng, suất lĩnh một đám kỵ binh đỏ mắt chạy ầm ầm.

Thiết Tranh rốt cục lấy lại tinh thần.

Con mẹ nó, ai mới là chủ soái a?

Ta mới muốn hạ lệnh động thủ, tại sao lại bị tên hỗn đản này đoạt mất cơ hội thể hiện a...

Ta còn chưa có hã giận... Tà hòa đây bụng còn chưa có phát được ra a...

Lại nói, trước khi tới, Lão Nguyên soái còn có nhân nhủ, không thể làm quá mức. Nhưng bây giờ... Người cũng đều đã giết sạch, còn châm chước cái rắm a?!

- Con mẹ nó! Vương Tử Kỳ!

Thiết Tranh rống to:

- Người con mẹ nó muốn đi đâu, dừng lại cho lão tử...

Hắn giục ngựa đuổi theo.

Nhưng rõ ràng Thiết Tranh đã chậm một bước.

Một phen đối thoại giữa Vân Dương và Thượng Quan Linh Tú trước đó, khiến hắn hiểu ra một điều, dù có dùng lời lẽ hoa mỹ thế nào đi chăng nữa, cũng không bằng một hành động thực tế, lúc này đã có cơ hội thể hiện, há có thể buông tha mấy tên đầu nguồn này? Như vậy không phải là phí của trời sao?!

Vân Dương hóa thân Phó tướng của Thiết Tranh, Vương Tử Kỳ, một ngựa tiên phong, nhanh chóng vọt tới nhà một vị đại nho sớm xác định sẵn, một đao cường liệt bổ nát đại môn, từ vị trí đại môn cường thế giết vào, lại chém nát tường nhà phía sau, chạy thẳng tới một nhà khác.

- Hôm nay đao trong tay, chém sạch lũ lòng dạ hiểm độc!

Danh sách trong tay Vân Dương vô cùng tinh chuẩn, tuyệt đối sẽ không giết lầm một cái, càng không để lọt người. Cho nên khi đã giết đến bay, tám phần, hắn mới quay ngựa phóng đi.

Đối diện chính là Thiết Tranh đã sớm cản đường, lúc này Thiết Tranh đã tức giận tới méo sệch cả miệng:

- Vương Tử Kỳ! Con mẹ nó thật to gan... Người con mẹ nó đừng chạy! Đừng chạy! Đứng lại cho ta!

Nhưng Vân Dương sao có thể ngừng chạy? Quất mạnh một roi vào mông ngựa, càng chạy càng nhanh.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Lạnh giá trái tim Anh hùng

Mãi cho đến một cái ngã rẽ, Thiết Tranh mới đuổi kịp chiến mã của Vân Dương, nhưng hắn ngạc nhiên phát hiện, trên lưng ngựa đã không còn bóng người.

- Hồngбет!

Toàn thân Thiết Tranh giật mạnh một cái: hắn là gian tế sao?

Nếu nhưng người mà bị người này chết là oan uổng, vậy sẽ dẫn tới đại họa ngập trời a...

Chẳng những hắn phải gánh nổi oan này, hơn còn nặng và chặt vô cùng...

Nhưng, sau nhiều lần tỉ mỉ tra xét, cuối cùng xác nhận, không ai oan uổng!

Những người này, chính là những kẻ cầm đầu, là đầu nguồn sự kiện lần này!

Thiết Tranh gãi gãi đầu, rốt cục là chuyện gì vậy?

Hắn mê mẩn vào đầu, chuyện này... Có vẻ như hắn nghĩ thế nào cũng không thể hiểu a!

Thiết Tranh mang theo một đồng dấu hỏi mà trở lại quân doanh, liếc mắt nhìn thấy Vương Tử Kỳ kia đang đứng trước cửa doanh, hết nhìn đông lại nhìn

tây, mê hoặc hỏi Thiết Tranh:

- Đại soái, các người đi đâu vậy? Sao trong doanh ta không còn ai cả a...

- Người già bộ hồ đồ cái gì!

Thiết Tranh nổi giận nhảy xuống ngựa, tóm lấy người nào đó rồi điên cuồng tấn một trận.

Đáng xong, mới thét ra lệnh:

- Trói tên hỗn đản này lại cho ta!

Mặt mũi Vương Tử Kỳ bầm dập, khóe miệng đổ máu, vẫn không ngừng kêu to:

- Chuyện này là thế nào? Chuyện này là thế nào?

Trận đòn này, oan uổng vô cùng a!

...

Cho đến khi Thiết đại soái biết được mọi chuyện từ trong miệng Vương Tử Kỳ, lại xâu chuỗi các sự kiện với nhau, lúc này mới có vẻ như hiểu rõ, nhưng kỳ thực vẫn chỉ biết trợn mắt há mồm, ngoại trừ lòng vô cùng phiền muộn, thế mà không nói được một câu.

Bởi... Chuyện này không cách nào báo cáo.

Người khác giả mạo phó tướng của người, vậy mà người không nhận ra được, đây vốn là chuyện cười lớn, việc này nếu xảy ra trên chiến trường, người biết tình huống như vậy có thể gây ra hậu quả cỡ nào không? Sợ xảy chút là toàn quân bị diệt như chơi a...

Chỉ nói riêng tình huống trước mắt, hiện tại đã giết người, nếu giết nhầm thì sao? Coi như giết nhầm một người, người cũng không có cách nào dọn dẹp cả?!

Thiết Tranh nhà người sao có thể hồ đồ đến vậy?

Thiết Tranh có thể suy ra, nếu hôm nay hấn báo cáo chuyện này lên trên, chính hấn nhất định sẽ bị lên án, cho nên chỉ có thể ngậm bò hòn mà im lặng, giả bộ như chẳng xảy ra chuyện quái gì cả.

Chỉ là, trong lòng hấn vẫn rất nghi hoặc: người giả mạo phó tướng kia là ai? Giết người sao có thể giết đến tình chính như vậy? Không phải là Thu Lão Nguyên soái đi...

- Phó tướng của người không tòi! Đúng là không tòi!

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn nhìn thấy Thiết Tranh, lớn tiếng tán thưởng một câu:

- Gọn gàng, trực tiếp, rất có phong phạm của lão phu năm xưa... Không tệ không tệ, nên ban thưởng, trọng thưởng.

Về mặt Thiết Tranh xanh lại.

- Lão đại nhân quá khen!

- Người còn biết là quá khen sao? Nói người đi giải quyết thì người cứ đi giải quyết, còn nói mấy lời vô nghĩa làm gì? Trực tiếp bắt lại không phải là được rồi sao? Lại còn hỏi người ta biết tội chưa? Người có thể lý luận phân phải trái với đám đọc sách sao? Nếu có thể động đao, chớ có nói nhảm, động đao mới là nghề của chúng ta!

Vừa khen Vương Tử Kỳ, Lão Nguyên soái chỉ mũi Thiết Tranh mắng to một trận:

- Nếu không phải Vương Tử Kỳ kia quả quyết, trực tiếp ra tay, quá nửa là hiện giờ người đã rơi vào cái hố mà người ta đào sẵn! Người nói người xem... Vốn dĩ người sắp đại hôn, ta cũng không nên mắng người... Nhưng người con mẹ nó a, não người là não heo sao?! Mặt hàng như người có thể lấy được lão bà, chắc hẳn bà lão kia bị mù a!

Thiết Tranh xám xịt về quân doanh.

Mang theo lệnh khen cho phó tướng Vương Tử Kỳ. Lòng Thiết Tranh tràn đầy phiền muộn.

- Ta?

Vương Tử Kỳ kém chút bị đánh gãy sống mũi, ngạc nhiên vạn phần:

- Khen ngợi ta? Ta lên chức? Vì sao a? Ta ta ta... Lập đại công từ lúc nào vậy...

Nhìn đồng liêu chúng quanh hăm mộ, bội phục, Vương Tử Kỳ chân chính:

- Đại soái... Cái này...

Thiết Tranh thốt nhiên rống to:

- Ngâm cái mồm chó của ngươi lại cho lão tử! Ngươi con mẹ nó được lên chức mà còn úy khuất đúng không? Được tiện nghi mà còn khoe mẽ đúng không? Tả hữu, lên cho ta!

Phốc phốc phốc...

Vương Tử Kỳ bị đánh ngất xỉu, bị thay thế, sau đó lập công được thưởng, sau lại bị hành hung, sự kiện liên tiếp xảy ra khiến hắn như người trong mộng, mờ mịt không hiểu là sao...

Mà kẻ đầu têu, cầm đầu, hắc thủ sau màn việc này, đang vô cùng vui vẻ!

Hôm nay thống khoái chém giết, trợn vện những hơn hai trăm người. Thực ra nó cũng chỉ là phụ, điều khiến Vân Dương càng thêm kinh ngạc đó là:

Lục Lục thể hiện cảm xúc sinh động chưa từng có, hiển nhiên lần này chiếm được bất bình chí khí mà nó cần, hơn nữa, còn đặc biệt nhiều!

Lúc đầu, Vân Dương nghĩ, những tên thư sinh này ráp tâm bất lương, muốn gây bất lợi cho Ngọc Đường đế quốc, nhưng cũng không thể coi là hạng người xấu xa phát rõ, vậy mà không ngờ chúng đúng thực là người xấu, bất bình chí khí mà Lục Lục gom được, chính là bằng chứng không thể cãi lại!

- Kỳ thực, những người này đều hiểu Thượng Quan tướng môn là anh hùng. Nhưng mặc dù bọn hắn biết rõ chân tướng, nhưng vì đạt được mục đích cá nhân, lại muốn đổi trắng thay đen, rối loạn lẽ phải. Nếu mấy người đó còn không đáng chết, vậy trên đời này còn có ai đáng chết nữa a?!

Vân Dương hừ một tiếng:

- Về sau nếu còn gặp được mặt hàng như vậy, gặp một cái giết một cái, ai mà có thời gian nói nhảm với bọn hắn!

Ngay cả lịch sử còn muốn bẻ cong, mấy tên gia hỏa như vậy, học vấn càng cao, nguy hại sẽ càng lớn.

Lần này Vân Dương giết không chút nương tay, sau này nếu còn gặp lại, chỉ sợ hắn sẽ còn ra tay ác hơn!

Đương nhiên, loại chuyện như vậy Vân Tôn đại nhân sẽ không thể nào tự ra mặt, mượn tay người khác, lại trả lại một cái đại chiến tích, chính là thù lao tạ ơn mượn thân phận a!

Vị Thiên tướng Vương Tử Kỳ kia rất may mắn, mơ mơ màng màng mà nhận được một đại công, chịu mấy trận hành hung, còn gánh thêm một cái oan uổng. Kỳ thực, nói là oan uổng cũng chưa đúng, bởi, coi như Vân Dương không làm vậy, hắn vẫn phải làm nhiệm vụ, cuối cùng kết quả cũng sẽ không khác nhiều lắm...

Trong cùng ngày, quân phương lập tức tổ chức phản công, khiển trách quân đội hoành hành phạm pháp, nếu không nghiêm khắc trừng trị, quốc sẽ không còn là quốc văn văn, Hoàng đế Bệ hạ đích thân hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ.

“... Từng nghe nho lấy văn loạn pháp, hiệp lấy võ phạm cấm. Nay, sỹ tử Ngọc Đường không phân biệt được trắng đen, đảo ngược lẽ phải, bẻ cong lịch sử, tổn hại trung nghĩa, ăn nói bừa bãi, gạt bỏ trung lương, cân nhắc gian nịnh... Làm như thế, có gì khác với hạng loạn thân tặc tử?”

“Thượng Quan tướng môn, đan tâm như minh nguyệt, son hà Ngọc Đường đều chứng kiến bích huyết trung hồn cả nhà họ. Cả nhà Thượng Quan đều xả thân báo quốc, trung liệt hy sinh thân mình, gia tộc lớn như vậy, lại từ thương gần như hết sạch. Chỉ còn sót lại cô nhi quả mẫu, ấy vậy báo quốc chí tâm vẫn không nguôi. Gia tộc vì nước hy sinh lớn như vậy, lại bị người nói xấu thành loạn thân, thiên lý công đạo ở đâu? Nhân nghĩa lương tâm còn đâu? Trước sau mới 150 năm, xương cốt trung thần còn chưa lạnh, anh linh chưa xa, lại bị người lẫn lộn phải trái, đổi trắng thay đen, dưới cửu tuyền, há có thể nhắm mắt?!

“... Một đám nho sinh đọc đủ thứ thi thư lễ nghĩa, lẽ ra nên thấu tỏ mọi đường, phân ưu cho gia cho quốc. Lại vì tâm tư cá nhân, đại nghịch bất đạo, kích động quần chúng, rét lạnh linh hồn trung lương, thường tổn trái tim liệt sỹ... Hoàng Thiên Hậu Thổ, không thể nhắm nhin. Tội nghiệp như vậy, không giết không đủ bình dân phẫn, không tru không thể an trung hồn...”

“... Từ hôm nay, phàm là người dám lấy lời ấy ra bàn luận, tận tru cửu tộc! Nho môn Ngọc Đường, phải lấy đó mà làm gương! Bích huyết trung hồn, lưu danh sách sử, phải vạn thế lưu danh, không tha người dùng ngòi bút làm vũ khí mà loạn pháp...”

Thánh chỉ Hoàng đế Bệ hạ soạn ra lần này, nghiêm khắc vượt lẽ bình thường. Trong thánh chỉ, có thể thấy rõ được vẻ nổi giận, sát khí ngập trời của Hoàng đế Bệ hạ khi biết tin.

Cùng với thánh chỉ được chiếu cáo thiên hạ, phong ba lần này lập tức được trừ khử.

Mà Hoàng đế Bệ hạ truy cứu sau đó, cũng khiến cho những tên nho sinh từng tham dự chuyện này đều gặp vận rủi.

- Người đã bỏ mình, trừng phạt đúng tội, cần truy cứu tội liên quan của gia tộc. Người may mắn sống sót, ghi lại trong thiết quyển, cả đời, không được vào triều!

Không ít người một lòng khổ độc, thậm chí dùng đủ mọi con đường để dương danh, tranh thủ danh vọng, chính là vì muốn một ngày đề tên trên bảng vàng, vào triều làm quan.

Nhưng đạo thánh chỉ truy cứu trách nhiệm vừa được ban bố, trực tiếp đoạn con đường làm quan của không ít người!

Lập tức dám nho sinh thê lương thành mảnh, nổi lên không dứt.

Hành động lời lệ phong hành này của Hoàng đế Bệ hạ, quả nhiên là giải quyết dứt khoát, sau khi giết gà, lập tức hạ thánh chỉ. Người chủ sự đều đã bị giết sạch, dù có muốn tiếp tục thâm gây chuyện, cũng là hữu lực mà khó triển khai, chỉ có thể ngậm bồ hòn mà không thể làm gì.

Căn bản không có lỗ hổng cho bọn chúng đảo ngược thế cục.

Đám thủ hạ đắc lực đã bị giết tới chín phần mười. Nhưng tên còn lại cũng bị hủy tiền đồ, tâm thần oán trách, căn bản không thể dùng thêm được nữa. Nếu chỉ gây sóng gió trên triều đình, thì còn có ích gì?

Hơn nữa Hoàng đế Bệ hạ trực tiếp nổi nóng, mắt rồng đỏ bừng, nếu có ai dám can đảm nhảy ra gây chuyện, sợ rằng Bệ hạ sẽ không nói đạo lý mà trực tiếp ra lệnh làm thịt.

Cho nên chúng quan đều thức thối mà hô Bệ hạ thánh minh.

Cùng với thánh chỉ truy cứu trách nhiệm, Hoàng đế Bệ hạ còn ban bố một đạo ý chỉ an ủi Thượng Quan tướng môn. Hai vị đại lão quân đội tự mình xuất mã, chiêm ngưỡng động trời, lễ vật kéo thành hàng dài tiến về tổ trạch Thượng Quan tướng môn.

Vô số dân chúng bị kích động cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, ai nấy nước mắt rồng rồng, tự giác quỳ lạy tạ tội trước đại môn Thượng Quan tướng phủ, thái độ thành kính, tràn đầy ý sám hối.

Sau mấy ngày sống trong sự biệt khuất, Thượng Quan tướng môn rốt cục có thể nghênh đón một mảnh trời sáng sủa.

Người quỳ trước cửa Thượng Quan gia thành một mảng đen kịt.

- Ta đáng chết, ta đã ném trứng thối...

- Đều do nhưng tên nho sinh kia nói hươu nói vượn, ta cũng đáng chết, vậy mà đi tin...

- Ta hận bản thân, một kẻ nửa chữ bẽ đôi cũng không biết, lại đi theo người khác gây chuyện, quả thật đáng chết a...

- Khẩn cầu tướng môn tha thứ...

- Thịnh cầu tướng môn tha thứ, tiểu nhân nhất thời hồ đồ...

...

Nhưng, không có bất kỳ người nào của Thượng Quan tướng môn đứng ra nhận xin lỗi, càng không hề có chút ý trấn an đám đông, chỉ có lão quân gia đi ra nói một câu:

- Người trong nhà đều là cô nhi quả mẫu, không tiện ra mặt chào hỏi. Xin chư vị mau rời đi, không thể tiếp đón chu đáo, thật xin lỗi.

Chỉ một câu nói, ngoài ra không còn gì khác.

Nhưng, trong lời nói đậm mực này, lại ẩn chứa một cỗ cảm giác nản lòng thoái chí, nó cứ quanh quẩn lấy đáy lòng từng người từng người.

Đám quần chúng đều rơi vào cảnh mờ mịt luống cuống, tựa như thấy gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói thành lời.

Họ vẫn đứng trước cửa Thượng Quan gia, trù trừ mãi mà không đi.

Cũng có ít người thầm tức giận, không phải là chỉ hiểu nhầm một chút thôi sao? Chúng ta cũng đã tới đây xin lỗi, các ngươi còn muốn gì nữa...

Hai người Thu Lão Nguyên soái cùng Lãnh Dao Ngâm cùng nhau đi đến trước đại môn Thượng Quan phủ, thấy xung quanh Thượng Quan phủ bị vô số người vây lấy, còn tưởng là xảy ra chuyện gì, vội vàng qua hỏi thăm mới biết chuyện gì xảy ra.

Liếc qua đại môn của Thượng Quan phủ, đen đen trắng trắng vàng vàng, ô ư ư không thể chịu nổi, cái thứ đen đen vàng vàng kia rõ là chất thải bài tiết, đến giờ mùi thối vẫn sộc vào vào mũi người xung quanh. Nhìn lại, lại thấy một đám người đến cầu xin tha thứ...

Thu Kiếm Hàn giận tím mặt, Lão Nguyên soái sai bước đến trước cổng chính Thượng Quan gia, nhảy phốc lên đài, chỉ tay chửi ầm lên:

- Đám hỗn trướng các ngươi, còn có mặt mũi đến đây xin lỗi?! Còn có chút thể diện nào hay không? Ngươi! Dù thế nào cũng phải nên có chút ranh giới cuối cùng a?!

- 150 năm dài đằng đẵng, Thượng Quan tướng môn vì sự an ổn của Ngọc Đường đế quốc, mấy đời nam đỉnh đều chết sạch, hiện giờ chỉ còn một nhà mẹ góa con côi, đám người các ngươi được hưởng bình an do người ta bảo hộ, lại nghe người đặt điều, tin tưởng vào lời đồn nhảm nhí, còn dám đến gây chuyện, vậy công tướng môn, các ngươi còn có nửa điểm lương tâm hay không hả?!

- Các ngươi làm rét lạnh trái tim nhiệt huyết của tướng môn, lúc trước, lời khó nghe, chuyện khó tưởng gì cũng có thể làm ra, hiện nay biết rõ mọi chuyện, mới đến đây nói thật xin lỗi, về mặt sám hối, tưởng thế là xong việc sao? Đám hỗn trướng vô ân phụ nghĩa các ngươi nghĩ thật đẹp a! Mấy đời Thượng Quan tướng môn huyết chiến sa trường, da ngựa bọc thây, người mà bọn hần bảo vệ, vậy mà lại là đám vương bát đần không có lương tâm các ngươi!

- Xin lỗi?! Sám hối?! Uống cho các ngươi có thể nói ra được! Xem lại đám người các ngươi xem. Ta thực sự cảm thấy, các huynh đệ Thượng Quan hy sinh bảo vệ đám các ngươi, thực sự không đáng! Huyết chiến sa trường, da ngựa bọc thây, người trước ngã xuống, người sau lại tiến lên! Đổi lại là sự an ổn cho đám Bạch Nhân lang! Vong ân phụ nghĩa, sỗ diễn vong tông, không biết xấu hổ các ngươi!

- Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, thấp hèn, bỉ ổi!

- Các ngươi có nghe thấy tiếng thút thít trung hồn Thượng Quan gia dưới cửu tuyền? Các ngươi có nhìn thấy bích huyết trung hồn đang phẫn nộ? Có đáng không? Xảy ra chuyện như vậy, các ngươi làm thế nào để khiến tướng sĩ cam nguyện liều mạng chinh chiến? Chẳng nhẽ, huyết chiến đến da ngựa bọc thây là vì bảo hộ đám các ngươi? Các ngươi thì tính là cái cứt chó gì!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: ...Là đủ!

Râu tóc Lão Nguyên soái kích động dựng đứng cả lên, lão giận tới không kiềm được, gào thét rung động trời đất, trong cơn cuồng nộ mãnh liệt, còn ẩn chứa một cỗ bi thương vô lực!

Tâm cảnh hiện tại của Lão Nguyên soái, so với Thượng Quan Linh Tú cùng Vân Dương thậm chí còn sâu hơn một bậc!

Hắn có thể suất lĩnh trăm vạn đại quân, chỉ huy chém địch ngoài ngàn dặm, hành binh bố trận tiêu sái tự nhiên, hoàn toàn không hề có ý sợ hãi. Nhưng, lúc này, đối mặt mới đám ngu phu ngu phụ giới lật mặt, dễ bị người kích động này, lại cảm thấy tràn đầy sự bất lực!

Đối với Lão Nguyên soái mà nói, nguy cơ ô danh của Thượng Quan tướng môn đã được tẩy đi, cố nhiên là một chuyện may mắn, nhưng nó cũng là một bài học, bài học thô chết căm khốc.

Hôm nay có Thượng Quan tướng môn, chẳng phải ngày mai có thể Thu Kiếm Hàn có Lãnh Dao Ngâm hay sao? Mọi người đều là quân nhân, ngay cả Thượng Quan tướng môn mấy đời trung liệt còn bị đe dọa hủy diệt, hai người hần thì có tính là cái gì?!

Hậu viện Thượng Quan phủ, sương quả cả nhà đều lẳng lặng đứng đó, sắc mặt ai nấy không chút biểu tình.

Nghe tiếng gầm như lời cồn của Lão Nguyên soái, trên dưới một nhà đều đỏ vành mắt, nước mắt lăn rơi xuống, hai tay nắm chặt, ủy khuất bị phần trong lòng họ, không có lời nào hay bút nào tả được.

Khi bị vạn chúng phi nhổ, các nàng cũng chưa từng thương tâm rơi lệ, trong lòng các nàng khi đó chỉ phẫn nộ, chỉ có oán giận.

Nhưng, trong khoảnh khắc chân tướng được sáng tỏ, thanh danh một lần nữa khôi phục, các nàng không kim được nước mắt chảy dài.

Lão phu nhân run rẩy đốt một nén nhang, giọng cao lên khỏi đỉnh đầu, nhẹ nhàng cắm trong lư hương trước bài vị.

Khói xanh lượn lơ bay lên.

Từng hàng bài vị chỉnh chỉnh tề tề, không chút tiếng động nhìn đám khói xanh này.

Người sống hay người chết, đều không nói gì.

Con mắt chúng nữ đều tập trung trên người lão phu nhân.

Về mặt lão phu nhân không chút ba động, nước mắt vẫn không ngừng chảy dài. Bà lặng lẽ đứng thẳng người lên, nước mắt chảy ròng ròng, nhìn bài vị lít nha lít nhít.

Một hồi lâu sau, lão phu nhân lẩm bẩm nói:

- Ta biết các ngươi muốn nói điều gì... Các ngươi muốn nói, chỉ cần an tâm, nghĩa luôn bên mình. Đây chính là lời các ngươi muốn nói, đúng không? Ta biết, cả nhà các ngươi đều là một đám đầu gối, bách tử không hối...

Thanh âm của bà từ từ run rẩy:

- Nhưng các ngươi chết vui chết vẻ! Các ngươi hét lớn một tiếng, xông thẳng phía trước, chết oanh oanh liệt liệt, các ngươi chết thì hết, nhẹ nhàng đến vô cùng! Nhưng, các ngươi lại bỏ lại chúng ta! Các ngươi an tâm, vì nước mà chết, không oán không hối, thế nhưng các ngươi bỏ lại đám mẹ góa con côi chúng ta, các ngươi thực không chút áy náy sao?!

- Các ngươi chết rồi, chết là hết chuyện, chuyện sau đó không còn liên quan đến các ngươi! Nhưng chúng ta còn sống, có đáng phải nhận lấy những chuyện như vậy hay không?!

Bà giơ tay khô gầy chỉ ra phía sau cánh cửa, nghiêm nghị quát lên điên cuồng:

- Dựa vào cái gì mà chúng ta phải thừa nhận chuyện đó! Các ngươi bước ra một cái cho lão thân, nói cho lão thân biết, dựa vào cái gì?!

Dưới một tiếng hét này, toàn bộ linh đường đều như run rẩy.

Hốc mắt chúng nữ đỏ bừng, thân thể mềm mại run rẩy.

Từ ngoài cửa, truyền đến thanh âm nặng nề của Thu Lão Nguyên soái:

- Lão tẩu tử, chúng ta tới.

Lão phu nhân lạnh lùng nói:

- Hai vị Đại nguyên soái tự mình tới đây, quả là đại giá quang lâm, nhưng chân sang không đáp tiện địa, lão thân sao có thể chịu được hậu đãi như vậy. Mẹ góa con côi nhà này, càng không chịu nổi lễ của hai vị đại lão quân đội đích thân bái phỏng, vẫn là mời các vị về cho.

Cửa ra vào tối sầm lại, thân hình Thu Kiếm Hàn và Lãnh Dao Ngâm xuất hiện trước cửa, bước nhanh vào bên trong.

Tới trước mặt lão phu nhân, hai người bịch một tiếng, song song quỳ trên mặt đất:

- Chúng ta tới trễ, lão tẩu tử thứ tội!

Hai vị Nguyên soái đương triều, đại lão quân đội, mỗi người chỉ cần giậm chân một cái, cũng đủ rung ba phần đế quốc, cứ vậy mà quy quy củ củ quỳ trước mặt lão phu nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ áy náy từ tận đáy lòng.

Lão phu nhân ghen lại, thật lâu cũng không nói được lời nào, quá nửa ngày, rốt cục thở dài một hơi, quai trọng trong tay khê quơ:

- Đứng lên đi!

- Vâng! Xin tâu cho hai ta thắp một nén nhang, kính tỏ tông tướng môn, các huynh đệ, cùng với đám nhỏ, tạ chút tâm ý!

Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm đứng lên, rất cung kính đến trước lò hương, cung kính nhóm lửa, lại cung kính giơ nhang, cẩn thận tỉ mỉ cúi đầu.

Thần sắc nghiêm nghị chưa từng có.

Trong mắt hai vị Nguyên soái, ẩn ẩn có một điểm hào quang lóe lên, tựa như, trước mắt họ lúc này chính là chư tướng Thượng Quan gia, anh tư hào hùng, quát tháo chiến trường, một tư thế vô địch thiên hạ.

Toàn trường lập tức tĩnh lặng.

Sau hồi lâu, hai vị lão tướng đứng thẳng người.

Lão phu nhân vẫn đứng đó, đột phát một tiếng thở dài thăm thẳm, nói khẽ:

- Tiểu Nhu, tiểu Lãnh... Ta hỏi các ngươi...

Bà không chút biến đổi sắc mặt, thanh âm cũng chỉ có một ý vị lãnh đạm, không mang theo nửa điểm tình cảm, chậm rãi vươn tay, chỉ ra bên ngoài, thần nhiên nói:

- Phải chăng... Mấy đời nhà chúng ta huyết chiến, chính là vì bảo hộ... Những người ngoài kia?

Thu Lão Nguyên soái cùng Lãnh Đạo Ngâm đồng thời im lặng, im lặng mất cả nửa ngày.

Hồi lâu sau, hai người ưỡn ngực, thanh âm đặng chất nhưng đầy kiên quyết nói:

- Quân nhân Ngọc Đường chúng ta, ăn bổng lộc triều đình, hưởng thụ vạn dân cung phụng. Quân lương, quân bổng đều là quốc gia cung cấp...

-... Chỉ cần được an tâm, chính nghĩa luôn bên mình! Như vậy là đủ!

Hai vị lão tướng đồng thời nói.

Chỉ cần được an tâm, chính nghĩa luôn bên mình!

Lại là hai câu này!

Hai câu này quả thực là khẳng khái phân trần, dùng đâu cũng được!

Lão phu nhân đột nhiên nổi giận âm ỉ, nước mắt trào ra mãnh liệt, tức miệng mắng to:

- Các ngươi cũng cầu an tâm?! Tốt tốt tốt, các ngươi hiền ngang lắm liệt, các ngươi đồng đồng đặc đặc! Cút ra ngoài cho ta! Lăn ra ngoài! Cút cái gọi là an tâm, cút cái gọi là nghĩa bên mình! Cút! Cút! Cút!

Vừa khóc lớn, vừa mắng to, quai trượng trong tay đập thẳng tới hai vị lão tướng.

Hai người không đáng tránh né, yên lặng đón nhận, trong ánh mắt, là một mảnh bi thương.

Đối với hoàn cảnh của Thượng Quan gia, bọn hắn vô cùng hổ thẹn.

Một trái tim tràn đầy nhiệt huyết, đột nhiên bị những xuống hầm băng vạn niên, cái cảm giác triệt để lạnh buốt đó...

Phốc!

Lão phu nhân ném quai trượng xuống đất, đột nhiên quỳ gối trước linh vị, bắt đầu gào khóc.

Sự chua xót, ẩn trong tiếng khóc lóc đau khổ.

Vô số bài vị lặng lẽ bắt động trong khói xanh lượn lờ, Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Đạo Ngâm đồng thời đứng yên bất động.

Tất cả phụ nhân Thượng Quan gia cũng không động, thần sắc họ chất đầy bi thương, nhưng lại có thêm một tia thoải mái.

“Chỉ cầu an tâm, nghĩa luôn bên mình”

Câu nói này, còn thiếu mấy chữ

“... Là đủ!”

...

Vân Dương, đang thần thanh khí爽 đi lại trong phủ, chưa hề biết chuyện đang diễn ra ở Thượng Quan tướng môn, nhưng lại ngoài ý muốn mà biết Vân Túy Nguyệt phái người gửi thiệp mời, nói là có chuyện khẩn yếu mời hắn đi qua một chút.

Vân Dương nghe bảo, không khỏi ngây người, trong lúc này, sao Vân Túy Nguyệt có thể lại tìm hắn? Nàng có ý gì đây!?

Đang muốn đến Thanh Vân phường tìm hiểu một chút, đã thấy một thiếu nữ áo xanh cùng hai tên đại hán bước nhanh tới.

Người tới, chính là Cúc Thần, một trong Thập Nhị Kim Sai của Thanh Vân phường. Mặc dù không tính là quen biết, nhưng cũng coi như biết mặt lẫn nhau.

- Vân công tử.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng lộ nụ cười mỉm.

- Nguyệt tỷ biết Vân công tử là quý nhân bận rộn, hơn nữa, lần này cũng không phải gặp tại Thanh Vân phường, nên phái tiểu muội tới đây nghênh đón.

Vân Dương mỉm cười:

- Không sao, không biết Nguyệt tỷ đang ở đâu?

Cúc Thần cười cười:

- Nguyệt tỷ đang ở một chỗ tốt chờ Công tử, mong công tử nhanh tới.

Chỗ tốt?

Nhanh tới?

Hai mắt Vân Dương lóe lên một hào quang, như có điều suy ngẫm, ánh mắt lướt qua trên mặt Cúc Thần, gật gật đầu:

- Nếu Nguyệt tỷ cho gọi, vậy chúng ta đi thôi.

Quay ngơoi phất phất tay, giống như hành vi chào hỏi bình thường, bí ẩn liếc mắt ra ý cho Phương Mặc Phi một cái.

Phương Mặc Phi cúi đầu nói:

- Công tử, có cần thuộc hạ đi cùng với người sao?

- Không cần, ngơoi đi làm việc của ngơoi đi.

Lão Mai giữ nhà, Vân Dương cự tuyệt nói:

- Ngơoi ở nhà coi nhà đi.

Lúc xuất phát, Vân Dương bỗng huyết sáo một cái, đã thấy Nhị Bạch Bạch chạy vội đến, nhảy thẳng vào lòng ngực Vân Dương.

Vân Dương cười ha ha một tiếng, tiện tay nhét Nhị Bạch Bạch vào sâu tron túi, bước vội theo Cúc Thần.

Phương Mặc Phi chờ Vân Dương đi ra ngoài, mới hì hì cười một tiếng, hô biến cái liền biến mất trên không trung:

- Lão Mai, ta đi trước, ngơoi đi sau. Tuyệt đối không nên để bị phát hiện, tránh làm hỏng kế hoạch của công tử.

Lão Mai hừ một tiếng, thì thào cả giận nói:

- Từ lúc nào thành ngơoi an bài chuyện của ta? Có biết phân biệt tới trước tới sau không hả?!

Lão khó chịu nói theo.

Sắc trời lúc này đã mờ mờ tối, là khoảng thời gian lúc hoàng hôn xé chiều.

Cúc Thần đi trước dẫn đường, nét mặt tươi như hoa, câu được câu không trò chuyện với Vân Dương.

Hai tên hộ vệ không chút biểu tình, lặng lẽ đi theo bên người.

- Hai vị này sao lại lạ mặt vậy? Hình như là chưa từng gặp qua a?

Vân Dương nhìn hai tên hộ vệ, cười híp mắt nói.

Cúc Thần che miệng cười khẽ:

- Chẳng nhẽ công tử có thể nhận ra hết thầy mọi người trong Thanh Vân phường chúng ta a.. Khanh khách...

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Không sai không sai, Thanh Vân phường nhiều người như vậy, sao ta có thể biết hết được a.

Vân Dương không nói gì thêm nữa, nhưng mỗi khi đảo mắt qua Cúc Thần, hàn ý trong đó lại nhiều hơn mấy phần.

Nhận ra hết thầy mọi người trong Thanh Vân phường?

Không sai. Ta đúng là có thể nhận ra mỗi người trong Thanh Vân phường các nười! Đừng nói là hộ vệ, coi như nha hoàn đầu bếp... Ta cũng có thể chỉ mặt đọc tên từng người một!

Hắn vẫn đút tay vào trong tay áo, ung dung tiến lên, tựa như là phú gia công tử đi chơi với mỹ nhân, một cố ý vị phong lưu tiêu sái không tự chủ mà toát ra.

Đôi mắt phương của Cúc Thần ngẫu nhiên lướt qua gương mặt Vân Dương, không nhận được mà toát ra mấy phần tiếc hận.

Đáng tiếc, một vị công tử dung mạo khí chất đều vô địch như vậy...

Đường càng đi càng xa, vị trí cũng càng ngày càng lệch, càng chạy càng đến gần khu đèn đỏ hỗn loạn.

Xa xa nhìn lại, dân chúng trên phố bắt đầu dày đặc.

Rốt cục, sau khi vượt qua một góc đường dơ dáy bẩn thỉu, hai bên đường đi bày đầy những quán hàng rong.

Muộn như vậy, thế mà còn nhiều người bày quầy bán hàng vậy sao?

Khóe môi Vân Dương cong lên, hữu ý vô tình hỏi:

- Cúc Thần, rốt cục ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Nguyệt tỷ sao có thể đến cái loại địa phương này? Chỗ này thì có gì tốt mà chơi?

Cúc Thần cười lớn một tiếng:

- Công tử đừng gấp, chúng ta đã đến rồi.

- Đến rồi?!

Vân Dương quay đầu chỉ ra đường cái:

- Là chỗ này sao? Có gì thú vị đâu?!

Thấy Vân Dương quay đầu, thân thể tiểu xảo của Cúc Thần đột nhiên nhanh chóng lui lại, quát:

- Động thủ!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Tu la

Sắc mặt hai tên hộ vệ đột nhiên trở nên dữ tợn, sát khí đằng đằng!

Vô số nhóm người hiện lên từ khắp các phương...

Vân Dương đảo hoàng, tựa như bị hồng thủy vây khốn, bốn phía đều là kinh đào hải lăng vậy.

Đao kiếm lấp lóe.

Thân thể Cúc Thần nhanh chóng thối lui.

Nhưng, vốn dĩ thân thể Cúc Thần đang nhanh chóng lui ba bước, lại ngạc nhiên phát giác bản thân đã bị bắt lại.

Khẽ quay đầu, đã thấy gương mặt tuấn kiệt của Vân Dương đối thẳng với nàng, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi:

- Cúc Thần, chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Chỉ thấy nguy hiểm chứ không thấy vui chỗ nào a...

Bà vai Cúc Thần bị Vân Dương tóm chặt, tựa như bị một cái vòng sắt khóa lại, hoàn toàn không có cách nào động đậy, gương mặt xinh đẹp của nàng phát xanh, quát lớn:

- Thả ta ra!

- Đừng làm vậy, ta làm vậy là muốn bảo vệ ngươi!

Trong ánh mắt Vân Dương chất đầy lãnh ý:

- Con người ta, đặc biệt thương hương tiếc ngọc, trong tình thế nguy hiểm lúc này, ta sao có thể yên tâm để người mạo hiểm một mình.

Bốn phía, vô số đầu người ngời lên như phun trào, sát cơ hiện rõ, trên các mái hiên vô thanh vô tức hiện lên từng nhóm từng nhóm người, trên tay từng người là từng bộ trọng cung cài sẵn nỏ tiễn, mũi tiễn đen bóng băng lãnh, bất cứ lúc nào cũng có thể biến Vân Dương, cùng Cúc Thần trong tay hắn thành con nhím, không, là thành cái sàng.

Ánh mắt Cúc Thần lộ ra vẻ sợ hãi cực đoan:

- Buông ta ra! Mau buông ta ra...

Sắc mặt Vân Dương lạnh như sắt tỏi, hần thần nhiên nói:

- Ta là người vô cùng thương hương tiếc ngọc, chỉ cần người nói cho ta, ai sai người làm như thế. Chỉ cần một cái tên, ta lập tức thả người ra, nếu không người cũng thấy đấy, quá nửa là đối phương sẽ không quan tâm cái mạng nhỏ của người, chỉ sợ sẽ lập tức hạ lệnh bắn tên!

Quả nhiên, một thanh âm lãnh lệ vang lên từ phía đối diện:

- Bắn tên!

Cùng lúc đó, Cúc Thần bỗng trừng lớn hai mắt, thần sắc kinh hoàng không thể tin được, trong đó càng ẩn chứa sự khủng bố vô hạn.

Đập vào mắt nàng, vũ tiễn phủ kín bầu trời, thậm chí một chút quang mang cuối cùng của hoàng hôn cũng bị che đầy hoàn toàn, sắc thái tử vong bao lấy con mắt nàng!

Cúc Thần không nhận được mà phát ra một tiếng rít không cam lòng!

Đối phương, thế mà không hề mảy may kiêng dè bản thân nàng?!

Vân Dương dùng một tay đè Cúc Thần xuống sau. Một tay khác bình tĩnh duỗi ra, huy động chậm chậm trên không trung, là nhìn như chậm chạp, nhưng lại nhanh chóng vô cùng, chớp mắt đã hoàn thành mười vòng vẽ trên không trung.

Một cỗ huyền khí huyền ảo tột cùng, thần nhiên phát ra từ tay hắn.

Vân Dương vừa họa quyền, thân thể cũng tùy theo mà động, thân thể hắn được bao lại bởi một tầng huyền khí thần dị.

Phốc phốc phốc...

Số lượng vũ tiễn siêu việt con số một ngàn, phi tốc bay tới, phốc phốc phốc, vũ tiễn mới bay tới khu vực xung quanh Vân Dương ba thước, dường như bị cái gì đó cản lại, đầu tên đồng thời chúc xuống, phốc phốc rơi xuống trước người Vân Dương.

Chỉ trong nháy mắt, trước sau phải trái của Vân Dương đã trải rộng lít nha lít nhít các mũi tên, nhìn thôi cũng khiến người cảm thấy kinh tâm động phách.

Vô số mũi tên cắm thật sâu trên mặt đất, tựa như một tòa ngục kết từ những mũi tên vậy!

- Nếu người không nói, sẽ thực không còn cơ hội nói nữa.

Sắc mặt Vân Dương duy trì vẻ lãnh đạm nhìn Cúc Thần, thần hình lắc lư, thần nhiên nói:

- Cúc Thần, người chỉ còn một cơ hội cuối cùng duy nhất này.

Đôi mắt phương của Cúc Thần đã sớm bị dọa đến tăn rã, thần sắc bối rối nói:

- Là... Là người phủ thái sư, là Trình Mộng Hàm, đệ nhất phụ tá của thái sư tìm ta, muốn ta...

- Trình Mộng hàm? Phủ thái sư?

Ánh mắt Vân Dương khẽ động, thần nhiên nói:

- Nếu người có thể sống qua hôm nay, nhớ kỹ, tuyệt đối không được quay lại Thanh Vân phùng, nếu không, ta tất giết người!

Vân Dương còn chưa dứt lời, tay phải đột nhiên chấn động, Cúc Thần hét lên một tiếng, thân thể nhỏ yếu của nàng đã bị Vân Dương ném ra ngoài.

Một phát ném, trọn vẹn đẩy nàng ra hơn trăm trượng, thân thể Cúc Thần tựa như đằng vân giá vũ mà bay khỏi khu vực phục sát.

Cúc Thần bỗng tuân lệ rờn rờn, thân thể bay trên không trung miễn cưỡng quay đầu, thanh âm yếu ớt truyền trong gió:

- Thật xin lỗi...

Nhưng, một đạo kiếm quang từ trên một nóc nhà đột nhiên lóe lên như chớp dật.

Cúc Thần còn không kịp phát ra tiếng kinh hãi, đạo kiếm quang kia đã chém nàng làm hai!

Máu tươi vẩy khắp không trung.

Ánh mắt Vân Dương lạnh lùng nhìn hay mảnh thân thể bay xuống, thần sắc không chút ba động.

- Giết!

Từ bốn phía, có vô số người giương đao múa kiếm, hướng Vân Dương mà xông tới.

Vân Dương ngửa mặt lên trời hít vào một hơi thật sâu, khoe miệng lộ ra một tia ý cười nhàn nhạt, lạnh bầm nói:

- Rất lâu, rất lâu... Không có được gặp chuyện như vậy!

- Không cần xuất thủ!

Vân Dương hét lớn một tiếng.

Lập tức, cổ tay khẽ xoay một cái, một đạo quanh manh chói lọi chiếu sáng toàn bộ con đường vốn đã mờ tối.

Chỉ thấy, không biết từ lúc nào, trong tay Vân Dương đã nhiều thêm một cây đao.

Cây đao này, trước khi trở thành lưỡi hái tử thần, không hề toát ra bất kỳ cảm giác hung lệ nào, thậm chí... Khiến người nhìn thấy nó, đều như thấy được một mảnh ánh sáng màu sắc ôn nhu.

Cảm giác đó, khiến người như rơi vào trong giấc mơ thật đẹp, bốn phía tràn ngập hoa tươi, chói lọi vô tận.

Cây đao này, nửa đoạn trước khiến người nhìn như hư ảo, khó mà miêu tả cụ thể của nó, nửa đoạn còn lại, cũng khiến cho người ta có một cảm giác như mộng như ảo, linh lung tinh xảo, khiến người cảm thấy một cảm giác yêu thích không nói thành lời.

- Đao Bất Dung Tinh!

Đao quang lóe lên.

Ba bốn mươi người xông lên phía trước, chỉ thấy một đạo đao quang hoa mỹ, chỉ một đạo duy nhất!

Nhưng là hướng về mi tâm bọn hắn mà đến.

Mắt thấy đao quang đã tới gần, đám người đều tự chủ sinh ra một cảm giác.

Không thể địch nổi!

Không cách nào ngăn cản!

Không thể chống cự!

Một đạo đao quang chói lọi, thậm chí hút lấy sức chú ý của tất cả mọi người, ngay cả suy nghĩ tránh né cũng không thể đề lên nổi.

Xoát!

Trên mi tâm mấy chục người đồng thời xuất hiện một sợi chỉ đỏ tinh tế, thân thể vẫn tiếp tục xông lên phía trước, trong quá trình lao lên, thân thể họ đột nhiên vỡ thành hai mảnh.

Vân Dương phát ra một đạo, cũng không hề có ý dừng lại, xoay người một cái, nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên gương mặt tuấn tú, đao thứ hai yên lặng bộc phát.

- Đao Bất Dung Tinh!

Một chiêu Đao Bất Dung Tinh này khác với chiêu trước, Một chiêu này, tựa như một quang cầu sáng lạn đột nhiên nổ tung, vô số đao mang lấy Vân Dương làm gốc, bắn ra bốn phương tám hướng.

Phốc phốc phốc...

Vô số viên thịt tách ra khỏi từng cơ thể mà bay lên không trung.

Một chiêu Dao Bất Dung Tinh ban đầu có thể chém hơn năm chục người tiên phong, khiến họ thân chia làm hai, đầu một nơi thân một nẻo!

Nhưng mà lần thứ hai, có rất nhiều người vây quét, chiêu thứ hai này bất kể có bao nhiêu, dù sau hay trước, chỉ cần trong phạm vi của nó đều không thể may mắn tránh được.

Trước mắt, lại có mười mấy người tiến tới trước mặt Vân Dương.

Thân thể nhẹ nhàng, bảo tím chớp động, không tránh cũng không né, một người một đao cường thế lao vào trong đám người.

Đao mang trong tay Vân Dương như điện xạ, khuôn mặt ôn nhu lãnh đạm cực điểm, trái một đao, từng người bị chém thành hai nửa, phải một đao, đầu người liên tiếp bay lên.

Tiến một bước, đao quang chớp động, người mấy thanh binh khí đi đầu đồng loạt đứt đoạn, cơ hồ cùng lúc đó, đầu người lại liên tiếp bay lên, tiếng phốc phốc chém vào thịt vang lên không ngừng!

Vân Dương sai bước tiến lên, hai chân không có chút ý ngừng, tựa như một tia sáng đâm thẳng không gì bẻ cong nổi.

Đầu người bay lên lại rớt xuống, Vân Dương tiện tay vỗ nhẹ. Từng khóa đầu lâu tựa như đạn pháo bắn ra, phàm là người bị nện trúng, đều cảm thấy như muốn thổ huyết. Nếu mà trùng hợp đập lên đầu, hai cái đầu cùng nhau bạo liệt, nhìn như đào hoa nở rộ...

Từ đầu đến cuối, Vân Dương không rên một tiếng, hần tinh táo sai bước tiến lên, sát cơ vô tận, như muốn nuốt trọn nhân gian.

Nhưng nơi hần đi qua, cây cỏ thành đồng.

Lúc này giết người, so với thái thịt còn đơn giản hơn.

Tất cả địch nhân vọt tới trước mặt hần, thậm chí còn không kịp ra chiêu, Vân Dương tiện tay vung một đao, đã hoàn thành giải quyết, từ lúc bắt đầu đến giờ, Vân Dương đã bước thêm 30 trượng, mỗi bước của hần như tính toán cả trăm cả vạn lần, tựa như một vị tuyệt thế vũ cơ, giảm nhịp chính xác, phong cảnh phong hoa tuyệt đại nhảy múa trước tình phong huyết vũ.

Bỗng nhiên, bảo tím tung bay, thân thể Vân Dương tựa như biến thành một đám sương mù phiêu khởi, hai chân phốc phốc giẫm qua sáu cái đầu người, sáu cái đầu như sáu quả dưa hấu bị nện nát, Vân Dương nhẹ nhàng hạ xuống một đao, đao mang lóe lên, ba người muốn đào tẩu lập tức bị chém xuống!

Máu tươi bắn ra như cầu vòng, huyết tinh mà mỹ lệ vô cùng...

Phốc!

Thân hình Vân Dương lại nổi lên, một cước lại giẫm trên đầu người, lần này thân hình hần hơi chìm xuống, không phải khinh công kém, mà là tựa như có tình làm như vậy, đầu người kia bị hần giẫm bạo, trực tiếp đập đến lồng ngực, tiến tới ép thành một cái bánh thịt, Vân Dương dựa thế chậm rãi hạ xuống, từ bảo bay múa trong gió, đao quang như du long uốn lượn một vòng, mười bảy tên thích khách cuối cùng đồng loạt tách thành hai đoạn, hồn về cửu tuyền!

Trên mặt đất lại nhiều hơn một cái bánh thịt.

Tàn đao kiếm gãy đầy trời rớt xuống, Vân Dương khẽ vươn tay trái, ngón tay tinh tế như thiếu nữ nhẹ nhàng chụp lại, lập tức bắn ra như hoa tươi nở rộ.

Phốc phốc phốc...

Mấy chục đao đoạn nhân biến hương trong không trung, phi tốc bay ra ngoài, thanh âm phốc phốc cộng hưởng không ngừng...

Những tên thích khách bị dọa đến vỡ mật, đang không ngừng tìm cách chạy trốn, đồng thời cảm nhận được một mảnh sau lưng mình đã bị kéo đi mất, đồng thời ngã xuống.

Từng đạo lưu quang hắc ám tràn ngập không trung, vũ tiễn cấm đầy đất không hiểu vì sao mà đồng thời bay lên, suu suu suu...

Cũng tiễn thủ trên đầu tường mới chuẩn bị kéo cung, đột nhiên không ngừng ngã xuống.

Lúc này, trên con phố đèn đỏ hỗn loạn, tựa như mở ra một cái lò sát sinh, số người chết chỉ ít cũng đến con số 400, toàn bộ đều ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ đại địa, lúc này đây chỉ còn một mảnh tĩnh lặng.

Trận này, không có người bị thương, tất cả đều mất mạng dưới một chiêu, mệnh tang hoàng tuyền.

Đoàn diệt!

Phốc!

Một tên cung tiễn thủ cuối cùng nhảy xuống từ đầu tường. Hần thấy tình thế không ổn liền muốn quay người chạy, nửa thân thể mới rời khỏi đầu tường, một mũi tên từ xa bắn tới, nhắm thẳng gáy hần, một kích mất mạng.

Từ bào của Vân Dương tung bay trong gió, thân hình lơ lửng đứng thẳng, sau một phen tàn sát, vậy mà bộ từ bào vẫn không nhuốm chút bụi trần, tay phải nâng đao, quét qua sáu hướng, khẽ điểm đao đối với một nóc phòng cao hẻo lánh, thân nhiên nói:

- Ra đi!

Tia sáng cuối cùng chiếu rọi gương mặt Vân Dương, nó vẫn ôn như tươi cười nhưng sâu trong đó là sự lạnh nhạt bình tĩnh đến lạ.

Vân Dương lúc này, tựa như một vị công tử du ngoạn thiên hạ, dáng vẻ lười biếng, khoe miệng mỉm cười, tựa như cảm khái mặt trời chiều, cảm khái khung cảnh mỹ lệ chói lọi trên thế gian này.

Trong đó, tràn đầy một cảm giác phiền muộn, lại có tán thưởng đến khó tả.

Dưới chân hán, đã biến thành một mảnh huyết hải, huyết hải do máu tươi hơn bốn trăm người hợp dòng mà thành!

Mấy người ẩn trong bóng tối đồng thời thấy lạnh cả người, da đầu tê dại, đôi chân run rẩy, lông tóc toàn thân không tự chủ mà dựng cả lên.

Cái này... Chính là tên hoàn khổ trong lời Thái sư sao?

Nếu nói, hán là hoàn khổ!

Vậy chúng ta thì tính là cái gì?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Nói cho Thái sư, chớ có lại đi tìm chết!

Nhớ tới lúc nhận nhiệm vụ, Trình tổng quản có nói:

- Phải đảm bảo vạn vô nhất thất, tăng thêm ít nhân thủ đi cho đảm bảo đi. Hiện tại, tướng lĩnh ngoại quốc đều đến tụ tập, thừa dịp hỗn loạn này mà giải quyết cả đi.

- Coi như muốn làm đến hoàn mỹ, lời của Trình tổng quản vẫn có chút dùng dao mổ trâu mà giết gà đi, dù sao cũng chỉ là một tên hoàn khổ công tử, sao lại cần đến cả năm trăm người..

Người dẫn đầu cười ha ha, dường như hết thảy mọi thứ đều nắm trong lòng bàn tay.

- Mọi thứ lấy ổn định làm trọng.

Trình tổng quản nhàn nhạt nói:

- Sư tử vô thỏ còn phải dùng toàn lực. Lại nói, Vân công tử này cũng không phải chỉ là một tên hoàn khổ, trên người cũng có tu vi, dù sao vẫn là con trai duy nhất của Thiên Ngoại Vân Hầu..

- Tu vi gì mà có thể đỡ nổi 500 võ giả vây công? Coi như bản thân Thiên Ngoại Vân Hầu cũng khó mà đỡ nổi tình huống thế a...

Mấy tên hán tử dẫn đội đều tự cười thầm.

Có người dẫn dụ, có người phục sát, bố trí thế trận tuyệt sát. Hơn năm trăm người tầng tầng vây sát, chỉ để đối phó với một tên hoàn khổ công tử... Cái này, cũng thực là quá coi trọng hán a!

Nhưng..

Bây giờ họ mới biết..

500 người?

Đối với Vân công tử mà nói, đơn giản chỉ như 500 món đồ chơi vô hại!

Thực lực của Thiên Ngoại Vân Hài thế nào thì bọn hán cũng không biết, nhưng Vân Dương, con trai độc nhất của hán lại chính là Tu La hiển thế!

Mọi hơi liên sát 500 người, thế mà còn có thể nở nụ cười ôn nhu như vậy, có vẻ như đang hỏi thăm gì đó... Cái này, cần phải có thần kinh thép đến mức nào? Không, thần kinh thép cũng chỉ có thể trấn định, nụ cười ôn nhu kia... Da đầu đám người không khỏi run lên!

Nhóm người bọn hán vẫn luôn ẩn nấp, cũng chỉ có một người xuất thủ lúc chém giết Cúc Thần, nhưng người khác căn bản không hề động đậy, từ đầu đến cuối quan sát, chờ thời cơ tung một kích tất sát. Nhưng, cùng với biểu hiện kinh người của Vân Dương, ngay cả chút suy nghĩ xuất thủ cuối cùng của họ cũng biến mất.

Không cần nói, chỉ cần nhìn mấy tên cao thủ ngũ trọng dẫn đội trong năm trăm người kia, cũng không trụ nổi qua kích thứ nhất của Vân Dương, mọi người lập tức triệt tiêu suy nghĩ xuất thủ.

Chỉ chờ Vân Dương rời đi, rồi mới xuất hiện.

Ngũ trọng sơn, không trụ nổi một chiêu!

Như vậy, mấy tên ngũ trọng đỉnh phong như bọn hán... Có thể đỡ nổi mấy chiêu?

Nhất là người lúc trước xuất thủ với Cúc Thần, sắc mặt hán sớm cắt không còn giọt máu, nhịp tim phanh phạch đập gấp hai lần bình thường.

Hán nhớ kỹ, lúc bản thân xuất kiếm chém Cúc Thần, Vân Dương đã từng ngừng đầu lãnh lãnh đạm đạm nhìn hán.

Sau khi tận mắt nhìn thấy chiến lực của Vân Dương, hán khẳng định: Vân Dương tuyệt đối có năng lực xuất thủ cứu Cúc Thần!

Chỉ cần Vân Dương xuất thủ, hán quyết không thể giết được nữ nhân này.

Nhưng Vân Dương không xuất thủ, hiển nhiên không muốn cứu nữ nhân này!

Nhưng, lúc này, hán lại nhớ đến ánh mắt lãnh đạm kia của Vân Dương, không khỏi càng nghĩ mà càng sợ, sợ hãi chưa từng có.

Từ bảo phát phơ, Vân Dương chậm rãi thông thả đạp trên huyết hải, nói khẽ:

- Thế nào? Các ngươi còn không ra à? Các ngươi hiện có mười một người, bên trái năm người, bên phải có bốn. Bên phải góc phòng mà ta chỉ chính là người đã giết Cúc Thần, không cần né, ta đã sớm chú ý tới ngươi. Còn có hai tên trên đại thụ cao nhất kia, cho rằng bản thân ẩn nấp rất hoàn mỹ sao?

Vân Dương khẽ ngừng đầu, trên nửa bên mặt, lộ ra một tia cười mỉa mai:

- Chẳng lẽ, các ngươi còn nghĩ các ngươi còn có thể trốn được? Không cần tiếp tục si tâm vọng tưởng, tới chịu chết đi!

Đùng!

Một người bị dọa đến mất không chế, trực tiếp đè nát một viên ngói.

Vân Dương nhàn nhạt nhìn qua, lạnh lùng nói:

- Nếu các ngươi còn không ra, nhưng vậy để ta tìm các ngươi, lúc đó lực chia rẽ tất sẽ yếu nhược, các ngươi không tự lại, càng không thể đối kháng với ta, nhất định sẽ bị ta dần dần đánh tan, toàn quân bị diệt...

Xoát xoát xoát, hô hô hô.

Mười một người, đồng thời xuất hiện trên nóc phòng.

Cao cao thấp thấp, từng ánh mắt nhìn xuống tràn đầy sự phức tạp, một bộ từ bảo đứng trên huyết hải, thân hình cao ngất, gương mặt anh tuấn khiến cho không chỉ nam nhân mà ngay cả nữ nhân cũng phải hổ thẹn.

Thực tế, ánh mắt lúc này của mười một người bọn hán, tựa như đang nhìn một tôn Lệ Quỷ lao ra từ Địa Ngục, trong ánh mắt, tràn đầy sự sợ hãi.

- Khụ khụ... Vân công tử... Cửa ngưỡng đại danh đã lâu!

Người cầm đầu cười gượng hai tiếng, trong mắt chứa đầy sự kiêng kỵ, nói:

- Chuyện này, các huynh đệ chúng ta cũng là bị ép buộc. Dù sao ăn cơm của người ta, phải làm việc cho người ta. Đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Ánh mắt Vân Dương tập trung trên người đại hán cầm đầu kia, trong mắt đột nhiên xuất hiện một tia chớp động, con ngươi co rút lại, nhưng lập tức biến mất. Nhàn nhạt gạt đầu:

- Ta hiểu. Lấy người tiền tài, giúp người tiểu tài, vốn cũng là lời lẽ chí lý! Bất quá, hiểu thì hiểu, hôm nay người ngã dưới đao của ta nhiều như vậy, ta cũng chỉ có thể thán một tiếng bất đắc dĩ mà thôi... Dù sao, một người đứng trước nguy cơ, kiểu gì cũng sẽ lựa chọn tự vệ, các ngươi nói, có phải có lý hay không?

Thanh âm của Vân Dương vẫn bình thản như trước, trong đó lại thêm một tia rã rời cùng ôn hòa.

Đại hán đối diện chỉ thấy hàn ý trong lòng ục ục bốc ra ngoài, mấy người bên cạnh ghé mắt nhìn lại, lông tơ trên mặt trên tay mấy người người này đồng thời dựng đứng cả lên.

- Vân công tử nói chí phải. Chí phải ha ha ha...

Người này cười một tiếng khiên cưỡng.

- Nếu tất cả đã xuất hiện, vậy thì đồng thời cho ta một câu trả lời đi.

Vân Dương mỉm cười:

- Trong giang hồ, nếu gặp chuyện như vậy, chỉ cần lưu lại ít đồ, quy củ này, các ngươi hẳn đều rõ a?!

Người đứng đầu đáng chất hỏi:

- Không biết Vân công tử muốn chúng ta lưu lại thứ gì a?

Vân Dương ôn nhu cười cười:

- Nợ mạng, trả mạng, đương nhiên ta muốn các ngươi lưu đầu các ngươi ở lại... Nhưng khẳng định các ngươi không muốn làm.

Câu trước của hắn, thiếu chút nữa hù chết đám người.

Đại ca, cái tật nói chuyện không hết câu là không tốt a... Rất dễ hù chết người biết không?!

- Nhưng theo quy trên giang hồ, chuyện thế này, chí ít cũng phải lưu lại một cánh tay!

Trong mắt Vân Dương bất chợt lóe ra một đạo đao mang:

- Một cánh tay, hoặc một con mắt, hoặc một cái chân. Chính các ngươi tự lựa chọn!

- Ngoài ra còn một chuyện, lưu mạng các ngươi lại, nhớ kỹ khi trở lại nói cho thái sư...

Vân Dương ngẩng đầu:

- Nói với hắn: tuổi đã lớn vậy rồi, lại vì dân vì nước mà vất vả, xem như một vị quan tốt, thanh danh của hắn cũng không dễ mà được. Con rể của hắn là từng phật đúng tội. Nói lão nhân gia ông ta... Cũng đừng có tiếp tục đi tìm chết a.

Ánh mắt đại hán cầm đầu lấp lóe một cái, khàn giọng nói:

- Vân công tử, như thế, vẫn có chút quá.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng cũng không lên tiếng.

Ngay lúc đó, đột nhiên xuất hiện hai bóng người cạnh hắn, một cổ uy áp phô thiên cái địa bao phủ lấy người một người đối phương, tức thời đám người đồng thời cảm thấy hô hấp khó khăn.

Dưới uy áp kinh khủng này, bọn hắn sao có thể không biết, hai người đột nhiên xuất hiện này chính là tồn tại mà bọn hắn không thể chống cự?

Vân Dương cười cười:

- Ta còn cho rằng bấy rập lợi hại thế nào. Hại ta mất công mạng thêm hai vị hộ vệ...

Hắn mỉm cười:

- Nếu sớm biết, ta có thể làm cái chuyện bé xé ra to này a, mặc dù cẩn thận chạy được thuyền vạn năm, nhưng quá cẩn thận, khó tránh khỏi việc huy động nhân lực.

Hắn từ cầm đầu thấy thực lực hai bên càng lúc càng xa cách, cắn răng chán nản nói:

- Vân công tử nói đúng, lần này chúng ta nhận thua là được!

Mặt mày những người khác đều xám như tro, ngay cả một chút may mắn cuối cùng cũng biến mất.

Đao quang lóe lên, đại hán cầm đầu hét thảm một tiếng, tự chém rụng một cánh tay của mình, máu tươi phun ra như suối.

- Vân công tử, cái này... Đã được a?

Đại hán lấy tay bưng lại vết thương, đau đến nhe răng nhếch miệng, mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống. Gương mặt thô kệch đã biến thành trắng bệch.

Vân Dương bình thần nhìn sắc mặt hắn, ánh mắt dời về đại hán kế tiếp.

Đại hán nhắm mắt lại, xé ống tay áo nhét vào miệng mình. Cắn răng một cái, đao quang lóe lên, một cánh tay bay theo người trước.

Những người khác đồng thời dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Vân Dương. Vân Dương ôn như nhìn lại, ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt, không có chút hương vị từ bi thương hại.

Các ngươi muốn tới giết ta, ta không lấy mạng các ngươi đã là đại từ đại bi. Còn muốn ta thiện tâm ngoài định mức?

Tất cả mọi người đồng thời tuyệt vọng, cũng đồng thời hiểu rõ: đứng trước tên ác ma giết 500 người mà không nhả mặt này, muốn trông cậy vào hắn có thể thiện tâm thương hại bọn hắn, đó là chuyện tuyệt không thể nào.

Từng tên cắn chặt răng, tự động chặt xuống một cánh tay, trong lòng cảm thấy hối hận vô hạn.

Tại sao bọn hắn lại xui vậy chứ, tại sao lại gặp phải cái nhiệm vụ này a?

Người phủ thái sư đều đi đón cắt cả rồi sao?

Vị Vân công tử này đáng sợ như thế, vậy mà bọn hắn lại định nghĩa thành hoàn khổ, hiểu chút quyền cước thô sơ? Tu vi huyền khí bình thường?

Tu vi này mà còn “bình thường”, như vậy bọn hắn tính là cái gì?

Thậm chí trong thiên hạ này, còn có mấy người có thể được xưng là tu vi thượng thừa?!

- Nếu đã trả giá, vậy liền trở về đi.

Sắc mặt Vân Dương lạnh nhạt:

- Hôm nay các ngươi may mắn không chết, không có nghĩa lần sau cũng có thể may mắn như vậy.

Trong con mắt hắn lộ ra sát khí sắc bén:

- Chớ có quên, nói cho Lý thái sư... Chớ có lại đi tìm chết!

Phất ống tay áo một cái, Vân Dương quay người, đạp trên huyết thủy, sải bước đi về.

Vừa ra đầu phố, một tên lưu manh len lén nhô đầu ra, nhìn thấy núi mây biến máu đầy đường, không khỏi kêu lên một tiếng sợ hãi.

Lại thấy Vân Dương bước ra từ trong núi mây biến máu, tựa như Từ Thần bước tới phía hắn, trái tim hắn bỗng ngừng đập, hai mắt đăm đăm nhìn Vân Dương, ánh mắt đông cứng lại.

Vân Dương hồ hững quay đầu, lạnh lùng hướng ánh mắt về người kia một cái, tiếp tục nhanh chân mà đi.

Mỗi bước chân của hắn, đều lưu lại một dấu chân đỏ tươi.

Lưu manh kia nhìn thấy Vân Dương quét mắt tới, tựa như đối diện với Diêm La Vương nơi Cửu U Địa Ngục, tâm thần chấn động run rẩy, hai mắt đăm đăm, trong miệng kêu lên hai tiếng ôi ôi, cuồn cuộn một tiếng:

- Đừng giết ta... Ta chỉ là... Ngươi đừng tới đây, đừng tới đây...

Cũng không biết người này nghĩ đến chuyện gì, lời còn chưa dứt, hai mắt bỗng lòi ra, chạy về phía trước hai bước, đột nhiên ngã xuống đất, co quắp mấy lần rồi mới bất động.

Tên côn đồ này, thế mà bị một cái nhìn bình bình đạm đạm của Vân Dương dọa chết!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Tiền căn, Ngũ ca?!

Vân Dương dần dần đi ra đầu phố, lại ngấm trộm nghe được mấy tên đại hán kia nói chuyện, sắc mặt bỗng biến đổi một chút, bước chân cũng dừng lại một nhịp.

Phía sau, mười một người bưng vết thương mà rên rỉ hỗ trợ lẫn nhau, băng lại vết thương, từng tên đều xám xám xịt xịt, thần sắc uể oải vô cùng.

Một trận này, với bọn hắn chính là một con ác mộng.

- Lão đại...

Một người trong đó u ám nhìn đại hán dẫn đầu:

- Ta...

- Ngươi muốn gì?

- Ta muốn... Rời khỏi giang hồ?

Vị đại hán này đáng chết nói:

- Chờ sau khi trở về, xem thái sư có thể trợ cấp bao nhiêu... Tiểu đệ... Thực sự muốn lui khỏi.

Câu nói này vừa ra, khiến những người khác đều âm thầm gật đầu, tất cả đều đồng thời suy nghĩ.

Đại hán dẫn đầu trầm mặc một chút:

- Năm đó, thái sư có ân với ta... Không nghĩ tới, vì ân tình của cá nhân ta mà liên lụy tới các huynh đệ. Thôi, nếu như các người muốn rời khỏi giang hồ, ta tận lực giúp các người tranh thủ một chút, tránh sau này các người không có nơi nương tựa...

- Đa tạ lão đại.

Một hán tử trong đó thở dài, nản lòng thoái chí nói:

- Thiên Đường thành quả là nơi gieo hồ tâng long, tiểu đệ đột nhiên cảm thấy khiếp đảm... Chuyện tối nay, chỉ sợ cả đời này đệ cũng không thể nào quên, cũng không còn dũng khí rút kiếm...

Đại hán cầm đầu cười khò một tiếng:

- Năm đó ta trở thành đội trưởng đội kỵ binh... Tại chiến trường bị địch nhân đánh ngã xuống ngựa, mắt thấy sẽ bị loạn mã phân thân, Vân Tôn đại nhân đột nhiên xuất hiện, cứu ta một mạng... Từ đó về sau, đối với chiến trận ta đều có một cảm giác sợ hãi, không còn dám đi chinh chiến, vì vậy giải giáp xuất ngũ về nhà, về sau, chịu ơn của thái sư, mới đến được Thiên Đường thành... Nghĩ không tới, hiện tại, thậm chí ngay cả lá gan lẫn lộn giang hồ... Mà ta cũng mất...

Ánh mắt mấy người khác bỗng sáng lên:

- Lão đại, vậy mà ngài còn có quá khứ như vậy? Ngươi... Ngươi lại từng có cơ duyên thấy Vân Tôn đại nhân?

- Lúc ấy Vân Tôn đại nhân che mặt... Không có ai biết dung mạo lão nhân gia ông ta thế nào, sao ta có thể ngoại lệ, nhưng cái mạng này của ta, đúng là do lão nhân gia ngài ấy cứu lại.

Đại hán dẫn đầu thở dài:

- Nhưng vừa rồi, ta đột nhiên cảm thấy vô cùng hổ thẹn... Một thân sức lực, lại không dùng để bảo vệ quốc gia, nhất gan sợ chết rời khỏi chiến trường... Thực sự là đáng xấu hổ.

- Chờ ta tranh thủ giúp mọi người, ta lại chuẩn bị quay trở lại biên tái một phen...

Đại hán dẫn đầu thờ dài:

- Sau khi tể bái Vân Tôn đại nhân, ta cũng... Đi tìm các người.

- Chúng ta cùng đi!

Mọi người cùng kêu lên.

Mười một người nâng nhau, đi thẳng về phía trước.

Trong bóng đêm, từ bào rung lên phần phật, trên gương mặt hán, tựa như có thêm một tầng mặt nạ vừa lạnh vừa cứng.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đồng thời thâm hiểu.

Trách không được, vừa rồi công tử tràn đầy sát cơ, lại chiếm hết thượng phong, nhưng lại đại phát thiện tâm, thả những người này một mạng. Hóa ra... Lúc đám người này xuất hiện, công tử đã nhận ra thân phận của đối phương.

Nhìn bóng cô tịch của Vân Dương trong gió đêm.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đồng thời sinh ra một cảm giác chua xót. Thân ảnh cô độc này, khiến hai người như thấy lòng mình nín lại.

Một cảm giác đau lòng khó tả.

Hai người đồng thời sinh ra một cảm giác xúc động, tiến lên, ôm Vân Dương vào ngực, an ủi một trận.

Trái tim vị anh hùng này, thực sự là... Đã thùng trăm ngàn lỗ a!

Nhưng bọn hán chỉ có thể lẳng lặng nhìn.

Trước mắt, tâm kết trong lòng Vân Dương, chỉ có thể để hán tự mình tháo gỡ, tự mình minh ngộ!

Vân Dương nhắc chân, tiếp tục đi về phía trước, sắc mặt lạnh nhạt, tựa hồ không nghe được bất kể điều gì.

Mười một người đi ra đường cái, đã thấy bóng người Vân Dương khuất sau một ngã rẽ.

Một bộ tử bào, tựa như đang phần phật trước mặt bọn hán.

Vị lão đại kia run lên một cái, sắc mặt vốn đã trắng bệch lại càng trắng hơn mấy phần. Hán đột nhiên cảm thấy một cảm giác mơ hồ: bóng lưng này, sao có thể quen thuộc như vậy? Giống như ta đã gặp được ở đâu đó a? Đến cùng là gặp ở nơi nào?

Nhưng suy nghĩ này chỉ lóe lên, con sóng kinh hãi sau tai nạn đã nhấn chìm suy nghĩ đó:

- Đi mau!

...

Vân Dương tản bộ, huyền khí tràn trề trên người phồng lên. Mùi máu tanh thấm đầy người hán, theo huyền khí chấn động, chậm rãi biến mất không còn tăm tích, ngay cả dưới chân, cũng không còn nửa điểm vết tích.

Đến lúc này, Vân Dương mới chuyển hướng tiến về Thanh Vân phường.

Chuyện này, vô luận thế nào, đều phải báo với Vân Túy Nguyệt một tiếng.

...

- Cúc Thân?!

Vân Túy Nguyệt bỗng đứng lên, con mắt tú lệ nhìn Vân Dương đột nhiên bạo phát sát khí mãnh liệt.

- Chính là nàng.

Vân Dương có chút mệt mỏi uống một ngụm trà:

- Đã chết.

- Chết là tốt!

Vân Túy Nguyệt cắn răng, vành mắt đỏ lên. Không phải vì thương tâm mà vì tức giận:

- Ta đi dò tra.

Vân Dương nói:

- An tâm chứ vội, Nguyệt tỷ, tỷ có biết Cúc Thần này có lai lịch gì không?

- Là một trong những tỷ muội được phu nhân thu dưỡng năm xưa...

Vân Túy Nguyệt có chút buồn vô cớ:

- Trước đó, nàng chưa từng có biểu hiện gì, tại sao lại đột nhiên phản bội chúng ta...

- Là đồng bạn với người và Ngũ ca sao?

Vân Dương hỏi.

- Không phải.

Vân Túy Nguyệt cười khổ:

- Lúc ấy... Chúng ta gồm cả Ngũ ca của người cũng chỉ mới có năm người thôi...

- Vậy ta an tâm

Vân Dương thở phào một cái:

- Tẩu tử, thứ cho tiểu đệ nói thẳng, chỗ của người cần xoát lại kĩ càng mới tốt. Lần này bọn hấn nhắm vào ta, vì không quá coi trọng ta nên mới hữu kinh vô hiểm... Nhưng nếu...

Hấn chưa nói hết, nhưng Vân Túy Nguyệt đã hoàn toàn rõ ý của hấn, chậm rãi gật đầu:

- Đúng là ta có chút chủ quan, chuyện này đúng là không thể khinh thường.

- Ừm

Vân Dương gật đầu:

- Ta cũng không ở lại lâu, như vậy cáo từ. Xin tẩu tử bảo trọng thân thể, càng phải chú ý nhiều hơn nữa.

Nhìn bóng lưng cô tịch của Vân Dương rời khỏi Thanh Vân phòng, biến mất trong màn đêm.

Vân Túy Nguyệt chỉ thấy lòng mình càng thêm nặng nề, một cảm giác phiền nộ vì bị lừa gạt bao phủ lấy nàng: tỷ muội mà nàng một tay nuôi nấng vun trồng, thế mà lại phản bội nàng!

Hơn nữa, trước khi phản bội, nàng lại không hề phát giác một chút bất thường.

Chuyện này, thực sự quá kỳ quái!

- Điều tra, xem thời gian này Cúc Thần tiếp xúc với ai, ta muốn nhanh có câu trả lời.

Vân Túy Nguyệt phân phó. Lập tức an vị trên ghế, nhìn cái ghế Vân Dương ngồi qua mà ngơ ngác xuất thần.

May mà Vân Dương có bản lĩnh cao cường, không có xảy ra chuyện gì, nếu không... Nàng sao còn mặt mũi đi nhìn Hỏa Nhi?

Hỏa Nhi...

Vân Túy Nguyệt đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc mặt đột nhiên đại biến, lập tức đứng dậy, một bước liền xông qua cửa, muốn đuổi theo Vân Dương, nhưng cho đến vị trí cửa ra vào, lại đột nhiên dừng lại, thần sắc biến đổi không ngừng.

Bởi, Vân Túy Nguyệt đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Vừa rồi, thậm chí là mấy lần trước... Khi Vân Dương gọi Hỏa Tôn, đều kêu là “Ngũ ca!”

Hiện tại, trong tối hôm nay, hai chữ “Ngũ ca” lại xuất hiện lần nữa trong miệng Vân Dương!

Hơn nữa còn không chỉ xuất hiện một lần!

Cái này chắc chắn không thể sai được!

Là sự thực, là chân tướng!

Ánh mắt Vân Túy Nguyệt ngày càng sáng.

Người của Cửu Thiên lệnh sẽ chỉ xưng hô: Ngũ đại nhân, Hỏa đại nhân!

Tuyệt đối sẽ không có xưng hô “Ngũ ca” như vậy!

Không người nào dám, càng không người nào có thể mạo phạm như thế!

Chỉ có các huynh đệ trong Cửu Tôn, mới có thể xưng hô “Ngũ ca” như vậy!

Vân Dương gọi Hỏa Tôn là “Ngũ ca” lại gọi nàng là “Tẩu tử”, như vậy, chẳng phải là...

Trong mắt Vân Túy Nguyệt bắn ra tia sáng.

Trách không được, thủ đoạn của vị huynh đệ này có thể phiên vân phúc vũ, quấy trộn cái kinh thành này đến long trời lở đất, lại thủy chung vẫn ẩn sau màn, không hề hiện thân.

Trách không được, hắn lại có suy nghĩ chu đáo như vậy, mỗi một bước, mỗi một thế cục đều đi một cách dị thường bí ẩn, nhưng lại dị thường kiên cố!

Trách không được, hắn còn trẻ, mà tu vi lại cao như vậy, dù đối mặt với vô số người, cũng không để lộ một tia nhược điểm.

Trách không được, nhân vật trong truyền thuyết như Lăng Tiêu Túy cũng khen hắn không dứt, nói thiếu hắn một nhân tình...

Trách không được, có thể có phong thái siêu nhiên, tiện tay có thể khiến tứ đại công tử tâm phục khẩu phục...

Người như vậy, thủ đoạn như vậy, tâm kế như vậy, trù tính sách lược như vậy...

Hóa ra, vị Vân tiểu đệ này, chính là một trong Cửu Tôn!

Vân Túy Nguyệt hít vào một hơi thật sâu.

Lập tức kêu Thanh Sơn Tuyết tiến đến:

- Tuyết nhi, ngươi giúp ta kiểm tra nội tình gần đây của tất cả các ti muội, nhất là người có quan hệ lui tới mật thiết với bên ngoài... Sau đó cẩn thận điều tra một chút.

Thanh Sơn Tuyết thấp giọng đáp ứng:

- Vâng, đại tỷ, thế nhưng là có chuyện gì xảy ra?

Vân Túy Nguyệt nói:

- Không có chuyện gì, ta chỉ cảm thấy... Có chút không thích hợp, muốn dọn dẹp Thanh Vân phòng một chút, thanh lý hết thảy những điều bất thường, hiện tại khác với trước kia, lão đại ca Lăng Tiêu Túy của ta chính diện nói Thanh Vân phòng chính là người thân của hắn, đây là đại cơ duyên, không thể để phí phần cơ duyên này, ta nói vậy, ngươi hiểu chứ?

Thanh Sơn Tuyết nhú đôi mi thanh tú:

- Nếu như thế, chỉ sợ ty muội Thập Nhị Kim Sai liền diệt đi phân nửa a...

Vân Túy Nguyệt thờ dãi:

- Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, lúc đó, chỉ có thể phát chút ngân lượng, để bọn ty muội tự mình ổn định. Thanh Vân phòng... Không thể lưu lại nhiều người như vậy.

- Vâng, đại tỷ!

Nếu đã biết rõ nguyên nhân của Vân Túy Nguyệt, Thanh Sơn Tuyết không chút do dự liền đáp ứng.

Đúng như Vân Túy Nguyệt nói, hứa hẹn thủ hộ của Lăng Tiêu Túy chính là đại cơ duyên, nhưng cũng là ước thúc, nếu để người trong Thanh Vân phòng tùy tiện dùng cơ duyên này, sẽ chỉ có thể làm hại đến cả đám ty muội!

Nhìn Thanh Sơn Tuyết bước ra ngoài, Vân Túy Nguyệt thờ dãi một hơi.

Vô luận như thế nào, Thanh Vân thường nhất định phải được dọn dẹp.

Nhiều người miệng tap, nếu không thể hoàn toàn yên tâm, chẳng phải tùy thời tùy chỗ đều có thể khiến Vân Dương rơi vào trong nguy hiểm bại lộ?

Đây là huynh đệ của Hỏa Nhi, cũng là huynh đệ của nàng.

“Vân Túy Nguyệt ta quyết không cho phép... Khiến cho huynh đệ của mình xảy ra chuyện, càng quyết không để người đó vì mình mà xảy ra chuyện.”

“Chuyện như Cúc Thân, xảy ra một lần là quá đủ rồi!”

“Nếu thực có lần sau...”

“Vân Túy Nguyệt ta sao còn mặt mũi sống trên đời...”

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Chúng ta

Ngày 19 tháng 10!

Từ lúc mới chạng vạng tối, đại quân Ngọc Đường đã bắt đầu rục rịch, từ khắp bốn phương tám hướng mà tụ tới cửa Nam Thiên Đường thành!

Tựa như từng con lũ sắt thép đang chảy ra biển cả, không ngừng tụ tập mà thành.

Người người nghiêm túc, khôi minh giáp lưng, cho dù là áo bào cũng sạch sẽ như mới. Những tên đại hán ngày thường lười thôi, hôm nay cũng tắm giặt sạch sẽ, lập tức nghiêm chỉnh.

Thậm chí tuyệt đại đa số binh sĩ đều đã cạo sạch râu ria.

Đến gần khu đất rộng ngoài cửa Nam, tất cả mọi người không hẹn mà cùng dừng bước, lần nữa tỉ mỉ kiểm tra một phen, ngay cả bụi đất trên móng chiến mã cũng được chà xát một lần, chớ nói chi mũ áo của mình.

Sau đó mới lấy đội hình chỉnh chỉnh tề tề đến chỗ hạ trại theo quy định.

Hướng chính tây, đại quân 10 vạn, hàng ngũ chỉnh tề, mười viên đại tướng lĩnh đội tạo thành mười hàng cánh quân, chậm rãi bước tới. Đại kỳ bay cao phấp phật, mười lá cờ lớn, không in cờ hiệu của tướng lĩnh, mà đồng thời thêu bốn chữ lớn

“Ngọc Đường tây quân!”

Một tiếng hò hét như hổ khiếu nổi lên, tiếng kèn tiếng trống chỉnh tề liên tiếp vang lên, hồi lâu cũng không dứt.

Tam quân đồng thời ổn định.

Oanh!

Mười vạn người cùng hạ trường thương, vậy mà chỉ phát ra một tiếng vang chỉnh tề.

Sau một tiếng vang, duy dư yên tĩnh, toàn trường trở nên nghiêm nghị!

Mười vị tướng quân đứng trên đài cao đối diện với các tướng lĩnh ngoại quốc, thoáng làm như không thấy, phát tay ra lệnh.

“Chúng ta”

Chỉ hai chữ!

Trong từng cánh quân, đều có năm ngàn người xuất động, người bàn người ghé, người chuyển rượu ngon chồng núi ở giữa kia về phía đại quân, khung cảnh nhộn nhịp mà lại rất chỉnh tề.

Mười vị tướng quân cùng hạ lệnh, nhìn như có ý: chuyển bàn ghế cùng rượu của chúng ta tới.

Nhưng mà các tướng lĩnh địch quốc trên đài cao đều hiểu rõ:

Chúng ta!

Nơi này là của chúng ta!

Chúng ta!!

Chỉ hết có nửa canh giờ, thậm chí không phát ra bất kể tiếng động nào, mười vạn đại quân đã đứng chỉnh tề vào vị trí của mình, binh quân mười người một bàn, bất động như núi.

Sau đó lại một tiếng gầm thét chấn động thanh thiên vang lên:

“Ngồi!”

Một tiếng gầm như tiếng kinh lôi phích lịch, mười vạn đại quân đồng thời hết lớn:

“Ngồi!”

Lời còn chưa dứt, âm thanh còn quanh quẩn, toàn bộ tây quân đã cùng nhau ngồi xuống, lưng thẳng tắp, ngồi ngay ngắn đoan chính, kể cả mười vị tướng lĩnh, tất cả đều ngồi quy quy củ củ, cẩn thận tí mỉ.

Đã ngồi, sẽ không tiếp tục động!

Tựa như mười vạn pho tượng, toàn bộ ngồi im nơi này.

Sự tinh nhuệ của mười vạn tây quân, khiến các tướng địch quốc nhìn mà biến sắc, không thể không thán nói một chữ “Phục”.

...

Kèn lệnh vang lên phía bắc, tương tự cũng là mười vạn đại quân, rậm rạp như rừng tiến lên.

Cũng tương tự là mười cánh quân, mười đại tướng! Tương tự cũng là khôi minh giáp lạng, tương tự cũng là tinh thần sung mãn.

“Ngọc Đường bắc quân!”

Tinh kỳ pháp phối, ai nấy khí định thần nhân, ngay cả ngựa cũng thông dong đến cực điểm.

“Chúng ta!”

Tướng lĩnh bắc quân đồng thời thét một tiếng.

“Ngồi!”

Đội hình tương tự, tư thế tương tự, cũng tương tự, trên đại địa lại nhiều thêm mười vạn pho tượng!

Trên mỗi chiếc bàn, chỉ bày một vò rượu!

Là đủ!

...

Phượng nam, âm thanh lao nhanh vang lên, lập tức, dừng lại, thu thập hành trang. Cũng là mười vạn đại quân, mười vị đại tướng, mười hàng cánh quân. Mười vạn pho tượng ngồi xuống!

...

Phượng đông.

Ngọc Đường đông quân chính là bản quân của Thiết Tranh, cũng là chủ trận của lễ mừng lần này.

Theo tiếng gió thu gào thét bừa bãi, bởi mấy chục vạn động tác kia mà nhấc lên khói bụi đầy trời, tất cả đều bị gió thu lạnh thấu cuốn lên không trung, hiện tại phượng đông đã chỉnh tề xuất hiện mười vạn thiết kỵ!

Vẫn là một tiếng kèn lệnh vang lên, mười vạn thiết kỵ đồng thời tiến lên.

Cũng tương tự là mười hàng cánh quân, mười vị đại tướng.

Âm thanh âm vang ngày càng gần, so với ba quân phía trước, đông quân còn nhiều thêm mười vạn chiến mã, thế mà vẫn có thể giữ bước đi hoàn toàn nhất trí. Hoàn toàn không phát ra một chút tạp âm! Khí thế nặng nề, nghiêm nghị, cứ thế mà hiện lên không chút bỏ sót.

“Chúng ta!”

Mười đại tướng đồng thời gào to, trong thanh âm, tràn đầy sự tự hào, tràn đầy một ý cánh hào tình tráng chí!

Đám người Hàn Sơn Hà đứng trên đài cao, yên lặng nhìn chăm chú, cảm thấy cảm giác kiêng kỵ ngày càng thêm sâu.

Bọn hấn thân là danh tướng đương thời, hoàn toàn có thể nhảy bén phát hiện nhánh quân này khác với ba nhánh quân trước.

Sau khi các tướng lĩnh cùng kêu lớn hai chữ “Chúng ta”, mười vạn thiết kỵ đồng thời ưỡn ngực ngẩng đầu!

Mỗi người, đều bắn ra một đạo hào quang khiếp người!

Lúc này, trong mắt mười vạn thiết kỵ đều bắn ra quang mang như sói.

Thậm chí, ngay cả chiến mã dưới chân họ cũng bởi thế mà trở nên dữ tợn!

- Tứ phương quân đội của Ngọc Đường... Quả nhiên lấy đông quân là mạnh nhất!

Hàn Sơn Hà ung dung nói.

Thần sắc các tướng ngoại quốc đều trở nên ngưng trọng, ngừng thần nhìn đại quân bốn phía, tất cả bất giác so sánh với quân đội mà mình suất lĩnh.

Tứ phương quân đội Ngọc Đường, trọn vẹn 40 vạn đại quân, chỉnh tề quy củ, từ lúc mới chạng vạng tối, mãi cho đến rạng sáng, cũng không hề động dậy!

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, chẳng những bọn hấn không có buồn ngủ, mà càng lúc càng cảm thấy lòng biết ơn, hào hùng sôi sục.

Tướng lĩnh địch quốc trong vòng vây của bốn mươi vạn đại quân. Nhưng thần sắc ai nấy đều lơ đãng tự nhiên. Trong tiêu sái, lộ rõ phong độ đại tướng.

Lúc rạng sáng!

Lúc này Vân Dương đang nghỉ ngơi trong Vân phủ. Hôn lễ của Thiết Tranh, hẳn là sẽ không có chuyện gì xảy ra a. Trong mấy ngày nay, Vân Dương bận bịu muốn chết, lúc này nên nghỉ ngơi một hồi mới là đúng đắn.

Dù sau, một hồi nữa còn phải đi dự hôn lễ a...

Lúc này, bất chợt một thanh âm từ ngoài cửa truyền vào:

- Vân công tử!

Tiếng gọi này, nhất thời khiến da đầu Vân Dương tê rần.

Cái này...

Đây không phải là thanh âm của Thiết Tranh sao?

Trong cái thời khắc vi diệu này, con hàng này sắp thành tân lang quân, không vội vã đi chuẩn bị hôn lễ, lại tới đây làm gì?

Chẳng lẽ có chuyện xảy ra?

Nhưng coi như thực sự có chuyện xảy ra, hẳn cũng không nên tới nơi này mới phải a, nơi này là phủ đệ của Thiên Ngoại Vân Hầu, trong phủ chỉ có Vân Dương một tên hoàn khổ, ngoài ra cũng chỉ có hai lão già trông nhà.

Nhưng vô luận vì sao mà Thiết Tranh đến, Vân Dương cũng không dám coi nhẹ, thân hình thuận di, vụt một cái liền đến cổng chính, Phương Mặc Phi đã sớm hơn một bước đứng ở nơi đó, đang muốn mở đại môn.

Đại môn mở.

Vân Dương nhìn lại theo tiếng, đã thấy Thiết Tranh phi hồng quải thái, dáng vóc cao cao, tựa như một tôn Thiết Tháp, lúc này đứng trước đại môn Vân phủ, gương mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc.

- Không hiểu Thiết Tranh nguyên soái lại đến hàn xá vào lúc này...

Vân Dương hỏi

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Thiết Tranh nghe vậy sững sờ, lập tức biết Vân Dương hiểu lầm, cười ha ha một tiếng:

- Thiết mỗ đến đây tự nhiên là đến mời Vân công tử, đến tham dự hôn lễ của ta! Cùng uống một chén rượu mừng.

Vân Dương cũng sững sờ, ngốc nghếch chỉ mũi mình, có chút buồn bực:

- Sao ngươi lại muốn... Đến mời ta?

Trái lo phải nghĩ, tựa hồ với thân phận hiện tại của hắn, thế nào cũng không nên có đãi ngộ này mới phải a!

Thiết Tranh, Thiết đại Nguyên soái, nhân vật số ba, tồn tại gần với Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm trong quân đội, hôm nay là tân lang quân, lại tự mình đến đây, mời một tên thiếu gia nổi tiếng ăn chơi đi dự tiệc cưới, cũng quá coi trọng hắn a!

Thiết Tranh tiến lên một bước, một mặt cảm kích, thấp giọng nói:

- Ba ngàn vạn ngàn lượng, sao lại không đáng giá đến cửa mời một chén rượu mừng!

Khóe miệng Vân Dương khẽ co giật, cười khò một tiếng:

- Ta sớm biết... Tên miệng rộng kia không giữ được bí mật!

Đây mới là chuyện hợp lý, lấy tính nết của tên Mã công tử kia, sao có thể chịu được sự tra hỏi của Thiết Tranh? Đương nhiên là sớm bán mình a...

Vân Dương cười khò, trong lòng cũng vì đó mà có chút vui mừng.

Một phen tâm ý của bản thân a. Nếu không được người biết, chung quy cũng có chút hụt hẫng.

Thiết Tranh cười ha ha, khẽ vươn tay:

- Vân công tử, mời!

...

Lúc này, tường thành Thiên Đường thành bỗng vang lên một tiếng hoan hô rung động thiên địa.

Hai đội kỵ binh chia là tả hữu, đồng thời phóng ngựa mà ra, thăm dò lớn tựa như thủy triều cuồng loạn. Vùn vụt tiến về phía trước, chiều rộng mười trượng, một đường trải tới, nối thẳng đến đài cao.

Lập tức!

Thiết Tranh phóng ngựa mà tới. Ở bên cạnh hắn, còn có một con ngựa, phía trên, là một thiếu nữ vóc dáng yếu đuối, đang khấn trương cười trên lưng ngựa. Đôi tay nhỏ, chăm chú nắm lấy dây cương, diện đại hồng ý váy, trên đầu còn phủ một lớp mề đầu khăn đỏ chói.

Bên người tân nương còn một nữ tử khác, chính là Thượng Quan Linh Tú, thân mang một bộ quần áo phấn hồng, trong khí khái hào hùng, lại nhiều thêm mấy phần hàm xúc uyển chuyển.

Mà nam sĩ làm bạn bên người Thiết Tranh lại chính là Vân Dương, lúc này Vân đại công tử vẫn mặc một bộ đồ gần như mang tính tiêu chí màu tím kia, cười trên lưng ngựa, cũng khá là khiến người nhiệt huyết sôi trào.

Tân lang tân nương, phù rể phù dâu đồng thời xuất hiện, tự nhiên gây nên từng đợt rung động reo hò.

Một vị phó tướng bên cạnh đây ghen tỵ nhìn Vân Dương.

Nói đến, một màn trước mắt đúng là có mấy phần nhân duyên. Mời Thượng Quan Linh Tú làm phù dâu, chính là Thiết Tranh tự mình đến Thượng Quan phủ, cầu lão phu nhân nhiều lần mới mời tới được. Trong đó, còn có Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm cũng đi hỗ trợ nói tốt, lúc này mới có thể thúc đẩy. Nhưng, việc để Vân Dương làm phù rể... Lại thực sự là nhất thời sinh ra.

Thiết Tranh đối với Vân đại công tử có lòng tặng rượu, thực sự là tràn đầy cảm kích, nhưng lại không biết đáp tạ làm sao, cho nên vừa rồi linh quang lóe lên, Vân đại công tử tương truyền chính là một tên hoàn khố, phạm là hoàn khố, lại có ai mà không thích náo nhiệt? Trước mắt, hắn là tân lang quân đứng trước đầu sóng ngọn gió, vị trí gây náo nhiệt nhất có thể qua được làm phù rể của mình đi?!

Kết quả là lâm trận đổi tướng, đem vị phù rể sớm đã định sẵn thay bằng Vân Dương...

Phải biết, vị phó tướng kia cũng là thanh niên tài俊, là một nhân vật mới nổi rất có danh tiếng trong quân, càng là người đã truy cầu Thượng Quan Linh

Tú nhiều năm, bây giờ mới có một cơ duyên đi cùng mỹ nhân đến đài cao hôn lễ. Mặc dù là hường sái của Thiết Tranh, nhưng dù sao cũng cảm thấy kích động không thôi.

Bất kể là hôn lễ của ai, nhưng, dù sao cũng là cùng sánh vai xuất hiện trong hôn lễ a? Về sau, vạn nhất không theo đuổi được, đoạn ký ức này cũng đủ đẹp đề...

Ai cũng không nghĩ tới, tới phút cuối cùng, mắt thấy sắp cử hành nghi thức, Thiết Tranh lại thông tri hẩn thay người, cơ duyên lớn của hẩn lại bị Vân Dương hoành không cướp đoạt...

Phó tướng kia có thể không oán sao? Lúc này quả thực là khóc không ra nước mắt, con vịt đến miệng còn mọc lông bay mất a.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Thiên hạ tướng sĩ tôn Thượng Quan

Hôn lễ của Thiết Tranh, cũng là thịnh sự của toàn bộ quân nhân trong thiên hạ. Chính vì vậy hoàn toàn phá bỏ cung cách hôn lễ truyền thống của Ngọc Đường, trực tiếp đưa tân nương từ che khăn voan ra ngoài, xuất đầu lộ diện trước mặt mọi người.

Nếu dựa theo tập tục lâu đời của Ngọc Đường, đại tướng như Thiết Tranh, hôn lễ của hẩn có thể nói sẽ phiền phức đến chết. Nhưng lại có hứa hẹn của Thiết Tranh, cùng với hai vị Lão Nguyên soái đến nhà trượng nhân của Thiết Tranh, cũng chính là Lại bộ Thượng thư, dùng lời lẽ tốt đẹp để khuyên bảo. Cha vợ hẩn coi như không vui, cũng chỉ có thể bịt mũi mà nhận.

Trong đó, Thu Lão Nguyên soái có nói một câu khiến Thượng thư đại nhân động tâm nhất: Toàn bộ nữ tử trên đại lục này, sẽ không bao giờ có người thứ hai, có thể phong quang mà thành thân như nữ nhi của người!

Danh tiếng tiền vô cổ nhân, hậu lai vô giả như vậy, người còn già mồm cái gì?

Lão thượng nghe Thu Kiếm Hàn nói, như được thể hồ quán đỉnh, nhất thời vui vẻ ra mặt, không còn tiếp tục dị nghị...

...

Trước mặt bao người, Thiết Tranh cùng tân nương song hành mà tới, bốn mươi vạn đại quân đồng thời đánh trống reo hò.

Tiếng hú hét như tiếng sói tru vang lên khắp nơi, trong lúc nhất thời, toàn bộ phương viên mấy ngàn dặm ngoài cửa Nam như đàn sói khiêu nguyệt, đám hẩn tử trong quần đề nén đã lâu, cuối cùng cũng đến thời điểm phát tiết, mỗi tên đều là hẩn tử thô kệch, hưng phấn đến đỏ mặt tía tai.

Thiết Tranh thấy thế cũng không tức giận, cười ha ha, chợt lớn tiếng nói:

- Điều yên lặng, yên lặng! Con mẹ nó! Đám hỗn đản các người, hôm nay lão tử lấy rượu mừng chiêu đãi, tại sao còn ồn ào! Các người có biết quy củ hay không?!

Phía trước mười vạn thiết kỵ đồng quân, mười vị tướng lĩnh đồng thời đứng lên, nắm tay lên trời hét dài:

- Chúng ta muốn thấy tân nương tử! Đây là quy củ, biết không?

Mười vạn đại quân đồng thời bùng bùng rống to vui vẻ:

- Chúng ta muốn nhìn thấy tân nương tử! Đó là quy củ!

Tiếp theo là bắc quân:

- Chúng ta muốn nhìn thấy tân nương tử! Là quy củ!

Nam quân...

Tây quân...

Liên tiếp, bốn phương tám hướng, tất cả đều muốn nhìn thấy tân nương tử, tất cả đều tự xưng thủ quy củ!

Thiết Tranh nhất thời dở khóc dở cười, hét lớn:

- Lão tử còn chưa được nhìn thấy đâu, các ngươi nhìn cái rắm!

- Nhìn cái rắm cũng được a!

Bốn trăm ngàn người đồng thời rống to, càng nói càng không khách khí.

“Phốc... Ha ha ha ha...”

Cầm đám đều cười đến ngã trái ngã phải.

Trên đài cao, Hàn Sơn Hà cũng các danh tướng nhìn nhau dò ý, đột nhiên đồng thời đứng lên, cùng kêu to:

- Chúng ta cũng muốn nhìn tân nương tử! Chúng ta cũng muốn thủ hộ quy củ!

Ngao ngao ngao...

Trong chốc lát, toàn bộ cửa Nam sông trào!

Mặc kệ địch ta, khắp nơi đều vang lên tiếng hú hét như sói tru.

Thậm chí, có mấy vạn gia hỏa sợ thiên hạ không loạn, đưa tay lên miệng, tiếng huýt sáo bén nhọn xé toạc vân tiêu!

Thử nghĩ, mấy vạn người đồng thời huýt sáo sẽ có tác động như thế nào?

Trong lúc nhất thời, tiếng cười, tiếng hú, tiếng huýt sáo, loạn thành một đoàn.

Thiết Tranh cười ha ha, trực tiếp dẫn tân nương cùng phù dâu phù rể hướng đến đài cao.

Sau lời chúc phúc của hai bên, mới đến Hoàng gia thánh chỉ chúc mừng, đây cũng là điều Hoàng đế Bệ hạ có ý dặn dò. Vô luận thế nào, hôm nay cũng không thể đoạt mất phong quang của Thiết Tranh.

Nội thị bước đến đài cao, âm thanh tuyên đọc thánh chỉ rất điệu thấp, sau đó lại yên tĩnh rồi đi, gần như lặng yên không một tiếng động, phảng phất như không hề tồn tại.

Nhưng tiếp sau đó, chỗ cửa thành đột nhiên tĩnh lặng lại.

Một đội nhân mã chậm rãi đi ra khỏi thành, đội nhân mã này đều mặc áo đen, khoác giáp đen, cười hắc hắc, tốc độ tiến lên rất chậm.

Người cầm đầu đi trước nhất, lại là một lão phu nhân tay cầm quả trượng, an bước mà đến. Bên người nàng, là một người mặc trang phục bình thường màu vàng, chính là Hoàng đế Bệ hạ của Ngọc Đường.

Hoàng đế Bệ hạ đỡ Thượng Quan phu nhân, chậm rãi bước tới.

Sau hai lưng vị này, lại là một bảng hiệu to lớn. Phía trên có bốn chữ lớn thiếp vàng, chính là chữ mà Hoàng đế Bệ hạ tự tay viết.

“Thượng Quan tướng môn!”

So với bảng hiệu, điều khiến người càng thêm chú ý chính là người nhắc bảng hiệu, rõ là sáu đứa nhỏ ra sức giơ bảng tiến lên,

Lại đằng sau thì là ba ngàn Ngự Lâm quân.

Quân nhân thịnh sự, Thượng Quan tướng môn đương nhiên cũng muốn tới!

Còn có quốc quân Ngọc Đường, Hoàng đế Bệ hạ Ngọc Phái Trạch, hẳn cũng tự mình giá lâm, chỉ mặc y phục thường ngày, biểu hiện là lấy thân phận cá nhân tới tham gia hồi thịnh sự này!

Trên đài cao.

Hai người Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm sánh vai đứng phía trước nhất, bên cạnh chính là Thiết Tranh. Ba người cùng đứng, dừng lại một chút.

Trong trận doanh Đông Huyền, Hàn Sơn Hà thấy thế nghiêm nghị đứng dậy, từng bước chậm rãi tiến lên, sóng vai với Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm.

Lập tức, trong ba đại quốc khác, đồng thời có một vị tướng quân râu tóc bạc phơ đứng ra khỏi hàng!

Bảy vị lão tướng đứng thành một loạt.

Tức nhiên chi lập, các vị lão tướng không phân địch ta, mỗi người đều đứng đó thẳng tắp, ánh mắt ngưng trọng chưa từng có, ngưng thần nhìn bảng hiệu to lớn kia dần tiếp cận.

Giờ khắc này, tuy có tới gần gần năm mươi vạn người ngoài cửa Nam Thiên Đường thành. Nhưng dù một tiếng kim roi cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Rốt cục, bảng hiệu ngừng lại cách đài cao trăm trượng, bên đó, còn có một cái đài cao đã được dựng sẵn.

Hoàng đế Bệ hạ cùng Thượng Quan lão phu nhân bước lên mười bậc.

Bảng hiệu của Thượng Quan tướng môn treo trên đài cao, hai bên đài, đồng thời hiện ra tám mặt đại kỳ, so với tất cả tinh kỳ trước đó, đều hiện ra to gấp đôi.

Mỗi mặt đại kỳ, đều thêu bốn chữ lớn.

Thượng Quan tướng môn!

Lão phu nhân ngồi giữa, sáu vị tôn nhi của bà đứng sau thành một hàng.

Hoàng đế Bệ hạ vươn người đứng dậy, đi đến trên đài cao, đối mặt với lão phu nhân.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Thu Kiếm Hàn cùng sáu vị danh tướng chấn nhiếp thiên hạ đồng thời nhất khí mở miệng.

“Mãn dạ phồn tinh bá Bắc Đẩu!”

Hơn bốn mươi vạn đại quân đồng thời nghiêm nghị hô quát.

“Thiên hạ tương sĩ tôn Thượng Quan!”

“Quân nhân thịnh sự, Thiên cổ nhất gia.

Tứ phương triều bá, bát diện anh hùng.

Thiên hạ quân nhân, vô bất sùng kính.

Mãn môn trung liệt, Thượng Quan tướng môn!”

(Mãn môn = cả nhà)

Thu Kiếm Hàn lớn tiếng nói:

- Quân nhân thịnh sự, trước bá tướng môn. Toàn thể quân nhân, cúi chào trước tướng môn!

Bảy vị lão soái, đồng thời nghiêm nghị đứng thẳng, sau đó khom người thật sâu.

Bốn mươi vạn tướng sĩ, đồng thời cúi chào!

Trên đài cao, Hoàng đế Bệ hạ cũng hơi nghiêng người.

Lão phu nhân ngồi thẳng, bất động nhận một cái thi lễ của hơn bốn mươi vạn người.

Mà sau lưng bà, sáu đứa nhỏ đồng thời quỳ xuống hoàn lễ.

Thiên hạ tướng sĩ triều bá, đây là vinh quang mà Thượng Quan tướng môn nên nhận được, nó cũng xuất phát từ tận trong tâm khảm chúng quân! Bởi, trên nửa cái đại lục này, Thượng Quan tướng môn chính là tín ngưỡng cao nhất của toàn thể quân nhân. Là một tín niệm, một ngọn đại kỳ!

Các quốc gia tranh bá quanh năm, mấy vạn năm nối tiếp như thế, nhưng cũng chỉ có Thượng Quan tướng môn có công tích vĩ đại như vậy, lại thảm liệt như vậy, một gia đình, mấy đời liên tiếp đều tuân theo một tín niệm, lòng son dạ sắt bảo vệ tổ quốc.

Chỉ có một nhà ấy, không có nhà thứ hai!

Mấy khối hiện lên trong mắt lão phu nhân, tựa hồ như lại nhìn thấy bài vị lít nha lít nhít trong từ đường.

Tôn vinh vô thượng, chính là dùng vô số bài vị kia mà đổi lấy! Tình cảnh này, các ngươi có biết không? Các ngươi, có thể cảm nhận không?

Quay đầu nhìn sáu đứa nhỏ, bà chỉ cảm thấy thốn thốn từng con, nhưng cũng chỉ có thể im lặng than thở.

Sáu đứa nhỏ đỏ mặt, trên mặt chất đầy sự tự hào, thân thể nhỏ bé thẳng tắp.

Ánh mắt kiên định, tựa như muốn phun lửa kích động tự hào!

Đây chính là nhà ta!

Đây chính là Thượng Quan tướng môn!

Khi ta trưởng thành, ta muốn nối tiếp vinh quang Thượng Quan tướng môn!

Đây chính là suy nghĩ đồng thời xuất hiện trong đầu sáu đứa nhỏ!

Lão phu nhân liếc mắt cũng có thể nhìn ra tâm tư của chúng, lúc này cũng chỉ còn lại thờ dài.

Nối tiếp vinh quang của Thượng Quan tướng môn... Lời này nói thì nhẹ nhàng linh hoạt, các ngươi có biết... Cần phải bỏ ra cái gì sao?

Đây chính là chuyện mà nghĩ bà cũng không muốn nghĩ, không dám nghĩ.

Sáu đứa nhỏ này, chỉ cần có một đứa có thể kết thúc an lành... Tin rằng, liệt tổ liệt tông Thượng Quan tướng môn dưới cừu tuyền cũng có thể mỉm cười a!

Chỉ là, bốn đời Thượng Quan tướng môn, hơn 150 mươi năm đằng đẵng, nam đỉnh chưa có một ai có thể may mắn tránh được số phận chiến tử, sáu đứa nhỏ này, có thể đánh vỡ thế cục sao?!

Thiên hạ tướng sĩ bá tướng môn, cũng tuyên cáo, thịnh điển quân nhân hôm nay, chính thức bắt đầu.

Thượng Quan lão phu nhân đứng lên, mời Hoàng đế Bệ hạ ngồi xuống.

Hôm nay, bao gồm cả Hoàng đế Bệ hạ, kỳ thực cũng chỉ là quân chúng.

Nhân vật chính của ngày hôm nay, chính là Thiết Tranh, thậm chí là tất cả quân nhân ở đây!

Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm đều ngồi xuống, chỗ ngồi vừa vặn sát bên Hàn Sơn Hà.

Hàn Sơn Hà mỉm cười gật đầu.

Thu Kiếm Hàn hừ một tiếng, trực tiếp nghiêng đầu sang một bên. Lãnh Dao Ngâm tròn trắng mắt, cũng không rảnh để ý.

Chịu thiệt của lão hôn dân này mấy chục năm, sao còn có thể có sắc mặt tốt được a? Huống chi sau ngày hôm nay, nói không chừng luân phiên đại chiến, lại phải nhắc lên từ trong tay người này.

Hàn Sơn Hà cười cười:

- Dao Kiếm song hùng... Tính cách vẫn ngay thẳng như vậy a.

Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm rõ là nghe được, “Dao Kiếm song hùng” trong miệng Hàn Sơn Hà nói ra, tuyệt đối không phải là Hùng trong anh hùng, chắc chắn là hùng trong cầu hùng, nhất thời hắc tuyết nổi đầy trán, xoay đầu nói:

- Hàn Sơn Hà, hôm nay lão tử chúc say chết ngươi!

Hàn Sơn Hà nhún vai, tay vuốt vuốt râu, cười nhạt một tiếng:

- Lão phu rất sợ hai a.

Lãnh Dao Ngâm tức tới đau dạ dày, thờ dốc như điên.

- Hôm nay lão phu là người chủ trì, trách nhiệm trọng đại, không tức giận với lão già nhà ngươi.

Mặt mày Thu Kiếm Hàn nặng như tóa.

Bên cạnh, mấy tên lão tướng tam quốc nhìn qua, một vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác:

- Đúng là đã lâu không được gặp Dao Kiếm song hùng, phong thái hai vị càng hơn so với trước, thực sự là danh xứng với thực...

Lời nói này, nếu như không dính phải nửa câu đầu, dĩ nhiên là lời khen tốt đẹp, nhưng có thêm nửa câu đầu, liền càng thêm buốt tim a!

Thu Kiếm Hàn bỗng đứng lên, khí thế bạo thịnh chưa từng có, lập tức hù ba lão đầu kia lùi về sau.

Thu Kiếm Hàn cười ha ha:

- Bé ngoan, đừng sợ, ta sẽ không đánh các ngươi!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Nam như Núi, Nữ như Nước

Ba lão tướng cảm thấy rất mất mặt, tiến lên một bước muốn trực tiếp xé mặt nhau.

Thu Kiếm Hàn sải bước ra ngoài, trầm giọng nói:

- Các huynh đệ!

Bốn mươi vạn đại quân chinh tề đáp lại:

“Rống!”

Hàn Sơn Hà trợn trừng hai mắt:

- Còn cái gì mà các huynh đệ... Nghe như đám sơn tặc hô khẩu hiệu vậy...

Mấy lão già đều có một mặt ranh mãnh.

Thu Kiếm Hàn cũng không thèm để ý tới mấy tên đối thủ một mắt một còn này, trực tiếp lớn tiếng nói:

- Hôm nay, là ngày trọng đại...

Ba lạp ba lạp, người tân nhân bái thiên địa, bái cao đường, bái quân thượng, bái tướng môn, phu thê giao bái...

Đập vào mắt, người bên nhà gái chân chính không còn gì để nói, thân hình tân nương cao gầy, đáng người thướt tha, sáng chói, phù dâu Thượng Quan Linh Tú thân hình càng cao hơn, khí khái hào hùng bùng bùng phản chấn. Nhưng so với tân nương, bên tân lang kia khiến người nhìn có chút gai mắt, hình tượng của phù rể không tệ, vóc người chừng một thước tám lăm... Nhan sắc cũng là cấp độ nghịch thiên, anh tuấn tiêu sái, cơ hồ ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào đều là nhân vật cấp nam thần!

Lấy tình huống bình thường mà nói, tân lang nào mà mời Vân Dương làm phù rể, đúng là cần phải có dũng khí rất lớn a, dù sao phù rể này thực sự quá nổi bật!

Nhưng hôm nay, Vân Dương cũng không phải quá tỏa sáng như vậy...

Nguyên nhân chỉ có một cái, chính là vóc người Thiết Tranh!

Tân lang thực sự quá cao, vóc người Thiết Tranh cao chừng hai thước ba... Bằng khoát yêu viên, lưng hùm vai gấu, đứng yên một chỗ, tựa như một tòa tháp sắt sừng sững a!

Vân Dương là nam nhân, khuyết điểm duy nhất trên thân thể hẳn chính là có vẻ hơi gầy yếu, cũng chính là cái gọi là mặc quần áo lộ gầy, lúc này đứng bên cạnh Thiết Tranh, tựa như một hạt mầm đứng trước đại thụ...

Không nói người khác nhìn khó chịu, ngay cả Vân Dương cũng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy.

Tên Thiết Tranh này mời ta làm phù rể, nhưng thực ra lại không có ý tốt, muốn bắt ta đến làm nổi bật cho hắn a!?

Vân Dương cố gắng ưỡn thẳng, nhưng so với Thiết Tranh vẫn thấp hơn trọn vẹn một thanh kiếm... Rất khó chịu nghiêng đầu nhìn thân thể như cái cột đình của con hàng này, thể mà chỉ nhìn thấy ngực đối phương...

Không khỏi oán niệm càng thêm sâu: con hàng này... Cao to như vậy, tân nương lại nhỏ nhắn xinh xắn như vậy... Tên hỗn đản này sẽ không để chết tân nương chứ a...

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn đứng xa xa, nhìn thấy tổ hợp Thiết Tranh Vân Dương, lập tức “Phốc” một tiếng, suýt nữa cười đến không nói được.

Thật vất vả mới hoàn thành nghi thức, Vân Dương như được đại xá, chật vật muốn chạy xuống đài.

Chỉ cảm thấy cả đời này cũng chưa có lúc nào mất mặt như bây giờ.

Cao thì có thể oai phong sao? Cao thì có thể xem thường người khác a?

Thượng Quan Linh Tú đi đến bên cạnh hắn, nhìn sắc mặt hắn sạm lại, không khỏi cười khúc khích:

- Làm sao? Cảm thấy mình quá thấp?

Vân Dương cúi đầu, cúi đầu nhìn xem Thượng Quan Linh Tú, mỉm cười không nói lời nào.

“Trước khi sao lại không cảm thấy, cảm giác từ trên cao nhìn xuống đúng là rất tốt a!”

Nhìn thấy thần sắc trong mắt Vân Dương, Thượng Quan Linh Tú cắn cắn môi đỏ, đột nhiên đá vào một lần một cái.

- Hừ!

Tên hỗn đản này quá ghê tởm!

Thế mà cảm thấy ưu việt khi cao hơn nữ nhân...

Còn có muốn thể diện hay không, hỗn đản như ngươi sao không lật trời luôn đi?!

..

- Bất quá, hôm nay Linh Tú tỷ đúng là rất xinh đẹp.

Vân Dương chịu một cước, bỗng dò xét trên dưới Thượng Quan Linh Tú, trong mắt lộ vẻ hiềm có.

Gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Linh Tú nhất thời đỏ lên, thấp giọng nói:

- Thật sao?

- Ân, thật, đương nhiên là thật.

Vân Dương trịnh trọng gật đầu:

- Hôm nay mới phát hiện, Linh Tú tỷ mặc trang phục như thế, thực sự là cực đẹp, thật đúng là có mấy phần giống nữ nhân...

“Àm!”

Thượng Quan Linh Tú hung tợn đá cái nữa vào chân Vân Dương, mặt lạnh quay đầu rồi đi.

Trên trán xuất hiện từng đợt gân xanh.

Tên hỗn đản này!

Cái gì gọi là giống nữ nhân, cô nãi nãi vốn là nữ nhân a?!

Vân Dương cười hắc hắc, ôm chân nhảy một cái, giả bộ bị đá đến nhe răng nhếch miệng, thân thể nghiêng một cái, vừa vịn phịch lên một cái ghế, trong miệng vẫn hô:

- Linh Tú tỷ, ngươi cũng tới ngồi a, nữ hài tử phải đoan trang, đoan trang hiểu không?

Ta ngồi cái đầu ngươi!

Đoan trang cái đầu ngươi!

Thượng Quan Linh Tú hừ một tiếng, ánh mắt tựa như cây đao hung hăng khoét thịt Vân Dương, tìm một cái ghế có khoảng cách xa xa Vân Dương một chút, ý tứ rõ ràng: ta khinh thường ngồi chung với ngươi.

Sau khi ngồi xuống, vậy mà còn ngoảnh mặt sang một hướng khác.

Nhìn, không nhìn gương mặt đáng giận kia.

Thượng Quan Linh Tú sợ rằng, nếu bản thân lại nhìn thấy, sẽ không kìm được mà cầm dao chặt đầu người nào đó!

Một bên, Hàn Sơn Hà nhìn Thiết Tranh một cái, lập tức lệch ánh mắt, vô tình hay cố ý dừng lại trên người Vân Dương.

Người này... Chính là nhi tử Thiên Ngoại Vân Hâu trong truyền thuyết?!

Tình báo của Hàn Sơn Hà đối với Vân Dương, cũng chỉ có sáu chữ này mà thôi.

Lúc này, sau khi nhìn thấy Vân Dương, lại nhạy cảm cảm thấy kẻ này không đơn giản.

Trong hoàn cảnh lớn như vậy, thậm chí ngay cả hai tôn siêu cấp đại lão như Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm còn có chút mất tự nhiên.

Nhưng vị nhi tử của Thiên Ngoại Vân Hâu này, từ đầu đến cuối không chút đổi sắc, vui cười tự nhiên, ăn nói tùy ý, quả nhiên thông dong tiêu sái.

Cho dù đứng chung với Thiết Tranh, nhưng vẫn huy sái tự nhiên, một biểu lộ, một động tác, đem tất cả tình cảnh xấu hổ hóa thành hư không.

Tiểu gia hỏa này, rất không đơn giản a.

Nói cách khác, hình tượng trong tình báo hàng ngày của hắn, há không phải đều là giả tượng?!

Nếu như có một ngày, tất cả những lời đồn bên ngoài của hắn đều là giả tượng. Nhưng vậy, người này phải đáng sợ cỡ nào? Diện mục chân chính của hắn, lại là thế nào?

Hàn Sơn Hà trầm tính toán một chút, ánh mắt ngày càng thêm thâm thúy.

- Phù rể kia chính là là nhi tử Vân Hâu?

Thu Kiếm Hàn đã quay trở lại, Hàn Sơn Hà liền quay đầu sang hỏi.

Thu Kiếm Hàn trợn trắng mắt:

- Lão phu không nhận ra!

Hàn Sơn Hà thối râu thối ria:

- Lão vương bát đản nhà ngươi!

Thu Kiếm Hàn lại trợn mắt:

- Ngươi còn muốn nghe ngóng tình báo gì? Lão phu không nhận ra, không biết gì cả! Ngươi có thể làm gì ta? Cấn ta a?

Hàn Sơn Hà phẫn nộ.

Đối mặt với lão hổ đàn Thu Kiếm Hàn da mặt còn dày hơn tường thành này, dù là Hàn Sơn Hà cũng muốn than thở không bằng, không thể làm gì!

Nhưng, Hàn Sơn Hà quay đầu lại, lại rơi vào trầm tư.

Vừa rồi, lão hổ đàn Thu Kiếm Hàn mặc dù không nể mặt mũi, nhưng lại nói một câu: “Ngươi còn muốn nghe ngóng tình báo gì?”

Tình báo?

Sao lại là tình báo?

Chẳng nhẽ thân phận vị nhi tử của Thiên Ngoại Vân Hâu này, lại là... Tình báo? Như vậy, thực ra lại là tình báo gì?

Một người áo đen nhỏ gầy, đứng sau lưng Hàn Sơn Hà, mặt mũi giấu trong cổ áo, như có điều suy nghĩ. Lập tức, ghé vào bên tai Hàn Sơn Hà nói mấy câu.

Hàn Sơn Hà khẽ vuốt cằm.

Mà đúng lúc này, thanh âm ồn ào bỗng nhiên yên tĩnh lại, trên đài, thân thể to như cái cột đình của Thiết Tranh sừng sững sừng sững.

Một thân chiến bào đỏ.

Bên cạnh hấn chính là tân nương Thiển Nhi xinh xắn đáng yêu, khăn voan đã gỡ xuống, một thân đại hồng y, dáng người yếu đuối, khuôn mặt đoan trang. Sóng mắt như nước, quả nhiên là một vị tuyệt sắc giai nhân.

- Các huynh đệ!

Thanh âm hùng tráng của Thiết Tranh vang lên:

- Hôm nay, Thiết Tranh ta thành thân, hôm nay, là ngày đại hi của ta, tất cả xem một chút, chị dâu của các ngươi, có xinh đẹp hay không?

“Xinh đẹp!:

Bốn mươi vạn đại quân đồng thanh la lên, thanh chấn hoàn vũ!

- Đẹp không?!

Thiết Tranh rống to.

“Vô cùng đẹp!”

Lại cùng nhau gầm một tiếng, vang vọng trời đất!

- Ha ha ha ha...

Thiết Tranh cười to một trận, cười đến chảy cả nước mắt.

- Tốt tốt, Thiết Tranh ta thành thân, có thể tử rồi. Đây là chuyện vui lớn, nhưng...

Thiết Tranh đề khí hét lớn:

- Nửa năm trước... Những huynh đệ xuất chinh cùng ta, lại có rất nhiều người không về được, bọn hấn không có cơ hội nhìn thấy một cảnh này!

Không khí trong sân, trong chốc lát vì câu nói này mà trở nên trầm ngưng.

- Tám tháng trước, ta cùng Thiển Nhi xác định hôn sự, xác định hôn kỳ. Nhưng, biến cố có biến, thiết kỵ xuất chinh. Ngày đó, ta có nói với các huynh đệ một câu: đợi khai hoàn trở về, ta mời các huynh đệ một chén rượu mừng.

- Lúc ấy, đám huynh đệ đều rất cao hứng, mọi người nhao nhao nói với ta: Nguyên lấy chiến công vô thượng, chúc mừng đại soái, đổi lấy một chén rượu mừng!

Thanh âm của Thiết Tranh dần khàn lại, ảm phù tiếng khóc.

Bốn năm mươi vạn người đều nín thở, mở to hai mắt, toàn bộ đều đem ánh mắt tập trung trên người Thiết Tranh.

- Lúc ấy Thiết mỗ nói một câu: chỉ cần lần này, chúng ta còn có thể thắng trận trở về, rượu mừng, người người đều có!

Hầu kết nhấp nhô, trong cổ họng, đàm âm dày đặc, có chút không không chế nổi tâm tình.

Thiết Tranh tê thanh nói:

- Bọn hấn nói với ta, mỗi một câu ta đều nhớ. Mỗi một ngày, đều vang vọng bên tai ta. Nhưng... Bọn hấn, đều không trở về được!

Tiếng gió rít gào, trời cao cũng phải nghẹn ngào. Hơn bốn mươi vạn tướng sĩ, lặng ngắt như tờ.

- Nhưng người muốn lấy chiến công vô thượng, đổi lấy một chén rượu mừng, có rất nhiều... Hiện tại đang nằm trên chiến trường!

Thân thể thẳng tắp của Thiết Tranh rốt cục cũng không không chế nổi nữa, run rẩy, nước mắt rốt cục trào ra.

Tất cả mọi người nắm chặt nắm đấm, ánh mắt ngưng tụ nhìn về phía Thiết Tranh, ánh mắt tựa như ngưng thành thực chất.

Thiển Nhi ở trên đài cao, nhẹ nhàng xê dịch mấy bước, có chút thẹn thùng, đem tay nhỏ chậm rãi đưa tới, có chút do dự, có chút thẹn thùng... Cầm lấy tay Thiết Tranh.

Sau đó, nắm chặt lại.

Nàng không biết vì sao mình muốn làm thế, nhưng nàng lại tự nhiên mà làm như vậy, bởi lúc này, nàng cảm thấy, nam nhân bên người mình, đang cần mình ủng hộ!

Thân thể hấn dù to cái cột đình, mặc dù vẫn sừng sững nơi đó. Nhưng lúc này, trái tim hấn lại cần mình ủng hộ, cần mình cổ vũ.

Cảm giác yếu ớt kia, chính nàng có thể cảm nhận một cách rõ ràng.

Cho nên gần như nàng không chút cân nhắc, cứ làm như vậy, tự nhiên làm như vậy.

Ánh mắt mấy chục vạn binh sĩ bốn phương đột nhiên phát sáng.

Nhất là đông quân của Thiết Tranh, người người hô hấp dồn dập, ánh mắt bốc lửa hùng hục chưa từng có!

Một cái động tác nho nhỏ, khiến cho tất cả quân nhân ở đây, trong nháy mắt, liền yêu mến người con gái dịu dàng này, công nhận người con gái dịu dàng này!

Tất cả quân nhân ở đây, không phân địch ta, trong thời khắc này, ánh mắt đều sáng bóng. Ánh mắt nhìn Thiên Nhi đều trở nên nhu hòa.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Cạn ly, huynh đệ của ta!

Thân thể run rẩy của Thiết Tranh dần dần bình tĩnh lại, cảm nhận bàn tay nhu nhược không xương trong tay mình, đột nhiên ha ha cười lớn, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ chiến tử, các người ở trên trời có linh, thấy được a, đây chính là chị dâu các người!
- Ngày đó, Thiết Tranh ta đã thề, tất cả các huynh đệ, bất kể sinh tử, chỉ cần Thiết Tranh ta còn sống, hôn lễ này sẽ tổ chức, như vậy, rượu mừng của ta, mặc kệ là huynh đệ trên trời hay dưới đất, mỗi người đều có một chén!
- Một chén rượu này, thuộc về quân nhân Ngọc Đường!

Thanh âm của Thiết Tranh như lời chấn, cũng như tiếng phích lịch giữa trời quang, đình tại nhức óc!

- Một chén rượu này, thuộc về quân nhân Ngọc Đường! Nhưng một chén rượu này, cũng thuộc về quân nhân trong toàn thiên hạ!

Bốn vị lão soái tứ quốc đồng thời đứng dậy, cao giọng đáp lời.

- Hôm nay là chuyện vui lớn trong đời người, các huynh đệ bất luận sinh tử, mỗi người một chén rượu! Cái này chính là chuyện lớn của Ngọc Đường quân đội! Mà mấy lão gia hỏa chúng ta thương lượng một chút, đem cái chuyện lớn này thành thịnh sự của toàn bộ quân nhân đại lục!
- Bởi, một chén rượu như vậy... Chúng ta cũng muốn uống! Các huynh đệ chiến tử của ta, cũng muốn uống! Chén rượu này, hẳn là có phần của bọn hắn!
- Quân nhân Ngọc Đường chiến tử, chính là chết trong tay chúng ta. Mà các huynh đệ của chúng ta dưới cửa tuyền, cũng là chết trong tay quân nhân Ngọc Đường. Sinh tử là địch, âm ty và trần gian khác biệt, các người uống rượu, chúng ta, cũng muốn để huynh đệ nhà mình cũng uống một chén rượu của quân nhân!

Ánh mắt Hàn Sơn Hà lôi kéo khắp nơi, như hai đạo điện quang, bắn lên trời cao:

- Làm một quân nhân, chúng ta vô số uống rượu xuất chinh, cũng vô số lần uống rượu khai hoàn. Nhưng, rượu hôm nay là rượu thuộc về quân nhân, chúng ta đều chưa được uống qua.
- Bởi vì là rượu của quân nhân, chính là huynh đệ, từ cổ chí kim, không phân địch ta, không phân sinh tử.

Hàn Sơn Hà nói:

- Chén rượu như vậy, trước đó không có, sau này, phân nửa cũng sẽ không có!
- Hôm nay là hôn lễ Thiết Tranh tướng quân, cơ hội vạn năm khó gặp, bách thế không thấy.

Mấy vị lão soái đồng thời ưỡn ngực:

- Trên chiến trường chúng ta là địch!

- Nhưng, bất kể đánh sinh đánh tử thế nào cũng tốt, chúng ta là quân nhân, vĩnh viễn là tri kỷ của nhau!

- Cảm tạ Thiết tướng quân, cảm tạ huynh đệ quân nhân Ngọc Đường đã thúc đẩy sự kiện trọng đại ngày hôm nay!

Bốn vị lão soái, râu tóc bạc phơ, bông bênh trong gió, đồng thời nhấc tay cúi chào.

Thiết Tranh cười ha ha:

- Các huynh đệ có thấy được a, hôm nay, người đứng trên đài cao, từng là địch nhân lớn nhất của huynh đệ chúng ta! Cũng là cừu nhân lớn nhất của chúng ta, thế mà bọn hắn lại biểu thị biết ơn từ tận đáy lòng! Lòng biết ơn này, chúng ta nhận lấy, không có chút gánh nặng nào mà nhận lấy, nhớ kỹ, nhớ rõ khuôn mặt những người này, về sau, các ngươi tùy tiện chặt xuống bất kỳ cái đầu nào, cũng là bất thể chi công, dù Phong Hầu bá tướng!

Câu nói này vừa ra, dường như đang đùa, nhưng bất kỳ ai, cũng tuyệt không cho rằng đây là một lời nói đùa!

Người người đều hiểu rõ ý tứ trong đó!

Dưới đài, bốn mươi vạn quân nhân đều mừng rỡ, hai con mắt lấp lánh tinh quang, quan sát danh tướng các nước, liều mạng tự ghi nhớ.

Người đứng xa một chút không thấy rõ lắm, liền liếc mắt nhìn cầu:

- Ca, đại ca, van ngươi đề ta lên phía trước... Ta muốn xem một chút...

Đại ca trước mặt, cho ta lên a... Lão tử không thấy rõ, vạn nhất lúc nào đó có cơ hội chém đầu, nhưng lại vì không biết mà bỏ qua, lúc đó hối hận biết bao a!

- Đây đều là mấy cái đầu quý gia a... Quý cầu đại ca phía trước cho ta chân dung...

- Bấy nhiêu tuyệt địa, trần như nhộng, bay lên không ba trượng quý xuống cầu chân dung!

- Ta cũng không cần nhiều... Chỉ cần chặt xuống 17~18 cái là kiếp này không lo a...

- Thật con mẹ nó đáng tiền, đây không phải là đầu a... Quả thực là kim quang đại đạo a...

- Con mẹ nó, ta càng xem càng thấy những tên này thật đẹp trai, vì cho lão tử được phong hầu bá tướng, các ngươi liền dâng hiến đi...

...

Bị bốn mươi vạn đại quân nhìn đầu mình một cách thêm nhỏ dãi, hơn nữa còn biết rõ, bốn mươi vạn đại quân này muốn chặt đầu mình xuống... Đó là cảm giác quý gì a?

Đám người Hàn Sơn Hà cũng không đến mức sợ, nhưng cũng đúng là không biết nên khóc hay nên cười.

- Đưa rượu lên!

Thiết Tranh hét dài một tiếng!

Vô số binh sĩ bắt đầu bận rộn, từng vò từng vò rượu được đưa lên đài cao.

Rượu này, đối với rất nhiều người trong quân đội Ngọc Đường cũng không phải là bí mật.

Nhưng, đối với những danh tướng ngoại quốc mà nói, lại khiến họ hai mắt tỏa sáng, khi chân chính chạm đến nhãn hiệu trên vò rượu, lập tức có chút hít thở nặng nề.

Anh Hùng Huyết!

Đây là tên rượu?!

Sau đó nhìn thấy một hàng chữ nhỏ phía sau, lại khiến máu tươi toàn thân như bốc cháy.

Đan tâm bích huyết vệ gia quốc. Thiết cốt trung hồn trúc hùng quan!

Hai câu này, có lẽ là phù hợp với quân nhân Ngọc Đường, nhưng cũng có thể áp dụng cho tất cả quân nhân trong thiên hạ!

Bích huyết trung hồn không phải chỉ Ngọc Đường mới có, nhiều năm như vậy, máu tươi rải đầy vạn dặm sơn hà Thiên Huyền đại lục, không phân địch ta, há không phải đều là Anh Hùng Huyết!

Đều là vệ gia quốc, đều đang trúc hùng quan!

Đột nhiên nhiệt huyết sôi trào!

Phanh phanh phanh...

Nê phong vừa được bóc ra, mùi rượu lan tỏa bốn phía.

Sắc rượu đỏ thắm, rót ra chén, thực đúng như màu máu tươi.

- Chén rượu thứ nhất!

Thiết Tranh:

- Mời Ngọc Đường ta, kính Hoàng đế Bệ hạ!

Đài cao nơi xa, Hoàng đế Bệ hạ vốn cũng không nghĩ tới lại có việc cho mình làm, đứng lên mỉm cười nói:

- Hôm nay chính là quân nhân thịnh sự, Trẫm cũng chỉ đến xem lễ, mời rượu thì miễn đi.

Thiết Tranh nói:

- Bệ hạ hậu đãi vi thần, hậu đãi binh giả cả nước, há có thể không kính ngài một chén, thần ở đây uống trước rồi nói.

Phía sau, sáu vị lão soái ngũ quốc cùng mấy trăm vị tướng quân, đồng thời nâng chén, hương về Hoàng đế Bệ hạ phía xa kính một chén, sau đó nâng chén uống cạn.

Không cách nào nói hết, tất cả lời hay ý đẹp đều ở trong rượu.

Hoàng đế Bệ hạ cũng hào khí quất:

- Tốt!

Chợt bùng chén, một hơi cạn sạch.

Hắn biết, biết vì sao những quân nhân này kính mình bằng chén rượu thứ nhất.

Bởi, hắn làm được chuyện mà bất luận Đế Vương nào cũng không làm được, cũng không dám làm!

Đồng ý cho tướng lĩnh quân địch cùng ngồi lại nơi đế đô, cùng ngồi uống rượu, khí độ như vậy, quả là vượt qua tiền nhân, người người khó đuổi!

Chén rượu này, là toàn bộ danh tướng trên đại lục cùng kính tặng, mặc dù không có nói toạc ý nghĩa trong đó, nhưng ý tứ đều cực kỳ rõ ràng.

Chỉ riêng điều này, đánh giá là Thiên Cổ Nhất Đế cũng không phải nói quá!

Chính vì hiểu rõ vấn đề mấu chốt này, Hoàng đế Bệ hạ uống chén rượu này cũng thấy vui vẻ sáng khoái vô cùng! Vinh quang vô cùng!

Thậm chí trong lòng hắn có một cảm giác: uống một chén rượu này, Trẫm, chết cũng có thể ngẩng đầu đối mặt với lịch đại Hoàng Đế! Ngạo nghễ mà đối mặt!

- Chén rượu thứ hai!

Thiết Tranh vẫn hướng về bên này:

- Kính tướng môn!

Thượng Quan lão phu nhân run rẩy đứng lên, không nói một lời, bùng chén lên uống, một hơi cạn sạch.

Sau lưng bà, khuôn mặt sáu đứa nhỏ đỏ bừng, toàn thân run rẩy, chúng rõ là không uống rượu, lại như là đã uống say.

- Chén rượu thứ ba!

Thiết Tranh nghiêm nghị hét lớn:

- Kính tất cả các huynh đệ quân nhân Ngọc Đường còn sống!

Một tiếng hét dài, tâm quân đồng thời đứng dậy, nâng chén gửi lời chào!

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ, một đạo hỏa tiễn đưa tin bay lên bầu trời, rung động bom bom. Theo tiếng gió bén nhọn, phương xa cũng đồng thời

nổ vang, bốn phương tám hướng, một đạo lại một đạo hỏa tiễn nhíp nhàng đưa tin ngày càng xa.

Trong nháy mắt, đã ra ngoai ngàn dặm.

Nửa khác đồng hồ sau, Thiết Tranh nâng chén:

- Các huynh đệ! Làm một chén này!

Bốn mươi vạn tướng sĩ, đồng thời nâng chén, từng ngum từng ngum uống rượu.

Quân nhân Ngọc Đường ở bất kỳ đâu trên đế quốc, đồng thời nghiêm nghị đứng dậy, giơ chén rượu trong tay lên, một hơi cạn sạch!

Trong mắt có nước mắt, nhiệt huyết trong lồng ngực lần nữa lại kịch liệt thiêu đốt!

Mãi cho đến hồi lâu, đại doanh nơi biên ải Ngọc Đường cũng nổ vang tiếng hỏa tiễn, tất cả các tướng sĩ đồng thời đứng dậy, bung chén.

- Đại soái tân hôn, huynh đệ cùng uống!

Tứ phương tướng sĩ, cùng uống một hơi cạn sạch.

- Chén rượu thứ tư!

Thanh âm của Thiết Tranh kịch liệt tới cực điểm, ngửa mặt lên trời hét dài:

- Các huynh đệ Ngọc Đường chiến tử! Thiết Tranh kính mọi người một chén rượu! Cầu cho các vị anh linh không xa, dưới cửu tuyền, đừng quên Ngọc Đường. Nếu có kiếp sau, sánh vai tác chiến!

Trong tiếng quát chói tai của Thiết Tranh, tất cả quân nhân Ngọc Đường lại lần nữa đứng dậy, cúi chào, sắc mặt tràn đầy vẻ thành kính.

Lúc này, bốn phương tám hướng đã tràn ngập mùi rượu, xộc thẳng lên trời cao.

Trước mộ quân nhân chiến tử, đã sớm có một quân nhân đứng đó trang nghiêm, cùng nhau đem rượu vẩy vào mặt đất.

- Huynh đệ, uống rượu!

- Đây là rượu mừng của đại soái, cũng là hứa hẹn của đại soái ngày đó, cũng là rượu mừng mà các người xứng đáng được uống!

Mỗi một gia đình có quân nhân chiến tử, đều bung lên một bát Anh Hùng Huyết đỏ thẫm.

Tựa như máu anh hùng, vẫn đang chảy kịch liệt.

Mỗi gia đình, một chén rượu, một lượng bạc.

Tiền không nhiều, nhưng cũng là cố gắng lớn nhất của Thiết Tranh.

Đây là đáp lễ cho các huynh đệ.

Biên cương, tương tự có vô số Anh Hùng Huyết chậm rãi rót xuống đông đảo mộ địa.

- Huynh đệ, rượu, đến rồi!

Rượu ngon đỏ thẫm như máu tươi, chậm rãi ngấm vào mặt đất, nước mắt các tướng sĩ, cũng tích tích nhỏ vào bùn đất.

- Đây là rượu mừng của đại soái, chúng ta từng nói, muốn uống say trong hôn lễ của đại soái.

- Hoàng tuyền không xa, anh linh còn ở. Huynh đệ ở bên, cùng uống một chén.

- Trên trời dưới đất, hồng trần U Minh, tâm này cùng nhíp, máu này cùng dòng.

- Huynh đệ, cạn ly!

Một trận gió thu gào thét thổi qua, cỏ tranh trên một cùng với cây cối khắp đồi núi chính tề cúi đầu, cỏ dại ngàn dặm thảo nguyên đồng thời khom người.

Sóng biếc như tranh.

Chính tề như vậy.

Tựa như ngàn vạn anh linh, cùng nhau tụ họp chính tề, uống xong một chén rượu này, liền muốn cưỡi ngựa giương đao, chỉ chờ một tiếng kèn lệnh, tiếp

tục anh dũng xông về phía trước!

Cạn ly, huynh đệ của ta!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Chén chén rượu sinh tử

- Chén rượu thứ năm!

Mắt hồ quét qua:

- Kính tất cả các huynh đệ thương binh Ngọc Đường!

- Thân tàn nhưng trí chưa tàn. Có chiến sự, còn có thể tiếc tục mặc giáp! Các huynh đệ, mỗi người đều là người tốt, mỗi người đều là anh hùng!

- Các huynh đệ, Thiết Tranh ta mời các người! Cạn ly!

- Đại soái...

Trong mỗi gia đình thương binh, mỗi một vị thương binh đều lệ nóng doanh tròng, vô luận trên người bị tàn tật như thế nào, vô luận có uống được rượu hay không, có nên uống rượu hay không, tất cả đều bùng một bát Anh Hùng Huyết, chảy nước mắt, một hơi cạn sạch.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy chí lớn kịch liệt rung động, bụi ngùi mãi không thôi.

- Chén rượu thứ sáu!

Thiết Tranh hét lớn như sấm vang:

- Kính, Cửu Tôn đại nhân!

Thiết Tranh uống một hơi cạn sạch.

Tất cả quân nhân, đồng thời cúi chào.

Lúc này, danh tướng các nước đồng thời chấn động, ngay cả Văn Dương sau đài cũng chấn động.

- Chén rượu thứ bảy!

Thiết Tranh lớn tiếng nói:

- Kính anh hùng thiên hạ! Kính bát phương quân địch! Kính, tất cả các huynh đệ quân nhân còn chiến đấu trong thiên hạ!

Đám người Hàn Sơn Hà đồng thời cất bước, danh tướng toàn đại lục sóng vai, sắc mặt nghiêm nghị, cung lĩnh một chén rượu này.

- Cạn ly rượu này, chiến tử không chút oán niệm, chiến thắng phải có vinh quang. Huynh đệ đều là quân nhân, sống lưng như sắt thép! Say nằm sa trường. Da ngựa bọc thây có ngại gì! Hôm nay nâng chén cùng uống, ngày mai đao kiếm đối mặt. Số mệnh quân nhân trong thiên hạ, chúng ta cùng vui vẻ gánh lấy!

Thanh âm của Hàn Sơn Hà, bao hàm tình cảm, trầm bổng du dương, âm thanh truyền ngàn dặm.

Gió bắc cuốn lấy đại kỳ, gào thét trên bầu trời Thiên Đường.

Vạn chúng nghiêm túc, im ắng hồi lâu.

Danh tướng các nước, tướng sĩ các nước đồng thời nâng chén!

Sau khi uống một hơi cạn sạch, vô số người tuôn trào lệ quang.

Không biết tự lúc nào, có người bắt đầu thấp giọng niệm tụng, người niệm tụng càng lúc càng nhiều, càng ngày càng đông, đến cuối cùng, bốn trăm ngàn người cùng niệm tụng.

Thần sắc trầm tĩnh, ai nấy đều niệm tụng trong sự nghiêm nghị.

“... Chiến tử không chút oán niệm, chiến thắng phải có vinh quang. Huynh đệ đều là quân nhân, sống lưng như sắt thép! Say nằm sa trường. Da ngựa bọc thây có ngại gì! Hôm nay nâng chén cùng uống, ngày mai đao kiếm đối mặt. Số mệnh quân nhân trong thiên hạ, chúng ta cùng vui vẻ gánh lấy!”

Thanh âm như lời cồn, cuốn cuộn truyền về phương xa.

- Chén rượu thứ tám!

Thiết Tranh hét lớn:

- Kính, tất cả huynh đệ chiến tử trong thiên hạ! Chén rượu này, cộng vinh diệu. Chén rượu này, miễn ân cừu! Chén rượu này, kiếp sau tụ họp thành huynh đệ! Chén rượu này, kiếp sau tái chiến lại là địch!

Oanh!

Toàn bộ hiện trường, đến đây toàn bộ nổ tung.

Vô số người gầm thét: “Kiếp sau tụ họp thành huynh đệ! Kiếp sau tái chiến lại là địch!”

Ai nấy gào khàn cả giọng, hai mắt đỏ bừng!

Đám danh tướng Hàn Sơn Hà cũng đỏ hồng hai mắt, ngửa đầu một hơi cạn sạch chén rượu trong tay, cảm thụ sức nóng của rượu chảy xiết trong huyết mạch, mấy người Hàn Sơn Hà cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Cái này, là quân nhân rượu!

Cái này, mới là quân nhân rượu!

Sống nửa đời người, không biết uống bao nhiêu là rượu, nhưng chỉ có lúc này, mới cảm giác, rượu này thấm đến tận linh hồn!

Mặc kệ sống chết, mặc kệ thương tàn... Chỉ cần từng là quân lữ, chỉ cần từng ra chiến trường, bất luận có còn hay không, tất cả huynh đệ, mỗi người, đều có phần!

- Anh Hùng Huyết!

Hàn Sơn Hà cầm qua một vò rượu, ngưng mắt chăm chú hồi lâu, thờ dài một tiếng:

- Rượu ngon!

Lại rót một chén, hai mắt nhắm nghiền, hai giọt nước mắt thấm qua khóe mắt, uống một hơi cạn sạch:

- Quả nhiên là rượu ngon a...

- Về sau, Anh Hùng Huyết này chính là rượu chuyên dùng trong quân Đông Huyền ta!

Hàn Sơn Hà quyết định:

- Mặc kệ đám hỗn đản kia làm gì, nhưng, về sau, rượu ta dùng trong quân, cũng chỉ uống Anh Hùng Huyết này!

- Bởi, đây mới chính là rượu dành cho quân nhân!

- Sinh tử thắng bại đều là quân nhân, chúng uống một chén rượu.

- Cùng có Anh Hùng Huyết, cùng chảy Anh Hùng Huyết. Cùng uống Anh Hùng Huyết, mới là Anh Hùng Huyết!

Mấy vị lão tướng, đồng thời cảm thấy dư vị vô tận, dư vị vô tận.

Những người này không phải hạng người quyền cao chức trọng, cả đời uống vô số rượu ngon. Anh Hùng Huyết hôm nay, tuy không phải là phẩm phẩm, nhưng cũng không tính là hàng quá cao cấp.

Nhưng, tất cả mọi người uống rượu này, đều khen không dứt miệng, dư vị vô tận.

Bởi, người được uống rượu này, không khỏi sinh ra một cảm giác: về sau, nếu uống rượu cùng các huynh đệ trong quân, nếu không uống Anh Hùng

Huyết này... Còn có ý nghĩa gì nữa?

- Chén rượu thứ chín!

Thiết Tranh nhắm hai mắt lại:

- Kính, kính thê tử quân nhân trong thiên hạ, kính mẫu thân quân nhân trong thiên hạ. Đồng thời cũng mời thê tử ta, ta muốn, cùng nàng thiên trường địa cửu, ta muốn, hai vợ chồng cùng nhau già đi, ngồi xem con cháu chạy đầy cả sảnh, ta muốn, thiên hạ thái bình, người người an khang, nhà nhà mỹ mãn.

Chúng quân nhân đồng thời tĩnh lặng.

- Nhưng ta chưa hẳn có thể làm được. Ta là quân nhân Ngọc Đường. Quốc gia bấp bênh, chẳng biết lúc nào ta sẽ lại ra chiến trường. Ta không biết khi nào, liền sẽ vĩnh viễn nằm lại chiến trường.

Thiết Tranh ngẩng đầu:

- Nhưng tâm ta kiên quyết! Chén rượu này, mời thê tử, kính thiên hạ, tất cả thân nhân người lính! Các người, vất vả! Chúng ta còn sống, các người lo sợ nom nớp, trông mòn con mắt. Chúng ta chết rồi, các người đau khổ dày vò, chống đỡ gia đình, vô luận chúng ta sinh tử, các người đều là người mệt nhất, chẳng những mệt về thể xác, tinh thần càng thêm mệt mỏi!

- Mời mọi người!

Thiết Tranh ngửa đầu, một hơi cạn sạch!

Lần này, hẳn cũng không có phát hiệu lệnh, cũng chưa từng diễn luyện. Nhưng tất cả danh tướng trên đài, tất cả lão soái, tất cả tướng sĩ, lại lần nữa đứng dậy, đồng thời cúi chào, đồng thời nâng chén, một hơi cạn sạch!

- Kính, thân nhân người lính trong thiên hạ!

Gió thu gào thét trên không, ngoại trừ tiếng gió rít gào, tất cả đều tĩnh lặng.

Thượng Quan lão phu nhân thở thật dài, nhìn Thiên nhi đứng rúc vào Thiết Tranh trên đài cao, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc thỏa mãn.

Không khỏi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Đứa nhỏ ngốc, chỉ sợ người đã bị lời nói này làm cảm động, cảm thấy mình tìm được một vị phụ quân có trách nhiệm. Nhưng người không hiểu, lời của Thiết Tranh, tất cả đều là lời thật.

Càng nhiều... Là áy náy a!

...

Đến lúc này, tân hôn mới xem như kết thúc.

Hoàng đế Bệ hạ cùng Thượng Quan lão phu nhân đã rời đi từ trước.

Tứ phương binh mã cũng dần rút lui.

Tân lang quân Thiết Tranh đại soái, cầm một nắm lớn ngân phiếu trong tay, lập tức có một cảm giác vi diệu trở thành đại phú hào.

Các tướng đến uống rượu mừng, lại biết rõ Thiết Tranh tổ chức buổi thịnh sự này có bao gian này, há có thể tay không mà đến?

Cho dù là địch nhân, nhưng chút hạ lễ này, ai cũng không thể thiếu, hơn nữa còn tặng không ít.

Cho dù Đông Huyền đế quốc đưa ít nhất, cũng trọn vẹn hai trăm vạn lượng bạc!

- Đây là các đồng liêu trong quân người ít ta ít mà góp lại, không có quan hệ với lập trường quốc gia! Chỉ là nam nhi trong quân, chúc mừng thiết đại soái, tự phát chung tiền, không thể cự tuyệt.

- Hôm nay có thể uống chén rượu này, đã là chuyện may mắn, càng là đã quấy rầy, được hưởng sái, tự nhiên cũng nên có chút hồi báo. Cho nên, nếu thiết đại soái kháng kháng không thu, chính là cố ý làm khó chúng ta, chẳng lẽ muốn chúng ta thiếu phần nhân tình này, ngày khác đối mặt trên chiến trường, nhờ đó lấy cơ sao?!

Đã nói đến nước này, có thể nói là vừa đầm vừa xoa, Thiết Tranh thực sự không có cách nào, trầm ngâm nửa ngày, rốt cục cũng nhận tiền mừng, lại xúc động nói:

- Hôm nay cùng say, tình nghĩa đều dừng ở đây, ngày sau gặp lại trên chiến trường, vẫn là người chết ta sống, không có khả năng khác, đây mới là bản sắc quân nhân.

Cuối cùng, Thiết Tranh nhận được quá hai ngàn vạn lượng, sau khi hai vị lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Đạo Ngâm thương lượng, mệnh Thiết Tranh tự lưu lại hai trăm vạn, còn lại, một nửa quyền ngân khố, một nửa phân cho thân nhân thương binh liệt sĩ.

- Sao còn muốn cho ta, ta cần nhiều tiền như vậy làm gì?! Đều phân đi a, há không phải có thể cứu trợ thêm nhiều quân sĩ thương vong!

Hiển nhiên, Thiết Tranh không quá hài lòng với cái kết quả này, lớn tiếng ồn ào không thôi.

Thu Kiếm Hàn thương hại nhìn tên lãng đầu thanh này, thờ dài.

Bên kia, Thương thư Lại bộ, cha vợ Thiết Tranh sắc mặt tái xanh, ánh mắt sầm nhiên nhìn chăm chăm người nào đó. Thậm chí ngay cả tân nương mới cưới, cũng khẩn trương nhìn Thiết Tranh.

Bỏ tiền chuẩn bị hôn lễ, còn bao nhiêu việc nơi biên quan, hiện tại, tài sản của Thiết Tranh, nói dễ nghe là giặt giũ vá vai, nói khó nghe một chút, căn bản chính là một kẻ nghèo rớt mồng tơi!

Dùng câu này để hình dung thực không chút sai lầm, nếu thực sự phân phối tiền theo cách của Thiết Tranh, vậy sau khi con hàng này trở về, cơm tối phải đến nhà các vị tướng quân xin tiền giải quyết, nếu không thì phải liếm láp đồ cưới của thê tử để nhét đầy cái bao tử...

Cũng thật thiệt thòi cho con hàng này, đến giờ còn đang hô: ta cần nhiều tiền như vậy làm gì?

- Cho người thì người cứ cầm, lắm mồm cái gì!

Thu Kiếm Hàn trừng mắt.

Mặt Thiết Tranh chây dài ra, cảm ngân phiếu trong tay, cảm thấy rất là nóng bỏng, tranh thủ kín đáo đưa cho tân nương:

- Phu nhân, sau này, người quản tiền.

Thiên nhi lập tức đỏ mặt tía tai, thầm nghĩ một tiếng, tên hỗn đản, trước mặt nhiều người như vậy, chấp tay liền nhường đại quyền gia đình...

Thế nhưng, sao trong lòng ta lại thấy vui mừng như vậy a!

Bàn tay mềm mại của Thiên nhi cầm lấy ngân phiếu, khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu.

- Ha ha ha...

Không phân địch ta, tướng quân các nước đồng thời cười to.

- Ngay ngày tân hôn đầu tiên, liền nhường quyền lực tài chính, ha ha, sau này trận doanh bị thê tử quản nghiêm, lại nhiều thêm một vị tuyệt thế thống soái! Đáng giá ăn mừng, quả thật đáng ăn mừng!

Một đám lão già cười đến lông mày không thấy mắt, nhao nhao móc tiền túi, lại lấy danh nghĩa cá nhân gửi tiền mừng.

Mọi người đều thành khẩn chúc phúc, tình cảm chân thành tha thiết.

Thiên nhi cùng Thiết Tranh lễ phép cảm tạ từng người, tất cả đều xin nhận.

Tất cả mọi người vô cùng vui vẻ. Nhưng, mặc kệ là ai, đều rõ một điều, đừng nhìn không khí hòa hợp hôm nay mà nhầm tưởng, một khi xoay người sang chỗ khác, khi lại đối mặt trên chiến trường, không có ai sẽ hạ thủ lưu tình.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Tìm hướng dẫn viên Du lịch

Thiên nhi thu lễ vật không ngại tay, nhưng ánh của nàng nhìn những người này, trong ôn nhu thanh tịnh, mang theo vài phân địch ý.

Nàng biết rất rõ, phu quân của mình là quân nhân, quân nhân, thì phải ra chiến trường. Ra chiến trường, thì sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên, không phải định nhân chết, chính là mình vong.

Nếu có một ngày, phu quân thực sự có gì bất trắc, như vậy, tất là chuyện mà những người đang hòa ái tươi cười tặng lễ vật cho mình lúc này làm ra.

Trong lòng rõ ràng điểm mấu chốt, nhưng bản thân nàng vẫn thu lễ vật, nghe những lời chúc mừng chân thành tha thiết của những người này. Vị cô nương thanh thuần này cũng không nhận được mà có một cảm giác hoang đường.

Lúc này, tứ phương binh mã Ngọc Đường đã tan hết. Bàn ghế xếp dài liên miên mấy chục dặm cũng đã được thu dọn sạch sẽ, tựa hồ mảnh thổ địa yên tĩnh này chưa xảy ra bất cứ chuyện gì vậy.

Rốt cục cũng đến thời khắc nhạc hết người đi.

Nhưng, các vị tướng quân nhìn cái bãi đất lớn trống trải, trong ánh mắt nhao nhao toát ra vẻ không nỡ rời bỏ.

Như vậy, đã xong sao?

Hỏi quân nhân thịnh yến oanh động toàn bộ đại lục, cứ như vậy mà kết thúc?!

Trong nhất thời, ai nấy đều cảm thấy thất vọng mất mát.

- Vừa rồi ta cảm giác được...

Một vị lão tướng Đại Nguyên nhắm chặt hai mắt:

- Cảm giác được bọn hán đều tới... Bọn hán đều cùng ta uống rượu...

Nghe được câu nói này, mấy vị lão soái cùng chấn động, trong lòng kịch chấn, tinh thần rơi vào trong hồi ức chưa về được.

Không chỉ có vị lão tướng quân này, mỗi người ở đây, tất cả các lão tướng quân bọn hán đều có một cảm giác: những người kia... Những đồng đội chiến tử mấy năm nay, đều tụ họp bên người.

Tất cả đều tươi cười vui vẻ.

Tất cả đều cao hứng bùng bùng.

Cảm giác sinh tử đồng tâm vẫn nguyên si không đổi, vẫn là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!

Thu Kiếm Hàn ngửa mặt lên trời thở dài:

- Nhiều năm như thế, đưa tiễn biết bao nhiêu huynh đệ...

Một bên.

Hàn Sơn Hà ung dung thở dài.

Ánh mắt Thu Kiếm Hàn quét qua:

- Đều đã xong việc, mấy tên các ngươi sao còn không cút đi? Chẳng lẽ uống đến ngien, muốn uống nhiều thêm mấy lần? Ta nói cho mấy lão già các ngươi biết, đừng có si tâm vọng tưởng, chuyện tốt như vậy, không thể gặp lần thứ hai đâu!

Hàn Sơn Hà trợn trắng mắt:

- Kỳ hạn thái bình quốc thư còn thời gian rất dài a, vì sao chúng ta phải đi gấp? Tại sao không thể uống thêm mấy trận? Ngươi không muốn chiêu đãi chúng ta, khó đảm bảo người khác sẽ không muốn chiêu đãi chúng ta!

Lãnh Dao Ngâm thần nhiên nói:

- Hàn huynh, còn có đám lão sát tài các ngươi, tốt nhất nên bỏ cái ý nghĩ hảo huyền này đi, nếu ngươi không đi, chi sợ... Không còn kịp a. Thiên Đường thành, không chào đón bất kỳ người nào trong các ngươi.

- Máu tươi của con dân Ngọc Đường dính trên tay mỗi người các ngươi không ít hơn con số mười vạn người!

Lãnh Dao Ngâm từ từ nói:

- Nếu các ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đây... Cũng khó trách khỏi có chút tiếc nuối.

Hàn Sơn Hà lắc đầu cười nói:

- Đứng trước chân nhân ta chưa bao giờ nói láo, lo lắng như vậy, đoán chừng đặt ở bất kì quốc gia nào đều sẽ có, nhưng duy chỉ ở Ngọc Đường hiện tại là không có.

- Lão hủ đến đây, thứ nhất đương nhiên là tham gia hồi thịnh sự này. Chuyện thứ hai, lại là muốn tham quan Cửu Tôn phủ, tế bái anh linh Cửu Tôn. Rồi mới đi từ đường tướng môn tế bái tiên hiền Thượng Quan tướng môn, sau đó lại du lịch Bách Trượng hồ một chút.

- Mặt khác, tham quan Đoạn Dao các danh chấn đại lục, cùng Anh Linh đường thiên hạ quân nhân đồng thời khâm phục và ngưỡng mộ.

Hàn Sơn Hà chậm rãi nói:

- Những nơi đó, đều là những nơi mà ta không đi không được, nếu đã đến quốc đô Ngọc Đường, nếu không đi những nơi này, quả thực là vào bảo sơn mà tay không quay về, mất đi cơ hội này, e là không còn cơ hội nào nữa!

Sắc mặt Hàn Sơn Hà có chút đen lại.

Hàn Sơn Hà điểm một vòng. Cửu Tôn phủ, tướng môn từ đường, Bách Trượng hồ, Đoạn Dao các, Anh Linh đường, nhưng nơi này, nếu chạy đủ một vòng, ít nhất cũng phải tốn năm ngày, nếu kéo dài một chút, cũng có thể lên tới mười ngày.

Hơn nữa, có mấy nơi trong đó, cho dù là nhân vật như Hàn Sơn Hà, chi sớ cũng phải lưu luyến quên về, xem cả trăm lần cũng không thấy chán, thậm chí có khả năng lưu lại một thời gian, cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng lúc này là thời điểm mẫn cảm, lão này muốn làm như thế, chẳng lẽ là có ý đồ, muốn làm chuyện gì sao?!

- Hàn lão đầu nói không sai.

Một lão đầu khác cũng cười hắc hắc, xông tới:

- Nhưng nơi này, mấy người chúng ta đều muốn đi xem một chút.

Cái này, sắc mặt ba người Thu Kiếm Hàn, Lãnh Dao Ngâm cùng Thiết Tranh đồng thời đen lại.

Ba người đều hiểu rõ.

Người khác ở lại thì còn có khả năng gặp bất trắc, nhưng mấy lão già này lại tuyệt đối không đáng lo. Bởi, một khi bọn hán xảy ra chuyện, hậu hoàn khí đó e là lớn vô cùng, môn sinh bạn cũ của họ nhiều không đếm hết, động một tí là có thể dấy lên sóng gió ngợp trời.

Thậm chí có thể nói, bây giờ năm nước sáu soái, binh mã trong tay môn hạ đệ tử, chiếm cứ bảy thành binh lực toàn bộ đại lục!

Một khi có người xảy ra chuyện, như vậy Ngọc Đường đế quốc sẽ đối mặt với lửa giận của bảy thành binh mã đế quốc đó!

Càng chết hơn, đối phương còn nắm đại nghĩa, sư xuất nổi danh!

Cái gọi là sinh linh đồ thần, họa diên tương sinh tuyệt đối không phải chỉ gọi cho có!

Tổ ong vò vẽ siêu cấp như vậy, đám người Thu Kiếm Hàn tự hỏi tuyệt không dám chọc, càng không muốn chọc, không thể chọc!

Đám lão gia hỏa này đã thân nhiên đến đây, ai biết mang theo âm mưu bố trí gì? Nếu nói chắc chắn không có bố trí, đánh chết Thu Kiếm Hàn hán cũng không tin.

Khỏi cần phải nói, chỉ riêng năm ngàn người Hàn Sơn Hà mang theo kia, Thu Kiếm Hàn cũng có chút nhìn không thấu.

Trong năm ngàn người này, nếu không có hơn vạn cao thủ cái thế, không có siêu cấp cao thủ nắm chắc có thể mang Hàn Sơn Hà giết ra Thiên Đường thành... Thu Kiếm Hàn nguyên đem đầu bình chặt xuống làm bóng đá.

Bởi, nó quá hoang đường!

- Hiện tại trong thời hạn thái bình quốc thư, các ngươi vào thành du lãm, tự nhiên cũng có thể.

Thu Kiếm Hàn mặt lạnh nói:

- Nhưng... Không có khả năng để ngươi dẫn theo năm ngàn người. Chuyện này lấy hay bỏ, các ngươi tự an bài, nếu gây ra bất kỳ hỗn loạn nào, chẳng những chúng ta sẽ không nể mặt, Ngọc Đường cũng sẽ trọng nghiêm xử trí.

- Chúng ta mang năm ngàn người vào thành làm cái gì?

Hàn Sơn Hà híp mắt mỉm cười:

- Coi như có cho chúng ta đi vào hết, Thiên Đường thành các người cũng không có đủ phòng khách mà chiêu đãi, mỗi nước chúng ta, mang năm chục người là đủ.

Thu Kiếm Hàn hừ lạnh:

- Coi như vậy, chúng ta cũng không có thời gian tiếp đãi các người.

Hàn Sơn Hà cười ha ha:

- Ai cần các người tiếp đãi? Chúng ta muốn vào thành chơi đùa một phen, nếu có các người đi cùng, chúng ta còn có thể tận hưởng sao? Nếu thực lo lắng, người có thể phái một người dẫn bọn ta tham quan, chúng ta liền tức cảm thịnh tình!

Thu Kiếm Hàn thờ dài một hơi:

- Người muốn ai dẫn các người tham quan? Quan viên Lễ bộ thì sao?

Hàn Sơn Hà hí mắt chữ:

- Chúng ta đều là quân nhân, nếu để đám phế vật văn nhân đi cùng, còn ra thể thống gì nữa, ta cũng không cần quân đội các người phái người, ai nấy đều tự hiểu lòng nhau, trong lòng đều thâm thù hằn nhưng ngoài miệng vẫn phải khách sáo cũng không tốt. Không bằng để cho tiểu tử Vân Dương trong hôn lễ của Thiết Tranh đi cùng chúng ta a, tiểu tử kia có vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái, xem cũng như là cảnh đẹp ý vui, để hắn bồi mấy lão già chúng ta dạo chơi, ấy là thỏa đáng nhất, theo ta được biết, tên kia chính là con trai độc nhất của Thiên Ngoại Vân Hầu, không văn không võ, không quân không chính, là một quý tộc tự do, càng là người Ngọc Đường ít thù với chúng ta nhất.

Thu Kiếm Hàn lập tức chấn động:

- Vân Dương? Người coi trọng hắn rồi?

- Không sai, lão phu đúng là nhìn tên tiểu tử này thuận mắt.

Hàn Sơn Hà lẳng lặng mà nhìn Thu Kiếm Hàn, thật lâu mới nói:

- Chẳng lẽ ngay cả một người lão Thu người cũng không cho?

Mấy lão soái khác không hiểu Hàn Sơn Hà muốn tiểu gia hỏa này làm cái gì, nhưng theo bản năng mà ồn ào:

- Không sai không sai, chúng ta muốn tên tiểu bối này, chúng ta đều thích hắn a.

Thu Kiếm Hàn mặt lạnh như sương, quả quyết cự tuyệt:

- Kẻ này không được, người cũng đã biết hắn là con trai độc nhất của Thiên Ngoại Vân Hầu, hiện nay Vân Hầu không có trong thành, lão phu cũng không có tư cách cất cử nhiệm vụ cho con trai độc nhất của hắn!

Đây là lời xa giao, cũng là sự thật, Thiên Ngoại Vân Hầu ở Ngọc Đường, chẳng những là tước gia siêu phẩm, càng là tồn tại siêu nhiên ngoài triều thần, cho dù Hoàng đế Bệ hạ cũng chỉ có thể xin mời, mà không thể điều động. Thu Lão Nguyên soái đúng là không có quyền sai bảo Vân Dương làm bất cứ chuyện gì!

Hơn nữa, nguyên nhân chính, Vân Dương chính là cây cỏ cứu mạng cuối cùng của Hoàng đế Bệ hạ, trước mắt, không thể để hắn tiếp xúc với nguy hiểm dù chỉ một chút, hiện này, việc chấn trị cho Hoàng đế Bệ hạ đã đến giai đoạn quan trọng. Thu Kiếm Hàn sao có thể để Vân Dương đi theo Hàn Sơn Hà, nếu chẳng may xảy ra chuyện, đây chính là đại sự rung chuyển toàn bộ Ngọc Đường!

- Lão Nguyên soái quả là quá nể mặt Vân Hầu phủ ta, tiểu chất người nhỏ vai hẹp, xác thực không có khả năng chịu trọng trách, nhưng mấy lão đại nhân muốn ta làm bạn du lãm, cũng không phải đại sự khó lường, ở nhà ta cũng chỉ nuôi mèo nuôi chó, cũng không có chuyện gì cần làm. Lúc này có thể cùng mấy lão đại nhân đi xem phong cảnh, trò chuyện, trêu chọc cũng là chuyện tốt.

Một giọng ôn hòa chen vào, chính là Vân Dương.

Hàn Sơn Hà mỉm cười nhìn Vân Dương:

- Vân công tử nói một câu, lại có thể mắng mấy người chúng ta thành mèo thành chó, đúng là là hậu sinh khả úy, chúng ta càng muốn để hắn đi theo, thật không biết Vân Hầu sao có thể sinh được một đứa nhỏ xuất sắc như vậy.

Thu Kiếm Hàn há to miệng:

- Cho cùng cũng là một người nhân rồi, Hàn Sơn Hà người cầm lấy dùi cũng được.

Lão hăm hừ phát tay áo, quay đầu lên ngựa.

Lão Nguyên soái hiển nhiên ý thức được thái độ của bản thân có điều bất thường. Vân Dương đúng là con trai độc nhất của Thiên Ngoại Vân Hài, thân phận siêu tục, nhưng suy cho cùng vẫn là một quý tộc tự do rảnh rỗi, không có gì quan trọng, thế nhưng Lão Nguyên soái quả quyết cự tuyệt, chẳng khác nào nói Vân Dương có nội tình khác, thậm chí là một bí mật không thể lộ ra ngoài, lúc này Vân Dương tham gia vào, mặc dù có chút hương vị mất bò mới lo làm chuồng, nhưng đâm lao phải theo lao, nếu không hậu hoạn vô tận!

Hàn Sơn Hà nhìn bóng người Thu Kiếm Hàn rời đi, cười một tiếng, rất có thâm ý.

Lão già Hàn Sơn Hà tâm tư cẩn thận, điều am hiểu nhất là tính toán lòng người, nếu nói hắn không nhìn ra ít gì đó, đó mới là chuyện lạ a!

- Như vậy... Vân công tử, trong khoảng thời gian này, mấy lão già chúng ta coi như giao phó cho Vân công tử chiếu cố.

Hàn Sơn Hà cười híp mắt nhìn Vân Dương.

Vân Dương như được thụ sủng nhược kinh:

- Nên làm, nên làm. Ta nhất định chiếu cố các ngài thư thư phục phục, miệng cười không khép, cuối cùng đều không muốn trở về...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Vắt cổ chà ra nước

Vân Dương thầm nghĩ: ít có thù với các ngươi nhất? Lời nói này, thực làm ta đau răng.

Giữa chúng ta có đại thù a!

Nếu như không phải thực không thể làm như vậy, ta thực muốn chiếu cố đám lão già các ngươi đến Diêm La điện a! Còn mong chờ du lãm Ngọc Đường đô sao? Chờ tiểu gia chiếu cố các ngươi thật tốt đi!

...

Nhân tuyển vào thành của bốn nước nhanh chóng được chọn ra.

Mỗi nước có 50 danh ngạch, những người khác đều đóng trú ở ngoài thành.

Bên Hàn Sơn Hà có ba lão tướng Chiến Ca, Cao Hàn, Mộc Vô Vận, nhưng điều khiến Vân Dương cảm thấy kỳ quái, người được chọn còn có một người rất trẻ tuổi.

Khuôn mặt người này đen kịt, vóc dáng cũng không cao, thân hình đứng thẳng cũng chỉ đến cằm Vân Dương, dáng người lại càng gầy yếu, mặc một bộ hắc bào thùng thình, lúc đi trên đường, tựa như tung bay, tính cân đối có thể xưng là hiếm thấy.

Đôi mắt người này, như Hắc Thủy Hàn Đàm. Ánh mắt của hắn khi nhìn Vân Dương, khiến người ta sinh ra một cảm giác như đang trần trụi, không có bí mật nào có thể giấu diếm.

Người này vẫn luôn đi bên người Hàn Sơn Hà, không nói chuyện, cũng chỉ đơn giản là đi theo.

Nhưng Vân Dương lại có một chút chú ý, bọn người Cao Hàn cùng Chiến Ca rất ít nói chuyện với người này, thậm chí ngẫu nhiên gặp mặt nhau, cũng đều có vẻ cố kỵ.

Vân Dương gãi đầu, trong lòng sinh ra mấy phần minh ngộ.

Xem ra, gia hỏa này quả nửa là một nhân vật quan trọng chân chính!

Còn có, người mà mấy lão soái khác chọn, cơ bản cũng là người mang theo bí mật. Vân Dương nhìn một cái, liền có thể nhìn ra mấy gia hỏa tận lực ẩn tàng.

Những người này mặc dù khéo léo che giấu, nhưng Vân Dương là ai, ánh mắt của hắn sắc bén cỡ nào? Phàm là chuyện bị Vân Dương chú ý, như vậy, trên đời này dù có chuyện có thể giấu diếm được hắn, nhưng có cũng không nhiều.

- Tốt nhất là chur vị cùng tìm một khách sạn, ở cùng một chỗ.

Vân Dương đề nghị:

- Chúng ta ra ngoài du lãm, nên thống nhất hành động, chỉ cần các người nghe ta sắp xếp, vạn sự không lo, các người tìm ta đúng là tìm đúng người, những nơi vui chơi trong cái Thiên Đường thành này, liên không có nơi mà Vân Dương ta không biết, không quen thuộc.

- Lại nói, mọi người đến khách sạn Tiếp Thiên lâu dừng chân là tốt nhất, đó chính là khách sạn lớn nhất Thiên Đường thành, vị trí ưu việt, hoàn cảnh càng tốt, ăn uống ngủ nghỉ đều là nơi tuyệt hảo. Một hồi ta liền đến đuổi tất cả khách nhân trong đó ra...

Vân Dương hớn hơ:

- Bản thiếu gia lần này là phụng mệnh làm việc, xem ai dám không dọn ra ngoài. Cảm giác khí phách như vậy, đã rất lâu không được hưởng thụ, lại còn là nhắm vào khách sạn đệ nhất Ngọc Đường, ta nhất định phải làm thật đã nghiền a...

Một đám lão soái ghen hống nhìn Vân Dương, á khẩu không nói được gì, cảm giác vi diệu tồn đọng cả nửa ngày cũng không nhạt.

Họ nhao nhao nhìn Hàn Sơn Hà: lão Hàn a, người phí bao nước bọt, lại tìm một tên gia hỏa không đứng đắn làm người dẫn đường, đến cùng là có ý gì? Hẳn thực sự được sao?

- Bốn quốc gia, 200 tướng lĩnh, một đám siêu cấp cao thủ... Ha ha ha...

Vân Dương cười rất vui vẻ:

- Chúng ta cùng nhau hỗ trợ, cùng nhau thu lợi, mặc kệ nơi nào, ta đều trực tiếp bao hết, yên tâm! Thiên Đường thành có mấy cái thanh lâu kỹ viện trứ danh đều có ân oán với ta, lần này, chúng ta đi từng chỗ, cam đoan khiến các người vui vẻ... Ha ha...

Trên trán Hàn Sơn Hà thoáng chốc nổi đầy hắc tuyến.

Người muốn dẫn danh tướng các nước đi thanh lâu tìm cô nương?

Bốn nước tổng 200 người, tất cả đồng thời đem ánh mắt tập trung lên người Vân Dương, ánh mắt như đang nhìn Thần Tiên.

Đúng thực là con mẹ nó nhân tài!

Đại nhân tài a!

Mấy lão soái dựng râu tròng mắt, có chút xúc động muốn động thủ đánh người.

Mà đổi lại, có hơn mười vị tướng lĩnh nhìn nhau hỏi ý, sau một trận nháy mắt ra hiệu, từng tên đi qua, vỗ vô bả vai Vân Dương, ý vị thâm trường, tất cả đều diễn ra trong im lặng.

Rõ ràng, bọn hắn thấy gặp được người đồng đạo...

Có mấy lão tướng râu dài nhỏ giọng hỏi:

- Có sòng bạc cao cấp không a?

Sòng bạc?

Vân Dương vỗ vô ngực:

- Có! Tuyệt đối là sòng bạc cao cấp, chỉ cần không ăn gian, sòng bạc Ngọc Đường ta cam đoan khiến mọi người thoải mái như ở nhà, hai tay áo kim phong!

Mấy lão nghe vậy liền vui vẻ ra mặt, tựa như hoa cúc xác lạn, liên tiếp vỗ vai Vân Dương, nói:

- Hào huynh đệ, có nghĩa khí!

Đối với tràng cảnh mất khống chế này, cho dù Hàn Sơn Hà cũng có chút đau đầu.

Hỗn đản này mới nói mấy câu, thế mà dắt hơn nửa số danh tướng vào trong khe...

- Vẫn là Hàn Lão Nguyên soái là có nhãn lực nhất, tìm ta làm người hướng dẫn thực đúng là tìm đúng người! Ở phương diện này, vô luận là quân chính hai bên, không người nào có thể sánh bằng ta?

Vân Dương vỗ ngực, biểu lộ sục sôi chí khí:

- Muốn nghe hát, muốn vui vẻ, Thiên Đường thành chúng ta có kỹ viện tốt nhất! Muốn đánh bạc thắng thua, muốn tìm kích thích, Thiên Đường thành chúng ta có sòng bạc cao cấp nhất! Muốn uống rượu, chúng ta có Anh Hùng Huyết! Anh Hùng Huyết này, tuyệt đối là Anh Hùng Huyết chính tông, phẩm là cảm thấy khác biệt so với hôm nay, có thể tới nện chiêu bài của Vân Dương ta!

Nghe được ba chữ Anh Hùng Huyết, nhưng lão tướng vẫn không nhúc nhích đầu thấp sáng hai con mắt.

Có người hồ nghi hỏi:

- Anh Hùng Huyết này... Không phải là rượu ngon đặc hữu của Thiết tướng quan sao? Người có thể lấy được a?

Hiện tại các tướng đều có một suy nghĩ, muốn mang một chút Anh Hùng Huyết trở về, cho dù là tốn nhiều tiền để mua, đều phi thường vui lòng.

Dù sao đây chính là “Rượu chuyên chức quân nhân” cái tên này, thực hợp tâm ý.

Cho dù giá cao một chút, cũng muốn mang một nhóm trở về.

Dù sao, trong quân doanh của mỗi người, đều có vô số tướng sĩ đang mong mỏi trông chờ, khao khát muốn uống được một lần rượu chuyên chức quân nhân.

Mà bây giờ, số Anh Hùng Huyết mà Thiết Tranh đáp ứng đưa cho quân đội các nước mang về, dù số lượng cũng không ít, nhưng so với số lượng nhu cầu, cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc, xa xa không đủ!

Nhưng, số rượu này, đối với Vân Dương mà nói hoàn toàn không có gì khó khăn.

Thậm chí có thể nói: rượu này, Thiết Tranh muốn nhiều chưa hẳn có thể dễ dàng lấy được, dù sao giá chân chính của nó cũng vẫn ở đó, quý nghèo như Thiết Tranh, dù táng gia bại sản lại có thể mua được bao nhiêu? Đủ để một nhánh quân uống tới say không?

Nhưng, việc này đối với Vân Dương, thực sự cũng chỉ là chuyện một câu nói!

- Yên tâm, mặc dù Anh Hùng Huyết hiếm có, nhưng nếu tiêu đệ muốn, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu! Nhưng mọi người cũng nên hiểu rõ, đây chính là rượu ngon chân chính, giá cả cũng không rẻ.

Vân Dương lập tức vỗ ngực nói:

- Bất quá quý tộc tự do như đệ, dù không có nhiều tiền, nhưng chút tiền trình vẫn có, lúc các vị lão tướng rời đi, mọi người đệ tặng một vò, ai bảo ta thấy quân nhân là cảm thấy thuận mắt a!

Mỗi người một vò...

Mười mấy vị lão tướng vốn đang động dung, đột nhiên cùng trợn mắt, một vò đủ cái rắm a, cho chúng ta tự uống còn không đủ, xem người nói còn tưởng hào phóng lắm...

Còn tưởng mỗi người mười ngàn vò a...

- Dùng ánh mắt như vậy nhìn ta là có ý gì?

Vân Dương lộ rõ hi nộ, không vui đứng lên:

- Mỗi người một vò Anh Hùng Huyết, ta cũng đã phải trả ra một ngàn năm trăm lượng bạc trắng. Các người tự mình xem, các người có bao nhiêu người? Ròng ra 200 người a?! Ta sát, nhìn ánh mắt các người nhìn ta, sao còn giống như thấy ta keo kiệt vậy a? Được rồi, nếu đã không vừa lòng, vậy dứt khoát không tặng nữa, một vò cũng không có.

- Một vò Anh Hùng Huyết giá một ngàn năm trăm lượng bạc?

Một lão tướng râu dài nói:

- Không phải tên Thiết Tranh kia nói ba mươi lượng một vò sao?

Các lão tướng đồng thời nhìn Vân Dương chăm chú, trái tim tiểu tử này thật đen a? Nháy một cái, muốn kiếm lời năm mươi lần?

Rượu ba mươi lượng bán cho chúng ta một ngàn năm trăm lượng? Cái này căn bản không phải đen bình thường, mà chính là đi ăn cướp a!

Vân Dương hừ một tiếng:

- Ba mươi lượng? Thiết Tranh nói một vò ba mươi lượng thì thực sự một vò ba mươi lượng sao? Các người cũng đều đã uống qua, một vò hai mươi cân, các người tự đánh giá bằng lương tâm xem, rượu này giống lại rượu mấy lượng bạc một cân sao?

Phàm là lão tướng trong quân, có mấy ai mà không thích uống rượu, nghe lời Văn Dương nói, nhao nhao lắc đầu, lập tức tự sáng tỏ.

Mỗi người trong số họ đều là người uống rượu lâu năm, đối với việc phẩm rượu mặc dù không phải rõ như lòng bàn tay, nhưng tối thiểu cũng có thể tự phân biệt ưu khuyết, Anh Hùng Huyết này, một cân ít nhất cũng phải bốn mươi lượng bạc trở lên, lại còn không tính bề ngoài của nó, nếu nói một lượng bạc một cân, căn bản chính là trò cười!

- Anh Hùng Huyết chiêu đãi chư vị lần này, chính là đệ nhất tửu gia của Ngọc Đường muốn ủng hộ, hỗ trợ chịu lỗ cung cấp cho quân đội. Hiện tại mọi chuyện đã xong, các ngươi lại còn muốn ba mươi lượng một vò? Chẳng lẽ vì tửu lực quá mạnh, các vị còn đang nằm mơ à? Giao dịch bình thường, nhà nào có thể làm như thế? Nói một câu khó nghe, chỉ riêng một đơn hàng này, đã khiến người ta gần như táng gia bại sản, thực sự nghĩ lão bản quán rượu là người ngu sao?

Văn Dương nghiêng mắt:

- Sau chuyện hôm nay, quân bộ Ngọc Đường tất sẽ quản chế chặt chẽ rượu này. Nói không dễ nghe, đừng nói muốn mua với giá thị trường, coi như các ngươi ra giá cao, cũng không có chỗ mà mua! Ta còn có thể nói cho các ngươi biết, coi như các ngươi trả một vạn lượng một cân, các ngươi cũng không mua được! Thực coi đám quân nhân ngoại quốc các ngươi rất được hoan nghênh sao? Còn chất vấn ta?! Phi, lòng tốt của ta, xem như bị chó... Hừ!

Văn Dương xì một tiếng khinh miệt, tức giận nói:

- Rượu, coi như xong, không tặng nữa. Coi như ta chưa nói qua. Mọi người có bản lĩnh thì tự mình đi mà mua, ta xem các ngươi có ai có bản lĩnh có thể đệ nhất tửu gia Ngọc Đường ta mua được Anh Hùng Huyết... Đề tài này hơi nặng, vẫn là đề ta dẫn các ngươi dạo kỹ viện với sòng bạc đi... Vẫn phải nói trước một câu, các ngươi phải tự mình trả tiền a, tục ngữ đã nói, mời ăn mời uống không mời chơi gái. Chỉ có cường gian, không có cường ép đánh bạc... Ân, dù sao hai thứ này ta cũng không thể mời được...

Các tướng nghe mà cảm thấy đau răng.

Cách tiểu tử này nói chuyện... Thực con mẹ nó khó nghe.

Nói một hồi lâu, vô luận chuyện gì cũng cần chúng ta tự bỏ tiền túi? Còn hàng này thực con mẹ nó vất cổ chày ra nước?

Bất quá, phong cách nói chuyện của hắn, thế nào mà hơi có hương vị quân nhân a?

- Văn công tử, ngươi từng nhập ngũ sao?

Một tên hỏi.

- Ngươi thấy ta giống không?

Văn Dương trợn mắt hỏi.

- Không giống.

- Vậy ngươi còn hỏi? Có phải bị bệnh hay không? Một ngày không bị ăn đòn, không bị người mắng chửi, cũng cảm giác khó chịu đúng không?!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Gian thương

Thấy Văn Dương miệng mồm lạnh lợi, sắc bén như đao. Các vị lão tướng đều nín lặng.

Lúc này, con hàng này còn liều mạng đóng vai hào phóng khăng khải, tại sao giờ lại biến thành Lưu Ly Miêu, toàn thân dính đầy đường, vất cổ chày ra nước vậy a? Không chỉ là vất cổ chày ra nước, mà còn tùy lúc chuẩn bị dính trở lại...

Bất quá mọi người cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Bởi, lời Văn Dương nói chín thành chín là sự thật, tuy họ không biết đệ nhất tửu gia Ngọc Đường kia thế nào, nhưng chuyện cừu hận quốc gia khác đặc biệt là quân đội quốc gia khác cũng là chuyện hết sức bình thường, đám người bọn họ cũng chắc chắn không mua được rượu, về phần nhờ Thiết Tranh mua, điều đó là không thể nào, đoán chừng cả quân bộ Ngọc Đường còn đang phát sầu vì chuyện nên dùng giá nào để thu mua Anh Hùng Huyết này a!

-. Vân huynh đệ, ngươi có thể lấy được bao nhiêu? Ngươi cứ ra giá là được, một xu ta cũng không thiếu!

Một đại hán râu ria xồm xoàm tóm lấy bả vai Vân Dương, cấp thiết nói:

-. Có bao nhiêu, lão Tôn ta muốn hết!

Đám tướng quân bên cạnh nhau nhao mắng to:

-. Họ Tôn, sao ngươi có thể vô si như vậy? Mua không được thì cũng thôi, nhưng ngươi lại muốn mua hết thì chúng ta làm sao bây giờ?

Vị Tôn tướng quân kia đỏ bừng khuôn mặt, vẫn kiên trì không chịu nhượng bộ:

-. Ta đang nói mua bán giao dịch a! Ta nguyện ý trả tiền, thuộc hạ của ta lại nhiều, mỗi người cũng không thể thiếu a!

Đám người lại nhao nhao mắng to, người người căm phẫn:

-. Phóng rắm vào mặt mẹ ngươi! Ngươi nhiều thuộc hạ? Vậy chẳng nhẽ chúng ta thì ít? Lão tử có ngàn vạn đại quân, ngươi con mẹ nó lại so với ta có nhiều người? Quốc gia của ngươi có tiền sao? Chúng ta dùng giá cao mua lại toàn bộ thì ngươi tính sao?

Mặt Tôn tướng quân càng lúc càng đỏ, lại nhìn Vân Dương:

-. Vân huynh đệ, ngươi nói một câu xem, chỉ cần một câu, ta không trả giá!

Vân Dương ho khan một cái:

-. Lời này sao có thể nói như vậy a, tướng quân ngươi làm vậy khác nào ném ta trên đống lửa... Nếu theo giá một vò Anh Hùng Huyết một ngàn năm trăm lượng, ta có thể lấy được 100 vò, ngươi muốn tất sao?

Tôn tướng quân tròn tròn hai mắt, bấm tay suy tính nửa ngày trời, sừng sốt vẫn không tính ta là phải tốn bao nhiêu bạc.

Một lão già bên cạnh cười to, giương giương đắc ý nói:

-. Tên hỗn đản này, có chút tiền ấy mà ngươi cũng tính không ra? Để lão phu nói cho ngươi! Tất cả là 150 triệu lượng bạc trắng, bán tên hỗn đản nhà ngươi, cũng không trả được số lẻ!

-. Phốc!

Hàn Sơn Hà phốc một tiếng, tay đang vuốt râu giật mình bứt đứt mất cái, lập tức đau đến nhe răng nhếch miệng, ho khan kịch liệt:

-. Khụ khụ khụ khụ. Khụ khụ...

Mấy cái đầu đơn giản khác cũng lập tức cười vang, cùng kêu khen hay:

-. Thật chính xác!

-. Bội phục bội phục!

-. Nếu các ngươi có thể lấy giá đó mua được, ta ra giá gấp đôi thu mua lại, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu! Coi như không đủ bạc thanh toán, trở về ta liền để toàn quân đi làm sơn tặc cướp bạc để mua! Ha ha ha...

Trong đám người, cũng có người cười theo, nhưng cười rất xấu hổ, hiển nhiên cũng không tính ra là bao nhiêu, dựng thẳng mười đầu ngón tay, đếm tới đếm lui, vò đầu bứt tai thấp giọng hỏi người bên cạnh:

-. Nhiều rệu như vậy là bao nhiêu bạc? Thực sự là số kia sao?

Hắc y thiếu niên sau lưng Hàn Sơn Hà cũng không nhịn được mà nhe răng cười, hàm răng trắng nõn, chỉnh tề xinh đẹp.

Ánh mắt Vân Dương sáng lên, tiến tới hỏi:

-. Huynh đệ họ gì? Tại sao lại trông lạ mặt như thế a?

Nói xong liền muốn ôm bả vai tỏ vẻ thân mật.

Trong mắt thiếu niên mặt đen kia lóe lên một tia linh xảo, chốc lát lại nhiều thêm mấy phần trán ghét, trầm giọng nói:

-. Chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, Vân tiểu hầu gia không nên để trong lòng, sau ngày hôm nay cũng không gặp lại!

-. Sao có thể, sao có thể thể chứ, không nói người đến đều là khách, hơn nữa chúng ta lại có duyên gặp mặt, ha ha, chúng ta rất có duyên phận a.

Vân Dương sớm biết tiểu tử này có bí mật, một tay kéo kéo:

-. Đã có duyên sao lại không thể thân mật một chút.

Thiếu niên áo đen lộ vẻ tức giận, lần nữa hiện lên hình tượng cái chân giò hun khói:

-. Vân tiểu hầu gia xin tự trọng!

Ánh mắt Hàn Sơn Hà lóe lên, bất ngờ cản trước mặt Vân Dương, cười ha ha nói:

-. Vân tiểu hầu gia đúng là có mảnh khố thông thiên, ngay cả rượu ngon cực phẩm như Anh Hùng Huyết cũng có thể lấy được, không thể nói, Đông Huyền chúng ta dự định mua 50 ngàn vò từ chỗ Vân tiểu hầu gia! Vân tiểu hầu gia có nguyện ý giúp đỡ sao?

Trong vô thanh vô tức, đã đem vấn đề cách xa cả vạn dặm. Hắc ý thiếu niên cũng nhân cơ hội này trốn đến phía xa, trong miệng nói nhỏ, không biết đang nói cái gì.

Nhưng khẳng định không phải lời tốt đẹp.

Vân Dương cười ha ha một tiếng, có chút tiếc nuối thu cái chân giò hun khói của mình lại:

-. Hàn đại nguyên soái đã mở miệng, há có thể không có, năm mươi ngàn vò không có vấn đề! Nhưng cần phải giao tiền trước, 750 triệu lượng, thế nào cũng phải đưa ta trước một nửa a, trong vòng ba tháng giao hàng, thế nào?

-. 750 triệu lượng? Người thế nào mà tính được? Sao người không đi chết đi!

Phía sau, hắc ý thiếu niên rốt cục không nhịn được kêu lên.

Hàn Sơn Hà cười ha ha nói:

-. Tốt, là 75 triệu lượng, chờ chút liền đem số tiền kia giao cho Vân tiểu hầu gia ngài, một xu bạc cũng không thiếu.

Vân Dương gãi đầu:

-. Ừm? Là 75 triệu lượng a? Ta tính sai rồi?

Thế là cũng bắt đầu dựng tay tính toán.

Hàn Sơn Hà bất đắc dĩ cười cười.

Hắn nhìn ra, gia hỏa này thuần túy là giả bộ hồ đồ.

Nếu hắn không tính được tiền? Đó mới là chuyện cười lớn!

Bất quá vừa rồi cũng con mẹ nó quá thâm ảo, phạm là một cái đầu đơn giản nào khác trong đám kia, một lời đáp ứng, hậu hoạn vô cùng.

Cái gọi là lời ra như gió thổi, chỉ cần Hàn Sơn Hà nói sai một cái, kẻ trước mắt này tuyệt đối sẽ chơi xấu: đúng là chúng ta bán một vò một ngàn năm trăm lượng. Nhưng các người nhất định muốn mua năm mươi ngàn vò với bảy trăm năm mươi triệu lượng, chúng ta cũng không ngại, người mua đồ còn thêm chút tiền bo, cũng là chuyện thường tình, điều mấu chốt nhất, đây chính là giá mà Hàn Sơn Hà đại nguyên soái đã chính miệng đáp ứng, lại ngay trước tất cả các danh tướng trên đại lục, chẳng lẽ lời Hàn đại nguyên soái nói ra là đánh rắm sao?

Tiền này đương nhiên không thể đưa ra, nhưng cũng làm thanh danh của Hàn Sơn Hà chôn vùi, hủy sạch sẽ.

-. Rượu này có đắt hơn nữa, cũng phải mang về một chút, bằng không, chẳng phải lúc về sẽ bị các huynh đệ oán trách đến chết a?

Thấy Hàn Sơn Hà bắt đầu mua rượu, một lão tướng quân lác đầu giận dữ nói.

Vân Dương hiếu kỳ:

-. Chẳng lẽ Thiết tướng quân không chuẩn bị cho các người một chút a? Không phải trước đó các người đều có yêu cầu sao?

Hàn Sơn Hà cười hắc hắc:

-. Quả nhiên Vân tiểu hầu gia tin tức thông linh, ngay cả yêu cầu của chúng ta mà người cùng biết.

Vân Dương cười ha ha:

-. Chuyện này Thiết Tranh sao có thể giấu ta? Ta chính là phù rể của hắn, chẳng nhẽ các ngươi đã quên rồi sao...

Đám người nghĩ lại, quả đúng là thế.

Một lão gia hỏa quệt miệng nói:

-. Một tên phù rể chỉ đứng tới bụng tân lang, chúng ta đều có thể nhìn thấy, hào quang chói lóa như thế, phong thái vinh quang của Tiểu Hầu gia ngài chúng ta đều khắc sâu trong lòng, không dám quên.

Lời vừa ra, một đám gia hỏa vô lượng lập tức đều ha ha cuồng tiếu.

Vân Dương tròn mắt một cái:

-. Ta như này còn coi như không tệ a?! Không giống một bộ phận trong hai trăm người này, đừng nói là đến bụng tân lang quân, ngay cả cái mông của tân lang cũng không tới, có phải hay không a?!

Vừa nói, vừa có ý trêu chọc nhìn về phía thiếu niên mặt đen nào đó.

Thiếu niên mặt đen kia tức đến hai mắt bốc hỏa, nếu không phải gắt gao khắc chế bản thân, thực sự muốn lao ra nhất quyết tử chiến với Vân Dương.

Câu nói này, tại sao lại nhắm vào ta a?

Đám người nhao nhao cười mắng:

-. Nói chuyện rượu, nói chuyện rượu.

Một tên phàn nàn:

-. Vị Thiết đại soái kia của các ngươi đúng là hẹp hòi, mỗi một quốc gia có cho đúng hai mươi vò, hai mươi vò thì đủ làm gì? Nếu thực đem hai mươi vò về, đừng nói là uống, mỗi người đi ra ngoài một cái cũng không đủ...

Câu nói này, khiến mọi người đều nở nụ cười.

-. Chính là như vậy, nên nhất định phải mua! Không chỉ mua, mà còn phải mua nhiều, Hàn đại soái nguyên soái đã muốn năm mươi ngàn vò, các quốc gia khác có muốn không a? Bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội nữa, phải tranh thủ mà nói ra, qua thôn này sẽ không có cái điểm nào khác đâu.

Vân Dương bắt đầu kiểm tiền.

Không trách Vân Dương không để ý mặt mũi mà gào to buôn bán rượu, thực sự là lúc này hắn còn nghèo hơn Thiết Tranh.

Hiện tại, hai người đúng là cá mè một lứa, một tên lại một tên nghèo.

Nhưng Thiết Tranh nợ tiền bên ngoài, còn có hai trăm vạn lượng tiền biếu kia để chi trả. Còn Vân Dương hiện tại vẫn đang thiếu tiền mua ngọc... Hiện tại có nhiều đại đầu quân đội các nước ở đây như vậy, không làm thịt họ thì còn làm thịt ai..

Một khi để họ bắt đầu vào thành, tiếp xúc với người khác, lúc đó, cũng không còn chuyện của hắn nữa.

Thế là Vân Dương bắt đầu cầm văn thư, bận rộn tìm người ký tên, trước cứ đem khoản tiền phi ngựa trời ban này cầm chắc lại rồi nói.

Hàn Sơn Hà muốn năm mươi ngàn vò, các quốc gia khác cũng đều lấy năm mươi ngàn vò. Sau khi ký hợp đồng, Vân Dương bắt đầu thi tiền cọc.

Không thể không nói, tiền cọc thu được chất nửa xe ngựa.

Mỗi nhà trả trước hai ngàn vạn lượng ngân phiếu. Trong chớp mắt tám ngàn vạn lượng bạc, nhét vào hầu bao của người nào đó.

Tiền này vừa đến tay, Vân Dương công tử lập tức cười không thấy mặt trời:

-. Xin mời, mời! Giờ chúng ta đi Tiếp Thiên lâu, các vị chuẩn bị một chút, Tiếp Thiên lâu kia cái gì cũng tốt, chỉ có điều chi phí có chút quý, dù sao ta cũng không trả nổi số tiền kia...

Câu này, ngay cả Hàn Sơn Hà cũng không muốn nói chuyện cùng hắn.

Chúng ta là khách có được không? Các ngươi là địa chủ, về tình về lý đều phải tiếp đãi a, tiểu tử ngươi thật quá đáng hận, vừa mới thu tám ngàn vạn lượng bạc của chúng ta, thế mà ngay cả nơi dừng chân cũng muốn chúng ta móc tiền túi ra trả...

Các người này? Rốt cục là người thế nào a?!

Trên đường, Vân Dương trò chuyện vui vẻ, hưng phấn cao tít, nhìn khoái hoạt vô cùng.

Nhưng hẳn rõ ràng có thể cảm giác được, trên dọc con đường này, trong hai trăm người đi phía sau kia, có ít nhất ba bốn mươi đạo ánh mắt, nhìn chăm chăm hẳn bằng những mũi tên.

Mỗi một ánh mắt, đều xen lẫn vẻ suy tư tìm tòi nồng đậm.

Rất hiển nhiên, biểu hiện của hẳn sẽ không khiến nhóm lão đầu lẫn lộn sa trường này phớt lờ. Ngược lại, rất nhiều người trong số bọn hẳn, càng thêm cảnh giác đối với Vân Dương.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Phát tài a

Người có tư cách trở thành danh tướng, bất kể người nào đều không phải hạng người chỉ có hư danh a.

Trong lòng Vân Dương cảm thán không thôi, càng sâu sắc cảm nhận được, mấy lão già già nhất, râu ria bạc phơ, nhưng tâm tư ai nấy quả thực so với lão hồ ly ngàn năm còn sành sỏi, giao hoạt vô số lần.

- Sắc trời bữa này đã tối, tất cả mọi người đều đi xa mà đến, cũng đều đã uống thật nhiều rượu, chắc hẳn cũng đã mệt mỏi, tối nay liền tạm thời nghỉ ngơi, nếu muốn ăn com... Ở Tiếp Thiên lâu, phương diện này quả là hạng nhất, muốn cái gì thì có cái đó, chỉ cần ngươi có bạc, trả được bạc, như vậy, chỉ có thứ ngươi không nghĩ đến, chứ không có thứ mà nơi này không có.

An bài đám người này đến Tiếp Thiên lâu, tự nhiên là Vân Dương chuẩn bị thoát thân:

- Ta còn muốn đi liên hệ đặt rượu, thứ đồ chơi này, thanh thế hiện tại rất mãnh liệt, phải nhang chóng đặt trước mới là đúng đắn, đúng không, còn chuyện kỹ viện và sông bạc, ta cũng phải đi chào hỏi một chút, tránh trường hợp lão bản không muốn chiêu đãi các ngươi... Ai, mệnh ta chính là mệnh lao lực, trước cáo từ a...

Vân Dương tươi cười chân thành, không để ý tới đám tướng quân nhao nhao giữ lại, tựa như con cá trạch mà trượt ra ngoài.

Nói đùa, nếu ta ở lại, chẳng phải sẽ phải trả tiền ăn com uống rượu cho các ngươi a? Sao các ngươi lại nhìn ta như nhìn con nợ vậy a?

Nếu để cho ta mời khách, trừ phi chịu để cho ta hạ độc trong thức ăn, nếu vậy, ta sẽ rất vui lòng cống hiến...

Vân Dương đi thẳng ra ngoài.

Không cần an bài gì cả, trong đội ngũ các nước, đều thiếu đi mất mấy người.

Tựa như u linh, biến mất vô tung vô ảnh.

Qua nửa ngày.

Nhưng người này mới lại lần nữa xuất hiện trong đám người.

Hàn Sơn Hà không chút để lại dấu vết mà liếc nhìn người mới trở về kia, ánh mắt lộ ra vẻ nghi vấn.

Người kia lắc đầu, sắc mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Hàn Sơn Hà nhũn mày, bên tai đã truyền đến một thanh âm:

- Tiểu tử kia ra ngoài, chỉ rẽ ngoặt một cái, sau đó liền biến mất... Đám người chúng ta, nhiều ánh mắt như vậy, nhưng không ai có thể phát hiện hẳn biến mất như thế nào, cũng không có người nào phát hiện hẳn muốn đi đâu...

- Ngay cả một chút xú khí tức cũng không hề để lại, quả nhiên cổ quái...

Vị cao thủ đuổi theo này đối với chuyện Vân Dương biến mất cũng phiền muộn đến cực điểm.

Bản thân hẳn chính là siêu cấp cao thủ mười thành đại viên mãn, có thể xưng nhất thế tông sư. Chuyện truy tung một con tép ngũ trọng thiên, vốn dĩ phải

đơn giản như dùng ba ngón tay mà bắt ốc đồng, mười phần thì chắc chín, nhưng hết lần này tới lần khác lại để mất dấu Vân Dương..

Vấn đề này, hẳn thực không muốn nói ra.

Thực sự là mất hết mặt mũi!

Các lão soái quốc gia khác đều được nghe phản hồi tương tự, ai nấy nghe xong đều nhe răng trợn mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ ngưng trọng.

- Cái Thiên Đường thành này, quả thực là ngoa hồ tàng long a.

Hân Sơn Hà nhẹ nhàng than thở một tiếng:

- Thôi, thời gian vẫn còn dài, dù sao hẳn cũng phải mang theo chúng ta đi tham quan mười ngày a... Cũng không cần gấp gấp nhất thời. Luôn có thời điểm có thể thăm dò nội tình gia hỏa này.

...

Vân Dương ra cửa, sao lại rẽ một cái đã không thấy tăm hơi đâu?

Rất đơn giản, Vân Dương thi triển phong hành công thể, hóa gió mà đi, tự nhiên là giống hư không tiêu thất.

Truy tung ta?

Người anh em, đừng nói đùa chứ?!

...

- Bao nhiêu vò?

Trái tim Mã công tử như muốn nổ tung.

- 20 vạn vò!

Vân Dương vắt chân chữ ngũ, ung dung rung đùi.

- Nhiều như vậy?

Mã công tử trừng trừng mắt:

- Trước đó phải tăng ca làm việc, liên tục không ngủ suốt ngày đêm mới có thể giải quyết danh sách cho Thiết địa soái, không nói công nhân, ngay cả những nhân viên quản lý kia cũng lao lực quá độ, số lượng 20 vạn vò dù không phải đặc biệt lớn, nhưng trong thời gian ngắn cũng chưa chắc có khả năng giao hàng được.

- Ta hiểu ta hiểu, cho nên chỉ cần trong ba tháng đưa tới nhóm đầu tiên là được.

Vân Dương thận trọng nói:

- Còn một điều, lần này sẽ không để các ngươi phải bồi tiền, cứ lấy giá bình thường cho ta là được, ngươi nói thẳng bao tiền một vò a?

Mã công tử nghe vậy mà không khỏi có chút do dự. Lần trước báo giá hai trăm lượng một vò, đến lúc cuối, lão cha hắn nhất thời nóng đầu, lại tự tặng thêm 40 ngàn vò.

Một đợt mua bán, trực tiếp thiệt hại gần ngàn vạn lượng bạc, quả thực là tổn thất không nhỏ.

- Cái này... Hay là Vân huynh báo con số, ta nhìn một chút? Chỉ cần đạt đến, ta tuyệt không hai lời!

Mã công tử cũng đã có chút kinh nghiệm, nếu hắn báo giá, Vân Dương lại áp xuống một cái, hẳn căng bản là không thể nhịn được.

- Nói không để các ngươi phải bồi tiền, chính là không để cho các ngươi phải bồi.

Vân Dương nói:

- Lần này một vò năm trăm lượng, thế nào?

- Năm trăm lượng một vò?

Mã công tử kinh hỉ tới kém chút liền nhảy dựng lên.

Vốn còn tưởng phải làm bù không ít, hoặc chỉ ít cũng là làm không công, không nghĩ tới, một vò 500 lượng bạc, lãi ròng cho mỗi vò có thể có 150 lượng, dù tính thêm cả phí vận chuyển về các quốc gia, nhiều nhất một vò cũng chỉ tốn 50 lượng, lúc đó lãi ròng một vò cũng là hơn một trăm lượng, quả thực kiếm bộn.

Hơn nữa, còn mua tới hai mươi vạn担, vậy lợi nhuận chính là hai ngàn vạn lượng bạc. Chỉ một lần này, không những có thể bù lại ngàn vạn lần trước, còn có thể kiếm lời thêm rất nhiều. Nếu tất cả đều thuận lợi, giảm bớt một chút chi tiêu không cần thiết, cho dù là kiếm thêm ngàn vạn lượng cũng không phải không thể a!

- Thật chứ?

Hồ háp của Mã công tử bắt đầu dồn dập, hiển nhiên có chút không tin đây là sự thực!

- Còn có thể giả sao?

Vân Dương tròn trắng mắt:

- Ta cũng đã nói, sẽ để các người kiếm lời một khoản, hiện tại cơ hội kiếm tiền đã tới, người còn không tin? Hai mươi vạn vò, vẫn chỉ là nhóm đầu tiên mà thôi, về sau, rượu này chính là Quân Nhân tửu, hai mươi vạn vò thì có tính là gì? Tiểu Mã, ánh mắt người nên nhìn xa một chút, ta nói đệ nhất tửu gia Ngọc Đường nhà người, coi lời ta là nói giỡn hay sao?

- Đa tạ Vân huynh!

Mã công tử cũng kính khom mình hành lễ:

- Đến giờ ta mới hiểu, Vân công tử chính là đưa cho chúng ta một con đường kiếm tiền siêu cấp a... Khó trách, lúc trước gia phụ lại có quyết định như thế.

- Quyết định gì?

Vân Dương tò mò hỏi.

- Gia phụ nói, chỉ cần cái tên tuổi vang dội của Quân Nhân tửu, về sau, phạm là tiêu thụ được, trong đó đều có một phần tiền lãi của Vân huynh người.

Khuôn mặt Mã công tử đỏ lên.

- Ách?

Vân Dương thực sự có chút ngoài ý muốn.

Từ lúc nào hần lại có thiên phú làm ăn như vậy a? Từ bên kia điên cuồng kiếm lấy giá chênh lệch, từ bên này lại có thể hưởng thụ một thành tiền lại?

Đây không phải là không bỏ tiền vốn, lại có thể kiếm lời tới hai lần?

Mua bán này, quả nhiên có lười, bản thân tay trắng mà đến, lại mang đi cả một núi tiền!

- Như vậy không tốt lắm a...

Vân Dương ha ha cười nói, xoa xoa tay:

- Cũng không biết, một thành lãi này, lúc nào có thể tới số?

Mã công tử vốn còn tưởng rằng con hàng này ngại ngại, đang chuẩn bị bỏ công bỏ sức thuyết phục Vân Dương nhận lấy, không nghĩ tới, đối phương chỉ cười hi một câu khách sáo lại không hề có thành ý, thế mà câu sau liền đưa tay đòi tiền.

Người này, thực sự... Thực sự là... Quá thực sự a?

Hần sống bằng tuổi này, mới gặp được người như thế a!

Thế mà ngay cả một câu chối từ cũng không có...

Hai người đều rất vui vẻ nói chuyện, trong lòng thầm tính toán xem cuộc mua bán này có thể kiếm lời bao nhiêu?

Mã công tử: Thật là vui thật là vui, không như bù tất cả số tổn thất trước đó, đoán chừng còn có thể kiếm thêm hai ngàn vạn lượng... Ha ha ha, nửa năm liền kiếm hai ngàn vạn, quả thực vô cùng sung sướng a, thực sự là tài nguyên cuộn cuộn mà tới a.. Đây vẫn chỉ là đợt thứ nhất, sau này đơn hàng lần lượt đến, nhà ta lúc đó có thể chân chính mang danh đệ nhất tửu gia Ngọc Đường. Phát! Phát! Phát! Phát tài a!

Vân Dương: thật là vui, thật là vui, đang rầu không có tiền, lại có đồng tiền lớn tự động đưa đến cửa. Một vò rượu, ta có thể kiếm lời một ngàn lượng, hai mươi vạn vò, ta có thể kiếm lời... Hai ưc? Trời a... Lại thêm tiền lãi Mã công tử đưa...

Không bỏ ra một văn tiền, hoàn toàn là mua bán không vốn, lật tay liền có thể kiếm được hai ức? Cái này, ngay cả nói không vốn vụn lời cũng không đủ để hình dung, đây là không vốn ức lời a! Phát tài a! Phát tài a!

“Kỳ thực, ta cũng không tham lắm, chuyện như vậy không cần quá nhiều, hàng năm chỉ cần đến ba năm lần là được!”

Mã công tử đi, hưng phấn tới mức một bước bằng ba bước, Mã công tử không quên mời Vân Dương đi giải trí một chút, nhưng Vân Dương kiên quyết cự tuyệt.

Nói đùa, hiện tại ca là người vài phút kiếm mấy ức, lại có thể cùng với loại thiếu gia ăn chơi như người đi uống rượu? Chẳng những quá thấp kém, còn chậm trễ cơ hội kiếm tiền a?!

...

Trước Lăng Phong các.

Vân Dương hóa thân thành Lăng Phong các chủ đứng chấp tay.

Thủy Vô Âm, người cũng nên xuất hiện đi.

Trong khoảng thời gian này, Vân Dương vẫn luôn tìm hấn, hơn nữa Vân Dương cũng biết, hấn cũng đang tìm mình!

Vân Dương không tìm thấy Thủy Vô Âm, nhưng Thủy Vô Âm lại càng không tìm thấy Vân Dương.

Hiện nay, ta đem chính ta đặt dưới mắt người.

Người đến, hay vẫn không đến a?!

Vân Dương hóa thân thành Lăng Phong các chủ, đứng trước Lăng Phong các một hồi, tựa hồ đang thưởng thức phong cảnh, sau đó một chưởng đánh mở cửa Lăng Phong các đang đóng chặt, trực tiếp tiến vào.

Trên đường đi không đụng phải bất kỳ ai, tiếng bước chân không ngừng vang vọng, Vân Dương trực tiếp bước đến tầng cao nhất, nơi đó, có một cái ghế.

Nơi đây chính là nơi nghỉ ngơi của Lăng Phong các chủ.

Năm đó, hấn từng điều tra rất nhiều lần, mỗi khi rảnh rỗi, Lăng Phong các chủ đều đến đây nghỉ ngơi, nhìn về phía xa xăm.

Vân Dương ngồi xuống, thuận mắt nhìn ra ngoài, mới phát hiện, trong căn phòng san sát, lại có một khe hở kỳ lạ, thuận theo khe hở, có thể nhìn tới... Cửu Tôn phủ!

Giờ khắc này, Vân Dương cũng ngồi đó, nhìn Cửu Tôn phủ nơi xa hồi lâu, đột nhiên cảm thấy một trận nhiệt lưu phun trào.

Hấn cứ nhìn như vậy!

Hấn cũng cứ chờ như vậy!

Hấn cũng không chuẩn bị chờ thật lâu, tự cho mình dự lưu thời gian, chỉ đợi tới canh ba sáng nay.

Thời gian cho Thủy Vô Âm xuất hiện, cũng chỉ tới canh ba.

Nếu qua canh ba mà Thủy Vô Âm còn không đến, như vậy Vân Dương sẽ không chút do dự rời đi, không bao giờ quay lại Lăng Phong các.

Đây là một khảo nghiệm.

Xem như một khảo nghiệm của Vân Dương đối với Thủy Vô Âm.

Tin rằng Thủy Vô Âm cũng đã nhận ra, hấn không phải là Bát ca Phong Tôn, nói cách khác, hấn không phải Lăng Phong các chủ chân chính.

Tiến thêm một bước mà nói, hấn là giả mạo, giả mạo Lăng Phong các chủ chân chính.

Nếu Thủy Vô Âm tới đây, hấn tất phải gặp nguy hiểm to lớn.

Nhưng nếu hấn tới, như vậy chứng minh người này tuyệt đối trung thành với Bát ca. Nếu khi Bát ca còn sống, có thể tin nhiệm hấn như vậy, chính bản thân Vân Dương cũng có thể tin tưởng hấn.

Nhưng, nếu Thủy Vô Âm không đến, nói rõ hấn không dám.

Đến, là người một nhà.

Không đến, chính là người dung.

Từ đó về sau, hắn sẽ không quan tâm, càng không tin nhiệm, Lăng Phong các cũng không còn như trước.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Ta đáp ứng người

Vân Dương ngồi lẳng lặng.

Hắn cũng không phải chờ quá lâu.

Canh hai mới qua, trên cầu thanh truyền đến tiếng bước chân.

Có người tiến đến.

Bộ pháp trầm ổn, lại kiên định dị thường.

Cũng chỉ có lúc tới trước cửa ra vào, mới thoáng qua một chút chần chờ, nhưng lập tức lại dứt khoát quyết liệt bước tới, không hề có một tia dừng lại.

Khóe miệng Vân Dương toát ra một tia vui mừng xen lẫn thương thức.

Một chút do dự trước cửa, chính là nhân chi thường tình.

Cho dù là cái thế anh hùng, sớm đem sinh tử không để ý, nhưng đối mặt với tình huống này, vẫn sẽ phải có chút do dự.

Tiến một bước, có khả năng sẽ phải chết. Nhưng lui một bước, lại là trời cao biển rộng.

Sau khi do dự, còn có thể bước thêm một bước, ít nhất có thể thấy đó là một người thấy chết không sờn, chỉ cần thấy bản thân cần, liền có thể một đi không trở lại!

Người như vậy, sao có thể không thương thức, đồng thời, Vân Dương càng thêm cảm thấy vui mừng khi Bát ca có thù hạ như vậy!

Tương đối, nếu Thủy Vô Âm hoàn toàn không do dự, mà trực tiếp cất bước đi vào, khi đó đánh giá của Vân Dương đối với hắn sẽ không quá cao.

Bởi như vậy, chỉ có hai khả năng.

Một là cái dũng của thất phu, đồ sinh khí phách, loại còn lại là đã tính trước, có mưu đồ khác.

Hai loại người này, đều là loại mà Vân Dương không mấy ưa thích.

Tiếng bước chân dừng lại.

Đã đến cửa ra vào.

Dừng lại!

Cửa ra vào trong tình trạng rộng mở.

Thậm chí, Vân Dương có thể tưởng tượng được, người đang dừng bước trước cửa đang quan sát hắn.

Hắn vẫn không quay đầu lại, vẫn ngồi đó mà nhìn ra bên ngoài, nhìn chăm chú qua một đường ánh sáng, nơi phương xa bị bao phủ bởi sương mù, cho dù cảnh tượng mông lung, nhưng Cửu Tôn phủ chính là ở chỗ đó.

- Ngươi đã đến.

Thủy Vô Âm đứng trước cửa, thanh âm khô khốc.

Hắn nhìn vào bóng tối, thân ảnh rõ ràng quen thuộc đến cực đoan, nhưng lại lăm tới cực điểm kia, trong lòng nhất thời có một cảm giác muốn run rẩy.

- Ngươi cũng tới.

Vân Dương thản nhiên nói:

- Trong thời gian này, ngươi đi đâu? Ta vẫn luôn tìm ngươi!

Thân thể Thủy Vô Âm run lên một cái, thanh âm khàn giọng, tựa như dây thanh quản như sắp đứt gãy:

- Tìm ta sao? Trong thời gian này, ta cũng luôn tìm ngươi!

Vân Dương nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm:

- Tối nay, ngươi đến, hẳn đã an bài toàn vẹn đi.

Thanh âm của Thủy Vô Âm vẫn quái dị như cũ, tựa như trong đêm tối có hai tấm giấy ráp ma sát lẫn nhau:

- Không sai, trong cuộc đời này của ta, người là nhân vật nguy hiểm số một mà ta nhận thấy, nếu không chuẩn bị toàn vẹn, ta không dám tới.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, quay mặt lại, dùng khuôn mặt thuộc về Lăng Phong các chủ kia đối diện với Thủy Vô Âm.

Thủy Vô Âm hít vào một hơi thật dài:

- Nếu ta đã đi vào, mời ngươi đem khuôn mặt này lấy xuống.

Vân Dương nói:

- Tại sao?

- Đây là khuôn mặt lão đại ta, không phải là của ngươi.

Thủy Vô Âm đứng trước cửa ra vào, thanh âm khàn khàn, lộ ra mấy phần băng lãnh.

- Ngươi biết lão đại ngươi là ai sao? Sao ngươi biết đây không phải là khuôn mặt của ta?

Vân Dương dùng ánh mắt trong trẻo nhìn Thủy Vô Âm:

- Chẳng lẽ ngươi biết chân diện mục của lão đại ngươi như thế nào?!

Thủy Vô Âm thản nhiên nói:

- Nhưng lời ngươi nói đều không quan trọng, điều quan trọng duy nhất, ngươi không phải lão đại của ta. Ngươi chỉ là một kẻ giả mạo!

Vân Dương nói:

- Giả mạo... Liệu ngươi có nghĩ tới, người có thể giả mạo lão đại ngươi, lại có thể lừa gạt ngươi trong một thời gian tương đối dài, không chế ngươi, hẳn phải là người quen thuộc cỡ nào, tín nhiệm cỡ nào mới có thể làm được?

Thủy Vô Âm lạnh lùng nói:

- Ta đương nhiên nghĩ đến, nhưng thân phận của ngươi, cũng không ngoài hai loại. Loại thứ nhất, là người thân cận, tín nhiệm nhất của lão đại ta, bởi vì quan hệ này, mà hại chết lão đại, còn muốn chiếm sản nghiệp của hắn.

Vân Dương yên lặng:

- Còn loại thứ hai?

- Loại thứ hai... Ngươi vẫn là người thân cận nhất, tín nhiệm nhất của lão đại, lão đại nhờ ngươi chiếu khán sản nghiệp của hắn. Đồng thời, nhờ ngươi giả mạo hắn.

Thanh âm của Thủy Vô Âm dù khàn giọng khó nghe, nhưng vẫn luôn tỉnh táo, lạnh lùng như băng.

Vân Dương nghiêm túc nghĩ nghĩ:

- Không sai, hoàn toàn đúng là chỉ có hai loại khả năng, như vậy, ngươi cho rằng ta là loại một, hay loại hai?

Thủy Vô Âm nói:

- Đáp án này, ta chưa biết được, vốn chỉ có dùng thời gian đến xác minh. Bất quá hôm nay ngươi đã tới, ta cũng tới, có một số việc, dứt khoát nói cho rõ. Khả năng xấu nhất cũng chỉ là có người chết ở chỗ này, hoặc ngươi chết, hoặc ta chết! Không phải sao?

Vân Dương khẽ thờ dài một hơi:

- Hiện tại nói chuyện sống chết, vẫn là còn sớm, ta rất nghi hoặc, đến cùng ngươi là ai? Có lai lịch gì? Bởi rất nhiều chuyện của lão đại ngươi ta đều rõ ràng, duy chỉ có thân phận chân chính của ngươi là hần không nhắc đến. Cho nên ta rất nghi hoặc.

Hần từ từ nói:

- Đúng rồi, lão đại ngươi nói với ta, hần chưa từng nhìn thấy Thủy Vô Âm ngươi sót ruột. Câu nói này, ta tin, bởi ta cũng chưa từng nhìn thấy ngươi sót ruột, ngoại trừ hôm nay. Cho nên bây giờ ta càng tin tưởng, nếu như lão đại ngươi ở đây, thấy ngươi sót ruột như vậy, nhất định sẽ rất vui mừng.

Thủy Vô Âm siết chặt nắm đấm, nhìn Vân Dương:

- Hiện tại, ta chỉ muốn biết ngươi là ai? Thứ khác, không quan trọng!

Vân Dương từ từ đứng lên, thân thể không chút lay động, nhưng cửa sổ lại toàn bộ ba ba đóng lại, lúc đầu Thủy Vô Âm đứng ở thềm cửa ra vào, cũng không hề bước lên, nhưng chẳng biết làm sao, thân thể không tự chủ mà nhoáng cái dịch chuyển về phía trước một bước, mà cửa phía sau, cũng vô thanh vô tức đóng lại.

Thủy Vô Âm hừ một tiếng:

- Ngươi cho rằng đóng cửa lại, là có thể thay đổi mục đích của ta sao?

Vân Dương thân nhiên nói:

- Ta chỉ muốn cho ngươi biết chân tướng, nhưng phát bất truyền lục nhĩ, chúng ta giao lưu một đôi một thì tốt hơn.

Thủy Vô Âm hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Vân Dương nói:

- Lão đại của ngươi, là người thân cận nhất của ta.

Thủy Vô Âm khịt mũi coi thường, trên mặt lộ vẻ trào phúng:

- Ta biết, vẫn luôn biết, ngươi là người thân cận nhất của lão đại, nhưng ngươi có biết, hiện tại, bên ngoài căn phòng này, có ba sáu người cầm ám khí, hướng thẳng đến đây, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ.

Hần không để ý tới Vân Dương nói cái gì, chỉ tự mình nói:

- Còn có, dưới đây căn nhà này, có bố trí lượng thuốc nổ đủ tạo ra một cái hồ.

Ngoài ra, ta còn móc rỗng vách tường cái nhà này. Bên trong bỏ thêm độc dược.

- Chỉ chút khói độc này, ta tin rằng, đủ để hạ độc chết nửa cái Thiên Đường thành này.

Thủy Vô Âm tỉnh táo nói:

- Cho nên, coi như ngươi có tu vi tuyệt đỉnh, thậm chí ngươi có bản lĩnh như Lăng Tiêu Túy, nếu không cho ta một câu trả lời hai lòng, ngươi tuyệt... Không thể ra khỏi đây!

- Hết thấy, không cần ta hạ lệnh. Chỉ cần ta hơi động ý nghĩ một chút, tất cả sát chiêu sẽ lập tức triển khai.

Thủy Vô Âm thân nhiên nói:

- Ý niệm không chế, ngươi biết sao?

Vân Dương nói:

- Ý niệm không chế? Ngươi là người Linh tộc?

Thủy Vô Âm hừ một tiếng:

- Nói, ngươi là ai?

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt:

- Ngươi nói cho ta biết nhiều như thế, thế nào cũng phải có qua có lại a, nhưng bây giờ ta muốn nói với ngươi, hết thảy những bố trí vừa rồi ngươi nói, ta không hề hoài nghi, nhưng những bố trí này đối với ta, hoàn toàn không có tác dụng!

Thủy Vô Âm khịt mũi coi thường, hắc hắc cười lạnh, đang muốn chế diễu, lại thấy bóng người trước mắt chợt biến mất, thay vào đó, là một đoàn mây mù trắng noãn.

Trôi nổi ung dung trên không trung.

Thủy Vô Âm lập tức trợn mắt thật lớn, đại não rơi vào trong trạng thái thiếu khí.

Mây mù trong không trung phân tán thành mấy ngàn đầu sương mù, trải rộng khắp các ngõ ngách trong phòng.

Lập tức, lại lần nữa ngưng tụ thành một đoàn.

Tiếp đó, thân hình Vân Dương lần nữa hiện ra trước mắt Thủy Vô Âm.

Nhìn ánh mắt Thủy Vô Âm khiếp sợ đến cực điểm, Vân Dương ảm áp cười cười:

- Vô Âm, hiện tại, ngươi nhận ra ta sao?

Hiện tại, Vân Dương bày ra khuôn mặt thật, chính là chân diện mục thực sự.

- Vân... Vân công tử? Vân Dương? Lại là ngươi?

Thanh âm của Thủy Vô Âm có chút cà lăm. Nhưng hắn theo bản năng thấp giọng lại.

Vân Dương thở dài khe khẽ:

- Ngươi... Không nhận ra ta?

Trong mắt Thủy Vô Âm lóe lên một tia kích động cùng sùng kính, liên tục gạt đầu, khuôn mặt đỏ bừng, thanh âm dè dặt đến chỉ còn một tia:

- Ngài là... Vân... Tôn?!

Trong ánh mắt Vân Dương hiện lên mây khói, ngữ khí buồn vô cớ:

- Lão đại ngươi, là Bát ca của ta.

- Phong...

Thủy Vô Âm ngốc trẻ!

Lão đại mà hắn hiệu trung, lại là anh hùng mà thiên hạ cùng khâm phục và ngưỡng mộ Phong Tôn đại nhân?

- Lão đại ngươi... Bát ca ta... Hắn đã...

Vân Dương nhắm nghiền hai mắt:

- Ngươi đoán không sai, hắn đã sớm phó thác cả cho ta, cho nên ta mới giả mạo hắn... Ta đóng vai Bát ca cũng không tệ đi, trừ ngươi ra, căn bản không người có thể phát giác!

Trong lời Vân Dương, có mấy phần ý vị khôi hài, nhưng vô luận là Vân Dương, hay Thủy Vô Âm, bây giờ chỉ có bi thương, tràn đầy bi thương!

Thủy Vô Âm ngờ ngác đứng đấy, chỉ cảm thấy trong đầu như đang oanh tạc.

Đó là vô số Kinh Lôi Phích Lịch, điên cuồng oanh kích trong đầu.

Thậm chí, ngay cả thần hồn, đều như bị oanh thành mảnh vỡ.

Chỉ là, trong lỗ tai hắn, thanh âm của Vân Dương vẫn như ác mộng mà tiến vào không ngừng.

Một hồi lâu sau...

- Người, tin tưởng ta sao?

Vân Dương hỏi.

- Ta...

Ánh mắt mất Thủy Vô Âm tràn đầy thống khổ, khàn giọng nói:

- Tin tưởng, nếu ngay cả lời Cửu Tôn nói mà cũng không thể tin, như vậy trên đời này, chẳng phải không còn người nào đáng để ta tin tưởng sao?

- Ta hy vọng, người có thể giúp ta!

Vân Dương nghiêm túc nói:

- Giúp ta, báo thù, giúp ta, để chúng ta... Hoàn thành những chuyện còn dang dở...

Thủy Vô Âm nhắm nghiền hay mắt, lẩm bẩm nói:

- Lão đại ta... Thực... Không có ở đây sao?

Vân Dương quay đầu, nửa ngày cũng không nói gì.

Nhưng, cơ bắp trên mặt hần co rút một trận, cũng đã cho Thủy Vô Âm một câu trả lời.

- Ta đáp ứng người!

Cơ mặt Thủy Vô Âm co rút dữ dội, nghiêng rầm rầm, thống thống khoái khoái nói:

- Ta đáp ứng người, ta sẽ giúp người làm việc, sẽ hiệu trung với người. Nhưng ta có một yêu cầu, hy vọng người có thể thành toàn!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Hắc Oa Nguyên soái

Vân Dương nói:

- Yêu cầu gì?

Ánh mắt Thủy Vô Âm lộ ra một tia hận ý sâu sắc:

- Tương lai, khi tìm ra hung phạm... Ta muốn chặt đầu hắn! Tự tay chặt đầu hắn!

Vân Dương bỗng ngừng đầu, chăm chú nhìn Thủy Vô Âm, im lặng nửa ngày.

Thủy Vô Âm cắn răng:

- Ngài đã biết ta là linh tộc, tin rằng cũng biết Linh tộc chúng ta có một chút biện pháp đặc thù nhằm vào linh hồn... Chỉ cần ta tự tay chặt đầu hung phạm, ta có thể tra tấn linh hồn kia... Đến vĩnh viễn!

Vân Dương nói khẽ:

- Tốt, ta đáp ứng người, ta cũng hứa hẹn tại đây luôn, nhất định sẽ có một ngày như vậy!

Thủy Vô Âm thở một hơi thật sâu:

- Đa tạ!

Lời còn chưa dứt, đã thấy thân thể Thủy Vô Âm vụn vẹo một trận, thân tình trên mặt hiện lên vẻ cực độ thống khổ, lập tức, từ trong miệng hắn phun ra một hơi khói hồng phấn, khói hồng bắn thẳng đến lòng bàn tay Vân Dương, biến mất như chưa từng xuất hiện.

Toàn bộ quá trình vô cùng nhanh chóng, nhanh đến mức Vân Dương còn không kịp phản ứng...

- Hồn phách nhất niệm?!

Vân Dương chấn kinh chốc lát:

- Vô Âm, cần gì mà phải làm như vậy.

Thủy Vô Âm suy yếu khàn giọng nói:

- Vâng, chính là Hồn phách nhất niệm. Từ giờ trở đi, sinh tử của ta được quyết định bởi ý niệm của ngươi. Cẩm chế này, không cách nào giải trừ.

- Tại sao lại phải làm như thế?

Vân Dương hỏi.

- Bởi chỉ có như vậy, mới có thể khiến ngươi hoàn toàn tin tưởng ta, để cho ta chân chính tham gia vào trong tất cả hành động của ngươi.

Thanh âm khàn khàn của Thủy Vô Âm kiên định dị thường:

- Ngươi ta vẫn chỉ mới gặp mặt một lần, tiếp xúc lẫn nhau quá mức nông cạn. Ta không hy vọng còn cần phải thêm một quá trình rèn luyện, ta muốn lập tức triển khai hành động.

- Ta chưa bao giờ tin cái gọi là “nghe người thì không dùng người, dùng người thì không nghe người”, ta cần toàn bộ tín nhiệm của ngươi. Đối với Cửu Tôn danh chấn thiên hạ, ta có thể tín nhiệm vô điều kiện, nhưng Vân Tôn đại nhân từng bước đều là nguy cơ, thời khắc đều có thể dẫn đến tai ương, dựa vào cái gì có thể tín nhiệm ta?

- Cho nên, chỉ có Hồn phách nhất niệm, mới có thể bỏ qua quá trình rèn luyện, đạt đến trình độ tín nhiệm cao nhất.

- Chỉ khi ngươi hoàn toàn tín nhiệm ta, ta mới có cơ hội, tự tay báo thù cho lão đại!

Thủy Vô Âm khàn giọng nói:

- Ta biết, tồn tại có thể hại chết lão đại, hại chết Cửu Tôn, tất là một kẻ thù hùng mạnh mà ta không cách nào tưởng nổi. Nhưng từ giờ trở đi, đời này của Thủy Vô Âm ta chỉ còn mục tiêu này, vì đạt thành mục tiêu này, ta có thể dùng mọi thủ đoạn, bất kể cái giá lớn cỡ nào!

Vân Dương động dung!

Đây chính là thủ hạ của Bát ca!

Hắn nhìn Thủy Vô Âm hồi lâu:

- Vô Âm, sau này gọi ta là công tử đi.

- Vâng, công tử!

Thủy Vô Âm nói:

- Ta đã rõ!

Trên mặt hắn, lộ ra một tia cười đầy cơ trí.

Hắn biết, từ giờ khắc này, Vân Dương mới thực sự bắt đầu tín nhiệm hắn.

Hắn bỏ ra Hồn phách nhất niệm, đáng giá!

Lão đại, ta nhất định phải báo thù cho ngươi!

Nhất định!

...

- Vô Âm, lá gan của ngươi thực không nhỏ.

Vân Dương nói đùa:

- Lấy thân lẻ loi một mình, liền dám chạy tới hù dọa ta.

Thủy Vô Âm ngược ngừng cười cười:

- Nhưng đến cuối cùng vẫn không giấu được công tử.

Vân Dương cười:

- Bình tĩnh mà suy xét, trừ ta ra, tuyệt đại đa số người trong thiên hạ đều sẽ bị bố cục của ngòi lửa gạt. Cho dù là những cao thủ thần thoại kia cũng không chắc có thể ngoại lệ.

Thủy Vô Âm thân nhiên nói:

- Có lẽ do trời sinh ta đã như vậy, nói dối sẽ không đổ mắt. Lúc ta nói láo, ngay cả bản thân cũng phải tin mười phần, cái này, nói chung chính là gạt người trước phải gạt mình, lừa gạt được bản thân, mới có thể lừa gạt người khác!

Vân Dương ngạc nhiên nửa ngày:

-... Điểm này, ta bội phục!

Những lời mà Thủy Vô Âm đe dọa lúc này, căn bản không có điều nào là thực.

Không có bất kỳ người nào mai phục, cũng không có bất kỳ người nào đang chờ lệnh, cũng chẳng có bố trí thuốc nổ, càng không có chuyện độc dược có thể độc chết nửa cái Thiên Đường thành!

Hết thầy, đều không có.

Đây chính là một cái không thành kế hoàn toàn chính chính.

Cũng khó cho Thủy Vô Âm, một người mà có thể diễn không thành kế sinh động đến thế.

Nếu không phải Vân Dương đã sớm phân tán mây mù xem xét, biết rõ chân tướng. Thì e mười phần cũng phải có tám chín phần sẽ bị lừa, từ trên lời nói mà phân tích, hết thầy đều là thật, chỉ ít, bản thân Thủy Vô Âm tin đó là thực, nếu không phải có thể dò xét đến tận cùng, dựa vào cái gì mà Vân Dương có thể không tin?!

- Từ hôm đó, công tử vẫn luôn không hiện thân, tới nay đột nhiên xuất hiện, chắc là có chuyện quan trọng đi.

Thủy Vô Âm nói.

- Không sai, ngày mai hoặc ngày kia, sẽ có số lượng lớn dê béo tới Lăng Phong các chúng ta.

Vân Dương nhíu lông mày:

- Ta cần người toàn lực phối hợp, ta muốn... Đám người kia thua đến không còn quân.

- Điều này đương nhiên không thành vấn đề.

Thủy Vô Âm vẫn giữ khuôn mặt đó mà trả lời. Loại chuyện này, đối với hắn không khác ăn một bữa sáng là mấy.

- Chuyện này đối với người không khó, nhưng điều ta muốn, là người phải đặc biệt chú ý mấy người trong đó, trọng điểm chiếu cố bọn hắn.

Vân Dương nói ra tên của mấy người:

- Liên quan đến chuyện Thiên Huyền nhai, ta không tin trong đám tướng lĩnh cao cấp của tứ đại đế quốc không có ai biết. Nhưng, cần phải quan sát phân tích kỹ hơn nữa, vạn nhất không cẩn thận tìm nhầm người, tất sẽ đánh rần động cỏ, bị phản ngược.

- Muốn làm được, ngoại trừ cần có năng lực tư duy cường đại. Còn cần phải có một cái đầu lạnh, luôn luôn thanh tĩnh khách quan.

Vân Dương nói:

- Trước đó, Bát ca nói đầu óc người linh thông... Hiện tại ta mới biết, người là người Linh tộc, cho nên công việc này, người còn phù hợp hơn so với ta.

Thủy Vô Âm tỉnh táo nói:

- Ta đã rõ, chỉ cần trong đám người đó đúng là có người như vậy, ta sẽ dùng hết sức, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất để tìm ra hắn.

Vân Dương khẽ thở ra một hơi.

Mãi cho đến bây giờ, tim của hắn mới có thể yên ổn một thoáng.

Thủy Vô Âm, tuyệt đối là một trợ lực hiếm có khó tìm!

Người này, trong tuyệt đại đa số thời gian, so với hắn còn tỉnh táo khách quan hơn nhiều. Bởi, hắn còn phải lo cho nỗi lo của quốc gia dân tộc, không chừng lúc nào có thể xúc động mấy phần nhiệt huyết. Nhưng đối với Thủy Vô Âm mà nói, cơ hồ không thể xảy ra tình huống tương tự này.

“Hắn tựa như một tên gia hỏa máu lạnh, mãi cũng không bao giờ có lúc nhiệt huyết sôi trào. Tâm tư kín đáo cơ hồ có thể so với Lão Cửu. Hơn nữa, mọi chuyện mà hắn tiến hành, đều làm từ trên góc độ khách quan. Người này, không có hỷ nộ ái ố, cũng không có nhiệt huyết xúc động nhất thời, nếu là thích khách, tất có thể vắn đĩnh nhất lưu. Nếu là mưu sĩ, tất có thể tính toán thiên hạ. Nếu làm thống soái, tất có thể thống lĩnh ba quân, trăm trận không bại.”

Đây là đánh giá của Bát ca đối với Thủy Vô Âm, độ cao trong lời đánh giá, quả là khiến người kinh ngạc đến đáng sợ.

“Kỳ thực, có một số thời điểm, ta rất muốn đem hắn chiêu vào Cửu Thiên lệnh, nhưng... Huyết mạch của hắn, hắn là người Linh tộc, vĩnh viễn không được Cửu Thiên lệnh thừa nhận.”

Đánh giá của Phong Tôn, đánh thẳng vào trọng tâm.

Nhưng, hôm nay Vân Dương lại ngoài ý muốn mà thấy được gia hỏa “máu lạnh” trong miệng Phong Tôn lộ rõ một vẻ kích động theo cách khác.

Khi hắn biết Lăng Phong các chủ chính là Phong Tôn, mà Phong Tôn đã hy sinh, vị Thủy Vô Âm xưa nay chưa từng có cảm xúc rung động, lại kích động như vậy, kích động đến gần như sục sôi!

“Bát ca, người yên tâm, huynh đệ của người, ta sẽ giúp người chiếu cố thật tốt. Chỉ cần điều kiện cho phép, ta sẽ giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, còn có tâm nguyện của người, muốn chữa trị cuồng hộng cho hắn.

Vân Dương chậm rãi rời khỏi Lăng Phong các.

Phượng đông, tia nắng đầu tiên đã xuất hiện.

...

Ngày kế tiếp, sáng sớm Vân Dương đã đến Tiếp Thiên lâu.

- Chư vị, hôm nay đã có kế hoạch đi chơi cụ thể chưa? Nếu không, chúng ta tìm mấy cái tiệm ăn đi nghe hát a? Hoặc là tìm cái sông bạc chơi một chút?

Vân Dương nói, nhất thời khiến thiếu niên mặt đen bên cạnh Hàn Sơn Hà hung hăng trừng trắng mắt.

Vân Dương thần nhiên đối mặt, thậm chí, đối với thanh niên mặt đen nhất mắt mấy cái, làm bộ mặt quý.

Thấy ta không vừa mắt? Ta lại khiến người không nhìn không được, không thể không nhìn, tức chết người!

- Hôm nay là ngày đầu tiên, bất kể chuyện có quan trọng cỡ nào cũng phải buông xuống.

Hàn Sơn Hà trịnh trọng nói:

- Hôm nay, chúng ta muốn đi tham quan Cửu Tôn phủ.

Hàn Sơn Hà đưa con mắt nhìn Vân Dương.

Vân Dương nhú nhú mày:

- Thời gian của chư vị cũng không nhiều, hà tất còn muốn đi Cửu Tôn phủ? Đó là anh hùng, là thần hộ mệnh của Ngọc Đường ta, cùng các người có đại thù, có gì mà để các người đi xem, lại nói, Cửu Tôn phủ kia quanh năm bị sương lớn bao phủ, cái gì cũng không nhìn được. Chẳng lẽ các người còn muốn phá giải Cửu Thiên trận hay sao?

Trong đáy mắt Vân Dương hiện lên một cỗ đề phòng sâu sắc.

Lại nghe một vị Lão Nguyên soái thờ dãi:

- Cửu Tôn phủ, thiên hạ kỳ quan. Cửu Tôn đại nhân càng uy chấn thiên hạ. Tế bái Cửu Tôn, là một trong những mục đích chủ yếu của chuyến đi này. Mặc dù trước đó là địch, nhưng chúng ta vẫn luôn kính nể Cửu Tôn đại nhân có một phong thái lâm liệt, lòng son sáng tỏ, Cửu Tôn phủ, tất nhiên muốn đi qua.

Hàn Sơn Hà cẩn thận nhìn ra sự đề phòng cùng nghi ngờ trong đáy mắt Vân Dương, rốt cục hiện lên vẻ thất vọng:

- Cửu Thiên trận không phải sức người có thể phá hư, dù chúng ta muốn phá hoại, cũng vô pháp khả thi, sao có thể tự tìm phiền phức, tổn công vô ích.

Điểm này, người có thể yên tâm.

Vân Dương lắc đầu:

- Thật có lỗi, các người nói thế nào cũng được, liên quan tới chuyện này, ta cần xin phép một chút, mình ta khẳng định không thể làm chủ được.

Đám người tỏ ra đã hiểu, cùng nhau gật gật đầu.

Vân Dương liền nhảy lên lưng ngựa, phóng nhanh như chớp, thẳng đến phủ nguyên soái.

Hàn Sơn Hà cùng các vị lão tướng nhìn nhau cười một tiếng: con hàng này, quả nhiên cái gì cũng phải đi xin chỉ thị của Thu Kiếm Hàn.

Bất quá, lão gia hỏa Thu Kiếm Hàn kia coi chúng ta là đồ đàn hay sao?

Chút chuyện này, cũng nhìn không ra?!

Không lâu sau, Vân Dương phóng ngựa trở lại, mặt mày cao hứng bùm bùm, lớn tiếng nói:

- Suyt nữa quên mất, chuyện này ta vẫn có thể làm chủ, nửa đường liền vòng lại, các người có thể chuẩn bị lên đường..

Đám người nhao nhao bấu môi: ta con mẹ nó tin người a...

Người đứng đầu đại lưu manh Ngọc Đường Thu Kiếm Hàn Lão Nguyên soái tự nhiên không biết, đang yên đang lành lại phải cống một cái nồi đen. Hơn nữa, trong tương lai gần, nồi đen sẽ lần lượt lần lượt chồng lên lưng hắn.

Mãi cho đến khi đám gia hỏa này rời khỏi Ngọc Đường... Sau đó lại cống nồi đen mới, quả nhiên là thể chất đặc biệt có thể triệu hồi nồi đen, hoàn toàn xứng đáng.

...

(Nồi đen = Hắc oa = Oan uổng)

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Bại hoại thanh danh

Hiện tại, Nguyên soái nồi đen nào đó đang trong hoàng cung than thở.

- Ai có thể nghĩ đến, đám gia hỏa này lại không rời đi sau tiệc cưới của Thiết Tranh, vậy mà còn lưu lại, bọn hắn muốn gì? Mục đích của chúng tuyệt không đơn thuần là muốn đi tham quan, ở lại, tất có ý đồ khác.

Lúc này Thu Kiếm Hàn như một đầu Sư tử nổi giận, Sư tử bị nhốt trong lồng không ngừng giương nanh múa vuốt với đối phương, ánh mắt như muốn nuốt chửng người ta.

- Điểm này, chẳng phải đã sớm nằm trong sự tính toán của chúng ta a?

Hoàng đế Bệ hạ có chút bật cười nhìn Thu Kiếm Hàn:

- Bọn hắn vất vả mới có thể tới một lần, có lẽ cả đời mới có một cơ hội này để tiến vào đế đô Ngọc Đường ta, há có thể tay không mà về?

- Suy nghĩ muốn diệt Ngọc Đường ta của mấy người này chưa bao giờ ngừng lại, khẳng định sẽ có hành động, phân nửa là muốn cài một cái cọc ngầm, ít nhất cũng phải đánh cắp một chút tình báo.

Thu lão nguyên soái lộ vẻ không cam lòng.

- Tùy bọn hắn đi thôi.

Hoàng đế Bệ hạ nhìn vấn đề rất thoáng:

- Ngọc Đường ta hiện tại trăm ngàn lỗ thủng, mạng lưới bí mật của bọn hán đã sớm trải khắp thiên hạ, còn tình báo gì mà chúng không biết nữa chứ?

- Mặc cho bọn hán hành động, chẳng nhẽ còn có thể tổn hại thêm mấy phần nữa a? Trăm lại đúng là hy vọng, bọn hán đến đây lâu, nếu thực sự không muốn về nữa, ở đây an cư lạc nghiệp, an cư lạc nghiệp. Mới là chuyện tốt.

Tấm lòng bao dung của Hoàng đế Bệ hạ rộng đến mức độ này, khiến Lão Nguyên soái nhìn mà tròn hai mắt:

- Không thể không nói, suy nghĩ này của Hoàng đế Bệ hạ quá mức mỹ hảo, ngay cả ta cũng không dám có suy nghĩ hy vọng xa vời như vậy, chuyện đó, gây ra rung động đến nhường nào a!

Hoàng đế Bệ hạ cười ha ha một tiếng:

- Nói tóm lại một câu, tùy bọn hán đi, bắt quạ, chọn ai lại không chọn, lại chọn Vân Dương, Trẫm không khỏi có chút hiếu kỳ, đám tướng quân này có thể bị Vân Dương đưa đến những đâu a.

Nói đến điểm ấy, Lão Nguyên soái có chút khó nhịn cười:

- Nghe nói tiểu tử thú kia muốn bao nguyên kỹ viện, cho bọn hán chơi lớn mười ngày...

- Kỹ viện... Chơi... Chơi lớn mười ngày...

Con mắt Hoàng đế Bệ hạ đột nhiên trở nên tròn trịa, liên thanh ho khan:

- Hụ khụ khụ... Ha ha ha ha ha... Con mẹ nó a! Đối nhân xử thế chi đạo của tiểu tử này, ha ha ha... Quả nhiên là khiến Trẫm đại khoái nhân tâm!

Trong lúc nhất thời, Hoàng đế Bệ hạ cười đến ngửa tới ngửa lui, đột nhiên phát hiện Thu Kiếm Hàn trừng mắt nhìn mình, lập tức nhớ tới một câu vừa rồi của bản thân rất không ổn, thân là quân chủ một nước, thế mà lại bạo nói tục...

Đây cũng quá tổn hại hình tượng quân vương a.

Vội vàng bổ cứu nói:

- Trẫm thực sự cảm thấy bất ngờ, nhin không được liền muốn mắng hán vài câu a, cũng chỉ là vui vẻ mồm miệng...

Phốc!

Hoàng đế Bệ hạ không giải thích thì còn tốt, vừa giải thích. Thu Kiếm Hàn cũng không còn kiềm chế được nữa, cười ha ha:

- Ba chữ này của Bệ hạ thực là nói ra tiếng lòng của lão thần ha ha ha...

- Lão thần chỉ cần vừa nghĩ tới, dáng vẻ của Hàn Sơn Hà khi đi kỹ viện, liền muốn cười ha ha, ta thật hy vọng, tiểu tử Vân Dương này có năng lực thêm một chút, có thể giúp... Hàn lão chơi lớn mười ngày...

Thu Kiếm Hàn cười trên nỗi đau khổ của người khác.

...

Bắt quạ, điều mong đợi của Hoàng đế Bệ hạ cùng Lão Nguyên soái e là phải thất vọng.

Bởi, Vân Dương dẫn theo một đám người, rồng rắn nối đuôi mà đến Cửu Tồn phủ.

Trên con đường này, Vân đại thiếu đại triển khẩu tài trên lưới nở hoa sen, không ngừng giới thiệu cảnh sắc ven đường, chậm rãi bước tới, hạ bút thành văn, thuộc lòng như bàn tay, có điều, phương thức mà hán giới thiệu rất không giống bình thường..

- Nhìn thấy căn nhà này a? Nhà này có lai lịch không nhỏ. Năm đó, Thái tổ kiến quốc, nơi này, chính là nơi ở của tình nhân em vợ tỷ phu em vợ của Thừa tướng đại nhân, chỗ này nổi tiếng? Cũng thực là bởi vì vị em vợ tỷ phu em vợ Thừa tướng..

Nghe một chuỗi lời giới thiệu khúc triết, rốt cục Chiến Ca không giữ được bình tĩnh, cả giận nói:

- Tỷ phu em vợ Thừa tướng, không phải chính là Thừa tướng đại nhân sao? Em vợ tỷ phu em vợ Thừa tướng đại nhân không phải là em vợ Thừa tướng đại nhân sao? Đơn giản như vậy mà nguoi tha đến tám vòng... Tình nhân em vợ...

Kẻ đầu tên như Vân Dương cũng bị tên Chiến Ca này thuật lại đến phát choáng, nháy mắt mấy cái mới tỉnh thần:

- Khục, chuyện này, có chút phức tạp, trí nhớ của nguoi thật tốt...

Tất cả mọi người đồng thời dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hán.

- Nhìn chỗ này xem, thấy cây này chưa? Các người nhìn, cành lá đan xem khó gỡ, tán cây hùng vĩ, lai lịch cây này càng lớn hơn nhà lúc này, theo truyền thuyết, năm đó cây này chính là thụ tinh đặc đạo. Nó có năng lực hô phong hoán vũ, bài sơn đảo hải, ở chỗ này mà phủ hộ một phương mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.. Các người có biết, trong một trăm năm nay, cây này đã trải qua bao nhiêu lần sét đánh sao?

Vân Dương thần bí nói nhỏ.

- Bao nhiêu lần?

Thiếu niên mặt đen kia vốn không muốn đề ý đến hắn, nhưng lại không nhịn được có chút hiếu kỳ mà hỏi.

- Một lần cũng không có!

Vân Dương nghiêm mặt nói.

“...”

Thiếu niên mặt đen trừng mắt như muốn nuốt sống người nào đó.

- Một cái cây lớn như vậy, lại qua nhiều năm như thế, vậy mà ngay cả một lần bị sét đánh trúng cũng không có...

Vân Dương nói:

- Bản thân cái cây này chính là một thức khiến cho người ngạc nhiên.

Một vị tướng quân râu mép lõm chồm bắt mắt phản bác:

- Cây này mới to chừng chén cơm, nói nó được mười năm còn hơi quá, lại thể nào có thể trải qua mưa gió trăm năm... Lại nói, xem như thụ linh mấy trăm năm cũng không được tính là cổ thụ... Tiểu tử nhà người nói những nói cuối là muốn làm gì?

Vân Dương cố ý thấp giọng nói:

- Các người xem... Người ở đầu phố kia, gương mặt hèn mọn, nhìn thấy chúng ta liền lách mình mà đi, hành tích vạn phần khả nghi... Liệu có phải thích khách Đông Huyền đề quốc tới không? Muốn phá hoại đề gây ra tranh chấp? Chúng ta phải cân nhắc an toàn cho chư vị, tuyệt đối không để xảy ra sơ xuất... Vạn nhất các vị xuất hiện vấn đề đầu một nơi thân một nẻo ở Ngọc Đường ta, chắc chắn... Đó chính là đại sự liên quan tới ngoại giao hai nước a.

Một đám tướng quân tức đến xạm mặt lại.

Tên hỗn đản này rửa người cũng thật ngoan độc... Tùy tiện nhìn thấy một người bình thường, nếu nhìn thấy nhiều đại lão cùng nhau đồng hành như vậy, phản ứng đầu tiên khẳng định là tranh thủ né tránh, tại sao trong miệng người liền biến thành thích khách? Hơn nữa, còn nói chúng ta đầu một nơi thân một nẻo? Trước đó còn nói chúng ta không còn nhiều ngày, sắp lên đường, chúng ta đều nhìn, nhưng nhìn điệu bộ này, rõ là chơi đến nghiện a...

- Người mới gặp chuyện không may!

- Người mới đầu một nơi thân một nẻo!

- Tiểu tử người mới không còn nhiều thời gian, chuẩn bị lên đường!

Có chút tướng quân tính khí nóng nảy đã bắt đầu la mắng.

- Các người mắng ta? Vậy mà các người lại mắng ta?

Vân Dương giận tím mặt:

- Ta có ý tốt dẫn đường cho các người, điều không rõ đều giải thích, tự hỏi tận tâm tận lực, chỉ mong láng giềng hòa thuận hữu hảo, không nghĩ tới vậy mà các người lại mắng ta... Các người còn có lương tâm hay không, còn có một chút ý thức bản thân là khách hay không? Còn có một chút...

Các tướng tức đến xạm mặt, mắng người? Đến cùng là ai mắng ai trước? Lại còn muốn phát hỏa lý luận?!

- Các người mắng ta!

- Đêm nay ta không dẫn các người đi kỹ viện!

- Ta nói cho các người biết, các người muốn đi kỹ viện? Không có cửa a!

- Ta cho các người ghen đến chết!

- Không những ta không mang các người đi kỹ viện, ta còn muốn hạ xuân dược trong thức ăn của các người! Hạ xuân dược xong còn muốn gọi mấy cô

nuong tới khiêu vũ, khiêu vũ nhưng không cho các người đưng đến!

- Dám mắng ta...

- Dám mắng ta liền phải nhận lấy hậu quả!

- Hậu quả phi thường đáng sợ!

- Đánh chết cũng không đi, các người tự chơi lẫn nhau đi! Hoa cúc tàn, đầy đất thương a!

- Lại dám mắng ta... Còn có chút công lý hay không, công lý, thiên lý, lẽ nào lại như vậy, đem một mảnh ý tốt của lão tử bị đám lòng lang dạ thú gặm nát... Bản thiếu gia nhiệt tình giới thiệu, có ý tốt mời các người đi kỹ viện... Các người không báo đáp thì thôi, lại còn mắng ta!

Vân Dương miêng mồm lạnh lợi, người khác nói hần một câu, hần nói lại chỉ ít ba câu, quả là miêng pháo cao minh.

Mở miêng một tiếng kỹ viện, một tiếng liền khiến người tức chết, nói những lời giống như đám tướng quân quyền cao chức trọng này là một đám lão quang côn nhần nhĩn bao nhiêu năm, cả đời chưa từng nhìn thấy nữ nhân vậy...

Trong lúc nhất thời, tiếng mắng rung trời vang lên trên đường lớn, mọi người cùng nhau khai hỏa, mắng chửi lẫn nhau.

Đám tướng quân thầm tức giận, con mẹ nó a, chúng ta đi vạ dẫm mà đến, liền vì đi dạo kỹ viện Ngọc Đường người sao?

Lời tên tiểu tử khốn kiếp này nói có thể khiến người uất nghẹn mà chết, lại khiến người chết nằm trong quan tài phải uất nghẹn mà bật dậy!

Người qua đường đều ghé mắt nhìn, nhìn đám đại lão gia hòa quần áo ngấn nấp, trong miêng lại phát ra lời thô tục, mở miêng một tiếng kỹ viện, ngậm miêng một tiếng kỹ nữ, hé miêng là một tiếng xuân được, há miêng lại là một tiếng cúc hoa tàn...

Thực sự là khó nghe!

Quả nhiên là thói đời, lòng người không cổ!

Vân Dương đối mặt với đám người đồng thanh mắng, mà không chút yếu thế, khẩu chiến với toàn bộ đám danh tướng. Bất quá cũng chỉ trực tiếp một câu: ta không dẫn các người đi kỹ viện! Ta khiến các người tức chết! Để các người tự chơi lẫn nhau, hoa cúc tàn, đầy đất thương!

Câu nói này quả là thần lai chi bút, khiến đám tướng quân tức đến gân xanh nổi đầy trán, sa sầm mặt mày.

Nhất là đến cuối, Vân Dương càng tăng thêm một quả pháo đất:

- Các người muốn thế nào? Ai nấy như đều muốn ăn ta vậy... Chẳng nhẽ, đám tướng quân mấy nước các người chỉ nghĩ đến nữ nhân? Ngoại trừ nữ nhân ra các người còn có truy cầu gì khác a... Chẳng nhẽ không thể tự giải quyết được sao? Coi như không tự giải quyết được, cũng có thể mời người bên cạnh giúp đỡ a!

- Trách không được, mỗi năm các người đều gây chiến, chắc hẳn cũng vì các cô nương xinh đẹp của Ngọc Đường ta đúng không? Người nói các người, tại quốc gia của mình đều không có lấy được vợ sao? Nếu không sao vừa nghe Thiết đại soái cưới vợ, liền lục tục chạy tới, hóa ra bởi vì xem cho đỡ nhien, có phải là ước ao ghen tỵ Thiết đại soái nhà ta đúng không? Hiện tại, coi như ta thấy được bộ nổi lòng của các người, đại lục danh tướng, không hổ là đại lục danh tướng, cái miêng cái mặt, tâm tư quỷ quyết, quả là siêu phẩm thoát tục a!

Tất cả những người nghe được một nửa sau đoạn hội thoại, đều không kim được phần nộ từng cơn.

Đám gia hòa này, vậy mà có thể có... Tâm tư như vậy!

Hừ...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 183: Mượn đề tài để nói chuyện của mình

Ngay khi Vân Dương đang chửi đồng cùng với đám tướng quân, một làn gió khác đã yên lặng dấy lên trong Thiên Đường thành.

- Có biết không? Vừa rồi ta nghe được Vân công tử mắng người...
- Đám gia hỏa kia muốn Vân công tử đưa bọn hần đi kỹ viện...
- Một đám quý đồi háo sắc a, thế mà cũng có thể làm tướng quân, thứ đồ gì đâu...
- Nước nào? Câu hỏi của người cũng thực hiếm lạ, đương nhiên là mấy nước Đông Huyền, Đại Nguyên, Thiên Tử kia a...
- Trách không được, năm nào bọn hần cũng gây chiến với ta... Hóa ra là muốn đoạt nữ nhân a...
- Nói gì thì nói, chúng ta không được để bọn hần đạt được mục đích, một khi đánh tới, gia quyến của chúng ta...
- Ta xxx! Trở về lão tử liền đi xung quân, làm chết lũ chó này!
- Có tiền xuất tiền, có lực xuất lực, có người ra người, ngàn vạn lần không thể để những tên sắc quỷ này đánh tới, Vân công tử có nói, đám này chuyện gì cũng có thể làm được...
- Người nói a, Vân công tử cũng thực không dễ dàng, đối mặt nhiều người như vậy mà vẫn có thể dựa vào lý lẽ mà biện luận, nói cái gì mà không đưa bọn hần đi kỹ viện, đám người kia còn muốn cưỡng ép Vân công tử, Vân công tử cũng thực khổ trong lòng a...
- Vân công tử thực là bị ép đến khó khăn a...
- Vân công tử đại nhân đại nghĩa, làm chuyện gì cũng biết tròn biết méo! Coi như là kỹ viện Ngọc Đường ta, cũng không phải là nơi đám ngoại quốc này có thể muốn đến thì đến! Không có cửa đâu!
- Vân công tử một lòng can trung bảo hộ kỹ nữ, hiên ngang凛凛, quang minh lỗi lạc, hiệp cốt đan tâm, kiếm đảm cầm tâm...
- Lời này chỉ phải...

...

Mắt thấy Vân Dương càng mắng càng hăng, lấy một chọi cả trăm, lưỡi nghiêm như dao khắc, nước bọt tung tóe khắp nơi, đưa từng tên tướng quân tức giận đến méo miệng lác mắt, vô lực cãi lại...

Đây rõ ràng là nói xấu trắng trợn a!

Tùy tiện một người trong chúng ta, đều là đại tướng một nước, đánh đông dẹp bắc, trăm trận trăm thắng, công huân chất đầy trên ngực, vậy mà trong miệng tiểu tử này liền biến thành một đám sắc quỷ?!

Hàn Sơn Hà cũng phải lấy tay vỗ trán, thật đau đầu a.

Tên hỗn đản này sao có thể hỗn đản như vậy a? Trong lúc này, lại có thể không để ý đến thể diện mà làm náo loạn lên? Hơn nữa, lời gì cũng có thể nói ra khỏi mồm, cũng thực là...

- Nguyên soái...

Thiếu niên mặt đen thấp giọng nói với Hàn Sơn Hà:

- Hần đang kích động dân tâm...

Hàn Sơn Hà nghe vậy mà cả kinh...

Quay đầu nhìn lại, đập vào mắt, không ngừng có người kéo tới nghe vài câu, sau đó liền quay đầu rời đi, biến người tới lui, sớm đã có không biết bao nhiêu người nghe được bên này cãi lộn...

Có thể nghĩ, nhưng người này có thể nhắc lên sóng gió ngập trời.

Chuyện kinh khủng nhất, hôm nay, không phải là cố ý gây nên, chỉ là do bình dân bá tánh tự truyền tai nhau, mà truyền bá như vậy, mới là chuyện đáng sợ nhất...

- Tất cả im lặng!

Hàn Sơn Hà hét lớn một tiếng:

- Còn ra thể thống gì nữa không!

Kỳ thực, trước đó Hàn Sơn Hà có nói mấy câu, nhưng hiệu quả thực sự rất có hạn, mặc dù có người muốn nghe theo, nhưng mới im liền bị Vân Dương

nói đến không thể thoát ra, nhưng lần này Hàn Sơn Hà nói nghiêm nghị chưa từng có, khiến đám người đều thầm giật mình.

Trận chiến miệng lưỡi này cứ như vậy mà dừng!

- Vân công tử, chúng ta cứ theo kế hoạch, tiến về Cửu Tôn phủ là tốt, chuyện khác tạm dừng không nói.

Hàn Sơn Hà nhìn Vân Dương, nói ra từng chữ:

- Nhất là cảnh sắc dọc đường, chúng ta không có hứng thú tìm hiểu.

Vân Dương cũng biết, giờ phút này Hàn Sơn Hà đã nhấn nạt đến cực hạn, cái gọi là hăng quá hóa dở, chờ chút nữa sẽ tiếp tục có thời cơ gây sự, không nên nóng lòng nhất thời, vì vậy thẳng thắn gạt đầu, một bộ biết nghe lời phải:

- Không sai không sai, Hàn đại soái nói rất có lý, nhìn các người xem, mở miệng là nhắc đến kỹ viện, thứ đồ gì đâu... Nhìn Hàn đại nguyên soái nhà người ta kia, ngoài miệng không hề nhắc đến kỹ viện... Sau lưng vụng trộm đi có ai biết đâu...

Tất cả tướng quân cơ hồ tức đến phát điên: đến cùng là ai mới suốt ngày nhắc đến kỹ viện đâu?

Nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Hàn Sơn Hà, rốt cục cũng không có người nào lên tiếng nữa, nhưng trong lòng họ, đã sớm bắt Vân Dương thành ngàn vạn mảnh... Hồn dân này, chớ có rơi vào tay lão tử, nếu có ngày rơi vào tay lão tử, xem lão tử làm chết người!

Đoàn người tiếp tục lên đường!

Hàn Sơn Hà thăm thò dài, tuy hắn là quân sư chủ quản, nhưng đến cùng vẫn không phải chính khách. Nếu là chính khách mà nói, nhất định có thể sớm phát hiện ý đồ của Vân Dương mà sớm ngăn cản.

Đầu óc tiểu tử này quả là quá mức linh hoạt a.

Chỉ là, trận cãi lộn ngày hôm nay, đã sớm bị bách tính Ngọc Đường truyền đi, tam sao thất bản, càng nói càng quá, đến lúc đó, tâm lý bài ngoại của Ngọc Đường sẽ ngưng kết đến mức chưa từng có, khó mà rung chuyển.

Có ít người không quan tâm tới quốc gia thiên hạ, hưng suy vinh nhục, nhưng chỉ cần là người, ai lại không quan tâm phụ mẫu thân thể nhỉ?

Nếu lời đồn binh tướng các nước đều là quý đối hảo sắc được truyền ra. Hơn nữa còn có vô số nhân chứng: ngay cả lão tướng cao nhất khi đến Ngọc Đường, chuyện đầu tiên cũng là tìm kỹ viện...

Thanh danh các nước, quả thực là hủy sạch trong một buổi sáng, một chút cũng không còn thừa.

Mai này, một khi khai chiến, trên dưới binh tướng Ngọc Đường nhất định sẽ đồng lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực, toàn dân giai binh!

Mà Hàn Sơn Hà cũng biết, chuyện mà Vân Dương làm ra, nhìn như chỉ là trùng hợp, nhưng nhất định sớm đã có dự mưu, thậm chí, khả năng còn có hậu chiêu khác, mục đích cuối cùng của hắn, chính là muốn lợi dụng đám người bọn hắn tạo nên tâm lý bài ngoại cho dân chúng Ngọc Đường để quốc, đạt tới mục đích vừa nói trên!

Động viên khích lệ, cũng không phải là thủ đoạn hữu hiệu nhất.

Thủ đoạn cao minh nhất chính là... Khiến cho dân chúng cả nước, hận thù kẻ xâm lược, tới mức đến chết không hàng, thà chết vinh còn hơn sống nhục!

Cho đến lúc đó, mặc kệ là người biết chữ hay không biết chữ, những trụ cột, linh hồn của một quốc gia, sẽ tự nhiên mà hình thành!

Đây mới là đạo căn bản!

- Vân công tử quả nhiên có trí kế sâu xa.

Hàn Sơn Hà nhìn Vân Dương, ánh mắt mang theo vẻ thâm trầm. Trần đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu, còn có chút ảo não: sao lúc đó mình lại có thể tìm một tên gia hỏa như thế đến dẫn đường a?

Cảm giác của lão đối với Vân Dương là không sai, quả nhiên là một tên gia hỏa nguy hiểm, nhưng.. Cũng quá nguy hiểm a?

- Đầu có đầu có. Lão Nguyên soái quả thực quá khen, bắt quả Vân Dương ta chỉ nói vài câu thật lòng mà thôi, chỗ nào có cái gọi là trí kế sâu xa a.

Vân Dương lộ ra một vẻ đắc chí:

- Cái gọi là công đạo tự ở trong lòng người, không phải chỉ là nói không a, đạo lý ở bên ta, đám người các người đương nhiên là không thể nói được ta, ha ha... Hôm nay đúng là đã nghiền.

Nhìn vẻ cố ý giả vờ ngốc của Vân Dương, vẻ kiêu ngạo trong mắt Hàn Sơn Hà ngày càng thêm đậm.

Đoạn đường tiếp đó, vô số người dùng ánh mắt quái dị nhìn thẳng đám người...

Có chút người, sau khi đội nhân mã này đi qua, nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đường.

- Phi!

...

Cửu Tôn phủ.

Đội cho đến khi đám người nhìn thấy Cửu Tôn, chính xác là lúc thấy một đoàn sương mù nồng đậm, thần sắc 200 người đồng thời trở nên ngưng trọng.

Cửu Tôn phủ trong truyền thuyết cứ như vậy mà đứng đó, tự nhiên mà truyền ra một cỗ khí thế khiếp người, khiến cho mỗi người nhìn thấy nó, đều không tự chủ mà trở nên nghiêm nghị, không dám lơ đãng.

Âm thanh quét rác sần sật vang lên, như hòa mà mang theo tiết tấu.

200 vị tướng quân theo tiếng mà ngưng mắt nhìn lại, đã thấy xung quang Cửu Tôn phủ, có thật nhiều người mặc quần áo quân nhân, trong tay đều là những cây chổi dài quét lá, đang cẩn thận tỉ mỉ quét dọn vệ sinh.

Thê thê cong xuống, cây chổi trái xuống mặt đất, dùng sức kéo lấy bụi bặm. Nhưng tuyệt không làm tung lên dù chỉ là một chút xú bụi mù.

Mặt đất sạch sẽ, nơi mà bọn hắn quét qua, e là dù mặc áo trắng hơn tuyết lẫn một cái, cũng không nhiễm phải cái gì...

Bên cạnh, là hai mảnh rừng nhỏ. Mỗi cái cây đều chìa thẳng lên trời, những nhánh cây chia ra ven đường, đều được cắt tỉa chỉnh tề sạch sẽ.

Bụi trên mặt đất đều được tập trung lại, đắp lên rễ cây chung quanh.

Đám quân nhân tụ tập tại nơi này, đều mang theo một thần sắc bình tĩnh, an tường. Tựa hồ có thể làm chuyện như vậy, đã là ước muốn suốt đời của bọn hắn.

Hàn Sơn Hà nhẹ nhàng thở dài.

- Những người kia đều là tàn quân?!

Hàn Sơn Hà nhìn đám người mặc quân trang cũ này, hoặc là thiếu cánh tay, hoặc là thiếu con mắt...

Nhưng mỗi tên tàn binh này đều ăn mặc chỉnh tề, ngay cả tóc tai cũng không có một tia hỗn loạn.

- Cửu Tôn phủ, trước kia, khi Cửu Tôn đại nhân còn ở, cũng rất sạch sẽ. Bất quá, cũng không sạch sẽ giống hiện tại.

Vân Dương lặng lẽ nói:

- Từ khi tin tức Cửu Tôn đại nhân xảy ra chuyện, nơi này liền biến thành thánh địa Ngọc Đường!

- Từ xưa tới nay, chưa từng có ai, hoặc có thể lực nào đứng ra hiệu triệu, càng không có người nào có ý đứng ra an bài. Những người đến đây quét dọn làm việc, đều là tự phát, tự động sắp xếp, tự động duy trì.

- Không có bất kỳ cái gì gọi là tiền lương hay thù lao, hết thảy đều là tự nguyện.

- Đối với bọn hắn mà nói, chuyện mà bọn hắn mong chờ nhất chính là Cửu Tôn đại nhân có thể trở về.

- Bọn hắn sợ khi Cửu Tôn đại nhân có thể trở về, sẽ nhìn thấy một mảnh dơ dáy bẩn thỉu mà tâm tình không tốt.

- Bọn hắn càng không cho phép, thánh địa trong lòng bọn hắn, bị bất kỳ tạp vật nào làm bẩn.

- Dần dà, liền thành bộ dạng như bây giờ.

Khẩu khí của Vân Dương mang theo vẻ âm trầm, giới thiệu từng chữ:

- Những người này, mỗi một người đều là hán tử từng rong ruổi sa trường, chém địch vô số!

- Cửu Tôn phủ, trung hồn hộ vệ, trung tâm thủ vệ.

Các danh tướng nghe vậy không khỏi ngưng trọng, kính trọng nhìn Cửu Tôn phủ.

Sau một hồi, chỉnh tề khom người hành lễ, dị thường trịnh trọng.

- Lòng lộng Ngọc Đường, Hạo nhiên Cửu Tôn. Ác chiến thiên hạ, bảo quốc an dân. Bách chiến bách thắng, sa trường vi tôn. Tử diện chiến tràng, nhĩ vi (1) quân tâm. Bách vạn tương sĩ, nhĩ vi quân hồn...

Hàn Sơn Hà thở thật dài:

- Anh hồn không xa, anh linh trường tồn. Đồng vi quân nhân, đặc lai (2) bá quân. Công tích thường tại, hạo khí vĩnh tồn!

...

(1) nhĩ vi = người là

(2) đặc lai = Đặc biệt tới

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Mục đích thật sự

Một vị lão tướng Đại Nguyên khác nhẹ nhàng thở dài:

- Cửu Tôn không hổ là truyền kỳ một thế hệ. Số trận mà chín người này đánh... Sợ là ba đời bất kỳ người nào trong chúng ta đều không đánh được nhường ấy... Khó trách, Ngọc Đường lại tôn bọn hắn thành thủ hộ thần... Bách chiến bách thắng, chưa từng bại trận! Truyền kỳ này, lão phu tâm phục khẩu phục, không thể không phục, không thể không phục!

Cả đám tướng quân đều yên lặng gật đầu.

Lời này là lời thực, coi như đám người cảm thấy không cam, nhưng không thể không thừa nhận!

Tử diện chiến tràng, chiến sự liên miên, nhất là sau khi truyền thuyết về Cửu Tôn hiện thế, Ngọc Đường trở thành công địch của cả thế gian, sau đó, trên chiến trường thường có thể thấy, Ngọc Đường nhiều lần rơi vào thế nguy, nhưng phạm là lúc Ngọc Đường thế nguy ác chiến, cơ hồ đều thấy người Cửu Tôn đến giúp, thậm chí Cửu Tôn đồng thời xuất hiện tham chiến, thậm chí chiến sự bên này mới xong, bên kia lại có chuyện, lập tức lại lao vào một vòng chiến đấu mới.

Nếu không tự mình tham dự vào, đúng là thực không có ai biết, chín người này phải thế nào mới có thể làm được những chuyện này.

Trong số tướng lĩnh ở đây, có rất nhiều người từng xuất trận, chiến đấu trực diện với Cửu Tôn.

Coi như tính toán bảo thủ nhất, mỗi người một trận, cộng lại cũng có 200 trận!

Mà trong đó, có những người xa xa không chỉ chiến một trận với Cửu Tôn.

Chỉ riêng số liệu này, cũng đã vượt qua cái gọi là thân kinh bách chiến tới mấy lần.

Còn có những tướng lĩnh không đến kia, còn có rất nhiều tướng lĩnh bị Cửu Tôn làm thịt...

Còn có chiến đấu với thảo nguyên, chiến đấu với Nam Cương...

Nếu thực sự tính toán tỉ mỉ, thống kê số lần Cửu Tôn tham chiến, ngay cả những lão tướng danh chấn đại lục, tự xưng thân kinh bách chiến này, cả đám đều không khỏi tặc lưỡi, tự than thở không bằng.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy Cửu Tôn phù trong truyền thuyết, phảng phất như nhìn thấy chín người áo đen bịt mặt như thần ma trên chiến trường kia.

Chỉ bộ mặt nạ khác nhau kia...

Nếu chỉ một người trong bọn hắn xuất hiện, hoặc chín người chỉ dùng thực lực của bản thân, có thể nói là rất yếu, không có gì đáng lo. Nhưng chín người bọn hắn cùng nhau hóa thân, lại là lực lượng khiến người khó lòng phòng bị.

Trong một chiến dịch, thường thường chỉ cần hai người phối hợp thành một mạch, có thể dẫn động xu thế toàn cuộc chiến! Đó là năng lực khiến cho bất kỳ địch nhân nào cũng phải cảm thấy khủng bố và tuyệt vọng!

Hiện tại, rốt cục chín người này cũng đã biến mất!

Sau khi các danh tướng xác nhận sự thật này, đều thầm thở dài một hơi, lại càng có một cảm giác tiếc hận vô hạn.

Hàn Sơn Hà chậm rãi tiến lên.

Trước Cửu Tôn phủ, rõ ràng có một đường kẻ, khoảng cách với cửa chính, đúng chín bước.

Khoảng cách này không tính là xa, có thể để cho tất cả mọi người đứng trước nó có thể nhìn thấy Cửu Tôn phủ, nhưng đường kẻ này, cũng cấm chỉ tất cả mọi người không được vượt qua ranh giới, sau khi tin tức Cửu Tôn vẫn lạc truyền về, lại càng không có người dám vượt qua ranh giới này!

Hàn Sơn Hà tiến lên mấy bước, lúc này đã rất gần đường ranh giới.

Ngay lúc này.

Hàn Sơn Hà đột nhiên cảm giác được, tựa hồ có vô số ánh mắt, đánh chăm chú nhìn hắn với vẻ lạnh lẽo.

Đối mặt với nhiều ánh mắt không hữu hảo như vậy, Hàn Sơn Hà quay đầu nhìn lại, đã thấy những quân nhân quét dọn vệ sinh kia, mỗi người đều dừng động tác trên tay, đứng thẳng người, ánh mắt sâm nhiên nhìn hắn chằm chằm.

Ánh mắt của những người này, tựa như Hắc Vũ tiến bắn ra, kinh tâm động phách, đoạt hồn lấy mạng!

Nếu ánh mắt của những người này có thể giết người, e là Hàn Sơn Hà đã biến thành cái sàng máu.

Hàn Sơn Hà khẽ động trong lòng, trực tiếp dừng lại trước đường ranh giới.

Mấy vị tướng quân khác cũng dừng lại theo.

Ánh mắt ai nấy đều lộ ra vẻ phức tạp.

Họ đều có một cảm giác: nếu dám tiến lên một chút, chỉ cần chạm đến ranh giới kia, chỉ sợ sẽ có chuyện đáng sợ phát sinh.

Thực lực của đối phương có thể không đáng nhắc tới, chúng có thể tạo thành lực uy hiếp hay không cũng là chuyện khác, nhưng sự uy nhiếp lúc này cũng đã đủ để dọa người, không người nào dám lơ đãng!

Ân, cũng không phải là hoàn toàn không có ai dám lơ đãng, cuối cùng hắc y thiếu niên sau lưng Hàn Sơn Hà kia, không những không làm như đám người, ngược lại muốn bước lên một bước, Hàn Sơn Hà khẽ vươn tay, cười nhạt nói:

- Hôm nay có thể nhìn thấy Cửu Tôn phủ, lại có thể hoàn thành tâm nguyện mấy năm nay của lão phu. Quả nhiên không hổ là Cửu Tôn phủ trong truyền thuyết, quả nhiên là xảo đoạt thiên công... Thấy được thịnh cảnh như vậy, lão phu cũng cảm thấy vừa lòng thỏa ý, không còn cầu mong gì khác.

Hắn khẽ vươn tay, không biết vô tình hay hữu ý, nói chung là thành công ngăn trở thiếu niên hắc y kia tiến lên.

Nhưng một người áo đen khô gầy nào đó, trước đó vẫn luôn sau lưng Lão Nguyên soái Đại Nguyên bỗng đứng dậy, buồn bã nói:

- Nhưng cuối cùng vẫn không thể chân chính tiến vào Cửu Tôn phủ, đúng là một chuyện khiến người tiếc nuối không thôi.

Hàn Sơn Hà nói:

- Ồ?

Người áo đen gầy gò, diện mục khô khan, tựa như quả cà da hong không. Hai mắt lạnh lẽo, hốc mắt hõm sâu thăm thẳm. Một cảm giác âm trầm khó nói thành lời.

Nhìn tướng mạo như vậy, chín thành chín không phải người trong quân lữ.

Vân Dương nhìn cái liền có thể xác định, người trong quân lữ, tuyệt không có khí chất như vậy.

Như vậy, Hàn Sơn Hà cũng các lão soái khác chưa hẳn có thể ngăn được người này, chỉ sợ hắn sẽ có hành động khác.

Ánh mắt Vân Dương trong giây lát liền chuyển sang vẻ sâm nhiên, khóe miệng lại nhiều thêm một tia cười lạnh, hắn đúng là muốn xem tên gia hỏa này có thể có hành động gì.

Mặc kệ người có tu vi cao bao nhiêu, coi như người là nhất thế tông sư, nhưng hôm nay muốn dùng thủ đoạn trước Cửu Tôn phủ, tất khiến người đứng mà vào, lại nằm... Nằm ở bên trong!

- Hôm nay không vào thì đúng là tiếc nuối, liền để tại hạ thay các vị tướng quân, tiến vào trong cái gọi là Cửu Tôn phủ này nhìn một cái.

Trên mặt người khô gầy lộ ra một tia cười lạnh, thản nhiên nói:

- Ta muốn xem, Cửu Tôn phủ danh chấn thiên hạ này, sau khi mất đi chủ nhân, phải chăng còn có uy lực chấn nhiếp thiên hạ.

Vân Dương lộ ra thần sắc phẫn nộ, lớn tiếng nói:

- Ngươi muốn làm gì? Cửu Tôn phủ chính là thần thánh chi địa, há có thể để cho ngươi khinh phạm, tên tặc tử nhà ngươi, dám can đảm lỗ mãng?

Lời còn chưa dứt, Vân Dương liền như muốn xông tới ngăn cản, lập tức có mấy tướng quân xích lại ngăn cản:

- Công tử chớ giận, chúng ta đã cất công tới đây, nếu không thể tận mắt nhìn thấy Cửu Tôn phủ vững như tường đồng vách sắt trong truyền thuyết, há không phải là tiếc nuối lớn trong đời, cứ để cho chúng ta nghiệm chứng một chút, cần gì phải tổn thương tình cảm..

Những lão quân nhân quét rác kia cũng nhao nhao xúm lại, mặt lộ vẻ cười lạnh, nhưng không có một ai tiến lên ngăn trở, ngược lại đều ngồi yên nhìn những người này, một người trong đó lạnh lùng nói:

- Các ngươi muốn xông vào Cửu Tôn phủ, chúng ta không ngăn cản, nhưng có cảnh cáo phía trước, chẳng may chết bên trong, cũng đừng trách chúng ta không nhắc nhở, tự ý xông Cửu Tôn phủ, hữu tử vô sinh, chết không có chỗ chôn, không thể oán trách.

Thân hình hán tử gầy gò kia khẽ giật giật, lập tức hừ lạnh một tiếng, đột nhiên thân thể nhoáng lên một cái.

Trước mắt bao người..

Đã thấy bên người hán tử gầy gò kia, xuất hiện một bóng người.

Thân ảnh này, quần áo, cách ăn mặc, khí chất đều giống bản nhân như đúc.

Hán tử gầy gò liên tục lắc người sáu lần, sáu thân ảnh tuần tự xuất hiện, giống nhau như đúc, bảy thân ảnh, song song đứng trước cửa Cửu Tôn phủ, tựa như bào thai sinh bảy.

Ánh mắt Vân Dương sáng lên, Phân Thân Hóa Ảnh?

Gia hỏa này, chẳng lẽ chính là người U Linh môn?

Không thể không thừa nhận, ý tưởng của gia hỏa này đúng là rất tốt.

Cái gọi là Phân Thân Hóa Ảnh, chính là bí pháp độc truyền của U Linh môn. Người tu luyện môn công pháp này, có thể phân hóa ra vô số phân thân, mỗi phân thân tựa hư mà lại thực, đều có thực lực tương tự bản thân, quan trọng hơn, phạm là những gì phân thân nhìn thấy, quan sát cảm nhận được, chủ thể cũng đều có thể nhìn thấy cảm nhận.

Bộ công pháp này, dù chỉ mấy hiệu quả trên, cũng đủ để xứng là một bộ công pháp thượng thừa hiếm có, nhưng công pháp này, còn có một hiệu quả càng thêm nghịch thiên, chính là, khi chiến đấu, kể cả chủ thể bị diệt, nhưng chỉ cần có một đạo phân thân còn sống, liền có thể trong một khoảng thời gian nhất định mà khôi phục lại, chắc chắn sẽ không có tổn hại đến căn bản, thực sự là một môn công pháp, cường đại mà thần bí.

Hán tử gầy gò này cũng sớm biết uy danh của Cửu Tôn phủ, sớm đã chuẩn bị phương pháp ứng đối, chỉ cần phát hiện nguy hiểm, liền hy sinh phân thân. Theo lẽ thường mà nói, với môn công pháp này, đúng là rất có khả năng có thể nhìn thấy trong Cửu Tôn phủ có cái gì..

Hàn quang trong mắt Vân Dương lóe lên, lập tức lại quy về tĩnh lặng, chăm chú nhìn động tác tiếp đó của người kia.

Chỉ thấy một bóng người lóe lên, người gầy gò kia chỉ huy một phân thân vọt vào Cửu Tôn phủ trong sương mù dày đặc.

Mất thấy đạo phân thân kia, thuận lợi tiến vào phạm vi Cửu Tôn phủ.

Nồng vụ bao phủ Cửu Tôn phủ vẫn nồng đậm như cũ, hoàn toàn không có bất kỳ ba động gợn sóng, mà bóng người đi vào, cũng như trâu đất xuống biển, không còn tăm hơi.

Người này cũng đầy kinh ngạc, hẳn rõ là đã cảm nhận được phân thân đã vào trong Cửu Tôn phủ, nhưng lại không thể nhìn thấy cái gì.

Loại cảm giác không nhìn thấy này, khác với trong bóng tối đưa tay không thấy năm ngón, đập vào mắt hán tử lúc này, đều là một mảnh nồng vụ.

Cũng không cảm giác được nguy cơ gì cả.

Nhưng mà vào một hồi lâu, cũng không hề đụng phải bất kỳ đột vật mang tính thực chất nào cả.

Cái này có chút kỳ quái.

Cửu Tôn phủ đang ở trước mắt, phân thân của hán tử trong đó nửa ngày, thế mà không đụng phải dù chỉ một mặt tường, thậm chí hán tử chuyển chạy

theo một hướng, cũng không hề gặp bất kỳ cản trở nào, không hề thấy điểm cuối cùng, cũng thật là kỳ chi quái tai!

Sau một chốc, hán tử gầy gò bỗng biến sắc, đạo phân thân kia không biết đi đâu, đột nhiên mất đi liên hệ với bản thể! Bất kể triệu hoán, điều khiển như thế nào, đều không còn nữa điểm phản ứng.

Nhưng, tựa hồ phân thân kia còn chưa có bị hủy diệt.

Đây là điều hán tử có thể cảm giác được.

- Tại sao lại có chuyện như thế?

Trên gương mặt gầy gò của hán tử hiện lên thần sắc nghi hoặc.

- Thế nào?

Một vị tướng quân Đại Nguyên hỏi.

- Đã mất liên hệ với phân thân, nhưng vẫn chưa bị hủy diệt, lần đầu gặp phải tình huống như vậy...

Hán tử gầy gò nghi hoặc, kinh ngạc đáp lại.

- Nếu không có nguy hiểm, vậy liền phái thêm một người nữa vào tiếp ứng chẳng phải xong sao...

Vị tướng quân Đại Nguyên kia lơ đãng, trầm nghĩ, không phải là con hàng này đang muốn lười biếng à? Sợ Cửu Tôn phủ nguy hiểm, không muốn dùng toàn lực ứng phó....

Nhìn xem còn tới mấy cái phân thân, hán tử càng thêm bất mãn: người còn nhiều phân thân như vậy... Sao không cho thêm mấy cái đi vào a. Để một cái tiến vào, khó tránh khỏi có chút đơn bạc, chẳng nhẽ, nhiều phân thân liên thủ lại, còn có thể không tra được gì?

Rõ là không muốn dùng hết sức.

Gia hỏa gầy gò nhíu mày nghĩ, lại vung tay lên, hai tôn phân thân tiến vào Cửu Tôn phủ.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Đoàn diệt

Thế nhưng, sau khi hai tôn phân thân tiến vào, mới chỉ một lát liền mất liên hệ, so với đạo phân thân thứ nhất càng thêm nhanh chóng...

- Cái này đúng là quái, cổ quái a...

Người gầy gò cười khổ một tiếng, nói:

- Các người cũng tới thử một chút?

Đã thấy trong đội ngũ Đại Nguyên, lại có ba người chậm rãi bước ra.

Một người trong đó nói:

- Phí huynh, chúng ta không có phân thân thuật như người, nếu muốn tiến vào, nhất định phải dùng bản thể tự tiến vào mới được, như vậy nguy hiểm rất lớn.

Vị Phí huynh này cau mày nói:

- Tình huống này xác thực cổ quái, phân thân của ta đi vào, toàn bộ hành trình không hề gặp phải một chút vật cản nào. Phân thân của ta tuy là hữu hình vô chất, nhưng vẫn có thể cảm nhận sự vật ngoại giới... Tòa phủ đệ kia dù chiến diện tích rộng lớn, nhưng chúng quy vẫn có cực hạn, sao có thể phi mãi mà không gặp vật cản a?

- Cho nên, tốt nhất là có người dùng chân thân tiến vào cảm nhận một chút mới tốt. Hiện tại, trống rỗng như thế, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu, coi như phần thân của ta vẫn còn tồn tại, cũng đành hữu tâm vô lực, hữu lực khó làm!

Một người khác cau mày nói:

- Từ khi Cửu Tôn phủ tồn tại, không có bất kỳ ai có thể thành công thăm dò, tất cả những người tự ý xâm nhập đều đã chết, tuyệt không ngoại lệ, chúng ta thực không muốn lấy thân mạo hiểm a...

- Lần này đúng là hung hiểm dị thường, không đáng...

Lại một người vãn về râu ria, ngưng trọng nói.

Vị Phí huynh kia cần rằng một cái:

- Lương huynh, người tiến vào, ta để cho ba cái phân thân của ta cho người chỉ đạo đồng hành, chỉ cần luôn tụ cùng một chỗ, tin rằng kiểu gì cũng có thể tra ra chút gì đó.

Hắn cười cười:

- Mặc dù nguy cơ trùng trùng, nhưng có phân thân của ta đi trước dẫn đường, lại có Lương huynh thân là cao thủ mười thành... Ha ha.. Bảo đảm toàn thân trở ra là không có vấn đề.

Vị được xưng là Lương huynh, chính là một lão già tầm 50~60 tuổi, nghe vậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vị Phí huynh này có chút do dự, lại trầm ngâm một lát mới nói:

- Đã như vậy, liền để lão phu vào xem, xem có thể phá vỡ nguyên rủa, người vào Cửu Tôn phủ phải chết không thể ngờ hay không!

Vị Phí huynh kia nói một câu lấp lửng, nhưng.. Hai mắt Vân Dương vẫn sáng lên.

Lương huynh? Mười thành?

Ấn, chẳng nhẽ người kia là nhân vật trong truyền thuyết của Đại Nguyên, danh xưng Vân Hải Thần Long Lương Vân Kỳ?

Nếu nói Lăng Tiêu Túy là thần thoại một đời, như vậy, người này chính là một vị truyền kỳ của Đại Nguyên.

Môn hạ đệ tử vô số, người tài xuất hiện lớp lớp, bản thân lại càng là siêu cấp cao thủ mười thành viên mãn.

Nghe nói, hoàng đế Đại Nguyên nhìn thấy hắn, cũng phải tôn xưng một tiếng Lương lão sư...

Lúc Vân Dương đang suy nghĩ vị này có phải là truyền kỳ Đại Nguyên không, ba cái phân thân kia đã cùng bay lên, phóng tới Cửu Tôn phủ trong sương mù dày đặc.

Mà vị “Lương huynh” kia, cũng bỗng bành bay theo, đi sau ba cái phân thân, đồng thời tiến vào trong sương mù dày đặc.

Nồng vụ vừa phân lại hợp, ba cái phân thân cùng vị Lương huynh kia cùng nhau biến mất.

Nồng vụ kia tựa như ác ma há cái miệng lớn, một ngụm nuốt chửng cả bốn cái thân ảnh.

“Mặc dù cáo nhân của đối phương còn không có đi vào hết, nhưng chỉ cần có tên họ Lương.. Liền đã rất đủ đủ.”

Vân Dương vừa khẽ động trong lòng, lặng yên cúi đầu, thần quan trong mắt chợt thịnh, trong tay hắn, xuất hiện Cửu Thiên lệnh.

Cửu Thiên lệnh chân chính.

Tất cả mọi người đều đang giống mất nhìn mây mù trên không Cửu Tôn phủ, đang đợi...

Đột nhiên, mây mù vốn đáng yên tĩnh, hoàn toàn không có bất kỳ dị động bỗng nhiên bay lên, theo một tiếng “hồ” vang lên, trong mây mù như nổi một cơn bão.

Phong quyền tàn vãn!

Mây mù vốn nồng đậm trải khắp liền quyền thành một đoàn, lao nhanh tới lui, gào thét không dứt, thanh thế dọa người chưa từng có.

Mây đen hội tụ giữa không trung, một lát sau, trong sương mù dày đặc đột nhiên sáng lên!

Tất cả những con mắt đang quan sát tình biến động của Cửu Tôn phủ đều cảm thấy như bị bóng.

Một đạo sấm sét màu tím, rạch trời xuất hiện, lôi trụ kia lớn bằng bắp đùi. Oanh minh một cái liền nổ xuống.

Đã có lần thứ nhất thì có lần thứ hai thứ ba, sau khi đạo thiên lôi thứ nhất giáng xuống, thiên lôi màu tím không ngừng xuất hiện nối đuôi, giăng khắp sương mù dày đặc, từ đầu chỉ mấy chục đạo, tăng lên mấy trăm đạo, sau đó là mấy ngàn đạo...

Thanh âm lôi chấn ầm ầm, liên tục kéo tới bên tại, thậm chí ngay cả mặt đất dưới chân cũng vì đó mà run rẩy.

Mắt thấy cảnh này, đám lão quân nhần quét rác vẫn đang thờ ở đồng thời lộ ra vẻ trào phúng!

Chỉ mấy con tôm nhỏ các ngươi, cũng vọng tưởng phá hư chỗ ở của Cửu Tôn đại nhân nhà chúng ta?

Muốn chết?

Nếu không muốn chết, thì đó là đáng chết!

Lôi điện không ngừng bổ xuống, thanh thế kéo dài không dứt, mắt thấy lôi uy ngày càng thịnh, lại thấy một đám lửa hùng hực thiêu đốt trong sương, cuồng phong vốn ẩn mình dây dưa với mây mù cũng càng thêm gấp gáp, gần như có thể nhìn thấy màu xanh phong ngân trong mây mù dày đặc...

Dấu vết của gió kia, lại cũng thoáng cái như có thực chất.

Đột nhiên, một đoàn huyết sắc không chút dấu hiệu mà xuất hiện, nồng vụ chớp mắt liền hóa thành màu máu.

Càng có một tiếng rú thảm bay lên.

Vị “Phí huynh” đang vuốt vuốt mi tâm đột nhiên phun máu, sắc mặt trắng nhợt.

Sau đó liên tiếp phun thêm năm ngụm máu, cả người mềm nhũn tê liệt ngã xuống như không có xương cốt, tiếng thờ yếu ớt, hiển nhiên đã hôn mê.

Mọi người ở đây đồng thời hiểu ra: sáu đạo phân thân của hắn, đều đã bị tiêu diệt ở bên trong!

Bí thuật Phân Thân Hóa Ảnh có huyền bí hơn nữa, cho dù chỉ còn một phân thân cũng có thể chữa trị, nhưng không phải là không phải trả một cái giá đắt, toàn bộ sáu đạo phân thân đều bị hủy diệt, vị Phí huynh kia cũng chịu trọng thương, nguyên khí đại tổn!

Nhưng mà lôi điện đầy trời vẫn chưa chịu rút đi, càng ngày càng quay cuồng mãnh liệt, lò mờ có thể nhìn thấy một bóng người, không ngừng dịch chuyển với tốc độ cực nhanh, trốn chạy trong sương mù, hiển nhiên chính là vị Lương huynh kia còn đang duy trì, đối kháng với phong hỏa lôi, ba nguyên hợp công...

- Không hổ là cao thủ mười thành viên mãn... Không hổ là... Vân Hải Thần Long Lương Văn Kỳ a... Có thể kiên trì đến đây... Cũng thực siêu phàm!

Những người khác nhìn lôi điện đầy trời, đều tắc lưỡi than thở.

Có thể trốn tránh trong đám thiên lôi lít nha lít nhí như vậy, lại còn đồng thời chống lại cuồng phong sắc bén, đại hỏa thiêu đốt... Vị cao thủ truyền kỳ của Đại Nguyên này, quả nhiên không hổ với danh xưng nhất thể tông sư, truyền kỳ Đại Nguyên!

Nhưng vị cao thủ truyền kỳ này, vô luận thế nào cũng không vọt ra khỏi mây mù được, rõ ràng chỉ trong gang tấc, lại bất lực khả thi.

Sau một khắc, một tiếng hét thảm vang lên từ chỗ sâu trong sương mù.

Huyết sắc quang khí đột nhiên bùng cháy dữ dội!

Ần ầm nhìn lại, vị nhất thể tông sư kia đang bay trên không trung kia, đột nhiên bộc phát ra ngàn vạn tơ máu!

Thanh âm tiếp đó cuồng liệt, chưa từng có, cơ hồ chấn thủng màng nhĩ của tất cả mọi người!

Uy thế của lôi điện trong nháy mắt này cũng bạo tăng cả trăm lần!

Lửa nóng hùng hực đổi thành màu trắng lóa, Cực hạn hỏa diễm thiêu đốt một mảnh trời...

Oanh!

Một tiếng đại chấn cuối cùng vang lên.

Toàn bộ mặt đất đều rung lên ba lần.

Sau đó, hết thảy trở lại vẻ vắng lặng, không còn một chút thanh âm.

Huyết sắc biến mất.

Ánh lửa biến mất.

Lôi điện biến mất.

Gió dừng, mây mù cũng trở lại trạng thái đứng im.

Chỉ còn lại một chút lưu động mờ mờ nhạt, tất cả vết tích đều bị mây mù che lấp, tựa hồ... Không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Nhưng, tất cả mọi người đều trở nên ngưng trọng, ánh mắt đăm đăm, sau lưng sớm phát lạnh.

Bởi, người người đều biết, không những sáu cái phân thân của vị Phí huynh này, mà ngay cả vị được xưng là nhất thể truyền kỳ, Vân Hải Thần Long Lương Vân Kỳ... Giờ phút này, chỉ sợ cũng đã táng thân trong biển mây kia, trở thành Vân Hải Thần Long chân chính, thể nhân không thể thấy được...

Triệu đề hình thần câu diệt!

Đúng là truyền kỳ thì cũng có hồi kết, hôm nay chính là chương cuối!

Vị lão tướng Đại Nguyên kia hai mắt đăm đăm, nhìn mây mù cuộn cuộn, đột nhiên trợn trắng hai mắt, hôn mê bất tỉnh.

Quả nhiên, nói thể nào cũng khó mà nghĩ đến, rõ ràng chỉ là một lần thăm dò đơn giản, thể mà lại làm hủy diệt cây Định Hải Thần Châm của Đại Nguyên!

Lấy tu vi tông sư mười thành viên mãn, đối đầu với Cửu Thiên trận đã sớm mất đi Cửu Tôn trấn giữ, thể mà ngay cả chạy trốn cũng không chạy được!

- Tại sao các ngươi còn đứng đó?

Vân Dương lo lắng lớn tiếng kêu:

- Mau kêu mấy người kia ra đi ra, Cửu Tôn phủ là thánh địa Ngọc Đường ta. Các ngươi làm như thế thật không lễ phép, càng không có đạo lý! Các ngươi mau gọi bọn hắn đi ra, nếu không, mỗi người Ngọc Đường chúng ta đều không tha cho các ngươi! Ta nói thật, không hề có ý uy hiếp các ngươi!

Đi ra?

Mọi người đồng thời than thở, nếu nguyên soái Đại Nguyên còn chưa hôn mê, hơn nửa liền có thể than thở thành tiếng: “Nếu có thể kêu đi ra, ta con mẹ nó đã sớm kêu, ta hy vọng có thể kêu người đi ra đến nhường nào, không... Ta càng hy vọng căn bản không có một màn như thế, trước đó sao lại phải giật dây để Lương đại sư đi vào chịu chết?!”

Hiện tại, còn nói gì muốn đi ra?

Sáu cái phân thân của Phí huynh, còn có một vị cường giả tông sư mười thành viên mãn, chín thành chính... Một cái cũng không ra được.

Thậm chí, bản thể của Phí huynh ở ngoài, trong thời gian ngắn sáu đạo phân thân đều bị diệt, hao tổn nghiêm trọng, ít nhất trong mười năm tám năm cũng khó mà gượng dậy nổi.

Sáu đạo phân thân đều bị diệt, cơ hồ diệt mất toàn bộ hồn phách của hắn, muốn khôi phục, cố nhiên là có biện pháp... Nhưng, có biện pháp, thì cái giá phải trả cũng ngoài sức tưởng tượng, bị pháp môn nghịch thiên phản phệ, há có thể dễ dàng chữa trị?!

Sắc mặt của đám người đồng thời xám trắng, tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Lại nhìn mây mù bao lấy Cửu Tôn phủ, thân thể không nhịn được mà lạnh run, tựa hồ, lôi điện reo hò kia vẫn còn đang tiếp tục, một chút nữa có thể bổ thẳng đến trên người mọi người...

Kết quả như vậy, quả thực nằm ngoài dự tính.

Thân thể Hàn Sơn Hà vẫn cứng ngắc như cũ.

Lúc này, hắn còn cảm thấy mấy phần may mắn, may mắn... May mắn người xúc động không phải người bên mình. Nếu át chủ bài bên hắn mà động trước, như vậy, tổn thất chính là lực lượng Đông Huyền, cuối cùng cũng là đại hạnh trong bất hạnh.

- Cửu Tôn phủ này, quả nhiên huyền bí, không phải sức người có thể phá.

Hàn Sơn Hà nhẹ nhàng thở dài.

Mọi người ở đây, cũng yên lặng gật đầu, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

- Khó trách Lăng Tiêu Tủy kia tới Ngọc Đường vô số lần, nhưng xưa nay chưa từng chủ động tiếp cận Cửu Tôn phủ này, linh giác của Đại năng giả, tự động né tránh nguy cơ, mà chúng ta lại ngông cuồng nhìn trộm, quả là tự làm tự chịu, tự tìm đường chết.

Một lão soái khác thở dài, sắc mặt ảm đạm.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Các người không thể so với chúng ta

Hàn Sơn Hà trầm mặc một hồi lâu, sau mới trầm giọng nói:

- Vừa rồi, chư vị có phát hiện điều gì không?!

Ba vị lão soái khác đồng thời yên lặng gật đầu.

Phát hiện gì?

Vân Dương không khỏi cảm thấy nghi hoặc, ngay cả ta cũng không phát hiện điều gì cổ quái?

Vậy mà các người lại có thể nhìn ra?

Cũng muốn nghe một chút, các người nhìn ra cái gì!

Hàn Sơn Hà nói:

- Vừa rồi, lão phu cẩn thận quan sát, sương mù vẫn luôn bao phủ Cửu Tôn phủ không chút thay đổi, điểm này, chúng ta đã xem nhẹ. Bởi, Cửu Tôn phủ trước đây đều có bộ dạng như vậy, đại khái có thể là do nó là căn cơ của Cửu Thiên trận, cũng là bức tường che đậy các ánh mắt ý đồ nhòm ngó.

- Nhưng vừa rồi lôi điện tung hoành, huyết quang lấp lóe, tiếng gió thê lương, thậm chí đại hòa ngút trời, hợp lực vây quét người xâm nhập, cố nhiên là nhìn thấy khiến người giật mình, kinh tâm động phách...

Hàn Sơn Hà cẩn thận thấp giọng nói:

- Nhưng, Thổ, Thủy, Mộc, Vân, Kim... Lại chưa từng trợ chiến, ý vị trong đó...

Hàn Sơn Hà vừa nói nửa câu, thần quang trong mắt đám người đồng thời lóe lên.

- Vậy có phải có thể hiểu là... Trong Cửu Tôn, còn có bốn người còn sống?

Hàn Sơn Hà cảm thấy thanh âm của mình cũng trở nên khô khốc:

- Lôi Tôn, Phong Tôn, Huyết Tôn, Hỏa Tôn, tứ Tôn này vẫn còn tại thế?!

- Những năng lượng kia chưa xuất hiện, chẳng phải có thể hiểu thành... Những Tôn kia, đều đã chết rồi?

Tất cả mọi người đồng thời im lặng.

Coi như hiểu vậy là đúng, Cửu Tôn, cũng có ít nhất bốn người còn sống a.

Cũng chỉ cần bốn người này, có thể chống Ngọc Đường. Bất quá, bọn hắn đang ở nơi nào?

...

Tiếng quét rác sần sật lại vang lên, những lão binh kia lại trở lại công việc, tỉ mỉ quét sạch. Trong đó, có một cây chổi quét tới chân đám tướng lĩnh.

- Xem xong chưa? Nhìn đủ chưa?

Vị lão binh kia chống chổi, trong mắt tràn ra một vẻ trào phúng miệt thị, thần nhiên nói:

- Nếu đã xem xong, mời nhanh đi cho. Nếu còn muốn dò xét, cũng mời các vị ra đằng sau, chúng ta còn muốn quét sạch mảnh đất này, sau đó còn phải dùng nước dội sạch sẽ.

Vân Dương buồn bực nói:

- Tại sao phải làm như thế?
- Bởi vì mảnh đất này, bị ô uest, bị điểm ô.

Lão binh đậm mạc nói, tiếp tục dùng sức quét rác.

Ô uest? Điểm ô?

Chúng tướng nhất thời cảm lặng.

Chúng ta cũng chỉ là dùng chân ở chỗ này một chút, tại sao mảnh đất này đã biến thành ô uest? Lại còn điểm ô?

Nói vậy là có ý gì?

Chẳng nhẽ nói là do chúng ta điểm ô sao?!

Đám người không tự chủ lùi về sau, đã thấy mấy hán tử cụt một tay ôm vài thùng nước, soạt một tiếng, tạt thẳng tới chỗ đám người vừa đứng.

Lập tức, bảy tám lão binh cúi người, dùng sức xoa nắm mặt đất, cẩn thận thanh tẩy.

Tiếp đó, lại một thùng nước...

Trong mắt đám tướng quân đồng thời bắn ra lửa giận, cái này... Khinh người quá đáng!

Vân Dương ung dung nói:

- Quả là hiếm thấy, đây chính là sự tôn kính của người dân Ngọc Đường đối với Cửu Tôn đại nhân, sự tôn kính này, sẽ không bị thời gian gọt bớt. Mặc dù hiện tại Cửu Tôn đại nhân của họ không có ở đây, nhưng nơi này, vẫn không bao giờ để cho bất cứ kẻ nào khinh nhờn, theo ta nói, chỉ hất nước rửa sân, đã là khách khí đối với các người, không có trực tiếp đi lên XXX các người, họ thực sự có tấm lòng bao dung, người a, ngàn vạn nên biết đủ là gì... Hắc hắc...

Vân Dương chấp tay, trên mặt đầy vẻ ngạo nghễ, nhìn thẳng Hàn Sơn Hà cùng đám tướng quân, hắc nhiên nói:

- Các vị tướng quân có thể tự đặt tay lên ngực mà tự hỏi, ai có thể tự tin, ai dám nói một câu, sau khi chết, bản thân liệu có được nhiều người như vậy, đối xử như thế với mình?
- Có người có tự tin này hay không, dám nói mấy trăm năm sau khi bản thân chết, còn có thể như trước... Hắc hắc...

Vân Dương cũng không nói hết, chỉ cười lạnh một tiếng, không nói chuyện nữa.

Mấy vị tướng quân trong trận doanh đồng thời đỏ mặt.

Nhìn ánh mắt bề ngễ của Vân Dương, cho dù mấy lão tướng kia cũng đồng thời sinh ra một cảm giác xấu hổ vì diệu. Thành tựa cả đời bọn hán, so với Cửu Tôn phủ trăm mạc trước mắt này, thực sự vô cùng nhỏ bé, không thể so nổi.

- Cửu Tôn đương nhiên lợi hại, bằng không mấy người chúng ta cũng không đặc biệt tới đây bái tế.

Hắc y thiếu niên lạnh lùng nhìn Vân Dương:

- Nhưng, người kiêu ngạo cái gì? Nhìn thần thái của người, tựa như người là một trong Cửu Tôn không bằng.
- Chúng ta nói vấn đề thứ nhất. Người nói bái tế.

Vân Dương trào phúng nói:

- Tiểu tử, hóa ra nhà các người, khi bái tế tổ tiên đều muốn móc lên móc xuống? Hoặc là mời Đại năng giả, đến thăm dò phần mộ nhà người? Thật không ngờ tới, phong tục của quý quốc thực sự lại khác với Ngọc Đường ta đến thế, hôm nay đúng là được thêm chút kiến thức, không sai, không sai! Nhưng phương pháp tế bái của các người, có vẻ không quá tôn trọng tổ tiên a? Dù sao, hậu đại con cháu ta dám làm thế với tổ tiên, không đánh chết là xem như hán có mạng lớn.

Thiếu niên áo đen ghen lời, đỏ bừng cả khuôn mặt, trong mắt như muốn phun lửa:

- Người?!
- Ta cái gì a?

Vân Dương không chút lưu tình:

- Dù sao ta chỉ là một kẻ hướng dẫn du lịch, muốn cấm ta nói chuyện sao?! Cái này phải xin lỗi ngươi, ngươi có thể ngăn không cho ta ăn cơm, nhưng nếu muốn ta không nói chuyện, tuyệt đối không thể được!

- Còn có, ta kiêu ngạo, bởi, Cửu Tôn ở Ngọc Đường, là người Ngọc Đường! Ngươi không ngại thì hỏi những lão binh này xem, có phải bọn hán cũng kiêu ngạo như ta, chúng ta cùng Cửu Tôn, đều là người Ngọc Đường?

Vân Dương ngược cổ lên:

- Hơn nữa, Ngọc Đường không chỉ có Cửu Tôn, còn có Thượng Quan tướng môn, còn có Trung Hồn đường.

- Các ngươi có cái gì?

Vân Dương khoái ý cười một tiếng:

- Chúng ta tôn trọng anh hùng tới mức độ này, chính là do chúng ta tự tâm tình nguyện. Nhưng mấy người các ngươi... Ha ha, ta không nói...

Thiếu niên áo đen cả giận nói:

- Ngươi nói tiếp, chúng ta thế nào?

- Các ngươi? Người trong nhà tự biết chuyện nhà mình, thực muốn người ngoài chậm rãi nói ra sao?

Vân Dương lạnh lùng nói:

- Thôi, ta vốn cũng không muốn vạch vết sẹo của ngươi, nhưng nếu ngươi đã muốn như vậy, vậy ta liền nói.

Hắn dừng một chút:

- Trước hết nói từ Đông Huyền đế quốc, ả... Dứt khoát nói tới nhất thế quân thần Hàn Sơn Hà đi, hán chính là niềm kiêu ngạo của Đông Huyền các ngươi a? Đáng tiếc, vị Hàn đại Nguyên soái công tích như núi này, đối với chúng ta mà nói, lại là nợ máu cả sông! Thế nhưng, vị Hàn đại Nguyên soái này, bây giờ trong nước các ngươi, bị Hoàng đế nghi kỵ đến trình độ nào, cái này thực muốn ta nói ra sao!?

Vân Dương thân nhiên nói:

- Khỏi phải nói, chỉ cần Hàn đại Nguyên soái gặp bất trắc, uống mạng sa trường, không nói có được đãi ngộ như Cửu Tôn như Thượng Quan tướng môn ở Ngọc Đường hay không, ta chỉ hỏi Hàn Sơn Hà đại nhân một câu: coi như trăm năm về sau, ngươi cho rằng gia tộc ngươi còn có thể tồn tại không?

- Ngươi dám trả lời ta một câu thật lòng sao?

Ánh mắt Vân Dương sắc bén như đao, ngôn từ cũng như đao, quả nhiên là đao đao thấy máu, đâm thẳng tới chỗ yếu hại.

Sắc mặt Hàn Sơn Hà trở nên trắng bệch, nửa ngày im lặng, bởi câu nói này của Vân Dương, đâm thẳng tới chỗ đau nhất của hắn.

Nếu Hàn Sơn Hà chết đi, gia tộc của hắn mất đi cây trụ Định Hải này, chỉ sợ... Huy diệt trong một sớm một chiều. Đây là điều ai cũng thấy, ai cũng hiểu, căn bản không cách nào phủ nhận.

Vân Dương không đợi Hàn Sơn Hà trả lời, quay đầu nhìn lão soái ba nước khác:

- Thiên Tứ đế quốc, Tiêu Vân Thiên Tiêu đại Nguyên soái, ngài cho rằng, địa vị tình cảnh ngài ở Thiên Tứ đế quốc như thế nào? So với Hàn đại Nguyên soái có gì khác biệt? Có thể ngài có thể tự tin nói, tình cảnh của ngài tốt hơn so với Hàn Nguyên soái, nhưng, cái tốt này, đến cùng là tốt hơn bao nhiêu? Có hơn được cái mái tóc không?

Tiêu Vân Thiên rung rung râu bạc, cũng không có lời đáp lại.

- Bên kia, vị Nguyên soái đang té xỉu, là Nguyên soái của Đại Nguyên quốc a, tình cảnh của ngài so với Hàn Nguyên soái cùng Tiêu Nguyên soái tốt hơn, có thể nói là tốt hơn quá nhiều...

Vân Dương lạnh lạnh nói:

- Hiện tại Đại Nguyên, quân thần hợp ý, đã đủ không lo. Nhưng, cái này đến cùng cũng có hạn độ, hoặc nói chỉ là tạm thời, bởi bản công tử nghe nói... Hoàng đế Đại Nguyên là người không khéo, càng già càng dẻo dai, mấy năm trước còn có thêm một tiểu công chúa, nhưng bây giờ cũng đã 75 tuổi a? Trước trước sau sau cũng phế đi ba bốn Thái tử, Thái tử hiện tại, cũng đã ngồi trên cái ghế Thái tử mấy chục năm rồi, giống như cũng sắp 40... Nghe nói rất sốt ruột với đại vị.

Vân Dương nhàn nhạt nói:

- Đó vốn cũng chỉ là chuyện của hoàng thất, Nguyên soái cũng không có liên quan, nhưng ta còn nghe nói, lúc đương kim Thái tử chưa được thụ phong, Lão Nguyên soái cùng với vị Thái tử này từng có khúc mắc. Lúc ấy... Vẫn là Hoàng tử điện hạ coi trọng tôn nữ của Lão Nguyên soái, Lão Nguyên soái kiên quyết không đồng ý. Về sau, một lần quý tôn nữ đi du lịch, lúc về liền tự vẫn... Nghe nói là vì việc này, xông thẳng hoàng cung, đem hoàng tử lúc ấy đánh tới hôn mê...

Vân Dương nói:

- Cũng không biết, sau khi đương kim Thái tử lên ngôi, một nhà Lão Nguyên soái còn có thể có bao nhiêu quả ngon để ăn? Có lẽ vị Thái tử kia anh minh thần võ, không tính toán chuyện xưa, không phải là không thể đâu a...

- Kỳ thực, chút tin đồn này, cũng không có chứng cứ rõ ràng, ta vốn cũng không muốn nhắc đến, cũng không nên nhắc đến. Nhưng các ngươi sao lại cứ phải làm vậy với anh hùng của quốc gia chúng ta? Vậy cũng không trách được ta, không có lửa thì sao có khói, chưa hẳn là không có nguyên nhân đi!

Ánh mắt Vân Dương nhìn lại vị Nguyên soái cuối cùng, thản nhiên nói:

- Các hạ hẳn là Nguyên soái Từ U quốc, Từ Nguyên soái đi, sở dĩ ta nói đến ngài cuối cùng, thực sự bởi vì tình cảnh của ngài rất an ổn, cơ bản là không có gì để nói. Dù sao Từ Nguyên soái cũng mang huyết mạch hoàng gia, lại là thân huynh đệ cùng mẹ với Hoàng đế Bệ hạ... Có thể nói là an ổn như núi. Nhưng... Có một số việc, hẳn là Lão Nguyên soái cũng không cần ta nói thẳng đâu?

Từ Nguyên soái cắn răng:

- Vậy thì không cần phải nói.

Vân Dương quay người, nhìn Cửu Tôn phủ, thản nhiên nói:

- Ngọc Đường đế quốc chúng ta. Hoàng đế Bệ hạ đang tuổi tráng niên, càng có một thân tu vi cao thâm khó dò, nói thế nào đi nữa, dù chấp chính thêm 30 năm cũng là chuyện thường. Chuyện của các ngươi có thể xảy ra, không thể phát sinh ở chỗ chúng ta, điểm này, chắc các vị cũng không cách nào phủ nhận a?

- Mặt khác, hơn trăm năm nay, đại tướng quân đội Ngọc Đường đề nắm giữ quân quyền, binh quyền trong tay chúng tướng vượt quá bảy thành. Nhưng lịch đại Hoàng đế có từng nghi kỵ bất kể người nào?

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Đây chính là một tên ác ôn

- Từ lúc ban đầu là Thượng Quan tướng môn, cho tới bây giờ là Thu Lãnh Thiết cùng các tướng quân đội... Cái gọi là công cao chấn chủ chưa hẳn không có, nhưng Hoàng đế chưa từng để ý, mới thực là khó có được, đây mới thực sự là quân thần hợp ý!

- Còn có chín người Cửu Tôn đại nhân, từ đầu đến cuối Hoàng đế Bệ hạ chưa từng biết tên tuổi cùng lai lịch mấy người bọn họ, lại dám lấy quốc vận, lấy chiến sự ra nhờ vả, đây phải có ý chí vĩ đại nhường nào?

- Đám người các ngươi, muốn cùng so với chúng ta? So được sao? Nói các ngươi tự cao tự đại, không biết tự lượng sức mình còn là nhẹ, căn bản chính là kiến càng lay cây!

Ánh mắt lạnh lùng của Vân Dương quét qua chúng tướng, nói khê:

- Cho nên, trước mặt các ngươi ta cảm thấy rất kiêu ngạo, bởi, ta là người Ngọc Đường! Không chỉ ta, bất kỳ một vị bình dân bách tính nào của Ngọc Đường, đối với các người trên vấn đề này đồng dạng cũng có thể kiêu ngạo!

- Đây không phải sự kiêu ngạo của một mình ta, mà là sự kiêu ngạo của toàn một dân tộc!

Vân Dương cười cười quay đầu nhìn thiếu niên áo đen, mỉa mai nói:

- Tiểu tử, ta biết thân phận ngươi bất phàm, có lại lịch đặc thù. Nếu ngươi thực có gan, khi trở lại nói với Hoàng đế của các ngươi, không cần nghi kỵ Hàn Sơn Hà, ngươi có thể làm được không?

Thiếu niên áo đen tức giận hừ một tiếng, quay mặt, cắn răng, lần này, ngay cả một chữ nửa chữ cũng không đáp lại!

Làm không được!

Thực lòng làm không được!

Chuyện này, nếu có thể tùy tiện nói ra, Hàn Sơn Hà há không sớm làm?

Chẳng nhẽ còn cần chờ đến bây giờ Vân Dương nhắc sao?

Khi mọi người rời khỏi Cửu Tôn, một đường âm ỉ bàn luận.

Đến lúc rẽ ngoặt, tất cả mọi người không hẹn mà cùng quay người, ánh mắt phức tạp nhìn đám mây mù bao lấy Cửu Tôn phủ.

Bất kể thế nào.

Nơi này, tất trở thành truyền thuyết của toàn bộ Thiên Huyền đại lục.

Trở thành thánh địa Ngọc Đường, thậm chí thánh địa trong toàn thiên hạ!

Vân Dương nhìn như không lưu ý, chỉ giận giữ tiến lên phía trước. Kỳ thực, phản ứng của mỗi người ở đây, đều không sót chút nào mà thu vào trong mắt hắn.

Trong hai trăm người, có người nhú mày, có người trầm tư, cũng có người lấp lóe hai mắt, càng có người lộ vẻ ngoan lệ.

Tối này, tất có người sẽ thừa dịp đêm đen mà đột nhập Cửu Tôn phủ!

Điểm này, Vân Dương dùng cái miệng cũng có thể nghĩ ra.

Nhưng Vân Dương không hề có chút xiu lo lắng. Nói một câu tự đại, đại trận Cửu Tôn phủ, coi như Lăng Tiêu Túy tự mình đến xông vào, Vân Dương cũng có lòng tinh oanh sát lão ở trong trận!

Ngay cả thiên hạ đệ nhất cao thủ mà thế gian công nhận còn phải nuốt hận, chớ đừng nói đến người khác!

Tới đi, càng nhiều càng tốt.

Tốt nhất là hai trăm người này cùng tới, sau đó toàn bộ chết bên trong, đó mới thực là một lần vất vả cả đời nhân nhãi...

...

Từ khi bắt đầu trở về, chúng tướng đồng thời phát hiện ngoài ý muốn, người hướng dẫn của Ngọc Đường nhiệt tình chưa từng có.

- Uy, các vị, tối nay chúng ta đến Nghê Thường các nhé? Bên đó có rất nhiều cô nương xinh đẹp, tất cả đều đa tài đa nghệ, đều là bán nghệ không bán thân, vào đó là các nàng chọn khách nhân, chỉ có người tự tin mới có thể tiến vào, nếu thực sự bị các cô nương không đề ý, vậy cũng thực không đẹp mắt.

- Là không thích hay không có tự tin? Nếu không chúng ta đi Tiên Tử sào đi, cô nương ở đó dù không phải là tiên tử thực sự, nhưng ai nấy đều thủ nghệ như thần tiên, tuyệt đối không phải chỉ để trưng cho đẹp.

- Còn không thích? Không thích nơi tao nhã như vậy sao? Vậy chúng ta đi Chi Phần lâu, cô nương bên đó đều như ôn hương nhuyễn ngọc....

- Chẳng nhẽ các ngươi thích nơi trực tiếp nhất? Mọi người đều là nam nhân, có gì cứ nói thẳng a, muốn đơn giản trực tiếp thì có thể đi Mỹ Nhân thánh, đưa tiền là có thể tiến đến, công nương ở đó chẳng những đẹp, mà công phu lại càng tốt hơn, đảm bảo khiến các ngươi lưu luyến quên về...

- Ai nha, đến cùng các ngươi muốn đi đâu? Các ngươi nói thẳng một câu a, có sở thích đặc biệt nào cứ nói... Nói ra ta cũng dễ an bài... Lại nói, các ngươi là người từ xa tới, không phải vì cái này sao? Đừng ngại, nam tử hán đại trượng phu, nói một câu lại khó như vậy a...

- Nhanh nhanh nhanh... Ai nha, còn ngại với ta làm gì? Mọi người đều là nam nhân, ai mà chẳng hiểu ý ai...

- Ủm? Chẳng nhẽ các ngươi ở trong quân đội lâu ngày, còn có ham mê đặc thù? Vậy cũng không có vấn đề, mặc dù ta cũng không quá am hiểu mặt này, nhưng Ngọc Đường cũng có một số nơi chốn đặc biệt, muốn tìm mấy cái giúp các ngươi giải quyết vấn đề, cũng không phải chuyện khó, nhưng các ngươi phải từng bước thực hiện, không được quá thô bạo...

Trên đường đi, Vân Dương nhiệt tình đến cực điểm, kiệt lực đề cử, không nề hà một câu.

Chúng tướng cùng nhau liếc mắt nhìn tên hõn đản này, mặc kệ nguoi sửa bậy.

Nhìn dáng vẻ nhiệt tình tới suýt nữa bạo rập này, bọn họ kém chút là quên người nào đó từng vì chuyện này mà mắng họ một đường... Mắng tới cầu huyết sôi đầu...

Nhưng nguyên nhân mà mọi người lờ hẩn đi, cố nhiên là bởi vì những lời này có chút quá mức, còn vì bọn họ vừa mất đi một cao thủ mười thành viên nãi, tâm tình của mọi người còn chưa có hồi phục. Trong đầu còn đang nghĩ tới Cửu Tôn phủ thâm bí mà cường đại, làm gì còn có tâm tứ cân nhắc chuyện khác.

Hon nữa... Tên hõn đản này lại mở miệng nói họ tới là vì chơi gái, còn lái nhái giới thiệu cả ngày trời...

Người đã nói như vậy, chúng ta còn đi thế nào a?

Mặt mũi mọi người đều đã bị nguoi kéo xuống, còn có thể theo nguoi đi kỹ viện sao?

Suy nghĩ quá nhiều a.

Thậm chí, ngay cả một số tên thuộc hàng quý đỏi háo sắc, hàng đêm không gái không vui, cũng đều tỏ vẻ kiêng kỵ; vạn nhất theo con hàng này vào kỹ viện, đến nơi hẩn hổng to một tiếng: “Đây chính là Chiến Ca tướng quân của Đông Huyền đế quốc, vượt vạn dặm đường xa tới đây, chính là vì tìm cô nương Ngọc Đường chúng ta giải tỏa áp lực... Mọi người nhất định phải hầu hạ cho tốt...”

Như vậy, đoán chừng đám kỹ nữ kia cùng nhau bạo khởi, trực tiếp thả chó đuổi đám người mình ra khỏi lâu!

Lúc đó, mặt mũi, thực ném tới nhà bà ngoại a!

Mà khả năng Vân Dương làm chuyện như vậy là bao lớn?

Đám người suy đi nghĩ lại, lấy bản tính không chút tiết tháo của tên tiểu gia hỏa này...

Chỉ sợ là 100% hẩn sẽ làm như vậy!

Có lẽ còn quá đáng hơn một chút... Vạn nhất mình đang coi trường hành sự, gia hỏa này đột nhiên mang người phá cửa...

Căn cứ suy tính sâu xa, đối với lời mời nhiệt tình của Vân Dương, tất cả mọi người đồng thời xem như câm điếc. Ta nghe không thấy, càng không nói được, tuyệt đối là không chút phản ứng lại hẩn.

- Nếu không...

Vân Dương thử nói:

- Chúng ta đến chỗ khác chơi đùa? Cũng không thể cứ đi một ngày như thế a?

Vẫn không có người nói chuyện.

- Ta sát, mấy người các nguoi còn muốn làm gì? Con mẹ nó có gì thì mau thả rắm a!

Vân Dương rốt cục tìm được lý do nổi bão, thuận lý thành chương mà bắt đầu bạo phát:

- Nguoi nói các nguoi, ai nấy đều giả câm giả điếc? Các nguoi mời ta làm người dẫn đường, đến bây giờ lại không nói chuyện với ta, ta đã hạ mình như thế, giới thiệu cho các nguoi bao nhiêu nơi huyền ảo thú vị, các nguoi lại có thể đối đãi ta như vậy.... Nguoi... Các nguoi, đến cùng các nguoi muốn làm gì?

Vân Dương ủy khuất vạn phần, gầm rú:

- Chẳng nhẽ các nguoi muốn đùa ta đến chết a...

Tất cả chúng tướng đều xạm mặt lại, cơ hồ muốn đưa tay bịt tai.

Hàn Sơn Hà cũng biểu lộ vẻ đau đầu.

Bởi hẩn đã nhìn ra, tên tiểu tử Vân Dương này, so với Thu Kiếm Hàn còn lưu manh hơn, hẩn thuần túy... Là muốn chơi người!

Hon nữa, còn lấy đây làm vui, chơi đến không biết mệt!

Hẩn là một tên ác ôn!

Trước đó còn tốt một chút, sau một khắc liền trở mặt mắng nguoi, oanh tạc tất cả mọi người ở đây, sau đó lại đòi lập trường, tìm người đáp lời, thành lập không khí quen thuộc... Sau đó, lại mắng nguoi không chút dấu hiệu, các loại hồ hạ bút thành văn, quen thuộc trôi chảy.

Vân Dương đúng là có thiên phú như vậy, hết thầy mới qua có một ngày rưỡi, đã trở mặt tới năm sáu lần.

Coi như Hàn Sơn Hà, đối với tên lưu manh này cũng vô kể khả thi.

Chúng ta tới đây, đến cùng là có mưu đồ mục đích khác, hay là tới để phối hợp với tiểu tử nhà người châm chọc, để đẩy mạnh lực ngưng tụ của lực lượng Ngọc Đường?

Quả thực... Là... Con mẹ nó...

Lại nói, bọn họ có nhiều người như vậy, có ai không phải là tướng lĩnh truyền kỳ, vang danh đại lục?

Tuyệt đại đa số người nhìn thấy họ đều phải lộ vẻ tôn kính. Người hơi nhát gan chút, thậm chí có thể bị khí thế của họ ép tới không thể nói chuyện.

Nhưng tất cả những điều này, tới trước mặt vị Vân công tử trước mắt này, không những không có tác dụng, ngược lại còn dẫn tới hiệu quả phản ngược, người ta vui cười giận mắng, huy sai tự nhiên, muốn cười thì cười, muốn mắng thì trực tiếp giờ chân mà mắng!

Chỉ mới mắng người, sau đó lại có thể nói kết giao bằng hữu...

Các vị lão tướng ở đây, có ai không phải là người kiến thức rộng rãi, nhưng tên lưu manh không chút sĩ diện này, quả thực đúng là mới gặp lần đầu.

So với người được toàn bộ quân giới, chư quốc công nhận siêu cấp lưu manh Thu Kiếm Hàn, kẻ này dường như còn trâu bò hơn một bậc!

Dù sau Thu Kiếm Hàn chỉ là có bộ da mặt dày, không phải hoàn toàn không muốn thể diện, nhưng vị Vân công tử này, một khắc trước có thể dùng bộ da mặt mỏng đến không tưởng, một khắc sau lại có thể ngang nhiên gỡ xuống cất trong túi...

Đối mặt với tên lưu manh cấp độ này, xem như Hàn Sơn Hà lão luôn luyện thành thực, cũng thúc thủ vô sách, không làm gì được.

- Nếu không chúng ta đi uống rượu đi.

Vân Dương mắng một trận, đột nhiên xoay chuyển nhãn châu, lại thể hiện ra khuôn mặt tươi cười ôn như nhất. Nụ cười trên mặt, chân thành tới mức khiến người khó mà cự tuyệt:

- Chờ chút ta liền chuẩn bị vài hũ Anh Hùng Huyết, chúng ta không say không nghỉ, yên tâm yên tâm, mấy vò rượu này tính trên đầu ta, không để các ngươi phải tốn kém

- Mọi người khó lắm mới gặp nhau, lại ý hợp tâm đầu, chính là hảo bằng hữu nha, tiền tài cũng chỉ là vật ngoài thân, đáng gì đâu.

Vân công tử nói như vậy.

“Hảo bằng hữu... Nếu ai kết giao bằng hữu với người, đời trước khẳng định không thấp lương bao giờ, mộ tổ sớm đã nổ tung...”

Các vị tướng quân đều thâm mắng, nhưng vẫn không khỏi phát sáng hai mắt.

Anh Hùng Huyết?!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Thủ đoạn độc ác

Vân Dương lấy ra Anh Hùng Huyết làm mồi nhử, vừa mới lướt qua thì dừng lại, đối với đám lão binh nghiện rượu này, quả thật không có bao nhiêu lực kháng cự.

Lại nói, bọn họ còn muốn ở đây mười ngày nữa a, còn có nhiều kế hoạch vụng trộm cần áp dụng nữa, vì vậy nếu thực sự làm quá lên với tên hướng dẫn viên du lịch này cũng không tốt.

Vân Dương nhà ngươi không phải muốn diễn kịch sao? Diễn kịch, ai mà không biết a...

Bắt quá lá mặt lá trái, chính là sở trường của chúng ta!

- Tốt tốt tốt, Vân công tử quả là sáng khoái.

Một tên tướng quân râu quai nón hào hứng cười nói:

- Có rượu như vậy, vẫn là phải lấy thêm hai vò mới đúng.

- Cái này có là gì đâu, một ngàn năm trăm lượng một vò, muốn lấy bao nhiêu vò a?

Vân Dương hào sảng nói:

- Người nào tính sổ sách?

“...”

Vị tướng quân có bộ râu quai nón kia mở lớn hai mắt, sững sờ tới nửa ngày cũng không nói được gì.

Không phải vừa rồi ngươi nói mời khách sao?

Vân Dương trừng mắt thanh tịnh, chính nghĩa凛 nhiên, quang minh chính đại, một bộ đương nhiên nói:

- Ta nói mời các ngươi mấy vò rượu, cái này là đương nhiên, nhưng cũng chỉ là vài hũ thôi a, các ngươi xác định vài hũ đủ cho từng này người uống? Số còn lại đâu? Chẳng nhẽ còn muốn ta trả tiền? Trên đời này làm gì có đạo lý như vậy!

Đối mặt với lý lẽ hùng hồn như vậy, ai có thể chống lại?

Tướng quân có bộ râu quai nón kia buồn bực nửa ngày, cuối cùng cũng không dám xé da mặt với Vân Dương, dù sao so vô sỉ, cả đám tướng lĩnh ở đây cùng lên cũng không phải đối thủ của tiểu tử này, huống chi chỉ có một mình hắn, vẫn là không tự rước nhục thì hơn.

- Ta trả!

Vị tướng quân này liền móc ngân phiếu ra, lúc móc vẫn còn nghiêng răng nghiêng lợi không thôi.

Vừa ra tay cái, liền tranh thanh toán!

- Cụ thể mua bao nhiêu? Số người chúng ta ở đây không ít, cũng khoảng chừng hai trăm người a.

Vân Dương nhiệt tình hỏi:

- 100 vò a? 100 vò có đủ không?

Gia hỏa này vẫn kìm nén bức bối, cắn răng:

- Một vò 20 cân, 100 vò chính là 2000 cân, người ở đây sao có thể uống nhiều như vậy? Tới... Lấy 100 vò!

Nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của chúng tướng, vị tướng quân có bộ râu quai nón này rốt cục hào khí vung tay.

Gánh không nổi người này a.

- Tướng quân quả là hào sảng, tuyệt đối là một người rộng rãi, hào phóng!

Vân Dương nhận lấy ngân phiếu, cười ha ha một tiếng:

- Ta đi an bài người đi mua rượu, ủa, còn có đồ nhắm... Chủ quán, chủ quán! Tới, lấy tất cả đồ ăn nổi tiếng của các ngươi lên đây, lấy 20 bàn... Nhìn thấy vị tướng quân hào sảng kia không? Tim hắn thanh toán là được rồi, tuyệt đối không thiếu nửa xu!

Vân Dương hớn hờ đi ra ngoài:

- Ta đi lấy rượu, rất nhanh rất nhanh, đi một chút sẽ trở lại.

Lời còn chưa dứt, vèo một cái đã biến mất.

Vị tướng quân kia trừng lớn hai mắt, đột nhiên ngo ngắc!

Hỗn đản này!

Thế nào mà cả tiền đồ ăn cũng ném cho ta...

Ta... Ta mới mang có chút bạc a?

Số bạc này... Còn muốn mua rượu về cho các huynh đệ a...

Nhưng nhìn bộ dạng này, chỉ sợ ăn xong bữa này, hẳn phải tuyên bố phá sản?

Mấy vị tướng quân đứng bên hần, yên lặng đứng lên:

- Bữa này, Đại Nguyên chúng ta trả.

Trong mắt Hàn Sơn Hà đột nhiên lóe lên một tia tinh quang.

Tướng lĩnh Đại Nguyên, có vẻ như cũng rất đoàn kết a.

Bởi theo hần biết, tính khí của vị tướng có bộ râu quai nón này khá là nóng nảy, quan hệ với đồng liêu cũng không được tốt lắm. Nhưng trong lúc này, những người khác chẳng những không ném đá xuống giếng, ngược lại vứt bỏ ân oán cá nhân, lấy danh nghĩa Đại Nguyên, đỡ lấy một trận này.

Cho dù một chiều sắc bén của Vân Dương tựa như thần lai chi bút, nhưng lúc này chia cho 50 người gánh, áp lực cũng nhỏ đi nhiều, cho dù có hại, cũng không đến mức thương cân động cốt.

...

Ban đêm, Tiếp Thiên lâu đèn đuốc sáng trưng, phi thường ồn ào, Vân Dương bụng chén không ngừng mời.

- Tới tới tới, làm chén đi!

- Thêm một chén nữa!

- Chúng ta cùng uống một cái!

- Mọi người quả là hào sảng, cạn!

- Không hổ là nam nhi quân đội, lại cạn lại cạn!

- Rượu này đúng là không tệ, uống đến nhiệt huyết sôi trào, tới tới tới, cùng uống một chén!

Uống vào, uống vào, không ít tướng quân không vui.

- Mỗi người chúng ta uống một chén, ngươi mới nhấp có một ngụm, rốt cục là có ý gì?

- Ngươi cùng uống với mấy chục người chúng ta, thế mà một bát uống xong vẫn còn một nửa a?

- Tiểu tử ngươi chơi ăn gian.

Lập tức có mấy người xông lên.

Hừ!

Vân Dương uống một hớp:

- Đến, giờ chúng ta uống thật!

Đám người choáng váng, hóa ra vừa rồi ngươi đều uống giả?

Bắt quả từ lượng của Vân Dương cũng tính là tốt, uống cạn từng bát, mặt không đổi sắc.

Uống đến nửa đêm, đám tướng lĩnh sớm đã ngã trái ngã phải, mấy người còn chui thẳng xuống gầm bàn.

Nhưng ánh mắt Vân Dương sắc bén cỡ nào, từ đầu đến cuối, hần vẫn luôn chú ý tới từng chi tiết nhỏ.

Rất nhiều người uống say nằm tại chỗ, nhưng ít nhất có ba bốn người rồi lúc nửa chừng, không biết đi đâu...

Lại uống một hồi, chênh choáng càng sâu, nhưng lại thiếu đi bảy tám người...

Nếu là người khác, còn có thể hoài nghi đám gia hỏa này uống nhiều, nhưng còn có thể không chế, tìm nơi nào đó để ngủ. Nhưng Vân Dương tuyệt đối

không cho là như vậy.

Đám gia hỏa này mang theo mưu đồ mà đến, há có thể bỏ lỡ cơ hội?

Hắn đã tận lực bố trí ra cơ hội này... Đối phương có thể bỏ qua không nắm lấy sao?

Những người mắt tích kia, chín thành chín là đều đi Cửu Tôn phủ.

Ánh mắt Vân Dương sáng lên, lớn tiếng nhảy bịch cái lên bàn:

- Còn có ai? Còn có ai là nam nhân? Đến, uống với ta! Ta... Hôm nay ta uống chết các ngươi...

Lại điên cuồng rót, đập vào mắt, lại thiếu 17~18 người...

Vân Dương quan sát rất rõ ràng, người biến mất, đều là đám tùy tùng hộ vệ của mấy vị tướng quân...

Còn đại tướng chân chính, không thiếu một cái...

Đi thôi, đi càng nhiều càng tốt...

Vân Dương rốt cục cảm thấy không sai biệt lắm, thất tha thất thểu đi tới chỗ Hàn Sơn Hà:

- Hàn đại Nguyên soái... Ách, ách... Ách ách ách... Ta kính ngài một bát... Đến a, cạn!

Giờ chén rượu lên, ngược cổ nuốt cái ực.

Rượu đỏ thuận thế rơi xuống, đại đa số đều rơi vào cổ họng...

Sau đó, Vân đại thiếu trợn mắt cười ngậy ngô một cái:

- Rượu ngon, rượu ngon! Thật con mẹ nó vui vẻ...

Lời còn chưa hết, người nào đó đã nhắm nghiền hai mắt, cứ vậy mà ngã xuống.

Khẽ đảo một cái, may mắn thế nào mà lại rơi đúng trong ngực Hàn Sơn Hà, trong chốc lát, tiếng ngáy như lời minh vang lên, một bên ngủ, một bên ngáy, trong miệng còn đang ừng ực chảy dài...

Uống say?

Hàn Sơn Hà đối với biến cố này không kịp trở tay, mắt thấy gia hỏa Vân Dương này ngủ thiếp trong ngực mình, tướng ngủ còn hiem thấy như thế. Không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười...

Hàn Sơn Hà thử thêm mấy lần, xác nhận tiểu tử này đã thực sự bất tỉnh nhân sự, không khỏi thở dài, hỗn đản này đúng là biết tìm người, nếu hắn tùy tiện đảo hướng ai đó, chỉ sợ đều bị ăn một cước sang bên, nhưng lại đổ đúng trong ngực lão, trên đầu lão còn có danh hiệu đại lục đệ nhất quân thần, dù lão có muốn đập, lại không thể làm ra chuyện như vậy...

Nhưng, chẳng nhẽ cứ ôm hắn đi ngủ?

Hàn Sơn Hà nghĩ nghĩ, cảm giác rung mình tự nhiên xông lên...

- Đưa hắn vào phòng nghỉ đi.

...

Nhìn Vân Dương bị đưa đi, ánh mắt Hàn Sơn Hà chuyển thành vẻ thâm thúy, bên người, hắc y thiếu niên kia dùng ánh mắt nhìn Hàn Sơn Hà, lộ vẻ hỏi thăm.

- Đùng đi.

Hàn Sơn Hà hít sâu một hơi:

- Hành động nhắm vào Cửu Tôn phủ, từ bỏ.

“...?”

Thiếu niên áo đen lộ vẻ không hiểu.

- Nếu những người rời đi có thể trở về, vậy ngày mai ngài đi cũng không muộn.

Hàn Sơn Hà thấp giọng:

- Nếu những người kia không về được, ta hy vọng người bỏ ý niệm này đi.

Thiếu niên áo đen cúi đầu, yên lặng gật đầu.

- Người thấy... Vị Văn công tử kia... Thế nào?

Hàn Sơn Hà đột nhiên chuyển đề tài.

- Bất quá chỉ là một tên hoàn khố, còn có thể thế nào?

Thiếu niên áo đen bĩu môi khinh thường.

- Còn có thể thế nào?!

Hàn Sơn Hà hít sâu một hơi, ánh mắt vô cùng thanh minh:

- Người này... Chính là một nhân vật cao minh vô cùng đáng sợ! Điểm này, tuyệt đối không sai lầm!

- Nhân vật vô cùng đáng sợ? Liền chút đức hạnh ngã xuống trong ngực người mà không chút phòng bị? Vô cùng đáng sợ có thể liên quan đến hắn sao?!

Thiếu niên áo đen tròn trĩnh mắt:

- Hơn nữa, coi như hắn thực sự đáng sợ, sau này cũng không thể có uy hiếp gì đáng nói!

Hàn Sơn Hà nói:

- Ừm? Người làm gì?

- Ta vừa thí nghiệm, xem hắn có phải say thật hay không, dùng một mai Tỏa Thần châm.

Trong mắt thiếu niên áo đen lộ ra một tia sát khí:

- Độc trên kim, sẽ phát tác sau nửa tháng... Ta đã xác nhận, độc lực của Tỏa Thần châm, đã hóa thành một đạo lam quang hòa tan vào trong huyết mạch của hắn.

- Cho nên, người này dù từng có bản lĩnh thông thiên... Thì bây giờ cũng đã xong.

Thiếu niên áo đen nói.

Hàn Sơn Hà nhú mày:

- Có nắm chắc a?

- Tỏa Thần châm, căn bản là không có giải dược.

Trong mắt thiếu niên áo đen tràn đầy vẻ lạnh lẽo:

- Giống như... Loại độc kia vậy...

Hàn Sơn Hà khẽ thở dài, nhú nhú mày, tựa hồ không đồng ý với cách làm này lắm, nhưng càng về sau lại càng không nói gì, chỉ thần nhiên cảm thán:

- Lão phu đã già...

Thiếu niên áo đen nói:

- Nguyên soái đang trong thời kỳ cường thịnh, sao có thể nói là già?!

Lập tức không nói gì nữa, dìu Hàn Sơn Hà về phòng nghỉ ngơi.

...

Trong phòng khách.

Vân Dương chồng vó nằm trên giường lớn, tiếng ngáy rung trời, ngủ như lợn chết, nhưng tay phải hắn lại bám chặt lấy bẹn đùi.

Tiếng ngáy của Vân Dương rất có tiết tấu, nhắm mắt lại, mi mắt không hề nhúc nhích. Trong miệng lại ngẫu nhiên nỉ non, ngẫu nhiên lại phun ra vài ngụm rượu...

Bộ dạng này, bất luận kẻ nào nhìn thấy, cũng không thể nghi ngờ con hàng này giả vờ ngủ say.

Nhưng, trên đùi, tay phải hần nhanh chóng nhúc nhích, trên đùi, một đạo lam quang nhàn nhạt bỗng nhiên hiện lên, một cây châm mảnh như lông trâu đã xuất hiện giữa hai ngón tay của hần.

Trong nháy mắt, cây châm nhỏ kia đã biến mất không thấy.

Trong lòng Vân Dương lúc này lại là một mảnh thanh minh.

- Lại là Tỏa Hồn châm!

- Thủ đoạn thực độc ác!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Một đêm Phong Lô cuồng nộ

- Tỏa Hồn châm, không có giải dược, người trúng không cứu nổi. Đêm này, thiên hạ đều biết.

- Nhưng mà Tỏa Hồn châm lại đến từ Xuân Thu Sơn Môn... Chính là độc môn ám khí của môn phái này.

- Thiếu niên này, chẳng lẽ lại có quan hệ với Xuân Thu Môn? Còn có, Xuân Thu Môn này liệu có quan hệ với Tứ Quý lâu hay không? Xuân Thu? Chiếm lấy một nửa của bốn mùa, là trùng hợp, hay còn có huyền cơ khác...

- Còn nữa, độc tố của Tỏa Hồn châm này, có một bộ phận rất tương tự với độc mà Hoàng đế Bệ hạ trúng phải... Chẳng lẽ nói...

Đại não Vân Dương, tựa như một cỗ máy tính tinh vi, cẩn thận tỉ mỉ vận chuyển...

Vân Dương cảm thấy rõ ràng, bản thân như bắt được cái gì đó, tìm được cái gì đó...

...

Một đêm này, Vân Dương không ngủ, hần chỉ đang vờ ngủ, từ đầu đến cuối đều vờ ngủ, say như chết nhưng vẫn là vờ ngủ, nhưng cũng không chỉ có mình Vân Dương không ngủ, rất nhiều người đều ngủ không ngon, ăn... Chính xác hơn là toàn bộ Thiên Đường thành đều không được ngủ ngon.

Rõ ràng đến gần sáng, tiếng sấm sét vang dội, tiếng cuồng phong gào thét, mãi cho đến lúc hùng đông, mới xem như dừng lại.

Thanh âm lôi điện ầm ầm cùng cuồng phong gào thét, khiến nửa cái Thiên Đường thành đều rung động.

Tới về sau. Lại có mấy tiếng gầm rú liên tiếp vang lên, liên miên không ngừng, nhưng cũng đều bị tiếng sấm vĩnh cửu bao phủ...

Tất cả mọi người đang chờ.

Chờ một kết quả.

Nhưng, trong nhận biết của mọi người, đêm nay, Vân Dương ngủ đến rất ngon. Sở dĩ đạt được kết luận như vậy, bởi vì trong lúc hần vờ ngủ, có không ít người tới quan sát đánh giá, nhưng từ đầu tới cuối, ngay cả tư thế ngủ của hần cũng không đổi, chỉ như một con heo đang say giấc, tiếng ngáy như sấm, người đến đều im lặng lắng đầu.

Con hàng này đúng là có thể ngủ a.

Sấm sét vang dội như vậy, mặt đất còn phải rung động như sắp đổ sụp, bên ngoài như cảnh tận thế hàng lâm, thế mà tiểu tử này có thể ngủ say tới tận bây giờ, chẳng lẽ là dùng tiếng ngáy như sấm để đối kháng với tiếng động bên ngoài a...

Cái gọi là tiếng ngáy như sấm, thực sự có hiệu quả như vậy sao?

Có điều, mọi người cũng không có hứng thú chú ý đến hắn.

Bởi chuyện tối hôm qua, thực sự khiến người rung động, sợ hãi không thôi.

Tồn thất của chư quốc, không thể coi là nhỏ.

Vân Dương đoán không sai, ban ngày bọn hắn dò đường, mà ban đêm, mới là tiết mục áp chảo nhắm vào Cửu Tôn phủ của bọn hắn.

Cửu Tôn phủ nằm tại Ngọc Đường, đối với các quốc gia mà nói, chính là một thanh lợi kiếm treo trên đầu, ngấm lại thần uy cái thế của Cửu Tôn, ngấm lại Cửu Tôn tuy không có tu vi cao cường, nhưng phối hợp với lực lượng mà Cửu Thiên trận ban cho, lại có thể quét ngang chiến trường, bề nghề vô địch.

Có thể không mơ ước sao?

Hiện tại, Cửu Tôn tựa hồ đã chết, biến mất. Nhưng đủ loại dấu hiệu cho thấy, Cửu Tôn còn có người sống! Coi như có thể xác định người trong đó chết hơn phân nửa, nhưng còn lại mấy người kia, vẫn không thể khinh thường, vẫn có thể quấy đảo phong vân, lật đổ càn khôn.

Lại nói, Cửu Thiên trận vẫn ở đây, vạn nhất Ngọc Đường có thể bổ sung Cửu Tôn thì sao?

Cái này, không phải là không có khả năng a?

Nhất định phải hủy diệt tai họa ngầm này, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện!

Coi như không để đem Cửu Thiên trận chuyển về nghiên cứu, biến cho bản thân sử dụng, nhưng... Hủy đi, hắn là cũng có thể a?

Chính vì tâm lý này, coi như ban ngày Đại Nguyên bị trọng thương, thảm bại trước mắt, các quốc vẫn xuất động đại lượng nhân thủ, trợn vện mười tám tên cao thủ đỉnh cấp, còn có sáu đầu cao giai Huyền thú!

Đội hình này, có thể nói là vô cùng xa hoa, đội hình như vậy, nếu những người này đồng loạt ra tay, bọn hắn có thể có tự tin, chính diện đối đầu Lăng Tiêu Tủy, cũng có thể tự tin chém xuống.

Chiến lực cường hoành được chư quốc kỳ vọng này, chia 24 hướng, đồng thời đánh vào Cửu Tôn phủ.

Đáng tiếc, cuối cùng một cái cũng không thoát được.

Không riêng gì đông đảo cao thủ đỉnh cấp, ngay cả sáu đầu cao giai huyền thú, nhất là trong đó có hai đầu Huyền thú phi hành bát phẩm cũng không thể đi ra!

Trong Cửu Tôn phủ, lôi điện oanh minh, cuồng phong gào thét kéo dài suốt một đêm, mãi cho đến rạng sáng mới khôi phục bình tĩnh. Nhưng đập vào mắt, Cửu Tôn phủ vẫn là Cửu Tôn phủ. Không có nửa điểm dao động, không hề khác trước. Nhưng mười tám cao thủ cùng với sáu đầu cao giai Huyền thú đi vào đều biến mất vô tung, không còn sinh tức.

Tựa như trâu đất xuống biển, sụp đổ, không ai còn gặp lại họ.

Tồn thất nhiều cao thủ như vậy, nhưng ngay cả một chút tình báo cũng không nhận được! Thậm chí ngay cả một mảnh ngói của Cửu Tôn phủ cũng không bị phá hư!

Thậm chí, ngay cả hình dạng mây mù trên không trung cũng không thay đổi.

Kết quả này, khiến chư quốc không thể nào tiếp thu nổi, ngoại trừ Đông Huyền đế quốc ra, tam quốc khác đều hối hận đến phát điên!

Lần này đúng là thiệt phu nhân lại còn tổn binh...

Sớm ngày thứ hai, Vân Dương rời giường, lão đảo bước ra ngoài, ngã trái ngã phải mới rửa xong cái mặt, rốt cục cũng trông bình thân hơn nhiều.

Trong đại sảnh, Hàn Sơn Hà cùng thiếu niên áo đen đều dời con mắt chú ý lên người hắn.

Vân Dương mới bước hai bước, không biết cô ý hay vô tình dùng tay gãi đùi, hung hăng gãi, dùng lực gãi, đi hai bước lại gãi một cái, tiếp tục dùng sức gãi...

- Ngứa chết ta, sao lại ngứa thế a...

Vân Dương cau mày:

- Trong phòng khách của Tiếp Thiên lâu, lại có thể có nhiều muỗi như vậy, danh bất kỳ thực, cái thanh danh vang dội này thực là lừa đảo...

Thiếu niên áo đen lộ ra ý cười, đó là một ý cười đắc chí vừa lòng.

Hàn Sơn Hà cũng thăm thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Tòa Hồn chambers, đã dung nhập huyết mạch của tiểu tử Vân Dương này, như vậy, cũng coi như có chút thu hoạch...

- Hôm nay chúng ta đi đâu chơi a?

Không biết lấy từ đâu một khối thịt Huyền thú, Vân Dương hung hăng gặm một miếng, miệng mồm đầy mỡ, vẫn mồm miệng không rõ mà hỏi:

- Các đại lão, đến cùng là các người muốn đến kỹ viện nào đây? Suy nghĩ một đêm vẫn chưa có kết luận sao? Cứ sáng khoái mà nói một tiếng không phải là tốt sao? Cái nào cũng được, không có vấn đề a.

Thiếu niên áo đen nhũn mày, không nhịn được nói:

- Người có thể nói mà không nhắc đến hai chữ kỹ viện được không?

Vân Dương gật đầu, như biết nghe lời phải:

- Được rồi, như vậy các người muốn đến quán kỹ nữ nào?

Thiếu niên áo đen tức xạm mặt:

- Nói thế không phải càng thêm thấp kém sao?

- Cũng đúng a, vậy các người muốn đi nhà thanh lâu nào a? Cái này đủ vấn nhà đi?

Vân Dương hỏi.

“...”

Chúng tướng Đông Huyền không thèm để ý tới hắn. Tướng quân các nước khác cũng âm trầm, nửa ngày cũng không có người nào đáp lời.

Hiện tại không một ai có tâm tình tốt cho được. Nào có hứng thú trả lời hắn? Ngay cả cãi nhau cũng không muốn làm âm ỉ.

Hàn Sơn Hà thở dài:

- Hôm nay, chúng ta đến bãi tướng môn đi...

Vừa nói câu này, Hàn Sơn Hà nhất thời cảm thấy khó chịu.

Bởi, điều này biểu thị, hành động nhằm vào Cửu Tôn phủ của chư quốc, hoàn toàn từ bỏ.

Đêm qua, Đông Huyền không có phái người ra, cố nhiên là bảo toàn sinh lực, nhưng càng như vậy, Hàn Sơn Hà càng thêm cảnh giác: Cửu Tôn phủ nếu đã có uy năng như thế... Tương lai, có thể bị lợi dụng hay không? Có thể có Cửu Tôn mới xuất hiện hay không?!

Bước tiếp theo, nhất định phải tìm cho được mấy người còn sống kia, không tiếc giá nào, phải hủy diệt toàn bộ.

Bằng không...

Thanh lợi kiếm lơ lửng trên đầu này, bất cứ lúc nào cũng có thể chém xuống a.

Đề nghị của Hàn Sơn Hà, được lão soái chư quốc nhất trí đồng ý.

Cho dù những người đang mặt ủ mày chau kia, cũng nhao nhao gật đầu.

Cho đến lúc đi ra khỏi cửa, Vân Dương tựa như hữu ý vô tình mà đếm lại quân số, kinh ngạc kêu lên:

- Không đúng a, nhân số không đúng, các người tổng là 200 người, coi như hôm qua có một người bị hãm trong Cửu Tôn phủ, một người bị trọng thương không dậy nổi, tối thiểu cũng phải còn 198 người a, sao hiện tại chỉ có 180 người? Những người khác đâu cả rồi? Lên trời sao?

Các vị tướng quân nhao nhao dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn hắn.

Miệng con hàng này thật là tiện, nhắc chuyện gì không nhắc, lại nhắc đúng nỗi đau của bọn hắn.

Nhưng... Vân Dương hỏi như vậy cũng là hoàn toàn hợp tình hợp lý, Vân Dương là người mà Ngọc Đường phái ra dẫn đường, hắn kiểm kê quân số, thậm chí hỏi thăm người biến mất đi đâu, cũng là chuyện đương nhiên, thế nhưng các tướng lại không biết phải trả lời như thế nào, cũng không thể trả lời: những người kia, tối qua ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đều đã chết a?

Chúng ta tới làm khách a, chỉ ít thân phận bên ngoài là như vậy...

- Nhanh đi tìm xem

Vân Dương hào tâm nhắc nhở:

- Để lạc người, sẽ không tốt. Có phải đêm qua uống say quá nên còn đang ngủ không? Từ lượng đúng là có chút kém a, mới có uống chút rượu vậy à...

Một tên tướng quân mặt đen nói:

- Không cần tìm, nếu bọn hán còn không đi ra, như vậy liền đại biểu không muốn tham dự hành động hôm nay.

- Nói vậy là có ý gì?

Vân Dương buồn bực nói:

- Chẳng nhẽ bọn hán không tôn kính Thượng Quan tướng môn?

Lời còn chưa dứt, ngữ khí đã biến thành căm phẫn, giận giữ nói:

- Vì sao bọn hán không đi bái tướng môn?! Các ngươi có ý gì! Mau gọi bọn hán tới, quá khi dễ người, khinh người quá đáng a!

Một đám tướng quân đồng thời sinh ra một cảm giác muốn bóp chết người: những người kia đều đã chết, chúng ta phải đi nơi nào để gọi a? Nếu chúng ta thực sự đi gọi, chẳng những không gọi được, chúng ta còn đều không trở về được!

- Trên chiến trường, mấy đời Thượng Quan tướng môn cùng tướng sĩ các quốc không ngừng chém giết, ai nấy đều có thâm cừu với nhau, chưa hán tất cả mọi người đều hoàn toàn kính ngưỡng, lập trường đối địch, không đến là không muốn đi, chỉ cần những người chúng ta tiến đến là được.

Hàn Sơn Hà trầm mặt nói:

- Không cần quá chú trọng vào mấy chuyện nhỏ không đáng kể này!

Vân Dương trừng mắt, không nói gì thêm nữa, nhưng lại hùng hổ lắm bả, không biết mắng cái gì. Một tên xích lại gần, nghe được: "... Một đám vương bát đần, đến Ngọc Đường bái tướng môn, nguyên rủa cả nhà các ngươi chết hết, đoạn tử tuyệt tôn, mộ tổ bốc khói xanh..."

Lập tức lão đảo suýt ngã nhào.

Hỗn đản này, thực là nguyên rủa quá độc!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Truyền thuyết Thượng Quan

Hàn Sơn Hà vừa nói, liền đơn giản phá cục.

Những lời của Hàn Sơn Hà rất có đạo lý, Thượng Quan tướng môn đúng là được quân nhân trên toàn đại lục kính ngưỡng, điểm ấy là không thể phủ nhận, không thể nghi ngờ. Nhưng rốt cục là tướng trên chiến trường, mấy đời chém giết lẫn nhau, hiện nay Thượng Quan tướng môn chỉ còn lại mẹ góa con côi, nam tử trưởng thành đều đã hy sinh cả, nhưng số tướng sĩ các nước chết dưới tay họ có thể nói là đếm không hết, mà những tướng sĩ bỏ mình này cũng có hậu đại, coi như trong lòng kính ngưỡng Thượng Quan tướng môn trung nghĩa, nhưng vẫn có mối thù không đội trời chung, hôm nay là buổi tế bái Thượng Quan tướng môn, trong lòng oán hận không đi, cũng là hợp tình hợp lý, khó mà chỉ trích.

Vân Dương vẫn lắm bả, kỳ kỳ oai oai, đi trước dẫn đường, vừa đi vẫn vừa mắng: "Mấy tên khốn kiếp... Nói tới làm khách lại không tuân quy củ, thời điểm quan trọng như vậy là cố tình gây chuyện, tự nâng giá trị bản thân... Lão tử nguyên rủa đám hỗn đản các ngươi, ngủ một giấc rồi không thể dậy được nữa..."

"Chuyện quan trọng như vậy mà không xuất hiện, còn sống để làm gì? Mau mau chết sớm siêu sinh sớm cho rồi!"

Chúng tướng tức đến thờ hồn hển, mắt trừng như linh, một cổ cảm giác uất ức ngấm bồ hòn tự động sinh ra, len lõi trong tâm trí.

Cho dù muốn mắng lại, nhưng cũng khó chọn từ để mắng.

Đi một đường, Vân Dương cũng mắng thăm một đường, chúng tướng cơ hồ bị hấn lái nhai đến sụn đỏ. Chuyến đi này, thực sự là chuyến đi phiền muộn cùng biệt khuất chưa từng có trong cuộc đời họ.

Đi Cửu Tôn phủ, bị mắng một đường. Đi Thượng Quan tướng môn, lại bị mắng một đường...

Con mẹ nó a, lần này chúng ta đến Ngọc Đường, cho đến tận nay, có vẻ như là bỏ tiền ra để bị mắng a...

Lần này, ngoại trừ tốn không ít tiền bạc ra, trên cơ bản, kế hoạch nào cũng chưa đạt thành. Ngoại trừ hao binh tổn tướng, thực lực đại tổn, ngoài ra, còn lại... Cũng chỉ có bị mắng...

...

- Đám tướng quân bốn nước kia giờ đang làm gì?

Hoàng đế Bệ hạ thư thái ngồi đối diện Thu Lão Nguyên soái:

- Nghe nói đêm qua, động tĩnh bên Cửu Tôn phủ cũng thật lớn a, toàn bộ Thiên Đường thành đều có thể cảm ứng được...

Thu Kiếm Hàn ngồi một bên, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên đầu vai run run đứng lên, không nhìn được mà cười đến nở hoa, vừa hé miệng, lại là một trận ho khan:

- Khụ khụ khụ... Ha ha khụ khụ khụ... Ha...

Hoàng đế Bệ hạ tròn trắng mắt, lẳng lặng nhìn lão già này lên con.

- Có lẽ Bệ hạ không biết...

Lão Nguyên soái cười nửa ngày mới kìm lại được, có điều thân thể vẫn run rẩy, nhìn như tùy thời đều có thể nhếch môi mà cười:

- Cửu Tôn phủ tự nhiên vững như đại sơn, nghe nói bọn hấn để lại rất nhiều cao thủ trong đó, ngay cả đệ nhất cao thủ Đại Nguyên, Vân Hải Thần Long Lương Vân Kỳ cũng nằm lại trong đó, quả là khiến người vui sướng!

- Bất quá có một chuyện khác, khiến lão phu không thể không chế nổi sự hưng phấn trong lòng. Không thể không nói, ánh mắt của Hàn Sơn Hà cũng thực quá độc, hấn vừa liếc đã có thể thấy tiêu gia hỏa Vân Dương khó lường, liền muốn tên này làm dẫn đường cho bọn hấn... Thực sự là chọn đúng người a.

Hoàng đế Bệ hạ buồn bực nói:

- Sao lại là chọn đúng người?

- Khụ khụ... Ha... Nghe nói, tiểu tử Vân Dương này sắp đưa chết đám sứ đoàn các nước...

Thu Kiếm Hàn thờ không ra hơi:

- Tiểu tử này quả là nhân tài, kỹ năng miệng lưỡi tuyệt đối có thể ngao thị thiên hạ, vô địch vũ nội, nghe nói...

Thu Lão Nguyên soái cũng thực kiên nhẫn, trực tiếp đem toàn bộ hành động của Vân Dương một năm một mười kể lại.

Con mắt của Hoàng đế Bệ hạ càng lúc càng mở lớn.

- Hấn trực tiếp dùng hai chữ kỹ viện mà khiến đám gia hỏa kia phải điên đầu? Lại còn cùng cố mối thù chung của dân chúng, sĩ khí ngưng tụ chưa từng có?!

- Hấn còn đứng trước cửa Cửu Tôn phủ, mắng đám tướng chur quốc tới cầu huyết lâm đầu, một đám cũng không nói lại được lời nào?

- Đi một đường, mắng một đường?

- Sau đó còn bán rượu, kiếm một chút tiền phi nghĩa?

- Đến bây giờ vẫn còn đang mắng? Mắng đám tướng lĩnh các nước như mắng cháu trai?

Từ đầu cho đến hiện tại, Hoàng đế Bệ hạ cười đến phá tung đại điện, quanh quần trên không trung hoàng cung, khiến cho tất cả mọi người nghe được tiếng cười đều phải giật mình kinh hãi.

Có vẻ như đã rất lâu, không được thấy Hoàng đế Bệ hạ cười vui như thế, hôm nay có gì đó không đúng a?

Tiếng cười kia, quả thực là vui mừng hết sức, nhưng cũng thất thố quá mức!

Đến cùng có chuyện tốt gì đây?

Có thể khiến Hoàng đế Bệ hạ thất thố như vậy, chắc chắn là một chuyện tốt rất lớn?!

Sau khi cười đáp, Hoàng đế Bệ hạ có chút thờ không ra hơi, nhất là nghe Lão Nguyên soái không ngừng bắt chước điệu bộ mắng chửi người của Văn Dương, chơi xấu, cố ý trở mặt, bạo tạo... Một giây trước kết giao bằng hữu, một giây sau đã chửi mẹ người ta... Dù loại việc ác, Hoàng đế Bệ hạ cười cười, cười đến suýt nữa là tắc thở.

Đã nhiều năm như vậy, hôm nay đúng là ngày vui sướng nhất!

- Hôm nay hẳn là không có chuyện gì. Chỉ là đi bái anh linh tướng môn, tin rằng đám gia hỏa này cũng không dám hành động càn quấy ở tướng môn a.

Hoàng đế Bệ hạ cười ha ha:

- Bất quá, Trẫm có chút chờ mong, nếu gia hỏa Văn Dương này tiếp tục dẫn đường thì sẽ như thế nào? Lão Thu, sai người chú ý, tùy thời báo cáo tình huống.

Thu Lão Nguyên soái cười đến không nhìn thấy mặt trời:

- Bệ hạ yên tâm, chuyện vui như thế, lão phu sao có thể buông tha... Thậm chí lão phu còn an bài ám vệ, giăng trên khắp nẻo đường mà bọn hán muốn đi! Nhất định phải ghi chép mỗi chuyện của bọn chúng, sau đó lại đến báo lại cho lão phu. Tốt nhất, là nhớ kỹ cả biểu lộ của tiểu tử Văn Dương kia, đáng tiếc không thể tận mắt nhìn thấy vở kịch này, không khỏi có chút cảm giác ngọc bị ị vết a...

Hoàng đế Bệ hạ có chút ngạc nhiên, lão già này không phải có chút chuyện bé xé ra to a.

Vì chút chuyện như vậy, lại có thể xuất động nhiều Ám vệ như thế?

Nhưng, vở kịch thế kỷ như này, xuất động Ám vệ trợ diễn, cũng không tính là quá lãng phí a!

- Cả đời lão phu cũng không gặp được chuyện cười thư thái đến thế, đương nhiên muốn thu thập nhiều tư liệu một chút, lúc buồn bực nghĩ lại, tự nhiên sẽ thấy ý chí sáng sủa, không còn sầu não...

Thu Kiếm Hàn cười hắc hắc. Giờ khắc này, Lão Nguyên soái cười có chút hèn mọn...

Hoàng đế Bệ hạ ho khan một cái, nghiêm túc nói:

- Sau khi ghi chép tốt, gửi lại một phần cho Trẫm, Trẫm muốn kiểm tra xem các người có dùng việc công để làm việc tư hay không, biết chưa?!

Ân, hóa ra vị Thiên Cổ Nhất Đế nào đó cũng là một nhân vật bụng dạ xấu xa, ngoài mặt nghĩa chính ngôn từ, kỳ thực lại có ý nghĩ khác.

...

Đối mặt với liên quân chư quốc báỉ phóng, tướng môn tiếp đãi, không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt.

Nói tóm lại, chính là đúng quy đúng củ. Có điều, trong tướng môn, Văn Dương cũng trung thực hơn nhiều, nói cũng không nói được vài câu.

Nói thật, trước mặt vị lão thái thái của tướng môn kia, Văn Dương cảm thấy có chút nhát nhát tự tận trong lòng. Luôn có cảm giác, không vung được tay chân cho đã...

Thượng Quan Linh Tú dẫn các vị tướng quân, đến báỉ từ đường. Có một vài vị tướng cảm thấy đặc biệt hứng thú với giáo trường nhỏ của Thượng Quan gia, vòng qua vòng lại rất nhiều lần.

Nhìn thập bát ban binh khí, bị vuốt ve đến sáng loáng, tựa như bôi lên một tầng sáp dầu, nhìn mặt đất giáo trường bị giẫm đạp cả trăm năm, đến nay còn cứng hơn sắt thép.

Nhìn từng dãy bài vị im lặng không lời.

Nhìn chuyện cũ của từng tộc nhân Thượng Quan gia...

Tất cả các tướng quân, đồng thời trầm mặc.

“Thượng Quan Thắng, 15 tuổi thành thân, 16 tuổi nhập ngũ, 18 tuổi thăng nhiệm tiên phong, 20 tuổi chiến tử Đông Cương...”

“Thượng Quan Kiệt, 18 tuổi nhập ngũ, mùa đông cùng năm, vì giải cứu đồng bào bị vây nhốt, suất lĩnh ba trăm kỵ binh xông doanh trại địch, chết dưới

loạn tiến, hài cốt không còn...”

“Thượng Quan Đông, 16 tuổi phong hàm thiên tướng, 18 tuổi bổ nhiệm chủ tướng, 22 tuổi thống lĩnh một phương, 25 tuổi phong hiệu phó soái tam quân, 28 tuổi chủ soái Đông quân, 32 tuổi trở thành Đại soái Ngọc Đường, 35 tuổi bị tên lạc ám hại...”

“Thượng Quan Thiên Nam, 17 tuổi thành thân nhập ngũ, cùng tháng chiến tử Hắc Thạch quan...”

“Thượng Quan...”

Chúng tướng hải nhiên phát hiện. Nam đình Thượng Quan gia, chưa từng có người nào qua hai mươi mới nhập ngũ, bình thường đều là 16~17 tuổi liền ra chiến trường, sau đó bách chiến công huân, chinh bảo máu nhuộm, da ngựa bọc thây.

(Chiến đấu, Vinh quang, Hy sinh)

Sau khi xuất chiến, chuyện tử vong trong cùng năm chỉ là rải rác. Đó thực là do vận khí không tốt, hoặc bị bố trí. Đại bộ phận đều có thể tấn thăng từng bước, tích lũy công huân, trở thành tướng quân, trở thành Đại tướng quân, trở thành Nguyên soái...

Nhất là là một người, người này đối với chúng tướng mà nói, quả như sấm đánh bên tai.

“Thượng Quan Vô Dịch,... 28 tuổi đảm nhiệm vị trí tiên phong tướng Tây quân, vì huynh đệ kết nghĩa bị trúng mai phục, đơn thương độc mã trùng kích 20 vạn đại quân Từ U, giết tử đông tới tây, từ tây về đông. Tới tới lui lui giết tới bảy vòng, chém địch hơn vạn, lại bởi chiến mã kiệt lực, mã thất tiên đề, cuối cùng chết dưới vạn tiễn mưa vậy...”

Ghi chép này, khiến mấy vị tướng lĩnh Từ U cảm thấy ngưng trọng, mà Từ Nguyên Long Nguyên soái của Từ U lại cảm thấy vô cùng khó coi.

Một vị tướng quân râu tóc bạc phơ khác của Từ U, Vương Ngọc Đường lộ ra một tia thôn thức:

- Năm nay lão phu 93 tuổi... Trong quân cũng thuộc hàng tuổi cao... Lúc Thượng Quan Vô Dịch xông trận, năm đó lão phu mới 19 tuổi, bất quá cũng chỉ là một tên Ngũ trưởng, xuất lĩnh năm huynh đệ... Cho dù đã qua 74 năm, nhưng trận chiến ngày đó với lão phu vẫn còn mới mẻ, mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, tựa hồ lại có thể thấy Vô dịch chiến tướng năm đó, thúc ngựa cảm thương, cường thế bá đạo...

- Năm đó, Thượng Quan Vô Dịch cười Tê Phong Thiểm Điện Thú, nắm Bá Vương Duệ Kim Thương. Một người một ngựa, tung hoành thiên quân vạn mã. Tới lui như gió, bề ngễ tam quân... Cảnh tượng đó... Uy phong cỡ nào...

- Một mình hấn đứng trước vạn quân, đối diện 20 vạn đại quân Từ U nói: Không cho phép dưng soái kỳ, nếu không chém xuống!

- Lúc ấy, đại soái sao có thể bị hấn uy hiếp? Tức thời soái kỳ bay lên cao ngút, uy thế cuộn cuộn. Nhưng ngay lúc soái kỳ chuẩn bị tung bay, Thượng Quan Vô Dịch đơn kỵ xông trận, lướt quan vạn quân, vọt tới dưới soái kỳ, một kiếm chém đứt, chột quay lại, chớp mắt liền vô tung, như vậy, trong một tháng, tuần tự chém đứt 17 cán soái kỳ! Khiến đại soái lúc đó tức đến hộc máu mà chết...

- Lúc ấy, sự dũng mãnh của Thượng Quan Vô Dịch, thiên hạ vô song.

Hàn Sơn Hà ở bên nói khẽ:

- Anh hùng như vậy, tại sao lại xông vào tam quân đến bảy lần, ngay cả sinh mệnh của bản thân cũng mài đến chết? Đến cùng là vị huynh đệ kết nghĩa nào... Có thể khiến hấn làm như vậy?

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Mối thù của tướng môn

Trên mặt Vương Ngọc Đường lộ vẻ xấu hổ:

- Ban sơ cũng không phải huynh đệ kết nghĩa... Mà là, sau khi Nguyên soái hộc máu mà chết, con trai Nguyên soái điều động cao thủ, trộm nhập Ngọc Đường, bắt cóc vợ con Thượng Quan Vô Dịch...

Lời vừa nói ra, tướng quân chur quốc đều lộ vẻ khinh bỉ.

Quyết chiến trên chiến trường, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, dù hèn hạ tới đâu cũng được, suy cho cùng, kẻ thắng làm vua, nhưng điều tối kỵ nhất, chính là dùng thủ đoạn ngoài chiến trường, bắt người uy hiếp, chính là thủ đoạn tầm thường bỉ ổi hạ lưu nhất, bất kỳ vị tướng lĩnh nào dùng biện pháp này, mặc kệ trước đó hắn có phong thái bao nhiêu, có được chiến quả cỡ nào, sau này có đạt được công tích gì đi nữa, đều không có tư cách xếp vào hàng danh tướng, liên lụy vợ con, chính là tối kỵ của nhà binh!

Mà lấy thủ đoạn hèn hạ như vậy, đối phó với nhất thế anh hùng, càng làm cho người giận sôi, khinh thường không thôi!

- Thượng Quan Vô Định nghe tin, nếu đúng hẹn xông trận, cuối cùng chết trận, thì thả thể nhi. Nếu có thể cứu đi, thủ hân trước đó cũng coi như thôi. Nhưng... Sau khi Thế tử Thượng Quan Vô Định biết mình bị dùng để uy hiếp trượng phu, lập tức tự vẫn mà chết. Áu tử trong ngực, cũng bị nữ tử này tự tay giết chết!

- Lúc ấy nữ tử kia nói: mệnh tiện này, sao có thể so với phu quân. Phu quân sông trận, hân phải chết không thể nghi ngờ, nếu ta chết, để con còn sống, đến lúc hân trưởng thành, biết phụ thân hân vì hân mà chết, cũng sẽ hổ thẹn cả đời, không bằng liền đi với vi nương đến cửu tuyền. Kiếp này mẹ xin lỗi cha con người, nguyên kiếp sau, bồi thường lại.

- Nói xong liền giết ái tử, sau đó tự vẫn bỏ mình, trên môi vẫn còn vương nụ cười.

- Về sau, khi Thượng Quan Vô Định xông trận, rốt cục biết vợ con đã chết, thương tâm quá độ, lúc này mới quyết ý chiến tử, bởi, hân cũng không muốn sống nữa...

Một bên.

Thượng Quan Linh Tú băng lãnh nói:

- Vô Định tiên tổ mất đi, chính là sỉ nhục lớn của Thượng Quan gia. Từ đó về sau, Thượng Quan gia tộc thế, nếu không báo huyết cừu này, liền một mực lấy danh nghĩa huynh đệ kết nghĩa để che đậy!

- Chờ đến khi huyết cừu trả đủ, linh vị của tổ mẫu cùng tiểu thúc tổ mới có thể trở về. Đây là lời Vô Định tiên tổ trước khi chết, dùng đan điền chi khí lập huyết thế, Thượng Quan hậu nhân, luôn khắc trong lòng!

Chúng tướng đồng thời nghiêm nghị.

- Cũng từ đó về sau, quân nhân đại lục mới lập quy củ mới, chiến trường bất kể chém giết, thủ đoạn thế nào, đều có thể chấp nhận, nhưng duy chỉ không thể chấp nhận dùng ngoại chiêu đối phó gia quyến vợ con!

Thanh âm của Thượng Quan Linh Tú tựa như một chuỗi băng châu ném xuống mặt đất.

Vân Dương ở bên nói:

- Như thế nào mới xem như báo thù?

Lão tướng Vương Ngọc Đường âm thầm nhắm mắt lại.

Thượng Quan Linh Tú thản nhiên nói:

- Nguyên soái Từ U năm đó chính là Từ Hằng Trung. Sau khi hân chết, kẻ làm chuyện bỉ ổi này chính là con hân Tử Nghị Thành. Về sau, Từ Nghị Thành phát binh đoạt vị, tự phong Hoàng đế, trở thành Hoàng tộc... Mãi cho đến bây giờ...

- Nếu nói chấm dứt mối thù này, chỉ cần diệt Từ U để quốc, chém tận giết tuyệt Từ U hoàng tộc, mới tính là kết thúc!

Sắc mặt Nguyên soái Từ U Từ Nguyên Long biến sắc, cực kỳ khó coi.

Hân cũng là huyết mạch hoàng gia Từ U. Đối mặt với bản án cũ này, cũng không nhận được mà rung động trong lòng.

Thượng Quan Linh Tú liếc qua hân, lạnh lùng nói:

- Từ Nguyên soái có thể yên tâm, chúng ta sẽ không đối phó người ngay lúc này, muốn giết người, cũng cần phải giết trên chiến trận. Hủy diệt Từ U cũng phải đường đường chính chính đánh vỡ Từ U, xông thẳng tới Từ Thiên thành, đường đường chính chính, dưới sự chứng kiến của anh hùng trong thiên hạ, diệt trừ toàn bộ huyết mạch Từ Hoàng các người!

Thượng Quan Linh Tú thản nhiên nói:

- Ân oán trong chiến tranh, các quốc gia cùng công nhận, cũng chỉ có một chuyện này! Mặt khác, vô luận sinh tử thắng bại, tất cả đều không ân không thù!

- Cái gọi là không ân không thù, chính là một lời hứa của Vô Định tiên tổ!

Sắc mặt của Thượng Quan Linh Tú rất bình tĩnh tỉnh táo.

Nhưng Vân Dương nghe vậy, lại hít một ngụm khí lạnh thật sâu.

Diệt Từ U quốc, giết sạch Hoàng tộc!

Thù này... Có vẻ như khó báo a.

Xưa nay Vân Dương chưa từng coi nhẹ mình, thậm chí có thể nói hấn ngông cuồng, tự cho mình là cao, nhưng nói đến một nhà có thể diệt một nước, Vân Dương tạm thời còn chưa có quy hoạch bậc này, dù sao cũng quá khó khăn a!

- Thượng Quan gia tộc, đời đời kiếp kiếp, không chết không thôi, chắc chắn có một ngày sẽ hoàn thành tâm nguyện này, cho dù trả bất cứ giá nào, cũng muốn một nhà Vô Địch tiên tổ có thể đoàn tụ dưới cửa tuyền!

Thượng Quan Linh Tú nói xong, thân nhiên nói:

- Thượng Quan tổ tiên chúng ta, phạm là bài vị hàng trước, mười phần thì có năm sáu, đều có một đoạn cố sự Vô địch như vậy... Nếu các vị muốn viếng thăm từng cái. Chỉ sợ... Thời gian không khỏi quá dài.

Cái này, hiển nhiên là hạ lệnh đuổi khách.

Đối mặt với lệnh đuổi khách của Thượng Quan gia tộc, ngay cả Hàn Sơn Hà cũng không dám nói nửa chữ không!

Trong số bài vị lít nha lít nhít kia, không biết có bao nhiêu người có chiến công so với hấn còn hiển hách hơn?

Trong đó, lại có bao nhiêu người từng là thần tượng một đời?!

Đây không phải chỉ là từng cái bài vị, đây rõ chính là từng đạo anh linh quân hồn!

Phạm là quân nhân tới đây, chính là triều thánh!

Cách nói này, tuyệt không khoa trương.

- Mời các vị đi.

Vân Dương kêu lên:

- Tâm nguyện cũng đã được bù rồi, thăm viếng anh linh tướng môn rồi thì cũng nên thỏa mãn, còn ở ỉ ra đây làm gì? Đi đi, chẳng nhẽ các ngươi vô sỉ, còn muốn ở lại ăn một bữa cơm hay sao?

Hấn vừa gọi, vừa đẩy cửa ra ngoài, đúng là coi hơn trăm vị danh tướng như vịt, lừa vịt ra ngoài.

Mất hạnh của Thượng Quan Linh Tú kinh ngạc nhìn Vân Dương.

Từ khi biết Vân Dương, mặc kệ thanh danh ban đầu của hấn như thế nào, nhưng ấn tượng của Vân Dương cho nàng, trước nay đều nho nhã lễ độ, tiêu sái thoải mái, ngọc thụ lâm phong, tựa hồ dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không thể cái biến thái độ rộng rãi cao thượng bẩm sinh phát ra từ người hấn.

Mà Vân Dương lúc này, không ngờ lại là một mặt khác mà Thượng Quan Linh Tú chưa từng nhìn thấy.

Không chút cho người mặt mũi, vô cùng không khách khí, còn có chút khí chất vô lại...

Đây là một mặt Vân Dương lộ ra khi đối địch sao?

Con mắt Thượng Quan Linh Tú có chút cong cong:

- Các vị, mời!

...

Đoàn người rời khỏi Thượng Quan tướng môn, mỗi người cảm thấy lòng mình nặng trĩu dị thường.

Sau khi cảm thụ không khí ngưng trọng, nặng nề trong từ đường, trong lòng họ vẫn cảm thấy nặng trĩu không dễ chịu.

Cho dù anh linh đã mất nhiều năm, nhưng thời điểm đối mặt, vẫn như núi cao biển rộng, thâm nghiêm uy vũ!

Dù chỉ là đứng trước bài vị, vẫn cảm thấy uy nghiêm như cũ!

Lúc bước tới đại môn, một ánh chiều tà chiếu lên người chúng tướng, khiến ai nấy đều cảm thấy rùng mình.

Có vẻ như mới đến tướng môn không bao lâu, sao giờ đã đến chiều muộn?

- Tối này không có chuyện, lão phu không có an bài, các người sớm nghỉ ngơi, ngày mai đi Đoạn Dao các. Xế chiều đi Trung Hồn đường tế bái đối thủ cũ... Sau đó ai muốn về nước thì có thể về.

Hàn Sơn Hà lãnh đạm nói.

Câu này của Hàn Sơn Hà, trực tiếp rút ngắn thời gian còn gần một nửa, nhưng chúng tướng đều không có dị nghị.

Dù sao, mục đích lớn nhất của mọi người cũng chỉ có hai cái, một là quân nhân chi tửu, hai là bí mật Cửu Tôn phủ.

Bây giờ, rượu cũng đã uống, Cửu Tôn phủ... Cũng đã cố gắng thăm dò.

Chuyện khác, có hay không cũng không quan trọng.

Cùng ở lại đây, cảm thụ ánh mắt chất đầy địch ý của vô số người, tự vị này, thực không dễ chịu.

Chớ nói chi còn có Vân Dương làm hướng dẫn du lịch, suốt ngày méo méo mó mó, lúu rúu quấy rầy, sớm đi mới là đúng lý!

Ngoài ra, lần này, lực lượng tìm tòi bí mật của Cửu Tôn, ngoại trừ Đông Huyền ra, các quốc gia khác đều hao tổn chiến lực cao cấp, phỏng đoán đoán cân thận cũng phải tổn thất tới một thành chiến lực cao cấp, một thành hao tổn này phải sớm nghĩ cách bù đắp, nếu không tất thành tai họa ngầm!

Cho nên nói, tranh thủ về nước mới là đúng đắn!

- Không có chuyện là tốt. Vậy tối nay ta về nhà, không bồi các người nữa, hai ngày nay đi cùng các người thật mệt chết ta a, việc này thực con mẹ nó khó thực hiện, nhớ phải uống nhiều nước một chút bồi bổ mới tốt.

Vân Dương có vẻ như thở dài một hơi.

Thật tình không biết chư tướng mới thực là thở dài một hơi, đám người thực sự sợ gia hỏa này lại biểu diễn kỹ năng miệng lần nữa, thực là không dễ chịu a! Trong lòng từng tên đều oán thầm: người còn muốn uống nước bồi bổ? Miệng người khát, không phải là vì mắng chửi chúng ta sao... Tên hỗn đản này!

Hàn Sơn Hà cười nhạt:

- Vân tiểu hầu gia vất vả.

- Đúng vậy đúng vậy!

Vân Dương cười ha hả:

- Con đường về khách sạn, các người cũng đều biết a? Ta đoán chừng các người cũng không có hào hứng đi đánh bạc, dứt khoát liền bỏ hành trình này a?

Mấy vị tướng quân Đại Nguyên hừ một tiếng:

- Chẳng nhẽ đánh chút tiền trinh, Ngọc Đường người cũng có thể cảm a?

Vân Dương sợ hãi một cái:

- Cái đồ chơi này khẳng định không bị cảm, ta chỉ sợ là... Sau khi đi vào, bọn hắn đều nhắm vào các người, khiến cho các người sinh ra cảm giác như lâm đại địch, không khỏi khó chịu, khó mà tận hưởng... Nhất là sau khi thua bạc, vô tình xảy ra nhân mạng, phải chôn xương nơi đất khách, khó được trở về!

“Móa!”

Mấy tên tướng lĩnh kia đều phát ra tiếng chửi từ tận đáy lòng, chúng ta đã làm gì? Tại sao lại nói đến thua bại rồi? Lại còn chôn xương đất khách, khó được trở về? Thực không biết tên tiểu tử huyền tướng này có thể nói ra lời nào tốt, không gây xéo chúng ta nữa a!

Một vị tướng quân nhất thời không thể nhẫn nại, chế giễu nói:

- Sao không phải là chúng ta đại sát tứ phương? Các người thua tới muốn bồi cả quân a? Người liền nói có thể tìm chỗ cá cược không đi, những lời vô vị không cần nói!

Vân Dương cười hắc hắc:

- Muốn chơi như vậy à? Nếu các người đã muốn chơi, ta có thể tổ chức đơn trận cho các người, các người thấy thế nào?

- Đơn trận?

Các vị tướng quân vừa nghe, liền cảm thấy tiểu tử này đang giở trò, muốn bầy bôn họ:

- Cái gì đơn trận? Đơn trận thế nào? Người muốn đích thân đánh với bọn ta à?

Trong thanh âm, tràn đầy vẻ cảnh giác.

Trong bụng tiểu tử này đầy chủ ý xấu, không thể không đề phòng, hắn muốn đích thân ra trận, sao có thể biết có âm thâm ra tay, giở trò chơi bản hay không, với hiểu biết của mình, chúng tướng chắc chắn Vân Dương có thể làm được mấy trò này.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Lại phát tài

- Ta đích thân đánh với người? Ta với các người không thể trở thành bạn cò, nhưng ta có mấy huynh đệ bằng hữu, trước mắt họ đều ở Thiên Đường thành, tin rằng các người cũng nên biết họ, chính là Bốn vị công tử của tứ đại gia tộc Xuân Hạ Thu Đông, bọn hắn ngoài có tiền, lại cũng giống như các người, rảnh đến nhúc cả trứng... Nếu các người muốn chơi, ta liền để bốn người họ chơi với các người, thắng thua thua thua, đều phải tươi cười. Như vậy được chứ, phạm vi chơi cũng không lớn, cũng không tạo thành địch ý ngoài ý muốn...

Vân Dương cười rất thành khẩn:

- Đương nhiên, nếu như các người không muốn chơi, hoặc không chơi nổi thì quên đi. Cuộc với bọn hắn, thực sự cần phải có lá gan, tài lực tương đối, thiếu một cái, cũng không phải chuyện tốt...

Chúng tướng nghe được lại cảm thấy hứng thú, nhất là mấy lão đồ quý trong đó, vừa nghe liền cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Không nói Vân Dương khích tướng từng câu từng chữ, chỉ cần cái tên tứ đại công tử, đã là dụ hoặc lớn lao.

Vân Dương không ra trận? Đánh bạc với tứ đại công tử kia?!

Cái này... Hoàn toàn không có vấn đề à.

Chỉ cần Vân Dương không tự ra trận, vậy cũng không cần cân nhắc đối phương có chơi bản hay không, dù sao, sự hoàn hảo của tứ đại công tử cũng đã sớm vang danh đại lục, nổi tiếng vô cùng, nói không chừng, có thể mượn trận bạc này mà lôi kéo làm quen, tìm hiểu một chút. Coi như không thể kết bạn, đánh bạc là dựa vào vận khí, bên chúng ta nhiều người nhiều vận khí, thế nào cũng phải mạnh hơn bốn tên kia nhiều à?

Thậm chí, đám người bắt đầu mặc sức tưởng tượng, chúng ta không cần thắng nhiều, mỗi người thắng tầm mấy trăm vò Anh Hùng huyết cũng đủ nha!

- Chơi thì chơi có gì ghê gớm? Đơn trận này cứ định vào buổi tối đi, tổ chức ở nơi nào?

Một tên tướng quân có bộ râu quai nón nói. Chính là vị tướng quân của Đại Nguyên kia, hắn bỏ ra nhiều bạc mua rượu như vậy, đến giờ vẫn còn cảm thấy đau chym. Bây giờ có cơ hội gỡ lại vốn, há có thể bỏ qua?

- Đơn trận này tổ chức ở sông bạc chính quy sao?!

Một người khác hỏi.

Câu hỏi này có chút vấn đề. Dưới tình huống bình thường, cao thủ trong Thiên Huyền đại lục quá nhiều, chuyện cách không khổng chế, quá nhiều thắng thua quá thực quá dễ dàng, cho nên, phạm là sông bạc lớn một chút, đều sẽ bố trí Kim Huyền Thạch.

Cái gọi là Kim Huyền Thạch, chính là Cẩm Huyền Thạch. Trong sông bài, chỉ cần bố trí Kim Huyền Thạch, như vậy, trong phạm vi ảnh hưởng của Kim Huyền Thạch, bất luận kẻ nào đều không thể tự nhiên thi triển huyền khí.

Đương nhiên, Kim Huyền Thạch chỉ có thể áp chế tu giả vận dụng huyền khí trong phạm vi nhỏ, không thể áp chế trên phạm vi lớn, tỷ như nếu tu giả không quan tâm vận dụng huyền khí, Kim Huyền Thạch cũng sẽ không phát huy tác dụng, bất quá, những kẻ lợi dụng huyền khí gian lận. Đều là áp dụng

con đường tình xảo, lúc đó Kim Huyền Thạch cũng không có tác dụng.

Ngoài ra, hạn chế của Kim Huyền Thạch cũng có cực hạn, một khi đối thủ vượt quá cừu trọng sơn cao thủ, Kim Huyền Thạch khó có thể phát huy hiệu dụng.

Nhưng vấn đề là... Cao thủ vượt qua cừu trọng sơn, ai lại nhàm chán tới mức đi sông bài chơi? Coi như thực sự đi chơi, đó cũng là chơi thật, sao lại có thể vận dụng cao cấp huyền khí, bịt tai trộm chuông!

Mà phàm là sông bạc có quy mô tương đối lớn, thường thường sẽ trực tiếp lấy Kim Huyền Thạch để lát gạch, triệt để đoạn tuyệt khả năng gian lận, cho nên người kia mới có câu nói này, cũng không khó thể đoán người này hẳn là khách hàng thường trú tại các sông bạc.

- Chính quy hay không chính quy, đi thử không phải biết sao?

Vân Dương mỉm cười:

- Ta nói sông bạc kia, ngay cả trần nhà đều dùng Kim Huyền Thạch.

Các vị tướng quân nghe vậy lập tức yên tâm.

Như vậy, không có bất luận khả năng dùng huyền khí gian lận nào.

Thứ nhờ cậy duy nhất, chính là vận khí cùng thủ pháp...

Trên hai điểm này, người ưu thích đánh bạc cơ hồ đều cảm thấy mình là trâu bò nhất...

- Hẹn gặp ban đêm!

Trong lúc nhất thời, lại có ba bốn mươi người tỏa sáng hai mắt.

Chuyện như vậy, những lão tướng thành thực hoặc quyền cao chức trọng sẽ không đi.

Người hưởng ứng, cơ bản đều là các tướng lĩnh khoảng chừng ba bốn mươi tuổi.

Trong đó có người nháy mắt ra hiệu một cái...

Vân Dương hừ một tiếng.

Đám gia hỏa này, một là muốn thắng tiền, tìm kích thích. Thứ hai, cũng là bởi có chuyện. Nhất là mấy tướng lĩnh muốn cấu kết với nhau... Không ít người, trong thời gian ngắn đều chưa đạt thành nhận thức chung.

Đoán chừng là muốn mượn cơ hội này, tìm hiểu nhau một chút, nghiên cứu khả năng hợp tác hay không, lại hoặc dứt khoát tìm hiểu thái độ mưu đồ lẫn nhau...

Đối với những chuyện này, Vân Dương biết rõ trong lòng:

- Như vậy đã định, ta đi an bài một chút, chờ ăn tối xong, liền đưa mọi người đi. Đến lúc đó tụ họp tại cửa Tiếp Thiên lâu, không gặp không về, các người mau đi, tối nay, để mọi người cùng thoải mái một chút, ta cũng không ở lại khiến các người ngột ngạt ha ha...

Chúng tướng trợn mắt: hóa ra tiểu tử này cũng biết, hẳn ở lại khiến chúng ta ngột ngạt a...

Hàn Sơn Hà mỉm cười nói:

- Vân tiểu hầu gia không nên quên, đám Anh Hùng Huyết mà chúng ta đã đặt, chúng ta sắp trở về, mong tiểu hầu gia đốc thúc một hai.

Vân Dương nói:

- Cái này tuyệt không vấn đề, kỳ thực bên kia đã toàn lực đẩy nhanh tốc độ. Đợi đến lúc các người rời đi, chí ít sẽ có nhóm đầu tiên được đưa đến... Đúng, bạc ngày đó, ta đều đã chuyển cho thương gia, vậy nên, lúc các người nhận nhóm hàng đầu tiên, phải thanh toán khoản tiền còn lại. Đây cũng là chuyện bất buộc. Dù sao người ta cũng cần tiền mặt mới có thể hoạt động. Ân, đến lúc đó, trực tiếp đưa bạc cho ta là được.

Hàn Sơn Hà cười to ra vẻ hiểu rõ:

- Đây là chuyện đương nhiên, lại nói, chúng ta cũng không sợ tiểu hầu gia quít nợ, ha ha...

Hai ba câu, Vân Dương liền cười ha ha rồi đi.

- Trước khi đến sông bạc, cần phải thống nhất kế hoạch của tứ quốc mới được.

Hàn Sơn Hà thấp giọng nói.

Mấy lão soái đều yên lặng gật đầu.

Có lẽ lần này đến đây, thu hoạch lớn nhất, chính là trong mấy ngày này, mấy lão gia hỏa có thể thương lượng kế hoạch của bốn nước...

Trừ cái đó ra, thực cũng không còn thu hoạch nào khác.

- Nếu có khả năng... Lão hủ hy vọng...

Thanh âm của Hàn Sơn Hà hạ xuống như tiếng muỗi vằn:

- ... Trong thời của chúng ta, có thể triệt để đánh Ngọc Đường thành tàn phế... Hoặc trực tiếp hủy diệt. Cho nên, các vị lão huynh đệ đều cần phải lên tinh thần, tuyệt đối không thể để bên mình xảy ra điều sơ suất.

- Đây là điều đương nhiên.

- Cái này là đương nhiên.

- Chúng ta cũng mong, có thể như vậy!

...

Vân Dương về đến nhà, cũng chỉ vào phòng một cái, liền hóa thành một trận gió nhẹ, phi tốc hướng về Cửu Tôn phủ.

Không đi không được, đi trễ cũng không được.

Đêm qua rất nhiều cao thủ bỏ mình trong đó, quan trọng nhất còn có sáu đầu cao giai Huyền thú. Nếu Vân Dương đi chậm, huyền đan của sáu đầu Huyền thú kia, sẽ bị Cửu Thiên trận trực tiếp hóa giải thành năng lượng tinh thuần...

Sáu đầu Huyền thú kia, nhất là sáu viên huyền đan, đối với kẻ nghèo kiệt xác như Vân Dương mà nói, chính là một bút tài phú thật lớn, nhất quyết không thể bỏ qua!

Sao có thể dễ dàng để cho bọn nó bị hóa tan đâu?

Bóng đêm thâm trầm, bao phủ lấy đại địa, chỉ có Cửu Tôn phủ vẫn như cũ, mây mù tràn ngập, điều giống nhau duy nhất, nói chung chính là đưa tay không thấy năm ngón.

Một cơn gió yên lặng dấy lên.

Vân Dương vô thanh vô tức tiến vào Cửu Tôn phủ.

Tuyệt đối thần không biết quỷ không hay.

Trên mặt đất không biết làm từ vật liệu gì, có mười tám mươi chín bộ thi thể ngổn ngang, tử trạng mười mấy người đều như một, toàn thân cháy đen, ngay cả xương cốt cũng biến thành than cốc.

Vân Dương thở dài thườn thượt một hơi.

Nguyên vốn còn muốn kiếm chút đồ tốt trên người mấy tên gia hỏa này, không chừng còn có thể kiếm được một khoản của cải ngoài định mức, không trách Vân Dương ham tiền đến vậy, ngay cả người chết cũng không chịu buông tha, thực sự là người nào đó quá nghèo, nghèo đến một nghèo hai trắng, túi còn sạch hơn mặt!

Chỉ tiếc, nhìn tình huống hiện tại, dù trên người đám cao thủ này có ngân phiếu hay gì đó, giờ phút này đã sớm bị đánh thành tro bụi.

Thất vọng thì thất vọng, cuối cùng Vân Dương cũng không uống phí một chuyến đi, bởi trên mặt đất vẫn còn một chút đồ vật sáng lấp lánh, đã đủ giá trị cái vế, Vân Dương đem từng khối nhặt lên, thế mà nhặt được tới trên dưới 100 viên huyền thạch, trong đó còn có mười mấy khối huyền tinh...

Chỉ cần một chút này, đã xem như thu hoạch không ít.

Ngoài ra còn một số đao kiếm cũng có thể lấy tới tay, đây chính là vũ khí tùy thân của mười mấy cao thủ đỉnh cấp, lại càng là vũ khí có thể tồn tại qua lời kiếp phong hỏa của Cửu Thiên trận, tuyệt không phải là hàng bình thường, nhưng Vân Dương cũng không động, một là hắn đã có Thiên Ý chi nhận, binh khí khác không vừa mắt hắn. Hai là những binh khí này đều tương đối nổi danh, nếu đem đi bán, khó tránh khỏi, sẽ bại lộ một chút gì đó, có thể để lại vết tích, tạo ra sơ hở, lúc đó lợi bất cập hại...

Mà đổi lại thu hoạch khác, khiến Vân Dương mừng quá đổi.

Thu hoạch chính của Vân Dương lần này chính là sáu đầu Huyền thú.

Vân Dương xem xét một phen, phát hiện sáu đầu cao giai Huyền thú, phẩm giai cao nhất thành linh đạt tới bát giai trung phẩm. Ba đầu đạt đến bát giai trung phẩm, dù là đầu yếu nhất, cũng đạt đến bát giai đỉnh phong. Đương nhiên, điều kinh hỷ nhất, chính là thi thể những đầu Huyền thú này đều được bảo tồn hoàn hảo.

Điều này cũng không khó gặp, khả năng tiếp nhận sức mạnh thiên địa của Huyền thú so với người lớn hơn một bậc...

Lúc này, mây mù trong Cửu Tôn phủ đã xúm lại, từng tia từng sợi hấp thu linh khí xung quanh, thu vào trong mây mù, may mắn là Vân Dương tới sớm, nếu đến muộn một hồi, thi hài của hai đầu thất giai đỉnh phong kia chỉ sợ liền không kháng cự được mây mù xâm nhập.

Biết rõ uy năng của Cửu Thiên trận, Vân Dương cũng không dám thất lễ, trực tiếp lấy Thiên Ý chỉ nhận ra, muốn một đao bỏ xuống lấy huyền đan, ngay lúc Vân Dương chuẩn bị động, hân liên bất ngờ dừng lại.

Bởi, ngày khi Thiên Ý chỉ nhận xuất hiện, đao mạnh lấp lóe, mây mù bốn phía lập tức hô hô tránh về bốn phía.

Chỗ Vân Dương đứng, tạo thành một phương viên thanh minh vài chục trượng!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Đánh cược

Sự biến hóa này khiến Vân Dương không chuẩn bị kịp, mây mù của Cửu Tôn phủ, thế mà không dám đến gần Thiên Ý chỉ nhân.

- Cây đao này còn có chỗ tốt như thế?

Trong nháy mắt, Vân Dương liền nghĩ đến phương diện khác:

- Nếu có thể hữu hiệu đối với tất cả chương khí mây mù, những nơi thần bí quanh năm bị mây mù bao phủ, những dị vực bị chương khí tràn ngập... Chẳng phải chỉ cần cầm cây đao này, là có thể có một con đường bừng sáng bằng phẳng sao?

Vân Dương mừng rỡ không thôi, nhưng hiệu dụng của Thiên Ý chỉ đao cũng cần nghiệm chứng thêm, trước mắt, tranh thủ thu lấy di hài sáu đầu Huyền thú mới là đúng đắn.

Vân Dương cầm đao trong tay, nhanh chóng moi nội đan Huyền thú ra, sau đó dùng huyền khí hong khô phần ngoài, lại xử lý đơn giản một chút, huyền đan nguyên bản bị huyết nhục bao khóa, biến thành một viên tròn trịa sạch sẽ.

Có vẻ chuyện như thế, Vân Dương đã sớm làm đến thuần thục, lại hào hứng dạt dào/

Cái này... Cái này đều là tiền a.

Bắt quả huyền đan này, nên làm gì với nó đây?

Trực tiếp cho Lục Lục bồi bổ? Hay là giao cho tứ đại công tử đấu giá? Thu hoạch lợi ích lớn, lợi ích lâu dài?

Nhưng Vân Dương lại cảm thấy, trong không gian thức hải, Lục Lục đang uốn qua uốn lại, tiếng kêu “ấy da da” non nớt đang cầu ăn, Vân Dương biết rõ lợi hại, nhưng vẫn không nhận được, cho Lục Lục một nửa.

Lục Lục vui vẻ nhận lấy huyền đan, trực tiếp đặt xuống bộ rễ của mình, dùng dây leo đào một cái hố chôn xuống, sau một chốc, lại càng thêm vui vẻ.

Hai mảnh lá cùng nhau lay động, dây leo xanh biết vung vẩy nhảy múa đầy trời, uốn qua uốn lại, ấy da ấy da réo lên không ngừng.

Tựa như một đứa nhỏ đột nhiên được ăn ngon, hân hoan đến nhảy cẫng lên.

Quý nghèo Vân Dương dù mới phá sản cho Lục Lục một nửa, nhưng cảm thấy Lục Lục hân hoan, hẳn chỉ cảm thấy mềm mại trong lòng, sau khi cười ha ha một cái, liền lập tức trở về.

Chờ chút nữa, còn có một trận Thao Thiết thịnh yến, chỉ cần hết thấy thuận lợi, tin rằng lại có thể thu thêm một khoản, giúp hắn thoát khỏi cái danh hào nhả nhận - Quý nghèo!

...

- Lão đại mời chúng ta đi đánh bạc?

Đông Thiên Lãnh nhận được tin tức, một mặt kinh ngạc khó hiểu, trong đó còn có một tia không thể tưởng tượng nổi. Chuyện này có chút kỳ quái a, để chúng ta đi đánh bạc, lại chỉ cho phép chúng ta được thắng không được thua...

- Đi a! Ngu sao không đi!

Hai mắt Xuân Vân Phong hấp háy:

- Máy ngày nay rảnh đến như cá trứng...

Hạ Băng Xuyên:

- Ngươi có trứng a?

Thu Vân Sơn:

- Sao lão thái giám kia không có động tĩnh gì vậy? Lúc trước rõ đã thỏa thuận nói là đưa Long Hồ cao... Lão hỗn đản kia rốt cục muốn làm gì? Có nên nói với lão đại một tiếng, chúng ta trực tiếp đến hoàng cung tìm hắn? Món Long Hồ cao kia chính là chuyện lớn! Còn có một phần cho lão đại a.

Mọi người cùng nhau liếc mắt, Đông Thiên Lãnh giờ giọng quái dị:

- Nha, dường như Thu công tử rất bức thiết muốn lấy Long Hồ cao nha... Chắc chắn, nghe nói món đồ kia là đại bổ cho nam nhân... Chắc chắn, Thu công tử vội như vậy, chắc chắn, có phải... Hừ hừ?

Xuân Vân Phong:

- Thu công tử không được á!

Hạ Băng Xuyên:

- Hóa ra Thu công tử là không được nha...

Thu Vân Sơn giận tím mặt:

- Ai nói! Ai nói! Mấy người các ngươi bớt nói hươu nói vượn, tối nay chúng ta còn phải đi giúp lão đại, các ngươi nói xem, nên làm thế nào mới có thể thắng đám người kia? Cụ thể nên mang bao nhiêu bạc? Còn nữa, cần phải quy định ám hiệu a...

Đông Thiên Lãnh cười ha ha:

- Thu Vân Sơn lại bắt đầu đổi chủ đề oa ha ha ha... Xem ra, đúng là gia hỏa này không được, ông trời của ta, Thu thiếu, ngươi mới bao lớn a... Cái này... Ai, ta đột nhiên cảm thấy đi cùng ngươi rất không có phong độ...

Xuân Vân Phong cũng nói:

- Mọi người đều nói gần mực thì đen, gần heo thì thối, gần cái kia, không biết cũng bị cái kia không nữa? Nếu không, Thu thiếu ngài cách xa chúng ta một chút vẫn hơn a...

Hạ Băng Xuyên đồng ý:

- Đúng vậy đúng vậy, lời ấy chính hợp ý ta!

Mặt mày Thu Vân Sơn đỏ tới mang tai, giận giữ kêu lên:

- Ngươi mới không được, tất cả các ngươi đều không được, chẳng qua ta chỉ muốn tranh thủ phúc lợi cho mọi người mà thôi, ai nghĩ mấy người các ngươi đều có tâm từ quỷ quyết, còn muốn mặt mũi a...

Đông Thiên Lãnh vỗ vỗ bàn, cười đến chết đi sống lại:

- Oa ha ha ha... Hóa ra Thu Vân Sơn chân chính là không được... Ha ha ha... Thu Vân Sơn chân chính là không được...

Đông Thiên Lãnh cười to, tiếng cười đình tại như ốc, truyền bá rất xa.

Sắc mặt Thu Vân Sơn nhanh biến thành màu gan heo.

Xông lên bịt miệng Đông Thiên Lãnh:

- Ca, ngươi là anh ruột của ta còn không được a... Ngươi nói nhỏ một chút...

...

Mãi cho đến Lăng Phong các, tam công tử Xuân Hạ Đông vẫn cười ngoác miệng, tưởng chừng có thể nhét nguyên cái chậu rửa mặt vào đó mà vẫn thừa, tiếng cười lang lang truyền tới mấy con phố đều có thể nghe được...

Thu Vân Sơn trầm trọng bước theo sau, vẻ mặt xanh xao.

Thủy Vô Âm nhìn mấy tên này, trợn mắt một cái.

Trước đó, cách ba con phố đều có thể nghe được mấy tên điên này cười ha ha, kết quả là tiếng cười càng lúc càng gần, cuối cùng trực tiếp bước vào Lăng Phong các.

Hơn nữa sau khi tiến vào Lăng Phong các vẫn cười, ba người này bị điểm huyết cười sao?!

- Ha ha ha... Đây là sông bạc ha ha ha?

- Ha ha ha... Hoàn cảnh nơi này không tệ ha ha ha...

- Ha ha ha... Sao lão đại còn chưa tới ha ha ha?

...

Thủy Vô Âm rất muốn nhét dép vào miệng ba tên này mà hét lớn: ha ha em gái ngươi! Có chuyện gì mà đáng cười thành như vậy? Mấy tên thần kinh...

Thời gian không dài.

Dưới sự xuất lĩnh của Vân Dương, đội nhân mã đã trùng trùng điệp điệp đi tới.

Đồ khách của chư quốc tổng có hơn 60 người.

Chúng tướng đến đúng là không ít. Những người ở lại khách sạn không đi, đại đa số đều là hạng người lão luyện thành thực. Mà những người Vân Dương mang tới, cơ bản đều dưới 40 tuổi.

Đám người tiến vào Lăng Phong các, lập tức phát sáng hai con mắt.

Từ khi cách cửa ba thước, hai bên vách tường, dưới mặt đất, trên trần nhà đều ợp Cẩm Huyền Thạch.

Mà dưới chiếu bạc trong phòng, đều bài bố Cẩm Huyền Thạch thành nói nhỏ, thậm chí mép bàn đánh bạc, còm khảm Cẩm Huyền Thạch ẩn ẩn phát ra hồng quang.

Nó rõ là cực phẩm Cẩm Huyền Thạch.

Khởi phải nói, chỉ cần cái bộ dạng trước mắt này, coi như tông sư mười thành đại viên mãn tới đây, muốn dùng huyền khí để gian lận, cũng là chuyện không thể nào. Dù mọi người không phát giác, nhưng cực phẩm Cẩm Huyền Thạch cũng sẽ tự động phát ra hào quang cảnh báo!

- Thật đúng là chỗ tốt.

Hai mắt vị tướng có bộ râu quai nói lập tức sáng lên:

- Ta thích nhất là công bằng cạnh tranh! Nhà sông bạc này, quả là nơi mà ta nhìn thấy nhiều Cẩm Huyền Thạch nhất!

Bốn vị hoàn khổ đồng thời đứng lên:

- Oa, lão đại, đã lâu không gặp.

Vân Dương cười ha ha, nhiệt tình giới thiệu.

Các vị tướng lãnh nghe một tiếng lão đại này, sắc mặt liền âm trầm nửa ngày, làm nửa ngày, cuối cùng là chơi với tiểu đệ của tên gia hỏa này?

Trước đó nghĩ, chỉ cần Vân Dương không ra trận, liền có thể tránh được chuyện gian lận, nhưng mấy đứa này là tiểu đệ của hắn, tỷ lệ giở trò quỷ liền lớn hơn rất nhiều.

Nhưng đại đa số người, đều đưa mắt nhìn Vân Dương, sắc mặt thêm mấy nét hiếu kỳ: tứ đại công tử của bốn nhà này, thế mà gọi gia hỏa này là lão đại?

Đây... Là chuyện quái gì vậy?

Rất nhiều người bắt đầu đánh giá Vân Dương lại lần nữa.

Dù sao mọi người đều biết, tứ đại công tử này là hạng người tâm cao khí ngạo bậc nào? Cho dù là hoàn khổ bất học vô thuật, nhưng tầm mắt cũng tuyệt đối cao đến dọa người.

Há có thể tùy tiện gọi người là lão đại?

Trừ phi bị triệt để khuất phục.

Hoặc, bị triệt để đánh tới phục.

Lại hoặc, trên người người này có ẩn chứa lợi ích kinh thiên!

Ngoại trừ mấy khả năng này, sẽ không còn khả năng khác.

Mà bất kể Vân Dương có năng lực nào, đều phải khiến mọi người đánh giá lại hắn, sau đó, triệt để cảnh giác nhân vật nguy hiểm.

Thế nhưng, rất nhanh mọi người đã bị bàn đánh bạc hấp dẫn sự chú ý.

Vân Dương có nguy hiểm hơn nữa, cũng là chuyện của ngày mai, trở về rồi nói cũng không muộn, hôm nay phải chơi cho tận hứng, vấn đề để mai tính!

- Đến chiếu bạc, mọi người đều là huynh đệ, tới tới tới, các người muốn chơi cái gì? Xúc xắc được không? Bài cừ được không? Nếu có yêu thích đặc thù... Bên kia có bàn mạt chược... Dựa vào, cái sông bạc này đủ cao cấp, dụng cụ đánh bạc nào cũng có, tốt tốt tốt, quá tốt rồi, liền chọn cái này, một bàn này lão tử khai trương trước, oa ầu rổng~~~~ đến đào đến đào đến đào... Đông Đông Long Đế Thương... Tạch tạch tạch!

Tất cả mọi người đều nghe vậy mà ghé mắt nhìn.

Vị công tử Đông gia này, không phải là tên giả mạo chứ?

Công tử thế gia trong truyền thuyết... Lại có cái bộ dạng này?

Có điều, hôm nay mọi người tới là để chơi, đầu tiên quan sát một lượt là hợp lý, mấy người ở đây đều là lão làng cờ bạc, trên cơ bản chỉ cần quan sát một lượt là có thể biết có gian lận hay không.

Hiển nhiên, tên Đông Thiên Lãnh này, thậm chí là tứ đại công tử, đều là dê béo, ít nhất là không chơi chiêu ngoài bàn cược!

Mọi người lập tức tiến lên.

Tứ đại công tử, tạm thời mỗi người làm nhà cái một bàn, đuổi tất cả nhà cái của sông bạc xuống, trong nháy mắt la lối om sòm, vàng bạc ngân phiếu bay đầy trời...

Tầm mười người, đi đến một cái bàn khác an tĩnh chơi mạt chược...

Cần nói chuyện sao?

Thủy Vô Âm bình tĩnh chào hỏi, bước qua từng bàn xem xét, chấp tay sau lưng, đi tới đi lui, trên mặt còn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Mất thấy mọi người chơi vui đến quên trời quên đất...

- Hôm nay thật náo nhiệt a, thật nhiều gương mặt lạ, cho ta tới chơi một ván, thế nào?

Một thanh âm từ cửa truyền tới.

Một người áo trắng, không nhuộm bụi trần đột nhiên xuất hiện trước cửa sông bạc.

Vân Dương nhíu mày, nhìn qua Thủy Vô Âm một chút.

Thủy Vô Âm cũng vô cùng kinh ngạc.

Sau khi đám dê béo đi vào, hắn lập tức đóng cửa sông bạc lại, người này vào bằng cách nào?

Thần sắc Thủy Vô Âm bất động, lạnh nhạt không gợn sóng, ôn tồn mỉm cười nói:

- Xin hỏi, bằng hữu họ gì?

Người áo trắng lãnh đạm nói:

- Bằng hữu? Không dám nhận, ta chỉ là một cái đồ khách, các hạ mở cửa làm ăn, sẽ không không chào đón khách nhân đến ủng hộ a?!

Thủy Vô Âm cười càng ôn nhu, ngữ khí càng nhu hòa:

- Từ hải đều là bằng hữu. Bằng hữu đã có thể đến nơi này, chính là khách quý của Thủy mỗ, xưng hô thế nào, đương nhiên cần biết a?

Trên mặt người áo trắng như phủ thêm một tầng mặt nạ băng lãnh:

- Ta lặp lại một lần nữa, ta không phải bằng hữu của ngươi, người càng không phải bằng hữu của ta.

Vân Dương ở bên quan sát vị khách không mời này, càng lúc càng cảm thấy, người áo trắng này cho hắn một cảm giác rất quen thuộc.

Nhưng bộ dạng này, rõ là hắn chưa từng gặp qua a...

Chờ chút...

Vân Dương bỗng thanh minh, bỗng nhớ tới đêm hôm đó, thân ảnh màu trắng mà nhất định Tần Quảng Vương đuổi theo không bỏ kia!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Áo trắng tham gia đánh cược

Vừa nghĩ đến đây, Vân Dương cảm thấy run lên, tiến lên một bước, cười ha ha:

- Sòng bạc sòng bạc, đương nhiên phải hoan nghênh đồ khách tới chơi. Vị này... Ân, huynh đài nếu muốn chơi đùa một chút, địa chủ nhất định vô cùng hoan nghênh.

Trong ngôn ngữ, hình như còn có ý vô tình hướng về Thủy Vô Âm hơi liếc mắt ra hiệu.

Thủy Vô Âm hội ý nói:

- Không biết huynh đài muốn chơi gì? Ở đây có cả những cược pháp đặc biệt a?

Từ khi Vân Dương đột nhiên tham gia, nhất là ánh mắt không rõ ý vị kia, Thủy Vô Âm liền ý thức được người này không đơn giản, chỉ sợ có lai lịch đặc biệt khác thường, chỉ ít cũng không phải người đơn giản, lập tức nghiêm nghị đối đãi.

Có thể khiến Vân Tôn chú trọng, sao có thể là người bình thường?

- Chơi xúc xắc là được, thắng bại rõ ràng, hiệu quả nhanh chóng.

Sắc mặt người áo trắng bất động, nhưng lại lãnh đạm nói:

- Có chuyện cần phải nói rõ trước. Trên người ta chỉ có năm mươi lượng bạc.

Năm mươi lượng bạc...

Người áo trắng đột nhiên nói một câu, ngược lại khiến Vân Dương sinh ra một tia minh ngộ, lo lắng nói:

- Thiên kim không coi là nhiều, một vạn cũng không phải ít, có cược liền chưa chắc đã thua, Thủy lão bản dẫn vị huynh đài này đi, đến bàn của Thu Vân Sơn, Vân mỗ chúc huynh đài, hai tay tụ kim phong, thắng lợi trở về.

Trên bàn kia, Thu Vân Sơn đang cầm cái, hô to gọi nhỏ, hưng phấn đến mặt mũi ửng hồng, thỉnh thoảng lại cười ha ha, xung quanh là một đám tướng lĩnh hùng hùng hổ hổ... Chắc hẳn Thu công tử này vận may thịnh vượng, thắng lợi không ít.

Thủy Vô Âm mang người áo trắng đi qua, trực tiếp mở miệng nói một câu:

- Thu công tử, vị này là bằng hữu của Vân lão đại, đến bàn của ngươi chơi một chút.

Thu Vân Sơn cười ha ha:

- Báo lão đại yên tâm, bằng hữu của lão đại, chính là thân huynh đệ của Thu Vân Sơn ta!

Thủy Vô Âm gật gù đầu, không nói nhiều, trực tiếp xoay người rời đi.

Mới tiếp xúc một thời gian ngắn ngủi, thậm chí còn chưa kịp nói chuyện, nhưng Thủy Vô Âm là dạng người thế nào? Sớm đã nhìn rõ bản tính của đám người Thu Vân Sơn, đối với đám người này, lời hân nói còn không bằng đánh rắm, chỉ có trực tiếp báo tên của Vân Dương, mới có thể khiến mấy tên gia hỏa này thành thực làm việc.

Vân Dương với Thủy Vô Âm tách ra, vừa đi vừa xem xét thắng thua, trong toàn bộ đại sảnh, người không tham dự đánh cược, cũng chỉ có hai người bọn họ.

Nói chung chừng nửa ngày, cái bàn cược của Đông Thiên Lãnh là ồn ào nhất, tiếng kêu to liên tiếp vang lên, cơ hồ thổi bay cả nóc phòng.

Lại nghe được hơn mười người kêu khản giọng kêu lên:

- Nhỏ! Nhỏ! Nhỏ! Ha ha ha ha ha...

- Ta xxx con mẹ nó cái ồm ộp ồm ộp! A a a a...

Đông Thiên Lãnh làm nhà cái, tức giận kêu to, ô ngôn uế ngữ phát ra tầng tầng lớp lớp:

- Con mẹ nó a, một đám binh lính, lại có thể thắng tiền của lão tử? Con mẹ nó, con mẹ nó, con mẹ nó a a a...

Đám tướng quân không chút yếu thế:

- Long chim cái rắm! Hiện tại là trên chiếu bạc, coi như tiền của Hoàng đế chúng ta cũng dám thắng, con mẹ nó, ngươi mau mở, nếu không đủ vốn làm nhà cái thì mau rút đi, để lão tử đến xúc hai ván!

Đông Thiên Lãnh oa oa kêu to:

- Không đủ tiền vốn? Hôm nay lão tử nhất định phải đánh tới khi các ngươi phải cời cả quần ra gân! Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi...

Vân Dương ở ngoài kêu to:

- Đông Thiên Lãnh, ta nói cho ngươi, đám gia hỏa này còn một cái quần mặc ra ngoài, ngươi con mẹ nó sớm rút về nhà đi! Ta cho ngươi một nhiệm vụ, công khai ghi giá, chính là muốn thắng triệt để sạch sẽ, ngay cả cái quần xì cũng không được thừa!

Đông Thiên Lãnh ngao ngao kêu to:

- Lão đại yên tâm đi, ta nhất định thảo chết bọn hân!

Đám tướng quân cũng cười ha ha quái dị:

- Chỉ mình ngươi cũng dám lớn lối mà không biết thẹn, nhìn mấy ca lược sống ngươi!

- Lại đến!

Thu công tử vỗ một nắm ngân phiếu lớn lên bàn, mặt đỏ tía tai:

- Lão tử thiếu gì thì thiếu, thứ không thiếu nhất chính là tiền!

Một sấp ngân phiếu dày như vậy, tối thiểu cũng phải có bốn năm mươi tở, mà mệnh giá thấp nhất, cũng là một vạn lượng.

Tiền vốn hùng hậu vừa ra, nhất thời dẫn bạo một cao trào mới!

Vân Dương cùng Thủy Vô Âm dạo qua một vòng, mắt thấy đám gia hỏa này cực kỳ nhập tâm, cược đến khản cả giọng, liền đi tới một bên:

- Như thế nào rồi?

Vân Dương hỏi.

- Người áo trắng kia chỉ nhìn không cược, đến giờ đã nhìn đến mười mấy trận, chưa từng xuất thủ.

Thủy Vô Âm nói:

- Người này, hoặc là có mưu đồ khác, hoặc là một lão cao thủ, ta có khuynh hướng nghiêng về cái sau hơn.

Vân Dương cũng không hỏi kỹ. Nhưng Thủy Vô Âm hiểu, hẳn hỏi ai, hỏi chuyện gì.

- Vì sao lại có phán đoán này?

Vân Dương hỏi.

- Tin rằng Vân Tôn có thể nhìn ra, người này là một cao thủ.

Trong mắt Thủy Vô Âm lóe lên một tia sắc bén:

- Đứng trước hắn, ta có cảm giác như đứng trước một tòa đại sơn, hơn nữa còn là băng sơn, vừa cứng rắn to lớn lại vừa lạnh thấu xương.

- Tu vi của người này, cao hơn bất kỳ người nào ta từng gặp.

Thanh âm khàn khàn của Thủy Vô Âm nói rất chậm rãi, nhưng lại vô cùng trịnh trọng.

- Trận đánh này dù chúng ta sớm dự mưu, nhưng thời gian chưa định, vẫn có thể quy về ngẫu nhiên mà thành, nếu nói cao thủ này đến có ý đồ, không khỏi có chút gượng ép.

- Cho nên nói, ta càng có khuynh hướng, nghĩ rằng người này xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch, cho nên mới tới thử thời vận, dù sao danh khí của Lăng Phong các ta cũng không tệ lắm, chỉ cần có thể thắng tiền bằng bản lĩnh thực, dù thắng bao nhiêu cũng có thể mang đi!

- Theo lẽ thường mà nói, cao thủ như vậy, không có lý gì mà thiếu tiền. Cho dù thiếu tiền, cũng không thiếu con đường kiếm tiền. Nhưng hắn đến đây, vậy chỉ có hai khả năng, một là hắn không có con đường kiếm tiền. Hai là hắn là người thích đánh bạc.

- Hẳn dùng phương thức đánh bạc bất chấp nguy hiểm này để kiếm tiền, cũng không muốn dùng phương pháp khác... Chứng tỏ người này là một người tương đối có nguyên tắc..

Thủy Vô Âm nói:

- Mà người như vậy, bình thường đều chuẩn bị rất đầy đủ, tuyệt không để bản thân đi vào hoàn cảnh khó khăn quẫn bách như vậy, cho nên... Hẳn là hắn có chỗ khó khăn.

- Loại tình huống này... Ngoại trừ có địch nhân cường đại, khó có khả năng bức người như vậy đến mức này.

Thanh âm của Thủy Vô Âm rất chậm, nói xong một câu, liền suy nghĩ một đoạn thời gian, từ từ nói ra, cuối cùng tổng kết:

- Nếu ta đoán không sai, trong Thiên Đường thành này, tồn tại kẻ địch mà hắn khó lòng chống lại, thậm chí có thể là nhân vật mà hắn không cách nào chống lại, một khi đối mặt, ngay cả chạy trốn cũng khó khăn.

Trong mắt Vân Dương lộ ra vẻ hân thưởng.

Bất ca nói không sai, đầu óc của Thủy Vô Âm đúng là linh thông đến cực điểm.

Chỉ bằng một sự kiện đánh bạc, liền có thể suy luận đến gần chân tướng, suy luận này, nếu Vân Dương không tận mắt nhìn thấy hắn bị Tần Quảng Vương truy sát, cũng chưa hẳn có thể đưa ra kết luận như vậy, bất quá tương đối mà nói, chính bởi Vân Dương biết nội tình người áo trắng này, đương nhiên biết rõ Thủy Vô Âm đoán không sai.

- Nếu hắn có lòng muốn thắng, vậy liền để hắn thua! Nhưng năm mươi lượng bạc quá ít!

Vân Dương mỉm cười, thấp giọng nói.

Thủy Vô Âm ngẫm hiểu, cũng thấp giọng nói:

- Vậy ta lại đi dạo.

Nói rồi bắt đầu dịch chuyển.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, vẫn đứng tại chỗ, lặng chờ tin lành.

Trong sông bạc này, đúng là có vô số Cẩm Huyền Thạch, tuyệt đối là hàng thật giá thật, không chút khoa trương giả bộ. Cho dù là đỉnh phong cao thủ tới đây, muốn vận dụng huyền khí cũng không thể nào làm đến vô thanh vô tức, hoàn toàn không có sơ hở. Chút nhận định này, hoàn toàn chính xác, cũng là điều khiến các đồ khách yên tâm nhất.

Nhưng Cẩm Huyền Thạch chỉ có tác dụng áp chế huyền khí, chứ không phải không cách nào gian lận, chỉ ít ở đây, vẫn có một người có thể dùng chiêu ngoài bàn.

Thủy Vô Âm

Trong hoàn cảnh toàn bộ đại lục đều tu luyện huyền khí, Thủy Vô Âm lại là Linh tộc thần bí, hần tu luyện công pháp của Linh tộc.

Hắn có thể vận dụng linh hồn chi lực, tham gia cá cược, vô thanh vô tức thay đổi kết quả.

“Đây chính là nguyên nhân Bát ca tổ tức Lăng Phong các thành sông bạc, mà không phải làm ngành nghề khác đi...”

Vân Dương thầm khinh bỉ Bát ca một trận: “Gia hỏa này, từ đầu đã dự định hớ người... Có một cái máy gian lận như thế, mở sông bạc, không muốn kiếm lời cũng không khó a...”

Bên kia, người áo trắng nhìn đến hai ba mươi trận, có vẻ như rốt cục quyết định ra tay.

Mắt thấy Thu Vân Sơn buông cóc xúc xắc xuống. Không chút do dự trực tiếp đặt năm mươi lượng vào điểm.

Chỉ đặt điểm!

Đặt điểm là một thủ pháp ít thấy trong đánh cược, ba viên xúc xắc, cao nhất là 18 điểm, nhỏ nhất 3 điểm, tổng có tới 16 lựa chọn. Cho nên, một khi đặt trúng, tiền lời cũng là gấp mười lần!

Nếu xúc ra đúng bảy điểm, như vậy, Thu Vân Sơn cần trả cho hắn năm trăm lượng. Trả gấp mười lần!

Dù tiền lời cao, nhưng tỉ lệ trúng chỉ có một phần mười sáu, muốn đặt trúng, nói thì dễ a?!

Người bên cạnh không khỏi kinh ngạc, thực sự có người chơi như vậy? Là do nắm chắc? Hay là muốn ăn may?

Nếu không phải thì là muốn phát tài tới điên rồi?

Thủy Vô Âm đứng ngoài, lặng yên quan sát.

Thu Vân Sơn cười lớn, mở cóc xúc xắc, đã thấy ba hạt xúc xắc bên trong, một cái hai điểm, một cái một điểm, một cái... Bốn điểm!

Tổng điểm ba viên, thế mà... Thực là bảy điểm.

- Ta xxx! Thực sự là bảy điểm?!

Thu Vân Sơn đuổi cổ, trong mắt cơ hồ sắp rớt ra:

- Không phải gấp quỳ chứ a?!

Thu Vân Sơn chửi mắng trong miệng, nhưng tay lại không chút do dự, trực tiếp đẩy ra năm trăm lượng, mặc dù bồi gấp mười, nhưng người áo trắng đặt quá ít, chỉ năm mươi lượng, gấp mười, cũng chỉ là một con số nhỏ!

Đám người xung quanh không khỏi cảm thán, cảm thán vận may người này quá tốt, chuyện may như thế, sao lại chỉ rơi trên đầu hắn a? Lại ai thán, sao lúc này mình không đặt mấy ngàn mấy vạn lượng lên bảy điểm? Nếu không thì mình cũng phát a!

Ngược lại, người áo trắng kia vẫn vờn người đứng dậy, trên mặt vẫn là một mảnh lạnh nhạt.

Hiển nhiên, đối với kết quả này, hắn đã sớm biết rõ, không có gì ngoài ý liệu.

Các tướng cũng là hạng người kiến thức uyên bác, mắt thấy người này tỏ vẻ cao thâm khó lường, có vẻ như là cao nhân, không khỏi cùng chung ý nghĩ, muốn xem người này có thể tiếp tục đem tới ngạc nhiên hay không, liệu có tiếp tục đặt điểm nữa không?!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Người có thể thể chấp a

Sau đó, người áo trắng cũng không tiếp tục đặt vào điểm, mà đơn thuần cược lớn cược nhỏ như mọi người, thể nhưng liên tiếp bốn lần đặt, mỗi lần đặt đều trúng, bạc trong tay từ năm trăm lượng cũng biến thành bốn ngàn lượng.

Chúng tướng ở đây đều là khách quen của các sòng bạc, đến nước này, sao còn không biết người này cũng là người trong làng cờ bạc, chí ít, trên phương diện nghe xúc xúc cũng có năng lực hơn người, đám đông đều mong hân sơ sẩy, trở lại vị trí cũ, lại có không ít người mừng thầm trong lòng, bản thân sớm đã nhìn thấy bản lĩnh của người này, chỉ cần đặt theo là có thể thắng rất nhiều, cơ hội phát tài đúng là từ trên trời rơi cái bộp...

Chiến tích hung hãn của người áo trắng, khiến mấy tướng quân từng bàn khác cũng nghe tiếng mà đến, tựa như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi, chen chúc mà tới!

Mọi người đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn người áo trắng, chờ hân đặt cược, lúc đám người đang chuẩn bị học hỏi kinh nghiệm phát tài, đã thấy người áo trắng thu ngân phiếu, lần nữa trở lại trạng thái quan sát.

Một vị tướng lĩnh Đông Huyền bên cạnh thấy người áo trắng không đặt cược nữa, không khỏi thúc dục:

- Người anh em, tranh thủ đặt cược a, mấy ca chúng ta đều đang đợi người đây!

Ánh mắt của người áo trắng lăm lăm, không hề đáp lời, dường như thực sự không có ý đặt cược nữa, hoàn toàn xem sự chú mục của bốn phía như không khí!

Đối với người áo trắng mà nói, hiện tại hân đã có bốn ngàn ngân lượng. Chỉ cần quan sát thêm một thời gian, tập trung tinh lực, nghe cụ thể một con số, một lần nữa đặt điểm, liền có thể thắng tới bốn vạn lượng.

Chỉ cần có bốn vạn lượng này, đã đủ để hân tiêu xài trong một thời gian.

Làm người không thể quá tham lam. Dù sao sòng bạc này cũng không chạy mất được, hết tiền lại đến là được, tình huống hiện tại của hân cũng không thích hợp, bốn bề đều là một đám hân từ lưng hùm vai gấu, sát khí tùy thân, chỉ sợ đều là đám quân nhân trong quân lữ, tuyệt không phải người thường, nếu thực sự bị đám người này quần lấy, tuy hân không sợ, nhưng tóm lại cũng là chuyện phiền phức.

Người áo trắng ngưng mắt quan sát, cơ hồ không ai để ý tới lỗ tai hân đang rung động nhẹ nhàng.

Thu Vân Sơn mới thua liền bốn trận, điên cuồng lắc cốc xúc xúc trong tay, trên trên dưới dưới trái trái phải phải chuyển động như hình bông hoa. Đột nhiên quay tròn bay lên giữa không trung, lập tức đập một bàn tay lên mặt bàn, thành thạo đến cực điểm, cười ha ha:

Đặt cược đặt cược a, không có hải đăng chỉ đường là các người không dám đặt tiếp rồi hả? Đặt xong thu tay oa tạp tạp tạp...

Đám tướng quân thấy người áo trắng không đặt cược nữa, lại nghe Thu Vân Sơn kêu gào, không khỏi quái quái khiêu liên tục, quơ ngân phiếu, đập mạnh lên bàn.

Người áo trắng do dự một chút, đem tất cả ngân phiếu trong tay đẩy qua một khoảng trống.

Lại là đặt điểm!

Nhưng vừa nhìn thấy con số người này đặt, đám người đều trừng mắt nhìn người áo trắng, trong mắt đều chứa vẻ không thể tin nổi.

Bởi người áo trắng đặt điểm, rõ ràng là... 18 điểm!

Người này lại đặt sáu sáu sáu tổ con báo!

18 điểm tổ con báo cũng là điểm, nhưng lại không giống điểm bình thường, nó là điểm duy nhất, tỷ lệ xuất hiện cũng là thấp nhất, cho nên tiền lời cũng gấp mười lần đặt điểm bình thường, nói cách khác, một khi đặt trúng, chính là một ăn một trăm, nếu lần này thực sự ra con báo, Thu Vân Sơn phải trả tới bốn mươi vạn lượng bạc!

Vấn này, thể mà lớn vậy a.

Người áo trắng đối với chuyện này cũng cảm thấy bất đắc dĩ, trời đất chứng giám, hân thực sự chỉ muốn thắng bốn vạn lượng thôi, nhưng... Vừa rồi, tên Thu Vân Sơn lắc tới lắc lui, kết quả chính là ra con báo!

Nếu đối phương đã lắc, mình cũng đã nghe ra, như vậy... Nói rõ là 40 vạn lượng nhét đến tận tay, há có thể không thu?

Thu Vân Sơn thấy thế cũng có quắp khóe miệng: đây thực là bằng hữu của lão đại sao? Bằng hữu này có chút hung ác a...

Đưa tay nhắc cốc xúc xúc, bàn tay Thu Vân Sơn có chút run rẩy. Rót cục rỗng một tiếng, nhắc hân cốc xúc xúc lên, thua thì thua a!

Có chơi có chịu, đó chính là mỹ đức của Thu Vân Sơn ta!

Cốc xúc xúc nhắc lên.

Đám người cùng nhau nhìn lại, chỉ thấy ba hạt xúc xúc lẳng lẳng nằm đó.

Một cái 6 điểm, một cái 6 điểm, một cái... 5 điểm.

17 điểm.

Đặt sai!

Đám tướng quân cũng đặt lớn nhỏ, chớp mắt liền bắt đầu ồn ào.

- Ta xxx! Lại thua!

- Ta thắng, ta thắng, ván này ta thắng, ha ha...

Ánh mắt người áo trắng ngưng lại, nhìn 17 điểm trên mặt bàn sáng loáng, nửa ngày cũng không chuyển ánh mắt đi.

Chuyện gì xảy ra?

Tên Thu Vân Sơn tuyệt không giờ trò, điểm này hẳn hoàn toàn xác định. Mà trước khi mở nắp, điểm số trong đó, tuyệt đối là 18 điểm không sai.

Nhưng... Sau khi mở cốc, tại sao lại biến thành 17 điểm a!

Phía ngoài đoàn người.

Thủy Vô Âm mang theo nụ cười nhàn nhạt, yên lặng rời đi, tới bàn khác tra xét.

Người áo trắng lẳng lẳng nhìn 17 điểm trên bàn, lại lẳng lẳng nhìn Thu Vân Sơn cười lớn, đem ngân phiếu thu sạch sành sanh.

Sau đó mặt không đổi sắc, quay người rời đi.

Lúc này Vân Dương đã ở ngoài cửa, còn cầm theo một cái ghế bành, vắt chân chữ ngũ, thoải mái rung đùi.

Thấy người áo trắng đi tới, kinh ngạc hỏi:

- Sao vậy? Không chơi nữa? Sao không chơi thêm vài ván?

Sắc mặt người áo trắng trở nên khó coi, hừ một tiếng, tiếp tục bước ra ngoài.

Vân Dương cười hắc hắc:

- Thua? Thua sạch rồi?

Gia hỏa này thực đáng ghét!

Người áo trắng nhướng mày.

Suýt nữa không kìm nổi mà bạo tạc.

Nếu từ đầu chỉ có năm mươi lượng kia, thua thì cũng thôi. Nhưng rõ ràng sau một phen trắc trở, mới có thể kiếm được bốn ngàn lượng, đây chính là một số tiền lớn a.

Cứ một trận như vậy, mất ráo.

Thua bốn ngàn lượng, cũng không phải là thua năm mươi lượng a.

Nhìn biểu lộ buồn bực của người áo trắng, Vân Dương cười thâm trong lòng.

Đây chính là thủ đoạn của Thủy Vô Âm.

Ban đầu để người thắng, thắng đến mức nhất định, sau đó lại một lần lấy hết của người. Loại khó chịu biệt khuất đó, đã đạt đến cực hạn chịu đựng!

Lão đại nói thua năm mươi lượng quá ít. Vậy trước để người thắng nhiều một chút, sau đó một lần lấy lại sạch là được rồi a.

- Bất quá chỉ là năm mươi lượng mà thôi, thua thì thua, sao phải đáng như vậy.

Vân Dương mỉm cười:

- Hoan nghênh lần sau lại tới.

Người áo trắng hừ một tiếng, vốn không muốn để ý hắn mà đi ra ngoài, nhưng lại thực không nhịn được, phản bác:

- Ta thua tới bốn ngàn lượng!

Vân Dương cười ha ha:

- Làm gì có bốn ngàn lượng? Lúc ấy các hạ tự nhận là chỉ có năm mươi lượng! Coi như trong quá trình, các hạ thắng tới bốn ngàn lượng, thì ba ngàn chín trăm năm mươi lượng trong đó cũng chỉ là thẻ đánh bạc... Cũng không phải chân chính thuộc về ngươi, có cuộc chưa thua là không tệ, nhưng thẻ đánh bạc chính là thẻ đánh bạc, cuối cùng có thể mang đi mới là của ngài!

- Cái ban đầu ngài mang tới, cũng mới là thua.

Người áo trắng nhất thời xanh mặt, nhưng cũng không phản bác lại.

- Thua thì thua... Đánh bạc chính là đánh bạc. Chỉ là, cũng không tránh khỏi có chút thất lạc a? Ài, năm mươi lượng bạc rỗng cứ vậy bỏ ta mà đi, ài, với năm mươi lượng bạc làm cơ cớ, một đường gian nan đánh tới bốn ngàn lượng, cứ như vậy mà lại rỗng túi, ta cũng có thể tưởng tượng được sự khó chịu trong lòng, càng có thể hiểu rõ. Ài, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ... Đến đánh bạc, ai không muốn thắng một chút a... Nghĩ thoáng chút đi, đây chính là nhân sinh, nhân sinh a...

Vân Dương lú lo không ngừng trấn an người áo trắng. Nhưng người áo trắng càng nghe càng xạm mặt lại.

Rốt cục quay đầu, trừng mắt nhìn Vân Dương, trầm giọng nói:

- Im miệng!

Vân Dương mở to hai mắt nhìn:

- Thì sao? Ta nói ngươi ài, không phải chỉ là thua năm mươi lượng bạc sao? Sao phải tức giận như thế? Ta có ý tốt khuyên giải ngươi, thế mà ngươi còn nổi cáu với ta... Thực sự lòng tốt lại bị lang sói gặm..

- Đây chính là năm mươi lượng cuối cùng trên người ta a!

Người áo trắng trầm giọng nói:

- Ta không muốn ngươi dùng nó để đá kích ta.

- Năm mươi lượng cuối cùng...

Vân Dương gật gật đầu:

- Cái này thực đáng đồng tình, bất quá, ngươi cứ đi như thế? Có cần ta cho mượn chút bạc hay không? Tới kéo lại một chút?

Hai mắt người áo trắng sáng lên:

- Ngươi có thể cho ta mượn?

Vân Dương nói:

- Người khác vui vẻ chính là ta cũng vui vẻ, bất quá ngươi phải có thể chấp mới được. Ta cho mượn bạc, đương nhiên cũng phải cần lãi.

Người áo trắng móc ra một khối ngọc bội:

- Cái này thế nào?

- Có thể.

Vân Dương nhận lấy, quan sát kỹ một hồi, còn ước lượng trọng lượng, trầm giọng nói:

- Mặc dù ta không biết khối ngọc bội này thế nào, nhưng thế chấp 3000 lượng cũng không vấn đề.

- 3000 lượng?

Người áo trắng hít sâu một hơi:

- Nó là Hải Chi Tâm Ngọc...

Vân Dương tròn mắt một cái:

- Ngươi có mượn hay không?

-... Mượn!

Người áo trắng cố gắng nuốt xuống một hơi, cơ hồ nín tới chết mới có thể đưa ra quyết định.

Trên người không còn xu bạc, năm mươi lượng cuối cùng cũng đã thua, nếu không mượn, sau đó phải làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ phải đi làm mấy chuyện trộm cắp hạ lưu?

Có 3000 lượng này, tối thiểu có một cơ hội gỡ vốn. Tiền lãi dù cao, lại có thể thế nào? Người nào không biết tiền lãi sòng bạc cao ngất ngưỡng, nhưng đó chỉ là đối với người bình thường mà thôi, ngươi cho rằng ta là đồ ngốc không biết gì sao?

Cầm 3000 lượng, người áo trắng hừ một tiếng, nghiêng mắt nhìn Vân Dương một chút:

- Không cho ngươi đi, ta nhớ kỹ ngươi, chỉ đợi ta thắng, lập tức lấy tiền chuộc ngọc.

Vân Dương cười vô cùng thoải mái:

- Ta ở đây chúc ngươi đại sát tứ phương, thắng trận trở về. Đúng rồi, có một điểm cần nói trước, nếu trong nửa canh giờ ngươi trả ta 3000 lượng, ngọc bội trả cho ngươi, nhưng nếu qua nửa canh giờ, vậy ngươi cần phải trả 3500 lượng thì mới coi là thanh toán xong.

Đen, thực sự đen, nửa canh giờ liền dám thu lợi tức một phần sáu, cái này không phải là cho vay nặng lãi, căn bản chính là cướp bóc, không, so với cướp còn hung hãn hơn!

Người áo trắng hừ một tiếng, đi vào, không hề cò kè mặc cả, hiển nhiên là rất tự tin.

...

Nửa khắc đồng hồ sau.

Người áo trắng đi ra, trên trán nổi đầy hắc tuyến, huyết thái dương phập phồng phồng.

- Nhanh vậy đã hồi vốn? Huynh đệ ngươi có vận khí không tệ a!

Vân Dương biết rõ còn cổ hủ, giả bộ khen ngợi.

Sắc mặt người áo trắng vốn không tốt, nghe được lời Vân Dương nói, sắc mặt càng thêm đen.

- Chẳng lẽ ngươi lại thua?

Vân Dương giả bộ chán kinh, vừa kinh ngạc, vừa không thể tưởng tượng nổi nhìn người áo trắng, kinh ngạc nói:

- Ngươi... Sao ngươi thua nhanh đến thế? Lúc này mới được có nửa khắc đồng hồ đi, ta mới nói nửa canh giờ, ngươi cũng không cần quá gấp a!

Huyết thái dương của người áo trắng tiếp tục phập phồng liên tục, ánh mắt thâm nhiên khóa chặt Vân Dương, lạnh lùng nói:

- Ta lại thế chấp lần nữa.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Làm một chuyện, không ai nợ ai

- Ngươi còn đồ chơi nào tốt? Lấy ra xem một cái? Chỉ cần ta thấy thuận mắt, tiền bạc không thành vấn đề,

Vân Dương nói.

...

Một khắc đồng hồ sau.

Người áo trắng lại mang theo cái mặt đen đi ra.

- Ta còn một khổ Tinh Thần Cương Tinh. Thế chấp một vạn lượng không có vấn đề a?

...

Sau nửa canh giờ.

Người áo trắng đứng trước mặt Vân Dương, cắn răng:

- Không cá cược nữa!

- Ta xxx? Đây chính là hơn ba vạn lượng bạc a... Trước sau chưa đến một canh giờ, lão đại ngươi đã thua sạch... Hiện tại, rốt cuộc ta hiểu sao ngươi lại thua một phát bốn ngàn lượng bạc!

Vân Dương lắc đầu thờ dài, đồng cảm nói:

- Ta khuyên ngươi đừng nên đánh bạc nữa, tâm được mất của ngươi quá nặng, căn bản không thích hợp với việc đánh bạc, cái thứ đánh bạc này, đánh nhỏ thì mất tình cảm, đánh lớn thì tổn hại sức khỏe a!

Người áo trắng im lặng không nói, cơ bắp trên mặt co rút một trận.

-... Cáo từ.

Từng bước ra ngoài, mỗi một bước, như bị người dùng thiên quân chi lực kéo lại.

- Cái kia... Ta nói... Nếu ngài còn chưa hết hy vọng, thanh kiếm này cũng có thể thế chấp một chút.

Vân Dương ung dung thờ dài:

- Bất quá, hay là thôi đi...

- Ngươi muốn kiếm của ta?

Người áo trắng lập tức túm chặt chuôi kiếm, chắc đến nổi nổi đầy gân xanh.

- Thế nào lại thành ta muốn đâu? Không phải là thấy ngươi thua đến không cam tâm, muốn cho ngươi thêm một cơ hội gỡ vốn thôi sao? Được rồi được rồi. Vẫn là ngươi mau đi nhanh đi.

Vân Dương lắc đầu:

- Miễn cho lại trách ta hại ngươi.

Người áo trắng đã hạ quyết tâm, sải bước trở về:

- Ta thế chấp cho ngươi!

Vân Dương trừng to hai mắt:

- Vị huynh đài này, vừa nãy ta chỉ đùa ngươi một chút, đùa một chút, là ta không phải. Thanh kiếm này của ngươi, một khi thua sẽ thực sự không còn nữa. Ta biết bội kiếm của một võ giả có ý nghĩa gì, nghe ta khuyên một câu, đừng cược. Thật. Đánh bạc tựa như một cái hố, đi vào thì dễ, muốn bò lên, tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Người áo trắng lạnh lùng nói:

- Không cần nhiều lời, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có nhận hay không nhận?

Vân Dương:

- Nhận a! Xét thấy thanh kiếm này của ngươi cũng không phải tục vật, ta nguyện ý ra hai vạn lượng bạc. Tùy thời đều có thể chuộc về, thế nào?

Người áo trắng xanh mặt lại:

- Người nói cái gì? Thanh kiếm này của ta, dù có mười vạn huyền thạch cũng tuyệt không mua được, thế mà người thế chấp cho ta hai ngàn lượng bạc?

Vân Dương bĩu môi:

- Người nói trị giá mười vạn huyền thạch thì nó thực trị giá mười vạn huyền thạch? Coi như bán cả cái sông bạc này, đoán chừng cũng chỉ được số ấy a? Người nói một thanh kiếm có thể đáng giá thế sao? Sao người không đi cướp luôn đi? Hiện tại là người muốn cầu cạnh ta a? Đừng nói hai vạn lượng bạc, coi như... Ân, tốt a tốt a...

Vân Dương bất đắc dĩ nói:

- Như vậy đi, thanh kiếm của người, ta có thể định giá mười vạn lượng bạc. Nhưng, một lần chỉ có thể đưa người hai vạn. Hơn nữa chỉ đưa bốn lần. Lần thứ năm, mặc dù ta vẫn sẽ đưa người hai vạn lượng bạc, nhưng sẽ không cho phép người tiếp tục đánh bạc nữa, người trực tiếp cầm hai vạn lượng rồi đi, số tiền đó, người còn có thể sinh hoạt một thời gian, coi như là nền tảng để đồng sơn tái khởi, nếu người đồng ý, chúng ta cứ định như vậy, nếu không đồng ý, trực tiếp cầm kiếm của người rồi đi!

Người áo trắng trầm mặt, biết rõ kẻ trước mặt muốn từng bước dẫn hắn vào vực sâu, nhưng vẫn muốn nói một câu:

- Đa tạ.

Loại cảm giác này, thực đối nghịch nhau a!

Một thanh kiếm giá trị liên thành, hết thấy cũng chỉ có thể thế chấp mười vạn lượng, hơn nữa mỗi lần chỉ được nhận hai vạn, thế mà ta còn phải nói lời cảm ơn!

Người áo trắng mang theo một cỗ cảm xúc không thể tưởng tượng nổi, lần nữa tiến vào sông bạc.

Sau một lát.

- Lại cho ta ha vạn.

Lại một lát.

- Lại cho ta hai vạn.

Lại một lát:

- Lại cho ta hai vạn.

Sau đó, đại khái một khắc đồng hồ.

Người áo trắng ngơ ngác đứng trước mặt Vân Dương, trăm mối mà không cách giải, hoàn toàn không còn nhân sắc.

Bản thân hắn vốn nghe được điểm số, tuyệt đối sẽ không sai.

Điểm số mà hắn nghe được, rõ ràng cũng tuyệt chính xác. Trong toàn bộ quá trình, cũng không có người nào dùng huyền khí giờ trò.

Nếu quả thực giờ trò, coi như Lăng Tiêu Túy đích thân đến, hắn nhất định cũng phải cảm ứng được!

Coi như lần một lần hai không cảm ứng được, nhưng nhiều lần như vậy, sao lại có thể tiếp tục sai lầm nữa đây!

Thế nhưng vì sao... Vì sao hắn lại thua hết lần này đến lần khác?

Hung hăng đặt, vừa đặt liền thua!

Bất kể nắm chắc thế nào đi nữa.

Dù sao cũng là thua, một đường thua tới, thua đến cùng, thua đến tận!

Lúc hắn mới tới, dù nghèo, nhưng cũng có năm mươi lượng bạc.

Nhưng bây giờ, trước trước sau sau chưa hết một canh giờ, tất cả tài vật ngọc bội, kim loại quý hiếm đều đi ra ngoài chưa tính, còn thiếu ròng 20 vạn lượng bạc!

Thậm chí ngay cả bội kiếm cũng rơi vào tay người ta.

Chớ nói chi là số nợ nần, còn có thể lãi mẹ đẻ lãi con một cách chóng mặt.

Đừng bảo là nhiều, nếu mai hấn lại tới đây, số nợ 20 vạn này, cũng phải tăng tới 25 vạn đi! Chỉ cần nửa tháng, muốn chuộc lại đồ, là chuyện tuyệt không thể nào!

Bời lải mẹ đẻ lải con, tổng ngạch lúc đó, dù hấn có táng gia bại sản, mười đời cũng không trả nổi nợ.

- Lại thua?

Vân Dương đồng tình vô hạn nhìn người áo trắng:

- Vận khí của ngươi... Thực sự là... Nếu không ngươi cầm hai vạn lượng này đi, chờ mai lại đến thử vận may? Xem ra hôm nay, không nên đánh bạc, vô vọng gỡ vốn.

Người áo trắng có chút trở mặt: ngày mai lại đến?

Ngày mai trả lại a?

Đột nhiên, người áo trắng quay đầu nhìn khung cảnh la lối om sòm, tự nhiên mà sinh ra một cảm giác sợ hãi. Chỉ cảm thấy, cái bàn đánh bạc này, tựa như một cái miệng thật lớn!

Chỉ cần hấn tới gần, liền có thể nuốt trọn hấn, không chừa lại cái gì!

- Ta...

Người áo trắng nắm hai vạn lượng ngân phiếu trong tay, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Trong chớp nhoáng này, thực sự hấn hận tên Nhất Điện Tàn Quang Vương kia đến tận xương tủy.

Chưa bao giờ hấn hận gia hỏa kia đến thế!

Hấn vốn sinh hoạt thật tốt, tung hoành thiên hạ, tiểu ngạo giang hồ, ai có thể làm khó dễ được hấn? Hết lần này tới lần khác, tên hỗn đản kia không biết nhận ủy thác từ ai, bắt đầu truy sát hấn, hấn chạy rông ra ba vạn dặm đường, Tàn Quang Vương cũng truy sát ba vạn dặm đường.

Đuổi hấn từ biên cảnh Ngọc Đường đến Đại Nguyên, lại đuổi hấn từ Đại Nguyên đến thảo nguyên, thế mà còn không dừng tay, một đường đuổi hấn từ thảo nguyên lại tới Thiên Đường thành...

Khó khăn lắm mới tạm thời thoát khỏi truy kích, thế mà lại đau khổ phát hiện, hấn vốn mang theo mười mấy vạn lượng bạc, một đường mua thuốc, mua đan, mua tin tức, chữa thương... Hiện tại chỉ còn đúng năm mươi lượng.

Tới đây liệu chút vận khí, muốn hóa giải chút áp lực tiền bạc, càng muốn mượn khoái cảm thắng tiền xóa bớt biêt khuất trong thời gian này, vốn như vậy, càng có nhiều mong đợi, lại không nghĩ đến, mọi thứ không nằm trong dự tính vốn có, đánh cược một lần, chỉ thêm nợ nằm chồng chất mà thôi!

Ngươi nói, người áo trắng có thể không oán trách Nhất Điện Tàn Quang Vương không a?!

Nếu ngươi không đuổi ta, ta có thể đến đây sao?

Nếu ngươi không đuổi ta, ta có thể xài hết tiền sao?

Nếu ngươi không đuổi ta, ta có thể phải đến đánh bạc sao?

Nếu ngươi không đuổi ta, ta có thể rơi vào hoàn cảnh này sao... Ngay cả kiếm đều biến thành của ngươi ta?

Lại còn thiếu nợ ngập đầu?

Món nợ có lẽ cả đời hấn cũng không trả nổi!

- Nhất Điện Tàn Quang Vương, ta với ngươi, thế bất lưỡng lập! Không đội trời chung!

Người áo trắng nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng năg lên.

Nhìn người áo trắng xanh mặt đi ra ngoài, Vân Dương bèn gọi hấn lại:

- Vị huynh đài này.

Người áo trắng quay đầu, thấy khuôn mặt tươi cười chân thành của Vân Dương:

- Còn có chuyện gì?

Vân Dương hai tay đem kiếm nâng lên:

- Thanh kiếm này, tạm cho ngươi mượn dùng, tu giả hành đạo, có kiếm bên mình mới phải, không có một thanh gia hỏa hợp tay, vậy chính là khuyết điểm. Trước đó, chỉ đùa với ngươi một chút thôi.

“...”

Người áo trắng đột nhiên cảm thấy kích động.

Cảm động rồi rít.

- Vì cái gì?

Lúc này, hần ánh mắt hần nhìn Vân Dương, đã tràn đầy vẻ khát vọng, nhưng cũng chưa đưa tay ra đón, mặc dù ánh mắt đã sớm tràn đầy vẻ khát vọng.

- Chỉ có mang theo bội kiếm bên mình, mới là một võ giả hoàn hảo.

Vân Dương thân nhiên nói:

- Ngươi mượn tiền chúng ta, lại thua bởi sòng bạc của ta. Từ góc độ nào đó, chúng ta không có bất kỳ tổn thất. Hơn nữa, lấy kiếm của ngươi, ta cũng không dùng, xem như giá trị của nó, không được thể hiện trên tay ta... Ha ha, coi như là, kết giao bằng hữu a?

- Ngươi đã thiếu bạc, ta giúp ngươi một chút, cũng là kết một phần thiện duyên.

- Ta ngươi đều là người giang hồ, ai biết ngày sau ai có thể cần nhờ ai đâu?

Vân Dương thân thiết nói:

- Nói không chừng, sau này ta còn cần ngươi hỗ trợ a, cảm đi.

Người áo trắng nhìn hần một cái thật sâu:

- Đã như vậy, đa tạ.

Có chút kích động nhận lại kiếm của mình, nói:

- Vị công tử này, hôm nay coi như ta nợ ngươi một nhân tình. Nếu tương lai có cơ hội, ta có thể nhận lời ngươi, thay ngươi làm một việc.

Hần nghiêm mặt nói:

- Đây là lời hứa của ta!

Lúc hần nói câu này, trong lòng thực sự tràn đầy cảm kích!

- Thay ta làm một việc? Vân Dương mỉm cười:

- Làm chuyện gì đâu?

Người áo trắng nghiêm mặt nói:

- Có thể là bất cứ chuyện gì!

Vân Dương vỗ tay, nói:

- Bất cứ chuyện gì? Tốt như vậy a? Nếu có thể làm bất cứ chuyện gì, vậy liền dứt khoát không cần đợi đến tương lai, vừa hay ta có một chuyện cần ngươi hỗ trợ.

“...”

Người áo trắng trợn hai mắt nhìn Vân Dương, đại hi đại bi nườm mượp kéo tới, nhưng hần vẫn ần ần cảm giác được, bản thân hần còn chưa chính thức nhảy ra khỏi cái hố hiện tại, nhưng đã quay đầu nhảy sang một cái hố khác càng lớn hơn, hơn nữa còn là nhảy không chút do dự.

Nhưng, lời ra như gió, vô luận thế nào cũng không thể lập tức đổi ý, người áo trắng nắm chặt bội kiếm, sinh ra một cảm giác, bội kiếm đi theo mình nhiều năm, đột nhiên nóng tới phỏng cả tay, đen mặt nói:

- Chuyện gì?

- Ngươi không phải định nói cái rồi thôi chứ? Tốt tốt, ta không mời ngươi hỗ trợ không công... Chỉ cần ngươi làm xong chuyện này, chẳng những, thanh kiếm này, tất cả số nợ nần còn lại, tất cả đều xóa bỏ!

...%...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Bắt lại

Vân Dương mỉm cười thân thiết:

- Kỳ thực chuyện ta mời ngươi giúp đỡ, tin rằng đối với ngươi cũng không khó lắm. Ngoài ra, liên quan tới chuyện của ngươi, ta cũng có thể xuất lực hỗ trợ, chờ ngươi làm xong việc lại tới tìm ta, chúng ta cần thận thương lượng.

- Ta không có chuyện gì cần ngươi hỗ trợ.

Người áo trắng cơ hồ muốn nghiêng nát răng:

- Sau khi kết thúc chuyện này, chúng ta coi như chưa từng quen biết, cầu về cầu, đường về đường, nước sông không phạm nước giếng, không còn liên quan đến nhau.

- Một lời đã định.

- Tứ mã nan truy.

- Nói chuyện chính đi.

- Ân, kỳ thực chuyện này rất đơn giản, chỉ cần như vậy như vậy...

Người áo trắng nghe xong, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc:

- Mục đích cuối cùng của ngươi, cũng chỉ là một cái kia? Lời hứa của ta, quý giá cỡ nào, vậy mà ngươi chỉ nhờ ta giết một người?

Vân Dương mỉm cười thân thiết:

- Ngươi không nghe nhầm. Chuyện này, cũng không phải dễ làm thành như thế. Đương nhiên, đó là nhận định đối với ta.

Trên mặt người áo trắng lộ vẻ khinh thường:

- Giết người có gì khó...

- Ân, ta vẫn phải nhắc ngươi một câu, nếu trong quá trình ngươi làm việc, mà đem ta lộ ra ngoài, vậy chuyện này coi như không tính.

Vân Dương nhắc nhở thân thiết:

- Đây là lời nhắc nhở hữu nghị a, mặc kệ lúc nào, trong tình huống gì, chỉ cần tiết lộ, như vậy... Nợ nần của ngươi, vô luận thanh kiếm này, hay là cả những vật kia, đều vẫn là của ta!

Người áo trắng chỉ thấy từng đợt khí nóng bốc lên tận đầu:

- Đó là điều đương nhiên.

Vân Dương liền đem ngọc bội, cùng các kim loại... Đều mang ra, để lên bàn:

- Xin mời...

Vừa mới nói một tiếng xin mời, Vân Dương bỗng nhiên ngưng bật.

Nhưng ngọc bội, kim loại này, mặc dù nhìn không khác gì lúc trước, nhưng Vân Dương rõ ràng có thể cảm nhận được, linh khí bên trong, mười thành thì đã mất chín thành chín!

Vân Dương nhất thời cảm thấy đau răng.

Mới thả trong ngực một chút, đã bị Lục Lục ăn trộm...

Người áo trắng nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp vơ mọi thứ vào trong ngực:

- Từ đây không ai nợ ai! Cáo từ!

Vân Dương thở dài một hơi:

- Người nói gì thì chính là cái đó, không ai nợ ai, không ai nợ ai. Người phải nhớ kỹ lời người nó a!

Người áo trắng cả giận nói:

- Bạch Y Tuyết ta, há có thể là loại người lật lọng.

Lời còn chưa dứt, trực tiếp quay đầu nghênh ngang rời đi.

Vân Dương thở dài một hơi:

- Ông trời của ta, quả con mẹ nó thâm ảo a!

Lấy phán đoán của Vân Dương, tu vi của người áo trắng này, chỉ ít cũng phải trên Vân Hải Thần Long Lương Vân Kỳ, nếu bị hắn phát hiện, lại thẹn quá hóa giận, trực tiếp làm thịt mình, vậy cũng là chuyện vui lớn a!

- Lục Lục, Lục Lục!

Vân Dương xạm mặt tiến vào không gian thần thức:

- Người...

“Ấy da da...”

Lúc này, Lục Lục tự nhiên biết là mình đã gây họa, dây leo non mềm quấn quanh Vân Dương, nũng nịu non nớt. Dây leo nhu nhu nịnh nọt quay tới quay lui trên người Vân Dương, chui hẳn cả vào nách hắn.

Tựa như một tiểu nữ nhi, biết bản thân làm sai, liều mạng nịnh nọt cha của mình, nũng nịu, ngây thơ, nịnh nọt, nhu thuận, tóm lại là bất cứ thủ đoạn nào thay nhau ra trận...

-... Thua với người...

Vân Dương lập tức cảm thấy một trận tê dại, nộ khí thao thiên không biết trôi dạt tới tận nơi nào, ngữ khí cảnh cáo cũng không chút uy hiếp:

- Sau này không thể làm như vậy nữa, biết chưa? Ngoan.

“Ấy da da...”

Lục Lục vung vẩy đáng mạn, thân mặt cọ qua cọ lại trên mặt Vân Dương.

- Lục Lục, người còn thiếu bao nhiêu người mới có thể thắng cấp?

“Ấy da da...”

- Còn thiếu mấy chục người? Ít như vậy thôi?

“Ấy da da...”

Vân Dương mang theo sự ôn nhu rời khỏi không gian thần thức, nở nụ cười, toàn thân nhẹ nhõm, sau đó mới phát hiện, vốn lúc nãy hắn mang theo lửa giận ngập trời mà vào, thế mà sau đó không chút phát ra, cứ vậy mà bị hóa giải thành vô hình...

Thủ đoạn dập lửa của Lục Lục, quả là nhất tuyệt!

Đến tận đây, biến cố của người áo trắng đưa tới coi như hết, Vân Dương đương nhiên lại đưa sự chú ý sang bên chiếu bạc.

So với người áo trắng đột nhiên xuất hiện, đám tướng quân mới là mục tiêu chân chính của ngày hôm nay!

Chỉ có điều, Vân Dương đã không còn hứng thú với chỗ tiền cược đó nữa, không, phải nói là, tới bây giờ, Vân Dương đã không còn coi trọng thế đánh

bạc, ngân phiếu trong tay đám tướng quân nắm giữ nữa!

Tất cả đều là con mồi trong túi, giết sớm hay giết muộn cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Qua một lát, người nào đó chuyển cho Thủy Vô Âm một cái ánh mắt.

Thủy Vô Âm bất động thanh sắc, khẽ gật đầu.

Sau đó...

Nhân phẩm của tứ đại công tử đồng thời bạo phát, tựa như đã trải qua tính toán tinh vi, cơ hồ mỗi ván đều thắng nhiều thua ít, từng bó ngân phiếu chảy vào túi hân như thủy triều lên. Chúng tướng phần nào không dứt, thanh âm như quỷ khóc sói tru vang lên không ngừng.

- Hiện tại đã biết ta lợi hại chưa? Ca chính là trâu bò như vậy!

Đông Thiên Lãnh liên tục thắng, đã sớm quên hết tất cả:

- Đám ranh con, các ngươi nhớ kỹ cho ta, sau này ca chính là đệ nhất đồ thần của cái Thiên Huyền đại lục này, sau này đừng gọi ta là Đông Thiên Lãnh, Đông công tử... Hãy gọi như danh của ta, Đông Liên Doanh!

- Ngươi nói ai là ranh con?

Một đám tướng quân thua bài nóng tính, sờ túi tiền như ruộng gập đại hạn. Vừa nghe người nào đó không giữ mồm giữ miệng, liền tựa như ruộng gập mưa đá, sao còn nhìn được, lập tức chế giễu lại.

Đông Thiên Lãnh cười hắc hắc:

- Ai phản bác thì đó là thằng ranh con, ừ... Nhiều người có phản ứng như vậy a, vậy thì càng đơn giản, chur vị ngồi ở đây, toàn bộ đều là thằng ranh con, cũng đều là đám rác rưởi.

- Đánh tên hỗn đản này!

Đám người thua bạc, then quá hóa giận, cùng nhau tiến lên hợp công.

Tứ đại công tử không chút yếu thế, tiến lên nghênh tiếp:

- Đến a đến a...

Trận đánh này, đánh tới hôn thiên địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Tứ đại công tử ít người lực mỏng, tự nhiên là bị đánh tới mặt mũi bầm dập, nhưng chur tướng cũng không tốt hơn là mấy, đầu tóc bù xù, quần áo lộn xộn.

Mọi người đều biết, đây chỉ là đánh nhau giữa dân cờ bạc, không có ai thực sự hạ tử thủ, dù sao cũng không biết lai lịch của nhau, nếu thực sự đánh đối phương tới tàn phế, phiền phức sau đó tuyệt không nhỏ.

Cho nên mọi người xuất thủ đều tương đối kiềm chế, không quá mạnh tay.

Nhưng dù có kiềm chế đến như thế nào, hoàn cảnh bây giờ của Lăng Phong các cũng trở nên hoang tàn khắp nơi. Coi như đám người không dùng hết lực, nhưng một chút dư ba thôi cũng đủ khiến sông bạc loạn đến thất linh bát lạc, không thể còn giữ được bộ dạng như cũ nữa!

Kết quả này cũng không tính là ngoài dự liệu, thế nhưng biến cố tiếp theo lại khiến mọi người phải ngạc nhiên, hoặc phải nói là chuyện phát sinh tiếp theo khiến mọi người phải trợn mắt há mồm.

Sau khi một tiếng ầm vang lên, một đám người vội vã vọt vào sông bạc, đao thương trong tay lấp lóe hàn quang, sát khí đằng đằng:

- Tất cả đứng yên, không được nhúc nhích!

Là Thành Vệ quân.

Thủy Vô Âm đỏ mặt hỏi lạnh:

- Chúng ta là người nhà đùa giỡn với nhau, không có chuyện... Không có chuyện...

Nhưng đám Thành Vệ quân căn bản không nghe giải thích, trực tiếp hạ lệnh:

- Trói tất cả lại cho ta, mang về thẩm vấn kỹ càng rồi tính!

Trong lúc chúng tướng còn đang kinh ngạc, đám Thành Vệ quân đã vọt lên, thế tới như lang như hổ.

Mười tên đối phó một người, chúng tướng cũng sợ ném chuột vỡ bình, không dám thực sự đối đầu, tình thế nghiêng hẳn về một bên, rất nhanh, bao gồm cả tứ đại công tử cùng đám tướng lĩnh, tất cả những người vừa gây chuyện đều bị trói gô lại, từng người bị trói thành cái bánh chưng, trùng trùng điệp điệp bị áp giải ra ngoài.

- Vân Dương đâu? Vân công tử đâu?

Đám tướng quân bị áp giải ra, giờ phút này mới hoàn hồn lại, lúc này đã sớm không thấy Vân đại công tử vốn đứng ngoài cửa!

...

Vân Dương một đường phi nước đại, chạy thẳng tới Tiếp Thiên lâu, đẩy cửa đánh bịch một cái, đám lão tướng còn đang thương nghị bỗng bị tiếng động làm giật mình:

- Xảy ra chuyện gì?

- Không xong... Không không không... Không xong..

Vân Dương thở hổn hển, không ra hơi nói:

- Mấy vị tướng quân đánh bạc, thua nên tức giận đánh nhau với người ta... Động tĩnh quá lớn, kết quả dẫn đến Thành Vệ quân xuất động, tất cả đều bị trói mang đi...

Tĩnh!

Hoàn toàn tĩnh mịch!

Trông mắt chúng tướng đều trừng hết ra ngoài, bọn hắn còn đang tiêu hóa tin tức kinh thiên động địa mà Vân Dương mang đến.

Họ thực sự không thể tin được những gì mà lỗ tai mình vừa nghe được.

- Như vậy... Nhiều người... Đều bị Thành Vệ quân bắt đi?

Lão Nguyên soái Từ U đến quốc run rẩy:

- Từ lúc nào... Thành Vệ quân quản mấy chuyện vụn vặt này?

Vân Dương lo lắng vô vô mông:

- Các vị phải nhanh chóng nghĩ biện pháp a... Mau cứu bọn hắn... Nếu không hòng bết a...

Sau khi Hàn Sơn Hà từ trong khiếp sợ tỉnh lại, chợt khôi phục trấn định, mỉm cười trầm ngâm nhìn Vân Dương:

- Vân công tử mang người ra ngoài, lại tro mắt nhìn bọn hắn bị bắt đi? Đây chính là đạo đãi khách của ngươi? Hoặc nói, đây là đạo đãi khách của Ngọc Đường?

Vân Dương kêu oan uống:

- Hàn Lão Nguyên soái không cần chụp mũ lung tung a? Điều này có quan hệ gì với ta? Nguyên nhân là do bọn hắn gây chuyện được không? Thành Vệ quân muốn bắt người, chính là nghĩa vụ và trách nhiệm của họ, đừng nói ta chỉ là một tên hoàn khố, không chức không quyền... Coi như ta là đại quan triều chính, cũng không thể bắt chấp lương tâm mà cưỡng ép cản trở người ta chấp pháp a?

Lời nói này thực quá hợp lý, quang minh chính đại, không những tách bản thân ra khỏi trách nhiệm, lại không quên hung hăng khoác lác tăng bốc bản thân, lại càng tiện thể biểu lộ sự công chính của quan viên Ngọc Đường, cái này... Thực...

Ta xxx, gia hỏa này vừa bị đ-ng một cái, lời gì cũng có thể nói ra a!

Các vị lão tướng quân đều tức giận thầm mắng.

Tên hỗn đản này!

Lúc không có chuyện gì, hắn vỗ ngực tựa như bản thân chính là người tài ba nhất thiên hạ, cái gì cũng có thể làm. Có hắn ở bên, không thể gặp bất trắc. Đến khi xảy ra chuyện, há miệng lại nói: ta chỉ là một tên hoàn khố...

Có chuyện liền chối đây đẩy!

Con bà nó chứ!

Trong lòng mỗi người đều sáng như tuyết: căn nguyên chuyện này, tuyệt đối là do tiểu tử Vân Dương này làm ra! Cũng chỉ có gia hỏa thất đức tới bốc khói này, mới có thể làm ra chuyện như vậy...

Mời khách, mời thế nào mà mời người ta đến nhà giam... Trên đời này, đúng là không có người nào làm được như hắn.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Ai nấy đều có mưu đồ

Trong mắt thiếu niên áo đen phát ra thần quang chói mắt, thản nhiên nhìn Vân Dương nói:

- Thủ đoạn của Vân công tử thực là tốt, quả là khiến người nhìn mà phải than thở, chỉ có điều, Vân công tử có để tay lên ngực mà tự hỏi một câu, có thực dám chơi chết đám người này không a?

Vân Dương nghe vậy vỗ bàn một cái, giận tím mặt mà hét lên:

- Tiểu tử nhà ngươi sao có thể nói vậy? Cái gì gọi là thủ đoạn của ta thực tốt? Ta tần tần khổ khổ dẫn bọn hắn đi chơi, không có công cũng có lao? Chuyện thành ra vậy là do bọn hắn thua bạc đánh nhau, cái này chẳng nhẽ cũng có thể đổ lên đầu ta?

Hắc ý thiếu niên kia lạnh lùng nói:

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì, trong lòng Vân công tử tự biết rõ! Ta chỉ hỏi một câu, Vân công tử, ngươi đem bọn hắn ra trêu đùa như vậy, nhưng thực có can đảm chơi chết đám bọn hắn hay không?

Vân Dương nổi giận nói:

- Ngươi cho rằng ta không dám? Nếu ngươi dám nói thêm câu nữa! Chỉ một câu! Ngươi nói cho ta xem nào?! Con mẹ nó, lão tử không thể chơi chết các ngươi trên chiến trường, chẳng nhẽ còn không thể chơi chết các ngươi trong nhà giam?! Ngươi nói thử một câu nữa cho ta xem? Lại xem bản công tử có dám chơi chết mấy tên hay không?

Vân Dương vỗ bàn:

- Không phải chỉ là đánh trận sao? Khai chiến a? Mấy năm nay có năm nào mà Ngọc Đường đế quốc không đánh trận? Con mẹ ngươi hù dọa ai?!

Thiếu niên áo đen hít sâu một hơi, khẽ cắn môi, nhưng cũng thực không dám nói tiếp.

Vân Dương chiếm được thượng phong liền cắn chặt không buông, trực tiếp bay lên tung cước, đập văng cái bàn trước mắt, cuồng nộ nói:

- Con mẹ nó, lão tử hạ mình làm người hướng dẫn, một phen thù lao cũng không có thì thôi, thế mà còn phải nhận khinh bỉ như vậy! Rõ ràng là các ngươi vô dụng thua tiền, lại thẹn quá hóa giận mà đánh nhau gây chuyện, lão tử tần tần khổ khổ mới thoát được mà chạy về báo tin, vậy mà có người còn nghi ngờ ta! Ông trời ơi... Ngươi mở to mắt ra mà xem, trên thế giới này còn có thiên lý không a... Quả nhiên là công đạo không nằm trong lòng người, sự thật là do người mạnh nói a!

Hàn Sơn Hà nhắm mắt lại, nghe tên tiểu tử này vừa ăn cướp vừa la làng mà hắn đau đầu tới cực điểm, sắc mặt vốn trấn định, giờ khắc này đã sớm mất sạch.

Hiện tại hắn xem như thực sự xác định một chuyện: nếu chúng tương tiếp tục ở chỗ này, như vậy... Không cần thận vị tên hỗn đản Vân Dương này để mất tới, chơi chết mấy tên, tuyệt đối không phải chuyện lý kỳ...

Vẫn là mau chóng rời đi... Mấy kế hoạch, từ bỏ vẫn hơn...

Người này, quá con mẹ nó không thể trêu vào a...

- Thôi. Việc này lão phu tự nghĩ biện pháp là được.

Hàn Sơn Hà cau mày nói.

Nói rồi, lại thương lượng một chút với mấy Lão Nguyên soái, sau đó cùng nhau tiến về phủ Thu Kiếm Hàn.

Lần này, thực sự chân chính bắt lặc, chỉ có thể cúi đầu với lão già kia.

Không cúi đầu không được a, nếu như trong đám bị bắt vào kia, có một hai tên không may bị đùa chết, vậy chuyện này thành lớn chuyện a!

Mấy người vừa đi, vừa than thở.

Vân Dương ở lại, vẫn lo lo thuyết giáo không ngừng với đám người còn lại:

- Các ngươi nói, có giảng đạo lý hay không a, có giảng đạo lý hay không a? A! Thực sự là một ngày xui xẻo... Các ngươi nói, đám tướng lĩnh của các ngươi sao lại có tố chất kém như vậy a? Tố chất gì mà như vậy a! Đơn giản... Ta xxx, không phải các ngươi chuyên môn tới Ngọc Đường ta để bại hoại dân phong của chúng ta chứ? Đáng thương một bông hồng trắng thuần khiết như ta, đi theo các ngươi mấy ngày, lại biến thành một tên mồm miệng thô tục...

- Việc này còn pháp làm chi? Cái này... Đây rốt cục là Ngọc Đường, hay là Đông Huyền, Thiên Tứ, Tử U, hay là Đại Nguyên a? Thực sự là vô pháp vô thiên, cả đám đều là loại người vô pháp vô thiên, một đám không có lương tâm đôi trắng thay đen... Ta cảm thấy ta thực thê thảm, lại thực mệt mỏi a...

Đám tướng quân tức xạm mặt lại, nhìn gia hỏa nào đó đang giả ngây giả dại...

Con hàng này, rõ là đùa đến nghiện a...

Người chơi đùa tốt đến như vậy, thế nào lại không đi làm Ảnh Đế a?!

Hết lần này đến lần khác, lúc này lại không có người nào dám tiếp tục phát biểu, trải qua nhiều lần giáo huấn bằng máu và nước mắt, chúng tướng đều hiểu rõ cá tính điên điên của Vân Dương, càng cãi thì lại càng có tinh thần, còn nếu như không để ý, từ từ cũng sẽ được yên ổn!

- Đầu ta đau... Trở về phòng nghỉ một hồi...

- Ta cũng đau đầu...

- Ta đau bụng...

- Đột nhiên nhớ tới còn có chuyện cần làm a...

- Ân, có chuyện gì nhi... Ta trở về phòng nghỉ lại...

Mười mấy tên tướng quân, từng tên đứng dậy, điềm nhiên như không có việc gì, trốn mất, tự đi...

Ngay cả liếc cũng không thèm liếc Vân Dương một cái.

Sau lưng, vẫn truyền tới tiếng phàn nàn không ngừng của Vân Dương:

- Mấy người các ngươi... Sao lại có tố chất như vậy a... Cái quái gì... Chơi thua còn đánh người, còn bị bắt, chuyện mất mặt như thế... Các ngươi cũng có thể làm ra cho được... Ta thực phục các ngươi a, da mặt sao có thể dày như vậy, tố chất sao có thể kém như vậy...

Ầm!

Chúng tướng hung hăng đóng sầm cửa lại, hoàn toàn ngăn cách thanh âm như ma âm mặc nào ở ngoài cửa, hai tay bưng đầu, thờ dài một hơi.

Mỗi người đều như thấy, mười ngàn đầu Thần Thú gào thét mà qua!

Không tự chủ mà cùng mắng một câu: tên hỗn đản này!

Về phần mắng ai... Vậy mỗi người một ý.

...

Ban đêm

Vân Dương hóa thành một con gió nhẹ, vô thanh vô tức tiến vào nhà tù.

Sở dĩ bắt những người này lại, chính là vì mục đích hiện tại.

Vân Dương vô thanh vô tức dạo qua một vòng, lúc đi ra, thờ dài một hơi.

Lắc đầu, có chút không đủ a.

Huống chi còn có tác dụng khác...

Vì sao, tên kia không tới gấp hai lần...

...

Sớm ngày thứ hai, Hàn Sơn Hà dẫn đám tướng quân bị bắt kia rời khỏi nha môn, mỗi một tên, đầu đầy bụi đất, ủ rũ không thôi.

Mấy Lão Nguyên soái liền lục đánh mắng, thu thập đám gia hỏa này một trận ra trò.

Sau đó mấy người thương lượng một chút. Nếu tiếp tục như vậy, không chừng thực sự bị chơi chết mấy tên, được rồi, chúng ta rút lui đi.

Thế là trong cùng một ngày, ba nước Đại Nguyên, Thiên Tứ, Tử U giong gông tìm Vân Dương cáo tử. Mặc dù vô cùng không muốn nhìn thấy gia hỏa này, nhưng... Anh Hùng Huyết còn ở trên người hắn a.

Vân Dương mãnh liệt gật đầu đáp lại, vỗ ngực trách nhiệm:

- Cứ tính trên người ta!

Khi chúng tướng rời đi, Vân Dương thu đủ tiền năm vạn vò rượu, sau đó... Mỗi một nước, đều được đưa trước... Một vạn vò...

Mà trước khi Tử Nguyên soái của Tử U quốc rời đi, còn cùng Vân Dương mật đàm một hồi, lúc trở về, trong tay Vân Dương còn nắm một thứ gì đó, nhét vào trong ngực, cũng không biết là giao dịch cái gì.

Lúc đám quân nhân các nước bước ra khỏi cửa thành, hàng ngàn hàng vạn ánh mắt khinh bỉ ven đường nhìn theo.

Các loại xì xào bàn tán tràn ngập bên tai.

- Thấy chứ? Đó chính là Đại Nguyên, phi, nghe nói đám này không phải quỷ đói háo hắc, thì cũng là lưu manh sòng bạc...

- Nghe nói nghe nói, mục đích mà bọn hắn tới đây, cũng không phải vì chúc mừng hôn lễ của Thiết đại soái, mà tới là vì kỹ nữ!

- Mặc dù có thể không chính xác, nhưng cũng không sai biệt lắm, không phải vì nữ sắc thì cũng là vì đánh bạc, thực tình là đám người cực phẩm, vạn dặm Ngọc Đường cũng khó tìm được một tên, thế mà bọn hắn lại tổ chức thành quân đoàn được!

- Ta còn nghe nói... Bọn hắn thua bạc, sau đó còn bị bắt vào...

- Người bên kia đều như vậy cả, rượu chè gái gái, đã thua còn muốn đánh nhau, thực sự là buồn nôn...

- Thứ người như vậy mà có thể làm tướng quân...

- Cái gọi là chọn tướng quân trong đám người lùn, đại khái chính là có ý như vậy đi!

- Thực sự là khiến tam quan của ta sụp đổ...

- Người nhìn đám người kia, ai nấy đều một vẻ hữu khí vô lực... Đoán chừng là do thiếu hơi gái a!

- Con mẹ nó, thực đáng chết!

- Không sai, đáng chết!

- Mau rút đi!

- Sau này cũng đừng đến nữa...

- Còn dám đến trực tiếp đánh chết!

- Đúng, trực tiếp đánh chết!

...

Chúng tướng cúi đầu ra khỏi cửa... Thực sự là không còn mặt mũi nào ngẩng đầu nhìn người. Lại càng không có cách nào giải thích...

Cho nên, trên đường về lần này, thực có thể dùng ba chữ “Chạy trốn chết” để hình dung.

...

Chúng tướng cùng nhau rời đi.

Ngoại trừ Hàn Sơn Hà, tướng lĩnh Đông Huyền đều bị Hàn Sơn Hà đuổi trở về. Không về không được, xui xẻo tìm một tên hướng dẫn thực quá mạnh, không thể chống đỡ a.

Chỉ có Hàn Sơn Hà ở lại, ở lại Thiên Đường thành.

Lúc này, đám người ngoại quốc ở Thiên Đường thành, cũng chỉ còn lại một mình Hàn Sơn Hà, thiếu niên áo đen, cùng tám tên hộ vệ.

Vân Dương âm trầm lâm bẩm không thôi, hẳn biết, Hàn Sơn Hà lưu lại tất có mưu đồ, nhưng chỉ biết là có mưu đồ cũng không có giá trị, cho dù Vân Dương có làm như thế nào, nhưng nếu không tìm ra manh mối, cũng không có bằng chứng, dù có đoán được mưu đồ của Hàn Sơn Hà, cũng chưa chắc làm được gì.

Bất quá, chín thành rưỡi chúng tướng đều đi. Người dẫn đường như Vân Dương tự nhiên mất đi ý nghĩa tồn tại.

Từ nhiệm, về nhà đếm bạc a.

Trong thời gian tiếp đãi chúng tướng, Vân Dương từ một tên nghèo rớt mồng tơi, nhảy lên hàng ngũ siêu cấp phú hào, trong tay cầm số tiền hơn hai ức ngân lượng, không khỏi cảm thấy hăng hái, đặc chí vừa lòng.

Tốc độ phát tài như vậy, sau này có không không dám nói, nhưng tuyệt đối chính là xưa nay chưa từng có.

Lấy ra một khối Tử ngọc từ trong ngực, Tử ngọc trong suốt óng ánh, Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, lập tức ném cho Lục Lục.

Đây chính là thù lao, mà Vân Dương đòi được từ chỗ Tử Nguyên soái, trước khi lão rời đi.

Chuyện rất đơn giản, Tử Nguyên soái chính là huyết mạch hoàng gia, quyền nói chuyện, khả năng chi trả so với đám Nguyên soái khác cao hơn nhiều, chính vì vậy, ngoại trừ đám năm vạn vò Anh Hùng Huyết đầu tiên, lão còn mua thêm mấy phần nữa.

Viên mỹ ngọc này, chính là tiền đặt cọc, cũng là tạ lễ.

Nhìn thân ảnh chúng tướng rời đi, trong mắt Vân Dương ánh lên mấy tia sâu kín, lại ẩn hiện từng đợt sát cơ âm trầm.

- Xem các ngươi, đến khi nào mới phát hiện.

Vân Dương u lãnh tự nói một câu.

- Dù sao, ta là người Ngọc Đường.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Đột nhiên có thêm Hộ vệ

Khách sạn.

Một tờ thiệp mời được đưa đến.

Là Thu Lão Nguyên soái mời Hàn Sơn Hà đến nói chuyện phiếm.

Hôm qua, Hàn Sơn Hà cùng một đám lão soái đến Thu phủ cầu xin, xin Thu Lão Nguyên soái thả những người bị nhốt trong đại lao kia ra, bởi tình thế bất buộc, Hàn Sơn Hà hạ tư thái xuống rất thấp, điều đó khiến Thu Lão Nguyên soái cực kỳ nở mày nở mặt! Đến giờ vẫn còn cảm thấy dư vị vô tận, thậm chí còn có chút... Chưa hết hứng.

Cho nên, sớm ngày hôm sau, Lão Nguyên soái đã mời Hàn Sơn Hà đến ôn chuyện, hòng ôn chuyện cũ, nói lại tiền duyên.

- Nói chuyện cũ, ha ha...

Thu Lão Nguyên soái cười lớn, vẻ đắc ý lộ rõ trên mặt, hoàn toàn không có ý che giấu.

Khúc nhạc dạo rất hay a.

Sắc mặt Hàn Sơn Hà tựa như thiết nguội, không chút động dung, thản nhiên nói:

- Qua nhiều năm như thế, cũng đúng là nên ôn lại chuyện cũ.

Thu Lão Nguyên soái cười ha ha một tiếng:

- Cái kia, những người hôm qua nguoi cầu ta thả ra... Hôm nay đều rời khỏi thành rồi à?

Trên khuôn mặt gầy gò cứng rắn của Hàn Sơn Hà không khỏi run rẩy theo bản năng.

Hôm qua nguoi cầu ta...

Hàn Sơn Hà ngồi lại nghiêm chỉnh, nghiêm mặt nói:

- Lão phu có một lời thô tục muốn nói với lão thất phu không biết xấu hổ nhà nguoi, không biết có nên nói hay không?

Thu Lão Nguyên soái ho khan một tiếng:

- Nếu đã là lời thô tục, vậy dĩ nhiên là không nói thì tốt hơn.

Hàn Sơn Hà hừ một tiếng.

Một lát sau, Thu Lão Nguyên soái vò đầu bứt tai hồi lâu, rốt cục không nhận được hỏi:

- Ta nói, Hàn Sơn Hà, nguoi giúp đám người kia chuyện lớn như vậy, chẳng nhẽ bọn hán cũng không cảm tạ nguoi sao?

“...”

Mặt mày Hàn Sơn Hà nặng như táo, nhưng vẫn không nói lời nào.

- Dù thế nào đi nữa, cũng nên tặng chút lễ cảm tạ a?

Lão Nguyên soái rất tò mò:

- Nói một chút, cụ thể là bọn hán cảm tạ nguoi thế nào? Nguoi thu bao nhiêu lễ vật? Lần này, đúng là lão hòa kế nhà nguoi phát tài a, mặc dù phải xé mặt cầu ta một lần, nhưng dù sao cũng đáng giá...

“...”

Hàn Sơn Hà đứng phắt người dậy, phất tay áo bỏ đi.

Ngay cả một câu tạm biệt, cũng không thêm nói.

Đối mặt với lão già không biết xấu hổ, da mặt lấy xuống có thể làm đệm giày, lại chuyên môn móc mĩa vết sẹo của người khác làm niềm vui, thực sự lão không có hứng thú nói nửa câu!

Thu Kiếm Hàn nhìn bóng lưng Hàn Sơn Hà dần dần rời đi, lớn tiếng kêu lên:

- Lão Hàn, sau này có gì cần trợ giúp cứ lên tiếng a. Chỉ cần có thể làm được, lão phu quyết không chối từ, càng không nói hai lời, kỳ thực, giữa hai ta còn có gì mà khó nói đâu, tuyệt đối đừng nói chuyện cầu hay không cầu, đó mới là chuyện khiến người phải đau khổ thất vọng..

Hàn Sơn Hà càng bước càng nhanh, hoàn toàn một bộ mắt điếc tai ngơ, không nghe không thấy mà rời đi thật nhanh.

Phía sau, vẫn truyền đến tiếng cuồng tiếu ha ha của Thu Lão Nguyên soái, cực kỳ vui mừng.

- Lão thất phu! Dám chọc tức ta như vậy!

Rời khỏi Thu phủ, sắc mặt Hàn Sơn Hà sớm đã tái nhợt, sự phẫn nộ chất đầy trong ngực.

Lão hổn đàn kia, sáng sớm nói có chuyện quan trọng cần thương lượng với lão, lừa gạt lão đến, sau đó kết quả như vậy, lão hổn đàn kia thì cười sung sướng, còn lão thì như thấy lục phủ ngũ tạng như bị xe đâm, cực kỳ đau đớn...

- Sau này gặp trên chiến trường, tuyệt đối phải bắt lão hổn đàn kia cầu ta tha mạng!

- Khinh người quá đáng!

Lúc này Hàn Sơn Hà thực sự đã bị tức đến loạn xì ngầu, một số từ không nên nói cũng nói ra khỏi miệng!

Hắc y thiếu niên đi sau lưng, không nói lời nào, từ đầu đến cuối đều theo sát bước chân của lão.

Vượt qua một con đường, đám người đều giật mình dừng bước.

Phía trước.

Một người áo trắng đứng giữa đường.

Trong nháy mắt, đám người như cảm thấy đứng trước một tòa băng sơn, cuồng phong cuốn lấy tuyết lớn đập thẳng vào mặt!

Người áo trắng kia mặc một bộ đồ trắng noãn như tuyết, sắc mặt cũng trắng noãn như tuyết, trên dưới toàn thân, ngoại trừ con mắt cùng mái tóc màu đen, tất cả những trang sức phụ kiện... Đều trắng như tuyết, tựa như người đang để tang vậy.

Nhưng nếu chỉ là một chút màu trắng xúi quẩy thì cũng thôi, điều khiến người chú ý, chính là tuổi tác của người này, thực sự khiến người không tài nào mà xác định được.

Nói hán hai mươi, cũng có thể. Nói hán ba mươi, cũng đúng. Nói hán hơn bốn mươi tuổi, vẫn được, nếu nói hán là lão quái vật hơn trăm tuổi... Thế mà cũng không sai!

Màu trắng xúi quẩy chẳng những khiến người cảm thấy chói mắt, còn toát ra một cỗ hàn khí khiến người đối diện phải run rẩy.

Thiếu niên áo đen thấy khí thế người cản đường, sắc mặt nhất thời trở nên ngưng trọng, đột nhiên tiến lên một bước, chắn trước người Hàn Sơn Hà. Mà bốn tên hộ vệ của Hàn Sơn Hà, cũng lộ thần sắc như gặp đại địch.

Thương thương thương...

Không ai nói năng gì, tất cả đều nắm chặt binh khí trong tay, một vòng xoáy huyền khí mơ hồ hình thành trên không trung.

Hàn Sơn Hà thấy thế không khỏi thầm run lên.

Từ xưa tới nay, lão nổi danh bởi trí kế siêu phàm, khả năng bày binh bố trận xuất thần nhập hóa, nhưng tu vi huyền khí thì rất có hạn, tuyệt đối không thể nhìn ra sâu cạn của người trước mắt, thế nhưng tứ đại hộ vệ của lão đều là cao thủ hạng nhất, người trước mắt, có thể khiến bốn người cùng giương cung bạt kiếm, gián tiếp cho thấy sự cường hoành của đối phương, thậm chí, phản ứng của bốn người, cũng cho thấy bản thân họ cũng không nắm chắc có thể ứng phó người trước mắt, muốn đảm bảo an toàn, cũng phải cần may mắn thật lớn.

Người áo trắng này là ai? Sao lại có khí thế khiếp người đến vậy?

- Ngươi là ai?

Trong ánh mắt thiếu niên áo đen lộ ra vẻ cảnh giác mãnh liệt, bàn tay phải, đã chạm đến vòng ngọc trên cổ tay trái.

- Người áo trắng thân nhiên nói:

- Hàn Đại Nguyên soái, người đối xử với bằng hữu thế sao?

Bằng hữu?

Hàn Sơn Hà cau mày:

- Xin hỏi các hạ là...?

Người áo trắng nói:

- Hàn Đại Nguyên soái không cần hỏi nhiều, hôm nay đến đây chính là được người nhờ vả, trước khi ngươi rời khỏi Ngọc Đường, ta có nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn của ngươi.

Hàn Sơn Hà nói:

- Xin hỏi các hạ được ai nhờ vả?

Người áo trắng hừ một tiếng, cũng không đáp lời, thần sắc trên mặt, tràn đầy vẻ kiêu căng.

- Xin hỏi cao tính đại danh của các hạ?

Hàn Sơn Hà lại hỏi.

Người áo trắng lãnh đạm nói:

- Tại hạ Bạch Y Tuyết!

Ba chữ Bạch Y Tuyết vừa ra, vô luận là thiếu niên áo đen, hay tứ đại hộ vệ của Hàn Sơn Hà đều đồng thời biến sắc.

Bạch Y lãng không mạn Thiên Tuyết.

Người trước mặt, chính là đại nhân vật nổi tiếng trên giang hồ, Bạch Y Tuyết?

Nghe nói, năm xưa người này từng giao thủ với đệ nhất kiếm khách Quân Mạc Ngôn, đánh tới mấy trăm chiêu, vên vên thua bởi một chiêu kiếm, trong trận đó, dù bị Quân Mạc Ngôn một kiếm xuyên ngực, nhưng vẫn có thể lấy thể lạng không mà chạy, khiến Quân Mạc Ngôn muốn đuổi cũng không đuổi được, chạy tới tiêu sái thông dong, có thể xưng là nhất thể truyền kỳ trong làng Kiếm Đạo.

Bạch Y Tuyết!

Cửu Tiêu phong tuyết, Thần kiếm bạch y.

Đương kim Kiếm Khách bảng, xếp hạng thứ sáu.

Hàn Sơn Hà còn định hỏi lại.

Nhưng Bạch Y Tuyết đã lãnh đạm nói:

- Ta được ai nhờ vả, Hàn Đại Nguyên soái không cần hỏi nữa, có hỏi ta cũng không nói. Người chỉ cần biết, nếu ta đến ám sát người, giờ phút này người đã sớm trở thành một cỗ thi thể.

- Không có bất luận yếu tố may mắn nào có thể xảy ra.

Bạch Y Tuyết nói với giọng nhàn nhạt, tựa hồ như chỉ đang tuyên bố một sự thật.

Hàn Sơn Hà liên tục cười khò, nhưng cũng không tiếp tục mở miệng.

Câu nói này của Bạch Y Tuyết không sai. Nếu hấn âm thầm ra tay, muốn đánh giết mình, coi như không có mười thành, cũng phải có chín thành chín là sự thực!

Chỉ cần nhìn bộ dạng như gặp đại địch của tứ đại hộ vệ là biết, lời của Bạch Y Tuyết không chút khoa trương.

- Chưa hẳn.

Thiếu niên áo đen lãnh đạm nói:

- Nếu người thực tới ám sát, hiện tại ai biến thành thi thể còn chưa nói chắc được.

Con mắt như băng tinh của Bạch Y Tuyết dừng lại trên mặt thiếu niên áo đen, thản nhiên nói:

- Dùng thực lực ẩn trong bóng tối của người, có lẽ ta cũng sẽ chết, nhưng mục tiêu mà ta muốn giết, nhất định sẽ chết trước ta, tuyệt không sai sót.

Thiếu niên áo đen hít sâu một hơi, cũng không tiếp tục chế diễu.

Hiển nhiên, lời này của Bạch Y Tuyết, căn bản chính là sự thực, không có bất luận chỗ trống nào có thể phản bác. Nếu Bạch Y Tuyết muốn liều mạng giết người, như vậy, trên đời này, số người mà hấn không giết được, cũng không nhiều lắm.

Hàn Sơn Hà nghĩ một chút liền hiểu rõ, không khỏi cười khò:

- Đã như vậy, đa tạ Bạch... Bạch đại hiệp.

Thần sắc Bạch Y Tuyết khẽ co quắp:

- Không dám, xưng hô đại hiệp này... Thực sự không dám nhận. Từ xưa đến nay, phàm là người có danh xưng đại hiệp, không sớm thì muộn đều phải chết thảm, người có kết thúc yên lành thực không có mấy...

“...”

Đám người không còn gì để nói.

Người đã nói như vậy, người khác còn sao nói tiếp?

Mấy câu, lại dẫn chủ đề đến chết chóc a.

Nhưng bất kể thế nào, lòng nghi ngờ đề phòng của đám người Đông Huyền vẫn không chút thay đổi, nhưng cũng không còn hoài nghi Bạch Y Tuyết có ý đồ ám sát Quân thần.

Đám Hàn Sơn Hà vẫn còn cố kỵ, tuy nhiên lòng muốn kết giao, sau khi tiêu trừ kiêng kỵ ban đầu đã sớm tăng lên. Dù sau một siêu cấp cao thủ như vậy, nếu không muốn kết giao, đó mới là chuyện quái lạ.

Bạch Y Tuyết thuận lợi tiến vào đội ngũ của Hàn Sơn Hà, ngày thường vẫn lạnh lạnh lùng lùng, đối với thái độ của Bạch Y Tuyết, đám người cũng không để ý lắm: cao nhân vốn làm việc độc lập, siêu cấp cao thủ càng là như vậy, huống chi là Bạch Y Thần Kiếm Bạch Y Tuyết, cao ngạo một chút, cũng là chuyện trong dự liệu a...

Nhưng bất kể nói thế nào, lực lượng bảo vệ Hàn Sơn Hà tự nhiên mà nhiều hơn mấy phần.

Hiện tại có Bạch Y Tuyết làm bảo tiêu, ai dám đến trêu chọc phải qua cửa của hắn trước, cửa này không dễ qua a!

Sau hai ngày, Bạch Y Tuyết theo Hàn Sơn Hà đi bái tế, đi du ngoạn, một tác không dời, chân chính thể hiện chức trách của một bảo tiêu chuyên nghiệp, mặc dù ăn nói có chút đặc biệt, nhưng thủ đoạn lại vô cùng dứt khoát, khiến người đứng bên cạnh, đều cảm thấy vô cùng an toàn.

Bất quá, trong mấy ngày này, vị đại khách Bạch Y Tuyết cũng không quá vui vẻ, sắc mặt cũng không tốt, nhìn như ai cũng nợ hắn số tiền lớn vậy.

Đám người chỉ cho là, lấy thân phận của hắn mà làm hộ vệ cho người nên có chút mất mặt, cũng không nghĩ quá nhiều.

Buổi chiều ngày thứ hai, Hàn Sơn Hà cùng thiếu niên áo đen mang theo hộ vệ tiến thẳng tới Bách Trượng hồ.

Vác cần đi câu.

Bạch Y Tuyết vẫn một bộ đương nhiên đi theo.

Chỉ là qua một đêm, vẫn không hề câu được nửa con cá, hoàn toàn không chút thu hoạch. Đối với chuyện này, Hàn Sơn Hà không chút nhụt chí, trở về nghỉ ngơi một chút, chiều tối lại vác cần đi câu.

Hàn Sơn Hà nghỉ ngơi, mấy tên hộ vệ đương nhiên cũng phải nghỉ ngơi. Hai tên ở lại canh cổng, những người khác ngồi xuống cạnh phòng mà nghỉ ngơi, khôi phục tinh lực.

- Ta ra ngoài một chuyến, xử lý chút việc riêng.

Bạch Y Tuyết lạnh lùng đứng lên, bàn giao ngắn gọn một câu, cũng không biết là nói với ai, cũng không đợi người khác đáp lời, tự mình đi ra ngoài.

Trường kiếm bất ly thân của hắn, cũng không còn được đeo bên hông, mà trực tiếp nắm trong tay.

“Không nên kéo dài!”

“Nhanh chóng làm việc rồi rời đi, chỉ cần hoàn thành chuyện này, cả đời này, ta tuyệt không trở lại Thiên Đường thành, Vân công tử kia, càng không gặp lại! Tránh cho lại bị hắn hống chết...”

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.